Ebook Truyen.Vn
Tải Ebook Truyện Miễn Phí
Khắc Thủ
Tiên Quy

Khác Thủ Tiên Quy

Tác giả: Đông Lai Bất Tự Bồng Lai Viễn

Ebook tạo bởi: EbookTruyen.VN

Giới thiệu:

Thể loại: Đam mỹ, tiên hiệp tu chân, xuyên việt thời không, tình hữu độc chung, cổ đại, cường cường, chậm nhiệt, 1x1, HE
Vai chính: Phương Khác
Vai phụ: Diệp Vu Thời, Thái A
Độ dài: 253 chương + 1 phiên ngoại
Chuyển ngữ: Lightraito44 (Huyết Phong – Light)

Đây là một câu chuyện tu chân đơn giản.

Phương Khác nghĩ mình đã xuyên vào một quyển tiểu thuyết đam mỹ tu chân, hiểu biết của y về đam mỹ mới chỉ dừng lại ở văn chủ công. Nhưng đây là một thế giới chân thật.

Tu chân cũng không phải chỉ có giết người đoạt bảo, kẻ mạnh ăn kẻ yếu. Vì tu chân giả cũng là người, là người thì sẽ có mặt trái. Có tranh đấu, chắc chắn cũng có giúp đỡ lẫn nhau. Có áp bức, chắc chắn sẽ có phản kháng.

Mục lục:

Chương 1: Một khi xuyên việt
Chương 2: Diệp Vu Thời
Chương 3: Chẳng qua là thế
Chương 4: Thận Hành Nhai
Chương 5: Ảo trận trong nước
Chương 6: Mượn kiếm giết người
Chương 7: Tinh anh đệ tử
Chương 8: Giết người trong rừng
Chương 9: Cửu Châu tam phái
Chương 10: Bí cảnh Côn Luân 1
Chương 11: Bí cảnh Côn Luân 2
Chương 12: Bí cảnh Côn Luân 3
Chương 13: Chấp mê

Chương 14: Thừa lễ
Chương 15: Di phủ đột hiện
Chương 16: Thái Hành Tả Khâu
Chương 17: Thái A Kiếm – Thượng
Chương 18: Thái A Kiếm – Trung
Chương 19: Thái A Kiếm – Hạ
Chương 20: Vũ Hồ
Chương 21: Kinh thiên nhất kiếm
Chương 22: Đại lục Thanh Hoa
Chương 23: Yêu phủ Bạch Cập
Chương 24: Huyết mạch tinh hải 1
Chương 25: Tộc Đông Thanh 1
Chương 26: Tộc Đông Thanh 2
Chương 27: Tộc Đông Thanh 3
Chương 28: Dấu ấn kiếm ý
Chương 29: Thức hải phong ba 1
Chương 30: Thức hải phong ba 2
Chương 31: Dương danh 1
Chương 32: Dương danh 2
Chương 33: Dương danh 3
Chương 34: Dương danh 4
Chương 35: Huyết mạch tinh hải 2
Chương 36: Huyết mạch tinh hải 3
Chương 37: Kiếm quyết
Chương 38: Năm mươi tộc
Chương 39: Bạch Cập Thiên 1
Chương 40: Dực ngưu giác
Chương 41: Sự thay đổi của Ti Lan
Chương 42: Ám triều Côn Luân
Chương 43: Thông Huyền Kinh 1
Chương 44: Thông Huyền Kinh 2
Chương 45: Bại lộ thân phận 1
Chương 46: Bại lộ thân phận 2
Chương 47: Hậu kỳ trúc cơ
Chương 48: Cốc Lương Thương
Chương 49: Hiếu kỳ
Chương 50: Giàu trong một ngày
Chương 51: Trận truyền tống
Chương 52: Trở về Côn Luân 1
Chương 53: Trở về Côn Luân 2

Chương 54: Vô danh kiếm quyết
Chương 55: Thăm dò
Chương 56: Trù tính 1
Chương 57: Trù tính 2
Chương 58: Thái A kiếm ý
Chương 59: Nhiệm vụ cao cấp
Chương 60: La Thanh
Chương 61: Tranh cuộn 1
Chương 62: Âm gia 1
Chương 63: Âm gia 2
Chương 64: Kiếm Bát trận
Chương 65: La Tất
Chương 66: Phế tích Phương gia
Chương 67: Tiêu Vân Dật
Chương 68: Sát cơ khó hiểu
Chương 69: Hách Liên Thập Cửu
Chương 70: Kiếm tu
Chương 71: Huyết thù
Chương 72: Huyết thù 2
Chương 73: Đại hội Cửu Châu 1
Chương 74: Đại hội Cửu Châu 2
Chương 75: Đại hội Cửu Châu 3
Chương 76: Đại hội Cửu Châu 4
Chương 77: Đại hội Cửu Châu 5
Chương 78: Đại hội Cửu Châu 6
Chương 79: Đại hội Cửu Châu 7
Chương 80: Đại hội Cửu Châu 8
Chương 81: Đại hội Cửu Châu 9
Chương 82: Đại hội Cửu Châu 10
Chương 83: Loạn khởi 1
Chương 84: Loạn khởi 2
Chương 85: Loạn khởi 3
Chương 86: Phá cục 1
Chương 87: Phá cục 2
Chương 88: Phá cục 3
Chương 89: Bái sư
Chương 90: Chuyện xưa đừng nhắc [Trí Tiêu]
Chương 91: Thay đổi
Chương 92: Sư đồ Nói chuyện
Chương 93: Thượng Quan Bình Thục 1

Chương 94: Thượng Quan Bình Thục 2
Chương 95: Côn Lăng đạo nhân
Chương 96: Kết đan 1
Chương 97: Kết đan 2
Chương 98: Chuyến đi phàm giới 1
Chương 99: Chuyến đi phàm giới 2
Chương 100: Chuyến đi phàm giới 3
Chương 101: Kẻ tập kích 1
Chương 102: Kẻ tập kích 2
Chương 103: Người trong lòng
Chương 104: Đông Phương Nguyên Bốc 1
Chương 105: Đông Phương Nguyên Bốc 2
Chương 106: Gần son thì đỏ
Chương 107: Cô gia quả nhân 1
Chương 108: Cô gia quả nhân 2
Chương 109: Cô gia quả nhân 3
Chương 110: Phụng thành chi biến 1
Chương 111: Phụng thành chi biến 2
Chương 112: Phụng thành chi biến 3
Chương 113: Phụng thành chi biến 4
Chương 114: Chủ nhục thần tử
Chương 115: Đao Tam Thiên
Chương 116: Phong giới đại trận 1
Chương 117: Phong giới đại trận 2
Chương 118: Phong giới đại trận 3
Chương 119: Luận tội
Chương 120: Ngừng theo lễ
Chương 121: Mời gặp 1
Chương 122: Mời gặp 2
Chương 123: Án mạng ở khu mua bán 1
Chương 124: Án mạng ở khu mua bán 2
Chương 125: Đánh lén trong rừng 1
Chương 126: Đánh lén trong rừng 2
Chương 127: Chiến bại kế
Chương 128: Duy Pháp đường 1
Chương 129: Duy Pháp đường 2
Chương 130: Duy Pháp đường 3
Chương 131: Không thể giết 1
Chương 132: Không thể giết 2
Chương 133: Núi đổ

Chương 134: Trước đêm bế quan 1
Chương 135: Trước đêm bế quan 2
Chương 136: Bế quan 1
Chương 137: Bế quan 2
Chương 138: Bậc 1
Chương 139: Bậc 2
Chương 140: Lộ chân tướng
Chương 141: Sau khi xuất quan 1
Chương 142: Sau khi xuất quan 2
Chương 143: Thu phong khởi 1
Chương 144: Thu phong khởi 2
Chương 145: Thu phong khởi 3
Chương 146: Nhận thân
Chương 147: Gặp mai phục 1
Chương 148: Mai phục 2
Chương 149: Phương Hiền Thanh
Chương 150: Tả Thần Sách Doanh 1
Chương 151: Tả Thần Sách Doanh 2
Chương 152: Có qua không có lại
Chương 153: Có qua không có lại 2
Chương 154: Tức phi lễ
Chương 155: Kiếm tiền nuôi gia đình
Chương 156: Đổi tù binh 1
Chương 157: Đổi tù binh 2
Chương 158: Đổi tù binh 3
Chương 159: Đổi tù binh 4
Chương 160: Người Côn Luân 1
Chương 161: Người Côn Luân 2
Chương 162: Người Côn Luân 3
Chương 163: Người Côn Luân 4
Chương 164: Địa cung 1
Chương 165: Địa cung 2
Chương 166: Địa cung 3
Chương 167: Địa cung 4
Chương 168: Địa cung 5
Chương 169: Địa cung 6
Chương 170: Địa cung 7
Chương 171: Địa cung 8
Chương 172: Kết anh 1
Chương 173: Kết anh 2

Chương 174: Kết anh 3
Chương 175: An nhàn thoải mái 1
Chương 176: An nhàn thoải mái 2
Chương 177: Áo gấm về làng?
Chương 178: Chu Lập Đức
Chương 179: Chỉ thiếu gió đông
Chương 180: Chỉ thiếu gió đông 2
Chương 181: Tất Thập Tứ 1
Chương 182: Một người, tên Tả Khâu 1
Chương 183: Một người, tên Tả Khâu 2
Chương 184: Tất Thập Tứ 2
Chương 185: Ba đại lục 1
Chương 186: Ba đại lục 2
Chương 187: Ba đại lục 3
Chương 188: Ba đại lục 4
Chương 189: Thành phá 1
Chương 190: Thành phá 2
Chương 191: Thành phá 3
Chương 192: Thành phá 4
Chương 193: Núi sông còn
Chương 194: Mất tích 1
Chương 195: Mất tích 2
Chương 196: Mời quân vào hũ 1
Chương 197: Mời quân vào hũ 2
Chương 198: Vào hũ 1
Chương 199: Vào hũ 2
Chương 200: Vào hũ 3
Chương 201: Thế giới trong đỉnh 1
Chương 202: Thế giới trong đỉnh 2
Chương 203: Thế giới trong đỉnh 3
Chương 204: Một kiếm tuyệt sát
Chương 205: Tiểu Thiên bí cảnh 1
Chương 206: Tiểu Thiên bí cảnh 2
Chương 207: Tiểu Thiên bí cảnh 3
Chương 208: Tiểu Thiên bí cảnh 4
Chương 209: Ô Đầu Bạch 1
Chương 210: Ô Đầu Bạch 2
Chương 211: Ô Đầu Bạch 3
Chương 212: Người trong lòng 2
Chương 213: Sâm La kiếm quyết 1

Chương 214: Sâm La kiếm quyết 2
Chương 215: Sâm La kiếm quyết 3
Chương 216: Sâm La kiếm quyết 4
Chương 217: Văn Trúc Ân 1
Chương 218: Văn Trúc Ân 2
Chương 219: Thế nào là sư phụ 1
Chương 220: Thế nào là sư phụ 2
Chương 221: Thế nào là sư phụ 3
Chương 222: Như Thị quán 1
Chương 223: Như Thị quán 2
Chương 224: Như Thị quán 3
Chương 225: Thừa lễ
Chương 226: Không sợ phù vân 1
Chương 227: Không sợ phù vân 2
Chương 228: Sư và đồ
Chương 229: Tri mệnh, sẽ không lo 1
Chương 230: Tri mệnh, sẽ không lo 2
Chương 231: Tri mệnh, sẽ không lo 3
Chương 232: Phong thành
Chương 233: Phong thành 2
Chương 234: Trầm Chu 1
Chương 235: Trầm Chu 2
Chương 236: Trầm Chu 3
Chương 237: Trầm Chu 4
Chương 238: Củi mục*
Chương 239: Cao sơn lưu thủy 1
Chương 240: Thiên ý hướng về ta 1
Chương 241: Thiên ý hướng về ta 2
Chương 242: Thiên ý hướng về ta 3
Chương 243: Thủ đoạn và mục đích 1
Chương 244: Thủ đoạn và mục đích 2
Chương 245: Cao sơn lưu thủy 2
Chương 246: Cao sơn lưu thủy 3
Chương 247: Chết như lá thu
Chương 248: Phía đông mặt trời mọc
Chương 249: Đừng bảo quân đi sớm
Chương 250: Thời gian vội vã trôi đi 1
Chương 251: Thời gian vội vã trôi đi 2
Chương 252: Đạo lý và nắm đấm
Chương 253: Chung chương – Đệ chỉ để ý huynh

Chương 254: Phiên ngoại: Bên ngoài trời xanh

------oOo------

Chương 1: Một khi xuyên việt

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dãy núi Côn Luân quanh năm phủ kín mây mù, tràn đầy linh khí. Nếu có phàm nhân đến đây, đại khái sẽ cảm thán một câu tiên giới. Nơi này cho dù là tu tiên giả cũng phải tán thưởng.

Nếu nhìn từ trên không xuống, vậy thì bạn sẽ phát hiện dãy núi Côn Luân rõ ràng được chia làm mấy tầng. Tầng đầu tiên là một mảng kiến trúc rộng lớn nhất dãy núi, nằm ở ngay phía đông của dãy núi Côn Luân, cũng là chỗ "cửa" của phái Côn Luân, xếp hàng chỉnh tề đối xứng, giống như hai cái tứ hợp viện vô cùng to lớn. Con đường lớn giữa hai cái tứ hợp viện thông đến đỉnh núi, đỉnh núi chính là chỗ của đại điện phái Côn Luân.

Đi tiếp ra sau là năm đỉnh núi to lớn, trên mỗi đỉnh núi đều có một tòa kiến trúc đặc sắc, vô cùng khéo léo. Giữa năm ngọn núi có một chỗ bình nguyên tựa như nhân tạo, kiến trúc trên bình nguyên này giống như một thành phố, có trật tự đàng hoàng.

Mà bên trong lại có năm tòa kiến trúc, Thụ Võ, Thụ Pháp, Thụ Phù, Thụ Đan, Thụ Luyện. Tên như ý nghĩa, đương nhiên năm tòa kiến trúc này tương ứng là phong chủ của năm tòa phong, Võ Kỹ phong, Vạn Pháp phong, Phù Lục phong, Thiên Đan phong, Luyện Khí phong.

Ngoại vi thành này là nơi ở và linh điền của đệ tử nội môn. Nơi ở của đệ tử nội môn đều là kiến trúc hai tầng chiếu theo sở thích cá nhân, chỉ hạn định độ cao và diện tích của từng tầng, còn có một cái vườn nhỏ. Cái khác thì tùy theo sở thích riêng.

Ngay trong mảng kiến trúc này, một tiểu lâu bình đạm bình thường với tường trắng ngói xám. Một thiếu niên đứng ngẩn ngơ, nhìn tướng mạo không quá mười bảy mười tám. Làn da tái trắng, vừa nhìn đã biết quanh năm không thấy ánh mặt trời, mày mục tuấn tú, thân hình hơi đơn bạc. Lúc này vẻ mặt có hơi hốt hoảng, mái tóc dài rối loạn không chịu nổi, làm thiếu niên thêm phần nhếch nhác.

Chậm rãi, khóe môi thiếu niên mấp máy, miễn cưỡng nặn ra một độ cong có thể gọi là nụ cười khổ.

"… Cái này không khoa học, chỉ là xem một bộ đam mỹ thôi mà lại xuyên qua, cho nên hiện tại có thể xem hiện trường trực tiếp sao?" Nếu bảo là bất đắc dĩ không bằng nói rằng cam chịu chấp nhận hiện thực. Từ năm ngày trước, Phương Khác đã phát hiện được một nơi khó tả, trong đầu không hiểu sao có thêm vài thứ, chẳng hạn thiếu niên này không những có tướng mạo giống hệt lúc y 17 tuổi mà cũng tên là Phương Khác giống y.

Ban đầu chẳng qua cho rằng đã xuất hiện ảo giác hay gì đó, dù sao xuyên việt gì đấy, thật sự quá không khoa học, cũng không nên xuất hiện ở thế giới ngoài tiểu thuyết. Nhưng, y đã năm ngày chưa ăn bất cứ thứ gì, bao gồm nước, mà hiện tại y vẫn không cảm thấy đói chút xíu nào. Được rồi, xuyên việt cũng thôi đi, nhưng càng khó hiểu hơn là, thiết lập của thế giới này – phái Côn Luân, đệ tử nội ngoại môn… và chưởng môn phái Côn Luân là lão tổ kỳ hợp thể, hiệu Côn Lăng đạo nhân. Danh hiệu Côn Lăng đạo nhân này là danh hiệu truyền thừa của chưởng môn các đời.

Không ngờ giống hệt như bộ truyện y đã xem. Phương Khác lặng lẽ câm nín, nhớ lại buổi tối cuối cùng y sống tại thế kỷ 21.

Hôm đó, Phương Khác ngồi trước máy tính, khó hiểu nhướng mày. Y vất vả theo dõi xong một bộ tiểu thuyết, bộ tiểu thuyết dị giới ma pháp đại lục. Vừa mới thở ra một cái, vui vẻ để bình luận khen ngợi, lại phát hiện phần bình luận dưới bộ truyện đã đủ để xây thành tòa nhà chọc trời.

Tác giả là vị đại thần, y cũng đã theo bộ truyện của tác giả này rất lâu. Nhưng, nick phụ của đại thần bị lộ rồi? Hơn nữa còn sang Tấn Giang viết một bộ truyện tu tiên? Lâu chủ đưa ra N chứng cứ chứng minh vị tác giả chưa từng nghe qua đó và đại thần là cùng một người? Những thứ này đều không quan trọng, quan trọng là đại thần dùng nick phụ viết truyện ở Tấn Giang? Hơn nữa còn là đam mỹ?

[Tuyệt đối không thể, Đại Đại làm sao có thể sang Tấn Giang viết truyện chứ?]

[Đánh chết cũng không tin…]

[Thế giới huyền ảo rồi sao?]

[Đại Đại, tôi chỉ biết ngài từ ngựa đực chuyển sang thỉnh thoảng bán hủ, nhưng không biết ngài đã có thể viết đam mỹ rồi…] Lầu này lập tức được xây thành tòa nhà chọc trời. Dưới lầu thậm chí có vài người đã bám lên. Cho đến… Phương Khác kéo xuống dưới. (Mỗi lượt comment sẽ được gọi là một lầu, comment nhiều tức là nhiều lầu, nhiều lầu sẽ thành tòa nhà cao tầng, đây là ngôn ngữ mạng TQ)

Tác giả trả lời: Ái chà chà nick phụ bị lột trần rồi hoan nghênh nhảy hố nha

Tức thì lầu dưới an tĩnh hoàn toàn. Tác giả à ngữ khí của ngài có dám phơi phới thêm tí nữa không… đây là thừa nhận à?

Lúc đó Phương Khác trực tiếp nghĩ muốn chọt vào hai mắt. Y thấy gì đây? Thật ra viết truyện ở Tấn Giang cũng không có gì, vấn đề là… giới tính của tác giả là nam, tác phẩm lúc trước thuộc thể loại YY ngựa đực hậu cung bàn tay vàng mở rộng, sau thì văn phong cuối cùng cũng thành thục, vai chính chuyển sang loại chuyên tình, tiếc rằng mức độ được hoan nghênh của nữ chính còn không bằng tùy tiện kéo một huynh đệ nào đó ra. Nhưng cũng từ đó dùng tình tiết nổi tiếng, cuối cùng phong thần. Cho nên… bây giờ tác giả sang Tấn Giang dùng nick phụ viết truyện? Phương Khác tỏ vẻ không thể tiếp nhận nổi, thật ra nếu là ngôn tình thì y còn chấp nhận được… nhưng, xem thử tính chất của truyện này đi.

Nguyên sang – đam mỹ – lịch sử giá không – tiên hiệp. Tay Phương Khác run lên, đam mỹ… đương nhiên y biết đam mỹ là gì. Cho nên nói đại thần ngài muốn làm gì đây?

Thật lâu thật lâu sau, Phương Khác đăng nhập Tấn Giang, nhập tên truyện vào, tìm kiếm. Nhìn xem phần sưu tầm, quả nhiên lợi hại. Có phải y nên nói đại thần không hổ là đại thần, ở đâu cũng có thể phát sáng không?

Xem văn án thử, quả nhiên là đơn giản đến không thể hơn. Đam mỹ, tu tiên văn.

Mở chương mở đầu. Động tác này đại khái là chuyện mà y hối hận nhất vào lúc nào đó.

Phương Khác đưa tay xoa đôi mắt mỏi mệt, liếc nhìn thời gian, đã hơn ba giờ sáng. Mà y lại xem hết một lèo, cuối cùng cái tay đáng khinh còn gửi một dòng bình luận hối thúc phơi phới ở chương cuối cùng là chương hai trăm bốn mươi lăm, hơn nữa tính ra y lại nhảy hố lần nữa. Đã thế còn là hố đam mỹ văn. Có trời biết, y là một người chính trực cỡ nào.

Chẳng qua đã hai trăm bốn mươi lăm chương rồi, cái nhân vật công cư nhiên còn chưa có dấu hiệu xuất hiện. Lẽ nào công này cũng là kẻ qua đường giống như nữ chính trong các truyện khác của tác giả? Nếu vậy thì có thể xem thử. Đối với một thẳng nam mà nói, nếu thật sự xuất hiện tình tiết nào đó y cảm thấy có lẽ y không có năng lực thích ứng quá tốt.

Phương Khác nhấn nút sưu tầm, sau đó tắt trang mạng, máy tính. Đơn giản tắm rửa rồi nằm lên chiếc giường lớn thoải mái, nhắm mắt lại. Vai chính này thật không dễ dàng, chẳng qua, Phương Khác nhớ đến hình dung của tác giả với vai chính.

Bình tĩnh, ẩn nhẫn, chờ thời cơ, trước mặt người khác lại cực kỳ ôn hòa. Giết người đoạt bảo gì đấy làm vô cùng thường xuyên, tiến vào bí cảnh, giết người như cắt dưa hấu, vai chính thị huyết như thế, thật sự có thể sao? Nếu đây là một bộ truyện theo hướng bình thường, y cảm thấy không có vấn đề, vấn đề ở chỗ truyện này là đam mỹ, y không hiểu lắm, xem từ đầu đến giờ, y cảm thấy nó chẳng có gì khác biệt lắm với truyện theo khuynh hướng bình thường của tác giả, chỉ là hơi ít em gái một chút, còn có rốt cuộc công là ai?

Mà nói ra thì, thụ khủng bố như thế, thật sự được sao? Phương Khác lặng lẽ tưởng tượng nếu bạn gái của y là cuồng sát thủ lãnh tĩnh vô cùng đó… y muốn chia tay. Sau đó nói không chừng ngày hôm sau y sẽ mất tích một cách bí ẩn, sau đó bạn gái sẽ luôn mỉm cười, hễ nhắc tới y thì chỉ cười không nói.

Phương Khác bật cười, rốt cuộc thì y đang nghĩ cái gì đây chứ? Đừng nói hiện tại y vẫn còn độc thân, huống chi tu tiên vốn đã rất tàn khốc. Y vẫn rất tán thưởng vai chính này, quả đoán, lãnh tĩnh, không có quá nhiều tình cảm dư thừa, có nguyên tắc của mình. Dạng dã man như vậy, sao lại là thụ chứ?

Đây là lần đầu tiên Phương Khác xem tác phẩm đam mỹ đã xoắn xuýt chuyện vai chính là thụ. Người như Phương Khác, đối với đam mỹ chỉ là

một khái niệm đơn giản, chỉ biết phân chia công thụ, nhưng không biết có một loại cp gọi là cường cường, có một loại đam mỹ thể loại chủ công. Tên như ý nghĩa chính là vai chính là công.

Hồi tưởng lại thì không có chuyện gì kỳ quái phát sinh, chẳng qua là xem một bộ đam mỹ mà thôi, trừ tính chất đam mỹ này ra, thì nó là bộ truyện khá hợp khẩu vị y. Huống chi, y xem một mạch đến tận chương hai trăm bốn mươi lăm mới nhất của tác giả, cũng chưa thấy cái nhân vật được gọi là công xuất hiện, cũng không nhìn ra được vai chính đối với nhân vật đó ôm tình cảm bất thường. Một bộ truyện rất bình thường.

Sao y lại chui vào trong một bộ tiểu thuyết chứ? Phương Khác, đứa trẻ mồ côi của một phân gia thuộc Phương gia Tần Lĩnh của năm đại thế gia tu tiên, gia gia là huynh đệ với gia gia của tông gia Phương thị. Xếp hàng thứ ba, nhỏ nhất. Chi thứ này đã chết hết trong một vụ hạo kiếp mười năm trước. Ma tu và quỷ tu liên hợp với nhau, khai chiến với tam đại huyền môn chính tông. Mà chi thứ như Phương thị rất bất hạnh bị ma tu nhìn trúng, thế là chỉ có Phương Khác được một nhánh của họ liều chết đưa đi.

Bị đưa vào chủ gia Phương gia, sau đó cùng đám bà con xa đường huynh trực hệ đời này của Phương gia như Phương Hiền Thanh được đưa vào phái Côn Luân. Nhờ danh sách tiến cử của Phương gia mà dùng tư chất bình thường tam linh căn trở thành đệ tử nội môn.

Hiện tại tu tiên mười năm cũng chỉ là tu vi trung kỳ trúc cơ. Trong tất cả đệ tử nội môn thuộc dạng đệm lót. Đây còn là kết quả đã nỗ lực của Phương Khác. Mà hiện nay, Phương Khác bất đắc dĩ thở dài, sắp tới y phải đến cuộc so tài nội môn, mà phần thưởng của cuộc so tài nội môn lần này là một linh khí thượng phẩm, một thanh kiếm thuộc tính thủy. Theo ký ức trong đầu Phương Khác, thanh kiếm này vốn là của phụ thân Phương Khác. Vì thế y không để ý mình không có tu vi vững chắc mà cố chấp dùng một loại đan dược nâng cao tu vi, Địch Hồn đan. Kết quả Phương Khác trở thành Phương Khác của thế kỷ 21.

Tu vi, Phương Khác lặng lẽ chiếu theo phương pháp không khoa học cảm thụ tu vi của mình. Sơ kỳ trúc cơ, hơn nữa vô cùng bất ổn.

Thật là, Phương Khác thật sự không biết nên nói gì. Dùng Địch Hồn đan, cho dù tu vi có nâng lên cũng chỉ là hậu kỳ trúc cơ mà thôi, huống chi tu vi sau đó còn mang tới hậu di chứng rất nghiêm trọng. Vả lại trong chủ tuyến

của quyển sách này, Phương Khác chẳng qua là một vai phụ ngay cả tên cũng chưa từng xuất hiện qua. Lần này so tài nội môn, chính là lúc vai chính và một đám vai phụ phát quang rực rỡ, chẳng có chút quan hệ nào với Phương Khác.

Cuối cùng thanh kiếm kia cũng rơi vào tay vai chính, cho dù thuộc tính linh căn của vai chính không phù hợp với thanh kiếm. Mà thanh kiếm này chẳng qua là thanh kiếm vai chính dùng để quá độ mà thôi, theo y biết, thanh kiếm không lâu sau sẽ gãy trong một lần đối chiến, sau đó vai chính nhận được một linh khí khác.

Năm ngày này, lần đầu tiên Phương Khác tỷ mỉ xem qua tiểu lâu. Xem ra cuộc sống của tu tiên giả quả thật có thể gọi là lãnh tĩnh.

Ít nhất, chỗ khiến y không thoải mái nhất chính là giường. Nó chỉ là một khung gỗ đơn giản, chăn nệm màu lam nhạt sạch sẽ chỉnh tề, cùng một cái gối ngọc. Sau đó chính là đệm cói màu đen cực kỳ bắt mắt trên giường, dùng để đả tọa. Sau đó là một cái bàn gỗ, đây chính là phòng ngủ.

Sau đó trong một tòa lâu chỉ có mỗi một bộ bàn ghế, một bình trà màu trắng xanh, bốn cái ly úp ngược. Có thể nói là vô cùng nghèo khó.

Trong viện trồng một vài linh dược và linh mễ, đây đều là những thứ khá thường gặp. Trong số đệ tử nội môn, Phương Khác cũng coi như thanh bần. Tất cả ăn mặc dùng đều là tiêu phí của đệ tử nội môn, thỉnh thoảng đi làm một vài nhiệm vụ để nhận tích phân, sau đó dùng tích phân đổi đan dược và những vật dụng khác, Phương Khác này, dường như sống chính là để tu hành. Trong ký ức y không ngừng tu hành tu hành rồi tu hành, nếu không với tư chất tam linh căn, linh căn chính còn là thuộc tính thủy, vào năm mười lăm tuổi đã lên trúc cơ, mười bảy tuổi thì lên trung kỳ trúc cơ, cũng xem như tài ba. Phải biết đệ tử nội môn phần lớn đều là đơn linh căn hoặc nhị linh căn, tam linh căn đều là những hộ có chút quan hệ. Mà nếu đệ tử nội môn trong mười năm không thành công lên trúc cơ, thì sẽ bị trục xuất khỏi nội môn.

Nghĩ lại cuộc đời của Phương Khác, thuần túy là đơn giản đáng buồn. Nếu không có thanh kiếm đó, dựa vào cá tính của y nói không chừng có thể đi rất xa trên con đường truy cầu đại đạo. Hiện tại y phải làm sao đây? Tuy đã hiểu sơ lược đại thể về thế giới này, thậm chí y cũng nắm rõ mọi chuyện sắp phát sinh trong tương lai, nhưng, y thật sự phải tu tiên sao?

Là một người hiện đại, chuyện tu tiên quả thật không nằm trong nguyên tắc nhân sinh của y. Tu tiên rốt cuộc là chuyện gì chứ? Cho dù y có một phần ký ức về tu tiên giới của Phương Khác, cũng thật sự không hiểu rõ. Cái này đã vượt ra khỏi phạm vi hiểu biết của y, nó không khoa học.

Phương Khác sờ túi trữ đồ trên eo, thử động ý niệm. Một thẻ ngọc xuất hiện trong tay, dán lên trán, dùng ý niệm thăm dò. Thực sự không khoa học. Thẻ ngọc gì đó tại sao không thể cho y một quyển sách?

Rất lâu, Phương Khác đổ đầy mồ hôi đặt thẻ ngọc xuống, tim đập gia tốc. Đầu choáng mắt hoa, cảm giác này quá mức khó chịu.

Lý trí như dây đàn, căng thì có đứt… lại như thiết kiếm, cứng nhiều thì gãy, thiết nhiều thì xoắn. Được cương thiết, thì có kiếm. Người điều luyện, có hai phương pháp, đều kỳ diệu.

Đáng chết, quả thật giống như kinh văn cứ nện đùng đùng vào đầu. Phương Khác thử chậm rãi điều tức. Trong người quả nhiên có khí lưu, thậm chí có thể cảm giác được linh khí quanh người. Đặc biệt là linh khí thuộc tính thủy màu lam.

Coi như y đã hiểu, tu tiên chính là dựa vào những thứ không khoa học kết hợp với nhau. Thực là một chuyện khảo nghiệm trí tưởng tượng. Chuyện đầu tiên y nên học chính là tổng hợp tất cả những bộ tu tiên từng đọc, đặc biệt là bộ tu tiên đam mỹ này.

Mà tại trái đất, nơi có thể gọi là hành tinh kỳ tích trong thái dương hệ, tại một nơi duy nhất phát hiện cơ thể sống cho tới nay. Trong đô thị hiện đại, ở một căn phòng được thiết kế theo phong cách xưa, hai thanh niên tuấn tú, ngồi khoanh chân trước bàn thấp, trên người là cổ phục màu đen có hơi dở ương đối với người hiện đại, tương tự như phong cách Hán phục, áo trên vạt dưới, rộng rãi còn thắt dây lưng, phía sau là một hình ngũ hành bát quái to lớn, chỗ duy nhất không mấy hài hòa đại khái là chiếc máy vi tính kiểu mới nhất chuyên thiết kế cho người làm công việc văn tự nằm trên bàn của thanh niên có một nốt ruồi đỏ nhạt ở khóe môi.

Ngón tay thanh niên đặt trên bàn phím, nhanh chóng múa may, tốc độ đạt đến mức làm người ta lóa mắt. Tiếp theo, sau khi nhấn hai chữ cập nhật, nam tử khẽ chặc lưỡi: “Ái chà, trước giờ tôi chưa từng đào hố, cuối cùng

có thể đào một lần rồi.”

Nam tử còn lại vẻ mặt như khúc gỗ, mái tóc ngắn dựng lên từng cọng vì chất tóc cứng, ánh mắt nhìn người kia đầy bất đắc dĩ. “A Hứa, nếu bị vị đó của phái Côn Luân thấy được bộ truyện của cậu, cậu nên chuẩn bị chạy trốn đi. Theo tin tức thiếu hụt trên thẻ ngọc, vị Diệp tiền bối này là đại năng giả vạn năm trước của phái Côn Luân đó.”

“Ôi, lão Mộc, không phải anh không biết, hiện tại sống nhàm chán quá thể, một ít sở thích duy nhất của tôi chính là viết gì đó. Nửa năm trước chúng ta phát hiện thẻ ngọc còn sót lại của thượng giới, mới biết hóa ra tu sĩ ngàn vạn năm trước cường đại thế nào, phi thăng, hóa thần, ngay cả nguyên anh cũng không phải là mơ tưởng, mà bây giờ, đệ tử đời này của phái Thái Hành chúng ta chỉ có mấy chục người, ngay cả Côn Luân cũng chỉ còn lại không đến hai mươi người, tu vi cao nhất trong tu sĩ là Tấn sư thúc có tu vi hậu kỳ trúc cơ, truyền thừa gần như đã cắt đứt, ngay cả một bộ công pháp hoàn chỉnh chúng ta cũng không có, nếu không phải nửa năm trước phát hiện thẻ ngọc kia, tôi vẫn không biết ngàn vạn năm trước có nhiều tiền bối kinh tài tuyệt diễm như thế. Vốn tôi không ôm bao nhiêu hy vọng với trúc cơ, hiện nay, ngại gì thử xem?” Ánh mắt thanh niên kiên định, ngữ khí chém đinh chặt sắt mang theo một cỗ kiên nghị.

Thanh niên được gọi là lão Mộc chấn động, chẳng qua một lát sau đã liếc A Hứa một cái, “Vậy cậu còn đem tin tức thiếu hụt trên thẻ ngọc chỉnh lý xong lại cho Diệp tiền bối làm vai chính, nói bậy một đống, dùng hình thức tiểu thuyết gửi lên mạng, hơn nữa còn là đam mỹ Tấn Giang, cậu sẽ bị phái Côn Luân truy sát.”

“Này này này, cái gì mà bảo là nói bậy, dù sao tôi cũng có căn cứ thật mà, cái này gọi là dùng cơ sở sự thật để phát huy và tưởng tượng ở mức độ hợp lý. Tiếc rằng thẻ ngọc trải qua vạn năm không được bảo tồn kỹ lưỡng, tin tức trên đó không còn hoàn chỉnh lắm, chúng ta chỉ có thể thông qua tin tức hữu hạn trên đó để miêu tả sự thần kỳ kia, một tu tiên giới hưng thịnh nhất. Ít nhất nhân vật trong tiểu thuyết của tôi đều từng xuất hiện trong thẻ ngọc, chuyện này cơ bản là phù hợp được chưa? Còn về cái khác… tác phẩm văn học, ai quản được nhiều như thế. Ôi, nếu thẻ ngọc không bị thiếu hụt thì tốt biết bao… tiểu thuyết của tôi không đến mức bị sụp hố, mới viết đến Diệp tiền bối kim đan mà thôi.” A Hứa một tay chống cằm, một tay nhẹ gõ lên bàn phím, ấn một hàng chữ dưới chương cuối cùng [Truyện đã bỏ hố, tác giả vô lương chạy mất, xin đừng hối thúc, mau bỏ hố

đi] Ngữ khí vô cùng phơi phới.

A Mộc xanh mặt, “Nếu thẻ ngọc không bị tổn hại, điều chúng ta nên quan tâm là, vạn năm trước rốt cuộc đã phát sinh hai chuyện gì, tại sao tu tiên giới lại biến mất? Nhiều tu sĩ như vậy, tại sao gần như không lưu lại bất cứ tin tức nào. Phàm giới thật sự vĩnh viễn không cách nào câu thông với tu tiên giới sao?”

A Hứa thì xem lại bộ truyện hơn hai trăm chương kia một lần, có hơi mất mát: “Tôi vẫn luôn cho rằng lời văn của mình không tồi, nhưng không thể miêu tả được một phần ngàn sự đặc sắc của thế giới trên thẻ ngọc. Chỉ có thể chọn ra một phần trong đó mà thôi. Bộ truyện này cũng sắp bị xóa bỏ rồi, phái Côn Luân chắc chắn sẽ có hành động… ôi, thôi bỏ đi, ha ha, đợi họ thấy được thể loại đam mỹ này, sắc mặt nhất định vô cùng dễ coi.” A Hứa nhe răng cười, đặc biệt đắc ý.

Nếu Phương Khác biết chỉ sợ sẽ sợ hãi biến sắc, hóa ra không phải y chỉ xuyên vào một bộ tiểu thuyết. Đây là một thế giới chân thật. Một thế giới thật ra không giống với tiểu thuyết miêu tả. Những thứ mà y cho rằng đã biết trước, Diệp Vu Thời mà y tưởng…

------oOo------

Chương 2: Diệp Vu Thời

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Trần sư huynh, người đó là đệ tử Phương gia sao?” Một tiểu thiếu niên trông không quá mười bốn mười lăm, mặc một thân bào trắng tay rộng đại biểu cho đệ tử nội môn, mang nghi hoặc nói.

Trần Chử bị hỏi thuận theo đó nhìn sang, lập tức hiểu rõ. Đệ tử Phương thị kia đứng tại chỗ phát đồ dùng, mà vị sư huynh này lại hết sức lạnh nhạt, hoàn toàn không có sự nhiệt tình khi gặp đệ tử ngũ đại thế gia tu tiên.

“Người này là cô nhi của phân gia Phương gia.” Trần Chử chỉ nhàn nhạt nói một câu rồi không nói thêm nữa, dẫn theo sư đệ đến chỗ lĩnh nhiệm vụ. Vị thiếu niên đó sau khi nghe xong cũng lập tức hiểu ra, chuyện phân chi của Phương gia năm đó, nhóc cũng từng nghe qua. Phụ bối nhắc đến

chuyện này không ai không mang vẻ nghiêm túc. Tuy là chi thứ, nhưng một gia tộc to lớn như thế lại biến mất chỉ trong một đêm. Trên mặt tiểu thiếu niên lóe qua chút thương hại.

Trần Chử thấy rồi chỉ cười nhạt, không cho là đúng. Vốn dĩ thái độ của những người này đối với Phương Khác cũng không đến mức lạnh nhạt như thế, chỉ là sau đó phát hiện Phương Khác cùng mấy đệ tử Phương gia qua lại không mật thiết như họ tưởng tượng, thậm chí còn xa cách hơn giữa các tu sĩ khác, bọn họ mới biến thành thế này. Không có thế lực gia tộc, tư chất bản thân cũng tầm thường, tu vi lại thấp như thế, có gì cần phải kết giao? Những người đó nghĩ thế, đương nhiên thái độ cũng trở nên lạnh nhạt.

“Đây là đồ dùng một năm của ngươi, cầm cho tốt.” Vị sư huynh phát đồ dùng là tu vi hậu kỳ trúc cơ, ánh mắt hắn nhìn y cũng cao nhạo và khinh thường.

Phát đồ dùng chẳng qua là một nhiệm vụ có thể nhận trong ngày thường, nguyên nhân rất nhiều người nguyện ý làm công việc thu hoạch không lớn này chẳng qua là vì những nhiệm vụ này do tu sĩ kim đan kỳ chưởng quản, nếu nhận được nhiệm vụ, thì có thể tiếp xúc với tu sĩ kim đan kỳ, nói không chừng có thể đạt được cơ duyên gì đó. Còn lại thì chính là cảm thấy nhiệm vụ này đủ nhàn nhã, hơn nữa đủ để đổi được tích phân môn phái khá cao mà thôi.

“Đa tạ sư huynh.” Phương Khác cảm tạ xong thì bỏ đan dược linh thạch vào trong túi trữ đồ. Số đan dược này còn xa mới đủ, xem ra phải nghĩ biện pháp tìm nguồn cung cấp khác mới được.

Chẳng qua, hiện tại quan trọng nhất chính là so tài nội môn, Phương Khác hơi hoảng thần. So tài nội môn sẽ diễn ra vào mùng một tháng sau, vốn so tài nội môn chỉ là cuộc so tài nhỏ trong môn phái thôi, nhưng đại môn phái có trên vạn đệ tử như phái Côn Luân, độ cạnh tranh kịch liệt là có thể tưởng tượng.

Đệ tử tạp dịch nhiều không đếm xuể, mỗi mười năm sẽ lại có thêm một tốp đệ tử ngoại môn gần ngàn người, và khoảng năm mươi đệ tử nội môn. Đương nhiên mỗi năm cũng có rất nhiều tu sĩ bị rớt lại, chết trong miệng linh thú là số ít, phần nhiều là chết trong cuộc đấu giữa tu sĩ. Trong môn phái còn tốt, trong môn phái ngăn cấm đồng môn tương tàn. Nhưng một khi ra khỏi môn phái, đồng môn tương tàn đâu chỉ là số ít?

Chế độ trong môn phái, đương nhiên cũng là cường giả vi tôn, dùng thực lực nói chuyện. So tài ngoại môn mười năm một lần, hơn vạn đệ tử ngoại môn chưa đạt đến kỳ trúc cơ sẽ tiến hành đấu pháp vì một viên Trúc Cơ đan, một trăm người đứng đầu mới có thể nhận được một viên Trúc Cơ đan, hơn nữa đệ tử ngoại môn đạt đến trúc cơ kỳ sẽ tiến vào nội môn, có thể tham gia so tài nội môn. Mười người đứng đầu trong cuộc so tài nội môn có thể được tu sĩ nguyên anh trong môn phái xem trúng thu làm đệ tử nhập môn, còn đạt được linh khí thượng phẩm và Kết Kim đan có thể nâng cao tỷ lệ thành công lúc xung kích kim đan.

Quan trọng hơn là, Phương Khác đã báo danh so tài nội môn, y cũng chỉ đành gồng mình chống đỡ, cho dù hiện tại y chỉ có tu vi sơ kỳ trúc cơ. Vấn đề là ký ức thì y có, tu vi y cũng có, thuật pháp, võ kỹ, vũ khí, đan được, phù chú y đều có. Nhưng làm sao vận dụng lại là một vấn đề lớn. Chẳng hạn hiện tại y cũng không dám dẫm lên phi kiếm hạ phẩm được môn phái phát cho để ngự kiếm phi hành.

Dù sao không phải là thứ mình học được, không phải là thứ mình từng chút từng chút mày mò ra, bất luận thế nào, vẫn không thuộc về mình.

Một tháng nay, mỗi ngày Phương Khác đều đả tọa trong thạch viên để làm quen với linh lực bên trong kinh mạch, còn luyện tập thế tay và võ kỹ của thuật pháp, hiệu quả cũng không tồi. Y không thử xem thẻ ngọc cao hơn một cấp, dù sao tu vi đã thụt lùi lại đi xem thẻ ngọc cao hơn tu vi của mình, đồng nghĩa với tự chịu tội. Rảnh rỗi thì đến năm đường Thụ Võ, Thụ Pháp, Thụ Phù, Thụ Đan, Thụ Luyện nghe tu sĩ kỳ kim đan giảng bài. Đó toàn là những thứ khá cơ bản, nhưng đúng lúc là y lại thiếu chính những thứ cơ bản và thường thức về tu tiên này.

Nếu đã đến tu tiên giới, đương nhiên phải cố tiếp tục sống sót trong thế giới tu tiên với hiện thực vô cùng tàn khốc. Theo một chút ký ức còn sót lại của Phương Khác, Phương Khác mới có 17 tuổi, trên tay đã dính không chỉ một mạng người. Mà tính cách Phương Khác vẫn coi như thuộc dạng ôn hòa.

Lúc xem tiểu thuyết mỗi khi vai chính do dự không quyết, không đủ sát phạt quyết đoán, y luôn buột miệng chửi. Cảm thấy vai chính quá mức lương thiện, nhưng lúc phải đối diện với sự chọn lựa thì cũng không cách nào không do dự. Đặc biệt là khi sinh sống trong một xã hội hòa bình, giết

người, chính là phá nát giá trị quan, nhân sinh quan, đạo đức quan… của mình.

Phương Khác nhớ đến giáo dục mấy hôm nay, trong đầu ảo tưởng vô số cảnh tượng không thể không giết người, chẳng hạn bị tu sĩ khác đánh cướp, chẳng hạn lúc đấu pháp với tu sĩ khác.

Vừa hay lúc này Tiêu Dịch lấy hai thẻ ngọc bước ra. Năm nay đệ tử ngoại môn thông qua khảo hạch vào nội môn cư nhiên có hai người. Tiêu Dịch vừa đưa mắt đã thấy Phương Khác đứng ngốc giữa đại thính.

“Người đó, qua đây chút.”

Phương Khác trừng mắt nhìn thẻ ngọc trên tay, sắc mặt xoắn xuýt. Đây là thẻ ngọc màu trắng đại biểu cho thân phận đệ tử nội môn, dài không quá năm cm, rộng không quá hai cm. Không có chỗ nào khác với thẻ ngọc được khắc hai chữ Phương Khác treo ở eo y.

Phương Khác đứng ở sườn núi trừng thẻ ngọc nửa ngày, chẳng qua là vì phía trên khắc cái tên đó, Diệp Vu Thời.

Rất không khéo, toàn Côn Luân này người tên Diệp Vu Thời chỉ có một, đại khái trên toàn đại lục Cửu Châu người tên Diệp Vu Thời cũng chỉ có một. Đó chính là vai chính của bộ truyện này, vai chính của quyển sách này.

Chẳng qua là đứng ngơ tại nơi lĩnh vật dụng và nhiệm vụ một lát mà thôi, sao lại để tu sĩ kỳ kim đan nhìn thấy, còn phái cho nhiệm vụ thế này chứ?

Ra ngoài cửa hướng dẫn cho đệ tử mới nhập nội môn.

Lúc Phương Khác ra ngoài cửa, hai đệ tử ngoại môn mặc thanh sam đã đợi ở ngay huyền môn thông từ ngoại môn đến nội môn. Cánh cửa này có thiết cấm chế, không có thẻ ngọc của bổn môn phái thì không thể vào, đương nhiên, nếu tu vi đủ, cũng có thể thử xem.

Phương Khác dừng bước, hai thiếu niên cỡ khoảng mười bảy mười tám mười chín tuổi. Một người tay ôm cây kiếm màu đen, vẻ mặt lạnh nhạt, khí thế toàn thân đã không thu liễm được, sát khí bốn bề, tựa như một thanh bảo kiếm vừa ra khỏi vỏ, ánh mắt nhìn Phương Khác hơi lóe chút

thất vọng. Đại khái là đang tiếc nuối Phương Khác không cùng hắn chiến một trận. Đây là vai phụ Hộ Lạc đóng vai trò quan trọng bên cạnh vai chính trong truyện. Mà người còn lại thì mang nụ cười nhạt trên mặt. Phương Khác đưa thẻ ngọc và túi trữ đồ của Hộ Lạc qua, ánh mắt chuyển đổi.

Tầm mắt Phương Khác rơi lên người thiếu niên đứng yên bên cạnh. Trong tu tiên giới, vốn không phân xấu đẹp. Nhưng khí chất một người thì rất quan trọng. Người này mặc thanh bào rộng rãi bình thường nhất của đệ tử ngoại môn vậy mà lại tỏa ra khí thế khi ẩn khi hiện. Con mắt hồ ly không lớn nhưng rất dài, môi mỏng, dáng vẻ cười nhạt vô cùng tuấn mỹ. Mang theo chút hương vị ôn nhuận như ngọc.

“Diệp Vu Thời?” Phương Khác nhẹ nhíu mày, vẻ mặt bình tĩnh, nhưng nội tâm xoắn xuýt vạn phần. Mẹ ơi, đứng trước mặt Diệp Vu Thời, y còn lùn hơn mấy phần, có thụ cao như thế sao? Còn cả dáng vẻ ôn hòa này nữa, ngươi cho rằng ta không biết bộ mặt thật của ngươi sao? Phương Khác lặng lẽ dựng ngón giữa trong lòng.

“Đúng thế, không biết phải xưng hô vị đạo hữu này thế nào.” Diệp Vu Thời mỉm cười, vô cớ khiến người sinh hảo cảm.

Phương Khác giao thẻ ngọc cho Diệp Vu Thời: “Phương Khác.” Đừng cho rằng ta không nhìn ra, vốn dĩ xưng hô trong môn phái phân cao thấp theo tu vi, nhưng, vì hắn vừa nhập vào nội môn, lại không ngờ gặp phải người có tu vi không bằng hắn là Phương Khác, gọi sư huynh không đúng, gọi sư đệ cũng không đúng. Y chỉ có thể nói, quả nhiên là vai chính sao?

[Trên đại lục Cửu Châu, có tiên nhân [tu tiên giả] cũng có phàm nhân. Mà vì bảo hộ phàm nhân, không biết ngàn vạn năm trước đại năng giả nào phân tách tu tiên giới và phàm giới ra. Mà giữa tu tiên giới và phàm giới có một thông đạo mỗi mười năm mở một lần, mỗi lần kéo dài hai mươi ngày hơn nữa chỉ có trận pháp đặc biệt mới có thể qua đó. Mà trận pháp này chỉ có mấy đại môn phái mới có. Phàm giới cũng có người của những môn phái này đóng giữ, chọn ra hài tử có linh căn đưa đến tu tiên giới để chọn lựa. Người không được chọn đương nhiên lại có người đưa về phàm giới.

Diệp Vu Thời này, vốn là hoàng tử của phàm giới nguyên danh Đông Phương Vu Thời, mẫu thân là quý phi trong cung. Tiếc rằng lúc hắn ba

tuổi quý phi thất bại thảm hại trong cuộc chiến không có thuốc súng giữa những nữ nhân, ba thước bạch lăng chính là kết cục cuối cùng của nàng. Nhưng hoàng hậu lại không tha cho hắn, lúc đến hoàng miếu tế bái phái người hành thích, hắn trốn thoát, sau đó đổi tên thành Diệp Vu Thời. Trốn đông trốn tây suốt hai năm cùng những tử sĩ theo bên người, cuối cùng tìm được nơi đóng trú của tu tiên giới tại phàm giới, tiến vào tu tiên giới. Hoàng hậu vốn là nữ nhi ruột thịt của Âm gia thuộc ngũ đại thế gia tu tiên, kết quả lúc ra đời bị thương, đoạt tuyệt đường tu tiên, thế là bị đưa về phàm giới, trở thành mẫu nghi một nước.

Diệp Vu Thời với băng linh căn biến dị khó tìm trong ngàn vạn tu tiên giả, vì không muốn dẫn đến sự chú ý của Âm gia nhà mẹ đẻ của hoàng hậu cũng đang ở tu tiên giới, đã lợi dụng một kiện linh khí, lúc kiểm tra linh căn, giả thành tam linh căn tu chất bình thường, vào phái Côn Luân, trở thành một đệ tử ngoại môn.]

Trong đầu lóe qua vài phiên đoạn, tu vi hiện tại của Diệp Vu Thời ngoài mặt là trung kỳ trúc cơ. Nhưng trên thực thế Diệp Vu Thời đã là hậu kỳ trúc cơ. Đồng thời y giao thẻ ngọc cho Diệp Vu Thời.

“Đi theo ta.” Phương Khác xoay đi, mang hai người vào nội môn. Đối với vai chính, y nên dùng thái độ gì đây?

------oOo------

Chương 3: Chẳng qua là thế

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phương Khác không nhanh không chậm đi bên tay trái Diệp Vu Thời, dẫn đầu khoảng nửa bước, trên đường đi qua năm đại đường Thụ Võ, Thụ Pháp, Thụ Phù, Thụ Đan, Thụ Luyện. Còn có Sở Tư Vụ của nội môn, nơi lĩnh vật dụng và giao tiếp nhiệm vụ trong môn phái, còn cả khu buôn bán của nội môn. Phương Khác nói chuyện không nhanh không chậm, cứ như không có một chút xíu dao động cảm xúc nào.

Trên mặt Diệp Vu Thời mang theo nụ cười khiêm nhường, mỗi khi Phương Khác nói đến một điều phải chú ý, thì hắn sẽ khẽ gật đầu. Thái độ thế này không nghi ngờ là sẽ khiến người nói chuyện sinh ra cảm giác đối

phương đang nghiêm túc lắng nghe, tiếc rằng Phương Khác chỉ lo nói, chưa từng quay đầu lại nhìn một lần, hệt như đang tự lẩm bẩm.

Diệp Vu Thời khẽ cong môi, không chút dấu tích đánh giá Phương Khác. Lúc này nếu Phương Khác quay đầu một lát sẽ phát hiện trong đôi mắt hơi cong của Diệp Vu Thời là nghi hoặc và một chút không vui. Thế giới này nếu nói người hiểu rõ những động tác đặc thù hoặc biểu tình nhỏ bé nào đó của Diệp Vu Thời, chỉ sợ chính là Phương Khác. Có lẽ đến ngay cả bản thân Diệp Vu Thời cũng không biết cảm xúc mà những động tác đặc thù này đại biểu.

Chẳng hạn lúc cười lên, con mắt khẽ cong. Đây chính là đại biểu Diệp Vu Thời có chút không vui.

Bạch sam đơn giản đại biểu cho đệ tử nội môn, mặc không gọn gàng lắm, trên thắt lưng màu nhạt chỉ treo một túi chứa đồ mà thôi, không còn gì khác, thậm chí tóc cũng buộc lỏng lẻo, tướng mạo bình thường chẳng có gì đặc biệt. Nhưng khi nhìn vào hắn, loại ánh mắt không mang ác ý thậm chí có thể nói là hảo hữu kia, không hiểu sao khiến hắn cảm thấy không thoải mái. Cái này giống như hắn không có chỗ nào náu thân trước mặt người này.

Còn cả lúc Phương Khác đang giới thiệu, vô thức chú trọng Võ Kỹ phong với Vạn Pháp phong. Và cả Vấn Đạo phong ngoài năm phong, đối với Phù Lục phong, Thiên Đan phong, Luyện Khí phong lại chỉ nhắc tới vài câu rồi thôi.

Nếu nói giới thiệu Võ Kỹ phong là vì vừa nhìn đã biết Hộ Lạc là người dùng kiếm nhập đạo, nhưng tại sao phải chú trọng Vạn Pháp phong chứ? Phải biết hắn biểu hiện ra là tam hệ linh căn thủy, hỏa, mộc, chủ hỏa. Càng huống chi, người ôm bảo kiếm trên tay như Hộ Lạc, trên người hắn có một vị đạo chỉ có người thường xuyên ở trong phòng luyện khí tinh luyện thạch mới có, đều là những đặc điểm rõ ràng.

Nếu nói chỗ y chú trọng là nơi mà hai người nhất định sẽ đi, vậy thì cũng nên là Võ Kỹ phong và Luyện Khí phong mới đúng. Nhưng y lại nói về Võ Kỹ phong và Vạn Pháp phong. Nếu nói y chỉ là tùy ý giới thiệu, vậy cũng nên giới thiệu nơi mà y khá quen thuộc, nhưng từ thân hình khá đơn bạc của Phương Khác, đáng lý ra y không quen thuộc Võ Kỹ phong đến thế, quen thuộc cứ như y là khách quen của Võ Kỹ phong, vậy mà y lại

biết. Phải biết muốn lên năm phong để đọc điển tích trên năm phong thì cần phải thông qua cửa gác.

Phương Khác là một tu sĩ sơ kỳ trúc cơ, hơn nữa không phải là võ tu, làm sao lại quen thuộc với Võ Kỹ phong được?

“Chính là như vậy, Diệp đạo hữu, Hộ đạo hữu. Từ biệt tại đây thôi, đạo hữu có thể đến Sở Tư Vụ nhận thẻ ngọc thân phận chọn một trạch viện, tại hạ đi trước đây.” Phương Khác dừng bước, mặt không biểu cảm nói.

“Vậy đa tạ Phương đạo hữu đã chỉ dẫn, chúng ta từ biệt tại đây. Có thời gian nhất định sẽ đến trạch viện của đạo hữu bái phỏng.” Diệp Vu Thời mỉm cười, thần thái tự nhiên, không có chút giả tạo nào.

Phương Khác tạm biệt hai người Diệp Hộ, bất giác thở phào một hơi. Vừa rồi không ngờ lại thất thần, cái tên Diệp Vu Thời này đúng là có tính mê hoặc quá mạnh, nếu không phải biết trước, có lẽ y cũng cho rằng Diệp Vu Thời thật sự là một nhân vật như quân tử tựa ngọc mà hắn biểu hiện ra ngoài.

Vai chính gì đó, vẫn là quên đi, có rất nhiều tin tức có thể lợi dụng nhưng lại không thể xem những người đó như nhân vật trong sách, nếu họ thật sự vẫn là người trong sách, vậy Phương Khác y tính là gì chứ?

“Ồ, đây không phải là đường đệ Phương Khác cả ngày giống như con chuột trốn trong phòng không thấy mặt trời của chúng ta sao?” Một câu trào phúng truyền tới.

Phương Khác dừng bước, nhìn theo âm thanh. Năm ba đệ tử nội môn từ trong cửa tiệm đối diện bước ra, trên eo một người trong đó có treo một thanh trường kiếm màu bạc, trên gương mặt có thể gọi là anh tuấn mang theo nụ cười châm biếm, hiển nhiên gã chính là người nói chuyện. Người này… Phương Khác hơi suy nghĩ, đúng rồi, người này là Phương Hiền Hoa, con cháu trực hệ Phương gia.

“Sao mấy tháng không gặp đã không nhận ra ta rồi? Thật là làm cho đường ca ta thương tâm muốn chết.” Phương Hiền Hoa hơi trợn mắt nói, biểu cảm rất khoa trương. Dẫn đến mấy người còn lại cũng cười hì hì theo.

“Ái chà!” Phương Hiền Hoa đột nhiên phát ra tiếng kinh thán bước nhanh

đến trước mặt Phương Khác, Phương Khác hơi nghiêng người tránh khỏi cánh tay Phương Hiền Hoa thò qua, lùi ra sau một bước. Thái độ Phương Khác đối diện với đường ca này luôn là như thế, tùy ý Phương Hiền Hoa trêu chọc, sỉ nhục bằng ngôn ngữ, y chỉ đạm nhạt tránh đi mà thôi. Nhưng không biết làm vậy càng dễ kích động cơn giận của Phương Hiền Hoa.

Phương Khác giật mình, hóa ra Phương Khác này có tính nhẫn nại vô cùng tốt. Thậm chí trong ký ức, đối với những trực hệ Phương gia cũng đều tránh né không kịp. Đến mức ký ức với những người này không nhiều. Nhưng y lại biết, thiên chi kiều tử nổi bật nhất hiện nay của Phương gia, nhân vật đứng đầu đám trẻ tuổi trực hệ Phương gia Phương Hiền Thanh cuối cùng lại rơi vào kết cục có thể nói là thảm thiết.

Mà vị trước mắt này, tên công tử bột Phương Hiền Hoa, cuối cùng lại được xưng là kinh tài tuyệt diễm. Lấy kiếm nhập đạo, có thể đấu với Hộ Lạc. Hơn nữa cuối cùng còn sáng tạo ra kiếm ý thuộc về gã.

“Thật là, ngu xuẩn.” Phương Hiền Hoa híp mắt lại, nhãn thần thoáng cái lạnh xuống. Nếu nói vừa rồi chỉ đơn thuần là trêu chọc, vậy bây giờ chính là thật sự tức giận.

Phương Khác thật không biết phải làm sao. Cho nên đối diện với thái độ này, y phải làm gì đây? Tức giận? Nhưng rõ ràng y cảm thấy Phương Hiền Hoa không có ác ý với mình. Không biểu thị gì hết? Nếu vậy bị châm biếm ngay trên đường, chẳng dao động gì thì quá là yếu nhược.

“Ngốc không đỡ nổi, ôi, các ngươi xem, không ngờ biểu đệ như con chuột của ta còn bị tụt tu vi nữa chứ, sơ kỳ trúc cơ đó. Ha ha, các ngươi đoán xem làm sao mà tu vi của nó bị thụt lùi?” Phương Hiền Hoa quay đầu nói với những đồng bạn khác.

“Thật nhỉ, vốn đã không ra sao, bây giờ còn thụt lùi, ê, con chuột Phương, ngươi làm gì vậy hả.” Một thiếu niên trong đó chê cười.

“Ai cho ngươi gọi nó con chuột Phương, tiểu gia ta họ gì? Hả?” Phương Hiền Hoa lạnh mắt đảo qua, thiếu niên kia vội cười làm lành.

“Hừ, con chuột ngu xuẩn này. Chắc không phải là ăn thứ gì không nên ăn chứ. Như Địch Hồn đan đó, cũng chỉ có người ngu xuẩn hết thuốc chữa mới dùng thôi.” Phương Hiền Hoa cười lạnh một tiếng, lạnh lùng đảo mắt

nhìn Phương Khác, phất tay bỏ đi.

Phương Khác vô thức lùi một bước, lại dẫn tới một trận cười nhạo. Bạch sam trên người lại bị rạch một đường, thấm ra một đường máu. Đây là kiếm khí của Phương Hiền Hoa. Y không bị thương gì, gã chỉ đơn thuần là muốn khiến y nhếch nhách mà thôi.

"Rào" một tiếng, tiếng cười nhạo chợt dừng lại. Phương Hiền Hoa đứng ngây tại chỗ, nước từ đỉnh đầu nhỏ tí tách xuống đất, toàn thân ướt nước, đặc biệt thê thảm.

"Phương sư huynh, nếu ngươi đã rảnh như thế, không bằng đi thay đồ đi?" Phương Khác cười nói.

Phương Hiền Hoa hiển nhiên không ngờ Phương Khác lại dám trả đòn, bị Phương Khác dùng thuật pháp màn nước đánh trúng, thậm chí còn uống một ngụm nước. Ai bảo lúc trước Phương Khác biểu hiện quá "ôn thuận", "ôn thuận" đến mức đã làm tê dại Phương Hiền Hoa.

Phương Hiền Hoa lạnh mặt nhìn chằm chằm Phương Khác, tay vặn một pháp quyết, toàn thân tỏa ra hơi nước, thoáng chốc, lại hồi phục khô ráo. Nhưng gã không có hành động tiếp theo, thậm chí ngăn cản những đồng bọn kinh ngạc muốn xuất thủ, cười lạnh nhìn Phương Khác.

"Con chuột cư nhiên cũng biết phản kích? Đúng là đáng chúc mừng. Đường đệ Phương Khác, trong cuộc so tài nội môn, ta mong chờ biểu hiện của ngươi." Phương Hiền Hoa chế nhạo, ánh mắt khinh thị tràn đầy ác ý.

Duy Pháp đệ tử thân mặc bạch bào tay rộng, thắt lưng lại là màu vàng của Giới Luật đường bên kia chậm rãi bước qua bên này. Nếu đấu đá trong môn phái sẽ bị Duy Pháp đệ tử dẫn đến Thận Hành Nhai phản tỉnh, thời gian dài ngắn phải xem tính nghiêm trọng của vấn đề.

Phương Hiền Hoa thò tay vuốt đạo bào của mình, mang theo những đồng bạn kia đi tới chỗ người duy pháp, nhưng chỉ xem như không thấy mà đi lướt qua.

Phương Khác thì lại nhìn tay mình, nhíu chặt mày. Lúc Phương Hiền Hoa xuất thủ, y căn bản không kịp làm gì, thực là khó coi đến cực điểm. Sau đó lúc xuất thủ… ừm, y lại vô thức chọn thuật pháp tính phòng ngự không có

một chút lực sát thương nào.

Y thế này, nếu ở tại tu chân giới thì làm sao mà sinh tồn chứ.

Giết, hoặc bị giết, đây là một vấn đề.

Ôi, dường như là một vấn đề khá cao thâm. Phương Khác khẽ nhún vai. À ha, hơn hai mươi năm giáo dục, y phải chuyển biến như thế nào? Thật là đau đầu, hay tìm nơi nào đó để "thay hồn đổi xác" một phen? Trở thành một tu tiên giả chân chính. Chậc, Phương Khác, không ngờ mày cũng có ngày hôm nay, cái nghề tu tiên này… đúng là nguy hiểm cao.

Tu tiên tu tiên, trừ có thể trường sinh ra, rốt cuộc còn vì cái gì nữa chứ?

Đầu đường bên kia, Diệp Vu Thời tận mắt chứng kiến tất cả. Không biết là có chút thất vọng hay chế nhạo rũ mắt xuống. Nhàn nhạt phun ra bốn chữ "chẳng qua là thế".

------oOo------

Chương 4: Thận Hành Nhai

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thận Hành Nhai, độc lập ngoài năm phong, lại không thuộc ngọn núi nào chứa động phủ của tu sĩ kỳ nguyên anh hoặc kỳ kim đan. Nhưng nó lại đặc biệt bắt mắt trong dãy núi Côn Luân.

Cao nhập làn mây, vách đá hiểm trở, núi đá xung quanh đều thể hiện độ dốc gần như là chín mươi độ. Vì tính đặc biệt của nó, cho dù tu tiên giả đứng dưới chân núi cũng chỉ có thể thấy sườn núi mà thôi, so với các ngọn núi khác tỏ rõ sự thần bí. Nhưng trong dãy núi Côn Luân, cây cối đa số rậm rạp xanh tươi, nhiều cành lá rậm, mà tại ngọn núi này, lại chỉ có thể thấy vách đá màu nâu và vài nhúm cỏ tạp thỉnh thoảng mọc lên giữa đá núi.

Ngay phía đông ngọn núi, đứng dưới chân núi chỉ có thể thấy một chữ Nhai phía trên, ngay lúc ngẩng đầu đã đập vào mắt, làm người ta sợ hãi, chữ này giống như mang theo uy áp đè thẳng xuống. Thế bút mạnh mẽ,

tiêu sái tự tại.

Giờ này Phương Khác đang đứng dưới vách núi này. Một trước một sau chia ra có một vị Duy Pháp đệ tử thắt lưng màu vàng, hai đệ tử suốt đường hàn huyên với Phương Khác, sau đó biểu đạt chút đồng tình với Phương Khác. Phải biết tại phái Côn Luân, Thận Hành Nhai đối với tất cả đệ tử mà nói là một cơn ác mộng. Đặc biệt là người từng phải đến Thận Hành Nhai. Phương Khác híp mắt lại, cảm thấy toàn thân không thoải mái, dường như hô hấp cũng không thông thuận lắm.

Thận Hành Nhai là "dị" sơn duy nhất đã biết tại tu tiên giới, vì so với phàm giới linh khí mỏng yếu nó còn không bằng, núi Thận Hành và xung quanh nó hoàn toàn không có một chút xíu linh khí nào, đó là một chuyện rất đáng sợ đối với tu tiên giả. Tu sĩ dưới kỳ nguyên anh, muốn vận chuyển linh lực đều phải nhờ vào linh khí ngoại giới, chỉ có lên đến kỳ nguyên anh, trong người mới tự động sinh ra linh lực. Cho dù là thế, nếu tu sĩ nguyên anh ở một nơi không có linh khí thì tu vi cũng không thể tinh tiến lên chút nào nữa. Tu sĩ dưới kỳ kim đan ở chỗ này thậm chí sẽ bị thụt lùi tu vi.

Tại đây, người tu vi không xong ngay cả ngự kiếm cũng không cách nào làm được, linh lực trong kinh mạch sẽ hồi phục rất chậm.

Duy Pháp đệ tử đưa tay kéo một cơ quan, tiếng xiềng xích ma sát lẫn nhau truyền đến. Rất lâu mới thấy, một cái ***g vuông đơn giản bằng thép hạ xuống, đáy cũng là gỗ lim cứng chắc nhất tu tiên giới, phía trên còn khắc vài trận pháp phức tạp.

Phương Khác nhấc chân bước lên, đứng chính giữa ***g vuông, ánh mắt nhìn phần đáy, gần đây xem qua một vài thư tịch liên quan đến linh dược và bách khoa tu tiên giới, vừa nhìn đã nhìn ra dưới chân là chất liệu gì. Gỗ lim tại tu tiên giới tuy không tính là trân quý nhưng cũng là vật liệu khó cầu, hiện tại lại chỉ được sử dụng để làm đáy ***g, thực là… có cảm giác dùng gáo vàng múc nước bùn.

"Đừng xem thường cái ***g này, vị trí ngươi đứng, sau khi đứng lên, cho dù là tu sĩ kỳ nguyên anh cũng không thể nào chạy thoát, không chỉ dưới chân ngươi là gỗ lim, mà ngay cả xiềng xích cũng là pháp bảo mà lão tổ trong phái đặc biệt luyện chế." Một Duy Pháp đệ tử khá cao trong đó cười nói, trong ngôn từ còn mang theo sự đắc ý vẻ vang. Đây là sự kiêu ngạo

của đệ tử một môn phái như phái Côn Luân.

Từ từ dâng lên, khi thấy được hàng chữ, thì ngừng lại. Cái ***g chạm đúng một đài phẳng nhô ra, trên đài là một sơn động, trong sơn động tối thui không thấy gì.

“Phương sư đệ, bùa này là Tiêu sư thúc của Duy Pháp Đường phân phó đưa cho ngươi, nhớ phải mang theo bên người, sư thúc nói niệm tình ngươi không phải vì vi phạm môn quy mà vào Thận Hành Nhai, huống chi tu vi của ngươi đã thụt lùi đến sơ kỳ trúc cơ, ở Thận Hành Nhai chỉ sợ sẽ khiến ngươi thụt lùi đến kỳ luyện khí, đặc biệt cho ngươi một bùa chú có thể duy trì linh lực.” Đệ tử hơi cao móc ra một lá bùa xếp thành hình thoi, dùng dây đỏ xâu lại.

“Ý tốt của Tiêu sư thúc, đệ tử ghi tạc trong lòng. Cũng cảm tạ hai vị sư huynh.” Phương Khác nhận bùa, chắp tay cảm tạ.

“Phương sư đệ không cần phải đa lễ như thế, hiện tại sư đệ có thể vào rồi, bốn mươi chín ngày sau cấm chế sẽ mở ra, đến khi đó sư đệ có thể tự xuống núi. Mời.” Vị Duy Pháp đệ tử đó làm tư thế mời.

Phương Khác bước vào sơn động, dẫm lên một tầng nước nông, nước này lạnh thấu xương, Phương Khác bất giác run rẩy. Sau đó cửa động lóe hồng quang, cấm chế đã mở. Hai vị Duy Pháp đệ tử lại đứng lên ***g vuông chậm rãi hạ xuống, cho đến khi không còn thấy nữa.

Phương Khác khá đắc ý nhếch khóe môi, tất cả đều nằm trong dự liệu.

Hôm nay, y tự đến Duy Pháp Đường cầu kiến Duy Pháp trưởng lão, nói y vì nôn nóng cầu thành mà đã dùng Địch Hồn đan, lại khiến cho tu vi thụt lùi. Vì thế muốn rời khỏi cuộc so tài nội môn, cho nên nguyện ý tiếp nhận hình phạt, đến Thận Hành Nhai ở bốn mươi chín ngày.

Thật là nên cảm tạ tác giả đã viết rõ về Thận Hành Nhai, cảm thấy hình như tác giả đã chôn một đống gợi mở trong Thận Hành Nhai, có liên quan đến chưởng môn khai sơn của phái Côn Luân. Tiếc rằng lúc y xem quyển sách này còn lâu mới hoàn. Nhưng, lúc Diệp Vu Thời lên kỳ trúc cơ vì giết đệ tử nội môn của trưởng lão kỳ nguyên anh mà bị phạt phải đến Thận Hành Nhai tự sám hối mười năm, Diệp Vu Thời lại thành công kết đan ở đây.

Mà bí mật này đương nhiên nằm trên Thận Hành Nhai. Ai ai cũng biết Thận Hành Nhai tương đương với ngục thất của phái Côn Luân. Trong phái Côn Luân, ai cũng biết phái Côn Luân là do năm phong hình thành một đại trận ngũ hành thiên nhiên, ngay cả tu sĩ kỳ hợp thể cũng không cách nào phá vỡ đại trận hộ phái này, đây cũng là chỗ dựa giúp phái Côn Luân trở thành một trong tam đại môn phái tu tiên giới. Trên thực tế, đại trận ngũ hành này lại không phải do thiên nhiên hình thành, mà do con người, tu tiên giả, đến một tu vi nhất định, dời núi lắp biển cũng chỉ cần nhấc tay.

Mà mắt trận của trận này lại nằm ngay ngọn dị sơn này – Thận Hành Nhai. Thận Hành Nhai không đơn giản là mắt trận, mà nó còn là 'mắt' của linh mạch trong dãy núi Côn Luân, nếu bị tổn hại, chỉ sợ môn phái này cũng bị ảnh hưởng. Không biết chưởng môn khai sơn năm đó vì sao đưa ra quyết định này, hắn cứ xác định không ai sẽ phát hiện ra chuyện này sao?

Phương Khác lấy dạ minh châu dùng chiếu sáng trong túi chứa đồ ra, lớn bằng lòng bàn tay, cầm trong tay còn khá là nặng. Tại phàm giới chỉ sợ là giá trị liên thành, nhưng ở tu tiên giới chỉ là tục vật dùng chiếu sáng mà thôi. Chắc y đã có hơi hiểu tại sao ai ai cũng muốn thành tiên rồi.

Trên Thận Hành Nhai có trên ngàn ngục thất, mỗi đệ tử bị phạt đều sẽ đơn độc ở trong một ngục thất, từ sườn núi càng đi lên trên, hình phạt trong ngục thất càng nghiêm khắc, của Phương Khác chỉ là ngục thất cảnh cáo bình thường, lên trên vài tầng, còn có hàn băng động và liệt hỏa động. Mà… trong những ngục thất này thậm chí còn liên quan đến tu sĩ kỳ nguyên anh, hoặc có thể là tu sĩ tu vi cao hơn nữa. Không ai dám đi dò xét, trừ chưởng môn cũng không ai có thể mở cấm chế của những ngục thất này.

Nhưng lại không ai biết, ngục thất tại sườn núi càng đi vào trong, nước càng sâu, càng khó thể chịu đựng, nhưng dưới nơi sâu nhất lại có một chỗ, có thể cảm nhận được linh khí tràn ra trong linh mạch, linh khí tinh thuần. Nhưng đệ tử bị nhốt trong ngục thất ở sườn núi phần lớn không muốn đến điểm này, càng sẽ không tự tìm khổ mà đến chỗ sâu nhất trong sơn động tra xét. Diệp Vu Thời chính là một ngoại lệ trong số đệ tử, cũng nhờ vào cỗ linh khí đó mà trùng kích thành công kết đan.

Phương Khác cắn răng, bước chân bắt đầu nhỏ đi, nước đã sâu đến eo, loại

hàn lạnh này, thực là khó thể chịu đựng, đau đớn thấu xương.

… Y đang là một người của thế kỷ 21 tốt lành, có thu nhập ổn định, nghề nghiệp có tương lai tốt đẹp, chẳng phải là cuộc sống bình đạm, gia đình hòa thuận sao, tại sao phải đến thế giới này chịu tội chứ?

Là một bác sĩ tâm lý ưu tú, một bác sĩ tâm lý thích nghiêm cứu biểu cảm trên mặt và ngôn ngữ cơ thể ngẫu nhiên, một chuyên gia tâm lý có thể thông qua phân tích biểu cảm trên mặt mà đọc được tình cảm, phẫn nộ, khinh thường, ghen tị thậm chí là nụ cười giả dối được che giấu trong nội tâm người khác. Năm đó làm sao mà y lại phát hiện quyển sách liên quan đến phương diện này trong thư viện trường chứ? Sau đó lại cắm đầu vào nghiên cứu biểu cảm trên mặt người và ngôn ngữ cơ thể ngẫu nhiên, tiếp theo thì gặp được chuyên gia về phương diện này, thầy hướng dẫn của y.

Cuối cùng lại vào một ngày đột nhiên phát hiện, cuộc sống của mình tràn đầy lời nói dối. Từ một cái nhún vai của bạn y, từ một cái bĩu môi của bạn cùng phòng, từ một ánh mắt của mẹ, y đã biết họ đang dối trá với mình. Cảm giác sống dưới lời nói dối đó, cảm thấy người bên cạnh luôn lừa gạt mình, mỗi lần đối diện với lời nói dối của người bên cạnh, y đều không có gì để nói. Vạch trần? Cho dù chỉ là một lời nói dối hôm nay không ăn cơm, vạch trần nhiều rồi, có lẽ y sẽ mất đi người này. Không ai thích bị người khác nhìn thấu. Không vạch trần?… Ha ha.

Cho dù tự y cũng biết, người bình thường cứ mỗi mười phút đối thoại sẽ nói dối ba câu, đây là bình thường. Những lời nói dối đó căn bản không tổn hại gì lớn, nhưng khi chưa phát hiện là một chuyện, phát hiện rồi lại không thể chịu nổi. Thầy hướng dẫn của y, bạn bè y đều phải đối mặt với phiền não này. Mà trong phương diện này y còn mẫn cảm hơn, cuối cùng rời khỏi hạng mục nghiên cứu đó. Nhưng những thứ y học được, đã không thể quên đi.

Đã quen rồi, lúc vô thức, hoặc tiềm thức. Phân tích những biểu cảm xuất hiện trong mắt y, còn cả ngôn ngữ cơ thể, hay là biến hóa của ngữ điệu nói chuyện. Ngay cả khi đối diện tivi, đều có thể phát hiện… chính khách nào lại đang nói dối, minh tinh nào đối diện với fan tươi cười ngọt ngào, nhưng lại vô thức làm ra thế tay không kiên nhẫn, nhà từ thiện nào làm từ thiện ngân sách, rồi lúc chụp ảnh chung với những cô nhi được giúp đỡ, giữa chân mày lóe qua sự chán ghét.

Cuộc sống như thế, quả thật là một tai họa.

Phương Khác nhếch môi, có lẽ xuyên đến đây, là ông trời chiếu cố y không chừng. Tu tiên tức tu chân, tu chân tu chân, chẳng qua là xóa giả giữ thật. Tu tiên giả đến một tu vi nhất định, chẳng hạn kỳ nguyên anh, sẽ chú trọng thuận theo tâm tính, thuận theo đường của mình, chính là muốn gì làm nấy. Loại chuyện như nói dối, không phải không làm, mà là rất ít người làm, vì nói dối sẽ ảnh hưởng đến nhân quả của hắn.

Huống chi, qua lại giữa tu tiên giả và tu tiên giả không mật thiết như trong cuộc sống hiện thực, một lần bế quan chính là mười năm trăm năm. Y cũng không cần thời thời khắc khắc đối diện với lời nói dối của người khác.

Nước đã lên đến cổ, sơn động cũng đã vào tận cùng, Phương Khác hít sâu một cái, trầm người xuống, may mà bây giờ y đã là trúc cơ, thời gian bế khí đạt đến mức nghịch thiên hai canh giờ. Dạ minh châu cũng tỏa ra ánh sáng dịu hòa trong nước…

------oOo------

Chương 5: Ảo trận trong nước

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dạ minh châu vẫn tỏa ra ánh sáng dịu hòa trong nước, nhưng vì chất nước đặc thù, nên nó trở thành lãnh quang u lam.

Phương Khác khẽ híp mắt, tỉ mỉ đánh giá đáy nước, còn phóng linh thức để cảm thụ linh khí. Mỗi động huyệt trong ngục thất đều khác nhau, nhưng đều theo dạng u ám kéo dài. Rõ ràng nước đã rất sâu, nhưng vẫn chưa cảm giác được một phần linh khí nào, vận khởi linh lực vận chuyển trong người để chống hàn khí, linh lực đang tiêu hao lại vì nguyên nhân hoàn cảnh mà không có được sự bổ sung. Theo lý mà nói, lúc này nên cảm giác được linh khí mới đúng, nhưng.

Phương Khác hơi nhíu mày, lặn xuống tiếp. Tay cầm dạ minh châu bất giác dụng lực, nước rất trong, gần như có thể thấy đáy, chỉ là vì trong ngục thất không có ánh sáng nên không thể nào từ mặt nước nhìn đến tận dưới

đáy. Con ngươi Phương Khác phóng đại, dạ minh châu trong tay suýt rớt xuống.

Ngay phía Phương Khác đang di động tới, xuất hiện một người, một vị nữ tử. Giống như đứng dưới đáy nước, đầu ngửa lên, Phương Khác đang trầm xuống vừa đúng lúc đối mắt với nữ tử, một đôi mắt phủ đầy tơ máu.

Mái tóc đen kịt của nữ tử nhẹ lay động theo sóng nước do Phương Khác di động tạo ra, một đôi mắt trợn to nhìn chằm chằm vào Phương Khác, sắc mặt hiện màu xanh tím đáng sợ. Nàng đã chết rồi. Đây là một thi thể. Một thi thể không biết đã chết bao lâu.

Phương Khác trở người muốn trồi lên, vốn nước không sâu, nhưng dường như không có điểm cuối. Đáng chết, sơ suất rồi, y không ngờ nơi này lại còn có nguy hiểm. Phương Khác quay đầu nhìn nữ thi đã không thấy kia nữa, mà nhiệt độ của nước dường như càng lúc càng lạnh, linh lực trong nội thể vận chuyển cũng càng lúc càng trì trệ.

Phương Khác ngừng lại không nổi lên nữa, y có thể khẳng định nước này tuyệt đối không sâu như thế, mà nếu vận chuyển linh lực thì không thể cảm giác được càng lúc càng lạnh. Cho nên cảm tri của y đã xảy ra vấn đề. Mà trước giờ thứ sẽ khiến cảm tri của người ta xảy ra vấn đề, Phương Khác mím môi, trong tu tiên văn, đó chính là trận pháp, loại như mê ảo trận.

Phương Khác khẽ nhíu mày, tình trạng này giống như ảo giác mang tính chính xác trên mặt tâm lý học. Chậc, y đang nghĩ gì vậy chứ, không nghĩ làm sao phá trận, lại nghĩ dùng khoa học để giải thích tu tiên. Khóe môi Phương Khác giật giật, bắt đầu từ ngày xuyên việt, xuyên vào bộ truyện đam mỹ tu tiên, đáng lý ra y nên xóa hai chữ khoa học này ra khỏi đầu rồi.

Phương Khác cắn răng bắt đầu run rẩy, cảm giác như cả người đều ngâm trong băng, thật là sắp lạnh chết rồi.

Phương Khác nhắm mắt lại, tĩnh tâm, ngưng thần. Sau đó mở mắt ra, nhìn chỗ mà đường sáng cong cong do dạ minh châu chiếu ra trong nước rõ ràng bị gấp khúc, tay phải vận một pháp quyết. Thủy lưu thoáng chốc trở nên xiết hơn, hình thành một vòng xoáy, cuối cùng oành một tiếng nổ ra.

“Khụ, khụ khụ.” Phương Khác mãnh liệt thò đầu ra khỏi nước, sắc mặt tái

nhợt ho sù sụ. Tay phải túm chặt hạt châu tròn mịn phiếm ánh sáng oánh bạch lớn cỡ một đốt ngón tay. Đây chính là linh châu bố trí tiểu mê ảo trận này. Linh châu, linh thạch, đều là tiền tệ của tu tiên giới, cũng là mắt trận cần để bố trí trận pháp.

Mê ảo trận này bố trí cực kỳ đơn giản, chẳng qua là dùng mấy viên linh châu mà thôi, nếu không phải thế, tính ra hôm nay y không nhất định có thể trồi lên, có lẽ sẽ giống như nữ tu sĩ kia táng thân tại đây.

Tính ra ngay lúc y thấy nữ thi kia là do bị dọa sợ, không giữ được tâm thần nên dù chưa vào phạm vi kích phát mê ảo trận đã bị rơi vào trận. Mà vị nữ tu sĩ kia chắc là do mò tìm đến mê ảo trận mới bị vây khốn trong trận, đã thế còn vì vấn đề nhiệt độ mà vẫn luôn giữ dáng vẻ trước khi chết không hề thối rữa.

Phương Khác vận chuyển linh lực một chút, khóe môi giật giật, vậy mà chỉ còn lại không đến một phần hai. Quả nhiên tốc độ tiêu hao linh lực ở đây rất đáng sợ.

Phương Khác híp mắt nhìn viên linh châu trong tay, tùy tiện bỏ linh châu vào túi chứa đồ. Bố trí mê ảo trận ở chỗ thế này, y có thể nói nhân tâm quả nhiên là phức tạp nhất sao? Phát hiện linh khí dưới đáy nước, bèn dùng linh châu bố trí mê ảo trận tại nơi linh khí tập trung. Như vậy sau này người phát hiện linh khí dưới đáy nước như hắn nhất định sẽ kích phát mê ảo trận. Ai có thể ngờ được một nơi có vẻ chẳng có nửa phần linh khí lại sẽ có trận pháp chứ?

Tiếp theo, Phương Khác chậm rãi quay đầu, vẻ mặt xoắn xuýt nhìn một điểm trên mặt nước. Lặng yên câm nín bấm một pháp quyết, hơn nữa còn ném một hạt giống ra. Trên mặt nước từ từ mọc ra một phiến dây mây, quấy lấy mấy thi thể lôi ra. Đúng, là mấy thi thể.

Cái này thật là tu tiên văn chứ không phải kinh dị văn sao? Nghĩ đến nữ thi mặt mũi dữ tợn đột nhiên xuất hiện trong mắt y, còn có mái tóc bập bềnh theo nước lộ ra bầu không khí quái dị đó. Sau đó thì bị thuật thủy bạo của y làm cho nổ thành từng mảnh thi. Còn gì có thể càng khiến y thêm lạnh người nữa không?

A di đà phật. Phương Khác cười khổ, tu tiên giới có phật sao? Đúng rồi, có phật tu.

Thò tay móc một lá bùa chú hệ hỏa ném đi, thi thể thoáng chốc cả tro cũng không còn. Một túi chứa đồ và trâm cài rơi vào tay. Phương Khác lập tức hiểu ra, vai chính gì đó đều là giết người xong đoạt bảo, kẻ ngoại lai như y, chính là hủy thi diệt tích để cướp tài? Hành vi này đúng là nghe chẳng có vẻ vinh quang gì.

Tiện tay ném trâm cài vào nước, treo túi chứa đồ ở eo. Phương Khác vô thức hít sâu một cái, rồi tiếp tục lặn xuống. Đến chỗ phát hiện linh khí, chậm rãi ngồi khoanh gối, vận chuyển công pháp. Do Phương Khác có tư chất tam hệ linh căn thủy, thổ, mộc, hơn nữa còn là chủ thủy, cho nên hiện tại chỉ tu hành Huyền Thủy quyết bình thường nhất mà thôi.

Nước – H2O, là vật vô cơ do hai nguyên tố Hydro và Oxy tạo nên, trong nhiệt độ bình thường áp lực bình thường là dịch thể trong suốt không màu không vị. Phương Khác lặng lẽ mở mắt, đối với những thứ tự động xuất hiện trong đầu lúc y đang muốn vận hành công pháp, y thật sự là vô lực chửi rủa. Cho nên nói, phải xóa sạch cái thứ khoa học này đi thôi.

Nhắm mắt lần nữa, nhờ vào linh thức, trong nước chậm rãi tụ lại một phiến linh quang màu lam cùng một phần nhỏ linh khí màu lục đại biểu cho mộc linh khí và thổ linh khí màu vàng, từ từ, dần dần dung nhập vào người Phương Khác, linh khí vô cùng tinh thuần, cư nhiên còn gấp mấy chục lần linh khí lúc ở môn phái. Từng lần từng lần vận chuyển trong kinh mạch Phương Khác, hơn nữa do mộc linh lực trời sinh có năng lực liệu thương, nên cũng dần tưới nhuần cho kinh mạch bị tổn thương do Phương Khác dùng Địch Hồn đan.

Bốn mươi chín ngày sau.

Phương Khác quay đầu nhìn Thận Hành Nhai một cái, cảm thụ linh lực đã tinh thuần hơn không ít và tu vi sơ kỳ trúc cơ đã ổn định. Thận Hành Nhai quả nhiên là một chỗ tốt, nhưng cũng không nên quá mức ỷ lại vào linh khí tinh thuần trên Thận Hành Nhai, tu vi dễ dàng đạt được như thế chỉ khiến nền tảng tu vi bất ổn, không phải là chọn lựa hàng đầu.

Cách Thận Hành Nhai không xa, trong khu rừng nhỏ, Phương Khác ngồi xổm dưới đất, bỏ trang sức và thẻ ngọc đã nứt của nữ thi kia vào cái lỗ vừa đào, sau đó lấp đất lại, dẫm cho chặt.

Yên nghỉ đi. Phương Khác đưa tay che ánh mặt trời chói mắt, dù đối với tu sĩ mà nói động tác này là dư thừa. Đột nhiên Phương Khác nhíu mày, phi thân lên cành đại thụ, liễm khí.

Hai bóng người vụt qua, Phương Khác bất giác híp mắt. Diệp Vu Thời.

"Giao túi chứa đồ của ngươi ra đây, ngoan ngoãn đi, ta còn có thể tha mạng nhỏ cho ngươi, nếu không…"

Một vị nội môn đệ tử rõ ràng là pháo hôi rất khoa trương theo sát Diệp Vu Thời, tay cầm một linh khí hình hoa sen, hiển nhiên gã chính là nhờ vào linh khí trong tay mới dám ra tay với Diệp Vu Thời đã thể hiện ra tu vi hậu kỳ trúc cơ trong cuộc so tài nội môn. Tình tiết này đại khái là một tên pháo hôi không có mắt nào đó. Ôi, hình như là một pháo hôi của Âm gia trong ngũ đại tu tiên gia tộc, pháo hôi tự cho mình là thợ săn.

Hơn nữa lời nói dối trình độ này, thực sự là không có một chút hàm lượng kỹ thuật nào.

Cuối cùng đương nhiên là bị Diệp Vu Thời giả vờ vô hại dẫn đến chỗ không người dễ dàng tiêu diệt, sau đó hủy thi diệt tích. Có vẻ như nơi này rất phù hợp với điều kiện "chỗ không người".

Phương Khác đảo mắt nhìn Diệp Vu Thời, khẽ thở dài. Xem ra đã bị phát hiện rồi, người bị Diệp Vu Thời phát hiện vào lúc này, kết cục trừ diệt khẩu ra còn gì nữa?

Không ngoài dự liệu, một lát sau, tình hình hoàn toàn nghịch chuyển.

Tên đệ tử nội môn của Âm gia đó, bị Diệp Vu Thời đánh bay đi vừa hay đụng lên thân cây mà Phương Khác đang náu thân, ầm một tiếng, thân cây thô to cũng run lên.

Đệ tử nội môn Âm gia miệng trào máu, che ngực, hơi ngẩng đầu kinh hoảng nhìn Diệp Vu Thời nói: "Diệp Vu Thời, ngươi, ngươi không thể giết ta. Giữa đồng môn cấm tàn sát nhau, nếu bị phát hiện thì sẽ bị xử phạt môn quy cao nhất, phế trừ tu vi linh căn. Hơn nữa ta còn là người Âm gia… a!"

Nói được một nửa đã biến thành một tiếng thét, ngón tay Phương Khác run lên. Diệp Vu Thời mỉm cười, vẻ mặt có thể nói là ôn nhu, một thân bạch y

rõ ràng càng thích hợp với hắn hơn thanh sam.

Một hỏa cầu ném lên chân đệ tử nội môn Âm gia, cháy thành một đống than đen.

“Vậy sao? Thì ra còn có môn quy như thế à, sư đệ ta chưa từng biết đó.” Diệp Vu Thời mỉm cười nói như khổ não.

Người đã ngoi ngóp sắp chết, ôm chân run rẩy nói: “Đúng, đúng là có, tha cho ta đi…. Diệp sư đệ…”

“Vậy sao lúc sư huynh ra tay với ta không nghĩ đến môn quy hả? Khi sư huynh ra tay với đệ tử khác trong phái sao không nghĩ đến môn quy đi?” Diệp Vu Thời ngừng cười, cả người trở nên lạnh lẽo.

Phương Khác bừng tỉnh, y nhớ ra đệ tử Âm gia này là ai rồi. Trong truyện, chính người này hung tàn gian xảo, thường xuyên làm ra chuyện giết người đoạt bảo, hơn nữa trước khi giết chết đối phương còn phải trêu đùa một phen.

“Xuống đây.” Giọng nói lạnh lẽo.

Phương Khác cười khổ bất đắc dĩ, nhảy xuống dưới. “Diệp sư huynh, đã lâu không gặp.” Luận tu vi luận hoàn cảnh, hiện tại y đều nên gọi Diệp Vu Thời một tiếng sư huynh mới đúng. Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt.

Diệp Vu Thời nhìn thấy là Phương Khác bất giác hơi ngây ra, sau đó mỉm cười, ôn nhu mà vô hại.

Nhưng Phương Khác lại chỉ muốn che trán, vẻ mặt này, lẽ nào vào lúc y không biết y đã khiến cho Diệp Vu Thời này không thích rồi sao? Nếu không khi Diệp Vu Thời nhìn y sao lại có vẻ mặt đó, độ cong của ánh mắt đó.

“Không biết Phương sư đệ có biện pháp gì tốt cho tình trạng này không?”

------oOo------

Chương 6: Mượn kiếm giết người

"Không bằng… Phương sư đệ ra tay giết gã. Cũng coi như vì dân trừ hại." Diệp Vu Thời vẫn cười nhàn nhạt, nhưng trong con mắt hẹp dài lại đầy lạnh lẽo. Ngữ điệu cực bình thản.

Phương Khác sửng sốt, sau đó hiểu ra. Nhìn vẻ mặt Diệp Vu Thời, biểu cảm rất bình tĩnh, ý tứ rất đơn giản.

Một là y ra tay giết đệ tử Âm gia này, hai là y bị Diệp Vu Thời diệt khẩu. Phương Khác nhìn đệ tử họ Âm đã ngoi ngóp sắp chết, chọn lựa này so với bị Diệp Vu Thời diệp khẩu thì tốt hơn nhiều lắm. Đối với những người khác trong thế giới này, đây là một yêu cầu rất hợp lý thậm chí còn tỏ rõ sự nhân từ. Nhưng đối với y mà nói, quả nhiên sợ cái gì đến cái đó sao?

"Trên người sư đệ không có vũ khí tiện tay, không bằng mượn thanh kiếm trong tay Diệp sư huynh dùng một chút?" Phương Khác cười cười, khẽ nhún vai nói. Nhưng trong lòng thì bất giác rủa thầm, Phương Khác à Phương Khác, hôm nay không ngờ mày cũng làm động tác kinh điển là nhún vai, lời nói dối này bản thân mày cũng không tin mà.

Diệp Vu Thời nhíu mày, trực tiếp ném thanh kiếm trong tay cho Phương Khác. Phương Khác nhận kiếm, linh khí thượng phẩm, thuộc tính thủy, là nguyên do tạo nên cái chết của Phương Khác ở thế giới này.

Phương Khác xoay người, đối mặt với biểu cảm kinh hoảng của đệ tử Âm gia. Diệp Vu Thời ra tay chuẩn xác, người này hoàn toàn mất năng lực hành động. Một người vốn khoa trương vô cùng thoáng cái rơi vào kết cục này, quả là khôi hài buồn cười. Vốn y nghĩ, nếu bị phát hiện, chắc sẽ bị diệt khẩu, tên Diệp Vu Thời này, trước nay luôn diệt cỏ tận gốc, rất hiển nhiên, Diệp Vu Thời nghĩ ra một cách khác tốt hơn cả diệt cỏ tận gốc.

Đệ tử họ Âm hơi ngẩng đầu nhìn Phương Khác, thân thể cố sức lùi ra sau, kéo một vệt máu dài dưới đất. Biểu cảm có thể gọi là sợ hãi, khẩu cầu "đừng giết ta, ta… ta là con cháu Âm gia, nếu Âm gia mà biết, các ngươi sẽ chết…"

Mặt Phương Khác tê như gỗ, không có một chút do dự xẹt kiếm lên cổ người đó, nhưng tay lại run lên, chệch nửa phân, máu phọt ra, bắn đầy

người.

Diệp Vu Thời nhìn động tác có thể coi là vụng về của Phương Khác, rõ ràng chỉ rạch nhẹ một cái là có thể kết thúc mọi chuyện, nhưng lại do tay chân vụng về, làm văng một đống máu. Ngoại bào bạch sắc sạch sẽ bị nhuộm thành một màu đỏ máu. Nhìn Phương Khác dùng tay áo lau sạch thân kiếm, sao đó tùy tiện ném kiếm về, cứ như trên người mình dính cái gì đó đáng sợ lắm, khẩn thiết cởi ngoại bào dơ bẩn ném lên cái xác, móc ra bùa chú hệ hỏa, hủy thi diệt tích. Sau đó vận một pháp quyết, màn nước xuất hiện, đưa tay, không nhanh không chậm rửa sạch, nếu bỏ qua sắc mặt tái nhợt và ngón tay run rẩy.

Phương Khác quay người, mặt không biểu cảm lấy một cái ngoại bào sạch sẽ ra khỏi túi chứa đồ, chậm rãi mặc vào trước mặt Diệp Vu Thời.

Đáy mắt Diệp Vu Thời xẹt qua một chút không vui. Loại hành vi này bất luận thế nào cũng là cực kỳ thất lễ, nhưng Phương Khác lại làm như không cảm thấy, thắt lại dây lưng.

“Tin rằng Phương sư đệ là một người thông minh, người thông minh bình thường đều sống lâu một chút.” Diệp Vu Thời cầm kiếm, vẻ mặt tự nhiên, hoàn toàn nhìn không ra người này vừa mới bâng quơ yêu cầu một người khác giết người. Đương nhiên cũng có lẽ là do trong nguyên tắc sinh tồn của thế giới này, mạng người không hề quan trọng.

“Diệp sư huynh yên tâm, hiện tại chúng ta đã là châu chấu trên cùng sợi thừng, sư đệ ta đương nhiên sẽ kín miệng như bưng. Hôm nay đương nhiên là chưa từng có chuyện gì xảy ra.” Phương Khác nhíu mày, cười khổ bất đắc dĩ, nhưng trong lòng thì nghiến răng nghiến lợi, cái đồ thụ này… trước mặt ta còn giả vờ ra vẻ cao thâm khó dò, đừng cho rằng ta không nhìn ra lúc ta mượn kiếm của ngươi, ngươi lóe qua sát khí. Ta đợi đến ngày ngươi bị áp. Mà phải rồi, nam nhân và nam nhân làm sao… mà làm?

“Hiểu là tốt, tin rằng Phương sư đệ cũng hiểu ta làm thế chỉ là bất đắc dĩ.” Diệp Vu Thời nhẹ cong môi, mang theo khí chất có sẵn.

Sau đó hai người không nói một lời, một trước một sau ngự kiếm rời khỏi chỗ đó. Dù sao nơi này không tiện ở lâu, mỗi thẻ ngọc của đệ tử nội môn và lệnh bài bản mệnh đặt trong môn phái có tương liên với tính mạng của chủ nhân. Lập tức sẽ có người phát hiện thẻ ngọc của đệ tử nội môn lại vỡ

một tấm, sau đó Duy Pháp đệ tử sẽ thông qua địa điểm chết của chủ nhân trên thẻ ngọc mà tìm đến đây. Trừ khi người đó chết tại nơi không có linh khí, chẳng hạn Thận Hành Nhai, mới không bị phát hiện.

Phương Khác quay đầu nhìn chỗ mà đệ tử họ Âm kia chết, hiện tại không có lưu một chút vết máu nào. Quả nhiên bùa chú hỏa hệ là vật cần thiết để hủy thi diệt tích.

Bắt đầu từ hôm nay, ngày mai, và sau này, y sẽ gặp phải rất nhiều lúc không thể không giết người. Mà hôm nay chỉ là một sự mở đầu, thật ra nên cảm tạ Diệp Vu Thời đúng không? Nếu bảo y phải chuẩn bị tốt tâm lý, có thể y vĩnh viễn cũng không chuẩn bị tốt được.

Tính ngày, cuộc đấu nội môn đã qua mấy ngày. Đại sự sau đó chính là… bí cảnh Côn Luân. Phương Khác nhìn Diệp Vu Thời phía trước, hắn ta… suýt chết trong bí cảnh đó đấy. Diệp Vu Thời đứng trên phi kiếm ngọc chất màu lục, thân hình thẳng tắp hai tay buông rũ tự nhiên, bạch bào tung bay, tóc dài màu mực cũng tung theo gió, nhìn thế này quả thật có mấy phần ý cảnh. Mà y lại tận lực tránh đứng trên phi kiếm nhìn xuống dưới, quá thiếu cảm giác an toàn. Sau này y nhất định phải đổi một pháp khí phi hành, chẳng hạn thuyền bay cỡ nhỏ gì đó.

“Phương sư đệ vì sao bị phạt vào Thận Hành Nhai?” Diệp Vu Thời nghiêng đầu, đột nhiên hỏi.

“Phạm sai lầm thì vào đó thôi.” Phương Khác nhất thời thất thần, ngữ khí nhàn nhạt.

Diệp Vu Thời quay mặt lại, không lên tiếng nữa, chân mày nhíu chặt.

Phương Khác lại chớp chớp mắt, bất giác cười khổ, lần này tốt rồi, trước không nói sao lại chọc cho hắn không thích, xem ra qua hôm nay cảm nhận của Diệp Vu Thời dành cho y càng thêm không tốt. Vừa rồi y còn nóng đầu cố ý cởi áo thoát thắt lưng trước mặt Diệp Vu Thời, nhưng mới nãy y quả thật là chưa kịp phản ứng lại đã dùng giọng điệu phô diễn. Bỏ đi, cũng không hy vọng có thể tạo quan hệ tốt sao đó với Diệp Vu Thời, chỉ cần không trở thành kẻ địch của Diệp Vu Thời là được.

Trở thành kẻ địch của người như Diệp Vu Thời, đó là một chuyện vô cùng bi thảm.

Vốn lúc xem sách, chỉ cảm thấy vai chính thế này làm người xem sôi trào nhiệt huyết, tính toán, bố cục yêu nghiệt như thế, đối diện với nguy hiểm thì bình tĩnh ung dung, còn luôn giả trang trước mặt mọi người. Mà khi chân chính đối mặt với loại người này, lại không thể không kiêng kỵ, đặc biệt là khi người này biểu hiện ra sự chán ghét đối với mình.

Mà y… Phương Khác không khỏi thở dài, cứ hiểu rõ mỗi động tác biểu cảm nhỏ nhặt của Diệp Vu Thời mới chết. Nếu Diệp Vu Thời không phải là vai chính trong tiểu thuyết y từng xem, có thể y sẽ chán ghét Diệp Vu Thời. Vì trước mặt người khác, Diệp Vu Thời luôn mang vẻ ngoài giả tạo, còn Phương Khác y, ghét nhất chính là giả tạo. Nhưng Diệp Vu Thời lại là vai chính mà y từng xem, một vai chính khá được tán thưởng, tuy đây là một bộ truyện đam mỹ, tuy y tính hướng họ khác nhau.

------oOo------

Chương 7: Tinh anh đệ tử

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trong khu rừng rậm rạp này, dưới chân là tầng lá rụng mềm mại tỏa ra mùi mục nát.

Phương Khác nhanh nhẹn lột da rút gân một con linh hổ, lóc khúc xương hữu dụng nhất ra.

Y đã bắt được năm con linh hổ ở đây, còn thiếu năm con. Khúc xương đó của linh hổ là dược liệu để chế tạo một loại đan dược, mà xương của mười con linh hổ là nhiệm vụ y nhận được lần này. Lúc ban đầu thì tay chân vụng về, làm giống như hiện trường phanh thây, đến bây giờ đã không tồi. Trên người linh hổ thứ đáng giá nhất chính là khúc xương đó còn có bộ da lông trắng tuyết.

Nói ra thì tại một vài phương diện tu tiên giả và phàm nhân quả thật không có gì khác biệt quá lớn, chẳng hạn nữ tu sĩ cũng vẫn yêu mến cái đẹp. Y vật của tu tiên giả trừ bình thường do môn phái phát cho, đương nhiên còn có phục sức hoa mỹ. Chỗ cần dùng đến da lông linh thú sáng đẹp nhiều lắm. Hơn nữa số y vật này vốn là pháp khí luyện chế, đường vân xinh đẹp

cũng là một loại phù văn.

Cho nên trừ xương linh hổ có thể dùng để giao nhiệm vụ, da lông y cũng có thể bán được một giá không tồi ở khu buôn bán. Tu sĩ kỳ trúc cơ tuy nhiều, nhưng đệ tử kỳ luyện khí còn nhiều hơn, đối với linh hổ mà tu sĩ trúc cơ không xem trọng, tu sĩ kỳ luyện khí thì có thể tránh sẽ tránh.

Phương Khác thu dọn đồ đạc xong, bèn mệt mỏi trực tiếp nằm xuống bãi cỏ, y đã một mình ở trong khu rừng này hơn nửa tháng rồi, đối với y mà nói, đây là chuyện vô cùng thiết yếu, vì bí cảnh Côn Luân không giống như so tài nội môn chỉ cần nhận hình phạt thì có thể không đi.

Ngay cả vết thương vừa rồi bị răng nanh của linh hổ cắn phải đang chảy máu trên tay Phương Khác cũng chỉ tùy tiện dùng đan được mài thành phấn bôi lên. Chiêu này là học được từ một đệ tử ngoại môn, tuy lên đến kỳ trúc cơ những vết thương này không cần phải dùng đan được hoặc bôi dược đều có thể tự lành lại, nhưng vết thương do một số linh thú tạo nên, phía trên có mang theo linh lực hoặc độc dịch của linh thú thì rất khó lành, có thể tạo ra các hậu quả như tê liệt thần kinh mạch, tạm thời nghẽn mạch gì đó. Mà dược bổ đan chuyên dùng để trị những tình huống này, sau khi dùng có thể tiêu trừ ứ huyết và kinh mạch tắc nghẽn trong người, là dược trị thương cực tốt.

Nhưng một bình dược bổ đan lại phải tốn cả hai mươi khối linh thạch tiêu chuẩn, đối với Phương Khác mà nói, chi tiêu của đệ tử nội môn, một năm chỉ có hai trăm linh thạch mà thôi. Một bình dược bổ đan mười hai viên đã bay mất một phần mười tài sản của y.

Nhưng nếu mài dược bổ đan thành phấn thì khác, dược bổ đan mài thành phấn có thể dùng năm đến mười lần, hiệu quả lại giống như uống.

Phương Khác nhắm mắt nhìn như tùy ý thực chất đang cảnh giác dùng linh thức thời khắc chú ý động tĩnh xung quanh. Mấy ngày này, trong môn phái rất náo nhiệt, rất nhiều đệ tử bế môn không ra hay các đệ tử ra ngoài lịch luyện khắp nơi cũng đều trở về, toàn là để chuẩn bị cho bí cảnh Côn Luân mười năm mở một lần sắp tới.

Mà với người hiện tại có thể nói là xếp nhất đếm ngược trong nội môn như Phương Khác, cộng thêm y cũng hiểu rõ tu vi của mình hiện tại yếu đến cỡ nào, vì thế tiếp nhận nhiệm vụ cũng không hợp tác với những đệ tử nội

môn khác, mà thật ra lúc đến nhìn lại cũng không có ai có tu vi tương tự y để hợp tác cả.

Y cần linh thạch, cũng cần kinh nghiệm thực chiến. Không chỉ là cần chuẩn bị đan dược, phù chú, pháp bảo để tiến vào bí cảnh Côn Luân. Tu tiên vốn chính là một chuyện cần lượng lớn linh thạch, hai trăm linh thạch đối với lượng linh thạch cần dùng của tu sĩ kỳ trúc cơ căn bản là muối bỏ biển. Chỉ riêng dưỡng khí đan kỳ trúc cơ cần dùng mỗi tháng đã là một con số không nhỏ.

Sao lại cảm thấy mình thảm thế này nhỉ? Phương Khác ngồi dậy, nhìn y vật chỗ này rách một miếng chỗ kia rách một miếng lại còn có nhiều chỗ lốm đốm máu của mình, đã thế còn thanh huyền thiết kiếm có chỗ hổng mà môn phái thống nhất phát cho.

Phương Khác đột nhiên đứng lên, tay phải cầm kiếm, tay trái vận một thuật pháp hệ mộc, lòng bàn tay còn có hai hạt mầm dây mây. Bày tư thế phòng bị tiêu chuẩn đã luyện ra mấy hôm nay.

“Ra đây.” Một giọng nói thanh thúy dễ nghe, rõ ràng xem như ôn hòa, nhưng lại khiến Phương Khác không tự chủ bước ra một bước.

Phương Khác nhíu chặt mày, sau đó thả lỏng. Tuy y biết khí chất của người có tu vi cao có ảnh hưởng rất lớn với người tu vi thấp, nhưng y chưa từng có cảm giác bất đắc dĩ như khi chính thân mình cảm nhận được.

Rõ ràng là y đang quang minh chính đại nghỉ ngơi ở đây, lại bị người ta quát đi ra. Thực sự là…

Phương Khác ngập ngừng một chút, đi về phía tỏa ra uy thế kia. Không lâu, tại một chỗ rộng rãi, gặp một đội tu sĩ.

Tổng cộng bảy người nhìn ra được đều là đệ tử nội môn phái Côn Luân, Phương Khác thầm thở phào, có năm người đứng khá gần, nam tu sĩ tay cầm quạt đứng giữa rõ ràng là dẫn đầu. Hai người còn lại thì đứng tùy ý, không đứng chung với năm người kia, nhưng vẫn bảo trì khoảng cách không gần không xa.

Trong đó, có một nữ đệ tử mặc y phục đệ tử ngoại môn, dung nhan diễm lệ, tuy nhìn thì ôn nhuận dịu dàng nhưng giữa chân mày lại lộ mấy phần

kiên nghị, tu vi khoảng sơ kỳ trúc cơ. Những người khác thì y không nhìn ra được ai. Phương Khác khẽ nhíu mày, chú ý đến đường vân thêu tơ vàng ở cổ áo và ống tay áo ba người trong đó, là tinh anh đệ tử.

Trong đó một nữ tu sĩ tùy ý đứng trên lưng đeo một thanh cự kiếm, toàn thân tỏa ra khí tức băng lạnh, gương mặt đẹp nhưng cũng lạnh, người lạ chớ gần.

Người tùy ý đứng còn lại thì đang thu liễm khí tức, nếu không phải y đã thấy hắn, y thật không biết còn có người thế này. Còn về vị nam tu sĩ đứng giữa năm người mang dáng vẻ phong lưu trời sinh, tay cầm cây quạt có vẽ hình non nước.

Phương Khác mím môi, thật là… trúng thưởng lớn, thế trận này, ba người kia vô cùng dễ nhận ra. Nữ tu sĩ là Tiêu Xương Thu một trong tam tú của Côn Luân. Khí tức nội liễm là Chu Thức Vũ. Mà người trời sinh mang vẻ phong lưu là Âm Trầm Ngư.

Trên đại lục Cửu Châu có ngũ đại tu tiên thế gia, Nam Lĩnh Tiêu gia, Võ Di Thượng Quan gia, Tần Lĩnh Phương gia, Âm Sơn Âm gia, Trường Bạch Sơn Hách Liên gia. Mà bảy người xuất hiện trước mặt y hiện tại y nhận ra ba người, trong đó hai người là thành viên ngũ đại tu tiên thế gia. Mà tương đồng, ba người này đều là tinh anh đệ tử. Tinh anh đệ tử, đương nhiên là nhân vật ngự trị trên nội môn đệ tử.

Ngoại môn đệ tử, nội môn đệ tử, tinh anh đệ tử, đây là ba cấp bậc rõ ràng. Tinh anh đệ tử là mười người đứng đầu trong số đệ tử nội môn mới được danh hiệu đó. Trong số tinh anh đệ tử người có tu vi cao nhất đã lên đến trung kỳ kim đan, mới mười bảy mười tám mười chín đã trung kỳ kim đan, đây là tu vi kinh người cỡ nào? Bình thường mà nói tinh anh đệ tử phần lớn đều là đệ tử nhập môn của các lão tổ nguyên anh, tỷ lệ gặp được trong môn phái không lớn. Bọn họ cũng không tham gia cuộc so tài nội môn. Nhưng có một hoạt động họ sẽ tham gia, chính là bí cảnh Côn Luân.

Ngay lúc Phương Khác nhìn thấy bảy người, trong đầu đã suy nghĩ một đống.

“Sư huynh sư tỷ.” Phương Khác chắp tay hành lễ.

Trong bốn người vây quanh Âm Trầm Ngư, một vị nữ tử dung mạo tú lệ,

đảo mắt nhìn Phương Khác, thấy y sam rách nát còn lốm đốm máu của Phương Khác, chỉ là một kẻ tu vi trung kỳ trúc cơ, nàng nhíu mày, quay đầu nhẹ giọng nỉ non với Âm Trầm Ngư "Âm ca ca, người ta còn cho rằng trốn ở đó là nhân vật gì kìa…". Nghe âm thanh, nàng chính là cái người đã mở miệng bảo 'ra đây'. "Chẳng qua chỉ là một con chuột dơ bẩn mà thôi, trốn trốn tránh tránh. Thật là!"

"Ngươi ở chỗ đó làm gì?" Nữ tử kia lại hỏi.

"Ta đang săn linh hổ." Ngoài mặt Phương Khác không biểu hiện gì, nhưng trong lòng lại có mấy phần buồn cười. Chỗ này trừ săn linh hổ hoặc hái linh dược ra còn có thể làm gì? Lẽ nào một mình y đến chỗ này để thiết lập cạm bẫy gì đó sao chứ?

"Ô." Nữ tử đó che miệng, đổi sang vẻ mặt tức giận: "Đối với linh hổ mà ngươi cũng ra tay được, đúng là quá tàn nhẫn." Nói xong phất tay áo, một đạo kình lực áp tới. Phương Khác xoay chân trái, tránh đi, nhưng vẫn bị quét tới, ***g ngực nghẹn lại, miệng đã có vị máu tanh.

"Bình Thục." Âm Trầm Ngư đưa tay ngăn cản động tác tiếp theo của nữ tử. Không còn mang dáng vẻ xem trò vui. Linh hổ quả thật rất đáng yêu, một cục tuyết trắng, cũng là linh sủng rất nhiều nữ tu sĩ yêu thích. Vì lý do này đả thương người không phải không thể nhưng nếu người bị đả thương là đệ tử nội môn bản phái thì có điểm hơi quá.

"Thượng Quan sư tỷ, da lông ở cổ áo của ngươi không phải chính là da lông linh hổ sao?" Vị nữ tử mặc phục sức đệ tử ngoại môn, ngữ khí nhàn nhạt, che đi vẻ kinh ngạc trên mặt khi Thượng Quan Bình Thục ra tay, đổi sang vẻ thản nhiên nhưng trong ngữ khí vẫn nghe ra được sự chế giễu.

"Hừ…" Thượng Quan Bình Thục lạnh lùng đảo mắt nhìn nữ tử đó. Còn muốn nói thêm, nhưng lại bị Âm Trầm Ngư nâng tay phải ngăn cản.

"Vị sư đệ này, nếu đã là đồng môn sư đệ, cũng không còn chuyện gì khác, ngươi rời khỏi chỗ này đi." Âm Trầm Ngư cười, mặt như hoa đào. Phương Khác câm nín, không ngờ y lại dùng từ này để hình dung một nam nhân. Không thể trách y, thật đó, vì cái từ này là tác giả hình dung Âm Trầm Ngư, do đó y đặc biệt ấn tượng rất sâu.

Một trong hai vị đệ tử nội môn vẫn luôn không có cảm giác tồn tại còn lại,

dưới ánh mắt ra hiệu của Âm Trầm Ngư, ném ra một bình đan dược.

Phương Khác đón lấy, xem thử.

Ha, hồi khí đan thượng phẩm. Đúng là… Phương Khác vận một pháp quyết, chuẩn bị ngự kiếm.

“Đi bằng chân.” Chu Thức Vũ luôn ra vẻ chuyện không liên quan mình nói.

Phương Khác nhìn Chu Thức Vũ một cái, khẽ gật đầu. Sau khi bị thương, ngự kiếm phi hành quả thật không tốt cho thương thế.

Trên gương mặt lạnh như băng xương của Tiêu Xương Thu xuất hiện nghi hoặc nhàn nhạt. Ánh mắt luôn đặt trên người Phương Khác. Cư nhiên ngay cả một chút biểu hiện nhục nhã cũng không có…

Sau khi rời khỏi đội người đó một khoảng nhất định, Phương Khác lấy phi kiếm ra, ngự kiếm về một sơn mạch khác.

Xác định chỗ này không có người xong, Phương Khác nhảy khỏi phi kiếm. Trong miệng tanh ngọt, vị rỉ sét nồng nặc trào lên, Phương Khác nuốt máu xuống, đáy mắt lóe qua chút âm u.

Bị người ta dùng ánh mắt như nhìn con kiến đối đãi, bị đả thương không hiểu ra sao, làm sao có thể hoàn toàn thờ ơ. Y có kiêu ngạo của mình, sau khi đến thế giới này lại nhiều lần phải bất đắc dĩ cúi đầu với người ta. Cảm giác đó làm sao mà dễ chịu cho được?

Mạng người, tại thế giới này chẳng qua là rơm rác. Kiêu ngạo, khi không có thực lực cũng chỉ là trò cười. Chậc, thế giới rất hiện thực rất tàn nhẫn.

Mắt Phương Khác xoay chuyển, nhìn hồi khí đan thượng phẩm trên tay mình, tùy tiện ném vào túi chứa đồ. Sau đó lấy hồi khí đan hạ phẩm của mình ra, trút một viên ném vào miệng.

Lúc này chắc Âm Trầm Ngư sắp đột phá kỳ kim đan rồi đi.

Bí cảnh Côn Luân à, cơ duyên và nguy cơ cùng tồn tại.

------oOo------

Chương 8: Giết người trong rừng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Có thể nhìn ra, bảy người Âm Trầm Ngư đến chỗ này nhất định có nguyên nhân, nguyên nhân gì có thể khiến ba đệ tử tinh anh tụ lại chứ? Phương Khác đột nhiên bật cười. Đúng là phải chúc mừng bọn họ xôi hỏng bỏng không một lần rồi.

Y đã biết tình tiết phát triển đến chỗ nào rồi. Hóa ra là đến [Bí bảo trong rừng]. Trong truyện cũng thế, đội người này đến đây vì nhận được một tin, dưới gốc cây nào đó trong rừng, có một đóa Ánh Tuyết thảo đã thành thục. Nhưng bên cạnh linh thảo thông thường đều có linh thú đi kèm. Vì thế mới có đội ngũ bảy người đó. Ánh Tuyết thảo là đồ tốt, ngàn năm mới thành thục, là dược liệu để luyện chế Thanh Hồn đan, Thanh Hồn đan có hiệu quả cực tốt với tâm ma.

Nhưng trong truyện, Diệp Vu Thời đã dành được Ánh Tuyết thảo trước một bước. Sau đó gặp bảy người nhận được tin tìm đến, đương nhiên không có phát sinh chuyện giết người đoạt bảo gì, những tinh anh đệ tử này phần lớn kiêu ngạo lại tự phụ. Huống chi, đó là hạ thủ với đồng môn sư đệ đấy, trừ khi hắn cho rằng nên "dạy bảo".

Nếu không phải gặp bảy người đó, y cũng không biết tình tiết đã phát triển đến đây. Lúc tác giả viết đến linh thảo này cũng chỉ đơn giản nói là mọc dưới gốc đại thụ cần mấy người ôm trong rừng. Hoàn cảnh đó rất thường gặp, làm sao y biết ở chỗ nào, đương nhiên cũng không có chủ ý chiếm linh thảo kia.

Chuyện y cần phải suy nghĩ, là sau khi vào bí cảnh Côn Luân phải làm sao giành được nhẫn Nạp

Hư trước Diệp Vu Thời, đó là thứ tốt, bên trong có một đống ngọc giản về trận pháp, bùa chú, quan trọng nhất là bên trong có một thứ vũ khí – Phá Thiên nỏ. Còn có linh thạch y cần.

Phương Khác nhìn hoàn cảnh xung quanh, bố trí một cạm bẫy đơn giản

dưới đất, lấy miếng thịt của Phi Thiên thử trong túi trữ đồ ra. Đây là thức ăn mà linh hổ thích nhất, y còn năm con linh hổ phải bắt.

Phương Khác chau mày, động tác trên tay chợt khựng lại, nhưng lại tiếp tục như không có chuyện gì. Tuy linh thức không phát hiện cái gì bất thường. Nhưng, có một cảm giác nguy cơ không tên.

Đại thụ với rễ mọc đan xen, lùm cỏ rập rạm, dưới một cái cây to phải mấy người ôm, một người một rắn đối kháng.

Linh thú sống cạnh Ánh Tuyết thảo, Ngân Hoa mãng, vì toàn thân là màu trắng, có đốm màu bạc hình đám mây nên được đặt tên như thế. Hiện tại đang thè cái lưỡi rắn đỏ tanh với Diệp Vu Thời, con mắt rắn màu vàng sậm vì bị thương mà trở nên nóng nảy. Ở phần bụng, tràn ra máu đỏ tươi, phiến vảy xinh đẹp cũng bị cọ rớt một đống lớn. Ngân Hoa mãng hiển nhiên đã bị máu của mình nhuộm thành huyết hoa mãng.

Diệp Vu Thời híp mắt lại, tay cầm một thanh chủy thủ ngắn, cái cây sau lưng rõ ràng là bị tông quất mà gãy đoạn. Nhưng nhìn ra được, Diệp Vu Thời vẫn rất điêu luyện.

“Xì, xì” Ngân Hoa mãng nóng nảy tấn công, Diệp Vu Thời lại không nhanh không chậm hóa giải, dùng khinh thân thuật, tránh khỏi cái đuôi rắn mang theo sức mạnh to lớn của nó, thỉnh thoảng tăng thêm vết thương mới trên người rắn. Ngay từ đầu, lúc Diệp Vu Thời chấp nhận nguy hiểm bị cái đuôi rắn quấn lấy ném đi để cắt túi độc của Ngân Hoa mãng xong, con Ngân Hoa mãng này không còn đáng sợ nữa.

Trong không khí chậm rãi ngưng tụ lại băng sương, Ngân Hoa mãng cuối cùng muốn từ bỏ Ánh Tuyết thảo. Tiếc rằng, đã không còn kịp nữa, vô số lưỡi dao sắc bén do băng ngưng kết thành đã đâm vào thân nó.

Diệp Vu Thời rút Thủy Linh kiếm ngọc chất ra, sau mấy lần, dưới đất chỉ còn lại mấy khúc thịt rắn mà thôi, xương rắn, mắt rắn hữu dụng được thu vào túi chứa đồ. Diệp Vu Thời khom người xuống, lấy một hộp ngọc cẩn thận đặt đóa Ánh Tuyết với những cánh hoa trắng tinh tỏa ra từng cỗ hương thơm vào đó.

“Ra đây.” Diệp Vu Thời đứng lên, một tay cầm kiếm, lạnh lùng nói.

Sau táng lá rậm rạp bước ra mấy người.

Trên mặt Diệp Vu Thời xuất hiện một chút kinh ngạc, “Hóa ra là sư huynh và sư tỷ. Còn có… Thượng Quan sư muội.”

Thì ra nữ đệ tử ngoại môn thanh sam cũng là người của Thượng Quan gia. Cùng xuất từ một môn với Thượng Quan Bình Thục. Nếu Phương Khác nhìn thấy vẻ mặt Diệp Vu Thời lúc này đại khái lại sẽ rủa thầm, Diệp Vu Thời thật giỏi giả vờ.

Thượng Quan Bình Dao vội chắp tay bái lễ, mặt mang nụ cười dịu dàng.

Âm Trầm Ngư mở cây quạt ra, ánh mắt đảo qua từng khúc thịt của Ngân Hoa mãng và bạch sam dính vết máu của Diệp Vu Thời: “Là ngươi, xem ra chúng ta đến đây vô ích rồi.” Ánh mắt Âm Trầm Ngư đánh giá Diệp Vu Thời vẫn mang theo mấy phần ngạo mạn, nếu đây là ở trong bí cảnh hoặc bên ngoài môn phái, có lẽ sẽ là kết quả khác. Đối với chuyện có phải là sư huynh đệ gì đó không, trước nay hắn chẳng mấy bận tâm.

“Hộ Lạc đang ở đâu?” Khiến người ta bất ngờ là, Tiêu Xương Thu mang thanh cự kiếm sau lưng nhìn quanh một vòng rồi hỏi.

“Hộ Lạc không có ở đây.” Diệp Vu Thời đáp, hắn đương nhiên biết Tiêu Xương Thu tại sao hỏi tới Hộ Lạc. Kiếm tu gần như đều có một đặc chất tương đồng, hiếu chiến. Đặc biệt là khi cùng kiếm tu đấu với nhau, tu vi của họ sẽ tăng lên trong mỗi trận chiến, thông qua vung kiếm mà ngộ đạo.

Quả nhiên xác định Hộ Lạc không ở đây, mà hiện tại Ánh Tuyết thảo đã có chủ, Tiêu Xương Thu rất tự nhiên trực tiếp vận pháp quyết, ngự kiếm bỏ đi. Tốc độ nhanh đến mức tất cả những người tại đó đều không kịp nói một tiếng tạm biệt, chỉ thấy một đạo lưu quang vụt qua.

Thượng Quan Bình Thục chán ghét nhìn xác rắn dưới đất, lại nhìn sang Diệp Vu Thời, liền thu lại vẻ chán ghét trên mặt, thậm chí mang theo sùng kính tế nhị. Ai cũng biết hiện tại trừ đệ tử tinh anh ra Diệp Vu Thời là người đứng đầu đệ tử nội môn. Mà bây giờ nàng cũng chỉ là một đệ tử nội môn mà thôi.

Đối diện với Phương Khác và Diệp Vu Thời lại có thái độ bất đồng đến vậy, đây chính là thế giới tu tiên mà thực lực quyết định địa vị.

“Diệp sư đệ muốn Ánh Tuyết thảo là vì Thanh Hồn đan sao? Diệp sư đệ đã thu thập được những linh dược khác chưa?” Âm Trầm Ngư đột nhiên gập quạt lại, mỉm cười.

Diệp Vu Thời nhíu mày: “Đương nhiên chưa thu thập được toàn bộ.” Dứt lời, hai người nhìn nhau cười. Luyện Thanh Hồn đan nếu giao cho luyện đan sư tốt để luyện chế, thì tỷ lệ luyện chế thành và phẩm cấp tự nhiên sẽ tốt hơn rất nhiều, mà Chu Thức Vũ chính là luyện đan sư nổi tiếng trong phái Côn Luân, người không có bất cứ bối cảnh nào như hắn cũng nhờ vào thiên phú luyện đan mới được vào nội môn, sau lại được phong chủ Thiên Đan phong thu làm đệ tử, sau đó tiến vào hàng ngũ tinh anh đệ tử.

Lúc này, Phương Khác lại cầm trong tay thanh kiếm có chỗ hổng, bị ba tu sĩ mặc đạo bào bình thường nhìn không ra môn phái bao vây.

Hai người tầng mười luyện khí, có vẻ chưa quá hai mươi tuổi, một người sơ kỳ trúc cơ nhưng đã là lão đạo hơn bốn mươi tuổi. Hai tên tầng mười luyện khí rõ ràng kiêng kỵ không dám lại quá gần, cũng chỉ dám nhân lúc Phương Khác và lão đạo sơ kỳ trúc cơ đối đầu mới phóng ra vài thuật pháp. Phải biết kỳ trúc cơ và kỳ luyện khí là cách biệt trời đất.

“Hê hê, đệ tử nội môn phái Côn Luân cũng chỉ là thế mà thôi. Chậc chậc, nhìn kiếm của nó đi, có chỗ hổng kìa. Rốt cuộc trên người có thứ gì tốt không đây?” Một người tầng mười luyện khí tay cầm một thứ giống như sừng trâu màu đen hình thù kỳ quái, ánh mắt âm trầm nhìn Phương Khác, chuẩn bị bất cứ lúc nào thấy Phương Khác sơ hở sẽ nhào lên.

Chiếm được ưu thế khiến gã có phần đắc ý, bọn họ còn không bị thương tích gì, mà Phương Khác thì toàn thân là vết thương, chỉ miễn cưỡng không phân trên dưới với lão đạo mà thôi.

Phải biết rằng trước đó, vốn cho là thiết lập cạm bẫy thì có thể đơn giản giải quyết cừu mập, tại một chỗ thế này mà lại xuất hiện một con cừu xem ra không mang theo linh khí gì trên người, kết quả con cừu đó lại đi vòng qua cạm bẫy của họ. Sau đó biến thành tình trạng ba đánh một bây giờ. Lúc mới đầu họ còn thấy hơi sợ, dù sao đây là một tu sĩ kỳ trúc cơ, phải biết trước kia bọn họ cũng chỉ dám đánh chủ ý với tu sĩ kỳ luyện khí. Hôm nay mạo hiểm như vậy cũng là vì cho rằng tu sĩ này không thể tránh được cạm bẫy, huống chi lão đạo mấy hôm trước đã đột phá. Chẳng qua, xem

tình hình hiện tại, y cũng đã chạy không thoát, ha, tu sĩ trúc cơ cũng chỉ thế mà thôi.

Phương Khác đỡ lấy đại đao mà tên sơ kỳ trúc cơ chém tới, keng một tiếng, thanh kiếm có chỗ hổng vinh quang biến thành kiếm gãy. Mắt gã kỳ luyện khí sáng lên, lập tức vận pháp quyết, nhưng trước khi hỏa cầu của gã thành hình, đã trợn to mắt không dám tin, chậm rãi cúi đầu xuống. Gai đất trực tiếp mọc ra từ dưới chân, đâm xuyên thân thể gã thậm chí nâng thân gã lên cách mặt đất một chút.

"Tiểu đệ!" Tên tu sĩ kỳ luyện khí cầm thứ như sừng trâu màu đen trợn muốn nứt mắt, lúc này Phương Khác mới biết hóa ra hai đệ tử kỳ luyện khí còn là huynh đệ.

"Đồ khốn, lão tử liều với ngươi!" Tên đệ tử luyện khí xoay mũi nhọn của sừng trâu nhắm vào ngực mình, đâm thật mạnh vào. Xem ra muốn phát động chiêu số gì đó.

"Vương Đại! Dưới chân." Lão đạo tránh qua bùa chú hệ hỏa mà Phương Khác âm thầm vặn trong tay xong thấy cảnh đó, kêu lớn.

Tiếc rằng, đã muộn rồi.

Trước khi Vương Đại đâm sừng trâu vào ngực, dây mây dưới đất đã quấn lên, Vương Đại kỳ luyện khí không có linh khí trúc cơ hộ thể dễ dàng bị dây mây đâm rách da thịt, siết chặt lấy, không còn hơi thở nữa.

Phương Khác miễn cưỡng dùng kiếm gãy cản lại đại đao chém xuống, do lực đạo, phần kiếm gãy trực tiếp đâm vào vai trái. Y vận pháp quyết, hạt giống nảy mầm, quấn lên lão đạo.

Lão đạo nhanh chóng thụt lùi, nhưng chợt dẫm phải gai nhọn, ông ta vội quay người, một trụ nước trực tiếp cố định ông ta lại, dây mây mang gai nhọn lập tức quấn lên.

Vội vã ném một thuật hỏa cầu muốn thiêu cháy dây mây, nhưng linh lực còn chưa đến hai thành. Lúc này bọn họ đã hao phí gần ba bốn canh giờ, cứ tưởng mình là thợ săn, tiểu tử kia là con mồi giãy chết, không ngờ…

"Tiểu tử, xem thường ngươi rồi." Lão đạo thi triển khinh thân thuật đổi

điểm đặt chân. Vốn thấy Phương Khác có tu vi không phân trên dưới với mình, huống chi tên này còn là đệ tử của môn phái lớn, so với những tản tu chuyên đấu pháp như họ thì không tính là gì.

Ai ngờ, tiểu tử này biết bố trí nhiều đường lui như vậy, lập tức giải quyết hai người bên họ. Lão đạo chuyển mắt nhìn sừng trâu màu đen rơi dưới đất, ngay cả chiêu thức đồng vu quy tận cũng chưa kịp dùng. Rõ ràng là sơ kỳ trúc cơ, nhưng sao linh lực của tiểu tử này lại sung mãn như vậy. Lão đạo hồ nghi, ban đầu xác định rất yếu, chẳng lẽ là cố ý giả vờ? Linh lực trình độ này, ít nhất cũng phải là trung kỳ trúc cơ.

Lão đạo nhìn Phương Khác, Phương Khác lạnh lùng nhìn lại, lật tay lại là mấy lá bùa chú trung phẩm. Lão đạo vung tay túm lấy cái thứ như sừng trâu màu đen kia, quay người, cưỡi một thứ kỳ quái tựa khúc gỗ chạy mất.

Phương Khác vận pháp quyết, cột nước lao lên thật cao, đánh lên lưng lão đạo. Lão đạo đứng không vững, nhưng vẫn túm chặt sừng trâu màu đen trong tay. Chỉ qua mấy hơi thở đã biến mất tăm.

Phương Khác vừa thở ra nhẹ nhõm, chân liền lảo đảo, vội nuốt mấy viên đan dược, cuối cùng nhìn sang hai thi thể do mình tạo ra.

------oOo------

Chương 9: Cửu Châu tam phái

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tại tu tiên giới này, người người đều tu tiên, ngay từ lúc sinh ra bọn họ đã biết giết người là không thể tránh khỏi. Không ai cho rằng giết người là không đúng là tội ác, tại tu tiên giới không phải ngươi giết người thì chính là bị người giết. Giết người, ở tu tiên giới tựa hồ đã trở thành một chuyện vô cùng vô cùng bình thường.

Mà y, thì khác. Xã hội của y, giết người là tội ác. Tại xã hội đó, nếu giết một người, thì sẽ có một cặp cha mẹ mất con, hoặc một đứa trẻ mất mẹ, hoặc một người chồng mất vợ.

Phương Khác nhìn thi thể khô héo lộ ra trong dây mây khô cằn, sắc mặt tái

nhợt. Phương Khác cắn răng ngăn mình quay đầu nhìn hai thi thể đó. Hiện tại cần phải rời khỏi đây, nếu lão đạo đó hiểu ra y chỉ là kẻ ngoài mạnh trong khô thì chết. Phương Khác cảm ứng một chút, do y sử dụng linh lực không tiết chế gì, đặc biệt là dùng để thúc đẩy hạt giống và gai đất, bây giờ chỉ còn lại một thành. Hơn nữa cái này còn là vì y từng lên Thận Hành Nhai, có được linh lực sung mãn mơ hồ có dấu hiệu đột phá trung kỳ trúc cơ, Phương Khác vốn đã là trung kỳ trúc cơ, hồi phục tu vi đó đương nhiên dễ hơn một chút.

Phương Khác lấy thanh trường kiếm bằng sắt ra khỏi túi chứa đồ, đây là thanh trường kiếm một năm trước y đã đổi lấy, chẳng thể coi là pháp khí, nhưng bây giờ y còn có chỗ để đòi hỏi sao? Phương Khác bước tới tháo túi chứa đồ của hai thi thể xuống, lần này ngay cả suy nghĩ hủy thi diệt tích cũng không có, ngự phi kiếm, chậm chạp bay theo đường gấp khúc quắn quéo trở về tiểu ốc.

Đại lục Cửu Châu, nói đến môn phái tu tiên. Đầu tiên đương nhiên phải nghĩ đến tam đại môn phái. Dãy núi Côn Luân, phái Côn Luân. Dãy núi Thái Hành, phái Thái Hành. Và dãy núi Thiên Sơn ở vùng cực hàn, phái Thiên Sơn.

Luận thực lực, giữa ba phái khó phân trên dưới, phái nào cũng có ưu thế riêng, mấy năm nay, thế vạc ba chân hiện tại vẫn không bị phá vỡ. Mười năm trước vì cùng đấu với ma tu mà kết thành đồng minh. Có vẻ, ba phái quả thật có quan hệ không tồi, dù sao bề ngoài, đệ tử ba phái gặp nhau vẫn xưng một tiếng sư huynh sư đệ, còn trong âm thầm, mọi người đều tự biết.

Bí cảnh Côn Luân mười năm một lần, vốn dĩ chỉ có đệ tử phái Côn Luân mới có thể vào, mà bây giờ dưới hiệp nghị của tam đại môn phái, đệ tử của ba môn phái đều có thể vào.

Thế là hôm bí cảnh Côn Luân mở ra, phái Côn Luân náo nhiệt cỡ nào có thể tưởng tượng được.

Phía trên năm đỉnh núi, lơ lửng một đạo trường có hình nón ngược. Đúng, là đạo trường, nó giống như một đỉnh núi bị lật ngược lại, trên hình nón ngược có phần đáy hướng lên là đạo trường rộng rãi bằng phẳng trải bằng hán bạch ngọc. Hơn năm trăm đệ tử nội môn phái Côn Luân xếp hàng chỉnh tề thành một trận hình vuông, trận hình vuông này còn chưa lớn bằng một phần mười đạo trường.

Phương Khác đứng trong trận, cũng giống như những đệ tử khác, hai tay buông thõng trong ống tay áo rộng rãi, vẻ mặt rất đạm nhạt. Trời biết, sáng nay đả tọa xong nghe tiếng chuông, lại thấy bên ngoài chẳng có một chút ánh sáng nào mà trời sáng nên có. Sau đó được thông báo phải ngự phi kiếm lên đạo trường, ngẩng đầu lên… che kín cả mặt trời, đen thùi một vùng, Phương Khác lặng lẽ dựng ngón giữa, đừng giỡn người ta vậy chứ. Y biết đạo trường này là một kiện linh bảo của chưởng môn Côn Lăng đạo nhân, đồng thời cũng là ấn chương chưởng môn của phái Côn Luân.

[Côn Luân ấn, là vật của chưởng môn phái Côn Luân, ấn này nhỏ thì xinh xắn, lớn che cả trời. Nếu dùng để đấu pháp, có thể khắc địch, một kích toàn lực, dưới đại thừa sẽ thần hồn câu diệt. Nên, cần dùng thận trọng.] Nếu thứ này trực tiếp áp xuống… Phương Khác không khỏi nghĩ, sợ là phái Côn Luân sẽ tử thương vô số. Ít nhất y nhất định chạy không thoát.

Mấy đạo uy áp đột nhiên truyền tới, Phương Khác giật mình, cùng các đệ tử khác ngẩng đầu lên nhìn. Trên đài quan sát của đạo trường, ở vị trí vốn trống không đã có năm vị ngồi đó. Đây là đại biểu do phong chủ năm phong phái ra, đều có tu vi kỳ nguyên anh. Dưới đài quan sát là mười mấy tu sĩ kết đan rũ tay mà đứng.

Một lão tổ nguyên anh trong đó chậm rãi đảo mắt nhìn một vòng, tất cả mọi người đều không kìm được cúi đầu.

Phương Khác chỉ nhìn năm vị đó một cái đã có cảm giác như mình đang ngâm dưới đáy nước, không thể thông khí. Mà diện mạo của năm vị lão tổ nguyên anh ra sao thì y chẳng biết chút gì. Cái này còn là uy áp đã thu liễm vô cùng ôn hòa của tu sĩ nguyên anh đối với môn phái của mình, nếu là uy áp ác ý thì sẽ ra sao đây?

“Các ngươi là đệ tử phái Côn Luân, cần phải ghi nhớ lời này. Chúng ta ở đây đợi các ngươi trở lại.” Âm thanh như từ chân trời truyền tới, lan khắp toàn trường, Phương Khác mím môi, chỉ hai câu đó mà y lại cảm thấy được cảm giác tự hào và cả lòng tin dâng lên trong nội tâm.

Dư quang khóe mắt đảo qua người khác, quả nhiên sĩ khí đại tăng.

Một lát sau, năm vị lão tổ nguyên anh cũng đứng lên, chắp tay sau lưng. Trên năm phong, chia ra truyền đến năm đường sáng, nhất tề đánh lên giữa

“cửa” của phái Côn Luân. Ánh mắt Phương Khác khẽ động, đây chính là năm đạo pháp quyết mà năm phong khống chế, nhờ vào pháp quyết này mới mở được cấm chế đối ngoại của phái Côn Luân.

Không khí dường như uốn khúc một trận, sau đó lại như chưa có gì xảy ra. Tiếp theo một con thuyền lớn mà đen chậm rãi bay tới, phía trên là một hình ngũ hành bát quái thật lớn, đây là phi thuyền của phái Thái Hành.

Ngay sau đó là phi thuyền hình hoa sen lớn bằng chiếc thuyền mà đen. Nó có màu trắng giống như ngọc, trừ phái Thiên Sơn ra còn có thể là ai?

Phi thuyền đáp xuống đạo trường, tiếp theo, trên đạo trường xuất hiện ba trận hình vuông. Bạch sam với tay áo có đường vân đám mây là đệ tử phái Côn Luân, huyền y tơ bạc đen thùi một mảng, trên y sam có hình ngũ hành bát quái là phái Thái Hành và phái Thiên Sơn có số nữ đệ tử nhiều nhất trong ba phái, cũng là bạch sam nhưng so với khí thế của phái Côn Luân thì có thêm mấy phần phiêu dật.

Nhìn nhân số, đệ tử nội môn của ba phái cũng không phân trên dưới. Đương nhiên không phải tất cả đệ tử nội môn đều ở đây, có người ra ngoài lịch luyện chưa về, còn có người thì vì đã kết đan không thể vào bí cảnh Côn Luân. Nếu có đệ tử kết đan vào đây, vậy sự cân bằng sẽ bị phá vỡ.

Bí cảnh Côn Luân không chỉ là nơi để cá nhân tu sĩ lịch luyện mà còn là chỗ so bì chính diện của ba phái. Đệ tử đời này sớm muộn cũng phải trưởng thành để làm trụ chống cho ba phái, bây giờ chính là lúc xem đệ tử phái nào có thể giành được hạng đầu, đệ tử phái nào có thể sinh tồn nhiều hơn.

Chính là không biết, đệ tử trên đạo trường này, đến lúc đó có thể sống sót trở về được bao nhiêu. Mà nghe nói có một lần, số người trở về chỉ còn một phần ba lúc đi. Sau khi phát sinh chuyện này, chưởng môn ba phái từng đàm luận một lần, nếu cứ để thế, ba phái suy vong sẽ thành tất nhiên. Đương nhiên chuyện đó cũng rất khó phát sinh lần nữa, trừ khi là hai phái nào đó đã bất mãn với thế vạc ba chân hiện tại.

Tiếp theo, Côn Luân ấn chậm rãi di chuyển đến hậu sơn phái Côn Luân, nơi đó chính là dãy núi Côn Luân nhìn không thấy biên giới.

Sau khi chờ đợi một thời gian, phía trên dãy núi Côn Luân xuất hiện một

lốc xoáy đen rất lớn, như một con cự thú há cái miệng thật to. Cây cối xung quanh lay động sàn sạt, cả dãy núi Côn Luân cũng đều nổi gió. Lốc xoáy đen kia càng lúc càng lớn, mà gió lại chậm rãi bình lặng. Cuối cùng chỉ thấy một hắc động còn lớn hơn đại môn của phái Côn Luân mấy lần.

Từng tốp đệ tử chỉnh tề ngự kiếm bay vào hắc động.

------oOo------

Chương 10: Bí cảnh Côn Luân 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tu tiên giới, có cách nói Tam Thiên thế giới và Tiểu Thiên thế giới, Tam Thiên thế giới chính là tu tiên giới và phàm giới. Mà cái gọi là Tiểu Thiên thế giới, chính là một không gian độc lập, đặc biệt do hư không phá động tạo nên. Những không gian này có lớn có bé, bên trong có các loại cơ duyên và thiên tài địa bảo, linh thú, linh mạch, chỉ không có người. Những Tiểu Thiên thế giới này, có cái xuất hiện theo quy luật, có cái chẳng có quy luật gì, có cái địa điểm cố định, có cái lại hành tung bí mật, đến nay Tiểu Thiên thế giới được phát hiện đã ít càng thêm ít, Côn Luân bí cảnh chính là Tiểu Thiên thế giới địa điểm cố định đã được nắm rõ quy luật.

Là một bí cảnh bị môn phái nắm giữ, hơn nữa bí cảnh mười năm mở một lần, nếu không phải bí cảnh Côn Luân đủ lớn, sớm đã bị từng đợt tu sĩ vắt khô.

Điểm truyền tống của mọi người đều tùy cơ, lúc này Phương Khác xuất hiện trong một khu rừng, ngay lúc vừa đến, đã ngửi được mùi lá mục và mùi vị mục nát của mấy thứ lung tung gì đó. Dưới chân là đống lá cây mềm rũ ẩm ướt, ngẩng đầu là cành cây rậm rạp che kín mặt trời.

Ấm nóng, ẩm ướt. Đây chính là cảm giác do khu rừng này tạo nên. Mà là tu tiên giả, chỉ cần hoàn cảnh ngoại giới không phải cực hàn hoặc cực nóng thì sẽ không có ảnh hưởng gì lớn.

Phương Khác hít sâu mấy cái, cảm thấy toàn thân thoải mái. Tại chỗ thế này y cảm thấy được linh khí thủy mộc sung túc hơn những nơi khác nhiều.

Sờ sờ túi chứa đồ, bên trong là tất cả những gì thu hoạch được gần đây. Nói ra, mấy hôm nay đến khu buôn bán đào được không ít thứ thú vị. Phương Khác lắc lắc cái chuông màu hoàng kim treo ở eo, nhưng không có âm thanh gì. Cái chuông này phát hiện được trong túi chứa đồ của hai tu sĩ luyện khí kia, có thể hoàn toàn che giấu khí tức tu sĩ. Hôm đó y dùng linh thức vậy mà không phát hiện hai tu sĩ luyện khí chính là vì tác dụng của các chuông này. Y đặc biệt thử nghiệm một chút, tu sĩ kỳ trúc cơ bình thường đều không thể phát hiện, mà tu sĩ kỳ kim đan sẽ có thể phát giác.

Y nhớ Diệp Vu Thời cũng bị truyền tống vào rừng, mà nhẫn Nạp Hư được phát hiện trên thi cốt của một vị tu sĩ tại hang động phía bắc bí cảnh Côn Luân. Nhưng khi ở trong bí cảnh Côn Luân căn bản không thể phân biệt được phương hướng, ban ngày mặt trời luôn ở ngay chính giữa, mà một khi đêm đến, ánh trăng của bí cảnh Côn Luân là mọc ở phía bắc lặn ở phía nam. Chỉ khi đêm xuống mới có thể phân biệt phương hướng để tìm được chỗ đó, trong sách viết ở một ngọn núi nhỏ phía bắc bí cảnh Côn Luân, ngay sườn núi có một hang động.

Trước khi Diệp Vu Thời đến đó, phải tìm được nó.

Phương Khác bước cạn bước sâu chậm rãi tìm kiếm, theo như y biết, trong hoàn cảnh này sinh trưởng không ít linh dược và những hạt giống có lực sát thương y cần. Là một tu sĩ có linh căn hệ thủy làm chủ, thuật pháp có lực sát thương lớn nhất của y lại là thuật pháp hệ thổ và hệ mộc, nói ra thật không biết làm sao. Tu sĩ có linh căn hệ thủy làm chủ thiếu đi mấy phần lực công kích, tại nơi đấu pháp thường xuyên như cơm bữa thế này, thực sự là không chiếm được chút tiện nghi nào. Đương nhiên cũng có thể là do y quá yếu… điểm này y không muốn thừa nhận mấy.

Có thu hoạch rồi, Phương Khác vui vẻ cười.

Trên thân của một cái cây ngã đổ dưới đất đã mục rữa, mọc mấy lùm cỏ bình thường như cỏ dại. Nhưng phiến lá màu đen đã tiết lộ thân phận thật của chúng, Mao La thảo. Có vẻ đã được mấy chục năm, đại khái có thể bán được năm mươi linh thạch. Phương Khác cẩn thận bỏ linh thảo vào hộp ngọc. Đây chính là lý do tại sao ai ai cũng muốn vào bí cảnh. Linh thảo khó tìm ở tu tiên giới lại không hề quý hiếm trong bí cảnh.

Tiêu Xương Thu vẫn dáng vẻ lạnh lùng, vào lúc gần như tất cả mọi người

đều vô thức che giấu chính mình, nàng lại ngự kiếm nhanh chóng lao vút trên không bí cảnh Côn Luân. Người sáng mắt đều nhìn ra được, mục đích của nàng rất rõ ràng. Hồ nước không mấy bắt mắt ở giữa bí cảnh Côn Luân.

Tiêu Xương Thu lạnh mắt đảo nhìn tu sĩ đã đến trước mình, dừng một chút trên người ba đệ tử phái Thái Hành.

Chu Thức Vũ khẽ gật đầu với Tiêu Xương Thu, Tiêu Xương Thu cũng nhẹ gật đầu, nhất thiết phải bảo đảm Ưu Đàm Tử không lọt vào tay hai môn phái khác, tất cả tu sĩ tại đây đều giữ một khoảng cách an toàn, cũng lặng lẽ nhìn hồ nước kia.

Tu sĩ tại đây rõ ràng phân làm mấy phái, mà trong mấy phái này, trừ phái Côn Luân, đệ tử hai phái khác lại tự chia thành mấy phái, bầu không khí khá là ngưng trệ.

Trong lùm cây không xa, Phương Khác liễm khí nhìn bên này. Trò hay sắp mở màn rồi. Vốn đuổi theo một con linh thú hiếm gặp, ai biết lại xông vào trung tâm đấu đá của bí cảnh Côn Luân lần này chứ?

Vào thời khắc ngày đêm giao nhau, hoa Ưu Đàm trong hồ sẽ nở, sau khi nở sẽ khô héo ngay kết ra Ưu Đàm Tử. Hoa Ưu Đàm sinh trưởng ngàn năm, trăm năm ngậm nụ, chỉ nở một thoáng. Ưu Đàm Tử, không cần luyện chế, sau khi dùng có thể tinh luyện linh căn, đột phá một cảnh giới. Nhưng quan trọng nhất, nó là dược liệu không thể thay thế để luyện Kết Anh đan.

Còn có mấy thế lực đang hừng hực muốn bùng nổ ở những chỗ linh thảo khác. Hoa Ưu Đàm, tất cả mọi người đều biết nó nở trong mười ngày này, nhưng không thể xác định thời gian cụ thể, chỉ có thể canh ngay tại đây. Đối với mấy loại linh thảo quý giá nhất trong bí cảnh, trong ba phái đã không còn là bí mật gì nữa.

Tại đây có năm đội ngũ, mà Ưu Đàm Tử chỉ có một hạt. Một trận ác chiến là khó thể tránh khỏi. Phương Khác tập trung tinh thần nhìn tình huống phát triển, rõ ràng y biết hết quá trình và kết quả, tại sao còn cảm thấy hưng phấn?

Lúc này Diệp Vu Thời cũng trốn ở chỗ nào đó, cũng đang chú tâm xem tình huống phát triển, nhưng mục đích của Diệp Vu Thời không phải là Ưu

Đàm Tử. Chỉ cần là kẻ hơi có não cũng biết, Ưu Đàm Tử không thể thuộc về một ai đó, cuối cùng vẫn sẽ thuộc về sở hữu của môn phái. Kết Anh đan, một lò đan dược nhiều lắm có thể cho ra sáu viên Kết Anh đan, một môn phái nếu có thêm mấy tu sĩ nguyên anh, vậy thực lực đương nhiên không thể so sánh nổi.

Cho nên ba môn phái đều cực kỳ xem trọng Ưu Đàm Tử.

Phương Khác ngẫm nghĩ, ánh mắt rơi lên mặt trời ở giữa không, tiếp tục ở đây xem cuộc chiến, hay chờ thời khắc màn đêm kéo xuống, đi tìm hang động đó?

“Phương sư đệ.”

Bên tai đột nhiên vang lên một âm thanh, Phương Khác suýt nhảy bật lên, nhưng bị cánh tay nhìn thì như nhẹ nhàng đặt trên vai đè chặt lại.

Phương Khác nhìn chằm chằm Diệp Vu Thời không biết từ lúc nào đã cùng ngồi xổm trong bụi cây giống y, hơn nữa thần không biết quỷ không hay xuất hiện sau lưng y.

Phương Khác cắn răng, có cần phải hù dọa người ta vậy không? Hù người có khi gây chết người đó.

“Trong phái Thái Hành có tu sĩ kỳ kết đan.” Diệp Vu Thời ấn một tay lên vai Phương Khác, ánh mắt đảo qua cái chuông ở eo Phương Khác, “Ta luôn ở trên tán cây.”

Phương Khác lập tức trợn to mắt, tiếp theo thở ra nhẹ nhõm. Nếu có tu sĩ kỳ kim đan, vậy y có khả năng sẽ bị phát hiện. Hàm ý khi Diệp Vu Thời nhìn cái chuông y đương nhiên hiểu, cho nên hắn nhảy từ tán cây xuống là để không bị y liên lụy? Ánh mắt vừa rồi là bất mãn trần trụi đúng không? Đúng không? Chẳng qua, hiện tại… phải biết rằng, tác dụng của kiện linh khí trên người Diệp Vu Thời chính là ngụy trang, đương nhiên có thể bảo đảm họ sẽ không bị ai phát hiện.

Quả nhiên cho dù đây là quyển sách y từng xem qua, y cũng không nên quá mức sơ ý. Trong sách không miêu tả tất cả những chi tiết nhỏ, tuy y biết phái Thái Hành làm trái lời hứa, cho tu sĩ kỳ kim đan trà trộn vào, nhưng không biết tu sĩ kỳ kim đan đó đang ở đây. Loại sai lầm này,

Phương Khác à Phương Khác, chỉ lần này thôi là đủ rồi.

Dáng vẻ thở phào của Phương Khác lọt vào mắt Diệp Vu Thời, tay ấn vai bèn đổi sang nắm tay phải Phương Khác, và kiếm trong tay Phương Khác.

Quả nhiên y biết gì sao? Nếu không sao lại thở phào khi thấy hắn xuất hiện? Với tu vi hậu kỳ trúc cơ của hắn, theo lý mà nói cũng không cách nào che thân trước linh thức cường đại của tu sĩ kỳ kim đan mới đúng chứ? Huống chi, hiện tại còn là hai người.

------oOo------

Chương 11: Bí cảnh Côn Luân 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vừa đến giờ Dậu, chính là thời khắc chuyển giao ngày đêm.

Mặt hồ vốn bình lặng như gương, giờ đang chậm rãi gợn sóng, ánh mắt người bên hồ đều nhìn chằm chằm giữa hồ. Lẽ nào, hôm nay chính là ngày hoa Ưu Đàm nở? Tuy đều biết hoa Ưu Đàm tất nở trong mười ngày này, nhưng nếu ngày đầu tiên hoa Ưu Đàm đã nở, tình huống sẽ càng trở nên phiền phức, cho nên tất cả mọi người đều hy vọng hoa Ưu Đàm nở càng trễ càng tốt, tốt nhất là để ngày cuối cùng hãy nở.

Nếu hôm nay hoa Ưu Đàm đã nở, vậy cuộc cạnh tranh của ba phái sẽ càng thêm kịch liệt. Phải ở trong bí cảnh Côn Luân cả mười ngày, trong mười ngày này bất kể hoa Ưu Đàm ở trong tay ai đều phải đối diện với sự tranh đoạt của hai phái khác. Vậy cuộc đấu ngươi tranh ta đoạt trong mười ngày nhất định sẽ rất thảm liệt.

Cảm thấy nhiệt độ của một người khác trên tay, Phương Khác đảo mắt nhìn Diệp Vu Thời, do đặc thù linh căn nên nhiệt độ cơ thể của Diệp Vu Thời thấp hơn những tu sĩ có linh căn khác. Phương Khác quay đầu đi tiếp tục nhìn bầu không khí càng lúc càng căng thẳng bên kia, phảng phất như không có chuyện gì.

Trong lòng bàn tay trái của Phương Khác là một hạt giống màu đỏ rực, con người trong tiềm thức đều có cự ly an toàn về mặt tâm lý, Phương Khác

siết chặt tay, hiện tại Diệp Vu Thời đã tiến vào cự ly an toàn tâm lý của y.

Nhưng may mà ngoại trừ lúc y thấy Diệp Vu Thời giết tên đệ tử họ Âm đã cảm thấy có thể Diệp Vu Thời sẽ giết người diệt khẩu ra, những lúc khác tâm lý phòng bị của y đối với Diệp Vu Thời luôn rất thấp. Phương Khác nhíu mày, cứ như bây giờ vậy, hoàn toàn đưa lưng cho Diệp Vu Thời.

Vì, trong sách tuy Diệp Vu Thời giết người không ít, nhưng không lạm sát vô tội. Cho nên y đã tự quy mình vào loại vô tội. Nhưng, đây là y tự phân chia, còn Diệp Vu Thời sẽ phân thế nào? Phương Khác nhếch môi cười, bị những gì xem trong sách giới hạn mất rồi, cho nên đối diện với tất cả mọi người tại đây, y luôn vô thức mang theo cảm giác ưu việt trong tâm thái, vì thế lần đầu tiên gặp Diệp Vu Thời đã cố ý thể hiện mình chẳng quan tâm, làm lơ quá đáng, chẳng phải đó cũng là một loại để ý sao?

Tuy lúc đối diện với những nhân vật không theo tình tiết khác, y có thể giữ thái độ chính xác, cũng cố gắng thích ứng với tu tiên giới này, nhưng hầu như sẽ vô thức có một cảm giác vượt trội, cứ nhìn là biết, y gần như biết trước tất cả những gì sắp xảy ra, thậm chí ai sẽ nói câu gì tiếp theo. Rốt cuộc y đã nghĩ gì khi ôm thái độ xem kịch trốn trong lùm cây thế này?

Phương Khác bất đắc dĩ nghĩ muốn phủi tay, rốt cuộc y đang làm gì? Chuyện đến nước này, y thở dài, chỉ có thể hy vọng Diệp Vu Thời cho rằng y vô hại.

Không lâu sau.

Giữa mặt hồ chậm rãi nở ra một đóa hoa trắng tinh lớn đến mức phải cần tay của hai người hợp lại mới có thể ôm kín, sau đó là dây mây màu lục, gần như phủ kín phân nửa mặt hồ.

Lập tức tất cả tu sĩ đều cầm lấy pháp khí của mình, sẵn sàng chiến đấu.

Tu sĩ phái Thiên Sơn hành động đầu tiên, vị nữ tu đứng đầu trong đó dẫm lên pháp khí tinh xảo như một phiến lá xanh, thân ảnh đình trệ giữa chừng. Hóa ra là một nam tu sĩ vô cùng âm trầm của phái Thái Hành tay cầm bàn bát quái cản trước mặt nàng.

Thoáng chốc, một vị tu sĩ của phái Thiên Sơn phất quạt lông trong tay, một thuật phong buộc vây lấy nam tu sĩ kia, ngay lúc này, nữ tu phái Thiên Sơn

nhảy vọt lên phóng về phía nụ hoa đang chậm rãi nở giữa hồ.

Hầu như cùng lúc, tất cả tu sĩ đều phóng ra pháp khí trong tay, từng bóng người bay về cùng một mục tiêu. Duy chỉ có hai người chưa động, Chu Thức Vũ và Tiêu Xương Thu chỉ đứng nhìn chúng tu sĩ đấu đá nhau trên mặt hồ.

Đương nhiên cũng có mấy tu sĩ chú ý đến thái độ kỳ dị của họ. Một trong số đó là tu sĩ kỳ kim đan của phái Thái Hành, trong lòng hắn có chút khinh thường. Chỉ là hai tu sĩ kỳ trúc cơ mà thôi, có thể gây ra bao nhiêu sóng gió chứ? Ưu Đàm Tử hôm nay nhất định thuộc về hắn.

Nếu lấy được Ưu Đàm Tử, dựa vào địa vị của hắn tại phái Thái Hành, Kết Anh đan chắc chắn phải có một viên cho hắn chứ? Không còn bận tâm che giấu tu vi, tu sĩ kỳ kim đan trực tiếp bỏ qua cưỡi vật phi hành, mà chọn ngự không chỉ có tu sĩ kỳ kim đan mới làm được. Trực tiếp túm tay một nữ tu của phái Thiên Sơn, ném ra sau, nữ tu rớt vào hồ.

Chu Thức Vũ khẽ nhíu mày, quả nhiên có tu sĩ kỳ kim đan trà trộn vào. Hắn bất giác quay nhìn Tiêu Xương Thu, lại thấy Tiêu Xương Thu vẫn mặt trầm như nước, không thấy nửa phần động dung.

Màn đêm đã phủ hơn phân nửa bí cảnh Côn Luân, bí cảnh Côn Luân lúc này, một nửa là ban ngày, một nửa là đêm tối, mà chỗ giao giới giữa ngày và đêm chính là giữa mặt hồ. Thoáng cái, một mùi hương thanh mát lan ra, hoa Ưu Đàm đã nở.

Hoa Ưu Đàm trắng tinh gần như long lanh nở đến cực hạn, ánh mặt trời chậm rãi đảo qua cánh hoa, bên phía bóng đêm, cánh hoa bắt đầu rụng, ngay lúc màn đêm kéo xuống, hoa Ưu Đàm tàn úa, chính giữa nó là Ưu Đàm Tử đỏ rực lớn cỡ nắm tay.

Chính lúc này tay của tu sĩ kim đan đã sắp chạm đến Ưu Đàm Tử.

Tất cả đều phát sinh chỉ trong một khoảng khắc ngắn ngủi, có vài động tác Phương Khác thậm chí không thấy rõ.

Mãi đến lúc Tiêu Xương Thu chém ra một kiếm, tốc độ nhanh đến mức chỉ có thể thấy được tàn ảnh lúc nàng rút kiếm, mà kiếm của nàng đã vung ra, thẳng tiến không lùi. Mặt hồ lõm xuống một đường, cứ như bị kiếm khí

rạch ra, kéo dài thẳng đến giữa ngón tay tu sĩ kim đan và Ưu Đàm Tử. Trên mặt hồ xuất hiện hai trận pháp, ngăn cách hoàn toàn những người khác ở phía ngoài Ưu Đàm Tử. Chu Thức Vũ đầy căng thẳng, trên tay là một bàn trận pháp.

Tiếp theo, Phương Khác trợn to mắt, cũng ngay lúc Tiêu Xương Thu vung kiếm, y bị Diệp Vu Thời kéo, từ lùm cây bên hồ vọt thẳng vào trong hồ. Y biết Diệp Vu Thời muốn vào hồ, nhưng kéo y theo làm gì? Đây là hàn đàm đó, hàn đàm mà ngay cả linh thú cũng không chịu nổi, y xuống đó sẽ chết đấy. Y không có biến dị linh căn hệ băng như Diệp Vu Thời đâu.

Phương Khác giãy dụa muốn hất tay Diệp Vu Thời ra, lại bị kéo chặt, trầm xuống giữa hồ. Phương Khác cắn răng miễn cưỡng dựng một màn chắn đủ dung một người. Không quan tâm liệu có bị người phát hiện hay không, chỉ cần đừng bị nước hàn đàm đông chết là mừng rồi.

“Ngươi muốn làm gì?” Cuối cùng Phương Khác có thể mở miệng.

Mái tóc đen như mực của Diệp Vu Thời trôi nổi trong nước, tia sáng quá tối, không thể nhìn rõ vẻ mặt hắn: “…”

Do hoàn cảnh Phương Khác chỉ mơ hồ nghe được hai chữ, nhưng lại không rõ ràng lắm.

Y biết Diệp Vu Thời lặng xuống nước vào lúc này, là vì lấy một loại kết tinh giống như quả đông ở rễ của hoa Ưu Đàm. Lúc hoa Ưu Đàm nở, do cần một lượng băng linh lực lớn, cho nên rễ của nó cần cung cấp băng linh lực cho hoa, mà băng linh lực ở rễ do tập trung quá nhiều mà biến thành kết tinh băng. Hoàn cảnh trong hồ còn có kết tinh băng đối với người có biến dị linh căn như Diệp Vu Thời mà nói có ích lợi rất lớn, huống chi kết tinh băng là thể kết hợp linh lực còn thuần túy hơn cả linh thạch.

Bên tai tựa hồ truyền đến tiếng cười, Phương Khác nhìn Diệp Vu Thời, Diệp Vu Thời buông tay ra, vận một phát quyết, một màn linh lực đủ để che phủ hai người xuất hiện. Lập tức Phương Khác cứng người, đúng rồi, y biết Diệp Vu Thời là băng linh căn cho nên chỉ dùng màn linh lực trùm cho mình, nhưng Diệp Vu Thời lại luôn che giấu linh căn thật sự của hắn, vì thế theo lý mà nói y nên cho rằng Diệp Vu Thời sẽ giống mình không thể tiếp xúc với nước hàn đàm quá lâu.

Bỏ đi, cứ xem như để Diệp Vu Thời cho rằng y ghét hắn vậy, cho nên chỉ tạo màn linh lực trùm cho bản thân, dù sao tu tiên giới không phải đều vậy à, nhân tình lãnh đạm.

“Phương sư đệ, ngươi biết kết tinh băng không?” Diệp Vu Thời hỏi.

“Biết. Hóa ra Diệp sư huynh đến vì kết tinh băng.” Phương Khác và Diệp Vu Thời cùng lặn xuống giữa hồ.

Diệp Vu Thời đưa tay túm lấy rễ của hoa Ưu Đàm: “Lẽ nào Phương sư đệ không phải vì kết tinh băng sao? Trốm trong lùm cây chuẩn bị làm gì?”

“Ta chỉ là đi ngang qua đây sau đó phát hiện… nên trốn trong lùm cây.” Phương Khác vẫn nắm hạt giống trong tay, thỉnh thoảng ngẩng đầu muốn xem tình trạng trên mặt hồ. Vì không dám dùng linh thức sợ bị phát hiện, chỉ có thể nỗ lực dùng thị lực tốt của tu tiên giả hy vọng có thể nhìn rõ tình huống ở mặt hồ tối đen.

Diệp Vu Thời nhìn Phương Khác một cái nói: “Lòng hiếu kỳ rất không cần thiết.”

Diệp Vu Thời lấy hộp ngọc ra, dùng thủy linh kiếm trong tay cắt kết tinh băng mềm mại như quả đông xuống. Động tác nhanh chóng dứt khoát mà ưu nhã, so ra thì Phương Khác lại đầy vụng về và cố sức, đừng thấy kết tinh băng mềm mại vậy chứ thực chất rất khó cắt.

Mặt khác, Phương Khác lại phân phần lớn tâm trí chú ý mặt hồ.

Lúc Phương Khác lại theo thói quen ngẩng đầu lên, mũi tên màu đen mang uy thế to lớn lao tới, Phương Khác gần như không có không gian để tránh né.

Diệp Vu Thời vẫn cầm kiếm, nghênh đón. Kiếm đối đầu với mũi tên từ mặt hồ lao xuống, sau đó chém ra. Quả nhiên đến rồi, Phương Khác xoay người trốn sang bên kia phần rễ của hoa Ưu Đàm, nhờ lá cây che giấu, chậm rãi nổi lên mặt nước.

Diệp Vu Thời bị một tu sĩ của phái Thái Hành trên mặt hồ phát hiện, cho nên xuất hiện cảnh này. Trong sách cũng viết thế, chẳng qua, hiện tại dưới nước có thêm y. Phương Khác nhanh chóng đảo mắt nhìn quanh, Tiêu

Xương Thu và Chu Thức Vũ đã lấy được Ưu Đàm Tử, sau đó nhân lúc trận pháp còn chưa bị phá cùng trốn đi, những tu sĩ khác cũng đuổi theo, chỉ còn lại hai tu sĩ phái Thái Hành, thế là phát hiện ra họ.

Một là phong linh căn dùng tiễn, một là hỏa linh căn.

Vốn dĩ là hai người giáp công Diệp Vu Thời, nhưng giờ lại phát hiện ra y đang trốn, một mũi tên lập tức bắn tới. Phương Khác nhanh chóng vận pháp quyết, một màn chắn nước cao hai mét xuất hiện, nhưng mũi tên lại xuyên qua màn chắn, vẫn mang uy thế không nhỏ. Trên mặt đối phương xuất hiện vẻ khinh thường, nói: "Hóa ra chỉ là con chuột nước sơ kỳ trúc cơ."

Phương Khác không biết làm sao, tại sao luôn thích dùng chuột để hình dung y chứ? Phương Hiền Hoa đã thế, tu sĩ này cũng thế. Lẽ nào tất cả những người có tu vi thấp hơn họ đều là chuột sao? Hay là vì cái từ "chuột nhát gan" đó? Mắt thấy mũi tên sắp bắn trúng Phương Khác, hai màn chắn nước lập tức xuất hiện, mũi tên rớt xuống. Phương Khác đã ngự kiếm bay lên trên mặt hồ, đưa lưng về phía Diệp Vu Thời, lúc này Diệp Vu Thời đang giằng co với tu sĩ hỏa linh căn kia, Diệp Vu Thời chỉ nhíu mày với hành vi của Phương Khác.

------oOo------

Chương 12: Bí cảnh Côn Luân 3

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phương Khác nhìn mặt đối phương, thần kinh tự động căng chặt. Tu vi của đối phương ít nhất là trên trung kỳ trúc cơ.

Tên tu sĩ đó chậm rãi nhếch khóe môi, nhìn Phương Khác với vẻ khinh thường như con mèo đang vờn chuột. Chậm rãi lắp tên vào, chiếc nhẫn màu lục trên ngón cái lưu chuyển ánh sáng màu lục.

Phương Khác bị linh khí của đối phương khóa chặt, cảm giác nguy cơ mãnh liệt khiến y dựng tóc gáy, cảm giác này như bị kiếm phong gác trên cổ họng, y vận khởi pháp quyết.

“Vụt.” Dường như nghe được tiếng mũi tên rạch không, mũi tên màu đen, đầu tên đen thui, lao nhanh đi. Con ngươi Phương Khác thu hẹp lại, mũi tên trong mắt dường như thả chậm lại, từng chút một ép gần, mỗi khi gần thêm một phân, cảm giác nguy cơ càng thêm mãnh liệt, pháp quyết trên tay Phương Khác cũng càng lúc càng nhanh, càng lúc càng phiền phức, đầu ngón tay lóe lên lam quang.

Nhanh thêm chút nữa, nhanh thêm chút nữa, nếu không… sẽ chết!

Trong đầu luôn có một âm thanh như thế, động tác trên tay Phương Khác đã nhanh đến mức không thể thấy rõ, linh quang màu lam cũng tụ càng lúc càng nhiều.

Vẻ quái dị vụt qua trên mặt tu sĩ phái Thái Hành, tay tiếp tục gác tên lên cung, không biết tại sao, hắn có cảm giác một kích tất sát của mình sẽ thất thủ. Làm sao có thể? Chẳng qua là một con chuột sơ kỳ trúc cơ mà thôi.

Mũi tên càng gần, lúc chỉ còn cách một cánh tay, sát cơ dâng lên mãnh liệt. Mà khóe môi Phương Khác đã chậm rãi tràn ra tơ máu, pháp quyết này vốn không đủ thành thục, linh lực toàn thân đều rối loạn, “Đi”. Phương Khác kêu lên.

Linh khí trong không trung lập tức bị hút đi, trên mặt hồ vụt qua một đạo lục quang, xuất hiện một cái khiên cao cỡ một người do nước và dây mây hình thành, mũi tên và khiên va nhau, phát ra tiếng vang như ngọc đá va chạm, mũi tên có vẻ muốn đâm vào trong khiên.

Cái khiên nhìn có vẻ như sắp nứt ra, nhưng lại chậm rãi ngưng kết càng thêm chắc chắn.

Linh thức của Phương Khác vẫn còn liên hệ với khiên, linh lực không ngừng truyền ra, trong kinh mạch phản phất như có ngàn vạn lưỡi dao đang rạch. Do lúc Phương Khác thôi động pháp quyết tốc độ quá nhanh, kinh mạch rõ ràng không chịu nổi.

Mũi tên dừng lại, sau đó cứ như bị thứ gì cắn gãy một nửa, biến thành mấy đoạn rớt vào hồ.

Vẻ mặt tu sĩ quái dị không thôi, phải biết mũi tên của hắn bao hàm ý mà hắn ngộ ra đối với tiễn pháp, ngay cả tu sĩ trung kỳ trúc cơ cũng không

dám chính diện đối cứng, mà tên tu sĩ sơ kỳ trúc cơ này có thể cản được, đã thế còn là chính diện. Tuy tình trạng y bây giờ vô cùng không tốt.

Tu sĩ nhíu mày, tay nhanh chóng kéo cung, mũi tên đen thui bị kéo cong như trăng tròn.

Nhưng ngay lúc sắp bắn ra, lại thôi.

Phương Khác lộn đầu từ trên phi kiếm xuống. Rớt vào trong hồ phủ đầy lá của hoa Ưu Đàm, hắn phóng linh thức ra, nhưng không cảm giác được sự tồn tại của Phương Khác. Tên đệ tử phái Côn Luân này, lúc trước không bị phát hiện, vậy nhất định trên người có pháp bảo che giấu khí tức, tuy muốn tìm ra y trong hồ không khó, nhưng bị trọng thương như thế, còn mất ý thức rớt xuống, nước hàn đàm cũng không cho y dễ chịu.

Hiện tại, mục tiêu là… tu sĩ nhắm tên vào Diệp Vu Thời. Sư đệ cùng môn phái rớt xuống rồi, vị sư huynh này dường như chẳng bị ảnh hưởng chút nào, tu sĩ bắn mũi tên ra.

Diệp Vu Thời lật tay lại, ngón trỏ và ngón giữa hợp vào nhau, nhẹ điểm, một mũi tên băng nhắm thẳng vào mũi tên kia.

Đau quá.

Trong thân thể giống như có một đống lưỡi dao đang rạch, kinh mạch như đã bị đứt đoạn. Quả nhiên, dùng chiêu này vẫn quá miễn cưỡng, chỉ là hình như tốc độ vận pháp quyết của y nhanh quá sức tưởng tượng, bình thường rõ ràng phải mất hơn nửa ngày, hôm nay chỉ trong thời gian ngắn như thế đã thành công rồi.

Phương Khác vô thức muốn co người lại, ngay lúc rơi vào hồ, hàn lạnh khắc cốt khiến thân thể vốn đã đau đớn khó nhịn phải gánh chịu thêm thống khổ càng lớn. Sau đó cảm thấy như rơi xuống mãi không biên giới, còn có cảm giác nghẹt thở.

Đại não vốn mơ hồ thoáng cái trở nên trống rỗng, đây là sắp chết sao? Cứ thế mà chết?

Thân thể chịu thống khổ thế này, nhưng tinh thần lại siêu thoát như đã tê liệt.

Không thể, không được, không được! Ta, vẫn chưa muốn chết… dục vọng cầu sinh chưa từng cường liệt như thế này. Đột nhiên trong đầu xuất hiện một đoạn kinh văn…

Lý tính như chỉnh dây đàn,… ngũ khí tụ ở trung cung, tam nguyên tụ về đỉnh. Thanh long phun sương đỏ, bạch hổ nhả khói đen. Vạn thần dàn ra, tâm mạch lưu chuyển, đan sa sáng chói, chì ngân ngưng tụ. Thân tạm ký tại nhân gian, thần đã du lên trời.

Vào lúc tuyệt cảnh thế này, Phương Khác lại mơ hồ ngộ ra gì đó, từ từ, linh lực đã gần như khô cạn trong kinh mạch lại một lần nữa bắt đầu vận chuyển, đặc biệt là màu lục đại biểu linh lực hệ mộc, mang theo từng điểm sinh cơ, chậm rãi vận chuyển.

Hôm sau.

Diệp Vu Thời đứng trên mặt hồ, máu đỏ tươi tràn ra từ vai trái, nhỏ vào trong hồ. Khóe môi mang theo một nụ cười. Mặt hồ bỗng xuất hiện gai băng sắn bén, đâm xuyên tu sĩ phái Thái Hành đã bị trọng thương, một lượng máu lớn trào ra, phối với gai băng long lanh, màu sắc diễm lệ mà chói mắt.

Tu sĩ tay cầm cung tiễn, che tay trái bị thương, không dám tin nhìn sư huynh đã chết, sau đó nhìn sang Diệp Vu Thời đứng trên mặt hồ cầm khối kết tinh băng nhanh chóng hấp thu, hắn lấy pháp bảo ra, muốn chạy trốn. Diệp Vu Thời phun ra một họng máu, phất tay áo, phi kiếm lao thẳng tới, tu sĩ phái Thái Hành bị phi kiếm đâm xuyên ngực, tu sĩ trợn to mắt quay đầu, sau đó rớt khỏi pháp bảo. Trước khi chết tu sĩ vẫn chưa từng nghĩ đến mình sẽ chết ở nơi này. Rõ ràng đều là tu sĩ hậu kỳ trúc cơ, tại sao hắn lại mạnh như thế…

Diệp Vu Thời liên tục phun máu tươi, trước đó bị pháp bảo của tu sĩ đánh ngay bụng, tổn thương nội tạng, vốn có thể tránh khỏi, nhưng không thể bỏ mặc bùa chú trên tay. Diệp Vu Thời lấy bình đan dược ra, không bận tâm máu tươi trong miệng trực tiếp nuốt vào rồi đảo mắt nhìn mặt hồ, đã sáng rồi, ánh mặt trời rọi xuống mặt nước, khúc xạ ánh sáng chói mắt, hy vọng y còn sống.

Phương Khác chậm rãi mở mắt, thoáng một chút ngẩn ngơ, đảo mắt nhìn.

Người ngồi khoanh gối đối diện không phải là Diệp Vu Thời đang đả tọa sao? Phương Khác ngồi dậy, nhờ dạ minh châu được đặt dưới đất mà đánh giá xung quanh. Đây là một hang động rất rộng rãi, nói chuẩn xác chút là một hang động nhân tạo rất rộng rãi. Giá sách, bàn đá, còn mơ hồ thấy dấu vết từng được bài trí trận pháp. Hiển nhiên đã lâu năm rồi, nguyên hang động phủ đầy bụi, tàn tạ không chịu nổi, ở không xa có bày một giá nến, phía trước có một cái đệm cói màu đen.

Rõ ràng hang động này từng là động phủ của tu sĩ nào đó. Cảnh trí quen thuộc thế này, Phương Khác nhìn Diệp Vu Thời, vậy nhẫn Nạp Hư đó hắn đã tìm được rồi, y mưu tính lâu như thế, kết quả chỉ xôi hỏng bỏng không, Phương Khác không khỏi khổ não.

“Ngươi tỉnh rồi.” Diệp Vu Thời nói: “Ngươi hôn mê đã hai ngày, ta liền mang ngươi tới đây.”

“Đa tạ Diệp sư huynh.” Phương Khác cười nói, sau đó y mới nhớ ra mình từng bị trọng thương, thử vận chuyển linh lực, kinh ngạc phát hiện, kinh mạch vốn bị thương đã hoàn toàn hồi phục, mà linh lực của y mơ hồ có dấu hiệu tăng trưởng.

“Chỉ giúp đỡ chút ít mà thôi, ngươi và ta vốn là đồng môn, đây là chuyện nên làm. Huống chi, Phương sư đệ, vết thương của ngươi ta cũng không có biện pháp gì, là nhờ linh dược trên người Phương sư đệ, hiệu quả rất tốt.” Diệp Vu Thời nhàn nhạt nói: “Sáng trưa tối, một lần hai viên, quả nhiên hiệu lực phi phàm.”

Phương Khác dùng linh thức dò trong túi chứa đồ, quả nhiên bình đan dược Âm Trầm Ngư đưa đã trống rỗng, hồi khí đan thượng phẩm đó. Kết quả ban đầu y kiên trì không dùng bình đan dược này, hoàn toàn là lòng tự trọng không cần thiết sao? Nhưng, y cần dùng sạch cả bình sao? Sáng trưa tối, một lần hai viên ngươi cho rằng đây là bị cảm à? Cái này là một đống linh thạch đó!

Nhưng thôi vậy, so với linh thạch mạng nhỏ vẫn quý giá hơn.

Có điều, thứ làm Phương Khác bất ngờ là, chuyến đi bí cảnh Côn Luân mà y cho rằng sẽ oanh oanh liệt liệt cứ hạ màn như thế. Diệp Vu Thời vẫn lấy được nhẫn Nạp Hư, nhưng xuất phát từ tình đồng môn không ném bỏ lại

kẻ đã hôn mê bất tỉnh này, còn giữ trong hang động. Vì thế không giống như trong tiểu thuyết đã viết, sau khi Diệp Vu Thời ra khỏi động gặp phải mọi người đang tranh đấu nên bị cuốn vào vòng đấu rồi trọng thương.

Nhờ vào những gì Phương Khác đã biết trước, hai người tránh được khỏi trung tâm loạn đấu, đào được không ít linh thảo. Đối với việc này, Diệp Vu Thời chỉ cười cười nhìn Phương Khác.

Kết quả cuối cùng, Ưu Đàm Tử vẫn nằm trong tay phái Côn Luân. Vị tu sĩ kỳ kim đan của phái Thái Hành đã chết trong bí cảnh Côn Luân. Chỉ có thể nói lần này phái Thái Hành trộm gà không thành còn mất nắm gạo. Đệ tử tổn thất trong bí cảnh cũng bị bỏ mặc vì trước đó họ đã đuối lý khi cho đệ tử kỳ kim đan trà trộn vào.

Tiêu Xương Thu là tam tú của phái Côn Luân, sau trận chiến này, nổi danh tu tiên giới. Đánh giá của ngoại giới đối với vị nữ tu mỹ lệ này lại tăng thêm một cấp độ.

------oOo------

Chương 13: Chấp mê

Nguồn: EbookTruyen.VN

Light: Chắc mọi người sẽ thắc mắc tại sao chương này ko kết nối với chương trước. Lúc làm mình cũng thấy khó hiểu nên có lên trang gốc xem. Tác giả đã nói là do lúc sáng tác ý tưởng cứ nhảy nên tác giả cũng nhảy theo. Do đó nội dung sẽ hơi bị ngắt quãng, cộng với tình tiết lộn xộn. Nhưng tác giả đã hứa đây là lần ngắt quãng rõ rệt duy nhất.

(Tâm sự nhỏ: Lần đầu tiên gặp tác giả viết loạn đến mức chuyên môn quên dấu chấm phẩy. Quả là hại não, nếu ko phải mê tu chân chắc bỏ luôn quá. Hức. T^T Do đó có nhiều chỗ mình đã tự động chỉnh sửa lại bản gốc để nó xuôi hơn, đương nhiên là tôn trọng nội dung, ko xuyên tạc. Do đó nếu có ai đi xét bản raw thấy khang khác thì đừng trách mình làm chi nha.)

==========

“Sư, sư thúc, không biết có pháp quyết thuộc tính thủy nào có lực công

kích cường đại không?" Phương Khác thấp thỏm đứng trước bàn sách. Vị sư thúc này tuổi tác không nhỏ nữa, tóc hoa râm, dung mạo đoan chính, đầy vẻ hiền từ. Phải biết tu tiên giả không có tuổi, dựa vào ngoại hình hoàn toàn không nhìn ra tuổi tác thật của một người, vị sư thúc này tính ra là người có ngoại hình già nhất mà y thấy từ trước tới nay.

"Không có." Vị sư thúc chẳng thèm ngẩng đầu, tay còn cầm một tờ giấy cói, chỉnh tề không hề có tua mép, giống như muốn nhìn một tờ giấy trống không đến khi nở hoa luôn.

"Vậy thuộc tính mộc thì sao?" Phương Khác nhíu mày, sau khi ra khỏi bí cảnh Côn Luân tu vi của y bắt đầu đình trệ không tiến, rõ ràng cảm thấy sắp đột phá trung kỳ trúc cơ nhưng lại cứ bị mắc kẹt ở đó, sau khi đổi mấy thứ ở bí cảnh thành tích phân môn phái, nhờ vào tích phân được đến lầu ba Tàng Pháp các ở Vạn Pháp phong, rõ ràng phải có chứ? Lẽ nào mấy thuộc tính linh căn của y không có cái nào có thể tấn công sao? Không thể nào. Nghe nói lầu ba còn một nữ sư thúc kỳ kim đan, họ Cát, không biết tại sao hiện tại y chỉ gặp vị này.

"Không có." Vị sư thúc này khẩu khí đã không còn kiên nhẫn, dường như chán ghét Phương Khác đã làm phiền mình.

Phương Khác chần chừ một lúc, ngó ngó các loại thẻ ngọc lơ lửng ở tầng lầu này, nếu y xem thử từng cái từng cái, cần không ít thời gian. "Sư thúc, thuộc tính thổ thì sao? Cũng không có sao?"

Cuối cùng vị sư thúc này cũng đặt tờ giấy cói trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn Phương Khác: "Ngươi cần pháp quyết công kích cường đại của những thuộc tính này làm gì?"

Phương Khác nghẹn họng, cái này không phải đã rất rõ rồi sao? Pháp quyết không phải lực tấn công càng mạnh càng tốt sao? Trên mặt Phương Khác đã hiện ra hàm ý này.

Lão đạo nhíu mày lại, sau đó nói đầy cao thâm khó dò: "Ngươi chấp mê."

Phương Khác trợn mắt, chắp tay hành lễ mơ hồ nói: "Chấp mê? Xin sư thúc chỉ điểm cho."

Lão đạo đạm nhạt sờ chút râu hoa râm dưới cằm, cuối cùng nói: "Cái gọi

là tu tiên, chung quy nằm ở một chữ ngộ. Tu đạo không tu pháp, tu tâm vi thượng, pháp quyết vi hạ. Nếu vô ý, linh kiếm thượng phẩm cũng chỉ là phàm binh, nếu hữu ý, linh khí cũng giết được người ngoài ngàn dặm. Pháp quyết cũng thế, Vân Vũ pháp là pháp quyết phổ biến nhất tu tiên giới, nhưng tầng thứ nhất ngay cả dùng để tưới linh điền cũng chỉ có thể tưới được nhất phẩm linh điền bình thường cấp thấp nhất. Mà người có Vân Vũ quyết đại thành, sau khi thi pháp không còn thấy vật sống."

Phương Khác trợn to mắt không tin nổi, phải biết Vân Vũ quyết là pháp quyết thuộc tính mộc, ý ngay ở tên, tưới nhuần, sinh cơ, làm sao có thể trở thành pháp quyết tấn công?

Lão đạo nhìn ra nghi hoặc của Phương Khác, chân mày càng nhíu chặt, những tri thức này gần như không hề cao thâm chút nào, sao tên đệ tử này lại hoàn toàn không biết? Vị sư thúc đánh giá Phương Khác một phen, tu vi sơ kỳ trúc cơ vững chắc, tư chất bình thường, vân vân.

Lão đạo túm tay Phương Khác, Phương Khác giật mình, còn chưa kịp phản ứng đã bị bóp tay, một đạo linh thức đi vào.

"Tiểu tử! Linh khí ngũ hành trong kinh mạch ngươi sao lại không cân bằng như thế? Kim linh lực và hỏa linh lực gần như không có." Lão đạo kinh dị nói.

"Ta… ta là tam linh căn, kim thuộc tính và hỏa thuộc tính…" Phương Khác chưa nói xong, đã thấy biểu tình lão đạo càng phẫn nộ.

"Ai nói vậy với ngươi! Ai nói bậy vậy hả, tam linh căn thì chỉ có ba thuộc tính linh lực sao?" Rõ ràng lão đạo đã tức giận không nhẹ, túm cổ áo Phương Khác, với chiều cao của Phương Khác, vậy mà lại bị ông nhấc lên chỉ còn mũi chân chạm đất.

"Sư, sư thúc, sao vậy? Xin, xin nguôi giận." Phương Khác sửng sốt, chuyện gì vậy chứ? Mấy đệ tử nội môn kỳ trúc cơ gần đó xôn xao tụ lại, rõ ràng là bị tiếng quát của lão đạo thu hút.

"Nguôi giận? Bớt giả vờ biết hết trước mặt trưởng giả lão tử. Ngươi có biết, linh lực ngũ hành không thể thiếu một, thiếu đến một lúc nào đó ngươi sẽ bị đứt đoạn kinh mạch, từ đó đường tu tiên cũng hủy sạch không! Còn muốn pháp quyết lực công kích cường đại! Thế này mà ngươi còn là

trúc cơ? Quả thật là trò cười! Ngươi đi lầu một cho lão tử, bắt đầu xem từ những điều cần biết khi nhập môn tu tiên cơ bản nhất! Tiểu nhi vô tri, tiểu nhi vô tri, quả thật hồ nháo!" Lão đạo xách Phương Khác lên ném xuống cầu thang.

"Cần biết khi nhập môn tu tiên… Tàng Pháp các có sao?" Một đệ tử cạnh đó nhỏ giọng lầm bầm, bị lão đạo trừng một cái, lập tức không dám nói nữa, chỉ buồn cười nhìn Phương Khác bị ném xuống dưới đầy nhếch nhác, còn lăn lông lốc xuống tận lầu một.

"Đệ tử phái Côn Luân ta lẽ nào hiện tại đều như thế sao? Thật là hoang đường, đời sau không bằng đời trước. Hừ, giao đệ tử nội môn cho tên hói chết tiệt kia quản giáo, liền quản giáo thành thế này? Một đám tiểu nhi vô tri, tiểu nhi vô tri!" Lão đạo hừ lạnh một tiếng, phất tay áo bỏ đi.

Để lại một đống đệ tử nội môn nghe được câu đó mà kinh ngạc không thôi. Câu này… lẽ nào lão hói mà ông nói, là quản sự nội môn… lão tổ nguyên anh, Trí Ngu đạo nhân, phải biết tọa kỵ của vị lão tổ này chính là một con kên kên hỏa diệm.

Vị sư thúc đó? Không… vị sư thúc tổ đó có lai lịch gì? Các đệ tử quay mặt nhìn nhau.

Phương Khác nhe răng lăn một đường xuống dưới, căn bản không dừng lại được, cuối cùng mông đáp lên lầu một, dẫn đến một đống người chú mục. Phương Khác thầm chảy nước mắt trong lòng, cuối cùng y đã hiểu tại sao lại có động tác lấy tay áo che mặt rồi, hiện tại y rất muốn làm thế…

"Phương sư đệ… làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?" Một đệ tử nội môn đi tới, hỏi thăm. Phương Khác thoáng kinh ngạc, mình quen biết hắn sao?

Phương Khác vỗ y phục đứng lên, lúng túng cười: "Ta, ta cũng không hiểu lắm…" Dứt lời vội vàng đi về phía đại môn Tàng Pháp các.

"Ấy?…" Người đó đưa tay nhưng không kịp túm Phương Khác lại.

"Lâm Thanh ta nói này, nói nhiều với Phương Khác vậy làm gì, con người y xuất quỷ nhập thần, trừ tu luyện ra không nghĩ gì nữa, vô cùng vô vị. Ta nghĩ chắc y gặp Phương Hiền Hoa bị ném xuống thôi." Một đệ tử khác vỗ vai Lâm Thanh nói.

Phương Khác ngự kiếm trở về trạch viện của mình, càng nghĩ càng sợ. Kinh mạch đứt đoạn? Còn có đan độc trong kinh mạch là gì? Cần biết khi nhập môn tu tiên? Phương Khác nhớ hình như có một quyển như thế trong một đống thư tịch bằng giấy cũ kỹ.

Vội vã tìm kiếm, vỗ bụi đứng trước tủ sách lật xem.

[Con đường tu hành, nằm ở trong tim, nằm ở trong tính. Kiếm tu, nằm ở kiếm ý. Tu sĩ ngũ hành tức là nội tu. Song, trăm sông về một biển, chẳng qua là bản tâm, kiếm tu lấy kiếm nhập đạo, tu kiếm tức tu thân, ngũ hành điền vạn vật nhập đạo, tu tâm tức tu thân…”

Trời có ngũ hành, thủy hỏa kim mộc thổ, chăm sóc cùng lúc, để thành vạn vật. Linh căn của tu sĩ cũng phân làm ngũ hành linh căn. Ngũ hành, một là thủy, hai là hỏa, ba là mộc, bốn là kim, năm là thổ. Thủy là nhuận hạ, hỏa là viêm thượng, mộc là khúc trực, kim là tòng cách, thổ là giá sắc. Nhuận hạ tác hàm (mặn), viêm thượng tác khổ (đắng), khúc trực tác toan (chua), tòng cách tác tân (cay), giá sắc tác cam (ngọt). Kẻ sinh ra có linh căn, phải dựa vào ngũ hành chi linh căn, thuận thiên hành khí. Linh căn phân mạnh yếu… song ngũ hành giả, tu sĩ không thể thiếu một.]

Phương Khác hoàn toàn đờ người, theo như quyển sách này nói, tu sĩ là dựa vào linh căn để hấp thu linh lực trong thiên địa, mà cái gọi là thuộc tính linh căn của tu sĩ, chỉ đại biểu hắn có tư chất tinh luyện linh căn càng mạnh, nếu hắn là thuộc tính hỏa, vậy đối với hỏa linh khí hắn càng dễ hấp thu hơn, hơn nữa đối với pháp quyết thuộc tính hỏa càng dễ vận dụng hơn. Mà pháp quyết những thuộc tính khác không phải không thể dùng chỉ là hơi khó khăn. Mà tu sĩ cần có thiên địa linh khí, cũng không phải đơn giản là hấp thụ linh khí một thuộc tính nào đó mà là cần hấp thu hết. Chẳng qua một ít một nhiều, một chính một phụ mà thôi.

Biến dị linh căn lại là biến số, biến dị linh căn thay vì nói biến dị không bằng nói là linh căn ngũ hành. Trời sinh tốc độ hấp thu linh lực ngũ hành đều cực nhanh, cho nên băng, lôi, phong, đều là do ngũ hành linh căn hóa ra. Vì thế tu sĩ có biến dị linh căn, tốc độ tu hành gấp bội linh căn đơn hệ. Còn tạp linh căn lại là linh căn làm chủ hệ càng nhiều, tốc độ càng chậm.

Linh căn chẳng qua là đại biểu cho tư chất mà thôi. Phương Khác cảm thấy chỉ thoáng cái toàn bộ nhận thức của y đối với thế giới này đều vỡ nát. Thứ

mà y tự cho là hiểu biết, chỉ là tiếp thu không chọn lọc. Một quyển tiểu thuyết, không thể hoàn toàn miêu tả kỹ lưỡng mọi chi tiết của một thế giới, y đang ở trong một thế giới tu tiên, chứ không phải chỉ là một quyển tiểu thuyết. Y bỏ những tri thức trong thư tịch tu tiên mà y tự nhận định đã biết tại đây, kết quả đương nhiên là bi kịch.

Mà ký ức của Phương Khác nguyên bản có ảnh hưởng nhất định đến y, dù không nhiều, nhưng vẫn sẽ ảnh hưởng đến nhận thức về thế giới này, ấn tượng ban đầu dành cho thế giới này ngoại trừ ấn tượng trong truyện chính là lạnh nhạt, cô độc, không ngừng tu hành. Về đại thể tu hành có ký ức kỹ càng, nhưng chi tiết thì không lưu lại gì, y tự động cho rằng nếu là tam hệ linh căn đương nhiên chỉ có thể hấp thu linh lực ba hệ, vì thế tạo nên hậu quả này.

Quả nhiên là tiểu nhi vô tri.

Vì tính cách Phương Khác thật sự hơi bị âm trầm, cứ thế không thể hòa hợp với tu sĩ khác là nhất định. Cho nên bị người khác đối đãi lạnh nhạt cũng là có nguyên nhân, nhưng y trực tiếp cho rằng tất cả tu sĩ ở thế giới này đều lạnh nhạt. Môn xã hội học vốn rất uyên thâm, lẽ nào thế kỷ hai mươi mốt mà y từng sống không có những đoàn thể nhỏ sao? Không, nơi đó cũng có đoàn thể nhỏ, nếu không tìm được phương pháp dung nhập, đương nhiên sẽ bị bài xích. Ngay cả bản thân y, nói không nguyện ý giao thiệp với người khác, không thích thấy dấu vết của bất cứ lời nói dối nào, nhưng cuối cùng không phải vẫn chẳng thể thoát ly khỏi đám đông sao?

Cho nên, muốn nhận thức rõ về thế giới này, y cần phải tự mình đi tìm hiểu từng chút, chứ không phải dựa vào một mớ ký ức không khách quan trong đầu.

Nói quá xa rồi, tóm lại thế giới tu tiên này, không chỉ đơn giản là một đoạn văn tự hư cấu trên mạng, y phải thật sự sống trong thế giới này.

“Quả đúng là chấp mê.” Từ khi xuyên việt tới nay, lần đầu tiên Phương Khác mỉm cười nhẹ nhõm, phải cảm tạ vị sư thúc đó mới đúng.

------oOo------

Chương 14: Thừa lễ

Phương Khác ngồi trên đệm cói, tịnh tâm, bài trừ tất cả tạp niệm, chậm rãi cảm thụ tất cả linh lực, linh lực năm màu lưu chuyển quanh người, từng điểm huỳnh quang vô cùng đẹp, sau đó chậm rãi hút vào người, trộn lẫn vào nhau. Không còn xuất hiện tình huống linh lực ba màu không thể dung chứa, mà cuối cùng đã dung hợp với nhau, biến thành khí oánh bạch. Nhưng Phương Khác lại có thể cảm giác được rõ ràng, linh lực ngũ hành đều có sự tồn tại đặc biệt, trong đó thủy, mộc, thổ ba loại linh lực là thịnh vượng nhất. Ngũ hành thành vạn vật thì ra là thế. Cũng giống như thành phần hóa học, công thức tổ hợp khác nhau, sẽ tạo thành vật chất khác nhau.

Bách hội, phong trì, thiên dung, thiên trụ, lương môn, dũng tuyền, tuần hoàn liên tục, chảy qua thượng đan điền cuối cùng hình thành khí hải ở hạ đan điền. Cảm giác này rất thoải mái, hoàn toàn bất đồng với sự ngưng trệ lúc trước, tế bào toàn thân đều như giãn ra. Cảm giác mênh mông trước nay chưa từng có.

Ánh sáng ngũ sắc càng lúc càng hoạt bát, biến hóa ngàn vạn, toàn thân Phương Khác như không còn trọng lượng, mở mắt ra, trước mắt là một vùng rộng lớn, nhìn xuống một chút là một tiểu lâu mái ngói màu xám, đơn giản và quen thuộc. Đúng, đây là tiểu viện của y, sau đó tầm nhìn càng lúc càng rộng, các viện lạc bất đồng, có trang nhã, có thô tục, có xa xỉ, có kỳ dị… người tay cầm linh trà, có hai ba người tụ lại, người thì lặng lẽ đả tọa, có người cầm trường kiếm, không ngừng lặp lại động tác đâm chém giống nhau, còn có người đang ngồi lặng trước bàn cờ.

Nơi xa hơn, trên năm phong, các tu sĩ khác nhau đang mài giũa, từng tiếng giảng đạo, xa hơn nữa, là linh điền như thủy triều ở ngoại môn, các tu sĩ bận rộn thi các pháp quyết ở linh điền, [Vân Vũ quyết], [Thốn Mộc quyết], vân vân.

Mắt Trí Ngu đạo nhân khẽ mở ra lóe qua một tia sáng, như có cảm giác, một đạo thần niệm đảo qua phái Côn Luân, không biết là vị đạo hữu nào đi ngang qua phái Côn Luân, thế mà ngay cả chào hỏi một tiếng cũng không có. Một con hạc giấy nhỏ tinh xảo màu vàng bay qua, Trí Ngu đạo nhân động thần niệm, hạc giấy dừng lại giữa không trung.

Đột nhiên, hạc giấy bỗng truyền ra tiếng một nữ tử, ngữ khí dịu hòa lại mang theo một cỗ lãnh ý.

“Sư đệ, đạo thần niệm vừa rồi vô cùng xa lạ, nhưng không có ác ý với lại cực yếu, không biết là tu sĩ phái nào. Nhưng, sư đệ có nghe nói Trí Tiêu sư đệ hôm qua tìm tới ngươi gây phiền phức chưa? Nói là sư đệ ngươi bồi dưỡng ra một đống đệ tử ngu xuẩn vô cùng…” Giọng nữ tử về sau đã mang theo chút ý cười.

Mà Phương Khác lại hoàn toàn không biết, hiện tại ngay cả thần niệm là gì y cũng không biết, tu sĩ dưới nguyên anh gọi là linh thức, mà tu sĩ trên nguyên anh lại gọi là thần thức. Dưới nguyên anh tuy có thể thả ra ngoài nhưng không thể thoát ly bản thể, hơn nữa phạm vi có hạn, mà đến thần thức rồi đương nhiên linh thức càng cường đại hơn, và càng nhiều hơn, thần thức có thể phóng ra ngoài, hoàn toàn thoát ly bản thể, nếu thần thức của ngươi đủ cường đại thậm chí có thể thoát ly nhục thể, dùng thần thức đi bất cứ đâu, đương nhiên bình thường mà nói tu sĩ kỳ nguyên anh thần hồn ly thể chẳng qua chỉ trong một hơi thở, hơn nữa còn cực kỳ nguy hiểm.

Mà Phương Khác có thể làm đến điểm này, chẳng qua là vì tính đặc thù của y, thân thể mỗi người đều là độc nhất vô nhị, linh hồn cũng thế, cho nên bình thường nếu có người bị đoạt xác chỉ cần tu vi cao hơn hắn thì có thể phát hiện, vì thân thể và linh hồn không nhất trí, trừ khi người đoạt xác tu vi đã lên đến kỳ nguyên anh, có thể tạo lại phách thể. Mà đặc thù của Phương Khác nằm ở chỗ linh hồn y trong lúc y không biết nguyên nhân đã từng thoát thể hơn nữa hiện tại hoàn toàn không phù hợp với thân thể này. Y thần hồn ly thể sẽ càng dễ dàng hơn người khác.

Rất lâu, cảm giác thần kỳ này biết mất, Phương Khác mở mắt ra, lần này thật sự là mở mắt, cảnh tượng vẫn là tiểu lâu của y, thở ra nhẹ nhõm, cảm giác toàn thân thoải mái, Phương Khác duỗi lưng, đột phá trung kỳ trúc cơ rồi.

Đột nhiên, phái Côn Luân vang lên tiếng chuông trầm đục, vang liền ba tiếng. Phương Khác nghi hoặc một lúc, đột nhiên nhớ ra hôm nay là Thừa lễ. Là Thừa lễ truyền thừa mỗi đời của phái Côn Luân, chỉ có đệ tử phái Côn Luân từng thừa lễ mới coi như chân chính là đệ tử Côn Luân. Cứ trăm năm là một đời đệ tử, hiện tại Côn Luân đã truyền thừa ba mươi lăm đời, đời này của Phương Khác là đời ba mươi sáu. Đệ tử đời trước là cấp chữ

Hoài, chỉ không biết đời đệ tử này của họ sẽ là cấp chữ gì.

Phương Khác ra khỏi tiểu lâu, cũng như rất nhiều tu sĩ khác, ngự kiếm đến sân thao luyện lớn, sau khi đứng vững, từng đội đệ tử ngoại môn thanh sam cũng đứng sau đệ tử nội môn. Phương Khác thoáng bừng tỉnh, cả sân thao luyện tập trung không dưới mười vạn người! Chỉ riêng đệ tử nội môn đã gần vạn người, đây là khái niệm thế nào? Tuy lễ truyền thừa đại khái môn phái không tổ chức lớn, nhưng lại là yêu cầu cưỡng chế, mỗi đệ tử đều nhất định phải đến. Hơn nữa vị trí đứng khá phức tạp, men theo đại trận hình tròn được vẽ bằng cát vàng trên sân thao luyện, giữa trận là bia Côn Luân.

Sau một chuỗi trình tự phiền phức, Trí Ngu đạo nhân khắc một chữ "Nguyên" lớn trên tấm bia Côn Luân cao hơn mười trượng ngay chính giữa sân thao luyện, sau cấp chữ Hoài, đệ tử cấp chữ "Nguyên" chính thức trở thành đời tiếp theo của phái Côn Luân.

Bắt đầu từ hôm nay, các đệ tử tu vi cao đều sẽ được phân đến các phường đường hoặc linh mạch chưởng sự do phái Côn Luân chưởng quản. Đệ tử tu vi thấp thì lưu lại trong phái, về sau phàm là đệ tử đời này xưng hô với nhau đều là sư huynh đệ, chứ không còn luận tu vi để xưng hô như trước nữa.

Phương Khác đứng từ xa nhìn bia Côn Luân, không biết nên nói gì. Đệ tử bên cạnh không chỉ có đợt nhập môn cùng với y, hơn phân nửa là đệ tử có kinh nghiệm sâu, tu vi cũng thâm cạn khác nhau, cũng có những gương mặt già nua có tu vi đình trệ không tiến, không phải tất cả mọi người đều có thể ngưng kết kim đan. Nhưng phái nào không có mấy tên biến thái? Có câu mười năm trúc cơ, trăm năm kết đan, chẳng qua là chỉ những người có tư chất, tâm trí đều thượng thừa. Mà nhân vật chân chính kinh tài tuyệt diễm đương nhiên không thể dùng thường quy để yêu cầu. Danh khí lớn nhất là Mạc Quá Vu, Hách Liên Thập Cửu, tuổi chỉ hai mươi, tu vi đã đạt đến hậu kỳ kim đan, mà những người khác trừ có vài người tuổi từ 50 trở lên là hậu kỳ kim đan, còn lại toàn dưới trung kỳ kim đan.

"Đệ tử đời chữ Nguyên nghe lệnh." Trên không đột nhiên xuất hiện một âm thanh hồn hậu phảng phất như mang theo âm kim thạch vang vọng toàn Côn Luân. Là Trí Ngu đạo nhân, người chưởng quản đệ tử nội môn đời này. Đồng thời cũng là "sư" chung của ba mươi sáu đời đệ tử bọn họ. Không biết khi nào ông đã lặng lẽ đứng giữa hư không.

“Vâng!”

Một tiếng chỉnh tề thống nhất vang vọng đất trời, phái Côn Luân cũng muốn chấn động.

“Phái Côn Luân hiện tại giao cho đời các ngươi.”

“Vâng!”

Hồi đáp càng thêm vang vọng, tràn đầy lòng tin lại còn bá khí, thiên hạ của họ đã bắt đầu rồi.

“Đối với đệ tử đời chữ ‘Hoài’ ta, chữ là ‘Hoài’, chưởng môn nói, hư hoài nhược cốc (hết mực khiêm tốn), là đệ tử phái Côn Luân không thể xa hoa *** dật, không thể kiêu ngạo tự đại, không thể làm hại danh tiếng phái Côn Luân. Đời chữ Hoài, sư thúc sư phụ sư bá của các ngươi, cũng xem như không làm nhục mệnh. Nhưng mười năm trước, tu sĩ kỳ nguyên anh giảm hơn nửa số. Đệ tử đời chữ ‘Nguyên’ các ngươi cũng tử thương vô số.” Trí Ngu đạo nhân chậm rãi đảo mắt nhìn.

“Tu tiên giới sắp loạn rồi.” Trí Ngu đạo nhân nhàn nhạt nói.

Tất cả mọi người đều nghiêm sắc. Trong đầu Phương Khác hiện lên một đoạn ký ức, đó là giết chóc gần như điên cuồng.

“Cho nên, chưởng môn nói, đời các ngươi chính là chữ ‘Nguyên’, Nguyên giả, là bản chất vạn vật. Các ngươi, cũng là bản chất phái Côn Luân ta. Về sau hành tẩu ở tu tiên giới, cũng không thể làm giảm danh tiếng phái Côn Luân ta. Tam Thiên đại đạo này, các ngươi cần ngộ ra con đường của mình, và phải tiếp tục đi.”

“Vâng!”

Thừa lễ xong.

Trí Ngu đạo nhân thấy các đệ tử nội môn lại hồi phục hành động ngày trước, bất giác lặng lẽ thở ra, đại loạn sắp tới rồi, toán ma tu và quỷ tu điên cuồng mười năm trước, còn có yêu tu mơ hồ xuất hiện sau lưng, chẳng qua là một cuộc thăm dò. Đại lục Hoang Mạc và đại lục Thanh Hoa dùng gần

năm vạn tu sĩ làm vật hy sinh thăm dò, quả là điên cuồng. Không quá trăm năm, tu tiên giới tất đại loạn. Nếu không phải hàng trăm tu sĩ nguyên anh xá thân, hạ đại trận sinh tử giữa ba đại lục, cũng sẽ không có được bình yên gần trăm năm, hy vọng trong trăm năm, đại lục Cửu Châu có thể có đủ sức mạnh để đối kháng với hai đại lục kia.

Đại đạo, phi thăng là chuyện xa vời khó với, qua trăm năm nếu chưởng môn còn chưa đột phá, nguyên thọ sẽ tận.

Phái Côn Luân cũng đã an dật quá lâu, quá lâu quá lâu không có kinh nghiệm trải qua chiến đấu cỡ lớn, mới tổn thất thảm trọng như thế vào mười năm trước.

“Lão hói, dựa vào cái gì do ngươi trao chữ!” Một bóng người xuất hiện đứng cạnh Trí Ngu đạo nhân, nhìn tướng mạo rõ ràng là lão đạo đã ném Phương Khác xuống lầu hôm đó.

“Trí Tiêu sư đệ.” Trí Ngu đạo nhân liếc nhìn Trí Tiêu, lúc chạm đến vẻ ngoài già nua của Trí Tiêu, mắt hiện đau đớn.

“Nói chẳng có chút kích tình nào, mắc mớ gì phải nói văn nhã như thế chứ, nam nhân thì nên bá khí! Còn nữa, trong số đời đệ tử này của ngươi ta cho ngươi hay cái tên tiểu nhi vô tri đó ngươi thấy không? Thật là tức chết ta, ngu không thể tả, ngốc có cảnh giới!” Trí Tiêu đạo nhân hung tợn nói: “Vừa nghĩ đến vấn đề của y ta liền muốn… đập cho một cái.”

“Ngươi tính toán với hậu bối làm gì?” Trí Ngu đạo nhân nhàn nhạt nói.

Trí Tiêu đạo nhân rõ ràng hơi khựng lại, “Sao ta lại tính toán với hậu bối, đây là sự quan tâm của sư thúc tổ ta đây, à, hiện tại là sư thúc rồi, là sự quan tâm của sư thúc, nếu không phải ta, tiểu tử đó hiện tại chắc chắn đã bị trọng thương rồi.”

“Y đột phá rồi, hiện tại là trung kỳ trúc cơ.”

“Nhìn đi, nhìn đi, nếu không nhờ tiểu gia ta…” Trí Tiêu đạo nhân đắc ý nói, đột nhiên nhớ lại dung mạo của mình hiện tại: “Hừ, nếu không nhờ gia gia ta, y có thể đột phá sao?”

------oOo------

Chương 15: Di phủ đột hiện

Nguồn: EbookTruyen.VN

(Di phủ: Phủ của một người đã khuất)

Một hàng năm người, ngồi trên một chiếc thuyền bay cỡ nhỏ, trên thân chiếc thuyền bay không chút đặc sắc này lại có một ký hiệu tấm gương hoa sen trắng.

Họ là đệ tử phái Thiên Sơn, có thuyền bay, nói rõ địa vị không thấp. Trong đó có một thanh niên thân hình khôi ngô mang đầy vẻ thất vọng trong ngôn từ: "Lần này đến bí cảnh Côn Luân, yên tĩnh hơn mười năm trước nhiều. Thừa lễ của phái Côn Luân vẫn tràn đầy thanh thế như xưa, tiếc là không thể đi xem."

"Bí cảnh Côn Luân, ha, trải qua chuyến đến bí cảnh Côn Luân thảm liệt mười năm trước, mới khiến những yêu ma đó có thời cơ tổn thương nguyên khí phái ta. Lần này cấp cao đã đạt được hiệp nghị chỉ đi lướt qua mà thôi. Vậy mà phái Thái Hành lại xuất ám chiêu, phái tu sĩ kỳ kim đan tới, không ngờ lại chịu thiệt lớn tổn thất năm đệ tử hậu kỳ trúc cơ trong một bí cảnh nho nhỏ."

"Nhưng cái thiệt này, phái Thái Hành cũng chỉ có thể gắng gượng nuốt xuống. Điển hình trộm gà không được còn mất nắm gạo. Côn Luân không hổ là Côn Luân, có một Tiêu Xương Thu đã ẩn ẩn có kiếm ý." Một nam tử gương mặt âm nhu tay nhẹ nhàng vuốt thân kiếm nói, kiếm của hắn dài mảnh nhưng cứng chắc, trên thân kiếm còn có một đường rãnh dài, dường như có thể thấy được vết máu.

"Sư phụ của Tiêu Xương Thu là Thiên Quân Kiếm hung danh hiển hách mười năm trước, xuất một kiếm, là Cửu Châu chấn động. Định luật tu sĩ nguyên anh chỉ có tu sĩ nguyên anh mới đối kháng được đã bị hắn phá, chỉ với tu vi kỳ kim đan mà dùng kiếm trảm ba ma tu kỳ nguyên anh, năm năm trước bế tử quan." Nữ tu duy nhất trong năm người, đứng nghênh gió trên thuyền bay, mái tóc dài phất thơ theo gió, đầm lụa trắng trên người lại không chút động đậy, cứ như không có một miếng gió nào.

Trừ người thần bí đội cái mũ trùm bằng rơm lớn, mặc áo khoác trắng đứng bên cạnh nàng ra, ba người khác đều lộ vẻ kinh ngạc vô cùng.

Không chỉ là vì năng lực Thiên Quân Kiếm có thể giết nguyên anh, mà còn vì tử quan. Tử quan, không đột phá không bước ra, không đột phá tức chết.

Nữ tu quay đầu đảo mắt nhìn ba người, nói tiếp: "Kiếm mà Tiêu Xương Thu nắm giữ, còn là linh kiếm tứ phẩm, Công Bố. Công Bố là kiếm bá đạo, chuôi kiếm dài năm tấc, thân kiếm ba thước, nặng hơn ngàn cân, dài là cực dài, nặng cũng cực nặng, vì vậy tên là Công Bố. Tiêu Xương Thu với thân thể mềm mại của nữ tử mà tu luyện trọng kiếm như thế, cũng nắm được buông được như Thiên Quân Kiếm, tư chất không thể không cao."

Ba người bừng tỉnh đại ngộ, Tiêu Xương Thu quả thật gánh được linh kiếm tứ phẩm. Linh kiếm bình thường chỉ phân trên dưới hai phẩm. Linh kiếm nhất phẩm là hạ phẩm, linh kiếm nhị phẩm có thể gọi là thượng phẩm. Mà trên nhị phẩm, tổng cộng có thập phẩm là linh khí đứng đầu, trên linh khí chính là linh bảo. Đệ tử bình thường đều dùng pháp khí.

Bọn họ là đệ tử tinh anh của phái Thiên Sơn, đương nhiên nhãn giới vô cùng cao.

"Thương sư tỷ, trong mười đệ tử tinh anh của phái Côn Luân đó, chuyến này chỉ xuất hiện Tiêu Xương Thu và Chu Thức Vũ, không biết tám đệ tử khác như thế nào?"

"Chỉ cao không thấp. Hách Liên Thập Cửu, Phương Hiền Thanh, Âm Trầm Ngư đều không phải dạng dễ đối phó, năm người còn lại ta cũng chưa từng gặp, nhưng danh chắc chắn không bất hư truyền, tự nhiên bất phàm. Chỉ là…" Thương Nhược Tuyết lạnh lùng đảo mắt qua ba người: "Ánh mắt ta không hạn chế trong những chuyện này, trên kim đan, nguyên anh, hóa thần, hợp thể, phân thần, độ kiếp, đại thừa, sau đó chính là… phi thăng. Tiếc rằng tu tiên giới đã gần năm ngàn năm không có tu sĩ phi thăng, cảnh giới cao nhất hiện nay cũng chỉ là tu sĩ kỳ hợp thể."

Thời gian dai dẳng như thế, phi thăng đã trở thành một giấc mộng xa không thể với, thật sự có người tu luyện được đến phi thăng sao?

Phương Khác nằm ngửa trên nóc nhà, nhét từng trái thanh quả vào miệng, sau đó phun hột ra. Nếu đánh giá Phương Khác một chút, sẽ phát hiện từ

đầu đến chân y đều đã đổi mới, tuy vẫn là trang phục môn phái, nhưng bộ trang phục này không chỉ là tơ linh tằm bình thường như trước, mà ít nhất là linh tơ do linh tằm trên năm mươi năm nhả ra.

Phải biết linh tằm là một loại linh trùng vô cùng yếu ớt, thọ mạng nhiều lắm chỉ trên dưới mười năm. Hơn nữa trên y sam cứ như có lưu quang lóe qua, có thể nhìn ra được không chỉ là vẽ linh văn không.

Hiện tại toàn thân Phương Khác từ búi tóc xanh bích trên đầu đến thủy linh kiếm nhất phẩm thuộc tính thủy trên tay đều là trang bị tiêu chuẩn của môn phái bây giờ. Quả thật có thể nói là từ súng hơi đổi sang đại bác. Chuyện là sau thừa lễ, đãi ngộ của đệ tử khác biệt rất nhiều. Nội tình của một đại phái chỉ lộ ra một góc nho nhỏ ở phương diện này mà thôi.

Phương Khác trông thì vô cùng nhàn nhã thực chất rất tập trung tinh thần, ngưng tụ linh khí thời gian dài cường độ cao, góc trán đã chảy mồ hôi. Chỉ pháp ở tay phải nhanh chóng biến ảo, hột thanh quả nhanh chóng mọc mầm, nhưng sau khi mọc mầm thì lại nhanh chóng héo úa.

Lại thất bại rồi. Bây giờ Phương Khác vẫn còn nhớ rõ, vị sư huynh giảng bài ở ngoại đường cũng dùng thuật [Thốn Mộc quyết] nhưng lại khiến hột thanh quả mọc thành một cây thanh mộc cao bằng một người. Mà Phương Khác đã luyện đến mức tay sắp rút gân, thành tích tốt nhất chỉ là khiến hột thanh quả trở thành một mầm cây nhỏ cỡ bàn bay.

Một con hạc giấy bay tới, Phương Khác đưa tay ra, hạc giấy đậu lên tay y.

“Đệ tử nội môn Phương Khác, tức khắc đến đại điện Côn Luân.”

Đợi Phương Khác chạy đến sân thao luyện lớn trước đại điện, thấy Hộ Lạc cùng Trần Chử còn có hai vị tu sĩ mà y không quen biết đã đứng ở đó, xem tình hình rõ ràng là đang đợi y.

Đợi y?

Đợi y? Ngẫm lại, không nghĩ ra có chuyện gì xảy ra, Trần Chử chính là vị sư huynh giảng bài ở ngoại đường, [Thốn Mộc quyết] luyện đến tầng thứ sáu, vô cùng tài ba. Làm người rất tốt, đối xử với đệ tử ngoại môn cũng là dụng tâm truyền thụ, có danh tiếng cực cao tại ngoại môn.

“Trần sư huynh, các vị sư huynh.” Phương Khác cười, lưu loát chắp tay.

Trần Chử khẽ gật đầu nói: “Nếu đã đến đủ rồi, chúng ta đi thôi.” Nói xong, lật tay, ở lòng bàn tay là một chiếc thuyền buồm tinh xảo lớn cỡ hạt đào, nghênh gió phồng lên.

Xuất hiện trước mặt họ chính là một chiếc thuyền buồm vô cùng tinh xảo, trên thân thuyền đầy vân văn. Phương Khác lộ vẻ kinh ngạc, dẫn đến ánh mắt khinh bỉ của Viên Kim, chỉ một chiếc thuyền bay cần kinh ngạc thế sao? Còn là người của ngũ đại tu tiên thế gia nữa chứ, thật mất mặt, không biết tại sao nhiệm vụ này phải cộng tác với người như thế. Bình thường Viên Kim đã cảm thấy con người Phương Khác thật sự rất khó ưa. Cho dù gần đây Phương Khác không còn mang theo cảm giác âm trầm như trước, nhưng hắn cảm thấy hắn chính là không thể thích được Phương Khác. Quy gốc quy rễ là vì, Phương Khác tạo cảm giác quá vô dụng.

Khi vừa vào phái Côn Luân, hắn và Phương Khác được phân vào cùng một đội. Lúc đó Phương Khác rất trầm mặc nhưng vô cùng khắc khổ, dáng vẻ học tập pháp quyết quả thật có thể nói là liều mạng. Vì thế mọi người đều rất thích y, người khắc khổ lại thành khẩn nghiêm túc luôn dễ đả động người khác.

Sau, không biết bắt đầu từ lúc nào, Phương Khác chọc đến cậu ấm Phương Hiền Hoa. Ngày ngày bị một đám đệ tử ức hiếp, những tu sĩ ở chung với y như họ đương nhiên tức giận muốn ra mặt thay y.

Kết quả thì sao? Kết quả thì sao? Phương Khác nói bỏ đi! Y chỉ nói bỏ đi! Đánh không trả đòn, mắng không đáp lời. Nhược phu!

Mọi người cũng dần xa cách y, yếu đuối đến mức đó, không có một chút huyết tính. Còn có thể gọi là nam nhân sao? Cái tên con chuột Phương cũng truyền ra trong nội môn.

Nhưng gần đây không biết tại sao, đệ tử nội môn đã bắt đầu thân cận với con chuột Phương, nói Phương Khác đã thay đổi không ít, chẳng hạn Trần Chử sư huynh. Viên Kim khinh thường bĩu môi, hắn mới không tin. Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, con chuột Phương chính là con chuột Phương.

Phương Khác lên thuyền rồi mới phát hiện, không gian trong thuyền lớn đến mức y không thể tưởng tượng nổi, bên trong có hai mươi gian phòng.

Bản lĩnh của tu sĩ là thần kỳ nhất. Đã xem qua bao nhiêu thẻ ngọc cơ bản, Phương Khác biết cái này có nguyên lý giống túi chứa đồ, dựa vào linh văn còn có phù trận khắc trên thân thuyền.

Lần này là đến dò đường cho đệ tử môn phái. Ở một tiểu thành gần phái Thái Hành và Âm Sơn, phát hiện một tòa di tích. Nghe đồn đây là di phủ của một tu sĩ, vì có người thấy ở đó thiết lập phù trận cấm chế cực kỳ cao cấp.

Tin tức từ đệ tử phái Côn Luân ở đó truyền về cũng chứng minh cách nói đó là đúng, quả thật là một di phủ. Hơn nữa còn là một tòa di phủ cỡ nhỏ vừa. Di phủ như thế mà xuất hiện, đương nhiên có bảo bối.

Hiện tại chỗ đó đã bị phái Thái Hành phái người canh chừng. Phái Côn Luân và Thiên Sơn tự nhiên cũng phái người đi phân một chén canh. Trừ tam đại môn phái đương nhiên còn có những môn phái khác đang đổ về. Vì di tích không chỉ có nghĩa là thiên tài địa bảo, còn có nghĩa là truyền thừa. Còn có một vài tản tu không thể đối kháng với môn phái, trừ khi họ liên hợp với nhau.

Thế là năm người Phương Khác chính là tốp tu sĩ đầu tiên chạy đến, để thăm dò. Sau đó môn phái sẽ phái tiếp người khác qua. Vừa hoàn thành thừa lễ chưa đến một tháng, tinh anh trong phái đều bận rộn tiếp giao sự vụ, nhất thời không thoát thân được. Mà tại nội môn Trần Chử cũng là nhân vật số một, đương nhiên sẽ do hắn dẫn đội. Hiện tại Tiêu Xương Thu tiếp quản Thí Kiếm đường, Diệp Vu Thời cũng vì biểu hiện tư chất vượt bậc trong luyện khí mà được thu nạp vào Luyện Khí đường.

Luyện Khí đường? Phương Khác bĩu môi, người này đúng là giả trang từ đầu đến chân, giả đến tận nhà. Thứ Diệp Vu Thời tinh thông nhất là phù chú và linh văn. Nhưng Diệp Vu Thời không chọn kiếm quyết thật khiến người ta kinh ngạc, tu tiên giới, hiện tại kiếm tu có khí thế lớn hơn.

Vì kiếm tu cường đại nhất.

Tay Phương Khác vô thức tụ linh khí lại, hình thành một phiến sương mù. Tu tiên quả nhiên là một chuyện vô cùng tốn linh thạch, tu vi càng cao số linh thạch cần dùng cũng càng nhiều. Gần đây y sử dụng linh thạch môn phái cấp cho để tu hành, không ngừng tiêu hao sạch linh lực, sau đó lại dùng linh lực trong linh thạch bổ sung, lặp lại nhiều lần như thế rõ ràng

linh lực đã tinh thuần hơn rất nhiều. Đương nhiên tốt hơn hết là phải tìm được linh mạch, nhưng chỗ tốt như thế sớm đã bị người khác chiếm giữ.

Linh thạch vẫn là vốn để tu hành, Phương Khác kiên định với suy nghĩ này, linh thạch là gì? Linh thạch chính là đan dược, bùa chú, phù chú, linh khí. Không có linh thạch còn tu tiên gì nữa?

Cũng như luyện khí và luyện đan đều là nghề nghiệp có thể kiếm linh thạch tốt nhất. Nếu có linh thạch, y sẽ không đến mức là một đệ tử nội môn còn toàn thân là chờ môn phái cấp cho. Nhớ đến đan được đã dùng sạch trong bí cảnh Côn Luân, y liền đau lòng. Y đã nghe ngóng rõ ràng, loại đan dược đó là cực phẩm, thương thế của y chỉ cần dùng một viên là được. Một ngày ba lần, còn một lần hai viên, quả nhiên là Diệp Vu Thời thấy y ngứa mắt.

Nếu đã ngứa mắt, còn cứu y làm gì? Phương Khác cười cười.

------oOo------

Chương 16: Thái Hành Tả Khâu

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Trên thuyền là đạo hữu của phái Côn Luân sao? Đệ tử Thái Hành phụng lệnh đến đây nghênh tiếp, ta là Tả Khâu phái Thái Hành.”

Dừng thuyền bay ở cửa thành, có ngay một đội đệ tử phái Thái Hành ra đón.

Đệ tử dẫn đầu mặc phục trang phái Thái Hành, tướng mạo trung tính, một dạng tuấn mỹ hơi mang âm nhu, tóc đen kịt che phủ mắt trái, mắt phải trong vắt mà sáng tỏ mang theo độ cong dịu hòa. Đôi môi mỏng mím lại thành đường cong nhẹ, toàn thân lộ ra một loại cảm giác không phù hợp khó hiểu.

Nếu nói Diệp Vu Thời là phiêu nhiên như tiên, ôn nhuận như ngọc, vị trước mắt là cổ quái lộ ra yêu khí.

Một đệ tử Thái Hành khác lúc nhìn thấy Phương Khác rõ ràng trong mắt

mang theo kinh ngạc. Đệ tử đó hơi nghiêng người, nói gì đó với tu sĩ dẫn đầu. Thái độ của gã đối với Tả Khâu vô cùng cung kính, mắt Phương Khác không tự chủ đặt lên người gã. Ánh mắt gã nhìn Tả Khâu thậm chí có thể nói là cuồng nhiệt. Mà ngôn ngữ cơ thể cũng biểu đạt ra sự thần phục và khiêm nhường tuyệt đối.

Thấy Tả Khâu sau khi nghe lời đệ tử kia cũng chuyển mắt nhìn Phương Khác, Trần Chử không khỏi bất mãn hơi chắn trước mặt Phương Khác. Đệ tử Thái Hành hành sự như thế, khó tránh khỏi quá mức tùy tiện.

"Xin lỗi, đệ tử trong môn thấy Phương đạo hữu cũng có trong chuyến đi lần này, biểu hiện quá thất lễ." Tả Khâu cười nhạt, âm thanh nhu hòa, sau đó mỉm cười xin lỗi: "Phải biết, lúc ở bí cảnh Côn Luân vị sư đệ này suýt chết dưới tay Phương đạo hữu và Diệp đạo hữu. Cho nên có thể lượng thứ mà, phải không?"

Phương Khác giật mình, nếu là thế, vậy chỉ có thể là hôm đó. Nhưng lẽ nào hôm đó còn có người tại hiện trường mà không bị phát hiện hay sao?

"Nào dám, cạnh tranh tại bí cảnh Côn Luân vốn là như thế. Mạnh sống yếu chết, cường giả được, nhược giả mất. Không phải vô cùng bình thường sao? Phương sư đệ của ta cũng chỉ là vì tự bảo vệ mới buộc phải đả thương các sư huynh của phái Thái Hành." Trần Chử thản nhiên tiếp lời.

Phương Khác thấy thế, cũng bước lên một bước, chắp tay hành lễ với đệ tử dẫn đầu: "Vị sư huynh này, hôm đó sư đệ cũng thật sự là bất đắc dĩ. Xin đừng đặt trong lòng, tránh tổn thương hòa khí sư huynh đệ của ba phái ta."

Phương Khác nói nghiêm trang đường hoàng, đệ tử Thái Hành cũng đành chắp tay đáp lễ, ứng đối thỏa đáng. Ai cũng hiểu, hiện tại chưa phải lúc trở mặt, bề ngoài vẫn phải giữ hòa bình, nhưng… đệ tử Thái Hành đó thầm cười lạnh một tiếng.

Viên Kim ngẩn ra nhìn Phương Khác, hắn vẫn cho rằng con chuột Phương sẽ giữ trầm mặc chứ. Lúc trước khi gặp mấy chuyện này thói quen nhất quán của Phương Khác là không phản kháng, không phản bác, không đáp lý, chính sách ba không nghiêm khắc.

Tả Khâu nhếch môi cười, nhìn Phương Khác: "Nếu đã thế, không bằng để ta tận tình làm chủ, dẫn các đạo hữu đi dạo các nơi? Cấm chế của di phủ

chỉ sợ phải đến ngày mai mới có thể mở được.”

Tả Khâu mỉm cười, nhưng không hiểu sao lại làm người ta cảm thấy lãnh ý. Phương Khác hơi cúi đầu, lùi ra sau lưng Trần Chử. Tả Khâu này khi cười lên thực làm người ta khó ưa, ánh mắt quá có tính xâm lược, nụ cười quá giả.

Trần Chử giật mình, ngày mai đã mở cấm chế, nhưng đệ tử tới sau của phái Côn Luân sớm nhất phải hôm kia mới đến được, phái Thái Hành giở thủ đoạn thật lợi hại, sợ là đã phát hiện di phủ từ sớm, nhưng phái Thái Hành phong tỏa tin tức thật kín. Trần Chử nhìn đệ tử phái Thái Hành canh giữ sâm nghiêm ở cửa thành, nội tâm không khỏi lo lắng, trận thế này thật sự chỉ là một di phủ cỡ nhỏ vừa sao? Nếu đệ tử trong phái không thể đến trước khi mở cấm chế, sợ là không giành được chút gì trong di phủ.

Tuy trong lòng lo lắng, nhưng ngoài mặt Trần Chử vẫn vô cùng thản nhiên. “Vậy làm phiền Tả đạo hữu.”

Tả Khâu nghe thế làm tư thế mời, một hàng người tiến vào [Thành Thái An], [Thành Thái An] nằm ở phần cuối dãy núi Thái Hành, một thành thị cỡ nhỏ, không thuộc bất cứ phái nào, năm trăm năm trước do một nhóm tản tu giành lấy địa lợi xây nên, muốn an lạc thái bình. Năm năm trước tu sĩ nguyên anh kia mất, phái Thái Hành có ý tiếp quản.

Thành chủ tiếp nhiệm dồn lực đối kháng nhân vật to lớn là phái Thái Hành. Giằng co mười ngày mười đêm trong thành, ngày mười một, thành chủ tiếp nhiệm đột nhiên đầu hàng phái Thái Hành, từ đó [Thành Thái An] quy thuộc Thái Hành.

Trên đường, Phương Khác phát hiện trừ tu sĩ mặc đạo bào còn không ít tu sĩ mặc quần áo ngắn thuận tiện gọn nhẹ. Người thì lực lưỡng, người thì vai u thịt bắp, chậc chậc, toàn hán tử.

Trong tu tiên giới không phải chỉ có ba phái độc đại, trừ tam đại môn phái còn có tứ đại tông môn nổi danh với phật tu, môn phái vừa và nhỏ thì không biết bao nhiêu. Tuy dãy núi Thái Hành thuộc phái Thái Hành, nhưng toàn bộ dãy núi Thái Hành lại có rất nhiều môn phái vừa và nhỏ, trên danh nghĩa chịu phái Thái Hành quản lý, nhưng lại không phải là đệ tử Thái Hành.

Trần Chử dám đoán chắc, lúc này trong [Thành Thái An] đại khái có không dưới năm mươi thế lực các nơi, nhìn trang phục cách ăn mặc, phần lớn là thế lực xung quanh. Trần Chử nhíu chặt mày, nếu là thế phái Côn Luân là nơi nhận được tin muộn nhất. Trần Chử lại nhìn sang mấy vị sư đệ.

Hộ Lạc sư đệ có thiên phú ở kiếm đạo là chuyện rõ như ban ngày, Viên sư đệ cũng có năng lực bảo mạng, Vương Nhất Lạc sư đệ cũng là hậu kỳ trúc cơ. Trần Chử chuyển tầm mắt lên người Phương Khác, chỉ có mình Phương sư đệ là làm người lo lắng. Vốn dĩ hắn cũng không có giao tình gì với Phương Khác, nhưng không biết tại sao gần đây luôn bị Phương Khác quấn lấy, không ngừng thỉnh giáo pháp quyết. Đương nhiên thái độ của hắn cũng thay đổi, nếu nói trước kia là lạnh nhạt, vậy hiện tại quả thật xem y là sư đệ. Thái độ nghiêm túc của Phương Khác khiến hắn thay đổi cách nhìn. Những pháp quyết cơ bản đó, Phương sư đệ có thể luyện tập liên tục không biết mệt mỏi, đã thế chỗ không hiểu cho dù là một vài điều đơn giản đến mức hắn cũng cảm thấy khó mở miệng, nhưng Phương sư đệ vẫn thành khẩn nói mình không hiểu. Điều này rất tốt, không biết thì nói không biết, không giả vờ biết tất. Hơn nữa từ ngôn từ cử chỉ cũng thấy không giống như lời đồn, quả nhiên là lời đồn nói riết thành thật.

Thôi vậy, hắn sẽ chiếu cố nhiều hơn.

Chỉ là Trần Chử không biết, bản thân Phương Khác cũng chẳng rõ những vấn đề mình hỏi là thường thức đơn giản, vì đối với Phương Khác tất cả những gì trong tu tiên giới bây giờ đều khó hiểu.

Ban đêm.

“Tả Khâu đại nhân, năm người phái Côn Luân đã nằm trong vòng khống chế.” Hàn Không tất cung tất kính hành lễ với Tả Khâu. Nếu những sư đệ khác thấy nhất định sẽ kinh ngạc, đại sư huynh nội môn như Hàn Không vậy mà lại cung kính với Sát Thần Tả Khâu của nội môn như thế. Hàn Không cười lạnh, bọn họ thì biết cái gì, Tả Khâu đại nhân là Khảm trong Bát Quái của Thái Hành!

Năm đó mấy lão tặc của [Thành Thái An] không đặt phái Thái Hành vào mắt, Tả Khâu đại nhân dẫn mười hai người trong Khảm giết chết năm kim đan, lão tặc đó mới ngoan ngoãn đầu hàng. Đúng ra ngài nên giết sạch mới phải, nhưng Tả Khâu đại nhân quyết định vậy ắt có suy nghĩ của mình.

“Phương Khác đó là đứa bé còn sót của Phương gia năm đó. Giữ y lại, mấy đạo hữu khác của phái Côn Luân bất hạnh gặp tản tu ác danh lét lút bên ngoài, đó là sơ suất của Thái Hành ta.” Tả Khâu cười nhạt, kẻ sống sót duy nhất của chi thứ Phương gia, năm đó khí thế ma tu hung mãnh như vậy, lại chỉ tiêu diệt một nhánh Phương gia, mục tiêu của những yêu tu khác trông có vẻ là đại lục Cửu Châu, ngặc nỗi sấm to nhưng mưa nhỏ.

Nhất định tên Phương gia đó có gì mà bọn họ bắt buộc phải đạt được.

Nhưng gần như gã đã đào ba tấc đất cả Phương gia, chẳng phát hiện cái gì, chỉ còn một người sống duy nhất, Phương Khác.

Tả Khâu híp mắt, từ miệng yêu tu kia chẳng moi được câu gì, không sao, ta tự nhiên có biện pháp khác để biết mục đích của các ngươi.

Gã có dự cảm. Phương Khác, là đầu mối.

“Đại nhân!” Hàn Không giật mình, nếu bị phái Côn Luân biết, sợ là không dễ xử lý.

“Tối nay, ta muốn thấy Phương Khác xuất hiện trước mặt ta. Chuyện này giao cho ngươi, đừng làm ta thất vọng.” Tả Khâu đảo mắt nhìn Hàn Không, Hàn Không lập tức cúi đầu.

“Vâng.”

“Bỏ đi, Phương Khác đó trông thật vô vị, trực tiếp dẫn đến huyết trì.” Tả Khâu nghĩ nghĩ, lại nói.

Hàn Không càng giật mình, Phương Khác này không biết đã làm đại nhân chướng mắt ở đâu, chỉ sợ cũng khó sống sót. Đó là huyết trì đấy, là nơi giam giữ yêu ma bị bắt mười năm trước. Hàn Không nghĩ đến thủ đoạn của môn phái bất giác rùng mình, phong ấn tu vi của những yêu ma đó, dùng hàn thiết đã ngâm qua mặc thủy xuyên qua xương bả vai, hàn thiết đó là vật cực hàn. Môn phái lợi dụng những yêu ma đó chế tạo huyết trì, huyết trì dùng một loại phương pháp đặc biệt để luyện chế, những yêu ma ở trong đó thời gian dài sẽ dần mất đi thần trí, trở thành con rối tốt nhất. Mà trong huyết trì, yêu ma mất thần trí sẽ tự tàn sát nhau, cắn nuốt nhau.

Nếu Phương Khác bị ném vào đó, chỉ sợ sẽ bị phân thành thức ăn. Tuy Hàn Không đã giết không ít mạng người, nhưng vẫn cảm thấy không rét mà run với thủ đoạn của Tả Khâu.

------oOo------

Chương 17: Thái A Kiếm – Thượng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Khu buôn bán ở thành Thái An vào ban đêm vẫn sáng như ban ngày, dạ minh châu trân bảo ở phàm giới bị xem như công cụ chiếu sáng bình thường. Ánh sáng trong vắt rọi lên con đường lát đá. Trên không là các pháp khí phi hành lóe linh quang của tu sĩ, tiếng kêu của các loại linh thú, lúc trầm lúc bổng. Tu sĩ ra ra vào vào các cửa hàng, chủ sạp lưu động bên đường thì nhiệt tình rao hàng.

“Bùa chú hệ hỏa, một khối linh thạch tiêu chuẩn, mười hai lá.”

“Linh kiếm hạ phẩm, năm mươi linh thạch tiêu chuẩn.”

Tiếng rao tương tự vang lên không ngớt, bùa chú, pháp khí, thẻ ngọc, các loại linh thú, linh dược, tất cả đều có.

“Phương sư đệ.” Trần Chử nhìn Phương Khác mang vẻ hiếu kỳ ngó nghía xung quanh cảm thấy giở khóc giở cười. Nếu nói đến khu buôn bán, khu Cửu Tỉnh của Côn Luân là khu lớn nổi tiếng tại tu tiên giới, mà dáng vẻ Phương sư đệ bây giờ lại giống như phàm nhân chưa từng thấy qua.

Đối với người ngoài, Phương Khác và bọn họ chỉ là đi dạo ở khu buôn bán, không có chỗ lạ kỳ. Nhưng Trần Chử lại thấy rõ ánh mắt sáng rực của Phương Khác, ánh mắt này giống hệt lúc Phương Khác thỉnh giáo hắn về pháp quyết.

Trần Chử làm sao biết, Phương Khác chỉ mới đến tu tiên giới có mấy tháng mà thôi, ban đầu do sự tiêu cực trong vô thức và suy nghĩ của Phương Khác nguyên bản ảnh hưởng, nên tránh né đám đông, nhìn như đã tiếp nhận chuyện xuyên qua, thật ra trong nội tâm vẫn rất kháng cự, sau lại một mình lên Thận Hành Nhai bốn mươi chín ngày.

Nơi đó không giống như người ở thế kỷ hai mươi mốt trạch trong nhà, mấy chục ngày không ra ngoài cũng không sao. Không có máy tính, không có điện thoại, không có tivi, không có người để giao lưu, một sơn động tối thui, thủy đàm lạnh khắc cốt, huống chi còn một cái xác nữ bất ngờ, tuy nói đã bị thiêu thành tro, nhưng, cảm giác rợn tóc gáy trong lòng làm sao có thể không để ý đến?

Lúc xem truyện một năm chỉ cần mấy câu là qua, nhưng khi chân chính thể nghiệm, thời gian nó trôi từng phút từng giây rất thống khổ. Thận Hành Nhai, tác dụng của nó là trừng phạt chứ không phải để hưởng thụ. Nhưng Phương Khác không thấy hối hận, tránh khỏi cuộc so tài nội môn là vì tự biết rõ mình. Mà lúc đó Thận Hành Nhai cũng là chọn lựa tốt nhất duy nhất cho mình. Địch Hồn đan đã tổn thương kinh mạch trong người Phương Khác, tạo nên hậu quả không hay đã không cách nào bù vào. Làm sao nâng cao thực lực mới là chuyện khẩn thiết. Tuy rằng như vậy lại ủ thành đại họa đối với nhận thức về thế giới này.

Cho đến khi bị Trí Tiêu đạo nhân ném đi, từ lúc đó Phương Khác mới chân chính tìm hiểu về tu tiên giới này. Sau đó cuộc sống của y là vùi đầu trong biển sách và thẻ ngọc, bận rộn tu luyện bận rộn học tập để dung nhập với đám đông. Có đi qua khu buôn bán bao giờ? Các loại linh thú kỳ lạ cổ quái hoặc mỹ lệ hoặc hung hãn hoặc dữ tợn mới là thứ hút tầm mắt Phương Khác, đại khái là sức hút của tiểu thuyết tu chân huyền huyễn thời hiện đại cũng nằm ở đây. Những tiểu thuyết đó đã thể hiện một thế giới đầy màu sắc, hoàn toàn bất đồng.

“Trần sư huynh có chuyện gì sao?” Phương Khác chuyển tầm mắt từ Lam Linh hỏa điểu lên người Trần Chử. Vẻ mặt Phương Khác tươi cười, rõ ràng tâm trạng không tồi. Y lặng lẽ đối chiếu Lam Linh hỏa điểu với hình ảnh trong [Linh thú đại toàn].

“… Không có gì.” Trần Chử trầm mặc hồi lâu, nhìn linh thú mà Phương Khác đang nghía, đảo mắt qua tin tức và giá tiền trên biển ghi chú. “Sư đệ thích con Lam Linh hỏa điểu này sao? Loại hỏa điểu này có lực công kích không tồi, tốc độ cũng không tệ. Nhưng tính cách khá nóng nảy, sợ là không dễ thuần phục. Nhưng nếu sư đệ thích, mua một con cũng được.” Trần Chử cười ôn hòa, khí chất vốn văn nhã cười lên càng có một phong độ khác.

“Đệ chỉ cảm thấy hứng thú với ba sợi lông vũ màu xanh ở đuôi của nó, nếu chế thành linh vũ tiễn sẽ không tồi, hỏa linh vũ tiễn uy lực rất cao.” Phương Khác sờ cằm. “Ngốc điểu, ngươi nói xem phải không?”

Con Lam Linh hỏa điểu uy phong lẫm liệt vốn đang tự chỉnh lý lông vũ mỹ lệ của mình, trong con mắt to như hạt đậu tràn đầy tự đắc, nghe được câu này, lập tức cứng người, nhảy thụt lùi vào sâu trong ***g. Làm gì có tính cách nóng nảy như Trần Chử nói.

Phương Khác vẫy tay, nhẹ giọng nói với Trần Chử: “Sư huynh, con này không phải là Lam Linh hỏa điểu gì hết, nó là Hỏa Diệm Vũ Tước. Đại khái là thương gia sơ ý sai sót, ghi biển tên của Hỏa Diệm Vũ Tước thành Lam Linh hỏa điểu. Sư huynh, huynh mua nó đi, chúng ta sẽ sang tay bán lại, chia phần năm năm thế nào?”

Trần Chử trầm mặc, lại nhìn đôi mắt sáng rực của Phương Khác một cái. Sao hắn lại cho rằng đây là ánh mắt Phương Khác thỉnh giáo hắn lúc muốn hiểu thêm tri thức chứ? Và tại sao hắn mua nhưng phải chia năm năm với y?

Đột nhiên cảm thấy một đạo khí cơ rõ ràng không mang ý tốt, Trần Chử khựng lại.

“Sư đệ, chú ý.”

“Không biết bọn Viên sư huynh đi dạo thế nào rồi. Hay chúng ta trở về trước đi, chả biết ngày mai lúc di phủ mở sẽ ra sao nữa, chúng ta phải về chuẩn bị trước.” Phương Khác cười nói, trong mắt Trần Chử lóe qua một chút tán thưởng, phản ứng không tệ.

Hai người vai sóng vai, làm như không có chuyện gì đi về phía phủ chủ thành có đệ tử phái Thái Hành cảnh giới, là nơi ở tạm của họ.

Vừa vào phủ, Phương Khác đã cảm giác được rõ ràng mấy đạo khí cơ đồng thời khóa chặt y. Là phái Thái Hành, Phương Khác và Trần Chử nhìn nhau một cái.

Đối phương rõ ràng không che giấu khí tức, nghĩa là họ đã trúng kế rồi. Cứ tưởng là bị người ta âm thầm chú ý thôi, không ngờ đối phương lại cố ý thả khí tức ra, dẫn họ rời khỏi khu buôn bán.

“Phái Thái Hành muốn ngang nhiên bội phản hiệp ước giữa ba phái sao?” Trần Chử lạnh giọng nói.

Một nam tử mặc đạo bào màu xanh bình thường bước vào cửa phủ chủ thành, đồng thời cửa phủ chủ thành chậm rãi đóng lại. Sau lưng cũng xuất hiện hai tu sĩ một nam một nữ mặc đạo bào bình thường. Mà tu sĩ phái Thái Hành trong phủ lại mang vẻ hoàn toàn chẳng bận tâm, yên tĩnh tiếp tục nhiệm vụ cảnh giới của họ, cứ như trong viện không có một người nào, cứ như bọn Phương Khác không tồn tại.

Sắc mặt Trần Chử khẽ biến, hai tay biến ảo, lấy ra một cái đỉnh thanh đồng nhỏ. Gặp gió liền biến lớn, xoay chuyển trên không, phát ra tia sáng đỏ.

“Hử? Khá thú vị đó, không biết cái đỉnh này có thể cản được mấy kiếm của ta.” Tu sĩ bước vào từ cửa phủ chậm rãi rút trường kiếm màu đen trong tay ra, âm thanh ám khàn.

Phương Khác nhìn sang hai tu sĩ xuất hiện phía sau.

Nữ tu dung mạo bình thường, nhưng trong đường nét lại có cảm giác mị hoặc khó nói rõ, u quang trong mắt cứ như ẩn tình, muốn nói lại thôi.

Phương Khác hơi sửng sốt, không biết sao y lại không sinh ra chút suy nghĩ đối kháng nào với nàng ta, chỉ cảm thấy vui vẻ lạ kỳ, ánh mắt cũng không dời được chút nào.

Nữ tu cười nhẹ, tiếng cười trong trẻo khiến Phương Khác mặt đỏ tim đập không hiểu ra sao. Nữ tu bước từng bước lại gần, thân hình lắc lư, từng bước như dẫm lên tim Phương Khác, mỗi một bước đi tới, tim Phương Khác sẽ thắt chặt một phần, toàn thân khô nóng khó hiểu.

Ngón tay trắng nõn của nữ tu nhẹ cọ qua mặt Phương Khác, Phương Khác đờ đẫn như mất hồn. Nữ tu cười nhẹ khinh thường, loại hàng này cũng muốn nàng ra tay, thật vô vị. Khắc tiếp theo hai mắt nữ tu muốn lồi ra, không thể tin nổi chậm rãi quay đầu nhìn gương mặt không chút biểu tình của Phương Khác, tay Phương Khác ấn lên bụng nàng, giữa kẽ ngón tay mọc ra một mầm cây xanh lục, hơn nữa dùng tốc độ mắt thường thấy được mà càng lúc càng lớn.

“Ha, ta đây vậy chứ là chính nhân quân tử thấy sắc không dao động đó, cởi sạch ra cũng chưa chắc khiến ta có cảm giác gì, sử dụng mị thuật với ta là sai lầm lớn nhất đời này của ngươi.” Phương Khác cười cười, nhưng cười có chút miễn cưỡng.

Mầm cây trên người nữ tu càng mọc càng lớn, nữ tu như bị hút cạn không còn nhìn ra được dáng vẻ cũ nữa.

Chiêu này, chính là kết quả Phương Khác thực nghiệm ra, Phương Khác dùng [Thốn Mộc quyết] thúc đẩy mầm cây, nhưng linh lực không đủ khống chế chẳng tới đâu, chỉ mọc được mầm cây nhỏ. Sau đó Phương Khác đột nhiên nảy ra một ý, nếu không dùng linh lực của y mà thay vào đó khi sử dụng [Thốn Mộc quyết] sẽ để hạt giống hút linh lực ngoại giới giống như lúc y sử dụng pháp quyết khác thì sao?

Kết quả là thành thế này, hột thanh quả bình thường dường như có đặc tính hút máu của dây mây. Chỗ tốt là khi phát động không bị dao động linh lực, làm người ta bó tay không kịp.

“Ngọc Thanh!” Nam tu kia kinh hô ra tiếng, vẻ xem trò vui trên mặt lập tức biến mất, tràn đầy sát cơ. Gã vung đao ra, đao phong như điện, thế tới không thể cản, hạt giống Phương Khác rải ra không có cái nào có thể lại gần gã trong vòng mười bước. Thủy mộc song thuẫn Phương Khác ngưng kết lập tức bị phá, bị đánh bay ra, nhếch nhác té xuống đất.

Lại vung một đao xuống, trong không khí vang lên tiếng nổ, tốc độ xuất đao nhanh không thể thấy, thế đao mãnh liệt như hổ nhào thẳng tới.

Tuy Phương Khác không thấy đao đó vung thế nào hạ thế nào, nhưng vẫn dựng hết lông tơ, lăn lông lốc, vất vả tránh khỏi thế đao, nhưng phần eo vẫn xuất hiện một vết thương không cạn, có thể tưởng tượng nếu không tránh được đao này, sợ là đã bị chém eo.

“Ngọc Mãn, đại nhân muốn còn sống.” Giọng nói khàn khàn bao hàm cảnh cáo, Phương Khác nâng mắt nhìn, cái đỉnh của Trần sư huynh đã bị chém làm hai nửa, Trần sư huynh cố sức chống kiếm để đứng thẳng, y sam toàn thân gần như thành vải rách, chỉ tạm che được thân thể, trong mắt đầy khuất nhục.

Phương Khác ngồi dậy, Trần sư huynh luôn đối đãi người ôn hòa, có

phong độ, vẻ ngoài nhìn như ôn hòa nhưng lòng tự tôn rất mạnh, người đó căn bản là cố ý sỉ nhục Trần sư huynh. Phương Khác siết tay thành quyền, tức giận thầm hận tu vi của mình quá thấp.

“Vậy ta sẽ chém tay chân y, giữ lại một mạng.” Ngọc Mãn cầm đao cười ha ha, lại gần vài bước, vung đao đánh bay kiếm trong tay Phương Khác, rồi bổ xuống thêm một đao nữa, nhưng chợt khựng lại, gượng ép đổi góc độ đao, chém lên mặt đất, làm đứt một mầm cây, sau đó lại khoét đi phần thịt bị mầm cây bám chặt trên đùi mình.

“Tài vặt thấp kém!” Mặt Ngọc Mãn đầy dữ tợn, tức giận chém thêm một đao.

Giữa kẽ ngón tay Phương Khác lóe linh quang, một đồ án phức tạp, cực nhỏ chậm rãi thành hình. Trên môi Phương Khác là nụ cười sáng lạn, chết thì chết thôi, chẳng qua có chết ta cũng kéo ngươi theo.

Mắt thấy Ngọc Mãn đã chém đao xuống, vai trái của Phương Khác đã chảy máu, Ngọc Mãn chuẩn bị chém đứt tay chân Phương Khác. Ngọc Mãn chẳng chút để ý thuật pháp trên tay Phương Khác, chẳng qua chỉ là giãy dụa trước khi chết mà thôi.

Ngọc Mãn cười thỏa mãn, Ngọc Thanh sư muội, ta nhất định khiến tên này sống không bằng chết.

Chợt trước mắt hoa đi, chỉ thấy một đạo bạch ảnh vụt qua, một thiếu niên có đôi mắt dài hẹp tiếp lấy Phương Khác, nhưng gã lại không nghe được âm thanh gì. Chuyện này là sao? Ngọc Mãn kinh sợ há to miệng, nhưng không phát ra được âm thanh nào, đột nhiên gã thấy một cái xác không đầu đang đứng thẳng, máu tươi phun ra từ cổ… đây là thi thể của gã.

Vậy đầu của gã đâu? Đầu đâu?

Sau đó, đã không còn sau đó.

Thoáng chốc thấy Diệp Vu Thời, Phương Khác cho rằng mình xuất hiện ảo giác, linh lực trên tay tản đi, thoát lực ngã xuống. Mơ hồ thấy Hộ Lạc cứu Trần sư huynh ra dưới kiếm người kia. Phương Khác thở ra nhẹ nhõm, chìm vào bóng tối.

------oOo------

Chương 18: Thái A Kiếm – Trung

Nguồn: EbookTruyen.VN

Diệp Vu Thời ôm lấy Phương Khác nhẹ điểm chân, lướt về sau. Ổn định đáp xuống trước mặt đệ tử phái Thái Hành đảm nhiệm việc cảnh giới trong phủ chủ thành. Trong con mắt hẹp dài là từng điểm hàn quang, La Cảnh đối diện hắn có chút hoảng hốt.

La Cảnh là đệ tử nội môn bình thường của phái Thái Hành, nhiệm vụ của hắn chính là phụ trách cảnh giới phủ chủ thành. Không lâu trước, hai nam một nữ mặc đạo bào bình thường cầm tín vật đại biểu cho Khảm trong Bát Quái của phái, giao cho hắn một nhiệm vụ. Rất đơn giản, cứ làm như không nhìn thấy gì. Bất kể trong viện phát sinh chuyện gì đều xem như không nhìn thấy. Cho dù có bị phát hiện, bọn họ cũng đã thiết lập ảo trận trong viện, đến khi đó cứ thoái thác là bị ảo trận mê hoặc nên không biết gì.

Khi hai đệ tử phái Côn Luân bị vây công, hắn mơ hồ có một dự cảm. Ba phái vốn đã ngứa mắt nhau rất lâu, hắn đương nhiên hiểu hàm ý của môn phái mình. Đến khi Côn Luân truy cứu cứ nói không biết, hoặc hành vi của tản tu là được. Côn Luân không có chứng cứ cũng không thể làm gì, chuyện này họ đã làm qua không ít rồi. Huống chi, Côn Luân hiện nay, đã không còn là Côn Luân mười năm trước.

Cho đến hiện tại, La Cảnh nuốt nước miếng.

“Vị sư huynh này, chuyện gì thế? Đã xảy ra chuyện gì sao?” La Cảnh lập tức kịp phản ứng, kinh ngạc hỏi, “Vị này sao lại bị…” thương…

Lời La Cảnh đột nhiên ngừng lại, mắt muốn lồi ra, che vết máu trên cổ không cam lòng ngã xuống. Tên này cư nhiên dám giết người trước mặt nhiều đệ tử Thái Hành như thế.

Diệp Vu Thời khẽ nhếch môi, đảo mắt nhìn mấy đệ tử Thái Hành đứng sau La Cảnh.

“Đệ tử phái Côn Luân, bị tập kích tại phủ chủ thành, thân hãm ảo trận. Không biết phái Thái Hành có đệ tử nào biết phá trận không? Xin mời đạo hữu phái Thái Hành ra tay giúp đỡ.” Diệp Vu Thời lớn tiếng nói, tay vẫn cầm đao, thân ảnh như ma như ảo đi xuyên qua, những đệ tử phái Thái Hành kia ngay cả phát chiêu cũng chưa kịp làm đã ngã xuống. Máu chảy xuôi theo lưỡi đao trong tay Diệp Vu Thời, đao này là đao của Ngọc Mãn kia. Diệp Vu Thời nhẹ điểm chân, ném đao trong tay đi, đao bị ném xuống cạnh thi thể của Ngọc Mãn.

Diệp Vu Thời lại ôm Phương Khác đáp xuống viện, tiếp theo, mười mấy thân ảnh hạ xuống.

“Oành” một tiếng vang lớn, “ảo trận” trong viện nổ tung.

Trong mười mấy thân ảnh đó đi đầu chính là Tả Khâu.

Tả Khâu đảo mắt nhìn tình hình, thật đúng lúc. Hộ Lạc vung kiếm một cái, kiếm khí hừng hực, tuy chỉ là Tam Xích kiếm bình thường, nhưng chiêu kiếm của Hộ Lạc lại hàm chứa kiếm ý. Tuy không bằng Tiêu Xương Thu đã lĩnh ngộ được kiếm ý của mình, nhưng cũng chỉ kém một phần. Hộ Lạc mơ hồ cảm giác được hắn sắp sờ được đến kiếm ý, nhưng chung quy vẫn cách một tầng màn mỏng.

Hàn Không không kìm được trợn to mắt.

Đây là [Vô Hồi kiếm] kiếm quyết Côn Luân, kiếm quyết này uy lực cực lớn, nhưng lại có yêu cầu rất cao đối với tâm tính của người tu luyện. Vô Hồi kiếm, thế kiếm một khi ra là không thể rút về, vung rồi không thể hối hận. Vì thế người tu luyện trong Côn Luân tuy nhiều, nhưng có thành tựu lại rất ít.

Mà hiện tại, Hộ Lạc chém một kiếm xuống, nhưng trong mắt họ lại là một đạo sóng lớn từ trên trời trút xuống, sôi trào lên, thế không thể cản. Bên tai rõ ràng là tiếng vù vù của sóng lớn cuộn trào, làm người ta nhìn mà e sợ.

Cái này đâu phải sóng lớn, rõ ràng là từng đạo kiếm quang, tầng tầng lớp lớp, tránh cũng không thể tránh.

Đây là chiêu thứ ba của [Vô Hồi kiếm], Nhất Lạc Ngàn Trượng.

Mặt Ngọc Hoa co giật, tay siết chặt kiếm của mình, giờ phút này gã đã quên tại sao mình lại chiến đấu, gã cười ha ha: "Đến rất hay! Chết dưới kiếm pháp thế này, không thiệt!"

Ngọc Hoa trầm khí vào đan điền, đón lấy sóng lớn, một đạo kiếm khí như chớp điện đối kháng sóng lớn. Hai đạo kiếm khí va nhau, tạo một tiếng vang lớn, kiếm khí dạng chớp điện biến mất tăm, còn sóng lớn thì vẫn trút xuống.

"Hảo kiếm pháp." Tả Khâu chẳng thèm nhìn thi thể của Ngọc Hoa lấy một cái, vỗ tay nói với Hộ Lạc.

"Đã khiến các đạo hữu Côn Luân kinh sợ rồi, là do chúng tôi chiêu đãi không chu toàn." Tả Khâu nhìn thi thể đệ tử Thái Hành được nâng ra, trên mặt không biểu hiện gì. Trần Chử khoác y bào của Hộ Lạc, ánh mắt phức tạp vô cùng.

Nếu không phải họ biết nguyên do sự việc, chỉ e cũng sẽ cho rằng Tả Khâu thật sự không biết cái gì. Trần Chử bất giác nhìn Diệp Vu Thời, những thi thể đó đều là một chiêu mất mạng. Cách làm của Diệp Vu Thời khiến hắn rất sợ hãi nhưng lại có cảm giác thư sướng.

Cảm giác khuất nhục khi bị phái Thái Hành mai phục đã biến mất hơn nửa. Đây là ăn miếng trả miếng, đòn trả lại đòn. Nhưng còn Viên sư đệ và Vương sư đệ chỉ sợ là rủi nhiều may ít.

"Nhờ Tả đạo hữu điều tra cho kỹ, ba người này có lai lịch gì mà dám to gan lớn mật giết chết nhiều đạo hữu Thái Hành còn mai phục đệ tử Côn Luân ta ngay tại phủ chủ thành như thế." Trần Chử mỉm cười nói.

"Đương nhiên rồi." Tả Khâu mím môi, vẻ mặt cực lạnh.

Mọi người tại đây đều ngầm biết rõ, chuyện cũng chỉ có thể như thế, tính kế Côn Luân không thành còn tổn thất nhiều người, tình huống này là lần đầu tiên Tả Khâu gặp phải.

Tả Khâu đảo mắt nhìn Diệp Vu Thời, "Mấy vị đạo hữu nên về sương phòng nghỉ ngơi đi, Phương đạo hữu có vẻ bị thương rất nặng, chuyện này giao cho chúng tôi giải quyết, xin các vị đạo hữu đừng buồn, giờ tuất ngày mai là có thể vào di phủ. Đạo hữu hãy đi nghỉ ngơi chuẩn bị đi."

Trần Chử nhìn Phương Khác vẫn đang hôn mê bất tỉnh và Viên Kim còn tỉnh táo nhưng vô cùng nhếch nhác, ngọc bài bị nứt của Vương sư đệ vẫn còn nằm trong tay hắn.

Viên Kim và Vương Nhất Lạc cũng bị tập kích ở khu mua bán, nhưng kẻ đó lại giả vờ địch không lại mà bỏ trốn, dụ hai người đuổi đến chỗ hoang dã, rồi bị mai phục. Viên Kim phát hiện hai người trong đó rõ ràng sử dụng pháp quyết của phái Thái Hành, nghĩ đến khả năng phái Thái Hành âm mưu đối phó Côn Luân, nên hai người Vương Nhất Lạc quyết định dù có chết cũng phải truyền tin về môn phái trước. Vương Nhất Lạc một mình cản lại công kích của hai người, để Viên Kim thả hạc giấy môn phái dùng để cầu cứu ra.

May mắn là, đúng lúc hạc giấy gặp được Chu Thức Vũ đã gần đến [Thành Thái An], hai người Diệp Vu Thời phát hiện, cứu được Viên Kim, sau đó Chu Thức Vũ ở lại chăm sóc Viên Kim, Diệp Vu Thời gặp được Hộ Lạc đã thoát thân rồi cùng chạy đến phủ chủ thành.

“Phương sư đệ bị thương khá nặng, ngoại thương tuy không có gì đáng ngại lắm, nhưng thuật pháp cuối cùng Phương sư đệ dùng lại mang ý đồng quy vu tận. Kinh mạch tổn thương nghiêm trọng, linh lực cũng gần như khô cạn.” Chu Thức Vũ kiểm tra xong nhíu mày nói.

Đồng quy vu tận, Viên Kim sợ hãi muốn kêu lên, con chuột Phương muốn đồng quy vu tận với kẻ địch? Sao có thể. Viên Kim nhìn sắc mặt tái nhợt của Phương Khác, vẻ mặt cực kỳ phức tạp. Con chuột Phương cũng có dũng khí như thế sao? Nghe nói đối phương muốn bắt sống Phương sư đệ, vậy mà Phương sư đệ thà chịu chết.

“Thuật Phương sư đệ dùng ta chưa từng thấy qua.” Trần Chử nói.

Thần sắc mọi người lại biến đổi, trong tất cả mọi người, người giỏi sử dụng thuật pháp ngũ hành nhất đại khái chính là Trần Chử, mà trong môn phái thuật pháp ngũ hành của Trần Chử quả thật cực kỳ xuất sắc. Nếu Trần Chử cũng chưa từng thấy, vậy rốt cuộc là thuật gì?

Mà lúc này Phương Khác lại chìm trong trạng thái kỳ quái.

Một vùng hắc ám vô tận, Phương Khác không biết y đã bị vây trong hắc

ám bao lâu, y chỉ nhớ y cứ đi mãi đi mãi, mà hắc ám này dường như không có điểm kết, từ hồ nghi ban đầu đã chuyển sang khủng hoảng.

Y sẽ bị vây ở đây vĩnh viễn sao? Không có ánh sáng, không có âm thanh, không có cảm giác. Cái gì cũng không có, chỉ là một vùng hắc ám.

Hay, y đã chết rồi?

Rốt cuộc còn phải đi bao lâu? Y lớn tiếng kêu lên, nhưng không có âm thanh gì cả. Cái gì cũng chẳng có, cảm giác này sắp bức điên y rồi.

Từ khủng hoảng đến tuyệt vọng. Phương Khác tê liệt bước từng bước.

“Kiếm dài hai mươi mốt tấc ba phân, chí tôn chí quý, nhân thần đều kính. Nhữ thân hợp với kiếm, kiếm hợp với thần. Sẽ chứng minh thiên địa đại đạo.”

Âm thanh u u vang lên, Phương Khác vui xong liền sợ. Âm thành này lúc có lúc không, cứ như truyền ra từ bốn phương tám hướng, mang đến áp lực khó tả.

“Dùng thân của nhữ, theo đạo của ngô, dùng thần của nhữ, hướng hành của ngô, dùng tâm của nhữ, chứng đạo của ngô. Hiến tế cho kiếm, lấy đạo Thái A, ban cho nhữ khả năng bất bại. Nhữ có nguyện ý?” (Nhữ: Ngươi – Ngô: Ta)

Mỗi âm rất mạnh, âm sau uy thế lớn hơn âm trước. Từng câu từng từ như gõ vào đầu Phương Khác, mỗi một câu nói, tim Phương Khác liền rung một cái.

“Dùng thân của nhữ, theo đạo của ngô,… lấy đạo Thái A, ban cho nhữ khả năng bất bại. Nhữ có nguyện ý?”

“Nhữ có nguyện ý?”

Phương Khác thả lỏng tâm thần, hai chữ nguyện ý suýt vuột miệng mà ra. Phương Khác cắn rách đầu lưỡi, vị rỉ sét tràn ra trong miệng.

Cái gì là hiến tế cho kiếm? Hiến tế, vừa nghe đã thấy không phải là chuyện gì tốt. Còn cái ngữ khí này, tiết tấu nói chuyện này nữa, đều mang theo

tính dẫn dụ. Khiến người ta trong lúc không lưu tâm sẽ đi tin tưởng.

“Ta không nguyện ý!” Phương Khác định thần nói.

Âm thanh lập tức dừng lại, hồi phục một vùng trống rỗng.

Phương Khác chợt cảm thấy hoảng, không lẽ không đồng ý thì vĩnh viễn phải ở lại chỗ đáng chết này sao?

Đột nhiên, cảnh tượng trước mắt thay đổi. Phương Khác trợn to mắt, một biển hoa đỏ máu, tầng tầng lớp lớp cánh hoa nhỏ xếp thành sắc hoa đỏ máu kỳ dị, hình thành một biển máu. Chính giữa biển máu, trôi nổi một thanh trường kiếm màu đỏ máu, trên kiếm là một người ngồi khoanh chân.

Phương Khác không dám xác định lắm, đó thật là người sao?

Tóc dài màu bạc xõa tung như thác nước, một thân hắc y như ma quỷ. Làn da gần như tái nhợt, môi cực mỏng, sóng mũi cao thẳng, còn có một đôi mắt ảm đạm không ánh sáng, trên trán có một đường vân màu máu quái dị.

Người đó ngồi khoanh chân trên kiếm, nhàn nhạt đảo qua Phương Khác. Không biết sao, Phương Khác đã đứng cách người đó năm bước.

“Tại sao không nguyện ý?”

Tuy là ngữ khí nghi hoặc, nhưng Phương Khác không nghe ra chút tình cảm nào bên trong.

“Không nguyện ý thì chính là không nguyện ý.” Phương Khác nói, y chưa từng tin tưởng chuyện tốt bỗng dưng ập đến, đạt được cái gì thì phải bỏ ra cái giá tương ứng. Huống chi trong lời đó còn nói là khả năng bất bại. Bất bại? Vậy phải trả giá lớn thế nào đây? Ví như linh hồn?

Người đó nhìn chằm chằm Phương Khác một lát, “Tại sao không nguyện ý, có sức mạnh không tốt sao, ngươi rất yếu, sẽ chết.”

“Ta chỉ tin tưởng sức mạnh của mình. Hiến tế, ta không tin.” Phương Khác nhíu mày hỏi: “Ngươi là ai? Đây là đâu?”

“Ngô là Thái A.” Thái A trầm mặc hồi lâu rồi nói.

Đột nhiên tất cả những gì trước mắt trở nên mơ hồ, tất cả cảnh tượng trôi xa, như rơi vào trong lốc xoáy, bị cuốn đi sạch sẽ.

Trong mơ hồ, dường như Phương Khác lại nghe được âm thanh của Thái A.

"Ngô đợi nhữ đến tìm ngô, kẻ có dấu ấn. Kiếm dài hai mươi mốt tấc ba phân, chí tôn chí quý, nhân thần đều kính. Nhữ thân hợp với kiếm, kiếm hợp với thần. Sẽ chứng minh thiên địa đại đạo. Ngô là Thái A… Thái A." Giọng nói cứng nhắc không dao động, thậm chí trước mắt Phương Khác xuất hiện đôi con ngươi hắc ám không ánh sáng tràn đầy tử khí đó.

Thái A.

------oOo------

Chương 19: Thái A Kiếm – Hạ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Căn phòng tĩnh lặng hầu như không có âm thanh, trên giường là một thiếu niên sắc mặt tái nhợt, trên người đắp chăn mỏng, hô hấp phập phồng rất nhẹ. Nếu lúc này có người dùng linh thức dò xét kinh mạch của y sẽ đột nhiên phát hiện, từ thượng đan điền của y chậm rãi chảy ra tơ mảnh đỏ tươi như máu, những dịch thể dạng tơ máu cực mảnh này chậm rãi trôi trong kinh mạch, kinh mạch vốn tổn thương nghiêm trọng dùng tốc độ mắt thường thấy được dần hồi phục, linh lực oánh bạch chảy ra ở hạ đan điền cũng bắt đầu tăng nhiều, sau đó vận chuyển. Mà những đường tơ như tơ máu kia lại đột ngột biến mất.

Phương Khác trợn mắt, nhìn trần nhà bằng gỗ, đờ cả người. Thái A gì đó biến mất rồi sao? Y ngẩn cả ra, Thái A, y chỉ biết Thái A là một thanh kiếm, một thanh kiếm trong truyền thuyết. Cái tên tội phạm dụ bắt đó nói hắn là Thái A? Hồi lâu, Phương Khác mới đứng lên, đi tới cạnh Diệp Vu Thời đang ngồi bên bàn tròn.

Diệp Vu Thời ngồi trước bàn, thần tình cực kỳ chuyên chú, tay cầm phù bút.

Phương Khác bước nhẹ hơn, gần như liễm khí nhìn động tác của Diệp Vu Thời.

Diệp Vu Thời sắn một bên tay áo, tay kia cầm phù bút phiếm ngân quang. Nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện Diệp Vu Thời chỉ cử động cổ tay, mà thân thể thì bất động. Trên giấy phù màu vàng là những phù văn lưu loát phức tạp, lóe ánh sáng màu lục nhạt.

Phương Khác ngẩn người nhìn Diệp Vu Thời, dường như trong mắt hắn chỉ có phù bút trong tay và giấy phù bên dưới, con ngươi hẹp dài tràn đầy chuyên chú, môi nhẹ mím, không như bình thường luôn mang theo nụ cười mỉm nhàn nhạt nữa, chỉ có bình tĩnh.

Chuyên chú và bình tĩnh cực độ. Lúc này toàn thân Diệp Vu Thời tỏa ra một loại khí thế, những đường nét mảnh dài màu lục nhạt dưới ngòi bút kéo dài tạo thành phù văn mỹ lệ mà thần bí không ngừng phủ đầy giấy phù.

Bùa chú mà Phương Khác từng thấy có hạn, nhưng trong [Phù lục tường giải] cũng chưa từng thấy loại phù văn phức tạp thế này, còn cả bút pháp lưu loát này nữa.

Bút lượn như long xà, nhẹ móc một cái ưu nhã, ngòi bút chợt khựng lại. Phong phù, kết bút. Lục quang chợt lóe lên, sau đó ảm đạm, bùa chú đã chế thành.

Phương Khác khựng lại, y đột nhiên phát hiện y không nhìn thấu được người trước mặt, vốn y cho rằng ít nhất hiện tại mình cũng là người hiểu Diệp Vu Thời nhất, nhưng y chưa từng biết Diệp Vu Thời biết chế bùa chú, hơn nữa kỹ thuật tuyệt đối rất cao.

Diệp Vu Thời nhẹ thở ra, buông bút nói: “Hiện tại cảm thấy sao rồi?”

“Ừ, cảm giác tốt lắm.” Phương Khác cảm nhận một chút, giật mình nói, hình như y lại sắp đột phá rồi.

Diệp Vu Thời ấn lên cổ tay Phương Khác, linh thức nhẹ dò rồi rút ra. “Ngươi.” Diệp Vu Thời khẽ híp mắt.

Phương Khác nhìn vẻ mặt Diệp Vu Thời, không biết sao lại cảm thấy căng thẳng.

“Phương sư đệ, giờ tuất hôm nay di phủ sẽ mở.” Diệp Vu Thời bình tĩnh nhìn Phương Khác. Thái độ không mặn không nhạt: “Tuy mơ hồ có cảm giác đột phá, nhưng ngươi vẫn còn quá yếu. Vô cùng yếu, ngươi sẽ chết.”

Liên tục nghe hai người nói y yếu, sẽ chết. Rốt cuộc y yếu đến độ nào. Y có thể nói một câu các người là miệng quạ đen không?

“Hiện tại [Thành Thái An] tập trung rất nhiều tu sĩ, tu sĩ kỳ kim đan chiếm đa số, do Thái Hành cách Côn Luân ta quá xa, những người khác trong môn phái sợ là không đến kịp trong hôm nay.” Diệp Vu Thời khẽ cong mắt, tỉ mỉ đánh giá vẻ mặt Phương Khác.

“Ngươi có hai chọn lựa, một là một mình ở lại ngoài di phủ, phái Thái Hành sẽ có người hạ thủ với ngươi, ngươi địch không lại, sẽ chết. Hai là cùng chúng ta vào di phủ, nhưng tranh đấu giữa các tu sĩ sẽ khác biệt cực lớn với lúc ở bí cảnh Côn Luân, ngươi sống trong nội môn chưa từng tiếp xúc với nguyên tắc tàn khốc chân chính, kẻ mạnh sống kẻ yếu chết, ngươi đi cùng chúng ta, phải đối diện với rất nhiều tu sĩ kim đan, có thể sẽ chết. Ngươi chọn thế nào?” Diệp Vu Thời chậm rãi nói.

“Đi cùng mọi người.” Phương Khác thầm phỉ nhổ, còn gọi là chọn lựa sao? Chết đó chết đó.

“Ta nghĩ thuật ngươi giết chết nữ tu đó là [Thốn Mộc quyết] tăng thêm một [Cấp Linh quyết] đúng không, nhưng chỗ xấu chính là ngươi không thể khống chế nó chỉ lấy linh lực từ ngoại giới mà nó lại lấy linh lực trong người ngươi.” Diệp Vu Thời đạm nhạt nói.

Phương Khác chớp mắt, gật đầu.

Diệp Vu Thời chậm rãi bỏ phù bút trên bàn và mực nước đặc chế vào nhẫn Nạp Hư, sau đó giao năm lá bùa đã chế xong cho Phương Khác.

Phương Khác kinh ngạc trợn to mắt.

“Lá bùa này, ta gọi nó là [Mộc Linh phù], mộc linh lực mà nó bao hàm đủ cho ngươi thi triển thuật đó hai lần.”

Phương Khác nhận bùa, vẻ mặt hơi hoảng hốt: "… Cảm ơn."

"Sư đệ khách khí quá." Diệp Vu Thời đảo mắt nhìn Phương Khác, máy móc phô diễn một câu khách sáo.

"Ta sẽ không trở thành phiền toái." Phương Khác mím môi nói.

Diệp Vu Thời nhẹ đánh giá Phương Khác từ đầu đến chân, hồi lâu mới nói: "Tốt nhất là không."

Phương Khác không nói gì được, nhiều lần được người này cứu, quả thật không có đủ tự tin nói ra câu đó. Y muốn trở nên mạnh mẽ, khi đối diện tu sĩ Thái Hành, lần đầu tiên cảm thấy mình nhỏ yếu, lúc thấy Trần sư huynh bị sỉ nhục lần đầu tiên cảm thấy thống hận thực lực của mình quá thấp. Một kẻ vô năng như thế, thật đáng thương.

"Diệp sư huynh, không biết huynh có biết Thái A không?" Phương Khác hỏi.

"Thái A? Kiếm vô phẩm, Thái A?" Diệp Vu Thời chậm rãi đặt ly trà trong tay xuống.

Kiếm. Hóa ra Thái A quả nhiên là một thanh kiếm, Phương Khác nhíu mày, khó trách nói gì mà hiến tế cho kiếm.

"Thái A có lai lịch gì?" Phương Khác lại hỏi, nhìn Diệp Vu Thời một cái, vội nói tiếp: "Xin Diệp sư huynh vui lòng chỉ bảo."

Diệp Vu Thời liếc Phương Khác một cái, cong môi cười: "Ta luôn muốn hỏi, rốt cuộc ngươi biết những gì về ta? Ví như [Ảnh Bích]?"

[Ảnh Bích] chính là kiện linh khí trên người hắn, linh khí thất phẩm. Cho dù là tu sĩ kỳ hóa thần cũng không thể phát hiện được ngụy trang của người mang [Ảnh Bích].

Diệp Vu Thời cong mắt, sát cơ chợt lóe.

Người chết vì tài, điểu chết vì thực. Nếu Phương Khác truyền tin về kiện linh khí của hắn ra, linh khí thất phẩm, với thực lực của hắn bây giờ căn

bản không thể giữ nổi.

“[Ảnh Bích]?” Phương Khác hoang mang lặp lại, y thật sự không biết [Ảnh Bích] là gì, trên quyển sách đó chẳng qua chỉ viết Diệp Vu Thời có một kiện linh khí, nhưng chưa từng nói là linh khí gì.

Phương Khác nghĩ nghĩ, chợt hiểu ra hàm ý Diệp Vu Thời. Sắc mặt liền đông cứng, y biết gì về hắn… y biết nhiều lắm. Ví như… hắn là thụ, hay như sau này hắn càng lợi hại hơn, và hắn là người bề ngoài ôn nhuận như ngọc, tươi cười dịu dàng nhưng thực chất lãnh tĩnh lại lang độc, giỏi bố cục.

Đương nhiên, mấy cái này đều được viết trong sách.

Theo sự hiểu biết do chính Phương Khác tiếp xúc, Diệp Vu Thời rất hung, hung với kẻ địch, càng hung với bản thân. Có thể thấy được từ vết thương gần như xuyên thấu do Diệp Vu Thời gây ra và [Thuật Hải Thần] Tả Khâu thi triển sau đó, cùng với tử trạng thảm thiết của hai người kia.

Phương Khác hoàn hồn, phát hiện ánh mắt Diệp Vu Thời nhìn mình khá phức tạp. Sao thế? Phương Khác nghi hoặc, y có nói gì đâu.

Phương Khác không biết, ngay vừa rồi trong mắt y đã lộ ra sự tán thưởng không hề che giấu dành cho Diệp Vu Thời, còn cả thiện cảm.

Sự tán thưởng và thiện cảm này khiến Diệp Vu Thời nghi ngờ. Theo lý mà nói, cho dù Phương Khác không ghét hắn thì cũng không thể tán thưởng.

“Thái A là một thanh kiếm lưu truyền từ thời thượng cổ. Tu chân giới có năm dạng linh khí vô phẩm, gọi là vô phẩm vì chúng đã vượt qua cấp bậc của linh khí. Trong năm loại linh khí vô phẩm này có hai thanh kiếm, một thanh tên là Thái A, một thanh tên là Thuần Quân. Đều là danh kiếm thời kỳ thượng cổ. Thái A, kiếm dài hai mươi mốt tấc ba phân, chí tôn chí quý, nhân thần đều kính.”

Phương Khác nghiêm túc lắng nghe.

“Cho đến năm ngàn năm trước, cuộc chiến ba châu. Cốc Lương Mâu dẫn tu sĩ nhân tộc hoành hành hai châu yêu ma, dương danh thiên hạ. Kiếm trong tay ông chính là Thái A. Sau đó Thái A được lưu truyền trong tộc

Cốc Lương, mãi đến ba ngàn năm trăm năm trước, yêu ma lại liên hợp lần nữa, tộc Cốc Lương bị diệt sạch, năm vạn tộc nhân không còn ai sống sót. Thái A bị gãy, sau đó không còn cái tên Thái A nữa. Đây là điều viết trong điển tịch, mà về sau không còn tin tức gì về Thái A, có người hoài nghi Thái A đã biến mất khỏi dòng chảy lịch sử."

"Thái A gãy rồi?" Phương Khác kinh ngạc khó hiểu.

"Ừ." Diệp Vu Thời gật đầu.

Vậy Thái A mà y đã thấy là gì?

"Vậy Thái A có linh kiếm không?" Phương Khác lại hỏi.

"Không thể, Thái A kiếm bị gãy, cho dù có linh kiếm, thì cũng biến mất." Diệp Vu Thời nói rất khẳng định.

------oOo------

Chương 20: Vũ Hồ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trần Chử và Chu Thức Vũ nhìn nhau một cái, bầu không khí khá trầm trọng. Đội đệ tử phái Tả Khâu mặc phục sắc có hình bát quái màu đen vây chặt cấm chế di phủ như thùng sắt. Nơi ở của phái Thái Hành còn ẩn ẩn truyền đến uy áp của tu sĩ kỳ nguyên anh.

Các tán tu vốn đang ồn ào lập tức trở nên cẩn thận, phái Thái Hành đã hoàn toàn khống chế cục diện.

Sắc mặt Trần Chử cực kỳ khó coi, phái Thái Hành triệt để gài bẫy Côn Luân một phen. Trong di phủ, thứ quan trọng nhất chính là truyền thừa, ai có thể tìm được đầu tiên, thì người đó là kẻ thắng lớn nhất. Mà với thực lực phái Côn Luân, trong di phủ này chỉ có thể tự bảo vệ lấy mình. Trần Chử thầm ước lượng thực lực của năm người họ.

Phương Khác thầm than một tiếng, tòa di phủ này chưa từng xuất hiện trong tiểu thuyết. Y hoàn toàn mù mờ, nhưng bây giờ không thể quấn quýt

lấy tiểu thuyết nữa, lúc này quan trọng là phải sống sót. Bảo không lạnh không nóng thì không bằng nói là bị động, không đủ kiên định cũng không có chí hướng gì lớn, hoặc nên nói y là một người không có "phương hướng", không biết mình muốn gì, cũng không có mục tiêu gì rõ rệt.

Ở thế kỷ 21 y chính là như vậy, miễn cưỡng coi như nỗ lực thi đậu một đại học không tệ, không lo nghĩ quá nhiều đã chọn một chuyên ngành ít được quan tâm. Chuyện đáng mừng nhất chính là phát hiện mình vô cùng hứng thú với việc nghiên cứu ngôn ngữ cơ thể, biểu cảm trên mặt người khác. Tiếc rằng, cuối cùng vẫn không thể kiên trì, vì không đủ mạnh mẽ. Thầy hướng dẫn của Phương Khác cũng đành bất lực, vất vả lắm mới tìm được một nhân vật thiên tài về mặt này, kết quả lại phát hiện học sinh đó vốn không dám đối diện hiện thực. Sở thích chính là khi rảnh rỗi xem tiểu thuyết tu chân huyền huyễn.

Phương Khác liếm đôi môi đã khô, đảo mắt nhìn những tu sĩ khác, trên mặt mỗi người đều viết đầy phòng bị, còn có tính công kích do cơ thể biểu hiện ra. Những nhân vật trong tiểu thuyết thế này là dạng y luôn hướng tới, đủ kiên định, có mục tiêu, không chùn chân, không sợ hãi, dám đối mặt tất cả cản trở.

Y không được như họ, trước giờ y đều tự biết mình, y vừa không thông minh tuyệt đỉnh cũng không phúc hắc yêu nghiệt, không khắc khổ kiên định cũng không lười biếng tản mạn, không khiêm nhường cũng không kiêu ngạo.

Phương Khác, phải sống sót. Phương Khác mím môi, cười lên.

Diệp Vu Thời vô tình thấy nụ cười đó, chợt tỉnh ra. Phương Khác nhất định không biết ánh mắt của mình sáng cỡ nào. Lấp lánh phát quang như thế, như những vì sao mang ánh sáng chói mắt lấp lánh trong màn đêm.

Đây là một ánh mắt kiên định, kiên định đến mức Diệp Vu Thời thông qua ánh mắt đó thấy được bản thân lúc ấu thơ.

Sống sót, sau đó giết chết họ. Không lưu một người.

Gầy yếu, mặc y phục giá rẻ rách nát, mỗi ngày đều không thể yên ổn, cùng đám ngũ thúc luẩn quẩn bên ranh giới sinh tử. Sau đó A Thạch chết, Mi Di chết, Dạ cũng chết… người bên cạnh đều chết, cuối cùng ngũ thúc cũng

chết.

Ngũ thúc có xưng hiệu là thiên hạ đệ nhất võ giả, vậy mà dưới tay những tu tiên giả đó lại chẳng chịu nổi mười chiêu.

Sống sót, nhất định phải sống sót. Diệp Vu Thời thậm chí không bận tâm chôn cất thi thể ngũ thúc, đã bắt đầu đào vong. Sớm muộn gì những người đó cũng bị hắn giết sạch.

Tu tiên giả? Vậy thì thế nào. Một trong ngũ đại thế gia tu tiên giả, vậy thì lại thế nào. Nợ máu phải trả bằng máu, Diệp Vu Thời khô gầy vàng vọt lúc chỉ mới năm tuổi, trong mắt đã đầy kiên định. Từ phàm giới đến tu tiên giới, sau đó bái sư Côn Luân.

Không giống, Diệp Vu Thời nhìn ánh mắt Phương Khác. Họ không giống nhau, Diệp Vu Thời khẽ cong mắt, nhìn cấm chế di phủ.

Ánh sáng của cấm chế càng lúc càng yếu, đây là một loại cấm chế cổ xưa nhất, vô cùng thịnh hành hơn hai ngàn năm trước. Lực phòng ngự kinh người, hơn nữa thủ pháp bố trí tuy đơn giản nhưng hay thay đổi, khó thể phá giải, sau đó thì không có ai dùng loại cấm chế này nữa. Vì sau này trận pháp sư phát hiện căn bản không cần phải phá giải cấm chế này, chỉ cần tìm được [điểm] của cấm chế, thì có thể dùng [phản cấm chế] không ngừng trùng kích nó, lực phòng ngự mạnh cũng là nguyên nhân khiến nó tiêu hao linh lực rất lớn. Linh lực đến từ linh thạch để bố trận, một khi tiêu sạch, cấm chế này hoàn toàn không còn tác dụng nữa.

So với những cấm chế khác, loại cấm chế này không những tiêu hao nhiều năng lượng mà thời gian duy trì cũng ngắn. Vì thế loại trận pháp đó cũng trở thành gân gà, ăn thì vô vị, nhưng vứt thì tiếc.

Ánh sáng cấm chế tản đi, lập tức mọi người đều ngẩn ra.

Vì di phủ này nằm ở dưới đất, hang động nho nhỏ cũng bị mở rộng thành hố lớn hình tròn mấy chục mét. Hố lớn đào sâu đến mười mấy mét thì chạm vào cấm chế, lúc này cấm chế đã tan, tầng đất mỏng manh lập tức rớt vào trong di phủ.

Thông qua hố lớn hình tròn lại là một khu rừng… một khu rừng rậm rạp. Mọi người đều sửng sốt, chưa từng thấy di phủ thế này. Rừng mọc dưới

đất?

Vài bóng người nhanh chóng tiến vào di phủ, những người còn lại lập tức phản ứng, ùa vào như ong vỡ tổ.

Đám người Phương Khác thuộc nhóm đầu tiên vào di phủ.

Phương Khác vừa vào di phủ đã thầm kêu không tốt, sau khi vào rồi lại không phải đang ở trong khu rừng quái dị đã nhìn thấy, mà là một vùng sương mù mông lung. Mưa bụi lất phất như mùa xuân, vô cùng mờ mịt. Nhưng điều làm Phương Khác biến sắc là đám người Diệp Vu Thời không xuất hiện ở đây. Rõ ràng cùng vào, nhưng bây giờ chỉ còn mình y.

Phương Khác lấy ra một tờ giấy súc, đầu ngón tay điểm sáng, nhanh chóng gấp thành hạc giấy.

"Trần sư huynh, các huynh đang ở đâu?" Điểm ngón tay mang ánh sáng lên người hạc giấy, hạc giấy nổi lên… nhưng nửa ngày không có dấu hiệu bay đi.

Bị ngắt liên hệ rồi, y bị vây trong trận pháp này. Đối với hạc giấy, chỉ cần ngươi có ký hiệu của người đó, bất kể bao xa đều có thể để hạc giấy truyền tin. Nếu không thể sử dụng hạc giấy, nói rõ ngươi đang ở trong trận pháp.

Phương Khác nhìn trời mưa mông lung, qua màn mưa dày đặt này tầm nhìn bị giảm mạnh, ngoài năm bước đã là một vùng trắng xóa. Phương Khác ngẩng đầu, rõ ràng đang ở dưới đất, nhưng nơi này lại như đang ở trên mặt đất.

Ảo trận?

Phương Khác nhíu mày, lật ngón tay lên tạo một thủ thế phức tạp. Ánh sáng chớp lóe, đúng như dự liệu không xuất hiện điểm tựa.

Phàm là ảo cảnh, thì thiên biến vạn hóa, mà trong thiên biến vạn hóa này lại có một vài nơi vĩnh viễn không thay đổi, đó chính là điểm tựa, cũng được gọi là sơ hở của ảo trận.

Không phải ảo trận? Hay công lực của y chưa đủ? Phương Khác nghiêng đầu, xác định phương hướng phải đi, trên đỉnh đầu là một màn linh lực

trông suốt tròn như miếng bánh. Đi xuyên màn mưa, cảnh tượng trước mắt chẳng hề thay đổi, vẫn là màn mưa liên miên bất tận, mặt đất màu nâu đen, trống rỗng không có vật gì.

Bỗng, Phương Khác kinh ngạc, màn mưa liên miên bất tận vốn không có lực sát thương gì chợt biến thành tinh thể như kim mảnh, đâm về hướng y.

------oOo------

Chương 21: Kinh thiên nhất kiếm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Khác với Phương Khác, sau khi vào đây Diệp Vu Thời đến một vùng biển mây, biển mây xinh đẹp như mộng như ảo.

Không ngờ lại là [Tam Huyễn Thiên], đầu ngón tay Diệp Vu Thời xuất hiện một ngọn lửa trong suốt, tâm lửa là băng lam quái dị. Những đám mây dày đặc đó vừa chạm đến ngọn lửa đã hóa thành sương mưa biến mất tăm.

Quả nhiên là [Tam Huyễn Thiên], chỗ này tuyệt đối không phải là di phủ nhân tộc hai ngàn năm trước gì cả. [Tam Huyễn Thiên] là bí pháp của yêu tộc.

Tam thiên đại trận chia ra là [Vụ Huyễn Thiên], [Vũ Huyễn Thiên], [Vân Huyễn Thiên], nhưng không phải là ảo trận, mà là một không gian tồn tại chân chính.

Diệp Vu Thời không có biểu cảm gì, nhìn như nhẹ nhõm thực chất là bảo trì cảnh giác cao độ, con mắt hẹp dài tràn đầy lãnh liệt. Đây là bí pháp nổi tiếng yêu tộc được ghi chép trong thẻ ngọc liên quan đến yêu tộc trong nhẫn Nạp Hư mà hắn lấy được tại bí cảnh Côn Luân.

Nhưng nếu muốn phát động Tam Huyễn Thiên thì nhất định cần phải có yêu tộc chủ trì, xem tình huống này, dường như [Tam Huyễn Thiên] không có tính công kích.

Đột nhiên truyền đến tiếng binh khí va nhau, Diệp Vu Thời đi về hướng

âm thanh truyền tới.

Là Hộ Lạc và Tả Khâu. Qua một kích, hai người đối kháng, bàn bát quái trên tay Tả Khâu xoay chuyển, tập kích không thành mà trên mặt hắn vẫn không có vẻ tiếc nuối gì, dường như sớm đã dự liệu được Hộ Lạc có thể phá được chiêu đó, thậm chí còn mỉm cười nhàn nhạt.

“Diệp huynh, thật trùng hợp. Di phủ lớn như thế, chúng ta lại có thể tương ngộ tại đây, không thể không nói đó là một loại duyên phận.”

Tả Khâu nhìn sang một hướng khác.

Trong mây mù dày đặc, thứ xuất hiện đầu tiên là một đôi giày hình đám mây, sau đó Diệp Vu Thời mới xuất hiện. Bị Tả Khâu phát hiện hắn không cảm thấy kinh ngạc, dù sao hắn không sử dụng [Ảnh Bích].

Mà Hộ Lạc vừa thấy Diệp Vu Thời đã thu liễm sát khí, mũi kiếm chạm đất. Hai người nhìn nhau một cái, trong mắt Hộ Lạc lóe qua ý cười.

Diệp Vu Thời khẽ nhíu mày, chỉ pháp như hoa, năm ngọn lửa màu băng lam lập tức bắn về phía Tả Khâu, sát cơ tất lộ.

Tả Khâu giật mình, hắn căn bản không ngờ Diệp Vu Thời lại trực tiếp xuất thủ không nói tiếng nào như vậy.

Hắn lại không biết, Diệp Vu Thời không giống những đệ tử nội môn Côn Luân mà hắn từng gặp, trước khi ra tay còn phải chào hỏi một tiếng.

Tả Khâu nhìn năm đốm lửa quái dị đó, cảm giác nguy cơ khiến hắn sợ hãi. Hắn không dám xem thường năm đốm lửa đó, vội phóng bàn bát quái ra.

“[Càn Tam Liên]” Tả Khâu chắp tay thành hình chữ thập.

Bàn bát quái nhanh chóng xoay chuyển, hình thành một màn bảo vệ nửa hình tròn úp ngược, che kín Tả Khâu bên trong. Trên nửa hình tròn xuất hiện ba hình bát quái, nên có tên là [Càn Tam Liên].

Đốm lửa đụng thẳng lên màn bảo hộ, nhưng không bị tắt, mà chảy ra như nước, lặng lẽ cháy trên màn bảo hộ.

Mặt Tả Khâu tái đi, khóe môi rỉ máu. Không ngờ được ngọn lửa này lợi hại như thế, có thể thiêu đốt màn bảo hộ của hắn.

Tả Khâu giao năm ngón tay lại: "[Khôn Lục Đoạn]"

Màn bảo vệ biến mất, vô số bàn bát quái bay ra, từng cái đánh lên năm đốm lửa, Diệp Vu Thời vung tay, đốm lửa trở về tay hắn, đã nhỏ đi một nửa.

Hộ Lạc vung kiếm kín không lộ gió, những bàn bát quái kia đều bị kiếm cản lại.

Tả Khâu khẽ nhếch môi, ngón tay vung lên, thế công càng lúc càng mãnh liệt, Hộ Lạc liền trở nên cố sức, chỉ có thể bảo vệ bộ phận quan trọng, trên người lập tức xuất hiện không ít vết máu.

Bộ pháp dưới chân Diệp Vu Thời vô cùng quái dị, có thể đi xuyên suốt trận bát quái dày đặt như thế, nhẹ nhàng như đi xuyên hoa hồ điệp, tuy trên người vẫn bị những bàn bát quái kia đả thương, nhưng không trở ngại tốc độ tiến tới của hắn.

Sắc mặt Tả Khâu đại biến, Diệp Vu Thời đã cách hắn không đến năm bước.

Diệp Vu Thời đưa tay ra, chắp hai ngón tay lại, động tác này nhìn thì chậm chạp vô cùng, ưu nhã lại còn lộ ra vị đạo không thèm bận tâm.

Nhưng Tả Khâu lại có thể cảm giác được nguy cơ chưa từng có. Nguy cơ to lớn làm hắn rợn tóc gáy, linh lực trong người nhanh chóng vận chuyển.

"[Chấn Ngưỡng Vu]" Bên môi Tả Khâu tràn ra máu tươi, chiêu này hắn chưa từng sử dụng, [Bát Quái Ly Thiên quyết] của hắn chỉ mới luyện đến tầng thứ hai. Mà vừa rồi hắn đã đột phá. Tầng ba, [Chấn Ngưỡng Vu].

Diệp Vu Thời nhẹ điểm lên ngực Tả Khâu, từng tầng sóng gợn lăn tăn chậm rãi khuếch tán từ điểm đó.

Nếu một phát điểm đó của Diệp Vu Thời là nhẹ nhàng thoải mái, thì một kích của Tả Khâu là khó khăn cố sức.

Nhưng, bàn bát quái của Tả Khâu thoáng cái chặn trước ngực, hơn nữa phát ra sóng khí như bài sơn đảo hải quanh người. Diệp Vu Thời vội điểm mũi chân, nhảy vọt ra sau, nhưng quá trễ, Hộ Lạc vung kiếm, cũng chỉ có thể khiến sóng khí ngừng lại chưa được một giây. Sóng khí dùng tốc độ mắt thường thấy được trào lên va vào Diệp Vu Thời, Diệp Vu Thời bị đánh bay, chìm vào biển mây.

Tả Khâu cũng chẳng tốt đến đâu, lúc ngàn cân treo sợi tóc được bàn bát quái cản lại, hắn di động không đến một cm, mà lỗ máu vốn nên xuất hiện ngay ngực trái của hắn đã dời xuống dưới sườn trái, hắn cảm thấy nếu không dời đi một cm đó, tim của hắn đã bị đâm một lỗ.

Không ngờ phái Côn Luân còn có cao thủ thế này, lần đó thấy được thân thủ của Diệp Vu Thời trong bí cảnh Côn Luân, hắn đã nắm chắc trong mười chiêu có thể giết chết Diệp Vu Thời, vậy mà hiện tại thân thủ Diệp Vu Thời triển hiện ra lại khiến hắn cảm thấy nguy cơ cực độ.

Lẽ nào lúc đó Diệp Vu Thời vẫn còn thừa sức, thân thủ đó là dùng để mê hoặc người khác? Trong tình huống phải một chọi hai, thân bị trọng thương, mà còn che giấu thực lực của mình. Người này có thể nói là vô cùng đáng sợ, hay là nói trong thời gian ngắn ngủi kia Diệp Vu Thời đã tăng thực lực được nhiều như vậy? Thế thì chính là thiên tài ngàn năm khó gặp.

Bất kể thế nào, Diệp Vu Thời này không thể lưu. Hắn không thể lưu lại một nhân vật nguy hiểm như thế cho phái Thái Hành, huống chi hiện tại người này đã là kẻ địch của Thái Hành. Tả Khâu vội lướt về hướng Diệp Vu Thời đã bay đi, sát khí trong mắt làm người khác không rét mà run. Hôm nay Diệp Vu Thời nhất định phải chết.

“Ngươi muốn đi đâu?” Hộ Lạc chống kiếm cản trước mặt Tả Khâu, mũi kiếm chỉ thẳng vào Tả Khâu.

Tả Khâu lạnh lùng hừ: “Không tự lượng sức, ngươi cho rằng dựa vào ngươi có thể cản ta sao?”

Hiện tại Tả Khâu không còn kiên nhẫn và thời gian, hắn chỉ một lòng muốn giết chết Diệp Vu Thời.

Mà bên phía Diệp Vu Thời, đúng như dự liệu không có đau đớn khi bị rơi

xuống đất, mà trực tiếp xuyên qua tầng mây.

Diệp Vu Thời hoàn hồn lại, phun ra một búng máu, biến đổi tư thế giữa không trung, rút phi kiếm ra, ổn định đáp xuống. Sau đó không thấy tầng mây nữa, trời đất như biến sắc, cuồng phong bạo vũ, sấm giần chớp giật. Diệp Vu Thời vội đáp xuống đất lăn một vòng, tránh khỏi một tia chớp thô như ngón tay. Tia chớp đó bắn xuống đất, tạo một hang động cực sâu lớn cỡ ngón tay, sâu không thấy đáy.

Ngay cả một người tâm chí kiên định như Diệp Vu Thời cũng không khỏi sợ hãi, nếu tia chớp này đánh lên người, chỉ sợ ngay cả tu sĩ kỳ kim đan cũng không thể chống lại.

Xem ra chỗ hắn rơi xuống có lẽ là điểm tựa của [Vân Huyễn Thiên], cho nên xuyên qua [Vân Huyễn Thiên] đến [Vũ Huyễn Thiên].

Nhưng rõ ràng [Vũ Huyễn Thiên] đã phát động tính công kích. Diệp Vu Thời che ngực, kích này khiến hắn gãy ba cái xương sườn. Diệp Vu Thời nhìn bầu trời qua màn mưa, mắt hơi trừng lên.

Giữa không trung, chớp điện đan nhau thành một cái lưới lớn, có ba tu sĩ đang đấu pháp, thân pháp nhanh như chớp điện, linh quang phát ra từ các loại thuật pháp rọi sáng một vùng trời.

Lúc này Diệp Vu Thời mới phát hiện ba người đó đang tranh đoạt một cái bình nhỏ màu lục.

[Vũ Hồ]! Khó trách [Vũ Huyễn Thiên] sẽ phát động, thì ra là có người tìm được linh bảo làm mắt trận, [Vũ Hồ].

Hiện tại tình trạng của Phương Khác cũng không tốt lắm, y bị dây mây bao lại, tạo thành hình cầu. Mà mưa kim vẫn không ngừng tấn công y, dây mây ngoài cùng nhanh chóng khô héo, mà dây mây bên trong thì nhờ linh lực của Phương Khác thúc đẩy mới mọc mới.

Năm lá bùa Diệp Vu Thời cho y, trong một canh giờ ngắn ngủi đã dùng một lá.

Chết tiệt, mưa kim gì thế này, sao lại có lực công kích mạnh như thế, phải biết dây mây của y ngay cả tu sĩ kỳ kim đan cũng không thể phá được,

nhưng đối diện mưa kim này lại không chịu nổi một kích, hệt như giấy. Đầu Phương Khác đổ đầy mồ hôi, nếu dùng sạch linh lực, y có thể tưởng tượng ra kết cục của mình, vạn kim xuyên tim còn tốt. Mưa kim dày đặt thế này, y chỉ sợ mình sẽ biến thành cái sàng.

“Ban cho nhữ khả năng bất bại. Nhữ có nguyện ý?”

Bên tai vẫn truyền đến thanh âm xa xăm của Thái A, y gắng sức bao lâu, âm thanh này liền quấn lấy y bấy lâu. Mỗi lần Phương Khác đều cảm thấy mình đang dao động.

Nói không chừng, đợi lát nữa y sẽ đáp ứng Thái A. Hiến tế cho kiếm.

Nhưng y không cam tâm! Phương Khác y đời này hận nhất bị người ép buộc. Mà lúc này dị biến phát sinh, nếu Phương Khác có thể nhìn thấy y sẽ phát hiện màn mưa liên miên trước đó đã biến thành mưa như trút nước, mà trên không trung bắt đầu đan xen chớp điện. Mưa kim mảnh đột nhiên biến thành trường kiếm, trên cả vạn trường kiếm đâm về hướng cầu mây.

Phương Khác cảm nhận được áp lực thoáng chốc tăng lên gấp trăm lần, y vội lấy ra lá bùa thứ hai, nhưng bùa chú cháy sạch với tốc độ nhìn thấy rõ ràng. Y liên tục lấy ra ba lá còn lại, cũng dùng sạch cực nhanh.

Thấy lá cuối cùng cháy chỉ còn một góc. Phương Khác hoảng hốt nghĩ đại khái mình sắp chết rồi.

“Tại sao không đáp ứng? Nhữ sẽ chết. Chết rồi thì cái gì cũng không còn. Mà nếu nhữ sống, tất cả đều có thể. Sống, mới có hy vọng không phải sao?” Thái A nói xa xăm, trong đầu Phương Khác xuất hiện một đôi mắt ảm đạm không ánh sáng.

“Trình độ thuyết phục của ngươi tăng lên rồi… nói cũng có chút đạo lý đó.” Phương Khác khổ sở chống đỡ, thậm chí có thể cảm giác được cơn nóng cháy truyền đến trong kinh mạch, cảm giác như bị thiêu đốt đó y không hề xa lạ. Tình trạng linh lực trong kinh mạch bị rút sạch đó y đã trải nghiệm mấy lần rồi.

“Ta không nguyện ý, không nguyện ý, không nguyện ý, không nguyện ý! Mẹ ngươi, nghe rõ chưa! Ta không nguyện ý! Muốn chết thì chết! Ngươi lải nhải làm quái gì, hiến tế hiến tế. Nhân cháy nhà hôi của, ngươi biến

đi!” Phương Khác cắn răng, kinh mạch phồng lên muốn nứt, gần như đứt thành từng khúc, đau đớn kịch liệt làm Phương Khác mấy lần suýt hôn mê.

Mà ở nơi Phương Khác không nhìn thấy, mạng điện đan xen ngoài cầu mây, một tia chớp thô như cánh tay nữ tử đang đánh vào cầu mây.

Toàn thân Phương Khác thấm mồ hôi, như mới chui ra từ đáy nước, đau đớn kịch liệt khiến đầu óc y trở nên trắng xóa.

Tại một nơi rất xa xôi, tựa hồ truyền đến tiếng thở dài của Thái A.

“Nhữ quá yếu, sẽ chết. Nhưng nhữ vẫn chưa thể chết. Kẻ có dấu ấn, nhữ quá ngoan cố.”

Diệp Vu Thời liễm khí, phát động [Bích Ảnh]. Nhìn đấu pháp của ba tu sĩ kia, con ngươi co rụt lại, kiếm ý thật mạnh.

Chỉ thấy [Vũ Hồ] kia đột nhiên thoát khỏi tay tu sĩ, xoay chuyển nhỏ giọt giữa không, mà kiếm ý ngập trời kia là do [Vũ Hồ] phát ra.

Ba tu sĩ kinh sợ không yên, không dám tùy tiện hành động. Kiếm ý thuần túy mà cường đại thế này, chỉ có kiếm tu chí cường mới có thể phát ra, lẽ nào có kiếm tu nhìn trúng [Vũ Hồ]? Ba người đều nghĩ như thế. Nhưng nếu có kiếm tu lợi hại cỡ này, sao lại vừa mắt một Vũ Hồ nho nhỏ. Ba người không hẹn mà cùng lùi ra sau, đồng thời phun ra một ngụm máu.

Cả ba sợ hãi khó hiểu, kiếm ý quá mạnh. Chỉ riêng kiếm ý đã khiến cả ba bị trọng thương, lẽ nào là kiếm tu kỳ nguyên anh? Cả ba nhìn nhau một cái, vốn trước đó là đánh nhau ngươi chết ta sống bây giờ lại cùng ngự pháp bảo chạy về một hướng. Hướng đó là điểm tựa của [Vũ Huyễn Thiên], có thể thoát ly [Tam Huyễn Thiên] tại đó.

Mà Diệp Vu Thời thì chậm một bước, vốn đã bị trọng thương, bây giờ lại còn bị kiếm ý đả thương.

Chỉ thấy [Vũ Hồ] đột nhiên lặng yên chậm rãi tan ra, nếu là nổ còn đỡ, nhưng đây là tan biến một cách quái dị. Kiếm đó bá đạo cỡ nào, một linh bảo ngũ phẩm như [Vũ Hồ] mà ngay cả mảnh vỡ cũng không còn.

Diệp Vu Thời trợn to mắt, thấy một người cầm kiếm đứng trên không,

chém một kiếm xuống. Diệp Vu Thời biết, kiếm đó đã chém xuống từ lâu, mà hiện tại thứ hắn thấy chỉ là hư ảnh mà thôi. Cả [Vũ Huyễn giới] này chậm rãi nứt ra từ mũi kiếm, bị chém làm hai nửa.

Cảnh giới cỡ này!

Người đó quay đầu, biểu cảm luôn ung dung của Diệp Vu Thời cũng biến đổi. Phương Khác, thế nhưng lại là Phương Khác.

Lúc này, tất cả tu sĩ đang hãm trong [Tam Huyễn Thiên] đều kinh sợ, kiếm khí cường đại chém mở cả [Tam Huyễn Thiên]. Kiếm ý bá đạo ngập trời làm người ta cảm thấy nghẹt thở.

Đám người Tiêu Xương Thu vừa đuổi đến ngoài di phủ, đều kinh ngạc nhìn kiếm ý ngập trời từ trong di phủ phát ra. Tất cả tu sĩ nghe tiếng mà đến muốn vào di phủ chia một chén canh đều bị kinh sợ ngay từ bên ngoài.

Trí Ngu Trí Tiêu cùng đến cũng kinh ngạc không thôi.

“Vô hình, vô tích, bá đạo như thế, đây là Thái A kiếm ý!” Trí Tiêu đạo nhân kinh hãi biến sắc, kinh hô.

Mà lúc này Côn Hầu đạo nhân đang bế quan tại Côn Luân, trên tay cầm một cái mai ô quy lục bích, trên mai phủ đầy đường vân, ba đồng tiền đen kịt rớt lên mai rùa.

Côn Hầu đạo nhân trầm mặt rất lâu, “Phá rồi lập, mạng số Côn Luân ta, không ngờ lại buộc lên người hai tiểu nhi.”

Mà Phương Khác đang ở trong di phủ không biết y đã tạo nên oanh động lớn cỡ nào.

Diệp Vu Thời thấy kiếm trong tay Phương Khác đột nhiên biến mất, sau đó y như bị người ném qua, rơi thẳng về phía hắn.

Diệp Vu Thời trào lên cảm giác bất đắc dĩ, cố nén đau đớn, phi thân tiếp lấy Phương Khác.

Ngay một giây trước khi hắn chạm đất, lại có biến dị. [Vũ Huyễn giới] bị chém ra dần khuếch tán từ khe nứt, xuất hiện mấy đường vân sáng. Diệp

Vu Thời mím môi, thôi thúc linh lực, ngặc nỗi lại bị vân sáng tỏa ra bao lấy.

Ngay lúc bị bao lấy, Diệp Vu Thời phát hiện, hóa ra đây là một trận truyền tống.

Trận truyền tống này thông đến đâu?

------oOo------

Chương 22: Đại lục Thanh Hoa

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sau khi kiếm khí vô hình do kiếm ý tỏa ra tan đi, bùn đất xung quanh di phủ đột nhiên sụp xuống.

Trí Ngu Trí Tiêu nhìn nhau một cái, lập tức bay vào trong di phủ, những đệ tử Côn Luân khác thì ở lại bên ngoài. Rất nhiều đạo nhân vội vã theo vào trong. Lúc này không phải là tìm bảo trong di phủ, mà để cứu người. Chu Thức Vũ là phong chủ đời kế được định trong Thiên Đan phong phái Côn Luân.

Thật nhiều tu sĩ bắt đầu phá đất chui ra từ đống đổ nát xung quanh di phủ. Lúc này trong di phủ đã không còn an toàn, trận pháp ngủ say mấy ngàn năm lũ lượt kích phát dưới uy hiếp của kiếm ý. Tu sĩ bị vây bên trong nhiều đếm không xuể.

Lúc Trí Tiêu đạo nhân xuyên qua [Vân Huyễn Thiên] đã sụp đổ cũng phải giật mình, không ngờ đây là di phủ của yêu tộc. Di phủ yêu tộc cỡ lớn thế này chỉ có thể có vào lúc ba đại lục còn chưa tách rời cơ mà? Nếu không chẳng lẽ yêu tộc này lại thống trị một thế lực lớn như thế tại đại lục Cửu Châu của nhân loại sao?

Đột nhiên trong biển mây tản ra truyền đến dao động linh lực của tu sĩ. Trí Tiêu bước liền vài bước, co thành tấc, trong chớp mắt đã xuất hiện tại vị trí linh lực dao động.

Một tiểu bối mặc phục sức phái Côn Luân chồng chất vết thương cầm

kiếm, miễn cưỡng đứng thẳng nhưng đã hôn mê, Trí Tiêu thầm tán thưởng, nghị lực thật mạnh, rõ ràng đã hôn mê nhưng vẫn đứng thẳng. Là Hộ Lạc, Trí Tiêu nhìn đối diện, rõ ràng còn có đệ tử phái Thái Hành đang muốn phát ra một kích cuối cùng.

Trí Tiêu phất ống tay áo, một đạo kình khí mạnh mẽ chỉ thẳng vào Tả Khâu. Tả Khâu để lộ ra con mắt phải, sự trong trẻo vốn có đã biến mất, con ngươi đen như mực lóe ra u quang lạnh lẽo, tản ra đầy sát cơ còn cả hung lệ.

“Trí Tiêu, mười năm không gặp, không ngờ phái Côn Luân của ngươi càng lúc càng bỉ ổi, ra tay với cả tiểu bối, thực là vô nghĩa.” Kèm với một tiếng hừ lạnh, một gương mặt tuấn mỹ, nhưng vết sẹo dài kéo từ khóe mắt trái tới khóe môi sâu tận xương khiến hắn có vẻ càng thêm âm trầm. Trong tay tu sĩ phái Thái Hành này nhẹ quẫy phất trần, cản lại đạo kình khí kia, lạnh lùng nói.

“Phàm là nguy hiểm thì phải tiêu diệt, lẽ nào ta không nên tiêu diệt mầm họa gây nguy hiểm cho Côn Luân ta sao? Thà giết lầm quyết không bỏ sót. Tiêu Vân Dật, đây là ta học theo ngươi.” Trí Tiêu cũng lạnh lùng nhìn tu sĩ tuấn mỹ phái Thái Hành, mái tóc hoa râm bị kình khí chưa tán thổi tung. Ngón tay khẽ động, một cái lưới lớn màu trắng sữa bao lấy Hộ Lạc. Mũi chân nhẹ điểm, thoáng chốc đã không thấy.

Tiêu Vân Dật thấy cái lưới đó thì ngẩn ra vài giây, sau đó sắc mặt như băng, lạnh lẽo nhìn Tả Khâu sau lưng mình. Lúc này những tu sĩ phái Thái Hành khác cũng đã đuổi đến nơi này.

“Đại nhân!” [Vân Huyễn Thiên] sớm đã không còn ổn, nhưng mấy tu sĩ đến sau vẫn thuần thục hành lễ với Tả Khâu, sau đó mới nhìn sang Tiêu Vân Dật, cung kính gọi: “Tiêu trưởng lão.”

“Phế vật.” Tiêu Vân Dật bỏ lại một câu rồi biến mất.

Tả Khâu nhếch nhác vô cùng, nhưng sát khí hắn tỏa ra vẫn khiến các tu sĩ khác không rét mà run. Những đệ tử Thái Hành khác dìu Tả Khâu muốn ra khỏi di phủ.

Tả Khâu che con mắt trái đã hơi bị lệnh, nơi đó chỉ còn một hõm mắt sâu hoắm phủ đầy vết thương. Mắt trái của Tả Khâu trông cứ như bị người ta

móc ra, chỉ có móc mắt ra mới lưu lại vết thương hoàn chỉnh như vậy, vừa nhìn thấy đã lạnh lẽo toàn thân.

Mắt phải còn hoàn hảo hơi khép lại, mắt khôi phục trong trẻo, khóe môi mang theo nụ cười cực nhu hòa, phối với con mắt trái đáng sợ, chỉ làm người ta cảm thấy vô cùng quái dị. Tràn đầy vị đạo âm trầm.

"Côn Luân, Diệp Vu Thời, Hộ Lạc. Tiêu Vân Dật… Ha." Tả Khâu lầm bầm, không nhìn con mắt trái đó, tươi cười càng thêm nhu hòa mỹ lệ.

Trí Tiêu đạo nhân ném Hộ Lạc cho đệ tử Côn Luân xong, thấy sau lưng Trí Ngu là Chu Thức Vũ có vẻ không còn hơi thở thì hơi giật mình. Làn da trắng nõn của Chu Thức Vũ hiện nay biến thành màu xanh lục quái dị, rõ ràng bị trúng độc. Xem ra [Vụ Huyễn Thiên] còn hung hiểm hơn hai Thiên khác, trên người Chu Thức Vũ có vô số đan dược mà vẫn còn bị vậy. Trần Chử và Viên Kim so ra còn tốt hơn Chu Thức Vũ nhiều.

Di phủ này rất có vấn đề.

Trí Ngu nhẹ than một tiếng, sáu đệ tử nội môn trong phái, bốn bị trọng thương, hai người mất tích. Diệp Vu Thời, đệ tử nội môn đầu tiên, La Thanh La phong chủ Luyện Khí phong đều xem trọng, muốn nhận hắn làm đệ tử nhập thất thứ ba, hiện tại phải nói năng thế nào đây.

La phong tử mà điên lên thì cũng chẳng kém hơn Trí Tiêu là bao.

Sau khi di phủ sụp đổ các thế lực trên đại lục Cửu Châu đều chú mục vào đây, kiếm ý kinh thiên, di phủ của yêu tộc, còn có trận truyền tống cổ xưa thiếu hụt mà các tu sĩ ra sau đã nói, Côn Luân và Thái Hành chính diện lật mặt chỉa mũi kiếm vào nhau.

Những thứ này tạm thời không liên quan gì với Phương Khác và Diệp Vu Thời.

Phương Khác lờ mờ, tình trạng thân thể rất tốt, nhưng trong đầu thì cứ đau rưng rức, choáng váng thậm chí còn muốn nôn, cứ như thể bị ném trong máy giặt lăn một thời gian, tuy y không biết đó là cảm giác gì, nhưng đại khái cũng không khác biệt mấy.

Dường như rớt vào một lốc xoáy cực lớn, cảm giác mất trọng lực, choáng

váng còn có áp lực to lớp đè muốn thổ huyết.

Mà hiện tại, Phương Khác đang nằm ngữa trên bãi nước cạn đầy đá, ngay cả động cũng không muốn động.

Có người còn thảm hơn y, Phương Khác chuyển mắt sang một bên, một nửa người Diệp Vu Thời còn đang ngâm trong nước đến nay chưa tỉnh. Phương Khác nhếch môi, lộ ra hàm răng trắng tinh, cố rặn một nụ cười có mấy phần dữ tợn.

Đại khái cảm giác này gọi là hả hê? Không, có thể là một tâm lý an ủi thôi, khi mình thảm hại nhìn thấy người còn thảm hại hơn mình.

Phương Khác thở dốc dùng cả tay lẫn chân trèo lên, sau khi cố gắng đứng vững, đi về phía Diệp Vu Thời, vừa định ôm Diệp Vu Thời lên thì phát hiện mình không làm được, đầu óc y hiện tại rất choáng, vì vậy nửa ôm nửa tha hắn lên chỗ bờ khá ít đá.

Lúc này Phương Khác mới đánh giá Diệp Vu Thời.

Con mắt hẹp dài nhắm lại, sắc mặt đỏ hồng không bình thường, y há miệng, đột nhiên cảm thấy không thoải mái lắm. Tự dưng y lại cảm thấy Diệp Vu Thời rất yếu ớt.

Làm sao có thể, hắn là Diệp Vu Thời đó.

Diệp Vu Thời mà yếu ớt? Không thể nào. Người này nên vĩnh viễn một thân bạch y phiêu phiêu, mang theo nụ cười ôn hòa, cùng ngôn hành cử chỉ vô cùng ưu nhã, phiêu nhiên như tiên, lại nguy hiểm cực điểm.

Phương Khác sụ mặt, kiểm tra thương thế cho Diệp Vu Thời, chân mày nhíu chặt. Gãy ba cái xương sườn, may mà hình như Diệp Vu Thời đã dùng đan được, nội tạng không bị tổn thương, huyết quản bị nứt cũng đã lành lại.

Phương Khác nhẹ kéo Diệp Vu Thời, để hắn nằm nghiêng, cố định lại phần xương sườn đã gãy. May mà đây là thế giới tu tiên, nhưng thương thế này quá mức nghiêm trọng. Phương Khác lấy đan dược ra, thò ngón tay vào miệng Diệp Vu Thời. Mới vừa thở ra một hơi đã thấy dáng vẻ Diệp Vu Thời bị y băng kín ***g ngực, liền cảm thấy buồn cười.

Sau đó, Phương Khác dời cánh tay vốn đang đặt trên eo Diệp Vu Thời đi.

Tuy đều là nam nhân, nhưng y suýt đã quên mất, Diệp Vu Thời không giống y, Diệp Vu Thời hắn, hắn, hắn, thích nam nhân.

Nỗi lúng túng khó hiểu trào lên trong lòng Phương Khác.

Phương Khác lại nhìn Diệp Vu Thời, vẻ mặt hồi phục bình thường, đánh giá Diệp Vu Thời từ đầu đến chân.

"Chậc, nếu giống như vầy, thì dù là nam nhân có vẻ cũng không sao." Phương Khác nói, trắng trợn đảo mắt một vòng trên eo Diệp Vu Thời, vòng eo nhìn thì trắng nõn mềm mại, thực tế sờ lên có thể cảm giác được sức mạnh hàm chứa dưới lớp da mỏng. Còn có phần bụng tuy không đầy cơ bắp, nhưng cũng có sức mạnh không thể xem thường.

"Mình đang nghĩ cái gì vậy chứ." Phương Khác chợt hoàn hồn. "Gia là thẳng nam chân chính, em gái mềm mại mới là truy cầu của gia."

Khi cúi đầu, lại đối diện một cặp mắt hẹp dài lóe u quang.

Một lát sau, hai người nhếch nhác đã tự dọn dẹp ra một chỗ tạm thời coi như chốn dung thân.

Diệp Vu Thời tùy ý lấy Thủy Linh kiếm ra, tựa lên đống cỏ.

Hiện tại họ đang ở trong một sơn động, chủ nhân của sơn động này, một con linh báo đã bị họ giải quyết, trở thành vật phẩm trong túi chứa đồ, sau khi thu thập đơn giản, hai người ngồi xuống đất.

Hạc giấy không thể phát ra, xung quanh đều không có hơi người, cả hai ngự kiếm đến một thôn lạc có hơi người kiểm tra một lát, kinh hãi phát hiện, có thể họ đã không còn ở đại lục Cửu Châu nữa rồi.

Vì những "người" họ nhìn thấy, có màu tóc khác biệt rõ ràng. Màu lam, màu tím, màu lửa đỏ, năm màu rực rỡ. Đương nhiên cũng có màu đen, trừ màu tóc, những thứ khác đều không khác biệt gì người bình thường. Phương Khác rõ ràng ngẩn ra.

Mà Diệp Vu Thời thì trực tiếp lôi Phương Khác rời xa thôn lạc đó.

“Có biết đại lục Thanh Hoa không?” Diệp Vu Thời vuốt Thủy Linh kiếm, nói.

“Không biết.” Phương Khác trả lời rất dứt khoát, tiếp theo nhíu mày, lẽ nào nơi này không chỉ có đại lục Cửu Châu sao?

“Đối với yêu tộc, ngươi hiểu biết bao nhiêu?” Diệp Vu Thời khẽ nhíu mày với vẻ đương nhiên của Phương Khác.

“Hoàn toàn không hiểu.” Phương Khác thành thật đáp, nếu yêu tộc này là yêu tộc phổ biến ở thế kỷ hai mươi mốt thì y còn có thể lý giải, chẳng hạn như mấy loại tu luyện thành tinh quái.

Diệp Vu Thời liếc nhìn Phương Khác, một thẻ ngọc rơi vào tay Phương Khác.

Phương Khác trực tiếp dán thẻ ngọc lên trán.

“Thiên địa sơ phân, người, thú, thảo mộc đều không có linh trí. Nhưng, trải qua năm ngàn bốn trăm tuổi, trời giáng thần quang, mở ra linh trí. Một phần thú, thảo mộc được tắm tinh hoa, đều hóa thành nhân hình, có thiên phú thần thông. Mà nhân tộc bắt đầu đứng thẳng bước đi, sử dụng công cụ lao động, lúc này người mới chân chính trở thành ‘người’. Tam tộc sơ thành, sống chung hài hòa. Những nơi tụ lại do địa lợi, trở thành bộ lạc. Nhân tộc được gọi là ‘người’, thú tộc là ‘ma’, thảo mộc hóa hình thì là ‘yêu’.

Nhưng, ma tộc, trời sinh có thể hấp thu tinh hoa nhật nguyệt, tôi luyện thân thể đến cực điểm. Yêu tộc, biết dẫn năng lượng thiên địa tu luyện yêu thuật, cũng có đại thần thông. Duy chỉ có nhân tộc, trong vạn người không ai có thể hấp thu tinh hoa, nhưng, tốc độ sinh sôi đứng đầu ba tộc, giữa bộ lạc bắt đầu tranh đấu.

Thần Châu đại loạn, người, yêu, ma dần trở thành thế lực đối địch, chiến tranh nổi lên khắp nơi.

Sau đó lại là năm ngàn bốn trăm tuổi, nhân tộc hưng thịnh, có linh giả, tu tiên giả. Cách nói phi thăng cũng thịnh hành. Quan hệ ba tộc hòa hoãn.

Nhân, yêu, ma lại lần nữa sống chung.

Ba tộc không có gì khác mấy, nhưng thân thể nhân tộc yếu ớt, yêu tộc bình thường dung mạo tú lệ mà màu tóc khác nhau. Ma tộc mạnh mẽ nhất, nhưng sinh sôi rất thấp.

Niên đại không thể khảo chứng, có lẽ vạn năm trước, đại lục Thần Châu lại xuất hiện thần quang, Thần Châu phân làm ba, ba tộc mỗi tộc chiếm một nơi.

Của người gọi là 'Cửu Châu', của yêu tộc gọi là 'Thanh Hoa', của ma tộc gọi là 'Hoang Mạc'.

Nhưng, nhân tộc sinh sôi nảy nở không chỉ vạn vạn người. Người không có linh căn không biết tận bao nhiêu, nhân tộc đại hưng, dùng thông thiên thần thông, dần vạch ra phàm giới, bảo hộ con dân nhân tộc. Phàm giới và tu tiên giới, đến nay không quấy nhiễu lần nhau.

Thanh Lĩnh tản nhân.

Đây là ý kiến cá nhân của lão phu, phải hay không phải, chờ người đời sau khảo chứng.

Theo thiển ý của lão phu, tam tộc vốn cùng nguồn gốc, không quá ngàn năm tu tiên giới của chúng ta tất sẽ nghênh đón thời đại tam tộc chung sống. Nhưng, trước thái bình tất có đại loạn. Đại lục Thần Châu ta, sinh linh sẽ đồ thán.]

------oOo------

Chương 23: Yêu phủ Bạch Cập

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phương Khác mặc y sam bình thường, liên tục vung kiếm trong tay. Cắt, gọt, đâm, ba động tác cơ bản nhất lặp đi lặp lại, không xinh đẹp chút nào. Động tác cơ bản đơn giản nhất, Phương Khác đã đứng ở chỗ này cả ngày, chưa từng dừng lại. Từ nửa tháng trước, y đã bắt đầu luyện kiếm, rốt cuộc vung bao nhiêu kiếm rồi, y cũng quên mất.

Hôm đó rốt cuộc đã phát sinh cái gì, bản thân y cũng có ý thức. Cảm giác toàn thân tràn đầy sức mạnh, cúi nhìn thiên hạ, dường như chỉ cần có thanh kiếm trong tay, thì không có bất cứ thứ gì có thể ngăn cản y. Cảm giác cao cao tại thượng, gần như khống chế thiên hạ, dễ dàng làm người ta trầm mê.

Cảm giác đó gọi là, mạnh mẽ.

Phương Khác lại tiếp tục vung kiếm trong tay, y đã lặp lại động tác này không biết bao nhiêu lần, từ cứng ngắc ban đầu đến trôi chảy tự nhiên bây giờ.

Cảm giác đó đúng là dễ làm người si mê, nhưng nếu trầm luân vào nó, sức mạnh vốn không thuộc về mình, cuối cùng chỉ là hoa trong nước, có lẽ y sẽ đánh mất bản thân, hoặc sẽ dao động mà nói với Thái A rằng ta nguyện ý.

Tuy bất luận thế nào, hôm đó là Thái A đã cứu y không sai, còn chém ra một kiếm kinh người kia. Mặc dù y mừng, nhưng nhiều hơn là sợ hãi, sợ hãi sẽ đánh mất bản thân, sợ cuối cùng vẫn bị sức mạnh đó dụ hoặc. Sau đó Thái A không còn xuất hiện nữa, dường như âm thanh từng xuất hiện trong đầu y chỉ là một ảo giác.

Diệp Vu Thời không hỏi nhiều về ngày hôm đó, nhưng ánh mắt lại hệt như đang ngẫm nghĩ. Khi tỉnh táo lại họ đã không còn ở đại lục Cửu Châu mà đến đại lục Thanh Hoa, Diệp Vu Thời bèn đề xuất muốn y luyện kiếm.

Thể chất yêu tộc sinh ra đã mạnh hơn người, thể chất của y trong yêu tộc quá bắt mắt, luyện thể lực không cần nghi ngờ là tất yếu.

Xem tình trạng này họ phải ở trên đại lục Thanh Hoa một thời gian không ngắn, nhưng họ cần phải tìm cách trở về đai lục Cửu Châu, ở đại lục Thanh Hoa không phải là kế sách lâu dài, thân là nhân tộc, nằm trong lãnh địa yêu tộc không cẩn thận sẽ bị vạn kiếp bất phục, hơn nữa, Phương Khác nhìn Diệp Vu Thời, Diệp Vu Thời nhất định muốn về đại lục Cửu Châu.

Diệp Vu Thời vẫn mặc y sam bình thường, khoanh chân ngồi không xa Phương Khác. Đả tọa xong, Diệp Vu Thời nâng mắt nhìn Phương Khác, mái tóc ướt mồ hôi dán lên trán, vẻ mặt chuyên chú, nghiêm túc lặp lại

động tác vô vị nhàm chán. Diệp Vu Thời có chút kinh ngạc, hắn vốn cho rằng Phương Khác sẽ có chút bất mãn.

Diệp Vu Thời không dạy cho Phương Khác bất cứ kiếm quyết nào, chỉ bảo Phương Khác lặp lại ba động tác đơn giản nhất này. Từ ngày đầu tiên mệt mỏi kiệt lực, nhếnh nhác không chịu nổi rồi thậm chí cả kiếm cũng cầm không nổi đến sau đó miễn cưỡng có thể kiên trì cả ngày. Mà hiện tại, coi như đã tiêu sái thoải mái.

Làn da vốn trắng bệnh của Phương Khác đã không còn, tuy vẫn trắng nhưng thuộc dạng khỏe mạnh, thân hình yếu ớt cũng thẳng tắp hơn không ít.

"Vào nước luyện."

"A?" Phương Khác dừng động tác, nhìn Diệp Vu Thời.

"Vào nước, luyện tập vung kiếm." Diệp Vu Thời nhẹ nhàng nói, thần sắc bất biến, "Đợi ngươi có thể vung kiếm thoải mái trong dòng nước siết như khi ở trên bờ, chúng ta sẽ rời khỏi nơi này, vào thành."

Phương Khác nhíu mày, quyết định nghe theo kiến nghị của Diệp Vu Thời. Coi như y đã nhìn ra, hiện tại trước mặt y Diệp Vu Thời không thèm giả trang phô diễn nữa, dù sao hiện tại trên đại lục Thanh Hoa bọn họ chỉ có thể tin tưởng lẫn nhau. Khi thực lực của họ tăng lên, tìm biện pháp trở về tính khả thi cũng cao hơn, và an toàn hơn.

Thế là, Phương Khác thử vung kiếm trong dòng nước bình lặng, nhưng trở lực của dòng nước không thể xem thường, mỗi lần vung một kiếm còn khó khăn hơn vung mấy chục kiếm trên bờ.

Phương Khác cắn răng, mỗi khi vung một kiếm, nhớ tới một kiếm Diệp Vu Thời vung hôm đó, y chỉ có thể nói người so với người tức chết người. Kiếm này tuy không có kiếm ý, nhưng vẫn mang khí thế bức người.

Nhưng Diệp Vu Thời chỉ mỉm cười, rất tự nhiên nói: "Sở học của ta phức tạp, nhưng không một cái nào tinh thông."

Phương Khác lặng lẽ dựng ngón giữa lên, sở học phức tạp, không một cái tinh thông mẹ mi. Luyện khí, thuật pháp, phù lục, kiếm pháp… ngươi còn

có gì không biết sao? Có sao!

“Lực độ không đủ, có hình vô thần.”

Giọng nói xa xăm truyền tới, Phương Khác mắc nghẹn.

“Thái A?”

Lặng yên không tiếng động, một lát sau.

“Ngô là Thái A.”

“Rốt cuộc ngươi đang ở đâu? Ở bên trong thân thể ta sao?” Phương Khác híp mắt lại hỏi.

Thái A không trả lời, Phương Khác mím môi, dứt khoát thu kiếm lại, ngồi khoanh gối trong dòng nước.

“Thái A, không bằng chúng ta thương lượng đi? Ta không biết tại sao có thể đối thoại với ngươi, cũng không biết ngươi rốt cuộc là gì, mục đích của ngươi ta cũng không biết. Nhưng ta lại biết, ta vẫn còn giá trị với ngươi đúng không? Ngươi cần ta sống.” Phương Khác nói.

“Không phải không là nhữ không được.” Giọng nói xa xăm của Thái A lại vang lên lần nữa.

Phương Khác cười nói: “Nhưng ngươi chọn ta không phải sao? Ta là chọn lựa tốt nhất của ngươi hiện tại. Thái A, ta cũng không nhất định cần hợp tác với ngươi. Ta yếu, nhưng sức mạnh của người khác ta cũng không thèm. Ta sẽ không ký kết khế ước hiến tế gì đó với ngươi, tuyệt đối không thể. Chết cũng không thể.”

Dứt lời, Phương Khác lại đứng lên, nghịch nước chém ra một kiếm. Thái A cũng không lên tiếng nữa.

Cho đến khi màn đêm buông xuống, Phương Khác mệt mỏi kiệt lực, tiêu sạch chút khí lực cuối cùng, nhưng vẫn chưa dừng lại, Phương Khác lại tiến vào một trạng thái không linh, sóng nước lưu chuyển, mỗi một góc độ kiếm chém ra, rõ ràng cảm giác được độ khó khi vung kiếm càng lúc càng nhỏ, Phương Khác cười lên, lộ ra một hàm răng trắng. Chính là cảm giác

này. Y hung tợn chém ra một kiếm, thế kiếm vốn đình trệ vì lực cản của nước đã thoải mái hơn, thủy lưu cường đại vô cùng vào giờ khắc này cũng dừng lại không đến một giây. Tuy chỉ là một thế kiếm trong phạm vi một cổ tay, nhưng đã là thu hoạch lớn nhất của Phương Khác hôm nay.

Chút linh lực cuối cùng cũng bị rút sạch, nhưng Phương Khác lại cười thỏa mãn.

Thoát ra khỏi trạng thái không linh, hôm nay đến đây thôi, vừa hoàn hồn trước mắt Phương Khác đã tối đen. Xong rồi, xong rồi, y thất sách rồi, y không lưu lại một chút sức lực nào mà dùng sạch toàn bộ linh lực và thể lực, lần này thảm rồi. Phương Khác há miệng, ùng ục uống vài ngụm nước, vô lực để dòng nước cuốn xuống hạ lưu.

Lúc này một đôi tay vòng qua sau lưng Phương Khác ôm y kéo lên mặt nước.

"Ngươi…" Diệp Vu Thời xách Phương Khác lên, lôi khỏi nước. Trong nhất thời hắn cũng không biết phải nói gì mới tốt, bực hay cười đều không được. Sao người này lại có thể gây ra chuyện buồn cười thế chứ? Nếu không phải hắn phát hiện, đại khái Phương Khác sẽ trở thành người đầu tiên luyện kiếm trong nước rồi luyện đến mức bị nước cuốn đi luôn?

Diệp Vu Thời ôm Phương Khác đến chỗ nước cạn, đi lên bờ.

"Khụ, khụ…" Phương Khác nhất thời gấp gáp nghẹn mấy họng nước, kéo kéo Diệp Vu Thời.

"Sao rồi?" Diệp Vu Thời cúi đầu quan sát Phương Khác.

Phương Khác vô lực trợn trắng mắt, uể oải nói: "Đổi tư thế, đừng ôm như vậy…"

Diệp Vu Thời khẽ nhíu mày: "Phương sư đệ không cần lo lắng, ta vẫn ôm nổi. Hôm nay Phương sư đệ cực khổ rồi, ngày mai cũng không thể lười biếng đâu."

"Ai lo lắng ngươi có ôm nổi không, ngươi đổi tư thế sang vác cũng được." Phương Khác nói.

Diệp Vu Thời làm như không nghe thấy. Tuy không hiểu tại sao Phương Khác lại kháng cự tư thế ôm như vậy, nhưng đối với chuyện Phương Khác khó chịu hắn rất vui vẻ nhọc lòng.

Ti Lan là một tiểu yêu luyện khí tầng tám bình thường, so với yêu tộc khác, dung mạo thiên hướng bình phàm, tóc tết thành hai búi bằng thường thấy nhất. Nếu không phải tóc màu mực, căn bản không khác biệt gì với nữ tu trên đại lục Cửu Châu.

Trên lưng Ti Lan là một cái cung tinh xảo, mặc trang phục ngắn kiểu nữ màu xám dễ hành động lại chịu bẩn. Đôi ủng da nai trên chân là do A ma của nàng đã làm cho nàng trước khi đi. A ma chính là nhờ vào kỹ năng chế ủng này mới nuôi nàng đến lớn được. Ủng do A ma làm ra tuy mặt trên chỉ có [Địch Trần văn] [Cấp Tốc Phụ văn] còn có [Tiểu Phong Hành văn] đặc biệt có sẵn trên da nai, nhưng cũng so được với một đôi ủng Tật Phong tam phẩm chế tác tinh xảo, đi đường càng thêm thuận tiện nhẹ nhàng.

Nàng muốn đến [Thành Bạch Cập], yêu phủ Bạch Cập lại bắt đầu thu đệ tử rồi. Vì A ma nàng nhất định phải vào được yêu phủ Bạch Cập, nàng phải cho A ma một cuộc sống tốt đẹp. Không cần cả ngày lẫn đêm chế tạo ủng cho người ta để kiếm tiền lấy đan dược nàng cần.

Ối, Ti Lan giật mình lảo đảo, bị hai con 'yêu' đột nhiên xuất hiện trước mặt dọa đến. Sau đó nhanh chóng lấy nỏ ra bày tư thế phòng ngự.

Hai 'con' này xuất hiện từ lúc nào?

Một 'con' trông khá yếu ớt, thanh thanh tú tú có cảm giác rất sạch sẽ, 'con' còn lại, Ti Lan nghiêng đầu, tuy không đẹp như những tu sĩ nàng từng gặp, nhưng lại khiến người ta có cảm giác đặc biệt thoải mái. Giống như, giống như… Ti Lan chỉ muốn gãi đầu, nàng cũng không biết nên hình dung thế nào.

Phương Khác nhìn cây cung tinh xảo đang chờ phát động trong tay Ti Lan, bất giác nhíu mày, rõ ràng bị ngắm rồi, nhưng y lại không cảm thấy được khí cơ cũng như nửa phần nguy hiểm nào. Tình trạng này không cần nghi ngờ là rất nguy hiểm, thiên phú thần thông của tiểu nữ sinh này đại khái chính là tiễn thuật.

Mỗi yêu tộc khi vừa ra đời đã có một loại thiên phú thần thông.

“Chúng tôi không có ác ý, chỉ là chúng tôi muốn đến [Thành Bạch Cập] tham gia cuộc tuyển chọn của yêu phủ Bạch Cập, nhưng không cẩn thận bị lạc đường, cho nên muốn hỏi đường mà thôi.” Phương Khác cười nói.

Thật ra không phải họ không biết đường, trong tiểu trấn khi nghe đến yêu phủ Bạch Cập và thành Bạch Cập họ đã quyết định sẽ đến đây. Nào biết người trong trấn tuy cho họ biết đường đi, nhưng họ lại không rành rẽ đường đi, hoàn toàn không biết cách đi. Ti Lan vẫn giữ tư thế phòng ngự, vẻ mặt bán tín bán nghi, nhưng lại lấy ra một miếng da mỏng.

“Xin lỗi, ta chỉ đề phòng vạn nhất.” Ti Lan cười xin lỗi, một tay vẫn túm lấy cái cung nho nhỏ. “Ta có một tấm bản đồ da, không những có đường đi đến thành Bạch Cập còn có đường đi đến hai thành khác. Nhưng, hai vị, chuẩn bị dùng cái gì để đổi đây?”

“Đổi?” Phương Khác chớp chớp mắt.

“Có cái gì không đúng sao?” Ti Lan nghi hoặc nói: “Trao đổi đồng giá, rất công bằng mà.”

“Không, không có.” Phương Khác ngẫm nghĩ, thò tay sang Diệp Vu Thời, Diệp Vu Thời móc ra một xấp bùa.

Phương Khác giao cho Ti Lan: “Những cái này được không?”

Ti Lan nghiêng đầu, rút ra năm lá trong xấp bùa, sau đó đặt bản đồ da vào tay Phương Khác: “Nhiêu đây đủ rồi, xin tạm biệt từ đây.”

Ti Lan biểu đạt rất rõ, hy vọng bọn họ có thể giữ khoảng cách. Tại vùng hoang vu thế này, gặp yêu khác cản đường dường như là chuyện rất bình thường, giữ khoảng cách an toàn là tốt nhất.

Ti Lan lại không biết, về sau hai người này mang đến cho cuộc đời nàng biến động rất lớn.

------oOo------

Chương 24: Huyết mạch tinh hải 1

[Thành Bạch Cập] rộn ràng náo nhiệt, do mấy hôm sau yêu phủ sẽ mở, thành phố chứa một trong chín đại yêu phủ trên Thanh Hoa đại lục rầm rộ chưa từng thấy. Tu thất chuyên cho thuê đã cung không đủ cầu, thậm chí có vài tu sĩ đến muộn chỉ có thể đóng quân ngoài thành, thương nhân bản địa kiếm được đầy bát.

Tuy Ti Lan đến khá sớm, nhưng cũng không có bao nhiêu tiền dư để thuê tu thất, bèn trực tiếp dựng lều ngoài thành. Nhìn hai vị tu sĩ vẫn luôn giữ khoảng cách nhưng đi theo cả đường kia bất giác thở ra một hơi. Thật ra nên cảm tạ hai người này, nếu không phải nhờ hai người họ, tu sĩ gặp trên đường hiểu lầm cả ba đi cùng, nói không chừng với thực lực thấp như nàng sẽ bị người ta nhắm vào.

Trên đường tới đây, tình cảm của hai người đó rất tốt, làm nàng ngưỡng mộ. Cứ đêm xuống, sẽ có một người đả tọa một người luyện kiếm. Thỉnh thoảng vị tu sĩ tên Diệp Vu Thời sẽ mở miệng chỉ điểm, hoặc đích thân làm mẫu. Mà vẻ mặt nghiêm túc khi luyện kiếm của Phương Khác luôn khiến nàng bất giác nhìn về phía họ.

Lúc đó, trong mắt Phương Khác như có những vì sao chiếu sáng. Ti Lan kìm không được nghiêng đầu, những lúc này, nàng luôn nhìn đến ngẩn người, sau đó sẽ phát hiện Diệp Vu Thời nhìn nàng đầy vẻ suy ngẫm, làm nàng không biết phải cư xử ra sao.

Ti Lan thu lại tư duy bay xa, hạ mắt, ngồi ôm gối, nhìn đám người náo nhiệt rộn ràng, nàng cũng giống Phương Khác khắc khổ không lười biếng, y nhất định có thể vào yêu phủ đúng không? Tu vi của y cao hơn nàng rất nhiều, nhưng vẫn nỗ lực cẩn thận luyện những động tác cơ bản. Nàng nhất định sẽ vào được yêu phủ, nhất định. Trong mắt Ti Lan tràn đầy kiên định.

Lúc này Phương Khác và Diệp Vu Thời đang ngồi đối diện nhau trong một gian tu thất, mỗi người tỉ mỉ nghiên cứu một cái thẻ ngọc. Mấy cái thẻ ngọc này đều được cất trong nhẫn Nạp Hư Diệp Vu Thời lấy được tại bí cảnh Côn Luân, có vài cái là du ký không biết tên, một vài cái là công pháp, còn có pháp quyết, nói chung khá tạp. Diệp Vu Thời và Phương Khác hiện nay chính là đang tìm thẻ ngọc khi chép của Thanh Lĩnh tản nhân trong số thẻ ngọc này.

Thanh Lĩnh tản nhân nhất định đã từng đến hai giới yêu ma, mà thời gian ngài tọa hóa (chỉ người ngồi khoanh gối mà chết) tại bí cảnh Côn Luân sớm nhất cũng là một trăm năm trước. Vậy nói không chừng trong thẻ ngọc ghi chép của Thanh Lĩnh tản nhân sẽ có những ghi chép về thông đạo của ba đại lục.

Mấy hôm nay, họ chỉ mới hiểu được sơ sơ tình huống cơ bản của đại lục Thanh Hoa.

Đúng như những gì được ghi chép trong thẻ ngọc của Thanh Lĩnh tản nhân, nhân, yêu ma phát triển đến nay trừ trời sinh bất đồng, còn lại ngôn ngữ với hệ thống xã hội đều giống nhau. Chẳng hạn hiện tại đại lục Thanh Hoa cũng phân tu vi tu sĩ là luyện khí đến hóa thần, tiền tệ thông dụng cũng là linh thạch.

Mà đại lục Thanh Hoa không có môn phái, chỉ có tộc và thành. Mỗi thành sẽ tự làm theo ý mình. Chỉ có hai thế lực ngoài mặt vô cùng lớn, một là yêu phủ, còn một thì gọi là [Thanh Minh]. Họ chẳng dò la được bao nhiêu tin tức về [Thanh Minh], sợ sẽ gây chú ý không cần thiết. Mà yêu phủ, vì yêu phủ sắp mở, cho nên họ tìm hiểu được đại khái.

Diệp Vu Thời đột nhiên mở mắt, buông thẻ ngọc dán trên trán xuống.

“Phương sư đệ, chúng ta phải vào yêu phủ.”

Phương Khác mở mắt, thu lại linh thức trong mớ ghi chép vô cùng tạp làm y choáng váng này ra, nhìn sang Diệp Vu Thời.

Diệp Vu Thời nhẹ gõ ngón tay trỏ lên thẻ ngọc, “Trong thẻ ngọc này viết, ngài phát hiện một trận truyền tống cổ xưa trên một vách núi không tên thuộc dãy núi Ba Cách Yên của đại lục Cửu Châu, thế là ngài phí rất nhiều ngày tu sửa trận truyền tống đó, sau đó nó khởi động, ngài đột nhiên xuất hiện trên bầu trời sao bát ngát.”

“Bầu trời sao bát ngát… là yêu phủ.” Phương Khác sáng mắt, theo như tin tức Phương Khác dò la được từ miệng những thương gia của tu thất này, trong yêu phủ có một vùng trời sao bát ngát.

Diệp Vu Thời gật đầu, chân mày khẽ nhíu, Phương Khác lập tức nghĩ đến

gì đó, sắc mặt cũng biến đổi, luận tu vi y và Diệp Vu Thời đều tự tin đạt được tư cách vào yêu phủ. Nhưng bọn họ đều là người, căn bản không phù hợp điều kiện tất yếu để vào yêu phủ – huyết mạch yêu tộc.

Yêu phủ là tồn tại vô cùng đặc biệt của đại lục Thanh Hoa, không như môn phái của đại lục Cửu Châu. Yêu phủ giống mảnh đất truyền thừa thời cổ xưa hơn.

Đại lục Thanh Hoa không biết từ lúc nào đã có yêu phủ, chín tòa yêu phủ nằm ở các phương vị trên đại lục Thanh Hoa. Nói là chín tòa yêu phủ không bằng nói là chín lối vào yêu phủ.

Yêu tộc nổi danh với thuật pháp, mỗi yêu tộc đều là tu sĩ ngũ hành trời sinh. Mà ảo trận của yêu tộc còn đạt đến mức trong hư có thực, trong thực có hư. Yêu phủ có thể chính là một ảo trận lớn nhất không thể tin nổi nhất trên đời này. Thông qua lối vào yêu phủ ở những phương vị bất động, là có thể đi qua ảo trận, tiếp thụ thuật pháp truyền thừa cổ xưa.

“Thanh Lĩnh tiền bối là thông qua trận truyền tống đến được tầng một yêu phủ. Cho nên ta nghĩ trong yêu phủ nhất định có trận truyền tống thông đến đại lục Cửu Châu. Tiếc rằng hai ta đều không có huyết mạch yêu tộc.” Diệp Vu Thời không ngừng gõ lên thẻ ngọc, trong ngữ khí không nghe ra chút cảm xúc nào, nhưng Phương Khác lại nhìn ra được tâm trạng xuống dốc qua bờ môi hơi mím của hắn.

“Tầng một? Yêu phủ còn có rất nhiều tầng sao?” Phương Khác bất giác hỏi.

Diệp Vu Thời liếc Phương Khác một cái, ngữ khí khá kinh ngạc, trong con mắt hẹp dài mang theo ý cười nhàn nhạt: “Chẳng lẽ Phương sư đệ nhàn nhã trong thành Bạch Cập hai ngày chỉ biết được tầng thứ nhất của yêu phủ là [Huyết mạch tinh hải] sao?”

Phương Khác không biểu hiện gì nhưng trong lòng đã thầm rủa, ngươi cho rằng ta không thấy ý cười trong mắt ngươi sao? Giả vờ rất kinh ngạc giống lắm đó, muốn cười nhạo thì cười đi.

Phương Khác nghĩ đến hai ngày trước y giả vờ vô tình bắt chuyện với từng thương gia dò la tin tức nhưng chẳng mua một thứ gì, cuối cùng bị thương gia dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn cho không chốn dung thân, kẹp đuôi bỏ

chạy là liền cảm thấy vô cùng bi thúc.

“Yêu phủ, tổng cộng mười một tầng, mỗi tầng đều khác nhau, yêu cầu đối với tu sĩ lại càng lúc càng cao. [Huyết mạch tinh hải] chính là tầng một.” Diệp Vu Thời nói.

“Huynh làm sao dò la được?” Phương Khác hơi tiếp cận hỏi.

“Phương sư đệ muốn biết?” Diệp Vu Thời nhếch môi, ôn nhuận như ngọc.

Phương Khác nhíu mày đánh giá Diệp Vu Thời một phen, nhìn thế nào cũng thấy không mang ý tốt: “Xin Diệp sư huynh chỉ giáo.”

“Hỏi.” Diệp Vu Thời híp mắt lại, cười nhạt phun ra một từ.

“Xời.” Hiếm khi, Phương Khác nhịn không được chửi ra.

“Tu thân dưỡng tính, Phương sư đệ, vẫn chưa làm đủ.” Diệp Vu Thời vẫn cười nhạt, ngữ khí bình thản.

Phương Khác vô lực rủa thầm, y có thể cầu đừng ra vẻ trưởng giả không?

“Ta nhất định phải trở về đại lục Cửu Châu, chẳng qua có vẻ hy vọng rất mong manh. Nếu ngươi không muốn, ta cũng sẽ không cưỡng cầu.” Diệp Vu Thời bỗng ngừng cười, nhàn nhạt nói.

Phương Khác sửng sốt, sau đó ngẫm nghĩ nói: “Ta không muốn ở lại đại lục Thanh Hoa.”

“Yêu phủ ba năm mở một lần, ta và ngươi không có huyết mạch yêu tộc, không thể có được phù văn thông hành vào [Huyết mạch tinh hải], nếu ngày yêu phủ mở vẫn không có biện pháp gì khác, ta sẽ chọn cách cường ngạnh xông vào.” Mắt Diệp Vu Thời đầy lạnh lẽo, nhưng môi lại cong lên một nụ cười hoàn mỹ.

Yêu tộc trời sinh đã có thiên phú thần thông, nhưng thiên phú thần thông lại cần phải thông qua thuật pháp truyền thừa để kích phát, vì bảo đảm mỗi yêu tộc được truyền thừa, thế là có yêu phủ, yêu phủ chính là nơi để truyền thừa. Vào trong [Huyết mạch tinh hải], sẽ giống như đang ở trong một vùng sao bát ngát, trong mỗi một vì sao sẽ có một thuật pháp truyền thừa

huyết mạch yêu tộc, nếu tu vi của ngươi đủ để vào yêu phủ, vậy trong [Huyết mạch tinh hải], vì sao phù hợp với huyết mạch của ngươi sẽ kêu gọi ngươi, sau đó ban cho ngươi phù văn sau này được tự do tiến vào yêu phủ.

Cho nên ý nghĩa của yêu phủ đối với yêu tộc là rất quan trọng.

Phương Khác hầu như đã có thể tưởng tượng đến lúc đó họ sẽ phải đối diện với sự tra xét và truy sát của cả đại lục Thanh Hoa.

“Cầu thắng trong nguy hiểm.” Diệp Vu Thời nhẹ nhếch mày, cười rực rỡ, ưu nhã phong lưu không thể tả. “Vào không được thì chém giết mà vào.”

Phương Khác chớp mắt mỉm cười với Diệp Vu Thời, lấp lánh như sao: “Được thôi, sư đệ chỉ đành xá cái mạng này bồi quân tử thôi.” Nhưng nội tâm thì lặng lẽ chảy nước mắt đầy mặt, nói chém giết để vào đơn giản gọn lẹ như thế, gia vẫn chưa thích ứng với mấy loại đại khai sát giới đâu đó. Nếu thật phải vậy, đại khái y thật sự sẽ trở thành con chuột trốn đông trốn tây, thật đó.

“Không cần như thế, ngô có biện pháp để hai người nhữ vào được yêu phủ.” Trong đầu đột nhiên vang lên giọng nói xa xăm, cảnh sắc trước mắt Phương Khác chợt thay đổi.

Biển hoa đỏ máu, trường kiếm đỏ máu trong biển hoa, cùng với tội phạm dụ dỗ tóc dài màu bạc ngồi trên trường kiếm!

“Ngươi có yêu cầu gì?” Phương Khác nhíu mày hỏi.

Thái A nhẹ lắc đầu, đôi mắt ảm đạm không ánh sáng nhìn Phương Khác, trong con ngươi không phản xạ chút ánh sáng nào, tử khí nặng nề.

“Cây ráy ma, máu vân báo, cọng rễ thiết thụ… mài thành phấn cuối cùng bỏ huyết dịch yêu tộc vào đó, chấm lên trán, có thể che mắt được Huyết mạch tinh hải trong yêu phủ, lấy được phù văn.” Thái A nói tuần tự.

Phương Khác nhìn chằm chằm Thái A hồi lâu, có chút thất bại, kết luận y đưa ra là Thái A không nói dối, hắn nói toàn là thật, nhưng giúp y vào yêu phủ có ích gì cho hắn?

“Nhữ quá ngoan cố, đối với ngô cảnh giác quá sâu. Ngô chỉ là một thanh kiếm mà thôi.” Cuối cùng cảnh tượng biến mất, giọng nói xa xăm của Thái A vẫn còn vang vọng bên tai.

Phương Khác hoàn hồn lại liền giật mình, thấy ngay đôi mắt thâm trầm của Diệp Vu Thời. Y quay đầu đi, không ngờ mình lại chìm vào chỗ Thái A ngay trước mặt Diệp Vu Thời, Diệp Vu Thời đã nhìn ra cái gì rồi đúng không.

“Ta biết cách vào yêu phủ rồi.”

------oOo------

Chương 25: Tộc Đông Thanh 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sinh vật cạnh tranh, mạnh thắng yếu thua. Nguyên tắc này dường như bất luận lúc nào tại đâu ở thế giới nào cũng đều thông dụng. Cũng như hiện tại bắt đầu cạnh tranh tư cách vào yêu phủ.

Năm mươi đài thi đấu hình tròn cao đến hai mét chậm rãi dâng từ lòng đất lên, linh quang màu lục mỹ lệ chiếu sáng chói mắt.

Cách giành được tư cách vào yêu phủ rất đơn giản, ngươi đi khiêu chiến các đài chủ của năm mươi đài thi đấu hình tròn. Chỉ cần họ nhận định ngươi thông qua thì ngươi thông qua. Cái gì? Nếu phán quyết không công bằng? Vậy thì đánh cho họ rớt xuống, thắng rồi sẽ giành được tư cách. Không thắng được? Ha, người không có thực lực, làm gì có chỗ nói chuyện.

Phương Khác chớp mắt nhìn thân ảnh hư ảo giữa không trung. Đông Thanh Đồng Dạ, tuổi hai mươi, lên đến tầng ba yêu phủ, đứa con thứ ba của tộc trưởng tộc Đông Thanh [Thành Bạch Cập], nhân vật thiên chi kiều tử.

Hầu như ánh mắt của tất cả mọi người đều đặt lên Đông Thanh Đồng Dạ, vì gã không chỉ là thiên tài trăm năm mới gặp một lần, cả dung mạo cũng đáng được xưng là tuyệt sắc hiếm gặp trong yêu tộc. Nhưng trong ánh mắt

nhiều người có lẽ còn mang theo căm ghét.

Ánh mắt Phương Khác không dừng lại trên gương mặt mỹ lệ hơn cả nữ nhân của Đông Thanh Đồng Dạ kia, mà trên chỉ pháp biến ảo nhanh chóng của Đông Thanh Đồng Dạ. Lục quang nhàn nhạt, ngón tay cong lại tạo ra một đồ án phức tạp, nhìn như cực chậm rãi, thực chất đã nhanh đến một trình độ nhất định, do đó mới xuất hiện tàn ảnh chậm rãi. Tàn ảnh trước chưa tan thì tàn ảnh sau đã tới.

Phương Khác vốn cho rằng không có ai nghĩ đến việc chồng thuật pháp lại để sử dụng, vì như vậy cần chỉ pháp phải cực nhanh, nếu chỉ pháp không đủ nhanh, chồng hai thuật pháp lại còn không bằng tách ra mà sử dụng từng cái. Tốc độ chỉ pháp của Phương Khác trong số những tu sĩ cùng cấp bậc, không, chỉ sợ trong số tu sĩ kỳ kim đan cũng có thể nói là tốc độ không tồi, nhưng so với Đông Thanh Đồng Dạ thì còn lâu mới bằng.

Phương Khác thật muốn thán phục, hiện tại thuật pháp y chồng lại thành công chỉ từng sử dụng ở bí cảnh Côn Luân, đó là [Thủy Mộc Thuẫn] và [Cấp Mộc quyết] đã dùng để giết chết nữ tu Thái Hành. Hai thuật pháp này nói chính xác vẫn không phải hai thuật pháp chồng lại hoàn chỉnh, chỉ chồng được một nửa thuật pháp. Mỗi lần sử dụng linh lực của y gần như bị rút sạch. Mà thuật pháp Đông Thanh Đồng Dạ này thi triển là chồng lại ba cái.

Năm mươi đài tròn đó, là do [Thốn Mộc quyết], [Thổ Tường thuật], [Thổ Thích thuật] chồng lại mà thành, hơn nữa còn sử dụng phạm vi lớn như thế, Đông Thanh Đồng Dạ vẫn còn có vẻ thoải mái như thế, thực lực là không thể xem thường.

Tại đại lục Cửu Châu, hầu như không có việc chồng thuật pháp, cũng chưa từng có ai truyền thụ, nhưng ở đại lục Thanh Hoa lại rất bình thường. Đối với thuật pháp yêu tộc quả thật có ưu thế lớn hơn hẳn so với người.

“Sơ kỳ kim đan.” Diệp Vu Thời bỗng nói.

Phương Khác nghiêng mặt nhìn Diệp Vu Thời. Diệp Vu Thời nhẹ rũ mắt, không biết đang nghĩ cái gì. Phần lớn thời gian Diệp Vu Thời đều rất an tĩnh, trừ tu hành thì luôn mang vẻ ngẫm nghĩ. Chỉ có khi trước mặt người khác, mới biến thành phong độ lẫm lẫm, khí chất ôn hòa khiến người ta không cách nào cự tuyệt. Mâu thuẫn nhưng lại phân chia hài hòa, cứ như

người này trời sinh đã thế.

“Diệp sư huynh, huynh sắp đột phá sao?” Phương Khác hỏi, chỉ có cảnh giới tương đồng hoặc tu vi thấp hơn của mình mới có thể cảm ứng được tu vi của đối phương.

Phương Khác bĩu môi, tình tiết chạy lệch vô hạn rồi, trong truyện, đáng lý Diệp Vu Thời đã kết thành kim đan trên Thận Hành nhai rồi mà? Nhưng hiện tại không hiểu sao lại chạy đến đại lục Thanh Hoa.

“Còn kém một chút.” Diệp Vu Thời khẽ lắc đầu, ánh mắt đặt ở một chỗ, con mắt hẹp dài hơi híp lại.

Đông Thanh Đồng Dạ thi pháp hoàn tất, rồi đáp xuống một đài tròn.

Vô số thân ảnh từ trong đám người bay vọt lên, đáp lên những cái đài khác. Lát sau, những cái đài tròn màu lục nhạt đã đứng đầy người, đài chủ đã bước lên, bắt đầu tuyển chọn. Cuộc tuyển chọn kéo dài ba ngày, ban ngày tuyển chọn, ban đêm các đài chủ cần nghỉ ngơi hồi phục linh lực thể lực.

Rầm, rầm, rầm. Ba tiếng vang chấn động, trong chớp mắt đã có không ít tu sĩ phi thân bay lên. Mà phần lớn tu sĩ khác chọn lựa quan sát. Kỳ quái là trên đài tròn của Đông Thanh Đồng Dạ không có một người nào lên khiêu chiến.

Tự nhiên cũng có những tu sĩ không hiểu chạy đi hỏi thăm, ví như Phương Khác.

Tu sĩ tóc vàng bị hỏi, vẻ mặt thanh tú hơi vặn vẹo, trong mắt có hơi sợ hãi: “Lẽ nào các ngươi chưa từng xem qua cuộc tuyển chọn ba năm trước sao? Đông Thanh Đồng Dạ này, xuất thủ vô cùng hung ác, lòng dạ lại nhỏ hẹp, lại ỷ vào mình có chút địa vị tại [Thành Bạch Cập] mà cuồng vọng và khoa trương. Ba năm trước gã cũng là một trong năm mươi đài chủ, phàm là tu sĩ khiêu chiến gã thì không chết cũng tàn. Trong số những tu sĩ bị gã đánh chết hay tàn…” Tu sĩ tóc vàng đảo mắt, hạ giọng nói: “… nghe nói tu sĩ bị gã đánh chết hay tàn phần lớn có huyết mạch truyền thừa và thiên phú khá tốt nhưng không có quyền thế bối cảnh. Còn có…”

Nói được một nửa tu sĩ tóc vàng cấm thanh không nói tiếp, góc trán đổ mồ

hôi lạnh, Phương Khác đồng thời cảm giác được một khí thế mang theo ác ý cực lớn. Phương Khác ngẩng đầu, là Đông Thanh Đồng Dạ.

Gã đang dùng tư thế cao cao tại thượng lạnh lẽo nhìn họ, không, nói chính xác là nhìn Diệp Vu Thời.

Diệp Vu Thời ngẩng đầu chắp tay mà đứng, vẻ mặt tự nhiên khóe môi còn mỉm cười. Ánh mắt đang đối diện Đông Thanh Đồng Dạ, trong mắt lại như không chứa vật gì, đạo bào vải thô lại có cảm giác phiêu dật. Mà y, Phương Khác nhìn một thân vải bố hoàn toàn đại chúng của mình.

Nhưng, Phương Khác gần như muốn đỡ trán, ánh mắt này…

Quả nhiên, Đông Thanh Đồng Dạ lập tức phóng hết hoàn toàn khí thế áp lên người Diệp Vu Thời. Khí tức của Diệp Vu Thời hơi loạn, đây là khác biệt của hậu kỳ trúc cơ và sơ kỳ kim đan.

Đông Thanh Đồng Dạ đương nhiên cảm giác được biến hóa khí tức, trên gương mặt tinh xảo xuất hiện một nụ cười khinh thị bao hàm mỉa mai.

“Ai, huynh đã nói rồi mà, chúng ta đừng tạo ra những phiền phức không tất yếu, phải kín kẽ, huynh xem y phục của chúng ta, vải thô…” Phương Khác nói được một nửa, ngẩn người nhìn Diệp Vu Thời nhẹ điểm mũi chân, phi thân nhảy lên đài tròn, đài tròn của Đông Thanh Đồng Dạ thì cách đó không xa.

“Phương sư đệ, tự giải quyết ổn thỏa.” Âm thanh bình tĩnh của Diệp Vu Thời truyền tới.

“Hừ, không thể nói câu nào dễ nghe sao?” Tự giải quyết ổn thỏa gì chứ? Đồng thời Phương Khác dùng ánh mắt gần như là đồng tình nhìn Đông Thanh Đồng Dạ đang kinh ngạc. Sư huynh nhà ta luôn hành sự không theo lẽ thường, xin lỗi trước nhá. Phương Khác thầm nghĩ.

Không ít người chú ý đến màn này. Khinh thường có, hứng thú có, không mang ý tốt cũng có. Hễ là những nhân vật như thiên tài hầu như đều có một điểm chung, đó chính là kiêu ngạo. Bị khiêu khích như vậy, người không dao động quả thật rất ít. Không hiểu sao Phương Khác lại muốn cười, Diệp Vu Thời thật sự là một người theo chủ nghĩa thực dụng.

Lúc này trên đài quan sát xa xa, một người vốn đã chán ngán chuẩn bị bỏ đi lại ngồi xuống, nhân tài ngồi trên đài quan sát này là thế lực lớn nhất [Thành Bạch Cập].

Đông Thanh Đồng Dạ thè lưỡi liếm môi, ánh mắt luôn đặt trên người Diệp Vu Thời.

Phương Khác quan sát tất cả đài tròn, tìm kiếm đối thủ thích hợp. Chỉ cần thông qua không phải là được rồi sao? Cần gì quan tâm hắn là Đông Thanh Đồng Ý hay Đông Thanh Đồng Dạ, có liên quan gì với họ đâu?

Đột nhiên ánh mắt Phương Khác dừng lại trên một cái đài, là nàng, Ti Lan. Trên người toàn là máu, đặc biệt ngón tay giống như từng bị nghiền qua, huyết nhục mơ hồ. Ngay cả xương ngón tay cũng lộ ra, cây cung của nàng ta đâu? Diệp Vu Thời từng nói cây cung đó ít nhất là tứ phẩm.

Trước mắt Ti Lan là một vùng huyết sắc, sống chết cắn chặt môi, tuyệt đối tuyệt đối không được từ bỏ. Nàng nhếch nhác đứng dậy cạnh mép đài, rớt xuống là tiêu ngay. Hôm nay không thành công, ngày mai, ngày kia nàng bị thương cho dù lại khiêu chiến lần nữa cũng tuyệt đối không thể thành công.

Cho nên dù hiện tại đang đau cũng không thể từ bỏ, phải kiên trì thêm một chút, gã đã nói chỉ cần nàng có thể kiên trì một khắc thì coi như nàng qua, nhanh thôi, sắp thành công rồi.

“Ôi, ngươi nhìn nữ tu đó kìa, chậc, thật đủ thảm.” Tu sĩ tóc vàng vốn thanh tú thấy Đông Thanh Đồng Dạ không còn nhìn họ nữa, lại sáp tới.

“Vị đạo hữu này, nghe giọng điệu của ngươi hình như biết nữ tu sĩ đó?” Phương Khác hỏi.

“Tu sĩ dựng lều ở phía đông ngoài thành ai không biết nàng ta. Hôm đó cũng thật là xui xẻo, đến trễ cho nên không thuê được tu thất, ôi, lại không phải không có linh thạch, sao lại không thuê được tu thất chứ? Trú ngoài thành… khụ, hôm đó vị tu sĩ này luyện tập tiễn pháp ở một nơi khá ít người, tiễn thuật đó, thật là không có gì để nói, trăm bước xuyên đích, bách phát bách trúng.”

Phương Khác nhíu mày nhìn Ti Lan liên tục đứng lên, gần như cứ vừa

đứng lên lại bị đá bay. Mà vị đài chủ đó nhìn thần sắc có chút không nỡ, dù vậy vẫn giống như đùa nghịch đá Ti Lan ngã hết lần này đến lần khác nhưng lại không vội ném xuống đài.

Theo như tu sĩ tóc vàng nói chính là không biết sao Ti Lan lại đắc tội một tu sĩ, vị tu sĩ đó trực tiếp bẻ gãy cung. Cung tiễn ít nhất là tứ phẩm, nếu bị bẻ gãy, đối phương phải là tu sĩ bậc nào chứ?

Phương Khác nhìn lên đài, đã có thể khẳng định là có người cố ý trừng trị Ti Lan.

Mà phía dưới những tu sĩ chú ý đến đài của Ti Lan, trước đó đều cười nhạo Ti Lan không biết lượng sức, cầm một cây cung gãy mà dám lên đài, hiện tại đều trầm mặc, bao gồm cả tu sĩ tóc vàng cạnh Phương Khác, ánh mắt vốn đồng tình cũng chậm rãi trầm xuống, nghị lực thế này đáng để bọn họ bội phục.

Sắp sửa đến một khắc, trong mắt Ti Lan dường như thoáng cái cháy bùng sắc màu, nhưng ngay lúc này, tu sĩ trên đài vận thuật hỏa cầu đơn giản nhất, ném vào Ti Lan.

Ti Lan trân mắt nhìn hỏa cầu bay đến, tránh, thì sẽ rớt xuống, không tránh sẽ chết. A ma, A ma, Ti Lan liều hết sức toàn thân né tránh hỏa cầu đó, đồng thời ngữa ra sau ngã từ trên đài xuống.

Sắc màu trong mắt Ti Lan dường như chưa từng xuất hiện, lặng lẽ lui xuống. Hóa ra không phải nàng kiên trì đến cuối cùng, chỉ là người đó muốn đợi đến khắc cuối cùng khi nàng sắp đạt được hy vọng thì cho nàng thất vọng.

------oOo------

Chương 26: Tộc Đông Thanh 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ti Lan té mạnh xuống đất, va chạm cực mạnh khiến nàng thổ huyết, thân thể co giật không tự chủ. Đau đớn kịch liệt như thế, nhưng Ti Lan chỉ ngẩn ngơ nhìn bầu trời, xanh thẳm mà rộng lớn, còn có gương mặt mơ hồ không

rõ của tu sĩ trên đài… có đôi khi nỗ lực và kiên trì căn bản là vô dụng. Thiên bẩm quan trọng hơn nỗ lực, nếu nàng không yếu như vậy, A ma… A ma, Ti Lan vô dụng, Ti Lan không thể vào yêu phủ… ba năm một lần… ba năm sau… Ti Lan cố gắng đè nén nghẹn ngào, A ma có thể đợi được ba năm sao? Nước mắt làm nhòe mắt nàng.

“Ngươi vẫn ổn chứ?”

Trong mắt Ti Lan là ảnh ngược của một gương mặt thanh tú khá xa lạ, người này có đầu tóc vàng rối loạn.

“Ta không sao.” Ti Lan nhếch nhác ngồi dậy, đau đớn khiến nàng không kìm được run rẩy, nhưng người trước mắt lại khiến nàng cảm thấy vô cùng lúng túng, Ti Lan cắn rách môi muốn đứng lên.

Tu sĩ tóc vàng đưa tay dìu Ti Lan.

“Cảm ơn.” Ti Lan cẩn trọng nói, đồng thời cảm thấy không thoải mái khi bị những tu sĩ khác chú mục.

“Không cần cảm ơn, không cần cảm ơn, là vị Phương huynh đệ này bảo ta đến kéo ngươi một cái.” Tu sĩ tóc vàng nói, đồng thời âm thanh kinh ngạc của tu sĩ xung quanh khiến Ti Lan bất giác ngẩng đầu.

Ti Lan trợn to mắt, trên đài nàng vừa ngã xuống lại có một người lên khiêu chiến. Người đó… là Phương Khác. Mà những lời tu sĩ tóc vàng nói lại khiến nàng kinh ngạc.

Phương Khác đảo mắt nhìn tất cả các đài tròn, phát hiện chỉ có tu sĩ trên đài tròn này là chuyên dùng võ kỹ tấn công, thuật pháp chỉ là phụ. Mà Phương Khác đối với thuật pháp tuy có sáng tạo lạ lùng, nhưng thật sự không tính là rành rẽ. Dùng cái yếu của mình đấu với cái mạnh của người ta, không phải là chuyện ngốc hay sao. Cho nên Phương Khác ném bình đan dược liệu thương cho tu sĩ tóc vàng, rồi phi thân lên đây, một tu sĩ trung kỳ trúc cơ như y có lòng tin để đấu với tu sĩ sơ kỳ trúc cơ.

Chủ yếu nhất là y muốn thử xem kiếm pháp của mình thế nào. Dùng tu sĩ này để luyện tay rất thích hợp.

Đông Thanh Kết mắt lạnh nhìn Ti Lan rớt xuống, trên mặt bất giác xuất

hiện nụ cười trào phúng, chỉ là một tên tầng tám luyện khí.

Ti Lan hết lần này đến lần khác đứng lên đã khơi gợi bạo ngược trong lòng Đông Thanh Kết, đặc biệt là ánh mắt những tu sĩ dưới đài khác nhìn gã làm gã đặc biệt phẫn nộ. Nhìn cái gì mà nhìn, một tiểu nhân vật tầng tám luyện khí mà thôi, có gì đáng để chú tâm.

Tuy tầng tám luyện khí đã đạt đến tư cách tiến vào yêu phủ, nhưng ai bảo nàng đắc tội người không nên đắc tội chứ?

Một bóng người phi thân lao lên, Đông Thanh Kết nhăn mày, gã không nhìn ra tu vi người này sâu hay cạn, lẽ nào tu vi người này cao hơn gã?

“Tại hạ Đông Thanh Kết, đạo hữu, thỉnh.” Đông Thanh Kết tự nhiên chắp tay hành lễ, lúc nói ra tên của mình rõ ràng mang theo kiêu ngạo. Gã là người của Đông Thanh gia, Đông Thanh Kết đảo mắt nhìn dưới đài, thấy những tu sĩ vốn có chút căm phẫn đều thu lại biểu tình, khóe môi bất giác nhếch lên.

Sau đó khi Đông Thanh Kết quay sang Phương Khác đã chuyển sang vẻ nghiêm túc, hai tay tạo thành chưởng, một trước một sau cân bằng với vai, chân trái lùi về sau một bước.

Bình thường mà nói tu sĩ tham gia thi lấy tư cách vào yêu phủ tu vi không qua luyện khí, khác biệt của kỳ luyện khí và kỳ trúc cơ không phải lớn bình thường, cho nên đài chủ canh đài phần lớn đều yêu cầu phải dưới kim đan trên trúc cơ, bình thường sẽ khoảng tu vi trung kỳ trúc cơ. Mà Đông Thanh Kết trở thành đài chủ chỉ với tu vi sơ kỳ trúc cơ là có nguyên nhân.

Thiên La chưởng của gã là thiên phú thần thông được kích phát sau khi tiếp nhận truyền thừa huyết mạch lúc vào yêu phủ. Cho dù Đông Thanh Kết không phải thiên tài như Đông Thanh Đồng Dạ nhưng cũng không phải là kẻ tầm thường.

Qua hai chiêu thì để cho y qua đi, tu vi kỳ trúc cơ đoạt được tư cách vào yêu phủ là chuyện xứng đáng. Nhưng, nếu người này muốn đánh gã rớt xuống đài tròn, vậy tuyệt đối không thể. Cho dù mỗi lần tuyển chọn vào yêu phủ đều xuất hiện tình huống đài chủ bị đánh rớt xuống, nhưng trong số người bị đánh rớt xuống đó tuyệt đối không bao gồm Đông Thanh Kết.

Lúc Đông Thanh Kết đang suy nghĩ lung tung, Phương Khác chỉ đơn giản đáp lại lễ, rồi cầm kiếm bày thế, thế nhấc tay đơn giản nhanh gọn.

Phương Khác nhìn đối phương, không mang theo bất cứ vẻ khinh thường nào khi đối diện với tu sĩ có tu vi thấp hơn mình. Đừng xem thường bất cứ đối thủ nào của ngươi, huống chi, đối với kiếm pháp của y, trong lòng y thật sự không nắm chắc. Đây là lần đầu tiên thực chiến.

Đông Thanh Kết bước lên vài bước, cước bộ ưu mỹ vừa hay đạp lên một vài điểm, chưởng cũng xuất ra, mang theo kình khí đánh về phía Phương Khác, nếu tỉ mỉ quan sát sẽ phát hiện chưởng này rõ ràng đến từ chính diện, nhưng kình khí lại từ trên xuống dưới, kình khí ngưng kết lại thành dạng lưới như tơ mảnh, danh hiệu Thiên La chưởng là từ đó mà ra.

Nhưng Phương Khác lại nhẹ nhàng hóa giải chưởng, Đông Thanh Kết cũng chẳng bận tâm mấy, chưởng này gã mang ý thăm dò là chính, bị hóa giải cũng đúng thôi.

Nhưng Đông Thanh Kết lại sợ hãi biến sắc bởi mũi kiếm đang chỉ thẳng vào trán mình. Chưởng này của gã, nếu muốn hóa giải Phương Khác nhất định phải lùi về sau một bước, lúc đó chưởng tiếp theo của gã đã chờ sẵn. Ai biết Phương Khác không lùi còn tiến, mũi kiếm đã bức gần. Đây là một chiêu kiếm không chút hoa mỹ, chẳng dây dưa gì một kiếm chỉa thẳng.

Đông Thanh Kết giật lùi, hai chưởng khuấy động, một cỗ kình khí phát ra, lại là một khí kình dạng lưới. Kiếm thế của Phương Khác ngưng trệ, tiếp theo chính là một kiếm nữa.

Theo tốc độ quá chiêu của hai người càng lúc càng nhanh, Đông Thanh Kết xuất chưởng pháp kín kẽ, kiếm pháp của Phương Khác thì nhanh chóng gọn lẹ, không chiêu không phái. Chỉ là chiêu kiếm đơn giản nhất thôi cũng có thể tràn đầy sát khí. Đông Thanh Kết mệt mỏi phòng thủ, chung quy không cách nào thoát khỏi áp chế của Phương Khác. Phương Khác cũng không cách nào đột phá được phòng thủ của Đông Thanh Kết.

Cục diện lập tức chìm vào giằng co, Đông Thanh Kết càng đánh càng khó chịu khó hiểu, dựa vào Thiên La chưởng và bộ pháp của Đông Thanh gia, trước giờ chưa có ai có thể bức gần đến mức này. Cho dù đối phó với Đông Thanh Đồng Dạ gã cũng dám bảo đảm biến ảo cước bộ của mình có thể thoát khỏi khống chế của Đông Thanh Đồng Dạ, đương nhiên nếu

Đông Thanh Đồng Dạ sử dụng thuật pháp, tác chiến cự ly xa gã hoàn toàn không thể trở người.

Đông Thanh Kết tràn đầy sát khí, hoàn toàn quên trước đó đã định quá hai chiêu sẽ cho Phương Khác thông qua. Gã chỉ biết, nếu xuất hiện lỗ hỏng, người này sẽ giết chết gã.

Điều này nhìn ra từ thế kiếm của Phương Khác.

Mà Phương Khác, thế kiếm bức người như thế, nhưng ánh mắt lại tĩnh lặng, mỗi chiêu kiếm sử ra cứ như luyện tập hằng ngày, y chỉ biết, nếu thế kiếm của y có chút do dự hay đình trệ nào, để trong nước sẽ gặp trở lực càng lớn.

Đâm ra từ góc độ nào, chỗ nào nên chém lên nơi nào nên chém xuống, lúc nào nên gọt lúc nào nên chặt, những thứ này không khác gì lúc y đối diện dòng nước chảy siết.

Trong mắt Đông Thanh Kết kiếm pháp của Phương Khác đã hoàn toàn phá giải chưởng pháp của gã, nhưng thứ xuất hiện trong mắt Phương Khác không phải là sơ hở của Thiên La chưởng, mà là nơi tiết kiệm sức nhất đơn giản nhất lực cản trở trực tiếp nhỏ nhất như lúc đối diện dòng nước chảy.

Ti Lan nhìn cục diện đó, ánh mắt phức tạp.

“Thể chất của y không thích hợp làm kiếm tu, so với tu sĩ luyện thể bình thường, thể chất của y khá yếu ớt, nếu trúng một chưởng, cho dù tu vi của y cao hơn đối phương, y cũng sẽ trọng thương mà bại, bản chất của y là tu sĩ thuật pháp.”

Ti Lan nghe tiếng nghiêng đầu, không biết khi nào Diệp Vu Thời đã đi tới dưới đài này. Con mắt hẹp dài tạo độ cong dễ nhìn. Ti Lan ngẩn ngơ thất thần. Mắt Phương Khác sáng rực mà trong vắt dễ hiểu bất ngờ, còn Diệp Vu Thời là mông lung sương mù trông như ôn nhu thực chất khó dò.

Diệp Vu Thời mỉm cười với Ti Lan, nụ cười như gió xuân còn có khí chất xuất trần, rõ ràng sẽ khiến rất nhiều người nảy sinh hảo cảm, nhưng không biết tại sao mỗi lần thấy ánh mắt Diệp Vu Thời, nàng sẽ cảm thấy một luồng hơi lạnh, lạnh đến tận xương. Nàng cảm thấy Diệp Vu Thời giống như cơn mưa mông lung vào đầu xuân, nhìn thì ôn nhu mỹ lệ, nhưng nếu

đặt mình vào trong đó, sẽ cảm thấy lạnh lẽo tận xương.

Nhưng ánh mắt Phương Khác nhìn Diệp Vu Thời, là tín nhiệm, tín nhiệm chắc chắn.

Ti Lan không mở miệng, nàng biết Diệp Vu Thời còn chưa nói xong.

“Nhưng ngộ tính của y đối với kiếm, đến nay ta chưa thấy ai sánh bằng. Kiếm của y, là kiếm của y. Không có bóng dáng của bất cứ ai cũng không có bất cứ phe phái nào.” Diệp Vu Thời vừa dứt lời, bên cạnh truyền đến từng tiếng kinh hô.

Ti Lan trợn to mắt, chi thấy Đông Thanh Kết đã lùi đến mép đài, thậm chí một chân chỉ còn một nửa trên đài, khí tức cả hai đều không ổn định, chiến đấu tiết tấu nhanh như vậy, thể lực linh lực cả hai đều tiêu hao khá lớn.

Sắc mặt Đông Thanh Kết mang theo hoảng loạn dễ nhận ra, Phương Khác lại ra một kiếm, nhắm thẳng vào hầu kết của Đông Thanh Kết.

Lùi, sẽ rớt xuống, không lùi, có thể sẽ chết. Đông Thanh Kết biến ảo hai tay, chân trái bước tới trước, hai chưởng cùng ra, dùng hai chưởng kẹp lại kiếm của Phương Khác, gã nghiêng người đưa song chưởng đi thuận theo thân kiếm, tay trái tạo chưởng chém tới cổ Phương Khác.

Dưới đài có không ít người hít ngược một hơi, chưởng này chém thật hiểm, tình trạng hung hiểm vạn phần, Phương Khác xoay thân kiếm, đẩy chưởng phải của Đông Thanh Kết ra. Phương Khác đạp lên bụng Đông Thanh Kết, Đông Thanh Kết mang vẻ kinh ngạc ngã ra sau rớt xuống đài.

“Má, nghĩ gia không có chân sao?” Phương Khác cười khinh bỉ, máu nhỏ giọt từ trường kiếm trong tay. Đứng trên cao nhìn Đông Thanh Kết lảo đảo đổi tư thế giữa không trung, sau đó thở dốc ngã xuống đất.

Từ dưới nhìn lên, Phương Khác cầm kiếm mà đứng, nụ cười tùy ý, có mấy phần ngọc thụ lâm phong. Tiếc rằng dù vẻ mặt Phương Khác vẫn như bình thường, nhưng trong nội tâm lại đầy câm nín, đạp lên bụng người đó một đạp cảm giác như đạp lên tường, chân đau quá trời… y là một tu sĩ ngũ hành, tu sĩ thuật pháp theo cách nói của đại lục Thanh Hoa. Đá một tu sĩ luyện khí, một võ tu chân chân chính chính, cảm giác thành tựu này… ừm, thật không tồi.

“Vẫn chưa có bất cứ tin tức gì sao?” Trí Ngu đạo nhân bất giác nhíu mày, trong số những người vào di phủ, thẻ ngọc của Trần Chử, Viên Kim đã vỡ, nhưng của Diệp Vu Thời và Phương Khác vẫn hoàn hảo, vậy mà đến nay không có tin tức nào, cứ như đã bốc hơi khỏi di phủ.

Tiêu Xương Thu gật đầu, sắc mặt không tốt lắm. Gần đây Thái Hành càng lúc càng có nhiều động tác đối phó Côn Luân.

“Thôi vậy, tạm dừng việc tìm kiếm bọn chúng, nếu thẻ ngọc chưa vỡ, vậy còn sống trên đời, mỗi người có duyên phận riêng. Các ngươi phái thêm nhân thủ đi tìm hai người trong quẻ của trưởng lão Trí Hậu. Đặt trọng điểm lên kiếm tu.” Trí Ngu đạo nhân nói.

“Sư bá, tốn nhiều nhân lực vật lực như thế để tìm kiếm hai người có thể không tồn tại thì có ý nghĩa gì không?” Tiêu Xương Thu hỏi.

Trí Ngu nhìn Tiêu Xương Thu một cái: “Thuật bói quẻ quả thật không thể hoàn toàn tin tưởng, nhưng lần này… thọ nguyên của Trí Hậu sắp tận.” Ngữ khí nghiêm túc mang theo mấy phần bi thương.

Lần đầu tiên trên gương mặt không có biểu cảm của Tiêu Xương Thu xuất hiện vẻ kinh ngạc. Tướng sĩ trong tu sĩ có thể nói là vô cùng ít, nguyên nhân trong đó chính là, hao tổn thọ nguyên. Mà tướng sĩ bói quẻ, không phải vô cùng rõ ràng chỉ có thể nhìn sơ đại khái. Do đó tu sĩ nguyện ý học bói quẻ càng thêm ít. Nhưng mỗi đại môn phái đều sẽ có tướng sĩ. Sự tồn tại của họ… chính là để hy sinh cho môn phái.

Thọ nguyên của trưởng lão Trí Hậu tổn hao nghiêm trọng như thế, vậy quẻ lần này, sợ là thật sự liên quan đến mệnh số của Côn Luân. Tiếc rằng chỉ biết hai người đó có liên quan đến mạng số Côn Luân, còn là phúc hay họa lại không rõ ràng.

------oOo------

Chương 27: Tộc Đông Thanh 3

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đông Thanh Kết nhìn chằm chằm Phương Khác đứng trên đài, gân cổ nhảy giần giật, hai tay siết thành quyền, máu đỏ tươi chảy thuận theo kẽ ngón tay, trong mắt có không cam lòng có khuất nhục và phần nhiều là phẫn hận.

Dưới ánh mắt mọi người, Đông Thanh Kết gã bị đạp xuống khỏi đài, đây là sỉ nhục, là sỉ nhục của người Đông Thanh gia.

"Uy phong thật lớn." Kèm với âm thanh này, cảm giác áp bách cường đại ập đến Phương Khác, lập tức y cảm thấy nặng nề, phải khom người xuống, nếu không hải trong tay đang cầm kiếm, sợ rằng đã trực tiếp ngã nhào. Cho dù là vậy trong miệng Phương Khác vẫn trào lên vị tanh ngọt.

Phương Khác nuốt thứ tanh ngọt đó xuống, che ngực: "Má ơi, quả nhiên muốn giả B không dễ chút nào." (B: ngầu)

Đông Thanh Đồng Dạ lên tiếng khiến tất cả mọi người đều yên tĩnh, tại thành Bạch Cập mà chế nhạo tộc nhân Đông Thanh không cần nghi ngờ là cách làm ngu xuẩn. Cho dù Đông Thanh Kết có mâu thuẫn cỡ nào vớ Đông Thanh Đồng Dạ, nhưng hai người đều là người của tộc Đông Thanh. Đông Thanh Đồng Dạ nhếch môi nhìn dáng vẻ nhếch nhác của Phương Khác, bật cười chế nhạo.

Ánh mắt đầy ác ý của Đông Thanh Đồng Dạ đảo đảo trên người Phương Khác, sau đó như cười như không nhìn Diệp Vu Thời một cái, chỉ một cái nhìn, sắc mặt Đông Thanh Đồng Dạ lại biến đổi. Một ngọn lửa màu lam băng uốn khúc quái dị đang đánh về phía gã. Mà Diệp Vu Thời nghiễm nhiên đã xuất hiên trên đài tròn.

Không ngờ hắn lại dám khiêu chiến kẻ hung tàn như Đông Thanh Đồng Dạ, chúng tu sĩ đều lặng yên.

Trên đài quan sát cũng phát ra tiếng kêu nghi ngờ.

Nhân lúc mọi người không chú ý, Phương Khác che ngực lảo đảo nhảy xuống đài. Câu nói vừa rồi của Đông Thanh Đồng Dạ nhìn thì bình thường, thực tế lại tụ âm thành sóng, trùng kích khiến nội tạng y bị thương không nhẹ.

"Đã thỏa thuận sẽ không chơi trội mà?" Phương Khác nhìn Diệp Vu Thời

phi thân lên, không khỏi nhe răng cười. Đông Thanh Đồng Dạ, ám toán gia, ngươi chết chắc rồi.

Ngón tay Đông Thanh Đồng Dạ thoáng chốc biến ảo, một đóa sen nở rộ, Đông Thanh Đồng Dạ phi thân lên, hơi nước ngập trời như sắp sửa đổ mưa.

Hơi nước càng lúc càng nồng, bao kín cả đài tròn, bao gồm luôn Diệp Vu Thời. Đông Thanh Đồng Dạ đứng phía trên hơi nước, bất giác cười lạnh.

Hơi nước này nhìn như vô hại, thực chất lực công kích rất mạnh, mỗi hạt nước đều nằm ở trạng thái xoay chuyển cao tốc, một khi bị dính vào, thì sẽ thương tích đầy người. Đông Thanh Đồng Dạ biến đổi thế tay, hơi nước trên đài biến thành lốc xoáy, bắt đầu nhanh chóng xoay chuyển, hơn nữa còn xuất hiện tiếng ầm ầm kịch liệt, thể hiện uy lực khủng bố mà nó hàm chứa.

Trên mặt Đông Thanh Kết xuất hiện sự khủng hoảng, người này có lai lịch gì mà khiến Đông Thanh Đồng Dạ xuất chiêu này ra – thuật pháp thành danh của Đông Thanh Đồng Dạ – [Thủy Vụ Mạn Thiên].

Một phần người xem bất giác lắc đầu thở dài, thắng bại đã phân, cách biệt quá lớn.

Chỉ riêng Phương Khác sau khi nuốt một viên đan được, hưng phấn bừng bừng nhìn lên đài, không có chút lo lắng nào.

Khi tốc độ cơn lốc hơi nước tăng nhanh đến cực điểm, đột nhiên có âm thanh như hắt nước, hơi nước ngập trời lập tức ngưng kết thành những hạt băng lóng lánh rớt xuống.

Diệp Vu Thời đứng trên đài tròn, quanh người trôi nổi bảy ngọn lửa màu lam băng. Ngọn lửa màu lam băng u tĩnh yên lặng thiêu đốt, xoay chuyển nhỏ giọt quanh Diệp Vu Thời, lộ ra sự quái dị không tên. Mà Diệp Vu Thời cũng nhếch nhác vô cùng, trên y sam luôn sạch sẽ đã xuất hiện đốm đốm máu, đặc biệt là trên lưng, cả phần lưng đều bị sắc máu phủ kín.

Sắc mặt Đông Thanh Đồng Dạ đại biến, nói: “Băng Lưu Diệm, ngươi có cả Băng Lưu Diệm!” Ánh mắt Đông Thanh Đồng Dạ cực nóng, Băng Lưu Diệm là thần hỏa cấp năm.

“Không ngờ lại thu phục được Băng Lưu Diệm… lẽ nào hắn trời sinh là âm thể?” Một người trên đài quan sát lầm bầm, người này là thành chủ thành Bạch Cập, Bạch Cập Trì.

Diệp Vu Thời điều khiển bảy đốm lửa bay về phía Đông Thanh Đồng Dạ. Trước người Đông Thanh Đồng Dạ xuất hiện lưu hỏa nóng rực, lũ lượt rơi xuống như pháo hoa đầy trời.

Băng Lưu Diệm, có đặc chất của lửa, nhưng về bản chất là băng. Ngọn lửa hàn lạnh đến cực điểm, lửa nào gặp phải Băng Lưu Diệm không một ngoại lệ đều bị dập tắt nhẹ nhàng.

Phương Khác nhíu mày, mấy ngọn lửa này không bình thường, đó không phải là lửa đơn thuần mà là ba… không, bốn thuật pháp chồng lại!

Quả nhiên trong ngọn lửa ngập trời xuất hiện chớp điện dạng tơ mảnh, thoáng cái ngọn lửa phủ kín trời trở thành một tấm lưới vô cùng nguy hiểm, mà phía dưới lưới là Diệp Vu Thời. Đông Thanh Đồng Dạ cười nhẹ, đây là thuật pháp gã dung hợp Thiên La quyền của nhà Đông Thanh rồi ngộ ra, gã đặt tên là [Thiên la địa võng], một danh hiệu tầng bảy trong quyền pháp.

“Đông Thanh Đồng Dạ đúng là có chỗ bất phàm, có người kế thừa tộc trưởng rồi.” Bạch Cập Trì cười nói với tộc trưởng tộc Đông Thanh bên cạnh.

“Không dám, không dám, tiểu nhi vô tri, hơi tâm cao khí ngạo.” Trên mặt Đông Thanh Cổ Ngọc mang theo đắc ý không che giấu.

Diệp Vu Thời mím môi, lúc này cho dù Băng Lưu Diệm có quay đầu lại cứu viện cũng không thể. Đông Thanh Đồng Dạ cười khinh thường, ánh mắt nóng cháy nhìn Băng Lưu Diệm càng lúc càng gần, gã đã tìm loại lửa này rất lâu rồi, đúng là đi mòn gót sắc tìm không thấy, khi đạt được lại không tốn chút công sức.

Nhưng Đông Thanh Đồng Dạ lại không thấy khóe môi nhếch lên của Diệp Vu Thời, tự cho rằng thắng bại đã phân.

Diệp Vu Thời nhẹ điểm ngón tay tới trước, sắc mặt đồng thời cũng tái đi,

khóe môi rỉ máu.

Coong!

Một tiếng kiếm vang.

Rõ ràng không có kiếm, nhưng lại có một đạo kiếm quang lóe lên, mang theo khí thế một đi không trở lại, chém vào lưới lửa mang theo khí tức làm người ta rợn tóc gáy kia. Mà Phương Khác thì trợn to mắt, làm gì có kiếm quang nào chứ, rõ ràng là loan đao hình cung do vô số tinh thạch giống kim băng tạo nên, khi nhìn cảm thấy nó tựa như kiếm quang.

Xoẹt một tiếng, lưới lửa bị xé mở một đường.

Trong mắt Đông Thanh Đồng Dạ chỉ có Băng Lưu Diệm vô cùng xinh đẹp, trong tay gã xuất hiện một cái hồ lô màu đen, đưa miệng bình vào ngọn lửa để hút, Băng Lưu Diệm bị hút vào trong.

Diệp Vu Thời điểm mũi chân phi thân bay lên, hai tay tung chiêu, năm ngọn Băng Lưu Diệm chui vào trong người, mà hai ngọn Băng Lưu Diệm khác đã bị hồ lô hút vào.

Đông Thanh Đồng Dạ giật mình, gã không nghĩ đến ngay cả [Thiên la địa võng] đều bị Diệp Vu Thời phá vỡ, Diệp Vu Thời này rốt cuộc có lai lịch thế nào?

Bỗng sắc mặt Đông Thanh Đồng Dạ đại biến, hồ lô trong tay lạnh lẽo vô cùng, hơn nữa muốn ném đi cũng không ném được.

“A! A!” Đông Thanh Đồng Dạ phát ra tiếng kêu chói tai cực điểm.

Tất cả mọi người đều không dám tin nhìn tay Đông Thanh Đồng Dạ, tay cầm hồ lô của gã từ ngón tay đến bàn tay đều phủ một tầng băng, hai ngọn lửa lặng lẽ thiêu đốt trên tay gã.

Sắc mặt Diệp Vu Thời không chút biến đổi, vung tay áo, Đông Thanh Đồng Dạ trực tiếp té nhào trên đài.

Gương mặt xinh đẹp của Đông Thanh Đồng Dạ vặn vẹo đầy dữ tợn, cánh tay phải hoàn hảo xuất hiện một ngọn lửa, trực tiếp ấn lên tay trái, đồng

thời đổ đan dược ra dùng.

Nhưng, đã trễ rồi. Diệp Vu Thời xuất thủ như điện, đưa tay ấn đầu Đông Thanh Đồng Dạ, chỉ cần nhẹ đẩy là xong.

“Dừng tay!” Một tiếng gầm tức giận vang lên.

Diệp Vu Thời khựng lại, tay đổi hướng, lướt qua cánh tay Đông Thanh Đồng Dạ, hai ngọn lửa nhảy nhót chớp mắt biến mất, sau đó hắn đá Đông Thanh Đồng Dạ bay ra, được một tu sĩ râu quai nón tiếp lấy giữa không trung. Mắt người đó trợn to như chuông đồng, sát khí bừng bừng, người đến là trưởng lão tộc Đông Thanh.

“Nếu đạo hữu trễ thêm một khắc, tay gã sẽ phế.” Diệp Vu Thời nói.

Mà lúc này Bạch Cập Trì và Đông Thanh Cổ Ngọc bất giác nhìn nhau một cái, đều thấy được sự kinh dị tương tự với mình. Diệp Vu Thời đó nếu cùng Đông Thanh Đồng Dạ tỷ thí so tu vi nhất định sẽ bại chắc không cần nghi ngờ, cho dù hắn chỉ cách kỳ kim đan một chút xíu, phải biết kỳ kim đan và kỳ trúc cơ cho dù chỉ cách một chút xíu thôi cũng là chênh lệch ngàn dặm.

Mà rõ ràng Diệp Vu Thời bị thương nặng hơn Đông Thanh Đồng Dạ, mấu chốt của cuộc so tài này là Đông Thanh Đồng Dạ khinh thường Băng Lưu Diệm nên dẫn đến bị thương, rõ ràng tư chất của Đông Thanh Đồng Dạ không tồi, nhưng hôm nay đã thấy được, tính bền bỉ quá kém. Nếu gã có thể nhịn đau nhất thời, đánh Diệp Vu Thời thêm một chiêu nữa, chỉ cần một chiêu, Diệp Vu Thời đã kiệt sức, thắng bại sẽ không phải thế này.

“Cái đồ mất mặt!” Sắc mặt Đông Thanh Cổ Ngọc đen thui hung tợn nói, biểu hiện của Đông Thanh Đồng Dạ lúc này thực sự là mất mặt vô cùng.

Nhưng ông không biết, đau đớn do Băng Lưu Diệm thiêu đốt, chỉ sợ không có bất cứ người nào chịu nổi.

Bạch Cập Trì nhíu mày, Mặc Hồ Lô là vật chí âm, tại sao lại không thể thu được Băng Lưu Diệm? Rõ ràng trong điển tịch ghi rằng chỉ có Mặc Hồ Lô mới thu phục được Băng Lưu Diệm mà không bị thương. Lúc Băng Lưu Diệm bị thu Diệp Vu Thời không có một chút kinh hoảng nào, khi tay Đông Thanh Đồng Dạ xuất hiện vấn đề hắn cũng có vẻ như đã dự liệu

được… lẽ nào ngay từ đầu hắn đã tính được Mặc Hồ Lô kia không cách nào thu được Băng Lưu Diệm? Đông Thanh Đồng Dạ sẽ không thể sử thêm thuật pháp nào nữa?…

Cuối cùng trước khi lớn chuyện, người trong yêu phủ đã ra giải quyết. Trên đài tròn sống chết bất luận, đây là nguyên tắc, huống chi Đông Thanh Đồng Dạ còn chưa chết. Người của tộc Đông Thanh cũng không thể làm gì, chỉ là ánh mắt nhìn Diệp Vu Thời tràn đầy sát khí.

Diệp Vu Thời và Phương Khác đều nhận được một thiếp mời đỏ rực, hai chữ yêu phủ màu bạc đặc biệt chói mắt, đây là bằng chứng để vào yêu phủ. Hai người nhìn nhau một cái rồi rời khỏi chỗ này, trở về tu thất của mình. Ti Lan cắn môi đi theo hai người, tu sĩ tóc vàng kia không biết sao cũng đi theo. Tuy ánh mắt hai người nhìn Diệp Vu Thời vẫn không đúng lắm, Ti Lan là sợ hãi, mà tu sĩ tóc vàng lại là… sùng bái.

Bước chân Diệp Vu Thời có hơi suy yếu, Phương Khác nhìn hồi lâu rồi đưa tay đỡ Diệp Vu Thời.

Diệp Vu Thời nhìn Phương Khác một cái, sau đó gác tay lên vai y, đè một nửa trọng lượng lên người y.

“Ai, không phải nói đừng gây chuyện, phải kín kẽ sao?” Phương Khác nói, ngữ khí rõ ràng có chút trêu cợt.

“Kín kẽ không có nghĩa là nén giận nuốt bực. Huống chi, vốn là cường giả vi tôn, nếu chúng ta cứ nhường nhịn, họ sẽ cho rằng chúng ta là hồng mềm ai cũng có thể bóp. Xử lý từng người không bằng một lần giải quyết sạch, gặp phải kẻ hung tàn, chỉ khi ngươi hung tàn hơn hắn, đánh ngã hắn, hắn mới biết ai là lão đại.” Diệp Vu Thời liếc nhìn Phương Khác, đây cũng là điều mà mấy người ăn xin đã nói cho hắn lúc lưu lạc năm đó. Năm đó nếu hắn vẫn không thể bỏ được thân phận hoàng tử của mình, sau khi ngũ thúc chết, hắn đã sớm chết đói nơi đầu đường.

Phương Khác nhìn gương mặt nghiêng của Diệp Vu Thời, y cho rằng mình đã rất hiểu Diệp Vu Thời, hiện tại mới phát hiện thì ra còn chưa đủ. Diệp Vu Thời này… không ăn khói lửa nhân gian cũng được, khí chất phiêu nhiên như tiên cũng được, đều không chân thật như Diệp Vu Thời hiện tại, hắn bị thương cũng cần người dìu, sự cường đại của hắn không phải nằm ở tu vi.

“Hơn nữa, Phương sư đệ, nếu không phải vì ngươi, sư huynh sao phải làm chuyện này chứ?” Diệp Vu Thời nghiêng đầu, cong môi cười, nhưng không hiểu sao lại khiến Phương Khác thấy lạnh cả người. “Mau mạnh mẽ lên, kiếm của ngươi quá chậm, ngay cả nắm đấm của người ta cũng không sánh được, quá yếu.”

------oOo------

Chương 28: Dấu ấn kiếm ý

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dãy núi Thiên Sơn mỹ lệ bị tuyết phủ kín, trong tầm mắt chỉ là một thế giới toàn màu trắng. Trên dãy núi này tọa lạc một trong ba đại môn phái của đại lục Cửu Châu.

Nữ tử mỹ lệ thân mặc bạch y như tuyết, khí chất lẫm liệt không thể xâm phạm ngồi khoanh gối cạnh bàn gỗ, giữa ngón tay kẹp một quân trắng, thật lâu không đặt xuống, Thương Nhược Tuyết mím chặt môi, binh bại tử lộ, tuyệt lộ, hoàn toàn không có sinh cơ, đại quân áp cảnh. Thương Nhược Tuyết chậm rãi đặt quân cờ trong tay xuống. “Ta thua rồi.”

Giọng nói có chút khổ sở, Thương Nhược Tuyết, danh xương Thiên Sơn đệ tử đệ nhất nhân, đối diện với những người cùng bối phận thiên phú thông minh khác luôn dùng tư thế cúi nhìn, nhưng từ sau khi người này xuất hiện, nàng cảm thấy mình như con kiến bị khinh thường.

Người này luôn khoác áo màu trắng, đội đấu lạp tết bằng rơm, là người thần bí nhất phái Thiên Sơn. Nửa năm trước, đột nhiên xuất hiện trong phái, được chưởng môn đặc biệt quan tâm. Nhất định phải vô điều kiện nghe theo bất cứ mệnh lệnh nào của người này. Chuyến này đến di phủ, bọn họ che giấu thân phận trà trộn trong đám tản tu, thu hoạch không nhỏ, nhưng cũng tổn thất hai đệ tử.

Di phủ này quả nhiên là di phủ yêu tộc hơn ba ngàn năm trước. Ba ngàn năm trăm năm trước, hai tộc yêu ma liên hợp, tiến công đại lục Cửu Châu, diệt sạch tộc Cốc Lương, mà di phủ này có lẽ được xây dựng vào lúc đó. Sau nhân tộc phản kháng, đuổi hai tộc yêu ma ra khỏi đại lục Cửu Châu

hơn nữa truy sát đến tận khu vực trung tâm đại lục Thanh Hoa.

Về sau không hiểu sao ba tộc đột nhiên ngừng chiến, vạch ra cấm chế, từ đó ba đại lục được tách ra. Trận truyền tống bị phá hoại triệt để, duy chỉ để lại mấy trận truyền tống bí mật nhưng được nắm giữ trong tay ba đại môn phái.

Hôm đó bọn họ tiến vào yêu phủ, không đạt được truyền thừa gì, chỉ thấy được ghi chép về một trận chiến tranh thảm tuyệt hơn ba ngàn năm trước, cuộc chiến như địa ngục tu la, rồi lại bất ngờ cảm nhận được Thái A kiếm ý. Bọn họ không thể không nhanh chóng thoát khỏi di phủ.

“Giao chiến chính quy, thắng lợi khác quy.” Người đội đấu lạp đặt con cờ cuối cùng xuống, giọng nam tử lạnh lùng như gió tuyết rét lạnh vang lên, thấu tận xương. Hắn nhìn bàn cờ, tựa như thấy sĩ binh bạch giáp bại trận, sĩ binh hắc giáp hợp vây, tiêu diệt sạch sẽ.

“Nhược Tuyết nghe chỉ dạy.” Thương Nhược Tuyết gật đầu, lộ ra một đoạn cổ xinh đẹp, làn da mê người trắng như ngà voi còn mang theo dụ hoặc. “Đại nhân, phái Côn Luân phái ra rất nhiều đệ tử tìm kiếm hai người, ngay cả Hách Liên Thập Cửu, Phương Hiền Thanh đều tham gia tìm kiếm, không biết hai người cần tìm đã có dấu vết gì chưa?”

“Thuật sĩ Trí Hậu, vào một tháng trước, ngẫu nhiên bói được một quẻ. Quẻ tượng chỉ ra, mệnh số Côn Luân liên quan mật thiết đến hai người này. Từ quẻ cho thấy, khi đó người này đang ở phương vị phía đông Cửu Châu, chính là chỗ di phủ. Tiếc rằng, quẻ bói nói quá chung chung, trong [Thành Thái An] có rất nhiều người, muốn tìm ra hai người, thực sự như mò kim đáy bể.” Người đội đấu lạp rủ rỉ, ngữ khí vẫn lạnh nhạt.

“Phái Côn Luân, nói đến đây, Nhược Tuyết nghĩ đến một người, Thái Hành Tả Khâu. Nhược Tuyết có nghe, hắn đã bế tử quan.” Thương Nhược Tuyết nói, ánh mắt bất giác đặt lên người đeo đấu lạp, mang theo mấy phần thăm dò.

Người đeo đấu lạp khựng lại một chút, mới nói: “Tên này dã tâm to lớn, ắt không cam chịu khuất phục người khác.”

Thương Nhược Tuyết mím môi, không nói thêm nữa. Nàng từng gặp Tả Khâu mấy lần, danh tiếng Tả Khâu truyền ra từ đại hội trận pháp phái Thái

Hành tổ chức. Lúc đó nàng trà trộn vào phái Thái Hành quan chiến, vốn cho rằng dù Thái Hành nổi danh với trận pháp, nhưng trận pháp trong môn phái có lẽ không đến mức quá kịch liệt.

Nàng hoàn toàn không ngờ được những gì mình thấy. Tại đại hội trận pháp được bố trí một bàn cờ vô cùng lớn. Bước lên bàn cờ này ngươi sẽ giống như đã lên chiến trường. Đại hội trận pháp gì đó, rõ ràng chính là cách tốt nhất chứng minh dã tâm bừng bừng của phái Thái Hành. Mô phỏng chiến trường, bồi dưỡng tướng tài. Tại tu tiên giới sắp đại loạn như bây giờ, dã tâm của phái Thái Hành đã rõ như ban ngày. Đương nhiên Thiên Sơn của họ cũng đã sớm chuẩn bị về mặt này, nghĩ chắc Côn Luân cũng thế. Chỉ là không cuồng vọng như Thái Hành. Trong hành động lời nói của đệ tử Thái Hành đều lộ ra sự điên cuồng, khát vọng đối với chinh chiến, thực làm nàng không thích nổi.

Mà lúc này Tả Khâu lại làm nàng chấn kinh, Tả Khâu cũng được hưởng thụ ưu đãi môn phái như nàng, nhưng nàng chưa từng nghe nói Tả Khâu là một tướng tài, hơn nữa còn là kỳ binh chi tướng. Trong 'chiến trường tàn sát' của Tả Khâu cùng một vị sư thúc khác, không khó nhìn ra thiên phú của Tả Khâu về mặt quân sự. Bố cục quái dị, năng lực tính toán mạnh mẽ. Thương Nhược Tuyết cam bái hạ phong, đây là một đối thủ đáng sợ.

Lúc này Phương Khác đang ngồi đả tọa một mình trong phòng.

Diệp Vu Thời ở phòng kế bên, mà Ti Lan và tu sĩ tóc vàng Điền Thanh Quang cũng dọn vào trong tu thất của họ. Tu thất thiết kế như viện lạc cỡ nhỏ, nhiều hơn hai người vẫn được. Ti Lan là được Diệp Vu Thời mời đến, vì Diệp Vu Thời cảm thấy rất hứng thú với cây cung bị bẻ gãy của Ti Lan. Còn Điền Thanh Quang là cười hi ha theo đuôi.

Dùng lời của Diệp Vu Thời chính là, dù sao thêm một người cũng không nhiều, huống chi bọn họ không hiểu nhiều về đại lục Thanh Hoa dễ bị người ta nghi ngờ, không bằng ở chung với hai người bản địa, như vậy có thể dễ dàng che giấu thân phận không phải 'yêu' của họ.

Trong căn phòng tĩnh lặng.

Phương Khác ngồi khoanh gối, trong đầu không ngừng diễn luyện lại cuộc đối chiến hôm nay. Nhiều lần hồi tưởng, tư duy tổng kết, rồi ra cảm ngộ.

Phương Khác mở mắt ra, quả thật như Diệp Vu Thời nói, kiếm của y quá chậm, y vẫn quá yếu. Nhưng tốc độ vung kiếm hiện tại, bất luận y chém thêm mấy ngàn lần, mấy vạn lần, tốc độ vẫn không thể tăng. Y mơ hồ cảm giác được, về mặt tốc độ y đã vướng phải bình cảnh, hơn nữa trong thời gian ngắn vô vọng đột phá bình cảnh.

Cho nên hiện tại chỉ có thể phát triển hướng khác – kiếm quyết. Không có kiếm quyết, kiếm pháp của y kém hẳn về mặt uy lực, nhưng muốn tìm được một loại kiếm quyết thích hợp rất khó.

Diệp Vu Thời chưa từng dạy y bất cứ kiếm chiêu kiếm quyết nào, tuy không biết tại sao, nhưng y cảm thấy nhất định Diệp Vu Thời có dụng ý. Đối với bằng hữu, Diệp Vu Thời luôn rất đạo nghĩa.

Chẳng hạn Hộ Lạc, trong nguyên văn, từng có một đoạn viết rằng kiếm quyết của Hộ Lạc do Diệp Vu Thời cho. Kiếm quyết đó là Diệp Vu Thời tích lũy tích phân môn phái ba năm mới đổi được. Thậm chí Diệp Vu Thời còn vì nó mà từ bỏ một thẻ ngọc về luyện đan rất cần cho hắn khi ấy.

Tóm lại, nhân phẩm của Diệp Vu Thời vẫn là không tệ, chỉ khi đối phó địch nhân mới hung tàn. Tính ra y là bằng hữu của hắn đi, Phương Khác gãi đầu.

Trên tay Diệp Vu Thời có ba phần kiếm quyết, một phần là [Vô Hồi kiếm quyết], một là [Trường Từ kiếm quyết], còn một là [Lưu Hỏa kiếm quyết]. Ba kiếm quyết này Phương Khác đều đã xem sơ một lần, [Vô Hồi kiếm quyết] yêu cầu người luyện kiếm tâm như phiến đá, kiếm tâm kiên định, huy kiếm vô hối, hơn nữa thế kiếm quá mức cương mãnh không thích hợp với y.

Mà [Trường Từ kiếm quyết] lại là kiếm pháp theo đường lối âm nhu, thích hợp cho nữ tử. Bộ kiếm quyết này là sư thúc bổn môn Trí Lưu mười năm trước tiêu hao toàn bộ tâm huyết để tạo ra cho nữ tử mình yêu, năm chiêu đầu ưu sầu triền miên, chú trọng lấy nhu khắc cương. Bảy chiêu sau lại được hoàn thành sau khi nữ tử tâm ái đã chết, kiếm thế như chẻ tre, thảm tuyệt, chiêu thức quái dị khó dò. Về sau vị sư thúc được xem là kinh tài tuyệt diễm trong kiếm đạo này cũng tọa hóa.

[Lưu Hỏa kiếm quyết] cuối cùng là kiếm quyết thuộc tính ngũ hành, tên là Lưu Hỏa, thực tế lại là kiếm pháp thuộc tính băng hiếm thấy. Diệp Vu

Thời chính là luyện kiếm pháp này, nhưng Diệp Vu Thời lại không quá mức để tâm vào kiếm đạo, theo cách nói của hắn, ngộ tính của hắn trong kiếm đạo không đủ.

Cho nên hiện tại y thiếu nhất là kiếm quyết, đến khu buôn bán thử xem vậy?

Phương Khác suy tư, tính sơ xem y phải tốn bao nhiêu tinh thạch, trước mắt chợt tối đi, xuất hiện tình cảnh quen thuộc.

Lại nữa, lại là cảnh này, cảm giác không thể tự khống chế thật tồi tệ.

Trong biển hoa đỏ máu, Thái A mặc hắc y, mái tóc màu bạc xõa sau lưng, trường kiếm màu đỏ máu được đeo trên lưng.

Chớp mắt, Thái A đã gần ngay trước mặt.

Phương Khác cảnh giác nâng tay lên, lại đột nhiên sững người, ở đây y căn bản không có kiếm.

“Nhữ không muốn ký kết khế ước?” Đôi mắt ảm đạm không ánh sáng nhìn thẳng Phương Khác.

“Đúng.”

Thái A cúi đầu như đang suy ngẫm: “Nếu ngô nói, không muốn sẽ chết thì sao?”

Phương Khác giật mình, tim đập nhanh thêm mấy phần, cảm giác nguy hiểm chưa từng có khiến y rợn tóc gáy. Thái A trước mặt, toàn thân mang mấy phần yêu dị, mái tóc bạc không gió cũng lay động.

Sát cơ nồng đậm như thực chất, ngay cả ngón tay Phương Khác cũng không thể nâng nổi, mồ hôi lạnh tuôn ào ào, cả hô hấp cũng không thông thuận. Y trợn to mắt nhìn Thái A, người này đáng sợ thế sao, chỉ là một ánh mắt mà thôi.

“Ngô là kiếm linh Thái A, trên người nhữ có dấu ấn kiếm ý của Thái A kiếm. Vốn muốn cùng nhữ đạt thành khế ước, nhữ không muốn, vậy ngô không ép. Nhưng ngô không cách nào thoát khỏi trói buộc của nhữ, nhữ

cũng không cách nào thoát khỏi nỗi khổ của dấu ấn. Nếu đã thế, không bằng ước định tại đây, nhữ làm một việc cho ngô, ngô sẽ cho nhữ mạnh lên. Thế nào?”

Áp lực trên người thoáng cái biến mất, nhưng Phương Khác vẫn run rẩy toàn thân như hư thoát, chỉ là trong mắt lại có ngọn lửa đang bùng cháy. Thái A lộ vẻ thỏa mãn.

“Dấu ấn kiếm ý là cái gì? Lại phải giúp ngươi làm chuyện gì?” Phương Khác hỏi.

“Trong thượng đan điền của nhữ, có người gieo dấu ấn kiếm ý. Trừ khi tu vi đạt đến kỳ nguyên anh, nếu không dấu ấn không thể biến mất, nhữ sẽ phải nếm trải nỗi khổ kiếm ý tùy tiện hoành hành trong thức hải. Ngô chỉ cần nhữ lấy Thái A kiếm vốn đã cất giấu ngàn năm trong di phủ ra. Thế nào?”

Phương Khác trầm mặc rất lâu, trong thượng đan điền của y quả thật có một đoàn dịch thể màu đỏ bao lấy một thanh kiếm nhỏ màu đen. Y đưa thần thức thăm dò, dịch thể màu đỏ kia cứ như có linh tính tránh đường ra, nhưng không hoàn toàn tránh hẳn, cách tầng dịch thể đỏ thấy được thanh kiếm nhỏ màu đen đó, y liền chấn động, thần thức đột ngột bị bắn ngược ra ngoài. Cảm giác nguy hiểm rợn tóc gáy đó, không cần nghĩ cũng biết thượng đan điền có một tồn tại nguy hiểm như thế thì là tai họa ngầm lớn cỡ nào.

Nhưng dấu ấn kiếm ý này làm sao mà có? Phương Khác nguyên bản hoàn toàn không có ký ức phương diện này.

Kỳ nguyên anh.

“Ta cần suy nghĩ.” Phương Khác nhìn Thái A nói. Y quả thật cần suy nghĩ kỹ càng, Thái A rốt cuộc là thế nào, sự tồn tại này làm y rất bất an.

“Nhữ sẽ đồng ý, ngô đợi câu trả lời của nhữ.” Thái A vẫn không có biểu cảm, nhưng Phương Khác lại cảm giác được Thái A đang cười, nụ cười chắc chắn.

------oOo------

Chương 29: Thức hải phong ba 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phương Khác mở to mắt, nằm liệt trên giường, mệt mỏi thở dốc vài cái, nói thật y rất ghét bị bức bách. Càng nghĩ càng bất an, Phương Khác thử thăm dò trong người, phát hiện kinh mạch toàn thân không có chỗ nào bất thường, trừ thượng đan điền. Ngưng thần thử để linh thức thăm dò tỉ mỉ đoàn màu đỏ kia, nhưng không phát hiện bất cứ dị thường nào.

Thái A đang ở đâu đây? Cũng ở thượng đan điền của y sao? Sắc mặt Phương Khác lập tức tối thui, cảm giác hài hòa khó hiểu.

Y bất đắc dĩ cười khổ, thật ra y còn lựa chọn nào khác sao? Theo y nghĩ, nếu không phải nhờ dịch thể màu đỏ kia, uy áp do thanh kiếm nhỏ màu đen giải phóng ra đã đủ cho y mắc nghẹn. Dấu ấn kiếm ý, tùy ý hoành hành trong thức hải? Phương Khác cảm nhận thức hải trống rỗng bình lặng một chút, không có gì dị thường. Bên trong thức hải là một thứ như tầng sương mù nhưng càng nồng hơn sương mù tạo thành một cái hồ, mặt hồ không bình lặng lắm, sóng gợn tầng tầng, đúng như tâm trạng y hiện tại.

Y đứng trên hồ một lát, rồi ra khỏi thức hải.

Phương Khác xuống giường, y muốn đến chỗ Diệp Vu Thời xem thử có thẻ ngọc ghi chép về "dấu ấn kiếm ý" không. Vừa đến cửa phòng Phương Khác lại xoay người trở về, thay bộ y phục ướt mồ hôi này ra.

Khi bước đến cửa lần nữa, Phương Khác đột nhiên như bị sét đánh, đổ ập xuống đất.

Lúc này nếu Phương Khác lại tiến vào thức hải lần nữa, y sẽ phát hiện trong thức hải vốn trắng xóa chỉ có một đoàn sương trắng cỡ nhỏ, phía trên nó bỗng xuất hiện một thanh kiếm nhỏ màu đen. Thanh kiếm nhỏ màu đen xuất hiện còn mang theo uy áp, thoáng cái như chùy nặng áp lên con hồ trong thức hải, hồ nước lập tức dậy sóng lớn.

Khi Phương Khác còn chưa phản ứng lại sương khí màu trắng trong hồ đã hình thành một vòi rồng đánh về phía kiếm nhỏ màu đen, đối với kẻ xâm nhập thức hải, sương khí màu trắng sẽ có ý thức tấn công riêng.

Vòi rồng mang theo cơn giận gào thét dâng cao, nhào vào kiếm nhỏ.

Thanh kiếm đột nhiên biến lớn, chém xuống một phát, kiếm quang nổi lên tứ phía, như ngàn đạo lưu quang trút xuống chém tan vòi rồng.

Chỉ một kiếm này, hồ nước thoáng cái bị chém làm hai nửa, thức hải chấn động.

Tê tâm liệt phế cũng chẳng qua là thế này, tất cả chỉ diễn ra trong một thoáng, vì một kiếm này mà Phương Khác trực tiếp ngã xuống.

Y há miệng, ngay cả kêu lên cũng không làm được, chỉ có thể thở dốc.

Mà thanh kiếm nhỏ màu đen lại chém thêm lần nữa, kiếm này khác với kiếm trước, mang theo kiếm ý cuồn cuộn vô biên, khiến Phương Khác đang ở bên trong kiếm ý gần như tuyệt vọng. Dưới sự tuyệt vọng bị đè nén đó, ngay cả nỗi đau đớn khi thức hải bị thương cũng có thể xem nhẹ, đối diện với kiếm ý cuồn cuộn, lòng y trào lên nỗi sợ không nơi trốn thoát.

Mũi kiếm chợt lóe, nỗi đau đớn như bị xé thành vô số mảnh khiến trước mắt Phương Khác tối đi.

Ánh mắt hoàn toàn đen đi, đau gần như điên cuồng, trong cơn đau đó, Phương Khác chợt nghe được một tiếng thét chói tai, như muốn đâm xuyên màn nhĩ y. Nhưng trong nỗi đau này, tiếng thét đó lại khiến tinh thần y chấn động.

Tiếng thét chói tai của nữ vang lên không ngừng: “Phương Minh Viễn, ngươi sẽ không được chết tốt lành! Ta làm quỷ cũng không buông tha cho ngươi!”

“Đó là nhi tử thân sinh của ngươi mà! Phương Minh Viễn, ngươi là đồ súc sinh!”

“Hách Liên Nhược ta nguyện ý chịu nỗi khổ hồn phi phách tán, mãi mãi không được vào luân hồi, cũng phải khiến Phương Minh Viễn ngươi không được chết tốt lành! Không được chết tốt lành! Thiên đao vạn quả! Đồ súc sinh, đồ điên!”

Từng tiếng gào thét đầy tuyệt vọng và bi ai.

Phương Khác vẫn còn một chút tỉnh táo cũng bị trùng kích thật mạnh.

Mà thanh kiếm nhỏ màu đen lại không muốn bỏ qua cho Phương Khác, liên tục vung xuống.

Đau đớn khắc cốt khiến Phương Khác cảm giác mình sắp phát điên. Nhưng y không thể điên, đau đớn vô tận, tuyệt vọng vô tận, cuối cùng cả tiếng thét nữ cũng không còn nghe được nữa.

Phương Khác gào thét trong im lặng, lăn lộn dưới đất, lại không thể làm dịu đi một chút thống khổ nào. Trong cơn thống khổ này ngay cả hôn mê cũng là xa xỉ.

Thức hải vốn bình lặng và xinh đẹp, giờ chỉ còn lại một đống lộn xộn, hồ nước nứt toát, sương khí màu trắng suy yếu lan khắp nơi, không ngừng dập dờn như muốn phá nát thức hải.

Trước mặt Diệp Vu Thời, năm đóa Băng Lưu Diệm trôi nổi, cây cung nhỏ màu đen của Ti Lan cũng lơ lửng phía trên, không ngừng được tôi luyện. Lớp da màu đen bên ngoài nhanh chóng tan ra với tốc độ mắt thường thấy được, để lộ chất liệu thanh thúy như bích ngọc.

Diệp Vu Thời biến đổi pháp quyết, chỉ pháp như hoa. Năm đóa Băng Lưu Diệm tụ lại thành đường, ngọn lửa thoáng cái bùng lớn, bao lấy cả cây cung.

Ti Lan kinh ngạc nhìn cây cung hoàn toàn mới, sau đó tan thành một đống dịch thể màu lục lớn bằng hai nắm tay. Nàng từng thấy luyện khí sư tôi luyện, nhưng chưa từng thấy chỉ pháp thông thuận như thế, linh hỏa có linh tính như thế, có thể xưng là nghệ thuật.

Sương khí mông lung trong mắt Diệp Vu Thời dường như đã biến mất, chỉ còn lại sự chuyên chú.

Diệp Vu Thời ngừng động tác lại, nhanh chóng gọn lẹ kết thúc, bình ngọc đã chuẩn bị sẵn bên cạnh nổi lên, dịch thể màu lục chậm rãi chảy vào.

Diệp Vu Thời đùa nghịch bình ngọc trên tay: “Là ‘Thúy Kiệp’, ngươi đã

suy nghĩ xong muốn vũ khí thế nào chưa? ‘Thúy Kiệp’ cộng thêm Kim Cương sa, bất luận tính đàn hồi hay tính phụ văn đều không tồi.”

Ti Lan trợn to mắt, ấp úng nói: “ ‘Thúy Kiệp’? Là ‘Thúy Kiệp’! Thúy Kiệp một khắc (gam) hai trăm linh thạch?!”

“Không sai.” Diệp Vu Thời đưa bình ngọc qua.

Ti Lan nhìn bình ngọc, do dự hồi lâu mới đón lấy, “Trên người ta không có thứ đồng giá để trao đổi.”

“Vậy thì đợi khi ngươi có lại đưa ta.” Diệp Vu Thời nói, đột nhiên chân mày nhúc nhích. Tuy rất nhẹ, nhưng ở phòng Phương Khác quả thực truyền đến dao động, linh lực dao động hỗn loạn.

Đau, cực đau, Phương Khác cuộn người dưới đất, con ngươi phóng đại cực hạn.

Cuối cùng, tại nơi Phương Khác có thể với tay tới, cửa tu thất bị đẩy ra, một cánh tay thon dài, gân cốt rõ ràng xuất hiện. Diệp Vu Thời vừa thấy Phương Khác nằm bệt dưới đất không ngừng run rẩy liền kinh sợ.

“Phương Khác.” Diệp Vu Thời đỡ Phương Khác dậy, chỉ thấy Phương Khác đổ đầy mồ hôi, vẻ mặt thống khổ. Gương mặt vốn thanh tú vì đau đớn vặn vẹo mà hiện ra mấy phần dữ tợn, trên cổ nổi đầy gân xanh.

Diệp Vu Thời đặt tay lên cổ tay Phương Khác, truyền linh thức vào.

Mà lúc này trong thức hải yêu dị, Thái A ngồi khoanh gối trên trường kiếm, mắt nhẹ động, như đang cảm ứng gì đó. Mở đôi mắt ảm đạm không ánh sáng ra.

Ngón tay Thái A cử động, kiếm nhỏ màu đen trong thức hải kia liền ẩn đi không còn bóng dáng. Mà trong dịch thể màu đỏ ở thượng đan điền, thanh kiếm nhỏ màu đen lại bị bao bọc lần nữa.

Phương Khác cuối cùng như nguyện hôn mê.

Diệp Vu Thời nhíu mày, có cảm giác bị nhìn trộm trào lên trong lòng, tuy rất nhanh đã biến mất, nhưng cảm giác đó giống hệt lúc ở di phủ.

Diệp Vu Thời chậm rãi rút linh thức ra khỏi hạ đan điền của Phương Khác. Linh lực trong cơ thể Phương Khác rất không ổn định. Nhưng nguyên nhân khiến Phương Khác thống khổ như thế hắn lại không phát hiện ra. Diệp Vu Thời buông tay xuống, nếu thân thể không có vấn đề, vậy tức là thức hải? Linh hải bị thương rồi sao?

“Phương Khác, Phương Khác.” Diệp Vu Thời lấy tay áo lau mồ hôi trên trán Phương Khác, vừa dùng ngữ khí có thể xem là ôn hòa gọi khẽ bên tai Phương Khác.

Nếu linh thức bị thương thì cực kỳ nguy hiểm, ngay cả một chút dao động cũng không thể có. Diệp Vu Thời nửa ôm Phương Khác, con mắt hẹp dài híp lại, lãnh quang hơi hiện.

Tại nơi cách một bức tường, có người khiến Phương Khác trọng thương đến thế. Không thể tha thứ.

Diệp Vu Thời nhẹ ấn tay lên lưng Phương Khác, chuyển hóa linh lực lạnh hơn người thường của mình thành dạng tơ mảnh, chậm rãi lưu chuyển vào kinh mạch Phương Khác.

Ngón tay Phương Khác nhẹ động, cảm giác được một dòng linh lực không thuộc về mình đang vận chuyển trong cơ thể, giãy dụa muốn thoát khỏi bóng tối.

“Diệp Vu Thời, là huynh à.” Đầu óc Phương Khác vẫn còn nặng nề, sau khi mở mắt ra, âm thanh khàn khàn vỡ vụn, còn mang theo vị máu tanh.

Không nghĩ cũng biết, đó là thống khổ cỡ nào.

“Ta vẫn chưa điên?” Phương Khác kéo khóe miệng, tự cười nhạo.

“Linh thức bị thương rồi, là thức hải sao?” Diệp Vu Thời điểm tay lên giữa trán Phương Khác nói.

“Ừ.” Đầu óc đã hơi tỉnh táo hơn nhưng vẫn cảm thấy đau đớn, cứ như linh hồn bị xé toạt ra, hiện tại y vẫn cảm thấy run rẩy không thôi.

“Ta vào xem thử, được không?” Diệp Vu Thời nhìn vào mắt Phương Khác

hỏi.

Phải biết thức hải đối với tu sĩ là nơi còn quan trọng hơn đan điền, cũng là nơi tiếp cận linh hồn nhất. Không có bất cứ tu sĩ nào nguyện ý cho người khác tiến vào thức hải của mình, hành vi này quá mức thân mật, hơn nữa làm người ta bất an. Cho dù là giữa đạo lữ cũng rất hiếm ai nguyện ý cho đối phương tiến vào thức hải.

Diệp Vu Thời nhìn vào mắt Phương Khác, nếu Phương Khác lộ ra nửa điểm không muốn, hắn sẽ từ bỏ suy nghĩ này, cho dù đây là cách tốt nhất để kiểm tra thương thế của linh thức.

Phương Khác nhìn lại vào mắt Diệp Vu Thời: "Có thể." Chẳng qua là làm sao vào? Câu sau Phương Khác lại nuốt về, hỏi thế có phải hơi quá vô tri không? Không hiểu sao trong đầu y nảy ra suy nghĩ đó.

Diệp Vu Thời nhếch môi nói: "Phương sư đệ, ngươi biết ngươi vừa nói gì không?"

"Biết mà." Phương Khác nhìn mặt Diệp Vu Thời, nghi hoặc không thôi, người này sao vậy?

"Tốt nhất là ngươi biết." Diệp Vu Thời chậm rãi cười, ngữ khí lại lộ ra uy hiếp nhàn nhạt.

"Tĩnh tâm, ngưng thần, nhắm mắt." Diệp Vu Thời nói.

Phương Khác nhắm mắt lại, do do dự dự lại mở mắt ra, rốt cuộc làm sao mà vào. Sau khi mở mắt ra, mặt liền đỏ. Một gương mặt gần trong gang tấc, mắt đã nhắm lại, lông mi khép thành một đường cong nhẹ, sống mũi cao thẳng… còn có hô hấp phả lên mặt mình.

Má ơi, đây là muốn làm gì?

Phương Khác trân mắt nhìn Diệp Vu Thời áp trán lên trán mình, mũi hơi chạm nhau, cả môi cũng sắp sửa tiếp xúc.

"Tĩnh tâm, ngưng thần, nhắm mắt." Ngữ điệu hơi lạnh nhạt, Phương Khác gần như vô thức làm theo lời Diệp Vu Thời nói, ngữ khí này nói rõ Diệp Vu Thời đã không còn kiên nhẫn.

Khí tức ấm áp phả lên mặt Phương Khác, không biết tại sao lông tơ của y đều lặng lẽ dựng hết lên, Phương Khác đỏ bừng mặt, âm thầm dựng ngón giữa lên. Cảm giác này… cảm giác kỳ quái này, nhất định là vì Diệp Vu Thời là thụ. Phương Khác tự tìm lý do cho sự bất thường của mình.

------oOo------

Chương 30: Thức hải phong ba 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phương Khác nhắm mắt lại, tiêu trừ tạp niệm, thử thả lỏng, nhưng cơn đau âm ỉ trong đầu khiến y không tự giác nhíu mày. Hiện tại nghĩ đến nỗi đau làm người ta muốn phát điên đó liền khiến y không rét mà run, thêm nữa là nộ khí và thống hận khó đè nén, cái thanh kiếm nhỏ màu đen đó.

Mắt Diệp Vu Thời cử động, hơi mở ra, nếu lúc này Phương Khác thấy vẻ mặt Diệp Vu Thời, nhất định sẽ vô thức ngậm miệng, vì trong mắt Diệp Vu Thời là cảm xúc phức tạp khó phân biệt.

Đợi Phương Khác tĩnh tâm, Diệp Vu Thời bèn nhắm mắt, thử đưa thần thức vào thức hải Phương Khác, ngoài ý muốn gần như không gặp trở lực nào, sau đó là nộ ý không thể khống chế.

Thức hải đập vào trong mắt, một đống lộn xộn, có thể nói là thảm liệt.

Hồ thức hải chia năm sẻ bảy, chỉ còn một chút sương khí màu trắng tràn ra xung quanh, còn có kiếm ý tàn lưu chứng minh nơi này từng phát sinh chuyện gì đó, đang giương nanh múa vuốt tỏa ra uy thế.

Có thể suy đoán ra Phương Khác rốt cuộc đã trải qua giày vò thảm vô nhân đạo cỡ nào. Diệp Vu Thời biết nỗi đau khi linh thức bị thương, nhưng không cách nào tưởng tượng nổi trình độ thống khổ đó nghiêm trọng đến cỡ nào.

Diệp Vu Thời từng thấy qua tu sĩ sau khi bị thương linh thức thì mất sạch thần trí, chìm vào tình trạng điên cuồng. Hắn không biết linh thức của tu sĩ đó bị thương đến độ nào, nhưng hắn có thể khẳng định, tuyệt đối không

nghiên trọng như Phương Khác hiện tại. Thức hải hỗn loạn như thế, Diệp Vu Thời bất giác nhếch môi, linh thức bị thương cực nghiêm trọng, vậy mà Phương Khác vẫn có thể tỉnh táo, không thể không nói về mặt ý nghĩa y vô cùng mạnh mẽ.

Sau đó Diệp Vu Thời nhíu mày, nhìn thức hải Phương Khác không biết ra tay từ đâu. Một lọn sương trắng bay về phía Diệp Vu Thời, Diệp Vu Thời âm thầm cảnh giác, hắn là kẻ xâm nhập bị tấn công cũng đương nhiên..

Nhưng sương khí màu trắng đó chỉ quấn lên, Diệp Vu Thời rùng mình.

Cảm giác chưa từng có ập vào lòng, tiếp xúc thân mật, linh thức tương giao, cảm xúc của Phương Khác hoàn toàn truyền đạt cho hắn.

Lúc này Phương Khác chìm vào một trạng thái kỳ quái, cảm giác thân mật còn mãnh liệt hơn tiếp xúc thân thể, cứ như linh hồn của mình tiếp xúc với linh hồn một người khác.

Vô cùng mất tự nhiên, Phương Khác cố gắng khống chế bản năng muốn đuổi kẻ xâm nhập ra ngoài, khống chế sự phản cảm khi mình hoàn toàn bại lộ… thậm chí lõa lồ trước mặt một người khác, còn vô thức phát ra tín hiệu xua đuổi.

Sau khi Diệp Vu Thời tiến vào linh thức của y, y ngưng thần muốn tiến vào thức hải nhưng đầu đau đớn vô cùng, căn bản không cách nào điều động linh thức, chỉ có thể ẩn ẩn cảm thấy được tình trạng của thức hải.

Phương Khác hừ một tiếng, bên môi tràn ra máu tươi.

“Phương sư đệ, đừng tùy tiện hành động, giao cho ta là được rồi.” Âm thanh của Diệp Vu Thời vang lên, nhưng không phải bên tai, mà như từ phương xa truyền tới, là Diệp Vu Thời đang ở trong thức hải lúc này.

Diệp Vu Thời nhìn linh thức của Phương Khác tuy suy yếu nhưng vẫn nhe răng nanh với kẻ xâm nhập là hắn, vô cùng kiên cường bất khuất. Hắn nhếch môi, Phương Khác chính là như thế, càng bị bức đến tuyệt cảnh thì càng kiên cường, mới đầu trong mắt Phương Khác hắn chỉ là một đệ tử nội môn cố làm ra vẻ mà thôi. Y có chút phù phiếm, còn có cảm giác ưu việt khó hiểu lúc đối mặt với hắn, loại ánh mắt kỳ diệu đó, ừm, ưu điểm duy nhất chính là vô cùng thức thời.

Lúc thấy Phương Khác sử dụng thuật pháp cùng đệ tử Thái Hành đồng quy vu tận, hắn mới bắt đầu thay đổi cách nhìn về Phương Khác, sau đó vào một thoáng nào đó, hắn chồng Phương Khác và mình lại, rồi nhìn thấy rõ ràng sự khác nhau giữa họ. Sau đó bây giờ, khi đã ở chung một thời gian, hắn có thể cảm giác được biến hóa to lớn của Phương Khác, bất luận là tâm tính hay thái độ, cảm giác phù phiếm không còn, cảm giác ưu việt cũng không thấy nữa. Mà triển hiện ra là tính kiên nhẫn cường đại, bất kể hắn giày vò y thế nào cũng không một lời oán trách, tuy ánh mắt hơi ai oán. Bảo y vung kiếm một vạn lần, y nhất định sẽ không chỉ luyện chín ngàn chín trăm chín mươi chín lần.

Có quyết tâm muốn trở nên mạnh mẽ, cũng có kiên nhẫn để trở nên mạnh mẽ. Tuy tư chất hơi kém, nhưng cần cù bù thông minh, miễn cưỡng xem như một miếng ngọc chưa mài không tệ, chỉ cần được mài sẽ không thua kém người khác. Hắn rất mong đợi phát triển của Phương Khác trên kiếm đạo về sau.

Phương Khác thế này đã là bằng hữu, sư đệ mà hắn thừa nhận, có lẽ, còn đáng để tín nhiệm.

Diệp Vu Thời nhắm mắt, chỉ pháp nhanh chóng biến hóa, hạ giọng niệm phù chú. Phù chú màu vàng trôi nổi trong thức hải, hóa thành cát mịn sau đó biến mất. Mà trên trán Diệp Vu Thời đã đổ mồ hôi. Phù chú càng lúc càng gian nan. Sương khí màu trắng trong thức hải giống như được tưới nhuần, hồi phục một chút sinh cơ, mà những kiếm ý tàn lưu kia lại ngoan cố không chịu lay động.

Một giọt mồ hôi óng ánh trượt qua má Diệp Vu Thời, rơi xuống cằm, sau đó nhẹ rớt xuống, chui thẳng vào cổ áo Phương Khác.

Cảm giác đau đớn trong đầu Phương Khác tựa như giảm đi không ít, nhưng cảm giác âm ỉ vẫn còn tồn tại.

“Phương sư đệ, ngươi sợ đau sao?” Diệp Vu Thời lại lên tiếng lần nữa, chưa đợi Phương Khác trả lời, Diệp Vu Thời lại nói: “Đau cũng ráng nhịn.”

Diệp Vu Thời đứng trên thức hải, lạnh lùng nhìn kiếm ý tàn lưu ngoan cố kia.

Kiếm phong màu trắng bạc ngưng cố bên trong thức hải của Phương Khác, làm thức hải vốn bình lặng biến thành thương tích chồng chất.

Tại đầu ngón tay của Diệp Vu Thời xuất hiện một ngọn lửa màu băng lam, Băng Lưu Diệm xinh đẹp nhưng lại lộ ra nguy hiểm cực hạn. Mà sự nguy hiểm này lại không có chút ảnh hưởng nào với thức hải của Phương Khác, Diệp Vu Thời đưa linh thức đã gần như thành dạng dịch thể có thể thấy bao lấy ngọn lửa.

Sau đó Băng Lưu Diệm bị bao lấy nổi lên chạy về phía một đạo kiếm ý gần nó nhất.

Ngay lúc tiếp xúc kiếm ý, linh thức tan ra, Băng Lưu Diệm vui vẻ bao kín kiếm ý tàn lưu và cắn nuốt.

Lúc này Phương Khác đang chìm trong lạnh lẽo khắc cốt do linh thức khuếch tán tong thức hải, còn có đau đớn như bị thiêu đốt đầy quái dị. Sắc mặt Phương Khác tái nhợt, nhưng không phát ra bất cứ âm thanh gì.

Thống khổ hơn nữa đều đã trải qua, còn có gì đáng sợ nữa.

Không biết qua bao lâu, có lẽ đã mấy ngày? Phương Khác hốt hoảng nghĩ.

Hai người gần như đồng thời mở mắt, cả hai đều mồ hôi như mưa.

Phương Khác là vì đau, mà Diệp Vu Thời, hành vi tiến vào thức hải người khác đối với hắn cũng rất phí sức. Tâm thần cần chuyên chú cực độ, còn phải vận dụng linh thức một cách tinh tế, để tránh khiến cho thức hải của Phương Khác lại bị tổn thương lần nữa. Mà trước đó hắn còn dùng Băng Lưu Diệm tôi luyện ra Thúy Kiệp phẩm chất không tồi.

“Nếu để ta biết là ai làm, ta nhất định sẽ khiến cho hắn hối hận vì đã đến thế giới này.” Phương Khác hung tợn nói, trong mắt có mấy phần âm u, y sắp bị giày vò đến điên rồi, loại cảm giác hận không thể lập tức chết đi đó, y sẽ không quên những gì Thái A nói, dấu ấn kiếm ý đó là do có người gieo vào, Phương Khác lắc đầu, cuối cùng phát hiện mình đang nửa nằm trong lòng Diệp Vu Thời.

Nhẹ ho một tiếng, Phương Khác lúng túng cười nhìn Diệp Vu Thời, rồi run

tay run chân gượng dậy, miễn cưỡng ngồi khoanh gối.

“Phương sư đệ.”

“Hử?”

“Đừng sử dụng linh thức, cần phải nghỉ ngơi cho tốt. Giờ mão ngày mai, Phương sư đệ phải nói rõ cho sư huynh nghe chuyện phát sinh hôm nay. Nếu không, sư huynh sẽ lo lắng không thôi, ăn ngủ khó yên.” Trên mặt Diệp Vu Thời xuất hiện nụ cười ôn hòa như gió xuân.

Nhưng Phương Khác thoáng cái có xúc động muốn chảy nước mắt đầy mặt, cầu đừng văn nhã, cầu đừng âm trầm. Nhìn ánh mắt ôn nhu thực chất đầy uy hiếp của Diệp Vu Thời, Phương Khác rất thức thời gật đầu, đại trượng phu co được giãn được.

Diệp Vu Thời đứng lên, nhẹ vuốt lại y phục bị nhăn, tư thái tự nhiên, nhưng dáng vẻ khác hẳn ngày thường. Bình thường Diệp Vu Thời luôn cho người khác cảm giác ôn nhuận như ngọc quân tử đường đường, mà bây giờ, trên mặt không có biểu cảm gì, phối hợp với đôi mắt hẹp dài, ngược lại có thêm mấy phần lãnh khốc, động tác không thể xưng là ưu nhã, hiển nhiên đặc biệt tùy ý.

Ngay lúc bước khỏi bậc cửa, Diệp Vu Thời đột nhiên quay đầu.

“Phương sư đệ…” Diệp Vu Thời nhếch môi, ngữ điệu trở nên vui vẻ dễ thấy.

“Hả?” Phương Khác nghi hoặc phát ra một đơn âm tiết.

“Tại sao Phương sư đệ luôn nhiều tai nạn như thế? À, đương nhiên cũng có thể là do sư huynh nghĩ nhiều, cảm thấy một khi dính đến sư đệ sẽ không có chuyện gì tốt.” Vừa dứt lời, cửa tu thất đã đóng lại.

Đây là hả hê trắng trợn mà. Đánh giá xong, cảm động, cảm kích vốn vừa trào lên trong lòng Phương Khác thoáng cái biến mất, y suýt đã quên sự ác liệt của tên này rồi. Cho dù thời gian này hắn có biểu hiện tốt cỡ nào, cũng không thể che lấp được bản chất ác liệt tính toán chi li của hắn, còn xem đan dược cực phẩm là thuốc cảm sốt cho y uống.

Sau đó Phương Khác lại suy nghĩ, về sự tồn tại của Thái A, kiếm linh, phải nói ra sao? Còn cả thanh kiếm nhỏ màu đen và dịch thể màu đỏ trong thượng đan điền nữa.

Chậc, thức hải đã cho hắn vào luôn rồi, còn do dự cái lông gì nữa. Nhưng còn âm thanh nữ kia thì sao? Phương Khác trực tiếp nằm xuống, tay ấn lên ngực, đến bây giờ y vẫn có thể cảm giác được loại bi ai tuyệt vọng đó, khiến người ta chua xót không thể tả. Phương Minh Viễn, Phương gia đời chữ Minh, phụ thân của Phương Khác, nhưng trong ký ức của Phương Khác phụ thân vì tư chất không ra sao, không được gia tộc xem trọng. Trong gia tộc tu tiên, phân chia tài nguyên còn không đồng đều hơn cả môn phái. Nhưng Phương Minh Viễn rõ ràng không có chút ngộ tính nào với kiếm đạo, lại có sự kiên trì kỳ dị với kiếm tu. Mà cái tên Hách Liên Nhược này thì chưa từng nghe qua.

Có liên hệ gì với y sao? Phương Khác ù ù cạc cạc nghĩ.

“Thành chủ, yến hội tối mai, không cần mời Diệp Vu Thời và Phương Khác đó sao?” Tu sĩ áo xám hơi cong người cung kính nói.

Bạch Cập Trì vuốt chòm râu được cắt chỉnh tề của mình, “Không cần, mời bọn họ, sắc mặt tộc Đông Thanh sẽ không tốt lắm. Nhưng hai tên này đều không tồi, đặc biệt là Diệp Vu Thời, về tư chất là thượng thượng đẳng. Nếu thuần thục…”

“Vậy chúng ta không ngại kết giao một phen, bán một ân tình, hoặc lôi kéo hắn? Giúp ích cho thành chủ?” Tu sĩ áo xám cứng nhắc nói.

Bạch Cập Trì nhìn tu sĩ áo xám một cái nói: “Chúng ta quan sát trước một phen đã, dù sao không phải tất cả những người tư chất thông tuệ đều có thể thuần thục. Thất phu vô tội, hoài bích có tội… lực dụ hoặc của Băng Lưu Diệm, đủ cho một số người bỏ qua sự tồn tại của yêu phủ.”

“Thành chủ anh minh.” Tu sĩ áo xám vẫn mặt liệt, gương mặt vàng vọt tử khí trầm trầm chẳng chút sinh khí. Chỉ có đôi mắt tỏa ra tinh quang mới khiến người ta cảm thấy người này còn một chút sinh cơ.

Bạch Cập Trì vung tay, tu sĩ áo xám liền lui xuống.

Sau bình phong xuất hiện một thiếu niên cẩm phục, mắt phượng nhướng

cao, tư thái tiêu sái hào phóng, mang một thân quý khí.

“Phụ thân, Mộc thúc thật sự là mật thám của tộc Đông Thanh sao?” Thiếu niên mím môi, lo nghĩ nói, Mộc thúc năm đó đã cứu hắn chỉ mới mười tuổi ra khỏi tay ác nhân, rồi được phụ thân vẫn chưa phải là thành chủ khi đó tán thưởng và lưu lại bên cạnh.

Bạch Cập Trì vuốt râu, mang uy nghiêm nhìn thiếu niên một cái, thiếu niên lập tức nghiêm túc lại, cung kính đứng thẳng.

“Gần đây tu vi tiến triển thế nào?” Bạch Cập Trì nhàn nhạt nói, thực chất trong lòng lại thở dài. Ông và Quyết Minh đã định là không con, từ trong tộc chọn Bạch Cập Thiên làm con thừa tự. Ngặc nỗi Quyết Minh quá sủng Thiên nhi, khiến Thiến nhi dù tư chất thông tuệ tính tình cũng tốt, nhưng muốn làm thành chủ đời kế lại thiếu sự sát phạt quyết đoán cần có, tính cách quá mức do dự chần chừ. Thành Bạch Cập này tuy là một trong chín đại cổ thành, nhưng hiện tại lại ít đi mấy phần sức sống so với những thành mới vực khởi. Nếu không phải là một trong chín yêu phủ, tộc Bạch Cập chỉ sợ đã sớm lụi tàn. Bạch Cập Trì nghĩ đến đây, vẻ mặt trở nên âm trầm.

------oOo------

Chương 31: Dương danh 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sau khi Diệp Vu Thời bước ra khỏi bậc cửa, khí tức vốn ôn hòa liền có chút biến hóa. Ánh mắt mang sương khí mông lung lúc này sáng rực dị thường, nôn nóng muốn thử, và cả chiến ý bùng cháy.

Ánh mặt trời xế chiều rọi vào trong viện, bố trí trong tiểu viện không tính là tinh xảo, mà chỉ đơn giản, nhưng trong mắt Diệp Vu Thời nó là bố trí phù trận vô cùng phức tạp.

Trong ngày yêu phủ tuyển người, hễ là người đạt được tư cách vào yêu phủ sẽ được yêu phủ bảo vệ.

Nghe có vẻ không tồi, nhưng cũng chỉ là có vẻ mà thôi. Diệp Vu Thời vuốt

tay áo, tự đi vào trong tiểu viện. Băng Lưu Diệm, thần hỏa cấp năm, tính âm, thuộc hàn hỏa, thích hợp cho tu sĩ dưới kỳ nguyên anh. Đối với luyện khí sư hoặc luyện đan sư, hay tu sĩ tinh thông thuật pháp mà nói, đều là chọn lựa hàng đầu.

Diệp Vu Thời nhét vào miệng mấy viên đan dược, lấy những vật phẩm cần dùng ra khỏi nhẫn Nạp Hư. Một cái bàn gỗ, một hàng phù bút đủ các cỡ, một đống chai lọ, bình ngọc miệng rộng lớn thì cỡ vò rượu, nhỏ thì như nắm tay. Sau đó chính là mấy thứ vụn vặt, chẳng hạn huyền thiết đinh, còn có vật liệu đủ màu, đủ các chủng loại, cho dù là Phương Khác đã học thuộc lòng [Khoáng vật đại toàn], [Linh thực tường giải] cũng chỉ nhận ra được một phần hai.

Đợi lúc Ti Lan và Điền Thanh Quang nghe được động tĩnh bước ra, cả hai hoàn toàn ngây người nhìn tiểu viện không còn nguyên vẹn.

Ti Lan mơ hồ khó hiểu, mà Điền Thanh Quang thì sau khi sửng sốt, hai mắt phát sáng sắc mặt đỏ hồng chỉ vào phù trận đủ các cỡ ở chân tường đình viện, nửa ngày không phun ra được một chữ.

Điền Thanh Quang phát thệ, trận pháp trước mắt tuy không phải là phức tạp cao thâm nhất mà hắn từng thấy, nhưng nhất định là cấu tứ xảo diệu nhất. Tuy tu vi của Điền Thanh Quang không cao, nhưng luận về mặt trận pháp, hừ hừ, lão tử ba tuổi đã bắt đầu tiếp xúc trận pháp. Tộc Điền Thanh dù chỉ là tiểu tộc vô danh, nhưng chỉ cần là tộc nhân Điền Thanh, sống một ngày sẽ phải sờ trận pháp một ngày. Dù thứ trước mắt là phù trận, mà phù trận hắn chưa từng hiểu rõ quá nhiều, nhưng phù trận cũng chỉ là một phân chi của trận pháp mà thôi, tóm lại là có chỗ giống nhau.

Phù trận, là trận pháp do phù chú tạo nên.

Điền Thanh Quang há miệng nửa ngày mới nghĩ ra muốn nói gì, nhưng còn chưa kịp lên tiếng đã bị ngăn cản.

“Yên tĩnh. Diệp đạo hữu có lẽ không muốn chúng ta quấy rầy hắn.” Ti Lan thấp giọng nói. Tuy nàng hoàn toàn không hiểu Diệp Vu Thời đang làm gì, mấy thứ này trong mắt nàng chỉ là những đường nét chồng chéo vô cùng kỳ quái, huyền thiết đinh nhiều không đếm xuể vùi vào mặt đất thậm chí là mặt tường, tạo thành một đồ án rất giống phù văn cực kỳ phức tạp. Nhưng thần thái của Diệp Vu Thời lại cực kỳ chuyên chú, thậm chí trên trán còn

rịn mồ hôi, lúc này, ai cũng sẽ không muốn bị quấy rầy.

Ti Lan vô thức tỉ mỉ quan sát. Khí tức của Diệp Vu Thời lúc ẩn lúc hiện, mà dường như nàng thấy đồ án bằng phù văn đó giống như có sự sống, cùng lúc ẩn lúc hiện theo khí tức của Diệp Vu Thời. Cảm giác khó chịu quái dị ập đến, ngực Ti Lan phát nghẹn khó chịu chỉ muốn nôn. Rõ ràng Diệp Vu Thời ngay tại đây, nhưng khí tức vô cùng bất ổn, cứ như không hề tồn tại.

"Đừng nhìn nữa." Điền Thanh Quang kéo tay áo Ti Lan, ngữ khí nôn nóng.

Ti Lan giật mình hoàn hồn, lúc này Diệp Vu Thời cũng nhìn qua, thuận tay ném một cây huyền thiết đinh qua.

"A… không biết Diệp huynh có chỗ nào cần tiểu đệ giúp đỡ không?" Trên mặt Điền Thanh Quang lộ ra nụ cười nịnh nọt.

Mặt Ti Lan thì đỏ hồng, rõ ràng nàng đã nhắc nhở Điền Thanh Quang đừng quấy rầy Diệp Vu Thời, kết quả lại vì chính nàng mà Diệp Vu Thời phân tâm.

"Xin lỗi, nếu có chỗ nào cần, xin nói thẳng." Sắc mặt Ti Lan hồi phục bình thường, nghiêm sắc nói.

"Nếu đã thế, hai vị không ngại nhìn thử cái này." Diệp Vu Thời ngừng lại một chút, tiến tới đưa ra hai thứ. Một bàn trận màu vàng đất lớn cỡ bàn tay, cái khác là một cái nỏ cực lớn cao bằng nửa người. Cái nỏ tạo hình kỳ lạ, nếu để Phương Khác thấy, chắc chắn sẽ nhận ra, đây chính là Phá Thiên nỏ mà y đã thèm nhỏ dãi một thời gian.

Điền Thanh Quang gần như khẩn cấp cầm lấy bàn trận, rồi bắt đầu tỉ mỉ nghiên cứu. Diệp Vu Thời không mấy bận tâm, nhìn Ti Lan, cười nhạt.

"Ngươi đứng ở đó." Diệp Vu Thời chỉ một hướng, chính là đỉnh phòng tu thất của Phương Khác, "Chỉ cần có tu sĩ từ trên không tiếp cận, không hỏi nguyên do, không cần do dự, phát động nỏ, làm được không?"

Tuy hơi kinh ngạc vì sát khí lộ ra trong lời Diệp Vu Thời, nhưng nàng vẫn nghiêm túc gật đầu, nàng nhìn cây nỏ: "Ta cần làm quen với nó một chút."

Sau khi nhận Phá Thiên nỏ, Ti Lan nhắm mắt lại, cảm ứng một chút: "Linh lực của ta chỉ có thể phát động hai lần."

"Không ngại. Ở đây ta còn có hai lá bùa. Như vậy dù là sáu lần cũng đủ." Diệp Vu Thời đưa bùa ra, Ti Lan nhận lấy, cẩn thận bỏ vào túi chứa đồ.

"Thứ tốt, thứ tốt! Này, này quả thật quá…" Điền Thanh Quang một bên lại giật mình kêu lên, vừa nói vừa gãi mái tóc vàng rối loạn của mình. Đây là bàn trận nhiều cấp bậc hắn chưa từng thấy, bàn trận này chế tác tinh xảo, cấu tứ xảo diệu, thật làm người ta thán phục.

"Đối với bàn trận ta chỉ biết một chút mà thôi. May là đồng môn sư huynh của ta giỏi trận pháp, từng cho ta bàn trận này, sư huynh đặt tên cho nó là [Ngũ Hồi], một là vì nó bao gồm năm trận pháp, hai là nó hài âm với [Vô Hồi]. Những người đã đến hôm nay, đã định có đi không về." Diệp Vu Thời cong mắt, tươi cười nói. "Vậy thì nhờ hai vị đạo hữu tương trợ rồi."

Ti Lan và Điền Thanh Quang gần như đồng thời trả lời. Chuyện xảy ra dưới đài tỷ thí, tất cả mọi người đều thấy họ cùng ra về, hiện tại trong mắt người khác họ chính là người trên cùng một con thuyền, không có gì mà giúp hay không. Tuy họ không suy đoán ra cái gì, nhưng từ thái độ của Diệp Vu Thời, tối nay sẽ có phiền phức tìm tới họ.

Ánh mắt Điền Thanh Quang nhìn Diệp Vu Thời lại thay đổi. Tuy Diệp Vu Thời nói bàn trận này là có từ tay sư huynh đồng môn. Nhưng người có thể lấy ra một bàn trận như thế sẽ là nhân vật đơn giản sao? Điền Thanh Quang không tin, chỉ từ phù trận ở chân tường viện này đã có thể nhìn ra Diệp Vu Thời không phải nhân vật đơn giản. Phù trận tuy nói ít vận dụng, nhưng uy lực cũng không hề thua kém trận pháp.

Mà người thế này, chỉ dựa vào tu vi biểu hiện trong cuộc tuyển chọn vào yêu phủ đã đủ cho Diệp Vu Thời xem thường tiểu tu sĩ tu vi thấp như hắn. Nhưng Diệp Vu Thời không có, ngược lại lễ số chu toàn, không có thái độ cúi nhìn cao ngạo, cũng không quá mức thân cận. Chỉ luôn bình đạm như nước, Điền Thanh Quang cảm thấy người này nhất định là xuất từ danh môn, người bình thường không có loại khí chất này.

Màn đêm lặng lẽ buông xuống, sau khi Diệp Vu Thời hoàn thành mọi thứ, nhìn hai người hoàn toàn chìm trong linh khí trên tay, bất giác nhếch môi

cười.

Sau đó, Ti Lan và Điền Thanh Quang chia ra chuẩn bị sắp xếp. Vị trí của Ti Lan chính là nóc phòng tu thất của Phương Khác, vị trí của Điền Thanh Quang là ở góc viện lạc, bàn trận tỏa ra ánh sáng màu đỏ, chợt lóe rồi tắt, cùng biến mất với nó còn có Ti Lan và Điền Thanh Quang.

Trên tay Diệp Vu Thời xuất hiện một chồng bùa giấy, mấy lá bùa này đã mất đi đặc trưng của giấy súc, tuy cực mỏng, nhưng lại có cảm giác cứng chắc như gỗ. Nếu Điền Thanh Quang thấy nó nhất định sẽ thán phục, đây là phù lục tứ phẩm. Chỉ có phù lục tứ phẩm trở lên mới có cảm giác như chất gỗ. Mà phù lục tứ phẩm đã không phải thứ tu sĩ kỳ trúc cơ bình thường có thể điều khiển.

Giữa mười ngón tay Diệp Vu Thời kẹp đầy phù lục tứ phẩm, ném ra xung quanh. Phù lục bay ra các phương vị trong tiểu viện, đáp xuống phù trận chân tường mà Diệp Vu Thời đã khắc dưới đất. Thoáng cái linh quang bùng lên, trận pháp phủ đầy tiểu viện chậm rãi vận hành, sau đó tối đi, phù trận trong tiểu viện ẩn đi, Diệp Vu Thời cũng ẩn mình theo.

Tiểu viện trong sắc trăng, tĩnh mịch vô cùng.

Kim Hổ Lịch ẩn khí xâm nhập vào viện lạc một tu thất được thương gia cho thuê. Lặng lẽ thả thần thức ra do thám. Sau đó, sắc mặt trở nên kỳ dị, gã phát hiện có mấy đồng hành. Đương nhiên những người đồng hành này cũng phát hiện ra gã. Mục đích của mọi người đều như nhau, Băng Lưu Diệm.

Kim Hổ Lịch đã vào kỳ kim đan rất lâu, hiện tại đang ở trung kỳ kim đan. Gã nổi danh với luyện khí, nhưng gã vẫn luôn chỉ dùng thần hỏa cấp ba, phẩm cấp thần hỏa đối với luyện khí sư là rất quan trọng. Cho nên gã chấp nhận nguy hiểm bị yêu phủ điều tra, lén tới đây.

Hai tu sĩ kỳ trúc cơ và hai tu sĩ kỳ luyện khí, tính là gì chứ, còn không phải dễ như trở bàn tay. Trong mắt gã, sự thất bại của Đông Thanh Đồng Dạ chẳng là gì, gia tộc đó có mấy thiên tài không phải nhờ đan dược tạo nên chứ? Huống chi, loại thiên chi kiều tử này bình thường mà nói kinh nghiệm thực chiến ít đến đáng thương.

Kim Hổ Lịch sờ nhẫn Nạp Hư, bên trong có cái đỉnh nhỏ chuyên dùng để

thu phục Băng Lưu Diệm, hiện tại điều gã cần bận tâm chính là những "đồng hành" đó.

"Kim Hổ huynh, không ngờ ngươi cũng đến." Bên tai chợt có tiếng nói làm Kim Hổ Lịch kinh ngạc, rồi gã cũng truyền âm nhập mật lại.

"Tô Thiết Nhi, đồ lão tặc, chẳng phải ngươi cũng nhìn trúng Băng Lưu Diệm sao?"

"Hê hê, thứ tốt ai cũng không chê nhiều. Huống chi là Băng Lưu Diệm chứ? Để cho một tu sĩ kỳ trúc cơ giữ thực là chôn vùi nó, không bằng để cho Tô Thiết Nhi ta." Tô Thiết Nhi cười hê hê.

Bên kia, một tu sĩ hắc y đang đánh giá tiểu viện, không hiểu sao có một cảm giác nguy cơ, tiểu viện này giống như một con dã thú đang mai phục trong bóng đêm chọn người cắn nuốt.

Ngoài ra còn có một tu sĩ áo xám đứng trên nóc tiểu viện cạnh đó cũng cảm thấy không đúng, gương mặt vàng vọt tràn đầy tử khí, rõ ràng là "Mộc thúc" trong miệng Bạch Cập Thiên.

"Có vị đạo của phù lục." Tu sĩ áo xám nói, bên cạnh đột nhiên xuất hiện một bóng người màu lam.

"Phù lục?" Bóng người màu lam đó không ngờ lại là Đông Thanh Kết.

Tu sĩ áo xám gật đầu, nhìn Kim Hổ Lịch, Tô Thiết Nhi rồi nói: "Hấp dẫn không ít thằng hề nhảy nhót nhỉ." Vừa dứt lời, khi đảo qua hướng tu sĩ hắc y, giật mình kêu lên.

"Là hắn?"

Đông Thanh Kết tuy nghi hoặc, nhưng không dám đáp lời.

------oOo------

Chương 32: Dương danh 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tiểu viện vẫn lặng yên như cũ, nhưng xung quanh lại tràn đầy nguy cơ, xem ra không ít người động tâm với Băng Lưu Diệm. Kim Hổ Lịch bắt đầu nóng ruột, rõ ràng trừ gã ra có ba tu sĩ kỳ kim đan, còn về mấy em bé kỳ trúc cơ, gã chẳng thèm để vào mắt.

Kim Hổ Lịch không muốn quan sát thêm nữa, Băng Lưu Diệm, mọi người tự dựa vào bản lĩnh của mình, ai giành được thì của người đó. Tiên hạ thủ vi cường! Chân Kim Hổ Lịch lập tức phát lực.

"Kim Hổ huynh! Đừng tùy tiện hành động!" Âm thanh chói tai mang theo cấp thiết.

Kim Hổ Lịch khựng một chút, khắc chế linh lực sôi sục, bất giác sinh ra nộ khí, ngữ khí bất thiện: "Lão tặc chết toi, ngươi lại giở trò quỷ gì đây?"

Qua một hồi âm thanh đó lại vang lên, mang theo trào phúng: "Kim Hổ lão nhi, ngươi chớ không biết tốt xấu như vậy. Vội vàng không ăn được đậu hủ nóng, chưa làm rõ tình huống, đến lúc đó ngươi chính là con bọ ngựa."

Sắc mặt Kim Hổ Lịch tối thui, tuy biết Tô Thiết Nhi nói đúng, nhưng gã không thích thái độ của Tô Thiết Nhi. Bọn họ quen biết hai mươi mấy năm, là bạn mà không phải bạn, là địch lại chẳng phải địch. Tuy không hợp nhau, nhưng thường xuyên hợp tác.

"Vậy ta thật muốn xem thử, con hoàng tước nào ăn được bọ ngựa ta." Kim Hổ Lịch hung tợn nói, nhưng chân vẫn chưa động.

Tô Thiết Nhi đang định nói, dị biến chợt phát sinh.

Một tu sĩ kim đan có cùng suy nghĩ với Kim Hổ Lịch bắt đầu hành động, thân pháp như điện, thoáng cái đã vào tiểu viện.

Ngay lúc này, trong tiểu viện bùng lên cột sáng cao hơn hai trượng, cột sáng đó bao trùm hết tiểu viện, tiểu viện giống như một ngọn đèn được điểm sáng giữa trời đêm, trong phạm vi hình tròn được chiếu sáng như ban ngày.

Mà tu sĩ kia thì biến mất trong cột sáng, linh thức mà những tu sĩ khác đưa vào thăm dò cũng bị bắn ngược ra, hoàn toàn không biết được tình hình bên trong. Kim Hổ Lịch nghẹn họng, bây giờ sợ là cả thành Bạch Cập đều

chú ý đến tiểu viện này rồi.

Quả nhiên, thân ảnh vốn bị bóng đêm che lấp, hiện tại đều lộ ra, Kim Hổ Lịch và Tô Thiết Nhi quay mặt nhìn nhau.

Ngay lúc tu sĩ này bước vào phù trận, Diệp Vu Thời ngồi khoanh gối giữa phù trận, hai tay giữ một thanh kiếm màu xanh bích, chính là thanh kiếm của phụ thân Phương Khác, trở tay cắm kiếm xuống đất, một tia sáng màu xanh bích dung nhập vào cột sáng.

Tuy chỉ là hạ phẩm, nhưng làm mắt trận cho phù trận này lại rất tốt, lúc này, phù trận mới chân chính hoàn thành.

Tu sĩ kỳ kim đan rốt cuộc mạnh cỡ nào? Trong mắt Diệp Vu Thời lóe tia sáng lạnh, hắn đứng lên, nhìn ánh sáng lưu chuyển giữa phù văn, tăng mạnh thêm lần nữa.

“Phù trận!” Kim Hổ Lịch nhìn cột sáng trước mắt, không khỏi nhủ thầm, phù trận, hai chữ này vang lên trong lòng tất cả tu sĩ ngoài viện, bọn họ đều bắt đầu cảnh giác.

Không ngờ, tu sĩ trong tiểu viện lại biết phù trận, phàm là tu sĩ có chút hiểu biết với trận pháp, mọi người đều có một nhận thức chung, đó chính là đối diện với tu sĩ tinh thông trận pháp, tuyệt đối không thể cho hắn thời gian bố trí trận pháp, nếu không sẽ rất khó nhằn. Một khi trận pháp hoàn thành, có thể ngươi sẽ phải đối diện với trận pháp phòng ngự còn khó gặm hơn cả mai rùa, hoặc là sát trận ám tàng sát cơ.

Nhưng, Kim Hổ Lịch nhìn cột sáng vô cùng mỹ lệ trước mặt, hoàn toàn không nhìn ra sự thần bí của trận pháp, cũng không biết tu sĩ kim đan kia thế nào, Kim Hổ Lịch có chút nóng ruột. Nếu Băng Lưu Diệm này bị người khác đoạt đi, vậy thì không tốt. Trận pháp của một tu sĩ kỳ trúc cơ lợi hại được cỡ nào chứ? Lúc này không động còn chờ tới khi nào nữa? Kim Hổ Lịch phóng người nhảy vào cột sáng.

“Kim Hổ huynh!” Âm thanh của Tô Thiết Nhi không thể truyền vào tai Kim Hổ Lịch, Tô Thiết Nhi thầm thở dài, cái tính bộp chộp đó của Kim Hổ huynh sớm muộn gì cũng sẽ giết chết hắn. Sau Kim Hổ Lịch lại có một tu sĩ tiến vào phù trận, xem ra dụ hoặc của Băng Lưu Diệm này thật sự rất lớn. Tô Thiết Nhi lắc đầu, hiện tại hắn có thể cảm ứng được trong ba tu sĩ

kỳ kim đan đã có hai người tiến vào.

Còn về những tu sĩ kỳ trúc cơ kia, rõ ràng bắt đầu do dự vì trận pháp. Phải biết, thả câu nước đục cũng không phải dễ, cho dù lực dụ hoặc của Băng Lưu Diệm có lớn cỡ nào, nhưng tu vi bày ra ở đó, mạng nhỏ vẫn quan trọng hơn, có mạng giành được, chỉ sợ cũng không có mạng hưởng.

"Lão đại, chúng ta không vào sao?" Năm tu sĩ mặc đạo bào bình thường nằm trên nóc tiểu viện xa xa, trong đó một tu sĩ thân hình tráng kiện, vừa nhìn đã biết là thể tu hỏi. Năm người này chính là Ô Đầu ngũ huynh đệ nổi danh thành Bạch Cập, hán tử tráng kiện là lão nhị Ô Đầu Hiêu.

"Băng Lưu Diệm này bán vào chợ đen là có được giá trên trời, không hành động nữa sẽ muộn, yêu vệ mà đến thì chúng ta không có quả ngon mà ăn. Lão đại chúng ta lên thôi!" Ô Đầu Hiêu nhìn cột sáng kia, siết nắm tay, hận không thể lập tức nhào lên.

"Lão nhị, lão tam, các ngươi xâm nhập từ góc viện tử, ngươi có thấy không, chính là cái góc đó. Chỗ đó có lẽ là nơi yếu ớt nhất của phù trận. Lão tứ, công phu khinh thân của ngươi tốt, ngươi vào từ nóc phòng kia, hê hê, giải quyết tên đang ở trong phòng…"

Năm người ghé lại mật mưu. Ô Đầu Bạch tuổi tác nhỏ nhất vóc dáng cũng nhỏ nhất, đứng cùng bốn người kia rõ ràng gầy yếu hơn, nhìn cột sáng trong lòng có chút âu lo, giành thức ăn từ miệng tu sĩ kim đan, thật sự được sao?

Bên này Tô Thiết Nhi nhìn phù trận, cứ như thấy Băng Lưu Diệm đang ở ngay trước mắt, do dự nửa ngày, vẫn chọn tiếp tục quan sát. Hắn nhìn xung quanh, các tu sĩ đang dồn tới vì cột sáng, trong bóng đêm từng đạo linh quang tiến về phía tiểu viện. Mặt Tô Thiết Nhi trầm xuống, thành chuyện lớn rồi. Rốt cuộc có vào hay không? Không bao lâu nữa, yêu vệ của yêu phủ sẽ tới, hiện tại không vào thì không còn cơ hội nữa!

Rốt cuộc đây là phù trận gì? Hắn chưa từng thấy cái nào… dễ thấy cỡ này.

"Không ngờ, lại có thể thấy được phù trận [Kính Tượng Vạn Chuyển] tại đây." Tu sĩ áo xám nhìn chằm chằm phù trận hồi lâu, mới nói.

"[Kính Tượng Vạn Chuyển]?" Đông Thanh Kết nghi hoặc không hiểu, gã

chưa từng nghe qua phù trận này, mà ngay cả phù trận gã cũng chỉ mới nghe qua mà thôi. Vì dù phù trận có uy lực mạnh hơn trận pháp bình thường không ít, nhưng thủ pháp bố trí phức tạp, vẽ phù văn càng không dễ. Một phù trận, tiêu hao rất nhiều phù lục, vì thế phần lớn mọi người đều chọn trận pháp bình thường.

"[Kính Tượng Vạn Chuyển] là phù trận cấp bốn. Chỗ đặc biệt của nó là ở mắt trận, vừa là sinh môn và là tử môn." Gương mặt vàng vọt của tu sĩ áo xám dưới sự chói lọi của cột sáng càng trở nên tử khí trầm trầm.

"Cái này không thể nào!" Đông Thanh Kết bất giác cao giọng, làm sao có trận pháp như vậy được? Vừa là sinh môn vừa là tử môn, vậy không phải trừ dùng lực phá trận ra, không còn cách nào khác sao? Sau đó Đông Thanh Kết hoảng lên, vội chắp tay, gã thế nhưng vô lễ với trưởng lão.

"Thế gian này có rất nhiều trận pháp, ngươi cho rằng ngươi có thể thấy được tất cả rồi sao?" Tu sĩ áo xám lạnh lùng nói.

Đông Thanh Kết cúi đầu càng thấp, mồ hôi lạnh nhỏ xuống từng giọt.

"Hôm nay ngươi nói, tiểu nha đầu tên Ti Lan đó là do hai người này dẫn đi?" Tu sĩ áo xám hỏi.

"Đúng… đúng vậy, đệ tử vốn định sau cuộc đấu sẽ để người âm thầm giải quyết nàng ta, nhưng nàng ta đi cùng hai người này, thực sự không tiện hạ thủ." Đông Thanh Kết rụt rè nói.

Trong mắt tu sĩ áo xám lóe linh quang, không biết đang nghĩ gì, gương mặt vàng vọt lóe qua nụ cười âm độc, sau đó gã lại nhìn sang tu sĩ áo đen. Con ngươi tối đi, để lộ mấy phần kiêng kỵ, rồi mắt lại chuyển sang phù trận, thả linh thức thăm dò lại chưa bị bắn ra, rõ ràng tu vi của tu sĩ áo xám không chỉ là kim đan, có thể thấy được tất cả trong phù trận, bao gồm cả Diệp Vu Thời.

Mà lúc này những người khác rõ ràng đã ý thức được, nếu còn không ra tay, chỉ sợ sẽ không còn cơ hội ra tay nữa. Ba bóng người lóe qua, Ô Đầu ngũ huynh đệ hành động! Tiến hành theo kế hoạch, lão nhị, lão tam lặng lẽ xâm nhập từ góc viện, lão tứ Ô Đầu Mặc từ trên không lao về hướng phòng của Phương Khác, hiện tại chỉ có trong căn phòng này có linh lực dao động. Ô Đầu Mặc lộ nụ cười dữ tợn.

Thân hình Ô Đầu Mặc chợt khựng lại, phát hiện quả nhiên có người dự tính giống gã, còn đến căn phòng này trước gã, Ô Đầu Mặc cười lạnh, muốn so thân pháp với lão tử? Ngươi còn non lắm!

Thật sự sẽ như mong muốn của gã sao? Tại góc mà mọi người còn chưa phát hiện, tim Điền Thanh Quang đập nhanh lợi hại, sờ bàn trận trên tay, mắt đầy cuồng nhiệt, nhìn hai người dần tiếp cận phạm vi của bàn trận. Bàn trận này chồng thêm một trận pháp, chính là ảo trận. Ảo trận này lừa gạt tất cả mọi người ở đây, dù là ai cũng không ngờ được bên cạnh phù trận rõ ràng thế này, lại có một người lặng yên mai phục.

Điền Thanh Quang nhìn chằm chằm hai người đó, tay giữ bàn trận không nhịn được run rẩy, cuối cùng đã đến. Điền Thanh Quang nhịn không được thấp giọng nói. Ánh sáng đỏ lóe lên, hai tu sĩ lặng yên vô thức biến mất trước mắt mọi người, bàn trận [Ngũ Hồi] đã vận chuyển.

Cùng lúc này, Ti Lan gác tay lên nỏ, toàn thần chuyên chú, bên má chảy xuống mấy giọt mồ hôi, cuối cùng đã đến.

“Vút” một tiếng phá không, mũi tên đen kịt như rắn độc mai phục cuối cùng tập kích.

Tu sĩ từ trên không nhào xuống trận pháp ngay cả hừ cũng chưa kịp hừ một tiếng, trực tiếp bị bắn xuyên, lực trùng kích mang theo gã ầm một tiếng ghim lên tường phòng cách đó mười trượng, bức tường còn run lên. Ti Lan không khỏi trợn to mắt, không ngờ uy lực của nỏ này lại lớn như thế.

Ô Đầu Mặc đổ đầy mồ hôi lạnh, vừa rồi nếu không phải ngũ đệ nhắc nhở, hiện tại người bị ghim lên tường chính là gã. Đồng thời Ô Đầu Mặc cũng thầm mắng một tiếng, mẹ nó, quá âm hiểm rồi. Đoạn Ô Đầu Mặc cười lạnh, bắn một mũi tên rồi cũng tốt, vị trí của người mai phục trên nóc nhà cũng đã bại lộ. Ô Đầu Mặc che giấu thân hình, lặng lẽ đi đường vòng, mò đến tiểu viện cạnh đó.

Ô Đầu Bạch cắn chặt môi, nắm đấm siết chặt, tứ ca thì không sao rồi, nhưng nhìn đại cao vào phù trận, lời ngăn cản lên đến môi lại nuốt trở về. Tu vi Ô Đầu Bạch không cao, hiện tại đã hai mươi sáu tuổi mới chỉ trúc cơ, mà còn nhờ vào công lao bốn vị ca ca kiếm đan dược về, ba năm trước

sau khi vào yêu phủ, thiên phú dị năng được kích phát lại chỉ như gân gà. (có chẳng ích gì, nhưng bỏ thì tiếc)

------oOo------

Chương 33: Dương danh 3

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thiên phú dị năng của Ô Đầu Bạch là tâm thần tương thông, bất luận ở đâu lúc nào, gã đều có thể đồng thời liên lạc với những người khác, hơn nữa còn cảm ứng được nguy hiểm. Nhưng ngay vừa rồi, liên hệ với nhị ca và tam ca lại đứt, đây là chuyện chưa từng xảy ra, cho nên hiện tại Ô Đầu Bạch nóng ruột vô cùng.

Mà lúc này, do tác động to lớn của nỏ tạo thành, tu sĩ xung quanh cũng trào lên, trên không trung đâu đâu cũng là linh quang, không cái nào không nhắm vào tiểu viện. Sắc mặt Tô Thiết Nhi khẽ biến, lùi lại một bước ra khỏi chỗ đang trốn, ẩn vào trong bóng đêm, thầm may mắn tu thất bọn Diệp Vu Thời thuê là kiểu viện lạc, người xung quanh tập trung đông như thế, mà ngay cả Phá Thiên nỏ dùng để thủ thành cũng được sử dụng, Diệp Vu Thời này rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Tô Thiết Nhi chẳng còn chút mong muốn nào với Băng Lưu Diệm nữa, hắn không hy vọng đi giành cái nhỏ, lại đến cái lớn.

“Phù trận, bàn trận, nỏ, thủ đoạn thật dữ.” Đông Thanh Mộc cười lạnh.

Đông Thanh Kết bên cạnh lại sững sờ, nhìn chằm chằm tu sĩ bị ghim trên tường, trong tiểu viện thật sự chỉ có bốn người thôi sao?

Ánh mắt tu sĩ áo đen không xa có thêm mấy phần hứng thú, quả nhiên hôm nay không đến uổng công một chuyến.

Cùng lúc này, trong phù trận lại là một cảnh tượng khác.

Kim Hổ Lịch vừa vào phù trận đã giật mình, bên trong phù trận nào có tiểu viện gì? Dưới chân là tầng băng tỏa ra hàn khí, trơn bóng như gương, mà trên đỉnh đầu… mới là chỗ khiến gã kinh ngạc, một rừng dày đặc trường

kiếm xanh bích lóe hàn quang, phù trận này là kiếm trận sao?

Kim Hổ Lịch đi kiểm tra một lượt, phù trận này rõ ràng lớn hơn gã tưởng tượng nhiều. Sau khi vào phù trận gã không cảm giác được khí tức của người khác, giống như chỉ có một mình gã. Kim Hổ Lịch nhìn phù trận trước mặt, suy nghĩ cách phá trận. Mắt trận của phù trận này ở đâu mà sao không tìm ra được. Kim Hổ Lịch chợt tỉnh ra, ngước mắt nhìn đống trường kiếm dày đặc dường như sắp sửa rớt xuống kia.

Tìm được rồi, Kim Hổ Lịch nhìn thanh kiếm duy nhất rõ ràng nằm ở vị trí sinh môn, sau khi suy đoán một hồi, sắc mặt lại biến đổi. Làm sao có thể! Thử lần nữa vẫn là suy đoán đó.

Sao lại có mắt trận kỳ quái thế này, đồng thời là sinh môn và tử môn.

Kim Hổ Lịch bất giác thầm tán tưởng, hảo trận pháp. Tiếc rằng, phù trận này không biết có chịu nổi một kích không? Phù trận dù có bố trí tinh xảo thì thế nào, trước thực lực tuyệt đối cũng chẳng ích gì. Kim Hổ Lịch rút đại trảm đao trên lưng ra, trực tiếp chém ra một đao, chỉ thấy đao phong mang theo khí thế vạn quân chém vào thanh kiếm treo ngay giữa trung tâm rừng kiếm rõ ràng khác với những thanh kiếm khác.

Đao phong như một ngọn lửa ập đến thanh kiếm xanh bích đó.

“Keng!” Âm thanh như vàng đá chạm nhau, cả phù trận lắc lư, đao phong lại biến mất vô tung, kiếm xanh bích không tổn hại chút nào.

Kim Hổ Lịch hiển nhiên không ngờ lại như vậy, lại nâng đao lên chém.

Tiếng keng keng vang lên không dứt, thế giới trong phù trận cũng lay động theo. Kim Hổ Lịch nghẹn họng tặc lưỡi, tuy phù trận chấn động cứ như lập tức sẽ nứt ra, nhưng qua một hồi chấn động, phù trận vẫn không chút biến hóa, phù trận này lợi hại dữ vậy sao?

Quả nhiên là phù trận khó gặm hơn cả mai rùa. Tô Thiết Nhi ở bên ngoài chỉ cảm thấy mặt đất truyền đến chấn động kịch liệt, phù trận này là sao? Ngẫm lại, trong đầu Tô Thiết Nhi xuất hiện bốn chữ ‘dùng lực phá trận’.

Sắc mặt Kim Hổ Lịch đen như than, rõ ràng đã động chân hỏa, thấy phù trận vẫn bình yên thì cảm thấy nghẹn bụng. Một tiếng gầm vang lên, phi

thân bay tới, đao sau mạnh hơn đao trước, rốt cuộc đao cuối cùng mang theo đao phong như hỏa long quấn lấy thanh kiếm xanh bích, phù trận nóng lên như có nhiệt độ.

Kim Hổ Lịch cảm giác được phù trận cuối cùng cũng có biến hóa, cúi đầu nhìn lại kinh ngạc, tầng băng dưới chân đã bắt đầu tan ra. Sau khi tan, lại là một rừng mũi kiếm hướng lên! Mà trong số mũi kiếm này rõ ràng lại có mắt trận giống như đống kiếm lơ lửng phía trên. Kim Hổ Lịch lại suy đoán, ở đây lại có một mắt trận, hơn nữa cũng vừa là sinh môn vừa là tử môn, một phù trận sao lại có hai mắt trận? Chuyện này là sao?

Tu sĩ áo xám nhìn cảnh này, nói: "Quả nhiên là [Kính Tượng Vạn chuyển], dùng kiếm để làm mắt trận sao? Kính tượng kính tượng, một thật một giả, một hư một thực, Diệp Vu Thời này quả thật có chút bản lĩnh."

Mà lúc này Diệp Vu Thời bên trong phù trận không hề thoải mái, bắt đầu từ một kích đầu tiên của Kim Hổ Lịch, hắn đã phải gánh áp lực rất lớn, tuy được phù trận phân đi hơn nửa áp lực, nhưng phần nhỏ áp lực đã khiến hắn chịu đủ. Huống chi trong trận không chỉ có mình Kim Hổ Lịch mà có tới ba người. Sở dĩ nói phù trận cấp bốn không phải tu sĩ kỳ trúc cơ bình thường có thể điều khiển là vì khống chế một phù trận thế này cường độ yêu cầu với linh thức rất lớn, cần tỉ mỉ khống chế.

Đột nhiên, trên mặt Kim Hổ Lịch hiện lên sự vui sướng, giống như phát hiện ra cái gì, lấy ra một cái đỉnh lớn năm chân đánh về phía kiếm lơ lửng. Ngay lúc phù trận biến hóa vừa rồi gã đã tìm được sơ hở, mắt trận dưới đất là giả.

Bên này biểu cảm Diệp Vu Thời vẫn không thay đổi, thần sắc chuyên chú hơn mấy phần, dùng linh thức khống chế phù trận biến ảo không ngừng.

Không đủ dùng, linh thức không đủ, Diệp Vu Thời rõ ràng có mấy phần cố sức, linh thức không có cách nào khống chế tất cả phù văn xoay chuyển. Diệp Vu Thời chỉ có thể thử khuếch trương phạm vi khống chế của mỗi phần linh thức, khuếch trương, không ngừng khuếch trương, cho đến khi linh thức biến thành một tầng cực mỏng cực mỏng phủ lên phù văn, cảm nhận mỗi một tia biến hóa của phù văn, khống chế tất cả trong phù trận.

Thành công rồi, Diệp Vu Thời chìm vào một cảnh giới huyền ảo, con ngươi đen kịt một mảng trầm tĩnh, tu vi đình trệ rất lâu bắt đầu chậm rãi

thả lỏng. Thân tâm thư sướng, giữa lúc hít thở, phù văn vận chuyển càng thêm thoải mái.

Kim Hổ Lịch chuyên chú để ý phù trận biến hóa bất giác giật mình. Ngay một giây trước khi cái đỉnh đụng vào kiếm, phù trận lại phát sinh biến hóa. Chuyện gì thế này. Gã cảm thấy được phù trận lại biến hóa, hơn nữa biến hóa lần này khiến gã hoàn toàn không nắm được đầu mối.

Ngay lúc cái đỉnh đó đụng vào thanh kiếm, rừng kiếm dày đặc trên đỉnh đầu bắt đầu run rẩy.

“Keng!” Tiếng kiếm reo muốn điếc tai vang lên.

Kim Hổ Lịch trấn định nhìn rừng kiếm lơ lửng trên đầu, vốn gã cho rằng đây chỉ là để uy hiếp mà thôi, vạn đạo kiếm phong đồng thời cuồn cuộn tấn công gã, tránh không thể tránh. Cảm giác nguy cơ cường liệt, khiến Kim Hổ Lịch không bận tâm được nhiều, lấy một cái lều ra khỏi nhẫn Nạp Hư rồi nhanh chóng phủ lên.

Không kịp, kiếm trận dưới chân cũng kêu vút một tiếng, kiếm phong ập đến, quả thật có thể sánh với thiên la địa võng.

Kim Hổ Lịch gã chẳng lẽ phải chết tại đây hôm nay sao? Tuyệt đối không thể!

Đỉnh lớn năm chân thoáng cái bành trướng chắn trên đỉnh đầu Kim Hổ Lịch, Kim Hổ Lịch lơ lửng mà đứng, trên người khoác lều bị vạn đạo kiếm phong đồng thời đánh tới, từng tiếng từng tiếng kiếm reo, cứ như đánh vào lòng Kim Hổ Lịch.

“Vào lúc này mà hắn lại ngộ được?” Tu sĩ áo xám biến sắc, ngón tay khẽ động, tập trung linh lực màu vàng, búng ra một đạo khí Kim Canh tinh thuần va mạnh vào linh kiếm dùng làm mắt trận, linh kiếm phát ra một tiếng thét, gãy thành hai đoạn.

Diệp Vu Thời như bị tấn công, khóe môi tràn ra tơ máu, cảnh giới huyền diệu kia bị phá vỡ. Mà phù trận thiếu đi mắt trận, sắp sửa sụp đổ. Diệp Vu Thời lạnh lùng đảo mắt nhìn hướng khí Kim Canh phát ra, ngay lúc đó hắn nhích ra một bước, bảy đóa Băng Lưu Diệm vô thanh bay ra, xoay chuyển quanh Diệp Vu Thời.

Tu sĩ áo xám giật mình, tên này tính dùng chính mình làm mắt trận sao? Tu sĩ áo xám trở tay búng một cái, lại là một đạo khí Kim Canh.

“Ha ha.” Âm thanh thấp trầm như vang lên bên tai tu sĩ áo xám. Khí Kim Canh mà tu sĩ áo xám phát ra ngay khi cách Diệp Vu Thời hai mét thì biến mất tăm. “Đông Thanh Mộc, tập kích một vãn bối, ngươi đúng là càng ngày càng bỉ ổi. Chậc chậc, nếu mà nói ra thì tộc Đông Thanh của các ngươi còn mặt mũi gì nữa, a! Ta quên mất, tộc Đông Thanh các ngươi không phải nổi danh là không cần mặt mũi sao?”

Đông Thanh Mộc nhìn tu sĩ áo đen một cái, chân hơi dịch đi, thoắt cái đã xách Đông Thanh Kết lùi ra mười mấy mét. Ánh mắt phức tạp nhìn tu sĩ áo đen, hắn ta muốn chen vào? Nhưng thôi kệ, vừa rồi cũng đã đủ khiến Diệp Vu Thời chịu thiệt rồi.

Lúc này lại một bóng người bay tới nóc phòng Phương Khác, nhắm thẳng vào chỗ Ti Lan đang ở.

Một bóng người vút qua, Ti Lan lại phát động nỏ, tu sĩ đó kinh hãi trong lòng nhưng nhờ có thân pháp quái dị phòng bị nên tránh được. Ti Lan đầu tiên là kinh ngạc sau đó bình tĩnh lại, bắn tiếp lần nữa.

Tu sĩ kia ngữa ra sau ngay trên không một cách quái dị, cả người giống như bị gấp đôi, lại tránh được một mũi tên. Trên trán Ti Lan bắt đầu đổ mồ hôi, nhưng trong lòng lại càng thêm bình tĩnh. Linh lực trên ngón tay tập trung lại cuồn cuộn không dứt, lúc này nếu có người nhìn thấy, nhất định sẽ giật mình kêu lên, khí tức của Ti Lan hoàn toàn dung hợp vào mũi tên.

“Vù” một tiếng xé không, bắn trúng. Trong nhất thời, không ai dám tiến tới nữa, xung quanh yên tĩnh, thân pháp quái dị như thế mà cũng không thể tránh nổi mũi tên, huống chi là bọn họ?

“Hề.” Một tiếng cười lạnh, mọi người đều bất giác quay qua, chỉ thấy trên nóc phòng lóe tia sáng đỏ, Ti Lan lộ ra. Lúc này toàn thân Ti Lan bị dây mây quấn lấy. Chỉ thấy trên mái hiên sau lưng Ti Lan có một cánh tay bò lên, rồi nhảy vọt, tu sĩ đó không phải chính là Ô Đầu Mặc sao, nhìn đến đây, Ô Đầu Bạch mới thả lỏng.

Ti Lan quay đầu, nhìn Ô Đầu Mặc bốc đầy sát khí, con ngươi mãnh liệt co

rút, không ngừng giãy dụa, dây mây đó lại càng thêm siết chặt. Ô Đầu Mặc cười lạnh, vươn năm ngón tay thành trảo nhắm hướng Ti Lan.

Ngay lúc này, Ô Đầu Bạch chợt giật thót, vội nhảy lên nóc phòng, kinh hô ra tiếng: “Tứ ca! Cẩn Thận!”

Tiếc rằng đã trễ.

Gần như vào lúc ngàn cân treo sợi tóc, một bóng người cản trước mặt Ti Lan. Sau đó trước mắt Ti Lan là một màu đỏ rực, dây mây vừa quấn chặt liền thả lỏng. Ti Lan ngẩn ngơ sờ dịch thể ấm nóng trên mặt, ngón tay dính chất dịch đỏ tươi, trong khoang mũi toàn là vị máu tanh.

Mà tu sĩ đó, Ti Lan dùng tay áo lau máu trên mặt, từ cổ đến eo có một cái lỗ thật lớn, trên mặt vẫn mang nụ cười lạnh, cứ thế ngã thẳng từ nóc phòng xuống, để lại một vùng đỏ rực. Đến chết, chỉ sợ tu sĩ đó cũng không biết Phương Khác xuất hiện như thế nào.

_____

Sửa “nhẫn Hư Nạp” thành “nhẫn Nạp Hư” nha.

------oOo------

Chương 34: Dương danh 4

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phương Khác cầm một thanh trường kiếm màu đỏ máu, mũi kiếm vẫn còn đang nhỏ máu. Đạo bào vốn là màu xanh hiện đã nhuộm thành màu đỏ. Phương Khác kéo Ti Lan lên, nửa quỳ trước Phá Thiên nỏ, chậm rãi điều chỉnh phương hướng, mũi nỏ chỉa thẳng Ô Đầu Bạch.

Ô Đầu Bạch vội trốn sau nóc phòng.

“Kẻ làm bậy phải chết.” Phương Khác còn chưa dứt lời, Điền Thanh Quang cũng xuất hiện trước mặt mọi người, cùng xuất hiện là hai thi thể.

Ô Đầu Bạch run lên không thể khắc chế, nhị ca, tam ca, tứ ca, đều chết cả

rồi?

Trong trận pháp, Diệp Vu Thời bị Đông Thanh Mộc đánh vỡ mắt trận, trận pháp vốn nên bị phá rồi, nhưng, Diệp Vu Thời lại làm ra một chuyện khiến Đông Thanh Kết kinh ngạc. Hắn chậm rãi nhắm mắt, linh lực trào ra, liên kết với phù văn. Lúc này nếu có thể nhìn, ngươi sẽ phát hiện, Diệp Vu Thời hiện tại là trung tâm của trận pháp, hắn dùng thân thể máu thịt, làm mắt trận cho phù trận. Cách làm này không thể nói là không điên cuồng. Linh lực bị trôi mất, còn cả áp lực của phù trận, hiện tại đều dồn hết lên người Diệp Vu Thời. Khóe môi, khóe mắt, trên da của Diệp Vu Thời đều đang rỉ máu, cả người như mới chui ra từ hồ máu.

Còn chưa đủ, phải nhanh hơn nữa. Băng Lưu Diệm quanh thân Diệp Vu Thời nhanh chóng xoay chuyển. Kính Tượng Vạn Chuyển, đẩy một thành hai. Diệp Vu Thời cố gắng hồi tưởng lại cảm giác thư sướng vừa rồi, loại huyền diệu đó, cứ như hoàn toàn dung hợp với trận pháp.

“Đốt.” Diệp Vu Thời phun ra một chữ, trận pháp thoáng cái đã bùng sáng.

Kim Hổ Lịch bên này miễn cưỡng khống chế hoảng hốt. Nhìn kiếm phong tản đi, trận pháp lại biến đổi một phen, Kim Hổ Lịch cúi đầu nhìn, ở đó còn kiếm trận gì đâu, dưới chân rõ ràng là tiểu viện, được khắc một đạo phù văn. Dưới đất còn ba thi thể không rõ mặt mũi, thi thể như có vạn cái lỗ, một trong đó Kim Hổ Lịch nhớ chính là tu sĩ kim đan đã hành động trước gã. Kim Hổ Lịch không dám tin tưởng, đây là tu sĩ kim đan đó, vậy mà cứ chết như thế?

Kim Hổ Lịch kinh ngạc nhìn Diệp Vu Thời trong trận pháp, vận hành nhanh chóng như một huyết nhân. Đây thật sự là tu sĩ kỳ trúc cơ sao? Đây là quái vật gì thế này!

Ầm! Một tiếng nổ vang lên, Kim Hổ Lịch bất giác ngước mắt nhìn, thoáng cái sắc mặt tái nhợt.

Kiếm trận dày đặc lơ lửng trên không cũng không còn nữa, thay vào đó là… Băng Lưu Diệm phủ kín trời đất! Nỗi tuyệt vọng chưa từng có thoáng cái trùm lấy gã.

Ngoài phù trận, sắc mặt Tô Thiết Nhi biến đổi liên tục, trong phạm vi mười mấy mét đều run rẩy. Phù trận này rốt cuộc có cái gì? Tô Thiết Nhi

không nhẫn nại nổi, nhưng giây tiếp theo, Tô Thiết Nhi ngẩn ra. Đây là cái gì? Một đạo hàn khí bao trùm tất cả mọi người.

Những tu sĩ ngoài tiểu viện vốn có ý đồ với Băng Lưu Diệm, hoặc thuần túy chỉ đến xem náo nhiệt như tu sĩ áo đen đều thoáng cái ngây người. Cột sáng ẩn đi, hỏa diệm màu băng lam dày đặt đếm không xuể trôi nổi trên không. Thiêu đốt bừng bừng, nguy hiểm mỹ lệ đến cực điểm.

Tô Thiết Nhi lạnh người nhìn tất cả. Dưới hỏa diệm màu băng lam, người có mặt mũi dữ tợn, rõ ràng chìm vào thống khổ cực lớn không phải là Kim Hổ Lịch sao? Toàn thân bị hỏa diệm màu băng lam bao trùm.

"Kim Hổ huynh…" Tô Thiết Nhi trân mắt nhìn Kim Hổ Lịch ngã xuống, ngừng giãy dụa, như kết băng, toàn thân phủ một tầng băng dày, tất cả chỉ phát sinh trong một thoáng.

Mà Ô Đầu Bạch thì trừng muốn toét mắt, ai cho gã biết người đang nằm dưới đất không phải là đại ca của gã đi… đó là đại ca một tay nuôi mấy huynh đệ họ đến lớn! Vì kiếm đủ đan dược cho mấy huynh đệ họ, cái gì cũng làm qua! Chuyện này không phải sự thật.

Tất cả mọi người đều mục trừng khẩu ngốc, ngẩn ngơ nhìn bóng người trong phù văn.

Phương Khác nhíu chặt mày, nhìn thi thể tử trạng thảm thiết, lầu đầu tiên không có dao động quá lớn. Người chết vì tài chim chết vì thực, nếu không phải những người này chết, thì sẽ là họ chết.

Phương Khác lo lắng nhìn Diệp Vu Thời, có thể nhìn ra tình trạng của Diệp Vu Thời không tốt, Phương Khác bất giác siết chặt trường kiếm đỏ máu trong tay, trước đó y không biết Diệp Vu Thời muốn làm gì, nhưng tối nay phải đối diện với cái gì thì y rất rõ, ánh mắt nóng bỏng của Đông Thanh Đồng Dạ và những tu sĩ khác khi thấy Băng Lưu Diệm đã nói rõ tất cả, nhưng thần thức của y lại bị thương.

Y từng nói sẽ không trở thành liên lụy, bây giờ không liên lụy thì là cái gì?

Bỗng nhiên Diệp Vu Thời run rẩy, mở mắt ra, ánh mắt dường như chuyển sang phía Phương Khác, rồi nhắm lại. Ánh sáng của phù trận khựng lại, tắt ngóm. Vạn đóa Băng Lưu Diệm cũng biến mất như hoa quỳnh. Nhưng

những người tại đây chỉ sợ cả đời cũng vẫn nhớ cảnh tượng cực kỳ mỹ lệ lại cực kỳ nguy hiểm này.

Mắt thấy Diệp Vu Thời đứng đó không lên tiếng, hai mắt nhắm chặt, Ô Đầu Bạch không chút do dự ngay trước mắt mọi người tấn công Diệp Vu Thời.

“Ta phải giết ngươi! Giết ngươi!” Tiếng gào chói lói vang vọng thành Bạch Cập.

Phương Khác phi thân bay lên, thoáng cái cản trước mặt Diệp Vu Thời, chỉ kiếm vào Ô Đầu Bạch.

“Bắt lấy gã.” Âm thanh xen tạp linh lực vang lên, sợi xích đen kịt chắn trước mũi kiếm của Phương Khác, cuốn lấy Ô Đầu Bạch, ném xuống đất. Tu sĩ mặc y sam xanh đậm nói với người sau lưng, sau đó vài người vây lại khóa Ô Đầu Bạch.

Các yêu vệ thong thả đến chậm nhìn chiến đấu rõ ràng đã kết thúc, đều giật mình, từ khi nhận được tin tức tới lúc đến đây còn chưa đến một khắc, mà chỗ này đã mất đi bốn tu sĩ kỳ kim đan, năm tu sĩ kỳ trúc cơ, đây là tốc độ cỡ nào vậy.

“Phương đạo hữu bị kinh sợ rồi. Chúng tôi là yêu vệ.” Người mặc y sam xanh đậm ôm quyền nói với Phương Khác: “Người này xin đạo hữu giao cho yêu phủ xử trí.”

Phương Khác nhìn Ô Đầu Bạch đã bị trói lại vẫn giãy dụa không ngừng, hai mắt tràn đầy thù hận, rồi lại nhìn yêu vệ, chắp tay đáp: “Nên là thế.”

Người mặc y sam xanh đậm vung tay, mấy chục yêu vệ liền hành động. Mà những tu sĩ xem náo nhiệt cũng tản đi, Tô Thiết Nhi cũng tản theo đám đông.

Đông Thanh Mộc lạnh lùng nhìn Diệp Vu Thời, Diệp Vu Thời lại nhập định lần nữa. Đông Thanh Mộc đảo mắt qua tu sĩ áo đen vẫn đang hứng thú nhìn Diệp Vu Thời kia, cuối cùng nhìn Ti Lan một cái đầy hàm ý, xách cổ áo Đông Thanh Kết, biến mất trong bóng đêm.

Tu sĩ áo đen khẽ nghiêng đầu, sau đó thân hình như khói đen tản đi, trên

nóc phòng làm gì còn ai nữa?

Hỗn loạn tối nay cuối cùng cũng kéo màn.

Phương Khác điểm mũi chân, lao tới chỗ Diệp Vu Thời.

“Hắn chỉ tiến vào cảnh giới huyền diệu mà thôi, nhữ không cần lo lắng.” Thái A lên tiếng.

“Cảnh giới huyền diệu? Hắn ngộ rồi?” Phương Khác sửng sốt, lúc này, Diệp Vu Thời tiến vào cảnh giới huyền diệu? Sau đó y lại cười, đúng là phong cách của Diệp Vu Thời. Nếu là thế, Phương Khác cuối cùng cũng hết lo lắng, ngồi khoanh chân gần chỗ Diệp Vu Thời. Thấy vết máu trên mặt trên người Diệp Vu Thời, thần sắc y tối đi, bên ngoài có động tĩnh lớn như thế sao y có thể không biết. Nhưng linh thức bị tổn thương y liền giống như một phế nhân.

Phương Khác bất đắc dĩ nhún vai, có lẽ đây là lần đầu tiên y mơ hồ có chút cảm kích đối với sự tồn tại của Thái A, cũng thư thái hơn với chọn lựa không lâu trước đó.

Thật ra nói không chừng nếu y chọn như thế từ sớm, nỗi thống khổ buổi chiều có thể sẽ không cần trải qua. Thời gian dấu ấn kiếm ý phát tác quá khéo, Thái A vừa nhắc tới chuyện này, dấu ấn kiếm ý liền phát tác. Giữa hai cái làm sao có thể không có quan hệ, dịch thể màu đỏ đó nhất định có liên quan đến Thái A.

Phương Khác nhìn trường kiếm màu đỏ máu trong tay biến mất, y biết Thái A nhất định lại trở về biển hoa quái dị kia. Y ấn tay lên trán, cảm giác đau đớn lại càng thêm cường liệt, mặt y đầy vẻ ủ rũ.

“Các người đi nghỉ ngơi trước đi, ta nghĩ có người của yêu phủ ở đây, sẽ không ai dám đến nữa đâu.” Phương Khác nói với Ti Lan và Điền Thanh Quang bên cạnh.

Bắt đầu từ tối nay, hung danh của bàn trận cỡ nhỏ bắt đầu lan truyền đại lục Thanh Hoa, tên là [Ngũ Hồi]. Đồn rằng chỗ đáng sợ của bàn trận này là một khi rơi vào trận pháp của bàn trận, sẽ đối mặt với giảo sát vô cùng vô tận, bố cục trận pháp quái dị, đoán không ra sinh môn nơi nào, tám hướng đều chết.

Mà loại vũ khí cỡ lớn từ ngàn năm trước chỉ dùng để phòng thủ thành trì và doanh trại như nỏ lại lần nữa để rộ sắc màu. Vốn nỏ bị cho rằng không linh hoạt bằng cung tiễn, hơn nữa tiêu hao linh lực cực lớn, lại vì có lực sát thương đáng gọi là khủng bố mà tạo nên nghị luận náo nhiệt lần nữa.

Trong đó thứ thần kỳ đặc biệt được lưu truyền chính là phù trận. Nghe nói phù trận này có thể giúp tu sĩ trúc cơ chỉ cần sức một mình mình mà đối kháng bốn kim đan! Phù trận này tên là [Kính Tượng Vạn Chuyển].

Thế là bắt đầu từ ngày đó, đại lục Thanh Hoa bắt đầu cuồng nhiệt phù trận.

Bên này, khi trời vừa mông lung sáng, Diệp Vu Thời mới chậm rãi mở mắt, thấy Phương Khác bất giác cử động mày. Lúc đó rõ ràng đang chìm trong nguy hiểm, nhưng khi thấy Phương Khác hắn liền kiên quyết nhập định, không thể bỏ qua cơ hội tốt như thế, phải biết cơ hội tiến vào cảnh giới huyền diệu có tu sĩ cả đời cũng không thể gặp. Cho nên Diệp Vu Thời đánh cược.

Phương Khác cẩn thận để ý trạng thái Diệp Vu Thời cũng mở mắt theo, y gần như lập tức đứng dậy, tới trước mặt Diệp Vu Thời.

“Huynh sao rồi? Không sao chứ?” Phương Khác cấp thiết hỏi.

“Không ngại.” Diệp Vu Thời cong môi cười, đột nhiên phát hiện biểu cảm của Phương Khác có chút xoắn xuýt: “Sao rồi?”

“Khụ, Diệp sư huynh, huynh nên tắm rửa thay đồ trước đi.” Phương Khác nhún vai nói.

Diệp Vu Thời nhìn một thân vết máu của mình, không bận tâm trực tiếp lấy tay áo lau mặt, vết máu đã khô rồi, quả thật cần phải tẩy rửa một phen. Nhưng nhìn tiểu viện không còn nguyên trạng, còn cả phù trận đã mất ánh sáng, Diệp Vu Thời đột nhiên nói với Phương Khác: “Phương sư đệ, hiện tại xem như chúng ta đã khuynh gia bại sản rồi.”

Phải biết phù trận này tiêu phí tất cả vật liệu có thể dùng trong nhẫn Nạp Hư của hắn.

“Cái gì?” Phương Khác đầu tiên là nghi hoặc, sau đó mới chú ý đến vật

liệu đã mất công hiệu dưới đất. Nhánh thanh cam, đá mã pháp, kết tinh băng… đều là vật liệu trân quý, lấy ra mỗi thứ đều bằng toàn bộ gia sản toàn thân của Phương Khác. Y hiểu rõ nói: “Không sao, những vật liệu này đổi bằng bốn kim đan, chúng ta không thiệt.”

------oOo------

Chương 35: Huyết mạch tinh hải 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hiện nay, thành Bạch Cập bàn luận nhiều nhất là về trận đấu pháp đó, mất đi bốn tu sĩ kỳ kim đan đối với mọi người mà nói là một tin tức không nhỏ, đối với Diệp Vu Thời cũng tràn đầy bội phục và có thêm cả hiếu kỳ.

Diệp Vu Thời rốt cuộc là thần thánh phương nào? Họ đơn tại đại lục Thanh Hoa không nhiều, chủ yếu là họ kép, cũng chưa từng nghe nói có đại tộc nào mang họ này. Nhưng người có thể lấy ra Phá Thiên nỏ, làm sao có thể là tiểu bối vô danh? Phá Thiên nỏ, nỏ thủ thành rất thường gặp, nhưng người bình thường không thể lấy được. Loại linh khí này tu sĩ bình thường không thể có cũng mua không nổi. Có lẽ là tiểu bối mai danh ẩn tính tôi luyện của đại tộc nào đó? Không ít người suy đoán như vậy.

Cuộc tuyển chọn vào yêu phủ đã hạ màn, hôn nay cửa yêu phủ sẽ mở, Diệp Vu Thời đó đương nhiên cũng phải xuất hiện trước mặt mọi người.

Mà Diệp Vu Thời đang được đám đông nghị luận, sau khi tỉnh lại từ trong nhập định, đã nhốt mình trong phòng không bước ra, chỉ để lại một câu đừng làm phiền.

Phương Khác đứng ngoài cửa do dự hồi lâu, yêu phủ sắp mở rồi, sao Diệp Vu Thời còn chưa ra? Y vừa đưa tay định gõ thì nghe tiếng.

“Vào đi.” Diệp Vu Thời cất tiếng, mang theo chút mệt mỏi.

Phương Khác đẩy cửa, thoáng cái ngây người, chân vừa bước ra cũng thu lại, suýt dẫm lên phù chú dưới đất. Trong phòng rải đầy phù lục, đã vẽ xong, rồi chưa vẽ xong cũng có. Phù lục nhiều thế này, đều được chế trong hai ngày? Quá khoa trương rồi, mấy hôm nay bận là để chế phù sao?

Mà Diệp Vu Thời đưa lưng về phía y, đang gõ gì đó lên bàn, khiến y kinh ngạc là hình tượng của Diệp Vu Thời, tóc xõa tung, tay áo xắn thật cao.

Phương Khác khom người nhặt phù lục đã vẽ xong dưới đất lên, dọn ra một con đường. Còn về những phù lục đó, đương nhiên là được bỏ vào túi chứa đồ của hắn.

"Phương sư đệ, gom lại hết đi, làm phiền ngươi. Ta sẽ xong ngay thôi." Diệp Vu Thời không quay đầu lại trực tiếp nói.

Được thôi, những cái này đều là tiện nghi cho y. Hai mắt Phương Khác sáng rực bắt đầu thu gom phù lục tản mác, chậc, có cả tứ phẩm. Đột nhiên nụ cười của Phương Khác cứng lại, sờ lên lá bùa như chất gỗ nhưng mơ hồ mang theo xúc cảm kim loại, ngũ phẩm! Phù lục ngũ phẩm! Diệp Vu Thời đã chế ra được phù lục ngũ phẩm! Thoáng cái phù lục trong mắt Phương Khác biến thành một đống linh thạch, mà Diệp Vu Thời chính là một mỏ linh thạch thật lớn.

Có Diệp Vu Thời ở đây, bọn họ còn có thể thiếu linh thạch dùng sao?

Diệp Vu Thời xoay người lại thì thấy trong mắt Phương Khác viết đầy hai chữ linh thạch, khóe môi bất giác cong lên. Hôm đó lúc Phương Khác nói những vật liệu kia đổi lấy bốn kim đan, trong mắt viết đầy đau xót.

"Phương sư đệ, thức hải của ngươi rốt cuộc là sao?" Diệp Vu Thời dọn xong câu đầu tiên nói với Phương Khác chính là cái này.

Phương Khác đơn giản nói lại dấu ấn kiếm ý, còn có linh kiếm Thái A, nhưng không đề cập đến chuyện Thái A giúp trước đó, chỉ nói Thái A và y có một giao dịch.

Đối với sự tồn tại của Thái A y luôn rất để tâm, nói thật, không phải không động tâm, sự tồn tại đó không phải giống như ngón lừa gạt mà mỗi vai chính đều có sao? Nhưng y không cảm thấy đây là chuyện tốt, chuyện gì cũng có lợi có hại, được bao nhiêu sức mạnh thì phải trả giá bấy nhiêu. Y sợ cái giá Thái A muốn y trả không nổi, cũng sợ sức mạnh đó sẽ mê đảo mình.

Y đang cược Thái A sẽ không giết mình, cũng không để mình chết. Đối

với Thái A nhất định y có giá trị nào đó mà y không biết. Như thế, quyền chủ động đang nằm trong tay y, và rõ ràng y đã cược đúng. Thái A lấy ra con bài mới, dấu ấn kiếm ý, do đó, mỗi bên lùi một bước, đạt thành hiệp nghị.

Nhưng hiện tại y đã suy nghĩ thư thái hơn, trước không nói đến chuyện linh kiếm, y không có chỗ để chọn lựa, cứ nhìn bây giờ đi, đã là kết quả tốt nhất. Vốn dĩ chuyện này y cũng không phải trả giá quá lớn, chỉ cần thực hiện lời hứa với Thái A là được, Thái A sẽ cho y trở nên mạnh mẽ, y đến di phủ lấy bản thể Thái A ra, nói nhiều vô ích.

“Phương sư đệ.” Diệp Vu Thời nhướng cao mày: “Theo ta biết, linh kiếm được hình thành có hai tình huống. Một là Tiên thiên thần binh, sinh ra đã có linh. Loại thứ hai là sau này mới tạo linh. Mà tạo linh thì yêu cầu thiên thời địa lợi nhân hòa, thiếu một cũng không thể.”

“Nhưng, lúc tộc Cốc Lương bị diệt, Thái A đã gãy là sự thật cả thiên hạ đều biết.” Diệp Vu Thời nhíu mày, linh kiếm này, quá mức quái dị, nhưng nếu thật là linh kiếm, đối với Phương Khác mà nói chính là chuyện tốt khó có được, người khác cầu cũng không có. “Nhưng nếu là linh kiếm, vậy có ích lợi rất lớn. Mà dấu ấn kiếm ý…”

Diệp Vu Thời nhìn Phương Khác một cái thật sâu, sau đó nói tiếp: “Ta chưa từng nghe qua.”

Cả hai đều chìm vào trầm mặc, thống khổ khi dấu ấn kiếm ý này phát tác, hiện tại hồi tưởng lại thôi Phương Khác đã cảm thấy khó thể chịu đựng.

“Phát tác không định giờ, chắc không đến nỗi quá nhiều lần. Chỉ cần đến nguyên anh là không sao nữa.” Phương Khác nhún vai, thản nhiên nói. Huống chi trong lòng y mơ hồ cảm thấy, dấu ấn kiếm ý phát tác có liên hệ trực tiếp với Thái A. “Đúng rồi, hôm qua yêu vệ phái người đến đưa cái này.”

Phương Khác lấy hai thiếp mời màu đỏ ra khỏi túi chứa đồ.

Dọn xong, hai người bước ra ngoài, nhìn Ti Lan và Điền Thanh Quang cũng đã chỉnh lý xong, đang chờ đợi mình. Bốn người ngự kiếm đi về phía yêu phủ.

Lúc này tại lối vào yêu phủ có dòng người xếp hàng tuần tự, từng tu sĩ giao thiếp mời ra, chờ yêu vệ mặc phục sức màu xanh đậm kiểm tra xong thì bước vào trận truyền tống.

Trong yêu phủ rốt cuộc có trận truyền tống trở về đại lục Cửu Châu hay đầu mối gì không? Diệp Vu Thời và Phương Khác nhìn nhau một cái, bốn người cùng bước vào trận truyền tống, bạch quang lóe lên, thân ảnh biến mất trong trận truyền tống.

Trước mắt tối đen, sau đó là cảm giác như lăn lộn trong thùng giặt đồ lúc trước, chỉ là trình độ thấp hơn chút. Đợi đến khi chân cuối cùng chạm đất, Phương Khác mới mở mắt ra.

Một vùng trời sao bát ngát hiện ra trước mắt Phương Khác, cả người chậm rãi phiêu đãng, thật đẹp. Đây là cảm giác đầu tiên của Phương Khác, tiếp đó là giật mình, xung quanh không một bóng người, đám người Diệp Vu Thời đều không thấy. Trận truyền tống này tách họ ra? Nhưng trong tin tức nhận được, không có nói người cùng lúc tiến vào yêu phủ sẽ bị truyền tống đến những nơi khác nhau, vả lại chỗ y đang ở cũng quá mức thiếu hơi người rồi đi? Chỉ có một mình y.

Trong tình báo ghi rõ, người tiến vào yêu phủ, trước hết sẽ xuất hiện tại khu đặc biệt trong yêu phủ, do yêu vệ dẫn vào Huyết mạch tinh hải. Mà trong Huyết mạch tinh hải tuy không thể nói là người người đông đúc, nhưng tuyệt đối không phải thế này. Phương Khác nhìn xung quanh, xác thực không có một người nào, y cất bước nhưng lại phiêu ra khá xa.

Thoáng chốc, cảm giác hưng phấn như đang ở trong vũ trụ biến mất, thay vào đó là lo lắng. Chỗ này rốt cuộc là đâu? Bọn Diệp Vu Thời đang ở đâu?

Truyền tống xong, Diệp Vu Thời mở mắt ra, nhìn Ti Lan và Điền Thanh Quang còn chưa thích ứng lắm: “Phương Khác đâu?”

Ti Lan hoang mang nhìn xung quanh, lắc đầu.

“Mời các vị đi bên này, đừng cản tu sĩ truyền tống phía sau.” Một yêu vệ tiến tới nói, sau khi nhìn thấy ba người, rõ ràng cũng kinh ngạc. Đại nhân rõ ràng nói phải chú ý bốn người, sao lúc vào chỉ có ba người?

“Chúng tôi còn một đồng bạn không thấy, ta nghĩ cần yêu phủ của các

người giải thích.”

Diệp Vu Thời nói thế, yêu vệ rõ ràng sợ hãi, lẽ nào lại có người biến mất trong trận truyền tống? Đây là chuyện chưa từng nghe thấy. Nếu lúc trước có người nói thế với hắn, hắn nhất định sẽ nghĩ kẻ đó đang đánh rắm. Trong trận truyền tống sao lại có người biến mất được. Nhưng lần này hắn lại tin, vì bên ngoài đã truyền thẻ ngọc thu hình bốn người bước vào sang đây rồi.

“Viên Bách, mau, mau thông báo bên ngoài, ngừng truyền tống, có thể trận truyền tống đã xảy ra vấn đề rồi!” Yêu vệ lập tức phản ứng lại lớn tiếng nói, lời vừa dứt, hiện trường bùng nổ.

Mà bên phía Phương Khác vẫn an tĩnh trừ âm thanh của chính mình ra không còn gì cả. Phiêu đãng đi rất xa, cảnh tượng trước mắt vẫn không thay đổi, mà những ngôi sao phát sáng kia, Phương Khác lại gần quan sát một lượt, là những vật thể có hình dạng như tảng đá, còn động đậy như trái tim. Lớn thì cỡ ngọn núi nhỏ, nhỏ thì chỉ cỡ nắm tay.

“Có người không? Có yêu không?” Phương Khác quay xung quanh la, đáp lại là tĩnh mịch chết chót. “Có nhân yêu không?” Phương Khác cắn răng la tiếp.

Vẫn tĩnh mịch.

“Xác định bọn họ đều vào yêu phủ rồi?” Một nam tử mặc y sam xanh đậm, nhìn người cũng phục sức xanh đậm hỏi. Nam tử hỏi câu này chính là tu sĩ áo đen đêm đó đã ngăn cản Đông Thanh Mộc.

“Vâng.” Nam tử phục sức xanh đậm khác rõ ràng là thủ lĩnh yêu vệ đêm đó đáp: “Vệ Mâu đại nhân, tu sĩ bị bắt lại kia phải xử lý thế nào?”

“Hỏi xem gã có nguyện ý gia nhập yêu vệ không.” Vệ Mâu Lưu nói.

Nam tử phục sức xanh đậm ngây ra một chút: “Vệ Mâu đại nhân… cái này, không phải chúng ta muốn lôi kéo Diệp Vu Thời sao? Tại sao còn cần Ô Đầu Bạch, như vậy có phải không tốt lắm hay không.”

“Ngươi đang hoài nghi quyết định của ta sao? Năng lực của Ô Đầu Bạch nếu dùng tốt, có thể giúp ích rất lớn đó. Sức mạnh của thù hận có lúc còn

lớn hơn ngươi tưởng tượng.” Vệ Mâu Lưu nói: “Đi đi, chúng ta đi xem gã.”

“Đại nhân, xảy ra vấn đề rồi. Trận truyền tống xảy ra vấn đề, tu sĩ tên là Phương Khác đã biến mất từ trận truyền tống.” Một yêu vệ đẩy cửa vào hoảng loạn nói với Vệ Mâu Lưu.

“Cái gì? Ngươi kể lại tình trạng cụ thể đi.” Vệ Mâu Lưu thoáng hiện vẻ quái dị.

“Ta đến yêu phủ xem thử, ngươi đi gặp Ô Đầu Bạch.” Vệ Mâu Lưu nghe xong, nhíu mày nói.

Trong địa lao yêu phủ tối tăm ẩm ướt, Ô Đầu Bạch ngẩn ngơ ngồi tựa tường, con mắt phủ đầy tơ máu trợn thật lớn, trong đầu gã vẫn là tử trạng thảm thiết của bọn đại ca. Giết hắn, giết hắn, trong lòng gã luôn gào thét câu này. Ô Đầu Bạch cắn chặt răng, gã muốn Diệp Vu Thời nợ máu trả bằng máu. Gương mặt viết đầy thù hận, vặn vẹo đầy dữ tợn.

Tiếng xích sắt vang leng keng, Ô Đầu Bạch ngẩng đầu nhìn, xích sắt khóa cửa ngục được mở ra, hai người đứng trước mặt gã.

------oOo------

Chương 36: Huyết mạch tinh hải 3

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chuyện diễn ra trong địa lao âm u ẩm ướt, Phương Khác không biết đến. Cái người chưa kịp diệt cỏ tận gốc kia bắt đầu ẩn vào bóng tối, dựa vào thù hận nung nấu trưởng thành, chờ đợi thời cơ.

Trong biển sao mỹ lệ, Phương Khác cầm kiếm, trôi nổi lơ lửng. Y phát hiện những thể hình cầu đó không phải chỉ có phát sáng, có vài cái đã không còn động đậy cũng không có ánh sáng như đã mất đi sinh cơ. Tựa những tảng đá bình thường xen tạp trong những ngôi sao này. Phương Khác sờ những tảng đá ảm đạm không ánh sáng đó, đột nhiên lóe linh quang, thử bỏ một cái lớn cỡ đầu người vào túi chứa đồ.

Thành công rồi. Phương Khác cười lộ hàm răng trắng, tuy không biết đây là thứ gì, nhưng y có một dự cảm, đá này là thứ tốt, thế là Phương Khác bắt đầu vơ vét. Chợt Phương Khác nghĩ lại, chuyển mắt sang tảng đá tỏa ra ánh sáng xinh đẹp kia. Thử thôi chắc không có vấn đề đâu nhỉ, y định chạm mũi kiếm vào tảng đá, còn chưa kịp tiếp xúc, mũi kiếm đã như bị dung hóa, biến thành nước thép nhỏ giọt xuống. Phương Khác thầm may mắn, may là y không lỗ mãng trực tiếp dùng tay.

“Nhữ đã vào Thượng tinh hải rồi.” Âm thanh Thái A đột nhiên vang lên, Phương Khác giật mình, tay đang đưa về một tảng đá liền khựng lại.

“Thượng tinh hải? Là chỗ nào?” Phương Khác hỏi.

“Nhữ không biết?” Nghe âm điệu bình đạm không dao động của Thái A, trước mắt Phương Khác như xuất hiện đôi mắt ảm đạm không một chút tia sáng đó.

Phương Khác nhíu mày, nghe ý của Thái A, giống như y phải biết Thượng tinh hải? Nhưng y thật sự chưa từng nghe qua cái tên này. Huyết mạch tinh hải, Thượng tinh hải. Phương Khác cân nhắc rồi nói ra tin tức về tổ chức yêu phủ, còn có mười một tầng yêu phủ và Huyết mạch tinh hải mà họ dọ thám được.

Dứt lời, Thái A trầm mặc rất lâu, đến lúc Phương Khác cho rằng Thái A lại “đi” rồi mới mở miêng.

“Chẳng qua chỉ ba ngàn năm…, vậy mà đã không còn ai biết Thượng tinh hải. Yêu phủ trong miệng nhữ, chẳng qua là tu hú chiếm tổ chim khách. Yêu phủ, vốn là năm mươi đại tộc yêu tộc cùng kiến tạo, tập hợp huyết mạch của ba ngàn yêu tộc, luyện thành biển tinh thần, để bảo hộ truyền thừa yêu tộc. Mà yêu phủ, chỉ là nơi truyền thừa, bất cứ thế lực nào cũng không được chấm mút, không cần phải lấy tư cách mới được vào, chỉ cần là con dân yêu tộc đều có thể vào. Mà Thượng tinh hải, nằm phía trên Huyết mạch tinh hải, người có huyết mạch năm mươi đại tộc có thể tiến vào, là chốn quang vinh.” Thái A chậm rãi nói.

“Ý của ngươi là, yêu phủ này vốn thuộc về tất cả yêu tộc, hiện tại lại bị một tổ chức gọi là yêu phủ nắm giữ. Nhưng, ta rõ ràng là nhân tộc, làm sao mà có huyết mạch của năm mươi đại tộc chứ? Hơn nữa ta vào yêu phủ là dùng máu của Ti Lan.” Phương Khác nghi hoặc nói.

“Vật trong thượng đan điền của nhữ, là máu của yêu tộc. Tuy ngô biết là máu của yêu tộc, nhưng chưa từng nghĩ sẽ là máu của năm mươi đại tộc.”

Thái A nói thế, Phương Khác liền ngẩn ra, máu của yêu tộc? Y từng nói dịch thể màu đỏ đó đỏ rực như máu, nhưng chưa từng nghĩ nó thật sự là máu, đã thế còn là máu của yêu tộc.

“Những ngôi sao này lại là cái gì?”

Phương Khác nhìn biển sao mỹ lệ vô tận vô biên, đột nhiên cảm thấy lạnh lẽo rợn tóc gáy. Những ngôi sao xinh đẹp này có quá trình hình thành vô cùng tàn nhẫn, có thể duy trì truyền thừa trên vạn năm, cái giá phải trả chính là hiến tế, dùng người sống hiến tế, đổi lấy truyền thừa cho tộc nhân.

Thời kỳ thượng cổ, năm mươi đại tộc yêu tộc liên hợp lại, xây dựng yêu phủ. Mỗi một tộc đều muốn để truyền thừa của tộc mình được kéo dài. Bọn họ phát hiện đá Tinh Thần, loại đá kỳ quái này có một đặc tính kỳ lạ, chỉ cần dùng hỏa diệm nóng rực nung chảy đá Tinh Thần, một lượng lớn đá Tinh Thần nóng chảy thành dung nham hừng hực, yêu tộc có huyết mạch ưu tú dị năng thiên phú cam nguyện bỏ mình vào dung nham, hóa thành ngôi sao huyết mạch. Như vậy sẽ có thể truyền thừa lại dị năng thiên phú của họ. Đời sau có cùng huyết dịch, tỷ lệ kích phát thiên phú dị năng ưu tú sẽ càng cao. Thế là mỗi một tộc đều chọn ra tộc nhân có thiên phú dị năng ưu tú bất đồng, tiến hành hiến tế.

Quá trình hiến tế, càng thêm thảm liệt. Những người hiến tế trước khi vào dung nham còn phải uống một loại dược đặc biệt, bảo đảm sự hoàn chỉnh cho huyết mạch. Mà loại dược này sẽ khiến họ duy trì thời gian sinh tồn nhất định trong dung nham. Đoạn thời gian này, người hiến tế phải chịu nỗi khổ liệt hỏa thiêu đốt.

Thời kỳ thượng cổ, hoàn cảnh ác liệt, các tu sĩ sinh tồn càng thêm gian nan, cho nên những người hiến tế chính là dùng sinh mạng của mình đổi lấy điều kiện sinh tồn tốt hơn cho tộc nhân. Bọn họ cam nguyện tắm trong biển lửa chậm rãi bị thiêu chết.

Phương Khác nhìn biển tinh thần vô tận vô biên, mỗi một ngôi sao huyết mạch đều có thể là dùng sinh mạng của một yêu tộc hoặc mấy yêu tộc hiến tế ra. Hiến tế thế này… không cách nào phán xét. Phương Khác chỉ có thể

nói, niên đại đó quá mức điên cuồng, y không cách nào lý giải.

Trong dòng chảy lịch sử có không ít huyết mạch đã đứt đoạn. Cứ trong một ngàn năm không có người mang huyết mạch tương ứng cộng hưởng với ngôi sao huyết mạch, vậy ngôi sao huyết mạch sẽ dần ảm đạm đi, sinh cơ trôi mất, cho đến khi có người truyền thừa mang huyết mạch xuất hiện, mới hồi phục sinh cơ. Mà những ngôi sao huyết mạch hoàn toàn ảm đạm bị Phương Khác bỏ vào túi chứa đồ kia, chính là đã "chết", không thể nào gánh trách nhiệm truyền thừa được nữa.

Giờ đây Phương Khác nảy sinh sự chán ghét với những tên gọi là yêu vệ kia, bọn họ canh giữ lối vào yêu phủ chiếm yêu phủ của cả đại lục Thanh Hoa làm của riêng, từ đó đoạt lợi, lôi kéo nhân tài, phát triển thế lực.

Nhưng Phương Khác cũng biết, những người này làm thế cũng không thể chỉ trích nặng, ít nhất không làm đến mức quyết tuyệt, chỉ có nhân tài trong yêu phủ mới có thể tiến vào yêu phủ, đương nhiên nếu bọn họ thật sự làm thế nhất định sẽ dẫn tới cắn ngược mạnh hơn.

"Những viên đá tinh thần đã vô dụng này còn có giá trị gì không?" Phương Khác hỏi.

"Đá tinh thần chỉ có một tác dụng."

Dứt lời, Thái A ngồi trên trường kiếm, chỉ thấy trước mắt xuất hiện cảnh tượng Phương Khác lấy lượng lớn đá tinh thần trong túi chứa đồ ra bỏ lại vào biển tinh thần, đá tinh thần chậm rãi trôi ra.

[Nhưng, đá tinh thần sau khi nóng chảy có thể hình thành hoàn cảnh cao nhiệt độ cao cực kỳ, đối với luyện đan sư mà nói là vật liệu tốt làm hỏa thạch hiếm có trong phòng luyện đan] Nửa câu sau Thái A không nói ra miệng.

Nếu nói ra, sợ là tất cả đá tinh thần ở đây đều bị cướp sạch, nếu túi chứa đồ của Phương Khác đủ lớn. Không hiểu sao Thái A lại có suy nghĩ này.

Đúng lúc này, một đường bạch quang chiếu lên người Thái A, Thái A ngẩn người nhìn nó, không thể tin đưa tay giữ lấy bạch quang. Trong đôi mắt ảm đạm không ánh sáng lặng lẽ rơi lệ, vô thanh vô tức lăn xuống gương mặt.

“Thương Lục.” Thái A thì thầm ra tiếng.

“Không phải bảo chỉ có người có huyết mạch mới có thể tương ứng với ngôi sao huyết mạch sao?” Âm thanh kinh ngạc của Phương Khác vang lên, chùm sáng xa xa quấn lên người Phương Khác, ngôi sao huyết mạch kêu gọi nhưng vì quá xa mà không thấy được bóng dáng. Đây là sao? Y không những vào được Thượng tinh hải mà còn được ngôi sao kêu gọi?

Phương Khác nghi hoặc trôi đi, chùm sáng cũng di động theo. Phương Khác rẽ trái rẽ phải, chùm sáng cũng chợt trái chợt phải.

Nhưng một lát sau chùm sáng đó cũng biến mất vô tung như lúc nó đến, cứ như chưa từng có gì xảy ra. Phương Khác nghi hoặc không thôi, đây cũng không giống ánh sáng truyền thừa, lẽ nào nhận lầm người? Ngôi sao huyết mạch cũng nhận lầm người truyền thừa huyết mạch sao? Phương Khác vô thức sờ trán, có lẽ lại là huyết mạch trong thượng đan điền quấy phá? Đang nghi hoặc, Thái A lại lên tiếng lần nữa.

“Phương Khác, ngô có hai bộ kiếm quyết, nhữ có thể chọn một.”

Cảnh tượng xung quanh Phương Khác thay đổi, lại là biển hoa quái dị đó, đến rồi, lần nào cũng vậy.

Thái A đứng trước mặt Phương Khác, tay cầm hai thẻ ngọc. Phương Khác đưa tay nhận lấy, ai ya, tay của Thái A không có một chút độ ấm, quả nhiên là linh kiếm sao? Sau đó chính là kinh ngạc, thẻ ngọc vừa chạm vào tay y thì hóa thành từng điểm linh quang chui vào trong người. Phương Khác đứng tại đó, thoáng cái tiến vào một thế giới khác.

Keng! Tiếng kiếm reo tràn đầy trong não, một thanh trường kiếm màu đen thoát khỏi vỏ.

Thức thứ nhất, Phương Khác cắn răng, nhìn chiêu kiếm đó. Đây không phải là chiêu kiếm mà thanh kiếm nhỏ kia đã sử dụng trong thức hải của y hôm đó sao? Y chết cũng không quên chiêu kiếm này, vì hôm đó y đã đích thân trải nghiệm ngàn vạn lần!

Kiếm thế ác liệt, làm người ta nghẹt thở.

Sau đó cảnh tượng thay đổi, trước mắt xuất hiện một vùng biển cả mênh mông, sóng nước lợn gợn, tĩnh lặng vô cùng. Khi Phương Khác gần như chìm trong cảm giác thoải mái đó, y liền thoát khỏi cảnh giới kỳ diệu, mà thẻ ngọc cũng xuất hiện trên tay y, Phương Khác nghi hoặc nhìn Thái A.

"Thẻ ngọc này không phải là linh thức chế ra mà là vật ngộ hư hóa nên. Nơi này, bao gồm ngô, đều là hư hóa." Thái A giải thích.

Phương Khác nhìn chằm chằm Thái A nửa ngày, đột nhiên cảm thấy Thái A hơi khác so với lúc trước. Tuy vẫn là vẻ mặt đó ánh mắt đó, lạnh nhạt đó, nhưng… Phương Khác híp mắt lại, quả thật có chút biến hóa. Nhưng không thể nói rõ được biến hóa ở chỗ nào. Đoạn y nhíu mày, vừa rồi hình như hắn đang suy nghĩ đến chùm sáng kia, nhưng Thái A lại ngậm miệng không nhắc tới, cứ như chưa từng xảy ra, là y nghĩ nhiều sao?

Đường vân màu máu quái dị trên trán Thái A chậm rãi lưu chuyển như có ánh sáng, đôi mắt ảm đạm nhìn Phương Khác: "Nhữ nghi hoặc?"

"Cái gì là hư hóa?" Phương Khác dời mắt, hỏi.

"Bản thể của ngô, vây trong di phủ, ngàn năm nay không thấy mặt trời, liên hệ với nhữ dựng trên dấu ấn. Thông qua dấu ấn, ngô tiện liên hệ với nhữ. Nơi này chẳng qua là thức hải của ngô mà thôi." Thái A giải thích.

Thức hải? Thức hải của Thái A sao? Phương Khác kinh ngạc, đánh giá cảnh tượng xung quanh lần nữa. Thức hải đặc biệt thế này, y nhìn biển hoa quái dị vô tận vô biên, thức hải của Thái A là thế này sao?

Nghĩ lại, Phương Khác giơ thẻ ngọc đầu tiên lên hỏi: "Đây là Thái A kiếm quyết?"

"Đúng, ngô cho rằng, hiện tại kiếm quyết thích hợp với nhữ nhất, chính là Thái A." Thái A nói rất chắc chắn.

"Còn cái này thì sao?" Phương Khác giơ thẻ ngọc còn lại lên hỏi.

"Ngô cũng không biết." Thái A chậm rãi lắc đầu, đáp.

------oOo------

Chương 37: Kiếm quyết

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phương Khác nhìn vẻ mặt Thái A, không có bất cứ biến hóa nào, thật sự là đá nhằm bản sắt, hoàn toàn không cách nào nhìn ra được có phải đang nói dối hay không. Y nhìn Thái A, lại nhìn hai bộ kiếm quyết trên tay mình. Lực dụ hoặc rất lớn, nghĩ lại, Phương Khác quyết định giữ lại kiếm quyết không biết tên kia.

Thái A kiếm pháp quả thật cường đại, nhưng Thái A kiếm quá mức bá đạo, không phù hợp với tính tình y. Kiếm pháp không phải càng cường đại thì càng thích hợp với mình, chỉ có kiếm quyết chân chính thích hợp với mình mới có thể phát huy sức mạnh lớn nhất. Mà kiếm quyết vô danh này, rõ ràng là ngũ hành kiếm quyết, hơn nữa thuộc tính tòng thủy, vô cùng thích hợp với y, nó cho y cảm giác rất thoải mái, cứ như y đối diện với dòng nước vung kiếm hết lần này đến lần khác. Chỉ là cảm thụ trong một thoáng, nhưng y lại có cảm giác chính là bộ kiếm quyết này.

Nhưng, còn một chuyện phải làm, sau vụ ảnh hưởng của dấu ấn kiếm ý, trong lòng y đã có bóng ma không nhỏ đối với Thái A kiếm pháp, y cần giải quyết chuyện này.

Phương Khác ước chường Thái A kiếm quyết, dán lên mi tâm, quả nhiên kiếm quyết này lại hóa thành linh quang, trước mắt biến thành một vùng rộng lớn, từng kiếm chiêu được diễn luyện ra.

Vô hình, vô tích, kiếm chiêu nhìn như đơn giản nhưng hàm chứa loại ý gì đó, y không thấy rõ ý, nhưng y vẫn có thể thấy rõ kiếm chiêu, những kiếm chiêu này đối với y là vô cùng quen thuộc.

Thái A kiếm thế, dùng sắc bén, bá đạo làm chủ, có cảm giác không muốn nhìn thẳng, thức hải bắt đầu ẩn ẩn đau, lại còn sinh ra chướng ngại tâm lý. Phương Khác có chút phiền toái gãi đầu, nếu để lại chướng ngại tâm lý này, lần sau có ai dùng Thái A kiếm pháp, nói không chừng y sẽ bại trận? Ảnh hưởng thế này, vô cùng bất lợi cho kiếm đạo của y. Tiếp tục như thế là không được, một khi xuất hiện tình trạng đó, kiếm của y sẽ xuất hiện đình trệ. Vậy về kiếm đạo y sẽ bị hủy.

Tiểu gia lại bị một thanh kiếm hù dọa? Làm sao có thể. Phương Khác chuyên chú nhìn chiêu kiếm biến hóa trước mắt, nhìn chằm chằm nó, thời gian dần trôi đi…

Cảm giác không muốn nhìn thẳng muốn né tránh đã không còn, nhưng, thức hải vẫn ân ẩn đau.

Không được, thật muốn quất nó một trận, y nhìn chằm chằm hư kiếm đang diễn luyện kiếm chiêu kia, nhớ lúc mình bị chiêu kiếm này giày vò rên rỉ, lăn lộn dưới đất. Không, ngay cả sức để lăn lộn cũng không có, y thật muốn quất nó.

Con ngươi Phương Khác trợn lớn, toàn thân chìm trong một cảnh giới đặc biệt. Trong không gian hư hóa đặc biệt cho kiếm quyết diễn luyện này, đột nhiên xuất hiện một thanh trường kiếm màu bạc khác, mang theo khí thế đã đi không về đánh về trường kiếm màu đen đang diễn luyện.

Tiếng keng keng không dứt bên tai, chỉ mới tiếp xúc hai thanh kiếm đã quá không dưới trăm chiêu, hỗn loạn đến mức không thể nào nhìn rõ. Trường kiếm màu bạc xuất hiện dấu hiệu bại trận, bị trường kiếm màu đen áp chế.

Thái A nhìn Phương Khác, mặt lần nữa xuất hiện vẻ quái dị, Phương Khác đã lĩnh ngộ ra hư hóa, trong thức hải của hắn, vậy mà Phương Khác có thể hư hóa.

Thức hải, chính là biển linh thức, phủ linh hồn. Dáng vẻ thức hải có quan hệ mật thiết với tu vi đạo tâm và pháp quyết tu hành, mà hư hóa là một bản lĩnh đặc biệt của linh thức, không tu luyện linh thức đến cực điểm thì không thể nào làm được. Bình thường mà nói, hư hóa chỉ có thể làm được trong thức hải của mình hoặc của người có linh thức yếu hơn mình nhiều. Vì bất luận là người, yêu hay ma, thức hải đều không thể dễ dàng cho người khác tiến vào, hơn nữa trời sinh đã có tính bài ngoại và tính công kích. Trong tình trạng đó, muốn hư hóa càng là không thể. Vì nguyên do dấu ấn mà Phương Khác có thể tiến vào thức hải của hắn, nhưng lại không thể cảm nhận được bất cứ cảm xúc nào của hắn, vì thực lực cách nhau quá xa. Trong tình trạng đó, Phương Khác không thể hư hóa ra bất cứ thứ gì trong thức hải của hắn.

Mà hiện tại, Phương Khác lại hư hóa ra một thanh trường kiếm màu bạc tại đây.

Đã thế… không có ai trong lúc đang lĩnh ngộ kiếm quyết lại làm chuyện này, rốt cuộc y đang nghĩ gì. Đối với Phương Khác, lần đầu tiên Thái A có cảm giác nhìn không thấu.

Hắn không biết, Phương Khác chẳng qua là đơn thuần muốn quất thanh kiếm đó một trận, tiết hận trong lòng. Tuy nhiên rốt cuộc vẫn là có lòng mà vô lực, thanh kiếm nhỏ màu bạch hoàn toàn bị áp chế, ủ rũ chán chê bị truy đánh.

Trường kiếm màu bạc bắt đầu ảm đạm, vết thương chồng chất. Mà thanh kiếm màu đen vẫn đuổi theo không nghỉ. Lúc này trong mắt Phương Khác không phải xuất hiện nước sông chảy siết, mà như đối diện với dòng nước trôi nhanh, Phương Khác trôi nổi bất định trong dòng nước, thanh kiếm trong tay vốn không thể vung ra.

Trên trán Phương Khác bắt đầu đổ mồ hôi, khí tức bắt đầu bất ổn.

Thái A thấy thế, bèn điểm vào giữa mi tâm Phương Khác.

Dòng nước cuồn cuộn trước mắt Phương Khác thoáng cái biến mất, trường kiếm màu đen cũng biến mất theo. Duy chỉ có trường kiếm màu bạc kia là run rẩy chán nản bay lại trước mặt Phương Khác, vặn vẹo, xong hóa thành một đạo linh thức mảnh, sau đó dung làm một với Phương Khác, bản chất của nó vốn là linh thức của Phương Khác.

Trong đầu Phương Khác có thêm một vài thứ, thì ra là thế. Phương Khác nhắm mắt lại, trước mắt lại xuất hiện Thái A kiếm quyết, bất đồng là, lần này xuất hiện hai thanh kiếm đang quá chiêu. Trong mơ hồ, dường như y cảm giác được có chút gì đó, nhưng lại cứ như cách một tờ giấy, y biết chỉ cần đâm thủng tờ giấy là được, nhưng lại không thể đâm lủng, còn kém một chút.

Phương Khác chậm rãi mở mắt, còn đang chìm trong kiếm chiêu chưa hoàn hồn.

Sau đó Phương Khác rùng mình, hiểu được mình đang làm gì. Thì ra y đã phân hóa linh thức ra, còn hư hóa thành thanh kiếm màu bạc. Hư hóa nha, y hư hóa được rồi à? Phương Khác kinh ngạc, trong pháp quyết tu luyện linh thức y từng thấy qua hư hóa, nhưng nó có yêu cầu đối với khống chế

và tinh luyện linh thức rất cao. Nhưng vậy mà không đánh thắng được thanh kiếm màu đen, đợi đó, ta thấy mi một lần quất mi một lần, Phương Khác hung tợn nghĩ.

Vừa nghĩ vừa trả Thái A kiếm quyết cho Thái A. Thái A lại không nhận lấy, chỉ phất tay áo, Thái A kiếm quyết đó liền hóa thành linh quang tiêu tán đi. Phương Khác bất giác xuất thần, hư hóa…

“Như thế, kiếm quyết này có mười hai thức, dựa vào tu vi của nhữ hiện tại, chỉ có thể lĩnh ngộ thức thứ nhất. Nhữ chỉ cần ghi nhớ khẩu quyết thức thứ nhất là được.” Trên mặt Thái A không thể hiện cái gì, giống như không có bất cứ cảm xúc nào.

Phương Khác cảm thấy hơi thất bại, người này, không, linh kiếm này thực khó đoán. Một chút biểu tình trên mặt cũng không có, động tác cơ thể cũng không có. Không nhìn ra bất cứ dao động cảm xúc nào, ngay cả nói cũng chỉ có một âm điệu một tốc độ.

“Nhưng, nhữ muốn kiếm quyết này, cần giúp ngô một chuyện.” Thái A nói.

Phương Khác khẽ nhíu mày, quả nhiên thiên hạ không có bữa cơm miễn phí. “Cái gì?”

“Ngô muốn nhữ tìm được ngôi sao huyết mạch kêu gọi trong Thượng tinh hải vừa rồi.” Thái A không nhanh không chậm nói.

“Cái gì? Vậy sao ngươi không nói sớm? Hiện tại còn phải đến đó tìm ngôi sao huyết mạch, nếu ngươi nói sớm thì không phải ta đã đi theo bạch quang đó rồi sao? Hiện tại làm sao mà tìm?” Phương Khác nói, nghĩ đến biển sao huyết mạch vô tận vô biến, muốn tìm một ngôi sao huyết mạch không phải là mò kim đáy biển sao?

Hèn chi vừa rồi Thái A không có nửa biểu tình nào khi ngôi sao huyết mạch kêu gọi còn trực tiếp đưa kiếm quyết cho y, thì ra đang ở đây đợi y.

“Nhữ có thể chọn không cần kiếm quyết này. Ngô không cưỡng ép nhữ.” Thái A không chút biến sắc, xoay người trôi tới chỗ trường kiếm màu máu kia.

“Đợi một chút!” Phương Khác biết, lúc này nếu y không đáp ứng, đại khái giây tiếp theo y sẽ ra khỏi thức hải của Thái A. Y nhìn bóng lưng Thái A, lực dụ hoặc của kiếm quyết đó với y bây giờ quả thật rất lớn.

“Ta đáp ứng ngươi.” Phương Khác đưa ra quyết định.

Thái A hơi nghiêng đầu, tơ tóc màu bạc trắng nhẹ phất phơ phím ánh sáng. “Tu luyện trong Thượng tinh hải, rất có ích cho linh thức, đặc biệt là với linh thức bị thương như nhữ.” Dứt lời, Phương Khác hơi chấn động, cảnh tượng trước mắt lại biến thành biển sao huyết mạch.

Nếu y không đáp ứng, vậy có phải Thái A sẽ chẳng thèm nhắc tới nữa không? Phương Khác thầm nghĩ, Thái A cũng không dễ ở chung lắm đâu.

Phương Khác đối diện biển sao huyết mạch mênh mông, không khỏi đau đầu, “Đúng rồi, còn chưa hỏi, nên làm sao rời khỏi Thượng tinh hải.”

“Nhữ tìm được ngôi sao huyết mạch đó, ngô tự nhiên sẽ cho nhữ biết cách ra ngoài.” Thanh âm Thái A vang lên bên tai.

------oOo------

Chương 38: Năm mươi tộc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tìm được ngôi sao huyết mạch đó, thì sẽ cho biết cách rời khỏi đây sao? Theo thái độ của Thái A, ngôi sao huyết mạch kia chắc có quan hệ với hắn. Mà Thái A nói ‘chẳng qua ba ngàn năm’, từ đó có thể thấy, ba ngàn năm trước, hoặc sớm hơn thì Thái A đã tồn tại rồi. Mà thời điểm Thái A kiếm gãy chính là ba ngàn năm trăm năm trước, vào lúc tộc Cốc Lương bị diệt. Tộc Cốc Lương bị diệt là hành vi của hai tộc yêu ma, ngôi sao huyết mạch này cũng là truyền thừa yêu tộc, rốt cuộc có liên hệ gì không?

Phương Khác trầm tư, lại nghĩ đến năm ngàn năm trước Cốc Lương Mâu cầm Thái A hoành hành hai tộc yêu ma, chưa từng thất bại. Có lẽ lúc đó Thái A đã tồn tại rồi? Mà Cốc Lương Mâu có phải đã ký khế ước gì với Thái A hay không?

Y nhìn xung quanh, khoảng cách giữa các ngôi sao huyết mạch rất lớn, tạm thời không nhìn ra chỗ nào nguy hiểm. Phương Khác dứt khoát lấy ra linh kiếm nhất phẩm thuộc tính thủy được môn phái phát cho, ném linh kiếm bị ngôi sao huyết mạch tổn hại vào túi chứa đồ. Lấy linh kiếm ra, niệm khẩu quyết, khoanh gối ngồi xuống, khống chế linh kiếm chậm rãi bay về phía đó.

Từ Côn Luân đang bắt đầu dần quen thuộc đến đại lục Thanh Hoa hoàn toàn không quen thuộc. Từ cảm thấy hứng thú với ngũ hành pháp quyết đến đột nhiên bắt đầu tu luyện kiếm đạo. Sau đó phát hiện bên cạnh càng lúc càng nhiều điều bí ẩn. Âm thanh nữ đó, Hách Liên Nhược, lại là ai đây? Nhi tử của Phương Minh Viễn, đương nhiên là chỉ Phương Khác, vậy Phương Minh Viễn đã làm gì với Phương Khác? Đến mức khiến Hách Liên Nhược kích động như thế, nói ra cả chuyện hồn phi phách tán, không được luân hồi.

Lẽ nào… Phương Khác che lên mi tâm, dấu ấn kiếm ý do con người gieo xuống… có khả năng sao? Nhưng nếu thật là vậy thì lại vì cái gì? Dấu ấn kiếm ý rốt cuộc là thứ gì? Chỉ là vì để giày vò sao? Không thể nào. Dấu ấn kiếm ý này nhất định có tác dụng của nó. Mà Hách Liên Nhược, y nghĩ trở về đại lục Cửu Châu thì có thể biết nàng ta là ai, có lẽ, là Hách Liên gia một trong năm đại thế gia ở núi Trường Bạch? Giữa nó có quan hệ sao?

Từ đó nhớ đến cha mẹ đang ở thời không khác. Phương Khác lập tức trở nên khó chịu, trong lòng nổi lên cảm xúc không thể nói rõ, hổ thẹn có, nhớ nhung có, bi thương có, thất vọng có, rất phức tạp. Nhưng bất luận thế nào, cuộc sống hiện tại cũng không phải là giấc mộng, cần phải tiếp tục.

Chuyện kiếm quyết coi như giải quyết rồi. Tuy tu vi tăng chậm, nhưng cũng là tốc độ bình thường. Muốn trở nên mạnh hơn. Phương Khác lần đầu có suy nghĩ như thế, không phải bị ép, cũng không phải bị động muốn sống sót mà thôi, mà là từ nội tâm muốn trở nên mạnh mẽ.

“Kỳ thật khác biệt của có tu tiên hay không chẳng qua là khinh thị người khác hay bị người khác khinh thị. Nắm giữ sinh tử của người khác hay bị người khác nắm giữ sinh tử. Mạng của mình vẫn giữ trong tay mình thì dễ chịu hơn.” Phương Khác thầm thì, lộ ra nụ cười sáng lạn, nghĩ nghĩ dứt khoát dừng linh kiếm, đến thức hải xem thử cũng tốt.

Phương Khác tĩnh tâm, tiến vào thức hải. Hồ thức hải bị chia năm sẻ bảy

không còn ra hình dạng, sương khí màu trắng đã tan ra, không chỉ giới hạn trong hồ thức hải, mà cả thức hải đều như bị linh thức phủ kính, dù chỉ là một tầng mỏng. Hư hóa, y trầm ngâm một lát, nhớ lại cảm giác hư hóa ra thanh kiếm màu bạc lúc đó.

Linh thức phân hóa, rồi ngưng tụ thành thật.

Trước mắt Phương Khác như có từng cụm mây mù, đây là linh thức của y. Y muốn rút ra một phần, nhưng linh thức tương liên nhau không cách nào rút ra. Phương Khác có chút nghĩ không thông, linh thức vốn là một thể, làm sao để phân hóa ra? Nhưng hôm đó y quả thật phân hóa ra linh thức. Phân hóa, phân hóa.

Phương Khác đột nhiên nghĩ đến, linh thức phân hóa, không phải rất tương tự với một lúc làm hai việc sao?

Cuối cùng cũng thành công! Phương Khác mở mắt ra nhìn.

Một cây kiếm màu bạc mập phệ trôi nổi trước mắt… được rồi, miễn cưỡng coi như thành công.

Phương Khác chuyển tâm niệm, quả nhiên thanh kiếm lập tức bắt đầu diễn luyện kiếm pháp trong thức hải theo mong muốn của y. Đương nhiên, kiếm pháp này là kiếm pháp của Phương Khác, cũng là động tác cơ bản, chặt, gọt, chém, đâm, khều. Ngay sau đó Phương Khác che mắt lại, này thật là kiếm sao? Cái thanh kiếm mập phệ này uốn tới uốn lui, làm gì có cảm giác dứt khoát nhanh chóng chứ. Tiếp theo y lại chuyển tâm niệm, thanh kiếm bèn hóa thành linh thức dung nhập vào biển linh thức.

Phân hóa lần nữa, ngồi ngưng tụ thành thật. Ừm, tốt hơn xíu so với thanh kiếm trước.

Tiếp tục, vẫn thất bại. Tiếp nữa… linh thức trong thức hải bắt đầu dao động. Phương Khác chậm rãi cảm thấy khó khăn, sử dụng linh thức cũng không còn thoải mái như lúc vừa bắt đầu nữa.

Phương Khác chỉ càng thêm chuyên chú phân hóa linh thức, nếu chỉ mới gặp khó khăn đã rút lui, vậy bất kể làm gì cũng không thể thành công.

Cho đến khi thanh kiếm đã không còn gì khác biệt với kiếm thật, Phương

Khác mới thỏa mãn, thử dùng thanh kiếm đó chọt vào linh thức bao phủ cả thức hải. Nhìn cảnh trước mắt, thần kinh Phương Khác cứ như bị va chạm một chút. Nếu thanh kiếm y hư hóa ra tiến vào thức hải của y thì sao? Thì không thể tạo nên thương tổn cho thức hải của người khác? Có cơ hội phải thử xem sao, đương nhiên phải tìm người linh thức không cường đại, nếu không chẳng phải thành ra trộm gà không được còn mất nắm gạo à.

Vừa lòng nhìn thanh kiếm, rồi ra khỏi thức hải. Phương Khác đứng trên phi kiếm, nhìn phương hướng của bạch quang, rồi ngự phi kiếm nhanh chóng qua đó. Thái A nói chỉ cần lại gần ngôi sao huyết mạch thì hắn sẽ biết, vậy cứ đi theo hướng này nhất định tìm được ngôi sao huyết mạch đó, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Vừa ngự kiếm vừa tránh khỏi những ngôi sao huyết mạch nhìn thì mỹ lệ thực chất nguy hiểm, tuy khoảng cách giữa từng ngôi sao huyết mạch không gần, nhưng nếu phi kiếm tốc độ quá nhanh vẫn có nguy cơ va phải. Nhớ lại lúc y mới bắt đầu ngự phi kiếm, khống chế rất vụng về, y liền hiện ra chút ý cười. Cũng may khi đó còn đang ở trong môn phái, không gặp nguy hiểm gì, nếu không với tốc độ chậm rì rì của y chỉ sợ đã chết rất nhiều lần.

Phương Khác nhìn từng ngôi sao huyết mạch trước mắt, tay trái vận pháp quyết, phi kiếm lại tăng tốc, y muốn thuận tiện luyện ngự kiếm luôn.

Trong Thượng tinh hải, một thân ảnh ngự kiếm mà đi, từ ban đầu chậm rãi sau đó tốc độ càng lúc càng nhanh, bóng người trên kiếm cũng càng lúc càng mơ hồ, cho đến khi nhanh cỡ lưu quang. Có lúc phía trước xuất hiện ngôi sao huyết mạch, y tránh cũng không tránh cho đến khi suýt đụng phải mới cấp tốc né ra, lần nào nhìn cũng đầy nguy hiểm, thực chất rất thoải mái, mà tốc độ vẫn đang tăng lên!

Sau đó, y cứ cấp tốc xoay chuyển, né tránh, làm dáng như phát nghiện, đứng trên phi kiếm, vẻ mặt hưởng thụ, hưởng thụ tốc độ phi hành này.

Thái A nhìn thân ảnh không ngừng biến ảo trước mắt, vẻ mặt càng thêm chuyên chú, tốc độ biến ảo chỉ pháp trên tay cũng càng lúc càng nhanh theo tốc độ Phương Khác ngự kiếm, mà bất kể nâng tốc độ thế nào, trong lúc biến ảo chỉ pháp Thái A không có chút cảm giác đình trệ nào. Pháp quyết này tên là [Chỉ Dẫn], như thế chỉ cần ngôi sao huyết mạch xuất hiện thì hắn có thể tìm được. Hắn rất vừa lòng tốc độ của Phương Khác.

Nhưng theo lưu quang lấp lóe ở ngón tay Thái A, diện tích biển hoa đang lặng lẽ co lại, tuy tốc độ rất chậm, nhưng quả thật có một phần hoa bắt đầu héo úa.

Phương Khác không biết cả yêu phủ đang dấy phong ba vì sự mất tích của mình, ngay phía dưới Thượng tinh hải, ở sát biên giới Huyết mạch tinh hải chân chính, cũng chính là lối ra của trận truyền tống, đã bị yêu phủ giới nghiêm tầng tầng, hễ là tu sĩ ra vào đều bị kiểm tra một lần. Trong Huyết mạch tinh hải cũng có nhiều tốp yêu vệ đi xung quanh kiểm tra các tu sĩ.

Vệ Mâu Lưu lạnh lùng nhìn tin tức yêu vệ các nơi truyền về, trên người tỏa ra uy thế làm người khác run như cầy sấy.

“Đại nhân, không có tin tức của đám người Diệp Vu Thời.

“Đại nhân, không truy xét được, đám người Diệp Vu Thời đó hành sự vô cùng cẩn thận, hành tung đều cố ý che giấu.”

“Đại nhân…”

“Muốn các ngươi xem chừng ba tu sĩ cũng không xem chừng nổi, các ngươi thật sự là yêu vệ do yêu phủ bồi dưỡng ra sao?” Vệ Mâu Lưu hung tợn phất tay áo, rõ ràng tức giận không nhẹ, mười mấy yêu vệ mà ngay cả ba tu sĩ cũng không xem chừng nổi.

“Tiếp tục tìm cho ta.” Vệ Mâu Lưu vung tay, những yêu vệ đó vội vàng lui xuống.

Thần sắc Vệ Mâu Lưu trở nên phức tạp, vốn thấy Diệp Vu Thời đó rất bất phàm, hắn lại nổi lên tâm tiếc tài. Ai biết Phương Khác không được hắn chú ý lại biến mất từ trận truyền tống. Biến mất khỏi trận truyền tống, Vệ Mâu Lưu cười lạnh, chỉ có một khả năng: Tộc nhân của năm mươi tộc, Thượng tinh hải.

Tộc nhân của năm mươi tộc, đại tộc thượng cổ, trong đó phần lớn đã biến mất trong dòng chảy lịch sử, những tộc quần may mắn còn tồn tại cũng không còn vinh quang như trước. Chỉ có tư tưởng ngoan cố và thái độ ra vẻ là được kế thừa. Trong đó hơn mười tộc quần truyền thừa đến nay đã lấy tộc Thương Lục làm đầu, nhưng si tâm vọng tưởng của những tộc này

khiến họ bị tiêu diệt vào ba ngàn năm trăm năm trước.

Mười mấy tộc còn lại thì tranh đấu nội bộ, mà tộc quần mới nổi lên luôn lăm le rình mò tài nguyên những tộc này chiếm hữu, tình thế càng lúc càng nguy hiểm. Thế mà năm mươi tộc đã sớm suy bại vẫn thủ yêu phủ không buông, xem truyền thừa yêu phủ là trách nhiệm của mình, tự cho mình siêu phàm ngoan cố không thôi.

Cho đến khi yêu vương thống lĩnh đại quân yêu vệ từ thành Nguyện Quế suốt đường càn quét năm mươi tộc, chỉ trong mười tháng đã khống chế được lối vào chín yêu phủ. Đặt yêu phủ dưới trướng, cường thế khống chế yêu phủ, hạn định danh sách tiến vào, thu nạp nhân tài. Yêu phủ quật khởi, thay đổi kết cấu và phân bố thế lực trên cả đại lục Thanh Hoa.

Sau đó sự diệt vong của năm mươi tộc cũng trở thành đương nhiên, nghe nói chỉ mất mười năm ngắn ngủi, hậu nhân năm mươi tộc đã bị dọn dẹp sạch sẽ.

Từ đó tuyên bố yêu tộc đã không còn năm mươi tộc, chỉ có yêu phủ. Dần dần danh tiếng yêu phủ lan khắp đại lục Thanh Hoa.

Mà Thượng tinh hải, chốn vinh quang, hiện nay đã trở thành vùng đất phế của yêu phủ. Cuộc chiến huyết tẩy năm mươi tộc hai ngàn năm trước còn lưu truyền rộng rãi trên đại lục Thanh Hoa, nhưng quan hệ của yêu phủ và năm mươi tộc thì không có mấy ai đề cập đến. Thắng làm vua thua làm giặc, chẳng qua là thế.

Phương Khác này không ngờ lại là dư nghiệt của năm mươi tộc. Đáy mắt Vệ Mâu Lưu xẹt qua tia sáng lạnh, trong khu vực hắn quản hạt lại phát sinh chuyện này.

Đối với dư nghiệt năm mươi tộc, yêu phủ thà giết lầm còn hơn bỏ sót. Phương Khác chỉ cần còn ở trên đại lục Thanh Hoa một ngày, thì có chắp cánh cũng khó thoát. Trừ khi cả đời y ở lại Thượng tinh hải. Chẳng qua chuyện đã đến nước này, tra xét Phương Khác không còn là do hắn quản nữa.

Hắn bận tâm đám người Diệp Vu Thời hơn, hắn vừa nghe tin Phương Khác vào Thượng tinh hải xong đã lập tức hạ lệnh giới nghiêm trông chừng đám người Diệp Vu Thời, ai biết Diệp Vu Thời đó cảnh giác như

vậy. Hắn đã xem thường tiểu tu sĩ đó rồi, có thể chuồn mất ngay dưới mí mắt hắn. Cũng do hắn nghe đến chuyện dư nghiệt năm mươi tộc mà nhất thời nóng ruột, thật ra lúc đó nên an ủi mới phải, chỉ cần người ở trên tay hắn thì hắn có biện pháp khiến người ngoan ngoãn nghe lời.

------oOo------

Chương 39: Bạch Cập Thiên 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Ngừng."

Nghe âm thanh này, phi kiếm đang bay nhanh đột nhiên dừng lại. Phương Khác nhìn xung quanh, cảnh sắc trước mắt nghìn bài như một, ở lâu trong Thượng tinh hải này rồi, dù cảnh sắc trong đó mênh mông đặc biệt, y cũng xem phát ngán. Không phải chỉ là mấy tảng đá phát quang trôi nổi thôi sao? Thật nhàm chán. Cho nên nghe Thái A bảo ngừng, trong lòng trào lên chút mong đợi, không lẽ tìm được rồi?

"Phía trước bên trái, đếm xuôi ngôi sao thứ bảy."

Phương Khác ngự kiếm bay tới trước ngôi sao huyết mạch đó, đánh giá một phen. Y hơi kinh ngạc một chút, ngôi sao huyết mạch này đã mất sinh cơ rồi, vậy lúc đó nó làm sao kêu gọi y được?

"Bạch quang đó đã dùng hết sinh cơ cuối cùng của nó, tiếc rằng nhữ không phải là hậu nhân có huyết mạch tương ứng. Nhữ bỏ nó vào túi chứa đồ đi. Nhữ chỉ cần dùng pháp quyết này, thì sẽ rời khỏi Thượng tinh hải." Thái A nói xong, trong đầu Phương Khác xuất hiện một đạo pháp quyết, còn có kiếm quyết vô danh đó nữa. Thái độ dứt khoát nhanh chóng như vậy làm Phương Khác phải nhíu mày, cứ cảm thấy lúc này tâm trạng Thái A hình như không tốt lắm.

Phương Khác hơi nghi hoặc, bỏ vào túi chứa đồ? Ngôi sao huyết mạch này còn tác dụng sao? Đừng bảo là lưu làm kỷ niệm nha, y sẽ không tin. Phương Khác đưa tay ra, ngôi sao huyết mạch đã mất đi sinh cơ được bỏ vào túi chứa đồ của y.

Phương Khác đảo mắt nhìn Thượng tinh hải một cái cuối cùng, hiện tại đến lúc rời khỏi chỗ này rồi. Thức hải của y được chữa rất nhanh ở đây, đã hoàn toàn không còn cảm giác đau, nhưng hồ thức hải bị phá nát thì không cách nào vãn hồi, nhìn thức hải phân bố không còn như trước, không biết có ảnh hưởng gì đến tu vi không.

Phương Khác vận pháp quyết, lập tức linh quang lóe lên, y biến mất khỏi Thượng tinh hải.

Thượng tinh hải trở lại yên tĩnh, không biết khi nào mới lại nghênh đón tu sĩ đến, có lẽ từ đây sẽ phai mờ tại tu tiên giới.

Đợi dưới chân cảm thấy chân thật, Phương Khác lại sửng sốt. Cúi đầu nhìn gạch xanh dưới chân, chỗ y xuất hiện lúc này rõ ràng là hẻm nhỏ dân trạch, y đã chuẩn bị tâm lý sẽ xuất hiện ở tầng thứ nhất yêu phủ Huyết mạch tinh hải chân chính. Mà chỗ này rõ ràng không phải là Huyết mạch tinh hải, Phương Khác phòng bị vòng ra khỏi con hẻm, con đường trước mắt quen thuộc làm y phải nhíu mày, đây không phải là thành Bạch Cập sao?

Không ngờ y đã ra khỏi yêu phủ rồi. “Thái A, chuyện này là sao?”

Không có bất cứ câu trả lời nào, rõ ràng Thái A đã ‘đi’ rồi. Muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, hắn đúng là ‘tự do’, Phương Khác lặng lẽ oán thầm. Y đi vào đám người, nhưng lại cảm thấy rất nhiều ánh mắt đặt trên người mình, chuyện gì thế này? Phương Khác phát hiện một cặp mắt mang theo thăm dò, y bắt đầu phòng bị. Thấy ánh mắt đặt trên người mình càng lúc càng nhiều, y vội vã quẹo vào con hẻm khác.

Cảm thấy sau lưng có người đi theo, Phương Khác vội quẹo phải, phóng người nhảy lên nóc nhà. Truyền linh lực vào chuông, che giấu khí tức của mình.

Người đó cũng vội vã quẹo phải, nhìn trái ngó phải, không phát hiện Phương Khác, nghi hoặc tìm kiếm, dùng linh thức đảo qua một lượt vẫn không phát hiện ra y.

Xem ra người đó có biết y, đã thế rõ ràng mang ý đồ không tốt. Phương Khác lại bắt đầu nghi hoặc, ngón tay cầm kiếm nhẹ động, xem ra tu vi người này còn cao hơn y mấy phần, chắc là hậu kỳ trúc cơ. Nếu không tạo

ra tiếng động quá lớn, vậy có mấy khả năng bắt được hắn?

Tiếp theo lại có một tu sĩ đuổi tới, Phương Khác đè nén tâm tư rục rịch muốn động, y không phát hiện suy nghĩ vừa rồi của mình có gì không đúng.

Một tu sĩ trung kỳ trúc cơ muốn bắt một tu sĩ hậu kỳ trúc cơ, đã thế còn không muốn tạo tiếng động lớn, cuồng vọng không? Không. Phương Khác mơ hồ cảm thấy tu vi của mình dư giả, sắp đến lúc đột phá. Cho nên mới cảm ứng được tu vi đại khái của tu sĩ này, do tu vi cả hai không chênh lệch quá lớn.

Hơn nữa tuy tu vi của tu sĩ này trên Phương Khác, nhưng trong mắt Phương Khác toàn thân hắn đều là sơ hở, khiến y có xúc động muốn vung kiếm.

“Chu đạo hữu, người vừa rồi có phải là Phương Khác bị yêu phủ truy nã không?”

“Ta thấy đúng thế, nhưng để y chạy mất rồi. Tiền thưởng hai ngàn linh thạch mất rồi. Chỉ còn lại năm mươi linh thạch thôi.”

“Sao nào? Ngươi không có lòng tin bắt được Phương Khác à, nghe nói tu vi của y không thấp.”

“Ôi ôi, hai chúng ta là tu sĩ hậu kỳ trúc cơ còn không thể bắt được một tên trung kỳ trúc cơ sao?”

“Vậy thì không nhất định, ngươi không nghe nói tên Diệp Vu Thời đi chung với Phương Khác đó một mình diệt được bốn kim đan sao?”

“Phì, đó là do uy lực của phù trận. Trận pháp sư nếu không có đủ thời gian bố trí trận pháp, thì chẳng có gì đáng sợ. Cũng không biết Phương Khác này làm sao chọc đến yêu phủ, cần dùng nhiều yêu vệ tìm kiếm như vậy. Một tin tức không xác thực đã có ba mươi khối linh thạch, đúng là vụ mua bán không vốn…” Vừa nói hai tu sĩ vừa ra khỏi con hẻm nhỏ.

Yêu phủ đang truy nã y?… Chắc liên quan đến Thượng tinh hải, Phương Khác xác định chuyện mình biến mất từ trận truyền tống nhất định khiến yêu phủ chú ý, cho dù những người khác không biết đến sự tồn tại của

Thượng tinh hải thì yêu phủ vẫn biết rõ. Vậy giờ phải làm sao đây, tính ra bây giờ trong thành Bạch Cập, không, có lẽ những nơi mà thế lực yêu phủ chạm đến được y đều có thể bị người nhận ra.

Phương Khác ngẫm nghĩ, dứt khoát ngự kiếm bay lên, cưỡi trên không, khả năng bị nhận ra sẽ nhỏ đi rất nhiều. Từ phía trên nhìn thành Bạch Cập, nơi tầm mắt nhìn đến đã có ba đội yêu vệ. Thanh thế to lớn như vậy, đúng là xem trọng y.

Phải rời khỏi thành Bạch Cập.

Phương Khác định thần lại bay về một hướng, nhưng ngự kiếm chưa bao lâu đã phát hiện phía trước có một đội tu sĩ mặc phục sức màu xanh đậm cùng một chiếc thuyền bay, yêu vệ. Trong đội yêu vệ này trừ năm tu sĩ kỳ trúc cơ ra còn lại đều là tu sĩ kỳ luyện khí.

Hiển nhiên yêu vệ đó cũng phát hiện ra y, vút vút mấy tiếng, mười mấy cung tiễn nhắm vào Phương Khác. Ngoài ra có năm tu sĩ bày thế bao vây lao đến.

Tính sai rồi, xem tình hình này, thành Bạch Cập nhất định đã cấm chỉ sử dụng phi kiếm.

Phương Khác híp mắt, vượt qua đội người này thì ra khỏi thành Bạch Cập rồi. Chân dẫm trên phi kiếm nhẹ cử động, linh quang chợt bùng phát, y lao thẳng vào đội tu sĩ đó.

Năm tu sĩ đang bao vây tới dồn dập rút linh khí trong tay ra, Phương Khác né gấp vài lần đã bỏ rơi được năm tu sĩ. Năm người ngẩn cả ra, đây vẫn là tốc độ ngự kiếm sao? Ngự kiếm của y là linh kiếm mấy phẩm? Năm tu sĩ lập tức quay đầu đuổi theo Phương Khác.

Tu sĩ dẫn đầu thấy không đúng, vung tay, lập tức mười mấy mũi tên nhắm vào Phương Khác, toàn bộ đều hụt. Mắt thấy Phương Khác sắp tới trước mặt, tu sĩ dẫn đầu nói với những tu sĩ khác: “Cung tiễn thủ, phong tỏa kín kẽ.”

Nhanh quá! Quá nhanh! Còn cấp tốc xoay chuyển, làm sao y làm được? Cung tiễn thủ kỳ trúc cơ duy nhất lòng đầy kinh hãi, cung tiễn trên tay biến ảo góc độ theo mỗi cái xoay chuyển không thể tin nổi của Phương Khác.

Người này thật sự là tu sĩ trúc cơ sao? Hắn nhìn đường vân trên phi kiếm màu xanh bích dưới chân Phương Khác, mắt lóe qua một tia nghi hoặc.

Phương Khác tiến tới theo hình chữ S, như vậy có thể né tránh càng tốt, suýt soát tránh được mấy cây kiếm, có một thanh kiếm thậm chí sượt qua tóc y. Nếu chệch nửa phân, hôm nay y phải lưu lại chỗ này rồi. Phương Khác hết sức chuyên chú tính toán con đường có thể đi.

Tu sĩ dẫn đầu thấy Phương Khác càng lúc càng gần, cuối cùng cũng nhìn rõ diện mạo y.

"Là Phương…" Lời còn lại còn chưa ra khỏi miệng, trên cổ đã xuất hiện một đường máu. Hắn sờ vết máu trên cổ, tức khắc rùng mình. Bất giác cảm kích nhìn cung tiễn thủ kỳ trúc cơ. Nếu không phải hắn bắn một mũi tên vào Phương Khác, thì phi kiếm dưới chân Phương Khác sớm đã cắt đứt đầu mình.

Chỉ thấy bạch quang lóe lên, Phương Khác đã vượt qua đội người này trốn đi, trên đùi trái còn cắm một mũi tên.

Tu sĩ dẫn đầu cắn răng, lấy ra một lá bùa, một đạo linh quang bay vào trong thành. Phương Khác này có tốc độ quá nhanh, hơn nữa tu vi không thấp, nguyên đội họ không ai có thể đuổi kịp. Không ngờ Phương Khác bị bao vây trùng trùng như vậy còn suýt lấy mạng nhỏ của hắn, chúng yêu vệ còn lại quay mặt nhìn nhau, lần đầu tiên có tu sĩ kỳ trúc cơ thoát khỏi bao vây của họ, tốc độ ngự kiếm và cả kỹ xảo của Phương Khác đều vô cùng lợi hại.

"Chúng ta đuổi theo!" Tu sĩ dẫn đầu mang vài người ngự kiếm đuổi theo Phương Khác.

Sơ suất rồi. Phương Khác che vết thương trên chân, tiện tay rẩy dược lên. Y cho rằng với tốc độ của mình bây giờ sẽ không có mũi tên nào khóa được mình, không ngờ vẫn bị bắn trúng. Y quay đầu nhìn đội tu sĩ đã hóa thành điểm nhỏ màu đen, rồi nhắm một khoảnh rừng hạ xuống.

Phương Khác tìm một cây đại thụ để ngồi tựa lưng, nhìn mũi tên màu bạc, y nên thấy mừng là đối phương không bôi độc lên mũi tên. Máu chảy rất nhiều, nhưng đã ngừng. Phương Khác nhìn nhìn, mũi tên này là dạng đầu tam giác. Y lấy từ túi chứa đồ ra một bình dược bổ đan, một bình hồi khí

đan, và thêm một cuộn băng. Sau khi nuốt một viên hồi khí đan, bóp nát ba viên bổ dược đan, rồi trực tiếp xé mép quần ra, cắn răng rút mũi tên khỏi chân. Y hít ngược một hơi, nhưng không dám chậm trễ mau chóng bôi dược lên, rồi băng bó lại.

Má nó… may mà đây là tu tiên giới, vết thương da thịt đều là tiểu thương, nếu không với tình huống của y bây giờ, không biết là động mạch chảy máu hay gì khác.

Nhìn lớp băng đơn giản tiêu chuẩn do chính mình tạo ra, Phương Khác tỏ vẻ tỷ lệ bị thương của mình đúng là rất cao. Nơi này không an toàn, y đứng lên, qua loa che giấu vết máu dưới đất, rồi đổi hướng vận linh lực lên chân, nhanh chóng lao vào rừng. Trong số yêu vệ, không thiếu tu sĩ kim đan, một khi gặp phải tỷ lệ chạy thoát được giống như lúc này là rất nhỏ. Hoặc chỉ cần có thêm vài tu sĩ trúc cơ, hoàn cảnh của y đã đáng phải lo lắng.

Yêu phủ này rốt cuộc có vướng mắc gì với năm mươi tộc, phái nhiều người như thế để canh chừng cả thành Bạch Cập. Không biết Diệp Vu Thời ra sao rồi, phát sinh chuyện này, bọn Diệp Vu Thời nhất định sẽ bị giam lại. Đầu óc Phương Khác nhanh chóng bay xa.

Y cần phải biết tình trạng hiện tại của đám người Diệp Vu Thời ra sao, nên cần phải về thành Bạch Cập thám thính tin tức của họ.

------oOo------

Chương 40: Dực ngưu giác

Nguồn: EbookTruyen.VN

Quả nhiên không ngoài dự liệu của Phương Khác, có hai tu sĩ kỳ kim đan từ thành Bạch Cập đến hội họp với đội người truy kích y. Kèm theo đó còn có một lượng lớn yêu vệ kỳ luyện khí, bắt đầu tìm kiếm bên ngoài thành Bạch Cập. Đặc biệt là khi có tu sĩ kim đan, trong phạm vi nhất định dao động linh lực của Phương Khác không thể che giấu. Nhưng vì tốc độ ngự kiếm của Phương Khác, lưới truy tìm kéo ra rất lớn, cũng vì thế mà Phương Khác mới thoát được một kiếp. Bởi vì chỗ của Phương Khác lúc này vừa hay tương phản với phương hướng họ tìm kiếm, Phương Khác mà họ tưởng đã chạy đi lúc này đang muốn vào thành Bạch Cập.

Tốc độ phi kiếm của Phương Khác đã giúp y tranh thủ một lượng lớn thời gian, vì thế trước khi tu sĩ kim đan đến y đã đổi hướng mấy lần, cuối cùng đến ngoài thành Bạch Cập. Đương nhiên tác dụng của chuông cũng không nhỏ. Nếu không nhờ chuông che giấu hoàn toàn dao động linh lực của y, vậy tu sĩ kỳ trúc cơ trong đội ngũ đó nhất định có thể cảm ứng được.

Trong thành Bạch Cập hiện nay rõ ràng có hai thế lực. Một đội là yêu vệ mặc phục sức xanh đậm, một đội là quân phòng thủ mặc thiếp giáp của phủ thành chủ. Hai thế lực này kiêng kỵ lẫn nhau, nhưng thành Bạch Cập vẫn nằm trong sự khống chế của phủ thành chủ.

Nơi náo nhiệt nhất thành Bạch Cập chính là khu mua bán, đặc biệt là khu mua bán tự do, không có cửa tiệm lớn, nhưng các tu sĩ tu vi khác nhau đến từ những nơi khác nhau giao ra một khối linh thạch tiêu chuẩn thì có thể thuê tạm một quầy hàng nhỏ để bày hàng trong bảy ngày, có thể trưng hàng hóa của mình hoặc thứ không cần dùng đến tại đây để bán hay trao đổi.

Mà quầy hàng lại phân làm lớn, trung, nhỏ, ba loại quy cách. Lớn là quầy hàng kiểu cửa tiệm, trung là một cửa tiệm nhỏ hơn chút, mà quầy hàng nhỏ là trực tiếp bày bàn hai bên đường. Những quầy hàng này phân bố rất chỉnh tề, khoảng cách giữa chúng cũng rất hợp lý, còn có trận pháp bảo hộ thành Bạch Cập bố trí, vì thế bầy hàng ở chỗ này là rất thỏa đáng.

Lúc này Phương Khác đang ở trên con đường đó, lần này y đã chuẩn bị đủ, trên đầu đội đấu lạp tu sĩ thường dùng mới mua được. Đi trong đám người không tạo nên chú ý gì. Phương Khác đã có được tin tức mình muốn, yêu phủ hiện tại đang truy nã bốn người, vậy nói rõ đám người Diệp Vu Thời không bị yêu phủ bắt giữ. Tuy không thăm dò được tin tức của Diệp Vu Thời, nhưng trong tình huống hiện tại không có tin tức chính là tin tốt.

Y biết bây giờ rời khỏi thành Bạch Cập mới là chọn lựa tốt nhất, vì trong thành Bạch Cập tỷ lệ bị phát hiện quá lớn, nhưng Diệp Vu Thời nhất định vẫn còn trong yêu phủ, vì họ lợi dụng máu yêu tộc trà trộn vào yêu phủ, nhưng không cách nào lấy được huyết mạch truyền thừa, Diệp Vu Thời không có được phù văn tự do ra vào yêu phủ sau khi được ngôi sao huyết mạch truyền thừa.

Cho nên chỉ có cơ hội lần này tiến vào Huyết mạch tinh hải, đi tìm trận

truyền tống đó. Theo tính cách của Diệp Vu Thời không làm rõ được Huyết mạch tinh hải thì sẽ không ra ngoài. Mà y, muốn vào yêu phủ trong lúc kiểm tra nghiêm ngặt thế này là rất khó, vả lại y cũng không biết đến lúc đó có bị truyền tống đến Thượng linh hải lần nữa không, cho nên khả năng y vào yêu phủ là rất nhỏ. Phương Khác nhíu chặt mày, bây giờ nên làm sao đây?

Không vào yêu phủ được thì không cách nào tìm được trận truyền tống, vậy không cách nào trở về đại lục Cửu Châu. Còn phải đối mặt với sự truy sát của yêu phủ, có ai thảm hơn y không chứ? Phương Khác đảo mắt nhìn, lại thấy một thứ vô cùng quen mắt trên quầy hàng của một tu sĩ, một thứ có dạng sừng trâu màu đen.

Phương Khác lại quầy hàng, cầm sừng trâu màu đen lên.

“Vị đạo hữu này, sao rồi, hứng thú sao? Dực ngưu giác này là thứ tốt, chỉ cần năm mươi linh thạch.” Chủ quầy hàng nhiệt tình giới thiệu.

“Dực ngưu giác?” Hóa ra thứ này thật sự gọi là sừng trâu.

“Đạo hữu, có thể ngươi không biết Dực ngưu giác này là thứ gì. Cái tên này cũng là ta đặt đó, Dực ngưu giác chỉ có chỗ ta mới bán, trừ chỗ ta, nơi khác không còn đâu. Tuy Dực ngưu giác của ta có thể ngươi chưa từng thấy, nhưng nếu dùng máu ở tim nhỏ lên trên, trong ba canh giờ linh lực sẽ bành trường sánh được với kim đan, hê hê, thế nào? Đây là đại sát khí cuối cùng đó, nếu đạo hữu thật lòng muốn, cũng không phải không thể bớt một chút, bốn mươi tám khối linh thạch tiêu chuẩn.” Chủ quầy hàng vừa tiêu thụ vừa hiếu kỳ nhìn người đeo đấu lạp. Không ít tu sĩ đều có sở thích kỳ quái, không thích lộ mặt thật. Không biết vị tu sĩ này có phải thuộc dạng tu sĩ tu vi cao có sở thích quái lạ không nữa.

Tim Phương Khác đập cái thịch, tay cầm Dực ngưu giác siết chặt: “Máu ở tim? Làm vậy trong đấu pháp không phải đồng nghĩa với đồng quy vu tận sao? Huống chi chỉ có thể đến kim đan, Dực ngưu giác này có phải hơi mắc rồi không? Nhưng ngươi nói thứ này chỉ có ngươi bán?” Phương Khác tỉ mỉ quan sát vẻ mặt chủ quầy hàng, không có một chút thiếu tự nhiên nào, hắn không nói dối.

Nếu là vậy, Dực ngưu giác trên tay đệ tử luyện khí khi đó là từ đâu mà có?

“Hê hê, vị đạo hữu này, nói thật Dực ngưu giác là linh dược tại hạ tự nuôi trồng. Chữ ‘dực’ đó là lấy từ ‘dực thảo’. Tại hạ trong lúc vô ý nuôi trồng ra được một loại linh thực kỳ quái, ngay cả công hiệu cũng là vô tình phát hiện. Chỉ có đệ tử luyện khí và trúc cơ từng thử, cho nên cũng không biết công hiệu lớn nhất là gì. Nhưng nếu không phải vì lúc đấu pháp quả thật chỉ có tác dụng đồng quy vu tận, ta cũng sẽ không bán ra cái giá thấp như vậy. Ta dám bảo đảm tuyệt đối chỉ có trong tay mình có loại linh thực này. Đạo hữu thấy sao, có muốn không?” Chủ quầy hàng thấy trong lời Phương Khác nói lộ ra hứng thú với Dực ngưu giác, bèn giải thích.

Phương Khác nhìn gương mặt khoảng bốn mươi tuổi của chủ quầy hàng, khi nói chuyện vẫn luôn cười, hắn đang nói thật.

“Dực ngưu giác này ta muốn, nhưng trên tay ngươi còn bao nhiêu Dực ngưu giác?” Phương Khác lấy linh thạch đặt lên quầy hàng.

Chủ quầy hàng liếc mắt nhìn, tròn năm mươi linh thạch tiêu chuẩn, trên mặt liền hiện vẻ vui mừng, thái độ cũng tốt hơn.

“Đạo hữu, không giấu gì ngươi, chỗ ta chỉ trùng hợp nuôi được mười ba cái Dực ngưu giác, sau đó thì có trồng cũng không được. Ta đã dùng linh thú thử công hiệu, dùng mất ba cái, trừ hai cái trước đó đã bán ra, tính luôn cái trên tay ngươi thì chỉ còn tám cái.”

Dưới đấu lạp, mắt Phương Khác sáng lên. Nói thế, trong hai cái Dực ngưu giáp kia một cái nằm trong tay đệ tử luyện khí, nếu cả Dực ngưu giác này cũng lưu lạc đến đại lục Cửu Châu, vậy chỉ cần biết Dực ngưu giác làm sao đến được đại lục Cửu Châu thì có thể tìm được cách trở về đại lục Cửu Châu, đầu mối này rất quan trọng.

“Vậy sao?” Phương Khác lại lấy một lá bùa tứ phẩm và năm lá bùa tam phẩm đặt lên quầy.

Chủ quầy sáng mắt, vội vã nhìn xung quanh thấy không ai chú ý mới hơi nghiêng tới trước thấp giọng nói: “Đạo hữu muốn thăm dò tin tức gì sao? Tại hạ nhất định biết gì nói nấy.”

Phương Khác cười híp mắt nhẹ điểm ngón tay lên bùa, “Ta muốn biết chủ mua hai cái sừng trâu khác là ai.”

Chủ quầy chần chừ một lát mới thấp giọng nói: “Sừng trâu thứ nhất ta bán cho một nữ đạo hữu, nữ đạo hữu đó… hôm đó nữ đạo hữu bị một tu sĩ kim đan nhìn trúng muốn tuyển làm cơ thiếp, nàng không chịu, đến đây mua Dực ngưu giác, muốn đồng quy vu tận với tu sĩ kim đan kia, nhưng thất bại. Cái thứ hai ta bán cho một đôi huynh đệ…”

“Vậy đôi huynh đệ đó có chỗ nào bất thường không? Chẳng hạn cách nói chuyện hành sự?” Phương Khác hỏi.

“A… ta không nhớ rõ lắm, lâu lắm rồi…” Chủ quầy lắc đầu nói, nhưng ánh mắt lại đặt trên mớ bùa.

Phương Khác khẽ nhíu mày, đặt tay lên bùa muốn thu lại.

“Ôi, ôi, cặp huynh đệ tu sĩ đó không có chỗ nào bất thường, nhưng trước đây không lâu ta có từng gặp lão tu sĩ đi chung với họ.” Chủ quầy vội nói.

“Ở đâu?” Phương Khác hỏi.

“Trước đây không lâu, ừm, chính là một tháng trước. Ta từng gặp ở thành Nguyệt Quế, ở khu buôn bán tự do của thành Nguyệt Quế, hai lần gặp ông ta đều ở đó, nhưng ta không thấy đôi huynh đệ kia, còn lại thì ta không biết nữa.” Chủ quầy nói.

Phương Khác buông tay đang đặt trên bùa ra: “Nói tỉ mỉ tình huống cho ta.”

Chủ quầy nhìn theo bóng Phương Khác rời đi, vội vã cất bùa đi, không ngờ một tin nhỏ như vậy lại đổi được một lá bùa tứ phẩm và năm lá bùa tam phẩm. Chỉ là hắn có ấn tượng rất sâu về lão tu sĩ kia, lúc đôi huynh đệ đến đây mua Dực ngưu giác, ông ta đã ép giá không ít. Hơn nữa lần trước rõ ràng còn là tu vi kỳ luyện khí, không ngờ hiện tại đã là trúc cơ. Chủ quầy bất giác nhíu mày, không biết là gặp vận cứt chó ở đâu.

Chỉ cần tìm được lão tu sĩ đó, thì có thể biết làm sao trở về đại lục Cửu Châu. Nhưng dựa vào một tin tức mơ hồ như vậy muốn tìm được kết quả rất khó. Phương Khác cười cười, dù sao vẫn tốt hơn không có tin gì. Có lẽ muốn tìm lão tu sĩ kia phải tốn một chút công phu. Nhưng ít nhất hiện tại y đã nhìn thấy hy vọng trở về đại lục Cửu Châu rồi.

Phương Khác ra khỏi khu mua bán tự do vòng qua mấy con đường, tránh khỏi yêu vệ dừng lại tại một chỗ không người, y muốn rời khỏi thành Bạch Cập đến thành Nguyệt Quế, càng để lâu, khả năng tìm được lão đạo sĩ kia càng nhỏ.

Phương Khác ngẫm nghĩ, vẫn phải lưu lại tin tức cho Diệp Vu Thời mới được.

Nhưng làm sao liên lạc với Diệp Vu Thời đây? Phương Khác nhớ đến hạc giấy, may mà y từng trao đổi ấn ký với Diệp Vu Thời. Gấp hạc giấy xong, nhìn con hạc nhỏ vỗ cánh sau đó linh quang lóe lên rồi ẩn mất. Hạc giấy phần lớn đều khéo léo và thông qua ấn ký linh lực giữa tu sĩ để liên hệ, hơn nữa nếu bị người khác bắt được, hạc giấy sẽ tự động tiêu hủy, do đó rất nhiều tu sĩ đều dùng hạc giấy để liên lạc, nhưng tốc độ quá chậm không biết khi nào đối phương mới nhận được là khuyết điểm của hạc giấy.

Chỉ cần Diệp Vu Thời ra khỏi yêu phủ, nhận được hạc giấy chỉ là vấn đề thời gian.

Phương Khác vòng qua điểm tuần tra của yêu vệ, đến một con đường khác. Người trên đường chau đầu ghé tai không biết đang nói gì, Phương Khác nhìn sang chỗ đám người đang bàn tán, hóa ra là trên mặt tường có dán một cáo thị, y lại gần xem thử.

Là một bức chân dung người, còn là người y quen thuộc. Ti Lan. Cáo thị này chính là do tộc Đông Thanh phát ra, đại khái ý là ban thưởng trọng kim.

“Tộc Đông Thanh này sao lại phát cáo thị riêng? Sao không đưa đến chợ đen đi, dán ở đây thì tính là gì.” Một tu sĩ nói.

Cáo thị riêng chính là cáo thị do cá nhân hoặc tổ chức khác đưa ra ngoài phủ thành chủ. Mà trong chợ đen có chỗ chuyên môn dành để công bố cáo thị treo thưởng đầu người, bình thường không ai sẽ dùng hình thức cáo thị riêng treo thưởng này, trừ khi là chủ của một thành.

“Ha, ai không biết quan hệ của tộc Đông Thanh và phủ thành chủ rất căng thẳng, tộc Đông Thanh đang tỏ rõ không theo phủ thành chủ đấy. Nói không chừng qua một thời gian nữa, cáo thị tộc Đông Thanh phát ra sẽ không còn là cáo thị riêng nữa.” Một tu sĩ cười hê hê, mang trào phúng

nói.

------oOo------

Chương 41: Sự thay đổi của Ti Lan

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tay áo bị kéo một cái, Phương Khác quay đầu, là một gương mặt xa lạ, một nam tu thanh tú hơi lùn.

"Phương Khác…"

Nghe âm thanh này, Phương Khác kinh ngạc, sau đó bình tĩnh dời bước khỏi chỗ cáo thị, đợi đến nơi không người, Phương Khác xem xét xung quanh một phen, thấy không có ai mới mở miệng: "Ti Lan." Nam tu thực hiện một pháp quyết, dung mạo lộ ra chính là Ti Lan.

Nhưng Phương Khác vẫn hơi sửng sờ, Ti Lan biến hóa hoàn toàn, đặc biệt là khí chất, hết sức rõ ràng. Bọn họ và Ti Lan ban đầu là bèo nước gặp nhau, sau đó coi như cùng chung hoạn nạn. Ban đầu mới gặp Ti Lan là một người thẳng thắn lại cẩn trọng, lúc thi tuyển vào yêu phủ thì kiên cường bị đánh ngã liên tục vẫn đứng lên. Nhưng về tổng thể mà nói Ti Lan rất bình thường, so với một vài nữ tu khác, Ti Lan cũng như bộ đồ xám của mình, không khiến ai chú ý.

Ánh mắt Ti Lan nhìn y làm y để ý, đó là một loại ánh mắt hâm mộ còn mang thêm chút sùng bái. Y không biết tại sao Ti Lan lại dùng ánh mắt này nhìn mình, nhưng Ti Lan thỉnh thoảng lộ ra ánh mắt mê mang lại chứng minh nàng rốt cuộc chỉ là một tiểu nữ sinh mười sáu mười bảy.

Nhưng bây giờ, Ti Lan giống như trưởng thành trong một thời gian ngắn. Ánh mắt sâu thẳm lộ ra kiên cường trước nay chưa từng có. Vóc dáng gầy không còn ra hình, hai má hơi lõm vào, nhất định đã phát sinh chuyện gì đó.

"Diệp đạo hữu bảo ta chuyển giao cho ngươi." Ti Lan đưa ra một túi chứa đồ, trên túi chứa đồ màu xanh thêu đường vân đại biểu Côn Luân. Phương Khác nhận túi chứa đồ cười cười, hỏi: "Sau đó các người thế nào?"

Ti Lan chưa nhìn Phương Khác, vẫn luôn cúi đầu, bắt đầu kể lại: “Hôm đó, ngươi đột nhiên biến mất từ trận truyền tống, chúng ta cho rằng ngươi xảy ra chuyện, thế là tìm tới yêu phủ, sau đó Diệp đạo hữu phát hiện cả ba bị người của yêu phủ giám sát, vì thế mang theo ta và Điền Thanh Quang tránh né truy bắt của yêu phủ. Ta và Điền Thanh Quang vừa vào Huyết mạch tinh hải đã dẫn phát truyền thừa, nhưng không biết tại sao Diệp Vu Thời không dẫn phát truyền thừa. Sau đó chúng ta luôn trốn tránh yêu vệ tra xét trong yêu phủ, Diệp Vu Thời quyết định vào tầng hai yêu phủ, Điền Thanh Quang cũng đi theo Diệp Vu Thời, ta muốn rời khỏi yêu phủ, đi tìm A ma của ta.” Nói đến đây Ti Lan hơi dừng lại, Phương Khác nhìn tay Ti Lan đang siết thành quyền, ánh mắt khẽ biến, còn có âm thanh đè thấp, không cái nào không biểu thị người nói chuyện hiện tại đang ở trong cảm xúc cực độ đè nén, cảm xúc này có thể là phẫn nộ cũng có thể là bi thương.

Mà Ti Lan dùng từ đi theo cũng khiến Phương Khác khẽ động, Điền Thanh Quang ‘đi theo’ Diệp Vu Thời.

Sau đó Ti Lan nhanh chóng nói tiếp: “Cho nên ta và hai người họ tách ra, Diệp Vu Thời bảo ta gặp ngươi thì truyền lời. Kêu ngươi đừng tùy tiện vào yêu phủ.”

“Đã phát sinh cái gì sao?” Phương Khác thấp giọng hỏi. “Ngươi đi gặp A ma của ngươi chưa?” Y biết Ti Lan chỉ có một A ma nương tựa nhau mà sống.

“Ừm.” Ti Lan ngẩng đầu cười cười, “Ta vào yêu phủ đạt được truyền thừa A ma rất vui, tiễn thuật của tộc Ti Lan không bị suy tàn ở đời ta. A ma thật sự rất vui rất an ủi. Tộc Ti Lan trước đây nổi danh với tiễn thuật mà.” Ti Lan cười nhạt, nụ cười sáng lạn không mang chút bóng mờ nào, “A ma rất vui.”

Phương Khác lập tức nhíu mày, nàng đang nói dối. Cứng rắn lặp lại là biểu hiện của nói dối, hơn nữa lúc Ti Lan cười khóe mắt chẳng có nếp nhăn khi cười, nàng đang giả cười, tại sao?

“Rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì?” Phương Khác nhìn mắt Ti Lan, hỏi lại lần nữa.

Ti Lan cười cười rồi cười không nổi nữa, nhìn Phương Khác hồi lâu mới

nói: “Ta biết người hôm đó bẻ gãy cung của ta là ai, là người của tộc Đông Thanh. Tộc Đông Thanh có một vài người không hy vọng ta vào yêu phủ. Sau khi vào yêu phủ, Ngôi sao huyết mạch kêu gọi ta không phải là của tộc Ti Lan mà là tộc Đông Thanh. Dị năng thiên phú mà ta kích phát, truyền thừa ta đạt được là – Thiên La quyền.”

Phương Khác sửng sốt, Ti Lan có huyết mạch tộc Đông Thanh? Thiên La quyền không phải là quyền pháp Đông Thanh Kết sử dụng sao.

“Sau đó gặp A ma rồi ta mới biết, thì ra ta là nữ nhi của tiền tộc trưởng tộc Đông Thanh, mà tộc trưởng tộc Đông Thanh hiện nay là đường thúc của ta. Tên của ta trên tộc phổ vốn là Đông Thanh Ti Lan.” Lúc nói hai chữ đường thúc, trong mắt Ti Lan dường như có một ngọn lửa đang thiêu đốt. Đó là hận ý cường liệt, hận ý khiến Phương Khác hoảng hốt.

“Đây là câu chuyện mưu quyền soán vị, thí huynh thượng vị theo khuôn sáo cũ. Ta chính là nữ nhi vị đó lưu lại. A ma năm đó dẫn ta đi, dùng tộc họ của mẫu thân là Ti Lan, mai danh ẩn tính trong một thôn nhỏ, kết quả một cây cung làm lộ thân phận của ta.” Ti Lan nói một lát thì bình tĩnh lại, ẩn ẩn còn mang theo tự chế nhạo.

Phương Khác không nói gì, hiện tại nói gì cũng không đúng. Không ai có thể cảm nhận rõ được, do đó không có tư cách phát biểu ý kiến. Ti Lan có vẻ đã quyết định rồi, hiện tại nàng chỉ cần một đối tượng để kể lại mà thôi.

“Có người phát hiện thân phận của ta, vì thế ngăn cản ta tiến vào yêu phủ, muốn ta lặng yên vô thức biến khỏi thế giới này. Nhưng ta gặp được các ngươi, sau đó vào được yêu phủ.” Ti Lan cười cười.

“Thân phận của ta hiện tại là một tiểu tu sĩ của phân chi tộc Đông Thanh, Đông Thanh Diệm, đệ đệ Đông Thanh Kết.” Ti Lan vuốt mặt mình, gương mặt vốn thuộc về Ti Lan chậm rãi biến hóa, lại lần nữa biến thành nam tu thanh tú.

“Phương đạo hữu… chúng ta từ biệt tại đây thôi, từ nay trên đời này không còn người tên Ti Lan nữa. Chỉ có Đông Thanh Diệm, chúng ta không hề quen biết, mong Phương đạo hữu trân trọng.”

“Ti Lan, ngươi đã quyết định rồi.”

“Phải, ta đã quyết định rồi.” Câu trả lời kiên định còn có hận ý trong mắt Ti Lan, Phương Khác nhìn được rõ. “Ta muốn vào tộc Đông Thanh, dùng thân phận Đông Thanh Diệm, sau đó trả lại từng món từng món nợ.”

Phương Khác nhìn Ti Lan xoay người, không một chút luyến tiếc dứt khoát ra đi. Y ngẩn ra một thoáng, cái quay lưng dứt khoát nhẹ nhàng như thế, lại là một trang sử huyết tanh, một mối huyết thù nặng nề. Lúc y mười sáu mười bảy, đang làm gì nhỉ? Lúc đó còn đang ngủ gật trong lớp, vô ưu vô lo trong sự bảo vệ của cha mẹ, Ti Lan muốn làm gì y biết rõ, không ngoài mấy chữ ‘nợ máu trả bằng máu’.

Phương Khác ngẫm nghĩ, đuổi theo Ti Lan.

Ti Lan quay đầu, trong mắt là nghi hoặc nhàn nhạt.

“Ti Lan. Có lúc quyền thế có thể làm được rất nhiều việc, lợi dụng tất cả những thứ có thể lợi dụng, nhưng đừng bị thù hận che mờ hai mắt. Còn nữa… nhớ kỹ, ngươi là Ti Lan.” Quan hệ của họ, y cũng chỉ có thể nhắc đến là dừng. Phương Khác nhìn Ti Lan một cái thật sâu, sau đó ngón tay lóe linh quang, một cái chuông màu vàng treo trên thắt lưng Ti Lan. Đoạn đặt một xấp bùa khá dày vào lòng bàn tay Ti Lan.

“Một chút đồ vặt, nhưng đối với tu vi của ngươi hiện tại sẽ có ích lợi. Ti Lan, ngày sau gặp lại, trân trọng.” Phương Khác nói xong, đưa tay ra, nhẹ vuốt tóc Ti Lan, sau đó nhanh chóng xoay người, biến mất khỏi tầm mắt Ti Lan. Thứ Ti Lan cần không phải là đồng tình, nàng chỉ chọn con đường của mình. Cho nên y không cách nào can thiệt. Những gì Ti Lan nói với y cũng xuất phát từ sự tín nhiệm, nhưng ngữ khí nói chuyện đã biểu hiện rõ ràng, nàng không cần y bang trợ dưới bất cứ hình thức nào.

Cũng như lúc họ gặp lần đầu, trao đổi đồng giá rất công bằng, rồi từ biệt từ đó. Tiểu cô nương lộ ra xa cách trong từng lời nói, cũng là tiểu cô nương ngang bướng, ngoan cường bất khuất trên bệ tròn, không hiểu sao đã đả động y. Cho dù hiện tại trong mắt viết đầy hận ý, nhưng vẫn là tiểu cô nương Ti Lan mà y quen biết.

Ti Lan nhìn Phương Khác đi xa, khóe mắt phiếm ánh nước, bàn tay thô sần không giống nữ tử chậm rãi cầm lấy cái chuông, sau đó cũng quay đi. Với Phương Khác cũng vậy, Diệp Vu Thời cũng vậy, nàng và họ đều là bèo nước gặp nhau. Nhưng tình cảm dành cho Phương Khác, rất kỳ quái, nàng

không biết đây là cái gì, cứ như một loại tín nhiệm trời sinh, nhưng hiện tại cũng phải tách ra rồi.

Hiện tại nàng chọn con đường của mình, nàng không nói với Phương Khác, A ma đã chết rồi, bị giết chết trước mặt nàng. Cho dù hiện tại nàng đã vào yêu phủ, nàng cũng không cho A ma được sống tốt, ngược lại còn chọc đến họa sát thân. Tất cả, chỉ là vì nàng quá yếu. Vì nàng yếu, cho nên không thể cho A ma cuộc sống tốt, không thể cứu A ma. Nói ra, nàng sợ thấy ánh mắt đồng tình, nàng không cần.

Sau đó, lần đầu tiên trên tay nàng dính máu người vô tội. Đông Thanh Diệm, người vô tội đầu tiên nàng giết. Vì chỉ có giết hắn lấy máu trong tim hắn, nàng mới có thể dùng thân phận này tiến vào tộc Đông Thanh, sau đó lấy được thứ nàng nên có, cũng bắt những kẻ kia phải trả giá tương ứng.

“Ha ha.” Ti Lan cười, trong mắt đầy âm trầm, con đường nàng phải đi, là con đường máu tanh không thể quay đầu, về sau nàng có thể sẽ giết càng nhiều người vô tội, sau đó dẫm lên thi cốt của họ mà đi. Nàng hiểu rõ Phương Khác nói gì, quyền thế quả thật là thứ tốt. Nếu nàng và A ma không phải là tu sĩ bình thường, bọn họ còn dám tùy ý không kiêng kỵ vậy sao? Tùy ý xông vào tiểu trấn, giết người phóng hỏa, để lại một gương mặt xấu xí tà ác. Dù dùng hết toàn bộ khả năng, ta cũng phải khiến bọn chúng tan thi vạn đoạn!

Phương Khác lại đội đấu lạp lên, nếu Ti Lan đã truyền thừa Thiên La quyền của tộc Đông Thanh, vậy hiện tại nàng dùng thân phận Đông Thanh Diệm tiến vào tộc Đông Thanh có thể nói là chọn lựa tốt nhất. Như vậy không những có thể danh chính ngôn thuận đạt được chỉ điểm của trưởng lão trong tộc, còn tránh né được lệnh truy nã của tộc Đông Thanh, ai sẽ nghĩ đến người bị truy nã hiện nay đã trở thành tộc nhân Đông Thanh chứ?

Ti Lan còn che giấu một vài thứ không nói, y cũng không hỏi. Nếu không nói, vậy chính là không muốn nói.

Nếu Diệp Vu Thời đã vào tầng hai yêu phủ, vậy chính là không tìm được trận truyền tống trong Huyết mạch tinh hải. Nhớ lại Ti Lan nói là đi theo, Phương Khác nhướng cao mày. Tuy tình tiết truyện từ lúc bọn họ vào đại lục Thanh Hoa không biết đã chệch đến tận đâu rồi, nhưng dường như Diệp Vu Thời vẫn như nguyên tác.

Trong quyển tiểu thuyết đó, Diệp Vu Thời cũng vậy, từng bước từng bước từ đệ tử ngoại môn, đến đệ tử nội môn rồi đệ tử nhập môn, người đi theo không ít, cho nên cuối cùng trở thành nhân vật trung tâm của Côn Luân. Vậy y thì sao?

Ti Lan hướng về con đường mình chọn, Diệp Vu Thời cũng đi theo con đường của mình. Vậy còn Phương Khác thì sao? Trừ sống, y còn muốn làm gì? Sau khi về đại lục Cửu Châu y sẽ làm sao nữa? Rõ ràng Côn Luân sắp đón nhận một thay đổi trở trời lật đất, trong tiểu thuyết chỉ nói qua hàm hồ, dù bây giờ tình tiết đã thay đổi nhưng theo trực giác, Phương Khác cho rằng một vài chuyện lớn bị che giấu trong tiểu thuyết sẽ phát sinh.

Từ sau hôm đó biết người tập kích họ là đệ tử phái Thái Hành, y đã biết tu tiên giới sắp bắt đầu loạn. Nếu là loạn thế, vậy y muốn cầu cái gì? Chỉ là sống thôi sao? Hình như vẫn không đủ.

------oOo------

Chương 42: Ám triều Côn Luân

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trong phái Côn Luân, vẫn là cảnh tượng bừng bừng khí thế. Sau thừa lễ nội môn, tuy chúng đệ tử được phân đến các nơi, hoặc đi lịch luyện, ngoài mặt đệ tử đời chữ 'Nguyên' lưu lại trong phái chỉ còn số ít. Nhưng sau thừa lễ, trong phái lại càng náo nhiệt. Vì lại có đệ tử mới nhập môn, từng người là củ cải nhỏ chỉ có sáu bảy tuổi, đang mặc đạo bào môn phái phát rèn luyện buổi sáng trên sân thao luyện.

Tiêu Xương Thu nhìn những hài tử này, cứ như nhìn mình mười năm trước. Gần đây tu vi của nàng gặp bình cảnh, chỉ cần đột phá bình cảnh này, nàng có dự cảm mình đã gần kết đan. Nhưng, nàng vẫn không lĩnh ngộ được kiếm đạo của mình, kiếm của nàng rốt cuộc tại sao mà vung? Theo sư thúc nói chính là do nàng chưa rõ kiếm tâm. Thiên Quân kiếm kiếm ý nàng đã lĩnh ngộ, nhưng vẫn không tìm được kiếm đạo của mình. Hiện tại ngoài mặt đại lục Cửu Châu vẫn yên ổn, nhưng bên trong sống ngầm cuồn cuộn.

Phái Thái Hành hiện tại như một thanh lợi kiếm vừa tuốt khỏi vỏ, hàn quang tràn ra tứ phía. Mà thái độ của phái Thiên Sơn lại mờ ám không rõ. Hôm qua thủ tịch đệ tử phái Thiên Sơn, Thương Nhược Tuyết tham dự yến tiệc của Thái Hành. Mà cái đinh Côn Luân đã ghim trong Thái Hành hơn năm mươi năm đã bị nhổ. Tình thế đang lặng lẽ biến đổi, nếu Thái Hành và Thiên Sơn hợp tác, sắc mặt Tiêu Xương Thu phát lạnh.

Trong Côn Luân cũng không bình ổn, mơ hồ phân ra mấy phe, có lẽ nên nói, trong môn phái luôn tồn tại mấy phe. Sau lưng mấy phe này, còn mơ hồ có bóng dáng của ngũ đại thế gia. Đại khái đây lại là một tai hại của phái Côn Luân, môn phái bị ngũ đại thế gia thẩm thấu quá sâu, trong mặt này phái Thiên Sơn và phái Thái Hành rõ ràng làm tốt hơn phái Côn Luân. Côn Luân là một đại vật to lớn, lực lớn, nhưng không tập trung với nhau. Đến đời của họ, ảnh hưởng của ngũ đại thế gia đối với Côn Luân càng thêm rõ ràng, mười đệ tử tinh anh, vậy mà hơn phân nửa đã từ ngũ đại thế gia, bao gồm cả bản thân nàng.

Từ đời các sư thúc bá đến đời đệ tử chữ 'Nguyên' bọn họ, rồi như Hách Liên Thập Cửu và Phương Hiền Thanh, còn có phe Âm Trầm Ngư, đến cuối cùng là nàng và Chu Thức Vũ sư huynh, ai cũng đã có thái độ tự làm theo ý mình. Hiện tại nhìn thì mâu thuẫn không rõ ràng, nhưng nếu tiếp tục phát triển như vậy, thì không dễ nói. Trong mắt nàng, tu tiên chẳng qua là một chữ tranh, tranh với người, tranh với mình, tranh với trời. Tranh nguồn lợi tranh cơ duyên tranh mạng, không tranh không được.

Trong lòng Tiêu Xương Thu có mấy phần lo lắng, vì sư thúc và sư thúc tổ trước mắt nàng đã biểu hiện ra nỗi lo với tiền cảnh của phái Côn Luân, có lẽ nên nói là lo lắng về ba đại lục. Mà quang cảnh máu tanh tại ba đại lục mấy ngàn năm trước được ghi chép trên thẻ ngọc vẫn không thể xua khỏi đầu nàng.

Thiên hạ đại loạn, nàng không sợ hãi, nhưng khó tránh khỏi lo lắng, nhìn cảnh tượng hài hòa của Côn Luân hiện tại nàng không nguyện ý nghĩ nhiều, nếu tu tiên giới lại động loạn như ba ngàn năm trước, vậy cảnh tượng hài hòa này sẽ biến mất. Nàng không muốn cảnh tượng này biến mất, lúc bảy tuổi nàng đã vào Côn Luân, đối với nàng Côn Luân tốt hơn cái nơi lạnh lẽo dùng tu vi để luận thân sơ như Tiêu gia nhiều. Nếu không phải nàng được sư phụ thu làm nhập môn đệ tử, nàng phải đối diện chính là vận mệnh không thể nào phản kháng, có lẽ là liên hôn với tu sĩ tu vi cao kết thành đạo lữ, thảm hơn chút nữa chính là phải làm cơ thiếp.

Mà hiện nay, nàng là tinh anh đệ tử của phái Côn Luân, là truyền nhân của Thiên Quân kiếm. Cho dù là ngũ đại thế gia cũng phải suy nghĩ lại phân lượng của mình, cho nên nàng từ phân chi Tiêu Thu, biến thành Tiêu Xương Thu trên gia phả Tiêu gia. Trở thành người thứ nhất đời chữ Xương của Tiêu gia.

Tiêu Xương Thu thoát khỏi mớ tu duy hỗn loạn, nhìn Hộ Lạc đang đi tới chỗ mình. Vẫn là gương mặt lạnh, không có chút biến hóa nào, nhưng trong mắt lại có chút độ ấm. Kiếm của Hộ Lạc, rất hợp khẩu vị nàng.

"Tỷ thí?" Tiêu Xương Thu cảm thấy rục rịch, Công Bố trên lưng cũng bất giác reo lên, chiến ý tràn trề, nhưng trên mặt vẫn lạnh như băng xương.

Hộ Lạc lắc đầu nói: "Trí Hậu sư bá đi rồi."

Tim Tiêu Xương Thu đập cái thịch, mắt hơi trợn lên, vẻ mặt kinh ngạc không thôi. Nàng nghe Trí Ngu sư thúc nói Trí Hậu sư bá đã tận thọ nguyên, nhưng không nghĩ đến lại nhanh như vậy. Sư phụ của nàng… còn chưa xuất quan, Trí Hậu sư bá đã đi rồi?

"Tại đại điện." Hộ Lạc vừa dứt lời, Tiêu Xương Thu đã nhanh chóng đi tới đại điện, thân ảnh nhanh đến mức chỉ lưu lại một cái bóng mờ.

"Trí Hậu sư thúc đi rồi… người tiếp nhiệm vị trí của Trí Hậu sư thúc là Vệ sư đệ." Một nam tử thanh tú chậm rãi bước tới, người này chính là Phương Hiền Thanh, vị đường ca thiên chi kiều tử của Phương Khác, tinh anh đệ tử trực hệ Phương gia Phương Hiền Thanh.

"Sư thúc đi rồi, Phương sư huynh chỉ để ý người tiếp nhiệm là ai sao?" Hộ Lạc lạnh lùng nói, ánh mắt đặt ở nơi khác, vẫn tràn đầy sát khí, mang vẻ người lạ chớ lại gần.

Phương Hiền Thanh không để ý, Hộ Lạc này luôn như thế. Về bản chất là tương tự với Tiêu sư muội, đều là kẻ cuồng tu luyện, mê đắm kiếm đạo. Tiếc rằng Tiêu sư muội hiện tại đã hơi chệch đường, bắt đầu chen vào nội vụ môn phái, quên đi bổn phận và thân phận của mình. Vốn hắn còn đặc biệt quan tâm đến Diệp Vu Thời và Hộ Lạc, tiếc là hiện nay Diệp Vu Thời không rõ tung tích, ít đi Diệp Vu Thời, Hộ Lạc chẳng qua là một kiếm tu mà thôi, một kiếm tu khá lợi hại, không tạo được sóng to gió lớn gì ở phái

Côn Luân. Chỉ có nhân vật như Diệp Vu Thời, khiến hắn nhìn không thấu lại cảm thấy uy hiếp, nói không chừng còn có thể làm ra gì đó ở môn phái.

Huống chi, hiện tại có vài sư thúc mơ hồ có ý đè ép tu sĩ xuất thân từ ngũ đại thế gia. Lúc này, tu sĩ thân phận bình thường trở thành lựa chọn đầu tiên các sư thúc đề bạt.

Diệp Vu Thời vào nội môn chỉ ngắn ngủi mấy tháng đã khiến các sư thúc chú ý, được La Thanh sư thúc xem trọng muốn thu làm đệ tử nhập thất, hơn nữa còn giao hảo với đám người Tiêu Xương Thu, đạt được không ít tán dương của đệ tử môn phái.

Không phải nhân vật đơn giản, đây là đánh giá của đám người Phương Hiền Thanh dành cho Diệp Vu Thời.

"Người đã chết thì đã chết, lẽ nào người còn sống không nên sống tốt sao? Ta quan tâm người kế nghiệm, không phải cũng là nên làm sao?" Phương Hiền Thanh mím môi cười, nhẹ nhàng bâng quơ: "Hộ sư đệ quan tâm những thứ này còn không bằng quan tâm một chút xem hiện tại Diệp Vu Thời rốt cuộc ở chỗ nào, đường đệ Phương Khác của ta là đi theo hắn nên mới mất tích."

Nói đến đây, đáy mắt Phương Hiền Thanh lóe qua một chút nghi hoặc. Vốn dĩ đối với Phương Khác, hắn cho rằng chỉ là một cô nhi của phân chi Phương gia được thu lưu mà thôi, không để ý lắm. Y dùng tư cách tam linh căn vào được nội môn, cũng chỉ là Phương gia đặc biệt chiếu cố. Tính cách âm trầm, không thích giao tiếp, tu vi thấp, Phương Khác thế này đối với hắn không có ích lợi gì. Cho nên hắn cũng không chú ý đến đường đệ đó. Thái độ của Phương gia đối với Phương Khác cũng là coi thường, cũng chỉ đệ đệ không ra gì của hắn, cả ngày con chuột Phương, con chuột Phương trên miệng, không có việc gì lại đi tìm phiền phức.

Nhưng, hiện tại gia tộc lại dùng hết toàn lực tìm kiếm tung tích Phương Khác, thậm chí yêu cầu hắn sử dụng lực lượng tại Côn Luân. Tại sao? Từ lúc nào Phương Khác đã trở nên quan trọng như thế? Hay trên người Phương Khác có thứ gì Phương gia cần? Phương Hiền Thanh nhớ tới Thái A kiếm ý xuất hiện ở di phủ hôm đó. Hình như phụ thân cũng là sau khi nghe nói đến, trên mặt xuất hiện vui sướng khó che giấu, sau đó là nhíu mày. Tiếp theo nghe tin Phương Khác mất tích thì giật mình thất sắc, còn phân phó nhất định phải tìm ra Phương Khác.

Phải dẫn Phương Khác về Phương gia.

Thái A kiếm ý đó chẳng lẽ có liên quan đến Phương Khác? Mấy lần thăm dò phụ thân nhưng đều bị mơ hồ cho qua. Trong đó nhất định có bí mật gì mà hắn không biết. Nhưng không sao cả, rồi hắn sẽ biết thôi.

"Hộ sư đệ, không biết đề nghị của ta lần trước, sư đệ có đặt trong lòng?" Phương Hiền Thanh lại cười cười, điệu bộ nho nhã không có gì đáng nghi ngờ, nếu Hộ Lạc nguyện ý theo trận doanh họ…

Hộ Lạc thấy điệu bộ này của Phương Hiền Thanh, khóe môi bất giác nhếch cao. Hắn nhớ đến Diệp Vu Thời, Diệp Vu Thời cũng thích ra vẻ nho nhã như vậy, nhưng so với Phương Hiền Thanh này bớt đi mấy phần công tử ca lại thêm mấy phần lãnh ý. Vì tên Diệp Vu Thời đó, dù có giả vờ dịu dàng thế này, đáy mắt cũng là thờ ơ, khinh thường rõ ràng, nhưng vẫn thích giả vờ ôn nhuận như ngọc. Nhưng so với dã tâm bừng bừng và lợi lộc dưới vẻ nho nhã của Phương Hiền Thanh, vẫn là thái độ ôn nhuận như ngọc nhưng không chút che giấu lạnh nhạt của Diệp Vu Thời thuận mắt hơn. Nói ra thì lần đầu gặp mặt của hắn và Diệp Vu Thời là vì một cái màn thầu.

Lúc đó hắn đeo một thanh kiếm, đến Côn Luân bái sư. Trên đường lại gặp một tên ăn xin vừa đen vừa gầy. Sau khi hắn lấy cơm trưa là mấy cái màn thầu ra, tên ăn xin nhỏ gầy đó lại nhào đến ấn hắn xuống đất, cướp màn thầu của hắn, thế là hai người bắt đầu đánh nhau.

Hộ Lạc hắn chưa từng bị người ta đánh thảm như thế, vốn tên ăn xin đánh nhau còn có chút chương pháp, sau đó lại không có chương pháp gì hết, ấn hắn xuống đất đánh một trận dữ dội. Hộ Lạc khóc không ra nước mắt, lúc đó hắn cao hơn Diệp Vu Thời cả một cái đầu, còn cường tráng hơn, nhưng đối mặt với Diệp Vu Thời lại không có lực trả đòn. Diệp Vu Thời đánh nhau mang vẻ liều mạng đến mức dọa hắn ngu người, chỉ là một cái màn thầu mà thôi.

Ai biết tên ăn mày vừa lùn vừa gầy vừa đen đó lại biến thành hiện tại chứ? Sau khi vào Côn Luân rồi biến hóa còn lớn đến mức hắn cũng không dám tin, từ tên ăn mày hung hãn biến thành tấm gương trầm mặc kiệm lời khắc khổ tu luyện. Sau đó lại thành cả ngày trong môn phái rồi vào thư các. Nghĩ đến lại thấy buồn cười, Diệp Vu Thời có thiên phú và trình độ trên

bùa chú. Ban đầu chỉ vì nộp bùa hoàn thành lên trên có thể đổi lấy tích phân môn phái, sau đó có thể xem được càng nhiều thẻ ngọc. Rồi bất tri bất giác Diệp Vu Thời chế bùa tốt hơn nhiều.

Cuối cùng không biết lúc nào Diệp Vu Thời đã trở nên phong độ ngời ngời, ôn nhuận như ngọc, lúc ở ngoại môn đã có vô số sư đệ sư muội ngưỡng mộ. Hành xử khéo đưa đẩy, tiến lùi chừng mực, cử chỉ nho nhã thành thục. Nếu không phải hắn tận mắt thấy Diệp Vu Thời biến đổi từng chút mà trực tiếp từ tên ăn mày thành bộ dáng hiện tại, nhất định hắn sẽ tự đâm mắt mình.

Phương Hiền Thanh nhìn Hộ Lạc thay đổi biểu tình, dường như tâm tình không tồi? Nói: "Hộ sư đệ, không biết…"

"Ta đã nói ta sẽ không suy nghĩ." Còn chưa nói xong, Hộ Lạc đã lạnh mặt ngắt lời Phương Hiền Thanh, quay người đi. So với Phương Hiền Thanh, Diệp Vu Thời cao tay hơn nhiều, ít nhất khi ở chung với Diệp Vu Thời, mấy thứ âm mưu quỷ kế này nọ hắn vĩnh viễn không cần lo lắng, chỉ cần nắm chặt kiếm trong tay là được.

Diệp Vu Thời và Phương Khác cùng biến mất, Phương Khác đó hắn biết, Diệp Vu Thời từng nhắc đến vài lần, tổng kết lại bình luận hai chữ – đáng nghi.

Nhưng Diệp Vu Thời lại nhiều lần cứu Phương Khác, lần này mất tích, hắn có một loại trực giác, nhất định không thoát khỏi can hệ với Phương Khác.

Phương Hiền Thanh bị Hộ Lạc bỏ lại sau lưng, sắc mặt có chút khó coi.

------oOo------

Chương 43: Thông Huyền Kinh 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trong hẻm nhỏ hẻo lánh ở thành Bạch Cập, Phương Khác nhìn túi chứa đồ của Diệp Vu Thời, ký hiệu linh thức của Diệp Vu Thời trên túi chứa đồ đã bị xóa đi, không biết Diệp Vu Thời bảo Ti Lan mang gì tới cho y.

Thử dùng linh thức thăm dò, Phương Khác chớp mắt, vẻ mặt vui sướng, điều động linh thức, trên tay xuất hiện một thanh trường kiếm cấu tạo bình thường hình lá liễu kiểu chuôi dẹp. Cầm trong tay hơi nặng, màu vỏ kiếm thiên về thanh đồng tỏ rõ vẻ âm trầm, rút kiếm ra vang keng một tiếng, thanh âm thanh thúy.

Nhìn kỹ trên thân kiếm có một tầng màu lục mỏng, ánh sáng kiểu này là Thúy Kiệp, lúc chế tạo thanh kiếm này bên trong chắc có thêm không ít Thúy Kiệp. Mà Thúy Kiệp, y nhớ là Diệp Vu Thời luyện cho Ti Lan.

Nghĩ đến đây, Phương Khác chợt thấy trên chuôi kiếm có khắc một chữ "Tam" thể tiểu triện. Phương Khác chỉ cảm thấy câm nín, tên của thanh kiếm này, chỉ gọi là Tam. Tại sao Diệp Vu Thời lại đặt tên cho thanh kiếm này là "Tam", là vì đây là một linh kiếm tam phẩm sao? Ha ha… chẳng lẽ là linh kiếm tam phẩm thì y sẽ không nhìn ra sao? Kỳ thật Diệp Vu Thời chỉ cảm thấy không cần thiết, chê phiền đúng chứ? Phương Khác thoáng cái nhận ra chân tướng, tay thì vuốt nhẹ lên thân kiếm.

Thanh kiếm này, y rất thích. Phương Khác giơ ngang thanh kiếm lên, ước lượng rất nhẹ, chỉ cầm cáng kiếm làm vài động tác đơn giản, lại cứ như không có vật gì.

Cho dù là kiếm tam phẩm, kiếm này cũng là thượng phẩm trong linh kiếm tam phẩm.

Phương Khác cười lộ răng, cảm giác buồn ngủ gặp chiếu manh thật kỳ diệu.

Cười híp mắt sờ kiếm một hồi, Phương Khác lại lục túi chứa đồ… cái gì cũng không có? Phương Khác lại lục, sờ được một khối bằng da, phía trên viết kín khẩu quyết. Phương Khác trải ra, nhìn kỹ ba chữ lớn "Thông Huyền Kinh" phía trên. Bên dưới rõ ràng là pháp quyết… càng nhìn càng kinh tâm, đây là pháp quyết về huyễn thuật, Phương Khác xem đến nhập thần.

Cho đến khi giữa mày cảm thấy đau đớn, Phương Khác mới hoàn hồn, không khỏi giật mình. Vừa rồi y đã nhập mê, pháp quyết này cũng thật lợi hại.

Phương Khác định thần, lần này chỉ đơn giản quét mắt một cái mới phát hiện phía dưới miếng da bị xé mất một miếng, nhìn vết tích bị xé còn rất mới chắc là mới xé gần đây. Nhìn nhìn, Phương Khác lấy ra bản đồ bằng da mà Ti Lan từng trao đổi với y. So sánh một hồi, sau đó để dưới mũi ngửi… chất liệu như nhau, thủ pháp xử lý như nhau.

Pháp quyết này là Ti Lan bỏ vào.

Còn tại sao Ti Lan lại đưa pháp quyết này cho y, y nghĩ y hiểu. Vì trong pháp quyết này bao hàm cách sử dụng huyễn thuật dịch dung diện mạo, cho dù người khác dùng linh thức cũng không thể nào phân biệt. Nhưng nếu đối phương tu vi cao hơn quá nhiều, chẳng hạn hiện tại y là trúc cơ, nếu đối phương là tu sĩ kỳ nguyên anh thì có thể nhìn thấu y.

Mà phần nội dung bị xé đi là gì y không biết. Đại khái cũng là cách vận dụng khác của huyễn thuật đi. Ánh mắt Phương Khác trở nên phức tạp, phải biết yêu tộc nổi danh với huyễn thuật, pháp quyết này không phải vật bình thường.

[Thông Huyền Kinh] không khó hiểu như những pháp quyết khác, ngược lại rất dễ hiểu. Bên trong trừ huyễn thuật dịch dung còn bao gồm rất nhiều huyễn thuật khác, thậm chí còn có cả một vài nội dung của ảo trận.

Thứ tốt. Phương Khác bỏ pháp quyết lại túi chứa đồ, tìm tiếp, lần này là một bức thư. Thư của Diệp Vu Thời.

Phương Khác mở ra xem, nội dung thư rất đơn giản.

[Phương Khác, đợi tin ta ở thành Nguyệt Quế.]

Có câu chữ như người, chữ của Diệp Vu Thời quả thật về một phương diện nào đó đã tiết lộ tính cách của hắn. Một mặt Diệp Vu Thời biểu hiện ra chính là quân tử khiêm nhường, ôn nhuận như ngọc. Nhưng chữ này, giữa nét bút lại lộ ra nhuệ khí.

Nhìn bức thư ngắn ngủi, Phương Khác khẽ chau mày, hiển nhiên là bút tích để lại trong lúc khẩn cấp, nếu không với tính cách của Diệp Vu Thời sẽ dặn dò rõ ràng hơn.

Thành Nguyệt Quế. Diệp Vu Thời cũng dò la được đến thành Nguyệt Quế

rồi? Xem ra phải lập tức đến thành Nguyệt Quế thôi.

Thuận tiện Phương Khác cũng dọn túi chứa đồ của mình một chút. Càng nhìn càng chán, má ơi… ngay cả tích cốc đan cũng chỉ còn lại nửa bình, thương dược càng ít. Vốn linh thạch trên người y còn đủ, nhưng sau khi rời khỏi môn phái mới phát hiện linh thạch tiêu phí trên ngưng khí đan là nhiều nhất.

Ngưng khí đan là đan được tu sĩ thường dùng, hằng ngày dùng để tu luyện. Nhưng phẩm cấp bất đồng, tu sĩ luyện khí phần lớn dùng ngưng khí đan từ nhất đến tam phẩm, mà kỳ trúc cơ thì dùng ngưng khí đan trên tứ phẩm đến dưới lục phẩm.

Diệp Vu Thời tinh thông phù lục, cũng có dính đến luyện khí, tiếc rằng… hắn không biết luyện đan. Đương nhiên nếu ngươi có một dòng linh mạch hoặc một nơi tràn đầy linh khí tự nhiên ngươi không cần ngưng khí đan. Ngặt nỗi tình huống của Diệp Vu Thời và Phương Khác đều không phải, cho nên sau khi dùng xong lượng tồn tích trữ môn phái phát cho trước kia, thì chỉ có thể dùng linh thạch mà mua. Vì thế tốn không ít linh thạch cho ngưng khí đan, hiện tại linh thạch trên người Phương Khác chỉ vừa đủ ngồi thuyền bay đến thành Nguyệt Quế.

Đáng lý bùa trên tay y bán ra một phần cũng đủ để đổi linh thạch dùng, nhưng y đã đưa bùa cho Ti Lan. Phải nghĩ cách sinh tài thôi, chỉ săn linh thú hay thu thập linh dược căn bản không đủ. Có lẽ… nghĩ đến linh thạch phải dùng để mua linh dược, Phương Khác lấy từ túi chứa đồ ra thẻ ngọc [Luyện đan nhập môn]. Đây là thẻ ngọc y lấy từ môn phái. Nhưng không có đan hỏa, y muốn luyện đan chỉ có thể đi thuê đan phòng, còn cần mua dược liệu…

Phương Khác ngẫm nghĩ, chuyện linh thạch còn không vội, hiện tại quan trọng là phải học được cách dịch dung, nếu không bị yêu vệ phát hiện, vậy chẳng có quả ngon mà ăn.

Tại nơi thuyền bay đậu trong khu buôn bán tự do ở thành Bạch Cập, tu sĩ qua lại không ngừng. Trong đó chiếc thuyền bay đến thành Nguyệt Quế đặc biệt thu hút, vì trên chiếc thuyền bay này không chỉ có nhi tử duy nhất của thành chủ thành Bạch Cập là Bạch Cập Thiên, mà còn có Đông Thanh Kết của tộc Đông Thanh. Hai đội nhân mã này gặp nhau trên chiếc thuyền bay khiến rất nhiều người chú ý. Dù sao mọi người ai chẳng biết chút

chuyện của phủ thành chủ và tộc Đông Thanh?

Không ngờ Bạch Cập Thiên này lại đi cùng thuyền bay với Đông Thanh Kết. Thực làm người ta nghĩ hoài không hiểu. Phủ thành chủ và tộc Đông Thanh đều có thuyền bay chuyên dụng của mình, sao lại chạy đến khu mua bán ngồi thuyền bay chứ?

Nhưng vì hai người lần này hành động cá nhân, nếu ngồi thuyền bay của nhà mình đến thành Nguyệt Quế khó tránh phải giao thiệp với thế lực tại đó.

Mà trên chiếc thuyền bay này, còn có một người mười tám mười chín tuổi, dung mạo bình thường không có gì đặc biệt, mặc trang phục ngắn màu lam bình thường, ở thắt lưng không có phục sức gì. Người này chính là Phương Khác.

Linh kiếm tam phẩm không thể rêu rao trên phố, túi chứa đồ có ký hiệu đường vân phái Côn Luân cũng không thể bại lộ, cho nên toàn thân Phương Khác từ trên xuống dưới chẳng có thứ gì đáng tiền.

Sau khi lên thuyền thấy Đông Thanh Kết, ngoài mặt Phương Khác không thể hiện gì, nhưng trong lòng thì rất căng thẳng. Nhưng nghĩ đến diện mạo hiện tại của mình, Đông Thanh Kết sẽ không nhận ra, y lại yên tâm, tìm một bàn trống ngồi xuống.

Trên thuyền bay này tuy không có phòng riêng như thuyền bay nhỏ của phái Côn Luân, nhưng bố trí rất rộng rãi. Trong thuyền bay là một đại thính hình chữ nhật lớn, bày rất nhiều bàn ghế. Trên bàn có linh trà, linh tửu, linh quả tùy ý người sử dụng. Còn có bình phong và bồ đoàn để thư giãn. Nếu không thích ở chung với người khác, vậy dùng bình phong ngăn cách, liền sẽ có một không gian riêng, đả tọa, tu hành đều được.

So với ngự kiếm, ngồi thuyền bay không những tiết kiệm thời gian mà còn là một loại hưởng thụ.

Phương Khác đương nhiên phát hiện bầu không khí căng thẳng giữa đội người của Đông Thanh Kết và đội người của Bạch Cập Thiên, y chuyển mắt lên người Bạch Cập Thiên.

Mắt phượng nhướng cao, môi mỏng nhẹ mím, trên mặt cứ vô ý lộ ra tự

kiêu. Còn có một thân cẩm y người bình thường mặc không nổi, phù văn phía trên có cấp bậc không thấp. Thắt lưng kia, là không gian chứa đồ, mà ngọc mang theo rõ ràng cũng là linh khí. Kiếm trên tay là Lưu Hỏa kiếm tam phẩm, toàn thân đỏ rực. Ngọc quan trên tóc chắc cũng là linh khí. Còn có ủng dưới chân, là ủng Tật Phong, xem ra phẩm cấp cũng không thấp. Trên ngón tay là một chiếc nhẫn trang nhã, đương nhiên Phương Khác sẽ không cho rằng đây là nhẫn bình thường. Một thân thế này vừa nhìn đã biết đây là công tử ca nhà nào đấy, toàn thân lộ ra phong phạm quý khí.

Phương Khác nhìn Bạch Cập Thiên như nhìn một đống linh thạch di động. Bình thường mà nói, tu sĩ kỳ trúc cơ sẽ không mặc rêu rao như thế, như Đông Thanh Kết ngồi bên cạnh, cùng là xuất thân từ đại gia tộc, nhưng so với Bạch Cập Thiên thì giản dị hơn nhiều. Vì tu sĩ trúc cơ tại tu tiên giới vẫn thuộc phạm vi hồng mềm, đương nhiên đây là nói người bình thường.

Loại người ra ngoài còn có bao nhiêu hộ vệ đi theo như Bạch Cập Thiên, đương nhiên không thuộc dạng hồng mềm. Phương Khác suy tư một chút, đội người này đại khái là của phủ thành chủ.

Ngay lúc Phương Khác đang đánh giá đối phương, ánh mắt Bạch Cập Thiên cũng quét qua. Ngay thoáng đó, ánh mắt hai người chạm nhau. Sau đó rời đi, Phương Khác là chột dạ, Bạch Cập Thiên là chẳng để tâm.

Người đánh giá giống Phương Khác không phải số ít, mọi người đều muốn xem xung đột giữa Bạch Cập Thiên và Đông Thanh Kết, nhưng bọn họ phải thất vọng rồi, Bạch Cập Thiên và Đông Thanh Kết qua một hồi đều dựng bình phong lên.

Phương Khác nhìn nhìn rồi cũng che bình phong lại, vùi đầu vào trong kiếm quyết vô danh Thái A cho. Thức thứ nhất của kiếm quyết [Nhất Triều Nhất Tịch] y đã học xong, nhưng y không tìm được cảm giác theo ý đã nói trong kiếm quyết [Nhất triều nhất tịch, triều tịch dâng lên, là lúc trăng xuống]. Ngược lại Thái A kiếm quyết xuất hiện trong đầu, làm nhiễu loạn tư duy của y. Đợi khi Phương Khác tỉnh khỏi nhập thần, thuyền bay đã đi được bảy ngày, đã đến thành Nguyệt Quế.

Mà hai đội nhân mã của Bạch Cập Thiên và Đông Thanh Kết cho đến khi thuyền bay đi được tròn bảy ngày đến thành Nguyệt Quế, cũng không có bất cứ va chạm hay giao thiệp gì.

Thuyền bay vững vàng đáp xuống đất, đã đến thành Nguyệt Quế.

Phương Khác đợi hai đội tu sĩ xuống thuyền bay rồi mới không nhanh không chậm đi xuống. Vừa ra khỏi thuyền bay, Phương Khác bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ. Thành Nguyệt Quế nằm ở rìa đại lục Thanh Hoa, thuộc khu vực ven biển. Mà thuyền bay này dừng ở một chỗ cao, đủ để cúi nhìn toàn thành Nguyệt Quế.

Nhìn qua như thế, có thể thấy một vùng biển lớn mênh mông. Đứng trước biển rộng, thành Nguyệt Quế, một trong chín cổ thành trở nên nhỏ bé đi nhiều. Lúc này Phương Khác không phải đang cảm thán biển rộng, mà đang nghĩ rìa đại lục Thanh Hoa là biển, rìa đại lục Cửu Châu theo y biết cũng là biển, không biết đi từ biển thì có thể xuyên đại lục không, như vậy thì không cần đến trận truyền tống nữa.

Cũng chỉ trong một lúc Phương Khác đứng đó, một tu sĩ trong đội tu sĩ thành Nguyệt Quế nghênh tiếp đám người Bạch Cập Thiên thấy mặt Phương Khác, đáy mắt lóe tinh quang. Trên gương mặt mỹ lệ lộ vẻ yêu diệm xuất hiện một tia hứng thú. Trong lòng mặc niệm ba chữ [Thông Huyền Kinh].

------oOo------

Chương 44: Thông Huyền Kinh 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phương Khác chuyển tầm mắt, nhìn sang đội ngũ của Bạch Cập Thiên. Vừa rồi có cảm giác bị nhìn trộm, Phương Khác đảo mắt qua vài người, cuối cùng dừng trên một nữ tu sĩ mặc trường bào tay rộng màu tím, tu vi sêm sêm với Phương Khác.

Người này cực đẹp, so với Tiêu Xương Thu lạnh như băng sương, Thượng Quan Bình Thục yểu điệu, toàn thân nữ tu sĩ này lộ ra cảm giác yêu diễm, đặc biệt là mi gian, tiếc rằng Phương Khác trừ cảm thấy cô có ngoại hình không tồi thì chẳng còn cảm giác gì nữa.

Không ngờ, nữ tu sĩ không tránh né nhìn qua, mỉm cười đầy hàm ý với Phương Khác. Phương Khác rất quái lạ… chẳng lẽ y bị nhìn ra cái gì sao?

Phương Khác không ở lại nữa, trực tiếp đi về phía mấy tiểu hài khoảng tám chín tuổi. Những tiểu hài này, chính là nhờ vào việc chỉ đường và giới thiệu vài tình huống cơ bản cho tu sĩ ngoại lai để kiếm linh thạch. Mỗi khu mua bán đều có tiểu hài như thế tồn tại.

"Đạo nhân, không biết có thể giúp gì cho ngài không?" Tiểu nam hài búi tóc trên đỉnh, lanh lợi lại đón.

Phương Khác cười cười, hơi cong lưng nói: "Ta muốn biết tửu lâu, thương hành nổi tiếng tại thành Nguyệt Quế, còn có phân bố của tu thất." Nói xong đưa ra một khối linh thạch.

Tiểu hài lanh lợi lấy ra một tờ bản đồ bằng da cho Phương Khác, con mắt tròn vo đảo đảo: "Đạo nhân, ngài có thể thuê ta dẫn đường, một ngày chỉ cần ba khối linh thạch, tùy ngài sai phái."

Phương Khác cười lắc đầu, rồi thẳng người dậy, tiểu hài đó cũng rất có mắt nhìn, không quấn lấy mà đứng về chỗ cũ. Y mở bản đồ ra xem, ghi chú đơn giản rõ ràng, bản đồ này không tồi. Sau khi ghi nhớ, Phương Khác cũng không ngự kiếm, chỉ chậm rãi đi tới khu mua bán tự do.

Bên tai là các tiếng rao gọi, linh khí linh thú loe lóe linh quang không biết bao nhiêu. Nhưng trên thực tế Phương Khác không có nhàn tản như y biểu hiện ra. Ánh mắt kia như bóng với hình, y biết e rằng nữ tu kia đã đi theo y, rốt cuộc chỗ nào gợi lên hứng thú của đối phương chứ? Rõ ràng hiện tại y bình thường đến không thể bình thường hơn mà.

Phương Khác quẹo trái rẽ phải trong đám người, nhưng ánh mắt đó vẫn luôn tồn tại, theo sát Phương Khác không chịu bỏ đi. Phương Khác liếc mắt, nữ tu kia đi theo sau y chỉ cách ba người. Tu sĩ xung quanh dường như không phát hiện điểm nào bất thường. Cho dù tu tiên giới có nhiều mỹ nhân, nhưng mỹ lệ yêu diệm như thế không nhiều, chỉ dựa vào tướng mạo của nữ tu này đi giữa khu buôn bán thì phải dẫn lên náo động không nhỏ chứ. Nhưng ánh mắt của tu sĩ tại khu mua bán căn bản chưa từng dừng lại trên người nữ tu, tựa như vô cùng bình thường, nhưng chính điểm này mới là không bình thường.

Nữ tu chậm rãi nhếch môi cười với Phương Khác, thái độ quang minh lỗi lạc căn bản không giống như đang đi theo y.

Phương Khác cười cười, dứt khoát ra vẻ nhàn nhã ôm kiếm đứng lại, đợi nữ tu bước qua.

Nữ tu tươi cười khéo léo chậm rãi bước qua, nụ cười càng thêm sáng lạn. Mà khu mua bán như đổi một quang cảnh, tiếng rao náo nhiệt thoáng cái biến mất, khói mù lởn vởn.

Là huyễn thuật, huyễn thuật công tâm, chỉ cần tâm không bị huyễn hoặc, huyễn thuật tự giải. Y thật muốn xem thử người này giở trò gì. Phương Khác ấn tay lên chuôi kiếm, toàn thân nhìn như buông lỏng, thật ra đã tiến vào trạng thái phòng bị.

Trong lúc sương khói luẩn quẩn, một cánh tay thon dài đột nhiên xuất hiện, chậm rãi gác lên cổ Phương Khác, nữ tu đó đã đứng sau lưng y, tựa lên người y, cái cằm nhọn gác lên vai y, sóng mắt nữ tu lưu chuyển, yêu diễm tràn trề, không khí ái muộn mà tràn đầy sức dãn.

“Đạo hữu, tương phùng tức có duyên, gặp được là tốt, hà tất phải vội bỏ đi như vậy chứ?” Giọng nói thấp trầm vang lên bên tai Phương Khác, mang theo cảm giác tiết tấu đặc biệt, cứ như mỗi chữ đều đánh vào lòng người, làm tim run rẩy.

Đây là… sắc dụ?

Phương Khác câm nín, đây đã là lần thứ hai rồi, lẽ nào trông y giống người dễ bị dụ dỗ vậy sao? Có điều là một nữ nhân, một mỹ nữ, giọng nói thấp trầm như vậy có phải hơi không hợp không?

Ánh mắt Phương Khác vô cùng tỉnh táo.

Nữ tu thấy thế, đáy mắt lóe qua nghi hoặc. Sau đó xoay người muốn vòng ra trước mặt Phương Khác, nhưng chợt giật mình. Hơi lạnh ở cổ làm động tác của nàng khựng lại. Người này quả nhiên không chịu một chút ảnh hưởng nào, có người cũng luyện Thông Huyền Kinh như y, hơn nữa cũng dùng thân nam nhi luyện, nghĩ đến đây nữ tu cười nhạt. Đúng là đồng bệnh tương liên.

Sương khói nồng hơn, nữ tu bị Phương Khác gác kiếm lên cổ chậm rãi biến mất như sương khói.

Phương Khác nhíu mày, huyễn thuật thay đổi rồi… mọi thứ trước mắt y như xoay chuyển, đầu choáng mắt hoa, tim không hiểu sao đập gia tốc, huyết quản tựa như sắp nổ. Nữ tử đó lại quấn lên lần nữa, tựa vào lòng Phương Khác, phả khí như lan.

Tiếc rằng trừ choáng đầu hoa mắt ra, Phương Khác không có cảm giác gì khác. Y một tay che đầu, một tay khó chịu muốn đẩy nữ tu ra, chuyển mắt nhìn, não như bị sét đánh.

Nữ tu tựa trong lòng y để lộ bờ vai, y sam bán mở, cứ nhìn xuống tiếp như thế, không sót thứ gì.

Mặt Phương Khác đỏ rực, ngón tay đang kéo người bắt đầu run rẩy. Nữ tu động mày, vẻ đắc ý hiện lên trên mặt.

Giây tiếp theo, vẻ đắc ý của 'nữ' tu thoáng cái biến mất. Sương khói tan đi, hai người vẫn ở giữa khu mua bán, xung quanh là các tu sĩ tới tới lui lui.

Phương Khác mấp máy môi, cắm kiếm đã rút ra vào lại vỏ. Vẻ mặt có hơi vặn vẹo, không thể tin nổi nhìn tu sĩ bị nội thương vì huyễn thuật bị phá. Má ơi… tam quan của y được đổi mới rồi, rõ ràng tướng mạo thế này, rõ ràng còn nữ nhân hơn nữ nhân… sao lại là nam chứ? Nhưng ngực quả thật phẳng lì không cần nghi ngờ. Y có một cỗ xúc động muốn tự đâm mắt mình, nam nhân yêu diệm mỹ lệ đến thế.

Một nam nhân, sử dụng huyễn thuật dụ hoặc với y. Thế giới này quả nhiên là thế giới huyền huyễn. Mặt Phương Khác vặn vẹo, một người chính trực như y…

Khoản Đông Nhiên lau tơ máu bên khóe, không dám tin nhìn Phương Khác. Người này có thể đơn giản phá giải huyễn thuật của hắn, còn nhanh chóng như thế. Hắn luôn rất tự tin về bề ngoài của mình. Nhưng người này lại mang vẻ mặt chán ghét như thấy quỷ.

"Ngươi là nam?" Nửa ngày sau Phương Khác mới nói được một câu thế này.

Khoản Đông Nhiên nghe thế sửng sốt rồi cắn răng nói: "Chẳng lẽ đạo hữu

còn cho rằng ta là nữ nhân hay sao? Ta giống nữ tử chỗ nào?" Khoản Đông Nhiên mạnh bạo chỉnh lại y sam của mình. Phương Khác nhìn lại, đây là đạo bào kiểu nam chứ không phải đạo bào bông kiểu nữ, hơn nữa còn có hầu kết.

"Chỗ nào cũng giống." Phương Khác đánh giá Khoản Đông Nhiên từ đầu đến chân, bĩu môi đáp.

Khoản Đông Nhiên đen mặt nói: "Nếu không phải ngươi luyện Thông Huyền Kinh, ngươi cho rằng ngươi có thể thấy diện mạo thật của ta sao? Nếu không phải ngươi luyện Thông Huyền Kinh, huyễn thuật khác đối với ngươi căn bản không có tác dụng, thì ta sẽ dùng loại huyễn thuật này sao?"

Hóa ra người này cũng dịch dung giống y, cho nên tướng mạo hắn như thế nhưng những tu sĩ khác không nhìn ra gì. Chẳng qua y luyện Thông Huyền Kinh rồi mới nhìn thấy được diện mạo thật của người này. Đẹp hơn cả nữ nhân… chậc, về một trình độ nào đó mà nói thì rất phiền phức nhỉ. Nhưng y có thể nhìn thấu dịch dung của người này, vậy có phải người này cũng nhìn thấu dịch dung của y? Phương Khác siết tay cầm kiếm.

"Trong khu mua bán cấm đấu đá riêng tư. Ngươi dám làm gì tại khu mua bán sao? Mà ta chỉ cần la một tiếng, Phương Khác trên lệnh truy nã của yêu phủ đang ở tại đây, ngươi nói xem sẽ có hậu quả gì?" Khoản Đông Nhiên hạ giọng không chút che giấu đắc ý, tùy tiện nhổ cọng tóc rũ bên má, thái độ có thể nói là thong dong tự đắc.

Phương Khác nhìn Khoản Đông Nhiên một cái, tay nhẹ siết chuôi kiếm, miệng mấp máy vô thanh, 'xem ngươi la lên trước, hay ta rút kiếm trước'. Uy hiếp trắng trợn, hiển nhiên Khoản Đông Nhiên đã nhìn rõ. Hai người không ai động trước, chỉ là trên mặt đều tươi cười.

Khoản Đông Nhiên là cười đắc ý, Phương Khác là cười xác định.

Chơi trò tâm lý chiến với ta? Ngươi còn non lắm. Phương Khác ra vẻ bâng quơ vuốt thân kiếm, linh lực toàn thân vận hành đến nhanh nhất. Đứng gần một kiếm tu như thế, là cách làm ngu xuẩn. Rõ ràng Khoản Đông Nhiên quá mức tự tin với huyễn thuật của mình. Trong tình huống này, trừ khi Khoản Đông Nhiên là thể tu thuộc dạng cận chiến, nếu không chỉ trong một tức Phương Khác đã có thể khiến hắn không thể lên tiếng. Hai người nhìn nhau một cái, sau đó nụ cười của Khoản Đông Nhiên cứng lại, nhưng

biểu tình trong thoáng đó lại bị Phương Khác bắt được. Y biết y thắng rồi. Phương Khác cười rực rỡ.

“Đạo hữu, tại hạ Khoản Đông Nhiên. Hai mươi tuổi, tu luyện Thông Huyền Kinh ba năm.” Khoản Đông Nhiên dời bước, tùy tiện đứng cạnh Phương Khác.

“Phương Khác, tu luyện Thông Huyền Kinh mười lăm ngày.” Phương Khác cũng quay người, hai người cứ thế sóng vai mà đi, nếu bỏ qua tay Phương Khác siết chặt chuôi kiếm, tay giấu trong tay áo của Khoản Đông Nhiên cũng lặng lẽ vận pháp quyết, thì hai người rất giống bằng hữu đi dạo ở khu mua bán.

“Ngươi nói dối cũng phải nói cao siêu chút chứ. Mười lăm ngày, ngươi luyện được đến mức độ này?” Khoản Đông Nhiên liếc mắt nhìn Phương Khác, rõ ràng không tin. Chỉ mới mười lăm ngày Phương Khác đã dịch dung được hoàn mỹ như thế, hắn không tin. Ban đầu lúc hắn tu luyện Thông Huyền Kinh phải qua nửa năm mới có thể làm được như thế, sư phụ còn nói hắn có thiên phú thông tuệ, thích hợp tu luyện Thông Huyền Kinh. Khoản Đông Nhiên nghĩ đến đây sắc mặt trở nên khó xem, nếu không phải lệnh sư khó trái, ai sẽ nguyện ý tu luyện Thông Huyền Kinh? Thông Huyền Kinh đáng chết, thuật pháp đáng chết, thà vác đao đi chém người còn thoải mái hơn.

“Nếu không cần bao lâu?” Phương Khác vặn lại.

Đột nhiên, trên bầu trời thành Nguyệt Quế, một thanh âm lãnh liệt vang lên.

“Tiểu bối, nếu ngươi nguyện bái làm môn hạ của ta, ta sẽ tha chết cho ngươi.” Mang theo ngữ điệu uy áp của tu sĩ thượng vị, vang vọng khắp thành Nguyệt Quế.

Phương Khác và Khoản Đông Nhiên đồng thời ngẩng đầu.

Chỉ thấy phía trên thành Nguyệt Quế, một tu sĩ bạch y cầm kiếm mà đứng. Mày mắt lạnh lẽo, cúi nhìn tu sĩ nhếch nhác đứng trên nóc nhà như nhìn một con kiến.

“Sư, sư bá?” Khoản Đông Nhiên thấy thế ngẩn ngơ nói: “Ngài ấy bế quan

xong rồi?” Sau đó trên mặt Khoản Đông Nhiên xuất hiện tuyệt vọng sâu thẳm. Sư bá xuất quan, nói rõ ngày tháng tốt lành của hắn đã hết.

Nhưng ánh mắt Phương Khác lại đặt trên người khá nhếch nhác trên nóc nhà kia: “Diệp Vu Thời?”

“Trời ơi… đó không phải là Cẩu Cốt kiếm sao? Sao, sao lão nhân gia lại ra rồi?”

“Thành Nguyệt Quế lại không được an bình rồi… lúc ngài ấy bế quan, thành Nguyệt Quế mỹ lệ an tường biết bao.”

“Câm miệng, Cẩu Cốt kiếm đạo nhân là người các ngươi có thể nghị luận sao. Nhưng tên tiểu tu sĩ kia là ai? Nếu là ta hiện tại sẽ lập tức dập đầu bái sư.”

Tu sĩ ở khu mua bán xôn xao nghị luận, rõ ràng danh tiếng của tu sĩ bạch y kia rất vang dội tại thành Nguyệt Quế, tu sĩ nghị luận ông cũng phân làm hai loại, tốt xấu bất đồng.

“Sư bá của ngươi?”

“Người quen của ngươi?”

Phương Khác và Khoản Đông Nhiên đồng thời quay đầu nhìn đối phương nói.

------oOo------

Chương 45: Bại lộ thân phận 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Căn cốt của ngươi rất tuyệt, học kiếm pháp Cẩu Cốt của ta là chọn lựa tuyệt vời. Đừng chấp mê bất ngộ nữa.” Cẩu Cốt kiếm lạnh giọng nói, tay trái cầm thanh trọng kiếm, tay phải cầm một khối ngọc bội màu máu.

Diệp Vu Thời lạnh mặt, trên tay cầm một cái mặt nạ bị chém làm hai. Quanh người là mười đốm Băng Lưu Diệm xoay chuyển. Sau khi hắn đột

phá kim đan ở tầng hai yêu phủ, đã ra khỏi yêu phủ, không ngờ lại gặp phải người này, vừa gặp hắn đã nói gì mà hắn thích hợp kiếm đạo chứ không thích hợp ngũ hành thuật pháp. Còn nói thích hợp với hắn nhất là Vô Tình kiếm đạo. Sau đó tên tu sĩ tự xưng Cẩu Cốt kiếm trước mắt dễ dàng đoạt đi [Ảnh Bích] của hắn, đánh giá hắn một phen. Rồi cho hắn hai lựa chọn bái nhập môn hoặc chết.

“Tiền bối, thứ cho ta không thể tuân lệnh.” Diệp Vu Thời lớn tiếng đáp.

“Quá không công bằng, ta tư chất tốt như vậy còn bị chê. Tư chất của Diệp Vu Thời đó tốt cỡ nào chứ, còn cần sư bá của ta uy hiếp bái sư? Đã thế còn không nguyện ý.” Khoản Đông Nhiên nói, ngữ khí đầy ai oán.

Tuy Diệp Vu Thời có vẻ nhếch nhác, nhưng thực tế lại không bị thương, Phương Khác nhìn màu sắc của Băng Lưu Diệm đã nhạt hơn, theo số lượng này Diệp Vu Thời đã kết thành kim đan rồi nhỉ? Phương Khác nhìn vẻ mặt Diệp Vu Thời, linh lực vận chuyển nhanh hơn rồi. Y có thể khẳng định tâm trạng của Diệp Vu Thời hiện tại cực tệ. Mà lúc này, Diệp Vu Thời đã bại lộ trước mặt yêu phủ, tuy lực khống chế của yêu phủ tại thành Nguyệt Quế không bằng ở thành Bạch Cập, nhưng yêu vệ nhất định sẽ có hành động. Như vậy cực kỳ bất lợi cho Diệp Vu Thời, mà tình trạng thế này muốn thoát thân dưới tay Cẩu Cốt đạo nhân cũng không phải chuyện dễ.

Nếu Khoản Đông Nhiên là sư điệt của Cẩu Cốt đạo nhân đó, vậy bắt Khoản Đông Nhiên thì sao? Mắt Phương Khác đảo đảo.

“Làm gì? Ta nói cho ngươi biết, nếu ngươi bắt ta uy hiếp sư bá, ngài ấy sẽ chọn giết ta trước rồi lại giết ngươi.” Khoản Đông Nhiên trợn mắt nhìn Phương Khác rồi hơi ngẩng đầu nhìn hướng đó, nhàn nhạt nói: “Sư bá của ta tu Vô Tình kiếm đạo.”

Vô Tình kiếm đạo? Vậy thật phiền phức. Tu sĩ tu Vô Tình kiếm, bình thường đều vô cùng cường đại, cường đại hơn nữa không dao động, sát tâm rất nặng.

Đã có mấy yêu vệ tụ tập tới đó, Phương Khác nhẹ điểm mũi chân, từ nóc nhà phi tới Nguyệt Quế lâu chỗ Diệp Vu Thời đang ở.

“Ê? Đợi ta với, ta cũng đi.” Khoản Đông Nhiên theo sát phía sau, không dễ

gì phát hiện có người cũng tu luyện Thông Huyền Kinh, hắn không thể bỏ qua đơn giản như thế được, hơn nữa Phương Khác này còn không bị hắn dụ hoặc. Đáy mắt Khoản Đông Nhiên cháy bùng ngọn lửa, Phương Khác này rất thú vị.

"Ủa? Người đó là người mặt nạ! Ta nhận ra mặt nạ trong tay hắn, hắn chính là người mặt nạ ở tầng hai yêu phủ!" Trong đám người, không biết ai la lên như thế. Lập tức tất cả mọi người đều nhìn cái mặt nạ bị chém thành hai nửa trong tay Diệp Vu Thời. Một cái mặt nạ màu trắng đơn giản không có bất cứ dấu hiệu nào.

"Nhưng hắn không phải là một trong bốn người trên lệnh truy nã của yêu phủ sao? Tên là Diệp Vu Thời gì đó? Tiền thưởng rất cao đó."

"Thật rồi… là người mặt nạ."

"Người mặt nạ là ai?" Có tu sĩ không hiểu hỏi.

"Ngươi nhất định mới vào yêu phủ gần đây đúng không, ta cho ngươi biết, chính người mặt nạ này chỉ dùng một chiêu đã đánh bại Hoàng Linh Tuệ Minh, sau đó liên tục thắng hơn mười võ đài. Đáng sợ hơn là, nghe nói hắn không phải thông qua phù văn của ngôi sao huyết mạch để ra khỏi yêu phủ, mà trực tiếp lao ra. Chậc chậc, yêu vệ không kịp phòng bị, tử thương thảm trọng."

"Không thể nào? Hoàng Linh Tuệ Minh bại dưới tay hắn? Là Hoàng Linh Tuệ Minh đệ nhất cao thủ kỳ kim đan của tộc Hoàng Linh thành Du Đồng đó sao?"

"Sao lại không phải chứ? Ngươi không tin ta? Có thể đi hỏi tu sĩ khác mà, mọi người đều biết chuyện này."

Dứt lời, tu sĩ khác quả thật cũng phụ họa, chứng minh tu sĩ này không nói xạo. Lúc này Phương Khác đã đứng trên con đường của Nguyệt Quế lâu cùng các tu sĩ khác vây xem tình hình. Phương Khác nghe sự tích anh dũng của Diệp Vu Thời tại yêu phủ, bất giác cười lên. Diệp Vu Thời từng nói muốn giết vào yêu phủ, không ngờ cuối cùng là giết ra yêu phủ.

"Cẩu Cốt đạo nhân, người này là tội phạm yêu phủ truy nã, ngài hãy giao hắn cho chúng tôi đi." Lúc này lại có một bóng người xuất hiện phía trên

thành Nguyệt Quế, chính là Vệ Mâu Lưu mặc hắc y.

Mấy đội yêu vệ đã bao vây tầng tầng Nguyệt Quế lâu này, mấy trăm mũi tên nhắm vào Diệp Vu Thời.

Chuyện phát triển theo hướng tệ nhất mà Phương Khác nghĩ đến, hơn nữa còn chưa chấm dứt.

“Vệ Mâu Lưu? Bảo thủ hạ của ngươi tránh xa ta một chút.” Cẩu Cốt kiếm nhìn Vệ Mâu Lưu, lạnh giọng nói: “Đừng trở ngại ta thu đồ.”

“Thu đồ? Ha ha.” Vệ Mâu Lưu cười lạnh: “Cẩu Cốt à Cẩu Cốt, ngươi có biết Diệp Vu Thời này xuất sư từ môn phái nào không?”

Phương Khác nghe câu này, tim siết chặt, thả chậm bước chân, lặng lẽ len vào đám tu sĩ trên đường.

“Bất kể trước kia hắn xuất từ môn phái nào, hiện tại hắn phải bái làm môn hạ của Cẩu Cốt ta.” Cẩu Cốt đạo nhân khinh thường nhìn Vệ Mâu Lưu một cái.

Vệ Mâu Lưu vẫn cười châm biếm: “Cẩu Cốt, ngươi phải biết Diệp Vu Thời này là đệ tử phái Côn Luân. Ngươi muốn tu đệ tử nhân tộc phái Côn Luân làm đồ đệ? Nếu thật là thế, Vệ Mâu Lưu ta cũng không cản ngươi. Nhưng ngươi có nghĩ đến hậu quả đối địch với yêu phủ ta chưa?”

Lời này vừa nói ra, xung quanh đều kinh sợ.

“Có nhân tộc đến đại lục Thanh Hoa của chúng ta?” Bạch Cập Thiên kinh ngạc nhìn Diệp Vu Thời, hắn không ngờ vừa đến thành Nguyệt Quế đã gặp được Diệp Vu Thời sẽ có hành vi to lớn theo lời phụ thân nói, đồng thời lại được biết người đó là nhân tộc, hơn nữa còn là đệ tử của phái Côn Luân một trong ba đại môn phái nhân tộc.

Đồng thời đội người của Đông Thanh Kết đứng bên cạnh hắn cũng lộ vẻ kinh ngạc. Đặc biệt là Đông Thanh Kết, sỉ nhục hôm đó gã chịu còn có những gì thấy tối hôm đó khiến gã có ấn tượng rất sâu với đám người Diệp Vu Thời. Gã luôn cho rằng nhân vật như Diệp Vu Thời nhất định là con cháu đại gia tộc, không ngờ lại là nhân tộc.

“Đó chính là nhân tộc? Tướng mạo không có gì khác biệt với chúng ta cả?”

“Sao có thể là nhân tộc? Người mặt nạ đã vào được yêu phủ rồi mà.” Tu sĩ mới nãy nói về sự tích của người mặt nạ kinh ngạc nói.

“Không thể nào, nhân tộc không thể vào yêu phủ của chúng ta được, lẽ nào người này không phải người mặt nạ?”

“Phái Côn Luân gì? Đó là cái gì? Trước giờ chưa từng nghe qua.” Mọi người bắt đầu nghị luận.

“Thì ra các ngươi là nhân tộc, vậy ngươi cũng là người của phái Côn Luân?” Khoản Đông Nhiên bên cạnh Phương Khác thấp giọng nói.

Phương Khác đã không bận tâm Khoản Đông Nhiên nói gì, chỉ tỉ mỉ quan sát vị trí của yêu vệ và Vệ Mâu Lưu còn cả Cẩu Cốt đạo nhân. Nguyệt Quế lâu này nằm ở vị trí chếch phía tây thành Nguyệt Quế, Cẩu Cốt đạo nhân đang ở trên không, nếu muốn trốn, chỉ có thể đi theo phía biển.

Nhưng, tốc độ của y bỏ rơi tu sĩ trúc cơ không có vấn đề gì, với tu sĩ kim đan thì hơi kém một chút. Nếu muốn chạy thoát trên biển không có bất cứ vật chắn nào, rất khó.

“Ngươi là nhân tộc? Đệ tử Côn Luân?” Cẩu Cốt đạo nhân nhíu mày, hỏi Diệp Vu Thời.

“Phải.”

Cẩu Cốt đạo nhân híp mắt, như đang suy ngẫm gì đó, sau mới nói: “Nếu đã thế, vậy thì chết dưới kiếm của ta đi, cũng không uổng ngươi đến thế gian này một chuyến.”

Cuồng vọng đến cực điểm.

Diệp Vu Thời không nói một lời, trực tiếp phi thân bay lên, hắn tấn công Cẩu Cốt đạo nhân.

Vệ Mâu Lưu cười, chắp hai tay sau lưng, hắn nên cười Diệp Vu Thời này dũng khí đáng khen hay không biết sống chết đây? Hắn rất vui vẻ xem

kịch. Nhưng Diệp Vu Thời này thật sự làm hắn bất ngờ, ngọn lửa vốn màu băng lam kia đã tiếp cận màu lam nhạt, hàn ý Băng Lưu Diệm tỏa ra đã không chỉ là uy lực thần hỏa cấp năm có được. Lẽ nào Băng Lưu Diệm ở trên người Diệp Vu Thời còn có thể nâng cấp hay sao? Vệ Mâu Lưu lại nghĩ đến động tĩnh Diệp Vu Thời gây ra ở yêu phủ, bèn cười không nổi nữa.

Lúc Diệp Vu Thời ở trong Huyết mạch tinh hải đã khiến hắn tổn thất không ít thủ hạ, lúc vào tầng hai yêu phủ càng thêm quá đáng, khuấy đảo tầng hai yêu phủ nghiêng trời lệch đất. Hiện tại điều hắn hối hận nhất là tối hôm đó hắn ngăn cản Đông Thanh Mộc ra tay với Diệp Vu Thời, để lại tai họa này, Diệp Vu Thời hôm nay nhất định phải chết! Trong mắt Vệ Mâu Lưu lóe đầy hàn quang.

Khoản Đông Nhiên kinh ngạc không thôi: "Người quen của ngươi lá gan thật lớn, chậc chậc, sư bá của ta là tu sĩ kỳ nguyên anh. Ế? Ngươi muốn làm gì?"

Khoản Đông Nhiên quái dị nhìn Phương Khác, kiếm trên tay Phương Khác đã bỏ vào túi chứa đồ, nhưng khí trên người lại khá hỗn loạn.

Phương Khác nhàn nhạt liếc nhìn Khoản Đông Nhiên một cái, nói: "Cứu người."

"Chỉ dựa vào ngươi? Còn…" Cứu người. Hai chữ còn lại kẹt ở cổ họng không thể thốt ra, người trước mắt hắn thật sự là Phương Khác sao? Rõ ràng khí tức của Phương Khác vốn ôn hòa, mà hiện tại lại…

Tất cả đều phát sinh trong khoảng khắc Diệp Vu Thời tấn công Cẩu Cốt đạo nhân.

Cẩu Cốt đạo nhân thấy Diệp Vu Thời hành sự như thế, trong mắt lóe lên tán thưởng: "Đến rất hay! Tiểu bối, ta cho ngươi một cơ hội, bái nhập môn hạ của ta, thoát ly Côn Luân. Ta sẽ giúp ngươi tiêu diệt người trong yêu phủ, thế nào?"

Chưa dứt lời, trước mắt lại xuất hiện hai Diệp Vu Thời, một vẫn tấn công ông, một thì đang lao tới chỗ Vệ Mâu Lưu. Băng Lưu Diệm đó còn phát ra tiếng nổ, bóng người vốn tấn công Cẩu Cốt đạo nhân chỉ là một tàn ảnh mà thôi.

Vệ Mâu Lưu lạnh lùng nhìn Diệp Vu Thời lao tới chỗ mình, vẻ chế nhạo tràn ra ngoài mặt. Đúng là không tự lượng sức, thôi vậy, thôi vậy, chết trên tay hắn, hắn mới dễ báo cáo phía trên hơn không phải sao?

Ai biết, lúc này thân ảnh Diệp Vu Thời lại hóa thành ba cái. Lúc thân ảnh thứ ba xuất hiện, thân ảnh tấn công Cẩu Cốt đạo nhân liền biến mất, thân ảnh thứ ba đang đi về phía biển.

Vệ Mâu Lưu hừ lạnh một tiếng, hóa ra là muốn chạy. Một sợi xích sắt mang theo khí thế lôi đình hung tợn quất vào thân ảnh thứ ba.

Một chuỗi tiếng nổ "bôm bốp bôm bốp", Vệ Mâu Lưu nặng nề hừ một tiếng, ba đốm Băng Lưu Diệm nổ trên người hắn. Diệp Vu Thời đứng trước mặt hắn, hai ngón tay nhẹ điểm.

Hóa ra thân ảnh thứ ba mới là tàn ảnh, thân ảnh thứ hai mới là chân thân Diệp Vu Thời. Diệp Vu Thời cố ý thiết lập cạm bẫy khiến người khác cho rằng mình muốn chạy, thực tế lại muốn tấn công Vệ Mâu Lưu.

Quanh người Vệ Mâu Lưu hiện lên kim quang, ngăn cản Băng Lưu Diệm bên ngoài màn sáng, không ngờ hắn lại bị lừa. Vệ Mâu Lưu thẹn quá hóa giận, hừ một tiếng, linh lực tập trung ở hầu kết, từng vòng sóng âm đánh lên người Diệp Vu Thời.

Đồng thời xích sắt bị bỏ xa đã bành trướng thô bằng eo người, mắt thấy sắp đánh lên người Diệp Vu Thời.

"Keng!" Tiếng va chạm vang vọng thành Nguyệt Quế.

------oOo------

Chương 46: Bại lộ thân phận 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Khoản Đông Nhiên trợn to mắt, cảnh tượng trước mặt khiến hắn ném hết phong độ ra sau đầu, hệt như lúc hắn bị sư phụ ân cần dạy bảo.

Phương Khác tiếp được một kích toàn lực của tu sĩ kỳ nguyên anh?

Không thể nào.

Trường kiếm màu đỏ máu và xích sắt thô to va nhau một cái "keng". Sợi xích thẳng tắp thoáng cái bị đánh cong đi, bị kiếm ý bức lui. Kiếm ý đó… Khoản Đông Nhiên nuốt nước miếng, thực sự quá đáng sợ. Khí thế này khiến người ta e dè, cứ như chỉ cần một kiếm, thì trên thế gian này không có vật gì cản lại được.

Sau đó là một tiếng vang lớn, trên con đường mua bán phồn hoa nhất thành Nguyệt Quế, từ chính giữa lầu Nguyệt Quế bị chém ra một khe nứt rộng đến ba thước thẳng tắp. Khoản Đông Nhiên nhìn Phương Khác như nhìn một con quái vật, chẳng lẽ tu vi của Phương Khác không giống như y đã biểu hiện ra? Đang che giấu sao? Kỳ thật Phương Khác cũng đã là tu sĩ nguyên anh rồi?

Gió do dư âm của kiếm thế tạo ra thổi vạt áo Khoản Đông Nhiên bay phần phật, Khoản Đông Nhiên nghĩ nếu không phải đã dùng linh lực bảo vệ mắt, sợ rằng không thể nhìn thẳng.

Chỉ thấy Phương Khác quay người, túm lấy Diệp Vu Thời bị dư âm đánh ra. Mà Vệ Mâu Lưu thì rỉ máu bên môi, thu xích lại, khí thế toàn thân kích phát đến cực điểm, uy áp của tu sĩ nguyên anh hùng hồn đè xuống.

Thân hình Phương Khác chợt khựng lại, khéo môi tràn ra máu tươi.

Mà dưới uy áp này, Khoản Đông Nhiên cũng như những tu sĩ khác, chỉ nghe tiếng xương mình nứt vỡ sau đó bị khí thế đó đè cho run run rẩy rẩy, hoàn toàn không thể cử động. Hắn thử động ngón tay, rồi gắng gượng bẻ gãy ngón trỏ, sau đó cảm thấy thân thể đã có thể động, mới miễn cưỡng lùi lại từng bước. Những tu sĩ không kịp lui lại thì thảm hơn Khoản Đông Nhiên nhiều, chỉ trong một chốc, thành Nguyệt Quế tràn đầy tiếng kêu gào.

Mà những yêu vệ vốn khí thế hùng hồn kia, vì khoảng cách gần nhất nên tình trạng càng thảm thiết.

Nộ khí của tu sĩ nguyên anh, bọn họ không thừa nhận nổi.

Khoản Đông Nhiên vẫn nhìn Phương Khác, y sẽ làm gì? Làm sao nghênh đón nộ hỏa của tu sĩ nguyên anh?

“Hảo kiếm pháp! Hảo kiếm ý! Tốt, tốt, tốt!” Cẩu Cốt sư bá vẫn luôn lãnh liệt đột nhiên ngữa mặt cười lớn, sau đó rút kiếm ra khỏi vỏ.

“Bịch” Khoản Đông Nhiên cong người xuống, khóc không ra nước mắt, ọc ra một họng máu. Vốn một tu sĩ nguyên anh đã đủ rồi, sư bá còn muốn góp vui nữa?

Khoản Đông Nhiên biết, đây là phản ứng tất nhiên khi sư bá gặp kiếm tu cường đại, xem ra Phương Khác này rất mạnh.

Phương Khác híp mắt, kiếm trong tay lại nâng lên lần nữa, vẻ mặt lạnh nhạt. Trong mắt không chứa vật gì, cứ như hai tu sĩ nguyên anh trước mắt hoàn toàn không lọt được vào mắt y.

Lẽ nào hôm nay thành Nguyệt Quế sẽ diễn ra một trận đại chiến trước nay chưa từng có?

Thành chủ thành Nguyệt Quế, lạnh lùng nhìn ba người này.

“Thành chủ, có cần mời lão tổ tông ra không?” Thị tùng bên cạnh lau mồ hôi lạnh hỏi.

“Chờ xem đã, nếu bọn họ thật sự xem thành Nguyệt Quế ta như chốn không người, thì sẽ mời lão tổ tông ra.” Thành chủ thành Nguyệt Quế nhàn nhạt hạ lệnh, gương mặt tròn trịa vốn hòa ái giờ trở nên dữ tợn, dù là thánh nhân tốt tính cỡ nào thấy thành thị phồn vinh mình cai trị bị hủy cũng không thể nào dễ chịu được.

“Xem ra không cần mời lão tổ tông rồi.” Thành chủ thành Nguyệt Quế cười, nhưng nụ cười dữ tợn ngay cả thị tùng cũng nhìn ra được.

Thị tùng nhìn mấy người trên không trung, chỉ thấy tu sĩ một kiếm chém lầu Nguyệt Quế mà thành chủ yêu thích nhất thành hai nửa kia, kiếm trong tay lại chém xuống lần nữa. Thị tùng bất giác rụt vai, nhắm mắt lại, gã đã không dám nhìn nữa, không biết sau một kiếm này, lại là chỗ nào gặp tai ương? Nhưng tại sao thành chủ nói không cần mời lão tổ tông ra chứ?

Bên tai quả nhiên vang lên tiếng vang lớn, nhưng lần này rõ ràng yếu hơn lần trước không chỉ một chút. Thị tùng lén mở mắt, vận chuyển linh lực xuống chân, gã quyết định chỉ cần thành chủ hạ lệnh một tiếng gã sẽ lập tức bay đi mời lão tổ tông.

Kết quả, thị tùng mở mắt ra, chỉ thấy một thân ảnh màu chàm dùng tốc độ không thể tin nổi ôm một người cắm đầu chạy vào biển. Chuyện gì… xảy ra?

Khoản Đông Nhiên cắn môi phun một họng máu, đầu óc choáng váng. Phương Khác chạy rồi? Chạy rồi? Tuy hắn biết Phương Khác đã chọn lựa đúng đắn nhất.

Nhưng sau khi y bày ra tư thế ngạo thị thiên hạ, chỉ nhẹ nhàng vung ra một kiếm như thế, sau đó lại nhắm đúng cơ hội rồi chạy? Không hiểu sao Khoản Đông Nhiên lại có cảm giác như thấy bầu không khí đang hừng, ngứa ngáy khó chịu nên muốn tới một pháo, kết quả đối phương đột nhiên nói mình chịu thua.

Khoản Đông Nhiên rụt rè nhìn sư bá nhà mình.

Sư bá hắn tinh thần quắc thước hai mắt phát sáng, trường kiếm trong tay vẫn giữ tư thế cản chiêu, nhưng kiếm Phương Khác chém ra lại gãi không đúng chỗ ngứa chỉ nhẹ nhàng đụng lên kiếm thế của ông, rồi kiếm phong thoáng cái biến mất.

Sau đó vẻ mặt sư bá hắn cứng đờ đứng đó. Quả nhiên so với hắn, tâm trạng sư bá hắn còn khó chịu hơn nữa.

Mà Phương Khác, ngay từ đầu đã tính sẵn phương án và đường trốn thoát, chọi cứng với tu sĩ nguyên anh? Chuyện này trừ khi đầu y toàn bã không mới làm thế. À, không, cho dù trong đầu y toàn là bã y cũng sẽ không làm chuyện ngu ngốc đó. Tu sĩ trúc cơ đối kháng tu sĩ kim đan là dũng khí đáng khen. Tu sĩ trúc cơ đối kháng tu sĩ nguyên anh? Còn một lần hai người, này rõ ràng là đi chịu chết.

Vừa vào nước, máu trong miệng Phương Khác cuối cùng nén hết nổi trào ra. Não đau đớn, nỗi đau nứt vỡ như linh lực bị rút sạch trào lên. Mà trường kiếm màu máu trên tay cũng biến mất.

“Nhữ phải sống.” Âm thanh Thái A vẫn nhàn nhạt nhưng thêm mấy phần suy yếu so với trước. Sau đó thì không còn âm thanh gì nữa.

Không được, còn chưa thể. Vệ Mâu Lưu kia đã đuổi theo rồi, với năng lực tu sĩ nguyên anh chỉ trong vòng ba hơi thở hắn đã có thể đuổi kịp họ. Phương Khác ngẫm nghĩ, “Tam” xuất hiện trong tay, đầu y càng thêm mơ hồ, thanh kiếm trong thượng đan điền bắt đầu rục rịch.

Rút kiếm ra, Phương Khác hung tợn vạch một vết kiếm sâu thấy tận xương trên tay. Đau đớn trên tay giúp đầu óc tỉnh táo hơn một chút. Lấy “Tam” ra, y dẫm lên nó, rồi trầm thẳng xuống. Đáy biển không thể so với đáy nước, áp lực rất lớn, như vậy sẽ khiến máu trên tay chảy nhiều hơn, nhưng vì giữ tỉnh táo chỉ có thể làm vậy. Cho dù y là tu sĩ trúc cơ thể chất tốt hơn phàm nhân nhiều, đối diện áp lực thế này vẫn cảm thấy hô hấp khó khăn. Nhưng hiện tại đi trong biển là chọn lựa duy nhất, đáy biển tốt hơn mặt biển, cơ hội trốn thoát lớn hơn nhiều, hơn nữa nước biển có ảnh hưởng nhất định với cảm ứng linh lực.

Phương Khác ôm Diệp Vu Thời. Diệp Vu Thời bị một kích chính diện của tu sĩ kỳ nguyên anh, sau lại bị khí thế kia áp, có lẽ thương thế không nhẹ. Nhưng tình hình quá khẩn cấp, tất cả phát sinh chỉ trong một thoáng, vung kiếm, cứu người, chạy trốn. Y cũng chưa kịp kiểm tra thương thế cho Diệp Vu Thời.

Lặng yên vô thức, màn linh lực trong suốt nho nhỏ bao lấy hai người ngăn cách nước biển, phù lục dính vết máu trôi nổi trong màn sáng.

“Phương sư đệ, ngươi không hiểu cái gì là người khôn giữ mình sao?” Diệp Vu Thời nhanh chóng ấn lên tay Phương Khác, thần sắc khá phức tạp.

Diệp Vu Thời nói gì lúc này Phương Khác cũng nghe không được, đầu y vang ong ong, chỉ thấy đau đớn như bị dao rạch, hậu di chứng này thật nghiêm trọng. Tia ý thức tỉnh táo duy nhất của Phương Khác đều đặt trên việc ngự kiếm.

Phải nhanh, phải nhanh hơn, nhanh hơn chút nữa. Nếu không họ chỉ có một con đường chết. Trong đầu Phương Khác chỉ còn đúng một suy nghĩ này.

Sau lưng là áp lực thật lớn lao tới, Phương Khác không dám quay ra nhìn, nhờ có phù lục ngăn cách nước biển, dứt khoát trầm thẳng xuống.

Vệ Mâu Lưu ngồi trên thuyền nhỏ như phiến lá, nhanh chóng đuổi theo. Áp lực nước ở độ sâu này chẳng ảnh hưởng gì đến hắn, nhưng nếu như sâu hơn nữa, cho dù hắn là tu sĩ nguyên anh cũng không chịu đựng nổi. Chết tiệt, mắt Vệ Mâu Lưu đầy âm độc, ngặt cái trên người không có pháp khí thủy hành.

Nhưng… Vệ Mâu Lưu cười lạnh, nhìn hai người gần ngay trước mắt như nhìn con kiến. Cho dù không có pháp khí thủy hành, đuổi theo hai người này vẫn không có vấn đề gì. Ánh mắt hắn nhìn Phương Khác và Diệp Vu Thời như nhìn hai người chết.

Vệ Mâu Lưu vận pháp quyết, xích sắt nhanh chóng lao tới trong nước biển, chẳng qua chỉ một thoáng đã đánh lên màn linh lực, màn linh lực lập tức biến mất, mắt thấy xích sắc sắp đánh lên lưng Phương Khác.

Diệp Vu Thời siết chặt tay, khổ nỗi Phương Khác ôm quá chặt, hắn căn bản không cách nào xoay người. Chỉ có thể phóng ra từng lá bùa, hình thành từng màn linh lực tầng tầng lớp lớp. Nhưng tốc độ màn linh lực hình thành không so nổi với tốc độ xích sắt phá hoại.

“Phương Khác, buông tay!” Diệp Vu Thời cạy tay Phương Khác ra, đổi tư thế, liền thành đứng lưng đối lưng với Phương Khác.

Pháp quyết trong tay nhanh chóng biến ảo, mấy chục lá bùa cùng phóng ra. Ngặt nỗi màn linh lực không đủ uy lực, căn bản không thể ngăn cản xích sắt.

“Tiểu bối, ngươi vẫn chưa trả lời ta có nguyện ý bái nhập môn hạ của ta không. Ngươi là băng hệ linh căn, tu luyện Vô Tình kiếm đạo của ta là làm ít công to.” Âm thanh Cẩu Cốt đạo nhân lại vang lên.

Một con rồng nước ập đến, nửa đường chặn lại sợi xích.

Diệp Vu Thời thở phào một cái, che ngực, tựa lưng Phương Khác miễn cưỡng mà đứng, trên trán đổ mồ hôi lạnh, chỉ cần trễ một chút thôi, hắn liền xong rồi. Chỉ thấy Cẩu Cốt đạo nhân và Vệ Mâu Lưu đã bắt đầu quấn lấy nhau.

Mà Phương Khác lúc này, chỉ dựa vào nghị lực dẻo dai ngự kiếm mà thôi. Huyết dịch yêu phủ trong thượng đan điền ít đi gần một nửa so với lúc trước, mà thanh kiếm kia, cũng lặng lẽ lộ ra diện mạo dữ tợn.

Vệ Mâu Lưu tức giận trừng Cẩu Cốt kiếm, trân mắt nhìn hai người kia càng chìm sâu xuống, sau đó chỉ còn thấy một điểm đen nho nhỏ.

"Cẩu Cốt!" Vệ Mâu Lưu tức giận trực tiếp lấy pháp bảo bản mệnh ra, một lá cờ đen bành trướng cao bằng hai người, trực tiếp lao đến.

Thoáng cái, nước biển sôi trào, hình thành một lốc xoáy cực lớn.

Cẩu Cốt kiếm đạo nhân co rụt con ngươi, không ngờ Vệ Mâu Lưu này còn có pháp bảo bản mệnh, hơn nữa rõ ràng ôn dưỡng rất tốt. Muốn có pháp bảo bản mệnh, cũng cần phải có cơ duyên, không phải tất cả linh bảo đều thích hợp làm pháp bảo bản mệnh. Cho dù linh bảo thích hợp, cũng cần thời cơ thích đáng mới có thể tế luyện linh bảo thành pháp bảo bản mệnh.

Chiến ý trong mắt Cẩu Cốt kiếm càng đậm, đã bao lâu chưa cảm thấy được nguy hiểm thế này rồi?

Cẩu Cốt kiếm thức thứ bảy [Ưu Tâm Như Phẫn].

Một kiếm vung xuống, oành!

Một tiếng nổ vang.

Khoản Đông Nhiên trân mắt nhìn sư bá cũng lao vào trong nước, trong đầu chỉ xuất hiện hai chữ 'xong rồi'.

Nhưng một lát sau, lại nghe một tiếng oành, mặt biển dấy sóng to ngập trời, cả thành Nguyệt Quế cũng bị chấn động.

Hai thân ảnh phá nước lao lên, Vệ Mâu Lưu tay cầm một lá cờ đen, cờ đen quái dị vô cùng, tỏa ra sương khí màu đen nồng đậm, Cẩu Cốt cầm kiếm, hai người đứng đối đầu, rõ ràng đã giao thủ dưới nước.

"Sư huynh, ngươi và Vệ Mâu đạo hữu đấu pháp rất vui nhỉ?" Một âm thanh vô cùng điềm đạm vang lên.

Lập tức Khoản Đông Nhiên rùng mình, xong rồi, sư phụ cũng đến rồi.

Chỉ thấy một dải lụa đỏ từ chân trời kéo thẳng tới, trên lụa đứng một nữ tử mặc sa mỏng màu đỏ, dung mạo nữ tử cực kỳ diễm lệ, mái tóc cũng đỏ rực tùy tiện xõa tung, ăn mặc như vậy tại đại lục Thanh Hoa cũng tính là vô cùng lớn gan, sa mỏng màu đỏ không thể che được thân hình uyển chuyển, bên trong chẳng qua là áo lót mỏng kiểu ôm ngực, để lộ nửa ngực, cực kỳ mê người.

"Lục La tiên tử cũng xuất quan rồi, đẹp thật…" Một tu sĩ ngây ngốc nói.

Khoản Đông Nhiên thì lại thấy chết không sờn rút pháp khí ra, bay lên phía trên biển, hiện tại hắn đã không muốn biết Phương Khác ra sao rồi, hắn chỉ biết sư phụ đã xuất quan, cuộc sống tốt lành của hắn đã triệt để kết thúc. Nếu không lập tức đi hỏi han sư phụ, hắn sẽ chết rất thảm rất thảm.

Đáy biển, tuy khoảng cách đủ xa, nhưng vẫn bị dư âm đấu pháp của Vệ Mâu Lưu và Cẩu Cốt kiếm lan đến, đầu tiên là linh lực va chạm kình khí, cuối cùng là một cơn lốc màu đen vô cùng lớn lặng lẽ lao tới.

------oOo------

Chương 47: Hậu kỳ trúc cơ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lục La tiên tử đã đến, cuối cùng ngăn cản được một trận đại chiến. Tu sĩ thành Nguyệt Quế không biết nên mừng hay nên tiếc nuối. Mừng là không cần bị uy áp của tu sĩ nguyên anh đè cho thở không nổi, còn tiếc nuối là một trận chiến hiếm gặp của tu sĩ nguyên anh cứ thế chấm dứt.

Nhưng tu sĩ kim đan và kiếm tu trong thành quả thật cảm thấy vô cùng đáng tiếc, nếu hai người này đánh nhau thật, được chứng kiến trận đấu pháp đó sẽ có ích lợi to lớn cho họ trong lĩnh ngộ tu vi.

Khoản Đông Nhiên vừa thấy sư phụ của mình đã biết trận đấu của sư bá không thành. Sư phụ và yêu phủ có một chút giao tình, có lẽ nên nói sư phụ thật ra là người trong yêu phủ. Mà bây giờ, Khoản Đông Nhiên tràn

đầy đáng thương quỳ trước mặt sư phụ, ngay cả ngón tay bị bẻ gãy cũng không dám xử lý một chút. Chỉ đợi sư phụ xử trí. Hắn thật sự là ăn no rửng mỡ nên mới vừa gặp một người tu luyện Thông Huyền Kinh đã lắc mông đuổi theo. Bây giờ không biết sẽ ra sao đây. Sau khi thuật lại toàn bộ sự việc, sư phụ hắn nửa ngày vẫn chưa nói gì.

"Ngươi nói Phương Khác gì đó cũng tu luyện Thông Huyền Kinh? Hơn nữa y còn nói y chỉ mới tu luyện mười lăm ngày đã không bị huyễn thuật của ngươi ảnh hưởng?" Lục La vểnh ngón tay, trông tâm tình có vẻ rất tốt xoay nhẫn Nạp Hư trên tay, nhưng trong lòng lại dấy lên nghi hoặc, bộ Thông Huyền Kinh cho Nhiên Nhi là một bản thiếu cướp được trong một tòa di phủ năm ấy. Ba năm trước nàng muốn bế quan liền đưa bản thiếu cho Nhiên nhi. Hiện tại Nhiên nhi luyện không tồi, nhưng thực chất cũng là không có cách nào, sao nàng lại không muốn đồ đệ kế thừa y bát của mình chứ.

Nhưng tuy tư chất Nhiên nhi cao, thức hải lại từng bị thương, mà Thông Huyền Kinh này là công pháp tu luyện linh thức hiếm gặp, đã thế còn mơ hồ thiết lộ không ít cách vật dụng huyễn thuật. Phái họ chú trọng là chuyên tinh, vì thế Nhiên nhi tu luyện Thông Huyền Kinh chỉ có thể chuyên tâm học tập huyễn thuật.

Nội tâm Nhiên nhi không tình nguyện nàng cũng biết, trước khi thức hải bị thương, Nhiên nhi luôn hy vọng mình sẽ thành một kiếm tu cường đại. Hơn nữa tính cách Nhiên nhi lúc trước cũng không phải như bây giờ.

Chỗ tà môn của Thông Huyền Kinh nằm ở đây, người tu luyện Thông Huyền Kinh cảm xúc không thể dao động quá lớn, quả thật sánh được với Ly Tương công pháp của phật tu. Không hỉ không nộ, không bi không thương, bỏ đi thất tình lục dục. Một khi cảm xúc dao động nhẹ thì thương thân, nặng thì tẩu hỏa nhập ma. Càng luyện về sau, tình huống càng nghiêm trọng. Nhưng hiện tại muốn dừng cũng không thể.

Đây là con đường còn khó đi hơn cả Vô Tình kiếm đạo. Bề Ngoài Nhiên nhi vẫn như lúc xưa, nhưng nàng có thể cảm giác được về bản chất đã có thứ gì lặng lẽ biến hóa.

Thông Huyền Kinh là một bộ công pháp chú trọng tâm cảnh, bảo có người chỉ mất mười lăm ngày đã có thể tự do dịch dung đã thế còn nhìn thấu huyễn thuật của Nhiên nhi, nàng không tin.

“Nhiên nhi, tiến bộ rồi. Nội tâm vi sư lấy làm an ủi, ta cũng không biết ba năm chưa gặp ngươi vẫn còn chờ ở kỳ trúc cơ đấy.” Lúc này Lục La ngồi trên thượng vị, một tay bưng linh trà, trên mặt đầy ý cười nhưng lại khiến Khoản Đông Nhiên toàn thân phát lạnh. “Nào, để vi sư xem thử cái tay sau lưng ngươi.”

Khoản Đông Nhiên thấy chạy không thoát, chỉ có thể thò tay ra.

Quả nhiên nụ cười của Lục La càng thêm sáng lạn, sóng mắt lưu chuyển lộ ra vẻ yêu mị: “Quả nhiên là tiến bộ rồi, chẳng qua là uy áp của tu sĩ nguyên anh đã bức ngươi thành thế này. Là vi sư giáo đồ không nghiêm.” Nói rồi Lục La phóng khí thế ra, trên đầu Khoản Đông Nhiên liền xuất hiện đầy mồ hôi lạnh.

“Đứng lên.” Giờ đây giọng Lục La lạnh như hàn băng.

Khoản Đông Nhiên cắn răng, đứng bật dậy. Giây tiếp theo, khí thế càng mãnh liệt hơn, kèm theo đó là sát khí nồng đậm không biết đã giết qua bao nhiêu người mới có đè ép Khoản Đông Nhiên. Dưới sát khí thế này, ngón tay Khoản Đông Nhiên run rẩy, toàn thân không tự chủ cong xuống.

“Đứng lên cho ta! Thứ ta dạy ngươi đã quên sạch cả rồi sao?” Lục La lạnh mắt liếc.

Khoản Đông Nhiên nỗ lực đứng lên, trên mặt là nụ cười nhạt, thái độ thong dong mà ưu nhã, đương nhiên đó là nếu không nhìn cánh tay đang khẽ run của hắn.

“Phương Khác đó không phải người bình thường, ngươi biết kiếm trong tay y là gì không?” Lục La cong môi, ánh mắt có chút xa xôi: “Đó là Thái A, kiếm tôn quý nhất thế giới này.”

Khoản Đông Nhiên lắng nghe, không chen vào.

“Năm đó tộc Thương Lục vì Thái A kiếm, không còn một ai sống sót. Đúng là ý nghĩ viễn vông… kiếm linh…” Nói đến đây Lục La bèn uống linh trà, không có ý định nói tiếp nữa.

Khoản Đông Nhiên cũng không dám hỏi, chỉ nỗ lực điều động linh lực trên

người kháng cự lại sát khí của sư phụ. Đối với Phương Khác, hắn chỉ có cảm giác đồng bệnh tương liên thôi. Đối với hắn, thứ như huyễn thuật thích hợp với nữ tử hơn. Nam nhân vẫn là gặp máu giết chóc thú vị hơn. Không ngờ Phương Khác thật ra lại là kiếm tu. Hắn vẫn luôn cho rằng Phương Khác đều là huyễn tu giống mình.

Khoản Đông Nhiên chống đỡ, dần bắt đầu tự do hành động trong sát khí. Mà màn đêm cũng đã bao trùm cả thành Nguyệt Quế, trên biển là một vùng hắc ám nồng đậm.

Tại hải vực thành Nguyệt Quế có tên là [Tam Nguyên hải vực]. Trong bóng tối, hải vực mơ hồ có một chút ánh sáng.

Màn sáng nho nhỏ tỏa huỳnh quang, trong màn sáng, có hai người lốm đốm máu.

Quanh thân Phương Khác tràn đầy linh khí, linh khí không ngừng tràn vào kinh mạch của y. Mà Diệp Vu Thời thì nhờ vào màn sáng, mắt híp lại, trên tay cầm khối ngọc bội màu máu [Ảnh Bích], không biết đang nghĩ gì. Linh khí thất phẩm, không phải đơn giản như thế. Chỉ tính riêng chuyện tu tập linh khí thiên địa, đeo nó trên người còn tốt hơn tu luyện trên linh mạch cỡ trung, đã đủ khiến người ta thèm thuồng. Là linh bảo kiểu phòng ngự, một khi tính mạng chủ nhân bị uy hiếp thì sẽ tự động tiến hành truyền tống, dù cự ly truyền tống không quá xa. Nếu hắn chạy, Cẩu Cốt đạo nhân nhất định sẽ đuổi theo, chỉ cần cách đủ xa, công năng hộ chủ của [Ảnh Bích] sẽ không mất hiệu lực, mà [Ảnh Bích] sẽ trở về tay hắn.

Lúc đó khi Ảnh Bích truyền tống họ, họ đã bất tỉnh nhân sự. Sau tỉnh lại thì trôi nổi trên mặt biển, nhìn ra xa, thế nhưng lại đang thuận theo nước biển trôi về thành Nguyệt Quế. Diệp Vu Thời nhíu mày, xem ra hải cấm là thật. Màn ngăn giữa ba đại lục không thể vượt qua. Nếu muốn trở về đại lục Cửu Châu vẫn phải tìm trận truyền tống mới được. Giờ bọn họ buộc phải về thành Nguyệt Quế.

Diệp Vu Thời nhìn mặt Phương Khác, huyễn thuật đã không còn, lộ ra dung mạo quen thuộc. Tốc độ trưởng thành của Phương Khác đã vượt khỏi dự liệu của hắn. Phương hướng chạy trốn họ nghĩ ra đều giống nhau. Nếu Phương Khác không xuất hiện, hắn sẽ chọn chạy từ biển, nhưng cái giá sẽ lớn hơn. Có ba nguyên nhân, một là tỷ lệ chạy thoát lớn hơn chút, một là thăm dò hư thực hải cấm, còn một chính là công năng truyền tống của

[Ảnh Bích], trên đất liền truyền tống cự ly ngắn lập tức sẽ bị phát hiện, nhưng nếu là trong biển thì khác. Hắn đã tính toán xong mọi thứ.

Không ngờ Phương Khác lại xuất hiện, làm loạn một phần bố cục của hắn. Nhưng kết quả không khác gì hắn giả tưởng, ném một hòn đá trúng ba con chim.

Phương Khác ngồi khoanh gối, linh lực trong kinh mạch vận chuyển càng nhanh. Hiện tại tình trạng của y rất tốt, y không nghĩ trong tình huống như thế, cư nhiên lại đột phá. Hơn nữa đột phá rất tự nhiên, nước chảy thành sông. Cái giá cản lại tu sĩ kỳ nguyên anh, chính là một phần hai huyết mạch năm mươi tộc trong thượng đan điền. Huyết dịch đó dường như có tác dụng không nhỏ đối với Thái A. Không ngờ, sau khi bị bức đến cực điểm, y đột phá.

Phương Khác nhìn thức hải dần hồi phục sinh cơ, hồ thức hải bị thanh kiếm chém thành nhiều mảnh đã biến mất vô tung, không còn lưu lại bất cứ dấu vết nào. Hiện tại thức hải của y thật sự giống như một mặt biển nhìn không thấy điểm cuối. Chỉ là trong một thức hải thế này linh thức của y rõ ràng có chút mỏng manh, một tầng mỏng nhìn cái là thấy đáy. Sương khí mông lung phân tán đều đặn. Cảm giác ân ẩn đau trong đầu cũng biến mất. Mối họa ngầm lưu lại trong thức hải lần trước coi như đã giải quyết.

Thanh kiếm trong thượng đan điền cũng thành thật bị huyết dịch năm mươi tộc bao lấy, răng nanh cũng thu lại. Lúc giao dịch với Thái A y đã chuẩn bị tâm lý thức hải lại bị thanh kiếm thi ngược lần nữa, không ngờ được lần đột phá này lại áp chế thanh kiếm đó về. Hơn nữa kinh mạch nứt vỡ sau khi được tu sửa đã mở rộng không ít.

Hiện tại Phương Khác là toàn thân thư sướng.

“Nhữ tu luyện Thông Huyền Kinh?” Tình cảnh trước mắt chuyển biến, Phương Khác chẳng kinh ngạc chút nào. Y đã quen mỗi khi Thái A xuất hiện luôn đột ngột thế này rồi.

Thái A vẫn lạnh nhạt chắp tay đứng như mỗi khi xuất hiện. Phương Khác nhìn nhìn, cảm thấy đường vân màu máu trên trán Thái A đã ảm đạm đi nhiều.

“Đúng, ngươi biết Thông Huyền Kinh?” Phương Khác vừa hỏi vừa tỉ mỉ

đánh giá biển hoa một phen. Sao y lại cảm thấy biển hoa này càng lúc càng nhỏ nhỉ? Hơn nữa âm thanh suy yếu của Thái A trước đó cũng không phải ảo giác của y. Nhưng màu của hoa này… y nhìn những đóa hoa vốn màu đỏ còn hơi thiên đen bây giờ rõ ràng chuyển thành đỏ rực tự nhiên.

“Tà môn ngoại đạo.” Thái A nhàn nhạt nói, đôi mắt ảm đạm không ánh sáng chẳng chớp một cái nhìn Phương Khác: “Thông Huyền Kinh là từ [Ly Tương thần công] của phật tu bóp méo ra, tự cho rằng đã dung hợp [Ly Tương thần công] và huyễn thuật lại với nhau, nhưng thực tế đã đi sai đường. Mất đi nghĩa gốc của [Ly Tương thần công].”

“A?” Tà môn ngoại đạo? Phương Khác chớp chớp mắt.

“Không cần lo lắng, Thông Huyền Kinh nhữ luyện không phải Thông Huyền Kinh chân chính, hơn nữa thứ nhữ tu luyện là quyển thượng Thông Huyền Kinh, pháp quyết huyễn thuật được viết trên nó tuy bình thường, nhưng đối với nhữ lại có ích lợi.” Thái A nói.

Cái gì gọi là tuy bình thường, nhưng đối với ngươi lại có ích lợi? Phương Khác trợn trắng mắt, Thái A nhìn thì thản nhiên, thực chất rất kiêu ngạo nha.

“Sao ngươi biết ta luyện Thông Huyền Kinh?” Phương Khác hỏi.

“Ngô cũng từng luyện. Vừa nhìn là biết.” Thái A nhàn nhạt nói: “Hôm nay ngô gọi nhữ đến, là muốn cho nhữ biết. Hiện nay huyết mạch năm mươi tộc trong thượng đan điền của nhữ chỉ còn lại một phần hai, chế ước đối với dấu ấn kiếm ý sẽ càng thêm không đủ. Về sau, dấu ấn kiếm ý sẽ phát tác càng thường xuyên. Lần này đúng lúc nhữ gặp dịp đột phá, lần sau thì sẽ không may mắn như thế nữa.”

Phương Khác gật đầu, tỏ vẻ đã biết. Khi y quyết định đã biết hậu quả là gì.

Huyết mạch năm mươi tộc có thể khắc chế dấu ấn kiếm ý, y cũng đoán được. Nhưng hiện tại đối với dấu ấn kiếm ý, cảm giác sợ hãi đã giảm đi nhiều. Y có thể chịu đựng một lần, đương nhiên có thể chịu đựng hai lần, ba lần. Đã đưa ra chọn lựa, thì tất nhiên sẽ không hối hận.

------oOo------

Chương 48: Cốc Lương Thương

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Ngươi không sao chứ?" Phương Khác đột nhiên hỏi như thế, trạng thái suy yếu của Thái A lúc đó y cũng chú ý thấy. Cái cảm giác như sắp sửa biến mất đó làm y mơ hồ thấy bất an.

"Ngô không đáng ngại." Thái A nhìn Phương Khác một cái mới nói: "Phải lo là nhữ, sau khi về thành Nguyệt Quế, hành sự cần nên cẩn trọng hơn nữa. Tại thành Nguyệt Quế người có thể nhận ra Thái A kiếm không ít. Năm đó khi Cốc Lương Mâu cầm Thái A kiếm hoành hành đại lục Thanh Hoa là bắt đầu từ hải vực [Tam Nguyên hải] này đến thành Nguyệt Quế, mang chiến tranh đến cả đại lục Thanh Hoa. Vì thế, thành Nguyệt Quế chắc có thẻ ngọc ghi chép chuyện năm đó."

Phương Khác gật đầu, Thái A kiếm hiện tại lại nằm trong tay một tu sĩ trúc cơ như y, nếu bị biết thì y xong đời rồi. Có điều, thời gian họ ở chung không tính là ngắn, Thái A chưa từng biến hóa biểu cảm, y bèn hỏi: "Linh kiếm đều giống như ngươi… trang trọng nghiêm túc sao?"

Thật ra y muốn nói là mặt liệt, nhưng ngẫm lại có khi Thái A không cách nào hiểu nổi mặt liệt.

Thái A nhìn chằm chằm Phương Khác, không hiểu sao y lại cảm thấy dường như tâm trạng Thái A trở nên ác liệt.

"Bắt đầu từ hôm nay ngô sẽ thực hiện ước định khiến nhữ trở nên mạnh hơn. Vậy thì, bắt đầu từ bây giờ luôn." Thái A nói, phất tay áo.

Cảnh tượng trước mắt liền trở nên mơ hồ. Phương Khác bắt đầu phòng bị, chuyện gì đây? Điều kiện của họ lúc trước đúng là muốn Thái A khiến y mạnh hơn, còn y thì đến di phủ lấy bản thể Thái A ra. Nhưng sau đó trừ cho y kiếm quyết ra Thái A không còn động tác gì khác, bây giờ hắn lại muốn làm gì?

Biển hoa và Thái A trước mắt biến mất, trên đỉnh đầu là bầu trời như được nước tẩy rửa qua. Xung quanh là một vùng sa mạc vàng hồng, mà lúc này Phương Khác đang đứng trên một võ đài hình vuông. Võ đài này cực lớn,

đủ để tu sĩ kỳ kim đan đấu pháp.

Đây cũng là hư hóa sao? Phương Khác hồ nghi, nhưng lại không cảm ứng được chút dấu hiệu hư hóa nào, cũng không cảm ứng được một chút linh lực nào, có nghĩa là tại nơi này không thể vận dụng linh lực.

Quả cứ như thật. Phương Khác tỉ mỉ đánh giá hoàn cảnh xung quanh, còn có một thanh thiết kiếm dưới đất. Sẽ không giống như y nghĩ chứ? Vừa nhặt thiết kiếm lên đã cảm thấy sau lưng có biến hóa linh lực, y quay phắt người lại.

Sau lưng xuất hiện một người giả bằng gỗ vàng nâu.

Con rối? Phương Khác kinh ngạc, chỗ linh lực dao động đó chỉ có một mộc nhân lớn bằng người thật. Mộc nhân này mặc áo giáp màu đen. Áo giáp này do sợi sắt hoặc vòng sắt đan vào nhau thành dạng áo, mỗi vòng cài vào với bốn vòng khác, nhìn như dạng lưới. Đây là Hoàn Tỏa giáp.

Mộc nhân này nhìn đầy máy móc và cứng ngắc, nhưng chỗ mắt được khảm hắc diệu thạch thì lóe tia sáng lạnh. Tay cầm một thanh trường kiếm loe lóe hàn quang. Không thể nhìn ra tu vi của nó.

“Giết!” Một tiếng quát giận dữ, như vàng đá va nhau, mộc nhân giơ trường kiếm trong tay chém xuống.

Quả nhiên đúng như y nghĩ, Thái A ném y vào đây đánh võ đài. Tuy không biết chỗ này là nơi nào, nhưng rất tốt, vô cùng tốt. Kiếm tu chỉ có trong thực chiến mới có thể chân chính lĩnh ngộ kiếm ý. Phương Khác dùng kiếm cản lại, giật lùi một bước, kiếm này rất nặng, nặng ngoài dự liệu của y.

“Giết!” Con rối gỗ lại vung kiếm, Phương Khác tránh đi, trở tay đâm một kiếm.

“Keng.” Thiết kiếm bị áo giáp cản lại, chẳng thể đâm vào một chút nào.

“Keng, keng, keng, keng.” Tiếng va chạm vang lên không ngừng.

Phương Khác lại cản tiếp một kiếm, đã qua không đưới trăm hồi rồi, nhưng lại không có chút biện pháp nào với con rối này. Tuy thân thủ con

rối không đủ linh hoặc, nhưng lực lại vô cùng lớn, đã thế lực phòng ngự cực cao. Dựa vào thiết kiếm trên tay y cũng không cách nào đâm xuyên áo giáp trên người con rối.

Nhược điểm của nó ở đâu? Phương Khác híp mắt lại, chủ yếu tấn công bộ vị yếu hại. Nếu là con rối hình người, vậy thì cứ thử những chỗ yếu hại của con người vậy.

Phương Khác tấn công những bộ vị chí mạng đối với người, quả nhiên con rối chịu ảnh hưởng càng lúc càng lớn.

Trong biển hoa màu máu, Thái A vô cảm nhìn cảnh tượng trước mắt, thần thái cực kỳ nghiêm túc, thân thủ Phương Khác bây giờ rõ ràng khác biệt trước kia rất lớn. Xem ra khổ luyện mỗi ngày không hề lãng phí. Mái tóc dài màu bạc của Thái A phất phơ, đóa hoa màu đỏ trong thức hải cũng như bị gió thổi.

Rõ ràng đã chọn kiếm quyết vô danh đó, nhưng kiếm chiêu sử ra lại có dấu vết của Thái A kiếm. Khóe môi Thái A động động, dường như muốn cười, nhưng cuối cùng chỉ tạo nên vẻ cứng ngắc trên mặt. Phương Khác, Thái A kiếm quyết, nhữ không muốn học thì không học được sao?

Người gieo dấu ấn Thái A kiếm trong thượng đan điền của Phương Khác, đã khiến Thái A kiếm dung nhập vào máu xương y. Phương Minh Viễn… tham niệm khiến tộc Cốc Lương bị diệt, khiến tộc Thương Lục diệt vong, cuối cùng cũng khiến phân chi Phương gia bị diệt sạch toàn môn. Thái A nghĩ đến thông tin có được trong một phần hai huyết dịch năm mươi tộc Phương Khác đã giao ra, trên mặt hiếm khi xuất hiện thần tình tên là bi thương.

Nhìn Phương Khác đánh tan con rối, Thái A vung tay.

Phương Khác như bình thường rời khỏi thức hải, Thái A vuốt thanh trường kiếm như hình với bóng của mình, màu máu đã nhạt đi nhiều.

Phương Khác là người tỉnh táo dị thường. Thà chết, cũng không nguyện ý kết khế ước với hắn.

Đáng tiếc, Thái A khẽ rũ mắt, vì cứu người, Phương Khác hai lần thỏa hiệp. Nhược điểm của nhân tính. Nếu có một ngày, vì cứu người, giữa đạt

thành khế ước và thấy chết không cứu, Phương Khác sẽ chọn thế nào?

“Nhữ tập hợp một vài thẻ ngọc về du ký hoặc cảm ngộ cho ngô.”

Phương Khác vừa ra khỏi thức hải Thái A, đã nghe được câu nói đó.

“Hả. À, được rồi. Nếu không ngươi bị vây trong di phủ như thế nhất định rất nhàm chám.” Phương Khác đáp ứng ngay.

Không thấy Thái A nói gì, Phương Khác mới chậm rãi mở mắt ra. Tỉ mỉ đánh giá hoàn cảnh hiện tại của mình, thấy trên tay Diệp Vu Thời là một quyển sách, đang xem rất chăm chú. Phương Khác có chút kinh ngạc, phải biết tu chân giả, bình thường đều trực tiếp dùng linh thức quét thẻ ngọc, trong một thẻ ngọc nho nhỏ chứa đựng rất nhiều nội dung, nhưng một tu chân giả có thể chớp mắt ghi hết toàn bộ nội dung trong thẻ ngọc vào não. Còn sách bằng giấy, nội dung ít hơn thẻ ngọc nhiều, bình thường chỉ cần lật một lượt là có thể hoàn toàn hấp thụ. Trừ khi, là công pháp hoặc nội dung nào đó khá khó hiểu.

Tuy có hơi hiếu kỳ, nhưng Phương Khác không làm phiền Diệp Vu Thời, mà dứt khoát ngồi lại tỉ mỉ phân tích quá trình giao thủ với con rối đó. Liên tục diễn luyện lại trong đầu, có lẽ lúc con rối chém ra chiêu đó, đổi chiêu khác sẽ tốt hơn.

Qua rất lâu, khi trời mông lung sáng, hai người mới rảnh rỗi.

Suy nghĩ một chút, Phương Khác kể lại chuyện lão đạo trúc cơ và Dực Ngưu giác cho Diệp Vu Thời nghe. Chuyện hôm nay, nhất định đã tạo nên sóng gió khắp thành Nguyệt Quế. Lão đạo kia nghe tin có tu sĩ Cửu Châu cũng ở trên đại lục Thanh Hoa giống mình không chừng sẽ càng thêm cảnh giác. Giờ đã đánh rắn động cỏ mất rồi. Muốn tìm một người như thế rất phí thời giờ, phí thời giờ không sao, chỉ là hy vọng lão đạo kia đừng trở lại đại lục Cửu Châu.

“Xem ra, thành Nguyệt Quế này chúng ta không đi không được.” Diệp Vu Thời ngừng một chút, mới nói.

Phương Khác gật đầu, quả thật là thế: “Diệp Vu Thời, huynh có phát hiện gì trong yêu phủ không? Sao cũng đến thành Nguyệt Quế rồi?”

“Sau khi ta vào Huyết mạch tinh hải không phát hiện bất cứ dấu vết của trận truyền tống nào, ta hoài nghi trận truyền tống của Thanh Lĩnh tản nhân có phải là trận truyền tống đơn hướng không. Sau đó vì sắp sửa kết đan, ta liền vào tầng hai yêu phủ. Khi đó ta mới biết, trận truyền tống giữa đại lục Thanh Hoa và đại lục Cửu Châu có hằng hà sa số, một trận truyền tống được biết đến, là ở thành Nguyệt Quế.”

“Nhưng trận truyền tống này bị một môn phái trông chừng, hơn nữa môn phái này cũng là môn phái phụ thuộc yêu phủ. Chưởng môn nhân là tu sĩ hậu kỳ nguyên anh tên Lục La tiên tử. Môn phái này tuy nhỏ, nhưng lại có ba tu sĩ nguyên anh, một đại năng giả kỳ xuất khiếu. Chúng ta muốn mượn trận truyền tống này không có bao nhiêu hy vọng. Nhưng nếu lão đạo mà đệ nói có thể qua lại giữa hai đại lục, vậy tìm được ông ta, khả năng trở về của chúng ta sẽ càng lớn.” Diệp Vu Thời híp mắt lại, rõ ràng thoải mái hơn nhiều, dứt khoát gối tay sau đầu, ngồi tựa vào màn linh lực. Động tác này do hắn làm ra, lại có mấy phần truyền thần.

Phương Khác cũng ngáp một cái, điều chỉnh tư thế ngồi cho thoải mái.

“Còn có, ta nghĩ tin tức này chắc sẽ làm Phương sư đệ hứng thú.” Diệp Vu Thời cười nhếch mép.

“Cái gì?” Phương Khác ngửa đầu nhìn bầu trời trong xanh, bất giác sinh ra mấy phần lười biếng, cảm giác nhàn nhã này, ngẫu nhiên thả lỏng một chút cũng không tồi.

“Ta nghe được không ít tin tức về tộc Thương Lục. Ba ngàn năm trăm năm trước tộc Cốc Lương bị diệt là hành vi chung của yêu ma tu đại lục Thanh Hoa và đại lục Hoang Mạc. Nhưng thực tế thế lực tham gia chuyện này rất nhiều, một phần là thù gia của tộc Cốc Lương, đa số lại là hành vi làm vì lợi ích. Trong đó không thiếu thế lực nhân tộc đại lục Cửu Châu chen vào. Dù sao gia sản tộc Cốc Lương rất là phong phú. Chỉ có một chỗ khó hiểu là… năm mươi tộc, một trong những thế lực lớn nhất đại lục Thanh Hoa khi đó lại không tham gia chuyện này, thậm chí có dấu hiệu chứng minh, tộc Thương Lục âm thầm giúp đỡ tộc Cốc Lương.”

“Mà năm mươi tộc lấy chuyện này làm ngòi nổ bắt đầu phân liệt. Một vài lời đồn còn nói năm đó tộc Cốc Lương không bị diệt vong hoàn toàn, đích tôn của Cốc Lương Mâu, Cốc Lương Thương được tộc Thương Lục nuôi lớn.” Diệp Vu Thời chậm rãi kể.

“Sau đó, điều khiến ta hơi để ý là, nghe đồn nguyên nhân tộc Thương Lục diệt vong chính là vì Cốc Lương Thương, dường như còn liên quan đến Thái A kiếm. Có người nói, từng thấy Cốc Lương Thương đeo Thái A bị gãy.”

Phương Khác giật mình, y có một dự cảm mãnh liệt… Cốc Lương Thương và Thái A nhất định có quan hệ gì đó. Khi đó lúc gặp ngôi sao huyết mạch của tộc Thương Lục, Thái A đã có vẻ để ý, còn cả sự khác biệt thời gian…

Có lẽ Thái A cũng bị vây trong di phủ vào niên đại đó.

Phương Khác rầu rĩ gãi đầu, cảm giác này, cứ như chỉ cách chân tướng một đường ranh giới, nhưng bất luận thế nào y cũng không thể bước qua đường ranh giới này. Phương Khác suy nghĩ nửa ngày vẫn không cách nào đoán ra Thái A rốt cuộc là gì.

------oOo------

Chương 49: Hiếu kỳ

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Phương Khác, đệ có từng nghĩ đến, hắn không phải linh kiếm.” Vẻ mặt Diệp Vu Thời khá lạnh, con mắt hẹp dài hơi cong lại.

Phương Khác sửng sốt, đương nhiên y từng nghĩ qua. Nhưng nếu Thái A không phải kiếm linh thì là gì chứ? Hoặc là người, hoặc là yêu, hoặc là ma. Chẳng qua… dựa vào tướng mạo, mái tóc màu bạc còn có dung mạo tuấn mỹ không giống người thật đó, giống yêu hơn nhỉ? Ma thì y chưa từng thấy.

“Không phải kiếm linh thì lại là gì chứ? Liên hệ giữa hắn và ta là dấu ấn kiếm ý đó.” Phương Khác khoát tay, y không moi ra được thứ gì hữu dụng ở chỗ Thái A cả, Thái A có nói dối hay không y cũng không nhìn ra, hoàn toàn giống như khắc tinh.

“Kiếm gãy, linh vong. Mà kiếm gãy tuyệt đối không thể có kiếm linh.” Diệp Vu Thời tùy ý liếc Phương Khác một cái, ngữ khí chém đinh chặt sắt.

“Ta biết lai lịch Thái A quái dị… nhưng ta nghĩ, ta sẽ biết ngay thôi. Hắn rốt cuộc là thần thánh phương nào, chỉ cần trở về đại lục Cửu Châu, ta nghĩ Phương gia có thể cho ta đáp án.” Phương Khác nhún vai, cười đầy hàm ý. Phương Minh Viễn, Hách Liên Nhược, dấu ấn kiếm ý, đầu mối của y đã đủ rồi.

Nghe Phương Khác nói thế, Diệp Vu Thời không nói thêm gì nữa.

Đột nhiên, Phương Khác nghĩ đến gì đó, mặt trở nên quái dị. Y không nghĩ đến thành Nguyệt Quế thì thôi, vừa nghĩ đến đã nhớ tới Khoản Đông Nhiên gì đó, một đại nam nhân lại đi sắc dụ, một đại nam nhân lại có ngoại hình như thế. Loại này mới là thụ đây… kiểu như Diệp Vu Thời nhìn thế nào cũng chẳng giống thụ. Phương Khác đánh giá Diệp Vu Thời từ đầu đến chân một lượt.

Nếu Diệp Vu Thời cũng làm những hành động đó… Phương Khác thử nghĩ dáng vẻ Diệp Vu Thời lúc vào vai sắc dụ, lập tức lông tơ dựng hết lên. Quá đáng sợ… Phương Khác lặng lẽ quay đầu. Hoàn toàn khủng bố, đã có thể nói là khủng hoảng. Diệp Vu Thời lạnh nhạt thanh lãnh vẫn tốt hơn, nếu thật sự biến thành yêu mị. Chậc… y sẽ cười điên mất.

Thật ra bây giờ, y cũng không còn bài xích nam nam như trước kia, tại tu tiên giới, đây là rất thường gặp, là tu tiên giả, vốn thọ mạng cực dài, vì thế đối với con cháu không xem trọng như phàm giới. Cũng do đó giới tính của đạo lữ rõ ràng không còn quan trọng.

“Diệp Vu Thời, sau này đạo lữ của huynh sẽ là nam tử hay nữ tử?” Phương Khác vẫn nhịn không được hiếu kỳ hỏi.

Diệp Vu Thời trầm mặc một hồi mới nói: “Đệ hỏi cái này làm gì?”

“Ta hiếu kỳ.” Phương Khác trả lời rất chân thành, ánh mắt nhìn Diệp Vu Thời thành khẩn hết sức.

“Ta chưa từng nghĩ đến.” Diệp Vu Thời liếc mắt nhìn Phương Khác. Đột nhiên có hơi mất tự nhiên. Ánh mắt Phương Khác vô cùng quái dị… có hiếu kỳ, còn có những thứ khác làm hắn không thoải mái. Giống như đã xác định cái gì đó. “Ta chưa từng nghĩ đến mấy chuyện này, đạo lữ không tất yếu, con đường tu tiên rất dài, nếu đối phương không thể theo kịp bước

chân đệ, thì chỉ có thể trở thành trở ngại của đệ. Phương sư đệ, ta khuyên đệ thay vì đặt tâm tư vào chuyện đó, không bằng chuyên chú tu hành. Đạo lữ gì đó, ít nhất cũng lên đến nguyên anh rồi hẵng suy nghĩ tới."

Sao y lại có cảm giác như lúc học trung học bị chủ nhiệm lớp hay cha mẹ cảnh cáo không thể yêu sớm thế này.

"Khụ… ta chỉ muốn hỏi một chút thôi. Huynh cảm thấy đạo lữ nam tính thế nào?" Phương Khác sờ cằm, không chết tâm tiếp tục hỏi.

Kết quả ánh mắt Diệp Vu Thời nhìn y lại trở nên kỳ quái.

"Phương sư đệ…" Diệp Vu Thời dường như đang cân nhắc dùng từ.

"Hả?" Phương Khác tròn mắt đợi Diệp Vu Thời trả lời.

Tiếc là cuối cùng, Diệp Vu Thời lại quay đầu đi, nhàn nhạt nói một câu: "Phương Khác, chúng ta nên ngự kiếm đi thôi. Sau khi đến thành Nguyệt Quế chúng ta phải chuẩn bị ở lại thời gian dài."

Lẽ nào y hỏi vấn đề rất kỳ quái sao? Phương Khác lấy linh kiếm ra, theo sát phía sau. Mà lúc này Diệp Vu Thời đã là tu sĩ kim đan, có thể lăng không mà đứng, không cần dựa vào linh khí.

"Diệp sư huynh, sư đệ đấu pháp với người khác chỉ mới mấy lần mà thôi, nhưng liên tiếp hai lần đã gặp phải sắc dụ, lẽ nào là vì ta có bộ dáng rất háo sắc sao?" Phương Khác theo sau Diệp Vu Thời, ra vẻ ta rất thành khẩn hỏi. Tuy ngữ khí trêu cợt, nhưng trong lòng y vẫn cảm thấy câm nín lắm, bị nam nhân sắc dụ quả thật đã làm mới tam quan của y, y chưa từng nghĩ có một ngày sẽ bị nam nhân sắc dụ.

"Phương sư đệ, câm miệng." Năm chữ này Diệp Vu Thời gần như là nghiến ra từng chữ, cho dù trên mặt vẫn mang nụ cười ôn hòa, nhưng Phương Khác cảm giác được khí lạnh rõ ràng.

Chậc… thì ra nói vấn đề này với Diệp Vu Thời còn có hiệu quả như thế. Phương Khác cười, nụ cười sáng lạn vô cùng, có cảm giác như vừa giành được thắng lợi.

"Là sư huynh, lẽ nào không nên phân ưu giải khó cho sư đệ sao?" Phương

Khác hỏi.

Hai người bay về phía thành Nguyệt Quế.

Thành Nguyệt Quế không bình lặng như vẻ ngoài của nó.

“Thành chủ, lệnh truy nã đã soạn xong.” Thị tùng hai tay nâng lệnh truy nã màu vàng cho thành chủ thành Nguyệt Quế.

Thành chủ nhìn cũng không nhìn, chỉ vung tay: “Đem đi dán đi.” Thật là mệt mỏi, yêu phủ này càng lúc càng cuồng ngạo, căn bản không đặt thành chủ này vào mắt, Vệ Mâu Lưu kia sau chuyện ngay cả chào cũng không chào một tiếng. Nhưng ông có thể làm gì chứ? Nghĩ đến hình ảnh ghi lại trong thẻ ngọc, ông không khỏi run lên.

Năm đó đại quân yêu vệ hoành hành thành Nguyệt Quế, chôn sống hơn ba vạn hàng binh. Thủ đoạn thiết huyết đó khiến người ta rét lạnh, cũng từ đó chấn khiếp thành chủ đời sau. Nhưng sau này yêu phủ lại không có ý định khống chế thành trì, mà đề bạc đại tộc chưởng quản thành trì, tộc Thạch Hộc của ông bèn chưởng quản thành Nguyệt Quế.

Thành chủ thành Nguyệt Quế đứng ngồi không yên, thanh kiếm trên tay tu sĩ tên Phương Khác kia càng lúc càng rõ ràng trong đầu ông, càng lúc càng quen mắt. Thành chủ thoáng cái nghĩ đến gì đó, đứng bật dậy, vội vã đi về một gian phòng.

Đây là một gian tu thất rất bình thường, cả căn phòng chỉ có một cái bồ đoàn mà thôi, nhưng trên mặt sàn lại chi chít vô số cấm chế, nếu không phải là thành chủ thì không thể nào vào được căn phòng này.

Thành chủ sau khi bước vào, liền trực tiếp quỳ trên bồ đoàn, lấy ra một con dao nhỏ rạch ngón tay mình, máu đỏ tươi nhỏ lên sàn. Linh quang lóe lên, một đạo phù văn xuất hiện, tiếp đó thành chủ biến mất khỏi phòng.

Thành chủ xuất hiện trong một căn phòng khác có bố cục y hệt căn phòng kia, chỗ duy nhất khác, là trong phòng này trôi nổi rất nhiều thẻ ngọc. Những thẻ ngọc này được màn linh lực nho nhỏ bao lấy, lơ lửng trên không.

Thành chủ tìm kiếm xung quanh một hồi, lấy ra một thẻ ngọc, vội vã dán

lên trán.

“Nếu các nhữ muốn ngăn cản, chỉ có một con đường chết.” Một thanh niên tuấn mỹ chỉ khoảng hai mươi tuổi, mái tóc đen đơn giản buộc sau đầu, đứng phía trên thành Nguyệt Quế, gió biển ẩm mặn thổi đạo bào hắn bay phần phật.

Đứng đối diện hắn là mười tu sĩ.

“Ngươi đi không được đâu, trừ khi ngươi để lại Thái A.” Tu sĩ dẫn đầu nói.

Thanh niên tuấn mỹ nhàn nhạt đảo mắt qua: “Vậy thì chết thôi.”

Thành chủ đặt thẻ ngọc xuống, trán đổ mồ hôi lạnh, tử trạng thảm thiết của mười tu sĩ kia sau đó, thực là không nỡ nhìn thẳng, huống chi mười tu sĩ kia còn là tu sĩ số một số hai thành Nguyệt Quế năm đó. Tu sĩ kỳ nguyên anh, xuất khiếu đều chết một cách đơn giản trên tay thanh niên. Trận chiến này, thành Nguyệt Quế sụp đổ hơn nửa.

Mà thanh kiếm gãy trong tay thanh niên tuấn mỹ không khác gì kiếm trong tay Phương Khác, trừ màu sắc…

Kiếm gãy trong tay thanh niên tuấn mỹ là màu đen kịt, mà kiếm trong tay Phương Khác là màu đỏ máu.

Thanh kiếm này chính là Thái A, Thái A xuất hiện tại thành Nguyệt Quế rồi. Thành chủ tức giận mắng, cái này không phải chuyện tốt gì hết, sao thành Nguyệt Quế của ông luôn gặp chuyện xui xẻo vậy chứ? Ông làm thành chủ dễ dàng lắm sao? Vừa nghĩ đến trận chiến biến thái của thanh niên trong thẻ ngọc, còn cả sự phá hoại có thể nói là hủy diệt kia. Mặt thành chủ hết trắng rồi đen, đen rồi trắng.

Ông vội vã trở lại căn phòng cũ.

“Thu lệnh truy nã lại cho ta.” Thành chủ gầm lên.

Thị tùng dại ra một chút, sau đó nói: “Thành chủ… vậy không tốt lắm đâu, mọi người đều thấy dáng vẻ cuồng vọng của người đó tại thành Nguyệt Quế của chúng ta, chúng ta không có phản ứng gì, không phải tỏ rõ…”

“Yêu phủ đó không phải càng mất mặt sao, phủ thành chủ đừng tham gia vào vũng nước đục này.” Thành chủ lạnh lùng đảo mắt nhìn thị tùng, hoàn toàn không nhìn ra hoang mang trước đó, vẻ ung dung mà cao thâm khó dò lại xuất hiện trên gương mặt tròn mập mạp. Nếu thật sự bắt được Phương Khác đó mới là phiền toái, đến khi đó không phải đồng nghĩa với việc ông tự lĩnh đại phiền phức Thái A kiếm về thành sao? Ông chỉ hy vọng hai người đó đi càng xa càng tốt, tốt nhất đừng đến thành Nguyệt Quế của ông nữa.

Nhưng mọi chuyện luôn đi trái mong ước.

Hai ngày sau, một tòa dân trạch ở thành Nguyệt Quế được bán ra, chủ mua là một tu sĩ kỳ trúc cơ có thên Trần Khách. Sau đó hai tu sĩ dọn vào, hai người này chính là Phương Khác đổi tên là Trần Khách cùng Diệp Vu Thời. Thật ra cũng có người hiếu kỳ đối với tu sĩ dọn vào, nhưng sau không còn hiếu kỳ nữa, cũng chỉ là tu sĩ bình thường mà thôi. Vị tu sĩ đó mỗi sáng sớm đều sẽ luyện kiếm, nhưng chẳng có kiếm chiêu gì, đều luyện một vài động tác cơ bản nhất. Thỉnh thoảng còn nghe thấy trong phòng trong xuất hiện tiếng nổ, vốn ban đầu họ còn rất kinh ngạc, sau thì cũng thấy quen. Tính ra lại là hai người luyện đan làm nổ lò luyện thôi.

Lần này Phương Khác lại hóa trang thành bộ dáng khác, Diệp Vu Thời cự tuyệt Thông Huyền Kinh của Phương Khác, chỉ đeo đấu lạp lên. Thân là tu sĩ kỳ kim đan, những yêu vệ và tu sĩ khác không có gan làm gì hắn, lẽ nào họ còn dám bảo một tu sĩ kim đan ngoan ngoãn tháo đấu lạp xuống sao?

Hai người không thuê tu thất, mà mua một viện lạc nho nhỏ, vì cả hai đều vừa đột phá, hiện tại quan trọng nhất là củng cố tu vi, mà thuê tu thất chỗ bất tiện rất nhiều. Hơn nữa thuê tu thất thời gian dài sẽ dễ gây chú ý.

Phương Khác nhìn lò luyện lại nổ trước mắt, cười bất đắc dĩ. Ngày ngày bắt linh thủ đổi được linh thạch đều tiêu trong chuyện này rồi đó.

------oOo------

Chương 50: Giàu trong một ngày

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Diệp sư huynh, huynh vẫn nên đi thuê đan phòng đi.” Phương Khác bất đắc dĩ cười, nhìn lò luyện thứ mười bị Diệp Vu Thời làm nổ trong mấy ngày này.

Vốn Phương Khác muốn đến cửa hàng thuê đan phòng luyện tập luyện đan, Diệp Vu Thời rõ ràng nói không có chút hứng thú nào với luyện đan. Theo Phương Khác biết, Diệp Vu Thời học quả thật rất tạp, luyện khí, phù lục, trận pháp, thuật pháp, kiếm thuật, hơn nữa đều học không tồi, nhưng duy chỉ không biết luyện đan. Phương Khác nói thế, cũng chỉ là nói một chút, Diệp Vu Thời bèn nghĩ thử luyện đan. Dù sao so với Phương Khác lấy thủy linh căn làm chủ, hơn nữa không có đan hỏa, Băng Lưu Diệm của hắn bất luận luyện đan hay luyện khí đều là chọn lựa hàng đầu.

Nhưng khi thật sự luyện đan, lại xuất hiện vấn đề lớn, rõ ràng khi luyện khí Diệp Vu Thời khống chế Băng Lưu Diệm đến xuất thần nhập hóa. Nhưng không biết tại sao luyện đan lại luôn xuất hiện vấn đề thế này thế kia. Mới bắt đầu là trực tiếp luyện hư dược liệu, còn không là xuất hiện chuyện nổ lò luyện. Hôm nay còn tiếc hơn nữa, các bước hoàn toàn chính xác, cuối cùng khi thu đan, lại nổ.

Diệp Vu Thời ngồi xổm cạnh lò luyện, chân mày nhíu lại, đầu cũng không ngẩng lên trả lời: “Ừ.”

Phương Khác bèn ra khỏi cửa, mấy hôm nay nhìn Diệp Vu Thời luyện đan, cảm giác muốn thử luyện đan của y càng thêm mãnh liệt.

Tại phái Côn Luân, ngũ đại đường phân biệt truyền thụ luyện đan, phù lục, luyện khí, thuật pháp, võ kỹ. Từ lúc bị Trí Tiêu đạo nhân ném từ lầu ba Tàng Pháp các của Vạn Pháp phong xuống, Phương Khác đã tỉnh ngộ hiểu biết của mình về thế giới này thực sự rất ít, vì thế liền theo các đệ tử mới nhập nội môn đến ngũ đại đường một thời gian.

Những thứ cơ bản nhất đã làm rõ rồi, Phương Khác cũng thử luyện qua hai lần, luyện được đều là đan dược nhất phẩm, tuy lần đầu hoàn toàn thất bại, nhưng lần thứ hai đã thành công, tỷ lệ xuất đan cũng coi như bình thường.

Lúc Phương Khác ra ngoài có quay đầu lại nhìn Diệp Vu Thời, hắn cầm mảnh vụn lò luyện nghiêm túc kiểm tra. Cho dù mấy hôm nay Diệp Vu Thời thất bại rất nhiều lần, nhưng y có thể cảm giác được mỗi lần Diệp Vu Thời đều đang tiến bộ, hơn nữa Diệp Vu Thời không biểu đạt ra bất cứ vẻ

chán nản hay không muốn luyện đan nào. Có lẽ không bao lâu nữa Diệp Vu Thời có thể luyện ra được đan dược. Diệp Vu Thời quả thật không có hứng thú với luyện đan, hắn luôn tìm tòi như vậy chẳng qua là muốn xem thử sự khống chế của mình với Băng Lưu Diệm, xem có xuất hiện vấn đề gì trước kia chưa phát giác ra hay không.

Phương Khác đến khu mua bán, đi tới trước cửa một cửa hàng tên là [Đan Bảo các], cửa hàng chuyên môn bán đan dược này đều có cho thuê phòng luyện đan.

Mà trên đường có vài tu sĩ không ngừng nhìn cửa [Đan Bảo các], vì ở đây có một chiếc xe diêu hai càng mỹ lệ, linh thú kéo xe là Thanh Dực điểu.

Phương Khác hơi kinh ngạc, Thanh Dực điểu này coi như là chủng loại khá trân quý trong tọa kỵ phi hành, vậy mà có người nỡ dùng Thanh Dực điểu kéo xe ngựa, đây là linh thú kiểu chiến đấu đó.

Thanh Dực điểu nhẹ kêu một tiếng cao ngạo, âm thanh trong trẻo vô cùng, Hai cái vuốt thô to nhẹ cào lên mặt đá thanh thạch, mặt đá bị cào vụn cứ như đậu hũ.

Xem ra, hôm nay có nhân vật lớn đến [Đan Bảo các].

Phương Khác nghĩ nghĩ bèn đi vào.

“Khách quan, xin hỏi ngài muốn đan dược nào? Chỗ chúng tôi có đan được tứ phẩm trở xuống.” Điếm tiểu nhị tươi cười ra đón.

“Ta muốn thuê một phòng luyện đan.” Phương Khác đánh giá bố trí trong cửa hàng một chút, một cửa hàng khá lớn, trên giá gỗ bày các loại đan dược, bên cạnh còn có cầu thang bằng gỗ để lên lầu.

Điếm tiểu nhị có vẻ kinh ngạc rõ ràng, gã làm việc ở [Đan Bảo các] lâu như thế, có thể nói đối phương có luyện đan được hay không gã nhìn một cái là nhìn ra được đại khái. Đầu tiên là ngửi, trên người luyện đan sư bình thường đều có một cỗ ‘vị hỏa’ của phòng luyện đan hoặc là vị dược liệu ‘sống’. Cho nên bình thường khách vừa vào gã đã có thể phân biệt được đối phương muốn mua đan dược hay muốn thuê phòng luyện đan. Nhưng rất nhanh gã lại trưng ra nụ cười: “Vậy khách quan, ngài muốn thuê đan phòng kiểu nào? Chúng ta có hai loại phòng, một là địa hỏa, một là khoáng

thạch hỏa. Khoáng thạch hỏa này lại phân làm hai loại âm dương. Mà phẩm chất đan phòng cũng phân làm thượng trung hạ, ngài muốn loại nào?”

“Ta…” Phương Khác còn chưa nói xong đã bị một tiếng oán trách của nữ trên lầu ngắt đứt.

“Đan Bảo các kiểu gì thế này? Ngay cả đá Tinh Thần cũng không có? Còn xưng là cửa hàng đầy đủ vật phẩm luyện đan nhất đại lục Thanh Hoa?” Ngữ khí tràn đầy bất mãn, còn mang theo nét duyên dáng của tiểu nữ sinh.

Sau đó trên lầu truyền đến tiếng bước chân bình bịch vội vã, một nữ tử mang vẻ tức giận chạy xuống, nói cho chính xác, là một tiểu nữ tu mười lăm mười sáu tuổi, sau lưng còn có một tu sĩ thần sắc lạnh nhạt.

Tu sĩ đó lập tức nhìn chằm chằm Phương Khác, chẳng qua chỉ một thoáng, Phương Khác đã cảm thụ được uy áp và cảnh cáo của đối phương.

Tu sĩ nguyên anh.

Tu sĩ đó chỉ nhìn Phương Khác một cái như thế rồi theo sau nữ tu ra khỏi cửa hàng, động tác không có chút đình trệ nào. Nếu không phải Phương Khác quả thật cảm giác được đối phương đánh giá mình một cái, y sẽ cho rằng đối phương căn bản không chú ý đến mình.

“Không phải ta chỉ làm mất đá Tinh Thần của hắn thôi sao? Có cần nổi giận với ta vậy không? Ta đền cho hắn một viên là được… thật là, không phải chỉ là một viên đá nát thôi sao. [Đan Bảo các] gì chứ, cái gì cũng không có. Văn…” Giọng oán trách của nữ tử vẫn còn truyền đến.

“Tiểu thư, cẩn ngôn.” Tu sĩ thần sắc lạnh nhạt kia ngắt lời nữ tu, hiển nhiên có vài từ là không thể nói ra.

Nữ tu lập tức không nói nữa, chỉ tức giận bĩu môi.

Phương Khác nhìn hai người đi tới chỗ xe ngựa, Thanh Dực điểu nhìn nữ tu ngồi lên, rõ ràng không vui lắm, lại cào cào mặt đá đã bị phá nát, bắt đầu đong đưa.

“Xú điểu, ngay cả ngươi cũng muốn chọc giận bổn tiểu thư sao? Ta không

ngồi được sao? Có tin hôm nay ta liền đòi ngươi… từ chỗ đó về không.” Lúc này, nữ tu càng thêm phẫn hận bất bình, ngữ khí nói chuyện mang theo quở trách đầy con nít. Tu sĩ đó cũng ngồi lên, Thanh Dực điểu mới chịu an phận, kêu lên một tiếng. Xe ngựa hai càng liền bay lên không trung, màn lụa nhẹ màu trắng trên xe ngựa bị gió thổi, trông cực kỳ xinh đẹp. Đôi cách của Thanh Dực điểu mở ra, mang theo linh quang màu xanh, xinh đẹp chói mắt.

Đợi chiếc xe đi mất bóng rồi, Phương Khác mới nhìn chưởng quầy từ lầu một đi xuống. Chưởng quầy lau mồ hôi lạnh trên trán, uy áp của tu sĩ nguyên anh không phải thứ ông chịu được, vốn cho là có khách hàng lớn đến, không ngờ lại là ôn thần.

“Chưởng quầy, đá Tinh Thần đó, là gì?” Phương Khác hỏi.

“À, khách quan, đá Tinh Thần là một loại khoáng thạch rất đặc biệt. Thường dùng để luyện đan, là một loại đá dẫn lửa vô cùng tốt. Nhưng gần ngàn năm nay, đá Tinh Thần càng lúc càng hiếm thấy.” Chưởng quầy nhìn Phương Khác một cái, đánh giá cách ăn mặc của Phương Khác, ngữ khí nhàn nhạt nói: “[Đan Bảo các] của chúng tôi lần trước vừa hay bán ra một viên, hiện tại thiếu hàng. Luyện chế một vài đan dược phẩm cấp cao dùng đá Tinh Thần thì dược tính sẽ nâng cao một cấp bậc. Nghe nói [Đan Vương] chính là đá dẫn lửa làm từ đá Tinh Thần.

Thật ra đâu phải đúng lúc không có, [Đan Bảo các] của thành Nguyệt Quế lần cuối cùng xuất hiện đá Tinh Thần là chuyện của năm năm trước rồi.

“Một viên đá Tinh Thần lớn bằng nắm tay đại khái giá bao nhiêu linh thạch?” Phương Khác bất giác sờ lên túi chứa đồ của mình.

Chưởng quầy rõ ràng không kiên nhẫn lắm: “Viên đá Tinh Thần bán ra lần trước, trọng lượng thực một cân tám lạng sáu, giá mười vạn hai ngàn linh thạch tiêu chuẩn.”

Phương Khác ngẩn ra, tay siết túi chứa đồ. Đều là… linh thạch đó, linh thạch đếm không xuể… sau đó y cắn răng, Thái A không phải đã nói đá Tinh Thần không có giá trị gì khác sao? Phương Khác nghĩ đến vô số đá Tinh Thần y đã ‘bỏ lỡ’ hôm đó, mặt đen đi hơn nửa. Đó toàn là linh thạch đó! Nhưng may mà, may mà y gần đây không có thêm thứ gì, nếu không có lẽ y sớm đã ném những viên đá Tinh Thần không hữu dụng lại chiếm

chỗ kia ra rồi.

Chưởng quầy thấy sắc mặt Phương Khác biến ảo rất kỳ lạ, bất giác nhíu mày, người này bị sao vậy?

“Chưởng quầy, vậy ngươi định giá cho ta thử xem?” Phương Khác đưa tay ra, trong lòng bàn tay rõ ràng là một viên đá Tinh Thần lớn bằng nửa bàn tay.

Chưởng quầy không dám tin nhìn nhìn.

“Đi, mời Mạc sư phụ ra.” Chưởng quầy nói với *** tiểu nhị, *** tiểu nhị sững ra một lát rồi lập tức chạy tới quầy.

“Đây… đây… nào nào nào, ngài theo ta lên lầu hai nói chuyện đi.” Chưởng quầy rõ ràng muốn lấy đá Tinh Thần trên tay Phương Khác, do dự một lát, lại thu tay về, tươi cười mời Phương Khác lên lầu hai.

Đẳng cấp trang hoàng ở lầu hai rõ ràng hơn lầu một không ít. Bày trí cũng không đơn giản chỉ là dan dược, mà là lò luyện, khoáng thạch, dược liệu, đủ loại đủ kiểu. Phương Khác đảo mắt qua một hàng lò luyện.

Phương Khác ngồi xuống ghế gỗ khắc hoa, chưởng quầy vội rót trà, hương trà vũ sương lập tức lan tỏa tứ phía.

Lúc này một tu sĩ cỡ hơn bốn mươi tuổi vừa gầy vừa cao bước lên lầu.

Chưởng quầy vội chắp tay nói với tu sĩ: “Mạc sư phụ, ngài đến xem thử xem, đây là đá Tinh thần đúng không?”

Phương Khác cũng tùy tiện đặt đá Tinh Thần lên bàn.

Mạc sư phụ cũng không khách sáo ngồi xuống chiếc ghế khác, cầm đá Tinh Thần lên, tỉ mỉ ngửi rồi lại nhìn, xong đánh giá Phương Khác một loạt từ đầu đến chân.

Vẻ mặt Phương Khác từ đầu đến cuối không hề thay đổi, dường như không để ý chút nào đến kết quả.

Mạc sư phụ lúc này mới chậm rãi gật đầu, nhưng vẫn không đặt đá Tinh

Thần xuống, mà cẩn thận đánh giá tiếp.

Trên mặt chưởng quầy thoáng cái hiện lên cuồng hỉ, sau đó trầm ổn lại nói với Phương Khác: “Khách quan, không biết đá Tinh Thần này tính sao?”

“Ông ra giá đi.” Phương Khác cười cười, nhẹ nhấp miếng trà.

Chưởng quầy lấy đá Tinh Thần từ tay Mạc sư phụ, rồi lấy tiếp một cái cân nhỏ: “Khách quan… hai lạng bảy, [Đan Bảo các] nguyện ý ra giá một vạn năm ngàn linh thạch tiêu chuẩn để mua từ tay ngài, ngài xem thế nào?”

Phương Khác nhàn nhạt đảo mắt nhìn chưởng quầy một cái, sau đó mới chậm rãi mở miệng: “Thành giao.” Thật ra trong lòng y khỏi nói có bao nhiêu vui sướng, giàu trong một đêm đó! Đột ngột bị nhiều linh thạch như thế trọi chúng, y sắp vui chết rồi đó được không.

Chưởng quầy vội vã lấy ra hai túi chứa đồ màu xanh, đẩy đến trước mặt Phương Khác. Phương Khác nhìn phù văn phía trên, đây là túi chứa đồ khá cao cấp. Dùng linh thức thăm dò, một cái một vạn linh thạch, một cái năm ngàn linh thạch.

“Ta muốn hai lò luyện đó, còn cả khoáng thạch dùng để làm đan hỏa.” Phương Khác lại đẩy túi chứa đồ đựng năm ngàn linh thạch về chỗ chưởng quầy.

Chưởng quầy cười cười, nhìn lò luyện Phương Khác chỉ: “Nhãn lực khách quan thật tốt, hai lò luyện này đều là hàng nhất đẳng. Vốn giá hai ngàn linh thạch một cái, hiện tại chỉ tính một ngàn tám trăm linh thạch tiêu chuẩn thôi. Ta sẽ chuẩn bị khoáng thạch thượng hảo cho ngài, không biết ngài có cần dược liệu không?”

“Khách quan, đi thong thả.” Chưởng quầy tiễn Phương Khác ra đến cửa, Phương Khác cười tạm biệt chưởng quầy.

Ôm một vạn linh thạch, còn rất nhiều dược liệu và khoáng thạch lò luyện. Phương Khác nghĩ, cái này có tính là thắng lợi trở về không?

Bấm ngón tay tính thử, trên người y còn rất nhiều, rất nhiều đá Tinh Thần… linh thạch không đủ dùng, liền bán một viên. Đúng là đơn giản thoải mái lại tốt đẹp như thế, không còn phải phát sầu vì linh thạch nữa rồi

đúng không?

------oOo------

Chương 51: Trận truyền tống

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thấy Phương Khác ra khỏi cửa, Mạc sư phụ đảo khóe mắt, chưởng quầy liền gật đầu.

“Mạc sư phụ, đây… đây.” Chưởng quầy nhìn đá Tinh Thần trên bàn chần chừ. Đá Tinh Thần này có phải có được quá dễ rồi không?

“Là thật, hơn nữa bất kể chất lượng hay phẩm chất đều là thượng thừa… niên đại quá cao, thời gian hình thành tuyệt đối trên năm ngàn năm.” Mạc sư phụ nhíu mày, lấy ra một hộp gỗ tiện tay bỏ đá Tinh Thần vào. “Người này lại không phải người khai thác quặng chuyên nghiệp, mà là một kiếm tu.”

Ngón tay Phương Khác xương cốt rõ ràng, thon dài trắng nõn, không thô sần như người khai thác quặng. Nhưng ngón tay và lòng bàn tay có vết chai, hơn nữa dáng vẻ tinh thần đầy đủ, tư thế ngồi đoan chính, khí thế cũng không thu lại hết. Mạc sư phụ vừa nhìn thấy Phương Khác là đã đoán được.

“Vậy…” Chưởng quầy cười nịnh nọt, nói chuyện ngập ngừng ấp úng.

“Xem thử có lai lịch gì, đừng quá mức, có thể kết giao thì kết giao. Không thể kết giao cũng phải lưu lại ấn tượng tốt.” Mạc sư phụ trừng chưởng quầy một cái, tuy chưởng quầy này đã làm rất nhiều năm nhưng vẫn không biết tiến lùi, tâm tư luôn đặt trên đường rẽ. Nhưng ông cũng có thể lý giải, đã gần năm mươi rồi, lại đình trệ ở bình cảnh mấy năm hơn. Trở nên nóng ruột cũng là điều dễ hiểu. “Lục La tiên tử đã xuất quan, ta sẽ giúp ngươi cầu thử.”

Chưởng quầy vội thu lại nụ cười trên mặt, bái một lễ thật sâu. Phần ân tình này không nhỏ, tu sĩ nguyên anh chỉ cần nhắc nhở một phen đã là cơ duyên cực lớn.

Lúc này, một tu sĩ vội vàng chạy vào, chắp tay chào chưởng quầy một cái: "Chưởng quầy, mất dấu rồi. Hình như y biết có người đi theo y, chớp mắt đã không thấy."

"Cái gì? Ngươi bị phát hiện?" Chưởng quầy giật mình kêu lên, không dám tin tưởng. Phải biết những tu sĩ này chuyên tu luyện pháp quyết để làm chuyện này, sao lại mất dấu một tu sĩ trúc cơ được?

Tay Mạc sư phụ khựng một chút, xem ra giao hảo là không thể rồi. Chỉ hy vọng đối phương đừng lưu lại ấn tượng gì xấu.

Thật ra Phương Khác không phát hiện có tu sĩ theo đuôi mình, chỉ là thời gian này, hành sự phải càng thêm cẩn thận, vì thế vừa ra ngoài đi vào đám đông đã lặng lẽ đổi dung mạo.

Nếu đã không cần luyện đan, vậy đến khu mua bán xem thử có tin tức của lão đạo kia không. Hôm đó thử thăm dò ở khu mua bán, không ngờ lão đạo còn có chút danh tiếng, luôn mang lượng lớn hàng hóa bán cho những cửa hàng đó, y nghĩ lão đạo đại khái muốn kiếm khoảng chênh lệch giá. Dù sao giá cả linh dược và khoáng vật ở đại lục Thanh Hoa và đại lục Cửu Châu không giống nhau.

Nhưng lão đạo đó mỗi nửa năm mới xuất hiện một lần, vì thế y chỉ có thể đợi đến ngày lão đạo xuất hiện. Do đó y thuê riêng con buôn tin tức, nắm giữ tin tức lão đạo mọi lúc. Phương Khác bấm ngón tay tính toán, đến hôm nay, đại khái đã nửa năm rồi, cho nên lão đạo cũng sắp xuất hiện.

Nhìn thẻ ngọc trên không ít quầy hàng, Phương Khác nghĩ nghĩ rồi dừng bước, tỉ mỉ kiểm tra. Vừa nhìn, mới phát hiện có rất nhiều du ký, nhưng thẻ ngọc tâm đắc cảm ngộ lại cực ít, phần lớn là một vài ngôn ngữ giả vờ giả vịt, không có bao nhiêu tác dụng. Vì thế trong số thẻ ngọc du ký, Phương Khác chọn những cái khác nhau để mua, còn đặc biệt phân loại một chút.

Suốt đường chọn chọn lựa lựa mua rất nhiều thẻ ngọc, cuối cùng cũng đến nơi.

Một quầy hàng rất bình thường. Quầy hàng này chỉ là một cái bàn dài, bày các loại linh dược. Chủ quầy đang tỉ mỉ chỉnh lý đồ trên quầy. Phương

Khác bước qua, gõ bàn, sau đó đặt một thẻ bài gỗ xuống.

Chủ quầy nhanh chóng lấy thẻ bài gỗ, sau khi kiểm tra, móc ra một tờ giấy đưa cho Phương Khác.

Phía trên là một đại danh tỉ mỉ.

“Khách nhân, đây chính là hành tung của tu sĩ Lý Đại Hồ ngài muốn tìm. Hôm qua ông ta từng xuất hiện ở [Hiền Danh lâu], hôm nay chắc vẫn còn ở trong tu thất, hoặc là Hiền Danh lâu.” Tu sĩ cười nói.

Phương Khác khắc chế vẻ mặt, để mình đừng cười quá sáng lạn, lấy linh thạch đặt lên bàn: “Đây là linh thạch còn lại.”

Tu sĩ kia đầu tiên là lịch sự gật đầu, rồi mới thu linh thạch vào túi. Số linh thạch này kiếm thật dễ, gã không ngờ người mà khách nhân muốn tìm lại là Lý Đại Hồ, Lý Đại Hồ này tại thành Nguyệt Quế hiện tại cũng có chút danh tiếng, chỉ là thời gian xuất hiện cách nhau khá lâu, mãi đến hôm qua Lý Đại Hồ mới xuất hiện lần nữa. Nhiệm vụ này giờ mới coi như hoàn thành.

Phương Khác ngự kiếm đến địa điểm đó, thuận tiện dùng hạc giấy liên hệ với Diệp Vu Thời. Bọn họ đợi ở thành Nguyệt Quế đã gần nửa năm, mới tìm được tu sĩ này. Theo y biết, Diệp Vu Thời còn từng đến chợ đen một chuyến, nếu không phải tu vi của Lục La tiên tử bày ra trước mắt, y cũng hoài nghi Diệp Vu Thời có muốn mạnh mẽ xông vào hay không. Mà Diệp Vu Thời gần đây đang nghiên cứu phù văn, giống như cấm chế. Cấm chế này, khó hiểu vô cùng, y chẳng hiểu chút nào, cho dù chỉ nhìn một cái thôi cũng cảm thấy hoảng hốt, nó tuyệt đối không phải cấm chế đơn giản.

Không nghĩ mấy thứ này nữa. Phương Khác bật cười.

Bây giờ tìm được lão đạo rồi! Vậy nói rõ cái gì?

Bọn họ có hy vọng trở về Cửu Châu.

Lý Đại Hồ lúc này đang ngồi ở lầu một Hiền Danh lâu gọi một bình linh tửu vui vẻ uống. Gương mặt bốn mươi mấy tuổi, làn da vàng vọt còn có con mắt tam giác rũ xuống, vừa nhìn đã thấy không thích.

Lý Đại Hồ sờ túi chứa đồ cười tươi thỏa mãn. Ông biết một bí mật to lớn, bí mật này một khi nói ra thì ông sẽ chết không chỗ chôn thây. Ông là một tản tu nhân tộc của đại lục Cửu Châu, một lần ngẫu nhiên, ông và hai huynh đệ Vương Đại Vương Nhị đến một nơi kỳ quái.

Nơi này màu tóc của các tu sĩ khác nhau, giống như yêu ma được kể trong du ký. Ban đầu ông cực kỳ sợ hãi, rồi mới phát hiện những người này chẳng chú ý gì đến mình. Sau đó nhận ra những người này tự xưng là đại lục Thanh Hoa gì đó. Tuy chưa từng nghe qua nhưng ông cũng biết mình đã ở bên ngoài đại lục Cửu Châu. Có lẽ đây chính là một trong hai đại lục khác bị ngăn cách trong truyền thuyết?

Ban đầu ông rất hưng phấn, nghĩ nếu truyền tin tức này ra ngoài, ông có thể lấy được bao nhiêu linh thạch, còn có thiên tài địa bảo đếm không xuể. Sau đó một câu của Vương Đại đã thức tỉnh ông, nếu bị những môn phái đại lục Cửu Châu phát hiện, bọn họ chết chắc. Tuy họ không có môn phái, chuyện biết được cũng chỉ có một ít, nhưng khả năng hiểu rõ nguy cơ lại được tôi luyện ra trong nhiều năm ở tầng đáy tu tiên giới. Biết chuyện nào không thể gặp, chuyện nào không thể làm.

Sau đó ông ước hẹn với Vương Đại Vương Nhị không ai nói ra chuyện này. Về sau… về sau, không nghĩ đến nhất thời trông nhầm, tưởng lầm một tu sĩ trúc cơ là dê béo, Vương Đại Vương Nhị đều chết.

Thiếu đi Vương Đại Vương Nhị phối hợp, một mình ông bắt đầu túng quẫn, liền đánh chủ ý tới đại lục Thanh Hoa. Mang một vài linh dược, khoáng thạch có giá chênh lệnh giữa đại lục Cửu Châu và đại lục Thanh Hoa, vận chuyển bán ngược giữa hai nơi. Hê hê, thế nhưng còn kiếm không ít. Lần này kiếm được đủ cho ông tiêu sái hơn nửa năm.

Hôm nay giao hàng rồi, túi chứa đồ của Lý Đại Hồ lại phồng lên, bây giờ ông đã không còn là tu sĩ chuyên đi ăn cướp nữa. Lý Đại Hồ cười cực kỳ vui vẻ, dốc linh tửu uống sạch sẽ. Ha, những người đó còn thăm dò lai lịch đồ ông mang đến, sao ông có thể nói ra kia chứ?

“Cho ta thêm một bình Túy Thanh Phong.” Lý Đại Hồ lớn tiếng gọi hầu bàn.

“Có ngay đây khách quan.” Hầu bàn vội chạy đi lấy một bình rượu.

Đột nhiên một tu sĩ mặc đạo bào màu lam bước tới. Lý Đại Hồ nhíu mày, người này nhìn thế nào cũng giống như đang đi tới chỗ ông vậy?

Tu sĩ đó cười với ông, rồi tự động ngồi xuống.

“Đạo hữu, ở đây vẫn còn vị trí trống, không cần phải ngồi chung bàn đúng không?” Lý Đại Hồ cười hi hi chỉ vị trí trống khác. Tu sĩ đó lắc đầu, vươn tay cầm bình rượu rót cho mình một ly.

“Ngươi!” Lý Đại Hồ tức lên, người này sao dở ương vậy chứ. Nhưng lời quát mắng lại kẹt ở cổ họng không nhả ra được.

Tu sĩ đó chấm rượu viết hai chữ lên bàn – Cửu Châu.

Mặt Lý Đại Hồ thoáng cái tái nhợt, lấy một lá bùa thuẫn thuật hệ thổ muốn kích hoạt, nhưng chợt cứng người, cổ, mi tâm, tim, đều cảm thấy lạnh.

Ông nhìn tu sĩ đó, tu sĩ cười lộ răng với ông, nụ cười chói lọi sáng lạn. Ông có cảm giác chỉ cần mình cử động thì sẽ xong đời.

Phương Khác nhìn Lý Đại Hồ, tâm trạng tốt chưa từng có, đây cũng tính là người quen rồi. Có lẽ hôm nay chính là ngày may mắn của y? Đầu tiên là linh thạch, hiện tại là đầu mối trở về đại lục Cửu Châu.

Phương Khác nhìn nhìn chỗ này, đây là một hang động ở ven biển thành Nguyệt Quế, động rất sâu, được cỏ dại màu lục phủ kín, bình thường nhìn không ra. Nhưng bên trong hang động có vẻ đã từng được dọn dẹp, có lẽ do Lý Đại Hồ làm.

Trên mặt đất là một trận truyền tống hình thoi, nhìn dấu vết thì đã khá lâu, nhưng vẫn còn hoàn chỉnh, chỉ cần truyền linh lực vào thì có thể tiến hành truyền tống.

“Chính là chỗ này, ta, ta, ta đã nói hết những gì mình biết rồi, các ngươi buông tha cho ta đi. Miệng ra rất kín, ta bảo đảm sẽ không tiết lộ một chữ.” Lý Đại Hồ quỳ bịch xuống, toàn thân run rẩy. “Ta có linh thạch, có rất nhiều linh thạch, ta đều cho các ngươi, chỉ cầu ngươi tha cho ta một mạng. Ta có thể chỉ cho các ngươi nơi ta giấu linh thạch.”

Nói một lát ánh mắt Lý Đại Hồ lại lặng lẽ biến hóa, nhìn trộm Diệp Vu

Thời đang đưa lưng về phía mình khom người xuống nghiên cứu trận truyền tống, cắn răng quyết tâm.

“A!” Một tiếng kêu thảm, Lý Đại Hồ che tay trái của mình, máu tươi trào ra, gân tay của ông bị cắt đứt.

Một cái sừng trâu màu đen rơi bộp xuống đất. Dực Ngưu giác, đồng quy vu tận? Phương Khác nhìn ánh mắt oán độc của Lý Đại Hồ, mặt không biểu tình.

Nghĩ nghĩ, Phương Khác vuốt lên mặt mình.

Lý Đại Hồ ngẩn người nhìn tu sĩ trước mắt thay đổi hình dạng, có mấy phần quen mắt… là y!

Lý Đại Hồ kinh hãi không thôi, không ngờ lại là y.

“Ngươi, ngươi là…” Lời tiếp theo kẹt ở cổ họng, Lý Đại Hồ ôm cổ ngã xuống. Lẽ nào Lý Đại Hồ ông đã định không có mạng phú quý? Nếu biết có hôm nay lúc trước ông tuyệt đối sẽ không đi cướp y, hoặc khi đó liều mạng cũng phải giết được Phương Khác.

Phương Khác nhìn Lý Đại Hồ, cúi người xuống, tháo túi chứa đồ của Lý Đại Hồ ra.

Diệp Vu Thời quan sát vết thương trên cổ Lý Đại Hồ một chút, lúc này máu mới trào ra, mà kiếm của Phương Khác vẫn sạch sẽ không có một vết máu. Diệp Vu Thời nhướng mày, kiếm pháp của Phương Khác tiến bộ thần tốc, nhưng thực chiến không nhiều, sao lại khống chế lực độ và góc độ tinh chuẩn như vậy? Hơn nữa bây giờ không chỉ là khí thế, mà sát khí cũng đã dần thành hình.

“Về Côn Luân?” Phương Khác chỉ trận truyền tống.

“Về Côn Luân.” Diệp Vu Thời mỉm cười.

------oOo------

Chương 52: Trở về Côn Luân 1

Trên đài tỷ thí cạnh sân thao luyện, hai tu sĩ đánh đến khó phân, mà các đệ tử bên cạnh cũng nhìn như si như say.

“Tiêu sư tỷ càng lúc càng lợi hại, đã lĩnh ngộ được Thiên Quân kiếm kiếm ý rồi.” Trần Cửu nhìn Tiêu Xương Thu, tán dương.

“Ôi, tiểu tử ngươi không phải cũng tu luyện Thiên Quân kiếm sao? Không phải luôn mượn cớ thỉnh giáo đi tìm Tiêu sư tỷ à?” Triệu Lịch Duyệt húc chỏ đẩy Trần Cửu, cười xấu xa trêu ghẹo.

“… Tiêu sư tỷ, vừa gặp Tiêu sư tỷ, ta một câu cũng nói không ra.” Trần Cửu quẫn bách đỏ mặt, rồi hâm mộ nhìn Hộ Lạc đang đánh ngang tay với Tiêu Xương Thu. Chỉ có người như thế, mới có thể sánh vai với Tiêu sư tỷ, nhất thời đáy lòng Trần Cửu hiện lên thất vọng.

“Cũng đúng, Tiêu sư tỷ cả ngày lạnh lùng, nhìn không dễ tiếp cận lắm. Thật không biết sau này đạo lữ của Tiêu sư tỷ có tính cách ra sao. Nhưng ta nghĩ, Tiêu sư tỷ đại khái sẽ giống như phần lớn tu sĩ, một lòng tu hành, căn bản không cần đạo lữ.” Triệu Lịch Duyệt vuốt cằm nói.

“Tiêu sư tỷ chỉ là nhìn thì lạnh lùng, chứ thực chất tính tình tốt lắm.” Trần Cửu nói, ánh mắt luôn đặt lên người Tiêu Xương Thu.

Thiên Quân kiếm quyết, thức thứ mười hai [Cử Trọng Nhược Khinh]. Tiêu Xương Thu chém một kiếm xuống, trong mắt người khác là động tác cực chậm, một kiếm cực nhu hòa.

Rõ ràng là kiếm thế đại khai đại hợp, nhưng kiếm này lại chợt trở nên quái dị, lông vũ phiêu bay đầy trời, rất đẹp.

Con ngươi Hộ Lạc co rút, cái này mà lông vũ gì chứ, bên trong mỗi phiến lông vũ đều là do kiếm ý ngưng tụ thành, phi bay khắp trời, ám tàng sát cơ.

[Vô Hồi kiếm], thức cuối cùng [Vô Vãng Nhi Hồi], kiếm thế ngưng mà không phát, một kiếm chém lên.

Đáng tiếc, cuối cùng lại chệch mấy phần, lông vũ đầy trời hoàn toàn phủ

kín kiếm thế của Hộ Lạc. Như tuyết rơi lên người Hộ Lạc. Thoáng cái, trên người máu thịt tung tóe. Hộ Lạc bị kiếm ý vô hình đánh bay ra, trượt mười mấy mét dưới đất, kéo ra một đường máu thật dài.

Chúng đệ tử cạnh đó bất giác hiện lên mấy phần không nỡ và sợ hãi.

Hộ Lạc chậm rãi chống tay đỡ người, sau đó nhảy bật dậy, trên mặt là từng đường máu, nhưng lại nhếch mép cười, mắt đầy chiến ý, nói: "Tới nữa!"

Tiêu Xương Thu lắc đầu, thu kiếm về vỏ: "Hôm nay ta có chuyện, hôm khác lại đấu, đa tạ đã nhường."

Lúc này Ngụy Khang vội vã chạy tới la lên: "Hộ sư huynh, đại sư huynh, không… Diệp sư huynh trở về rồi! Đang ở đại điện Duy Pháp đường."

Ngụy Khang là một đệ tử ngoại môn, trong suy nghĩ của đệ tử ngoại môn, Diệp Vu Thời là một đại sư huynh xứng chức, nhưng bây giờ, nội ngoại môn phân rã rồi trộn lại, còn gọi đại sư huynh thì rất không thích hợp. Vừa dứt lời, trên mặt tất cả đệ tử đều xuất hiện vẻ kinh ngạc.

"Diệp sư huynh trở về rồi." Đây là kinh hỉ.

"Diệp sư huynh trở về rồi?" Đây là kinh hãi.

Chúng đệ tử xôn xao. Diệp Vu Thời lúc còn ở ngoại môn rất được lòng người, các đệ tử ngoại môn mơ hồ đều lấy Diệp Vu Thời đi đầu, mà đệ tử nội môn đối với hắn có giao hảo có chán ghét, tự nhiên cũng có ghen ghét. Diệp Vu Thời vừa vào nội môn đã nổi bật trong cuộc so tài nội môn, sau đó còn được phong chủ Luyện Khí phong La Thanh nhìn trúng, muốn thu làm đệ tử nhập thất. Khá thân thiết với Tiêu Xương Thu, Chu Thức Vũ.

Hiển nhiên chuyện Diệp Vu Thời trở về là một chuyện không nhỏ của phái Côn Luân.

Trên mặt Hộ Lạc xuất hiện vẻ vui sướng: "Thật sao? Nhưng sao ngươi lại chạy qua đây, truyền hạc giấy không phải được rồi sao?" Vừa nói, Hộ Lạc vừa nhảy xuống đài tỷ thí, cũng vội vã đuổi tới Duy Pháp đường, nếu không phải ở sân thao luyện không được ngự kiếm, hắn sớm đã nhảy lên phi kiếm rồi.

“Ha ha, đúng rồi, còn hạc giấy mà, ta quên mất.” Ngụy Khang sửng sốt.

Không ít tu sĩ cũng theo Hộ Lạc đến Duy Pháp đường. Tiêu Xương Thu suy nghĩ một lúc, cũng tới Duy Pháp đường.

Đợi Hộ Lạc đến Duy Pháp đường, chỉ thấy Trí Ngu đạo nhân, Trí Tiêu đạo nhân, đám người Luyện Khí phong, cùng Âm Trầm Ngư, Phương Hiền Thanh đều đã đến. Chia ra đứng hai bên, mà hai người đứng chính giữa đường, không phải chính là Diệp Vu Thời và Phương Khác sao?

Hộ Lạc nhìn Diệp Vu Thời, trên gương mặt luôn lạnh nhạt xuất hiện hơi ấm nhàn nhạt. Giây tiếp theo, kiếm trong tay chợt reo lên. Hộ Lạc đảo mắt, mắt khẽ híp lại, rồi giật mình.

Người này là Phương Khác? Lần đầu tiên gặp Phương Khác hắn đã cảm thấy người này rất thú vị, rõ ràng rất để ý Diệp Vu Thời, nhưng cố làm ra vẻ bình thản ung dung. Tiếc là ấn tượng của Diệp Vu Thời đối với y chẳng ra sao. Sau đó nghe các đệ tử trong môn nghị luận mới biết người này cũng coi như một ‘nhân vật’ ở nội môn, nổi danh âm trầm. Sau đó có một thời gian, nghe một số người nói Phương Khác biến hóa rất lớn, hoàn toàn không phù hợp với hình tượng âm trầm trong lời đồn, hơn nữa cực kỳ hiếu học. Về sau tại thành Thái An còn liều chết, và cả thủ pháp cực nhanh.

Khi đó, hắn chẳng nổi chút chiến ý nào với Phương Khác. Phương Khác này… quá ôn hòa. Hoàn toàn không giống người tu tiên giới. Không có sát khí, không dính máu tanh, cả người không có góc nhọn, chiến ý. Đứng ở một chỗ nào đó, sẽ trở nên nhạt thếch, mang vẻ không tranh với đời. Hắn không cách nào tưởng tượng tu tiên giới lại có loại người này. Tu tiên giới, chính là không tiến thì chết. Nhưng Phương Khác, quá mức ôn hòa, hoàn toàn không dung nhập vào mọi thứ xung quanh.

Nhưng hôm nay, Hộ Lạc híp mắt, khắc chế chiến ý muốn phát trong người.

Người này thật là Phương Khác?

Ánh mắt vẫn ôn hòa, nhưng khí tức toàn thân lại mơ hồ lộ ra sắc nhọn. Không còn cảm giác không dung nhập lúc trước nữa. Lưng đứng thẳng tắp, trông có vẻ đang sắp đột phá, khí thế không thể thu hết hoàn toàn, vì vậy dẫn lên chiến ý của kiếm trong tay hắn. Nhưng càng khiến hắn kinh

ngạc là, kiếm khí mơ hồ lộ ra trên người Phương Khác, phi thường bá đạo, nhưng lại có chút không hòa hợp, như thể còn xen tạp thứ khác trong đó.

Kiếm khí không thuần. Chẳng lẽ y đồng thời tu luyện hai loại kiếm quyết? Không, không, không. Trọng điểm là Phương Khác không phải tu sĩ ngũ hành sao? Sao đột nhiên biến thành kiếm tu rồi? Hơn nữa cảm giác còn cực mạnh.

Hộ Lạc không biết là, trên đường trở về phái Côn Luân, Phương Khác lại bị Thái A ném lên võ đài một lần, vừa mới đánh xong một trận, khí thế đương nhiên khác ngày thường. Hiện tại Phương Khác còn chưa đến mức độ thu phóng như ý, mỗi ngày đều sẽ bị Thái A ném lên võ đài, ban đầu là con rối, sau là tu sĩ, nhưng những tu sĩ đó cũng giống như con rối, không biết nói, không có ý thức chỉ có bản năng chiến đấu, nói chung là đủ kiểu tu sĩ và con rối.

Nếu y không thể đánh bại tu sĩ đó, chỉ có thể bị tu sĩ giết trên võ đài. Hôm sau tiếp tục vẫn là tu sĩ đó, cho đến khi Phương Khác đánh bại đối phương hoàn toàn, mới đổi người mới. Phương Khác đã ba ngày liền bị cùng một tu sĩ đánh bại, cảm giác kiếm đâm xuyên ngực thật làm người ta sợ hãi. Nhưng sự thật là y không bị bất cứ tổn thương nào. Vả lại sự thật chứng minh, loại phương pháp của Thái A có hiệu quả vô cùng rõ ràng, mỗi ngày y đều có thể cảm nhận được sự tiến bộ của mình.

Mà hôm nay, tu sĩ đó cũng là một kiếm tu, cũng thuộc dạng bá đạo, sắc bén. Y trực tiếp bị đâm xuyên. Cảm giác bị áp chế… quá mức là nghẹn khuất.

Cảm nhận ánh mắt Hộ Lạc, Phương Khác hơi nghiêng mặt cười với hắn, dáng vẻ cười híp mắt khiến Hộ Lạc phải nhìn bằng con mắt khác.

Hộ Lạc có hơi khó tiếp nhận… được thôi, khí thế ngày xưa thay đổi là tốt, ít nhất khiến hắn nảy sinh dục vọng chiến đấu, nhưng có thể đừng cười vặn vẹo vậy không, rõ ràng đang cười, nhưng trong mắt lại tràn đầy sát ý.

“Cũng chính là nói, hai người các ngươi bị truyền tống đến một bí cảnh. Hiện tại mới ra được?” Trí Ngu đạo nhân nghe xong Diệp Vu Thời kể thì hỏi.

“Đúng.” Diệp Vu Thời gật đầu, vẻ mặt không chút dao động.

Phương Khác hạ mắt, không nói gì.

“Cơ duyên chính là như thế. Hai ngươi chuyến này cũng coi như vì họa được phúc. Được rồi, các người tự trở về phòng nghỉ ngơi một ngày. Diệp Vu Thời ngươi tiếp tục đến Luyện Khí phong. Phương Khác, … ngày mai đến động phủ của ta tìm ta. Những người khác đều tản đi.” Trí Ngu đạo nhân nhìn ánh mắt Trí Tiêu, sau đó nhàn nhạt nói.

Mọi người chắp tay hành lễ rồi lui ra khỏi đại điện.

“Phương sư đệ, trở về là tốt. Thấy ngươi vô sự, ta liền an tâm.” Trần Chử, Viên Kim bước tới, Trần Chử cười có mấy phần an ủi, khi đó hắn còn muốn chăm sóc sư đệ này một hai, kết quả sau khi vào di phủ mọi người đều bị phân tán, hơn nữa bản thân hắn còn khó tự bảo toàn. Hắn may mắn thoát chết, mà Phương Khác thì lại mất tích.

Cũng may thẻ ngọc chưa vỡ, hiển nhiên Phương sư đệ vẫn còn bình an. Chỉ là không ngờ, một lần từ biệt chính là hai năm. Nhưng đối với tu sĩ mà nói, thời gian hai năm thực không đáng nhắc tới.

Viên Kim thấy Phương Khác trở về, không hiểu sao cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Trần sư huynh, Viên sư huynh. Không biết hôm đó các huynh ra sao?” Phương Khác cười, hỏi. Nghe Diệp Vu Thời nói, hôm đó cả di phủ đều sụp đổ.

“Chúng ta…” Trần Chử còn chưa nói, đã có một âm thanh chen vào.

“Phương Khác.”

“Phương sư huynh.” Phương Khác chắp tay với Phương Hiền Thanh.

“Đường đệ không cần như thế, vốn là người một nhà, cần gì đa lễ? Ta chỉ thay tổ phụ báo một tiếng, sắp tới đường đệ nên về Tần Lĩnh một chuyến, cũng là báo bình an.” Phương Hiền Thanh khẽ cười, quân tử như ngọc. Lúc cười, khóe mắt hay trán đều không chút biến hóa, tràn đầy giả tạo. Phương Khác cười cười đáp lại.

Phương Hiền Thanh không nhiều lời thêm, gật đầu với mọi người rồi đi.

“Ngươi ở Côn Luân cả mười năm, Phương gia không có nửa câu quan tâm, trải qua lần đi di phủ này, Phương gia hình như dụng tâm với ngươi rồi.” Viên Kim trào phúng nói.

Trần Chử không biểu thị gì với những lời Viên Kim nói, chỉ lên tiếng: “Phương sư đệ sợ là đi đường mệt nhọc, không bằng về nghỉ ngơi đi, hôm khác chúng ta lại ôn chuyện sau.”

Sau khi tạm biệt Trần, Viên hai người, Phương Khác vô thức nhìn sang hướng Diệp Vu Thời, Diệp Vu Thời đang bị phong chủ Luyện Khí phong La Thanh kéo nói gì đó, những tu sĩ khác thấy La Thanh sư thúc cũng không dám tiến tới, nhưng cũng không bỏ đi. Từ số người đông đúc có thể thấy trình độ được hoan nghênh của Diệp Vu Thời.

Diệp Vu Thời như có cảm giác, quay đầu nhìn qua, hai người bốn mắt nhìn nhau, Diệp Vu Thời khẽ cong môi, con mắt hẹp dài tràn đầy ý cười.

Không hiểu sao có chút lúng túng. Phương Khác nghiêng đầu cười, rồi quay đi trở về phòng mình.

------oOo------

Chương 53: Trở về Côn Luân 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nhìn tiểu viện bình thường tường trắng ngói xám của mình, trận pháp phòng ngự của viện vẫn còn hoàn hảo. Trận pháp này là y học được từ chỗ Trần Chử, có thể xem là một trận pháp không tồi, nhưng đối với y hiện tại mà nói, trận pháp này không còn mấy tác dụng. Linh thảo trong viện sớm đã khô héo, cỏ dại mọc um tùm. Trong phòng cũng phủ một lớp bụi dày.

Phương Khác dọn dẹp lại một phen, rồi pha cho mình một bình linh trà, nhưng lại chỉ bưng trà chứ không uống.

Sau khi trở lại môn phái, quan trọng nhất chính là xem làm sao đứng được ở vị trí thích hợp nhất, đây chính là đại môn phái, rất nhiều chuyện phiền

phức.

Hôm nay tại Duy Pháp đường, y và Diệp Vu Thời chỉ nói họ bị truyền tống đến một bí cảnh nào đó, mà giấu đi trận truyền tống thông đến đại lục Thanh Hoa.

Hiện tại biến hóa trong môn phái tuy y không rõ, nhưng vào hai năm trước, trong môn phái đã tồn tại phân tranh chia phe, đặc biệt là thế lực của các tu sĩ xuất thân từ ngũ đại thế gia đã lớn đến mức một vài tu sĩ không cách nào chịu nổi. Chẳng hạn như Trí Tiêu, Trí Ngu. Giữa hai phe này đều có dấu hiệu khác, mà trong đó còn có một vài người thuộc phe trung gian, họ chẳng bận tâm gì đến minh tranh ám đấu, tranh quyền đoạt lợi trong môn phái, chẳng hạn Hách Liên Thập Cửu, nhưng hiện tại đã không còn như xưa, những người ở phe trung gian này cũng sắp bị cuốn vào vòng tranh đấu.

Phương Khác nghĩ đến những tin tức nghe được lúc về Côn Luân. Đầu tiên là các cửa hàng, khoáng mạch của phái Côn Luân tại khu mua bán thuộc phạm vi phái Thái Hành đã rút về Côn Luân. Mà gần đây phái Thiên Sơn hình như có quan hệ mờ ám với phái Thái Hành. Trong cửa hàng chuyên bán đạo bào trên phố đã xuất hiện các dụng cụ bảo vệ như khôi giáp.

Phương Khác cười cười, tu tiên giới cho dù là tu tiên giới chung quy cũng không phải là tiên chân chính, không làm được đến mức chẳng tranh với đời, cũng không được vô dục vô cầu, ngược lại cuộc đấu tranh của tu tiên giả còn kịch liệt hơn cả phàm nhân.

Chỉ riêng dụng cụ bảo vệ như khôi giáp xuất hiện, đã dự báo được hỗn loạn của tu tiên giới. Đồ bảo vệ như thế vào thời hòa bình sẽ không xuất hiện rộng rãi trên phố. Mọi người chỉ âm thầm làm mà thôi. Mà trong phái Côn Luân, hình như đã xóa bỏ phân biệt nội ngoại môn. Hiện tại đi từ dưới chân núi Côn Luân, sẽ gặp được không ít củ cải đỏ tám chín tuổi, tu luyện không có gì khác với họ.

Nếu nói trước kia đệ tử phái Côn Luân được nuôi thả, chuyện tu hành toàn dựa vào bản thân tìm tòi, phần lớn đều tự đi tu hành, tự chọn đến ngũ đại đường nghe giảng đạo. Vậy bây giờ đệ tử Côn Luân hoàn toàn được giáo dục theo chế độ, quy định giờ nào tập luyện buổi sáng, do đệ tử đời chữ "Nguyên" mỗi ngày thao luyện.

Nếu đã vậy mà y còn chưa nhìn ra tình hình phát triển, vậy thật sự là mắt mù rồi.

Tu tiên giới bây giờ đang chìm trong bầu không khí đặc biệt. Ngoài mặt hài hòa, trong bóng tối lại sóng ngầm cuồn cuộn. Trong hoàn cảnh như vậy, nội đấu trong phái Côn Luân chỉ càng thêm kịch liệt, vì thế bầu không khí Côn Luân cũng càng trở nên căng thẳng.

Mà đại lục Thanh Hoa cũng chưa chắc đã bình tĩnh. Y không tin trong tay những đại môn phái này không có trận truyền tống giữa đại lục và đại lục. Có lẽ sẽ giống như dự báo của Thanh Lĩnh tản nhân: [Không ngoài ngàn năm tu tiên giới ta sẽ nghênh đón thời đại tam tộc hỗn cư. Nhưng, trước thái bình tất có đại loạn. Đại lục Thần Châu của ta, tất sẽ sinh linh đồ thán]. Nếu thật là vậy, làm sao giữ an toàn mạng sống trong loạn thế trở thành vấn đề đầu tiên y phải đối mặt.

Dự định của Diệp Vu Thời y mơ hồ đoán được một ít, Điền Thanh Quang còn ở đại lục Thanh Hoa không phải sao? Nếu báo trận truyền tống cho môn phái, vậy sẽ không còn chuyện gì của y và Diệp Vu Thời nữa. Nhưng nếu nắm trận truyền tống này trong tay, thì họ có thể làm được rất nhiều việc.

Trận truyền tống này bất luận là đối với y hay đối với Diệp Vu Thời đều rất quan trọng. Thân phận của Diệp Vu Thời đã định hắn đứng ở địa vị mẫn cảm trong môn phái. Hắn xuất thân ngoại môn được rất nhiều người tôn kính, đi theo. Vì thế đối với đệ tử ngoại môn, mức độ tán thưởng Diệp Vu Thời cao hơn Phương Hiền Thanh, Âm Trầm Ngư rất nhiều. Mà nếu tu tiên giới thật sự loạn, vậy tu vi sẽ không đại biểu cho tất cả. Do đó đám đông đệ tử ngoại môn hiển nhiên vô cùng quan trọng. Mà đám người Trí Tiêu, Trí Ngu cũng vui vẻ nhìn Diệp Vu Thời thượng vị. Diệp Vu Thời thượng vị sẽ cân bằng được số tu sĩ xuất thân từ ngũ đại thế gia.

Vấn đề là, tu sĩ ngũ đại thế gia sẽ không chấp nhận Diệp Vu Thời thượng vị, vì thế mâu thuẫn không thể điều hòa.

Trừ khi xuất hiện thêm một người thích hợp nữa, người thích hợp hơn cả Diệp Vu Thời. Vừa khiến ngũ đại thế gia thỏa mãn lại khiến đám người Trí Tiêu, Trí Ngu thỏa mãn. Nhưng, người này hiện tại vẫn chưa có, cho nên Diệp Vu Thời vẫn ở trung tâm gió bão.

Đây là thời cơ, Diệp Vu Thời phải nắm chặt, cho nên hiện tại điều Diệp Vu Thời cần làm là xây dựng thế lực của mình.

Đang nghĩ, bên tai đột nhiên vang lên âm thanh Thái A, cảnh tượng lại thay đổi.

"Xem ra, loạn thế sắp tới."

"Sao ngươi suy đoán ra được? Chỉ dựa vào những thẻ ngọc du ký đó?" Phương Khác kinh ngạc, Thái A có thể dựa vào những thông tin đó cho ra kết luận này, thật sự là quá nhạy bén. Dù sao hắn đã mấy ngàn năm không thấy mặt trời không thông tin tức. Tin tức có được ít đến đáng thương.

"Nhữ có dự định gì?" Thái A nhìn như tùy ý ngồi trong biển hoa, nhưng lưng lại rất thẳng. Phương Khác bây giờ cũng sẽ không cho rằng Thái A chỉ ngồi tùy ý. Đây chính là năng lực quan sát y rèn luyện ra trong thời gian này, khi đối chiến luôn có thể phát hiện sơ hở trên người những tu sĩ kia. Duy chỉ Thái A, bất luận hắn ở tư thế nào, thả lỏng cũng vậy, ngồi đoan chính cũng vậy. Cả người như dung làm một thể với thanh kiếm bên cạnh, không có một chút sơ hở nào.

"Vốn là nghĩ nên làm sao bảo toàn bản thân trong nội đấu môn phái, qua những ngày tiêu dao của bản thân." Phương Khác khoát tay, ngữ khí rất tiếc nuối, cũng tùy ý ngồi cạnh Thái A.

"Vốn?" Thái A nắm được từ quan trọng.

"Đúng vậy, nhưng bây giờ ta đã chìm trong vũng nước đục này rồi, ta cần phải đối mặt với một vấn đề, chính là đứng vào phe nào. Ta là người của ngũ đại thế gia, hơn nữa còn là Phương gia của ngũ đại thế gia. Đường ca của ta Phương Hiền Thanh là nhân vật mang tính đại biểu của phe ngũ đại thế gia. Nhưng tình trạng của ta lại hoàn toàn bất đồng. Chuyện ta bị gia tộc từ bỏ người trong nội môn đều biết. Cho nên nghiêm khắc mà nói ta không thuộc phe ngũ đại thế gia. Đáng lý một nhân vật nhỏ như ta sẽ không bị chú ý."

"Nhưng… thời gian này ta không thu liễm được khí tức, hôm nay ở Duy Pháp đường đã rất nhiều người nhìn ra, ta sắp đột phá. Trên kiếm đạo đột phá không ngoài kiếm ý, kiếm tu lĩnh ngộ kiếm ý và kiếm tu chưa lĩnh ngộ kiếm ý, giá trị trong đó là cách biệt trời đất." Phương Khác bất đắc dĩ nói:

“Cho nên, hiện tại đại khái rất nhiều người đều đang muốn xem ta đứng về phe nào.”

“Chuyện này rất quan trọng?” Thái A hơi nghiêng đầu, mái tóc màu bạc nhẹ lay động, đôi môi cực mỏng mím lại thành đường thẳng.

“Không quan trọng, chỉ là ta không đủ mạnh mà thôi. Nếu ta đủ mạnh, thì không có bất cứ sự vật gì có thể chi phối tư duy và chọn lựa của ta.” Phương Khác cười, đáy mắt nhàn nhạt lưu quang.

“Vậy thì mạnh lên.” Thái A nhàn nhạt nói.

“Tất nhiên rồi. Ta hỏi này, di phủ mà ngươi nói ở chỗ nào? Ta phải đến tu vi nào mới có thể tìm thời gian lấy bản thể của ngươi ra?” Phương Khác nhún vai hỏi.

“Nguyên anh.” Thái A nhẹ vuốt lên trường kiếm màu máu, ngữ khí nhàn nhạt nhưng khẳng định: “Với tư chất của nhữ, trong năm mươi năm khó thành.”

Nhất thời Phương Khác lặng yên không nói, năm mươi năm đối với tu sĩ mà nói không tính là dài, dù sao tu sĩ hậu kỳ trúc cơ đã có thọ nguyên gần hai trăm năm. Mà tu sĩ kim đan thì có thọ nguyên năm trăm năm. Giả sử năm mươi năm sau y kết anh, vậy tu sĩ nguyên anh bảy mươi tuổi đã tính là vô cùng trẻ. Nhưng… đối với thế cục tu tiên giới hiện nay, năm mươi năm sau, quá muộn.

Huống chi, tu sĩ đột phá đều là trong sinh tử. Càng loạn thế, anh hùng càng xuất hiện lớp lớp. Như chưởng môn phái Côn Luân bây giờ, quả thật là một nhân vật biến thái… mười lăm kết đan, mới chỉ ba mươi bảy đã là tu sĩ nguyên anh. Hiện tại lại thành lão quái vật kỳ hợp thể, mà năm đó, cũng đúng dịp loạn thế.

“Diệp Vu Thời bên cạnh nhữ, tư chất thượng thừa, thể chất biến dị linh căn, hơn nữa còn dẫn hỏa nhập thể, tâm cũng rất tĩnh. Không ngoài mười lăm năm nếu cơ duyên thích đáng, sẽ thành nguyên anh.” Thái A nhàn nhạt phân tích.

Phương Khác liếc Thái A một cái, không biết tại sao hắn lại đột ngột nhắc tới Diệp Vu Thời. Diệp Vu Thời biết sự tồn tại của Thái A, nhưng hai

người chưa từng tiếp xúc. Thái A cũng chưa từng nhắc đến Diệp Vu Thời, ngay cả tên cũng chưa từng hỏi. Có lúc Thái A tạo cho y cảm giác như một vật chết, không vui không buồn, không dao không động. Ngay cả ánh mắt cũng cực kỳ ảm đạm, ảm đạm không lộ ra chút tia sáng nào. Mà hắn cứ thế cô độc một mình trong một tòa di phủ ít nhất ba ngàn năm. Trừ lần gặp ngôi sao huyết mạch của tộc Thương Lục kia ra, chưa từng thấy hắn có bất cứ dao động cảm xúc nào.

Ngoại trừ tu vi, Thái A cũng chưa từng cùng y bàn luận bất cứ cái gì, mà lời Thái A nói, luôn luôn… không thừa một câu nào. Phương Khác lặng lẽ đổ mồ hôi… trừ một tình huống ra, đó chính là y hỏi vài vấn đề ngu ngốc. Thái A sẽ nhìn y một cái, sau đó nhàn nhạt giải thích. Tình trạng này, đối với Thái A đồng nghĩa với phí lời.

Cho nên, hiện tại hắn nhắc đến Diệp Vu Thời là vì cái gì?

“Trên tay ngô có một bộ pháp quyết, nếu nhữ tu hành, có thể kết anh trong hai mươi năm đến ba mươi năm.”

“Pháp quyết gì, lợi hại vậy sao?” Phương Khác kinh ngạc.

“Pháp quyết này lưu truyền từ thời thượng cổ, đối với nhữ và hắn trăm lợi không hại.”

Phương Khác nghe thế, càng thêm nghi hoặc. Cái gì là mình và hắn? Nhưng nghe có vẻ rất lợi hại. Pháp quyết lưu truyền từ thời thượng cổ, thứ tốt nha! Thái A muốn y tu luyện pháp quyết này sao? Nhất thời mắt Phương Khác sáng lên, tràn đầy mong chờ nhìn Thái A.

“Là một quyển pháp song tu.” Ngữ khí Thái A cực bình thản.

“Cái gì?” Phương Khác chớp mắt, nụ cười trên mặt cứng lại hơn nửa.

“Nếu nhữ và Diệp Vu Thời song tu, dưới sự giám sát của ngô, nhữ nhất định có thể kết anh trước năm mươi tuổi.” Thái A quay đầu nhìn Phương Khác, dường như không hiểu tại sao vẻ mặt Phương Khác lại vặn vẹo như vậy.

Phương Khác cứng đờ nhìn Thái A, ánh mắt Thái A vẫn ảm đạm, nói ra câu này cũng rất bình thản và thản nhiên, thản nhiên như mỗi lần chỉ ra sai

lầm của Phương Khác trong tu luyện. Được rồi, y sai rồi. Hôm nay Thái A vẫn bàn luận về tu vi với y, mục đích nhắc đến Diệp Vu Thời giống như mục đích nhắc đến một bộ công pháp, đó chính là để y sớm ngày kết anh.

Nhưng trước giờ y chưa từng nghĩ đến… để tăng tu vi của mình. Ngay cả song tu Thái A cũng nghĩ ra, hơn nữa đối tượng còn là Diệp Vu Thời! Thế giới này…

"Nhưng Diệp Vu Thời là nam mà!" Phương Khác nhìn Thái A, ấp úng nói: "Thật ra tu tiên… trước kia lúc ta còn chưa ở nơi này từng nghĩ nếu mình tu tiên có lẽ sẽ trở thành cuồng nhân hô phong hoán vũ, khống chế cả đại lục, sau đó hậu cung ba ngàn giai lệ. A, đương nhiên đây là tưởng tượng, muội tử mềm mại một người là đủ rồi. Hiện tại ta cũng chưa từng nghĩ tới… song tu gì đó."

Y nói cái gì vậy trời… logic hỗn loạn, từ ngữ không thông. Phương Khác xoa trán, y bị hai chữ song tu của Thái A đánh bại. Nói cho chính xác hơn, y bị chuyện Thái A bảo song tu cùng Diệp Vu Thời đánh bại.

Thái A nhìn Phương Khác, xuất thần một lúc, sau đó khẽ nhíu mày nói: "Hậu cung ba ngàn giai lệ? Nhữ muốn học Thải Bổ thuật sao? Không thể, không phải chính đạo, không có lợi cho tâm cảnh. Huống chi nhữ hiện tại còn là kiếm tu, không thể làm chuyện này. Đức hạnh thiếu hụt, sẽ kết ra nhân quả, khó tránh thiên kiếp. Nếu muốn đạo lữ, nên cẩn thận suy nghĩ. Diệp Vu Thời nhữ không thích, vậy thì thôi, kiếm nhất thiết không thể đi chệch, rẽ sang tà ma ngoại đạo."

Phương Khác ngẩn người nhìn Thái A, nhất thời á họng không nói nên lời. Sao ngay cả thải bổ cũng lôi ra luôn? Triển khai kiểu gì thế này?

"Ta biết rồi." Cuối cùng Phương Khác chỉ có thể cười khẽ, rồi hoang mang chạy mất.

Thái A khẽ chau mày, nhìn Phương Khác bỏ đi, vẫn có hơi khó hiểu. Lần đầu tiên hắn cảm thấy nghi hoặc. Song tu… không phải chỉ là một bộ công pháp thôi sao? Tại sao vẻ mặt Phương Khác lại như vậy.

Phương Khác sờ ly trà, trà đã hơi lạnh, nhưng y vẫn uống. Sau đó nghĩ đến hành vi gần như bỏ chạy của mình, không khỏi nhếch khóe môi. Y và Diệp Vu Thời? Đột nhiên trước mắt xuất hiện đôi mắt tràn đầy ý cười của Diệp

Vu Thời.

Phương Khác mãnh liệt lắc đầu, tuyệt đối không thể.

Y nghĩ nghĩ, dứt khoát lên lầu, đả tọa trên bồ đoàn. Suy ngẫm kiếm quyết vô danh kia, tuy hiện tại y đang luyện vô danh kiếm quyết, nhưng kiếm chiêu của y không tránh khỏi ảnh hưởng của Thái A kiếm quyết.

Vô danh kiếm quyết vẫn không có tiến triển, kiếm khí lại không thuần. Không biết cuối cùng sẽ phát triển thành dạng gì, chỉ hy vọng đừng chẳng ra ngô khoai gì.

------oOo------

Chương 54: Vô danh kiếm quyết

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vô danh kiếm quyết thật lâu chưa có tiến triển, mà kiếm quyết này không lĩnh ngộ một chiêu thì không thể luyện tiếp được. Đã một năm rưỡi rồi, vậy mà y vẫn dừng ở chiêu thứ nhất. Vô danh kiếm quyết thức thứ nhất [Nhất Triều Nhất Tịch]. Ý cảnh chủ yếu lại là [Nhất triều nhất tịch, triều tịch dâng lên, là lúc trăng xuống].

Lúc ở đại lục Thanh Hoa, khi y luyện kiếm bên bờ biển mỗi tối, từng thấy thủy triều vài lần, mơ hồ cảm giác được gì đó, nhưng vẫn chưa thể nắm được cảm giác đó, hoặc nên nói còn chưa phải cảm giác đó. Cho nên chiêu đầu tiên trên tay y uy lực không lớn, có đôi lúc còn mang cảm giác hoa mỹ nhưng đầy bất lực.

Phương Khác đả tọa cả buổi tối, nếu không phải hôm nay Trí Ngu đạo nhân bảo y đến tìm ông, tính ra y đã hoàn toàn nhập định.

Phương Khác nhìn mặt trời đã chiếu hơn nửa mặt. Đứng lên chỉnh trang một chút rồi ra cửa.

Vừa mở cửa, lại thấy một nữ tử thanh xuân mỉm cười bước tới.

“Phương sư huynh, đúng lúc Trí Ngu sư thúc bảo ta đến tìm huynh, huynh

liền đi ra.” Lý Mộc Tử hơi kinh ngạc, không ngờ lại trùng hợp như thế.

Thuận theo con đường nhỏ vòng vèo, Phương Khác cẩn thận bước từng bước. Hôm qua bị thông báo phải đến động phủ của Trí Ngu đạo nhân, cho nên sáng sớm y đã chuẩn bị xong rồi. Nhưng lại bị Lý Mộc Tử đợi ở bên ngoài cho biết, Trí Ngu đạo nhân bảo y trực tiếp đến động phủ của Trí Tiêu đạo nhân ở chỗ sơn cốc nhỏ tìm ông, hơn nữa cần phải đi bộ.

Theo y biết, sơn cốc này chỉ có hai người ở, chính là Trí Ngu và Trí Tiêu.

Hiện tại cuối cùng y cũng biết, tại sao muốn y đi bộ. Con đường dưới chân thay vì nói là đường, không bằng nói là từng cửa ải. Mỗi bước đều phải cẩn thận và cẩn thận. Con đường nhỏ ngoằn ngoèo này là do hai loại đá lát màu đen trắng đặc thù tạo nên. Loại đá lát này dùng trên trận pháp lớn có thể dẫn linh lực. Mà dùng loại đá lát này lót đường, chỉ có thể nói đối phương không hổ là nhân vật thực quyền của phái Côn Luân. Mà trên đá lát còn có hoa văn phù trận bất đồng, chỉ khi ngươi vận linh lực lên chân, liên kết phù văn lại với nhau mới có thể bước qua. Nếu không sẽ trực tiếp trở về khởi điểm. Nếu chỉ là phù văn thôi y còn chưa cảm thấy gì, dù sao phù văn trên đá lát đều không quá mức khó hiểu, mà sau khi y bị Diệp Vu Thời mưa dầm thấm đất, đối với những phù văn bình thường đã quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn. Trong túi chứa đồ của y, hiện tại còn có một đống bùa.

Vấn đề là uy áp luôn đè trên người y. Rất mạnh, là uy áp mạnh nhất y gặp trừ lần đối diện Thái A ra. Mạnh đến mức không giống uy áp của tu sĩ kỳ nguyên anh.

Làm người sợ hãi.

Phương Khác vừa chịu đựng uy áp, vừa dẫm lên phù văn đúng truyền linh lực vào.

Đây là khảo nghiệm dành cho y. Nhưng tại sao? Khảo nghiệm y còn có thể lý giải, nhưng tại sao là phù văn?

“Ngươi cũng quá ôn hòa rồi đó, lấy chút khí thế ra coi.” Trí Tiêu đứng cạnh cửa sổ lầu hai nhìn Phương Khác nói: “Thả chút sát khí để tiểu tử đó mở rộng mắt.”

Trí Ngu nhìn dáng vẻ vô vị của Trí Tiêu, chỉ nhàn nhạt đảo mắt: “Muốn thả thì ngươi thả, không phải ngươi rất để ý Phương Khác sao?”

“Hê, tiểu gia để ý y là phúc phận tu mấy đời của y. Tên hói chết tiệt, trước mặt tiểu gia còn khoe mẽ. Tiểu tử ngươi là do tiểu gia ta nhìn đến lớn, bảo ngươi thả chút sát khí thì sao hả?” Vừa nói, Trí Tiêu vừa phóng khí thế ra.

Sát khí tầng tầng lớp lớp, như có thực chất ập đến Phương Khác như sóng dữ.

“Ngươi chẳng qua chỉ lớn hơn ta năm tuổi, sao lại nhìn ta trưởng thành được? Hơn nữa, rõ ràng ta là sư huynh.” Trí Ngu nhìn gương mặt già nua của Trí Tiêu, bất giác dời mắt: “Ngươi hà tất phải thế…”

Năm đó Trí Tiêu là sát thần nổi danh đỉnh đỉnh tại Côn Luân, một thân bạch y, một thanh kiếm, đứng ở đâu chính là khuynh tuyệt, đương nhiên, tiền đề là ông không mở miệng.

“Luôn giữ dáng vẻ hai mươi mấy tuổi, có ý nghĩa gì chứ. Tiểu gia không muốn dùng dáng vẻ phong hoa trẻ khỏe để chết. Tránh cho các ngươi than thở gì mà anh hùng sớm thệ.” Trí Tiêu chán ghét đánh giá Trí Ngu một cái, sau đó nhìn Phương Khác.

Động tác của Phương Khác rõ ràng chậm đi, trong sát khí thế này, y như một chiếc thuyền lá trên biển gặp sóng to gió lớn, nhấp nhô không ngừng, khó thể tiến tới.

“Sát khí đối với kiếm tu mà nói, vĩnh viễn không thể là trở ngại.” Trí Ngu trước tiên là bị lời của Trí Tiêu làm nghẹn, sau đó thần sắc hiện lên chút lạc lõng. Lúc quay đầu đánh giá Phương Khác thì nói thế. Kiếm tu, là luôn tiến về phía trước, nếu chỉ chút sát khí nho nhỏ đã có thể ngăn cản kiếm tu, vậy thì không xứng xưng là kiếm tu.

Hôm qua tại Duy Pháp đường, kiếm khí của Phương Khác quả thật khiến người chú ý. Rất quen thuộc, nhưng lại có chút bất đồng. Kiếm ý Thái A bùng phát trong di phủ hôm đó… Trí Ngu lắc đầu, không thể là y. Uy thế cường đại đó dù là tu sĩ nguyên anh cũng khó làm được. Phương Khác này quả thật là tu vi hậu kỳ trúc cơ, cũng không bị người đoạt xác.

Hiện tại chỉ muốn xem thử y thích hợp ở vị trí nào. Chẳng qua giữa

Phương Khác và Diệp Vu Thời có giao tình không cạn, có lẽ Phương Khác sẽ đi cùng đường với Diệp Vu Thời. Trí Ngu nghĩ đến đây, tự giễu nhếch môi. Một đệ tử có thể lĩnh ngộ kiếm ý mà thôi, chỉ là hơi xuất sắc chút, sao bây giờ lại khiến cho Trí Tiêu để ý như vậy. Nếu là năm đó, không hợp tâm ý, trực tiếp giết là xong, bây giờ lại bị ngũ đại thế gia cản trở.

Tên Phương Minh Sùng này, lúc trước đã xem thường gã rồi. Thu đứa chất nhi Phương Hiền Thanh làm nhập môn đệ tử, bồi dưỡng một đống đệ tử ngũ đại thế gia ưu tú.

Lúc này Trí Ngu chợt nhớ ra, Phương Khác không phải cũng là con cháu Phương gia sao? Nhưng khi nhìn lại, chợt lắc đầu, khó thành đại khí. Chỉ thấy trong sát khí đó, Phương Khác đã dừng lại không tiến tới.

Ngẩn ngơ đứng tại chỗ.

Như vậy đã không được? Trong lòng Trí Ngu có chút thất vọng, nhưng lại cảm thấy nên như vậy. Ông chưa từng xem trọng Phương Khác, vốn tu ngũ hành thuật, lại đổi thành kiếm tu vào lúc mười tám, mười chín. Tư chất chẳng qua là tam linh căn, nhưng cách hai năm gặp lại, Phương Khác quả thật khiến ông phải nhìn bằng con mắt khác, nhưng cũng chỉ thế mà thôi.

Trí Ngu nhìn Phương Khác chỉ cảm thấy Phương Khác bị sát khí đe dọa. Mà Trí Tiêu thì híp mắt lại, tiểu tử này quả nhiên khá thú vị, thế là ông lại tăng mạnh khí thế.

Phương Khác cảm thụ sát khí làm người ta rợn tóc gáy xung quanh, loại sát khí này và sát khí của y có khác biệt về bản chất. Phải giết bao nhiêu người mới có thể có sát khí máu tanh thế này?

Đối diện với sát khí ban đầu Phương Khác hơi ngạc nhiên, sau đó vô thức vận khởi công pháp kháng cự, sau đó, lại mơ hồ cảm thấy gì đó.

Là sát khí.

Đúng, chính là sát khí!

Mắt Phương Khác sáng lên, sau đó thả lỏng tâm thần, dứt khoát từ bỏ kháng cự, trực tiếp để khí máu tanh này tấn công mình. Lồng ngực nghẹn

lại, cảm thấy toàn thân đều đang run rẩy.

Cuối cùng y đã hiểu trong [Nhất Triều Nhất Tịch] thiếu cái gì rồi. Là sát khí. Y cho rằng Nhất Triều Nhất Tịch chắc là cái cuồn cuộn khi thủy triều lên, còn có cảm giác kiếm ý vô danh cho y, bình hòa trung chính. Nhưng y đã quên, biển không đơn giản là bình tĩnh, mà tràn đầy sát khí to lớn.

Phương Khác triệu "Tam" ra.

Y muốn làm gì? Trí Ngu và Trí Tiêu nhìn động tác của Phương Khác, đều thấy nghi hoặc.

[Nhất Triều Nhất Tịch]

Kiếm ra khỏi vỏ, Phương Khác vung một kiếm rất mộc mạc. Nói là mộc mạc, là vì kiếm này đi thẳng về thẳng, chẳng có chút hoa chiêu nào. Kiếm thế bình hòa trung chính, nhìn giống như Phương Khác chỉ là nhẹ chỉ một cái mà thôi.

Trí Tiêu nhíu mày, đây là kiếm pháp gì?

"Oành!" Tiếng vang như sấm nổ.

Trí Ngu trợn to mắt, sóng lớn vỗ bờ.

Kiếm khí ập đến trước mắt như sóng biển gào thét, thuần trắng như tuyết, đã phá mở sát khí của ông. Hơn nữa lỗ phá càng xé càng lớn. Trí Tiêu hừ lạnh một tiếng, lập tức tăng thêm khí thế áp xuống.

Kiếm khí và uy áp, hai khí vô hình thắng hữu hình, bắt đầu đối kháng.

Uy áp của Trí Ngu như ngọn núi lớn đè lên người Phương Khác, mà kiếm khí của Phương Khác như sóng lớn cuồng bạo.

Đột nhiên, kiếm khí của Phương Khác yếu đi, sóng biển dần bình lặng lại. Trí Ngu híp mắt, làm được như vậy là có thể rồi. Giá trị của Phương Khác, có lẽ có thể tăng lên một chút.

Trí Tiêu lại tràn đầy hưng phấn, sờ râu cười đặc biệt đắc ý.

Ngay lúc Trí Tiêu sắp hoàn toàn đè ép kiếm khí của Phương Khác, ngoại trừ kiếm ý đó, trên sóng biển lại xuất hiện một đạo kiếm ý như tàn nguyệt.

Thoáng cái, sát khí phun trào.

"Oành." Lại một tiếng nổ, Trí Ngu không dám tin nhìn kiếm khí đó hoàn toàn phá tan uy áp của Trí Tiêu. Cái này cũng không có gì, chẳng qua là uy áp mà thôi. Tiêu Xương Thu đối mặt với uy áp của ông cũng như không có gì giống thế, nhưng là…

Kiếm này của Phương Khác đã chém con đường phù chú thành đường nát. Ngay trước mắt ông, Phương Khác hoàn toàn hủy đi con đường phù chú đã tồn tại trên trăm năm từ lúc Trí Tiêu khai phủ đến nay.

Y cố ý đúng không? Trí Ngu không khỏi hiện ra suy nghĩ này, sau đó chuyển mắt nhìn sang Trí Tiêu.

Mặt Trí Tiêu có hơi vặn vẹo.

Con đường phù chú này là tác phẩm đắc ý của Trí Tiêu năm đó, hơn nữa hắc bạch huyền thạch này lúc đó tiêu phí không ít linh thạch của Trí Tiêu. Năm đó tiểu sư muội của ông chém đứt một miếng, ngoài mặt ông thản nhiên dửng dưng, nhưng trong tim đau lòng đến đòi mạng.

Trí Ngu ho một tiếng nói: "Trí Tiêu sư đệ… này, đừng tính toán với vãn bối, chắc Phương Khác đó cũng không cố ý."

"Y đã ngộ rồi, hảo tiểu tử! Hê hê, không tồi không tồi không hổ là người tiểu gia ta nhìn trúng, ha ha. Tiểu gia ta quả nhiên có ánh mắt tốt, may mà lần này ta chịu thiệt, lại moi ra được một nhân tài cho Côn Luân." Trí Tiêu cười ha ha, trên mặt là vẻ đặc sắc không che giấu được.

Trí Ngu lặng lẽ ngậm miệng, rốt cuộc tại sao ông phải lo lắng cho Phương Khác chứ. Ông nhìn sang Phương Khác, quả nhiên là ngộ rồi. Cho dù trong lòng có mấy phần không thoải mái, nhưng Trí Tiêu thật sự rất để ý tiểu bối này.

Trước mắt Phương Khác là một vùng biển rộng mênh mông vô tận vô biên. Từng lớp sóng vỗ vào bờ, mà chỗ biển trời liên kết, chậm rãi dâng lên một vầng trăng khuyết.

Cực đẹp, cũng cực tiêu sát.

Vô danh kiếm quyết thức thứ hai [Cửu Thiên Vân Tiêu] cũng đã ra rồi, Phương Khác xuất thủ như điện, mũi kiếm khiêu lên.

Nụ cười của Trí Tiêu cứng lại, nhìn chiêu kiếm của Phương Khác. Tiểu tử này hôm nay muốn hủy luôn động phủ Vân Tiêu của ông phải không?

Chỉ thấy kiếm khí xông lên tận trời, kiếm reo trong vắt. Chỉ một thoáng, con đường phù văn vốn bị hủy thoáng cái thêm thương tích mới.

------oOo------

Chương 55: Thăm dò

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phía trên tiểu sơn cốc tên là [Cùng sơn cốc] xuất hiện một đạo kiếm khí ngập trời, phát ra tiếng reo vang, lao thẳng tầng mây.

Tại đỉnh Thận Hành nhai, trong một ngôi động phủ, một tu sĩ ngồi khoanh gối, trông không quá hai mươi tuổi. Tu sĩ này có dung mạo cực kỳ xuất sắc, không giống người thật. Mái tóc đen kịt được một cây trâm ngọc tùy ý cài lại, đang nhắm mắt, tựa hồ nhập định. Đột nhiên, đôi mắt đó nhẹ rung, chậm rãi mở ra, lưu quang nhàn nhạt, chỉ một ánh mắt đơn giản mà như bao hàm vạn ngàn thế giới.

Nếu là khi chưa mở mắt, dung mạo xuất sắc không giống người thật. Vậy lúc này mở mắt rồi, dung mạo lại trở thành thứ yếu, vì đôi mắt đó, một đôi mắt trải qua thời gian trầm lắng.

“[Sâm La Vạn Tượng], không ngờ có người tu luyện kiếm pháp này.” Tu sĩ đó khẽ cong môi như than thở lại như chỉ đang trần thuật: “Khó được…”

Mà trong Côn Luân, kiếm khí tận trời này cũng gây ra không ít sự chú ý.

Phương Khác hoàn toàn không hay biết, trước mắt y chỉ có thức thứ hai [Cửu Thiên Vân Tiêu] liên tục diễn lại. Còn có sự thoải mái không thể tả.

Rất lâu, Phương Khác mở mắt.

“Trí Tiêu sư thúc.” Phương Khác nhìn gương mặt âm trầm của Trí Tiêu, bất giác lùi một bước, vừa mở mắt ra đã thấy gương mặt thế này, y áp lực rất lớn.

“Tỉnh rồi thì tốt, thu dọn chỗ này cho ta rồi vào sơn cốc.” Trí Tiêu lạnh lùng liếc Phương Khác, phất tay áo, thân hình vừa động đã tiến vào sơn cốc. Trí Tiêu vừa quay đi, trên mặt lại xuất hiện một nụ cười cực kỳ đắc ý. Nhưng nghĩ đến kiếm thứ hai của Phương Khác thế nhưng lại phá hủy trận pháp phòng ngự cấm chế bên ngoài [Cùng sơn cốc] của mình thì lại âm thầm nghiến răng.

Phương Khác nhìn xung quanh, đây là y làm?

Con đường phù chú đã không còn nhìn ra nguyên diện mạo, hắc bạch huyền thạch nát đầy đường, con đường vốn cực kỳ u tĩnh và xinh đẹp bây giờ bị chém ra một vết nứt, hoa cỏ hai bên cũng như bị chặt chém, để lại một vùng đất vàng.

Nghĩ nghĩ, Phương Khác vận một pháp quyết hệ thổ.

Phương Khác nhìn con đường, thỏa mãn gật đầu. Tuy con đường phù chú đã bị hủy, nhưng hiện tại sau khi chỉnh đốn, trông vẫn không tồi. Tuy hoa cỏ hai bên đều bị y đổi thành dây mây.

Đi tới lối vào sơn cốc, trên một khối đá hán bạch ngọc cao bằng một người, khắc ba chữ lớn rồng bay phượng múa [Cùng Sơn Cốc]. Phương Khác hơi kinh ngạc, vì ba chữ này lộ ra kiếm ý lãnh liệt, nhìn nhiều hơn một cái sẽ như có một đạo kiếm quang ập đến. Bước chân ngừng một chút, rồi mới bước vào trong.

Không hổ là trưởng lão môn phái, chỗ động phủ này thật sự quá tốt, Phương Khác nhìn sơn cốc tràn đầy sương khí nhàn nhạt trước mắt. Nơi này linh khí dồi dào, hơn nữa phong cảnh cực đẹp, linh điền nhìn không thấy biên giới, hương thơm linh dược thoang thoảng. Còn có hai tiểu viện chiếm một nam một bắc.

Thiên lam tinh, địa cốt bì, huyết kiến thù… đủ các loại linh dược.

Phương Khác có cảm giác không nhích nổi chân, nhìn hai viện tử kia, Phương Khác đi về tiểu viện phía nam. Tiểu viện phía nam là động phủ của Trí Tiêu đạo nhân.

Tiểu viện này nhìn bề ngoài cũng cực kỳ mộc mạc, ngói đỏ tường trắng. Cửa viện chỉ là hàng rào gỗ mà thôi. Phương Khác bước vào viện, mắt sáng lên… trong viện này vậy mà ngay cả xuân tân thảo cực hiếm thấy cũng có.

“Còn không vào, lề mề rề rà cái gì?” Âm thanh Trí Tiêu truyền tới, lúc này Phương Khác mới men theo con đường lát đá đi vào viện. Đây là một viện tử hai tầng, vừa vào cửa viện lại là một đình viện. Cửa viện đối diện với một gian phòng lớn. Trí Tiêu và Trí Ngu đang ngồi một trái một phải trên ghế gỗ.

Phương Khác đi tới phía trước, chắp tay hành lễ: “Đệ tử Phương Khác, bái kiến hai vị sư thúc, không biết sư thúc tìm đệ tử có việc gì?”

Trí Ngu chỉ nhìn Phương Khác một cái rồi ừ một tiếng cực lạnh nhạt: “Kiếm pháp hôm nay ngươi sử dụng là kiếm pháp gì?”

Phương Khác vừa muốn mở miệng nói không biết, bên tai lại truyền đến âm thanh của Thái A.

“Kiếm pháp đệ tử luyện tên là [Sâm La Vạn Tượng].”

‘Ngươi không phải nói ngươi không biết sao?’ Phương Khác thầm nói với Thái A.

‘Vốn là quên, hiện tại đột nhiên nhớ ra. Kiếm pháp này tên là Sâm La Vạn tượng’. Thái A không mặn không nhạt nói.

“Sâm La Vạn Tượng…” Trí Tiêu nghi hoặc nhíu mày, kiếm pháp này ông chưa từng nghe qua, nhưng hôm nay nhìn Phương Khác sử ra thì không phải là kiếm quyết bình thường. Mà trong rất nhiều kiếm quyết của Côn Luân cũng chưa từng nghe nói có kiếm quyết bậc này. Thật là thú vị, Phương Khác này có chút cơ duyên.

“Phương Khác, ngươi có biết chuyện của phụ thân ngươi Phương Minh

Viễn không?" Trí Tiêu còn chưa hỏi tiếp, Trí Ngu thản nhiên hỏi như vậy.

"Không biết. Năm đó lúc phụ thân đệ tử qua đời, đệ tử hãy còn nhỏ tuổi. Tuy có ký ức về phụ thân, nhưng đối với vài chuyện lại không hiểu rõ." Phương Khác không ngờ lại bị hỏi về Phương Minh Viễn, ngẫm nghĩ rồi trả lời.

"Thời gian ngươi mất tích, môn phái từng phái người tìm ngươi, Phương gia cũng phái người đi thăm dò khắp nơi. Ta cảm thấy rất kỳ quái, rõ ràng Phương gia đối với ngươi hơn mười năm chưa từng hỏi tới một tiếng. Lại không biết vì sao bây giờ lại đối với ngươi khẩn trương như vậy. Ta thử suy nghĩ, rồi nhớ ra một chuyện. Hôm đó di phủ đột nhiên sụp đổ, là vì uy lực của một chiêu kiếm." Trí Ngu nhàn nhạt trần thuật, rồi đột nhiên ngữ khí trở nên sắc bén: "Phương Khác, ta hỏi ngươi, kiếm đó có quan hệ gì với ngươi?"

"Không có." Phương Khác giật thót, nhưng ngoài mặt vẫn rất thản nhiên: "Hôm đó đệ tử và Diệp sư huynh gặp nhau ở Vũ Huyễn Thiên, còn chưa kịp dò xét đã bị cuốn vào bí cảnh kỳ quái đó."

Trí Ngu nhìn chằm chằm Phương Khác, rất lâu không động. Phương Khác rũ mắt, khí tức bình ổn, nhưng nội tâm thì thấp thỏm không thôi. Chuyện này, y sớm đã nghĩ tới. Hôm qua nhẹ nhàng qua ải, hóa ra là đợi y ở chỗ này. Cũng phải, tự y cũng cảm thấy mình đáng ngờ. Một tu sĩ ngũ hành tư chất bình thường chẳng ra làm sao, đột nhiên biến thành kiếm tu tu vi cũng được, sao lại không khiến người ta suy đoán chứ.

Càng huống chi… còn có một Phương Minh Viễn mà ngay cả y cũng không hiểu. Trong ký ức của Phương Khác, Phương Minh Viễn chỉ là một tu sĩ tư chất bình thường, mà hiện tại lại liên quan đến dấu ấn kiếm ý ở thượng đan điền của y. Người có thể gieo dấu ấn kiếm ý Thái A vào thượng đan điền của y, sao có thể là người bình thường.

"Vậy thì thật đáng tiếc… vốn ta nghĩ, kiếm ý lộ ra trong chiêu đó là kiếm ý Thái A. Ta cứ tưởng đệ tử Côn Luân của mình có được cơ duyên, cũng là may mắn của Côn Luân. Phụ thân Phương Minh Viễn của ngươi năm đó rất hứng thú với kiếm pháp Thái A, tiếc rằng kiếm pháp Thái A không phải dễ luyện như vậy. Chỉ có kiếm chiêu mà không có kiếm ý, vậy không xứng với cái tên Thái A kiếm. Ta nghĩ, nếu ngươi luyện Thái A kiếm pháp hơn nữa còn ngộ ra kiếm ý, vậy cũng là điều dễ hiểu." Trí Ngu mỉm cười,

ánh mắt áp bách chưa từng dời khỏi Phương Khác.

“Phụ thân ta đã luyện Thái A kiếm pháp?” Trên mặt Phương Khác hiện lên mấy phần kinh ngạc, nội tâm thì rủa thầm không thôi. Khó luyện gì chứ, rõ ràng y không muốn luyện Thái A kiếm pháp gì đó được không, nhưng Thái A kiếm pháp cứ luôn ảnh hưởng đến y, còn kiếm ý nữa. Nhưng từ miệng Trí Tiêu đạo nhân hình như y còn có được tin tức hữu dụng khác.

Trí Ngu híp mắt lại, Phương Khác này có vẻ thật sự không biết?

“Thuyết giáo cái gì đó? Chính sự của gia còn chưa nói đó. Bớt lôi đông kéo tây lãng phí thời gian của gia đi. Này, đây là thù lao cho ngươi, sau này mùng một mỗi tháng đến chỗ ta giúp đỡ. Biết chưa? Đi đi, đừng đứng trước mặt ta chướng mắt nữa.” Trí Tiêu đưa ra một cái hộp, ra vẻ không kiên nhẫn phất tay.

Phương Khác lấy hộp, nhận lời. Sư thúc tìm đệ tử đến động phủ giúp dọn dẹp sự vụ cũng không phải là chuyện gì lớn đúng không? Y cũng không cảm thấy có gì kỳ quái.

Nhưng Trí Ngu lại có chút kinh ngạc, giúp đỡ này, không chỉ đơn giản là giúp đỡ mà thôi. Trong môn phái, nếu vị tu sĩ trên kỳ nguyên anh nào bảo đệ tử đến động phủ giúp đỡ, thật ra bao hàm ý chỉ điểm.

Nghĩ lại cũng cảm thấy dễ hiểu. Trí Tiêu đến nay còn chưa thu một đệ tử nào. Phương Khác này không biết gặp vận gì, được Trí Tiêu nhìn trúng. Nhưng… mắt Trí Ngu khẽ động. Phương Khác có thể sau khi được Trí Tiêu chỉ điểm sẽ gặp không ít phiền toái. Người năm đó người cầu vạn cầu, đều không thể có được chỉ điểm của Trí Tiêu, chắc chắn sẽ không khách khí gì với Phương Khác. Trí Ngu cười, đặc biệt là cái tên bị cự tuyệt vô số lần, vẫn không chết tâm, đến nay là đệ nhất trong đệ tử phái Côn Luân, Hách Liên Thập Cửu. Nếu bị hắn biết, vậy Phương Khác khó tránh bị kéo đi đọ sức một hai.

Trí Tiêu nhìn Phương Khác, bất giác trợn trắng mắt. Bao nhiêu người cầu đến động phủ của ông giúp đỡ ông không muốn. Phương Khác này chẳng biểu hiện ra chút vui sướng nào cũng thôi đi, còn mang vẻ nghi hoặc nữa chứ, tiểu tử thúi không biết tốt xấu.

“Ta cũng không còn chuyện gì nữa. Ngươi cầm bài tử này, ngày mai đến

sở phát nhiệm vụ lĩnh nhiệm vụ này đi. Ngươi có thể đi rồi." Trí Ngu nhàn nhạt nói, rồi ném một thẻ ngọc màu xanh qua. Sau đó lại nhìn Trí Tiêu một cái, cứ xem như là bồi thường cho chuyện thăm dò vừa rồi đi. Tuy cái bồi thường này cũng không hề dễ lấy.

Phương Khác nhận thẻ ngọc rồi cáo từ hai người, hiện tại trong môn phái, mỗi đệ tử đều có nhiệm vụ của mình, mà trước đó khi y chưa rời khỏi môn phái vì vừa mới qua thừa lễ, cho nên đệ tử giống như y đều nhàn rỗi. Chỉ cần y đi nhận nhiệm vụ môn phái là được. Mà bây giờ sau khi đệ tử đời trước trong môn phái cùng đệ tử đời này của họ giao tiếp, đệ tử nội môn đều được phân chức trách.

Nếu ngươi nghĩ một môn phái to lớn, chỉ cần ngày ngày tu luyện, vậy thì sai rồi. Một môn phái, còn là đại môn phái như Côn Luân, muốn vận hành không hề dễ dàng. Mỗi người đều có trách nhiệm của mình. Bất kể là khu mua bán, linh mạch, linh điền, đều cần nhân thủ. Chỉ cần là đệ tử môn phái, thì phải có cống hiến cho môn phái, không có ai có thể ngồi không mà hưởng.

Chính là không biết Trí Ngu phân cho y nhiệm vụ gì?

Phương Khác vừa đi, Trí Tiêu đã cười, cười vô cùng đắc ý. Ông đây chính là tiên hạ thủ vi cường, Phương Khác này quả thật hợp khẩu vị ông. Hôm nay vừa gặp, lại là nhân tài có thể đào tạo.

Nhưng khi nhìn sang Trí Ngu, ý cười nhạt đi.

"Ngươi muốn để Phương Khác làm tấm bia?" Trí Tiêu hỏi, thẻ ngọc kia là củ khoai bỏng tay, vị trí đó tuy tốt, nhưng hiện tại là là chỗ gian nan nhất. "Ngươi kéo tiểu gia vào đây ta đã không nói gì rồi, tùy ý lôi kéo đệ tử trong phái vào, không tốt lắm đâu."

"Bất kể y có tiếp nhận nhiệm vụ này hay không, sau này y đến động phủ của ngươi giúp đỡ, trong mắt tất cả mọi người y đã theo phe của chúng ta rồi. Nếu bất kể thế nào y đều bị coi là người của phe ta, vậy còn không bằng cho y một chút chỗ tốt." Trí Ngu cười nói.

"Vậy thì không nhất định." Trí Tiêu nhướng cao mày, trên mặt có mấy phần cao hứng, bưng trà lên uống cạn, "Chuyện đời không có tuyệt đối."

Ngoài tiểu viện, Phương Khác mở hộp gỗ Trí Tiêu đưa, bên trong chứa một chiếc nhẫn Nạp Hư đơn giản. Đây là thù lao, có phải hơi quý không? Sao y cứ cảm thấy kỳ quái như có miếng bánh từ trên trời rơi xuống vậy.

------oOo------

Chương 56: Trù tính 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phương Khác nhìn nhìn, nhẫn Nạp Hư này là nhẫn Nạp Hư ngũ phẩm, thuộc dạng thượng đẳng trong nhẫn Nạp Hư, rõ ràng đây là một chiếc nhẫn Nạp Hư mới luyện chế không lâu, hơn nữa còn được luyện từ Luyện Khí phong của Côn Luân. Vật liệu chủ yếu của nhẫn là đá Nạp Hư quý giá. Có màu xanh xám, rìa nhẫn Nạp Hư là phù vân nho nhỏ đại biểu Côn Luân. Trí Tiêu sư thúc đúng là xuất thủ bất phàm.

Phương Khác đi trên con đường nhỏ mà y vừa 'làm mới' một phen, thì gặp một người đi đến, không quen biết. Phương Khác nhìn một cái rồi thu tầm nhìn lại, lịch sự cười gật đầu rồi đi ngang qua người đó.

Tướng mạo người này tại tu tiên giới quả thật là quá phổ thông, phổ thông đến mức chẳng có gì để phân biệt. Làn da hơi đen, ngũ quan không hề xuất sắc chút nào. Khí tức toàn thân cũng nhàn nhạt, không có chỗ chi đặc biệt. Ai sẽ nghĩ một người như thế này lại là đệ nhất đệ tử Côn Luân đời này Hách Liên Thập Cửu.

Phương Khác không biết Hách Liên Thập Cửu, nhưng Hách Liên Thập Cửu lại biết Phương Khác. Lúc đi ngang người Phương Khác, mắt Hách Liên Thập Cửu khẽ động, kiếm ý còn chưa thu liễm trên người Phương Khác khiến hắn khá là để ý. Hách Liên Thập Cửu xoay chiếc nhẫn ngọc bản bự trên ngón cái tay trái. Mấy hôm nay ánh mắt phần lớn mọi người đều tập trung trên người Diệp Vu Thời, chẳng mấy để ý đến Phương Khác, nhưng hắn thì ngược lại.

Không ai biết hắn từng giao thủ với Diệp Vu Thời, vào năm năm trước. Chưa phân thắng bại, đó là lần đầu tiên hắn biết cái gì là sợ hãi. Nhưng đồng thời, hắn cũng mất đi hứng thú với Diệp Vu Thời. Diệp Vu Thời không phải kiếm tu, Diệp Vu Thời không có tình cảm với kiếm. Mà Hách

Liên Thập Cửu hắn chỉ hứng thú với kiếm, cho nên hắn cảm thấy hứng thú với Phương Khác, chỉ vì Phương Khác là kiếm tu. Không liên quan đến cái khác, cho dù hắn biết về một mặt ý nghĩa nào đó Phương Khác còn là biểu đệ của hắn, nhưng quá yếu. Hách Liên Thập Cửu tiếp tục đi tới [Cùng sơn cốc], bước chân không nhanh không chậm, lại lộ ra vị đạo trảm đinh chặt sắt. Vẫn chỉ là kỳ trúc cơ mà thôi, kiếm ý còn chưa ngộ ra, càng không cần nói đến kiếm tâm.

Hách Liên Thập Cửu đột nhiên sững lại, ở đây vốn nên là con đường phù chú, sao bây giờ lại biến thành thế này? Sau đó con ngươi Hách Liên Thập Cửu rút lại, kiếm khí tàn lưu, Hách Liên Thập Cửu đưa thần thức ra thăm dò kiếm khí đó.

Sát cơ quá mạnh!

Đây là kiếm khí của ai? Chẳng lẽ Trí Tiêu sư thúc lại luyện được kiếm pháp nào hay sao? Không giống, nếu là Trí Tiêu sư thúc, vậy thì không phải kiếm khí mà là kiếm ý. Nếu Trí Tiêu sư thúc rút kiếm tại đây, vậy cả Côn Luân đều phải có cảm ứng mới đúng. Lẽ nào là… Hách Liên Thập Cửu khẽ kinh ngạc.

Hách Liên Thập Cửu quay đầu, nơi đó nào còn bóng dáng Phương Khác.

Lúc này Phương Khác sớm đã ngự kiếm trở về chỗ ở của mình, y không quên còn có hẹn ôn chuyện với Trần Chử, Viên Kim. Hôm qua Trần Chử nói bữa khác lại ôn chuyện thì chắc chắn bữa khác sẽ lại ôn chuyện, chứ không phải lời khách sáo, điểm này y vẫn có thể khẳng định. Phương Khác lấy hạc giấy ra, mở cấm chế trong viện.

Quả nhiên không bao lâu, Trần Chử và Viên Kim liền xuất hiện bên ngoài viện.

“Phương Khác, đệ rời khỏi Côn Luân nhiều ngày. Huynh nghĩ, hình thức trong Côn Luân vẫn cần phải nói với đệ một chút.” Trần Chử vừa ngồi xuống đã đi thẳng vào vấn đề: “Hiện tại hình thức Côn Luân không mấy lạc quan…”

Phương Khác hơi suy ngẫm, hình thức Côn Luân này không khác mấy với y suy đoán. Nhưng Trần Chử nói thế, giúp Phương Khác càng thêm rõ ràng về phân chia những phe phái và cụ thể là những người nào. Phương

Khác nhìn Trần Chử nói nửa ngày mới bưng trà trong tay giải khát, hiện tại đám người Trần Chử Viên Kim cũng giống như y, đều là người chưa đi theo phe nào.

Phương Khác ngẫm nghĩ, đột nhiên linh quang lóe lên.

“Trần sư huynh, không biết huynh có hứng thú làm một vụ mua bán với đệ không, chia năm năm thế nào?” Phương Khác cười lộ hàm răng trắng, ánh mắt nhìn Trần Chử đặc biệt nhiệt tình… cứ như nhìn một đống linh thạch.

Trần Chử cảm thấy câu này khá là quen tai, sau đó nhìn con mắt phát sáng của Phương Khác, bất giác im lặng, hôm đó tại thành Thái An lúc Phương Khác thấy linh thú đó muốn mua để đổi linh thạch không phải đã nói câu này sao?

“Mua bán gì?” Viên Kim vung tay, cản ngay chỗ ánh mắt hai người Phương Khác và Trần Chử giao nhau, mở miệng, sắc mặt có chút khó coi.

“Kề tai lại đây.” Phương Khác cười híp mắt vẫy tay.

“Cái gì! Ngươi phát hiện… ưm.” Viên Kim vừa la lên đã bị Trần Chử kéo lại, che miệng.

“Nhỏ tiếng chút.” Vẻ mặt Trần Chử từ khó tin biến thành phức tạp, “Phương sư đệ… chuyện này đệ cho chúng ta biết, lẽ nào không sợ chúng ta nói ra ngoài. Hoặc dứt khoát chiếm lấy trận truyền tống đó sao?”

Phương Khác nghĩ thế này, chỉ riêng trận truyền tống đến đại lục Thanh Hoa đã là một thứ đủ để dấy lên phong ba không nhỏ trên đại lục Cửu Châu, đại lục Thanh Hoa y đã nghe đã thấy, nếu có thể mở mang kiến thức một phen đương nhiên tốt. Mà kế hoạch này của Phương Khác, tuy đơn giản, nhưng… có cơ hội thương nghiệp vô hạn, hơn nữa, đây không chỉ đơn giản giới hạn trong cơ hội thương nghiệp, mà Phương Khác nói đến trận truyền tống, Diệp Vu Thời cũng biết.

Bây giờ chỉ sợ Diệp Vu Thời đã bắt đầu áp dụng hành động rồi. Từ chuyện này có lẽ y còn phải định nghĩa lại một chút quan hệ của mình và Diệp Vu Thời.

Phương Khác nhìn hai người kia cười cười, trong phòng có cấm chế, bất

kể lớn tiếng thế nào bên ngoài đều không thể nghe được, Trần Chử rõ ràng thật sự kinh ngạc.

“Đệ tin tưởng con người Trần sư huynh… còn về Viên Kim…” Phương Khác vuốt cằm, như ngẫm nghĩ nhìn Viên Kim.

“Ta, ta làm sao? Nói ra lẽ nào có gì ích lợi cho ta sao.” Viên Kim phẫn hận kéo cánh tay Trần Chử đang bịt miệng mình ra, trừng mắt nhìn Phương Khác nói: “Chẳng qua đã thỏa thuận rồi đó, chia năm năm.”

“Nếu Phương Khác đệ đã nói thế.” Trần Chử phủi tay cười, trong ngữ khí lộ ra kiên định: “Huynh không còn gì để nói nữa. Nhưng, nếu muốn làm, thì phải có kế hoạch cụ thể. Đầu tiên chúng ta phải điều tra xem những thứ nào chênh lệch giá giữa đại lục Thanh Hoa và Cửu Châu. Hơn nữa phải tìm ra cái có giá trị nhất. Còn một điểm nữa chính là, hai bên thu mua lượng lớn như thế, nếu đến những cửa tiệm khác nhau, vậy quá gây chú ý, đã thế lúc thu gom đồ cũng quá lãng phí thời gian và tinh lực, không phải là kế lâu dài. Vì thế, tốt nhất chúng ta đều có cửa tiệm ở đại lục Thanh Hoa và đại lục Cửu Châu. Ngoài ra chính là… trận truyền tống này, môn phái nhất định cũng có, chúng ta cần phải tránh bị người khác phát hiện. Mà mở một cửa hàng, tại đại lục Cửu Châu chúng ta không sợ, nhưng nếu tại đại lục Thanh Hoa, thì cần một vài biện pháp.”

“Cái này không cần lo lắng. Tại đại lục Thanh Hoa, đệ có một nơi, là chỗ tuyệt diệu để mở tiệm.” Mắt Phương Khác sáng lên: “Tại thành Bạch Cập ở đại lục Thanh Hoa đệ có một người quen, đến khi đó hai người có thể đi tìm nàng. Nàng là người có thể tín nhiệm.”

“Quan trọng nhất là phí tổn thế nào? Hiện tại chúng ta có bao nhiêu linh thạch có thể dùng trong mặt này?” Viên Kim nghe nửa ngày không chen vào, cuối cùng nhịn không được nói một câu. Thuận tiện liếc nhìn Phương Khác một cái, quỷ nghèo mọi người đều biết đang ngồi ở đây đó.

“Linh thạch không phải vấn đề.” Phương Khác cười híp mắt lấy túi chứa đồ trên eo xuống, mở ra. Bên trong là tất cả gia sản của Phương Khác, còn bao gồm gần một vạn linh thạch tiêu chuẩn lục được trên người Lý Đại Hồ, tổng cộng là hai vạn linh thạch tiêu chuẩn.

Trần Chử nhìn nhìn, nhẹ ho một tiếng, ánh mắt nhìn Phương Khác có chút kỳ quái. Viên Kim nhìn, bất giác bật cười ra tiếng.

“Cái gì, cái gì mà linh thạch không phải vấn đề, vấn đề rất lớn được chưa. Ngươi biết thuê một tiểu *** cần bao nhiêu linh thạch không? Huống chi chúng ta còn nói là cửa hàng. Một cửa hàng, mua lại, đại khái cần con số này.” Viên Kim đưa ra hai ngón tay: “Hai trăm vạn linh thạch tiêu chuẩn, đây còn chưa bao gồm linh thạch chúng ta cần mua hàng trước đó.”

Phương Khác cười cười, lại móc ra hai túi chứa đồ khác, mở.

Viên Kim cười nhìn qua, thoáng cái vẻ mặt cứng đờ: “Ngươi… ngươi… ngươi lấy đâu ra nhiều đá Tinh Thần như vậy?” Đá Tinh Thần này, Viên Kim vừa hay biết đến, còn Trần Chử vì cảm thấy rất hứng thú với luyện đan nên cũng rất quen thuộc với vật phẩm dùng luyện đan.

Trần Chử cũng dại ra, đối với một luyện đan sư mà nói, nhìn thấy đá Tinh Thần chính là một loại hưởng thụ. Dùng đá Tinh Thần luyện đan càng giống như một sự xa xỉ. Mà cực phẩm đan là một sự truy cầu. Hắn đang nằm mơ sao? Trần Chử thoáng cái đỏ mắt, hận không thể lập tức gom đá Tinh Thần trên bàn đem đến phòng luyện đan của mình thử xem. Lẽ nào Phương Khác đào được một mỏ Tinh Thần sao?

“Cơ duyên trùng hợp… khụ, đủ không? Nếu không đủ…” Phương Khác nhìn hai người, có chút lúng túng. Hai người này sao nhìn y như nhìn miếng xương vậy? Đương nhiên, thật ra y có thể lý giải, sau khi y biết đá Tinh Thần này có giá trị ra sao, y cảm thấy mình giống như một khúc xương ngon.

“Đủ! Đủ rồi! Tuyệt đối đủ.” Viên Kim đánh giá trọng lượng đá Tinh Thần một chút. “Nhưng, một lần không thể bán ra quá nhiều. Vật lấy ít làm quý, chúng ta lấy ra hai phần ba để bán, tiền có được thì mở hai cửa tiệm, cũng đủ mua luôn đợt hàng đầu tiên.”

“Phương Khác, huynh không cần chia phần, đệ cho huynh một phần ba đá Tinh Thần còn lại được không?” Mắt Trần Chử sáng không thể tin, dáng vẻ luôn văn nhã cũng trở nên rất cuồng nhiệt.

“Đó đương nhiên…” Phương Khác nói được một nửa, thì bị Viên Kim liếc một cái: “Không được, không bằng trừ trong phần của huynh đi.”

“Được, vậy quyết định thế đi. Vậy hiện tại chúng ta đến khu buôn bán Cửu

Tĩnh của Côn Luân tìm xem có vị trí tốt không.” Nói rồi Trần Chử kéo Viên Kim lên vội vàng cáo từ.

Phương Khác ngốc lăng nhìn Trần Chử kéo Viên Kim lao vút đi. Trần sư huynh này vậy mà cũng có một mặt không ổn trọng, đá Tinh Thần quả là đầy mị lực.

Nhưng… như vậy, không phải y lại lần nữa không có một phân tiền trên người sao? Phương Khác nhìn hai túi chứa đồ trên bàn, y mang trên người còn chưa bao lâu đâu.

Không cần gấp, không cần gấp, sớm muộn cũng kiếm trở về. Y đây là dùng linh thạch kiếm linh thạch, lợi tăng lợi.

------oOo------

Chương 57: Trù tính 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dù trong lòng Trần Chử không bình tĩnh nhưng ngoài mặt vẫn không thể hiện ra chút nào, đến khu mua bán Cửu Tĩnh tìm vị trí thích hợp để mở tiệm. Cửa hàng này mà mở ra, thì đảm bảo kiếm ổn không lỗ. Trước mắt, đối với tu sĩ không có gia tộc hiển hách sau lưng như hắn và Viên Kim, là một trợ lực rất lớn. Viên Kim đã tự mở một tiểu ***, đối với những thứ này cũng rất hứng thú. Đến lúc đó giao cửa hàng cho Viên Kim chăm lo thì họ không cần phải lo lắng nữa.

Mà hắn, địa vị trong môn phái rất lúng túng, không phải tinh anh đệ tử, nhưng địa vị không thấp, không có bối cảnh hiển hách, nhưng cũng không phải tu sĩ bình thường. Cho nên nếu không đứng về phe nào, thì sẽ trở thành rắn chuột bên đường. Nếu theo phe phái, vậy e là cũng chẳng chiếm địa vị quan trọng gì trong phe. Nhưng nếu mở một cửa hàng thế này, địa vị sẽ rất khác, bọn họ có thể nắm giữ càng nhiều thứ hơn.

Hơn nữa Trần Chử còn nghĩ xa hơn, nếu ba đại môn phái khai chiến, vậy lẽ nào ba đại lục sẽ không khai chiến sao? Đối với hai đại lục kia, hắn không biết bao nhiêu. Nhưng mấy năm gần đây, tin tức về hai đại lục kia lưu truyền càng lúc càng nhiều ở đại lục Cửu Châu. Vậy những tin tức này

từ chỗ nào truyền ra? Chỉ có thể là ba đại môn phái.

Vậy tại sao ba đại môn phái lại cố ý thả ra tin tức về hai đại lục khác? Trần Chử siết chặt nắm tay, mơ hồ có chút hưng phấn, không chỉ là đại lục Cửu Châu đã loạn, chỉ sợ đến lúc đó đại lục Thanh Hoa, đại lục Hoang Mạc cũng không thể yên ổn. Đến khi đó, trận truyền tống trong tay họ sẽ có ý nghĩa chiến lược.

Hơn nữa, linh thạch kiếm được có thể làm gì đây? Phát triển thế lực của mình, không chỉ ở trong Côn Luân, mà còn có thể phát triển ở đại lục Thanh Hoa.

Loạn thế sắp tới, át chủ bài trong tay càng nhiều càng tốt, vậy càng đủ tự tin. Có lẽ Phương Khác đưa ra phương án này cũng vì nghĩ đến những điều này? Trần Chử nghĩ tới đây, bất giác đánh giá Phương Khác cao hơn nhiều, có lẽ còn có thể hợp tác với Diệp Vu Thời, đi theo phe Diệp Vu Thời…

Sau đó Trần Chử lại mím môi, Trần Chử hắn cuối cùng lạc đến bước đường này. Trong Côn Luân bây giờ phân phe phái rõ ràng, tự mình làm chủ, trong lòng ai cũng có một bàn tính. Mà chưởng môn đã gần trăm năm nay chưa ra, tạo thành tình trạng này, đương nhiên không phải là công lao của những tiểu đệ tử như họ, mà là do các trưởng lão Côn Luân miệng thì nói bế quan ẩn cư thực chất đều ôm tâm tư riêng.

Năm đó vào Côn Luân, vinh quang vì Côn Luân, đệ tử như bọn họ sớm xem mình là người Côn Luân. Xem ra mọi người đều chưa có phản ứng gì, nên chia phe thì chia phe, nên làm thế nào thì làm thế đó. Thực tế, các hành vi của ngũ đại thế gia đã dẫn lên bất mãn của phần lớn đệ tử. Mọi người từ nhỏ đã gia nhập Côn Luân, bây giờ đại lục Cửu Châu căng thẳng như thế, mà trong phái Côn Luân lại còn chướng khí mù mịt.

Nghĩ nghĩ, đột nhiên linh quang lóe lên, Trần Chử lộ ra nụ cười hàm súc. Có lẽ, họ có thể làm nhiều hơn?

“Viên Kim.”

“Hả?” Viên Kim nghe tiếng Trần Chử gọi, nhanh chóng hoàn hồn. Thuận tay kéo Trần Chử vào một quán trà, ngồi xuống gọi một bình linh trà, lúc này mới nhìn Trần Chử.

“Không bằng thế này…?” Trần Chử cười cười, nói một phen với Viên Kim.

Viên Kim không tán đồng lắm: “Hợp tác mở tiệm với Phương Khác là chuyện tốt, mọi người đều cần. Nhưng nếu làm như huynh nói, chúng ta và Phương Khác chính là thật sự lên cùng một thuyền. Có phải chơi hơi lớn rồi không? Hơn nữa ông chủ của cửa tiệm này đương nhiên vẫn là Phương Khác, Phương Khác tìm chúng ta mở tiệm cũng chưa chắc thật sự tin tưởng chúng ta. Ta chưa tiếp xúc bao nhiêu với Phương Khác, giao tình giữa ta và y vẫn chưa đến mức độ này. Đem toàn bộ gia sản giao cho Phương Khác, tóm lại ta không đồng ý.”

“Ta không biết tại sao huynh lại nhìn Phương Khác bằng con mắt khác như thế. Chỉ tính giao tình còn có thể, nhưng làm như vậy, huynh không cảm thấy quá mạo hiểm? Phương Khác y có năng lực gì để gánh lấy?” Viên Kim kinh ngạc nhìn Trần Chử, hắn không biết một Trần Chử hành sự ổn trọng sao lại có suy nghĩ này. Lẽ nào chính là vì đá Tinh Thần? Vậy thì quá khoa trương rồi? Tuy hắn biết Trần Chử rất cuồng nhiệt với luyện đan.

“Huynh lỗ mãng rồi.” Trần Chử trầm mặc hồi lâu mới nói, quả thật là hắn quá nôn nóng. Tuy hắn cảm thấy con người Phương Khác không tồi, nhưng vẫn không hiểu rõ lắm, vẫn nên đi một bước nhìn một bước là hơn. Thật ra thực hiện suy nghĩ này, có lẽ Diệp Vu Thời mới là người thích hợp nhất?

Lúc này Viên Kim mới thả lỏng, không còn căng mặt nữa, nói: “Nhưng chuyện mở cửa tiệm, Phương Khác làm cũng rất có lòng. Theo suy nghĩ của Phương Khác là muốn phủi tay làm chưởng quầy, chúng ta xuất lực y xuất linh thạch. Chia năm năm, thật là hào phóng. Người này đúng là kỳ quái, huynh nói xem rốt cuộc y là người thế nào? Ta thì nhìn không thấu lắm.”

Nói đến mở cửa tiệm, nhưng biểu hiện lại giống như tâm huyết dâng trào. Dù vậy kế hoạch này lại có thể nói là chu đáo chặt chẽ. Hơn nữa lại vừa đúng lúc chọn hắn và Trần Chử, giống như biết địa vị lúng túng của hắn và Trần Chử hiện nay.

Phương Khác không biết Viên Kim và Trần Chử suy đoán gì về mình, y đang nhớ lại một vài điều phải chú ý trong việc trồng linh dược trên [Linh

Dược đại toàn], đem một vài cây linh dược nguyên vẹn mua được trồng vào viện theo dược tính và thói quen.

Trong đó không thiếu một vài linh được khá trân quý. Viện lạc thay đổi hình dáng mới dưới tay Phương Khác. Phương Khác vỗ bùn đất trên tay, cảm thụ linh khí nồng đậm trong viện lạc. Vận một [Vân Vũ quyết], lập tức phiến linh điền nhỏ trong viện được tắm trong mưa rả rích, sinh cơ bừng bừng.

Phương Khác nhìn viện lạc hoàn toàn đổi mới trước mắt, tươi cười duỗi lưng một cái, lại nhớ đến những gì đã nói với Trần Chử hôm nay, bất giác bật cười. Thật ra chuyện đó thật sự là tâm huyết dâng trào, sau khi biết trận truyền tống kia, y đã nghĩ phải mở một cửa tiệm như thế. Người đầu tiên xuất hiện trong đầu chính là Viên Kim, Viên Kim người này quả thật không dễ ở chung, tính cách cũng không tốt lắm, nhưng Viên Kim có đầu óc thương nghiệp, trong nội môn, tu sĩ không có gia tộc bối cảnh toàn dựa vào bản thân chỉ có một mình Viên Kim là từ sạp nhỏ buôn bán mà nên, đến bây giờ đã là chủ tiệm [Kim Linh ***] có chút danh tiếng.

Hơn nữa, y xem trong tiểu thuyết, có nhân vật Viên Kim này. Dường như cuối cùng Viên Kim nắm giữ đại quyền tài chính trong Côn Luân? Đương nhiên, điểm này y không thể xác định, đối với Viên Kim, trong sách chỉ nói sơ qua mà thôi. Phương Khác suy nghĩ một chút, đến bây giờ những điều biết trước trong sách y có thể dựa vào càng lúc càng ít. Bắt đầu từ lúc Diệp Vu Thời kết đan, chuyện sau đó đã không còn rõ nữa.

Nhưng như vậy cũng tốt lắm, hiện tại y không hề cảm thấy đây là một quyển sách chút nào. Không biết nhân sinh thì mới cảm thấy thú vị. Tuy y rất muốn biết… người có thể đè Diệp Vu Thời là ai? Phương Khác cười híp mắt. Chuyện này hiện tại nghĩ lại hoàn toàn là không thể nha, trừ khi tình tiết truyện triển khai.

Hít sâu một cái, Phương Khác cảm thấy tu vi của mình mơ hồ thả lỏng, không biết có phải sắp đột phá không, y luôn cảm thấy gần đây biên độ tăng tu vi có hơi bất thường, chỉ đành liên tục áp chế xuống, sau đó chậm rãi chỉnh lý một phen. Điều khiến y lo lắng chính là kiếm khí, sao y lại cảm thấy ngày mà mình ngộ ra kiếm ý rất xa vời?

Đầu tiên là kiếm khí không thuần, sau đó lại có kiếm chiêu Thái A tác quái, kiếm tu vốn yêu cầu thuần túy, bất kể là tâm của kiếm tu hay ý khi

vung kiếm, mà tình trạng y bây giờ, ban đầu chọn [Sâm La Vạn Tượng] là sai lầm sao?

“Thái A, huấn luyện hôm nay vẫn chưa bắt đầu sao?” Phương Khác thầm nói, sau đó trước mắt xuất hiện võ đài hình vuông quen thuộc.

Đợi một lát, trên võ đài không xuất hiện tu sĩ hai hôm vừa rồi đã đánh bại y, mà là một tu sĩ khác, Phương Khác nhếch khóe môi, xem ra kiếm ngộ được hôm qua đã khiến thực lực của y tăng lên không ít.

Tu sĩ trước mắt có mái tóc đỏ như lửa, khí tức toàn thân có hơi bạo ngược, vũ khí trong tay là trường thương khá hiếm thấy.

Phương Khác nâng mũi kiếm lên, bày ra thức nâng tay, ánh mắt dần thản nhiên, nhàn nhạt nói: “Đến đi.”

Trên cổ tu sĩ có một vết máu, sau đó hóa thành linh quang tiêu tán. Phương Khác nhíu mày, luôn cảm thấy có chút bất thường, nhưng không thể nói được là bất thường ở đâu.

Côn Luân luôn an tĩnh và tĩnh mịch, đại khí mà bình yên. Nhưng Thái Hành ở ngoài ngàn dặm lại là một cảnh tượng khác.

Dưới núi cạnh phái Thái Hành, một tản tu hoàng bào cưỡi một con dực điểu đi ngang qua.

“Giết!” Khí thế kinh thiên, vạn nhân hô hoán. Tản tu đó như bị sét đánh, phun ra một búng máu. Cùng dực điểm rớt xuống từ giữa không trung. Lúc sắp rơi xuống đất, kéo mạnh dực điểu một cái mới tránh khỏi bị thương lần nữa.

Đây là tình huống gì? Tản tu có chút hoảng sợ nhìn sang chủ phong Thái Hành. Chỉ nghe tiếng hô giết rầm trời. Tiếng sau cao hơn tiếng trước, mỗi lần đều là vạn người cùng hô. Sát khí ngập trời, cảm giác áp bách mạnh không thể tả.

Tu sĩ này vội vã đi về hướng ngược lại.

Mà trong Thái Hành, lại là một mảnh tiêu điều. Chỉ thấy hai đội nhân mã đông nghìn nghịt, đứng đối diện nhau trên một trận pháp hình vuông to

lớn. Hai bên đều là đệ tử phục sức Thái Hành, lớp lót màu đen, bên ngoài là khôi giáp màu đen chỉnh tề, trường thương, thuẫn, cung tiễn… trận thế này giống như ở trên chiến trường. Chỗ khác biệt duy nhất giữa hai đội nhân mã chính là sợi dây cột trên vai trái, một bên cột dây đỏ một bên cột dây vàng.

Trong tay Mục Khuất cầm một lá cờ nhỏ màu vàng đứng phía trên đội nhân mã cột dây màu vàng. Vẻ mặt đầy thận trọng, cho dù ông biết trận này ông thắng chắc, nhưng nghiêm túc đối mặt với từng đối thủ là thói quen của ông. Mục Khuất là Càn trong tám Bát Quái của Thái Hành, cũng là nhân vật thực quyền của phái Thái Hành hiện nay. Hai trăm bảy mươi hai tuổi, tu vi trung kỳ nguyên anh, cũng tính là trưởng lão.

Hàn Không nhìn đối phương trên đài cao, mấy người đó nhàn tản tự đắc uống linh trà. Bất giác cười lạnh, đợi lát nữa không biết họ còn có thể giữ dáng vẻ nhàn tản như thế không? Cho dù bọn họ lôi kéo được Mục Khuất thì thế nào. Mục Khuất quả thật có chút năng lực, nếu không làm sao có thể trở thành một trong Bát Quái.

Nhưng, chỉ sợ bọn họ không biết, hôm nay đại nhân đã xuất quan rồi? Trong mắt Hàn Không viết đầy cuồng nhiệt.

“Hàn Không, sao ngươi còn chưa lấy lá cờ đỏ của ngươi? Sợ rồi à? Vậy thì dứt khoát đầu hàng đi. Ha ha, để các sư đệ cũng nếm thử mùi vị không chiến mà khuất phục đi. Sao? Thế nào?” Nhậm Vân Tập lớn tiếng cười nói với Hàn Không.

“Bớt phí lời, nhập trận đi.” Hàn Không lạnh giọng nói, vung tay, trận pháp hình tròn ầm ầm khởi động. Nhân mã hai bên lập tức bị linh quang bao trùm. Từ trên đài cao cúi nhìn trận tròn, chỉ thấy hai đội nhân mã đóng trong thành trì của mình, mà chính giữa là dãy núi liên miên bất tận.

Quả thật là một chiến trường thực địa.

Mục Khuất dùng binh như mọi ngày, cách đánh của ông luôn vững vàng, dần bao vây lại.

Đột nhiên, Mục Khuất không dám tin nhìn về hướng cánh trái. Nhánh kỳ binh này xuất hiện từ lúc nào? Đã đánh tới cánh trái của ông rồi? Người bố cục của đối phương là ai?

Mục Khuất nhìn ra xa, lòng siết lại.

“Tả Khâu.”

“Tả Khâu! Hắn xuất quan rồi sao!” Ly trà trên tay Nhậm Vân Tập rớt xuống, chạm vào mặt sàn bằng gỗ phát ra tiếng vang trầm đục.

Chỉ thấy quân đội đối phương mà họ vốn cho là ba ba trong lọ, không biết khi nào đã vòng sang phía sau họ, cắt đứt đội tiên phong và đội hậu phương của họ. Mà người cầm lá cờ đỏ, không phải chính là Tả Khâu đã bế quan hơn hai năm chưa lộ mặt sao?

Tả Khâu mặc khôi giáp màu bạc, đặc biệt chói mắt. Mà tóc vốn che đi mắt trái cũng được vén lên. Gương mặt vốn nên cực đẹp lại tỏ rõ vẻ quái dị, mắt phải trong vắt tươi cười nhu hòa, nhưng chỗ mắt trái lại là một lỗ trống.

“Xong rồi.” Sắc mặt Nhậm Vân Tập tái đi, gã rõ ràng cảm thấy vừa rồi Tả Khâu nhìn gã một cái. Ánh mắt đó khiến gã rét đến tận xương.

Chỉ thấy nhất thời binh bên màu vàng bại như núi đổ, một vùng linh quang lóe lên, đám đông đệ tử bị truyền tống ra, mà đệ tử bên kia chỉ có số ít bị truyền tống ra mà thôi.

Cuối cùng, Mục Khuất tái mặt bị truyền tống ra. Đây là sỉ nhục, Tả Khâu đuổi tận giết tuyệt đệ tử ông dẫn dắt, rõ ràng có rất nhiều cơ hội trực tiếp giết ông, lại cố ý tránh đi, cuối cùng để lại mình ông cô độc.

“Đại nhân! Đại nhân!” Tả Khâu cũng ra khỏi trận pháp, trận pháp hình tròn biến mất, trên sân diễn luyện là cả một vùng hò hét.

Tả Khâu nhìn những đệ tử đó, cười nhạt, giơ lá cờ trong tay lên.

“Giết!” Tiếng hô giết chấn trời, bất luận là đệ tử cột dây vàng hay cột dây đỏ đều cùng la.

“Giết!”

“Đại nhân.” Hàn Không cung kính cong lưng.

“Đây chính là thành quả hai năm nay của các ngươi?” Tả Khâu ném lá cờ đỏ trong tay cho Hàn Không. Hàn Không càng cong lưng thấp hơn, không dám nói gì.

“Chẳng qua là một đám cừu con chưa từng trải qua giết chóc chân chính mà thôi. Trận pháp này cũng là trò đùa con nít, vô vị hết sức. Dẫn bọn chúng đi mở mang kiến thức trên chiến trường chân chính đi.” Tả Khâu gác tay lên vai Hàn Không, nhàn nhạt nói.

“Vâng. Ta biết rồi.” Con ngươi Hàn Không lóe lên, hiện tại tuy đại lục Cửu Châu đầy sóng ngầm nhưng ngoài mặt vẫn coi là an ổn. Muốn đi chiến trường, vậy chỉ có đại lục Hoang Mạc. Ma tộc hiếu chiến, hiện tại đại lục Hoang Mạc quả thật là chiến loạn khắp nơi, dẫn những đệ tử này đi lịch luyện một phen cũng tốt.

Chỉ là không biết, cuối cùng có trở về được một nửa hay không.

------oOo------

Chương 58: Thái A kiếm ý

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đau đớn, đau đớn khiến người ta gần như sụp đổ… Phương Khác liên tục giãy dụa giữa tỉnh táo vào hôn mê.

Thanh kiếm nhỏ đó, khoa trương hoành hành bạo ngược không cố kỵ.

Lúc này sắp gần sáng, trời xam thẫm.

Tiểu viện được chủ nhân tỉ mỉ dọn dẹp qua, cho dù không thể nói là trang nhã, nhưng cũng lộ ra được chút phong cách của chủ nhân nơi này. Tiểu viện không lớn nhưng cũng không nhỏ, một bên là mảnh linh điền nhỏ, linh được trong linh điền phần lớn là loại thương dược. Linh dược được trồng nhìn khá là hỗn tạp, nhưng nếu xem kỹ lại thì vô cùng phù hợp với tương sinh tương khắc giữa linh dược.

Mà nhìn kỹ lại, men theo góc tường còn trồng một loại linh dược. Không

giống linh dược mà cứ như một vòng cỏ dại, bên kia lại là một cái bàn đá, mấy cái ghế đá, và một cái ghế nằm bằng gỗ.

Chủ nhân của viện này thì đang nằm trên giường, trên người mặc đơn y màu trắng, đã bị mồ hôi thấm ướt. Y sam mỏng manh dán lên da thịt, thân hình trong hai năm cao lên không ít, khá là hao gầy, eo nhỏ, chân dài, cơ thịt hơi lộ ra dưới lớp áo. Ngón tay xương cốt rõ ràng lại siết chặt thành quyền, dùng lực đến mức khớp xương trắng đi.

Rõ ràng y không phải đang trong mộng, mà đang phải thừa nhận thống khổ cực lớn. Chân mày nhíu chặt, con mắt run run, trên sóng mũi thẳng là mồ hôi mịn, cánh môi cũng tràn ra màu máu.

“Thái A kiếm ý không ai có thể ngộ sao? Ta không tin.”

Cuối cùng trong đầu vang lên một giọng nam trầm thấp mà vui tai. Phương Khác chợt mở mắt ra, vô lực nhìn xà ngang trên đỉnh trần. Sau đó ngồi dậy, nhẹ lắc cái đầu đau muốn nứt. Nửa đêm hôm qua, dấu ấn kiếm ý lại phát tác lần nữa, y vẫn không thể kháng cự. Trên mặt Phương Khác hiện nụ cười nhạt, mang theo mấy phần tự giễu.

Nửa năm không phát tác, lần phát tác trước còn đối diện với truy kích của Đông Thanh Mộc, nhưng lại đúng dịp y đột phá, vì thế đã áp chế được.

Phương Khác rút kiếm ra, chần chừ hồi lâu, rồi chém ra một kiếm. Chỉ thấy kiếm quang sắc bén lóe lên, mang theo khí bá đạo không thể ngăn cản.

Chiếc giường gỗ y chưa ngủ được nửa tháng rắc một tiếng, bị chém gãy ngang. Mặt Phương Khác hơi cứng lại, sau đó chân đột nhiên run rẩy, y ngẩn ngơ một lát mới chậm rãi phản ứng lại. Dưới chân nhẹ điểm, phi thân nhảy vọt ra khỏi cửa sổ. Vừa chạm đất, đã là một trận ầm ầm.

Tiểu lâu hai tầng của y, cứ thế sụp đổ một góc ngay trước mắt y, may mà chỉ một góc mà thôi, ngày mai sửa một chút là được. Dù sao phòng ngói và xà nhà bằng gỗ, chỉ sụp một lầu không phải vấn đề lớn.

“Thái A ngươi có đó không?” Giọng Phương Khác khá khàn.

“Ngô luôn ở đây.” Tại nơi Phương Khác không thấy được, Thái A nhắm

mắt lại, che đi đôi mắt không có chút sinh khí nào. Biển hoa quanh người hắn đã mất đi màu đỏ máu yêu diễm, chỉ còn màu hồng nhàn nhạt. Mà trường kiếm màu máu trong tay hắn cũng nhạt đi, giống như bong ra từng mảng màu máu, lộ ra màu bạc lốm đốm, giống màu tóc của hắn.

"Đây là… Thái A kiếm quyết? Không, không, đây là Thái A kiếm ý?" Phương Khác không biết mình nên tỏ vẻ mặt thế nào, y ngủ một giấc lại ngộ ra Thái A kiếm ý, Thái A kiếm ý cấp bậc truyền thuyết.

"Phải." Thái A không có nửa điểm chần chừ.

"Đây chính là Thái A kiếm quyết được xưng là khó luyện nhất đó sao? Thái A kiếm ý muốn ngộ ra còn khó hơn cả kết anh đó sao? Ngươi chắc chắn đây không phải hàng bên đường, mà là Thái A kiếm ý chân chính à? Ta trước giờ chưa từng luyện Thái A kiếm mà?"

"Chính là Thái A kiếm ý không sai. Đây là chuyện tốt, ngô đã đánh giá sai tư chất của nhữ." Thái A vẫn thản nhiên.

Chậc, rõ ràng không có liên quan gì đến tư chất của y được chưa. Đây là y bị dấu ấn kiếm ý ngược mà ra. Phương Khác rủa thầm. Thái A không phản bác, hiển nhiên cũng tán đồng cách nghĩ này.

Thái A hơi ngữa đầu, hoa văn quái dị trên trán càng trở nên chói mắt. Hắn luôn xem thường Phương Khác, dấu ấn kiếm ý, không phải ai cũng có thể thừa nhận. Hắn cũng đã xem thường nhân tộc đó, Phương Minh Viễn. Ông làm được điều ông muốn, chuyện mà rất nhiều người không thể làm. Chẳng hạn như dấu ấn kiếm ý. Vốn chỉ là một dấu ấn kiếm ý tàn khuyết mà thôi, hiện tại lại thật sự phát huy tác dụng của nó.

"Chậc, Thái A à Thái A, ngươi xác định đây là Thái A kiếm quyết ngươi nói chứ? Ta ngộ ra đơn giản như vậy, cảm thấy có hơi rớt giá đó." Phương Khác cười mang theo mấy phần đắc ý, còn hơi trào phúng.

Hiển nhiên câu này Phương Khác và Thái A đều không nghĩ là thật. Đơn giản sao? Trải nghiệm sống không bằng chết đổi lấy Thái A kiếm ý, thật sự đơn giản sao? Nếu Phương Khác không chịu đựng nổi, chỉ cần ý chí thiếu kiên định một chút thôi, vậy dấu ấn kiếm ý đã đủ khiến Phương Khác tan vỡ.

Thái A lặng yên không nói.

Phương Khác đút kiếm lại vào vỏ. Tay nhẹ vuốt lên 'Tam', lần này không bỏ kiếm vào túi chứa đồ, mà chỉ cầm trong tay. Phương Khác quay sang nhìn tiểu lâu đã sụp một nửa, mẹ nó… sao y lại thiếu não đi thử chiêu trong nhà cơ chứ?

Đột nhiên, mắt Phương Khác sáng lên, đi về một hướng nào đó. Khí tức này khá yếu ớt, nếu không phải y đã ra khỏi tiểu lâu, thì dựa vào tình trạng thức hải lại bị thương lần nữa như bây giờ tuyệt đối không thể cảm giác được dị thường ngoài viện.

"Diệp Vu Thời?" Phương Khác kinh ngạc nhìn người ngã bên ngoài tường viện. Nhếch nhác không chịu nổi, khí tức yếu ớt tựa ở tường viện.

Dường như Diệp Vu Thời khẽ động, nhưng cuối cùng lại không có phản ứng gì. Phương Khác nhíu mày, túm tay Diệp Vu Thời, miễn cưỡng đưa một tia linh thức vào thăm dò.

Sát cơ cực mạnh thoáng cái khóa chặt Phương Khác, Diệp Vu Thời khẽ mở mắt nhìn người đang tiếp cận mình. Trong con mắt hẹp dài hừng hực sát khí, sát khí cường liệt như thế khiến Phương Khác nghẹn lại, thức hải bị dấu ấn kiếm ý hoành hành giờ lại càng thêm đau đớn, miệng lập tức đầy vị tanh ngọt.

Tay Diệp Vu Thời rất lạnh, lạnh như không hề có nhiệt độ, mà linh lực trong người thì vẫn còn tốt, nhưng nội tạng lại bị thương rất nặng. Cũng may, bản thân Diệp Vu Thời chắc đã uống đan dược, thương thế cũng được khống chế. Phương Khác nhẹ thở ra, rồi liếc Diệp Vu Thời một cái.

"Huynh thử thả sát khí với ta nữa xem." Phương Khác cúi người, dứt khoát vác Diệp Vu Thời lên.

Lúc này Diệp Vu Thời đã nhắm mắt lại, nhưng vì vết thương bị đè mà hừ một tiếng. Phương Khác nghe thế, đổi sang thế ôm.

Còn chưa vào viện, bên phía đông đột nhiên truyền đến một giọng nói, phá tan tĩnh lặng của cả Côn Luân.

"Không… không tốt rồi! Âm sư huynh chết rồi!" Thoáng cái, đèn đuốc

sáng rõ, mấy thân ảnh dùng tốc độ mắt thường khó thấy lao vụt về phía đó.

Phương Khác dừng lại một chút, rồi lập tức vào viện. Y có dự cảm, chuyện dẫn nên hỗn loạn này tuyệt đối không thoát khỏi can hệ với người y đang ôm trên tay. Rõ ràng tối hôm nay đã xảy ra chuyện lớn gì đó. An trí Diệp Vu Thời trong một căn phòng trống ở lầu một, lấy chăn nệm sạch ra khỏi nhẫn Nạp Hư, trực tiếp lót dưới đất, sau đó hai ba cái cởi sạch Diệp Vu Thời, lúc này không thể bận tâm quá nhiều.

Ngoại thương trên người cũng vô cùng nghiêm trọng, đặc biệt là vết thương sâu thấy xương trên lưng, từ vai trái kéo đến sau eo phải. Phương Khác lấy ra hai viên đan dược, dùng ngón tay nhét vào miệng Diệp Vu Thời. Đan dược vào miệng liền tan, y không lo lắng. Sau đó y không xử lý vết thương cho Diệp Vu Thời, chỉ rẩy một vài dược phấn rồi đứng lên ra ngoài.

Y nhớ trong tiểu thuyết, có một tình tiết là Diệp Vu Thời giết đệ tử nhập môn của tu sĩ nguyên anh nên bị phạt phải vào Thận Hành Nhai. Sau tại Thận Hành Nhai kết đan, bây giờ rất nhiều chuyện đã không còn giống nữa, nhưng… liệu có xảy ra trễ hơn?

Phương Khác ra khỏi tiểu viện, tỉ mỉ xử lý vết máu và một vài dấu vết Diệp Vu Thời để lại. Nhưng rất rõ ràng y là một tay mơ, chỉ có thể dùng linh lực xóa khí tức Diệp Vu Thời lưu lại, sau đó là mấy thứ như dấu chân. Phương Khác men theo vị máu tanh đi đến nơi cách tiểu viện một đoạn. Lúc này, dường như tất cả đệ tử nội môn Côn Luân đều đã tỉnh.

Phương Khác đi ngược về.

Vừa đến cửa viện, đã bị một âm thanh chặn lại.

“Phương Khác.”

Phương Khác cứng người lại một chút, sau đó chậm rãi quay qua, trên mặt là vẻ kinh ngạc.

“Trí Ngu sư thúc, trong môn hình như phát sinh chuyện gì đó, sao sư thúc không qua đó?” Phương Khác hành lễ rồi mất tự nhiên chỉnh lại đơn y trên người.

“Âm Trầm Ngư chết rồi, ngươi biết không?” Đôi mắt Trí Ngu nhìn chằm chằm vào mặt Phương Khác.

“Hả?” Phương Khác thật sự kinh ngạc, có người chết thì y mơ hồ đoán được, nhưng người chết là Âm Trầm Ngư? Âm Trầm Ngư đó? Hiện tại Phương Khác còn có thể nhớ được, Âm Trầm Ngư cầm cây quạt, phong lưu đường đường. Nếu là Âm Trầm Ngư… Phương Khác thở phào nhẹ nhõm, vậy thì không thể là do Diệp Vu Thời động thủ.

“Ngươi từ chỗ nào trở về? Trễ như vậy còn ra ngoài sao?” Trí Ngu hỏi.

“Đệ tử vừa nghe được xao động, nên muốn đi xem thử chuyện gì xảy ra, sau đó đi được một nửa mới phát hiện không ổn, cho nên vòng về.” Phương Khác nói.

Trí Ngu nhìn y phục của Phương Khác một cái, không nói gì thêm. Giây tiếp theo, thân ảnh đã xuất hiện ở cuối con đường, đi về phía chuyện xảy ra. Ông vốn đi theo dấu vết tới đây, nhưng sau khi đến đây thì dấu vết đã bị người cố ý xóa đi, sau đó ông thấy Phương Khác.

Rất đáng nghi, nhưng không thể, dựa vào tu vi của Phương Khác bây giờ, không thể vô thanh vô tức dồn một tu sĩ kim đan vào chỗ chết. Trí Ngu thầm ghi lại chuyện này.

Phương Khác nhìn trời đã hơi sáng, đỡ trán vì suy nghĩ trước đó của mình. Sớm biết là Âm Trầm Ngư chết vậy y sẽ không căng thẳng như thế. Còn tưởng là Diệp Vu Thời, nếu là người của Âm gia, như Âm Trầm Ngư này, Diệp Vu Thời khinh thường giải quyết bọn họ như thế.

Nếu là Diệp Vu Thời, nhất định sẽ trực tiếp giết vào Âm gia. Một là không làm, hai là phải làm quyết tuyệt. Dưới vẻ ngoài ôn nhuận của Diệp Vu Thời là sự lang độc không chút phù hợp. Nếu Diệp Vu Thời xuất thủ, nhất định không chỉ làm như vậy.

Vậy tại sao Diệp Vu Thời lại bị trọng thương? Ai có thể đả thương Diệp Vu Thời đến mức này… còn nữa, vừa rồi y đi xóa dấu vết, có phải đã tự chọc cho mình một thân máu tanh không, Trí Ngu đạo nhân chắc chắn đã ghim chuyện này vào lòng. Tại sao lúc đó y lại đi xóa dấu tích Diệp Vu Thời giết người chứ, đã thế còn làm rất tự nhiên.

Âm Trầm Ngư khẳng định không phải do Diệp Vu Thời giết, vậy y không cần phải che giấu Diệp Vu Thời, hoàn toàn có thể giao Diệp Vu Thời cho sư phụ hắn, La Thanh phong chủ Luyện Khí phong, hoặc Hộ Lạc?

Tác giả giải thích chút về chương trước:

[Hôm đó phái Thái Hành phân làm hai quân vàng đỏ, đi vào một trận pháp đặc biệt. Chỗ đó giống yêu phủ, nhưng yêu phủ là đan xen hư thật, còn chiến trận mô phỏng này hoàn toàn là một ảo trận.

Tác dụng của chiến trận mô phỏng, mô phỏng chiến, chính là giống như một chiến trường, một ảo trận không khác gì với hiện thực, ảo trận lớn như vậy có thể dung chứa trên vạn người. Lợi dụng tính chất đặc thù của ảo trận, tiến hành chiến đấu. Chỗ tốt của ảo trận này chính là lúc ở trong trận sẽ không bị thương, một khi bị thương sẽ được truyền tống ra ngoài. Vì thế dùng làm nơi luyện binh. Cho nên phái Thái Hành là đang luyện binh.]

------oOo------

Chương 59: Nhiệm vụ cao cấp

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thôi vậy, coi như làm việc thiện một bữa?

Phương Khác cười híp mắt vuốt lại đơn y, nhẹ nhàng lôi ra một chiếc ngoại sam màu trắng, trùm lên. Thật ra con người luôn giả dối, y nói bản thân y chán ghét lời nói dối, vậy mà khi nói dối, sắc mặt chẳng hiện chút nào.

Không tiếp tục chậm trễ nữa, Phương Khác lại tiếp tục làm lang băm mà chẳng chút áp lực nào, người tu tiên, chỉ cần nguyên thần không bị thương, hoặc cơ thể bị tách rời, vậy đều là vết thương nhỏ. Nhưng còn cần một thời gian nhất định để tu dưỡng. Hiện tại trời đã hoàn toàn sáng, Diệp Vu Thời chưa tỉnh, con mắt dài vẫn còn khép, nên vẻ mặt cũng đầy nhu hòa. Bình thường cho dù cười, đáy mắt hắn cũng lạnh lùng không có chút độ ấm. Nằm trên "giường" Phương Khác tạm thời trải ra, Diệp Vu Thời làm gì còn dáng vẻ ôn nhuận như ngọc ngày thường nữa, phối với mái tóc đen dài như mực xõa tung, Phương Khác thay cho hắn chiếc đơn y màu mực, dáng

vẻ thanh lãnh có thêm một vị đạo không thể nói rõ.

Nhìn sắc trời, lúc này Phương Khác mới nhớ ra, y còn một nhiệm vụ chưa đi lĩnh. Nhưng hôm nay chỉ sợ trong môn phái sẽ không yên bình, cái chết của Âm Trầm Ngư sẽ tạo ra phong ba thế nào không ai biết, nước Côn Luân đã càng lúc càng đục. Chỉ hy vọng đừng liên lụy đến… Phương Khác nhìn Diệp Vu Thời một cái, rồi duỗi eo, đi ra ngoài.

Gió sáng sớm mang theo mấy phần se lạnh, Phương Khác chậm rãi cất bước, vẻ mặt rất thoải mái. Lúc đi ngang Duy Pháp đường, chân chợt dừng lại, thu đi biểu cảm.

Y thấy người quen, quả thật là một gương mặt quen thuộc.

“Tránh ra! Đám tạp nham các ngươi, đừng cản ta!” Nữ tử này dung mạo tú lệ, nửa thân trên là áo mỏng lục nhạt tay hẹp đặc chế, nửa thân dưới là một chiếc đầm dài màu nước. Eo mảnh tinh tế, thân hình uyển chuyển. Nhưng mái tóc rối loạn, người đầy bụi bặm, có vẻ như vội vã chạy trở về. Còn vẻ mặt là kinh hoảng mang đầy tức giận. Nữ tử này, chính là Thượng Quan Bình Thục lúc trước chỉ vì Phương Khác săn linh hổ mà xuất thủ đả thương y trong rừng.

Nàng ta hung tợn trợn mắt nhìn hai đệ tử cản trước mặt mình, hơn nữa không chút lưu tình xuất thủ đánh văng hai người ra.

“Bình Thục, không được như vậy.” Lúc này trong Duy Pháp đường bước ra mấy người, rõ ràng không phải người của phái Côn Luân, một tu sĩ hắc bào dung mạo tương tự Âm Trầm Ngư bảy phần nói. Người này chính là phụ thân của Âm Trầm Ngư, Âm Văn Phù. Thượng Quan Bình Thục lập tức chỉnh lại vẻ mặt: “Âm thế bá… Trầm Ngư ca ca… Trầm Ngư ca ca…” Nói đến đây Thượng Quan Bình Thục lại không nói được nữa, vì vẻ đau đớn trên mặt Âm Văn Phù.

“Bình Thục, ngươi vào nhìn Trầm Ngư ca ca của ngươi một cái đi…” Âm Văn Phù thấp giọng nói, vẫy tay với Thượng Quan Bình Thục, sau đó thì không lên tiếng nữa.

“Không… không thể nào!” Thượng Quan Bình Thục lao vào Duy Pháp đường.

Mặt Thượng Quan Bình Thục xám xịt như đã chết, gần như lảo đảo ngã xuống đất. Âm Trầm Ngư đã không còn chút sinh cơ nào, Thượng Quan Bình Thục nắm chặt tay áo Âm Trầm Ngư, thật lâu không lên tiếng.

Mà mấy người đó cũng đi theo vào Duy Pháp đường.

Âm Văn Phù nhìn Thượng Quan Bình Thục đau thương muốn chết ngẩn ngơ gục trên xác của Âm Trầm Ngư, lòng đầy đau đớn. Ông lên đến nguyên anh mới có đứa nhi tử Âm Trầm Ngư này. Bây giờ… bất luận thế nào, con ông nếu đã gặp chuyện ở Côn Luân, vậy phái Côn Luân phải cho ông một câu trả lời.

Âm Văn Phù lạnh lùng nhìn Trí Ngu đạo nhân và đệ đệ ruột của mình, một trong những trưởng lão Côn Luân là sư phụ của con trai ông Âm Văn Lục. Âm Văn Lục cũng mang vẻ mặt đau đớn và hổ thẹn…

Trong Duy Pháp đường nho nhỏ tràn đầy sát khí.

“Nếu Côn Luân các ngươi không thể cho ta một câu trả lời vừa lòng, Âm gia ta và Côn Luân các ngươi nhất định không chết không thôi.” Âm Văn Phù lạnh lùng nói.

“Đại ca!” Âm Văn Lục nhẹ kêu lên, ông không ngờ đại ca nhà mình sẽ trực tiếp biểu đạt thái độ như thế. Nơi này không phải là Âm gia mà là Côn Luân đó.

“Âm Trầm Ngư là tinh anh đệ tử của Côn Luân ta.” Trí Ngu nói, nhìn sang chỗ để xác Âm Trầm Ngư, đáy mắt một mảng lạnh nhạt, thế nhưng có người dám làm ra chuyện này trong Côn Luân, chính là khiêu chiến và thị uy với Côn Luân.

Phương Khác nhìn những tu sĩ đó đi vào, không khỏi nhíu mày. Người Âm gia đến rồi. Âm Trầm Ngư này vừa chết, hiềm khích giữa Âm gia và Côn Luân càng thêm lớn.

Rốt cuộc là ai có thể lặng yên sát hại một tu sĩ kỳ kim đan trong phái Côn Luân chứ?

“Nghe nói Thượng Quan sư tỷ và Âm sư huynh vừa định thân không lâu… nói qua không bao lâu nữa sẽ cử hành nghi thức đạo lữ.” Trên mặt đệ tử

vừa rồi bị Thượng Quan Bình Thục đánh văng cũng mang theo mấy phần cảm thán.

“Thượng Quan sư tỷ tuy hơi dã man chút, nhưng đối với sư đệ bổn môn vẫn khá tốt.”

“Đúng, tốt đến mức động một chút là thấy ngươi ngứa mắt cho ngươi một bạt tai.” Đệ tử khác chế nhạo.

Đệ tử vừa nói Thượng Quan Bình Thục tốt đỏ cả mặt, nói không mấy tự tin: “Khi đối mặt với đệ tử môn phái khác, Thượng Quan sư tỷ là rất bao che khuyết điểm.”

“Đó còn không phải vì nữ đệ tử phái khác đẹp hơn nàng sao?” Một nữ đệ tử cũng chen vào lạnh lùng nói. Tiếng ủng hộ vang lên, xem ra Thượng Quan Bình Thục trong môn phái chẳng được nhân tâm mấy.

Cũng vì cái cá tính dã man đó, cho dù bản tính không xấu cũng không ai thích nổi.

Phương Khác nghe những lời nghị luận này, đi về phía đại sảnh nhận nhiệm vụ. Hiện tại thời gian còn sớm, nhưng người ở nơi nhận nhiệm vụ không ít, đã xếp thành một hàng.

“Chào Phương sư huynh.”

“Đã lâu không gặp Lưu sư đệ…”

“Gần đây khỏe không?”

Gặp mấy tu sĩ từng có qua lại, lại là một phen hàn huyên. Kỳ thật tính tới nay nhân duyên của Phương Khác cũng không tính là kém, chẳng qua những người có quen biết trước đó không dễ gì mới thân thiết một chút, Phương Khác lại biến mất lâu như vậy, nên có hơi xa cách. Vì thế bây giờ cũng chỉ gật đầu chào mà thôi.

Hôm nay đúng lúc là Triệu Lịch Duyệt nhận nhiệm vụ giao tiếp, vừa ngồi chưa bao lâu, đã có người cầm một thẻ ngọc màu xanh tới. Thẻ ngọc màu xanh là nhiệm vụ cao cấp! Ngay cả hắn cũng không thể tự tiện kiểm tra nhiệm vụ cao cấp. Triệu Lịch Duyệt không khỏi nhìn về hướng đối

phương, là một gương mặt xa lạ, hơn nữa còn rất trẻ. Nhiệm vụ cao cấp thế này, đời chữ 'Nguyên' của Côn Luân cũng chỉ có Hách Liên Thập Cửu, Tiêu Xương Thu từng nhận, người này rốt cuộc có lai lịch thế nào?

Phương Khác nhìn Triệu Lịch Duyệt, báo tên của mình ra. Triệu Lịch Duyệt khá là kinh ngạc, bất giác đánh giá Phương Khác một phen, thì ra Phương Khác là thế này đây. Y nhận nhiệm vụ cao cấp? Triệu Lịch Duyệt lấy bùa chú đặc biệt bỏ lên thẻ ngọc, hồng quang lóe lên, trên thẻ ngọc có thêm một pháp ấn bát quái màu đỏ.

Đây là pháp ấn mở cấm chế của thẻ ngọc, chỉ khi có pháp ấn mới có thể xem được nội dung trong thẻ ngọc, hơn nữa chỉ có người nhận nhiệm vụ mới xem được.

"Vị Phương sư huynh này, ngươi mau giao nhận đi." Triệu Lịch Duyệt cười đầy công thức.

Tướng mạo không tồi, nhưng cũng chỉ là không tồi mà thôi, tại tu tiên giới không thiếu nhất chính là dung mạo. Nhưng con mắt thì rất sáng, chân mày thanh tú, cũng coi như thuận mắt, thân hình cũng không tệ. Triệu Lịch Duyệt cười cười đoan chính, ánh mắt thì di chuyển từ tóc đến chân Phương Khác, cuối cùng dừng ở eo Phương Khác.

Ồ… hình như thân hình kiếm tu đều không tồi? Đường nét xinh đẹp. Xem ra về sau song tu tìm kiếm tu là tốt nhất, Triệu Lịch Duyệt cười cười nghĩ bậy trong lòng.

Phương Khác nghi hoặc nhíu mày, ánh mắt của sư đệ này… vô cùng kỳ quái. Nhận lấy thẻ ngọc đã mở pháp ấn từ tay Triệu Lịch Duyệt, Phương Khác đưa linh thức vào xem.

Chiến trận mô phỏng? Thứ gì? Một đống lời thừa vô cùng phức tạp… lời mở đầu, lịch sử phát triển, quá trình nghiên cứu vân vân. Qua một lát Phương Khác mới chỉnh lý được trong thẻ ngọc đang nói cái gì.

Đây là một trận pháp đặc biệt, có chỗ giống yêu phủ, nhưng yêu phủ là đan xen hư thật, còn chiến trận mô phỏng này hoàn toàn là một ảo trận.

Tác dụng của chiến trận mô phỏng, mô phỏng chiến, mô phỏng chiến, chính là giống như một chiến trường, một ảo trận không khác gì với hiện

thực, ảo trận lớn như vậy có thể dung chứa trên vạn người. Lợi dụng tính chất đặc thù của ảo trận, tiến hành chiến đấu. Chỗ tốt của ảo trận này chính là lúc ở trong trận sẽ không bị thương, một khi bị thương sẽ được truyền tống ra ngoài. Vì thế dùng làm nơi luyện binh.

Chiến trận mô phỏng, là trận pháp không lâu trước phái Thái Hành bán ra toàn tu tiên giới, nhưng cũng ra cái giá trên trời. Sắp tới sẽ bán ra năm phần ở đại hội Cửu Châu. Nhiệm vụ của y là đi tham gia đại hội Cửu Châu, hơn nữa còn là bí mật tham gia, không thể bại lộ thân phận đệ tử phái Côn Luân, lấy được pháp trận này đến tay. Cái gọi là đại hội Cửu Châu, là đại hội do ba đại môn phái và bốn tông môn, cùng năm đại thế gia cùng tổ chức. Đại hội này là hội giao lưu giữa các môn phái cũng là hội giao dịch một lần lớn nhất tu tiên giới. Ngay cả Côn Luân cũng chỉ có mười người tham gia, người có thể tham gia đại hội không ngoài tinh anh trong mỗi môn phái, hoặc nên nói là tinh anh trong tinh anh.

Phương Khác gần như muốn cười ra tiếng… trận pháp này, căn bản là gân gà. Luyện binh dùng ảo trận, y nên nói họ ngây thơ hay vẫn là ngây thơ?

Chỉ bị thương chứ không chết, nghe thì không tồi, hơn nữa độ mô phỏng rất được, nhưng quân đội luyện ra từ đó thật sự là quân đội sao? Luyện binh chân chính không phải là một trò chơi. Phương Khác cười chắp tay chào Triệu Lịch Duyệt rồi cầm thẻ ngọc đi ra ngoài.

Thật là buồn ngủ có người đưa gối đầu. Y vốn đang rầu về phiền phức giữa các thế lực trong môn phái, hiện tại không phải lo nữa rồi. Nhận nhiệm vụ này, y có thể biến mất một thời gian rất dài, hơn nữa là du lịch được cấp phí.

Triệu Lịch Duyệt thì lại sửng sốt, Phương Khác này sao có vẻ thỏa mãn dữ vậy? Ngay sau đó hắn lắc đầu, hắn không tin Phương Khác có thể hoàn thành nhiệm vụ cao cấp, nhiệm vụ cao cấp có cái nào không phải vào sinh ra tử, cực kỳ hung hiểm đâu. Tỷ lệ hoàn thành cực thấp, đương nhiên phần thưởng cũng cực cao.

Y như vậy cũng tính là hưởng thụ đãi ngộ của đệ tử tinh anh đúng không. Đại hội Cửu Châu đó, y cũng lấy được tư cách tham gia rồi? Phương Khác không khỏi nghĩ thế.

Mà đệ tử xếp sau Phương Khác thì hiếu kỳ đánh giá y, người có thể nhận

nhiệm vụ cao cấp nói sao cũng có chút bản lĩnh đúng chứ?

Phương Khác không để tâm nhún vai, dứt khoát xem nhẹ vẻ kinh dị của một đám người, bước ra ngoài.

Nhưng vẻ mặt của mấy đệ tử dung mạo tuấn tú phía sau thì cứ như vừa ăn phải thứ gì không sạch sẽ.

“Con chuột đường đệ của Phương Hiền Hoa đó… nhận nhiệm vụ cao cấp, không phải ta đang nằm mơ chứ?”

“Chậc… chỉ sợ không phải nhận nhiệm vụ, mà đi tìm chết. Người thì phải biết tự lượng sức mới được.” Một người chế nhạo.

“Ôm được cây đại thụ Diệp Vu Thời thì cho rằng bản thân rất tài ba sao? Chuột chung quy vẫn là chuột. Dù thế nào cũng chỉ thích hợp sống trong cống ngầm.”

Những người này khá quen mắt, Phương Khác nghĩ nghĩ, đám này không phải đám công tử bột theo Phương Hiền Hoa, nổi danh dùng linh thạch chọi người trong môn phái đó sao?

Hiển nhiên những người này căn bản chẳng kiêng kỵ gì Phương Khác, có lẽ cho rằng không cần phải kiêng kỵ. Hình tượng của y trong mắt một vài đệ tử vẫn là như trước, có lẽ nên nói hình tượng trước kia của Phương Khác quá mức khắc sâu lòng người. Những thứ này kỳ thật cũng không cần phải bận tâm làm chi, nếu muốn người khác câm miệng, phải tự lấy ra thực lực đủ để đe dọa họ. Phương Khác cười cười, dứt khoát làm lơ bỏ đi.

Không biết Diệp Vu Thời đã tỉnh hay chưa?

------oOo------

Chương 60: La Thanh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phương Khác bình thản dùng tốc độ khi đến rời khỏi chỗ này. Đại hội Cửu Châu này y không rõ lắm, xem ra còn phải đi tìm Diệp Vu Thời hỏi thử.

Chậc, dù sao Diệp Vu Thời linh thông tin tức, nghĩ thế, Phương Khác nhếch môi cười. Lúc này một người đi tới – Tiêu Xương Thu.

Hai người gật đầu với nhau rồi đi, Tiêu Xương Thu luôn tạo cảm giác cự tuyệt người ngoài ngàn dặm, lần trước gặp Tiêu Xương Thu, trong mắt nàng chỉ là lạnh nhạt. Nhưng lần này, hình như có thêm gì đó. Phương Khác khẽ nhíu mày, y không biết đó là gì. Nhưng, thứ đó y không có.

Phương Khác cười cười, hình như nàng càng thêm kiên định rồi.

Lúc này Thái A không biết chui ra từ hồi nào, nhàn nhạt nói: "Nữ tử này, kiếm tu, đơn hệ linh căn, kiếm ý quanh thân, kiên định hơn nữa trong cương mang nhu, cũng là bạn lữ song tu rất tốt. Không phân trên dưới với Diệp Vu Thời."

"Ngươi là nói Tiêu Xương Thu?" Phương Khác chớp mắt, ngẩn người quay đầu nhìn Tiêu Xương Thu mặt như băng xương, một thân bạch y như tuyết.

"Đúng thế."

"Vậy còn không bằng là Diệp Vu Thời." Phương Khác vô thức nói, sau đó mới phản ứng lại: "Ý, không đúng. Ta là nói, sao ngươi luôn cứ song tu song tu vậy? Chúng ta có thể đừng đề cập đến song tu không?"

"Tại sao?" Thái A hiếm khi dùng ngữ khí nghi hoặc.

"Ngươi phải biết, đạo lữ rất quan trọng. Song tu không phải cứ có lợi cho tu vi là được, chuyện này cần có tình cảm." Phương Khác cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ.

"Tình cảm?" Lần đầu tiên Thái A dùng ngữ khí nghi hoặc thế này, sau đó thì bắt đầu trầm mặc.

"Phải, tình cảm. Nếu không có tình cảm, chỉ vì tu vi mà song tu, như vậy có khác biệt gì với thải bổ mà ngươi nói đâu." Nghĩ nghĩ, Phương Khác nói, ở chung càng lâu, y phát hiện Thái A tựa hồ ở một vài chỗ thực khiến người ta đau đầu. Chẳng hạn, Thái A không thể lý giải được tình cảm của nhân loại.

“Không đúng. Thải bổ là lấy tinh hoa của người khác để bổ cho mình, là tổn người lợi mình. Mà song tu, là song phương cùng có lợi.” Thái A nói.

“Nhưng về mặt tình cảm mà nói… bỏ đi, ta nói thế này vậy, muốn trở thành đạo lữ, trước hết không phải là vì song tu, mà là vì tình cảm. Tu tiên giả, thọ mạng cực dài, khoảng cách thọ nguyên giữa người và người cũng cực lớn, tu vi quyết định thọ nguyên. Nếu một người tư chất cực tốt, vì thế hắn có thể kết anh hoặc có tu vi cao hơn nữa. Nhưng người bên cạnh hắn, là phụ mẫu, hoặc bạn bè, huynh đệ thậm chí là người yêu, tư chất đều không bằng hắn. Vậy cuối cùng, chỉ còn lại có mình hắn, như vậy thật sự đáng buồn lại đáng sợ. Cho nên ta luôn nghĩ, tu tiên tu đến cuối cùng rốt cuộc có ý nghĩa gì chứ? Phi thăng tiên giới thì thế nào nữa? Một mình ngươi phi thăng rồi sống tiếp, cũng chỉ cô độc một mình…” Nói đến đây Phương Khác mím môi, hiện tại y không phải chính là thế sao, cô độc một mình mà thôi.

Xuyên việt, nghe thì cực huyền ảo, cũng khiến không ít người hướng tới. Nhưng thứ họ hướng tới chẳng qua là trải nghiệm đầy màu sắc của nhân vật chính trong tiểu thuyết, vì đó là những thứ không có trong cuộc sống hiện thực, hoặc nên nói là không làm được. Nhưng trong lòng mọi người đều thầm biết rõ, muốn xuyên việt, thì cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi. Ai thật sự xuyên việt rồi khó nói có chân chính vui vẻ được không.

“Khụ, lạc đề rồi. Cho nên ta cho rằng giữa đạo lữ chính là muốn bầu bạn với nhau trên con đường tu tiên dài dằng dặc và cô độc, tìm một người có thể nắm tay. Mà song tu chỉ là vì để tu vi giữa các đạo lữ chênh lệch nhỏ đi mà thôi. Đạo lữ kết hợp là vì tình cảm, chứ không phải vì song tu. Nếu chỉ vì tu vi mà đi song tu, rồi trở thành đạo lữ, vậy về bản chất không có gì khác biệt với thải bổ. Cho nên cần phải có tình cảm mới được.” Phương Khác nói, hơi nhướng mày nhìn Thái A.

Thái A nhíu chặt mày, đôi mắt như không chút ánh sáng nào lọt vào được, trông đầy mê mang.

Thái A thế này, mất đi mấy phần xa cách. Phương Khác cười cười, được một tấc lấn một thước vỗ vỗ vai Thái A như anh em tốt. Xem ra Thái A cũng không phải là vạn năng, không ngờ lão bảo thủ mấy ngàn năm ngay cả tình cảm cũng không hiểu rõ. Ôi.

Phương Khác đang ở trong thức hải của Thái A. Mà bên ngoài, Trí Tiêu

cùng một tu sĩ đạo bào tím khác đang đứng ở không xa nhìn Phương Khác đờ người trên đường. Tu sĩ đạo bào tím có tướng mạo cực đẹp, là một loại tuấn mỹ tràn đầy tà khí. Nếu Phương Khác thấy ông nhất định sẽ nhận ra, tu sĩ đạo bào tím này chính là phong chủ Luyện Khí phong có duyên gặp mặt mấy lần, La Thanh.

"Y chính là Phương Khác?" La Thanh đảo mắt nhìn Phương Khác, vẻ mặt lạnh nhạt, không biểu thị gì khác. Chỉ là đột nhiên có chút thất vọng, đây là ánh mắt của Diệp Vu Thời sao? Ông đã điều tra Phương Khác, hôm nay nghe người nói y và Trần Chử, Viên Kim lập kế hoạch mở một cửa hàng. Một kiếm tu nho nhỏ, tư chất lại không tốt, hiện tại xem ra tướng mạo cũng không đạt đến mức lọt được vào mắt ông, y phục thì thô kệch… nhưng Diệp Vu Thời chính là cùng người này ở chung hai năm. Hơn nữa, Diệp Vu Thời rất tín nhiệm người này.

Ông vốn cho rằng lúc này Diệp Vu Thời nên ở chỗ của Hộ Lạc, ai ngờ lại ở chỗ người này.

"Thế nào, thất vọng?" Trí Tiêu cười cười, gương mặt nhăn lại.

La Thanh đảo mắt nhìn Trí Tiêu, rồi lập tức dời đi: "Nhìn dáng vẻ của ngươi, thật tổn hại mắt. Nếp nhăn đầy mặt, ngươi có dám cho thêm vài cái không? Khi cười quả thật nhăn lại như cái bánh bao. Chậc… những người năm đó khuynh tâm vì ngươi mà thấy dáng vẻ ngươi bây giờ, nếu đang ăn linh mễ chỉ sợ cũng muốn phun ra."

Khóe môi Trí Tiêu giật giật, mặt thoáng cái đỏ lên: "La Thanh, miệng ngươi có thể thiếu đức thêm được không hả? Gia dù có nếp nhăn cũng thuận mắt hơn ngươi."

"Ha ha, thật à?" Đôi mắt phượng của La Thanh khẽ nhướng lên: "Vậy ngươi dám nhìn vào gương nói câu này không? Dáng vẻ của ngươi, sợ là Tiêu Vân Dật cũng không có dục vọng hạ khẩu với ngươi nữa."

"La phong tử!" Trí Tiêu suýt cắn nát răng, sắc mặt âm trầm. Hơn một trăm năm nay, người này cứ luôn thích gợi lại chuyện người ta không muốn nhắc đến, miệng luôn độc như vậy.

"Đừng giả vờ trước mặt ta, Côn Luân hiện tại, chỉ còn lại mấy người chúng ta, cũng chỉ có tiểu gia hỏa Trí Ngu còn ngốc nghếch không dám

nhắc đến Tiêu Vân Dật trước mặt ngươi. Tiêu Tiêu, ngươi đổi thành họ Tiêu đi, ngươi vẫn là Tiêu Tiêu. Bày đặt nói gì mà Tiêu Tiêu đã chết, trên đời chỉ còn Trí Tiêu, lời này, ngươi giữ lại lừa bản thân đi." La Thanh sờ lên cằm Trí Tiêu một cái, rồi chán ghét buông tay, vỗ vỗ.

"Dáng vẻ này cũng tốt, tránh cho ngươi đã một mớ tuổi rồi, còn muốn những sư huynh sư tỷ chúng ta phải đau đầu vì nợ phong lưu của ngươi. Phương Khác cũng coi như là người duy nhất có thể gọi là đồ đệ của ngươi bây giờ. Dụ đi đồ đệ nhà ta, ngươi tự xem rồi làm đi. Sau này Diệp Vu Thời chắc chắn không chỉ là một phong chủ. Nếu ngươi còn vui vẻ nhàn tản ở Cùng sơn "đèn đơn ngắm tịch dương, Cùng sơn đọc binh thư" của ngươi, xem tiểu sư đệ Trí Ngu là nơi ký thác tinh thần, vậy đừng trách La Thanh ta khuấy cho vũng nước Côn Luân này càng thêm đục. Ngươi trông cho kỹ tiểu tử này, chính là nhi tử của Phương Minh Viễn. Ngươi biết trên người y có bao nhiêu phiền phức mà, có một người cha điên như vậy. Chậc chậc, thú vị." Mắt phượng cong lên, tà khí trên gương mặt của La Thanh càng tăng thêm mấy phần. Dứt lời, vung tay áo, bóng người biến mất tại chỗ.

Trí Tiêu nhất thời câm nín, nhìn Phương Khác tựa hồ hồn du thiên ngoại, lần đầu tiên có cảm giác đau đầu. Tiểu gia sống đến nay, còn chưa từng vì người khác mà đau đầu, hiện tại coi như đã có một người.

Khả năng lĩnh ngộ của Phương Khác đối với kiếm quả thật làm ông kinh ngạc, rồi lần đầu có ý định thu đồ. Hơn nữa… nói thật, ban đầu ông có hơn mấy phần chú ý đến Phương Khác, là vì y là nhi tử của Phương Minh Viễn.

Phương Minh Viễn, tại tu tiên giới không có bao nhiêu danh tiếng. Vì Phương Minh Viễn quả thật tư chất chẳng ra sao, tu vi cũng chẳng ra sao. Nhưng Phương Minh Viễn là quỷ tài, quái tài, hơn nữa còn đủ điên cuồng, lại có đủ lý trí. Điên cuồng? Lại có lý trí? Nghe rất mâu thuẫn, nhưng sự thật là thế, Phương Minh Viễn không tính là kiếm tu, nhưng ông dám nói, tu tiên giới này không có một kiếm tu nào hiểu kiếm hơn Phương Minh Viễn.

Ngộ được kiếm tâm, nhưng không thể tu kiếm, Phương Minh Viễn này, thật sự… đáng tiếc.

Bây giờ nhi tử của quỷ tài Phương Minh Viễn lại có vướng mắc với Diệp

Vu Thời đồ đệ của La phong tử. Trí Tiêu đột nhiên có cảm giác nếu ông thu Phương Khác làm đồ đệ, nhân sinh của ông chỉ còn lại một vùng đen tối.

“Bọn họ đi rồi sao?” Phương Khác làm như không có chuyện gì tiếp tục đi về tiểu viện của mình, vừa đi vừa hỏi Thái A. Vừa rồi Thái A nói có hai tu sĩ tu vi cực cao nhìn chằm chằm y, y mới vội vàng kết thúc cuộc ‘giáo dục’ với Thái A.

“Đi một người, còn một người. Vị này là Trí Tiêu đạo nhân đó. Ngô cảm thấy – thâm sâu khó dò.” Thái A nói.

“Vậy ngươi và ông ta, ai mạnh?” Phương Khác hỏi.

“Ngô là linh kiếm, chủ mạnh ngô mạnh, chủ yếu ngô yếu, chủ nhục ngô chết.” Thái A nhàn nhạt nói.

Lời thế này, làm Phương Khác không biết nói sao cho đúng. Thái A đặt mình vào vị trí phụ thuộc, linh kiếm, rốt cuộc là một tồn tại thế nào?

Y luôn không tin Thái A là linh kiếm, vì y luôn cảm thấy Thái A với y, có lẽ là với cả những tu sĩ khác không có gì bất đồng. Cho dù Thái A hoàn toàn không thông hiểu nhân tình thế thái. Nhưng Thái A biểu hiện ra… khiến y cảm thấy hắn là một người sống, chứ không phải là linh kiếm có ý thức tự chủ nhất định thuộc về quan hệ phụ thuộc như thẻ ngọc ghi chép.

Vừa vào viện lạc, đã thấy Diệp Vu Thời nằm trên ghế đẩy bằng gỗ trong viện, mặt vẫn tái nhợt, khoác một cái ngoại sam màu trắng bên ngoài đơn y màu đen y đã thay cho. Vẻ mặt nhàn nhạt, không biết đang suy nghĩ gì.

“Chậc, ta nói này Diệp sư huynh, hơn nửa đêm sao huynh lại để mình bị đánh đến thế này?” Phương Khác bước vội đến, cúi nhìn Diệp Vu Thời cười híp mắt hỏi.

Diệp Vu Thời nhìn Phương Khác một cái, cười nhạt: “Phương sư đệ.”

Nụ cười của Phương Khác cứng lại, vẻ cười như không cười của Diệp Vu Thời thật là… còn khiến y cảm thấy khó chịu hơn dáng vẻ lạnh lùng. Phương Khác sờ mũi, ngồi xuống ghế đá cạnh đó.

Thấy nụ cười đắc ý của Phương Khác đã biến mất, Diệp Vu Thời mới nói: "Chuyện này về sau hãy nói." Nói xong chỉnh lại đơn y trên người, trong y phục là lớp băng màu trắng thật dày, mùi dược ập vào mũi Phương Khác, chẳng dễ ngửi chút nào. Lúc đó khi chọn dược y đặc biệt chọn loại có mùi nặng, hiện tại xem ra là thất sách rồi.

Diệp Vu Thời nằm, nhưng y sam vẫn chỉnh tề không nhăn nhúm, hơn nữa tư thế cực đẹp. Còn y sam Phương Khác thì lại hơi mở, ngồi gác chân trên ghế đầy vẻ tùy ý.

Diệp Vu Thời híp mắt nhìn Phương Khác một hồi, đảo linh thức trên người Phương Khác.

"Lại phát tác rồi? So với lần trước, lần này thức hải bị thương nhẹ hơn." Diệp Vu Thời đưa tay ra, trực tiếp gác lên tay Phương Khác.

Phương Khác gật đầu, qua một lát, Diệp Vu Thời không có động tác gì nữa, vẫn giữ tư thế đó, ngón tay nhẹ điểm trên tay Phương Khác, Phương Khác nghi hoặc nhìn Diệp Vu Thời.

Diệp Vu Thời thả tay ra hỏi: "Về Phương Minh Viễn, đệ biết bao nhiêu?"

------oOo------

Chương 61: Tranh cuộn 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Không nhiều." Phương Khác nói.

Diệp Vu Thời đưa ra một cuộn tranh.

Phương Khác nhận lấy mở ra. Vì cuộn tranh quá lớn, nên trực tiếp trải dưới đất. Sau khi mở ra hoàn toàn cuộn tranh dài chừng hai mét, rộng khoảng một mét. Phía trên vẽ một nữ tử đứng dưới gốc cây, mặc hoa phục tay rộng đỏ nhạt, tóc dài vấn thành búi ngọc. Chân mày thanh tú, luận tướng mạo chẳng qua là bình thường. Nhưng thứ khiến người ta chú ý lại là tình ý giữa mày của nữ tử trong tranh, mắt mang ý cười, khẽ cúi đầu, mang theo sự xấu hổ của nữ tử, người vẽ bức tranh này nhất định là ý

trung nhân của nữ tử.

Phần ký tên là hai người Phương Minh Viễn và Hách Liên Nhược.

“Nàng ta là Hách Liên Nhược, núi Trường Bách Hách Liên gia, con dâu trưởng của phân gia Phương gia Âm sơn, cũng chính là đạo lữ của Phương Minh Viễn.” Diệp Vu Thời nhìn mặt Phương Khác, lúc Phương Khác nghe cái tên Hách Liên Nhược, ngực hơi nghẹn lại, trào lên một cảm giác chua xót khó tả, còn có cả tiếng gào thét kiệt lực đã kéo y về ở biên giới sụp đổ vào thời khắc mấu chốt nhất.

Hách Liên Nhược, là sinh mẫu của Phương Khác. Trước kia Phương Khác đã mơ hồ có suy đoán này, xâu chuỗi lại một phen, một vài vấn đề cũng theo đó được giải thích. Dấu ấn kiếm ý làm sao mà tới, hận ý trong lời Hách Liên Nhược nói với Phương Minh Viễn, câu đố cuối cùng đã được mở ra.

Hách Liên Nhược là mẫu thân của Phương Khác, nhưng trong ký ức của Phương Khác, căn bản không có bất cứ tin tức nào về vị mẫu thân này, chỉ biết cha chứ không biết mẹ. Hài tử bảy tuổi đã ghi nhớ sự việc, hơn nữa có thể nói đã hiểu chuyện, nhưng không có bất cứ ký ức nào về mẫu thân. Đây là một chuyện rất kỳ quái. Vốn Phương Khác cho rằng ký ức y có được thiếu đi một phần, nhưng nghĩ kỹ lại thì thấy không đúng.

Trí Ngu đạo nhân hỏi ‘ngươi có biết chuyện về phụ thân ngươi Phương Minh Viễn không?’, bây giờ Diệp Vu Thời lại hỏi, rõ ràng họ cũng cho rằng Phương Khác không thể không biết chuyện của Phương Minh Viễn. Mà Phương Minh Viễn này nhất định có chỗ khác người thường? Thậm chí Phương Khác đang nghĩ, Phương gia gặp thảm họa diệt môn có thật sự chỉ vì yêu tu và ma tu nhất thời nảy sinh ý định? Có vài chuyện, cân nhắc xong khả năng thành lập quá nhỏ.

Chẳng hạn cách giải thích về chuyện diệt môn trong đầu Phương Khác, phân chi của Phương gia bị ma tu nhìn trúng, bất hạnh trở thành vật hy sinh cho lần đấu võ của thế lực ba đại lục. Nhưng, lần đó ma tu và yêu tu tới tấn công phải đối mặt với cường cường liên thủ của ba đại môn phái, tại sao lại lãng phí binh lực ở phân chi Phương gia? Huống chi còn diệt môn như vậy nữa? Trừ khi, phân chi Phương gia có gì đó khiến yêu ma tu chú ý.

“Phía sau cuộn tranh có càn khôn.” Diệp Vu Thời xoay cuộn tranh lại, vận một pháp quyết hệ hỏa bình thường, đầu ngón tay lóe lên từng điểm lửa đỏ, trực tiếp điểm lên đầm dài màu đỏ nhạt của nữ tử trong họa.

Màn lửa như gặp được dầu, chợt bùng lên, nguyên cuộn tranh bị ngọn lửa kỳ quái bao phủ, nhưng bức tranh không bị cháy, mà dần biến màu.

Nữ tử trong họa cũng biến mất không thấy, chỉ còn lại từng hàng chữ nhỏ cực kỳ tuấn dật.

Trên đó viết: ‘Ta dùng thân xác phế cốt, ngộ kiếm đạo. Kiếm đạo không thành, lại thành kiếm tâm. Thường nghe nói Thái A kiếm quyết thiên hạ vô song, nhưng ta thấy chẳng qua là thế. Cốc Lương Mâu kia, hai mươi tuổi ngộ ra Thái A kiếm ý, tám mươi tuổi thành Thái A kiếm tâm. Phương Minh Viễn ta không ngộ kiếm ý, nhưng Thái A kiếm ý với ta tựa trò trẻ nít…

Ngặt nỗi phế cốt, không thành kiếm đạo. Nghe nói Hách Liên có nữ nhi, tuổi mười chín, căn cốt tuyệt diệu, trời sinh kiếm tu. Khổ nỗi lại không tu kiếm đạo, cuồng ái thuật pháp. Lấy làm thê. Năm sau sinh một tử. Ta đặt tên Phương Khác, không nhập gia phả, không nhập đời chữ “Hiền”. Năm đầu tiên ta lấy Thái A kiếm ý, dùng pháp truyền thừa, ấn vào thức hải. Ngặt nỗi thức hải yếu ớt, chịu đựng không nổi. Ta bất đắc dĩ, chỉ đành lấy tinh hoa thiên địa để phục hồi thức hải. Tại cực bắc đại lục Hoang Mạc, lấy ma hoàng tức, tân hải chi lệ…

Không ngại, sinh là con của Phương Minh Viễn, cho dù trời sinh si ngốc, cũng cả đời vô lo. Năm sau, ấn vào đan điền, kiếm ý hoành hành. Chưa thành… trên đỉnh Thiên Sơn, lấy vạn năm tuyết liên tử.

Cuối cùng, chuyến này lấy tinh hoa huyết mạch của năm mươi tộc yêu tộc khắc chế sự cường liệt của Thái A kiếm ý. Ấn vào thượng đan điền, dấu ấn kiếm ý, liền thành.”

Xem tới đây, sắc mặt Phương Khác đã rất đặc sắc. Trước mắt y đã xuất hiện hình tượng của Phương Minh Viễn, tên điên cuồng vọng. Phương Minh Viễn này thật sự là một tên điên… cứ xem thử những gì ông ta đã làm đi? Lấy con trai của mình ra thí nghiệm, đi khắp nơi bứt lông trên đầu hổ. Cái gì là đến cực bắc đại lục Hoang Mạc, lấy ma hoàng tức? Đại lục Thanh Hoa, lấy tinh hoa huyết mạch năm mươi tộc? Ông cha tiện nghi của

y còn cảm thán năm mươi tộc nhân tài điêu linh, bị giết hầu hết. May mà còn một vài tên may mắn sinh tồn. Rồi còn lên đỉnh Thiên Sơn lấy vạn năm tuyết liên tử… đó là bảo vật trấn phái của người ta đó.

Nếu vậy, Phương Khác chỉ cảm thấy ảm đạm không có ngày mai, chỉ hy vọng không ai biết y là nhi tử của Phương Minh Viễn. Y đoán, Phương Minh Viễn đi nhiều chuyến như vậy, tính ra đã đắc tội với cả tu tiên giới rồi. Mà người này cũng cực kỳ đáng sợ, tu vi không cao, nhưng giỏi chơi trò quyền thuật, ngay cả chuyện yêu tu ma tu xâm lấn đại lục Cửu Châu mười năm trước cũng có bóng dáng của ông đứng sau.

Hơn nữa từ lúc ông ta biết Hách Liên Nhược đến lấy làm vợ, sau đó sinh ra Phương Khác, đều là sản phẩm trong kế hoạch, mà Hách Liên Nhược đối với Phương Minh Viễn, có lẽ có tình cảm?

Xem tiếp phần sau, vết chữ đã ngoáy hơn nhiều, cũng không còn tường thuật tỉ mỉ như báo cáo nghiên cứu khoa học nữa.

“Thái A kiếm, kiếm thiên hạ tối chí tôn. Còn sinh ra linh kiếm. Kỳ tích. Ta đột nhiên nghĩ, kết nối dấu ấn trong đầu Khác nhi với…

Không biết từ khi nào Nhược biết chuyện ta làm, liền nát lòng nát dạ. Ta không hiểu. Cứ mở miệng là ‘tàn nhẫn, đáng sợ, điên cuồng’ là tại sao? Ngày ta cầu thê đã từng nói rõ, ta không phải người tốt. Lúc đó còn nói ‘nguyện gả đi, nắm tay quân không hối hận’…

Khác nhi ba tuổi, Nhược chết. Lòng ta thấy đau đớn, không rõ nguyên do. Cả ngày đau đớn, không khắc nào yên ổn. Chẳng lẽ, lời nguyền của Nhược thành thật. Làm quỷ cũng không bỏ qua cho ta. Nghĩ thế, liền cảm thấy đau đớn giảm bớt. Nhưng, không hiểu sao rơi lệ. Tại sao?

Khác nhi bốn tuổi…

Khác nhi bảy tuổi. Ta cảm thấy đời này đã không còn gì thú vị. Chuyện muốn làm, đều đã làm được. Không vướng không bận, giờ muốn chết. Nhánh phân chi Phương gia này, nguyện đi theo ta. Chỉ còn Khác nhi, mười năm sau, sợ là vô cùng thú vị. Tuy ta không còn thấy được nữa, nhưng có thể tưởng tượng. Hoàn cảnh của con ta. Cực tuyệt.

Thôi, gác bút tại đây, tất cả bụi về bụi, đất về đất. Đời ta, đã đủ.”

Sau khi xem xong, Phương Khác ngẩn người. Trên cuộn tranh này ghi chép một vài thứ từ lúc Phương Minh Viễn biết đến Hách Liên Nhược rồi muốn lấy vợ cho đến trước khi Phương Minh Viễn chết. Lượng tin tức lớn đến kinh người.

Ví như một chuỗi chuyện điên cuồng Phương Minh Viễn làm, còn có thế lực trong tay Phương Minh Viễn lúc đó. Quan trọng nhất là, phân chi Phương gia căn bản không phải bị yêu tu ma tu diệt môn, mà là tự mang theo tất cả mọi người đi xuống hoàng tuyền. Phương Khác ngẩn ngơ, phân chi Phương gia có tận bao nhiêu người chứ? Cái gì mà đều nguyện đi theo ông ta? Điên cuồng cỡ nào vậy chứ? Điên không còn biên giới luôn à? Kỳ thật không phải tất cả mọi người đều theo ông ta, mà là ông ta để tất cả mọi người chôn cùng ông ta đúng không?

Ngọn lửa trên cuộn tranh đã tắt, cuộn tranh lại trở thành cuộn tranh của Hách Liên Nhược. Phương Khác ngẩn ngơ một lúc thì ngẩng đầu đối diện cặp mắt hẹp dài của Diệp Vu Thời, không biết Diệp Vu Thời đã đứng lên từ lúc nào, đang đứng ngay cạnh Phương Khác.

Diệp Vu Thời sờ đầu Phương Khác, mang hàm ý an ủi.

“Ta nghĩ những điều này chắc là thật. Cái này ta vô ý nhìn thấy trong đống tàn cốt của Phương gia đệ. Không ngờ sẽ như thế này. Ta nghĩ đệ sẽ cần nó.” Diệp Vu Thời nói.

Phương Khác cuộn cuộn tranh lại, nói: “Quả thật cần, biết được rất nhiều chuyện khủng bố…”

------oOo------

Chương 62: Âm gia 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nói xong Phương Khác mỉm cười, không rõ hàm nghĩa. Phương Minh Viễn bố trí nhiều cỡ nào cũng không thể ngờ Phương Khác đã chết rồi. Ngay cả một lần dấu ấn kiếm ý phát tác cũng chưa trải qua đã chết. Cái nhân sinh tuyệt diệu mà ông ta tưởng… hiện tại toàn bộ đổ lên người

Phương Khác y đây.

Còn Thái A, lặng lẽ ngẫm nghĩ trong thức hải. Hóa ra mười mấy năm trước, người đánh thức hắn là Phương Minh Viễn. Nếu là vậy, Phương Minh Viễn đã từng đến tòa di phủ kia, hơn nữa còn ngộ ra kiếm tâm.

"Âm Trầm Ngư chết rồi." Diệp Vu Thời híp mắt, cười nhạt, cười rất bâng quơ. Diệp Vu Thời này, trước đó Phương Khác đã từng nói, rất giỏi giả vờ. Nếu hắn đứng trước mặt ngươi, thì sẽ phiêu nhiên như tiên, không mang theo chút khói bụi nhân gian. Cho dù vỏ ngoài không phải cực đẹp, nhưng khí chất lại siêu phàm thoát tục. Thật ra cũng không thể nói là giả vờ, bản thân Diệp Vu Thời chính là như thế. Tựa như Ti Lan đã hình dung, Diệp Vu Thời giống như cơn mưa sáng đầu xuân, nhìn thì mông lung dịu dàng xinh đẹp, nhưng nếu đứng trong đó, sẽ cảm thấy lạnh đến tận xương.

Thân phận hoàng tử, là cực phú quý, sau đó chạy trốn trở thành ăn mày, là cực ti tiện. Hắn muốn làm một chuyện gì đó, thì cực kỳ chuyên chú. Cũng như lúc hắn vẽ bùa, hắn có thể không ngủ không nghỉ, không để ý linh lực hao tổn cùng với hình tượng cá nhân. Loại chuyên chú đó, tạo nên Diệp Vu Thời hiện tại.

Nhận thấy ngữ khí của Diệp Vu Thời là trần thuật chứ không phải nghi vấn, Phương Khác cũng không cảm thấy kỳ quái. Chỉ là nụ cười của Diệp Vu Thời làm y rét lạnh. Nụ cười cực bình tĩnh, không dao động, như đang trần thuật lại một chuyện chẳng chút quan trọng.

Nhưng Phương Khác lại biết thù hận giữa Diệp Vu Thời và Âm gia.

Tuy không biết tiểu thuyết nói đúng mấy phần, nhưng có lẽ không chệch bao nhiêu.

Diệp Vu Thời vốn là con trai của quý phi Diệp Doanh cũng chính là nhị hoàng tử, Đông Phương Vu Thời. Mà hoàng hậu là muội muội ruột thịt của Âm Văn Phù, Âm Văn Linh, vị hoàng hậu này trước là lợi dụng thân phận đặc biệt của mình – nữ nhi của ngũ đại thế gia tu tiên giới, còn có một chuỗi những việc phàm nhân không thể làm để bức chết vị quý phi được sủng mười hai năm còn sinh được một vị hoàng tử. Sau đó thì đuổi tận giết tuyệt Diệp Vu Thời, khiến đường đường một hoàng tử phải lưu lạc nhân gia, trở thành ăn mày.

Trong tiểu thuyết không kể nhiều, nhưng có nói 'Người bên cạnh, đều bị hoàng hậu phái người tu tiên giết chết. Lúc năm tuổi chỉ còn lại một mình. Thề phải giết sạch người Âm gia, hắn muốn nợ máu trả bằng máu.'

Cho nên Diệp Vu Thời bình tĩnh thế này mới là không bình thường, cho dù là chút vui sướng hay lãnh ý gì đó thì mới là phản ứng bình thường.

"Thế là Âm gia đại khái sẽ yêu cầu Côn Luân đưa ra một lời giải thích. Mà người đến lần này nhất định là gia chủ hiện nhậm của Âm gia, Âm Văn Phù. Tên Âm Văn Phù này, tu vi bình thường, nhưng trí tuệ không tồi. Âm gia trong tay ông ta phát triển rất ổn. Bình thường Âm Văn Phù cực ít xuất hiện trước mặt người khác, cũng rất ít khi rời khỏi Âm sơn. Vì ông ta sợ chết, nếu ông ta chết cả Âm gia sẽ rối loạn. Nhưng lần này Âm Văn Phù nhất định phải ra mặt, vì người chết là nhi tử thân sinh độc nhất của ông ta." Diệp Vu Thời nhàn nhạt thuật: "Người có thể dễ dàng giết chết Âm Trầm Ngư như vậy, mục đích nhất định không đơn giản chỉ vì muốn giết Âm Trầm Ngư, cho nên kẻ này là muốn bắt Âm Văn Phù phải ra mặt."

"Âm Văn Phù cũng tự biết điều này, nhưng ông ta không thể không ra. Không còn cách nào khác, ông ta phải ra mặt, thế thì nhất định mang theo không ít người, vậy thì người lưu lại Âm gia cũng ít hơn bình thường." Nụ cười của Diệp Vu Thời không đổi, chỉ nhìn Phương Khác nói.

Phương Khác bất đắc dĩ trợn trắng mắt, được rồi, trong mắt tên Diệp Vu Thời này rõ ràng là thích thú khi xem kịch. Biểu tình đầy vui sướng khi chắc chắn lần này Âm gia phải chịu thiệt lớn, quả nhiên là có thù mà…

Cũng may là Diệp Vu Thời vẫn tự biết mình, biết cái gì là tự lượng sức, không nhân cháy mà đi đánh cướp. Phái biết Âm Văn Phù dù có không mạnh cũng là hậu kỳ nguyên anh.

Phương Khác vừa nghĩ thế, đã nghe có tiếng gọi.

"Phương sư đệ." Diệp Vu Thời cười cong mắt, có thể nói là dịu dàng nhìn Phương Khác, trong mắt là sát ý tuyệt mỹ: "Chúng ta làm một vố lớn đi."

Âm Văn Phù ở lại Côn Luân một đêm, sáng hôm sau thì nhận được tin tức không tốt. Có người đang đêm tấn công Âm gia, bọn họ tử thương mấy trăm người, nhưng ngay cả một cọng lông của đối phương cũng không lưu lại. Ngay cả đối phương cụ thể có bao nhiêu người cũng không biết, chỉ

nói khoảng hai ba chục người.

Âm Văn Phù suýt nữa thổ huyết tại chỗ. Hai ba chục người, lại khiến họ tử thương mấy trăm người? Còn phá hỏng mỏ linh thạch của Âm gia! Đó là linh khoáng tam phẩm, là một nửa nguồn thu nhập của Âm gia.

Giỏi, giỏi, giỏi! Âm Văn Phù suýt nghiến nát răng, giỏi cho kế sách điệu hổ ly sơn, kế điệu hổ ly sơn quá lợi hại. Ra tay rất bạo, giết nhi tử của ông dụ ông ra ngoài, đúng là rất bạo, kế sạch thật lang độc!

"Gia chủ." Âm Giáp lo lắng nhìn Âm Văn Phù, bất giác lên tiếng. Âm gia là gia tộc mới hưng thịnh trễ nhất trong ngũ đại thế gia. Nếu là mới, đương nhiên có chỗ thiếu hụt. Đó chính là không có lão tổ tông tọa trấn. Còn Phương gia hay Hách Liên gia, đều có mấy lão tổ tông, khiến người ta không dám tùy tiện mạo phạm, mà Âm gia của ông chỉ dựa vào thủ đoạn.

Khác với tứ đại thế gia còn lại, Âm gia của ông tỏ rõ đi theo phái Côn Luân, con cháu trong nhà hầu hết đều vào Côn Luân. Không như Hách Liên gia, Tiêu gia, ở mỗi môn phái đều có con cháu trong nhà.

Hơn nữa Âm gia ông còn có một môn bản lĩnh luyện đan, nhờ vào những cái đó Âm gia mới có thể đứng vững gót chân ở Âm sơn. Hơn nữa cách Âm gia bồi dưỡng người kế nhiệm cũng khác. Tài nguyên mỗi đời đều cực kỳ hiện thực, người có tư chất tốt đều được dùng thứ tốt nhất, tư chất bình thường tự nhiên cũng chỉ được dùng những gì còn lại.

Mà Âm Trầm Ngư chính là người kế nhiệm đời sau được Âm Văn Phù bồi dưỡng, không phải vì Âm Trầm Ngư là nhi tử thân sinh nên ông bồi dưỡng, mà vì Âm Trầm Ngư quả thật có tư chất thượng thừa.

Bất luận nhìn từ điểm nào, đều là ứng cử viên kế nhiệm tốt. Ai biết… lại có người tàn nhẫn và lớn gan đến mức này, dám hành hung trong Côn Luân. Âm Trầm Ngư cứ thế mà chết, chết không có một chút giá trị.

Âm Giáp vừa dứt lời, Âm Văn Phù đã đạp một cái.

"Ự." Âm Giáp bị đá đi thật xa, ngã gục dưới đất phun một ngụm máu, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm Âm Văn Phù.

"Không cho phép ngươi nhìn ta như thế, ngươi còn nhìn ta ta sẽ móc mắt

ngươi ra, đồ phế vật.” Âm Văn Phù lại đạp một cái, Âm Giáp nằm bẹp dưới đất không dậy nổi, mắt cũng không còn nhìn Âm Văn Phù, chỉ nhẹ giọng thở dốc co ro dưới đất như tiểu thú bị thương.

Những người khác mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, tựa hồ chẳng hề thấy cảnh tượng vừa rồi. Âm Giáp là đệ đệ của Âm Văn Phù, đệ đệ nhỏ nhất, nhỏ hơn Âm Văn Phù một trăm hai mươi tuổi, là do phụ thân của Âm Văn Phù lúc còn sống cùng một cơ thiếp sinh ra. Vì thế Âm Giáp chỉ lớn hơn Âm Trầm Ngư năm tuổi. Âm Giáp, là phế vật. Âm Giáp trời sinh đã là ngụy linh căn tứ linh căn, hơn nữa còn là phế cốt. Thuật pháp không được, luyện thể cũng không xong, hiện tại chỉ mới hậu kỳ trúc cơ mà thôi.

“Đi, chúng ta về Âm sơn, ta muốn xem thử, là độc kế của thần tiên nào!” Âm Văn Phù hung tợn nói, làm gì còn sự độ lượng ung dung trước mặt người khác nữa.

Phương Khác nhìn một đống đổ nát, ai có thể nghĩ đến, nơi này một khắc trước còn là khoáng mạch tam phẩm.

Hai mươi mấy hắc y nhân tuần tự thả những khoáng nô đó xuống, xóa đi dấu vết của họ. Trước đó còn đặc biệt thả đi mấy nhân viên không quan trọng, Phương Khác nghĩ, đại khái là dùng để báo tin cho Âm Văn Phù.

Nói cho chính xác hơn, hắc y nhân tại đây cộng thêm Phương Khác, Diệp Vu Thời tổng cộng là hai mươi bảy người. Hai mươi bảy người đều là đệ tử Côn Luân. Phương Khác nhìn những người này cởi ngoại bào Côn Luân ra, trực tiếp trùm hắc y lên, động tác thuần thục, có thể thấy không phải lần đầu làm chuyện này.

Hơn nữa tu vi của tất cả mọi người đều không yếu, cao nhất có kỳ kim đan, thấp nhất cũng là hậu kỳ trúc cơ. Hộ Lạc cũng ở trong đó. Phương Khác híp mắt lại, bên trong những người này ngoại trừ Hộ Lạc ra, đều là gương mặt xa lạ. Theo lý mà nói, đệ tử tu vi kỳ kim đan không nhiều, một khi lên đến kim đan sẽ tự động lan truyền trong môn phái, ai ai cũng biết. Phương Khác coi như đã rõ, những người này, chắc là người theo phe Diệp Vu Thời, hơn nữa còn là một tốp người đã tạo thành từ lâu.

Đây là lần đầu tiên y gặp người theo phe Diệp, Phương Khác nghĩ thế.

Nghiêng mặt nhìn Diệp Vu Thời, hắc y dường như càng thích hợp với hắn

hơn, bớt đi mấy phần phiêu nhiên, có thêm mấy phần tiêu sát. Người này vừa rồi thoải mái chỉ huy một trận chiến, hai mươi lăm người, dưới sự chỉ huy của Diệp Vu Thời, phối hợp cứ như một người. Giải quyết mười lăm kim đan, hơn trăm trúc cơ và… một nguyên anh.

Thật là điên cuồng. Phương Khác híp mắt, giấu đi chiến ý khó thể che đậy trong mắt.

Chỉ nhìn thôi đã cảm thấy huyết mạch sôi sục.

Nam nhân, quả nhiên trời sinh hiếu chiến, thích giết chóc.

“Tiếp theo, chúng ta đợi ở con đường này.” Diệp Vu Thời đưa tay chỉ trên bản đồ, đây là con đường lớn thông đến Âm gia, cũng thuộc phạm vi Âm sơn, hơn nữa coi như là quan đạo, bình thường thuyền bay đều đi đường này, vì khoảng cách gần nhất, là một đường thẳng.

Phương Khác nhướng mày không nói gì. Tin tức vừa hỏi được là Âm Văn Phù luôn từ một con đường khác vào Âm sơn, con đường đó là một con đường nhỏ cực kỳ hẻo lánh.

Những người khác, bao gồm Hộ Lạc, ngay cả hỏi một câu cũng không hỏi, đều gật đầu, chỉnh tề đứng theo vị trí, rồi ngự kiếm bay đi.

Bên này Diệp Vu Thời đổi đường, bên đó Âm Văn Phù cũng đổi đường.

“Đổi đường.” Lúc gần con đường nhỏ hẻo lánh Âm Văn Phù đột nhiên nói.

Những người khác không hiểu lắm, con đường nhỏ này đặc biệt mở để ra ngoài. Không chỉ ẩn mật, mà chỉ rộng đủ cho một chiếc thuyền bay. Nếu đổi con đường khác, bọn họ ngồi thuyền bay giữa không trung, không phải huênh hoang bại lộ mình sao?

“Ta nói đổi đường, nghe không hiểu sao?” Âm Văn Phù sầm mặt nói.

Những người khác vội dâng bản đồ lên, phía trên ghi chú mấy con đường. Âm Văn Phù tỉ mỉ đánh giá hồi lâu, chỉ vào một con đường lớn. Đúng là đường lớn, thuyền bay của cửa hàng còn cả thuyền bay của phố phường bay cũng đi nơi này, cự ly ngắn nhất.

Phái Côn Luân, sau khi Âm Văn Lục biết Âm gia xảy ra chuyện, bất giác sinh ra một dự cảm không tốt. Muốn chạy qua, nhưng lại nghĩ, có năm nguyên anh đi cùng Âm Văn Phù. Hơn nữa Âm Văn Phù cũng là hậu kỳ nguyên anh, nên không mấy lo lắng nữa, chắc sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu.

------oOo------

Chương 63: Âm gia 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Gia chủ, không thể. Khụ… con đường này…" Âm Giáp vốn được an trí trên giường trong phòng thuyền, hôn mê một hồi. Sau khi tỉnh lại, vừa nhìn, một mảng trống trải, thuyền bay đang đi trên con đường mà hắn quen thuộc. Lập tức sắc mặt tái nhợt, gần như lăn lê bò lết tới trước mặt Âm Văn Phù.

Lúc này Âm Văn Phù đang đầy khí độ đại gia ngồi đoan chính uống linh trà thượng hảo. Thấy Âm Giáp xuất hiện cũng không có phản ứng quá lớn, ít nhất so với lần trước dữ tợn đạp mấy cái, như thế này đã coi như rất cao nhân rồi.

"Mệnh lệnh ta hạ, có chỗ cho ngươi chen vào sao?" Âm Văn Phù cười lạnh ra tiếng: "Thật không biết Âm gia ta sao lại sinh ra một phế vật như ngươi. Cút sang một bên, đừng chướng mắt ta." Nói xong Âm Văn Phù đặt ly trà trong tay xuống, nhắm mắt bắt đầu điều tức.

Không có gì quan trọng hơn Âm gia, nhưng đó là thân sinh cốt nhục của ông… từ lần đầu tiên ôm Trầm Ngư trong tay, dạy hắn đọc sách viết chữ, cho hắn hết những thứ tốt đẹp nhất, mà Trầm Ngư không phụ kỳ vọng, từ nhỏ đã vô cùng ưu tú…

Âm Văn Phù lúc này càng hận, thì khí tức càng bình ổn, ông phải băm thay hung thủ chuyện này thành vạn đoạn!

Âm Giáp nhìn vẻ mặt Âm Văn Phù, rụt rè không dám nói tiếp nữa. Chỉ cong lưng cúi người đứng ở góc, còn khi không chịu mấy ánh mắt khinh bỉ

xem thường. Tại Âm gia trước mặt những đệ tử này, hắn ngay cả chó cũng không bằng. Nhưng hắn biết, gặp đãi ngộ thế này không phải do vấn đề tư chất của hắn, như muội muội ruột thịt của Âm Văn Phù, Âm Văn Linh. Vào đêm mà Âm gia chủ mẫu sinh ra nàng, Âm gia gặp phải ám toán của một gia tộc không nhỏ khác, khiến Âm gia chủ mẫu khó sinh mà chết.

Mà Âm Văn Linh, bị chặt đứt con đường tu tiên, đời này chỉ có thể làm một phàm nhân, có thọ mạng cực ngắn, cũng không cách nào giữ dung nhan vĩnh hằng như nữ tu khác. Nhưng Âm Văn Linh lại được toàn bộ Âm gia thương yêu. Âm gia gia chủ, phụ thân của hắn, cho rằng nếu đã vậy, không bằng đưa Âm Văn Linh đến phàm giới. Nếu không thể tu tiên, vậy thì để nàng làm nữ nhân tôn quý nhất phàm giới. Bọn họ quả thật đã làm được. Âm Giáp cúi đầu mặt không biểu cảm, một thanh niên hai mươi sáu tuổi, cong lưng đứng ở góc tường lại giống như một ông lão.

Âm Giáp cúi đầu nhìn mũi giày của mình, trong đầu không ngừng tính toán. Hết lần này đến lần khác suy đoán, xây dựng, rồi khảo nghiệm, kết luận cho ra là, không nên đổi đường, con đường này là con đường nguy hiểm nhất.

Âm Văn Phù khẳng định nghĩ đối phương suốt đêm tập kích Âm gia cũng có thể làm lặng yên vô thức như vậy, thì nhất định trong Âm gia có mật thám. Vậy con đường mật đạo đó, đối phương nhất định cũng biết, cho nên mới đột nhiên đổi đường. Mà quan đạo, nếu đã là quan đạo, tự nhiên không có tính ẩn náu gì. Đối với một thuyền bay hào hoa như bọn họ đang ngồi hiện tại, là uy hiếp rất lớn. Nếu đối phương có trọng hình nỏ, hoặc có đủ kiếm tu… cướp thuyền bay này cũng không phải vấn đề gì.

Âm Văn Phù cảm thấy đối phương sẽ không hành binh hiểm chiêu như thế, nhưng… thật sự không nghĩ đến sao? Âm Giáp nhíu mày, tràn đầy lo lắng.

Trong một khu rừng rậm rạp, một tốp người tuần tự bày bố trận pháp dưới đất. Trên người ai cũng có khí sát phạt chưa tan hết, thậm chí có người đầy thân máu tanh, may mà mặc hắc y.

Hộ Lạc bày vật liệu trên tay, ánh mắt lạnh lùng đảo qua Phương Khác. Tất cả mọi người đều có chức trách, cực khổ bày trận pháp phức tạp bọn họ không thuận tay mấy, Đám người họ đối với trận pháp đều chỉ biết một nửa, nhưng lại bị Diệp Vu Thời bức đến vô cùng thuần thục.

Trận pháp ngũ phẩm, đừng nói những kiếm tu như họ, cho dù là trận pháp sư bình thường trong môn phái cũng không thể nói hoàn toàn hiểu rõ. Nếu để người khác biết đám người bọn họ hoàn thành trận pháp ngũ phẩm trong thời gian hai nén hương, tính ra sẽ lại nháo ầm trời.

Hộ Lạc nhớ tới kinh nghiệm bị Diệp Vu Thời yêu cầu 'học thuộc làu làu', toàn thân rét run, ánh mắt nhìn Phương Khác càng thêm phẫn hận bất bình. Đãi ngộ khác biệt, không công bằng. Duy chỉ có mình Phương Khác không cần phải vẽ trận pháp khiến người đau đầu hoa mắt, linh khí bất ổn này.

Phương Khác nhìn bố trí của Diệp Vu Thời, ánh mắt lấp lánh, trận pháp này bố trí xong, chậc, quả thật là thiên la địa võng. Trận này tên là [Kiếm Bát trận], cũng là một trận pháp hung danh đỉnh đỉnh bên ngoài, một sát trận trăm phần trăm.

Cái gọi là Kiếm Bát, chính là bố trí kiếm trận này, cần tám kiếm tu áp ở tám phương vị của kiếm trận. Kiếm tu áp trận càng mạnh, trận pháp càng mạnh.

Hành động hôm nay, y cũng chỉ giúp đỡ một chút lúc đối phó với tu sĩ kỳ nguyên anh kia. Những lúc khác hoàn toàn nhàn nhã, không phải y thích nhàn nhã, mà là hai mươi mấy người này phối hợp với nhau, nếu tùy tiện chen một chân vào ngược lại không phối hợp được. Chú ý thấy ánh mắt Hộ Lạc, Phương Khác nhìn qua.

Lúc này Hộ Lạc làm gì còn dáng vẻ lạnh nhạt cự tuyệt người ngoài ngàn dặm như lúc ở môn phái nữa. Kiếm đeo trên lưng, ngồi xổm dưới đất bố trí góc trận. Ánh mắt lạnh lẽo, nhưng loại lạnh này… sao y nhìn thế nào cũng thấy hơi ai oán.

Phương Khác liếc một cái, y chỉ nhìn thôi đã cảm thấy góc trận chi chi chít chít vô cùng đau đầu, đành lặng lẽ dời tầm mắt chuyển lên người Diệp Vu Thời. Diệp Vu Thời cũng đang bố trí gì đó, so với những người khác dù thuần thục nhanh chóng nhưng động tác không có linh tính, lúc hắn bố trí trận pháp, giống như hoàn toàn dung nhập vào trận pháp, động tác như mây trôi nước chảy. "Đợi lát nữa, đệ đến áp trung trận." Diệp Vu Thời không ngẩng đầu, nhàn nhạt nói: "Thái A kiếm ý bá đạo vô cùng, dùng áp trận là lựa chọn tốt nhất."

Trung trận, chính là vị trí mắt trận, vô cùng quan trọng, Phương Khác gật đầu, đồng thời cảm thấy rất nhiều ánh mắt tập trung lên người mình. Bất luận là quyết định để Phương Khác đến áp trận hay Thái A kiếm ý Diệp Vu Thời nói đến, đều như ném một hòn đá lên mặt hồ bình lặng.

Tuy mọi người đều hiểu Diệp Vu Thời mang Phương Khác đến tham gia hành động này, đã chứng minh thực lực và sự đáng tin của Phương Khác. Nhưng, thực lực sao, sau khi đánh qua mới có thể nói phục hay không phục. Nhất thời có mấy ánh mắt rục rịch ném lên người Phương Khác.

Lúc này Hộ Lạc lại chuyên tâm bày tài liệu trong tay, hắn đã hẹn với Phương Khác rồi, còn về mấy người khác sao, bị diệt nhuệ khí cũng tốt. Chỉ cần bọn họ không giành giật đối thủ của hắn vào lúc không thích hợp, hắn tỏ vẻ chẳng sao hết.

Hộ Lạc nghĩ đến những gì người Âm gia nói, bên người Âm Văn Phù có năm tu sĩ nguyên anh. Nguyên anh đó, trong mắt Hộ Lạc tràn đầy chiến ý, đồng thời còn có một tia huyết sắc. Trận giết chóc trước đó, đã khơi lên hung tính của tất cả mọi người, kỳ thật hắn rất ít khi tham gia hành động thế này, so với phải đứng phối hợp, hắn thích đơn đả độc đấu hơn.

“Thật sự có năm nguyên anh?” Hưng phấn trong mắt Hộ Lạc càng lúc càng khó che giấu, nhịn không được sáp lại gần Diệp Vu Thời, những người khác cũng tụ lại, chẳng có ai lo lắng, ngược lại còn nôn nóng chờ đợi.

Diệp Vu Thời dừng lại, cười đảo mắt nhìn tất cả mọi người: “Ta không phải đưa các ngươi đến chịu chết.” Thật sự cho rằng sau khi giết được nguyên anh thì có thể không xem tu sĩ nguyên anh ra gì sao?

Dưới ánh mắt lạnh lẽo của Diệp Vu Thời, mọi người yếu ớt dời tầm nhìn, một người cao gầy trong đó nói: “Đúng ha, đúng ha, năm nguyên anh đó, lại thêm Âm Văn Phù, vậy chúng ta hôm nay không phải đến để thử kiếm, thuần túy là sống lâu rồi rảnh quá đi tìm chết.”

“Ồ, tên sào trúc điên này, lá gan quá nhỏ. Nguyên anh thì sao, còn không phải bị Diệp sư huynh của chúng ta nhẹ nhàng giải quyết sao.” Một tu sĩ tướng mạo tuấn mỹ văn nhã nói, còn vỗ mạnh lên lưng người được gọi là sào trúc, khiến sào trúc lảo đảo.

“Lần này, có lẽ người của Thái Hành muốn động đến Âm gia, chúng ta đến phá đám. Tính ra trong năm nguyên anh có hai ba người của Thái Hành. Đến khi đó, chúng ta muốn động đến Âm Văn Phù, người của Thái Hành không giúp chúng ta bỏ đá xuống giếng đã tốt rồi, sao có thể sẽ giúp Âm Văn Phù chứ? Phái Thái Hành không phải muốn Âm Văn Phù chết sao. Diệp sư huynh, là vậy đi?” Một tu sĩ tươi cười sáng lạn ghé lại, nói.

Diệp Vu Thời gật đầu.

“Mẹ nó, tên mặt trắng ngươi lại khoe khoang tình báo của ngươi đúng không.”

Trong lúc nói chuyện, ánh mắt mọi người lại bất giác đảo qua Phương Khác, mọi người trao đổi với nhau một ánh mắt. Phương Khác sờ cằm, sau này có lẽ y không thiếu người đến cọ sát đâu nhỉ.

Thời gian dần trôi, Âm Giáp càng thêm bất an, mồ hôi lạnh trong tay khiến cả bàn tay đều ẩm ướt bết dính, đã sắp đến Âm sơn rồi, nhưng loại bấn an này lại càng thêm cường liệt.

Phía trước là một khu rừng rậm rạp, từ trên không nhìn xuống, toàn bị lá cây chắn hết, cái gì cũng không thấy. Âm giáp lại cảm thấy trong khu rừng xanh bích đó có một con dã thú chọn người cắn nuốt, bất cứ lúc nào cũng sẽ nhào đến cắn chết họ.

Âm Văn Phù đảo mắt nhìn Âm Giáp, rồi khinh thường quay đầu đi, phế vật.

Thời gian trôi qua từng chút mội, cũng đã sắp đến cuối khu rừng. Xa xa là dãy núi Âm sơn quen thuộc, trái tim luôn treo cao của Âm Giáp đã hơi thả lỏng.

Chỉ là hắn yên tâm quá sớm.

Khắc tiếp theo, một mảng tối đen, mọi người đều giật mình.

Một cảm giác tuyệt vọng trào lên trong lòng Âm Giáp, trúng mai phục rồi.

Những người khác lại khinh thường nhìn Âm Giáp một cái, chỉ một chút

động tĩnh đã khẩn trương như thế, đúng là mất mặt. Mục Ảnh nhìn Âm Giáp một cái, bước ra ngoài.

“Đừng hoảng, ra ngoài xem thử.” Âm Văn Phù trầm ổn nói.

“[Kiếm Bát trận], thật bạo… lão Bạch, hôm nay ngươi có hơi bất thường đó.” Tôn Cương nhìn hoàn cảnh xung quanh trước, sau đó đi theo sau Mục Ảnh, nụ cười đầy âm trầm.

Mục Ảnh đảo mắt, không nói.

Tôn Cương hung tợn nói, pháp khí hình dù trong tay đã sẵn sàng chờ phát: “Lão Bạch, hai chúng ta tuy đều không phải người Âm gia, nhưng không có Âm gia chúng ta sẽ không có hôm nay, Âm gia có đại ơn vơi chúng ta. Xem tình hình, lần này thật sự có người muốn động đến Âm gia, ngươi không phải bị người thu mua rồi chứ?”

Mục Ảnh cười cười, tiếng cười thấp trầm.

Tôn Cương biến sắc, thất thanh nói: “Ngươi không phải lão Bạch!”

Tiếng kêu này, tất cả mọi người đều nghe được. Đúng ngay lúc này trước mắt lóe lên lưu quang, tám phương vị bên dưới xuất hiện kiếm khí bất đồng, mà thuyền bay của họ bị vây trong trận này, không có cách nào ra ngoài, trừ khi phá trận.

------oOo------

Chương 64: Kiếm Bát trận

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trên không là một vùng tối đen, bên dưới là phi kiếm giao nhau nhàn nhạt lưu quang, những phi kiếm này đều là thực thể.

Không ngừng xuyên qua tấm lưới đan chéo lưa thưa nhưng lại tràn đầy sát khí, đâu đâu cũng ẩn chứa sát cơ, trong trận pháp, chỉ thấy phi kiếm chứ không thấy bóng người.

Trên chiếc thuyền bay cỡ trung của Âm Văn Phù, người đi theo không nhiều, bao gồm cả Âm Văn Phù trong đó tổng lại là sáu tu sĩ nguyên anh, mười hai kim đan điều khiển thuyền bay, chỉ có Âm Giáp là trúc cơ.

Sáu nguyên anh, tọa trấn môn phái cỡ vừa đã có thể. Nhưng Âm Văn Phù vẫn luôn không có cảm giác an toàn, vì trừ Âm gia ra, lão tổ tông của tứ đại gia tộc khác đều đã đến kỳ xuất khiếu. Nếu phái ra một tu sĩ xuất khiếu, ông sẽ gặp nguy hiểm.

Âm Văn Phù chưa từng nghĩ sẽ có lúc bị tu sĩ kim đan vây khốn, đối với ông nó quả thật là trò đùa.

Âm Văn Phù lạnh mắt nhìn Kiếm Bát trận bên dưới, lại nhìn thuyền bay đã bị vây trong trận, trong mắt không che giấu được nộ ý, ngay cả tu sĩ kim đan nho nhỏ cũng dám đánh chủ ý với Âm Văn Phù ông sao? Âm Văn Phù vừa muốn mở miệng, đã nghe tiếng kinh hô của Tôn Cương, không khỏi giật mình.

Đúng rồi, nếu đối phương chỉ có tu sĩ kim đan, vậy làm sao dám có ý đồ với ông. Có thể giết chết Trầm Ngư, sắp đặt độc kế thế này sao có thể chỉ phái ra mấy kim đan?

Tôn Cương vừa kêu lên, nhất thời, Mục Ảnh đã bị ngăn cách bên ngoài.

Âm Văn Phù nhìn Mục Ảnh, lạnh lùng nói: “Dám hỏi các hạ là thế lực phương nào, có vướng mắc gì với Âm gia ta?”

Mục Ảnh chỉ đưa tay lau lên mặt, liền đổi thành gương mặt khác, không trả lời câu hỏi của Âm Văn Phù, chỉ nhàn nhạt nhìn tu sĩ sau lưng Âm Văn Phù một cái. Âm Văn Phù quay phắt người lại, mấy người Tôn Cương vội bảo vệ Âm Văn Phù, tu sĩ tên Tiền Triều thản nhiên đến cạnh Mục Ảnh.

Lúc này sắc mặt Âm Văn Phù đã biến đổi, có đến hai mật thám! Mà Kiếm Bát trận này lại là sát trận nổi danh.

Trong trận, đột nhiên vang lên thanh âm của tu sĩ bị gọi đùa là mặt trắng: “Hai vị đạo hữu, chuyện này là ân oán riêng của chúng tôi và Âm gia, kẻ địch của kẻ địch là bằng hữu, mong đạo hữu đừng chen vào, đợi trừ Âm Văn Phù rồi, các ngươi có thể đi.”

Tu sĩ bị gọi là mặt trắng tên là La Tất, lúc này đang đứng ở vị trí tương đồng với Phương Khác, vì tu vi của La Tất cực thấp, chỉ mới sơ kỳ trúc cơ mà thôi, cho nên hắn ở chỗ mắt trận mới an toàn nhất.

Mục Ảnh nhìn Tiền Triều một cái, Tiền Triều lắc đầu, tỏ vẻ không nhận được mệnh lệnh hạ thủ. Mục Ảnh cười cười, chắp tay mà đứng, lùi về sau mấy bước, tỏ rõ thái độ của mình.

Âm Văn Phù lập tức hiểu ra, hai bên không phải cùng một bọn. Mục Ảnh làm vậy tỏ rõ sẽ không giúp đỡ bên nào, sắc mặt Âm Văn Phù lập tức trở nên cực khó coi, không biết nên cảm thấy may mắn vì tình hình chuyển tốt hay tức giận vì tu sĩ kỳ kim đan cũng dám có ý đồ với ông.

“Hừ, đợi mà xem, lão thất phu đó không đặt Kiếm Bát trận của chúng ta vào mắt, sẽ chịu thiệt thật lớn.”

La Tất cười vô cùng tà ác, trong ngữ khí tràn đầy lòng tin. Sau đó mang chút ý đồ xấu nhìn Phương Khác, nói: “Ngươi và Diệp sư huynh của chúng ta…”

La Tất còn chưa nói xong.

“Giết!” Mấy tiếng quát phẫn nộ trào lên từ tám phương vị, Phương Khác đồng thời rút Tam ra, trở tay một cái, kiếm ý ngập trời.

La Tất vội ổn định thân hình, kinh ngạc nhìn Phương Khác, bá đạo quá! Xung quanh lập tức dấy lên gió mạnh vờn quanh mắt trận này.

Kiếm Bát trận, trận thành.

Gió lớn nổi lên trong trận, mang theo kiếm khí vô cùng sắc bén, chỉ hơi chạm vào thôi sẽ bị cắt thành mảnh nhỏ.

Nụ cười trêu cợt lên đến môi của La Tất vẫn đành nuốt trở về. Vị trí mắt trận này trước kia luôn là Hộ đại ca, hắn chưa từng cho rằng Phương Khác có thể so được với Hộ đại ca, nhưng hôm nay xem kiếm ý của Phương Khác…

Tu vi của hắn tuy thấp, nhưng nhãn quang không thấp, kiếm ý của Phương Khác này, dùng để áp trận so với Vô Hồi kiếm ý của Hộ đại ca quả thật

càng thích hợp hơn. Kiếm Bát trận vốn là chủ sát trận, muốn áp được trận, thì càng phải bá đạo hơn.

La Tất ngửa đầu nhìn quanh thuyền bay, chỉ có Âm Văn Phù và mấy tu sĩ nguyên anh cùng Âm Giáp còn ở đó, những tu sĩ kim đan kia đại khái đã đi dò thám trận rồi. Lúm đồng tiền bên má La Tất như ẩn như hiện, hắn dứt khoát nhắm mắt lại.

Quả nhiên, tiếng thét vang lên trong trận.

Mục Ảnh híp mắt lại, nhìn quanh một lượt, lầm bầm: "Thái A kiếm ý… thì ra có Thái A kiếm ý áp trận."

Một tiếng, hai tiếng, ba tiếng…

Những tu sĩ đó phát công kích đến góc trận qua những khe hở của phi kiếm, lại bị kiếm không biết từ đâu ra cắt cổ, hoặc chém đầu. Thảm hơn chút nữa là tiếp xúc với gió bị chém thành miếng thịt.

Chỉ thấy kiếm quang không thấy bóng người, người trong trận này, bị tước đoạt sinh mạng đầy quỷ mị… Mười hai tiếng. La Tất lặng lẽ đếm tiếng thét, lúm đồng tiền càng thêm rõ ràng.

Phương Khác nhìn vẻ mặt đầy hưởng thụ của La Tất, bên tai là âm thanh của Thái A.

"Kiếm Bát trận vốn là một đại trận kiếm ý, đội quân dưới tay Cốc Lương Mâu năm đó đều là trận pháp sư và kiếm tu. Mỗi một phương vị đều có trên trăm kiếm tu cùng ngộ ra kiếm ý của một loại kiếm quyết, khi đó chính kiếm trận này dùng không tới ngàn người để giết một nhánh đại quân ma tu gần vạn người. Nhưng Kiếm Bát trận cũng không phải không thể phá, chỉ cần đối phương phá giải từng kiếm chiêu của tám hướng, kiếm trận này sẽ bị phá." Thái A âm u nói.

"Diệp Vu Thời thật đúng là kỳ tài trận pháp, hắn đã thay đổi Kiếm Bát trận. Người không cần ngộ được kiếm ý cũng có thể bố trận, hơn nữa hắn còn làm sống lại trận này. Có sự khống chế của hắn, Kiếm Bát trận này có thể nói là biến hóa vô lường."

"Gia chủ, kiếm trận này có cổ quái!" Sắc mặt Tôn Cương biến đổi: "Nếu

là Kiếm Bát trận, chỉ cần phá giải từng kiếm chiêu là được, nhưng trận này tự biết biến hóa, ngài tấn công hướng nào, đồng nghĩa với cùng tấn công tám hướng. Uy lực kiếm chiêu của tu sĩ kim đan này đã vượt qua kỳ kim đan!”

Ngự kiếm.

Hộ Lạc rút kiếm ra, không giống như lúc cận chiến bình thường giữ kiếm trong tay, mà ngự kiếm trên không. Một đạo kiếm quang, nhắm thẳng Tôn Cương. Đồng thời kiếm ở tám phương vị cùng tấn công Tôn Cương.

Sắc mặt Âm Giáp tái trắng, rụt rè muốn nói gì đó với Âm Văn Phù nhưng không thể nói ra.

Âm Văn Phù trân mắt nhìn tu sĩ kỳ nguyên anh như Tôn Cương dễ dàng bị giết chết, ngay cả thuẫn do nguyên anh tạo ra cũng bị kiếm quang đánh tan. Ông kéo mạnh Âm Giáp qua, hung tợn hỏi: “Làm sao phá trận?”

Đúng, Âm Giáp tuy phế vật, nhưng hắn vẫn có sở trường, nếu không làm sao lại được Âm Văn Phù mang theo bên người? Nhưng Âm Văn Phù cũng cực kỳ chán ghét Âm Giáp, nếu không sẽ chẳng chờ tới lúc này mới hỏi ý kiến Âm Giáp. Đối với trận pháp, trời sinh Âm Giáp đã có cảm giác nhạy bén, do điểm này, đãi ngộ dành cho Âm Giáp cũng coi như không tồi. Ít nhất người khinh khi hắn cũng chỉ có mấy người Âm Văn Phù.

“Hướng đông nam yếu.” Âm Giáp nói.

Âm Văn Phù vung cây phất trần màu đen trong tay, đụng vào một đạo kiếm quang, khí thế không giảm chút nào, tiếp tục va lên. Cả trận pháp đều chao đảo, quả nhiên hữu dụng.

“Hướng tây bắc… gia chủ, để ta tính toán một phen.” Âm Giáp run rẩy lấy ra một cái la bàn, vẻ mặt lập tức biến đổi, làm gì còn dáng vẻ vâng vâng dạ dạ mọi khi. Ngón tay vô cùng linh hoạt, liên tục tính toán, miệng không ngừng mệnh lệnh.

Kiếm Bát trận chao đảo càng lúc càng dữ dội. Phương Khác vẫn ổn định áp trận, ngưng thành kiếm ý như mới rút một thanh kiếm ra từ hư không, khí thế ngàn vạn tấn công Âm Văn Phù. Tạo không ít vết thương trên người Âm Văn Phù, tiếc rằng đều không nặng gì.

Trận pháp chao đảo, làm lộ ra những người khác, không ít người đã bị thương.

“Mẹ nó, gặp phải kẻ chuyên nghiệp.” An Thường Lạc nuốt máu trong miệng xuống, hung tợn nói.

Bên này, Diệp Vu Thời nhắm mắt, dùng linh thức khống chế trận pháp liên tục biến ảo. Tốc độ không tính là nhanh, nhưng mỗi lần Âm Giáp đó đều có thể tính đúng, Âm Văn Phù đã mấy lần đánh trúng.

Diệp Vu Thời nhếch môi, khống chế trận pháp tiếp tục thay đổi.

“Ngay hướng nam, mắt trận.” Âm Giáp kích động lớn tiếng nói.

Bên này Phương Khác vừa nghe Âm Giáp nói thế, khẽ tặc lưỡi. Y rõ ràng đang ở hướng bắc, cảm ơn, hướng nam, là phương vị Diệp Vu Thời trấn thủ… nơi đó là chỗ lợi hại nhất của trận pháp.

Phi kiếm bay loạn trước mắt Âm Văn Phù đều biến mất, sắc mặt ông ta hòa hoãn lại. Phế vật này cũng có tác dụng, tùy tiện ném Âm Giáp sang một bên, Âm Văn Phù cầm phất trần trong tay vung mạnh.

Âm Văn Phù không dám tin nhìn ngàn đạo kiếm mang đâm xuyên tim, và cả thanh niên tuấn mỹ mặt hắc y đối diện, còn có thứ bị ngọn lửa màu băng lam đốt cháy chính là nguyên anh của ông ta.

“Phía nam là tử địa.” Diệp Vu Thời nhàn nhạt nói.

Khi Âm Văn Phù nuốt xuống hơi thở cuối cùng, quay đầu lại nhìn Âm Giáp. Mà Âm Giáp lúc này ở mắt mũi miệng tai đang không ngừng trào máu tươi, tay còn ôm la bàn, bấm ngón tay tính toán, “Không thể nào, làm sao có thể, rõ ràng phía nam là mắt trận…”

Âm Giáp nhìn Diệp Vu Thời, trong mắt đầy khát cầu: “Cho ta biết, làm sao ngươi làm được? Rõ ràng là sinh địa… làm sao có thể bố trí thành tử địa?”

Lúc này, Mục Ảnh lại ra tay, hai ngón tay chặp lại, nhắm thẳng hướng bắc.

Con ngươi Phương Khác co rút, chỉ này không đơn giản, người này tuyệt đối không chỉ là kỳ nguyên anh! Phương Khác vung kiếm trong tay, đối chọi chính diện, rồi lùi liền vài bước, chân hãm sâu vào bùn đất.

Biểu tình thả lỏng trên mặt La Tất thay đổi, hắn không ngờ lúc này Mục Ảnh kia lại ra tay, hơn nữa vừa ra tay đã ngay mắt trận!

Phương Khác còn chưa đứng vững Mục Ảnh đã tiếp một chiêu nữa.

"Chạm." Phương Khác bị bức lui đến chỗ gió xoáy xung quanh mắt trận, nếu Phương Khác đã ra khỏi mắt trận, vậy không ai áp trận, Kiếm Bát trận này sẽ lập tức sụp đổ.

Phương Khác nhìn trước mắt, lại là một chỉ tập kích, ngón tay đó như đang ở ngay trước mắt y.

[Cửu Thiên Vân Tiêu]

Phương Khác khơi mũi kiếm lên.

"Keng!" Một đạo kiếm ý ngập trời xuất hiện, trong Kiếm Bát trận tối thui, đột nhiên sáng lên một đạo kiếm quang, khí thế như điện, không thể ngăn cản.

Keng một tiếng, Phương Khác cản được một chỉ của Mục Ảnh.

Cùng lúc này, mấy đạo phi kiếm nhắm thẳng vào hai người Mục Ảnh.

Mục Ảnh híp mắt, nhìn tay mình, trên tay là một đường máu cực nhỏ, không phải Thái A kiếm ý… Mục Ảnh cười lớn mấy tiếng: "Hiện tại đã trừ Âm Văn Phù, đạo hữu cũng nên thả hai người chúng ta ra khỏi trận thôi."

------oOo------

Chương 65: La Tất

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mục Ảnh và Tiền Triều rời đi. Diệp Vu Thời lại nhìn sang Âm Giáp, Âm Giáp đã tuyệt khí rồi, do máu chảy quá nhiều mà chết. Mà dưới tay hắn là một hàng trận pháp chỉnh tề biến ảo. Lần này Âm Giáp đã tính đúng, Diệp Vu Thời nhìn rồi nhẹ nhàng lau đi.

Sau đó là lửa cháy, đất chôn, sau mấy thuật pháp, khu rừng không nhìn ra được nửa dấu vết đấu pháp. Cũng không tìm ra nửa vết tích từng bố trí Kiếm Bát trận nào. Nói ra cũng khiến người kinh ngạc, giết bốn nguyên anh, mười hai kim đan. Diệp Vu Thời bên này lại chỉ có năm tu sĩ trọng thương, những người khác bị thương nhẹ, không ai tử vong. Chiến quả huy hoàng như thế, nếu truyền ra, nhất định có thể tạo nên nghị luận náo nhiệt.

Đám người Phương Khác lúc này đang thay đổi trang phục, ai cũng đều mặc đạo bào mây gợn màu trắng đặc trưng của Côn Luân, ngồi một chiếc thuyền bay cỡ nhỏ, không nhanh không chậm đi về Côn Luân. Lúc này Phương Khác mới coi như chính thức chào hỏi với mọi người, lúc đó sau khi Diệp Vu Thời kéo theo y, thì trực tiếp tìm những người này, lên đường, dạ tập, mai phục, ngay cả thời gian rảnh để nói chuyện cũng không có.

Tu sĩ tướng mạo văn nhã tuấn mỹ thích chửi má nó là An Thường Lạc, tu sĩ bị gọi là mặt trắng tên La Tất, người cao cao gầy gầy mặc đạo bào mà trông cứ như “treo’ trên người tên Thôi Cát…

Không gian trong thuyền bay cỡ nhỏ không lớn, hai đầu khá hẹp, chính giữa là một hình chữ nhật, có một cái ghế dài đủ chứa ba mươi người. Sau khi năm tu sĩ bị trọng thương được người khác nhét cho một đống đan dược, băng bó thành xác ướp, thuyền bay bắt đầu trở nên náo nhiệt.

Bọn họ đầu tiên là cướp sạch một khoáng mạch, hiện tại lại giành được ích lợi từ trên người những tu sĩ này. Nói ra thì mấy người tu sĩ nếu mà có mấy thứ như nhẫn Nạp Hư, luôn thích bỏ phần lớn gia sản vào đó, đúng là thu hoạch phong phú.

Đem tất cả chiến lợi phẩm bày trên phần ghế ngồi rộng nửa mét phía trước. Các loại túi chứa đồ, chất đầy một đống, đa phần có được lúc đánh cướp Âm gia. Những người này, trên người ai cũng đeo đầy các túi chứa đồ để chiến đấu.

Phương Khác tròn mắt nhìn mọi người móc túi chứa đồ ra từ những nơi có

thể giấu đồ trên người. Bọn họ đoạt được những thứ này từ lúc nào? Sao y không biết?

Phương Khác gần như vô thức chuyển sang nhìn Hộ Lạc, trước người Hộ Lạc cũng chất không ít. Hộ Lạc lạnh mặt, đầy lạnh nhạt móc túi chứa đồ từ khắp nơi trên người. Sau khi chú ý đến ánh mắt Phương Khác, tay móc đồ khựng lại, rồi động tác càng thêm nhanh.

Lẽ nào chỉ mình y ngốc nghếch không lấy cái gì hết sao? Khó trách sao mà trong động khoáng đó cái gì cũng không có, hóa ra bị bọn họ lấy trước một bước rồi.

Phương Khác ưu thương lục tay áo… chẳng kiếm chác được gì hết.

La Tất thấy vậy liền nói: “Khụ, quen rồi thì tốt. Quen là tốt, ban đầu ta cũng không quen, chúng ta đường đường là kiếm tu, mấy chuyện như dọn dẹp chiến trường, thu gom chiến lợi phẩm sao có thể để chúng ta làm chứ? Bị người ta thấy thì mất thân phận cỡ nào, kiếm tu chúng ta nên cao ngạo…”

“Bốp.” Một tiếng thanh thúy, Hộ Lạc nhanh chóng gọn lẹ lấy vỏ kiếm đánh La Tất ngã xuống đất, nói: “Ngậm miệng, làm việc.”

La Tất đáng thương ngồi dậy, tiếp tục phân loại đồ đạc. Một bên còn nói với Phương Khác: “Kiếm cuối cùng của ngươi là kiếm pháp gì? Là Thái A kiếm pháp sao?”

“Không phải, là một loại kiếm pháp khác, [Sâm La kiếm pháp], ta thấy chỉ pháp của người đó trong nhu có cương, dùng tứ lạng bát ngàn cân. Dùng Thái A kiếm pháp chọi cứng với hắn không chiếm ưu thế, nên dùng Sâm La kiếm pháp.” Phương Khác ôm kiếm, ngồi khoanh gối, nhìn họ phân loại cũng rất thú vị. Những sư huynh hoặc sư đệ này trong môn phái có ai không phải bạch y phiêu phiêu, đoan chính tràn đầy ngạo khí. Làm sao nghĩ được sẽ có bộ dáng ủ trong khoang thuyền ‘phân chiến lợi phẩm’?

Phương Khác cười cười, ngước mắt nhìn Diệp Vu Thời từ lúc lên thuyền bay đến nay đã nhập định. Bị thương nặng như thế, sau đó vừa chỉ huy tác chiến vừa bố trận, quả thận cần phải điều tức một phen. Cũng chỉ có hắn mới có thể khiến những thiên chi kiều tử này làm mấy chuyện như thế. Trong Kiếm Bát trận thì còn tốt, nhưng lúc dạ tập thì thật dọa y nhảy dựng.

Những người này chẳng có nửa phần do dự nào với mệnh lệnh của Diệp Vu Thời, hoàn toàn giao mạng vào tay hắn.

“Nếu là tính toán thì chỉ cần sư huynh là được rồi, còn cần đến chúng ta sao? Một mình hắn đã có thể làm được rồi. Dù sao những thứ này sau khi theo quy củ cho mỗi chúng ta một món, còn không phải đều cho vào kho…” La Tất làm xong chuyện trong tay, thở dài một tiếng rồi cảm thán. Với Phương Khác lại càng lúc càng ghé sát: “Phương sư huynh, ngươi luyện hai loại kiếm pháp?”

Con mắt xinh đẹp của La Tất không chớp một cái nhìn Phương Khác, lúm đồng tiền bên má chợt ẩn chợt hiện.

“Đúng.” Phương Khác tươi cười không giảm, nhưng trong lòng lại chửi thầm. Cái cảm giác khuyển cỡ bự này là sao? La tiểu sư đệ, cỗ tà khí của ngươi lúc ở trong trận pháp đâu mất rồi? Đừng cho rằng ta không thấy biểu cảm hưởng thụ xuất hiện trên mặt ngươi lúc nghe được tiếng thét. Bình thường khi có người bày vẻ mặt này với ngươi, thì nhất định là – có chuyện cầu ngươi.

“Phương sư huynh bình thường khi nào có thời gian? Có thể chỉ dẫn sư đệ ta chút không, ta luyện Vân Tiêu kiếm quyết, khá giống với ý cảnh trong chiêu cuối cùng của sư huynh. Chúng ta cọ sát, không, là sư huynh chỉ dẫn sư đệ…” La Tất mong ngóng nhìn Phương Khác.

“Tên mặt trắng, mỗi ngày ngươi vung kiếm hai vạn lần, vung chưa?” Sào trúc Thôi Cát chen một chân vào: “Với cái thân hình nhỏ bé của ngươi, chỉ sợ Phương đạo hữu chỉ ra mấy chiêu đã đánh ngã ngươi, mong sư huynh chỉ bảo cho ta trước đi.”

Thôi Cát hưng phấn bừng bừng nhìn Phương Khác, trong mắt tràn đầy khiêu chiến.

La Tất bất mãn trực tiếp ôm vai Phương Khác. Chưa từng thấy cướp đối thủ như thế! Hắn muốn tấn công sào trúc, vừa định mở miệng nói chuyện, khóe mắt lại đúng lúc đảo qua Diệp Vu Thời. Sau đó thấy Diệp Vu Thời bỗng mở mắt, mỉm cười ôn hòa với mình. Hắn lập tức run rẩy, quá khủng bố, Diệp sư huynh cười với hắn, cười đó! Nói thật, bình thường tất cả mọi người trong môn phái đều nói Diệp sư huynh là quân tử khiêm nhường, ôn

nhuận như ngọc. Mà Diệp sư huynh quả thật cũng luôn mang dáng vẻ mỉm cười…

Đúng nha, là cười rất dịu dàng, sau đó dịu dàng chỉnh chết bọn họ. Nhìn thấy nụ cười của Diệp sư huynh còn không bằng nhìn gương mặt lạnh của Hộ Lạc sư huynh! So với Diệp sư huynh gương mặt của Hộ Lạc sư huynh chính là ngày xuân đó!

“Hoan nghênh các sư huynh sư đệ tới cọ sát.” Phương Khác cười híp mắt nói, nụ cười sáng lạn khóe mắt cong cong nhưng tay thì vẫn ra vẻ anh em tốt gác lên vai La Tất. Thôi Cát không hiểu sao lại nhìn thấy vẻ đắc chí khó tả trên mặt Phương Khác.

La Tất run run ngón tay, khóc không ra nước mắt, vẻ mặt có thể nói là xoắn xuýt, sao hắn lại quên vụ này chứ, quan hệ của sư huynh Phương Khác này với Diệp sư huynh của bọn họ… không bình thường. Ngươi sẽ hại chết ta đó… La Tất nhanh chóng rút tay về, thuận tiện nâng tay Phương Khác lên, xong xuôi nhào tới chỗ Thôi Cát.

“Sào trúc chết tiệt lại nói ta là mặt trắng, mẹ nó, sào trúc chết tiệt.”

Hai người liền bắt đầu đánh nhau, nhưng linh lực được khống chế rất tốt, trông hai kẻ quyền đấm cước đá vậy mà cũng không yếu chút nào.

Phương Khác sờ cằm, vừa rồi trên mặt La Tất rõ ràng là vẻ phiền não… còn có kinh sợ. Y quay qua nhìn Diệp Vu Thời vẫn đang nhập định, đã xảy ra chuyện gì mà y không biết sao?

Thôi Cát thì đầu đầy sương mù, danh hiệu mặt trắng rõ ràng đã gọi gần mười năm rồi, sao hôm nay lại không thể gọi? Được rồi, tên này hôm nay thiếu thu thập.

Những người khác thì ở một bên bày vẻ xem kịch, có người dứt khoát nhắm mắt dưỡng thần, hoàn toàn không bị ảnh hưởng

Lúc này Mục Ảnh cung cung kính kính đứng trước mặt Tả Khâu, kể lại chuyện phát sinh trong Kiếm Bát trận. Hóa ra Mục Ảnh và Tiền Triều này là người của Tả Khâu, Mục Ảnh còn cung kính với Tả Khâu như vậy.

“Biết bọn họ là ai không?” Tả Khâu hỏi.

Mục Ảnh lắc đầu nói: "Những người này toàn mặc hắc y, dung mạo trong trận pháp cũng không thể phân biệt được, trong Bát Kiếm trận, không có cách nào phân biệt ra bọn họ sử dụng kiếm chiêu gì. Trừ người áp trận ban đầu sử dụng Thái A kiếm pháp ra thì không biết gì hơn. Đúng rồi, người áp trận cuối cùng có sử ra một chiêu, nhưng không phải Thái A kiếm pháp, mà là một loại kiếm chiêu ta chưa từng thấy, phá được Phật Đà chỉ của ta."

"Thái A kiếm pháp, ngươi nói người đó đã ngộ được Thái A kiếm ý?" Trên mặt Tả Khâu xuất hiện vẻ trầm tư.

"Đúng." Mục Ảnh gật đầu, vô cùng khẳng định.

Tả Khâu cười cười, rồi vung tay bảo Mục Ảnh lui xuống.

"Thứ trong huyết trì còn sống không?" Tả Khâu hỏi Hàn Không, Hàn Không gật đầu.

"Phân chi Phương gia mười năm trước… Phương Minh Viễn, nhi tử của Phương Minh Viễn, ma tộc, Thái A kiếm… hiện tại lại có người ngộ được Thái A kiếm ý. Chuyện trên đời, nếu quá nhiều thứ trùng hợp thì không còn là trùng hợp nữa."

------oOo------

Chương 66: Phế tích Phương gia

Nguồn: EbookTruyen.VN

Khi thuyền bay đến nơi giao nhau của dãy núi Kỳ Liên và Tần Lĩnh, Diệp Vu Thời cùng Phương Khác xuống thuyền ngự kiếm mà đi.

"Cho nên huynh bị thương dưới đống đổ nát nhà ta?" Phương Khác khẽ nhíu mày, Diệp sư huynh của họ từng đi ngang chỗ này, sau đó trúng phải cạm bẫy ông cha tiện nghi biến thái của y nên bị thương?

Diệp Vu Thời hơi nhướng mắt, lúc này họ đều đang ở trên Tam, một ngồi một đứng. Tư thế đứng của Phương Khác tùy ý hơn ngồi thẳng tắp lúc trước, chẳng lẽ vì ở trước mặt hắn nên Phương Khác tùy ý?

“Đệ đối với chuyện Phương gia diệt tộc hình như không mấy để tâm.” Diệp Vu Thời liễm mắt, nhìn không ra cảm xúc.

Phương Khác nhìn nhìn Diệp Vu Thời, dứt khoát ngồi khoanh gối xuống: “Đại khái chuyện này ta không tự mình trải nghiệm, hơn nữa Phương Minh Viễn không phải đã nói ông ta cảm thấy sống nhàm chán rồi sao?”

Mắt Diệp Vu Thời lấp láy, lúc Phương Khác nói câu này vẻ mặt rõ ràng là bất đắc dĩ, nhưng giây tiếp theo mặt đã hồi phục bình thường, cứ như vẻ bất đắc dĩ rồi khổ sở nhàn nhạt trước đó là ảo giác của hắn.

Phương Khác đảo mắt, lộ ra mấy phần hứng thú nhìn Diệp Vu Thời: “Nè Diệp sư huynh, hiện tại huynh thật yếu ớt, đến khi tới đại hội Cửu Châu thì nên làm sao mới tốt?”

“Vậy cũng không phiền Phương sư đệ nhọc lòng.” Diệp Vu Thời cong môi, không chút nào động dung bởi ý trêu cợt của Phương Khác.

“Chậc, nói gì vậy chứ, chúng ta là quan hệ gì, sao ta có thể không nhọc lòng đây?” Phương Khác cười híp mắt ôm vai Diệp Vu Thời, “Nè Diệp sư huynh, huynh thăm dò phế tích Phương gia chắc không phải cũng vì ta chứ? Nói đi, sư huynh, trong phế tích có phát hiện được bảo bối gì khác không?”

Mắt Phương Khác sáng lấp lánh, Diệp Vu Thời híp mắt cười như không cười nói: “Đệ muốn?”

“Ế…” Phương Khác nhìn nụ cười của Diệp Vu Thời, khí thế khoa trương vừa rồi lập tức yếu đi. “Ta có cuộn tranh là được rồi… ha ha, hơn nữa không phải huynh nói trong phế tích có một vài cơ quan cả huynh cũng không phá được sao? Với tu vi của chúng ta bây giờ đừng miễn cưỡng làm gì.”

Phương Khác hơi mất tự nhiên quay mặt đi, rút lại cánh tay đang gác trên vai Diệp Vu Thời, một tay ấn lên tim mình. Mẹ nó, bị sao vậy nè. Dường như càng lúc càng nghiêm trọng, mỗi lần trong mắt Diệp Vu Thời viết đầy ý cười nhìn y, tim y đập gia tốc… đây là tình trạng gì.

Phương Khác trợn mắt, miệng thầm niệm mấy chữ em gái mềm mại. Vô

hạn tuần hoàn.

Diệp Vu Thời thì cười, nhìn cảnh sắc nhanh chóng biến ảo dưới phi kiếm, thần sắc đạm nhạt, đôi môi mỏng cong thành một đường xinh đẹp.

Đã đến phế tích Phương gia.

Trong chu vi mấy dặm đều là dấu tích lửa thiêu, nhà đổ nát, cỏ dại um tùm.

Phương Khác đi tới trước, tỉ mỉ đánh giá đống đổ nát này. Vì là địa giới Phương gia, nên đống đổ nát nơi này không thanh lý cũng không ai dám động đến. Từ mặt ngoài cho thấy, đống phế tích này có thể nói là bị thiêu sạch sẽ không còn lưu lại một chút đồ giá trị nào. Đương nhiên cho dù có, mười năm qua đi, cũng bị người dọn sạch.

Phế tích này trừ nhìn phạm vi rất rộng, có thể thấy năm đó nhiều nhà ở thế nào, thì hoàn toàn không tưởng nổi chút huy hoàng trong quá khứ. Đây là địa bàn của Phương Minh Viễn, Phương Khác cảm thấy rét lạnh. Người có thể đem đứa con vừa sinh ra của mình làm thí nghiệm, không phải điên chính là điên.

“Không đúng, có người từng đến.” Diệp Vu Thời đột nhiên nói: “Ám đạo đó, trước khi chúng ta đến có người đã từng vào.”

Diệp Vu Thời chỉ một chỗ, Phương Khác thuận theo hướng đó nhìn sang, chỗ đó trừ tảng đá và cỏ dại thì chẳng còn gì.

“Phương sư đệ.” Diệp Vu Thời vận một pháp quyết, sau đó tươi cười ôn hòa nhìn Phương Khác.

“A?… Ta biết rồi, ta sẽ nâng cao huyễn thuật của mình.” Phương Khác sửng sốt một chút mới phản ứng lại, lập tức tỏ rõ.

Một vùng sáng đỏ chớp qua, nơi đó có thêm một hang động tối thui, một hang động nhân tạo rõ rệt.

“Lúc đó khi ta phát hiện hang động này, hang động này chỉ bị một huyễn thuật thô sơ che giấu, rõ ràng sau đó có người đến đây tìm bảo vật rồi khai quật ra. Hang động này đào đến phần cuối là một mật thất. Di cốt của

người đào hang động này cũng ở trong mật thất." Diệp Vu Thời nói thế, nhưng không có động tác tiếp theo.

"Sau đó ta phát hiện lối ra chân chính trong mật thất. Bèn đi ra từ đó, sau đó trở lại chỗ này, lập một huyễn thuật để che giấu hang động. Rõ ràng huyễn thuật của ta có dấu vết bị phá giải. Có người đi vào hang động này." Diệp Vu Thời nói rồi đi về một phía.

Nơi đó là một phiến gạch xanh, xung quanh mọc cỏ dại um tùm. Có thể nhìn ra nơi này lúc trước là đình viện, vì chỗ này vẫn còn giả sơn với tảng đá không còn nguyên dạng.

Diệp Vu Thời dẫm lên gạch xanh, bên trái tới ba, bên phải tới hai, bên phải lùi một. Gạch xanh phát ra tiếng kẹt kẹt của kim loại, rồi bắt đầu di chuyển.

Một cầu thang có thể cho hai người sóng vai đi kéo dài thẳng xuống dưới. Nhìn thế này thì cầu thang cứ như không có điểm kết. Phương Khác lập tức phản ứng lại, ngón tay nhanh chóng đánh ra pháp ấn.

Quả nhiên là huyễn thuật.

Chỉ thấy cầu thang chuyển thành độ rộng chỉ chứa được một người. Vách tường xung quanh khảm dạ minh châu tỏa ra ánh sáng lạnh lùng. Phương Khác giành đi xuống trước Diệp Vu Thời. Y không quên vết thương trên người Diệp Vu Thời là từ đâu mà đến, hiện tại Diệp Vu Thời vẫn còn là người bệnh đấy. Dù y biết Diệp Vu Thời bị thương nặng thế mà vẫn tới đây, vậy nói rõ chỗ này đã không còn chút nguy hiểm nào nữa.

Đi được mấy bước, quả nhiên cái gì cũng không xảy ra. Phương Khác nhìn mặt đất dưới chân có một lớp bụi mỏng, sau đó có vết giày đi ngược lại, còn có vết máu lốm đốm. Cái này chắc là lúc trước Diệp Vu Thời để lại, có lẽ đây cũng có thể xem là một dạng người trước tạo phúc người sau?

"Lúc ta ra, đã tháo hết cạm bẫy trên đường rồi." Diệp Vu Thời nói: "Trừ mấy cơ quan mật thất ta không có cách nào phá giải, thì nơi này không còn gì nguy hiểm nữa. Mật thất kia ở chỗ này."

Hai người đi theo mật đạo, sau khi cong người, khom lưng đi qua một bức tường đá nửa che, cảnh tượng trước mặt khiến Phương Khác kinh ngạc

không thôi.

Nước chảy róc rách, hoa rơi lả tả, cảnh tượng đột ngột xuất hiện khiến người ta không thể không kinh ngạc.

Nếu nói những bậc thang họ đã xuống còn ẩn ẩn có mấy phần âm u, đầy vẻ mật thất, thì ở đây giống như một động thiên phúc địa.

Thạch đàm nhỏ trong vắt thấy đáy, đầu nguồn có nước chảy qua, mang hình hồ lô. Cạnh thạch đàm là đại thụ nở bung vô số đóa hoa trắng tinh xinh đẹp. Nhưng trên đỉnh rõ ràng là vô số thanh kiếm treo ngược. Hàn khí bức người, tràn đầy sát cơ.

Đi qua thạch đàm từ phần eo hồ lô, đối diện là một gian phòng kỳ dị nguy nga lộng lẫy. Gian phòng này một mặt đối diện thạch đàm, ba mặt còn lại đều là tường, nhưng mỗi bức tường đều có một cửa.

Trên mỗi cánh cửa đều có treo một tấm hoành phi, viết hai chữ [Mật thất] rồng bay phượng múa.

Phương Khác chép miệng, coi như y đã nhìn ra, chỗ này làm gì là mật thất, rõ ràng là mật thất Phương Minh Viễn cố ý dựng lên cho người ta đến thăm dò. Nếu không sao lại có người làm thành dạng này. Phương Minh Viễn chính là muốn để người ta vào dò thám mới cố ý làm thành dạng này.

“Cuộn tranh cũng được mang ra từ mật thất này?” Phương Khác hỏi.

“Gian chính giữa, ta vốn tính ra, phía nam là sinh môn, vì thế vào cửa chính giữa. Không ngờ được cửu tử nhất sinh, hai cánh cửa kia đều là tử môn, ta không vào.” Diệp Vu Thời nói.

Phương Khác không hoài nghi lời Diệp Vu Thời, ngay cả Diệp Vu Thời cũng bị trọng thương như thế, vậy độ nguy hiểm của mật thất này không cần nói cũng rõ. Nhưng hiện tại, nơi này giống như một con hung thú đã bị nhổ răng nanh, chỉ cần đừng nghĩ không thông muốn chui vào miệng nó, thì không có gì nguy hiểm.

“Huynh nói người phát hiện hang động sau huynh đã vào cánh cửa nào?”

Diệp Vu Thời nhíu mi đáp: “Không biết, nhưng nhất định không phải cửa

chính giữa, vì một cánh cửa chỉ có thể vào một lần. Lần sau phải có chìa khóa mới được, mà chìa khóa trên cánh cửa này đang ở trong tay ta.”

Nói rồi Diệp Vu Thời lấy ra một chiếc chìa khóa nho nhỏ. Mở ***g bàn tay, chìa khóa đó hơi run lên vài cái, rồi bay vút về cánh cửa sắt chính giữa.

“Két”. Sau một âm thanh chói tai, cửa mở.

Sau cửa chỉ là một căn phòng bình thường. Một phòng ngủ bình thường.

Phương Khác bước vào, nhướng mày với Diệp Vu Thời. Y dám khẳng định, căn phòng này nhất định là sau khi Diệp Vu Thời cửu tử nhất sinh tại đây mới biến thành thế này.

Phương Khác đứng trước bàn sách trong phòng, bức tường sau bàn sách trống không. Có lẽ cuộn tranh vốn treo ở đây. Trên giá sách bày một đống lớn thư tịch, rõ ràng Phương Minh Viễn rất thích sách bằng giấy.

Trên bàn sách còn bày bản thư pháp chỉnh tề, trang giấy được chặn kỹ. Trên bàn còn có một quyển sách được gấp góc. Phương Khác nhìn Diệp Vu Thời một cái, cười cười. Hắn thật có lòng, đồ ở đây chỉ sợ trừ cuộn tranh ra hắn không di chuyển cái nào nữa. Bởi nơi này là… thứ duy nhất phụ thân Phương Khác lưu lại sao?

Chậc, lúc đó Diệp Vu Thời khẳng định còn chưa nhìn nội dung ở mặt sau cuộn tranh. Không ngờ lại là một người cha cặn bã như thế.

Nơi này là phòng ngủ của Phương Minh Viễn. Phương Khác thở dài, Phương Minh Viễn trong ký ức của ‘y’, là một phụ thân tư chất không cao, nhưng vô cùng ôn hòa. Là vị phụ thân dù cuối cùng bản thân chết cũng muốn đưa nhi tử ra ngoài. Cho nên ‘Phương Khác’ mới vì một chút xíu tưởng niệm đó, nghĩ biện pháp lấy được thanh kiếm của phụ thân.

Vì muốn báo thù, cho nên vào môn phái nỗ lực tu luyện tu luyện rồi tu luyện. Vì tận mắt nhìn thấy thảm án diệt môn, cho nên tính cách trở nên âm trầm, không giỏi giao tiếp, nhưng lại rất biết nhịn. Vì không muốn đắc tội bổn gia Phương gia, mất đi cơ hội học tập ở Côn Luân, nên liên tục nhẫn nhịn sỉ nhục của đám người Phương Hiền Hoa.

Nói ‘y’ yếu đuối. Nhưng người khác làm sao biết, ‘y’ không sợ chết, chỉ sợ phải rời khỏi Côn Luân, với tư chất của ‘y’ nên làm sao báo thù tuyết hận.

‘Y’ làm sao biết, tất cả đều là giả. Phụ thân ôn hòa là giả, thảm án diệt môn cũng không tồn tại thù nhân, thù nhân trong ký ức của ‘y’ đều là giả. Mà trong ký ức ngay cả mẫu thân cũng không tồn tại. Phương Minh Viễn, ngươi quả thật lợi hại, chơi đùa nhiều người trong lòng bàn tay như thế. Nhưng ngươi có ngờ được đến cuối cùng sau khi ngươi chết, ‘Phương Khác’ đã lặng yên vô thức biến mất khỏi nhân gian này.

Diệp Vu Thời nhìn Phương Khác vô cảm tỉ mỉ đánh giá căn phòng, cứ như muốn hoàn toàn ghi nhớ lại.

------oOo------

Chương 67: Tiêu Vân Dật

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mà lúc này, ngoài cửa lại phát sinh một chuyện. Trong hai cánh cửa Diệp Vu Thời cho là tử môn, cánh cửa bên trái nổ cái ầm. Từ bên trong đi ra một người, trên mặt vị tu sĩ tuấn mỹ này có một vết sẹo kéo dài từ khóe mắt trái đến khóe môi. Người này chính là trưởng lão phái Thái Hành, Tiêu Vân Dật.

Do Phương Khác và Diệp Vu Thời đang ở trong phòng này, nên hoàn toàn không biết chuyện xảy ra bên ngoài.

Đạo bào xanh xám bị xé rách vài chỗ, có vài nơi da thịt nứt ra lộ cả xương trắng. Tiêu Vân Dật hừ một tiếng, ho khan ra máu. Quay đầu nhìn nơi ông bước ra, ánh mắt âm lạnh như băng.

Giỏi cho một Phương Minh Viễn, dù đã chết rồi cũng có thể tính kế ông. Theo lý mà nói nhục thể kỳ phân thần rất cường đại, mà những ‘trò vặt’ Phương Minh Viễn lưu lại thế mà có thể làm ông trọng thương, chỉ suýt nữa đã vĩnh viễn lưu lại chỗ này. Nhớ đến hàng chữ thấy được trong trận liên hoàn, Tiêu Vân Dật lại ho một tiếng.

[Có bằng hữu từ phương xa tới, thật vui mừng.]

Mười chữ lớn tiêu sái, không phải từ tay Phương Minh Viễn sao? Phương Minh Viễn này thật là đáng giận cực điểm! Nếu không phải ông đã thiêu cháy cả phân chi Phương gia này, vậy người muốn lôi thi thể Phương Minh Viễn ra đánh nhất định không ít.

Tiêu Vân Dật lấy ra mấy lá phù kỳ, mở ra lập tức thành một trận pháp, Tiêu Vân Dật ngồi dưới đất đả tọa, điều tức. Mà nhìn từ bên ngoài, lại không thể nào phát giác nơi này có thêm một người.

Phương Khác không nén được nỗi chua xót không ngừng trào lên. Hài tử ngốc, y xuyên đến đây, không biết tại sao chiếm lấy nhục thân của Phương Khác, hơn nữa còn lưu lại không ít ký ức của Phương Khác. Những ký ức này ban đầu ảnh hưởng rất lớn đến y, tới bây giờ mới nhạt đi.

Có lúc y nghĩ, tại sao lại xuyên qua? Hơn nữa người này, dung mạo, thanh âm, tên đều giống với y. Có lúc y sẽ hoài nghi, thật ra Phương Khác và y là cùng một người của thế giới bất đồng. Nhưng y may mắn hơn Phương Khác ở thế giới này.

“Hình như đệ biết rất nhiều chuyện của ta?” Diệp Vu Thời đột nhiên hỏi.

Phương Khác chớp mắt, phát hiện mình đã xuất thần rất lâu, bị một câu nói của Diệp Vu Thời gọi về, nhưng y không còn chột dạ như trước nữa, ngược lại cảm thấy mình rất thoải mái. Vì thế đáp: “Đúng, sư đệ ta trước kia cực kỳ chú ý sư huynh.”

Diệp Vu Thời nghe thế, nhàn nhạt nhìn Phương Khác một cái. Phương Khác sửng sốt, trong đầu nhanh chóng lóe qua gì đó, hàm nghĩa trong ánh mắt vừa rồi của Diệp Vu Thời… tiếc rằng không thấy rõ, quá nhanh.

“Ta vốn là người phàm giới. Tên là Đông Phương Vu Thời, xếp thứ hai. Lúc ta ba tuổi mẫu phi của ta bị ban lụa trắng. Lúc bốn tuổi đến hoàng miếu tế lễ bị tập kích. Trên đường chạy về phía tây, người hành thích đến không ngừng, phụ hoàng ta lại chưa từng tìm kiếm. Năm sau, chiêu cáo thiên hạ, nhị hoàng tử Đông Phương Vu Thời, chết yểu. Lúc trước bên cạnh ta đều là tâm phúc của mẫu phi, còn là võ giả cực giỏi ở phàm giới. Nhưng, Âm Văn Linh phái người toàn là người tu tiên. Cuối cùng chỉ còn lại mình ta, từ đó, ta và Âm gia, là thù địch không chết không thôi. Lúc sáu tuổi, ta vào tu tiên giới. Bảy tuổi, bái sư Côn Luân.” Ngữ khí Diệp Vu

Thời rất nhạt, “Qua thời gian này, ta muốn đi phàm giới.”

“Đến khi đó ta đi cùng huynh.” Phương Khác nói: “Ta còn chưa từng thấy phàm giới ra làm sao.”

Sau đó mỉm cười với Diệp Vu Thời.

Phương Khác không nói gì khác, hiện nay Âm gia gặp kiếp nạn này, không cần bọn họ ra tay cũng khó tránh lụi bại. Âm sơn có nguồn tài nguyên phong phú, những thế lực khác thấy Âm gia gặp nạn, tự nhiên sẽ tới phân một chén canh. Nhưng lạc đà gầy vẫn lớn hơn ngựa, Âm gia trừ Âm Văn Phù vẫn còn người khác, muốn lụi bại tự nhiên cần một thời gian. Nhưng bây giờ, nếu Diệp Vu Thời đã xuất thủ, với tính cách của Diệp Vu Thời, thà là không làm, đã làm thì phải làm đến tuyệt. Diệp Vu Thời tuyệt đối không đợi Âm gia tự lụi bại.

Cho nên hắn nhất định sẽ chọn giết tới cửa.

Trên mặt Phương Khác vẫn là nụ cười, nhưng nội tâm có hơi lo lắng. Dù Diệp Vu Thời lợi hại, nhưng Âm gia cũng không phải ăn chay.

Diệp Vu Thời cười cong môi, khẽ nhướng mày nói: “Được.”

Thật kỳ dị, sau khi nghe Diệp Vu Thời đáp ứng, nội tâm y chợt bình tĩnh lại.

Cuối cùng, Phương Khác đóng gói hết giá sách mang đi. Sách Phương Minh Viễn lưu lại, có lẽ đều không phải phàm vật, đặc biệt trong đó còn có không ít bản chép tay. Nhìn bút tích là do Phương Minh Viễn đích thân chép, giá trị này rất lớn.

Hai người cùng ra khỏi mật thất.

Trong trận pháp, Tiêu Vân Dật mở to mắt, nhìn hai người đang lại gần. Vị trí của Tiêu Vân Dật vừa khéo ngay bên phải ba bức tường vây.

Diệp Vu Thời và Phương Khác tự nhiên nhìn thấy cánh cửa bị nổ thành mảnh vụn. Hai người nhìn nhau một cái, lập tức linh lực toàn thân bắt đầu vận chuyển đến cực điểm.

Tiêu Vân Dật nhắm mắt lại, bắt đầu điều tức. Ông chưa từng nghĩ nơi này vẫn còn người, nhưng cũng khó trách, không có sinh môn, sinh môn vốn dĩ đã bị người phá đi. Chẳng qua là hai tiểu bối mà thôi, ông còn chẳng đặt vào mắt. Nếu ông không bị trọng thương thì có thể sẽ khảo vấn một phen, nhưng bây giờ ông bị trọng thương, không tiện xuất thủ.

"Mau rời khỏi chỗ này thôi, tu sĩ kỳ phân thần không dễ chọc." Thái A lên tiếng, Phương Khác sửng sốt, vội ngừng việc tìm kiếm, kéo Diệp Vu Thời đi về phía mật đạo.

Mắt Diệp Vu Thời lóe lên, tay nhẹ động, liền hiểu rõ. Phù kỳ trận, xem ra vị tiền bối này gặp nạn ở đây. Nếu là ngày trước….

Tiêu Vân Dật tự phụ tu vi, không xem hai người ra gì, ông ta làm sao biết hai người này đều phát hiện sự tồn tại của mình, thậm chí một trong đó còn có ý đồ với ông chứ?

Đợi ra khỏi mật đạo rồi, hai người ngự kiếm đi.

Diệp Vu Thời lập tức lên kiếm, mỉm cười nói: "Mười ngày sau gặp ở Côn Luân."

Mà trong tông gia Phương gia ở thành Tần Lĩnh gần phế tích Phương gia nhất. Phương Hiền Thanh lúc này đang nghe cha là Phương Minh Hòa dạy bảo.

"Con rốt cuộc có bảo Phương Khác về Phương gia không, nó về Côn Luân đã mấy ngày rồi, sao một chút tin tức cũng không truyền tới?" Phương Minh Hòa vừa thấy Phương Hiền Thanh vào đã hỏi.

Phương Hiền Thanh nhíu mày có hơi khó tin nói: "Cha sẽ không phải vì chuyện này mà gọi con về chứ? Lẽ nào cha không biết hôm trước Âm Trầm Ngư đã chết, con đang phải tiếp nhận một phần thế lực của hắn sao?" Chỉ vì chuyện vặt là Phương Khác không về mà cần phải cấp tốc gọi hắn về sao?

"Thôi đi, ta sẽ đến Côn Luân một chuyến. Lần này Âm gia gặp chuyện rồi, Âm Văn Phù cũng chết, gia chủ Âm gia đời sau, chỉ sợ sẽ là Âm Văn Lục. Động tác của con ở Côn Luân đừng quá lớn, cần phải từ từ." Phương Minh Hòa nói: "Mẹ con gần đây cứ mãi nhắc tới con, con đi thăm nàng đi. Đừng

chọc nàng tức giận. Hiền Hoa cũng về rồi, đang ở viện của mẹ con. Con làm ca ca cũng nên quản nó, đừng để nó cả ngày không ra gì.”

“Đã biết.” Phương Hiền Thanh đáp xong thì ra ngoài.

Phương Minh Hòa nhìn Phương Hiền Thanh đi, mới thở dài đầy xa xăm. Nhi tử này của ông chỗ nào cũng tốt, chỉ là hơi quá mức ngạo khí, hơn nữa chỉ nghĩ tới cái trước mắt.

Nó làm sao biết, nếu Phương Khác biết Thái A kiếm quyết. Vậy đồng nghĩa Phương gia bọn họ có một con đường khác. Dấu ấn truyền thừa, nhân tộc thượng cổ phân làm bộ lạc. Yêu tộc có huyết mạch truyền thừa đặc thù. Vì thế nhân tộc cũng có một cách truyền thừa, gọi là dấu ấn. Lấy tinh túy công pháp, ấn vào trong thức hải, để tăng cơ duyên ngộ đạo.

Mà hiện tại, nếu nói trên đời có ai ngộ được Thái A kiếm ý, vậy Phương Khác có khả năng lớn nhất. Dù sao y là nhi tử của Phương Minh Viễn. Mà Phương Minh Viễn, coi như là người hàng đầu hiểu rõ dấu ấn truyền thừa trên thế gian này ngoài những tên như lão quái vật. Cho nên ông vừa nghe đến Thái A kiếm ý, tự nhiên nghĩ đến Phương Khác, tên tiểu bối bọn họ chẳng đặt vào mắt.

Huống chi theo như tin tức dò thám được, một vài biến hóa của Phương Khác quả thật phù hợp suy đoán của ông. Chẳng hạn, làm sao y đột nhiên từ tu sĩ ngũ hành biến thành kiếm tu, rồi chuyện ở di phủ lần đó, sao có thể từ hư không hiện ra Thái A kiếm ý?

Nếu ai ai cũng có thể ngộ ra Thái A kiếm ý, vậy Phương gia sẽ ra sao? Nội tâm Phương Minh Hòa kích động không thôi. Như vậy có thể sẽ tạo nên một đội quân kiếm tu cường đại nhất. Lúc đó, Phương gia ông có thể thực hiện đại nghiệp to lớn. Danh hiệu ngũ đại thế gia tu tiên giới nhỏ bé này tính là gì chứ?

------oOo------

Chương 68: Sát cơ khó hiểu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phương Khác một mình trở về Côn Luân, với tốc độ của y hiện tại, từ Tần Lĩnh đến Côn Luân cũng chỉ mất hơn một ngày lộ trình. Nhưng ban ngày lên đường tự nhiên có thêm rất nhiều người, cũng có thêm rất nhiều chuyện. Từ Tần Lĩnh đến Côn Luân phải đi qua một dãy núi, chính là dãy núi Ba Nhan Lạc Lạp. Nơi này khá nhiều linh thú, hơn nữa có không ít linh dược quý báu, vì thế quy mô khu mua bán bên cạnh dãy núi có thể tính là hàng đầu đại lục Cửu Châu. Dãy núi Ba Nhan Lạc Lạp tuy cũng thuộc phạm vi rìa thế lực của Côn Luân. Ở đây cũng có ngoại đường của Côn Luân, còn có mấy mỏ khoáng thạch sản lượng không tệ. Nhưng chủ nhân chân chính của nơi này, lại là tứ đại tông môn. Hơn nữa còn là [Tổ Sơn Tự] đứng đầu tứ đại tông môn.

Nói đến tứ đại tông môn này, mỗi lần tách ra nói, ba đại môn phái cũng chưa chắc đặt họ vào mắt, nhưng lại có cùng nguồn gốc với tứ đại tông môn. Mà người phật tu, tu là thiền đạo, là khổ tu, là tu tâm. Vì thế phật tu nổi danh với tâm chí kiên định. Tu tiên giới có một câu nói, đắc tội ai cũng không thể đắc tội phật tu, vì ngươi sẽ có thêm một đám địch nhân không nao núng, nói không thông, giảng không thắng, còn đánh không lại. Đương nhiên đó chỉ là nửa câu trước, nửa câu sau chính là, nếu đã đắc tội thì phải diệt cỏ tận gốc.

Mà tứ đại tông môn giới luật sâm nghiêm, rất ít có đệ tử hành tẩu bên ngoài, vì vậy luôn rất thần bí.

Lúc này Phương Khác đang đi ngang qua dãy núi Ba Nhan Lạc Lạp, cúi xuống toàn là cỏ, không có đồi hay cây cối gì. Chỉ cần nhìn là đập hết vào mắt, vì thế y ngự kiếm thấp hơn bình thường không ít. Thuyền bay hoặc tu sĩ cũng ngự kiếm với tu sĩ ngồi trên tọa kỵ linh thú đi ngang qua y không ít. Nhưng Phương Khác lại chỉ nhìn một cái đã để mắt một hòa thượng.

Vì, hòa thượng này cũng đang nhìn y.

Hòa thượng đó đứng trên đỉnh núi, trên mặt không hỉ không bi, nhưng trong mắt lại mang theo sự thương xót thế nhân, một thân tăng bào, trên tay cầm ống xoay, mắt không chớp nhìn y.

Cảm giác nguy cơ khó hiểu thoáng cái khóa chặt lấy y. Phương Khác dừng lại giữa không, cũng nhìn qua. Ánh mắt hai người giao nhau, rồi dính lấy nhau, hai người cứ thế giằng co.

Phương Khác cầm kiếm đứng đó, tế bào toàn thân vẫn đang kêu gào nguy hiểm. Hòa thượng này… rất lợi hại.

Ngay lúc ống xoay trên tay hòa thượng nhẹ run lên, một thân ảnh lại gần, đúng lúc cắt ngang tầm mắt hai người. Hòa thượng dời tầm nhìn, bầu không khí căng thẳng thoáng cái biến mất.

Thân ảnh đó là một tiểu hòa thượng cũng mặc đạo bào, thở dốc phì phò leo từ sườn núi lên. Bị hai người nhìn cũng ngốc ra, Kính Phi tựa hồ cũng hiểu gã đã cắt ngang cái gì.

Kính Phi rụt rè: "Thập… Thập Phương sư phụ…"

Thập Phương nhìn Kính Phi một cái, rồi ngước mắt lên nhìn Phương Khác, ánh mắt hai người lại giao nhau, nhưng không còn bầu không khí giương cung bạt kiếm trước đó. Thập Phương nhàn nhạt chắp hai tay thành chữ thập làm lễ.

Phương Khác thu hồi kiếm. Một hòa thượng kỳ quái. Lúc này khí tức quanh người Thập Phương rất ôn hòa, như dung làm một thể với cỏ dại gió nhẹ, nếu không phải y nhìn thấy đó là một người, thì ngay cả y cũng không cách nào cảm ứng được một người như thế đang tồn tại.

Sắc mặt Phương Khác lạnh đi, sau khi nhìn Thập Phương một cái thì ngự kiếm về Côn Luân.

Kính Phi nhìn theo mắt Thập Phương thấy Phương Khác ngự kiếm đi, khẽ chớp mắt: "Thập Phương sư phụ… ngài động sát cơ, tại sao?" Trong con mắt tròn vo của Kính Phi viết đầy nghi hoặc, cho dù không dám nói chuyện với Thập Phương, vẫn cố vực gan hỏi ra.

Gã chưa từng thấy Thập Phương sư phụ động sát cơ bao giờ.

"Trực giác." Thập Phương tươi cười bi thương, nhưng trong mắt rõ ràng là vô tình.

"Vậy sau đó sao lại…" Kính Phi nghi hoặc nói được một nửa, lập tức ngộ ra, tu vi của gã thấp, Thập Phương sư phụ nhất định là cố kỵ gã. Nghĩ đến đây Kính Phi chắp hai tay hành lễ. Tuổi của Thập Phương và gã tương đương nhưng bối phận trong chùa lại rất cao. Thập Phương sư phụ từ nhỏ

nhận được giới lễ cao nhất, trở thành phương trượng đời sau của chùa, được ban tên Thập Phương. Bây giờ phương trượng bảo Thập Phương xuất quan, cũng là do tính ra loạn thế sắp tới. Thập Phương sư phụ nói muốn giết người kia là trực giác, vậy người đó nhất định là không thể không giết.

Bây giờ lại bị gã quấy rầy. Kính Phi cong cả lưng, không thể thẳng nổi, chờ đợi xử lý. Thật lâu, lại không nghe thấy Thập Phương sư phụ nói gì. Kính Phi ngẩng đầu, trước mắt làm gì còn bóng dáng Thập Phương sư phụ. Gã xoay người, chỉ thấy Thập Phương sư phụ đã cầm theo ống xoay bước từng bước xuống núi.

“Tất cả đều là mạng số. Còn không theo ta.” Giọng Thập Phương nhu hòa nhưng mang uy nghiêm.

Kính Phi vội chạy theo sau Thập Phương.

Thập Phương lại nhìn theo hướng Phương Khác rời đi. Trực giác cho hắn biết, lần này không giết người đó, lần sau hắn sẽ chết trên tay người đó. Đây là mạng số? Thập Phương cười, nụ cười bi thương nhất quán, chỉ là trong mắt lại là hầm băng vạn năm.

Mà Phương Khác bây giờ đang rất khó hiểu, y chưa từng gặp hòa thượng kia, y dám khẳng định đây là lần đầu tiên gặp mặt. Nhưng hòa thượng đó lại muốn giết y, sát cơ nồng đậm như vậy, chắc không phải chỉ vì thấy y ngứa mắt chứ?

Trong lúc ngẫm nghĩ Phương Khác đã vào dãy núi Côn Luân. Ngay lúc đến phái Côn Luân, một con hạc giấy bay tới.

Phương Khác duỗi tay, con hạc hóa thành từng điểm linh quang.

“Phương sư đệ, chuyện cửa hàng đã làm ổn thỏa. Chỉ đợi đệ đến xác nhận một phen.”

Phương Khác cười híp mắt. Như thế, bước đầu tiên đã hoàn thành. Sau đó, Phương Khác nghĩ nghĩ, đột nhiên nhớ tới củ khoai nóng trên tay mình.

Y vô thức lộ ra nụ cười câm nín, y đã quên hỏi Diệp Vu Thời chuyện đại hội Cửu Châu rồi, cũng chưa đề cập đến “nhiệm vụ cao cấp” kia. Mười

ngày sau, chỉ sợ Diệp Vu Thời sẽ không gặp y ở Côn Luân nữa, y phải đến đại hội Cửu Châu trước một bước đợi Diệp Vu Thời.

Nhớ lại Diệp Vu Thời nói mười ngày sau gặp ở Côn Luân. Phương Khác chớp chớp mắt đầy vô tội. Cái này thật sự không thể trách y, y cũng rất bất đắc dĩ.

Nghĩ nghĩ, Phương Khác gửi hạc giấy cho Trần Chử hẹn thời gian, sau đó tiếp tục nghĩ tới hòa thượng kỳ quái kia.

Nghĩ một hồi, Phương Khác kêu lên: "Thái A, ngươi biết hòa thượng kia là sao không?"

Không ngờ qua rất lâu, Thái A cũng không trả lời.

"Thái A? Thái A ngươi có đó không?"

Vẫn không có bất cứ âm thanh nào, Phương Khác nhíu mày, đây là lần đầu tiên. Lần đầu tiên Thái A không phản ứng gì với lời gọi của y. Tuy nói khi Thái A muốn gặp y, cần đưa y vào thức hải của hắn, nhưng do liên hệ đặc thù của dấu ấn kiếm ý trong thượng đan điền của Phương Khác cùng Thái A, một khi y gọi Thái A, Thái A đều có cảm ứng.

Mà Thái A, hiện tại đang ở trạng thái bị vây khốn. Theo Thái A nói, hắn trừ ngủ ra cái gì cũng không làm được, trừ khi thông qua y. Cho nên Thái A mới muốn y thu thập lượng lớn thẻ ngọc và thư tịch cho hắn giải khuây.

Theo lý mà nói…

Phương Khác nghi hoặc trở về tiểu viện của mình. Vừa vào phòng Phương Khác đã khoanh chân ngồi xuống nhắm mắt, tiếp tục gọi Thái A.

Lúc trước khi Thái A nhắc nhở y, nghe âm thanh vẫn tốt. Không… hắn nói chuyện luôn là một ngữ điệu, không có gì khác biệt. Làm gì có tốt hay không. Phương Khác tiếp tục hồi tưởng, mấy hôm nay khi y vào võ đài trong thức hải Thái A cũng không có hành vi gì bất thường, bây giờ bị sao thế?

"Thái A? Ngươi có đó không? Có thì đáp một tiếng đi?"

“Thái A? Ngươi sao rồi?

Phương Khác nhíu mày, không lẽ xảy ra chuyện gì rồi sao?

“Hòa thượng đó là thiền môn chính tông phật tu, tu [Ly Tương thần công].” Đột nhiên, thanh âm xa xăm đặc biệt của Thái A vang lên.

Phương Khác giật mình bởi âm thanh đột ngột đó, rồi vui mừng nói: “Vừa rồi ngươi làm sao vậy?”

“Vừa rồi chẳng qua ngô nhớ lại một vài chuyện cũ ngày xưa.” Thái A đáp, rồi dứt khoát để Phương Khác vào thức hải.

Phương Khác đánh giá chỗ này một phen, không có gì biến hóa. Không… màu của những đóa hoa này, nhạt đi không ít. Đã không còn là máu đỏ máu, mà hơi phiếm hồng, tình trạng này rốt cuộc là tốt lên hay xấu đi?

“Chuyện cũ ngày xưa? Là chuyện hơn ba ngàn năm trước của ngươi sao?” So với hòa thượng kia, y cảm thấy hứng thú với chuyện cũ của Thái A hơn. Dù sao y quen biết Thái A đến nay còn chưa moi ra được bất cứ chuyện nào cụ thể liên quan đến thân phận Thái A. Tuy hiện tại y đã thừa nhận Thái A quả thật là linh kiếm. Nhưng hắn tuyệt đối không chỉ là một linh kiếm đơn giản như vậy. Phương Khác híp mắt, y luôn cảm thấy như vậy.

“Năm đó, Cốc Lương Thương và ngô từ đại lục Thanh Hoa đến đại lục Hoang Mạc, cuối cùng là đại lục Cửu Châu. Gặp không ít kỳ nhân dị sự, trong đó ngô ấn tượng sâu nhất chính là Nhất Phương.” Thái A hơi ngẩng đầu, tơ tóc màu bạc nhẹ lay động theo động tác của hắn.

“Nhất Phương?” Phương Khác nhíu mày, hình như hòa thượng kỳ quái vừa rồi được gọi là Thập Phương?

“Phương trượng đời thứ mười một của Tổ Sơn tự, Nhất Phương. Ông ta cũng tu luyện [Ly Tương thần công], ly vạn vật tương, chính là ‘Vô ngã tương, vô nhân tương, vô chúng sinh tương’. Nhưng ông ta lại nói ông ta lấy tình nhập đạo, lấy tình chứng đạo. Cuối cùng thần hồn câu diệt.” Thái A nói, vẫn là ngữ khí không dao động.

Nhưng Phương Khác lại cảm thấy Thái A đang tiếc nuối, nghi hoặc.

Chẳng qua, Ly Tương thần công? Y đột nhiên nhớ ra, Thái A từng đề cập đến bộ công pháp đó. Thái A từng nói Thông Huyền kinh là bị người thay đổi từ Ly Tương thần công. Nhưng một phật tu, lại nói mình lấy tình nhập đạo…

"Thập Phương này, so với Nhất Phương, thực sự có rất nhiều chỗ không bằng. Tu vi cũng chỉ thường thường. Nhữ muốn đối chiến với phật tu không? Ngô có thể cho nhữ thử một phen."

Phương Khác còn chưa kịp phản ứng, đã một lần nữa xuất hiện trên võ đài làm y vừa đau vừa hưng phấn. Mà tu sĩ trên võ đài này, không phải chính là phật tu sao? Đừng giỡn vậy chứ, rõ ràng đang kể chuyện xưa, sao nói một hồi lại ném y lên võ đài?

Thái A nhìn vẻ mặt Phương Khác, khóe môi gượng gạo cong lên. Những chuyện xưa đó đối với hắn mà nói đã là chuyện rất lâu rất lâu về trước, mà nói cho chuẩn xác, đó cũng không phải là chuyện xưa của hắn.

Thái A sờ thanh kiếm trong tay, hiện nay Phương Khác không những ngộ ra Thái A kiếm ý, cũng luyện được Sâm La Vạn Tượng đến thức thứ ba. Thời cơ đã gần được rồi, ngủ say ba ngàn năm, đã đủ rồi.

==========

Ống xoay:

------oOo------

Chương 69: Hách Liên Thập Cửu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sau khi Phương Khác hẹn gặp Trần Chử và Viên Kim, thì đi xem thử cửa hàng mà hai người tìm được. Vị trí địa lý rất tốt, trong khu mua bán Cửu Tỉnh của Côn Luân, có thể coi là vị trí tốt nhất đẳng, cũng là nhờ Viên Kim thu xếp này nọ. Phương Khác kinh ngạc không thôi, Viên Kim này bình thường đối xử với họ cứ quấn riết lấy không tha cho ai. Nhưng khi làm những việc này, thái độ không kiêu ngạo không tự ti, nói chuyện cũng rất hay.

Phương Khác nhìn tòa nhà ba tầng trước mặt, nụ cười sáng lạn. Nơi này về sau chính là nguồn linh thạch của y.

“Đặt tên đi.” Viên Kim nhìn cửa hàng cũng thấy kích động, tuy bây giờ chẳng qua chỉ là cái vỏ rỗng, còn chưa có hàng hóa. Gần đây hắn và Trần Chử bận chuyện cửa hàng, nên chưa đến đại lục Thanh Hoa quan sát. Hôm nay hai người chuẩn bị gặp Phương Khác xong sẽ trực tiếp đến trận truyền tống… mấy hôm nay liên lạc qua hạc giấy với Phương Khác, hắn không ngờ Phương Khác lại đưa ra không ít kiến nghị mà hắn cảm thấy rất thú vị, chẳng hạn ý nghĩa của nhãn hiệu. Nhưng trong đó hắn càng thích ý tứ khác của Phương Khác, đó chính là chuyện của cửa hiệu về sau, Viên Kim hắn có thể toàn quyền làm chủ.

Bình thường mà nói những cửa hàng này đều tên là Đan Bảo các,Vạn Bảo các, hoặc là lâu gì đó, đương nhiên cũng có một vài cái tên rất văn nhã.

Phương Khác suy nghĩ một lát, nói: “Vậy đặt là Tụ Linh các đi.” Nói xong cười híp mắt nhìn Viên Kim và Trần Chử.

“Tụ linh khí thiên địa… hơn nữa cũng phù hợp với thứ chúng ta bán, bán vật tụ linh khí thiên địa. Vừa không quá nhã, quá nhã khó tránh không đủ thông tục, cũng không quá tục.” Trần Chử vô thức đọc lại vài lần rồi nói.

Phương Khác mím môi muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng chỉ cười. Y có thể nói, ý nghĩa của Tụ Linh cách, là tụ tập linh thạch sao?

Mà Viên Kim lại co giật khóe môi, cửa hàng này cứ định như thế? Một câu là định? Đối với Viên Kim, tên một cửa hàng rất quan trọng, nếu hắn muốn đặt tên nhất định phải đi hỏi những sư huynh sư đệ học thuật quái tượng nhờ tính xem. Chứ sao có thể tùy tiện như vậy.

“Tiếp theo, phải làm phiền hai vị sư huynh rồi.” Phương Khác thành khẩn nói với hai người.

Trần Chử thản nhiên đáp ứng. Mà Viên Kim mấp máy môi cuối cùng cũng không nói ra mấy lời châm chích, nhưng cảm giác bước lên thuyền tặc cứ nghẹn mãi trong lòng không thể xua tan.

Phương Khác đưa hai người đến chỗ trận truyền tống, rồi đưa bản đồ thành

Nguyệt Quế, còn có khế đất và cấm chế của tiểu viện mà y và Diệp Vu Thời đã ở hơn nửa năm.

“Các huynh có thể đến thành Nguyệt Quế thăm dò trước, thành Nguyệt Quế gần biển, lại là một trong chín đại thành trì, lưu lượng người lớn, ngư long hỗn tạp, hơi có dị động sẽ không bị chú ý. Mà cửa hàng ta nghĩ xây dựng ở thành Đông Thanh là tốt nhất, Đông Thanh Diệm của tộc Đông Thanh tại thành Đông Thanh là bằng hữu của ta. Ta nghĩ chắc nàng có thể giúp đỡ. Nàng cũng biết ta là nhân tộc, cho nên điểm này các huynh không cần lo lắng.” Phương Khác nói, trước mắt xuất hiện tướng mạo của Ti Lan. Hơn nửa năm ở thành Nguyệt Quế, giữa họ không có bất cứ liên hệ nào. Ti Lan sống tốt cũng không tốt, tốt chính là, nàng đã từng bước tiếp cận được mục tiêu của mình, mà không tốt chính là… Phương Khác cười khổ.

Âm mưu, tính kế cả ngày, không thể dùng mặt thật gặp người, khi những nữ tu khác tỉ mỉ chỉnh trang bản thân, nàng lại phải học che giấu thân phận nữ tử của mình. Hoàn toàn bài trừ mặt nữ tính của mình. Người bên cạnh, không hẳn không có ai tin được nhưng không thể dễ dàng giao tâm. Đã thế người mà hiện tại nàng đang tỏ ra tận trung tận hiếu, lại là người có huyết thù nàng hận không thể giết chết.

Nhưng y tin, có vài người sẽ chìm trong thù hận mất đi bản tính không thể tự cứu, mà một vài người sẽ được thù hận mài dũa, sau đó trở nên càng thêm kiên cường. Diệp Vu Thời là vậy, Ti Lan cũng vậy.

Nhất thời trong đầu Phương Khác trăm ngàn suy tư, nhưng động tác trên tay không hề dừng lại, đưa một túi chứa đồ tinh xảo cho Trần Chử.

“Trần sư huynh, nếu huynh gặp Đông Thanh Diệm, xin thay ta giao cho nàng. Chúc các huynh đi đường vui vẻ.”

Nhìn Trần Chử và Viên Kim biến mất trong trận truyền tống, Phương Khác mới xoay người đi, trước khi rời khỏi hồi phục lại trận pháp Diệp Vu Thời đã bố trí. Trong túi chứa đồ đưa cho Ti Lan là mấy bộ y phục nữ tu cực kỳ tinh xảo, còn có Thông Huyền kinh bị thiếu mà trước đó Ti Lan cho y. Chỗ khác chính là, phần Thông Huyền kinh này đã được sửa hoàn chỉnh, cái này là nhờ vào Thái A mới có thể làm được, hơn nữa phía trên còn ghi chú tâm đắc cảm ngộ của y. Còn có một vài chuyện phải chú ý. Đương nhiên, theo thông lệ còn có phù chú mà Diệp Vu Thời cho, một nắm lớn phù chú, có vài phù chú cao cấp dù dùng linh thạch cũng không

mua được. Ngoài ra, bên trong còn một bức thư.

Sau khi Phương Khác trở về Côn Luân, trực tiếp đến [Cùng sơn cốc]. Y không quên hôm nay là ngày gì. Mùng một mỗi tháng phải đến chỗ Trí Tiêu đạo nhân giúp đỡ. Rốt cuộc là giúp cái gì? Nhớ tới linh dược ở Cùng sơn cốc, chắc không phải bảo y chăm sóc linh thực chứ? Khụ, tuy y đã lật xem không ít thư tịch và thẻ ngọc về linh thực, nhưng nắm vững tri thức lý luận và thực tiễn là hai chuyện. Có điều dùng linh thực của người khác để luyện tay, tựa hồ cũng không tồi? Chỉ là làm hư chắc không phải bồi thường đâu nhỉ?

Nhưng nghĩ đến những linh thực đó vô cùng quý giá, suy nghĩ luyện tay lập tức tiêu tan. Nếu phải bồi thường thì quá mức hung tàn rồi.

Khi Phương Khác đến Cùng sơn cốc, một người đã đợi ở sơn cốc khá lâu đúng lúc rời đi.

Hách Liên Thập Cửu rất tức giận. Hôm đó tại Cùng sơn cốc nhìn thấy kiếm khí bao hàm sát cơ, hắn không nghĩ đến là do Phương Khác lưu lại, đợi khi hắn phản ứng, Phương Khác đã đi mất dạng. Sau đó vào sơn cốc, tiếp tục khiêu khích Trí Tiêu sư thúc, chính là hy vọng Trí Tiêu sư thúc có thể chỉ điểm một hai. Nhưng vẫn như bình thường bị cự tuyệt.

Cự tuyệt thì cũng thôi đi, thế mà lúc này Trí Ngu sư thúc lại nói, về sau mùng một mỗi tháng Phương Khác đều sẽ đến đây giúp đỡ cho Trí Tiêu sư thúc. Hắn đương nhiên biết ‘giúp đỡ’ là hàm nghĩa gì, mà tất nhiên hắn cũng thấy vẻ xem kịch trong mắt Trí Ngu sư thúc.

Nhưng trận chiến này, là khó tránh khỏi. Từ lúc hắn nhìn thấy kiếm khí bên ngoài Cùng sơn cốc thì đã định sẵn rồi.

Hách Liên Thập Cửu lấy kiếm ra, dịu dàng lau chùi. Rồi xách kiếm đi đến tiểu viện của Phương Khác, giữa đường đúng lúc gặp Trần Chử và Viên Kim. Khi biết họ đi tìm Phương Khác, Hách Liên Thập Cửu khẽ nhíu mày, nhưng vẫn đi về tiểu viện của Phương Khác, kết quả lại nghe được Trần Chử nói với Viên Kim.

Trần Chử nói: “Phương sư đệ hôm qua mới về Côn Luân, cũng không biết lúc này đã nghỉ ngơi tốt chưa.”

Nghe câu này, Hách Liên Thập Cửu liền ngừng bước. Nếu khiêu chiến lúc này, chẳng phải là thắng không hay ho sao? Thôi vậy, ngày mai lại đến. Nào biết ngày mai hắn tới cửa, lại bị cái chết của Âm Trầm Ngư kéo chân. Vất vả lắm mới thoát thân khỏi mớ sự vụ rườm rà, tiểu viện của Phương Khác sớm đã không bóng người.

Mà trên nóc tiểu viện lại có kiếm ý tàn lưu! Phương Khác đã ngộ ra kiếm ý. Tốt, tốt lắm. Đã lâu chưa từng có chiến ý hừng hực thế này.

Hách Liên Thập Cửu không nói một lời, trực tiếp rời đi, để lại một lá thư khiêu chiến.

Hôm sau, Phương Khác chưa về. Hôm sau nữa, Phương Khác vẫn chưa về. Ngày thứ ba, Phương Khác vẫn chưa về. Hách Liên Thập Cửu nghe ngóng, Phương Khác này từng có một lần biến mất hơn hai năm. Hách Liên Thập Cửu mặt không biểu cảm chẳng chút động dung, cho dù là hai năm hắn cũng sẽ đợi.

Ai biết, hôm qua nghe được tin Phương Khác đã về. Hắn lặng lẽ chờ đợi, lại không có bất cứ tin tức hồi đáp nào. Thế là hôm nay Hách Liên Thập Cửu lại tới cửa lần nữa, khổ nỗi chủ nhân tiểu viện lại không ở.

Có lẽ là vì đến Cùng sơn cốc? Hách Liên Thập Cửu nhớ ra hôm nay là mùng một, bèn đi thẳng tới Cùng sơn cốc, Phương Khác không ở, hắn liền ngồi khoanh gối ở cửa cốc, đợi Phương Khác xuất hiện. Ai biết, đã qua hơn nửa ngày Phương Khác vẫn chưa xuất hiện. Lẽ nào ngay cả chỉ dẫn của Trí Tiêu sư thúc mà y cũng không xem trọng? Hách Liên Thập Cửu hung tợn nghĩ.

Cuối cùng không đợi được Phương Khác lại đợi được sư phụ nhà mình gọi về.

Hách Liên Thập Cửu vội rời khỏi.

Hắn nào biết, thư khiêu chiến hắn dán ngoài cửa phòng Phương Khác hôm đó, đúng lúc Phương Khác đang lo lắng không thôi vì Thái A không trả lời, cho nên không thấy. Mà hôm nay, là vì Phương Khác căn bản không biết hàm nghĩa chân chính của ‘giúp đỡ’.

Khi Phương Khác vội vã đến Cùng sơn cốc, câu đầu tiên Trí Tiêu nói

chính là: “Ngươi có gặp ai ở bên ngoài không?”

Phương Khác sửng sốt, lắc đầu. Y phải gặp ai chứ?

Trí Tiêu cười ha ha, vui không nén được, rất lâu mới dừng lại, nói với Phương Khác: “Nào, để ta xem kiếm của ngươi.” Thoáng cái đã chuyển sang nghiêm túc.

Phương Khác bèn sử ra thức thứ nhất của [Sâm La vạn tượng].

Mặt Trí Tiêu đen đen: “Ta bảo ngươi sử ra kiếm chiêu biến ảo ngươi dùng lúc mới học, chứ không phải kiếm quyết.”

“Sư thúc, đệ tử không học qua kiếm chiêu… không, kiếm chiêu ban đầu đệ tử học chính là kiếm chiêu của kiếm quyết này.” Phương Khác vô tội nói.

Trí Tiêu nhe răng, sờ râu dưới cằm rồi chậm rãi nói: “Vậy ngươi diễn luyện chặt gọt, đâm chém trăm lần cho ta.”

Tuy Phương Khác nghi hoặc, nhưng vẫn làm theo lời Trí Tiêu nói, thực hiện động tác cơ bản đơn giản nhất, cũng là thứ mà y kiên trì luyện trên vạn lần mỗi ngày cho đến nay: Chặt, gọt, đâm, chém.

Những động tác này bây giờ y làm rất lưu loát, còn cực nhanh, nhanh đến mức mắt khó nắm bắt. Trăm lần cũng chỉ một lúc mà thôi.

Trong mắt Trí Tiêu lóe qua một chút dị sắc. Kiếm của Phương Khác này không xen tạp bất cứ trường phái nào, cũng không có dấu tích của người khác. Rất thuần túy, chỉ thuộc về bản thân Phương Khác. Hiện tại hễ là kiếm tu trong môn phái, sau khi luyện tập động tác cơ bản, trước khi chọn kiếm quyết thuộc về mình, đều sẽ học một bộ kiếm pháp đơn giản dùng để biến ảo trong môn phái, cho hằng ngày luyện tập biến chiêu, đối địch và đối chiêu. Biến chiêu càng nhanh, tự nhiên có thể khống chế người trước.

Vì thế vào thuở đầu, luyện tập kiếm chiêu có ích lợi lớn, dù sao kiếm chiêu cần có tu vi đến trình độ nhất định mới có thể tu luyện, nếu vẫn không luyện kiếm chiêu, có nghĩa khi đối mặt kẻ địch rất bất lợi.

Cứ thế, ban đầu kiếm của những đệ tử này sẽ mang theo thói quen hoặc vết tích của bộ kiếm pháp mà hắn luyện tập. Vì lúc mới bắt đầu học kiếm, dấu

vết kiếm ý lưu lại rất khó tẩy sạch. Đến sau đó, sau khi ngộ được kiếm ý, thì phải đi theo kiếm đạo của mình. Lúc này, những dấu vết thâm căn cố đế có ảnh hưởng rất lớn với kiếm tu, ảnh hưởng đến kiếm của hắn.

Phương Khác này… Trí Tiêu cân nhắc một lát. Cuối cùng quy tội cho Phương Khác đến năm mười bảy mới tạm thời chuyển thành kiếm tu, trực tiếp luyện kiếm quyết nên đánh bậy đánh bạ lại được chỗ tốt.

Ông lại không biết, đây là Diệp Vu Thời cố ý, Diệp Vu Thời chưa từng muốn cho Phương Khác học kiếm chiêu.

------oOo------

Chương 70: Kiếm tu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trí Tiêu nhìn chiêu kiếm của Phương Khác, gật đầu, sau đó lại lắc đầu, tiểu tử này thật sự là nhi tử của Phương Minh Viễn? Không sai chứ, Phương Minh Viễn sinh ra một nhi tử… ừm, bình thường thế này sao? Một kiếm tu, từ kiếm của hắn có thể nhìn ra con người hắn. Nhìn những kiếm chiêu của y, khí tức lộ ra… lại là trống rỗng. Cũng giống như tên kiếm quyết của y, Sâm La Vạn Tượng, trong chiêu kiếm mơ hồ hàm chứa ý trăm sông về biển, bao la vạn tượng. Cũng không biết tự Phương Khác có ý thức được không. Có thể tu luyện kiếm chiêu thế này, chỉ có thể nói Phương Khác là người lòng dạ rộng rãi, tính cách khoáng đạt, hơn nữa kiếm chiêu cơ bản trước đó đã lộ ra sự kiên định của y, cứ thế tỉ mỉ mài dũa, có ích lợi lớn.

Cái này gọi là trúc tốt ra măng ngon sao? Trí Tiêu nhớ tới bộ dáng khinh thường thế nhân vì lão tử là thiên hạ đệ nhất của Phương Minh Viễn, cùng với tính cách quái dị. Ông sờ râu ngẫm một chút, nếu không phải phế cốt, Phương Minh Viễn cũng tính là xứng với Thái A kiếm quyết. Nhưng nếu hắn thật sự không phải phế cốt, vậy chỉ sợ cả tu tiên giới này sẽ bị hắn đùa tới gà bay chó sủa. Nhớ tới bộ dáng của Phương Minh Viễn lúc bước vào Côn Luân như bước vào hậu hoa viên nhà mình, Trí Tiêu âm thầm nghiến răng.

Người ủy thác cũng không có vẻ ủy thác, ra vẻ giao nhi tử cho phái Côn

Luân các ngươi chính là vinh hạnh của Côn Luân, đúng là thiếu đánh.

Phương Khác dừng lại, nhìn Trí Tiêu. Y đã diễn luyện xong rồi, trừ Thái A kiếm quyết.

“Tiểu tử, không cần che che giấu giấu nữa, gia biết ngươi chắc chắn biết Thái A kiếm quyết. Nhi tử của Phương Minh Viễn, không biết Thái A kiếm quyết? Gia không tin. Cha ngươi chấp nhất với kiếm như thế, không thể xem thường. Nhưng tiểu tử ngươi vẫn là có chút cơ duyên, với tính cách của ngươi nếu luyện Thái A kiếm quyết thành tựu nhất định chỉ bình thường, ngươi không có cá tính bá đạo. Sâm La Vạn Tượng thì tốt lắm. Đi đi đi, luyện Thái A kiếm quyết cho gia xem.” Trí Tiêu nói.

Phương Khác thấy đã bị nói trắng ra, cũng không che giấu nữa, đâm ra một kiếm, vận chuyển linh lực. Một đạo bạch quang dâng lên ngập trời, tựa như lôi đình. Tiếng như sấm giật, thế như chớp điện. Kiếm quang sau khi lên giữa không thì hóa thành một thanh kiếm màu bạc, vô số hư ảnh ngân bạch cũng triển hiện theo, tầng tầng lớp lớp quả là kinh tâm.

Trí Tiêu ngẩn ngơ một chốc, đột nhiên lớn tiếng cười: “Hay cho một Thái A kiếm quyết uy thế cửu thiên. Giỏi cho một Phương Minh Viễn, giỏi cho một Phương Minh Viễn, tiểu gia ta lần này thật sự bội phục.”

Đúng, với tính cách của Phương Minh Viễn, nếu hắn muốn nhi tử của mình học cái gì, thì sao có thể học không thành được chứ? Nhưng nếu muốn đạt được gì, thì nhất định phải bỏ ra rất nhiều. Luyện được Thái A kiếm ý, vậy chắc chắn Phương Khác phải bỏ ra thứ người khác không thể bỏ ra. Không trải qua một phen hàn khắc cốt, làm sao ngửi được hương hoa mai. Trên đời này chưa từng có chuyện tốt bỗng dưng mà tới. Xem ra ông phải đánh giá lại Phương Khác này rồi.

Trí Tiêu sờ râu cười cười, mấy chục năm nay ông chưa từng có ý thu đồ. Nếu thu nhi tử của Phương Minh Viễn làm đồ đệ có vẻ cũng không tệ? Nghĩ đến đây sắc mặt Trí Tiêu trở nên nghiêm túc, lạnh lùng nói: “Phương Khác, ngươi lĩnh ngộ kiếm ý đúng là không tồi, nhưng ngươi phải biết, sau kiếm ý chính là kiếm tâm, sau kiếm tâm còn có hóa hình, sau hóa hình còn có thông thiên.”

Phương Khác nhìn Trí Tiêu, y cảm thấy Trí Tiêu dường như đang mở ra một cánh cửa rộng lớn cho y.

“Tuy ngươi có kiếm ý, nhưng ta vẫn phải khuyên nhủ ngươi một phen. Thái A kiếm quyết quá mức bá đạo, cương ngạnh. Mà tính cách ngươi lại khá ôn hòa, so với Thái A kiếm quyết ngươi nên dụng tâm nhiều hơn cho Sâm La Vạn Tượng. Ta thấy kiếm quyết đó cũng không phải phàm vật. Hơn nữa…” Trí Tiêu bước tới mấy bước: “Ngươi tránh xa chút, gia cho ngươi xem thử cái gì mới là kiếm tu chân chính.”

Phương Khác lùi ra thật xa, chỗ họ đang ở hiện tại là diễn võ tràng của Cùng sơn cốc, lợi dụng trận pháp tạo ra một không gian to lớn. Lùi như vậy liền lùi ra thật xa. Tu vi của Trí Tiêu y không cách nào đánh giá, tự nhiên là lùi xa chút tốt hơn. Ngay cả Thái A cũng nói người này sâu không thể dò, làm sao y dám xem thường?

Chỉ thấy trong tay Trí Tiêu có thêm một thanh kiếm, lại là một thanh nhuyễn kiếm. Người tu luyện nhuyễn kiếm trong tu tiên giới cũng không phải số ít, nhưng vì nhuyễn kiếm thân mềm như lụa, lực đạo không tiện nắm giữ. Người luyện tập nhuyễn kiếm tinh thần càng phải tập trung cao độ, vì thế nhuyễn kiếm trong số các loại binh khí thuộc dạng kiếm thuật độ khó cao, hoàn toàn bất đồng với ngạnh kiếm. Tuy không thích hợp chém và đâm nhưng nó lại có nhiều chiêu thức rất lợi hại – cắt. Nó có thể dễ dàng cắt đứt huyết quản và dây chằng ở những khớp xương quan trọng, hơn nữa lúc vung lên tốc độ rất nhanh, cho dù một kích không trúng chỉ cần giật một cái thì có thể nhanh chóng cho ra kích tiếp theo, muốn phòng cũng không dễ.

Nhuyễn kiếm đó lộ ra màu máu nhàn nhạt. Trí Tiêu nhảy vọt lên, kiếm trong tay cũng múa theo.

Con ngươi Phương Khác co lại, kiếm chiêu lưu loát mà hoa mỹ, nhìn từ xa như đang múa kiếm. Nhưng trong mắt y không phải là kiếm chiêu hoa lệ, mà là một thịnh yến sát nhân. Y đang ở ngay dưới bóng kiếm này, kiếm này chiêu chiêu chí mạng, một chiêu chồng một chiêu, phòng không thể phòng. Tầng tầng sát cơ bao lấy y đến mức thở không nổi. Toàn thân Phương Khác đã thấm đẫm mồ hôi, bất giác đưa tay che cổ. Tại đây y cảm thấy hàn ý khắc cốt, cứ như giây tiếp theo thanh kiếm đó sẽ cắt đứt cổ y.

“Tiểu tử, mở to mắt ra nhìn cho kỹ!” Trí Tiêu nói, khí thế toàn thân đột biến, kiếm trong tay ngưng kết ra một thứ như tầng băng sương, sau đó là một kiếm chém ra.

Oành! Vạn đạo lưu quang bức ép tới, như lôi đình chớp giật. Diễn võ tràng nổ vang ầm ầm, ngay cả không khí cũng phát ra tiếng nổ! Chỉ có Trí Tiêu sau khi ra một kiếm, nhàn nhạt chắp tay đứng.

Kiếm thế sắc bén đè ép đến mức y thở không nổi, lưu quang nghênh mặt mà đến, phía trên lưu quang, là một mỹ nhân bạch y, mắt sáng răng trắng, phiêu nhiêu nhảy múa. Mà Phương Khác thì lông tơ dựng đứng, vì y ngay cả động đậy cũng không được, một bước cũng không nhích được. Chỉ có thể nhìn mỹ nhân bạch y vờn quanh như cá, sau đó ở cổ lạnh toát.

Phương Khác cắn răng, gian nan cử động ngón tay. Không ngờ y lại bị ép đến mức này! Không thể, tuyệt đối không được! Phương Khác đột ngột bùng phát ra một luồng linh lực.

Mỹ nhân bạch y phiêu nhiên bơi giữa không, sau lưng là sóng khí theo nhau mà đến, Phương Khác vung một kiếm đỡ.

Keng!

Một tiếng vang lớn, Phương Khác bị đánh bay ra mười mấy mét mới rớt xuống, trong tay siết chặt kiếm Tam.

“Đây chính là hóa hình.” Trong chớp mắt, Trí Tiêu đã xuất hiện trước người Phương Khác, nhét một viên đan dược màu vàng vào miệng Phương Khác. “Ngươi thấy kiếm của ta rồi, ngươi cảm thấy có gì khác với ngươi?”

Phương Khác há miệng, máu tươi trào ra, y lau đi, ánh mắt sáng rực, nội tâm kích động, vừa rồi y đã thấy được rất nhiều thứ. Phương Khác nói: “Kiếm của ta chỉ có sát ý không có sát cơ, sát cơ hiện, mũi nhọn mới ra. Không sát cơ, thì thiếu mũi nhọn.”

Kiếm chiêu của y đối với người bàng quan không có nửa phần lực sát thương. Nhưng Trí Tiêu đạo nhân thì khác, vừa rồi ông ta không thả bất cứ khí thế nào nhắm vào y, nhưng y chỉ quan sát kiếm chiêu của ông thôi đã có cảm giác như đang ở dưới kiếm chiêu. Sát cơ đó khiến y có cảm giác khí huyết sôi sục, không thể khống chế linh lực.

“Ừm, cũng coi như ngộ tính không tồi. Kiếm tu chủ sát, ngươi phải hiểu, cái gì mới là kiếm tu. Tính cách của ngươi tại tu tiên giới là ôn hòa độ

lượng, vậy cũng rất tốt, sẽ không cố chấp mà đi sai đường, có lợi cho ngươi tu tâm. Nhưng ngươi phải biết, độ lượng quá mức hoặc không tranh với đời sẽ trở thành mềm yếu. Mà người cần phải có mũi nhọn, mũi nhọn này không phải ở bề ngoài, mà là ở trong tâm ngươi. Kiếm trong tay chúng ta, là lợi khí giết người. Thân là kiếm tu, thì nên cầm kiếm trong tay, phá thế gian vạn pháp. Trong con đường tu tiên dài đằng đẵng, phải bước trên con đường của chính ngươi. Tinh túy của kiếm tu ở trong chiến đấu, chỉ có kiếm từng gặp máu mới là kiếm, nếu không nó chỉ là một đống phế liệu….

Phương Khác nằm ngữa dưới đất, trên cổ là một vết máu nhạt, toàn thân ướt mồ hôi, nhìn đầy suy yếu, nhưng trong mắt y, lại như có một ngọn lửa đang lặng lẽ thiêu đốt, ngọn lửa đó càng cháy càng mạnh. Cuối cùng lan thành chiến ý ngập trời. Nếu không phải cuối cùng Trí Tiêu đạo nhân thu khí thế lại, có thể y sẽ bị một chiêu chí mạng. Thì ra đây chính là hóa hình, kiếm ý hóa hình.

“Thái A, ta là kiếm tu.” Phương Khác nhàn nhạt nói.

Trong thức hải, Thái A ngẩn người, trong con mắt ảm đạm lóe qua một tia sáng. Đây là lần đầu tiên hắn có biểu cảm, tuy chỉ trong chớp mắt. Bên môi Thái A là nụ cười, nói xa xăm: “Kiếm, quân chủ của binh.”

“Này, không nhìn ra kiếm của Trí Tiêu sư thúc lại phiêu dật như thế, ngươi biết chiêu kiếm của ông tên gì không? Đi đặt tên là Mỹ Nhân Vũ… Lúc Trí Tiêu sư thúc còn trẻ dùng chiêu này nhất định khuynh đảo không ít người.” Phương Khác nghĩ nghĩ, cuối cùng cũng dùng ngữ khí xa xăm như Thái A chậm rãi nói.

Không đợi Thái A có phản ứng lại, Phương Khác đã nhảy bật dậy, vỗ bụi trên y phục, nhìn diễn võ tràng đã hồi phục nguyên trạng nói: “Cũng không biết sư thúc nhét cho ta đan dược gì, hiệu quả không tồi, vị đạo cũng được.”

Nói xong, Phương Khác ngẫm nghĩ rồi lấy thẻ ngọc nhiệm vụ cao cấp ra xem. Nhiệm vụ này, ngày mai sẽ bắt đầu.

Phương Khác nhíu mày, lấy thứ lĩnh được hôm đó ra khỏi nhẫn Nạp Hư. Một tấm thiệp mời đại hội Cửu Châu, trên viết [Đặc biệt mời, Huyền Kiếm môn, La Thiếu Loan]. Xem ra y phải dùng thân phận La Thiếu Loan này để tham gia đại hội Cửu Châu. Trên tư liệu có nói, Huyền Kiếm môn này

là một tiểu môn phái nằm ở dãy núi Hoành Đoạn, vốn là không có tư cách tham gia đại hội Cửu Châu, nhưng Huyền Kiếm môn lại được ba môn phái kiếm tu ở dãy núi Hoành Đoạn liên minh tiến cử, vì thế mới có tư cách tham dự.

Xem ra, thân phận La Thiếu Loan chắc là giả tạo, dãy núi Hoành Đoạn là địa bàn của Lục Căn tự thuộc tứ đại tông môn, xem ra Lục Căn tự và Côn Luân có quan hệ không tồi?

Mà ngày mai y phải đến Huyền Kiếm môn này, sau đó cùng đám người được chọn của dãy núi Hoành Đoạn đến dãy núi Kỳ Liên nơi cử hành đại hội Cửu Châu. Mà nơi tổ chức đại hội Cửu Châu lần này thuộc Cổ Sát tự nhất đại tông môn.

Phương Khác nhíu mày, sao cứ cảm thấy gần đây y đặc biệt có duyên với phật tu vậy?

------oOo------

Chương 71: Huyết thù

Nguồn: EbookTruyen.VN

Âm sơn Âm gia gần đây xảy ra một chuyện lớn. Âm gia gia chủ Âm Văn Phù bị người giết ngay giữa đường, người đi theo không có một ai sống sót trở về. Mà phái Thái Hành gần đây lại liên tục hạ thủ với Âm gia. Đệ tử Âm gia đã trở về Âm sơn, hiện tại Âm gia do đệ đệ của Âm Văn Phù là Âm Văn Lục chủ trì đại cục.

Nhưng người có mắt đều biết, Âm Văn Lục không chống đỡ được bao lâu nữa. Âm gia gặp chuyện lần này, đã đại thương nguyên khí. Đương nhiên, cho dù là vậy, thì một thế gia tích lũy mấy đời cũng không thể xem thường. Ngặt nỗi ai bảo kẻ hạ thủ với nó lại là thứ to lớn như Thái Hành chứ?

Âm Văn Lục nóng ruột bước tới bước lui trong đại thính, kế sách hiện tại, chỉ có thể chờ vào Côn Luân tương trợ. Nhưng Âm Văn Lục lại có điều cố kỵ, nếu để Côn Luân chen vào chuyện này, có phải đồng nghĩa với cửa trước chặn hổ cửa sau mời sói?

Bất chợt Âm Văn Lục đổ mồ hôi lạnh, ông đã quên mất một chuyện! Âm sơn cách Thái Hành quả thật quá gần! Côn Luân căn bản không thể nào xuất thủ, nếu Côn Luân xuất thủ, vậy tất phải đối đầu với Thái Hành. Mà Thái Hành làm sao có thể dung thứ cho Côn Luân chen tay vào chuyện Âm sơn? Nằm ngay cạnh giường há có thể dung cho kẻ khác ngủ ngon. Đạo lý dễ hiểu như thế mà tới lúc này ông mới nhìn rõ. Tình huống của phái Côn Luân ông đương nhiên biết. Côn Luân bây giờ mà giao thủ với Thái Hành sẽ yếu hơn vài phần. Âm sơn… là giữ không nổi rồi!

Còn một con đường. Đến hiện tại cũng chỉ còn một con đường. Thái Hành bức ép như thế, nhưng nguyên do vẫn không chân chính hạ thủ cũng là vì nó. Âm Văn Lục cầm một thẻ ngọc, phía trên khắc ba chữ Âm Văn Lục, còn có đồ án mây gợn của phái Côn Luân.

Một khi vào Côn Luân, thì là người Côn Luân. Một khi vào Côn Luân, ắt có hồn Côn Luân. Trong đầu Âm Văn Lục hiện lên hai câu nói được khắc ở cửa chính Côn Luân, ngón tay run rẩy. Đây là câu đầu tiên ông thấy được khi vào Côn Luân sáu mươi năm trước, năm đó ông bảy tuổi. Thật sự phải phản bội Côn Luân, nương tựa Thái Hành sao?

Nghĩ đến sư phụ Lưu đạo nhân và mấy đồ nhi của ông, còn có cuộc sống mấy chục năm và vô số lần chiến đấu ở Côn Luân. Âm Văn Lục lại bước qua bước lại trong đại thính.

Nhưng… sắc mặt Âm Văn Lục lại vặn vẹo lần nữa, ông cũng không thể về Côn Luân nữa. Thích khách đêm đó xâm nhập vào Côn Luân giết chết Âm Trầm Ngư là do ông thả vào. Nếu bị người phái Thái Hành vạch trần, vậy ông về Côn Luân cũng chỉ có một con đường chết! Cho dù lúc đó ông là bất đắc dĩ, bị bức phải dẫn người vào.

Đây đều là âm mưu, âm mưu của phái Thái Hành! Ông hoàn toàn bị cuốn vào âm mưu này, không thể thoát thân ra được.

Sau đó thậm chí trong đầu ông còn xuất hiện một suy nghĩ oán độc, đều tại Âm Trầm Ngư chết không đúng lúc. Nếu chờ sau khi hắn liên hôn với Thượng Quan gia rồi mới chết, vậy ít nhất hiện tại Thượng Quan gia sẽ không thấy chết không cứu.

Không còn cách nào, chỉ có thể như thế, vì Âm gia… Âm Văn Lục hốt

hoảng nghĩ, ông là vì Âm gia. Âm Văn Lục bóp nát thẻ ngọc, thẻ ngọc nát thành phấn bay xuống đất. Giờ phút này trong lòng Âm Văn Lục lại ẩn ẩn có chút khoái ý. Nhiều năm như thế, tại Âm gia ông có một vị đại ca chuyện gì cũng tốt hơn ông, tại Côn Luân ông cũng chỉ là một trưởng lão không có thực quyền. Thậm chí điệt nhi của ông ngoại trừ tu vi thì cái gì cũng mạnh hơn ông. Cảm giác bị điệt nhi mới hai mươi áp chế khiến ông nghẹn khuất không thôi.

Hiện tại tốt rồi, bọn họ đều chết, ông mới là gia chủ Âm gia.

Lưu đạo nhân đang ở Côn Luân xa xôi nhìn thẻ ngọc đã nát, thở dài thật sâu. Tay run rẩy cầm thẻ ngọc đã nát sau đó ném mạnh đi: "Nghiệp chướng! Lưu mỗ ta không còn thứ đồ đệ này nữa! Các ngươi cũng không có sư phụ này, nghe rõ chưa?"

Mấy đệ tử chán nản ứng lời, lại không thể nói gì. Còn có thể nói gì chứ? Sư phụ của họ phản bội Côn Luân! Đây là sỉ nhục, sỉ nhục của người Côn Luân! Người Côn Luân xem thường nhất chính là phản bội.

Trí Ngu đạo nhân nhẹ lắc đầu: "Thứ không thể dò nhất, chính là lòng người. Âm Văn Lục lại đi thả người ngoài vào giết chết điệt nhi ruột của mình, thực sự là…" Nửa câu sau Trí Ngu không nói ra, nhưng tất cả mọi người đều hiểu.

Bắt đầu từ lúc này, Côn Luân có thêm một phản đồ trên bảng truy sát, ít đi một trưởng lão.

"Thuyên Toàn." Âm Văn Lục gọi ra cửa, một đệ tử bước vào. Âm Thuyên Toàn. Con cháu của phân chi.

"Gia chủ." Âm Thuyên Toàn thờ ơ, đáy mắt có chút khinh thường. Một ngụy quân tử yếu nhược vô năng như vậy sao có thể gánh trọng trách gia chủ Âm gia?

"Ngươi đến Thái Hành, đưa bức thư này cho Hàn Không." Âm Văn Lục nói.

Âm Thuyên Toàn kinh ngạc: "Ngài muốn nương tựa Thái Hành?"

"Sao, ngươi có ý kiến gì à?" Âm Văn Lục hung hăng trừng Âm Thuyên

Toàn. Sự hoang mang rối rắm khi phản bội Côn Luân đều hóa thành cơn giận, một vãn bối cũng dám nghi ngờ quyết định của ông.

“Điệt nhi không dám, điệt nhi đến Thái Hành ngay.” Âm Thuyên Toàn cầm thư lui ra ngoài. Trong lòng thì âm thầm hạ quyết định, nương tựa Thái Hành? Ha, vậy còn chỗ cho Âm gia tồn tại sao? Chỉ sợ đến lúc đó họ sẽ bị cắn nuốt đến xương cũng không còn. Hơn nữa xem ra Âm Văn Lục đã phản bội phái Côn Luân. Hơn ba ngàn năm nay, phản đồ phản bội Côn Luân, đến nay còn chưa có ai có kết cục tốt. Âm Văn Lục cũng không thể là ngoại lệ.

Xem ra, không phải không thể hợp tác với phe Diệp của phái Côn Luân. Ngay vài ngày trước, mấy tu sĩ Côn Luân tìm tới cửa, trừ một tu sĩ tên La Tất ra, những người khác đều trên kim đan, hơn nữa thuật hợp kích rất đáng nể. Tu sĩ chủ sự đó, La Tất nói, bọn họ là đệ tử phe Diệp phái Côn Luân, có ý muốn hợp tác với gã.

Điều kiện đối phương đưa ra rất hợp lý, chỉ yêu cầu gã không tham gia vào chuyện của bổn gia Âm gia. Gã vốn muốn xem tình huống rồi nói sau, ai biết Âm Văn Lục lại không đáng tin như vậy. Bổn gia này hành sự luôn bá đạo, vốn đã đắc tội không ít người, hơn nữa họ căn bản cũng không đặt những phân chi này vào mắt, thái độ đối xử như với hạ nhân, như thể chỉ có người bổn gia bọn họ mới là tôn quý nhất.

Nghĩ đến đây, Âm Thuyên Toàn dứt khoát bóp nát bùa liên lạc La Tất cho gã.

Nhưng Âm Thuyên Toàn còn chưa ra khỏi Âm gia, đã nghe một tiếng gọi nôn nóng, còn có linh lực dao động cường liệt.

“Không tốt rồi, không tốt rồi, gia chủ, có người tới chém giết!”

Sau khi hiểu rõ đầu đuôi sự việc, Âm Văn Lục ngẩn ngơ, Âm Thuyên Toàn cũng ngẩn ngơ. Một tu sĩ kỳ kim đan, đơn độc tới chém giết Âm gia, đây là mơ sao?

Tu sĩ kỳ kim đan? Đơn độc? Âm gia đã đại thương nguyên khí, nhưng Âm gia còn chưa bại đâu! Làm sao hắn dám!

Chỉ riêng tin tức này mà truyền ra ngoài cũng đồng nghĩa với tát một cái

lên mặt người Âm gia. Đây là sỉ nhục!

Nhưng sự thật là người này đang lao vào, Âm gia không ai có thể cản lại. Kỳ thật hắn không phải kim đan, hắn là nguyên anh đúng không? Đúng không? Đúng không?

Quanh thân Diệp Vu Thời xoay chuyển Băng Lưu Diệm cực đẹp, cũng cực đáng sợ. Nơi hắn đi đến, không một ai sống sót. Đột nhiên, Diệp Vu Thời cười cười. Trong tay có thêm một thanh trường thương, trường thương màu bạc phối với sợi tua đỏ tươi, tỏ rõ anh khí, đây là trường thương của ngũ thúc…

Nhưng trường thương này lại chỉ là phàm binh, đây không phải pháp bảo của tu tiên giới, chỉ là một thanh trường thương chế bằng sắt thường mà thôi.

Thôi Cát nôn nóng chỉ thiếu điều nhảy ra, lại bị La Tất ấn đầu ép về.

“Yên tâm, Diệp sư huynh sẽ không có chuyện gì. Phàm binh thì sao? Cho dù là phàm binh Diệp sư huynh của chúng ta cũng có thể tạo ra uy lực của pháp bảo, nếu ngươi nhảy ra, bị Diệp sư huynh phát hiện, chúng ta đều chết chắc. Diệp sư huynh không biết chuyện chúng ta lén chạy ra ngoài. Nếu không phải các ngươi lo lắng ta mới không xen vào, Hộ Lạc sư huynh chẳng lo lắng chút nào hết, Diệp sư huynh nếu muốn làm gì thì còn chưa có chuyện hắn không làm được, các ngươi chỉ lo lắng hão.” La Tất nhỏ giọng nói. Hắn còn chưa nói đến Phương Khác đó, ngươi xem người ta nhàn định cỡ nào đi. Tín nhiệm Diệp sư huynh bao nhiêu, chỉ bọn họ… được rồi, thật ra bọn họ đến để đánh nhau.

Nhưng đến gần rồi lại không dám ra, sợ bị Diệp sư huynh gọt.

La Tất đột nhiên kinh sợ, thấy Diệp Vu Thời trở tay cắm trường thương xuống đất, hóa ra không phải dùng trường thương làm vũ khí.

Âm Văn Lục đã ra rồi, La Tất trợn to mắt nhìn.

Những chỗ Diệp Vu Thời đến, hiện đầy Băng Lưu Diệm xinh đẹp. Phương thức yên hơi lặng tiếng đoạt đi mạng người so với giết chóc đầy máu càng đáng sợ hơn, cũng khiến người ta rợn tóc gáy hơn. Mà trong con mắt hẹp dài của Diệp Vu Thời lại tràn đầy lạnh nhạt và sát ý, không có một chút

dao động. Hắn và Âm gia, từ mười mấy năm trước đã là không chết không thôi. Diệp gia trên trên dưới dưới hơn bảy mươi mạng người.

Diệp gia chết hơn bảy mươi người, bên trong bao gồm người già, phụ nữ và trẻ con. Một người cũng không lưu lại. Tu sĩ Âm gia, nhẹ nhàng giết chết từng người như một con kiến. Đại Thạch, Dạ, dì Mi, Lưu ma ma, ngũ thúc. Chết không toàn thây, thậm chí ngay cả chôn thây cũng không được.

Bọn họ thừa hơi thừa sức, trêu đùa mọi người như mèo vờn chuột.

Trong mắt Diệp Vu Thời đầy huyết sắc, đó toàn là chí thân chí hữu của hắn.

Nếu đã là nợ máu, đương nhiên phải trả bằng máu.

“Diệp Vu Thời, là ngươi?” Âm Văn Lục kinh ngạc nói. Hoàn toàn nghĩ không ra Diệp Vu Thời sao lại tới giết Âm gia, lẽ nào ông phản bội Côn Luân nhanh như vậy đã có người tới truy sát? Ngay sau đó cảnh tượng trước mặt làm ông kinh hãi không thôi.

Tu sĩ Âm gia từng người tiến tới, sau đó từng người bị Băng Lưu Diệm khủng bố đông cứng, để lại trong viện từng bức tượng băng sống. Mà Diệp Vu Thời một thân bạch y sớm đã bị máu thấm ướt đẫm, máu đó phần lớn là của bản thân hắn.

Theo thời gian trôi qua, thế nhưng đã không còn ai dám tiến tới.

Diệp Vu Thời không nói gì trực tiếp đi tới chỗ Âm Văn Lục. Âm Văn Lục, ca ca của Âm Văn Linh. Băng Lưu Diệm tuyệt mỹ, mười đóa toàn bộ vờn quanh Âm Văn Lục.

Âm Văn Lục kinh sợ, bị luồng sát khí khiến người không rét mà run của Diệp Vu Thời dọa sợ. Diệp Vu Thời bây giờ làm gì còn dáng vẻ ôn nhuận, hoàn toàn là một sát thần. Mỗi một chiêu đều như mây bay nước chảy, không nhanh không chậm, thoải mái nhẹ nhàng… ám tàng vô hạn sát cơ.

Cước bộ quái dị khó hiểu đi xuyên qua từng tu sĩ, thẳng tới chỗ Âm Văn Lục. Tay trái duỗi ra, hai ngón chặp lại, nhìn như cực chậm rãi, lại nhanh như chớp điện, lưu lại từng đạo tàn ảnh. Mỗi ngón tay nhìn như cực nhẹ, thực chất cực nặng, nếu trúng một phát sợ là sẽ trọng thương.

La Tất không còn nói ra lời nữa.

Diệp sư huynh như thế này, căn bản không phải tới cửa khiêu chiến. Đây là khí thế không chết không thôi! Nụ cười như trêu đùa trên mặt La Tất cuối cùng cũng biến mất. Diệp sư huynh, lẽ nào có thù với Âm gia.

Âm Thuyên Toàn lùi về một bước, sắc mặt trắng như giấy. Người này quả thật là một sát thần…

Không, không quan hệ. Dù có lợi hại thì thế nào, hắn cũng chỉ là một kim đan nhỏ nhoi, còn có thể giết chết nguyên anh hay sao?

Đến lúc này Âm Văn Lục mới phản ứng lại, cầm bát khất thực trong tay tấn công Diệp Vu Thời. Trong lòng giận không thể tả, một kim đan nhỏ bé cũng dám hoành hành trước mặt ông!

------oOo------

Chương 72: Huyết thù 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Diệp Vu Thời vô cảm nhảy ra sau, nhẹ nhàng tránh một kích. Âm Văn Lục một kích không thành còn muốn xuất thủ.

“Ra đây.” Diệp Vu Thời đột nhiên nói.

Âm Văn Lục giật mình, nơi này còn có người khác hay sao?

Quả nhiên linh quang lóe lên, trên mái ngói xuất hiện hơn mười người, chính là đám người La Tất.

“Diệp sư huynh…” La Tất nhìn Thôi Cát lại nhìn An Thường Lạc, cuối cùng gồng mình đứng ra. Hai tên không biết nghĩa khí đó, còn cả một đống không biết nghĩa khí sau lưng nữa chứ! “Chúng đệ không phải là… lo lắng cho huynh sao. Ha ha, kết quả chứng minh Diệp sư huynh của chúng ta quả nhiên không hổ là Diệp sư huynh.”

Nói rồi La Tất đổi sang nụ cười chân chó, thật ra trong lòng thì thấp thỏm bất an không thôi, hắn vốn cho rằng Diệp sư huynh chỉ đi khiêu chiến Âm gia, cho nên mới tự chủ trương liên hệ với Âm Thuyên Toàn. Ai mà ngờ Âm gia này vốn có thù với Diệp sư huynh! Nụ cười của La Tất càng thêm chân chó, mắt thì đầy lệ khí nhìn đám người Âm Văn Lục, chỉ đợi Diệp Vu Thời hạ lệnh một tiếng.

Diệp Vu Thời nhìn Âm Văn Lục như lâm đại địch, đột nhiên cảm thấy chẳng còn thú vị gì. Tươi cười cợt đùa nói: "Âm trưởng lão, ngươi phản bội Côn Luân rồi."

Rõ ràng là câu nghi vấn, nhưng Diệp Vu Thời lại dùng ngữ khí trần thuật.

"Sao ngươi biết!" Âm Văn Lục kinh sợ, sau khi nói ra mới giật mình tỉnh ngộ. Diệp Vu Thời khẽ nhíu mày, lộ ra vẻ mặt quả nhiên là thế, ánh mắt thì lạnh đi mấy phần.

Diệp Vu Thời nhìn đám người La Tất nói: "Nếu các ngươi đã đến rồi."

Diệp Vu Thời khẽ cười, ngón tay thon dài trắng nõn nhẹ vạch về hướng chính môn Âm gia, sau đó hỏi: "Dám không?"

Thái độ này cứ như bên bị bao vây không phải hắn mà là Âm gia.

La Tất nhìn một đống tu sĩ trong viện, thè lưỡi liếm khóe môi, hung hăng gật đầu, tức khắc ánh mắt mười mấy người nhìn Âm gia tràn đầy nôn nóng, còn có lệ khí. Mười mấy người nhanh chóng tản ra, tạo thành thế hợp vây đám người Âm gia.

Tạm không nói Âm gia và Diệp sư huynh có thù gì, biểu tình của Diệp sư huynh vừa rồi bọn họ đều thấy, đó là đau đớn. Kẻ thù của Diệp sư huynh chính là kẻ thù của họ! Nếu đã là kẻ thù thì chỉ có chết.

Huống chi Âm Văn Lục còn phản bội Côn Luân.

Kẻ phản bội Côn Luân, chỉ có thể chết mà thôi.

"Diệp Vu Thời, ngươi dám! Chỉ dựa vào tu vi hôm nay của ngươi, ngươi phải chết không thể nghi ngờ!" Âm Văn Lục hung tợn nói, sự chột dạ khi bị Diệp Vu Thời vạch trần việc phản bội Côn Luân đã tan hết, chẳng qua

chỉ là vài tiểu bối mà thôi. Âm Văn Lục tấn công Diệp Vu Thời, Diệp Vu Thời không tránh không né, tiếp chiêu đó, đồng thời vỗ bùa trong tay ra.

“Hơn mười năm trước, Diệp gia phàm giới. Nhị hoàng tử. Không biết ngươi có còn ấn tượng.” Lời vang lên bên tai khiến Âm Văn Lục trợn to mắt.

Mà lúc này mọi người Âm gia cũng đã phản ứng lại, kết thành một trận tròn. Dù sao là ngũ đại thế gia, con cháu trong nhà cũng không phải toàn hạng vô năng.

La Tất cười, trận tròn này quen thuộc vô cùng, hằng ngày họ luyện tập không phải chính là làm sao xung sát trận này sao? Đây chính là một trong những hạng luyện tập cơ bản. Bây giờ nếu mà không thể công hạ, Diệp sư huynh sẽ chỉnh chết họ.

Đợi khi Hàn Không nhận được tình báo, chạy đến Âm gia thì đã muộn rồi. Âm gia vốn đã là ba ba trong hũ, nào biết sẽ xảy ra biến số. Hàn Không nhíu mày, chuyện Âm gia luôn do gã phụ trách, tất cả đều nằm trong kế hoạch, trừ một đám kiếm tu thần bí mà Mục Ảnh nhắc đến. Có liên quan tới Phương Khác không? Hàn Không nhíu mày, Phương Khác này họ không hiểu rõ lắm, người cài vào Côn Luân cũng chưa từng tiếp xúc với Phương Khác. Nếu có liên quan đến Phương Khác, Hàn Không giãn mày, Diệp Vu Thời cũng không thoát khỏi can hệ.

Phe Diệp phái Côn Luân, rất là nổi danh. Người này đã chiếm một chỗ nhỏ trong Côn Luân. Nếu có phương hướng thì dễ tra rồi.

Hàn Không nhìn cảnh tượng trước mắt.

Trừ một Nhậm Giáp đang đợi ở đây cùng mấy đệ tử, thì không còn ai khác nữa. Âm phủ tĩnh mịch đến mức người khác phát lạnh, cũng tàn phế không còn ra hình, nóc nhà toàn bộ bị lật tung lên, rõ ràng đã trải qua một cuộc đấu pháp giữa các tu sĩ tu vi cao. Dưới đất cũng có không ít kiếm khí tàn lưu, sát ý âm trầm tựa như mở to cái miệng đỏ máu. Trên đường bước vào thấy được vô số bức tượng băng, vẻ mặt những kẻ bị đông cứng không ai không phải là thống khổ dữ tợn. Hai mắt lồi ra, miệng há rộng như đang kêu gào vô thanh.

“Băng Lưu Diệm.” Hàn Không híp mắt: “Quả đúng là Diệp Vu Thời

không thể nghi ngờ.”

Đi tiếp vào trong, tượng băng ít đi, vết máu nhiều hơn. Trong viện toàn là tử thi, Hàn Không khựng bước, kẻ bị thanh trường thương màu bạc cắm chết dưới đất không phải chính là Âm Văn Lục sao?

Hàn Không nhìn Nhậm Giáp, tỏ ý bảo gã nói rõ tình huống.

“Ta nhận được tin báo Âm gia có biến chạy đến đây thì đã thế này rồi, ba mật thám chúng ta cài vào Âm gia cũng đều chết. Hôm qua rõ ràng tất cả vẫn bình thường, Âm Văn Lục rõ ràng đã động tâm rồi. Nhưng sáng nay nhận được hai phần tình báo cuối cùng. Một bức là có người đơn độc lao tới chém giết Âm gia, người này chính là Diệp Vu Thời của phái Côn Luân. Lúc Diệp Vu Thời và Âm Văn Lục đấu pháp lại xuất hiện thêm mười mấy kiếm tu.” Âm gia, toàn diệt. Bao gồm cả ba mật thám họ cài vào. Nhậm Giáp tỉ mỉ kết lại những gì mình biết, không để sót cái gì. “Cuối cùng họ cưỡi thuyền bay rời đi.”

Hàn Không nhìn Nhậm Giáp, gật đầu, đột nhiên giật mình hỏi: “Ngươi là nói, Âm Văn Lục bị một mình Diệp Vu Thời giết chết? Lẽ nào hắn đã kết anh rồi?” Tu tiên giới có một cách nói, chỉ có nguyên anh mới có thể giết chết nguyên anh. Đương nhiên cách nói này vào mười mấy năm trước đã bị Thiên Quân kiếm của phái Côn Luân phá vỡ.

Hàn Không cũng bị chính suy nghĩ này dọa sợ, rồi lập tức phủ định. Làm sao có thể! Hàn Không lắc đầu. Ngay cả đại nhân bế quan hai năm, cũng chỉ là mới sờ tới mép nguyên anh mà thôi.

Nhậm Giáp cũng giật mình, rồi suy nghĩ kỹ lại: “Chắc là không thể, nếu Diệp Vu Thời kết anh, chúng ta nhất định nhận được tin tức. Diệp Vu Thời này có nghiên cứu rất sâu về phù chú và trận pháp, hơn nữa ta cho rằng có đôi lúc, tu vi không đại biểu cho toàn bộ thực lực, thực lực của Diệp Vu Thời, đã không phải chỉ là tu sĩ kim đan. Giết chết một nguyên anh cũng không phải không thể. Huống chi Âm gia hiện nay sớm đã đại thương nguyên khí, vài người có thực lực sớm đã bị chúng ta âm thầm tiêu trừ. Đám người Âm Văn Phù cũng bị giết chết. Chỉ còn lại Âm Văn Lục Âm Thuyên Toàn căn bản chẳng đủ khiến Diệp Vu Thời sợ hãi. Nhưng điều đáng sợ là, chỉ mười mấy người đã tiêu diệt được toàn bộ Âm gia. Ta cho rằng chúng ta càng nên xem trọng tên Diệp Vu Thời này.”

Hàn Không gật đầu, cũng là đạo lý này. Trừ Âm gia rồi, Diệp Vu Thời không có ích lợi gì lớn. Cho dù hắn không xuất thủ, Âm gia sớm muộn cũng không còn một người sống nào. Hàn Không cười lạnh, bọn họ đã cho Âm gia rất nhiều thời gian suy nghĩ. Khổ nỗi Âm gia tự cho rằng tựa vào Côn Luân thì bọn họ sẽ không dám động thủ. Lại không biết Âm gia thế này càng trở thành đại họa trong lòng Thái Hành. Diệp Vu Thời cũng biết đạo lý đó, nhưng hắn lại vẫn xuất thủ. Biết rõ sẽ tiện nghi cho Thái Hành, mà vẫn làm. Đã không có lợi ích gì, vậy tức phải có lý do khác.

Lẽ nào là vì Âm Văn Lục phản bội Côn Luân?

Hàn Không xuất thần, trận chiến này, tên tuổi Diệp Vu Thời nhất định vang khắp Cửu Châu. Nhân vật này mà trở nên thuần thục, về sau nhất định là một đối thủ.

Nhậm Giáp nhìn sắc mặt Hàn Không, lại nhìn người Âm gia đã chết, bất giác lắc đầu, những người Âm gia này trước khi chết trong mắt tràn đầy sợ hãi, Diệp Vu Thời thật sự lợi hại như thế sao?

“Ngươi đánh giá Diệp Vu Thời quá cao.” Hàn Không nhìn tiểu sư đệ của mình.

Nhậm Giáp thẳng thắn nói: “Ta từng phân tích, trong Côn Luân, Diệp Vu Thời là người có số lượng kẻ đi theo nhiều nhất trong đời chữ Nguyên, so với hắn, Phương Hiền Thanh còn kém rất nhiều. Ta cho rằng nếu thật sự đấu với Côn Luân, Diệp Vu Thời nhất định là trở ngại rất lớn.”

Đang nói thế, một đệ tử vội vã chạy tới nói: “Hàn sư huynh, có người thả tin tức ở Âm sơn rằng Âm gia đã diệt, tất cả tài sản Âm gia, kẻ có khả năng cứ tới lấy. Rất nhiều thế lực nhỏ và tản tu đều đã rối loạn. Cửa hàng, khu mua bán, linh mạch dưới tên Âm gia, toàn bộ bị cướp sạch!”

Sắc mặt Hàn Không biến đổi, hung tợn nói: “Giỏi cho Diệp Vu Thời! Đúng là kế sách hay, thủ đoạn giỏi.”

Lúc này Diệp Vu Thời đang híp đôi mắt hồ ly lại, mang theo nụ cười ôn hòa khiến người ta như tắm trong gió xuân, nhìn mười mấy người trước mắt.

La Tất đáng thương nhìn những người khác, mọi người đều vô cùng thống

nhất dời tầm mắt.

An Thường Lạc đồng tình nhìn La Tất, La sư đệ ngươi yên tâm đi đi. Hy sinh một mình ngươi đổi lấy hạnh phúc ngàn vạn nhà. Đừng trách sư huynh thấy chết không cứu, sư huynh cũng là lực bất tòng tâm thôi. Mọi người nói vậy đều là thật, tuy mọi người đều muốn đến đánh nhau, nhưng cũng toàn là do ngươi xúi giục chúng ta mới dám điều tra hành tung của sư huynh thôi.

Lần này tốt rồi, chuyện Diệp sư huynh báo thù ngươi cũng dám chen chân vào, sống chán rồi à. Nhưng An Thường Lạc vẫn rất khó hiểu nhìn Diệp Vu Thời, bình thường Diệp Vu Thời 'chỉ giáo' họ không phải đã nói, khoe khoang cái dũng của cá nhân là kẻ ngốc sao? Sao hôm nay lại làm chuyện này. Được rồi, có thể hiểu được.

Thù nhân vẫn phải do chính tay mình tiêu diệt!

Diệp Vu Thời nhẹ gõ bàn nhếch môi cười lạnh, gương mặt trầm tĩnh xinh đẹp, hoàn toàn không nhìn ra kẻ hạ lệnh toàn diệt trước đó chính là hắn. Âm gia diệt rồi, một thù nhân nhìn có vẻ rất cường đại, cứ thế dễ dàng diệt hết toàn bộ. Quy củ của tu tiên giới là không thể can thiệp vào phàm giới, cũng không thể giết phàm nhân. Mà Âm gia lại xem quy củ này như không có. Trong mắt người tu tiên phàm nhân chỉ như con kiến. Diệp Vu Thời híp mắt, cười nhạo.

Nhớ lại tin tức có được không lâu trước, tin truyền tới từ phàm giới. Tu sĩ đóng ở phàm giới mất tích không rõ nguyên nhân. Còn có số phàm nhân có linh căn được dẫn từ phàm giới đến tu tiên giới lần này chỉ bằng một phần mười mười năm trước.

Đông Phương Nguyên Bốc, cuối cùng ngươi cũng động thủ rồi.

Diệp Vu Thời lại nhìn sang đám người La Tất thấp thỏm bất an. Bọn họ đến đây cũng nằm trong dự liệu, chẳng qua quả nhiên là cần phải mài giũa lại. Mấy lần thắng lợi, đuôi của mấy tên này đã hấc lên tận trời rồi. Phải biết kiêu binh tất bại.

Diệp Vu Thời nhẹ cười nói với đám người La Tất: "Không ngại, các sư đệ cũng xuất phát từ lòng quan tâm đến ta. Ta đương nhiên sẽ lĩnh tình."

Thoáng cái, sóng lưng mọi người rét buốt. Trong đầu chỉ còn hai chữ, xong rồi.

------oOo------

Chương 73: Đại hội Cửu Châu 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lục Căn phường trong dãy núi Hoành Đoạn hôm nay đặc biệt náo nhiệt. Trong khu buôn bán đâu đâu cũng có thể thấy từng đội tu sĩ, từ phục sức trên người mà nhìn, một phần là đệ tử môn phái, một phần là tùy tùng và chủ tử. Hơn nữa khi hai đội ngũ gặp nhau, mắt tung tóe lửa, mùi hỏa dược và khiêu khích tràn đầy trong ngôn từ.

Đại hội Cửu Châu rõ ràng đã bắt đầu rồi, sức ảnh hưởng của nó kéo dài đến từng ngóc ngách của đại lục Cửu Châu.

Tại một trà lâu gần phố thuyền bay nhất, gần như không có chỗ nào còn trống. Ở một góc kín đáo trong trà lâu này, có một bàn ngồi mấy tu sĩ thanh y. Một tu sĩ tướng mạo trung niên cùng ba tu sĩ trẻ tuổi. Tu sĩ thanh y trẻ tuổi trong đó mang trên lưng một thanh trường kiếm hình lá liễu dẹp bình thường, bao kiếm thiên về màu thanh đồng. Người này chính là Phương Khác đã dịch dung. Hôm qua y đã đến Huyền Kiếm môn, gặp mặt chưởng môn Huyền Kiếm môn, đạt thành nhận thức chung, tu sĩ trung niên chính là chưởng môn Huyền Kiếm môn Huyền Cực, hai người còn lại là tiểu nữ nhi của Huyền Cực tên Huyền Dung và đại đồ đệ Khổng Du Thanh.

Huyền Dung vừa uống linh trà vừa lén đánh giá Phương Khác, La Thiếu Loan này cướp đi vị trí vốn thuộc về Khổng sư huynh. Cha lại nói gì mà La Thiếu Loan là viện trợ cha mời tới, chính là để Huyền Kiếm môn bọn họ tại đại hội Cửu Châu lần này sẽ không mất mặt như năm ngoái. Sao nàng không nhìn ra La Thiếu Loan này lợi hại cỡ nào? Tướng mạo khó xem muốn chết.

Thật ra cũng khó trách Huyền Dung nghĩ thế, ai bảo mỗi lần Phương Khác dịch dung đều tầm thường như vậy chứ? Cái bản mặt hễ bước vào đám đông là tìm không ra đó.

Phương Khác phát giác ánh mắt Huyền Dung, chỉ cười cười với Huyền Dung, kết quả đổi tới một cái trợn mắt. Phương Khác đến Lục Căn phường mới một ngày, đủ loại tin tức nhận được đã khiến y cảm thấy đầu muốn nổ tung.

Đại hội Cửu Châu là một lần thịnh điển của đại lục Cửu Châu. Trên cơ bản vài môn phái hoặc gia tộc danh tiếng đều nhận được một thiệp mời. Mà phần lớn môn phái và gia tộc cỡ trung đều chỉ có hai người được đi. Chỉ riêng môn phái cỡ nhỏ vừa của dãy núi Hoành Đoạn là có gần ba mươi người. Đương nhiên đây cũng là vì dãy núi Hoành Đoạn là địa bàn của phật tu Lục Căn tự, vì thế môn phái khá nhiều, nếu mà tại khu vực quản hạt của môn phái như Thái Hành, Côn Luân, Thiên Sơn, vậy thì chỉ có mỗi một môn phái. Khu vực ranh giới cho dù có môn phái nhỏ, cũng đều đã quy phục rồi.

Đây là tu sĩ của môn phái và gia tộc, còn lại chính là tản tu. Phương Khác cũng là mới biết trong tản tu có tam bảng, Thiên Địa Nhân tam bảng. Mỗi bảng chỉ có trăm người. Thiên bảng chính là bảng chỉ hoàn toàn dựa vào thực lực xếp ra, nghe nói thực lực của người đứng đầu bảng này đã đến kỳ độ kiếp. Vai vế của vị đại năng giả này còn cao hơn vai vế của chưởng môn khai sơn phái Côn Luân. Nhưng người này hành tung quái dị, đã có hơn trăm năm chưa từng xuất hiện trên đại lục Cửu Châu. Cho nên có thể nói có tên trên Thiên bảng đều là mấy lão tổ tông, hành tung của ai cũng khó nắm bắt. Thậm chí rất nhiều tu sĩ đều không biết được ông có còn tồn tại trên đời hay không. Nhưng chỉ cần không có tin tức xác định những tu sĩ này đã tạ thế, vậy thì tên của ông sẽ vĩnh viễn ở trên bảng, trừ khi có người tu vi vượt qua người này, sau đó mới bị gạc ra khỏi bảng. Cho nên Thiên bảng gần như không hề biến động.

Mà Địa bảng thì khác, Địa bảng là xếp hạng các tản tu cho đến nay vẫn còn hoạt động. Còn Nhân bảng lại là bảng tiềm lực, tu sĩ có thể ở trên bảng này tuổi tác đều dưới bốn mươi. Cho nên Nhân bảng có thể nói bao gồm tất cả tu sĩ trẻ tuổi có triển vọng trong số tản tu. Vì thế đại hội Cửu Châu mỗi lần đều sẽ phát thiệp mời cho năm mươi tu sĩ đứng đầu Nhân bảng.

Do đó người tham gia đại hội Cửu Châu tuy ít hơn số đệ tử trong phái Côn Luân, nhưng tinh anh lại là từng tốp từng tốp. Thịnh điển thế này tự nhiên cũng càng có nhiều người quan sát.

Đại hội Cửu Châu lại phân làm ba bộ phận. So võ, cái này tự nhiên chính là đấu pháp. So kỹ, cái này là tỷ thí bùa chú, trận pháp, luyện đan, luyện khí vân vân. Còn một cái chính là mục tiêu của Phương Khác lần này – hội đấu giá.

Tính toán thời gian một chút, Huyền Cực nói: "Chúng ta đi thôi, bây giờ, thuyền bay của Cổ Sát tự đón người được mời chắc đã đến rồi."

Bốn người đứng lên, đi ra ngoài.

Trong trà lâu cũng có không ít người như vậy, lập tức, trà lâu có hơn hai phần ba chỗ ngồi đã trống.

Khi đến phố thuyền bay, thuyền bay của Cổ Sát tự quả nhiên đã đến.

"Tiêu Dao môn Cát Ngọc, Cát Ngôn…" Một phật tu thanh tú mặc tăng bào đứng ở lối vào thuyền bay. Nhìn danh sách đọc tên từng người. Ánh mắt Phương Khác đặt trên một phật tu khác đứng cạnh phật tu này.

Phương Khác khẽ nhíu mày, phật tu đó cao ít nhất cũng hai mét, cơ bắp chằng chịt có thể thấy được qua lớp y phục dán sát người. Cho dù là tăng bào rộng rãi mặc trên người gã cũng có hơi chật. Mà diện mạo thì uy mãnh đáng sợ.

Người này trông một chút cũng không giống như phật tu nổi danh tu thân dưỡng tính. Ánh mắt gã chứa lệ khí quá nặng, thế đứng lộ ra tính công kích. Nhưng cánh tay gã lại vô thức làm ra tư thế phòng bị với phật tu đang đọc tên.

Phương Khác lại nhìn phật tu âm thanh trong vắt, tướng mạo tú khí kia.

"Ngươi đang nhìn cái gì?" Huyền Dung khoanh hai tay trước ngực, hơi hấc cái cằm nhọn nói với Phương Khác, ngữ khí rất bất thiện.

"Huyền Kiếm môn La Thiếu Loan."

"Đi thôi, đến chúng ta rồi." Phương Khác nói.

Huyền Dung nhìn Phương Khác đã đi về phía thuyền bay, há miệng muốn nói gì đó lại bị Khổng Du Thanh kéo tay áo, Khổng Du Thanh khẽ lắc đầu,

Huyền Dung mới không cam tâm ngậm miệng lại.

Người các phái trên thuyền bay chào hỏi lẫn nhau, quen biết và không quen biết ngồi chung với nhau, đương nhiên không thiếu được thảo luận vấn đề náo nhiệt nhất mấy ngày nay. Âm gia của ngũ đại thế gia đã biến mất khỏi tu tiên giới.

Bàn tu sĩ bên cạnh Phương Khác đang thảo luận chuyện này.

“Ôi, Âm gia cứ thế bị diệt rồi sao?” Âm thanh quái dị truyền tới.

“Nghe nói là Âm Văn Lục đó phản bội Côn Luân, sau đó bị thanh lý môn hộ. Sao, huynh đệ ngươi tới hôm nay mới biết chuyện này à? Tin Âm gia diệt môn đã lan truyền khắp nơi từ hai ngày trước rồi.”

Khi Phương Khác tìm đến dãy núi Hoành Đoạn, tin tức Âm gia bị diệt đã lan truyền sôi nổi khắp nơi. Mỗi lần nghe được tin này trước mắt Phương Khác chỉ xuất hiện cảnh Diệp Vu Thời nói, mười ngày sau gặp. Phương Khác vô thức nhếch môi cười, lộ ra hàm răng trắng.

Nụ cười này khiến Khổng Du Thanh sửng sốt. Mấy hôm nay trước mặt họ Phương Khác luôn lễ mạo vô cùng, nhiệt tình không đủ. Đương nhiên điều này có thể lý giải, dù sao lần đầu gặp mặt đệ tử khác trong môn phái đều chẳng cho y sắc mặt tốt đẹp gì, rõ ràng nhất chính là tiểu sư muội Huyền Dung.

Thật ra trong lòng hắn đương nhiên cũng vô cùng để ý. Vốn hắn cũng cho rằng người được chọn tham gia đại hội Cửu Châu lần này là hắn, nhưng không ngờ chưởng môn lại chọn mời viện trợ bên ngoài. Hắn luôn rất sùng bái chưởng môn, nhưng chưởng môn lại làm ra chuyện mưu lợi như thế. Khổng Du Thanh cảm thấy trong lòng có một loại tư vị không thể nói rõ, vì thế đối với La Thiếu Loan, hắn áp dụng thái độ không nhìn đến.

Mà thái độ của La Thiếu Loan này đối với họ cũng là không chút để ý. Mỗi lần Huyền Dung khiêu khích đều như đánh lên bông mềm, cuối cùng chỉ khiến bản thân càng thêm tức giận.

Bên này đám người Phương Khác yên tĩnh lắng nghe, bàn bên cạnh vẫn còn đang nghị luận.

“Ta không biết, vì đại hội Cửu Châu lần này ta bị sư phụ túm đi bế quan đến hôm nay mới xuất quan.”

“Vậy thì khó trách.”

“Diệp Vu Thời của Côn Luân này hạ thủ thật đủ ngoan độc. Chậc, Âm Văn Lục phản bội Côn Luân mà thôi, hắn liền diệt luôn cả Âm gia, quá độc.”

“Câu này nói không đúng rồi, phản bội môn phái là tội không thể dung thứ, ta cảm thấy Diệp Vu Thời ra tay rất đẹp, xem về sau còn có ai dám phản bội không, lão tử hận nhất là mấy kẻ phản đồ.”

“Ngươi biết cái gì. Ta đoán nguyên nhân Diệp Vu Thời làm thế không phải chỉ đơn giản là vì Âm Văn Lục phản phái, ngươi xem Âm gia vừa bị diệt, khu mua bán, linh mạch cửa hàng của Âm gia đều bị người cướp sạch, cái gì cũng không còn lưu lại. Hê hê, Âm Văn Lục này tại sao dám phản bội Côn Luân? Chắc chắn là tìm được một núi dựa lớn, Diệp Vu Thời nhất định là sau khi diệt Âm gia đã tung tin ra để người khác đến cướp Âm gia, chính là để cho núi dựa của Âm Văn Lục không được hưởng chút ích lợi nào.”

“Núi dựa?… Lẽ nào là…” Tu sĩ đó cấm thanh, dùng khẩu hình nói.

“Nghe nói Âm Văn Lục bị một mình Diệp Vu Thời giết chết.” Người khác gật đầu nói.

“Cái gì? Âm Văn Lục là tu sĩ nguyên anh, Diệp Vu Thời này cũng như chúng ta đều chỉ hơn hai mươi đúng không? Hắn có tu vi là gì?”

“Hình như vẫn là sơ kỳ kim đan…”

Nghe được câu này, Phương Khác thầm nói, sai rồi, là trung kỳ kim đan.

“Cái gì sơ kỳ kim đan mà giết được nguyên anh? Côn Luân bọn họ rốt cuộc toàn cho ra dạng người gì vậy? Mười năm trước Thiên Quân kiếm của Côn Luân dùng tu vi kỳ kim đan một mình giết chết ba tu sĩ nguyên anh. Bây giờ lại xuất hiện một Diệp Vu Thời, chậc, chậc, Côn Luân chính là Côn Luân.”

“Ôi, lợi hại như thế, ta thấy cơ hội xuất đầu của chúng ta tại đại hội Cửu Châu lại ít đi rồi… Diệp Vu Thời, Hách Liên Thập Cửu, Thương Nhược Tuyết,… toàn là mấy người thế nào đâu không…”

“Diệp Vu Thời có lợi hại như các ngươi nói không? Ta thấy chỉ là hư danh thôi.” Huyền Dung nghe nửa ngày, bất giác bĩu môi. Nàng cảm thấy những lời này chỉ có thể tin được mấy phần, nàng không tin Diệp Vu Thời gì đó chỉ dựa vào thân phận tu sĩ kỳ kim đan có thể giết chết nguyên anh.

“Không nhất định, Dung nhi, nhân vật lợi hại trên thế gian này có rất nhiều. Diệp Vu Thời này cũng không nhất định thật sự lợi hại như thế. Dù sao dưới danh tiếng không có hư sĩ.” Lúc Huyền Cực nói câu này nhìn sang Phương Khác: “Thiếu Loan, ngươi nói phải hay không phải?”

“Vâng.” Phương Khác gật đầu phụ họa.

“Ngươi thì biết gì?” Huyền Dung hừ lạnh một tiếng: “Mấy thiên chi kiều tử của đại môn phái này danh khí lớn thì lớn, nhưng không bảo đảm ai ai cũng đều có chân tài. Diệp Vu Thời vì người khác phản bội Côn Luân mà diệt toàn gia người ta, cách làm này có phải hơi quá mức hay không? Quá lang độc rồi.”

Phương Khác nhíu mày, nhưng không nói gì hết, làm như không thấy ánh mắt cố ý khiêu khích của Huyền Dung.

“Dung nhi.” Huyền Cực nhẹ nhàng ngắt lời.

“Sao chứ? Con nói sai chỗ này hay sao, Diệp Vu Thời vốn là quá lang độc mà.” Huyền Dung khinh thường nói.

------oOo------

Chương 74: Đại hội Cửu Châu 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Huyền Dung vừa nói thế, đã dẫn tới không ít người trên thuyền bay nhìn qua. Người của bàn bên cạnh rõ ràng hiện lên mấy phần cảm xúc, mà ánh mắt Phương Khác thì lạnh đi.

“Huyền Dung.” Lần này, khẩu khí của Huyền Cực đã khá nặng.

Huyền Dung tức giận trừng Phương Khác một cái, rồi không nói gì nữa.

“Tiểu nữ tuổi nhỏ, tính khí hơi bộp chộp, Thiếu Loan đừng để ý.” Huyền Cực nói với Phương Khác.

Phương Khác chỉ cười trừ, không tiếp lời. Y vẫn còn chưa đến mức phải đấu miệng lưỡi với một tiểu nữ sinh. Huống chi Diệp Vu Thời là người thế nào, còn chưa đến phiên nàng ta ra kết luận.

Mà một bàn phật tu không xa đó, trên mặt phật tu đọc tên vừa nãy xuất hiện nụ cười, nhàn nhạt nhìn qua đây một cái. Diệp Vu Thời? Sau đó đưa mắt nhìn Phương Khác một lúc. Kiếm tu? Khi muốn dời mắt đi lại đúng lúc nghênh đón ánh mắt Phương Khác nhìn qua.

Phương Khác liễm mắt, phật tu này quả thật lộ ra khí tức nguy hiểm, khó trách phật tu cao hơn hai mét kia đứng bên cạnh lại vô thức phòng bị. Phật tu này dung mạo thân hình gì đều có mấy phần gầy yếu, chỉ có đôi mắt kia như dã thú chọn người cắn nuốt. Phật tu gần đây sao ai ai cũng nguy hiểm vậy?

Tốc độ thuyền bay cực nhanh, chỉ qua nửa ngày đã đến dãy núi Kỳ Liên. Phật tu của Cổ Sát tự dẫn mọi người đến nơi ở đã chuẩn bị tốt xong, nói rõ sự tình ngày mai rồi đi. Bọn họ phải trải qua sơ thí hai ngày mới có thể lên Cổ Sát tự, lúc đó mới chân chính xem là đại hội Cửu Châu.

Nơi bọn họ ngụ lại là một căn tứ hợp viện to lớn, chỗ này trừ họ ra đại khái còn có năm mươi tu sĩ.

Diệp Vu Thời chắc đã đến Cổ Sát tự rồi phải không? Phương Khác bất đắc dĩ gãi đầu, đến khi đó phải nói thế nào đây. Cho dù y đã dịch dung cũng không có lòng tin giấu được Diệp Vu Thời. Tiếp theo chính là phải thăm dò trận mô phỏng mà phái Thái Hành đưa ra có bao nhiêu môn phái muốn mua. Nhiệm vụ này không quy định cách lấy được trận mô phỏng, nếu đã thế thì chỉ cần có thể lấy được trận mô phỏng, mặc kệ ngươi là mua được hay trộm hay cướp gì cũng vậy.

Chẳng qua trộm hay cướp trên tay phái Thái Hành? Dựa vào thực lực của

y hiện tại, gần như là nhiệm vụ bất khả thi. Phái Thái Hành tại sao muốn bán trận mô phỏng ra? Vậy ít nhất đối phương cũng có hơn một ưu thế so với môn phái khác là nắm vững được trận mô phỏng này. Dù sao bất luận là Côn Luân hay Thiên Sơn, hoặc cả đại lục Cửu Châu đều đã an bình quá lâu. Ba ngàn năm không trải qua tẩy lễ của chiến tranh, mọi người đối với tác chiến quân đội luôn sẽ cảm thấy xa lạ. Cho nên mười năm trước ma tu yêu tu phát động chiến loạn mới khiến Côn Luân tổn thất thảm trọng như thế. Vì quá lâu không trải qua chiến tranh, mọi người đều đã quen với đấu pháp cá nhân. Cho nên đối mặt với quân đội huấn luyện tuần tự, mới sẽ chịu thiệt lớn như vậy. Cũng may là nhờ vách ngăn giữa ba đại lục, khiến yêu tu và ma tu không thể tiến hành tập kích quy mô lớn.

Nếu y là Thái Hành, y sẽ nắm chặt ưu thế này trong tay mình. Nhưng Thái Hành lại muốn tiến hành bán đấu giá thanh thế không nhỏ.

Phương Khác nhíu mày, trừ khi đối với Thái Hành kỹ thuật này đã là kỹ thuật bị họ đào thải. Thái Hành đã nắm giữ sân diễn luyện và phương thức với kỹ thuật cao hơn. Dùng kỹ thuật đào thải để đổi lấy linh thạch, như vậy mới có lợi nhất.

Nhưng theo y biết, trận mô phỏng đã rất hoàn thiện, sân diễn luyện vượt qua cả trận mô phỏng… thực chiến! Phương Khác giật mình bởi suy đoán này. Sau đó quay qua nói một tiếng với Huyền Cực rồi trở về phòng mình.

Huyền Dung nhìn Phương Khác đi trước một mình, bọn họ vẫn phải nói chuyện với người của môn phái khác, bất giác hừ lạnh một tiếng.

Sau khi vào tu thất, Phương Khác lấy ra hai con hạc giấy đặc biệt từ tay áo. Hạc giấy bình thường đều là do bùa gấp thành, đều là màu vàng nhạt. Mà hai con hạc giấy này lại tỏa lục quang u u. Nghĩ nghĩ, Phương Khác không viết suy đoán của mình vào. Mà lấy giấy bút ra viết vài vấn đề, rồi dùng giấy súc cuộn lại, nhét vào trong rãnh lõm trên lưng hạc giấy. Sau đó dán thẻ ngọc nhiệm vụ vào cánh của con hạc còn lại. Hạc giấy liền vỗ cánh bay đi.

Nếu đã là nhiệm vụ cao cấp, đương nhiên có một vài đãi ngộ đặc thù. Bất kể trận mô phỏng có phải là kỹ thuật đối phương đã đào thải hay không, y vẫn phải nghĩ cách làm sao lấy được trận mô phỏng đã.

Cổ Sát tự tọa lạc trên Đoàn Kết phong đỉnh cao nhất của dãy núi Kỳ Liên,

từ đỉnh đến sườn núi là một vùng tuyết trắng, trên đỉnh núi cũng là quanh năm tuyết đọng.

Chúng phật tu trong Cổ Sát tự trang nghiêm chỉ mặc tăng bào mỏng manh, tới tới lui lui an trí khách quý từ phương xa ở trong chùa. Có thể được an trí tại Cổ Sát tự, chỉ có người của tam đại môn phái và tứ đại tông môn. Những người này không cần tham gia sơ thí của đại hội Cửu Châu.

Lần này đệ tử Côn Luân tham gia đại hội Cửu Châu tổng cộng mười người, trong đó có Diệp Vu Thời, Hộ Lạc, Tiêu Xương Thu, Hách Liên Thập Cửu, Phương Hiền Thanh, Chu Thức Vũ…, lại thêm hai vị trưởng lão La Thanh và Trí Tiêu cùng mấy đệ tử đến tham quan.

Lúc này người Côn Luân đều đang ở trong trà thất của viện lạc mà Cổ Sát tự an trí. Trí Tiêu và La Thanh chia ra dặn dò một phen.

Trí Tiêu nói: “Trong lúc diễn ra đại hội Cửu Châu ta không hy vọng các ngươi gây ra chuyện gì, nhưng nếu người khác cố ý đến gây chuyện, các ngươi phải hung hăng trả về cho ta. Được rồi, chỉ vậy thôi. Hai ngày kế tiếp các ngươi đều không cần tham gia sơ thí, các ngươi nghỉ ngơi tại Cổ Sát tự cũng được hay đi xem sơ thí cũng được. Đều tùy ý.”

Trí Tiêu vung tay, tỏ vẻ mọi người có thể đi rồi.

Đợi mọi người đi, La Thanh mới không nhanh không chậm nói: “Sao lần này lại vội vã đòi tham gia đại hội Cửu Châu rồi? Không phải ngươi luôn vô cảm với đại hội Cửu Châu sao? Huống chi người của phái Thái Hành tới nhất định là Tiêu Vân Dật. Ngươi không phải luôn tránh né hắn sao? Là lo lắng cho tên đồ đệ tiện nghi của ngươi? Nói ra cũng đúng, tên đồ đệ tiện nghi của ngươi chẳng có vẻ gì có thể bảo vệ được bản thân, sao có thể không lo lắng. Nhiệm vụ này nói khó cũng khó, nói đơn giản cũng đơn giản. Chỉ là không biết đồ đệ nhà ngươi có thể hoàn thành hay không.”

Trên đường đi cùng với chúng đệ tử, La Thanh coi như để lại mấy phần mặt mũi cho Trí Tiêu. Khi chỉ còn lại hai người họ, đương nhiên muốn lang độc thế nào thì thế nấy, chỗ nào đau liền chọt chỗ đó.

Nghe thế, mặt Trí Tiêu liền đen đi một nửa.

La Thanh cười càng thêm vui vẻ, mắt phượng nhướng lên đập vào mắt Trí

Tiêu là chướng mắt vô cùng.

Ngay lúc này, một con hạc giấy ánh lục quang xuất hiện trong trà thất. Đáp lên người Trí Tiêu rồi không động đậy nữa. Trí Tiêu cầm hạc giấy lên, lấy bức thư trong rãnh ra xem.

[Đã đến khu mua bán Kỳ Liên, không biết có bao nhiêu môn phái có ý với trận mô phỏng, ta có thể ra giá cao nhất là bao nhiêu? Còn Huyền Kiếm môn này, ta nên thắng mấy trận cho họ?] Ban đầu Trí Tiêu xem vẻ mặt vẫn bình thường, sờ sờ râu. Ừm, không tệ, hiểu được thăm dò tin tức từ môn phái. Trí Tiêu gật đầu rồi lấy giấy bút ra trả lời, nhưng lại bị La Thanh giật lấy.

“Chậc, khẩu khí rất lớn. Nó cho rằng nó muốn thắng mấy trận thì có thể thắng mấy trận hay sao?” La Thanh nói xong cầm một cây viết, tiêu sái viết mấy chục chữ trên giấy xong thì nhét vào rãnh hạc giấy, tiếp theo truyền linh lực vào.

Trí Tiêu ngẩn ngơ nhìn La Thanh tiêu sái thả hạc giấy đi, sau đó con hạc cứ thế biến mất trước mắt ông.

“Ta giúp ngươi khảo nghiệm đồ nhi của ngươi.” La Thanh nhướng mắt, tươi cười tà khí.

“Ta nghĩ ngươi là thấy Diệp Vu Thời vừa về môn phái đã đi tìm Phương Khác, trong lòng ngươi bất mãn thôi. Hừ, đợi mà xem, đồ đệ của tiểu gia, đương nhiên không sợ chút chuyện này.” Trí Tiêu nói.

Nhiệm vụ cao cấp, hoàn thành đương nhiên tốt, nếu không hoàn thành, trừng phạt của môn phái đang đợi ngươi.

Bên này Phương Khác nhận được câu trả lời xong, mấy chục chữ tiêu sái cho ra một tổng kết.

Ý tứ đại khái là ‘muốn biết những môn phái nào có ý với trận mô phỏng thì tự đi tra. Chút chuyện này cũng không thăm dò được, còn nói gì đến nhiệm vụ. Tất cả chi tiêu môn phái không phụ trách, tự ngươi giải quyết. Còn về so võ, môn phái cho ngươi tư cách tham dự, ngươi phải toàn lực ứng phó. Không lấy được thứ tự tốt, ngươi tự về môn phái lĩnh phạt cho ta.’

Đi công tác còn không thể báo chi tiêu, ngay cả tin tức cơ bản cũng không cho. Làm không tốt còn phải lĩnh phạt… quả nhiên là nhiệm vụ cao cấp độ khó rất cao. Phương Khác lặng yên, sao y lại cảm thấy, thật ra người trả lời thư đang trông mong y không thể hoàn thành nhiệm vụ để lĩnh phạt chứ?

------oOo------

Chương 75: Đại hội Cửu Châu 3

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tiền viện Cổ Sát tự, là một sân diễn luyện dùng luyện võ hằng ngày, sân diễn luyện đọng một lớp tuyết dày, thỉnh thoảng có vài tu sĩ đi ngang qua tuyết đọng, nhưng không lưu lại bất cứ vết tích nào.

Công Tôn Tùy gõ cửa phòng Diệp Vu Thời: "Diệp Vu Thời, là ta Công Tôn."

Qua một lát, trong phòng vẫn không có âm thanh gì. Công Tôn Tùy cũng không vội mà cứ thản nhiên chắp tay đứng. Hắn đã quen rồi, tóm lại hắn gõ cửa phòng Diệp Vu Thời không có lần nào được mở cửa ngay. Hắn vẫn có nhẫn nại đợi một chút.

Qua thêm một lát, cửa mới mở ra.

Diệp Vu Thời sắn tay áo đang mài mực, mày dài tận tóc mai, mắt khẽ híp. Động tác không nhanh không chậm, mang theo âm luật. Công Tôn Tùy thầm tán thưởng một tiếng, mỗi lần nhìn sư đệ chế phù đều có cảm giác bình tâm tĩnh khí. Rồi hắn bất đắc dĩ nhìn mực mà Diệp Vu Thời đang mài. Trong đen có tím, đây là vật liệu đặc thù dùng để chế bùa bát phẩm. Rõ ràng Diệp Vu Thời là đồ đệ nhập môn của La Thanh, là đệ tử Luyện Khí phong, nhưng hắn giỏi nhất không phải là luyện khí mà là chế phù. Công Tôn Tùy nhớ lại vẻ mặt như nuốt phải ruồi của đám đệ tử Phù Lục phong lúc Diệp Vu Thời bái làm môn hạ của sư phụ vào Luyện Khí phong, bất giác buồn cười.

Tuy Công Tôn Tùy rất vui vẻ, nhưng ngoài mặt luôn ra vẻ ghét bỏ.

“Diệp sư đệ đừng nói với ta ngươi muốn dùng danh hiệu đệ tử Luyện Khí phong tham gia chế phù trong đại hội Cửu Châu đó?” Công Tôn Tùy nhướng cao âm cuối.

“Ừm.” Diệp Vu Thời chẳng ngẩng đầu lên, vẫn tiếp tục động tác trên tay, vẻ mặt cực kỳ chuyên chú.

Công Tôn Tùy há miệng, hồi lâu lại ngậm miệng, cuối cùng lại mở miệng: “Chuyện Âm gia lần này, nhập kho năm trăm hai mươi vạn cực phẩm linh thạch. Linh dược, linh khí, và rất nhiều khoáng thạch, tổng giá trị lên đến một ngàn một trăm mười khối cực phẩm linh thạch.”

“Công Tôn, La Tất tìm ngươi?” Diệp Vu Thời không nhanh không chậm đặt bút xuống, nhướng mày.

Oanh một cái, mặt Công Tôn Tùy đỏ bừng, ngay cả lỗ tai cũng đỏ. Nhưng miệng vẫn là khẩu khí nhàn nhạt: “Hắn nói kiếm trên tay hắn đều xoắn lưỡi hết rồi.”

“Một ngày không phá trận, bọn họ một ngày đừng đi ra. Ngươi đến tìm ta là muốn nói cái này hay sao?” Diệp Vu Thời tươi cười ôn hòa.

“Ai tìm ngươi nói cái này, hôm nay ta tới, là muốn nói, chuyện như Âm gia vẫn có thể làm thêm vài lần. Chỉ có mười mấy ngày đã kiếm nhiều hơn chúng ta một năm.” Nói đến đây Công Tôn Tùy nghiêm mặt, tiếc rằng nét đỏ trên mặt vẫn chưa lui đi.

Diệp Vu Thời liếc Công Tôn Tùy một cái, đột nhiên cảm thấy có lẽ Phương Khác sẽ có tiếng nói chung với hắn. Nhưng… lúc mắt Phương Khác sáng thì chói hơn nhiều.

“Ngoài ra là, Diệp sư huynh, ngươi không cảm thấy nhiều linh thạch thì dễ làm việc hơn sao?” Công Tôn Tùy nhếch môi, sau đó hoàn toàn hồi phục bình thường, cả đáy mắt cũng lóe tia sáng lạnh.

Công Tôn Tùy không phải là sư đệ của Diệp Vu Thời, Công Tôn Tùy là đệ tử nhập môn thứ hai của La Thanh, cho nên nói ra thì Công Tôn Tùy mới là sư huynh của Diệp Vu Thời. Nhưng xưng hô ‘Diệp sư huynh’ này đối với đám người bọn họ không chỉ đơn giản mang hàm nghĩa sư huynh, mà là tượng trưng cho thân phận của Diệp Vu Thời trong tất cả mọi người.

“Tư quân? Ý đồ của Công Tôn ngươi thật lớn.” Diệp Vu Thời gõ lên bàn, nụ cười ôn hòa nhưng đáy mắt lại mang tia sáng lạnh.

“Cần gì nói là tư quân chứ? Chúng ta đây là để tăng cường lực lượng Côn Luân mà hiến ra một phần lực của mình. Không quá năm năm đại lục Cửu Châu nhất định có chiến loạn. Hiện nay Côn Luân nhân tâm bất hòa, lực lượng chúng ta có thể nắm giữ chỉ có hạn, sao không nhân cơ hội này tự tạo ra một nhánh quân đội cho mình? Tuy chúng ta tập kết là tản tu, nhưng tản tu không môn không phái, về sau quy thuộc chúng ta không phải đồng nghĩa quy thuộc Côn Luân sao?” Đáy mắt Công Tôn Tùy nhàn nhạt nổi sóng.

“Diệp sư huynh, loạn thế sắp đến, ngươi không thể chỉ cầu Côn Luân đúng không? Cho dù chỉ cầu Côn Luân, ngươi cũng nên có lực lượng tương ứng đủ bảo toàn Côn Luân chứ?”

“Vậy ngươi dám không?” Diệp Vu Thời thờ ơ nhìn Công Tôn Tùy.

“Có gì không dám?” Công Tôn Tùy trảm đinh chặt sắt, ánh mắt sáng rực nói: “Chỉ là như thế, chúng ta không có khoáng mạch của mình… linh thạch huấn luyện quân đội, vật tư, trang bị là một vấn đề.” Nói đến đây Công Tôn Tùy nhíu mày.

Diệp Vu Thời nhếch môi nói: “Lấy chiến dưỡng chiến.”

Công Tôn Tùy trợn to mắt nói: “Lấy chiến dưỡng chiến? Chẳng lẽ đại lục Thanh Hoa đã loạn rồi sao?”

Diệp Vu Thời lắc đầu: “Không, là đi đại lục Hoang Mạc. Ma tộc hiếu chiến, đại lục Hoang Mạc hiện nay khói lửa khắp nơi, chúng ta đến đại lục Hoang Mạc chen một chân, có lợi hơn khuấy nước đục ở Cửu Châu.”

“Nhưng ma tộc bài xích nhân tộc còn nhiều hơn yêu tộc. Nguyên tốp nhân tộc lớn như chúng ta qua đó chỉ sợ sẽ bị vây công.” Công Tôn Tùy nhíu mày nói.

“Ai bảo chúng ta là một tốp lớn tu sĩ nhân tộc?” Diệp Vu Thời nhướng mày.

Công Tôn Tùy không hiểu, suy nghĩ một chút thì giật mình kinh sợ.

Cuối cùng hắn không thể giữ vẻ mặt nghiêm túc được nữa: "Lẽ nào ý của ngươi là chúng ta còn triệu tập một tốp ma tu! Tạo thành nhánh quân đội chứa hai tộc nhân ma?" Ba ngàn năm nay, ba đại lục bị ngăn trở, đừng nói tin tức qua lại, một vài tu sĩ trẻ tuổi sợ là nghe cũng chưa từng nghe đến hai đại lục khác. Mà người biết những thứ này, chưa từng nghĩ qua nạp yêu tu hay ma tu cho mình dùng. Mà Diệp Vu Thời lại phát hiện trận truyền tống đến đại lục Thanh Hoa, hơn nữa còn cho hắn biết họ đã có một đội ngũ toàn bộ là trận pháp sư ở đại lục Thanh Hoa… hiện tại hắn lại còn dám duỗi tay về ma tu nữa?

Diệp Vu Thời lúc này đang nhớ đến một câu nói của Phương Khác, giữa ba tộc nhìn như mâu thuẫn rất sâu, thực chất chẳng qua cũng giống như cạnh tranh tài nguyên giữa các môn phái như Côn Luân Thái Hành vậy thôi, còn lâu mới đạt đến mức độ thù hận chủng tộc.

"Có gì không thể? Ta từng lấy được một thẻ ngọc, một tu sĩ tên là Thanh Lĩnh tản nhân đã dự báo rằng 'tam tộc vốn cùng nguồn gốc, không quá ngàn năm tu tiên giới ta tất sẽ nghênh đón thời đại tam tộc hỗn cư.' Nếu đã thế, chúng ta chẳng qua chỉ vì Côn Luân thay đổi trước một bước mà thôi." Diệp Vu Thời nói.

Sắc mặt Công Tôn Tùy dịu đi, lát sau lại giật mình nói: "Thanh Lĩnh tản nhân? Ngươi nói là Thanh Lĩnh tản nhân?"

"Sao?" Diệp Vu Thời lấy thẻ ngọc của Thanh Lĩnh tản nhân giao cho Công Tôn Tùy. Trong bí cảnh Côn Luân hắn ngẫu nhiên phát hiện chỗ tọa hóa của Thanh Lĩnh tản nhân, đạt được một chiếc nhẫn Nạp Hư, những thứ trong nhẫn Nạp Hư cái nào cũng bất phàm. Từ ghi chép trong thẻ ngọc của Thanh Lĩnh tản nhân biết được, ông ta vân du tứ hải, gần như đã đặt chân lên khắp ba đại lục, cuối cùng dường như đột phá nhưng không thành công, lại bị cuốn vào sơn động trong bí cảnh Côn Luân tọa hóa. Sau Diệp Vu Thời kiểm chứng mấy phen mới biết Thanh Lĩnh tản nhân là đệ nhất cao thủ trên Thiên bảng.

Công Tôn Tùy xem xong, sắc mặt đặc biệt: "Ngươi biết Thanh Lĩnh tản nhân là ai không?"

"Thanh Lĩnh tản nhân chính là đệ nhất cao thủ trên Thiên bảng của tản tu,

ông ta cũng là người có tu vi cao nhất trong số tu sĩ đại lục Cửu Châu hơn ba ngàn năm nay, đã đến kỳ độ kiếp. Tu vi này chỉ là tu vi của ông mấy trăm năm trước, nhưng đại khái hơn hai mươi năm trước không biết vì nguyên nhân gì mà tọa hóa ở bí cảnh Côn Luân." Diệp Vu Thời nói.

Vẻ mặt Công Tôn Tùy đã hồi phục bình thường: "Đúng rồi, nhiều năm như thế không có bất cứ tin tức gì, cũng không nghe đồn có phi thăng hay không, thì ra đã tọa hóa rồi."

Cao thủ đệ nhất bảng chữ Thiên, vậy mà đã tọa hóa. Hơn nữa còn ở trong bí cảnh Côn Luân. Nếu bị người khác biết, vậy rất bất lợi cho Diệp Vu Thời. Thứ tu sĩ kỳ độ kiếp lưu lại đương nhiên rất hấp dẫn.

Diễn võ tràng của đại hội Cửu Châu, nằm trong một sơn cốc, lúc này không ít tu sĩ đến để rút thăm đối thủ đối chiến ngày mai. Phương Khác cũng nằm trong số đó, cùng y tới còn có một cái đuôi – Huyền Dung.

Phương Khác đứng xếp hàng rút thăm, Huyền Dung lại nhìn chằm chằm trụ tròn vô cùng to lớn ở cạnh đó. Trên trụ tròn khắc không ít phù văn, nhưng khác với phù văn bình thường. Phật tu gọi là kinh văn. Trên trụ tròn không ngừng ẩn hiện tên của người tham gia tỷ thí. Sau đó tùy cơ đảo loạn, xác định ra đối thủ.

Phương Khác nhìn Huyền Dung vô cùng hiếu kỳ kia, thầm thở ra một hơi. Nàng ta không lải nhải trước mặt y, không cho y coi sắc mặt thật là quá tốt. Y không biết sao Huyền Dung lại có nhiều lời nói hoài không hết như thế, hơn nữa đối xử với y hệt như con nhím, luôn muốn chọt y vài cái.

Thiên Sơn, Cổ Sát tự, Lục Căn tự, Tổ Sơn tự, Như Thị quán. Còn có tứ đại thế gia còn sót lại hiện nay, và một vài cửa hàng lớn đều là người cạnh tranh cường đại. Nhưng trận mô phỏng lại chỉ có năm phần, chỉ có một nửa môn phái được như nguyện. Huống chi, nếu có thể lũng đoạn không phải càng tốt hơn? Không biết phái Thái Hành sẽ ra giá thế nào?

Sân đấu giá đại hội Cửu Châu cũng có giới hạn số người, trừ khi y so võ dành được thứ hạng cao, hoặc đi theo người có linh thạch vào? Được rồi, y đại khái đã hiểu nhiệm vụ này rồi, tuyệt đối không phải là để y mua trận truyền tống về. Nếu không y chỉ cần thêm giá là được. Cho nên hiện tại là trộm hay cướp? Phương Khác đánh giá võ lực của mình một chút, hai quyền khó địch bốn tay, y vẫn nên dùng trí thì thỏa đáng hơn.

“La Thiếu Loan, ngươi nhìn người đó.” Huyền Dung nói, ngữ khí kinh ngạc.

Phương Khác nhìn theo hướng Huyền Dung chỉ, bất giác chớp mắt, cái người tay cầm kiếm được một đám vây lấy không phải chính là người quen cũ ‘của y’ sao?

Từ đầu đến chân đều là linh khí, một thân hoa phục, trên mặt mang theo nụ cười khinh đời cợt nhã. Sau đó được một đống tu sĩ đồng dạng từ đầu đến chân đều viết đến cướp ta đi ta là dê béo vây lấy. Toàn bộ là công tử bột.

Phương Hiền Hoa.

Quả thật là người quen, Phương Khác nghĩ, hung nguyên tạo thành tính cách âm trầm của ‘Phương Khác’ xuyên suốt từ thời ấu thơ đến thiếu niên. Đủ để viết thành một câu chuyện không thể không nói giữa ta và Phương Hiền Hoa.

“Sao thế?” Phương Khác hỏi Huyền Dung, lẽ nào Huyền Dung quen Phương Hiền Hoa?

“Người đó chính là đối thủ trận đầu tiên của ngươi, ta thấy trên trụ tròn. Chính là tên hòa thượng rất cao đó.” Huyền Dung đáp.

Hóa ra Huyền Dung không phải đang nói Phương Hiền Hoa, quả nhiên hòa thượng rất cao kia cũng ở bên đó, chẳng qua Phương Khác chỉ thấy đám người Phương Hiền Hoa. Hòa thượng đó là tên phật tu cao tu tràn đầy cơ bắp đứng cạnh phật tu thanh tú lúc trên phi thuyền. Tên là, Trụ Không.

Huyền Dung quay đầu lại đánh giá Phương Khác từ đầu đến chân, vì chênh lệch chiều cao, nàng không thể không ngẩng đầu lên nhìn Phương Khác. Huyền Dung hếch cằm nói: “Nếu ngươi đã chiếm vị trí của Huyền Kiếm môn ta, thì không cho phép ngươi làm Huyền Kiếm môn ta thất bại, nếu ngươi thua, ta sẽ không dễ dàng tha cho ngươi.”

------oOo------

Chương 76: Đại hội Cửu Châu 4

Phương Hiền Hoa thật sự sẽ có một ngày trở thành người sáng tạo ra kiếm quyết thuộc về mình sao? Hay người này luôn giả vờ? Phương Khác lắc đầu, không phải giả vờ.

Phương Hiền Hoa hình như có cảm giác, nhìn qua phía Phương Khác. Hồi lâu sau không nhìn ra được cái gì, cuối cùng nghi hoặc nhìn Phương Khác, nhíu mày.

Phương Khác thu tầm nhìn lại, cầm bốn lá thăm trên tay, nhìn trụ tròn. Ngày mai là sơ thí, mỗi người đều có bốn vòng tỷ thí, người thắng cả bốn vòng có thể vào vòng sau. Vòng đầu tiên của y chính là Trụ Không, trận đấu thứ hai, thứ ba là người lạ, trận thứ ta là… Trần Phủ.

Phương Khác nhớ tới hòa thượng thanh tú có ánh mắt như dã thú kia. Gã chính là Trần Phủ, gã và Trụ Không đều là phật tu của Cổ Sát tự, vì thế chiếu theo quy định của đại hội Cửu Châu, đệ tử môn hạ của chủ nhà tham gia đại hội Cửu Châu sẽ được thêm vài người, nhưng phải bắt đầu từ sơ thí.

Nghĩ nghĩ, Phương Khác ra bên ngoài sơn cốc. Huyền Dung lập tức đi theo.

“Cược đi, cược đi, tỷ lệ…” Ngoài sơn cốc bày không ít điểm đặt cược xây dựng tạm thời. Những cái này toàn do các cửa hàng lớn mở ra, uy tín cũng được bảo đảm.

Nhưng ngày mai mới là sơ thí, cho nên không mấy náo nhiệt lắm. Chẳng qua… mí mắt Phương Khác giật giật. Trên mảnh vải dài dài viết tỷ lệ đặt cược, y nhìn thấy ba chữ La Thiếu Loan, vị trí còn rất bắt mắt. Thứ tự đối chiến mới vừa ra, điểm đặt cược đã nhanh chóng phản ứng. Tốc độ này…

Vị trí thứ hai đếm xuôi, La Thiếu Loan đấu Trần Phủ, tỷ lệ chọi thắng bại của trận này phân biệt là, năm, bốn, một, phải khoa trương cỡ nào mới có thể chênh lệnh như vậy chứ?

Phương Khác nhìn kỹ, tỷ lệ chọi chênh lệnh như thế phần lớn đều có quy luật. Bình thường đều là phật tu của Cổ Sát tự đối chiến với tu sĩ bình

thường, tỷ lệ chọi cực kỳ chênh lệch. Còn lại là một vài tu sĩ của tứ đại thế gia.

Nhưng tên của y có thể vinh quang ở vị trí thứ hai, Trần Phủ này quả thật không phải nhân vật đơn giản.

Huyền Dung đương nhiên cũng thấy được tỷ lệ chọi chênh lệch, sắc mặt rõ ràng rất khó coi. Cho dù nàng có ghét La Thiếu Loan thế nào, nàng cũng hy vọng La Thiếu Loan có thể thắng. Kết quả sơ thí đã gặp phải đối thủ lợi hại như vậy.

"Đạo hữu, có muốn đặt cược không?" Người đó thấy Phương Khác rất có hứng thú liền tiến tới hỏi.

Phương Khác dứt khoát gật đầu, đến trước sạp nói: "Đặt cược nhiều nhất là bao nhiêu linh thạch?"

"Cái này không có hạn chế, đương nhiên là đạo hữu muốn cược bao nhiêu thì cược bấy nhiêu." Khuất Bắc cười nói, người này chẳng lẽ định đặt một món lớn?

Phương Khác lập tức cười híp mắt, lấy ra một túi chứa đồ: "Năm ngàn linh thạch tiêu chuẩn, đặt La Thiếu Loan thắng."

Tiếc rằng không có mang theo nhiều linh thạch đến đây, Phương Khác lập tức cảm thấy luyến tiếc. Trên người y chỉ còn nhiêu đây linh thạch, y nhất định sẽ thắng, cho dù là vì linh thạch. Tỷ lệ chọi cao như thế không nhân cơ hội hốt một mớ thì về sau nhất định sẽ hối hận. Trước cứ đặt rồi nói sau.

"Hả?" Khuất Bắc giật mình: "Đạo hữu, ngài phải suy nghĩ rõ ràng, Trần Phủ này là phật tu của Cổ Sát tự, mà La Thiếu Loan chỉ là một tu sĩ vô danh, Trần Phủ đã là tu sĩ kim đan, La Thiếu Loan chỉ mới hậu kỳ trúc cơ thôi."

Huyền Dung trước là giật mình, ánh mắt nhìn Phương Khác có thêm mấy phần đánh giá. Sau đó nghe Khuất Bắc nói lại nhịn không được bật cười.

"Sao ngươi biết La Thiếu Loan là hậu kỳ trúc cơ." Phương Khác khẽ nhướng mày, y đến chỗ này mới một ngày rưỡi, sao tu vi của y đã bị bại lộ

rồi?

“Hê, cửa hàng chúng tôi đối với mỗi tu sĩ tham gia đều điều tra một phen, tuyệt đối là tình báo đệ nhất, chính xác đảm bảo, bên trong có đánh giá chuẩn xác nhất về các phương diện của tu sĩ La Thiếu Loan. Đạo hữu có muốn một phần không? Một khối linh thạch tiêu chuẩn một phần.” Khuất Bắc lập tức cười híp mắt nói.

“Không cần đâu, ta nghĩ ta rõ ràng hơn các người, ta đặt La Thiếu Loan thắng, năm ngàn linh thạch tiêu chuẩn.” Phương Khác đẩy linh thạch tới trước.

Khuất Bắc nhìn Phương Khác, cảm thấy câm nín, rõ ràng xem Phương Khác là tên ngốc đến tặng linh thạch.

“Được rồi, vậy đạo hữu đăng ký đi.” Khuất Bắc vừa nói vừa đưa thẻ ngọc cho Phương Khác: “Cái này coi như ta tặng ngài.”

Vừa thấy cái tên mà Phương Khác viết xuống, La Thiếu Loan, Khuất Bắc lập tức ngốc lăng, khi ngẩng đầu nhìn lên, Phương Khác và Huyền Dung đã đi được một đoạn rồi.

“Này, ở đâu ra ngươi có nhiều linh thạch như thế?” Huyền Dung đột nhiên nói, ngữ khí hơi chói.

Phương Khác hơi nhíu mày, nói: “Tại sao ta không thể có nhiều linh thạch như thế?”

“Vì…” Huyền Dung lại đột nhiên nghèo từ, đối với nàng, Phương Khác tướng mạo khó coi, trên người trừ thanh kiếm và nhẫn Nạp Hư trên tay ra thì không còn thứ gì giá trị. Dù sao nàng cảm thấy Phương Khác không nên có nhiều linh thạch như thế. Năm ngàn linh thạch đối với nàng đã là con số rất nhiều.

Mà Phương Khác lại vì mặt mũi đi đặt cho mình năm ngàn linh thạch, căn bản không cần phải lãng phí linh thạch như thế. Lúc Khuất Bắc nói Trần Phủ là tu sĩ kim đan Huyền Dung đã không ôm bao nhiêu hy vọng với việc Phương Khác thắng.

Nhưng lúc này đối diện ánh mắt Phương Khác, Huyền Dung lại cảm thấy

chột dạ, cứ như nàng đã hỏi sai.

Nghĩ đến đây Huyền Dung hung tợn trừng Phương Khác một cái, rồi trở về trước.

Nhìn theo bóng lưng Huyền Dung đi, Phương Khác thở ra nhẹ nhõm. Cuối cùng không cần bị theo sát nữa, thật không thoải mái.

Phương Khác chậm rãi đi về tu thất mà họ trọ.

Đợi sau khi vào cấm chế do tu sĩ bên mình thiết lập, Phương Khác mới thầm gọi Thái A.

“Chuyện gì?” Thái A xa xăm nói, sau đó phất tay áo muốn ném Phương Khác lên võ đài tiến hành huấn luyện mỗi ngày.

“Gần đây ngươi sao rồi?” Phương Khác lại trực tiếp tiến tới nắm tay Thái A hỏi. Gần đây Thái A vô cùng bất thường. Lúc trước mỗi ngày huấn luyện y, khi ném y lên võ đài Thái A còn sẽ nói với y vài câu, hoặc là về biến hóa bên ngoài, hoặc người nào đó mà Phương Khác gặp, hoặc thứ hắn không thể lý giải. Nhưng gần đây Thái A nhìn cũng không nhìn y, chỉ trực tiếp ném y lên võ đài. Hôm nay nếu không phải y chủ động gọi hắn, đại khái lại không thể gặp mặt.

“Ngô cần nghỉ ngơi dưỡng sức.” Thái A nhẹ nhàng nói.

“Không có chuyện gì chứ? Du ký cũng không cần nữa?” Phương Khác không tin lời này.

“Không sao.” Nói xong Thái A hất tay Phương Khác ra.

Phương Khác chau mày, sau đó đã ở trên võ đài. Cái này mà không sao chỗ nào? Rõ ràng là có sao. Tuy nghi hoặc, nhưng lúc này Phương Khác đã bình tĩnh lại, đối phó với đối thủ xuất hiện trên võ đài.

… Tu sĩ trên võ đài bị Phương Khác một kiếm chém đầu.

Hiện tại đối phó với con rối hoặc ‘tu sĩ’ trên võ đài, y cảm thấy không còn khó khăn như trước nữa. Nhìn tu sĩ mặc giáp đó hóa thành linh quang, Phương Khác mỉm cười, y nghĩ cuối cùng y đã hiểu tại sao y luôn cảm

thấy không đúng rồi. Đối chiến với y trên võ đài này bất luận là con rối hay tu sĩ, bọn họ dường như đều chỉ có một kiểu cố định. Chiêu số cố định chỉ cần tìm được sơ hở, thì có thể dễ dàng đánh bại.

Phương Khác vừa mới thở ra, người xuất hiện trước mắt lại khiến y giật mình.

Thái A đứng thẳng tắp như cây tùng trước mặt Phương Khác.

"Hôm nay nhữ chắc phát giác được linh lực trong đan điền có cảm giác muốn sục sôi, nhữ nên nhanh chóng tìm chỗ bổ sung linh lực, bế quan kết đan."

Phương Khác gật đầu: "Gần đây ta mơ hồ có cảm giác đột phá, nhưng đều bị ta áp chế, đột phá quá nhanh, ta sợ căn cơ không vững. Nhưng cũng đến lúc bế quan rồi." Chẳng qua, phải sau khi y cùng Diệp Vu Thời đến phàm giới đã. Y cũng không biết y kết đan cần bao nhiêu thời gian. Có tu sĩ kết đan chỉ một ngày, có vài tu sĩ lại tốn thời gian rất dài.

Cái hẹn mười ngày, y đã thả bồ câu Diệp Vu Thời, cái hẹn đến phàm giới y không thể lại nuốt lời nữa.

"[Tứ Phương Hư Hóa trận] này đối với nhữ đã không còn tác dụng gì lớn. Về sau cũng không cần đến nữa." Thái A nói.

Hóa ra võ đài này gọi là Tứ Phương Hư Hóa trận, Phương Khác nhíu mày, thuận tiện dò hỏi một phen.

Thái A nhìn Phương Khác một cái mới chậm rãi nói: "Nếu nhữ đã biết hư hóa, vậy muốn lý giải Tứ Phương Hư Hóa trận cũng không khó…"

Hóa ra Tứ Phương Hư Hóa trận này chính là tại thức hải hư hóa ra tu sĩ từng đấu pháp với ngươi trước đó. Nhưng nếu là vậy, công pháp của tu sĩ đó tuy không đổi, nhưng tu vi đều dao động ở rìa kim đan. Hơn nữa chiêu thức không linh hoạt như người thật sử dụng.

Cho nên, hiện nay Phương Khác sắp đột phá kim đan, trận pháp này đối với Phương Khác đã không còn thích hợp.

Nhưng Phương Khác lại nghĩ đến chỗ khác. Tu sĩ hư hóa ra nhất định là tu

sĩ mà người thi pháp từng đối chiến, cho nên hơn ba ngàn năm trước Thái A vậy mà đối chiến với nhiều tu sĩ như vậy sao? Hay là chủ nhân khi đó của Thái A đối chiến với những người này? Trong những tu sĩ này có kiếm tu, phật tu, con rối, có nhân tộc, yêu tộc, ma tộc. Có thể thấy năm đó tu sĩ này đặt chân đến rất nhiều nơi.

"Nhữ không cần nghĩ nữa, ngô chính là linh kiếm. Linh kiếm của kiếm chí tôn Thái A." Thái A đột nhiên lạnh lùng nói, khí thế toàn thân đều phóng ra, đè ép Phương Khác. Thái độ cao ngạo liếc mắt thể hiện hoàn toàn.

Phương Khác cảm thấy hô hấp khó khăn. Lại là cảm giác nghẹn khuất không thể phản kháng này. Nhưng lần này y chỉ nhếch môi cười.

"Thái A, ngươi đang tức giận… sau khi ngươi xem qua cuộn tranh đó thì đã trở nên không bình thường." Câu này Phương Khác nói rất khẳng định. "Nhưng ngươi đã bắt đầu có cảm xúc rồi đó."

Phương Khác híp mắt, hàm răng trắng loe lóe.

Thái A lại ngẩn ngơ, hắn đang tức giận? Hắn có cảm xúc rồi? Thái A thu lại uy áp, chỉ dùng đôi mắt ảm đạm nhìn Phương Khác.

Sau đó nói: "Cái gì là tức giận, cái gì là cảm xúc?"

Thái A hỏi đương nhiên như thế, một chút cũng không cảm thấy vấn đề của mình có gì không ổn.

Phương Khác lập tức ngốc lăng. Gương mặt không biểu cảm, còn có ngữ điệu không nhấp nhô của Thái A, khiến y không cách nào phán đoán cảm xúc của hắn. Nhưng Phương Khác có thể xác định rằng, Thái A quả thật không biết.

Y vốn cho rằng Thái A chỉ không hiểu nhân tình thế thái lắm. Nhưng không ngờ… lại là thế này.

------oOo------

Chương 77: Đại hội Cửu Châu 5

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghĩ nghĩ, Phương Khác nói: “Cảm giác vừa rồi của ngươi chính là tức giận.”

“Đó là sát khí.” Thái A nói.

Phương Khác bẹt môi: “Vì tức giận, cho nên phóng sát khí.”

Thái A cũng mím môi, so với trước kia bớt đi mấy phần cứng nhắc, nhưng trông vẫn rất không hài hòa. Hắn nói chậm lại: “Là vì ngô muốn tấn công nhữ, mới có sát khí.”

Nhìn Thái A, Phương Khác câm nín nghẹn họng, hồi lâu mới nói: “Ngươi muốn tấn công ta lẽ nào không phải vì tức giận sao?”

“Muốn tấn công thì tấn công thôi, liên quan gì đến tức giận?” Thái A hỏi ngược lại.

“Vậy tại sao ngươi muốn tấn công ta?” Phương Khác hỏi.

“Ngô không biết.” Thái A dường như hơi khó hiểu, suy tư một lát mới nói.

Lúc này, Phương Khác thật sự câm nín nghẹn họng, bất đắc dĩ gãi đầu, nhìn võ đài trước mắt hóa thành linh quang tản đi, trước mắt lại là biển hoa quen thuộc.

“Ngô không biết tại sao nhữ cự tuyệt kết khế với ngô, cũng không biết tại sao lúc đó nhữ nguyện ý dùng một nửa huyết mạch năm mươi tộc bảo ngô cứu Diệp Vu Thời, lại không biết tại sao lòng phòng bị của nhữ với ngô càng lúc càng mỏng. Ngô không phải linh kiếm của nhữ, có liên quan gì đến nhữ?” Đáy mắt Thái A không có chút ánh sáng nào.

Phương Khác mấp máy môi, lời này Thái A nói rất bình thản, hắn là thật sự đang nghi hoặc. Hơn nữa là nghi hoặc không có cảm xúc nào khác. Y nên nói gì đây? Nói tất cả đều là tình cảm? Nhưng ngay cả tình cảm Thái A đều không thể lý giải được. Hóa ra linh kiếm là thế này sao?

“Nhữ nhìn biển hoa này, màu sắc có phải càng lúc càng nhạt không.”

Khi bên tai truyền đến câu nói này, Phương Khác mở mắt đã ở trong tu thất. Sau đó bất luận gọi Thái A thế nào đều không có một chút phản ứng.

Mang Thái A ra khỏi di phủ. Phương Khác mím môi, y không biết năm đó nếu Phương Minh Viễn đã xây dựng liên hệ cho họ thì tại sao không mang Thái A ra khỏi di phủ luôn? Mà tại sao Thái A sau khi thấy cuộn tranh của Phương Minh Viễn, lại bắt đầu trở nên trầm mặc. Vốn cho dù Thái A ít nói, nhưng ít nhất đối với ngoại giới cũng rất quan tâm, nếu không sẽ không thường xuyên xuất thần nhập quỷ thỉnh thoảng lải nhải vài câu bên tai y. Cũng sẽ không nói muốn xem thẻ ngọc du ký này nọ.

Mà Thái A hiện tại, dường như càng lúc càng thờ ơ với ngoại giới.

Miệng của Thái A cũng quá khó cậy rồi nhỉ? Gần ba năm trời mà y không moi được một câu nào hữu dụng từ miệng Thái A. Tất cả mọi chuyện về Thái A, đến hiện tại y cũng chỉ biết một phần mà thôi. Mà nội tình của y… trừ việc xuyên việt, Thái A biết tất cả đúng không?

Phương Khác âm thầm ra quyết định, sau khi đột phá kim đan, bất luận thế nào y cũng phải đến di phủ một chuyến.

Một nơi tối tăm đưa tay không thấy năm ngón, đột nhiên sáng lên. Viên đá mỹ lệ trên trụ tròn tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Giờ phút này, xuất hiện trước mắt là một gian đại điện. Đỉnh điện cực cao, cũng rất trống trải. Phù điêu mỹ lệ, bố trí xa hoa, còn có phía cuối đại điện, thuận theo bậc thang lên một bệ tròn, năm cái đỉnh lớn ba chân hai tai vây quanh đài tròn đó. Phía trên đỉnh là phù văn bay vòng vòng, trong năm đỉnh có các ngọn lửa hình thái màu sắc khác nhau. Đây chính là một trận pháp, dưới đất còn có rất nhiều rãnh, trong rãnh khảm cực phẩm linh thạch.

Giữa trận pháp này là một thanh trường kiếm màu bạc có vết máu, trường kiếm nằm ngang lơ lửng giữa trận pháp.

Trên trường kiếm là một người ngồi khoanh gối, tóc dài màu bạc, giữa trán là đường vân màu máu quái dị, chính là Thái A.

Thái A duỗi tay ra, tách. Một đốm lửa nhỏ lập tức đáp lên mu bàn tay Thái A, rồi cháy bùng lên. Thái A thờ ơ nhìn nhưng không rút tay lại. Không

bao lâu trên mu bàn tay có thêm bốn đốm lửa khác nhau, tay Thái A dần hiện ra một vùng màu xanh trắng, cho đến khi mu bàn tay như bị cháy khét, Thái A mới rút tay về.

Thoáng cái tay đã hồi phục lại nguyên dạng, chỉ là Thái A có vẻ suy yếu đi vài phần.

Năm đỉnh này bày thành Ngũ Hành Thần Hỏa đại trận, không phải ba ngàn năm trước đã có. Mà hơn mười năm trước, Phương Minh Viễn tiến vào di phủ đã lưu lại.

Nhân yêu ma ba tộc, tình cảm. Thái A ngẩng đầu, hắn không hiểu, Cốc Lương Thương không hiểu, Phương Minh Viễn cũng không hiểu. Nhưng Cốc Lương Thương có, Phương Minh Viễn cũng có, chỉ duy hắn không có.

Không hiểu, không có, đều không quan hệ. Đây là nhược điểm của nhân tính, có tình cảm rồi thì có chỗ đột phá.

Hôm sau.

“Huyền huynh, Huyền Kiếm phái của ngươi thật sự thời vận không tốt số mạng không hay. Mỗi lần đại hội Cửu Châu đều không qua nổi sơ thí, theo ngu kiến của lão đạo, Huyền Kiếm phái ngươi nên nhân còn sớm gia nhập Sở Kiếm môn đi. Ha ha.” Ở gần phần cuối của đài quan sát trên cao, Huyền Cực ngồi trên vị trí của Huyền Kiếm môn, bên cạnh là chưởng môn của những môn phái khác tại dãy núi Hoành Đoạn. Mà Sở Kiếm môn lại là một môn phái kiếm tu cỡ vừa của dãy núi Hoành Đoạn, nghe Lý Hiên nói thế, Huyền Cực còn chưa mở miệng, Huyền Dung đứng sau lưng ông đã nhịn không được.

“Đừng cho rằng môn phái của các người bám lấy Sở môn làm tay… ưm.” Chữ sai còn chưa nói ra miệng, Huyền Dung đã bị Khổng Du Thanh bịt miệng, kéo ra sau lưng.

“Lý chưởng môn, sư muội tính cách hơi bộp chộp. Nhưng sơ thí lần này còn chưa ra kết quả, Lý chưởng môn nói vậy còn hơi sớm đó.” Khổng Du Thanh nói đến đây, mỉm cười. Môn phái của Lý chưởng môn này luôn bất hòa với Huyền Kiếm môn của họ, bình thường xung đột không ngừng.

“Tiểu bối, ta đang nói chuyện với sư phụ các ngươi, khi nào thì đến phiên các ngươi lên tiếng.” Lý chưởng môn sầm mặt, lạnh lùng nói.

“Ôi, hai lão huynh, xem tỷ thí đi. Mọi người đều thuộc dãy núi Hoành Đoạn, dĩ hòa vi quý thôi.” Vương chưởng môn bên cạnh giảng hòa.

“Hừ, ta là hảo ý khuyên giải đệ tử môn hạ của Huyền huynh, lần này vẫn uổng công ba phái cùng tiến cử mới có tư cách tham gia đại hội Cửu Châu, vậy mà ngay trận đầu tiên đã gặp phải đệ tử Cổ Sát tự, tuy Trụ Không đó chẳng qua là hậu kỳ trúc cơ, nhưng là tu sĩ luyện thể. Mà đối thủ trận thứ tư lại là đệ tử nhập môn của cao tăng Cổ Sát tự Trần Phủ.” Lý chưởng môn nói, đáy mắt thoáng qua khoái ý. “Thế mà Huyền huynh đến lúc này vẫn nhàn nhã ngồi trên đài quan sát để xem vòng tỷ thí thứ tư. Theo ta thấy, hôm nay Huyền huynh không thể thấy La Thiếu Loan đồ bỏ đó xuất hiện ở chỗ này đâu.”

Đài quan sát này là bố trí cho vòng cuối cùng, cũng có nghĩa là chỉ có thể xem vòng tỷ thí thứ tư của tu sĩ, chỉ có tu sĩ thắng ba vòng trước mới có thể đến diễn võ tràng này tỷ thí.

“Lý huynh không cần lo lắng, Thiếu Loan nhất định sẽ tới đây so cao thấp với Trần Phủ đệ tử nhập môn của cao tăng.” Huyền Cực nói, đệ tử phái Côn Luân phái tới, sao có thể phái ra một đệ tử ngay cả sơ thí cũng không qua được? Chẳng qua… sao lại gặp phải Trần Phủ chứ? Qua nghe ngóng của ông, Trần Phủ này thực sự lợi hại. Thôi thôi thôi, chỉ cần lần này Huyền Kiếm môn có thể ngồi trên đài quan sát này nhìn thấy danh hiệu của bổn phái thì đã không tệ, hơn nữa nếu thua dưới tay Trần Phủ thì truyền ra ngoài vẫn dễ nghe hơn.

Huyền Dung gạt tay Khổng Du Thanh ra, hung hăng đá Khổng Du Thanh một cái, trong lòng thì bắt đầu lo lắng.

“Sư huynh, huynh nghĩ chúng ta thật sự đợi ở đây không sao chứ? Chúng ta có cần đi xem La Thiếu Loan thi đấu không?”

“Muội cứ yên tâm đợi đi, nếu La Thiếu Loan có thể thắng, chúng ta ở đây thì có thể thấy y bước lên tỷ thí. Nếu cả ba trận đầu y cũng không thắng nổi, chúng ta cần gì phải đi xem?” Khổng Du Thanh thờ ơ nói, nhưng bàn tay dưới tay áo lại siết chặt thành nắm đấm. Nghĩ không thông, hoàn toàn nghĩ không thông, hắn lúc trước xuất phát từ lễ tiết không dùng linh lực

thăm dò tu vi của La Thiếu Loan. Hôm nay từ miệng sư muội mới biết La Thiếu Loan đó chỉ là tu sĩ hậu kỳ trúc cơ. Chỉ là tu sĩ hậu kỳ trúc cơ! Rốt cuộc sư phụ đang nghĩ gì.

Nửa tháng trước hắn đã kết đan thành công, nhưng sư phụ lại bảo hắn giấu các sư đệ sư muội trong môn phái, nói với bên ngoài rằng hắn kết đan thất bại. Tìm La Thiếu Loan đến tham dự đại hội Cửu Châu, hắn vốn cho rằng tu vi của La Thiếu Loan ít nhất phải ở trên hắn. Ai ngờ lại là thế này.

Trong mắt Khổng Du Thanh tràn đầy nghi hoặc.

Dưới đài tỷ thí ở xa, lại xuất hiện một thoáng ngưng đọng, sau đó chính là tiếng kêu la than thở.

“Má ơi, lão tử thế mà lại đi đặt năm mươi linh thạch cho tên ngốc đó. Bây giờ đổ sông đổ biển hết rồi.”

“Ta cũng vậy thôi, tên ngốc Cổ Sát tự này nhìn thì không tồi, sao lại thua cơ chứ? Quá đáng tiếc, chỉ kém một chiêu.”

Trụ Không chắp hai tay thành chữ thập, thi lễ với Phương Khác. Trong mắt người ngoài gã chỉ thua một chiêu, nhưng tự gã hiểu, gã thua triệt để. Kiếm tu này quả thật lợi hại. Có thể dùng một kiếm phá khí Kim Cương của gã. Còn chiêu cuối cùng kia, nhìn thì như hai người họ giằng co không ngừng, gã cũng giữ được mạch môn của Phương Khác. Nhưng gã biết nếu kiếm tu này phóng kiếm khí ra lòng bàn tay gã đã không giữ được.

Người này che giấu thực lực.

Phương Khác cười cười nói một câu khiêm nhường rồi đi xuống đến sân đấu tiếp theo.

Một tu sĩ diện mạo thanh tú mặc đạo bào xanh trúc đứng dưới đài, đưa tay hất tóc bên má, nhìn Phương Khác lầm bầm: “Tìm được ngươi rồi.”

------oOo------

Chương 78: Đại hội Cửu Châu 6

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Trận tiếp theo là đến hảo đồ đệ nhà ngươi rồi, đối thủ là đệ tử nhập môn của Bát Thiên. Đệ tử nhập môn của cao tăng đó.” La Thanh nhướng mày, Phương Khác này rút được ‘thăm tốt’ lắm, Bát Thiên sở trường là âm công, Trần Phủ cũng là tinh anh.

“Cao tăng? Hừ, gia còn là cao nhân đây. Đi, đi xem thử.” Trí Tiêu phất tay áo đi ra ngoài.

La Thanh thấy thế cũng đi theo, đúng lúc thấy Diệp Vu Thời và Hộ Lạc sóng vai mà tới. Sắc mặt La Thanh lập tức biến đổi, quả nhiên cái tên Trí Tiêu hiếm khi mang đầy hàm ý quay đầu nhìn ông một cái, rồi cao giọng nói: “Đi, đi xem so võ với sư thúc.”

Một hàng bốn người xuống núi. Giữa đường lại gặp đám người Tiêu Xương Thu. Thế là phái Côn Luân rầm rộ đi tới sân so võ.

“Bọn họ là muốn đi xem võ đấu sơ thí?” Tiêu Vân Dật nhìn đám người phái Côn Luân, ánh mắt dừng trên Trí Tiêu một lát, suy tư rồi nói: “Chúng ta cũng đi xem.”

Tả Khâu nhìn vẻ mặt Tiêu Vân Dật, cười nhạt, vẫy tay gọi một đệ tử bên cạnh, giao phó một phen. Đám người phái Thái Hành cũng đi tới sân so võ.

Hành động của phái Côn Luân và phái Thái Hành kinh động những phái khác nghỉ lại tại Cổ Sát tự.

“Vòng tiếp theo là ai tỷ thí?” Một thanh niên đội đấu lạp trắng hỏi.

“Đại nhân, là Cổ Sát tự, đệ tử đắc ý của Bát Thiên đại sư, Trần Phủ.” Thương Nhược Tuyết cúi đầu nói. Áo lông cáo càng khiến nàng trở nên yếu ớt.

“Ngươi cũng mang bọn họ đi xem thử.” Người đội đấu lạp nói.

“Vâng. Vậy Nhược Tuyết đi ngay.”

Cứ thế khách quý của Cổ Sát tự liền đi gần ba phần tư.

Đệ tử Cổ Sát tự quay mặt nhìn nhau, Bát Du bất giác cười nói với Bát Thiên: "Đệ tử của sư huynh danh tiếng vang xa, sư đệ không thể theo kịp."

Bát Thiên lắc đầu nói: "Không đâu, không đâu, tâm tư Túy ông không ở trong rượu. Bát Du sư đệ, thỉnh đệ xuống xem một chút, nghiệt đồ lệ khí quá nặng, ta sợ nó thương tổn người quá mức."

Lúc này, các tăng lữ tại sân sơ thí võ đấu đều hoảng loạn bối rối, những khách quý này vào đại hội hằng năm sẽ không đến sân sơ thí bọn họ góp vui, lần này bị sao vậy? May mà chiếu theo quy củ, trên đài quan sát luôn an bài vị trí của họ.

Từ lúc đám người Trí Tiêu mặc bạch y mây gợn của phái Côn Luân bước vào đến tăng bào màu vàng của Cổ Sát tự xuất hiện, mọi người tại đó đều sôi trào.

"Trời ơi, lần này sao thế? Có đại nhân vật nào tỷ thí sao, dẫn nhiều người của đại môn phái đến như vậy?"

"Côn Luân, Thái Hành, Thiên Sơn… Lục Căn, Như Thị quán… hôm nay được lợi rồi." Một tản tu lầm bầm, tu sĩ kích động như gã không phải số ít. Trừ những người giật mình khi thấy đại môn phái, tự nhiên cũng có một phần giật mình khi thấy vài người.

"Là Thương Nhược Tuyết, Nhược Tuyết tiên tử! Thật đẹp…"

"Côn Luân tam tú Tiêu Xương Thu!"

"Liễu Tửu của Thái Hành."

"Đó là Diệp Vu Thời, chính là Diệp Vu Thời đã diệt Âm gia."

"Nhân vật thế này, nếu có thể trở thành đạo lữ của hắn." Một nữ tu dùng ánh mắt nóng cháy nhìn chằm chằm Diệp Vu Thời.

"Nằm mơ đi, người ta có thể nhìn trúng ngươi? Ta vẫn cảm thấy Phương Hiền Thanh thích hợp với tiêu chuẩn của ta hơn." Nam tu ở bên cạnh lạnh lùng nói, nhận được một cái trợn trắng mắt của nữ tu.

Nhất thời người ở sân sơ thí đều chen tới đài quan sát ở cuối đài tỷ thí. Chỉ một lát, nơi này đã bị chen chật kín. Đương nhiên cũng có một phần người khinh thường chen chúc.

"Ủa? Sư huynh huynh xem phái Côn Luân cũng tới xem sơ thí." Huyền Dung kinh ngạc nói. Chỉ thấy trên mấy chủ vị vốn trống, vị trí của phái Côn Luân do một lão đạo tóc trắng dẫn đầu ngồi xuống. Đài quan sát trở nên náo động.

"Thái Hành, Thiên Sơn… đều tới rồi." Khổng Du Thanh ngẩn ngơ nói.

Huyền Dung dậm mạnh chân nói: "Không phải chỉ là đệ tử nhập môn của đại sư thôi sao? Cần phải phô trương lớn vậy sao? Cố ý ức hiếp người mà. Đại môn đại phái thì hay lắm sao? Cao tăng thì ghê lắm sao? Trần Phủ thì tài ba lắm sao?" Vừa rồi Huyền Dung còn cao hứng suýt nhảy lên ba tấc khi biết Phương Khác đánh bại ba tu sĩ, bây giờ lại bắt đầu lo lắng.

"Sư muội…" Khổng Du Thanh không kìm được dịch sang một chút, hắn là vô tội bị ngộ thương.

"La Thiếu Loan đó có phải thua chắc rồi không?" Huyền Dung thấp giọng hỏi, ngữ khí mang theo chán nản.

"Nếu không có gì bất ngờ, chắc là thế." Khổng Du Thanh cũng chán nản.

"Tên ngốc đó, còn cược bản thân thắng, cược năm ngàn linh thạch tiêu chuẩn." Huyền Dung hung tợn nói, ngữ khí mang theo mấy phần nghiến răng nghiến lợi.

Ý cười trào phúng trên mặt Lý chưởng môn cạnh đó càng thêm rõ ràng, thắng ba tu sĩ thì thế nào chứ, giờ phải đối chiến với Trần Phủ, ông không tin La Thiếu Loan đó còn có thể thắng. Nhớ đến trước đó ông nghe được lời đồn về Trần Phủ, Lý chưởng môn cười càng thêm xấu xa, hôm nay có thể xem một trò hay rồi.

"Trận này, Cổ Sát tự Trần Phủ đối chiến với Huyền Kiếm môn La Thiếu Loan. Vòng tỷ thí này trừ linh thú ra, có thể sử dụng tất cả thủ đoạn để giành thắng lợi." Một phật tu theo quy củ lên đài nói xong thì xuống.

Lúc này một vị phật tu nhảy lên đài. Dung mạo thanh tú, thân hình đơn

bạc, tay không có vật gì, phiêu nhiên đáp xuống, thần sắc đạm nhạt nhìn quanh một vòng. Nhưng đôi mắt đó lại đầy lệ khí, khiến người ta vô cớ thấy lòng phát lạnh.

“Đây chính là Trần Phủ? Trung kỳ kim đan.” Trí Tiêu bĩu môi, tìm kiếm xung quanh nhưng không thấy bóng dáng Phương Khác. Đám người chen chúc không còn kẽ hở đủ để nhấn chìm Phương Khác trong đám đông.

La Thanh lại tặc lưỡi không thôi nhìn đám người theo bọn họ đến đây. Bây giờ đúng là vui, nhưng bọn họ có biết tại sao mình lại tới đây không? La Thanh cười, dáng vẻ xem trò vui.

“La Thiếu Loan đâu?” Đợi một lát, lại không thấy bóng dáng La Thiếu Loan, mọi người bắt đầu thầm thì. Chắc không phải La Thiếu Loan thấy trường hợp quá lớn không dám tới chứ? Đừng nên nha, người có thể tham gia đại hội Cửu Châu sao lại kém cỏi như thế chứ.

“Nhường một chút, cảm ơn.” Phương Khác bất đắc dĩ chen vào đám người. Y không phải chỉ đến trễ một chút thôi sao, ở đây bị gì thế này? Từ đâu ra nhiều người vây lại coi thế chứ?

Không những dưới đất là người, ngay cả trên không cũng có thể nói là chật kín.

“Chen gì mà chen, chỗ này không còn trống nữa.” Một nữ tu quay đầu tức giận nhìn.

Phương Khác vô tội nói: “Đạo hữu, ta không chen lên đài được, thì trận này cũng không cần đấu nữa.”

Thế là, một lát sau, chỉ thấy đám người tách ra một con đường như nước biển phân tách. Phương Khác chỉ muốn che mặt, y bị nữ tu dũng mãnh đó kéo đi tới.

“Tránh ra nào, tránh ra nào, mọi người tránh ra coi, La Thiếu Loan đang ở chỗ này! Mọi người đã đặt cược rồi đúng không? Nếu trận này không thể đấu, nhà cái sẽ quỵt nợ.”

Cứ thế, Phương Khác bị nữ tu dũng mạnh hộ tống đến dưới đài.

“Cảm ơn đạo hữu.” Phương Khác bất đắc dĩ cười cười, chắp tay thi lễ với nữ tu.

“Không cần, ngươi chỉ cần lên là được, ta đặt ngươi thắng đó. Tuy cơ hội ngươi tạo bất ngờ không lớn, nhưng dù sao ta cũng đã cược một linh thạch tiêu chuẩn.” Lời này dẫn đến một đống tiếng cười.

Phương Khác chỉ đành nhảy lên đài trong ánh mắt lom lom của mọi người. Đột nhiên có chút ngẩn ngơ nhìn vị trí của Côn Luân ở giữa đài quan sát, không phải đã nói sơ thí bọn họ sẽ không đến xem sao? Sao mà… Phương Khác lập tức ngộ ra, khó trách nhiều người bu lại như vậy. Sau đó không biết là cảm giác gì nhìn sang Diệp Vu Thời, y còn chưa nghĩ xong nên đối mặt Diệp Vu Thời thế nào.

Phương Khác không nhìn nữa, trong đầu đã xuất hiện dáng vẻ Diệp Vu Thời tươi cười ôn hòa, nhàn nhạt gọi Phương sư đệ.

Trí Tiêu nghẹn khí trong cổ họng, đột nhiên thấy mừng là tiểu tử này đã dịch dung. Nếu không xuất hiện kiểu đó thật làm ông mất mặt, bị nữ tu hộ tống vào, đã thế còn bằng phương thức mà ai cũng nghe thấy.

La Thanh ở cạnh bật cười.

Lúc ánh mắt chạm đến đồ đệ của mình, nụ cười càng rộng thêm vài phần. Phương Khác biết dùng linh thức dịch dung, gương mặt vốn chỉ có thể nói là thanh tú lúc trước, bây giờ càng thêm bình thường. Dáng vẻ này Diệp Vu Thời có thể nhận ra được không?

Khi Diệp Vu Thời ngước mắt lên nhìn, Phương Khác đã thu tầm mắt lại, mà kiếm trong tay Phương Khác vì tránh bị nhận ra đã được y đổi thành linh kiếm nhị phẩm tự mua.

Phương Khác nhìn đối thủ của mình, Trần Phủ.

Trần Phủ lạnh mắt nhìn sang, nhận ra Phương Khác chính là kiếm tu gã đã thấy trên thuyền bay.

Cuộc đấu tuyên bố bắt đầu, rồi lặp lại một chút quy tắc thi đấu.

Sau khi Trần Phủ chắp tay hình chữ thập tỏ ý, lòng bàn tay lật lại, liền có

thêm một cái nhạc khí, huyên, một chiếc huyên lớn cỡ trái trứng gà. Phương Khác nhíu mày, Trần Phủ là một âm công khó kiếm trong ngàn người, y thật sự không rõ phương thức tấn công của Trần Phủ.

“Thất lễ rồi.” Trần Phủ nói, âm thanh trong trẻo.

Phương Khác đột nhiên ngẩn người, trong đầu như bị cái gì đánh trúng, trở nên trắng xóa. Trần Phủ híp mắt, thất vọng liếm khóe môi, gã còn cho rằng sẽ có trò vui, kết quả cũng chỉ là thế này thôi sao?

Trần Phủ trực tiếp nhắm vào đầu Phương Khác đánh tới, cánh tay vốn trắng nõn, năm ngón hợp lại thành chưởng, lại loe lóe kim quang. [Kim Cương chưởng], chưởng này nếu vỗ thật, đầu Phương Khác e là sẽ không dễ coi.

Trong mắt mọi người, chính là Trần Phủ đã nói gì đó, sau đó Phương Khác liền ngẩn ngơ bất động đứng đó mặc cho Trần Phủ tấn công mình. Người nhìn ra chút môn đạo thì thầm nói, Trần Phủ này thủ đoạn thật tàn nhẫn.

La Thanh âm thầm nhíu mày, nhìn sang Trí Tiêu, lại thấy Trí Tiêu thản nhiên tự đắc không biết từ chỗ nào lấy ra một bình linh trà cùng Diệp Vu Thời ngồi ẩm.

Huyền Dung suýt nữa kêu ra tiếng, lại bị sư huynh của nàng bịt miệng lần nữa.

Mắt thấy chưởng của Trần Phủ sắp vỗ lên đầu Phương Khác, thì lại trực tiếp xuyên qua.

“Hư… hư ảnh!” Một người giật mình kêu lên.

“Nhìn cho rõ, không phải hư ảnh, hư ảnh chỉ có tu sĩ kỳ nguyên anh mới có thể làm được, đó là tàn ảnh!” Một người khác nói.

Trần Phủ một kích không trúng, lại đột ngột nhảy ra. Quả nhiên, chỗ gã mới vừa đứng bị một kiếm chém xuống ngay cả sân tỷ thí được gia cố đặc biệt cũng lưu lại một dấu vết không nhỏ.

Trần Phủ xoay tay, đưa huyên tới môi. Một âm thanh hồn hậu cổ xưa vang lên. Phương Khác giật mình, dừng tấn công. Quanh thân Trần Phủ có một

tầng sóng âm mà mắt thường thấy được, đây là do trong âm thanh có bao hàm linh lực nên tạo thành không khí uốn khúc.

Quả nhiên khó chơi. Y không có cách nào ngăn cản âm thanh truyền đến não, mà đối phương lại không có lo ngại gì. Lần đầu tiên Phương Khác có chút hối hận, y chỉ luyện cận chiến, công pháp ngự kiếm tấn công thì chỉ thường thường. Hơn nữa tu vi bày ra trước mắt, nếu ngự kiếm thì thật sự là liều hết linh lực và tu vi.

Trần Phủ nhìn Phương Khác, không hiểu sao lại cười lên. Thú vị, vậy thì để gã đưa y đi hưởng thụ cực lạc vậy. Âm thanh của huyên đột nhiên biến đổi, như vàng đá va nhau.

Âm sát nhập não.

“A!” Có vài người chịu không nổi kêu lên. Mọi người ở đó bất giác lùi về một bước, ly trà trong tay không ít người đã bị bóp nát.

Ly trà trong tay Diệp Vu Thời lại vẫn ổn định không chút chấn động nào.

Thuật âm công này trong thuật pháp là vô cùng hiếm gặp, cũng rất ít người tu luyện, vì không những khó mà còn yêu cầu người tu luyện phải nắm giữ được âm luật cực cao. Hơn nữa thuật âm công tu luyện đến trình độ cực điểm chính là chân chính giết người vô hình. Hơn nữa tạo ra áp lực rất lớn cho thức hải.

Huyền Dung che lỗ tai lại, vẻ mặt rất thống khổ.

Trí Tiêu khẽ chau mày, thuật âm công của Trần Phủ cũng rất lão luyện, ông nhìn sang Phương Khác, lại thấy Phương Khác dường như không bị chút ảnh hưởng nào.

Tay Phương Khác run lên, bị âm thanh chấn đến mức đầu tê dại. Nhưng kiếm trên tay vẫn chém tới, tiếng kiếm reo lập tức hoàn toàn phủ lấy tiếng của huyên. Kiếm khí lập tức chấn nát tay áo của Trần Phủ, rồi như gió lốc bao lấy Trần Phủ, Sâm La Vạn Tượng thức thứ hai, Cửu Thiên Vân tiêu.

Trên mặt Trần Phủ bị kiếm khí rạch ra một vệt nhỏ, nhưng gã hầu như không bị ảnh hưởng, ngửi được vị huyết tanh, lệ khí trong mắt gã càng nặng. Chơi đủ rồi, gã muốn xé nát y.

Trần Phủ nào biết, chiêu của gã vào não Phương Khác thật ra không có ảnh hưởng gì, Phương Khác là ai chứ? Đó là người bị dấu ấn kiếm ý chém vô số kiếm trong thức hải, chút tấn công âm sát này chẳng khiến y bị ảnh hưởng chút nào.

Huyền Dung gật gật đầu, La Thiếu Loan cũng rất có bản lĩnh đó.

Bát Du khẽ híp mắt, chiêu của Trần Phủ lại bị phá dễ dàng như vậy. Sau đó ông lại bắt đầu lo lắng, đôi mắt Trần Phủ, rất ít người dám nhìn thẳng, hiện tại lại như bị tơ máu che kín. Nó muốn dùng chiêu đó! Bát Du siết chặt tay cầm ghế.

Tả Khâu ngồi cạnh Bát Du thầm nghiền ngẫm, nhìn Trần Phủ.

==========

Huyên: Một loại nhạc khí

------oOo------

Chương 79: Đại hội Cửu Châu 7

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chỉ thấy toàn thân Trần Phủ loe lóe kim quang, hoàn toàn chặn lại kiếm khí bên ngoài. Cả người giống như một bức tượng phật mạ vàng, đây chính là [Kim Thân] nổi danh của Cổ Sát tự.

Trần Phủ ngồi khoanh gối, nhắm mắt tiếp tục thổi huyên. Âm thanh uyển chuyển thê lương, nhất thời như có vạn quỷ cùng khóc, âm thanh truyền vào tai khiến người ta cảm thấy như có một lưỡi đao đang đào khoét.

Sắc mặt Huyền Dung tái nhợt được Huyền Cực che lỗ tai lại, mà đài tỷ thí bị vây kín không chút kẽ hở rõ ràng đã trống ra một khoảng, có vài tu sĩ thậm chí trực tiếp ngã từ pháp khí phi hành xuống.

Hiện trường xuất hiện bầu không khí an tĩnh quái dị, trừ âm thanh của huyên ra không còn lại âm thanh gì khác. Cuộc tỷ thí lần này cho tới hiện

tại đã vượt qua dự liệu của rất nhiều người, chưa từng có cuộc tỷ thí nào giống như thế này, vừa lên trận đã là sát chiêu. Cũng không có trận tỷ thí nào khiến người quan sát sinh ra áp lực lớn như vậy.

Phương Khác trợn to mắt, không có khe hở nào. Lần đầu tiên y không tìm ra chút sơ hở nào trên người đối thủ, mà y lại bị áp chế chặt chẽ. Phương Khác lùi về sau mấy bước, sóng âm có thể thấy bằng mắt thường đang lan tới từng đợt phủ từng đợt, muốn tránh cũng khó.

Sóng âm này cho y cảm giác rất nguy hiểm, nhưng không nên như thế chứ. Phương Khác nhìn chằm chằm Trần Phủ, cảm giác nguy hiểm cực độ tỏa ra từ người Trần Phủ khiến cơ thịt toàn thân y bất giác căng chặt. Cảm giác này giống như có một thanh đao đã lặng yên gác lên cổ mà y không phát giác được. Thanh đao đó bất cứ lúc nào cũng có thể cho y một kích chí mạng.

Tâm Phương Khác rất tĩnh, hiện tại trong mắt y chỉ có Trần Phủ như bức tượng phật vàng kia, nhưng linh thức của y bị sóng âm ảnh hưởng, căn bản không thể phản hồi cho y bất cứ tin tức hữu dụng nào. Phương Khác nhìn Trần Phủ, lại tựa hồ nhìn không rõ, y không thể nào cảm tri được sơ hở của Trần Phủ, không có chỗ tấn công, cũng không nơi trốn tránh.

Bát Du chắp hai tay lại thành chữ thập, thầm niệm a di đà phật. Chỉ là không có chút ý từ bi nào. Ông có vẻ đã dự kiến được kết cục của Phương Khác.

Tả Khâu nhìn giữa sân, cũng khẽ động mày: “Âm sát nhập thể, đệ tử của Bát Thiên đại sư quả nhiên phi phàm.”

Bát Du nghe thế nhìn Tả Khâu nói: “Tiểu hữu kiến thức uyên thâm, lần đầu tiên ta thấy chiêu này đã rất kinh ngạc, cũng chưa nhìn ra môn đạo đâu.”

Bên này nói chuyện, người của Côn Luân và Thiên Sơn cùng các môn phái khác đương nhiên cũng nghe thấy, có người hiểu rõ cũng có người không hiểu. Thuật âm công, âm sát vào tai là thường thấy nhất, âm sát vào não càng khó luyện thành, mà âm sát nhập thể rất nhiều người nghe cũng chưa từng nghe.

“Thương sư tỷ, âm sát này rốt cuộc là gì?” Một đệ tử phái Thiên Sơn cuối

cùng không nhịn được hỏi ra.

“Dùng âm nhập tai, là tấn công tâm, khiến đối phương tâm loạn thần mê. Dùng âm nhập não, là tấn công thức hải, thức hải yếu ớt sẽ đau đớn vô cùng, người tâm trí kiên cường cũng không thể chịu nổi. Tâm trí La Thiếu Loan không tồi, vừa rồi âm sát nhập não mà y không bị ảnh hưởng chút nào. Còn âm sát nhập thể này… ta chỉ từng nghe qua một lần mà thôi, chưa từng thấy được. Nghe nói âm sát nhập thể này, dùng tính chất vô hình của âm tấn công kinh lạc của đối phương, quấy nhiễu linh lực. Người bị tấn công linh lực toàn thân như hư ảo, cuối cùng bạo thể mà vong.” Thương Nhược Tuyết đáp, chân mày chau lại.

“Xem ra, thắng bại đã phân.” Không biết là ai nói câu này.

La Thanh nhìn sang Trí Tiêu, lúc này sắc mặt Trí Tiêu không tốt lắm. Có cần ra tay không? La Thanh ngầm hỏi.

Trí Tiêu suy tư một khắc, sau đó nhẹ lắc đầu, nói: “Đợi thêm.” Phương Khác vẫn có thể khắc chế bản thân không dùng Thái A kiếm pháp, vậy có nghĩa là chưa đến tuyệt cảnh.

Mọi người trên đài quan sát nói chuyện, Phương Khác không nghe thấy được. Chẳng qua chỉ là một thoáng, Phương Khác thật sự cảm giác được vô lực, linh lực toàn thân rối loạn không chịu khống chế. Tu tiên giả nếu không thể khống chế linh lực, vậy giống như nửa phế nhân. Tại sao nói là nửa phế nhân?

Phương Khác mím môi, vì y là kiếm tu. Chân nhẹ điểm, tiếp cận Trần Phủ. Linh thức không thể cảm ứng thì y vẫn còn mắt, linh lực không thể vận chuyển, y còn có kiếm trong tay. Cũng giống như ngàn vạn lần vung kiếm, không có chút hoa chiêu nào mà chỉ chém thẳng.

“Tên này ngu sao? Không có linh lực y còn muốn phá phòng ngự của tu sĩ kỳ kim đan sao?” Có người nói thế.

Trần Phủ không đổi tư thế, chỉ mở to đôi mắt như dã thú. Tầm mắt hai người giao nhau, một người tràn đầy lệ khí, người khác thì bình ổn không chút dao động nào, không có sợ hãi cũng không có vẻ gì là xem thường cái chết.

Tiếng huyên không ngừng. Vết thương trên người Phương Khác không ngừng gia tăng. Đây chỉ là vết thương mặt ngoài mà thôi, linh lực bên trong như sôi sục va chạm tứ tung, kinh mạch chịu đựng đến cực hạn. Tựa hồ bất luận là thức hải hay kinh mạch của y đều thường xuyên bị thương? Trong tình trạng này, Phương Khác vẫn 'rút được thời gian rảnh' để chửi thầm.

Chẳng qua chỉ là một thoáng tiếp cận, Phương Khác chém xuống không chỉ một trăm kiếm, mỗi một kiếm đều chồng lên nhau, trên thân Trần Phủ xuất hiện từng chút dao động.

Nhưng chỉ mỗi thế thôi đã khiến không ít người kinh ngạc. Thử hỏi ai còn có thể có tốc độ kiếm như vậy trong trường hợp này, hơn nữa góc độ, lực độ mỗi kiếm đều giống nhau.

Tiếng huyên càng thêm sắc nhọn, mọi người bên ngoài đều có cảm giác rợn tóc gáy. Huyền Dung nhìn Phương Khác trên đài, toàn thân thấm đầy máu tươi, trên gương mặt đối với nàng là rất khó coi đó, không có biểu cảm gì. Nàng không khỏi kéo tay áo Huyền Cực: "Cha, chúng ta nhận thua đi, đừng đấu nữa…"

Huyền Cực không nói gì, tình trạng hiện tại, căn bản không có chỗ cho họ chen vào.

Tiêu Vân Dật nhíu mày, nhìn Trí Tiêu, đối phương đang tập trung tinh thần nhìn cuộc tỷ thí. Hắn đến chỉ để xem một cuộc đấu nhàm chán thế này sao?

Trí Tiêu lần này cũng đã ngồi không ổn lắm, nếu tiếp tục như vậy, kết quả của Phương Khác có lẽ chỉ có một, bạo thể mà vong, di cốt không còn. Đây đã không phải là chuyện Phương Khác có dùng Thái A kiếm pháp hay không, mà là y không thể dùng được.

Ngay lúc Trí Tiêu muốn có hành động, Diệp Vu Thời đột nhiên nói: "Sư thúc, uống trà." Diệp Vu Thời bưng bình trà nói.

Trí Tiêu lúc này lại có xúc động muốn thổi râu trừng mắt, tiểu tử này không nhận ra Phương Khác cho nên nghĩ chuyện không liên quan mình sao? Lúc này là lúc uống trà sao?

Trí Tiêu nhận ly trà, rồi lại nhìn trong đài, sửng sốt. Kiếm của Phương Khác, càng lúc càng chậm, nhưng kiếm sau nặng hơn kiếm trước. Âm luật mỗi kiếm lại tiếp nối với tiếng huyên, vô ý hay cố ý?

Trí Tiêu đột nhiên cười nói: "Hảo tiểu tử, ha ha, không ngờ nó đang dùng sóng âm tiểu hòa thượng thổi huyên để luyện kiếm. Vậy mà ta lại không nhìn ra." Sau đó vỗ lên vai Diệp Vu Thời.

"Sư thúc ngài đây là quan tâm tất loạn." Khóe môi Diệp Vu Thời cong lên, thâm ý trong lời nói lại khiến Hộ Lạc ngồi bên cạnh hắn run lên. Khụ, nhìn kiếm pháp đó thì biết là tiểu tử Phương Khác kia rồi. Hộ Lạc mang mấy phần đồng tình nhìn Phương Khác vẫn đang chìm trong đấu pháp. Phương Khác, tự thu xếp ổn thỏa đi.

Trí Tiêu nói thế, La Thanh liền vô thức nhướng cao mắt. Thôi vậy, ông đã biết sư đệ của mình bất kể thế nào cũng luôn để những sư huynh sư tỷ này thu dọn hậu quả. Nói lời thế này trước mặt Cổ Sát tự, phải biết người đang thi đấu là La Thiếu Loan của Huyền Kiếm môn chứ không phải là Phương Khác của phái Côn Luân.

Nhưng Phương Khác này, cũng đủ diệu. Vào lúc này lại… ngộ rồi.

Nghe lời này, tất cả mọi người đều thầm nói một tiếng quả nhiên. La Thiếu Loan hiện tại linh lực vận chuyển như ý không có dấu hiệu bạo thể nào, y thật sự ngộ trong lúc đấu pháp. Đây là kiếm quyết gì? Lại có thể phá thuật âm công? Tất cả mọi người tại đó không ai nhận ra được.

Tả Khâu lại nhìn sắc mặt đột biến của Bát Du, còn có vẻ mặt kinh sợ của những đệ tử khác sau lưng ông. Là vì Trần Phủ có thể sẽ thua sao? Không phải.

Chính là cảm giác này, mỗi một kiếm là sảng khoái dần lên, hóa ra có lúc kiếm không phải chỉ cần nhanh. Hóa ra chiêu này là cảm giác như vậy. Bây giờ linh lực toàn thân Phương Khác thông thuận vô cùng. Sâm La Vạn Tượng, thức thứ ba Bách Xuyên Quy Hải. Ngay lúc từng lần từng lần thông thuận hơn, kiếm trong tay Phương Khác vạch ra một đường cung.

Trần Phủ nhìn Phương Khác, hàn quang trong mắt càng thịnh. Ai ai cũng biết gã là đệ tử của Bát Thiên, sở trường âm công. Nhưng đừng quên gã là phật tu, phật tu, là thuật luyện thể. Nếu gã chỉ giỏi âm công, tại sao đệ tử

trong môn đều sợ hãi không thôi?

Tiếng huyên đột ngột dừng lại, ngay khoảnh khắc này, Phương Khác nhảy lên, linh lực vận chuyển chém xuống một kiếm.

Một người dưới đài bắt đầu cười nhẹ, chính là thế này. Uy lực của một kiếm, xem ra lúc còn ở thành Nguyệt Quế là bảo lưu lại. Thái A kiếm ý, quả nhiên không hổ là sắc bén bá đạo nổi tiếng. Phương Khác, ngươi quả nhiên không khiến ta thất vọng.

Mà Trần Phủ cũng không thèm tránh né, chỉ ném huyên đi, miệng cười lớn, tiếng cười thanh thoát mang theo sự âm lạnh nói không rõ, vung năm ngón thành trảo tấn công Phương Khác.

Thấy sự nghịch chuyển như vậy, mọi người ngay cả thở cũng đè nén lại, gió lớn do kiếm ý tại thành khiến những người đứng gần lảo đảo, mà sát cơ trong đó khiến không ít người đổ mồ hôi ướt đẫm.

Chỉ đợi gió tán đi rồi, kết quả cuộc tỷ thí mới ra.

Mọi người đều thật lâu không nói. Trần Phủ ngã ở chỗ cách Phương Khác mười mấy mét, không rõ sống chết. Còn Phương Khác thì quỳ một gối dưới đất, máu chảy đầy đất, tựa hồ cũng không còn tri giác.

Tuy tu sĩ vây xem vì vị trí hoặc vì tu vi quá thấp không nhìn thấy trong màn gió vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, nhưng những gì nên thấy người trên đài quan sát đều thấy được.

Lúc này họ đều không hẹn mà cùng trầm mặc. Trận đấu pháp cận thân ngắn ngủi vừa rồi, quả thật quá mức huyết tanh, Trần Phủ xuất thủ quá hung ác.

Trần Phủ nằm ngửa dưới đất từng chút từng chút nhoi nhoi ngồi dậy, lúc này mọi người mới phát hiện tay phải của Trần Phủ đã bị chém đứt. Mà Trần Phủ nhìn cũng không thèm nhìn cánh tay đó một cái, lại từng bước đi về phía Phương Khác. Toàn thân là vết máu, đã nhìn không ra dáng vẻ sạch sẽ tú lệ trước đó. Chỉ có đôi mắt, âm lạnh khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Mỗi khi gã cất một bước, đều giống như dẫm lên lòng mọi người. Còn

Phương Khác vẫn giữ tư thế bất động, là ngất rồi sao?

Trần Phủ muốn giết Phương Khác? Bất giác, ý nghĩ này nổi lên, phật tu làm trọng tài dường như cũng phản ứng lại, nói: "Trần Phủ… sư, sư huynh… thắng bại đã phân, ngươi."

Lúc này Trần Phủ cách Phương Khác chỉ một bước, gã dường như không nghe thấy, chỉ dùng tay trái còn hoàn hảo cong thành vuốt tấn công cổ Phương Khác.

"Ngươi không cảm thấy ngươi cần nghỉ ngơi sao?" Đột nhiên Phương Khác nghiêng đầu né được chiêu đó. Chống kiếm đứng lên, duỗi tay ra, nhẹ điểm lên trán Trần Phủ.

Bịch. Trần Phủ ngã thẳng xuống.

Phương Khác nhếch môi cười: "Cái này là ngươi tự mình đưa lên đó, đây chính là binh bất yếm trá." Sau đó lại chuyển sang cười khổ, xương vai và xương đùi trái của y sợ là đã bị bẻ gãy nát. Đúng là dọa y sợ thật. Trần Phủ này cũng rất giỏi luyện thể, vừa nãy gã nhào tới, y thật sự cho rằng mình thấy một con sói đói chọn người cắn nuốt. Mắt tên đó còn tỏa ánh sáng xanh nữa thì phải?

Nếu không phải lực sát thương của Thái A kiếm ý đủ mạnh, chỉ sợ hiện tại xương cốt toàn thân y đã bị bóp nát nằm liệt dưới đất. Nghĩ thế, Phương Khác rùng mình.

Mà người vốn đã chuẩn bị cứu Phương Khác lúc Trần Phủ xuất thủ, cùng mọi người quan sát đều ngây ra, nhìn Trần Phủ nằm dưới đất không hề động đậy, lại nhìn Phương Khác chống kiếm đứng cười lộ răng, nhất thời trầm mặc.

Người hoàn hồn đầu tiên là trọng tài cách hai người gần nhất, phật tu đó ngây ngốc nói: "Người chiến thắng…Huyền Kiếm môn La Thiếu Loan."

Thân thể Phương Khác nhẹ lảo đảo, sắp sửa ngã xuống, y cũng chống không nổi nữa rồi. Lúc này y cũng cần nghỉ ngơi, tu tiên giả cũng biết đau.

"La Thiếu Loan!" Huyền Dung thấy thế muốn chạy lên đài tỷ thí, nhưng có một người còn nhanh hơn nàng. Một thanh niên tuấn mỹ mặc bạch y

mây gợn trực tiếp ôm ngang Phương Khác lên. Lúc nghe nàng gọi, chỉ nhàn nhạt nhìn nàng một cái.

Chỉ một ánh mắt, nàng đột nhiên có cảm giác tự thẹn thua kém. Nhưng thấy Phương Khác trong lòng hắn, Huyền Dung lại lớn tiếng nói: "Ngươi muốn làm gì? Giao La Thiếu Loan cho ta.

------oOo------

Chương 80: Đại hội Cửu Châu 8

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vẻ mặt Diệp Vu Thời mang chút hoảng hốt, lúc này hắn mới như vừa phản ứng lại nghiêng đầu nhìn Huyền Dung. Chỉ một ánh mắt mà thôi, thậm chí biểu tình còn hơi ngẩn ra.

Nhưng chính ánh mắt nhìn thì bình thản cực điểm kia khiến Huyền Dung giật mình lùi lại một bước, không thể khắc chế được phát run, sát ý thật đáng sợ. Trong đôi mắt đó tràn đầy sát ý, sắc nhọn, lãnh liệt.

Diệp Vu Thời nhìn Phương Khác trong lòng, ngẩn ra chút mới chậm rãi đặt Phương Khác xuống đất, để Phương Khác nằm thẳng, nhanh chóng đút đan dược, đưa linh thức vào thăm dò. Hắn gần như là vô thức nhảy lên đài tỷ thí, đợi khi hắn kịp nhận ra Phương Khác đã được hắn ôm lên.

Chờ Huyền Dung hòa hoãn lại, tiến tới lần nữa, ngữ khí đã mất đi ý chất vấn vừa rồi, thanh thế tự nhiên cũng yếu đi.

"Ngươi…" Lúc này Huyền Dung chỉ cách hai người ba bước mà thôi. Thấy Diệp Vu Thời buông Phương Khác xuống, đút đan dược, rõ ràng là đối phương đang cứu người. Nhìn thấy sắc mặt tái nhợt cùng cánh tay nhiễm đỏ máu của Phương Khác, nàng hỏi: "Y sao rồi? Không sao chứ? Ngươi cho y dùng đan dược gì?"

"Y đã không còn đáng ngại nữa." Diệp Vu Thời cong mắt, nụ cười ôn hòa.

Nhưng Huyền Dung lại cười không nổi, trong đầu vẫn là ánh mắt vừa rồi, cho đến khi cùi chỏ bị nắm nhẹ, sau đó được người dùng tư thế bảo hộ che

ở sau lưng – là Khổng sư huynh. Không biết tại sao Huyền Dung lại có cảm giác thở phào nhẹ nhõm.

“Đa tạ đạo hữu ra tay tương trợ, thương thế của Thiếu Loan đã ổn định.” Huyền Cực thăm dò kinh mạch Phương Khác, ông vốn cho rằng Phương Khác bị nội thương rất nghiêm trọng, không ngờ nghiêm trọng chỉ là ngoại thương mà thôi. Âm công của Trần Phủ khiến không ít tu sĩ tại đây đều cảm thấy kinh mạch không thoải mái, mà Phương Khác bị nhắm vào kinh mạch vẫn hoàn hảo không thương tổn. Kinh mạch này…

“Chỉ là việc nhỏ, Huyền chưởng môn không cần đa lễ. Nhưng ta nghĩ thương thế của La đạo hữu bây giờ tạm thời đừng nên tùy ý di chuyển mới tốt.” Diệp Vu Thời nói thế, thần sắc những người khác đều có mấy phần mất tự nhiên.

Vừa rồi mọi người còn chưa phản ứng lại, kẻ chạy tới ôm người lên là ngươi thì phải?

Lúc này một tiểu hòa thượng Cổ Sát tự vội vàng chạy tới nói: “Huyền chưởng môn, Bát Du sư phụ nói các vị dời bước, bỉ môn phái sẽ mang La Thiếu Loan đạo hữu đi chữa thương.” Vừa nói vừa lấy ra một pháp khí phi hành, hình dáng như chiếc thuyền nhỏ, có thể chứa được một nam tử thành niên nằm ngửa phía trên.

Huyền Cực nhìn sang phía đó, chỉ thấy Trần Phủ đồng dạng được đặt trên pháp khí. Thần sắc Bát Du đầy nghiêm túc, sau khi chú ý ánh mắt ông, nhẹ gật đầu với ông.

Lúc này Diệp Vu Thời đã ôm Phương Khác đặt lên pháp khí. Huyền Cực nhẹ ho một tiếng, lớn tiếng nói: “Thiếu Loan thiên tài, kiếm pháp tiểu thành, được đạo hữu thưởng thức. Đợi sau khi y tỉnh lại, đạo hữu cứ đến thảo luận một phen.”

Nghe thế, những người khác mới có cảm giác bừng tỉnh đại ngộ, khó trách Diệp Vu Thời lại biểu hiện còn lo lắng hơn cả sư môn người nhà, thì ra là vậy. Người không phải kiếm tu thì bắt đầu khổ não, sao mình lại không kịp phản ứng cơ chứ, đây là thời cơ rất tốt để kết giao với La Thiếu Loan kia đó.

Mà Khổng Du Thanh và Huyền Dung lại không hiểu cho lắm, từ đầu đến

đuôi người này chưa từng nói câu tán thưởng nào mà? Chưởng môn nói gì mà khó hiểu thế chứ.

La Thanh nhìn vẻ nghẹn khí của Trí Tiêu mà buồn cười, còn cả Hộ Lạc vẻ mặt xoắn xuýt. Đúng là thú vị, mấy sư phụ sư huynh sư muội giả kia có thể quang minh chính đại quan tâm Phương Khác, còn người thật thì không thể chạy tới, ngay cả hỏi một câu cũng sợ sẽ tạo phiền phức cho nhiệm vụ của Phương Khác.

"Không sao, đợi lát nữa hỏi Vu Thời xem, rồi bảo người đưa chút đan dược qua. Đồ đệ của ngươi cũng coi như có chút bản lĩnh." La Thanh vỗ vai Trí Tiêu nói.

Trí Tiêu nhìn đám người Diệp Vu Thời đã đi khỏi, cũng đứng lên đi về Cổ Sát tự. Chỉ ném lại một câu: "Ta còn chưa thu Phương Khác làm đồ đệ."

La Thanh nhìn đệ tử trong môn nói: "Chúng ta cũng đi thôi."

Chỉ chốc lát sau, toàn bộ phái Côn Luân đã rời khỏi chỗ, chỉ lưu lại người các phái khác quay mặt nhìn nhau, không ít người nhận ra kiếm cuối cùng của Phương Khác là gì, đây là Thái A kiếm ý. Trên đại lục Cửu Châu người luyện tập Thái A kiếm quyết không thể nói không có, nhưng còn chưa từng nghe nói tu sĩ trẻ tuổi như vậy đã ngộ ra kiếm ý. Dù sao Thái A kiếm quyết khó luyện cực điểm, có thể luyện ra kiếm ý thì đã ít càng thêm ít.

Tiêu Vân Dật nhìn Tả Khâu hỏi: "La Thiếu Loan kia ngươi có từng nghe đến?"

Tả Khâu đáp: "Chưa từng."

Nghe Tả Khâu nói thế, Tiêu Vân Dật nhìn Tả Khâu một cái thật sâu rồi rời khỏi. Khóe môi Tả Khâu nhếch cao nói với Hàn Không: "Ta vốn cho rằng vị kiếm tu bên cạnh Diệp Vu Thời là Phương Khác, nhưng hóa ra lại là La Thiếu Loan. Ngươi đi tra xét một chút, Phương Khác hiện tại đang ở chỗ nào."

Hàn Không gật đầu.

"Trận này, Vô Phương môn Khoản Đông Nhiên đối chiến với Như Thị

quán Khuông Quả.” Vị trọng tài kia bước lên tuyên bố danh sách vòng đấu kế.

Tả Khâu nghe thế, cảm thấy vô vị liền bỏ đi. Sau đó người của mấy đại môn phái cũng lục tục rời chỗ.

Trên đài quan sát, sắc mặt Lý chưởng môn xanh trắng đan xen rất khó nhìn. Huyền Kiếm môn vậy mà đã thông qua sơ thí, hơn nữa La Thiếu Loan còn lợi hại như vậy. Nhớ tới đủ lời châm chích ông đã nói với Huyền Kiếm môn trước đó, cùng với lời thán phục về La Thiếu Loan và nghị luận về Huyền Kiếm môn của tu sĩ toàn trường. Ông chỉ có cảm giác như trực tiếp bị tát cho một cái. Đặc biệt là sau khi La Thiếu Loan thắng, ánh mắt lão tặc Huyền Cực nhìn ông.

Người không còn tâm tư xem tỷ thí giống Lý chưởng môn rất nhiều. Sau khi xem trận tỷ thí kinh tâm động phách đó, những vòng tỷ thí sau đó đã ít thú vị đi nhiều.

Dưới đài có rất nhiều người đều tiếc nuối vì trên võ đài sơ thí không thiết lập trận pháp ghi hình. Nếu có thiết lập trận pháp, vừa rồi không đến mức bị cơn gió che mắt không nhìn thấy được giờ phút mấu chốt.

Lúc đó chắc là rất kịch liệt, cho nên hai người mới thảm liệt như vậy? Âm công thần bí, kiếm tu cường đại, đấu pháp không tính là hoa lệ nhưng tràn đầy sát khí, kinh tâm động phách.

Chẳng qua còn dẫn tới nghị luận về một chuyện khác. Tam đại môn phái, tứ đại tông môn này rốt cuộc tới xem cuộc đấu vì ai? Trần Phủ hay La Thiếu Loan? Cứ xem đi, bọn họ tỷ thí thì tới xem, vừa đấu xong thì đi sạch sẽ. Cho nên nhất định là đến vì một trong hai người này.

Phần lớn mọi người đều kiên trì cho rằng tới vì Trần Phủ, dù sao La Thiếu Loan có lợi hại thế nào thì trước đó cũng chỉ là một tu sĩ vô danh mà thôi. Nhưng Trần Phủ thì đã sớm hung danh vang xa.

Đợi khi Phương Khác tỉnh lại, trong miệng vẫn còn mùi đan dược, vai phải và đùi trái ân ẩn đau. Xung quanh rất an tĩnh, chỉ có ánh nến leo lắt, còn ngoài cửa sổ thì sáng hơn. Đánh giá hoàn cảnh xung quanh một lát, Phương Khác sửng sốt.

Tình huống gì đây?

Cạnh bàn tròn trong phòng có ba người ngồi. Diệp Vu Thời với Huyền Dung và Khổng Du Thanh, hơn nữa bầu không khí rõ ràng không hảo hữu lắm.

“Ngươi tỉnh rồi!” Huyền Dung thấy Phương Khác mở mắt, vui mừng nói.

Đã có chuyện gì xảy ra lúc y không biết sao? Sao thái độ của Huyền Dung đối với y chuyển biến một trăm tám mươi độ vậy?

Đại khái là ánh mắt nghi ngờ của Phương Khác quá rõ ràng, Huyền Dung lập tức đổi sắc mặt lạnh lùng nói: “Coi như ngươi thức thời chiến thắng cuộc đấu. Ta đi cho cha biết ngươi đã tỉnh.”

Nói xong Huyền Dung liền đi ra ngoài, nhưng lúc nhìn Diệp Vu Thời có hơi chần chừ một lát, chỉ là thấy Khổng Du Thanh vẫn còn ở trong phòng bèn yên tâm tiếp tục đi ra ngoài. Từ sau khi biết hắn chính là Diệp Vu Thời, thái độ của Huyền Dung dành cho Diệp Vu Thời là phòng bị, đương nhiên không đến mức kiên trì phải đợi trong phòng với Diệp Vu Thời.

Khổng Du Thanh cười khổ, trước đó khuyên muội ấy đi nghỉ ngơi muội ấy lại kiên trì không chịu, nói sao cũng phải ở lại đây. Hắn cũng chỉ đành ở lại cùng, bất kể ngoài mặt tiểu sư muội biểu hiện thế nào, nhưng hắn rõ ràng cảm thấy được Huyền Dung sợ hãi Diệp Vu Thời. Nhưng sau khi biết thân phận Diệp Vu Thời Huyền Dung lại càng không để một mình Diệp Vu Thời ở lại nơi này đợi Phương Khác tỉnh.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Khổng Du Thanh nhìn Phương Khác liền trở nên phức tạp. Nhìn Diệp Vu Thời và Phương Khác, Khổng Du Thanh quả đoán quyết định ra ngoài. Ánh mắt Phương Khác nhìn Diệp Vu Thời không giống như người xa lạ hay thù địch, sự yên tâm trong thoáng chốc đó hắn không hề bỏ lỡ. Hắn không muốn góp vui, hắn không giống tiểu sư muội, thật sự cho rằng Phương Khác là người của Huyền Kiếm môn họ.

Miệng Phương Khác khô cứng, nhất thời không biết nói gì mới tốt. Muốn ngồi dậy, vai và chân đều bị cố định, nhất thời y thật sự giãy không lên.

Diệp Vu Thời vẫn duy trì tư thế đó, nghiêng thân ngồi đối diện y. Mặt không biểu cảm cũng không biết đang nghĩ gì. Nhưng ngay cả khóe mắt

cũng không phân cho y. Nhìn Diệp Vu Thời thế này không biết sao y có chút hoảng hốt, còn có cảm giác chột dạ không biết từ đâu ra, y từng nghĩ qua tình cảnh họ gặp mặt, nhưng chưa từng nghĩ sẽ như thế này.

Dường như họ thường xuyên xuất hiện cảnh tượng này? Sau mỗi lần y bị thương tỉnh lại người đầu tiên nhìn thấy nhất định là Diệp Vu Thời.

"Muốn uống nước không?" Rất lâu sau Diệp Vu Thời mới hỏi.

"Muốn!" Cuối cùng phá vỡ sự yên tĩnh quái dị, Phương Khác cười.

Diệp Vu Thời bưng nước bước qua, một tay vòng qua vai Phương Khác, một tay bưng nước để bên môi Phương Khác. Phương Khác chỉ đành buông cánh tay đã nâng lên chuẩn bị đón ly xuống. Dù sao y là người bệnh, hưởng thụ cảm giác được hầu hạ một chút cũng không phải không thể nhỉ? Chẳng qua do tư thế y không nhìn thấy được vẻ mặt Diệp Vu Thời, chỉ có thể nhìn được cằm Diệp Vu Thời. Không biết hiện tại Diệp Vu Thời đang mỉm cười thanh lãnh như bình thường hay mặt không biểu cảm như vừa rồi.

Cũng không biết là do Phương Khác uống quá chậm hay Diệp Vu Thời để cái ly quá nghiêng, nước tràn ra khóe môi chảy xuống cằm. Trước khi Phương Khác nâng tay lên Diệp Vu Thời lại có hành động trước lần nữa.

Hắn trực tiếp dùng tay áo lau, đầu tiên là dưới cằm, sau đó là cổ, làm ướt vạt áo, lúc làm vậy, ngón tay khó tránh tiếp xúc.

Phương Khác giữ tay Diệp Vu Thời nói: "Được rồi, chút nước thôi không sao hết. Vai và chân ta khi nào mới có thể tháo băng? Đã dùng đan dược, tính theo canh giờ chắc sắp khỏi rồi phải không?

Phương Khác nói thế, nhưng lại cảm thấy tim mình đập lợi hại. Xong rồi, chẳng lẽ y đã mắc phải bệnh vặt gì sao?

------oOo------

Chương 81: Đại hội Cửu Châu 9

Nguồn: EbookTruyen.VN

Y không dám xác định lắm. Y thật sự là thẳng sao? Hay y cong rồi? Phương Khác nhíu mày, nhưng là… lần đó đối diện với sắc dụ của Khoảng Đông Nhiên ở đại lục Thanh Hoa, y quả thật không hề có một chút ý nghĩ nào hết, thật sự là không có một ý nghĩ kiều diễm nào. Nhưng y cũng biết Diệp Vu Thời không giống vậy, Diệp Vu Thời đặc biệt.

“Đợi thêm một canh giờ nữa thì có thể tháo ra.” Diệp Vu Thời nhìn cánh tay bị Phương Khác nắm chặt, đáp. Thần sắc khó phân biệt, khóe môi lại mang theo độ cong.

“Diệp sư huynh, sau này đạo lữ của huynh sẽ là nam sao?” Phương Khác hỏi. Đây là lần thứ hai y hỏi vậy. Ngay cả y cũng không hiểu, có lẽ là muốn xác định gì đó? Y cảm thấy mình rất bất thường, loại bất thường này dường như bắt đầu từ lúc Thái A nói đến chuyện song tu. Nhưng y lại hiểu rõ không phải là thế, Thái A chỉ nêu ra thứ bị y làm ngơ, thời gian xuất hiện loại bất thường này còn sớm hơn cả lúc y có thể ý thức được.

Y không xác định, thật sự không xác định được.

Diệp Vu Thời trầm mặc một lát, mặt lại kề sát hơn, tiếng hô hấp dị thường rõ ràng.

“Phương sư đệ, ta rất nghi hoặc.” Ngữ khí của Diệp Vu Thời chưa từng chần chừ như vậy.

Phương Khác sửng sốt, Diệp Vu Thời chưa từng dùng loại ngữ khí này nói chuyện. Hắn luôn ung dung thản nhiên hoặc là nói thẳng vào vấn đề. Từ khi nào lại trở nên chần chừ như vậy? “A? Nghi hoặc cái gì?”

Lúc này tiếng của Huyền Dung truyền vào.

“Ngươi đến làm gì?” Vẫn là khẩu khí mang theo thái độ ngạo mạn ngang ngược.

“Dung nhi.” Huyền Cực ngăn cản Huyền Dung, sau đó nói: “Bát Thiên đại sư, mời, tiểu nữ vô lễ xin đại sư chớ để ý.”

Sau đó người tiến vào khiến Phương Khác và Diệp Vu Thời đều nhướng mày, là Trần Phủ. Trần Phủ theo sau Bát Thiên đại sư bước vào, rõ ràng vừa rồi Huyền Dung chính là làm khó Trần Phủ.

Diệp Vu Thời để Phương Khác ngồi dựa vào giường, bái lễ với Bát Thiên rồi nói: “Vãn bối cáo từ trước.” Nói xong Diệp Vu Thời khẽ cười quay đầu nhìn Phương Khác một cái rồi đi.

Phương Khác há miệng, đột nhiên cảm thấy khổ não. Diệp Vu Thời đang nghi hoặc cái gì? Mấy người này đến thật không đúng lúc? Y có dự cảm, nghi hoặc của Diệp Vu Thời có lẽ sẽ cởi được nghi hoặc của y? Nhưng đã bị cắt ngang mất rồi. Phương Khác đành lễ mạo cười với Bát Thiên.

Bát Thiên không cao, hơi mập, mặt mũi dễ gần, tay còn cầm một chuỗi phật châu. Quan trọng nhất là người này có ánh mắt ôn hòa nhất mà y từng thấy, loại ôn hòa này khác với ôn hòa của y, loại ôn hòa của Bát Thiên lộ ra mấy phần vị đạo thế ngoại cao nhân, tựa như đã nhìn thấu hồng trần tâm như nước lặng. Hoàn toàn không nhìn ra được ông là sư phụ của Trần Phủ.

Trần Phủ rớt lại sau Bát Thiên nửa bước, một thân tăng bào hắc sắc, tay phải nhìn như hoàn hảo không thương tổn, đã được ráp lại, chỉ là rũ bên người lộ ra màu xanh nhàn nhạt. Đôi mắt đó từ lúc vào cửa đã nhìn chằm chằm Phương Khác, hung ác như một con sói đói, cứ như thể bất cứ lúc nào gã cũng có thể nhào lên xé nát Phương Khác.

“Thương thế của La tiểu hữu thế nào rồi? Nghiệt đồ xuất thủ không biết chừng mực.” Bát Thiên mỉm cười.

“Đã không còn đáng ngại.” Phương Khác cười nói.

Bát Thiên thấy thế cũng không nhiều lời nữa, mà quay đầu nhìn Trần Phủ. Ánh mắt ông nhìn Trần Phủ rất từ ái… rất bao dung, như đang nhìn một hài tử không hiểu chuyện.

Trần Phủ trực tiếp tiến tới một bước: “Ta muốn đi theo ngươi.”

“Theo ta?” Phương Khác nghi hoặc hỏi lại.

“Đúng, cho đến khi ta đánh bại ngươi.” Trần Phủ nói.

“Ngươi muốn đi theo ta, cho đến khi ngươi đánh bại ta?” Phương Khác chớp mắt hỏi: “Tại sao?”

“Lần tỷ thí này ta thua tâm phục khẩu phục. Cho nên ta muốn đánh bại ngươi.” Trần Phủ nghiêm túc nói.

Đây là logic gì? Phương Khác nhìn Bát Thiên đại sư, đối phương chỉ cười, hiển nhiên không định chen vào chuyện giữa họ. Rõ ràng ông đã biết trước Trần Phủ muốn làm gì và còn tán đồng, nếu không ông sẽ không tới. Phương Khác nghĩ nghĩ rồi nói: “Vậy nếu ta không cho ngươi theo thì sao?”

“Ngươi không ngăn cản được ta.” Trần Phủ nói, ngữ khí rất nghiêm túc.

“Này, ngươi có ý gì hả? Ngươi cho rằng ngươi muốn theo chúng ta thì phải cho ngươi theo sao?” Huyền Dung vòng hai tay ôm ngực, mất kiên nhẫn nói. Theo nàng thấy quan hệ của Trần Phủ và họ đúng ra là quan hệ đối dịch nước lửa bất dung, mà Trần Phủ muốn đi theo họ chính là chồn cáo chúc tết gà không có hảo tâm.

Tuy lúc trên đài quan sát nàng chịu chút ảnh hưởng, nhưng đoạn cuối cùng nàng đã thấy rõ ràng. Hành vi của Trần Phủ quả thật khiến người ta phát run, phương thức đấu pháp như dã thú. Huyền Dung nhìn chằm chằm tay Trần Phủ, cánh tay vung thành vuốt đã sắp trở thành ác mộng của nàng. Gã bẻ gãy từng khớp từng khớp xương đùi trái của Phương Khác. Nếu không phải kiếm của Phương Khác kịp thời chặt đứt tay gã, vậy tiếp theo bị bóp nát không phải là vai mà là cổ.

Lời Huyền Dung nói, Trần Phủ làm như không nghe thấy, chỉ nhìn thẳng Phương Khác.

Huyền Dung thấy thế, tức muốn dậm chân.

“Ta không cản được ngươi, nhưng ta có thể trốn ngươi. Ta có thể khiến ngươi vĩnh viễn không tìm được ta.” Phương Khác nghiêng đầu, cười híp mắt nói.

“Điều kiện. Cho ta điều kiện để được đi theo ngươi.” Trần Phủ nói, trong đôi mắt viết đầy thản nhiên, lại giống như bất luận Phương Khác đưa ra điều kiện gì gã cũng đều đáp ứng.

Tay xoay phật châu của Bát Thiên khựng lại, sau đó tiếp tục xoay phật châu như thể không có việc gì.

“Rất đơn giản, cho linh thạch. Đi theo một ngày một vạn linh thạch, rất rẻ đúng không?” Phương Khác cười cong mắt.

Huyền Dung lập tức ngây ra, không chỉ nàng, có thể nói trong phòng này trừ Phương Khác ra ai cũng ngây người.

Trần Phủ trầm mặc rất lâu, tựa hồ có chút chán nản nói: “Ta không có nhiều linh thạch như thế.”

“Vậy ngươi có bao nhiêu?” Phương Khác dựng mày hỏi.

Lại một trận trầm mặc, Trần Phủ dường như đang nghiêm túc tính xem trên tay mình rốt cuộc có bao nhiêu linh thạch. “Huyên của ta, linh khí tứ phẩm. Một chiếc thuyền bay nhị phẩm, có thể chứa được hai mươi người. Hai thứ này không thể cho ngươi. Ngoài ra là một thanh chủy thủ tam phẩm… còn có năm vạn một ngàn hai trăm năm mươi mốt khối linh thạch tiêu chuẩn. Tổng cộng là mười một vạn linh thạch.”

“Mười một ngày ngươi có thể đánh bại ta không?” Phương Khác hỏi.

Trần Phủ suy tư một lát nói: “Ta thử xem.” Nói xong Trần Phủ liền lấy túi chứa đồ thêu theo kiểu dáng Cổ Sát tự trên người đưa cho Phương Khác.

Huyền Dung đã không nói ra lời, hiện tại nàng cảm thấy Trần Phủ không còn đáng hận như thế nữa, ngược lại có chút đáng thương.

Còn Bát Thiên, trên mặt không hiện rõ, nhưng vừa rồi tâm kinh ông đã niệm sai. Ông nghĩ ông đồng ý cho Trần Phủ đi theo Phương Khác phải chăng là sai rồi? Cứ để vậy, tài sản hơn hai mươi năm của Trần Phủ đều sạch bách.

Đúng, đây chính là tài sản hơn hai mươi năm của Trần Phủ. Phật tu vốn khởi xướng khổ luyện không mượn ngoại lực, mà tính cách Trần Phủ đối với những thứ này lại càng lạnh nhạt. Trong chùa, Trần Phủ là đệ tử nhập môn của ông đương nhiên cái gì cũng không thiếu, trên cơ bản không có chỗ nào cần sử dụng linh thạch. Không ngờ chỉ thoáng cái, đã… Bát Thiên nhìn Phương Khác đang cười híp mắt, bất giác thầm nghĩ, ông vẫn là chưa tu đến nơi. Tài sản là vật ngoài thân, vật ngoài thân… chỉ cần không đưa ra yêu cầu gì quá đáng thì ông đã yên tâm rồi.

Nếu Phương Khác bảo Trần Phủ thay y làm chuyện gì, hoặc bán mạng cho y. Chỉ sợ Trần Phủ chẳng thèm chớp mắt mà đồng ý ngay. Bát Thiên thở dài, đệ tử nhập môn duy nhất của ông, trên tay có lực lượng phật tu chiếm một phần mười Cổ Sát tự. Một phần mười lực lượng Cổ Sát tự đã rất tuyệt rồi, mà lực lượng này còn hoàn toàn do Trần Phủ chi phối. Điểm này lẽ nào đối phương thật sự không động tâm?

Bên này Phương Khác rất thỏa mãn có người tặng linh thạch cho mình. Bên kia Diệp Vu Thời vừa đến chỗ trụ lại của phái Côn Luân, đã thấy Hộ Lạc chờ mình từ lâu.

“Hôm nay hành động của ngươi nhanh hơn chỗ này.” Hộ Lạc chỉ đầu nói.

Diệp Vu Thời yên lặng.

“Đi thôi, đi uống một ly?” Hộ Lạc vẫn là dáng vẻ nghiêm túc lạnh lẽo đó, nhưng khẩu khí nói chuyện lại mang theo hơi ấm. Bọn họ là bằng hữu hơn mười năm, là thủ túc.

Dưới ánh trăng thanh lãnh, hai người ngồi trong lương đình tràn đầy gió lạnh.

Hộ Lạc bất đắc dĩ nhìn linh tửu trước mặt mình và linh trà trước mặt Diệp Vu Thời. Người này vẫn giống như lúc nhỏ, chấp nhất đáng sợ. Bất luận đối với người hay đối với chuyện gì, sau khi đã xác định cái gì thì là cái đó. Uống một ly của họ, vĩnh viễn là hắn uống linh tửu Diệp Vu Thời uống trà.

“Ta đã lâu không thấy ngươi như hôm nay. Lần đầu tiên thấy ngươi như thế là lần đầu gặp mặt. Cướp màn thầu của ta, ngươi cũng dùng biểu tình hôm nay đè ta đánh một trận.” Âm điệu của Hộ Lạc cứ bình bình, trong mắt lộ ra hoài niệm.

“Vậy sao?” Diệp Vu Thời hạ mắt nói.

“Đó là vì ngươi sắp chết đói rồi, không có cái màn thầu đó là không được. Cho nên ngươi đánh ta gần chết. Nhưng hôm nay ngươi là vì lý do gì?” Hộ Lạc hỏi, biểu tình hoang mang vô thức của Diệp Vu Thời hôm nay, hắn hiểu rõ nó đại biểu cho cái gì. Từ khi nào Phương Khác đã trở nên quan

trọng với Diệp Vu Thời đến vậy?

“Ta không biết.” Diệp Vu Thời mím môi, cuối cùng chỉ thấp giọng nói ba chữ.

“Phương Khác thì không giống sao?” Hộ Lạc bất đắc dĩ trợn trắng mắt. Sự thật đã rất rõ rồi, ngay cả La Tất cũng nhìn ra được, kết quả vị này còn nói không biết. Là do lúc nhỏ đọc sách ở tàng thư các đọc đến ngu rồi sao?

“Không giống.” Diệp Vu Thời rất nhanh phủ định.

“Không là được rồi.” Hộ Lạc nói, rõ ràng hằng ngày dục vọng độc chiếm mạnh như vậy, đừng cho rằng lúc ở trên thuyền bay hắn không nhìn thấy biểu tình của Diệp Vu Thời. Không phải chỉ gác lên vai thôi sao, cũng có ý kiến nữa. Hắn còn cho rằng vị này đã hiểu rõ lắm chứ.

“Ít nhất ta còn cần hai năm nữa mới có thể kết anh. Nếu Phương Khác muốn kết anh thì phải trễ hơn mấy năm.” Diệp Vu Thời nhíu mày, dường như có chút rầu rĩ.

Hộ Lạc mở to mắt, hắn không hiểu sao lại nói đến chuyện kết anh. Chuyện họ đang nói có quan hệ gì với kết anh chứ?

“Chuyện đạo lữ, ít nhất phải đến trên nguyên anh mới có thể suy nghĩ.” Diệp Vu Thời đột nhiên cong môi cười nhạt.

Chậc… Hộ Lạc thấy mừng là trong miệng hắn không có rượu, nếu không chắc chắn đã phun ra. Hắn chỉ muốn nói, ngươi suy nghĩ thật xa thật chu đáo. Hóa ra hắn chỉ là lo hão mà thôi, trong lòng vị này đã sáng như gương. Chẳng qua là đang nghi hoặc tại sao Phương Khác lại quan trọng với Diệp Vu Thời như thế. Điểm này Diệp Vu Thời vẫn nhìn ra được. Nếu có một người bất tri bất giác chiếm cứ phân lượng vượt qua dự liệu của Diệp Vu Thời, nghi hoặc là bình thường. Vì mỗi một bước của Diệp Vu Thời đều được tính toán cho có lợi nhất. Thứ vượt khỏi dự tính…

Cho nên cuộc đối thoại vừa rồi, kỳ thật trọng điểm của hai người hoàn toàn bất đồng? Hộ Lạc lặng lẽ uống rượu. Hắn không nên lo lắng chuyện này. Hắn còn đang muốn chứng minh Diệp Vu Thời động tâm, Diệp Vu Thời đã nghĩ đến kết thành đạo lữ. Được rồi, bọn họ không phải cùng một phẩm cấp.

“Nhưng Phương Khác tựa hồ rất gấp.” Diệp Vu Thời nhíu mày, nụ cười ôn hòa như gió xuân.

Lần này Hộ Lạc thật sự không nói ra được lời nào nữa, hắn nghẹn rượu rồi. Đương nhiên hắn sẽ không xem câu này của Diệp Vu Thời là thật, trong đó đầy ngữ khí trêu cợt. Cho dù Diệp Vu Thời có nói nghiêm túc cỡ nào hắn vẫn nghe ra được đó. Hơn nữa Phương Khác cũng không giống người nóng ruột, trong mắt hắn Phương Khác tựa hồ còn cách một tầng sa, mơ mơ hồ hồ, mông mông lung lung. Hắn chỉ có thể lặng lẽ nói một câu vì Phương Khác – bảo trọng.

------oOo------

Chương 82: Đại hội Cửu Châu 10

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trong đại hội Cửu Châu xuất hiện một con hắc mã, một người ít được chú ý giờ nổi lên. Bắt đầu từ hôm nay bất luận đi đến chỗ nào đều có người thảo luận về La Thiếu Loan, còn có vòng đấu đủ chấn động đó. Nhưng sau khi danh sách thi đấu tiếp đó được đưa ra, tiêu điểm nghị luận của phần lớn mọi người đều bị dời đi. Vì danh sách đã ra, bên trong tùy tiện lấy ra một người đều có danh khí lớn hơn hắc mã La Thiếu Loan. Người của tam đại môn phái tứ đại tông môn sắp ra trận rồi.

Một tháng tiếp theo, chỉ riêng so võ mỗi ngày đã nhiều hơn hai mươi trận. Đều là rút thăm tùy ý hai hai đối chiến, sau đó người thắng lợi sẽ tiến vào trận cuối. Cho đến khi chỉ còn sót lại hai mươi người vào trận cuối cùng. Trận cuối cùng là hỗn chiến.

Mà phù chú, trận pháp, luyện khí, hôm nay cũng chính thức bắt đầu. Chỉ là so với tỷ võ đơn giản hơn nhiều, cứ lấy phù chú mà nói. Trận đầu tiên chính là tất cả người tham gia đấu trong thời gian hai nén hương với ba phần vật liệu, chế ra một lá bùa lục phẩm. Chỉ riêng điều này đã có thể loại trên nửa số phù lục sư. Dù sao phù lục đại sư nổi tiếng không một ai không chế phù nhiều năm, trong khi tham gia đại hội Cửu Châu đều là một vài thanh niên tài ba. Tuổi tác bày ra đó, đương nhiên có thể phù hợp yêu cầu không nhiều. Phù hợp yêu cầu thì chỉ có một vài kỳ tài. Theo lời Phương

Khác nói, chính là mỗi môn phái đều có vài biến thái. Ngươi không thể dùng tiêu chuẩn người thường để đánh giá, chẳng hạn Diệp Vu Thời.

Phương Khác đến để xem đối thủ trận tiếp theo của mình là ai. Đi cùng y còn có Trần Phủ, vốn Huyền Dung cũng muốn theo tới nhưng bị Huyền Cực giữ lại.

Phương Khác không nhìn thấy tên Diệp Vu Thời trên danh sách so võ. So với những đệ tử khác ít nhất tỷ thí hai thứ, Diệp Vu Thời chỉ báo một thứ – phù chú. Phương Khác lộ ra mấy phần ý cười, trong môn phái từng nghe nói minh tranh ám đấu của Phù Lục phong và Luyện Khí phong, rất không khéo là đều vây quanh Diệp Vu Thời. Phù Lục phong xoắn xuýt chuyện Diệp Vu Thời có trình độ chế phù cao như thế lại bị Luyện Khí phong giành trước một bước. Một đệ tử Luyện Khí phong như hắn còn lợi hại hơn Phù Lục phong bọn họ, bảo bọn họ để mặt mũi ở đâu chứ. Mà Luyện Khí phong lại xoắn xuýt chuyện Diệp Vu Thời thân là đệ tử Luyện Khí phong lại 'không lo chính nghiệp'. Phương Khác sờ kiếm trong tay, xúc cảm không đúng, khiến y phản ứng lại, vì che giấu thân phận nên đã thu kiếm Tam lại.

Kỳ thật mặt luyện khí Diệp Vu Thời cũng không tồi, chỉ là hình như không biết nhiều. Mà phương diện trận pháp hắn cũng không tồi, trong môn phái cũng chỉ có bản thân biết. Duy chỉ có một cái không sở trường là luyện đan, Phương Khác nghĩ nếu một ngày nào đó luyện đan cũng không thể làm khó Diệp Vu Thời, vậy bảo bọn họ làm sao chịu nổi đả kích?

Nhưng như vậy cũng đúng thôi. Phương Khác nghĩ đến loại chuyên chú và nhập tâm đến mức quên ăn bỏ ngủ lúc Diệp Vu Thời chế phù, trên đời này không có chuyện không làm mà hưởng, sự biến thái của Diệp Vu Thời trừ thiên phú ra cũng phải trả giá rất nhiều mà người khác không thể thấy được.

Nghĩ đến đây tâm trạng Phương Khác trở nên vi diệu. Về sau Diệp Vu Thời không tới nữa, y cũng không tiện đến chỗ ở của phái Côn Luân tìm Diệp Vu Thời. Y còn muốn hỏi sự nghi hoặc của Diệp Vu Thời lúc đó là gì.

"Giờ dần bắt đầu luyện kiếm, giờ mão đến giờ tỵ uống một bình linh trà ăn chút điểm tâm linh quả sau đó bắt đầu đả tọa điều tức. Buổi chiều đi dạo khắp nơi, cứ thế qua một ngày. Chỉ vậy sao?" Âm thanh Trần Phủ vang

lên, gã đang nói những chuyện Phương Khác làm trong một ngày sau khi tháo băng.

Lúc này Phương Khác mới nhớ ra sau lưng còn có một cái đuôi đi theo. Chính là Trần Phủ đã nói đi theo và thật sự theo sát một bước không rời. Bây giờ y mới bắt đầu hối hận, nếu Trần Phủ này cứ theo mãi như vậy nhiệm vụ cao cấp gì đó của y cũng đừng mơ có tiến triển nữa.

Phương Khác cười híp mắt nhìn Trần Phủ nói: "Kỳ thật ngươi theo ta thế này thì có thể nhìn ra cái gì chứ?"

"Cường giả mạnh đều có lý do. Ta đang tìm nguyên nhân trên người người, rõ ràng nhìn yếu thế này." Trần Phủ nói, trên gương mặt tú lệ viết đầy nghiêm túc. Đương nhiên phải dưới tiền đề không nhìn đôi mắt tràn đầy tính xâm lược của gã.

Phương Khác mấp máy môi, cuối cùng chỉ tiếp tục đi tới chỗ y muốn đi. Y đã từ bỏ thuyết phục Trần Phủ rồi. Có linh thạch để lấy, y còn gì để nói nữa chứ? Trần Phủ thích theo thì theo đi.

Có một loại người như thế, cố chấp lên thì rất đáng sợ. Hiển nhiên Trần Phủ chính là loại người này, từ lúc tỷ thí đã có thể nhìn ra.

Trần Phủ theo sau Phương Khác, không nói tiếng nào chỉ nhìn chằm chằm Phương Khác. Gã sẽ đánh bại người này. Cho dù đối phương đã hoàn toàn phá âm công của gã. Lần đầu tiên thua thảm như vậy, Trần Phủ nhẹ động tay phải.

Gã thích mùi vị huyết dịch, cũng thích cảm giác bẻ gãy cổ người khác. Chuyện này không cách nào thay đổi. Trên gương mặt tú lệ của Trần Phủ xuất hiện biểu tình như đang ngẫm nghĩ. Đi theo y, tìm nhược điểm của y sau đó giết chết y. Chính tay bẻ gãy cổ y. Trần Phủ nghĩ thế, nhưng lại không có dao động cảm xúc hay sát ý gì.

Phương Khác liếc Trần Phủ một cái, không khỏi cảm thấy bất đắc dĩ. Tâm tình Trần Phủ có thể thấy được rõ ràng, cho nên cũng đừng trách y thu cái giá cao như vậy.

Khuất Bắc cúi đầu ngồi cạnh bàn chỉnh lý lại tiền cược của từng cá nhân. Gương mặt đầy vẻ sụp đổ. Từ sau khi La Thiếu Loan thắng, gã đã bị

chưởng quầy mắng xối xả, còn trừ tiền công của gã, chuyện này sao có thể trách gã chứ? Sao gã biết La Thiếu Loan sẽ thắng chứ?

Một cánh tay thon dài gõ lên bàn, Khuất Bắc lập tức tươi cười ngẩng đầu lên: "Đạo hữu…" Lời tiếp theo kẹt trong cổ họng, nụ cười trên mặt cứng lại. Kẻ vừa xuất hiện không phải chính là đầu sỏ tạo nên khổ nạn của gã sao?

"La đạo hữu, ngài đến lấy linh thạch đúng không, ha ha. Ta đã chuẩn bị sẵn cho ngài rồi." Nói xong Khuất Bắc liền lấy ra túi chứa đồ đã chuẩn bị sẵn.

Lúc này Khuất Bắc lại nhìn thấy Trần Phủ theo sau Phương Khác. Lập tức ánh mắt liền trở nên nghi ngờ không thôi, hai người này hôm đó suýt nữa đồng quy vu tận, sao mới đó đã đi chung với nhau rồi? Bất giác, Khuất Bắc đột nhiên xuất hiện một suy nghĩ, hai người này sẽ không phải đấu giả vờ chứ? Vừa nghĩ vậy Khuất Bắc đã phủ định suy nghĩ này, không thể nào, hôm đó gã cũng xem, tình huống đó không thể giả vờ được.

Phương Khác nhìn tên đặt cược, thi đấu bùa chú đặt cược là cuối cùng ai có thể giành hạng đầu, hơn một trăm người tham gia, tỷ lệ chọi gấp mười. Phương Khác cười, đưa tay điểm tên Diệp Vu Thời nói: "Những linh thạch này không cần đưa cho ta, ta cược hết cho hắn thắng. Đúng rồi, còn thêm mười một vạn linh thạch nữa, toàn bộ cược Diệp Vu Thời thắng."

Vừa nghe thế, sắc mặt Khuất Bắc trắng đi một phần. Nhìn tên Diệp Vu Thời, cố gắng nhớ lại sự tích của người này ở mặt bùa chú. Người này là đệ tử Luyện Khí phong của phái Côn Luân, tu vi không tồi, nhưng không tham gia so võ cũng không tham gia thi đấu luyện khí mà lại tham gia chế phù. Mà nghe nói ở phương diện chế phù này có chút thiên phú.

Chắc không có vấn đề gì… Khuất Bắc nghĩ đến đệ tử phái Thái Hành khác tham gia chế phù là Liễu Tửu, nghe nói từ lâu nàng đã có thể chế ra phù chú bát phẩm. Là nhân vật nóng hổi có khả năng đoạt giải nhất lần này, cửa hàng bình thường không nhận đặt cược nàng thắng, cho dù tỷ lệ chọi rất thấp. Cho nên chắc không có vấn đề gì nhỉ?

Khuất Bắc nhìn Phương Khác, cầm túi chứa đồ lại kiểm kê, rồi viết lại số lượng linh thạch Phương Khác đặt cược, mười ba vạn năm ngàn linh thạch tiêu chuẩn. Chắc sẽ không xảy ra vấn đề gì đúng không? Như vậy chưởng

quầy biết rồi có lẽ sẽ đền bù được chuyện trước đó.

Khuất Bắc khổ mặt, nhìn Phương Khác, mở miệng: “La đạo hữu, trận chiến lần trước của ngài khiến cửa hàng của chúng tôi bồi vào hơn nửa số kiếm được mấy ngày nay.”

Thấy Phương Khác lộ vẻ không hiểu, Khuất Bắc lại nói: “Hôm đó có một tu sĩ đặt cược ngài thắng, cược tròn hai mươi vạn linh thạch tiêu chuẩn. Chúng tôi chịu thiệt lớn rồi, cả một trăm vạn linh thạch tiêu chuẩn đó!”

Nghe thế, Phương Khác cũng giật mình. Người không quen y làm sao có thể đặt nhiều linh thạch cho y như thế? Người quen y cũng không biết thân phận hiện tại của y. Là người nào sẽ đặt hai mươi vạn linh thạch cho La Thiếu Loan?

“Người đó là ai vậy?” Phương Khác bất giác hỏi.

“Lúc trước cũng chưa nghe nói qua, là một môn phái mới khởi, là Khoản Đông Nhiên của Vô Phương môn. Hắn cũng đã vào vòng hai rồi. Sao lại có cái họ như vậy nhỉ, cư nhiên là họ Khoản.” Khuất Bắc nói, gã có ấn tượng rất sâu về người này. Trải nghiệm đau đớn như thế, một trăm vạn linh thạch đã vuột khỏi tay gã.

Phương Khác chớp mắt, nếu là người mà y nghĩ đến, vậy không phải họ Khoản, mà là họ Khoản Đông. Trong đầu Phương Khác gần như lập tức xuất hiện thân ảnh Khoản Đông Nhiên, bất giác nhíu mày. Tin tức này… chứa đựng rất nhiều, có khả năng trùng tên không?

Nhưng người này cược y thắng, nếu thật sự là Khoản Đông Nhiên vậy có thể nói rõ rồi, tại sao đối phương lại đặt cho La Thiếu Loan. Vì dù y dịch dung cũng không thể giấu được Khoản Đông Nhiên cũng tu luyện Thông Huyền kinh.

Vô Phương môn, môn phái mới khởi. Đại lục Thanh Hoa đã có hành động đối với đại lục Cửu Châu rồi sao? Mà bọn họ lại hoàn toàn không biết gì. Phương Khác mím môi, giật mình bởi suy đoán của bản thân. Y nói với Trần Phủ: “Bây giờ chúng ta trở về.”

Nói xong Phương Khác liền rút phi kiếm ra, đi thẳng đến Cổ Sát tự. Trần Phủ cũng lấy pháp khí phi hành theo sát đằng sau.

Khuất Bắc nhìn Phương Khác vội vàng đi, cảm thấy khó hiểu. Gã đã nói chuyện gì rất ghê gớm sao?

------oOo------

Chương 83: Loạn khởi 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phương Khác nhìn một thân ảnh ở xa, nhíu mày dứt khoát dừng lại.

"Đã lâu không gặp, gần đây thế nào? Phương Khác." Khoảng Đông Nhiên cười tươi cầm một cây dù màu xanh da trời cản phía trước Phương Khác, đạo bào màu xanh trúc bị gió cuốn lên, giữa mày lộ ra cảm giác yêu mị.

"Khoảng Đông Nhiên." Phương Khác bình tĩnh cười, xem ra hành tung của y hoàn toàn nằm trong tầm tay của hắn rồi. Nếu không sao hắn lại tình cờ chặn ở chỗ này chứ. Phương Khác bắt đầu lo lắng, người của đại lục Thanh Hoa trà trộn vào đại hội Cửu Châu, chuyện lớn như thế không thể nào không lộ ra chút gió. Huống chi, y đã có thể khẳng định [Vô Phương môn] là thế lực Khoảng Đông Nhiên xây dựng ở bên này.

Mà Khoảng Đông Nhiên trên căn bản là người của yêu phủ đại lục Thanh Hoa.

Hành động lớn thế này… Phương Khác cắn răng. Phái Côn Luân vậy mà không nhận được một chút tin tức nào, Diệp Vu Thời cũng giống như không biết. Khí tức âm mưu quá nặng, y có dự cảm, đại hội Cửu Châu lần này sẽ không hay ho.

"Tìm chỗ ngồi xuống ôn chuyện cũ được không?" Linh lực trên tay Khoảng Đông Nhiên chuyển ra xa, một hạt châu màu đen phát ra ánh sáng u u.

Phương Khác híp mắt, là Âm Sát Minh châu. Uy lực của một viên Âm Sát Minh châu tương đương với uy lực tự bạo của một tu sĩ kỳ kim đan. Hạt châu này rất khó luyện chế, là dùng tinh huyết của một loại linh thú và tà khí của nơi cực âm luyện chế mà thành.

Tay phải Trần Phủ vung thành trảo, trong mắt đã lóe đầy hàn quang, ánh mắt nhìn Khoảng Đông Nhiên giống như nhìn con mồi. Khoảng Đông Nhiên lúc này mới nhìn sang Trần Phủ, đáy mắt lóe qua kinh ngạc. Tay nắm cán dù bất giác dụng lực. Sao Trần Phủ lại đi cùng Phương Khác chứ?

Trần Phủ ngẫm nghĩ nhìn Khoảng Đông Nhiên. Âm Sát Minh châu, đại lục Cửu Châu có rất ít người luyện chế.

Cùng một thời gian, mấy tu sĩ từ các hướng khác nhau lặng yên xâm nhập vào dãy núi Kỳ Liên. Khinh giáp đặc biệt màu bạc, phối hợp với áo lót màu đen, trên tay áo rõ ràng là hình bát quái của Thái Hành. Hành động chỉnh tề thống nhất, không một ai phát ra bất cứ âm thanh gì. Hơn nữa tốc độ tiến hành cực nhanh, từ trên không nhìn xuống dưới, rõ ràng là hình dạng mũi tiễn.

Một nữ tu từ Cổ Sát tự ngự kiếm đi ra, mày liễu mắt hạnh, giữa mày là một nốt ruồi mỹ nhân, đồng dạng cũng mặc khinh giáp màu bạc, áo lót màu đen, còn có đôi giày màu bạc. Anh khí bức người, người này chính là Liễu Tửu của phái Thái Hành có tiếng hoan hô cao nhất trong lần đấu phù chú. Đệ nhất mỹ nhân của phái Thái Hành, là Ly một trong bát quái.

Chỉ thấy sau khi nàng ngự kiếm một thời gian, đột nhiên chui vào cánh rừng, trực tiếp đối đầu với nhánh chủ của ba đội ngũ.

Cảm tri được phía trước có người, cung tiễn thủ trong đội ngũ đó lập tức nhắm chuẩn vào người tới. Đợi khi thấy là Liễu Tửu, tu sĩ dẫn đầu ra hiệu dừng tay, nhẹ híp mắt nhìn đệ tử sau lưng. Mặt đệ tử đó hơi tái đi lùi lại một bước. Chậm rãi cúi đầu, là gã truyền tin cho Liễu sư tỷ.

Người dẫn đầu của ba đội ngũ này, rõ ràng là Hàn Không.

“Liễu đại nhân.” Hàn Không cung kính hành lễ, Liễu Tửu lại trực tiếp đánh một roi qua. Hàn Không trực tiếp nhận một roi, tránh cũng không tránh.

“Ai ra lệnh cho các ngươi, dám tự tiện xuất binh Cổ Sát tự. Tại sao không ai thỉnh thị Tiêu trưởng lão?” Liễu Tửu lạnh lùng nói.

“Thứ ta vô lễ.” Hàn Không không trả lời vấn đề, ngược lại làm một thế

tay. Thoáng cái Liễu Tửu đã bị bao vây.

“Ngươi dám!” Liễu Tửu giật mình, nàng không ngờ Hàn Không dám ra tay với mình, linh lực chợt chuyển, muốn vung roi.

“Đây là mệnh lệnh của Tả đại nhân. Chúng tôi phụng lệnh Tả đại nhân giải quyết tu sĩ yêu tộc trà trộn vào đại hội Cửu Châu.” Hàn Không nói.

Liễu Tửu sửng sốt, yêu tộc? Yêu tộc trà trộn vào đại hội Cửu Châu? Chỉ thoáng chốc sửng sốt đó, trước mắt Liễu Tửu tối đen, trực tiếp ngã xuống. Hàn Không nhìn đệ tử báo tin cho Liễu Tửu, nhàn nhạt nói: “Kẻ tiết lộ quân tình, giết.”

Đệ tử đó cười khổ, rút bội kiếm ra cắt cổ, máu tươi bắn lên ngân giáp, mọi người trầm mặc.

Hàn Không nhìn Cổ Sát tự, đáy mắt sâu thẳm.

Đội ngũ tiếp tục đi tới.

Ai cũng không ngờ được Tả Khâu sẽ phát động tấn công vào lúc này. Trong mắt Hàn Không tràn đầy kinh sợ còn có hưng phấn muốn thử. Thanh niên tài giỏi của các phái đều tụ tập tại đại hội Cửu Châu này, trưởng lão đi cùng nhiều nhất chỉ có ba người, mà phái Côn Luân chỉ có hai trưởng lão. Tu sĩ trên hợp thể kỳ đã không quản thế sự, nếu loạn khởi cũng không nhất định sẽ xuất sơn. Nếu giết sạch tinh anh đời chữ “Nguyên” của phái Côn Luân, vậy phái Côn Luân sẽ phải đối mặt với khốn cảnh lớn nhất.

Yêu tộc xâm nhập là thật, giải quyết cũng là thật. Nhưng bổn ý của đại nhân, chẳng qua là mượn việc nói chuyện mình mà thôi. Đại nhân thật giỏi mưu tính.

“Các ngươi mai phục tại đây, nghe theo mệnh lệnh của ta mà hành động. Nhậm Giáp, nơi này giao cho ngươi.” Hàn Không nói xong túm lấy người bên cạnh rồi rút phi kiếm bay về Cổ Sát tự.

“Vâng!” Nhậm Giáp ôm lấy Liễu Tửu đáp lại. Đợi sau khi Hàn Không đi rồi ánh mắt gã nhìn Liễu Tửu mang theo mấy phần thương tiếc. Trưởng lão Tiêu Vân Dật đầu tiên là bị nội thương cực nặng, sau đó thế lực trong

môn phái lại nơi nơi bị cản trở. Lần này Tiêu trưởng lão xuất hành đến đại lục Cửu Châu, trong trong ngoài ngoài Thái Hành đã được thanh tẩy một phen. Bầu trời của Thái Hành, đã biến rồi.

Hoặc nên nói, bầu trời Thái Hành đã sớm biến đổi rồi.

Nghĩ đến đây, dù là tâm trí kiên cường như Nhậm Giáp cũng không khỏi rét lạnh toàn thân. Tả Khâu đại nhân mưu tính quá lớn cũng quá sâu. Gã tính kỹ lại, không ngờ đã bắt đầu từ mấy năm trước, từ lúc… đại nhân bị móc mắt. Lần này chỉ trong mấy ngày người nắm quyền của Thái Hành lại từ Tiêu trưởng lão biến thành Tả đại nhân. Thái Hành cũng trải qua một trận gió tanh mưa máu, mà thái độ của trưởng lão khác, rõ ràng đều đứng về phía Tả đại nhân.

Lần này Tiêu trưởng lão gặp nguy, đệ tử có quan hệ mật thiết với Tiêu trưởng lão chỉ sợ cũng không có kết cục gì tốt, Nhậm Giáp nhìn Liễu Tửu, cho dù là người trong Bát Quái cùng trưởng thành.

Gió thổi báo giông tố sắp đến.

Người đội đấu lạp nghịch con cờ tự đấu cờ với chính mình, nhìn Thương Nhược Tuyết ngồi đối diện đang pha linh trà nói: “Nhược Tuyết, đệ tử phái đến Thái Hành có phải đã truyền tin tức về?”

“Mặc Ca nói tất cả thuận lợi. Thứ Thái Hành hứa cũng đã đến tay. Nhưng Nhược Tuyết không biết tại sao luôn cảm thấy bất an.” Thương Nhược Tuyết chau màu, tất cả quá thuận lợi, thuận lợi đến mức nàng cảm thấy không bình thường.

Thiên Sơn và Thái Hành quả thật bảo trì một giao hẹn ngầm. Chẳng hạn thái độ đối với Côn Luân, lại như hợp tác với Tả Khâu. Cho dù biết rõ dã tâm của Tả Khâu, nhưng bọn họ vẫn chọn Tả Khâu chứ không phải Tiêu Vân Dật.

Nếu Thái Hành luôn do Tiêu Vân Dật nắm quyền, Thiên Sơn sẽ thời thời khắc khắc đứng ngồi không yên. Tiêu Vân Dật và Tiêu Tiêu… cũng chính là Trí Tiêu hiện tại. Năm mươi năm trước suýt nữa đã kết thành đạo lữ, may mà không thành, tình nhân ngày xưa, trở mặt thành thù. Chuyện này người vui mừng nhất không ngoài phái Thiên Sơn. Tam đại môn phái chỉ có thể như vạc ba chân, trong đó bất luận hai phái nào qua lại quá gần,

phái còn lại sẽ ăn ngủ không yên.

Hiện tại trừ Tiêu Vân Dật đối với Côn Luân vẫn giữ thái độ mờ ám không rõ, để Tả Khâu nắm quyền đương nhiên là chuyện tốt với phái Thiên Sơn.

“Quả thật không bình thường. Nhược Tuyết, nhanh chóng truyền lệnh của ta. Lệnh Liên An dẫn năm ngàn đệ tử nhanh chóng tới Cổ Sát tự.” Người đội đấu lạp nói.

Thương Nhược Tuyết giật mình, dường như cũng nghĩ tới gì đó, sắc mặt nghiêm túc, cúi đầu nói: “Vâng.”

Nếu suy đoán của nàng là thật, vậy Tả Khâu quá mức điên cuồng rồi. Nhưng Tả Khâu… khát vọng đối với chinh chiến của hắn cùng với trên trên dưới dưới phái Thái Hành, không thể không phòng.

Mà lúc này Hàn Không đã xách một người đến trước mặt Tả Khâu. Người đó bị Hàn Không ném xuống đất.

“Đại nhân, ta từng đến Côn Luân dò thám, không có bất cứ tin tức nào của Phương Khác, cũng không ai biết lúc này Phương Khác đang ở đâu.” Hàn Không báo cáo xong lại nhắc tới phân phó của Tả Khâu hôm qua.

Nhưng Tả Khâu chỉ nâng cằm người đó lên. Dung mạo lộ ra, người này tướng mạo cực kỳ tuấn mỹ, nhưng ánh mắt lại là một màu đỏ máu, hơn nữa tử khí trầm trầm không có nửa phần sinh cơ. Trên thân người này cũng truyền ra vị máu tanh nồng đậm, mà từ cổ gã trở xuống đều là đường vân kỳ dị chi chi chít chít.

Tả Khâu chậm rãi cười nói: “Hơn mười năm trước, các ngươi bị Phương Minh Viễn dẫn dụ mà đến, không ngờ cuối cùng là công dã tràng. Mười mấy năm sau, con của Phương Minh Viễn là Phương Khác đã lĩnh ngộ kiếm ý. Ngươi còn chưa mở miệng nói nguyên nhân sao? Cho ta biết, mười mấy năm trước là nguyên nhân gì khiến hai tộc yêu ma điên cuồng như thế, chấp nhận hy sinh năm vạn tu sĩ. Ta rất hiếu kỳ.”

Nói rồi Tả Khâu dịu dàng nâng mặt người đó lên.

Nhưng người đó lại không có chút dao động nào, như một vật chết.

Tả Khâu xem thường, chỉ là trong con mắt còn hoàn hảo là lãnh đạm.

“Đại nhân, đừng làm bẩn tay ngài. Thần trí của nó đã không còn rõ nữa.” Hàn Không nói, đáy mắt dậy sóng, gã dùng từ nó để chỉ động vật. Yêu tu này đã không thể gọi là người nữa, gã chết trong huyết trì sau đó lại sinh ra trong huyết trì. Cùng đồng tộc tương tàn, ăn máu thịt đồng tộc mà sống, thì sao còn có thể nói là người nữa?

Tả Khâu không nói gì, chỉ chậm rãi vuốt con mắt bị thiếu của mình. Năm đó, phân chi Phương gia diệt môn, năm đó hắn mất đi con mắt của mình. Hắn đã sớm phát hiện cơ quan ngầm của phân chi Phương gia nhưng lại không tìm ra vật gì hữu dụng. Thời gian trước dẫn dụ Tiêu Vân Dật đến nơi đó, vốn cho rằng có thể diệt trừ Tiêu Vân Dật, tiếc rằng chỉ khiến Tiêu Vân Dật bị trọng thương thật nặng mà thôi.

Hắn vẫn rất hiếu kỳ, rốt cuộc là thứ gì, có lực hấp dẫn lớn như thế? Hiện tại hắn nghĩ hắn tìm được đáp án rồi.

Hàn Không thấy vậy, mắt lóe qua một tia u quang, khẽ cúi đầu không nhìn Tả Khâu nữa. Gã thấy sau khi xuất quan, đại nhân đã buông chuyện con mắt xuống, nếu không sẽ không cắt mớ tóc phủ phần mắt để lộ con mắt bị thiếu. Tuy nghi hoặc tại sao đại nhân lại quan tâm một nhân vật nhỏ như Phương Khác, nhưng gã tin đại nhân. Chuyện đại nhân làm đương nhiên đều có đạo lý của đại nhân.

“Ngươi biết Thái A kiếm không?” Tả Khâu đột nhiên hỏi.

Hàn Không giật mình: “Ngài là nói thượng cổ thần kiếm Thái A năm đó Cốc Lương Mâu cầm trong tay hoành hành ba đại lục?”

Tả Khâu bật cười: “Chỉ là một thanh binh khí mà thôi, lại có vài người cho rằng chỉ dựa vào một thanh kiếm có thể thao túng một trận chiến. Càng ngây thơ hơn nữa là có người tin rằng bọn họ có thể tạo ra một thanh sát binh tuyệt thế. Thế là ngu xuẩn muốn trao linh hồn cho Thái A kiếm.”

Sau khi nói mấy chữ trao linh hồn, đáy mắt yêu tu nằm dưới đất lóe qua một tia sáng.

Hàn Không không tiếp lời, chỉ giữ tư thế cung kính.

“Sau đó, bọn họ thành công.” Tả Khâu mím môi, tạo ra một đường cong sắc bén.

------oOo------

Chương 84: Loạn khởi 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Sao La Thiếu Loan còn chưa trở về?” Huyền Dung không biết đã nhìn về cửa viện lần thứ mấy. Cuối cùng nhịn không được nói một câu như thế.

Sắc mặt Huyền Cực càng thêm khó coi, động tác ngóng nhìn của Huyền Dung cả buổi chiều ông đều thấy rõ. Nữ nhi này của ông có phải quá mức chú ý đến La Thiếu Loan rồi không? Nếu La Thiếu Loan thật sự là La Thiếu Loan, ông cũng rất vui vẻ. Nhưng đối phương không phải là La Thiếu Loan gì cả, mà là đệ tử phái Côn Luân. Nhìn biểu hiện của phái Côn Luân hôm đó, thân phận người này đương nhiên không thấp. Nếu không sẽ không có hai trưởng lão đến quan chiến. Mà phái Côn Luân cũng có người tới tỉ mỉ nghe ngóng thương thế của ‘La Thiếu Loan’.

Nữ nhi nhà ông, bình thường trong môn phái là nhỏ nhất, những sư huynh sư tỷ kia cũng đều chiều nó nhường nó. Ông cũng vì nó tuổi nhỏ mất mẹ mà không nỡ nói gì nặng lời. Vì thế tuy bản tính Dung nhi không xấu, nhưng tính cách lại có mấy phần ngang ngược.

Huyền Cực mấp máy môi muốn nói gì đó, nhưng phải nói thế nào mới tốt đây? Huyền Cực chỉ đành nghẹn khí nhìn đại đồ đệ của mình, hỏi: “Du Thanh gần đây củng cố tu vi thế nào?”

“Tốt lắm, nhọc lòng sư phụ quan tâm.” Khổng Du Thanh lúc này cũng đang ở trạng thái xuất hồn, nghe Huyền Cực hỏi thì sửng sốt một chút rồi nói. Nói xong mới giật mình nhận ra mình đáp hơi nhanh, vội nói tiếp: “Sư phụ.”

Hôm nay hắn nghe được toàn là tán dương với La Thiếu Loan, vì thế Huyền Kiếm môn họ cũng được nở mặt. Bọn họ có thể lên Cổ Sát tự cũng là nhờ La Thiếu Loan. Nhưng đối với hành động của sư phụ lần này, hắn rất khó hiểu. Chuyện mượn ngoại lực nếu truyền ra ngoài, danh tiếng

Huyền Kiếm môn của họ chỉ sợ không tăng mà còn giảm. Nhưng sư phụ luôn trầm ổn tại sao muốn làm vậy? Hắn nghĩ hoài cũng không hiểu.

Nhìn trạng thái Khổng Du Thanh, Huyền Cực vừa muốn giáo huấn, lại đột nhiên nhìn ra ngoài viện. Một đội phật tu vội vàng bước qua, thần thái cũng chưa từng nghiêm túc như thế. Huyền Cực lập tức đứng lên nói: "Mau, chúng ta đến tiền viện."

Huyền Dung kinh dị nhìn cha mình, nàng chưa từng thấy vẻ kinh nghi bất định như thế trên mặt cha, bèn hỏi: "Sao vậy, đã xảy ra chuyện gì?"

"Đợi lát nữa, đi theo ta không được chạy loạn cũng không được nói bậy. Biết chưa?" Huyền Cực nghiêm túc nhìn hai người, nếu ông không nhìn lầm, trên người phật tu đó mặc bào tử màu trắng.

Đừng xem thường đạo bào màu trắng, đây là một loại chiến bào nổi danh đại lục Cửu Châu. Tên là [Bạch Sát], tên tuổi cùng nổi với [Hắc Quỷ] của Như Thị quán.

Áo bào màu trắng bình thường sẽ không mặc, trừ khi… có người tấn công Cổ Sát tự.

Sắc mặt Huyền Cực tái nhợt, thế cục đại lục Cửu Châu hiện tại mọi người đều hiểu, chỉ thiếu một mồi dẫn mà thôi. Bây giờ là tiền tấu trước khi đại loạn nổi lên sao? Huyền Cực nhìn Huyền Dung và Khổng Du Thanh một cái, dẫn hai người ra ngoài. Vừa bước khỏi cửa viện, đã bị hai phật tu mặc bào trắng cản lại: "Ba vị đạo hữu, tình trạng hiện tại rất đặc biệt, xin đạo hữu theo ta đến tiền viện đợi."

Trên đường thấy được không ít phật tu mặc bào trắng đi ngang. Huyền Dung nhìn cảnh tượng này cũng mơ hồ có dự cảm không tốt. Nhịn không được lại gần Huyền Cực. Huyền Cực an ủi vỗ đầu Huyền Dung. Đợi đến tiền viện rồi, Huyền Cực mới phát hiện, tiền viện rộng lớn, đặt không ít bàn ghế, toàn là người của ba đại môn phái và ba đại tông môn khác ngồi. Chỗ ngồi xếp thành hai hàng, đối diện nhau, khoảng cách không gần. Mà cả viện đều bị phật tu bào trắng bao vây tầng tầng.

Khi ba người Huyền Cực bước vào, Diệp Vu Thời nhìn qua, cười ôn hòa một cái rồi thu tầm mắt lại, nhưng đáy mắt lại có thêm một chút lo lắng. Sau đó tầm mắt đặt trên người Tả Khâu. Người này hành sự khó dò, vốn

cho rằng hắn sẽ đợi thêm một thời gian, không ngờ lại vội vã mất kiên nhẫn như thế.

Bát Thiên ngồi ở chủ vị, nhìn quanh một vòng rồi dừng lại ở Tiêu Vân Dật: “Tiêu đạo hữu, đối với đệ tử phái Thái Hành đóng ở gần Cổ Sát tự ta, ngươi giải thích thế nào?”

Mặt Tiêu Vân Dật như hàn sương, lạnh lùng nhìn sang Tả Khâu bên cạnh. Không đáp lời Bát Thiên mà hỏi: “Ngươi có gì để nói?”

“Đệ tử bất tài, gần đây tại đại hội Cửu Châu phát hiện yêu tu của đại lục Thanh Hoa xâm nhập. Do đó cảm thấy lo lắng, vì vậy đặc biệt triệu tập đệ tử Thái Hành đến đây giải quyết yêu tộc.” Tả Khâu nói, thần sắc tự nhiên đối mặt chất vấn của Tiêu Vân Dật.

Tiêu Vân Dật dường như đã hiểu ra gì đó, ánh mắt nhìn Tả Khâu lạnh tựa băng. Nói: “Ai cho ngươi lá gan đó?” Trong lúc nói tay áo phất lên muốn đánh Tả Khâu.

Trước người Tả Khâu xuất hiện hai tu sĩ cản lại, một trong đó là Mục Ảnh hôm đó tiến vào Kiếm Bát trận.

Tả Khâu chậm rãi lấy bàn trận bát quái vô cùng tinh xảo ra khỏi tay áo. Bàn trận vừa xuất hiện, người tại đó đều kinh ngạc. Phải nói phẩm cấp của bàn trận này đại khái cũng chỉ bát phẩm mà thôi. Với tu vi của Tả Khâu còn không điều khiển được nó. Nhưng thứ này tại phái Thái Hành có ý nghĩa tượng trưng lớn hơn tác dụng thực tế.

Đây là tín vật của người cầm quyền Thái Hành.

“Tiêu trưởng lão, ngài chỉ cần nghe lệnh là được.” Tả Khâu nói.

Trong mắt Tiêu Vân Dật lóe lên sát khí, giây tiếp theo lại hồi phục bình thường, lạnh lùng nhìn đệ tử phái Thái Hành đứng sau Tả Khâu đã lộ ra mặt thật, vốn dĩ ông cho rằng là đệ tử trong môn phái, không ngờ lại là mấy vị trưởng lão. Tiêu Vân Dật cười lạnh, mấy năm nay đối với sự vụ môn phái ông chưa từng dụng tâm. Lần này lại bại trên tay một tiểu bối.

Tả Khâu nhìn vẻ mặt Tiêu Vân Dật, thầm nói một tiếng đáng tiếc. Nếu Tiêu Vân Dật phản kháng, hắn có quyền thanh lý môn hộ. Tả Khâu chậm

rãi đảo mắt nhìn đám người, hiển nhiên có không ít người giật mình bởi hành động đoạt quyền của phái Thái Hành vừa rồi. Nhưng cũng không ít người sắc mặt bất biến, tư thế ung dung. Chẳng hạn La Thanh Trí Tiêu, chẳng hạn Thương Nhược Tuyết hay Diệp Vu Thời.

"Đại lục Thanh Hoa và đại lục Cửu Châu sớm đã ngăn cách từ lâu. Cấm chế trên biển cũng chưa từng có dấu hiệu bị phá giải. Ta nghĩ yêu tộc đã dám ngang nghiên xâm nhập vào đại hội Cửu Châu…" Tả Khâu chỉ nói một nửa, để lại phần sau cho mọi người tự phát huy.

Nhưng người có thể ngồi tại đây trừ cá biệt ra, làm sao có thể không nhìn ra ý đồ sau hành động lần này của phái Thái Hành?

Có người cười lạnh, là một đệ tử của Lục Căn tự.

"Yêu tộc? Giải quyết? Ta thấy Thái Hành ngươi là Túy ông nhưng không đặt tâm vào rượu."

Từ lúc Tả Khâu nói câu đầu tiên, sắc mặt Bát Thiên đã không tốt lắm.

Bát Thiên nhíu mày nói: "Thái Hành hành sự thế này phải chăng quá mức bá đạo rồi? Đối với hai tộc yêu ma, thái độ của ngươi cường ngạnh thì ta có thể lý giải, nhưng dãy núi Kỳ Liên này hình như chưa đến phiên Thái Hành đến đây nói giải quyết gì đó thì phải? Đệ tử Cổ Sát tự ta đã đối kháng với đệ tử Thái Hành ngươi. Nếu đệ tử Thái Hành tiếp tục đóng ở biên giới dãy núi Kỳ Liên. Đồng nghĩa với khiêu chiến Cổ Sát tự ta. Bây giờ còn chưa chịu trở về dãy núi Thái Hành, Cổ Sát tự sẽ xem như xâm nhập, giết chết. Đến khi đó đừng trách Cổ Sát tự ta làm tổn thương hòa khí với quý phái."

Lập tức cả tiền viện yên tĩnh đến mức cả hơi thở cũng nghe thấy được.

Tả Khâu cười cười, nói: "Bát Thiên đại sư nói vậy có hơi quá rồi. Ngài phải biết vài ngày trước, Âm sơn đã quy thuận Thái Hành ta, cho nên bên ngoài biên cảnh dãy núi Kỳ Liên chính là biên cảnh của Thái Hành ta. Thái Hành đóng quân ở biên giới cũng là chuyện trong tình lý."

Bát Thiên nghe thế, nhíu mày. Một phật tu bên cạnh đi tới giải thích một phen. Ánh mắt Bát Thiên nhìn Tả Khâu càng thêm sâu thẳm. Bát Thiên nói: "Nếu đã thế thì do ta không đủ hiểu rõ, nhưng đóng quân ở biên giới,

phái Thái Hành thật sự chỉ vì giải quyết yêu tu? Ta cũng không nói nhiều nữa, các vị về phòng nghỉ ngơi, chỉ là hiện tại tình trạng đặc thù, xin chư vị đừng đi lung tung."

Nếu thật sự giống như Tả Khâu nói, Cổ Sát tự quả thật không thể khơi loạn trước. So với Thái Hành hiện tại mơ hồ trở thành đệ nhất đại phái Cửu Châu, nếu Cổ Sát tự đối đầu với họ thì không có phần thắng. Trừ khi… ba đại tông môn trong bốn đại tông môn liên minh, hoặc liên minh với Côn Luân. Cho dù biết rõ đối phương có mờ ám. Giải quyết yêu tộc? Ai tin chứ?

Diệp Vu Thời nhìn Tả Khâu, khóe môi nhếch lên. Đóng binh biên giới? Rất giống kế phân binh. Nếu là hắn, hắn sẽ gây chú ý cho đối phương khi đóng quân ở biên giới. Cổ Sát tự trong lúc kinh ngạc nhất định sẽ điều động một lượng lớn nhân mã tới biên giới đối kháng. Đợi đến lúc này hắn sẽ tổ chức một đội kỳ binh, nhân lúc bên trong Cổ Sát tự thiếu người trực tiếp tấn công. Không đợi Cổ Sát tự kịp phản ứng liền đánh thẳng vào đám người Bát Thiên. Còn có… đám thanh niên tài ba của các môn phái. Đợi binh mã ở biên giới phản ứng lại thì đã muộn.

Lúc đó đã hình thành thế giáp công, Cổ Sát tự đầy nguy nan.

Nghĩ đến dây Diệp Vu Thời hơi nghiêng đầu, vậy hắn nhất định sẽ chọn lúc mà tất cả mọi người đều thả lỏng. Nhưng thời gian hành sự cũng phải nằm trong một ngày. Vì Cổ Sát tự bây giờ không bằng ngày trước, do đại hội Cửu Châu, đệ tử các đại môn phái đều ở đây. Sau khi biết ở biên giới có quân trú đóng, sẽ không giống như bình thường chỉ quan sát hoặc tham gia vào phân một chén canh, mà muốn bảo đảm cho đệ tử tinh anh môn phái. Như vậy đóng quân ở biên giới sẽ trở thành đánh rắn động cỏ. Từ dãy núi Kỳ liên đến các môn phái khác ngoại trừ phái Thiên Sơn ra đều chỉ cỡ một ngày hành trình. Sau một ngày viện quân của các phái đã đến đây, bất kể phái Thái Hành có dự định gì, đều không thể thành công.

Nhưng yêu tộc trà trộn vào đại hội Cửu Châu? Đại lục Thanh Hoa không truyền tin tức gì đến, chẳng lẽ yêu phủ có dị động? Không, không thể nào. Nếu yêu phủ mà có gì hắn nhất định sẽ nhận được tin tức. Vậy… chính là trận truyền tống mà Lục La tiên tử đang nắm trong tay.

------oOo------

Chương 85: Loạn khởi 3

Nguồn: EbookTruyen.VN

Màn đêm dần dần kéo tới, chút ráng chiều cuối cùng biến mất, màn đêm bao trùm cả dãy núi Kỳ Liên. Ở biên giới đậu một đống thuyền bay, còn có cung nỏ công thành. Hai đội quân lặng yên đối kháng. Mà lúc này ngay cả sân tỷ thí và khu mua bán đều có từng tốp phật tu bạch bào đang tuần tra. Đèn đuốc sáng rực, trên đỉnh phòng an trí nỏ công thành cực lớn. Bên ngoài Cổ Sát tự rất an tĩnh, nhưng ai cũng biết tối nay là đêm nguy hiểm nhất. Đợi qua đêm nay, sẽ biết được Thái Hành rốt cuộc có phái người xâm nhập dãy núi Kỳ Liên không.

Trí Tiêu nhìn La Thanh nói: "Phái Thái Hành lần này đã chỉnh đốn xong rồi. Sau này chỉ còn một thanh âm, nhất thống đối ngoại. Hình thức này không có lợi với Côn Luân ta. Tả Khâu giỏi bày mưu kế, tỏ rõ muốn dẫn binh lực của Cổ Sát tự ra, nhưng Cổ Sát tự lại không thể không làm thế."

La Thanh nhướng mắt, cười đầy hàm ý: "Cho nên sư đệ có thể suy nghĩ giúp đỡ Tiêu Vân Dật một tay, để Thái Hành hắn tự đấu đá lẫn nhau?"

Trí Tiêu không cách nào giữ được nét ôn hòa trên mặt, gần như tức muốn chết: "La Thanh, ngươi nghiêm chỉnh chút cho tiểu gia!"

La Thanh đầy vẻ ghét bỏ nhìn Trí Tiêu một cái: "Ta rất nghiêm túc. Thái Hành mời chúng ta đến xem trò hay. Tả Khâu này dùng một phương thức đặc thù khiến tất cả mọi người ở đại lục Cửu Châu hiểu rõ. Hắn là người nắm quyền chân chính của phái Thái Hành. Người nắm quyền chỉ có hai mươi bốn tuổi, đây là anh hùng xuất thiếu niên. Mấy lão bất tử đó cũng thật dám làm, bồi dưỡng ra một tiểu quái vật, còn giao Thái Hành vào tay hắn."

Lúc La Thanh nhắc đến Tả Khâu, còn có ý tán thưởng không thể che giấu.

Trí Tiêu cũng nói: "Ta hy vọng Côn Luân cũng cho ra một Tả Khâu." Như vậy mấy người bọn họ cũng sẽ chẳng có chuyện không hạ thủ được. Đều là sư huynh đệ cùng trưởng thành, đám tiểu bối làm gì có đứa nào không phải là đồ đệ bọn họ bỏ tâm huyết ra bồi dưỡng. Đến cùng tâm dưỡng lớn rồi, lại vọng tưởng dao động căn cơ của Côn Luân, mấy sư huynh sư tỷ

này sợ là đã quên nguyên tắc làm người Côn Luân.

Nếu không có bọn chúng ở sau lưng chỉ dẫn, đám ngũ đại thế gia, thì mấy tiểu bối đó làm sao dám ngang nhiên phân tách Côn Luân? Để người phái khác xem trò cười?

Nếu Côn Luân cũng có một Tả Khâu. Bọn họ sẽ không cần lo lắng như thế, chỉ cần cho hắn một đao. Thì có thể chỉnh đốn Côn Luân chặt chẽ, trong mắt Trí Tiêu lóe hàn quang.

La Thanh hạ mắt nói: “Côn Luân không thể cho ra một Tả Khâu. Đạo bất đồng.”

Trí Tiêu hừ lạnh nói: “Tiểu gia ta hiểu rõ, đạo của Côn Luân và Thái Hành khác nhau. Thái Hành hành sự không đủ ngay thẳng, trái với bản ý thành lập ban đầu của Côn Luân.” Thái Hành hành sự luôn cực đoan, khai sơn lão tổ cũng xem hai tộc yêu ma là dị loại. Cho rằng chỉ có người mới là chính đạo. Nhân tộc nên nhất thống tu tiên giới chứ không phải chỉ chiếm một đại lục Cửu Châu trong đó.

Nếu không cũng sẽ không thiết lập thứ phi nhân đạo như huyết trì trong môn phái. Mà chiêu bài của Côn Luân chỉ là hai chữ Côn Luân, không phân nhân yêu ma tam tộc, chỉ có người Côn Luân và người không phải Côn Luân.

Năm đó đoàn người chưởng môn khai sơn sáng lập Côn Luân chẳng qua cũng là vì sinh tồn vì kiên trì con đường của mình trong chiến loạn, mà tụ tập lại những người đi cùng, đặt tên nơi này là Côn Luân, xây dựng thành phái Côn Luân. Hai chữ Côn Luân, là vùng đất tiên cảnh hư cấu trong truyền thuyết phàm giới.

Sau Côn Luân phát triển to lớn, ba phái liên minh, là vùng đất thanh tĩnh tại đại lục Cửu Châu. Thiết lập hải cấm, ngăn cản ba đại lục, đến nay ba đại phái hình thành thế chân vạc.

Thiết lập hải cấm là vì năm đó ba tộc nhân yêu ma tử thương thảm trọng. Từ đó thù địch nhau, không cách nào ở chung hòa hợp nữa.

Sau chiến loạn, phái Côn Luân thu môn đồ, phần lớn là cô nhi chiến loạn, ai đến cũng không cự tuyệt, đều tự xưng người Côn Luân. Xem Côn Luân

là nhà, vinh quang vì Côn Luân, phái Côn Luân không có căn cơ địa vị từ đó không thể dao động.

La Thanh nhấp một ngụm trà nhìn vẻ mặt Trí Tiêu nói: “Côn Luân không cho ra được một Tả Khâu, nhưng Côn Luân có Diệp Vu Thời.”

Trí Tiêu sửng sốt, nhìn sang La Thanh, đáy mắt mờ mịt không rõ: “Ngươi xem trọng hắn như vậy?”

Lần trước La Thanh nói Diệp Vu Thời chắc chắn không phải chỉ là một phong chủ, ông chưa từng nghĩ ý của La Thanh là thế này.

La Thanh đáp: “Không ai thích hợp hơn hắn.” La Thanh không còn dáng vẻ cà lơ phất phơ thường ngày, nói chắc như đinh đóng cột.

“Chờ xem đã. Lần này hành động của Thái Hành là một khảo nghiệm với chúng. Tiểu gia muốn xem thử, đời tiếp theo của phái Côn Luân có năng lực gì. Nếu không vừa lòng, chúng ta sẽ điều giáo lại, dạy dỗ một phen là được.” Trí Tiêu nhàn nhã nói.

Hành động của Tả Khâu lần này, nhìn như uy hiếp cực lớn với mọi người, nhưng chung quy chỉ là một lần biến thiên của phái Thái Hành mà thôi, và là thăm dò đối với phái khác, đặc biệt là với Côn Luân. Nếu Côn Luân vô dụng, hắn sẽ giết sạch tinh anh đời chữ Nguyên của phái Côn Luân, một mũi tên trúng hai con nhạn. Nếu Côn Luân kịp thời phản ứng lại, Tả Khâu đã trừ Tiêu Vân Dật, cũng không bị thiệt.

Đóng quân biên giới, hừ, sợ là thị uy trêu chọc lớn hơn ý định phân binh? Thủ đoạn thế này gia đã ngán từ lâu rồi, Trí Tiêu bĩu môi. Thái Hành đóng quân dọa người của những môn phái khác sợ muốn chết, mấy đội ngũ suốt đêm chạy tới gì đó. Nhưng lại không có ai dám mạo hiểm, cược Thái Hành không phái kỳ binh đột tiến. Khả năng thiết lập âm mưu này, Tiêu Vân Dật, Tả Khâu không hổ là bạch nhãn lang ngươi nuôi lớn.

Nghĩ đến đây, Trí Tiêu lại nghĩ đến chuẩn đồ đệ của mình, còn có Diệp Vu Thời vừa ý La Thanh, bất giác thở dài một tiếng… khác biệt giữa người với người đừng nên quá lớn. Bỗng Trí Tiêu chợt nghĩ, nếu Phương Khác cũng giống như phụ thân y là Phương Minh Viễn, vậy cũng không tệ nhỉ? Sau đó ông lại lắc đầu, không không không, vậy Côn Luân còn có ngày tháng yên bình sao? Ít nhất Phương Khác đỡ lo, sẽ không gây chuyện lớn

gì?

Mà Phương Khác được Trí Tiêu nhớ tới, đang ôn chuyện với Khoảng Đông Nhiên.

Lúc chiều, Phương Khác bị Khoảng Đông Nhiên cản lại giữa đường, trước có Khoảng Đông Nhiên tay cầm Âm Sát Minh châu, sau có năm tu sĩ kết đan bao vây. Bất kể đại hội Cửu Châu có thể tốt đẹp hay không, hiện tại y không thể tốt đẹp rồi đó. Trong mắt Khoảng Đông Nhiên không có chút dao động nào, nếu y thật sự phản kháng, đối phương thật sự sẽ cho nổ Âm Sát Minh châu. Hơn nữa hiển nhiên đối phương sớm đã mai phục sẵn. Sau đó ở mấy phương vị quả nhiên xuất hiện mấy bóng người. Phương Khác nhìn Khoảng Đông Nhiên, quyết định đi theo. Vì y không nhìn thấy ác ý trong mắt Khoảng Đông Nhiên, ngược lại có mấy phần trêu cợt. Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, y không định kháng cự vô ích.

Sau đó đi theo Khoảng Đông Nhiên đến một viện lạc không nhỏ ở khu mua bán. Mà tất cả mọi người ở đây đều lấy Khoảng Đông Nhiên làm chủ. Phương Khác nhíu mày, quả nhiên cả Vô Phương môn đều là yêu tu đến từ đại lục Thanh Hoa. Nhìn tóc đen của đám người này, thật không biết bọn họ làm sao nhuộm tóc thành màu đen được?

“Ngươi tìm ta làm gì?” Sau khi nghe Khoảng Đông Nhiên nói quanh co vòng vèo một đống, không nghe ra được thứ gì thực chất, Phương Khác dứt khoát nói thẳng vào vấn đề, cắt ngang Khoảng Đông Nhiên cứ nói từ Côn Luân đến Thái Hành, từ phật tu đến kiếm tu.

Khoảng Đông Nhiên sửng sốt một chút, sau đó cười như không cười nhìn Trần Phủ: “Vị đạo hữu này không ngại sang phòng khác nghỉ ngơi một chút chứ?”

“Ta phải theo y.” Trần Phủ nói, vẻ mặt thờ ơ.

Khoảng Đông Nhiên nhìn Trần Phủ, lại nhìn tu sĩ khác trong phòng. Trong nụ cười tươi rói mang theo mấy phần uy hiếp. Người này sao không thức thời như thế?

“…” Trần Phủ lật tay, huyên lớn như trái trứng gà xuất hiện trong tay.

Khoảng Đông Nhiên kinh ngạc, hắn chưa từng nghĩ Trần Phủ đối diện với

uy hiếp lại là thái độ này. Khoảng Đông Nhiên cũng bắt đầu cảnh giác, hắn không quên âm công của Trần Phủ là tấn công phạm vi lớn. “Ôi, ngươi đừng khẩn trương thế chứ, ta thật sự không có ác ý. Thật sự chỉ ôn chuyện mà thôi, mượn Phương Khác dùng một chút.”

Trong lời nói của Khoảng Đông Nhiên có một âm luật đặc biệt, hôm đó hắn thấy âm công của Trần Phủ đã có ý muốn cọ sát một phen, dù sao âm huyễn không phân gia. (Tức: âm công và huyễn thuật có nhiều điểm chung)

Trần Phủ hiển nhiên cũng phát giác được hàn ý trong mắt đối phương, tay phải vung thành trảo trực tiếp khóa chặt cái cổ thon thả của Khoảng Đông Nhiên.

Phương Khác chớp mắt, y đã biết sẽ thế mà. Hầu như lần nào Khoảng Đông Nhiên cũng thích gặp người là dùng huyễn thuật. Lần trước gặp y là sắc dụ, y vẫn ghi trong lòng. Nhưng dùng huyễn thuật với Trần Phủ… tự lo liệu lấy đi. Hiện tại y hoàn toàn hiểu rõ so với âm công Trần Phủ thích dùng “móng vuốt” hơn.

Khoảng Đông Nhiên nhướng mày, nâng tay trái lên cản lại một kích không yếu của Trần Phủ. Chẳng qua Trần Phủ cũng nhanh chóng nắm chặt tay Khoảng Đông Nhiên, một tiếng vang thanh thúy. Sắc mặt Khoảng Đông Nhiên tái đi, nhưng mắt vẫn nhìn chằm chằm Trần Phủ.

Tay Trần Phủ túm lấy Khoảng Đông Nhiên chợt buông ra, gã đã chìm vào ảo cảnh.

Khoảng Đông Nhiên vừa lòng nhìn Phương Khác, cười nói: “Ngươi không có luyện Thông Huyền kinh đàng hoàng.”

Phương Khác đáp: “Ta là kiếm tu, thuật pháp khác đối với ta mà nói không quan trọng đến vậy, chỉ cần có thể phá giải là được.”

Khoảng Đông Nhiên cười chỉ được một chút, nụ cười đã đọng lại trên mặt, một cánh tay giữ chặt cổ hắn.

Chỉ cần nhẹ vặn, từ đây hắn sẽ biến mất khỏi thế gian. Khoảng Đông Nhiên nhìn Trần Phủ, đột nhiên lại cười. Chủy thủ trong tay cũng gác lên động mạch cổ của Trần Phủ.

“Tà môn ngoại đạo.” Trần Phủ thờ ơ nói.

“Ngươi làm sao phá được?” Khoảng Đông Nhiên khá hiếu kỳ. Trong ảo cảnh của hắn xuất hiện đều là những gì mà người bị thi pháp mơ ước, một khi chìm vào ảo cảnh giả tạo sẽ không cách nào thoát ra. Đừng nói tu sĩ kỳ kim đan, cho dù là tu sĩ nguyên anh cũng khó thể thoát ra. Vì đó là dục vọng sâu thẳm nhất trong lòng người đó.

“Sư huynh đệ bình thường chưa từng cọ sát với ta.” Trần Phủ nghĩ nghĩ rồi trả lời. Nhưng trong ảo cảnh, các sư huynh đệ đều trước sau nhào tới hẹn chiến với gã, như vậy không bình thường.

Khoảng Đông Nhiên co giật khóe môi nhất thời nói không nên lời. Người bên cạnh Phương Khác lẽ nào đều giống như y có đặc điểm làm hắn vô lực? Thật ra lần này đến đại lục Cửu Châu, bọn họ thật sự không có ác ý. Bọn họ đến để tìm người hợp tác. Còn về tìm Phương Khác ôn chuyện chỉ là hành động cá nhân thôi.

“Phương Khác.” Khoảng Đông Nhiên nhìn người mà sư phụ của mình phái cho, cuối cùng vẫn gọi tên Phương Khác. Nếu thật sự gây ra chuyện gì thì sẽ khác.

Phương Khác cũng sửng sốt, không biết Khoảng Đông Nhiên có ý đồ gì. Nhưng thấy Trần Phủ như thế, người này không có giá trị? Không có giá trị ta sẽ tỏ vẻ. Phương Khác nói: “Miễn cho ngươi một ngày linh thạch, thế nào?”

Trần Phủ có vẻ phải nghĩ mất một lúc mới buông cổ Khoảng Đông Nhiên ra. Khoảng Đông Nhiên cũng buông chủy thủ xuống.

------oOo------

Chương 86: Phá cục 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cũng ngay lúc này, tu sĩ ngoài cửa đẩy cửa vào nói: “Đại nhân, khu Kỳ Liên giới nghiêm! Phật tu của Cổ Sát tự không biết sao đều mặc bạch bào,

trận pháp phòng ngự của dãy núi Kỳ Liên đều được kích hoạt.”

Mọi người đều giật mình, nhưng lý do khác nhau, Khoảng Đông Nhiên là vì giới nghiêm, Trần Phủ lại là vì nghe hai chữ bạch bào. Trần Phủ nhìn Khoảng Đông Nhiên nói: “Các ngươi là ai? Đến Cổ Sát tự ta vì chuyện gì?”

Khoảng Đông Nhiên nhíu mày, sau đó cười nhìn qua nhìn lại giữa Phương Khác và Trần Phủ hai lượt mới nói: “Ngồi xuống nói, Hoàng Dương ngươi qua đây nói rõ một chút.”

Nói xong Khoảng Đông Nhiên liền ngồi xuống chủ vị ở giữa phòng. Đợi Phương Khác và Trần Phủ cũng ngồi rồi, Khoảng Đông Nhiên ra hiệu cho Hoàng Dương có thể nói, tu sĩ đó gật đầu: “Vừa rồi, Cổ Sát tự đột nhiên giới nghiêm toàn diện, đại khái có năm mươi mấy chiếc thuyền bay đang đi tới Thác Lai Nam sơn. Chỗ đó vốn là giao giới của Cổ Sát tự và Âm sơn âm gia, hiện nay Âm sơn đã bị Thái Hành tiếp nhận, những chuyện khác không rõ.”

“Chuyến này ta đến đại lục Cửu Châu là tìm Diệp Vu Thời. Có lẽ ngươi biết Điền Thanh Quang chứ?” Khoảng Đông Nhiên nói, khi nói những lời này trong mắt Khoảng Đông Nhiên lóe qua chút tia sáng.

Phương Khác gật đầu, chuyện Diệp Vu Thời làm ở đại lục Thanh Hoa tuy y không rõ lắm nhưng đại khái cũng hiểu. Chẳng hạn bồi dưỡng một đội trận pháp sư do Điền Thanh Quang đi đầu.

“Lần này ta đến chính là vì đội ngũ trận pháp sư của Diệp Vu Thời, còn có…” Khoảng Đông Nhiên đầy hàm ý nhìn Phương Khác một cái.

Phương Khác lập tức yên lặng, lại nhớ đến bộ dáng tên này đu trên người y hồi đầu. Má ơi, lúc trước chính là người này đổi mới tam quan của y, Khoảng Đông Nhiên, tiết tháo của ngươi vỡ nát rồi phải không? Nghĩ đến đây Phương Khác chỉ cảm thấy khóc không ra nước mắt, y hiện tại sắp cong rồi. Lúc xưa tại sao lại nghĩ không thông đi xem một quyển đam mỹ chứ. Nghĩ đến mấy lần gần như là tiếp xúc cơ thể với Diệp Vu Thời, tim y đập nhanh đến bất thường…

“Hiện tại xem ra, tin tức ta đang ở đại lục Cửu Châu đã bị bại lộ. Ta biết nhân tộc các ngươi đối với yêu tộc không có địch ý quá lớn. Chuyện mười

mấy năm trước yêu phủ ta cũng không tham gia vào. Mà kẻ luôn ôm địch ý lớn với yêu tộc là phái Thái Hành. Cho nên ta nghĩ chuyện này có lẽ liên quan đến Thái Hành?" Khoảng Đông Nhiên nói rồi chuyển mắt nhìn Trần Phủ.

Tim Phương Khác đập mạnh, sau khi nghe tên phái Thái Hành, y có cảm giác sương mù được tách ra, nhíu mày nói: "Ngươi có biết thế cục đại lục Cửu Châu đã căng thẳng đến mức chỉ chạm là bùng phát không? Lúc này đến đại lục Cửu Châu, rõ ràng ngươi đang đưa gối đầu cho phái Thái Hành."

Khoảng Đông Nhiên sửng sốt, hỏi: "Gối đầu?"

"Ý là đang buồn ngủ lại có người đưa gối cho, phái Thái Hành đang lo không có cớ khai chiến, bây giờ ngươi đến không phải đúng lúc cho họ cái cớ để diệt sạch sao?" Phương Khác hỏi.

Khoảng Đông Nhiên lập tức hiểu ra mọi chuyện, mặt cũng tái đi. Nếu phái Thái Hành thật sự mượn cớ này gây loạn, bất kể mục đích thật sự của phái Thái Hành có phải tiêu diệt yêu tu hay không. Bọn họ đều trở thành đối thủ đầu tiên phái Thái Hành muốn hạ thủ.

"Hiện tại xem ra ba người chúng ta không thể không hợp tác rồi." Hơi suy tư một chút, Khoảng Đông Nhiên chợt cười, đáy mắt gợn sóng nước.

Phương Khác gật đầu, tuy y nghĩ không ra mục đích chân chính của Thái Hành là gì, nhưng nhìn từ quan hệ của Thái Hành và Côn Luân, Thái Hành vui thì Côn Luân không vui. Vậy đương nhiên phải khiến ý đồ của Thái Hành sụp đổ.

Phương Khác nhìn Trần Phủ, đột nhiên nảy ra một kế: "Nếu Thái Hành muốn gây ra rối loạn, nhất định phải đối mặt Cổ Sát tự, Cổ Sát tự lại không tiện trở mặt. Nhưng nếu chứng thực căn bản không có yêu tộc gì, hoàn toàn là âm mưu của phái Thái Hành, vậy Cổ Sát tự hoàn toàn có lý do yêu cầu Thái Hành phải đưa ra một lời giải thích. Mà những môn phái khác tham gia đại hội Cửu Châu nhất định cũng đòi Thái Hành phải công đạo. Thái Hành mượn cớ xuất binh có phải đã thành địch của cả đại lục Cửu Châu không?"

Nói xong Phương Khác cười híp mắt, tự y cũng thầm tán thưởng mình một

cái.

Khoảng Đông Nhiên ngây ra, ánh mắt nhìn Phương Khác càng thêm phức tạp. Người này biết nhìn đại cục, hắn tự thẹn không bằng. Chỉ một chút tin tức đã suy đoán được phái Thái Hành sẽ mượn cớ phát binh, hơn nữa hoàn toàn hợp tình hợp lý, rồi qua vài lời lại phá được cục diện trước mắt.

"Vậy chúng ta nên làm thế nào?" Khoảng Đông Nhiên nói, nếu đã không có yêu tộc, vậy bọn họ làm sao che giấu thân phận của mình. Phái Thái Hành có thủ đoạn đặc biệt để phân biệt yêu tộc, chuyện sư phụ hắn làm không được hắn không cho rằng mình có thể làm được.

"Lên Cổ Sát tự." Phương Khác cười híp mắt nhìn Trần Phủ, có Trần Phủ ở đây, Cổ Sát tự dù có giới nghiêm bọn họ cũng có thể đi một chuyến. Hơn nữa y tin nếu Thái Hành thật sự làm ra chuyện như y nói, có thể nói là đánh vào mặt Cổ Sát tự, vậy Cổ Sát tự chắc cũng vui vẻ đánh lại một cái.

Khoảng Đông Nhiên trợn to mắt, suy nghĩ một lát, không thể không nói làm vậy thật diệu. Không những giải quyết được nguy nan trước mắt còn đâm ngược phái Thái Hành. Phương Khác, ngươi quả nhiên đáng cho ta phải nhìn bằng con mắt khác.

Bên này Phương Khác tính toán rất hay, nhưng Thái Hành lại chân chính lặng yên xâm nhập vào dưới chân núi Cổ Sát tự.

Trong cánh rừng cách khu mua bán không xa, đội ngũ trên ngàn người vì tránh bị cảm ứng mà không sử dụng linh lực, toàn dựa vào sức chân đột tiến.

Nhậm Giáp nhìn trận pháp chiếu sáng nửa chân trời xa xa, nói với người sau lưng: "Trận pháp chủ này cho ngươi thời gian một nén hương. Tiểu trận pháp khác, những người khác tự chú ý. Ta chỉ cho các người hai nén hương, tìm ra yêu tộc rồi giết chết mang đầu về cho ta. Sau đó chúng ta sẽ lên Cổ Sát tự."

"Vâng." Mọi người sau lưng cúi đầu đáp, nhưng chiến ý trong mắt sôi sục như đang thiêu đốt.

Cổ Sát tự, trong viện tạm trú của phái Thái Hành, tiếng vang của đấu pháp kinh động các đệ tử Cổ Sát tự đang giới nghiêm, phật tu Cổ Sát tự như lâm

đại địch vây kín cả viện.

Đợi Bát Thiên đuổi tới, lại thấy cảnh tượng thế này: Tiêu Vân Dật nhếch nhác bị mấy trưởng lão Thái Hành vây ở giữa, mà dưới đất đặt hai cặp xích vô cùng lớn. Thấy ông đến Tả Khâu dường như giật mình, nhưng ông biết cũng chỉ là dường như mà thôi.

Tả Khâu khiêm nhường nói: "Nội vụ môn phái, đã quấy rầy thanh tĩnh của quý phái. Rất xin lỗi, nhưng xin các vị nể mặt bỉ phái."

Bát Thiên nhìn Tiêu Vân Dật nhếch nhác, thầm than một tiếng, ông và Tiêu Vân Dật cũng có giao tình đánh qua không ít năm, người này luôn cao ngạo mà tôn quý, có khi nào từng nhếch nhác như bây giờ. Nhưng ông cũng vô lực xen vào, xua tay ý bảo mọi người rời khỏi tiểu viện của phái Thái Hành. Bát Thiên thuận tay đóng cửa viện lại. Tả Khâu này cũng là đệ tử duy nhất của Tiêu Vân Dật, nghe nói khi còn nhỏ được Tiêu Vân Dật nhặt về tự tay nuôi lớn. Cũng giống như ông và Trần Phủ. Nghĩ đến đây Bát Thiên thầm niệm a di đà phật. Trần Phủ còn chưa trở về, La Thiếu Loan cũng không có tin tức.

Mà lúc này một phật tu vội vội vàng vàng đến trước mặt Bát Thiên nói nhỏ vài câu. Bát Thiên hiếm khi lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Bọn họ đang ở đâu? Đi, dẫn ta qua đó xem." Bát Thiên nói, cùng phật tu đó vội vã xuống núi.

Bát Thiên vừa ra ngoài, Tả Khâu đã thu nụ cười lại. Mắt phải trong vắt mang nhu quang cùng mắt trái chỉ còn một lỗ đen dữ tợn hình thành đối lập rõ ràng. Nhưng cả gương mặt lại lộ ra sự tuấn mỹ kỳ lạ.

"Tiêu trưởng lão, sư phụ. Ngươi muốn trái lệnh sao?"

Tiêu Vân Dật đưa tay lau máu bên khóe môi: "Ta xem thường ngươi rồi." Nói rồi Tiêu Vân Dật lại cười, nụ cười mang theo mấy phần mỉa mai. Đây là bạch nhãn lang ông tự tay nuôi lớn? Như vậy hắn sẽ vui vẻ đúng không? Tay vuốt lên vết sẹo trên mặt, như nhìn thấy người đó năm xưa hất cằm kiêu ngạo tràn trề nói 'không có ngươi tiểu gia chỉ sống càng tốt hơn, không có tiểu gia ngươi sẽ càng ngày càng thảm'. Còn có cuối cùng là một câu 'Tiêu Vân Dật, ngươi khiến ta vô cùng thất vọng'.

Tả Khâu nhìn Tiêu Vân Dật rồi nói: “Ta nghĩ bây giờ chắc đúng hợp ý ngươi, ngươi có thể nghỉ ngơi rồi.”

Tiêu Vân Dật nhìn Tả Khâu nói: “Liễu Tửu, Chúc Cố Chi đều đang nằm trong tay ngươi đúng không. Thôi vậy.” Dứt lời Tiêu Vân Dật đưa hai tay ra.

Mấy trưởng lão kia trù trừ một lát mới kéo bộ còng tay còng chân cực to qua, tiếng xiềng xích trầm nặng vang lên, sau đó khóa lên tay và chân Tiêu Vân Dật. Tiêu Vân Dật thử động tay, tuy trọng lượng này chẳng là gì đối với ông, nhưng mang lên rồi không cách nào vận chuyển linh lực.

“Dẫn Tiêu trưởng lão xuống nghỉ ngơi.” Tả Khâu vung tay nói, hắn là được Tiêu Vân Dật nhặt về từ một nơi tên là Tả Khâu cho nên đặt tên là Tả Khâu. Tả Khâu cười cười, đạo bất đồng không cùng mưu tính. Kết cục này hắn đã sớm dự liệu được. Nếu hôm nay không phải Tiêu Vân Dật bị hắn bắt, thì sẽ là Tả Khâu hắn đổ máu tại chỗ.

Hắn không quên, Tiêu Vân Dật từng dạy, nhân từ với kẻ địch chính là tàn nhẫn với bản thân, thà giết lầm còn hơn bỏ sót.

“Hàn Không, tình huống bên Nhậm Giáp thế nào rồi?” Tả Khâu hỏi Hàn Không.

Hàn Không đáp: “Tất cả bình thường.”

Mà lúc này ở một viện lạc khác, tất cả người của phái Côn Luân đều ngồi trong căn phòng chính giữa, hình như đang đợi chuyện gì đó xảy ra.

Ba người Huyền Cực cũng ở đây.

Huyền Dung bĩu môi, không hỏi tại sao họ lại bị đón đến viện của phái Côn Luân, cũng không hỏi họ đang làm gì. Trước đó nàng đã bị cha cảnh cáo đi cảnh cáo lại, không được phép nói bừa.

Cái gì là nói bừa chứ? Nàng muốn hỏi tình huống của La Thiếu Loan cũng không được sao? Đã nửa đêm rồi vẫn chẳng thấy bóng dáng La Thiếu Loan đâu. Chắc sẽ không có chuyện gì chứ? Nhưng Huyền Dung lại không dám hỏi.

La Thanh và Trí Tiêu không chút áp lực ngồi ở chủ vị.

Sắc mặt Diệp Vu Thời hơi trầm ngồi ở vị trí bên phải La Thanh. Nếu thật như hắn đoán là người của Lục La tiên tử, vậy chắc họ biết Phương Khác. Đặc biệt Phương Khác từng nói một người trong đó có thể nhìn thấu dịch dung của y. Cho nên lúc này vẫn không thấy bóng dáng Phương Khác chắc là có liên quan đến những người kia. Theo tin tức Điền Thanh Quang truyền về, những người này biểu đạt thiện ý với họ. Biểu thị muốn hợp tác với hắn, nhưng có vài chỗ vẫn chưa bàn thỏa đáng. Đối phương không chỉ một lần tỏ ý muốn giáp mặt hắn.

Cho nên nếu thật sự là những người này vậy Phương Khác tự nhiên không cần phải lo, hiện tại chỉ cần lo lắng bên phía Thái Hành.

Đang nghĩ vậy thì thấy Bát Thiên vội vàng tiến vào, biểu tình vô cùng vi diệu.

“La đạo hữu.” Bát Thiên chắp hai tay thành chữ thập.

La Thanh cũng vội đứng lên chắp tay đáp: “Đại sư đến có chuyện chi? Có phải yêu tộc đó đã bị người của Thái Hành bắt được?”

Bát Thiên lắc đầu nói: “Quý phái có phải có một đệ tử tên là Phương Khác?”

------oOo------

Chương 87: Phá cục 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bát Thiên vừa nói thế, Diệp Vu Thời đã chau mày.

Trí Tiêu sửng sốt một chút rồi nói: “Quả thật có người này, không biết tại sao đại sư lại nhắc đến đệ tử này?”

Bát Thiên cong mày cười nói: “Cổ Sát tự đặc biệt đến đây thương lượng với quý phái chuyện cùng đối kháng phái Thái Hành.” Ngữ khí này thần thái này, tuy ông vẫn cười đầy hiền từ, nhưng trên gương mặt mập mập đó

nhìn thế nào cũng thấy vẻ đắc ý.

Lúc này Trí Tiêu cũng nghi hoặc, tình trạng hiện tại đáng lý ra Bát Thiên nên đau đầu nóng ruột mới đúng, bây giờ lại nhàn nhã thong dong như vậy, nhất định bên trong có huyền cơ, chỉ là huyền cơ này có liên quan đến Phương Khác sao?

Bát Thiên nhìn quanh một lượt, xuất phát từ lễ tiết lúc này mọi người đều tới nghênh, trong đó Diệp Vu Thời luôn ung dung trong ấn tượng của ông đang ẩn ẩn nôn nóng, mà La Thanh lại mang vẻ xem kịch rõ ràng, những người khác là nghi hoặc và quái dị. Còn có Huyền Dung hoàn toàn không hay biết gì.

Bát Thiên chậm rãi nói: “Quý phái thật sự là nhân kiệt địa linh, đệ tử nhân tài vô số.”

Nghe câu này Diệp Vu Thời không khỏi híp mắt, lẽ nào Phương Khác đã làm gì sao?

Trí Tiêu nhướng mày nói: “Ngươi đừng vòng vo nữa mau nói đi, Phương Khác đã làm gì?”

Bát Thiên cười cười, xoay phật châu trong tay, không nhanh không chậm đáp: “Ngươi biết hiện nay yêu tộc đang ở chỗ nào không?”

Trí Tiêu và Bát Thiên nhìn nhau một cái, Trí Tiêu giật mình nói: “Sẽ không phải đang ở Cổ Sát tự của ngươi đi?”

Bát Thiên niệm a di đà phật, rồi nói: “Chính thế.”

Toàn bộ giật mình.

Cái này có nghĩa là gì? Người tại đây trừ Huyền Dung hoàn toàn không biết gì ra, những người khác chỉ cần suy tư một chút đã hiểu được. Phái Thái Hành mở miệng là nói tiêu diệt yêu tộc, chỉ rõ trong đại hội Cửu Châu có yêu tộc trà trộn. Dùng danh nghĩa này nhưng thực chất là đang muốn đàn áp Cổ Sát tự và các môn phái khác. Nếu cuối cùng xác định có yêu tộc, những môn phái khác chỉ có thể nghiến răng nuốt máu, nén giận vào bụng. Nhưng nếu không có yêu tộc thì sao?

“Ngay vừa rồi, đệ tử quý phái Phương Khác mang theo đạo hữu đến từ đại lục Thanh Hoa lên Cổ Sát tự.” Bát Thiên nói.

La Thanh bật cười, hành động này của Phương Khác rốt cuộc là vô ý hay cố ý? Nói là vô ý thì quá mức miễn cưỡng, nhưng nếu cố ý, vậy y biết y đã làm gì không? Vậy tất cả bọn họ nghiêm trọng chờ đợi là vì cái gì? Bây giờ thì tốt rồi, còn muốn khảo nghiệm mọi người nữa, một bút của Phương Khác đã nhẹ nhàng thay đổi cục thế.

Dẫn yêu tộc lên Cổ Sát tự?

Diệu, thật sự là diệu.

Diệp Vu Thời nhẹ vuốt tay áo, có cảm giác được thở ra nhẹ nhõm. Sau đó hắn cười, nụ cười xán lạn khiến Hộ Lạc nhìn thấy rồi khóe môi co giật.

Hộ Lạc lại gần thấp giọng nói: “Phương Khác mưu trí thật giỏi.” Tình trạng này, hắn hoàn toàn có thể đoán ra Phương Khác khi đó thế nào. Nhất định là y gặp yêu tộc xong rồi lại biết tình trạng của Cổ Sát tự cùng hành động của phái Thái Hành. Trong tình trạng khẩn cấp đó mới đưa ra quyết định này. Thật là quá lợi hại, xem ra thành tựu của vị Phương sư đệ này không chỉ đơn giản nằm ở kiếm đạo.

Hiển nhiên những đệ tử Côn Luân khác cũng nghĩ thế, càng có thêm vài phần hiếu kỳ với Phương Khác. Trong tình trạng này bọn họ tự cho rằng dù là mình có mặt tại đó cũng không thể làm được tốt hơn. Nhưng dù mọi người đều giật mình, ngoài mặt vẫn một bộ ung dung. Chẳng qua nếu bọn họ biết Phương Khác căn bản không biết tình huống của Cổ Sát tự lẫn chuyện phái Thái Hành đóng quân, mà chỉ lâm thời suy đoán ra rồi đưa ra quyết định này, chỉ sợ họ sẽ không duy trì được vẻ thản nhiên này.

Trí Tiêu sửng sốt một chút rồi trực tiếp cười lớn: “Xương Thu, truyền tin cho môn phái. Phái Thái Hành bịa đặt tin tức yêu tu, ngoài mặt là tiêu diệt yêu tu thực chất lại mang ác ý với Côn Luân ta. Môn phái giới nghiêm toàn diện, xuất binh Kỳ Liên. Phải bắt Thái Hành công đạo cho chúng ta, thật sự cho rằng Côn Luân ta không có ai sao?”

“Sư thúc, đệ tử đi thông báo cho gia phụ một tiếng. Tần Lĩnh nguyện phối hợp Côn Luân hành sự.” Phương Hiền Thanh tiến tới nói, mắt lóe sáng. Kỳ thật Phương gia đã hành động rồi, góc trán Phương Hiền Thanh đổ mồ hôi.

Thái Hành đóng quân biên giới, ngay từ đầu Phương gia đã biết, phụ thân lập tức trở về, hai nơi cách nhau không xa, lúc này sợ là đã về nhà, hàm ý của phụ thân rõ ràng là muốn phất tay bàng quan.

"Tùy ý." La Thanh không nóng không lạnh nói. Trào phúng nhìn Phương Hiền Thanh một cái, chút tâm tư này người trong cả môn phái đều biết. Cũng chỉ là một cục đá mài dao không tồi mà thôi. Phân tách Côn Luân? Đoạt quyền? Còn kém nhiều.

Mặt Phương Hiền Thanh cứng một lát mới hồi phục như thường: "Đệ tử đi ngay."

"Tiểu tử đó hiện tại đang ở đâu?" Trí Tiêu nhìn Phương Hiền Thanh một cái rồi hỏi Bát Thiên.

Bát Thiên đưa tay làm động tác mời, trong lòng lại thầm tính toán, Trí Tiêu gọi Phương Khác là tiểu tử, giọng điệu có thể nói là thân thiết. Nhưng tên của Phương Khác trước kia ông chưa từng nghe nói. Ngược lại rất hứng thú với những người khác như Diệp Vu Thời hay Tiêu Xương Thu. Diệp Vu Thời hành sự quả quyết tâm có càn khôn, Tiêu Xương Thu cũng rất có phong phạm đại tướng. Những người khác thì phải chờ xem đã, Bát Thiên lắc đầu thầm thở dài. Về sau chính là thiên hạ của những người trẻ tuổi này, lão tổ trong môn phái không dám dễ dàng hành động, đều kiêng kỵ lẫn nhau. Có người còn vô tâm với thế sự chỉ một lòng tu hành.

Chẳng qua… nếu Côn Lăng đạo nhân của phái Côn Luân còn không đột phá chỉ sợ đã sắp hết thọ nguyên. Đây cũng là một trong những nguyên nhân gần đây Thái Hành hành sự càng thêm ngông cuồng. Nếu không có lão tổ tọa trấn, sức lực sẽ yếu đi. Nếu hai quân giao chiến, phái Thái Hành mời lão tổ xuất sơn, uy năng của đại năng giả rất là khủng bố. Ba vị lão tổ của ba đại môn phái đều còn khỏe mạnh, đây cũng là nguyên nhân ba ngàn năm nay môn phái khác không ai dám vượt qua ba đại môn phái này. Tứ đại tông môn về mặt này cũng yếu đi, không chỉ là lão tổ yếu.

Bát Thiên than thở, ngay cả đám trẻ tuổi cũng yếu. Bối phận của ông nằm trên đám người Trí Tiêu, đệ tử Cổ Sát tự đợt này đợt kia đều không gặp ai ưu tú như Tả Khâu. Mà đồ đệ ông, Trần Phủ tuổi còn nhỏ, tuy những phương diện khác không tồi nhưng ông vẫn không thể yên tâm nổi với tính cách của nó. Nếu nói hiện tại ông sợ nhất điều gì, ông sẽ nói ông sợ chết nhất. Nếu ông chết rồi. Cổ Sát tự sẽ ra sao? Các đệ tử sẽ ra sao?

Huyền Dung mơ mơ hồ hồ theo mọi người đi sang viện tử khác. Phương Khác là ai? Sao nàng hoàn toàn chưa nghe qua? Huyền Dung chớp mắt bước vội tới mấy bước giãy khỏi Khổng Du Thanh đến cạnh Diệp Vu Thời hỏi: "Ngươi biết La Thiếu Loan đi đâu rồi không?"

Diệp Vu Thời nhìn Huyền Dung một cái, cười nhạt: "Y rất tốt."

Huyền Dung sửng sốt một lát rồi lập tức nói: "Cái gì là rất tốt chứ? Y còn chưa về Cổ Sát tự, đã trễ vậy rồi còn không thấy bóng dáng. Không phải nói hiện tại đã giới nghiêm rồi sao? Sao ngươi biết y rất tốt? Nếu y bị thương hay đã gặp chuyện gì khác thì sao? Ngươi biết y hiện tại đang ở đâu không?" Ngữ khí vô thức mang theo mấy phần ương bướng.

"Ngươi rất quan tâm y?" Diệp Vu Thời cong mắt, tươi cười ôn hòa.

Không biết sao, Huyền Dung dừng chân lại. Trong đầu xuất hiện dáng vẻ Diệp Vu Thời mắt đầy sát khí, toàn thân nàng run lên. Rõ ràng Diệp Vu Thời đang cười nhưng nàng lại cảm thấy không đúng lắm, cảm giác rất lạnh.

Diệp Vu Thời cũng dừng bước lại nhìn chằm chằm nàng.

Huyền Dung nhất thời không tự chủ được, run rẩy một lúc mới ấp úng nói: "Sao ta có thể rất quan tâm y chứ? Ta chỉ hơi quan tâm một chút mà thôi. Dù sao y cũng là đệ tử của Huyền Kiếm môn ta, ngày mai y còn một cuộc tỷ thí nữa. Người này trông rất ngu ngốc, không thích nói chuyện, ai biết y có bị người lừa gạt hay thế nào không?"

"Ngu ngốc, không thích nói chuyện?" Diệp Vu Thời đột nhiên cười, cười rất dễ nhìn. Đáy mắt cũng mơ hồ có ý cười gợn sóng.

Huyền Dung nhất thời ngây ra. Tuy người này thủ đoạn lang độc, khiến nàng cảm thấy rất nguy hiểm rất khó ưa, nhưng cười lên thì đẹp dễ sợ.

"Đi thôi, y sẽ không có chuyện gì đâu." Diệp Vu Thời nhếch môi nói. Ngu ngốc? Không thích nói chuyện? Y không ngốc, chỉ thỉnh thoảng ngây ra mà thôi. Chỉ là trước mặt Huyền Dung nhất định không phải loại 'ngẫu nhiên' này mà là không thèm tranh biện gì cả. Phương Khác đối với nữ tu hình như mang theo sự nhường nhịn trời sinh. Còn về không thích nói

chuyện, độ cong trên môi Diệp Vu Thời càng lớn, bọn họ ở chung hơn hai năm hắn nói một câu Phương Khác có thể tiếp mười câu.

Huyền Dung khó hiểu, sao nàng cảm thấy khí tức cả người Diệp Vu Thời đã thay đổi. Nàng đã nói sai gì sao? Không có mà, Phương Khác ngu ngốc mà, nàng nói gì chỉ gật đầu gật đầu sau đó là cười. Nàng hỏi trên mười câu y mới đáp một câu.

Khổng Du Thanh bên cạnh luôn chú ý sư muội nhà mình thấy Huyền Dung khó hiểu, không khỏi than dài, cuối cùng bất đắc dĩ kéo Huyền Dung đi theo mọi người, sư muội này của hắn nhìn thì tùy tính thậm chí có chút dữ dằn. Nhưng kỳ thật chỉ là miệng ác tâm lành, cực kỳ bao che khuyết điểm. Nàng thật sự xem La Thiếu Loan thành người của Huyền Kiếm môn rồi.

Sau đó hắn lại nhìn sư phụ nhà mình với ánh mắt phức tạp. Thì ra Huyền Kiếm môn họ và phái Côn Luân là quan hệ này. Nếu đến lúc này hắn còn không hiểu thì hắn thật sự chẳng khác gì Huyền Dung. Sau khi Cổ Sát tự giới nghiêm, tình trạng nguy cấp như thế nhưng sư phụ lại dẫn họ đến chỗ của phái Côn Luân. Mà phái Côn Luân nói đến chuyện trọng đại như thế cũng không tránh bọn họ.

Thì ra họ đã đứng về phía phái Côn Luân, có lẽ Huyền Kiếm môn họ kỳ thật đã lệ thuộc phái Côn Luân? Vậy chuyện sư phụ làm có thể lý giải được. Còn La Thiếu Loan đó… có lẽ cũng là người Côn Luân?

Khi Khổng Du Thanh đang suy ngẫm, họ đã đến một viện lạc khác. Viện lạc này cách nơi ở của các môn phái khác rất xa, ở gần hậu sơn.

Đoàn người Trí Tiêu đạo nhân đã theo Bát Thiên vào trong, chỉ còn hai người họ rớt ở cuối cùng.

Lúc này Khổng Du Thanh nhìn thấy chỗ cổng vòm phía bên của viện, Trần Phủ đã thay áo bào trắng đứng ở đó, thần sắc không rõ. Khổng Du Thanh thầm kêu một tiếng không tốt. Quả nhiên Dung nhi vốn bị hắn kéo tay áo đã chạy đến chỗ Trần Phủ, khí thế bừng bừng nói: “Sao ngươi lại ở đây? La Thiếu Loan đâu? Ngươi đã làm gì y? Ta biết ngay ngươi không có lòng hảo tâm gì hết!”

Đương nhiên nghĩ đến trường hợp hiện tại, Huyền Dung còn đặc biệt hạ

giọng. Nhưng cơn giận trong ngữ khí không ít đi chút nào.

------oOo------

Chương 88: Phá cục 3

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tuyết trắng trong viện phản chiếu ánh trăng, trở nên sáng rực. Diệp Vu Thời vừa bước vào viện đã thấy Phương Khác mặt bạch bào mây gợn đã xóa bỏ dịch dung. Mà vị đứng bên cạnh y đương nhiên là tu sĩ của yêu tộc. Trong viện này đại khái có ba mươi mấy tu sĩ yêu tộc.

Phương Khác thấy đoàn người Trí Tiêu bước vào, vô thức sờ mũi vội vã lại hành lễ. Y không tính được mình vẫn phải làm sáng tỏ thân phận thật sự, bây giờ thân phận La Thiếu Loan coi như đã bị vạch trần. Tính ra lát nữa Bát Thiên đại sư nói hết với họ, mọi người sẽ hiểu rõ ngay. Dù sao bây giờ tình hình đặc biệt, y cũng bỏ dịch dung trước mặt Trần Phủ.

“Không làm mất mặt gia.” Trí Tiêu vừa lòng sờ râu đắc ý nhìn La Thanh một cái. Sau đó quay sang nói với Khoảng Đông Nhiên: “Ngươi chính là khách đến từ đại lục Thanh Hoa?”

“Bái kiến Trí Tiêu đạo nhân, vãn bối là đệ tử của Lục La tiên tử.” Khoảng Đông Nhiên nói, thái độ ung dung không sợ hãi. Hoàn toàn không nhìn ra hắn đang phải đối mặt với tình trạng gì. Chuyện phát triển đến mức này, Khoảng Đông Nhiên đã mất quyền chọn lựa. Hợp tác với phái Côn Luân và Cổ Sát tự chính là chọn lựa duy nhất cũng là chọn lựa tốt nhất của hắn. Nói là hợp tác nhưng bên hắn lại là phe yếu nhất.

Lúc mọi người đang nói chuyện. Một tiếng ầm vang lên, dao động linh lực cực đại truyền tới. Sắc mặt mọi người trong viện trở nên nghiêm túc, phái Thái Hành bắt đầu hành động rồi. Họ nhìn nhau một cái rồi cùng nhảy lên không.

Chỉ thấy sau khi khu mua bán Kỳ Liên ở chân núi Cổ Sát tự vang lên một tiếng vang lớn, trận pháp phòng vệ đủ để chiếu sáng nửa chân trời cứ thế biến mất, chỉ còn lại từng điểm sáng nhỏ.

Bát Thiên nhắm mắt nói: “Quả nhiên là phái Thái Hành.” Trận pháp này bị phá, những đệ tử Cổ Sát tự ông nhất định không ai còn sống.

“Trí Tiêu đạo hữu, tất cả đều đúng theo kế hoạch.” Bát Thiên nói, nói xong thì nhìn Trần Phủ, mọi người bèn tới vị trí sơn môn của Cổ Sát tự.

Ánh mắt Phương Khác đặt lên khu mua bán Kỳ Liên ở chân núi Cổ Sát tự, vừa rồi y nghe ‘đao quang kiếm ảnh’ trong cuộc đối thoại của Bát Thiên đại sư và hai vị sư thúc. Vừa nghe, vừa thầm sợ hãi. Nếu nói kế hoạch của y là thô sơ là đại khái, vậy sau khi mấy người Trí Tiêu sư thúc nói qua nói lại hoàn thiện thì chính là một kế sách kỹ càng. Gừng càng già càng cây. Quả nhiên y vẫn còn thiếu trình độ. Hơn nữa… Phương Khác mím môi, lần này Côn Luân muốn khai chiến với Thái Hành? Mà hàm ý lộ ra trong ngôn ngữ của Cổ Sát tự chính là nguyện ý lấy Côn Luân đi đầu.

Loạn thế tới rồi.

“Coong, coong, coong.” Tiếng chuông cổ của Cổ Sát tự vang lên, âm thanh truyền đi rất xa.

Phương Khác nhìn khu mua bán Kỳ Liên, tựa như có thể nghe được tiếng la giết truyền đến. Trận pháp phòng vệ là linh quang biến mất rồi, tia sáng ở khu Kỳ Liên càng lúc càng nhiều. Từ trên núi nhìn xuống, như đang nhìn thấy từng điểm sáng đom đóm.

“Sư thúc.” Lúc mọi người đang trầm mặc, Hách Liên Thập Cửu vẫn luôn yên lặng không gây chú ý lại gọi Trí Tiêu, trong mắt đầy chiến ý.

“Đi đi.” Trí Tiêu phất tay, nhìn những người khác rồi nói: “Các ngươi muốn đi đều có thể đi, nhưng ta chỉ nói một tiếng, chiến trường không phải so đấu pháp. Quan trọng nhất không phải là cái dũng của kẻ thất phu mà là hợp tác.” Nếu thất bại cũng có thể triệt bớt nhuệ khí của đám nhóc này.

Nói xong Trí Tiêu trực tiếp đi tới chỗ ở của phái Thái Hành, đi cùng còn có La Thanh. Bát Thiên đã đi trước khống chế đám người Tả Khâu, nhưng ông nghĩ Tả Khâu đó sẽ không dễ dàng bị vây tại nơi đó.

Hộ Lạc nhìn Hách Liên Thập Cửu và một vị sư huynh kiếm tu khác đã đi, quay đầu thì phát hiện ánh mắt của vài người đều đặt trên người hắn, trong mắt viết rõ ‘sao ngươi còn không đi?’. Là phần tử hiếu chiến nổi danh với

Hách Liên tại phái Côn Luân. Bây giờ hắn phải tràn đầy chiến ý như Hách Liên Thập Cửu mới đúng chứ. Nhưng… lúc hai quân giao chiến hắn vẫn đừng nên chen vào, chẳng có gì vui cả đâu.

Hộ Lạc nhìn Diệp Vu Thời. Diệp Vu Thời đã từng 'dạy dỗ' họ cái gì là hậu quả khi khoe cái dũng của kẻ thất phu. Trận pháp năm sư đệ kỳ trúc cơ phối hợp, đã mài giũa hắn hai ngày hai đêm. Cảm giác nghẹn khuất, cách đánh bó tay bó chân đó hắn không muốn phải thử lần nữa, rất không thú vị. Không biết về sau Phương Khác có bị 'dạy dỗ' hay không.

Đợi khi Hộ Lạc nhìn sang Phương Khác, Hộ Lạc sửng sốt.

Chỉ thấy nữ tu của Huyền Kiếm môn khí thế hừng hực ngự kiếm đứng cạnh Phương Khác.

"Ngươi là La Thiếu Loan hay Phương Khác?" Huyền Dung cắn răng hỏi, thì ra La Thiếu Loan trước giờ chưa từng tồn tại sao? Vậy nàng tự cho là đúng xem La Thiếu Loan là người của mình, thật sự buồn cười. Cao đồ của phái Côn Luân người ta căn bản không cần nàng phải quan tâm.

Phương Khác cười khổ không biết nên nói gì, xem đi, đây chính là chỗ không hay khi thân phận y bị vạch trần. "Ta là Phương Khác. Đây là…" Phương Khác còn chưa nói xong Huyền Dung đã quay người đi.

Phương Khác há miệng không biết làm sao, đáy mắt Huyền Dung vừa rồi là nước mắt sao?

"Ta sẽ nói rõ với Dung nhi." Khổng Du Thanh lưu lại một câu rồi đuổi theo.

Phương Khác mím môi, vô thố gãi đầu. Sao lại khóc rồi? Hồi tưởng lại, y không có làm chuyện gì quá đáng mà. Trừ cái tên La Thiếu Loan ra tất cả y đều không nói dối. Hơn nữa y và Huyền Dung hình như đâu có qua lại nhiều, mới mấy ngày mà thôi. Sao bây giờ lại có cảm giác như y lừa gạt tình cảm của nàng ta?

Phương Khác bất giác nhìn sang Diệp Vu Thời. Vị trí của Diệp Vu Thời cách y khá xa. Lúc này khóe môi Diệp Vu Thời cong lên, ánh mắt vẫn nhìn khu mua bán Kỳ Liên. Cứ như hoàn toàn không chú ý chuyện xảy ra bên này.

“Khó tiêu nhất là chịu ân mỹ nhân.” Khoảng Đông Nhiên khẽ tắc lưỡi, tràn đầy hứng thú nhìn Phương Khác và Diệp Vu Thời. Trực giác cho hắn biết giữa hai người này có mờ ám. Không nói lần trước Phương Khác vì Diệp Vu Thời trực tiếp đối đầu với sư bá của hắn và Vệ Mâu Lưu. Chỉ nói ánh mắt Phương Khác nhìn Diệp Vu Thời… chậc chậc.

Thấy Phương Khác không để ý đến mình, Khoảng Đông Nhiên cầm cây dù nhích gần hơn, nói: “Lần trước ta còn nói sao lại thất bại cơ chứ, hóa ra ngươi thích dạng này.” Nói xong Khoảng Đông Nhiên khoác tay lên vai Phương Khác. Âm thanh trầm thấp như đang luẩn quẩn bên tai. Từng tiếng từng tiếng nói đến tận lòng người.

“Còn dám dùng sắc dụ với ta, ta đánh ngươi.” Phương Khác cười híp mắt nói, lộ nguyên hàm răng trắng.

Khoảng Đông Nhiên cứng người, ngừng cười trợn trắng mắt nói: “Ngươi thật nhàm chán.” Năng lực kháng cự của người này đối với huyễn thuật không tồi, vẫn như lúc trước không chịu chút ảnh hưởng nào. Khoảng Đông Nhiên cảm thấy vô vị bèn cầm dù trở về sương phòng nghỉ ngơi. Chuyện về sau phát triển thế nào không có can hệ gì với yêu tộc họ.

Khoảng Đông Nhiên không biết Phương Khác hiện tại quả thật có lực kháng cự với huyễn thuật rất cao, nhưng đại lục Thanh Hoa lần này thuần túy là bị dọa rồi.

Khi Phương Khác nhìn sang Diệp Vu Thời, người đó mặc bạch y như tuyết đứng thẳng, ánh mắt thanh lãnh tựa hồ không nhiễm khói lửa nhân gian. Suy nghĩ một lát y bất đắc dĩ phát hiện y không dám lại nói chuyện với Diệp Vu Thời.

Cảm giác khó hiểu này…

Phương Khác thở dài dứt khoát ngồi khoanh chân trên kiếm giống Thái A. Y mím môi, có lẽ đại hội Cửu Châu không thể tiếp tục nữa rồi, tiếp theo cả đại lục Cửu Châu sẽ phải đối mặt với chiến loạn. Bàn tính của phái Thái Hành đã không thành, bọn họ nên làm sao đây? Nếu y là Thái Hành, y sẽ dứt khoát không ngừng nghỉ. Không có yêu tộc thì không có yêu tộc, ta cứ muốn đánh Cổ Sát tự ngươi, ngươi lại có thể thế nào? Dù sao thế cục đã loạn rồi.

Chỉ là nghe nói phái Thiên Sơn và Thái Hành qua lại rất gần… Tả Khâu thật sự sẽ bị Cổ Sát tự bắt sao? Nhớ tới dáng vẻ Tả Khâu, Phương Khác chau mày, ánh mắt người đó nhìn thì trong trẻo, thực chất rất khó dò.

Phương Khác đột nhiên cứng người, đại hội Cửu Châu này đã không làm rồi, vậy tiền cược tính thế nào đây? Hơn mười vạn linh thạch đó… cứ thế mất trắng sao?

Khi Bát Thiên đến chỗ ở của phái Thái Hành, trong viện một mảng yên tĩnh, Bát Thiên giật mình, lớn tiếng nói: "Tả Khâu ở đâu?"

Một tiếng két vang lên, cửa phòng mở ra. Đệ tử phái Thái Hành nối đuôi bước ra, vây thành một trận tròn, mũi đao chỉ ra ngoài, Tả Khâu ở ngay chính giữa, hắn mỉm cười không có vẻ gì là bị vây khốn, Hàn Không chặn trước người Tả Khâu, sắc mặt hơi trầm. Nhậm Giáp truyền lời qua bảo chưa từng tìm được yêu tộc, một người cũng không bắt được. Nếu tình hình đã biến, bọn họ tự nhiên cũng phải có dự tính xấu nhất.

"Bát Thiên đại sư." Tả Khâu nói.

Sắc mặt Bát Thiên rất khó nhìn, không ngờ đệ tử phái Thái Hành lại dũng mãnh như thế, một trăm ba mươi đạo sơn môn của Cổ Sát tự, chỉ trong một canh giờ đã bị phá hết hai mươi bốn đạo. Phái Thái Hành không tìm được yêu tộc, thì trực tiếp trở mặt. Nhưng ông không lo lắng phái Thái Hành có thể công hạ Cổ Sát tự, chỉ là những đệ tử đã chết ông sẽ đòi lại từng người với phái Thái Hành.

Tay cầm phật châu của Bát Thiên hơi nâng lên, mấy trăm phật tu bạch bào nhanh chóng bày trận bao vây đám người Tả Khâu. Trên thân những phật tu bạch bào này ai ai cũng loe lóe kim quang, mà những kim quang đó lại có cảm giác như nối liền với nhau. Linh lực của những phật tu đó cũng hoàn toàn dung hợp lại, không có khe hở nào để phá.

Mắt Tả Khâu trầm xuống, không biết là ai phá kế hoạch của hắn. Những yêu tộc đó sao lại biến mất không thấy bóng dáng chứ. Nếu không phải là vậy hắn cũng sẽ không lệnh Nhậm Giáp trực tiếp tấn công Cổ Sát tự, và sao Bát Thiên lại dám trực tiếp trở mặt với Thái Hành chứ? Ha, Tả Khâu mím môi, tạo ra độ cong bén nhọn. Sợ là Cổ Sát tự đã liên kết với Côn Luân. Tả Khâu lấy bàn bát quái ra, hắn muốn đi, chỉ dựa vào những người

này không thể cản được.

Kim Phật trận của Cổ Sát tự đúng không? Hắn sẽ lĩnh giáo một phen.

------oOo------

Chương 89: Bái sư

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mặt trời sau trưa chiếu rọi cả dãy núi Kỳ Liên, quân đóng ở biên cảnh đã giao thủ vào buổi tối, vừa rồi tấn công điên cuồng của phái Thái Hành mới dừng lại. Trên chiến trường chất đầy thi thể, phật tu Cổ Sát tự một thân bạch bào nhiễm đỏ máu. Bát Du nhìn chiến trường, miệng chưa từng ngừng niệm kinh văn, chú vãng sanh.

Mà lúc này phái Côn Luân đang đứng ở sơn môn thứ nhất của Cổ Sát tự, chuẩn bị đi.

Một trăm ba mươi đạo sơn môn của Cổ Sát tự tối qua đã bị phá năm mươi lăm đạo. Khu mua bán Kỳ Liên tổn thất thảm trọng, đệ tử Cổ Sát tự cũng tử thương gần vạn người. Những môn phái khác đã khởi hành trở về môn phái của mình, còn chuyện đàn áp phái Thái Hành, chỉ có Côn Luân, với Lục Căn tự luôn giao hảo cùng Cổ Sát tự, và một vài môn phái nhỏ phụ thuộc.

Phái Thiên Sơn vẫn giữ trầm mặc, rõ ràng ký kết ngầm giữa phái Thiên Sơn và phái Thái Hành vẫn được giữ rất tốt. Tổ Sơn tự đứng đầu tứ đại tông môn ngoài dự liệu lại không có bất cứ động tĩnh. Mà Như Thị quán tại dãy núi Trường Bạch gần phái Thái Hành cũng im thin thít. Tứ đại thế gia hiện nay cũng không có gia tộc nào có phản ứng, mọi người đều phát huy bốn chữ ‘chờ xem biến cố’ rất tốt.

Đối với kết quả này Bát Thiên và Trí Tiêu đã chuẩn bị trước, nhưng khi chân chính đối mặt với sự thật, Trí Tiêu cũng không thể không thừa nhận trong mười mấy năm mình ẩn cư ở Cùng sơn cốc, phái Thái Hành đã bất tri bất giác lôi kéo được rất nhiều thế lực. Từ đánh nhỏ đánh ít không ai để ý diệt sạch những môn phái nhỏ ở dãy núi Thái Hành. Đến bây giờ phía bắc đại lục Cửu Châu coi như đã hoàn toàn nằm trong tầm khống chế của

phái Thái Hành.

Mà Côn Luân, dưới sự chưởng quản của Trí Ngu không có sai lầm gì cũng không có hành động gì. Nhưng có lúc không có hành động lại là sai lầm lớn nhất.

Phương Khác nghĩ đến thế cục hiện tại, bên tai là kinh văn nặng nề, chậm rãi phủi tuyết đọng trên áo. Quả nhiên không thể giữ Tả Khâu lại được, hôm qua Tả Khâu vẫn đột phá vòng vây hội họp với Nhậm Giáp vừa chạy lên núi sau đó trở về Thái Hành trong sự truy sát của Cổ Sát tự. Nhưng Tiêu Vân Dật lại bị Cổ Sát tự 'giữ' lại. Mà không biết tại sao Cổ Sát tự lại giao Tiêu Vân Dật cho Côn Luân. Tiếp theo bọn họ sẽ rời khỏi Cổ Sát tự, Bát Thiên đại sư đích thân tiễn họ ra khỏi sơn môn.

"Kiếm trong tay ta, vì sao mà vung?" Tiêu Xương Thu đứng bên trái Phương Khác đột nhiên nói. Âm thanh cực nhỏ, nhưng mọi người xung quanh lại có thể nghe được.

Phương Khác quay đầu nhìn Tiêu Xương Thu. Mặt nàng lạnh như băng sương, nhưng sự lo lắng trong mắt không thể che giấu được. Phương Khác đột nhiên hơi hiểu ra, sự kiên định của Tiêu Xương Thu đến từ đâu. Khi người ta có thứ muốn bảo hộ, thì sẽ trở nên kiên cường mà ngoan cố. Vậy tại sao y vung kiếm? Lần đầu tiên Phương Khác nghĩ đến vấn đề này. Sau kiếm ý là kiếm tâm, vậy kiếm tâm của y là gì?

"Ngươi còn nợ ta mười ngày." Khi Phương Khác đang đầy tâm sự. Trần Phủ không biết từ lúc nào đã đứng trước mặt y.

Phương Khác ngước mắt nhìn Trần Phủ một thân dính máu, không khỏi oán thầm. Rốt cuộc ngươi có bao nhiêu oán niệm đối với việc đánh bại ta? Lúc này mà vẫn còn nhớ đến chuyện đó. Nhưng nhìn đôi mắt của Trần Phủ, Phương Khác nghĩ nghĩ lại cười nói: "Hoan nghênh ngươi đi theo bất cứ lúc nào, nhưng chuyện đánh bại ta, sợ là ngươi không làm được."

"Ta nhất định sẽ đánh bại ngươi." Trần Phủ mím môi, trong mắt là sát ý.

Phương Khác còn muốn nói gì đó, đã bị Trí Tiêu hừ một tiếng cắt ngang.

"Đi thôi." Vừa dứt lời, mọi người đã ngự kiếm bay lên, hướng về chỗ giao giới của Côn Luân và Cổ Sát tự. Binh mã của phái Côn Luân đã đợi họ ở

đây.

Phương Khác nửa là trầm mặc nửa là bi thương quay đầu nhìn khu mua bán Kỳ Liên dưới chân núi Cổ Sát tự. Linh thạch của y… thật sự không còn rồi. Hơn mười vạn linh thạch có thể làm gì? Đó là rất nhiều đấy, ít nhất có thể thay nguyên bộ trang phục trên người, từ chân tóc đến chân răng.

Diệp Vu Thời nhìn vẻ mặt Phương Khác, khẽ nhíu mày. Ánh mắt này nhìn thế nào cũng cảm thấy rất quen thuộc, giống hôm đó tại đại lục Thanh Hoa hắn cho y biết toàn bộ vật liệu đều đã dùng để bố trí trận pháp rồi, hai chữ thôi thịt đau. Nhưng… hiện tại Phương Khác hình như hơi tránh né hắn. Diệp Vu Thời cười nhạt, con mắt hẹp dài cong lên.

Mười mấy người ngự kiếm mà đi.

Huyền Cực cũng đến sơn môn nhìn đoàn người Côn Luân rời đi, nói với Khổng Du Thanh bên cạnh: “Chúng ta cũng trở về thôi.

Sắc mặt Khổng Du Thanh xoắn xuýt: “Vậy con đi gọi Dung nhi, muội ấy còn đang giận dỗi không chịu qua.”

Khổng Du Thanh quay người, lập tức giật mình. Người hai tay ôm ngực khí thế bừng bừng đứng sau lưng hắn không phải chính là Huyền Dung sao?

“Sư huynh nói gì vậy hả? Ai giận dỗi? Con mắt nào của huynh thấy muội giận dỗi?” Huyền Dung nhấn từng chữ.

“Phái Côn Luân gì chứ, tài giỏi lắm sao? Không hiếm lạ, đi cũng chẳng nói với chúng ta một tiếng, uổng cho một phen quen biết. Chúng ta cũng đi!” Huyền Dung nhìn bóng người đi xa nói. Chỉ tại nàng nhìn người không rõ, ngu ngốc thật sự cho rằng đó là La Thiếu Loan. Vì đối phương gánh trên người vinh quang của Huyền Kiếm môn mà đương nhiên cho rằng đó là người nhà mình. Nghĩ thì nghĩ thế, nhưng Huyền Dung cũng hiểu La Thiếu Loan cũng thế mà Phương Khác cũng thế, đối phương từ đầu đến đuôi căn bản chưa từng nói mình có quan hệ gì với Huyền Kiếm môn của họ. Là nàng tự cho là đúng, nhưng lần sau, hừ… nếu để nàng gặp lại y, nàng nhất định cho y biết mặt.

“Dung nhi, Phương Khác nhờ huynh gửi lời hỏi thăm muội.” Khổng Du Thanh sờ mũi nói. Tính ra Phương Khác cũng bị tiểu sư muội hôm qua dọa rồi.

“Dung nhi… lời này đừng bao giờ nói nữa. Huyền Kiếm môn chúng ta và Côn Luân vốn là một thể. Sư tổ gia gia của con chính là đệ tử Côn Luân.” Huyền Cực nói, nói xong thì đi xuống núi, không quan tâm Huyền Dung và Khổng Du Thanh kinh ngạc. Đương nhiên sự kinh ngạc của Khổng Du Thanh có vài phần là giả vờ. Nếu để tiểu sư muội biết hắn đoán được gì đó mà không nói với nàng, chân hắn nhất định bị đá gãy. Sư muội quá hung tàn cũng hết cách thôi.

Qua một lát Phương Khác nhìn đội ngũ chờ đợi phía trước, đối phương rõ ràng cũng thấy họ, lập tức ngừng nghỉ ngơi, chậm rãi bay lên không. Đội ngũ to lớn này từ phái Côn Luân trực tiếp đến chỗ giao giới của Kỳ Liên và Côn Luân. Năm chiếc thuyền bay hình thoi cỡ vừa, một chiếc thuyền bay cỡ lớn có trang bị nỏ cỡ lớn. Còn có gần trăm đệ tử Côn Luân ngự kiếm theo bảo vệ, mà đi đầu đội ngũ là mười mấy đệ tử điều khiển linh thú đại bàng trọc.

Đám người Phương Khác lên thuyền bay lớn nhất ở giữa. Duy chỉ có Hộ Lạc và Chu Thức Vũ theo lệnh Trí Tiêu thống lĩnh ba chiếc thuyền bay cỡ vừa quay trở lại.

Đây là tăng viện mà Trí Tiêu đã hứa với Cổ Sát tự, năm ngàn đệ tử Côn Luân.

Sau khi lên thuyền bay, Trí Tiêu nhìn đám đệ tử đã trầm mặc không ít. Sắc mặt trầm xuống: “Cái điệu bộ gì đây hả? Thiếu đánh đúng không? Chút chuyện này đã không chịu nổi? Khí thế lên chút cho gia coi!”

Kỳ thật mọi người đều có xúc động, bất cứ ai lần đầu trực diện chiến trường cũng sẽ có chút xúc động đúng không? Dù có thích ứng với máu tanh cỡ nào lần đầu tiên nhìn thấy sự giết chóc trên chiến trường vẫn chịu ảnh hưởng đúng không? Nhưng nói thật, đến bây giờ cảm xúc của mọi người trên cơ bản đã điều chỉnh tốt. Trừ ba người, đều mặt không biểu cảm mang sự nặng nề.

Hách Liên Thập Cửu tối qua chịu thiệt lớn bị vây đến mức ngay cả tay cũng không thể duỗi thẳng, lần đầu tiên hắn biết được sức mạnh của hợp

công.

Phương Hiền Thanh thề thốt nói Phương gia sẽ nghiêng về phía Côn Luân, kết quả phụ thân hắn căn bản không nghe hắn khuyên.

Còn có… Phương Khác trước mặt Trí Tiêu, còn về tại sao Phương Khác lại trầm mặc… khụ.

Đợi Trí Tiêu nói xong, Hách Liên Thập Cửu phẫn hận biểu thị sớm muộn cũng có ngày đòi lại món nợ hôm nay. Mà Phương Hiền Thanh lập tức điều chỉnh cảm xúc của mình. Duy chỉ có Phương Khác vẫn mang vẻ mặt không biểu cảm. Y căn bản không cảm thấy Trí Tiêu đang nói mình.

“Phương Khác.” Trí Tiêu gọi.

Phương Khác nghi hoặc nhìn Trí Tiêu.

“Lần này coi như ngươi đã lập đại công, môn phái tự nhiên sẽ có khen thưởng. Ngươi có yêu cầu gì? Cứ đưa ra.” Trí Tiêu nói, đáy mắt lóe qua vừa lòng, không hổ là người ông xem trọng. Nghĩ vậy Trí Tiêu đắc ý liếc La Thanh một cái.

“Khen thưởng?” Phương Khác sáng mắt, vẻ âm trầm lập tức mất sạch.

Biến hóa này hiển nhiên tất cả mọi người đều nhìn ra. Trí Tiêu co giật khóe môi, tiểu tử này ngươi không thể biểu hiện ung dung nhàn định chút cho ta hay sao? Thu vẻ mặt hiện tại của ngươi lại cho ta. Trí Tiêu đột nhiên hối hận sao mình lại đề cập đến chuyện này trước mặt mọi người cơ chứ.

“Vậy đệ tử liền nói, đệ tử muốn…” Phương Khác muốn nói là linh thạch nhưng còn chưa kịp ra khỏi miệng đã nuốt về. Sao y lại cảm thấy nếu y nói ra thì sẽ chết rất khó coi? “Mấy gốc linh dược trong Cùng sơn cốc.”

Nghĩ tới nghĩ lui vẫn là yêu cầu này thỏa đáng nhất. Phương Khác cười nghĩ.

“Chỉ cái này?” Trí Tiêu hỏi.

“Chỉ cái này.” Lòng tham quá lớn như rắn nuốt voi, điểm này y vẫn biết,

còn nói nữa y hoài nghi lần này Trí Tiêu sư thúc sẽ trực tiếp xách cổ áo y ném khỏi thuyền bay.

“Được rồi, về sau dược thảo linh thực ở Cùng sơn cốc đều do ngươi đến chăm sóc.” Đáy mắt Trí Tiêu mang theo ý cười, tiểu tử này quả nhiên đã nghía trúng linh dược ở chỗ ông từ lâu rồi.

“Vậy ngươi có nguyện ý bái ta làm thầy?” Trí Tiêu lại hỏi.

Tất cả mọi người kinh ngạc, bái làm môn hạ của Trí Tiêu có nghĩa là gì?

Thân phận Trí Tiêu tại phái Côn Luân kỳ thật có chút tách biệt. Hơn năm mươi năm trước, vốn dĩ người được chọn cầm quyền là Trí Tiêu, nhưng không biết sao Trí Tiêu lại chọn ẩn cư trong Cùng sơn cốc giao nội môn Côn Luân cùng những sự vụ khác cho Trí Ngu đạo nhân. Năm đó lời đồn ra là nói ông thương tâm vì tình, vì thế không muốn quản những thứ này. Mà bây giờ, rõ ràng Trí Ngu đã giao quyền lợi lại cho Trí Tiêu. Mà dưới trướng Trí Tiêu đến nay không có một đệ tử. Nếu thu Phương Khác làm đệ tử nhập môn. Phương Khác sẽ là thủ tịch đại đệ tử của Trí Tiêu.

Thân phận này đương nhiên vô cùng chiếm ưu thế. Như vậy Phương Khác gần như không tốn chút sức lực nào đã có thể vào trung tâm phái Côn Luân.

“Đệ tử nguyện ý.” Phương Khác trước là giật mình, sau đó phản ứng lại lập tức cung kính chắp tay thi lễ. Hôm đó Trí Tiêu chỉ dẫn y tại Cùng sơn cốc, trong lòng y sớm đã xem Trí Tiêu là một nửa sư phụ.

“Vậy nhớ kỹ. Đợi về Côn Luân, hành lễ bái sư cho ta.” Trí Tiêu tiêu sái phất tay áo, coi như tiểu tử này cũng có chút mắt nhìn.

Đoàn người Côn Luân ngồi trên thuyền bay trở về Côn Luân. Mà đại lục Cửu Châu cũng đã kéo màn chiến loạn.

------oOo------

Chương 90: Chuyện xưa đừng nhắc [Trí Tiêu]

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Chúc mừng, chúc mừng.” Mọi người trên thuyền bay đều lên tiếng chúc mừng. Phương Khác chỉ có thể cười đáp lại, sau đó bị đẩy đến ngồi cạnh bàn tròn.

“Chuyện tốt thế này, Phương sư đệ phải uống vài ly chứ nhỉ? Chỗ sư huynh có linh tửu thượng hảo, không thể không nể mặt đâu.” Phùng Mặc cười lấy ra một bình linh tửu, rồi móc tiếp một bình, tiếp thêm một bình.

Lập tức trên bàn đặt đầy linh tửu. Khí thế này sao giống không say không về quá vậy? Phương Khác nhìn vị sư huynh này, tuy chẳng qua chỉ quen biết sơ nhưng tuyệt học dưỡng rượu của đối phương trên trên dưới dưới Côn Luân không ai không biết. Rượu của hắn nổi tiếng là dễ say. Nhưng… y đắc tội vị sư huynh này từ lúc nào?

Phương Khác nhìn bầu không khí thoáng cái trở nên náo nhiệt dưới sự cung ứng của vị Phùng Mặc sư huynh, còn có vô số cái tay duỗi tới mời rượu y.

“Phương sư đệ, không uống là không nể mặt đó.”

“Các vị sư huynh, sư đệ không chịu nổi…” Phương Khác uống hai ly liền nói.

“Dùng ly có ý nghĩa gì? Là đàn ông thì đổi sang chén! Đổi chén lớn!” Âm thanh Phùng Mặc vang lên lần nữa, ly rượu trên bàn lập tức bị đổi thành chén lớn.

“Đúng, phải dùng chén lớn!” Ly trong tay Phương Khác cũng bị lấy đi, không biết bị ai nhét cho một cái chén.

“Uống sạch một hơi. Không uống chính là không nể mặt các sư huynh.”

Uống sạch một hơi mẹ mi…

“Uống, uống uống!”

Phương Khác bất đắc dĩ chỉ đành nhận từng chén từng chén, đây là chọc giận ai vậy?

Công Tôn Tùy nhìn Phương Khác, sau đó dời mắt nhìn Diệp Vu Thời nói:

“Phương sư đệ chỉ sợ còn không biết làm đệ tử của Trí Tiêu sư thúc đồng nghĩa với đắc tội một đống sư huynh nhỉ? Nghe nói khi biết Trí Tiêu sư thúc chỉ điểm Phương Khác. Hách Liên Thập Cửu đã dán chiến thiếp. Sau đó trong môn phái có một đám người đều nói muốn cho y biết mặt, Phùng Mặc này cũng là một người trong đó. Nếu không phải Phương Khác có hành tung bất định… Diệp sư đệ, ngươi để mặc thế sao?”

Diệp Vu Thời mím môi cười nói: “Không ngại, lúc này đã vào biên cảnh Côn Luân, không cần lo lắng say rượu hỏng chuyện.” Nói xong quay người đi.

Công Tôn Tùy nhìn Diệp Vu Thời vào sương phòng, nghi hoặc nhìn sang Phương Khác, không phải La Tất nói Diệp Vu Thời đối xử với Phương Khác rất khác sao? Sao hắn nhìn không ra có gì khác hết?

Diệp Vu Thời vào phòng, khóe môi nhếch lên. Phương Khác đang tránh hắn không cần nghi ngờ. Mà nghi hoặc của hắn vẫn luôn không giải thích được.

Đúng như Hộ Lạc nói, hành động của hắn hôm đó còn nhanh hơn lý trí. Khi đó trong đầu trống rỗng, hắn chỉ cảm thấy sợ hãi.

Phương Khác ba lần bốn lượt hỏi chuyện đạo lữ. Đáy mắt rõ ràng viết nóng ruột chờ xác nhận. Y muốn xác nhận cái gì? Đạo lữ của hắn là nam hay nữ?

Nhưng cái này có liên hệ gì đến y sao?

“Huynh cảm thấy đạo lữ nam tính thế nào?” Khi Phương Khác hỏi câu này ánh mắt lấp láy còn mang theo cảm xúc khác. Giống như đang… tự tiến cử mình?

Diệp Vu Thời nhớ đến lần đầu gặp Phương Khác, trong mắt Phương Khác mang hàm nghĩa làm hắn không vui, cùng với thái độ như hiểu rõ tất cả. Nhưng cuối cùng lưu lại trong ấn tượng của hắn lại là hảo cảm, tán thưởng và tín nhiệm trong ánh mắt Phương Khác dành cho hắn.

Rõ ràng chưa từng qua lại, vậy những cảm xúc đó từ đâu mà đến. Sau đó hắn không vui, đối phương cũng cảm nhận được nhưng chỉ hơi bất đắc dĩ.

Khi ở đại lục Thanh Hoa, bọn họ trở thành người có thể giao tấm lưng cho nhau.

Sao có thể chỉ mình hắn nghi hoặc mà đối phương lại hoàn toàn không cảm thấy? Đệ nói đúng không, Phương Khác. Diệp Vu Thời cong mắt, cười nhạt.

Mà Phương Khác lúc này vẫn không biết gì, đang uống từng chén từng chén linh tửu.

Đến nửa đêm, trong thuyền bay hoàn toàn yên tĩnh. Phương Khác nằm ngửa trên giường, đầu choáng mắt hoa. Mấy sư huynh đệ này hạ thủ thật đủ đen…

Phương Khác muốn che mắt lại, mấy hôm nay đầu óc y chỉ vây quanh Diệp Vu Thời. Diệp Vu Thời nhìn thấy y nhưng cũng chỉ tươi cười ôn hòa. Ý cười và sự sáng tỏ trong mắt làm y có cảm giác không chốn dung thân. Thừa nhận đi… Phương Khác ngươi cong rồi. Ngươi có cảm giác với một nam nhân. Tim ngươi đập gia tốc mặt ngươi đỏ, má. Ngươi có thể vô dụng thêm chút nữa không. Tiếp theo nên làm sao đây? Phương Khác gãi đầu gào thét.

Lúc học đại học, bạn cùng phòng từng nói, lúc nên ra tay thì phải ra tay. Hoa nở muốn ngắt phải ngắt ngay, đừng đợi hoa tàn cành trụi lủi… ra tay trước mới thắng ra tay sau gặp nạn. Cho nên…?

Trước không nói Phương Khác lăn qua lộn lại nửa đêm không ngủ được. Lúc này trong một căn phòng khác trên thuyền bay.

“Ngươi không đi gặp hắn sao? Hắn bị trọng thương lại còn bị môn phái từ bỏ, thật thảm thương.” La Thanh kéo dài âm nói, ánh mắt ái muội không rõ.

Trí Tiêu làm như không nghe thấy La Thanh nói gì, chỉ chuyên tâm lau nhuyễn kiếm trong tay.

“Đi gặp hắn đi, đừng đến lúc lại hối hận. Ngươi nên biết hắn cùng chúng ta về Côn Luân cũng chỉ có thể bị nhốt trong Thận Hành nhai, từ nay không thấy mặt trời.” La Thanh nói xong bèn ra khỏi cửa.

Trí Tiêu vuốt kiếm trong tay, cuối cùng vẫn đứng lên đi tới căn phòng bị canh chừng ở cuối thuyền bay.

Nhẹ đẩy cửa ra, ánh mắt hai người giao nhau. Nhìn xiềng xích trên tay chân Tiêu Vân Dật cùng một thân vết máu, Trí Tiêu híp mắt, lòng nghẹn lại. Năm mươi ba năm, chưa từng gặp lại như thế này, mỗi lần đều chỉ đối chọi gay gắt hoặc cố ý xem nhẹ.

Thấy người đến là Trí Tiêu, Tiêu Vân Dật tùy ý ngồi tựa trên giường, làm xiềng xích trên người vang leng keng, tư thế tùy ý mà tự tại. Tiêu Vân Dật đánh giá Trí Tiêu từ đầu đến chân một lượt, cuối cùng nhìn mái tóc hoa râm cùng dung mạo như lão nhân của Trí Tiêu, chậm rãi nói: "Ta không ngờ kiếm của ngươi cuối cùng lại đi con đường này. Ta cho rằng 'Mỹ Nhân kiếm' của ngươi là dụng tâm vì kiếm, trong tâm có kiếm. Lại không nghĩ đến cuối cùng sẽ là dụng kiếm vì tâm, kiếm chính là tâm."

"Có gì khác biệt? Bất luận là dụng kiếm vì tâm, hay trong tâm có kiếm, cũng đều như nhau." Trí Tiêu nhướng mày.

"Ai ai cũng nói Tiêu Tiêu đổi họ, hồng nhan sớm tàn đều là vì ta, nhưng ta chưa từng nghĩ thế, cũng không dám nghĩ thế." Tiêu Vân Dật nhàn nhạt nói, nhìn Trí Tiêu cười. Đệ tử Thái Hành đều biết Tiêu trưởng lão trước nay đều là ít nói ít cười, nếu cười cũng là loại cười chế nhạo, cười lạnh. Nhưng hiện tại Tiêu Vân Dật lại cười rất chân thành, như năm mươi năm trước.

Trí Tiêu không nói gì, chỉ trào phúng nhướng mày. Bỏ họ Tiêu, quả thật không liên quan đến hắn, không có một chút can hệ gì, một chút cũng không. Chỉ là tuổi nhỏ vô tri cần một thứ chứng minh mình đã từ bỏ quá khứ mà thôi.

Nhưng kỳ thật Tiêu Tiêu hay Trí Tiêu căn bản không có gì khác biệt. Còn về dung mạo, ông chỉ là chán ghét mấy kẻ từ sau khi ông kết anh cứ tới cửa cầu kết làm đạo lữ thôi. Đương nhiên còn có một điểm tất cả mọi người đều không biết, Mỹ Nhân kiếm của ông, có một chiêu gọi là [Hồng Nhan Bạch Cốt].

Trong mắt Tiêu Vân Dật hiện chút lạc lõng, nhìn chằm chằm Trí Tiêu.

"Ngươi dạy được một đồ đệ tốt." Trí Tiêu nói, ngữ khí mang theo ba phần

mỉa mai.

“Tả Khâu rất giỏi.” Tiêu Vân Dật nói, đồ đệ ông dạy ra, ông đương nhiên biết là thế nào. Từ ngày đầu tiên ông nhặt được Tả Khâu đã bắt đầu mong chờ ngày hôm nay đến, sau đó hôm nay quả nhiên không bắt ông đợi quá lâu.

“Ta nhặt được nó ở nơi gọi là Tả Khâu, nên đặt tên Tả Khâu.” Tiêu Vân Dật nói, nói rồi nhìn Trí Tiêu.

Năm mươi ba năm trước, bọn họ cũng gặp nhau ở Tả Khâu. Lúc đó Tiêu Vân Dật, Đới Thiền, Trí Tiêu đều chỉ mới mười mấy tuổi thôi. Gặp nhau tại Tả Khâu, sau đó thành tri kỷ, cùng nhau đi khắp đại lục Cửu Châu.

Chính lúc đó Trí Tiêu đã nổi danh, Mỹ Nhân kiếm của phái Côn Luân, không biết khiến bao nhiêu người khuynh tâm. Mà Đới Thiền cũng là một trong Bát Quái của phái Thái Hành, nội liễm ôn nhu. Duy chỉ Tiêu Vân Dật lúc đó và hiện tại hoàn toàn không giống một người. Người nhìn thấy Tiêu Vân Dật chỉ sẽ xuất hiện ba chữ, công tử bột. Hoàn toàn là dáng vẻ không có xương, có thể ngồi thì không đứng, có thể nằm tuyệt không ngồi. Nếu nói Đới Thiền và Trí Tiêu hạ sơn là lịch luyện, vậy Tiêu Vân Dật hoàn toàn là du ngoạn. Nếu Trí Tiêu hành hiệp trượng nghĩa là dùng kiếm trong tay, vậy hành động của Tiêu Vân Dật hoàn toàn là ném linh thạch.

Nhưng chỉ riêng Trí Tiêu là không có một chút biện pháp nào với Tiêu Vân Dật, cho dù kiếm của hắn gác lên cổ Tiêu Vân Dật, Tiêu Vân Dật cũng vẫn dùng ánh mắt đầy vô tội, cười hi hi trêu cợt Trí Tiêu. Có thể sờ từ kiếm lên đến tay Trí Tiêu, từ tay sờ đến eo. Trí Tiêu cho dù hận ngứa răng cũng không có một chút biện pháp nào.

Lúc đó tất cả mọi người đều cho rằng Trí Tiêu và Đới Thiền có thể sẽ có một chút tình cảm không bình thường, nhưng cuối cùng lại là Trí Tiêu và Tiêu Vân Dật ở bên nhau. Hơn nữa còn muốn kết thành đạo lữ chính thức, cử hành nghi thức đạo lữ.

Nhưng vào lúc hai phái Côn Luân Thái Hành hòa hợp chưa từng có, trước khi cử hành nghi thức, phái Thái Hành trở trời, cũng giống như hôm qua Thái Hành trở trời tại Cổ Sát tự. Đan Thiền chết rồi, đại lục Cửu Châu nhất thời náo loạn.

Đan Thiền một trong Bát Quái của Thái Hành đã chết, mà Tiêu Vân Dật lúc trước luôn lặng lẽ vô danh mấy năm gần đây mới có chút danh tiếng trở thành người nắm quyền được người trong phái Thái Hành cùng thừa nhận. Không ai biết Đan Thiền ngày xưa hảo hữu với Tiêu Vân Dật, tại sao lại cạnh tranh sinh tử, mà Tiêu Vân Dật lại là bên chiến thắng.

Lúc đó đã xảy ra chuyện gì, chỉ có Đan Thiền và Tiêu Vân Dật biết. Hiện tại cũng chỉ có Tiêu Vân Dật hiểu rõ. Sau đó, chính là quyết liệt, Trí Tiêu và Tiêu Vân Dật quyết liệt.

Từ đó về sau Tiêu Vân Dật của phái Thái Hành, đã không còn là công tử bột lúc trước.

"Hồng Nhan Bạch Cốt đều là vô căn cứ, ngươi quá chấp nhất với hình tượng ngược lại không có tiến bộ." Tiêu Vân Dật vuốt vết sẹo trên mặt mình, xiềng xích trên tay lại vang lên lần nữa. Lát sau, vết sẹo trên mặt đã biến mất tăm.

Ngón tay Trí Tiêu khẽ động, không nói. Vết sẹo đó là lúc trước ông lưu lại.

"Ôi? Ngươi phải tin ta, có câu người sắp chết sẽ nói thật." Tiêu Vân Dật cười nói.

"Ngươi nỡ chết sao?" Trí Tiêu vặn lại, đột nhiên cảm thấy vô vị, quay người bỏ ra ngoài. La Thanh thật sự là quản quá nhiều chuyện. Cái chuyện hối hận này làm sao có thể xuất hiện, Trí Tiêu bây giờ đã không còn là Trí Tiêu lúc trước, Tiêu Vân Dật bây giờ cũng không còn là Tiêu Vân Dật trước kia. Hai người đều không còn là người ngày xưa, dù có bàn luận chuyện ngày xưa cũng chỉ có thể đáng cười, đáng buồn, đáng thương, vô vị cực điểm.

"Không nỡ." Tiêu Vân Dật nhìn Trí Tiêu quay đi nói, vẻ dịu dàng trên mặt dần tan đi, độ ấm trong mắt cũng như hoa quỳnh vừa hiện. Ánh mắt trong suốt, môi mím chặt. Tư thế ngồi tản mạn chậm rãi đổi thành sống lưng thẳng tắp. Bây giờ mới là Tiêu Vân Dật hiện tại, cho dù có giả bộ giống thế nào, cũng không phải là người của năm mươi ba năm trước.

------oOo------

Chương 91: Thay đổi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phương Khác buông tay che mắt xuống, đột nhiên ngồi dậy. Rõ ràng em gái mềm mại gì đó mới là chân ái, sao y lại cong rồi? Nghĩ tới nghĩ lui Phương Khác liền dứt khoát, cong thì cong đi.

Đợi sau khi y trở về Côn Luân, Trần Chử và Viên Kim chắc đã trở về rồi. Với tình trạng hiện tại, rõ ràng bọn họ sắp phải đối diện với năm tháng chiến tranh bùng nổ. Suy nghĩ lúc trước của y rất đơn giản, xây dựng cửa hàng là bước đầu tiên Như lời Thanh Lĩnh tản nhân nói ngăn cách giữa ba đại lục sớm muộn cũng bị phá vỡ. Mà chiến hỏa cũng không thể chỉ hừng lên ở đại lục Cửu Châu. Cấm chế xây dựng hơn ba ngàn năm trước sớm muộn cũng bị phá vỡ. Mà trước khi phá vỡ, trận truyền tống của họ chính là ưu thế lớn nhất.

Còn sau đó là chuyện trong môn phái, những đệ tử rời rạc chưa theo phe phái nào như Trần Chử còn rất nhiều. Kỳ thật cạnh tranh quyền thế cũng rất thú vị không phải sao? Nam nhân dường như trời sinh đã khá cuồng nhiệt với quyền thế.

Nhưng, trước đó y chỉ muốn trong lúc đại loạn trên tay có thể có đủ con bài bảo đảm cho mình được thanh tịnh. Cạnh tranh quyền thế cũng vậy, phân chia phe phái cũng vậy, y không có bao nhiêu hứng thú. Y chỉ muốn nắm giữ vận mệnh của mình, cầm kiếm trong tay xem cuối cùng mình có thể đi đến bước nào. Sau đó tùy tiện dậm người mình ngứa mắt, đẩy người mình thuận mắt, làm tài chủ này nọ.

Tính mục đích của y không mạnh như Diệp Vu Thời, cho dù sau này đã thích ứng với tu tiên giới y cũng chưa từng nghĩ sẽ tạo nên đại nghiệp gì. Quan trọng là y cảm thấy tu vi cá nhân quan trọng nhất. Trở thành một cường giả, một cường giả đủ để cúi nhìn kẻ khác chứ không phải bị kẻ khác cúi nhìn. Trở thành một kiếm tu chân chính cường đại, kiên định không dời. Truy cầu chí cực của kiếm đạo!

Nhưng hiện tại, tất cả đều bị lật tung.

Phương Khác bất giác cười ra tiếng.

Diệp Vu Thời có tu vi thế nào? Trong kỳ kim đan sợ là khó gặp địch thủ.

Diệp Vu Thời có tiền không? Có, chắc chắn có. Theo y biết, Luyện Khí phong nắm giữ năm mỏ khoáng cỡ lớn. Mà La Thanh của Luyện Khí phong nghiễm nhiên mang thái độ ủng hộ Diệp Vu Thời thượng vị. Nhị sư huynh của Diệp Vu Thời, Công Tôn Tùy chính là sư huynh bàn tính trong miệng La Tất, chưởng quản kim khố của bọn Diệp Vu Thời. Y nghĩ nghĩ, bọn Diệp Vu Thời phát triển sắp đến giai đoạn dưỡng binh rồi.

Diệp Vu Thời có quyền lực không? Phí lời, tiếng hoan hô trong môn phái cao như vậy, sao có thể không có quyền lực?

Dã tâm của Diệp Vu Thời thì y càng hiểu rõ, phát triển đến thế lực thế này, sao có thể không có truy cầu?

Diệp Vu Thời muốn càng nhiều, thì hắn phải bỏ ra càng nhiều, về sau cũng phải gánh vác càng nhiều. Tương lai điều hắn phải đối mặt không chỉ đơn giản là cạnh tranh phe phái trong môn phái. Mà là đối mặt những môn phái như Thái Hành, Thiên Sơn, thậm chí là thế lực của đại lục Thanh Hoa hay ma tộc của đại lục Hoang Mạc. Hắn phải đối diện với đối thủ khó nhằn như Tả Khâu.

Lúc trước khi suy đoán về trận mô phỏng của phái Thái Hành y đã nghĩ, có lẽ Thái Hành đã thực chiến. Mà lần này đội quân tấn công Cổ Sát tự mang đầy khí sát phạt, còn có đội hình biến ảo thuần thục có lẽ không phải lần đầu tiên tác chiến. Nếu vậy chắc chắn Thái Hành đang tiến hành thực chiến ở chỗ nào đó. Đại lục Thanh Hoa vẫn bình yên, vậy chỉ có thể là ma tộc tại đại lục Hoang Mạc.

Tả Khâu này, sở thích quái dị, xuất thủ quả đoán mà lang độc, lại chọn gây loạn trong dịp lớn như đại hội Cửu Châu. Khi đoạt quyền phái Thái Hành đã dùng thủ đoạn như lôi đình. Vì muốn lấy trận mô phỏng y đã dò thám được không ít tin tức về phái Thái Hành, vậy mà một chút dấu hiệu cho thấy hắn sắp hành động đều không có.

Sau này Diệp Vu Thời phải đối diện với người thế này.

Trong tình trạng đó, y trưởng thành có hơi chậm, mà mục tiêu trước kia của y cũng không thích hợp lắm.

Người mình thích, thì phải bảo vệ chu toàn.

Nhưng, tu vi của y thì sao? Vẫn chưa kết đan.

Linh thạch thì sao? Nhiều nhất chỉ tính là hộ mới nổi, sau khi xây dựng cửa hàng còn chưa có hạch toán thu nhập. Tiền đồ khả quan, nhưng y không muốn chỉ có thể ủng hộ cho Diệp Vu Thời về mặt kinh tế.

Quyền lợi thì sao?… May mà có một sư phụ tốt. Trí Tiêu hiện nay là người nắm quyền phái Côn Luân.

Y như vậy làm sao bảo vệ hắn chu toàn? Diệp Vu Thời là thụ, vậy thì y chính là công. Công thương yêu thụ là thiên kinh địa nghĩa đúng không? Vậy nói sao thì y cũng phải cho đối phương có cảm giác an toàn mới được. Nhưng với tình trạng bây giờ, lẽ nào muốn y nói với Diệp Vu Thời 'đệ không có gì cả, huynh theo đệ đi?'.

Phương Khác mím môi, tỉ mỉ tính lại những con bài mình nắm trong tay, không nhiều nhưng cũng lấy ra được. Làm một công tốt, ít nhất phải có thể chống đỡ bầu trời cho thụ. Ít nhất những phương diện này không thể thua đối phương. Tôn trọng đối phương, yêu thương bảo vệ đối phương, sau đó nỗ lực kiếm linh thạch nuôi gia đình. Cái này đều là thứ một công tốt phải làm đúng không? Thích một người không phải nên cho hắn những gì hắn muốn sao? Cho nên trong kế hoạch của y nhất định phải tính cả Diệp Vu Thời vào.

Phương Khác cười lộ răng, đột nhiên cảm thấy như vậy không tồi.

Cho nên bước đầu tiên… Phương Khác sụ mặt. Rốt cuộc phải làm sao theo đuổi? Trực tiếp nói ra hay uyển chuyển chút, quấn riết lấy hay chậm rãi công hạ? Nghĩ đến đây sắc mặt Phương Khác tái đi, y đã tránh né Diệp Vu Thời mấy ngày rồi. Nghĩ đến nụ cười ôn hòa của Diệp Vu Thời, Phương Khác sầu não vạn phần.

Trong sương phòng tối tăm, ánh sáng le lói qua cửa sổ nhỏ rọi vào mắt Phương Khác, trở nên sáng rực vô cùng.

Hôm sau, trong ánh bình minh.

Một hàng người cuối cùng đã đến Côn Luân.

Từ xa đã thấy mấy vị trưởng lão với Trí Ngu đạo nhân dẫn đầu đứng trên sân thao luyện chờ đợi. Vừa thấy thuyền bay Trí Ngu đã lên đón. Nhưng ánh mắt Phương Khác lại đặt lên đám củ cải đang huấn luyện buổi sáng. Chỉ là những hài tử khoảng mười tuổi, nhưng đứa nào cũng tinh thần phấn chấn vung kiếm trong tay. Phương Khác cười cười, hiện nay y cũng là người thuộc cấp sư thúc rồi. Đột nhiên y lại nghĩ đến, liệu có một ngày Côn Luân cũng sẽ như Cổ Sát tự để chiến hỏa lan tràn đến chân núi? Nghĩ thế tâm tình liền trở nên trầm trọng, nhưng ngay sau đó đã kiên định lại. Không, chiến hỏa tuyệt đối sẽ không lan đến nơi này. Vì Côn Luân không cho phép, Trí Tiêu không cho phép, những sư thúc bọn họ cũng sẽ không cho phép. Phương Khác mím môi, một 'kẻ ngoại lai' như y, lúc xưa luôn có chút ngăn cách với thế giới này, nhưng giờ đây bất tri bất giác đã có cảm giác thuộc về còn mạnh hơn y tưởng, đã nhiễm lên màu sắc của Côn Luân. Vừa vào cửa Côn Luân, đã là người Côn Luân. Quả thật là thế.

"Sư đệ, tình hình thế nào? Xương Thu nói không rõ lắm…" Trí Ngu sầu lo nói.

Trí Tiêu quay đầu nhìn đám người Phương Khác: "Các ngươi nên làm gì thì đi làm đi. Đừng đứng ngốc ở đây." Nói xong Trí Tiêu liền đi cùng đám người Trí Ngu đến đại điện.

Phương Khác nhìn Diệp Vu Thời. Nhưng đối phương chỉ cười rồi về Luyện Khí phong, ánh sáng trong mắt Phương Khác tối đi vài phần.

Diệp Vu Thời nghi hoặc chau mày, ánh mắt Phương Khác, sao lại khiến hắn có cảm giác không thích hợp kỳ lạ… cứ như có thứ gì đó đã vượt khỏi tính toán của hắn.

Mà trong đại điện.

Nghe Trí Tiêu nói xong tình hình hiện tại, mấy vị trưởng lão đều lộ vẻ trầm trọng.

Trí Ngu nhướng mày nói: "Quẻ bói mà Trí Hậu bói trước khi đi, nói Côn Luân sắp có kiếp nạn. Mà mạng số Côn Luân lệ thuộc vào hai tiểu nhi, phá xong lại lập. Chúng ta còn chưa tìm được hai người trong quẻ đó."

Trí Tiêu chau mày nói: “Sao ngươi vẫn nghĩ đến chuyện này, đại lục Cửu Châu lớn như thế, tìm hai người thực sự quá khó khăn. Còn không bằng dành tâm tư chỉnh đốn nội vụ môn phái. Càng huống chi thuật bói quẻ này, không thể không tin cũng không thể tin hết. Biến số quá nhiều, không đáng quá mức dụng tâm.”

Trí Ngu mím môi nói: “Ngươi đừng như thế, quẻ này là Trí Hậu dùng hết tâm huyết mới bói ra được. Tướng sĩ của phái Côn Luân…”

Trí Tiêu ngẩn ngơ, đảo mắt nhìn những sư huynh đệ khác. Trong bọn họ lại ít đi một người, vị trí vốn thuộc về Trí Hậu đã thay bằng một thiếu niên bạch bào, mà Trí Hậu đã đi rồi.

Ngừng một chút, Trí Ngu lại nói: “Tuy đã sắp ba năm chúng ta vẫn không tìm được hai người trong quẻ. Từ đệ tử môn phái đến người phù hợp với quẻ bói chúng ta đều tra một lượt. Nhưng, vừa rồi ta nghĩ… trong môn phái còn hai người chúng ta chưa từng tra qua. Chính là Diệp Vu Thời và Phương Khác đã mất tích hơn hai năm.”

Trí Tiêu nhíu mày nói: “Vậy thì tra thử đi, nếu phải, chúng ta chú ý thêm, nếu không phải cũng liền thôi. Ngươi là Vệ Thoán?”

Trí Tiêu hỏi thiếu niên bạch bào.

Vệ Thoán chắp tay hành lễ thưa vâng.

“Không đến thời khắc nguy cơ tồn vong không cho ngươi bói quẻ. Hủy bỏ bói vặt thường ngày đi. Tình trạng hiện tại trong một ngày thay đổi rất nhiều, lúc nào cũng có nguy cơ khó đoán. Đừng vì những thứ này mà hằng ngày hao tổn thọ nguyên. Phải tranh thủ thời gian tu luyện mới được.” Trí Tiêu nói với Vệ Thoán xong lại nhìn người khác: “Ta đã thu một đồ đệ. Tối nay rất hân hạnh được đón tiếp các sư huynh sư tỷ đến Cùng sơn cốc uống một ly linh trà.”

------oOo------

Chương 92: Sư đồ Nói chuyện

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trong Cùng sơn cốc, Phương Khác đang hành lễ bái sư. Trí Tiêu ngồi trên ghế thái sư nhận lễ khấu đầu ba cái cung cung kính kính của Phương Khác xong mới nhận trà trong tay Phương Khác.

Người xem lễ, mỗi người mang một tâm tư.

“Mỗi lần gặp Phương Khác, vận may của y đều khiến ta khó mà tin nổi. Có lẽ đây chính là cơ duyên?” Trần Chử nhìn Phương Khác cảm thán.

Viên Kim không trả lời, tất cả những gì xảy ra ở đại lục Thanh Hoa đã đủ khiến hắn kinh ngạc, không ngờ sau khi về Côn Luân lại thấy Phương Khác bái nhập môn hạ trưởng lão Trí Tiêu.

Sau khi Phương Khác dâng trà, đợi Trí Tiêu chiếu theo môn quy Côn Luân răn dạy một phen, lại tháo thẻ ngọc trên thắt lưng xuống. Trí Tiêu một tay cầm thẻ ngọc một tay vạch phù văn trên không, đợi phù văn hoàn thành, nó lóe kim quang nhanh chóng thu nhỏ ẩn vào thẻ ngọc.

Bề mặt thẻ ngọc vẫn giống như bạch ngọc, chỉ là mặt sau khắc hai chữ Phương Khác ẩn ẩn có thêm một chút phù văn. Phù văn này là phù văn cấm chế của Cùng sơn cốc. Cùng sơn cốc là động phủ riêng do một mình Trí Tiêu tạo ra. Chiếu theo môn quy, động phủ cá nhân chỉ thuộc về cá nhân. Những người khác trong môn phái chưa được sự đồng ý không thể tiến vào. Mà bắt đầu từ hiện tại Phương Khác chính là một trong những chủ nhân của sơn cốc này, có thể tùy ý ra vào.

Phương Khác nhận thẻ ngọc, hành lễ xong rồi đứng lên.

Như thế lễ bái sư coi như đã hoàn thành.

“Sư đệ, chúc mừng. Cuối cùng ngươi cũng đã thu đệ tử rồi.” La Thanh cười nói, chỉ là chân mày hơi nhíu nhìn thế nào cũng thấy có hàm ý khác.

“Chúc mừng. Những sư bá chúng ta cũng nên tỏ chút tâm ý.” Trí Ngu đạo nhân cười nói.

Mấy vị sư bá khác lại tập trung nhìn Phương Khác, Kỳ Phụng tiên tử mỉm cười vừa phải nhưng trong ánh mắt đánh giá Phương Khác lại không thiếu nghi hoặc.

Lần bái sư này do đang ở trong thời kỳ đặc thù nên không bày yến tiệc như những trưởng lão khác, vì thế rất nhanh mọi người đã tản đi hết.

Đợi những vị sư bá đó đi rồi, mọi người cũng tản theo, động phủ của Trí Tiêu chỉ còn lại hai sư đồ.

Trí Tiêu ngồi trên ghế thái sư, sờ râu nhìn Phương Khác không nói một lời. Ánh mắt đầy thăm dò, Phương Khác đứng rất thẳng, cũng không nói một lời nhìn Trí Tiêu, ánh mắt hai người giao nhau.

Một người sắc bén mà khí thế bức nhân, một người trước là nghi hoặc sau đó thản nhiên. Hai sư đồ mới ra lò cứ thế nhìn nhau rất lâu.

Vẻ thỏa mãn vụt qua trong mắt Trí Tiêu, mới nhàn nhạt hỏi: "Cái gì là sư đồ?"

Phương Khác suy nghĩ một chút mới nói: "Làm sư, truyền đạo dạy nghiệp giải khó. Làm đồ, học nghệ từ sư. Một ngày là sư, cả đời là sư…." Nói đến đây Phương Khác dừng một chút, nhìn Trí Tiêu: "Giữa sư đồ, vinh cùng hưởng, tổn cùng chịu."

Trí Tiêu gật đầu nói: "Ngươi biết thì tốt, hiện tại ngươi là đệ tử duy nhất của ta, có rất nhiều lợi ích trong môn phái. Hơn nữa ta cũng đã nói với Trí Ngu, bắt đầu từ ngày mai ngươi sẽ đi hiệp trợ sư bá Trí Ngu của ngươi quản nội vụ môn phái. Ta cũng không cần ngươi quản nhiều, sau này ngươi phụ trách bài tập sáng tối của các sư điệt ngươi."

Phương Khác kinh ngạc, phụ trách bài tập sáng tối của sư điệt? Chức vị này… ý nghĩa phi phàm. Nói lớn một chút đám củ cải đó chính là tương lai của phái Côn Luân.

Trí Tiêu nhìn vẻ kinh ngạc của Phương Khác, không khỏi nói: "Bớt bày vẻ mặt này cho gia coi, một chức vụ nhàn nhã, đừng làm mất mặt gia là được. Nếu đã làm đồ đệ của ta thì phải có giác ngộ, hưởng thụ thân phận này cho ngươi tiện lợi, đồng thời ngươi cũng phải gánh lấy tránh nhiệm nên gánh."

Nghĩ nghĩ Trí Tiêu lại nói: "Đi theo ta."

Theo Trí Tiêu rời khỏi đại thính, xuyên qua hành lang, đi vào viện trong của viện tử hai lớp. Trí Tiêu mở gian tu thất đầu tiên bên tay phải, Phương

Khác nhìn vào trong.

Binh khí lấp lánh lóa mắt, chủ yếu là kiếm. Kiếm đủ kiểu đủ dạng, hàn quang loe lóe, trong đó có mấy thanh kiếm thậm chí còn được thiết kế trận pháp, dùng để ngăn cách ảnh hưởng giữa kiếm và kiếm với nhau.

Trí Tiêu không dừng chân đóng tu thất lại, mở tu thất thứ hai. Phương Khác kinh ngạc trợn to mắt, cả phòng là sách, là sách chân chính, sách bằng giấy. Được đặt chỉnh tề trên giá sách bằng gỗ, trong đó còn có thẻ ngọc lơ lửng.

"Mấy gian phòng cuối cùng trong viện này đều là sách và thẻ ngọc. Ta nghĩ ngươi sẽ cần. Thuật pháp, kiếm quyết, cảm ngộ, du ký, binh thư, mưu lược… về sau thư tịch binh khí trong phòng ở viện này ngươi đều có thể dùng, không cần hỏi ta. Ta cũng sẽ không kiểm tra ngươi, có chỗ không hiểu có thể đến hỏi ta, không hạn chế thời gian địa điểm." Trí Tiêu nói.

Phương Khác giật mình, như ngộ ra gì đó, ý của ông rõ ràng là ôm kỳ vọng rất lớn với y. Binh thư, mưu lược…

"Có gì thì nói, đừng mang vẻ ấp a ấp úng đó." Trí Tiêu liếc Phương Khác, sờ râu lạnh lùng nói.

"Sư phụ." Phương Khác nói: "Theo ta biết, đệ tử đời ta ban đầu không có huấn luyện quân đội theo hệ thống, chỉ phân làm nội môn và ngoại môn. Côn Luân chúng ta là hai năm trước ngài tiếp quản phần lớn quyền lợi mới giải trừ phân chia nội ngoại môn, thực hành chế độ hiện nay. Cho nên ở phương diện này Côn Luân rất yếu, đây là thứ nhất. Chế độ hiện tại là phong chủ chưởng quản đệ tử các phong, như thế binh quyền Côn Luân ta đồng nghĩa phân làm sáu phần. Năm phong đã chiếm mất bốn phần năm binh lực. Còn lại một phần năm binh lực hiện tại nằm trong tay sư phụ. Nói cho dễ nghe thì là vậy, nhưng kỳ thật bất luận là đệ tử phong nào đều chưa từng chân chính đoàn kết lại mà lại theo các phe khác. Nhân tâm không đồng nhất, đây là thứ hai."

Phương Khác nói đến đây dừng lại, yên lặng nhìn Trí Tiêu, hai điểm này mọi người đều biết rõ. Đây cũng là lý do tại sao Thái Hành và Thiên Sơn càng ngày càng hành động tùy ý, hoàn toàn không đặt Côn Luân vào mắt. Côn Luân thế này, không có cách nào tập trung lực lượng, chia năm bè bảy đảng. Cho nên khi đại hội Cửu Châu động loạn, cuối cùng mới xuất hiện

tình huống trầm mặc đó.

Có lẽ phái Thái Hành đang cười lạnh. Côn Luân – không đủ đáng sợ. Cho nên mới ngang nhiên không cố kỵ trực tiếp chĩa mũi mâu vào Côn Luân.

“Ngươi cảm thấy Diệp Vu Thời thế nào?” Trí Tiêu hỏi, mày hơi nhíu lại, trong mắt có chút trêu cợt.

Phương Khác sửng sốt, Trí Tiêu không nói tiếp đề tài của y mà lại đề cập đến Diệp Vu Thời làm gì? Phương Khác chớp mắt, có chút vô thố. Tiết tấu nói chuyện đáng lẽ đang nằm trong tay y, Trí Tiêu vừa hỏi thế, hoàn toàn làm loạn tiết tấu của y.

“La Thanh cho rằng Diệp Vu Thời rất tốt, rất phù hợp yêu cầu của hắn, nếu để Diệp Vu Thời lãnh đạo đệ tử đời chữ Nguyên các ngươi sẽ là một chọn lựa không tồi. Nhưng tiểu gia ta không tán đồng, ngươi biết tại sao không?” Trí Tiêu cười, đầy đắc ý.

Trí Tiêu không xem trọng Diệp Vu Thời sao? Phương Khác kinh ngạc. Nhưng với thế của Diệp Vu Thời hiện tại rõ ràng đã không thể ngăn cản.

“Diệp Vu Thời đương nhiên tốt, nhưng nếu thật sự do hắn làm. Ngươi đừng quên tứ đại thế gia. Bọn họ sẽ không chấp nhận Diệp Vu Thời thượng vị. Tuy ngoài mặt thế lực của Diệp Vu Thời rất cao, nhưng nếu hắn muốn dao động tứ đại thế gia, rất khó, vô cùng khó… đừng nói là hắn, ngay cả tiểu gia ta cũng không dám ba hoa khoác lác nói ta có thể tiêu diệt tứ đại thế gia, Hách Liên gia, Phương gia, Tiêu gia, Thượng Quan gia, đều mạnh hơn Âm gia rất nhiều. Họ cũng đã xâm nhập quá sâu vào phái Côn Luân, động đến tứ đại thế gia cũng chính là động đến phái Côn Luân, sẽ thương tổn căn bản.” Trí Tiêu nói.

Tuy có đạo lý, nhưng Phương Khác nhíu mày, y không cho rằng Diệp Vu Thời không làm được.

Trí Tiêu vừa nhìn biểu tình của Phương Khác đã biết Phương Khác đang nghĩ gì, bèn hừ lạnh một tiếng.

“Ngươi là người Phương gia. Mẫu thân ngươi là Hách Liên Nhược. Hách Liên gia và Phương gia, là hai nhà mạnh nhất trong tứ đại thế gia.

------oOo------

Chương 93: Thượng Quan Bình Thục 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Khi Phương Khác nghe tin Diệp Vu Thời chỉ đích danh muốn y cùng đến phàm giới. Phản ứng đầu tiên chính là cái hẹn đến phàm giới giữa y và Diệp Vu Thời. Lúc ở phế tích Phương gia Diệp Vu Thời đã từng nói qua một thời gian nữa sẽ đến phàm giới một chuyến.

Sau khi ứng phó với Phương Hiền Hoa, Hách Liên gia không xuất hiện như Phương Khác tưởng tượng, ngược lại rất nhiều đệ tử không thường qua lại thì tới tặng một chút quà mừng.

Sau đó là bàn chuyện với Trần Chử và Viên Kim đã về Côn Luân sớm hơn y một ngày.

Phương Khác lật xem sổ sách Viên Kim đưa, càng lật tốc độ càng chậm. Sau đó cuối cùng dừng lại luôn, ngón tay chỉ chỉ lên sổ. Viên Kim trở thành người nắm đại quyền tài chính Côn Luân không phải không có lý do. Những thứ ghi chép trên quyển sổ này có vài cái nằm trong dự liệu của Phương Khác, một vài cái lại vượt xa dự liệu của y.

Đan dược, linh thực, trận pháp… đều rất bình thường. Lượng lớn phi kiếm do Luyện Khí phong làm ra được tiêu thụ cũng nằm trong dự liệu của y, thậm chí lượng lớn linh mễ được mua vào y cũng có thể tiếp thụ. Dù sao tình thế hiện tại bày ra đó, nếu khai chiến linh mễ có thể cung cấp linh lực thuần túy không tạp chất cho những tu sĩ ở trên chiến trường, nơi linh lực mỏng manh lại không có linh mạch cung ứng cho tu luyện. Cho nên mấy cái ‘nhìn xa’ này y đều đã suy nghĩ rồi.

Nhưng ai có thể giải thích cho một chút, tại sao lại xuất hiện áo giáp, nỏ thủ thành, thuyền bay chiến đấu… loại này có thể nói là hàng cấm không? Suy nghĩ sơ, Phương Khác không biết nên vui hay rầu nhìn hai người Viên Kim. Nhân tài a, giao dịch súng đạn kiếm lợi trong chiến tranh, đó là thủ đoạn kiếm tiền tốt nhất hiện nay. Có thể làm được những điều này, không biết Ti Lan đã cung cấp cho họ những tiện lợi gì.

Phương Khác nhẹ gõ vài cái lên quyển sổ trong tay rồi đóng lại.

Trần Chử mỉm cười nói: “Phương sư đệ, ta và Viên Kim bây giờ đều đang quản lý nội vụ môn phái dưới tay Trí Ngu sư thúc, hôm nay đã thỉnh ý sư thúc rồi. Về sau sẽ do ta và Viên Kim xử lý một vài chuyện vặt cho đệ. Sau này còn mong sư đệ chỉ giáo nhiều cho.”

Hai người Trần Chử biểu đạt ý rất rõ ràng, nhưng Phương Khác lại đột nhiên có chút hoang mang, sau đó ánh mắt trở nên kiên định, nhướng mày cười: “Đương nhiên, cũng xin hai vị sư huynh chỉ điểm nhiều cho.”

Trần Chử cười cười, Viên Kim thì nhẹ hừ một tiếng mới nói: “Mọi thứ ở đại lục Thanh Hoa ta đã chuẩn bị sẵn sàng, chuyện chuẩn bị trong môn phái giao lại cho ngươi. Dù sao hiện tại ngươi là đệ tử nhập môn, không đến mức chút chuyện nhỏ cũng không làm được chứ nhỉ?”

Phương Khác cười gật đầu, y tin Trí Ngu đạo nhân sẽ rất vui cho y được tiện lợi. Trí Tiêu cũng sẽ vui vẻ mà nhìn.

“Không biết khi nào đệ mới có thời gian? Ta muốn dẫn đệ gặp vài người.” Trần Chử nói.

Phương Khác nói một thời gian cụ thể xong, ba người lại bàn luận rất lâu đến khi sắc trời đã muộn hai người mới cáo từ. Chỉ là vào lúc cáo từ, hai người hành lễ với Phương Khác, cong lưng bốn mươi lăm độ tiêu chuẩn chắp tay hành lễ.

Phương Khác cảm thấy mất tự nhiên, nhưng ngoài mặt lại cực kỳ thản nhiên nhận lễ. Trần Chử và Viên Kim quy phục mang theo thành ý, thành ý này lại chỉ có vài phần xuất phát từ sự tán đồng đối với cá nhân y, phần nhiều là vì mục tiêu trong lòng hai người họ. Điều này cả ba người đều thầm hiểu.

Giữa Trần Chử và Viên Kim hiển nhiên Trần Chử rất bất mãn với tình thế Côn Luân hiện tại, cấp thiết muốn làm gì đó. Cho nên hắn chọn Phương Khác. Mà tâm tư Viên Kim lại đơn thuần hơn, hắn chỉ muốn làm chuyện hắn hứng thú mà thôi. Phương Khác đưa ra quyết định không can hệ đến hắn, điểm này hắn rất thỏa mãn, kế đó chính là vì Trần Chử.

Còn về độ trung thành của hai người về sau, vấn đề này phải xem y làm

sao nắm giữ. Trước kia y kéo hai người vào việc cửa hàng, kỳ thật không có ý đồ gì khác. Chỉ đơn thuần là nhìn trúng năng lực quản lý của Viên Kim mà thôi. May mà cuối cùng bước đầu tiên của y đi không tồi.

Nghĩ đến linh thạch ghi trong sổ, Phương Khác cười ngốc nghếch. Ca bây giờ cũng là người có gia sản trên trăm vạn cực phẩm linh thạch đó. Một cực phẩm linh thạch tương đương với một trăm linh thạch tiêu chuẩn đó. Tuy đá Tinh Thần kia đã bị tiêu diệt sạch, nhưng hai người Trần Chử đến đại lục Thanh Hoa một chuyến, cả vốn lẫn lãi đều kiếm trở về.

Phương Khác nhìn thứ Trần Chử để lại trên bàn.

Một tấm thiếp khiêu chiến? Phương Khác nhếch môi, thiếp khiêu chiến của Hách Liên Thập Cửu. Trần Chử nói phát hiện thứ này trên cửa viện của y, sao y không phát hiện nhỉ? Nhìn ngày tháng… còn rất lâu nữa chứ.

Còn lại chính là thứ Ti Lan cho y, tình trạng Ti Lan bây giờ vẫn được, nàng dùng thân phận Đông Thanh Diệm lăn lộn trong tộc Đông Thanh không tồi, đã có xu thế nắm quyền đời này của tộc. Còn lấy thân phận Đông Thanh Diệm thành lập quan hệ hợp tác với cửa hàng Tụ Linh.

Phương Khác không chần chừ, lấy túi chứa đồ của Ti Lan ra, quả nhiên thứ đầu tiên lấy ra là một phong thư, sau đó là một đôi ủng.

Phương Khác nhìn đôi ủng trong tay, làm rất tỉ mỉ, nhưng điều đáng chú ý nhất là phù văn lóe lưu quang trên ủng. Ủng này ít nhất trên ngũ phẩm. Vậy nói rõ sau khi mang ủng này vào, tốc độ của y ít nhất cũng tăng lên một bậc.

Mở thư ra, vết chữ thanh tú. Ngữ khí không có biến hóa gì so với trước, vẫn như ngày nào. Đơn giản kể lại tình huống gần đây của mình và nói rất yêu thích bộ y phục kia. Sau đó là kể chuyện về cửa hàng y mở.

Phương Khác buồn cười, Ti Lan biểu thị ủng hộ rất lớn cho chuyện này, còn phân tích cho y không ít thứ.

Phương Khác xem xong, lấy kiếm đến diễn võ tràng luyện kiếm. Diễn võ tràng buổi tối hầu như không có người, mọi người đều có một vài chỗ luyện kiếm cố định cho riêng mình. Mà Phương Khác hiện tại vẫn chưa tìm được nơi luyện kiếm nào, chỉ có thể đến diễn võ tràng đỡ. Cũng không

thể lại hủy đình viện và viện tử của mình chứ. Từ sau khi Thái A hủy võ đài chiến của y, y có thêm không ít thời gian rảnh, mà linh lực trong cơ thể biến hóa ngày càng rõ ràng, bức bách y phải mau bế quan. Có điều hiện tại đang lúc mấu chốt, y vẫn chưa thể bế quan.

Cái hẹn mười ngày với Diệp Vu Thời y đã thất hứa, cái hẹn đến phàm giới không thể thất hứa nữa. Huống chi nếu bế quan, cả y cũng không biết phải bế quan bao lâu. Kết đan không dễ, có vài người chỉ vài ngày, có vài người thậm chí mất mấy năm.

Y còn rất nhiều chuyện phải làm, hiện tại bế quan là không thông minh.

Phương Khác không chút hoa chiêu vung kiếm.

Kiếm thế sắc bén, sát cơ ẩn tàng. Thái A kiếm quyết sắc bén và bá khí, Sâm La kiếm pháp thiên biến vạn hóa. Kiếm khí và sát cơ dung hợp, lộ ra vẻ đẹp sắc nhọn.

Phương Khác hoàn toàn chìm vào thế giới của riêng mình, không biết đã thu hút sự chú ý ngoài dự liệu.

Mấy đệ tử Côn Luân ngẫu nhiên đi qua đây, bị Phương Khác thu hút dừng lại.

Mấy người này tuổi tác không lớn, nếu đứng trước mặt Phương Khác đại khái còn chưa cao đến vai y.

“Lợi hại quá…” Một trong đó cảm thán.

“Về sau chúng ta cũng sẽ lợi hại như thế sao?”

“Trễ vậy rồi, các ngươi còn không nghỉ ngơi ở đây làm gì?” Một giọng nữ vang lên, dọa mấy người giật mình.

“Sư thúc… tụi con đi nghỉ ngơi ngay.” Sắc mặt mấy tiểu tu sĩ đều bị dọa tái đi, đùn nhau nhanh chóng rời đi.

Vị sư thúc này là Thượng Quan Bình Thục nổi tiếng tính tình không tốt trong môn phái.

Thượng Quan Bình Thục nhìn mấy đứa đi rồi, thần sắc không rõ. Nàng chỉ mặc một chiếc áo màu trắng, cả tóc cũng chỉ dùng một cây trâm gỗ đơn giản vấn lên, hoàn toàn khác với cách ăn mặc bình thường. Nàng lại nhìn Phương Khác, chỉ nhàn nhạt nhìn một cái rồi dời mắt rời khỏi nơi này.

Nàng đương nhiên nhận ra Phương Khác, đệ tử của Trí Tiêu. Hiện tại trong môn phái ai mà không biết? Về sau dịp qua lại giữa họ cũng không ít, ai bảo y là người phụ trách đệ tử đời sau chứ? Rõ ràng nguyên nhân Phương Khác đến đây không ngoài một thứ, so với đám đệ tử đời chữ Nguyên đã phân phe phái, những sư điệt này là lựa chọn tốt để phát triển thế lực. Đối phương là người phe Trí Tiêu. Mà nàng lại là… một con cờ tứ đại thế gia cài vào nội vụ Côn Luân.

Phương Khác không biết Thượng Quan Bình Thục có suy đoán gì với mình, nếu nói mục đích thì y thật sự không nghĩ nhiều như thế. Chuyện tương lai của phái Côn Luân dựa vào đám củ cải kia chỉ là suy nghĩ thoáng qua đầu, ngoài ra không còn gì khác. Phần nhiều Phương Khác chỉ xem những sư điệt đó như hài tử, y làm sao có mưu đồ gì với một đám hài tử chứ. Lúc y lớn như vậy còn đang học trung học đó.

Hôm sau.

Phương Khác đến chỗ Trí Ngu xác nhận y muốn cùng Diệp Vu Thời đến phàm giới một chuyến, sau đó tới chỗ Diệp Vu Thời, nhưng lại được thông báo rằng hắn đã bế quan, năm ngày sau đến lúc đi phàm giới mới xuất quan.

Phương Khác lặng lẽ nhìn cửa viện đóng chặt, trong lòng lạc lõng. Mấy hôm trước y còn cố ý tránh né Diệp Vu Thời, nếu không phải vậy thì y không đến mức không biết chuyện Diệp Vu Thời bế quan.

Phương Khác nghĩ nghĩ lại đến sân thao luyện, giờ này Thượng Quan Bình Thục có lẽ đang ở đó. Y cũng không nghĩ đến lần này những người y phải quản lý còn có Thượng Quan Bình Thục.

Phải nói lúc y không ở trong môn phái, Thượng Quan Bình Thục đã gây ra một chuyện lớn. Ai cũng không ngờ được, đại tiểu thư tùy tính cao ngạo ngang tàng không nói lý này lại vì Âm Trầm Ngư mà làm đến mức độ đó.

Nàng ôm di thể Âm Trầm Ngư tròn sáu ngày không chịu buông tay, cuối

cùng còn mặc giá y đỏ rực cùng Âm Trầm Ngư cử hành hôn lễ ma. Vì thế phụ thân của Thượng Quan Bình Thục đích thân lên Côn Luân, ngay tại sân huấn luyện của phái Côn Luân đích thân phạt một trăm trượng, da tróc thịt bong, nghe nói lúc đó máu chảy đày đất, mà Thượng Quan Bình Thục trong lúc hôn mê từng tỉnh lại một lần, nhưng vẫn nói mình không sai.

Người khác đều tấm tắc không thôi, nữ tử thế này…

Phương Khác nhớ lại lần đầu tiên gặp Thượng Quan Bình Thục, y rất ghét nàng. Không thể không nói, sau khi nghe được chuyện này cảm xúc với Thượng Quan Bình Thục trở nên rất phức tạp.

Sau khi Âm gia bị diệt môn, không biết nàng có phản ứng thế nào. Phương Khác nhíu mày, Âm gia bị diệt trong tay Diệp Vu Thời là sự thật ai cũng biết.

Phương Khác khổ não nhìn sân huấn luyện cùng một đám củ cải đã xuất hiện trước mặt. Dạy tiểu hài tử, y thật sự không giỏi, mấy đóa hoa nhỏ của phái Côn Luân giao cho y thật sự không có vấn đề gì chứ? Mặc dù so với những sư huynh đệ khác hiện nay đang bận rộn huấn luyện quân đội hay phối hợp trận pháp gì đó, chuyện quản lý sư điệt này đúng là một công việc nhàn hạ.

------oOo------

Chương 94: Thượng Quan Bình Thục 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Công việc nhàn hạ nha, Phương Khác híp mắt nhìn đám củ cải đang huấn luyện trong ánh sáng sớm. Bất luận người của những phe khác đoán gì khi y lên đến vị trí này, y chỉ có thể nói y chưa từng nghĩ sẽ lợi dụng đám sư điệt này. Bất kể lôi kéo nhân tài hay bồi dưỡng một phần người y đều chưa từng nghĩ tới. Tính sơ, mấy hài tử này phần lớn chỉ khoảng mười tuổi, lớn nhất cũng không quá mười một mười hai.

Lúc này nếu truyền thụ vài tư tưởng cho đám hài tử này hiệu quả đích xác không tồi, nhưng phương pháp dẫn đạo đó không phải điều y muốn. Mỗi người đều có phương thức làm việc của mình, phương thức làm việc của

người khác y không can thiệp hay đánh giá, nhưng y khinh thường làm thế.

Môn phái hiện tại không hòa thuận, lẽ nào còn muốn kéo dài sự bất hòa này đến đệ tử đời sau hay sao? Mà bất kể những hài tử này thành thục sớm thế nào, nhưng từng trải và kinh nghiệm tuổi tác đều bày ra đó. Bọn chúng còn rất non, rất dễ bị người khác ảnh hưởng. Lúc này nếu truyền thụ tư tưởng gì đúng là quá dễ dàng. Nếu dẫn sai, những hài tử sẽ đi sai.

Mà chuyện y muốn làm là dẫn đường chính xác cho chúng, sau đó đặt quyền lựa chọn vào tay chúng. Đường tương lai của chúng cần chúng tự tìm tòi, chứ không phải áp đặt con đường của mình cho chúng.

Về những kẻ rục rịch muốn động kia, tốt nhất đừng thò tay đến đám nhóc này. Nếu thò tay, y sẽ cho họ hiểu, cái gì gọi là thò tay tất bị cào!

Đến lúc đó chặt tay hay thế nào, không phải tự họ có thể quyết định được. Mắt Phương Khác lóe qua sắc bén.

Lúc này, thân ảnh Thượng Quan Bình Thục đã xuất hiện trong tầm mắt y, Phương Khác đi thẳng tới, Thượng Quan Bình Thục cũng thấy Phương Khác.

Phương Khác đứng lại cạnh Thượng Quan Bình Thục, giống Thượng Quan Bình Thục đứng chắp tay nhìn đám tiểu đệ tử.

Những tiểu đệ tử đó thấy Phương Khác, hành động khựng lại một chút, sau đó hơi nghi hoặc nhìn Phương Khác. Ban đầu chỉ có một phần đệ tử, cuối cùng lan đến toàn bộ đệ tử trên sân thao luyện. Sau đệ tử phía trước thấy đường vân tơ vàng ở tay áo Phương Khác mới lật đật chắp tay hành lễ, thấy thế những đệ tử còn lại mới phản ứng làm theo.

Phương Khác khẽ cười nói: “Tiếp tục luyện tập.”

“Vâng! Sư thúc!” Tiếng trả lời trong sáng và tràn đầy sức sống, sau đó tiếp tục bắt đầu vung kiếm trong tay.

“Ta nói các ngươi nghe, không cần dừng lại.” Âm thanh Phương Khác vọng khắp sân thao luyện.

“Ta họ Phương, tên Khác. Các ngươi có thể gọi ta là Phương sư thúc, về sau bài tập sáng tối, chuyện tu hành hằng ngày của các ngươi sẽ do ta quản.” Phương Khác không nhanh không chậm nói. Tuy mặt đang cười, nhưng lại dần bắt đầu tăng uy áp, giải phóng sát khí.

Đám tiểu đệ tử rõ ràng bắt đầu hoảng loạn.

“Đừng hoảng, nếu chỉ một chút áp lực như vậy cũng không gánh nổi, thì các ngươi xuống núi đi, không cần tu chân gì nữa hết.” Phương Khác nói.

Nghe thế, đám đệ tử lập tức nỗ lực khắc chế cảm giác bị đè ép khi tu sĩ cấp thấp đối mặt tu sĩ cấp cao, muốn trấn định lại.

Trong đó có không ít đệ tử biểu hiện không tồi, dưới sát khí của Phương Khác kiếm trong tay vẫn vung lên lưu loát. Nhưng Phương Khác vẫn không ngừng gia tăng thêm áp lực, cho đến khi đệ tử vốn có động tác lưu loát cũng bắt đầu đình trệ, cuối cùng tất cả đệ tử đều không thể cử động.

Mắt Thượng Quan Bình Thục hiện một chút trào phúng, ra uy?

Sau đó nàng ta nghi hoặc nhíu mày.

Nhìn Phương Khác chỉ ra mười mấy đệ tử có biểu hiện không tồi, sau đó chiếu theo phương hướng tu hành của những đệ tử đó để phân làm kiếm tu, tu sĩ thuật pháp, thể tu. Năm người kiếm tu, năm tu sĩ thuật pháp, hai thể tu. Y muốn làm gì?

Thượng Quan Bình Thục nghe Phương Khác nói xong, cảm thấy hoang đường. Phương Khác muốn phân tất cả đệ tử theo phương hướng tu vi làm ba nhóm, để mười hai đệ tử được chỉ ra quản lý. Quả thật là hoang đường, những đệ tử này tu vi cao nhất cũng chỉ mới tầng bốn luyện khí, bảo chúng làm sao quản lý những đệ tử cùng thế hệ khác?

Cho dù y có muốn làm suy yếu quyền lực của nàng cũng không cần phải làm thế đi? Huống chi, y thật sự không biết hay giả vờ không biết? Thượng Quan Bình Thục cười lạnh, nhìn mười hai đệ tử được chọn ra. Trong đó đã có năm đứa là người của tứ đại thế gia.

Tứ đại thế gia có đủ hết.

Thượng Quan Bình Thục nhìn đường đệ Thượng Quan Bình Cốt, đối phương đang nghi hoặc nhìn nàng, dường như đang hỏi thăm xem chuyện gì xảy ra. Thượng Quan Bình Thục lạnh lùng nhìn Thượng Quan Bình Cốt một cái, không biểu thị gì.

Phương Khác vừa lòng nhìn tất cả đệ tử đứng thành ba nhóm, còn xếp hàng theo cao thấp.

"Từ đây về sau, các ngươi do bọn họ phụ trách. Đương nhiên nếu không phục có thể khiêu chiến, quyết đấu trên đài diễn luyện. Sau khi thắng rồi hãy nói không phục với ta." Phương Khác nói, sau đó lấy ra một quyển trục, trực tiếp đưa cho Thượng Quan Bình Thục.

Thượng Quan Bình Thục sửng sốt một lúc mới cầm lấy. Mở ra rồi càng thêm kinh ngạc, phía trên tỉ mỉ viết một chuỗi an bài theo canh giờ, trừ bài tập sáng tối ra còn có trận pháp, luyện đan, phù chú, linh thực, luyện khí… thậm chí còn mưu lược… chỉ có thứ nàng không nghĩ ra được, chứ không có thiếu thứ gì.

Phía sau còn viết sẵn tên của mấy đệ tử đời chữ "Nguyên", thậm chí còn có sư thúc đời chữ Hoài. Phương Khác để bọn họ đến giảng dạy?

Càng nhìn sắc mặt Thượng Quan Bình Thục càng phức tạp, trước kia khi phái Côn Luân phân làm nội ngoại môn, phần lớn đệ tử đều không có sư phụ dạy dỗ, chỉ có thể tự mình xem thẻ ngọc hoặc đến ngũ đường nghe giảng bài. Điển hình của kiểu sư phụ dẫn vào cửa, tu hành tự dựa thân. Thỉnh thoảng các sư thúc bá chỉ điểm một phen đều là thiện ý cực lớn.

Nhưng Phương Khác lại liệt những cái này vào nhật trình tu hành của các đệ tử. Phía trên còn tỉ mỉ ghi rõ cái nào là môn bắt buộc, môn tự chọn. Tuy nàng chưa từng nghe qua hai từ này, nhưng chỉ cần liên tưởng một chút là hiểu ra. Mà với nhật trình này, bất kể đệ tử chọn môn nào đều vừa khéo không bị trùng thời gian.

Rốt cuộc y muốn làm gì?

"Những trưởng lão này đều đồng ý rồi sao?" Thượng Quan Bình Thục lạnh lùng nói, sự bất mãn thể hiện rõ.

"Ta đã thỉnh ý Trí Ngu sư bá rồi." Phương Khác nói.

“Thượng Quan Bình Cốt, Hách Liên Đồng, Tạ An… mấy người các ngươi sao lại một phần quyển trục. Ta không quan tâm các ngươi dùng biện pháp gì, nội trong hôm nay để các đệ tử chọn ra lịch học, các ngươi thống kê lại lịch học của những đệ tử mình quản thúc. Ngày mai chiếu theo canh giờ trên đó bắt đầu huấn luyện.” Phương Khác tính sơ một chút, những đệ tử này tổng lại đã đạt đến hơn vạn người. Tại tu tiên giới là một con số rất lớn.

Phương Khác nhìn mười hai đệ tử, trên mặt là nụ cười. Cứ xem thử bọn chúng có tài năng lãnh đạo hay không, nếu không có ngày mai chỉ đành chọn người khác.

“Vâng, nhất định không phụ kỳ vọng của sư thúc.” Mấy đệ tử kích động nói, tuy cố gắng biểu hiện bình tĩnh nhưng mặt vẫn hơi đỏ lên.

Phương Khác mỉm cười, phái Côn Luân hiện tại cần nhất là giáo dục theo hệ thống. Hôm nay y làm vậy là phá vỡ một vài thông lệ.

“Tiếp tục luyện tập đi.” Nói xong câu này Phương Khác liền đi.

Thượng Quan Bình Thục nhíu mày nhìn Phương Khác đi, bất mãn trong lòng càng thêm cường liệt, nhưng nàng lại không như lúc xưa chẳng chút cố kỵ hễ không vui là trực tiếp phát tiết nữa, vì Ấm Trầm Ngư luôn gánh lấy tất cả cho nàng đã không còn nữa.

“Sư thúc…” Đám người Tạ An được chọn ra nhìn nhau vài cái, cuối cùng đẩy Thượng Quan Bình Cốt ra. Thượng Quan Bình Cốt nhỏ giọng gọi, ánh mắt đặt trên quyển trục Thượng Quan Bình Thục đang cầm.

“Cầm đi.” Thượng Quan Bình Thục lạnh giọng nói, trực tiếp ném quyển trục sang, va thẳng vào đầu Thượng Quan Bình Cốt, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Mọi người đều ngây ngốc.

Thượng Quan Bình Cốt cúi đầu xuống, chỗ trán bị va có một vết đỏ nhỏ, nhóc không nói tiếng nào lặng lẽ khom xuống nhặt quyển trục lên.

Thượng Quan Bình Thục lại làm như không có chuyện gì vuốt phẳng nếp

nhăn ở tay áo nói: “Sao lại xong trả cho ta.”

Nói xong cũng rời khỏi chỗ này, nàng còn có chuyện phải thông báo cho Phương Hiền Thanh.

Phương Khác bên này lại đến cửa hàng Tụ Linh. Mấy người Trần Chử nói muốn gặp mặt y đã đến cửa hàng.

Triệu Lịch Duyệt nhấp một hớp trà, bâng quơ nghe những người khác nói chuyện. Trong đám người họ, Trần Chử vẫn rất có quyền phát ngôn, có thể nói nếu Trần Chử đứng về phe nào, có thể đại biểu cho tất cả những người này. Nhưng sao người đó lại là Phương Khác? Triệu Lịch Duyệt nặn ra một nụ cười xấu xa, liếm liếm môi. Có điều cũng nằm trong tình lý, thân phận Phương Khác quả thật thích hợp ngoài ý muốn.

Đệ tử Trí Tiêu, là người Phương gia nhưng quan hệ không mật thiết, lại rất thân cận với Diệp Vu Thời, còn không có thù hằn gì với Hách Liên Thập Cửu, vậy thân phận này càng có thêm ích lợi.

Nếu y có năng lực, hoàn toàn có thể tìm được một điểm cân bằng trong tranh đấu giữa các phe phái. Trần Chử chọn Phương Khác đại khái cũng vì nguyên nhân này đi?

Triệu Lịch Duyệt nhìn Trần Cửu mặt đầy nghiêm túc, cười giễu: “Lần này ngươi có thể yên tâm rồi chứ? Phương Khác là người bên Trí Tiêu, nói ra thì cùng một phe với Tiêu sư tỷ của ngươi. Ngươi không cần lo lắng phải đối địch với Tiêu sư tỷ nữa.”

Trần Cửu lập tức quẫn bách, hơi bất mãn nhìn Triệu Lịch Duyệt. Lúc đang muốn quở trách đối phương, cửa sương phòng được mở ra.

Sau lưng Trần Chử là một tu sĩ mặc y sam tương tự họ, bất đồng ở chỗ vạt áo và tay áo đối phương đều có đường vân tơ vàng, người này chắc là Phương Khác mà sư huynh đã nói?

------oOo------

Chương 95: Côn Lăng đạo nhân

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trần Cửu thu liễm lại, cung kính đứng lên cong lưng thật sâu hành lễ.

Hôm nay họ ngồi ở đây đã đại biểu thái độ của họ với đối phương, tuy trong đầu có chút nghi hoặc, nhưng cũng chỉ vụt qua mà thôi.

Phương Khác nhận lễ này, đáy mắt sáng rõ, y đã chọn con đường gian khổ hơn lúc trước nhiều.

Trong động phủ ở đỉnh Thận Hành nhai.

Trí Tiêu cung kính quỳ trước một tu sĩ bạch y. Tu sĩ bạch y có dung mạo xuất sắc đến mức không giống người thật, ông là tu sĩ hôm đó bị Sâm La kiếm pháp của Phương Khác kinh động. Người này chính là chưởng môn phái Côn Luân, Côn Lăng đạo nhân Kế Phục Thành. Ông đang ngồi trên ghế gỗ, tóc đen xõa xuống, chân mày mang nét cười, dung mạo cực kỳ xuất sắc. Thứ càng đáng chú ý hơn dung mạo là khí chất, chỉ ngồi như thế, mà tất cả mọi thứ trong động phủ đều trở thành màu xám. Nhìn ngoại hình, Côn Lăng đạo nhân chỉ mới hơn hai mươi. Nhưng bất cứ tu sĩ nào cũng sẽ không nghi ngờ, đứng trước mặt họ tuyệt đối là một đại tiền bối. Vì đôi mắt đó, là một đôi mắt trầm lắng theo thời gian.

“Chưởng môn.” Trí Tiêu nói, đưa sang một quyển trục.

Côn Lăng đạo nhân nhận quyển trục nhưng không lập tức mở ra, mà nhìn mái tóc bạc của Trí Tiêu: “Kiếm của ngươi đâu? Để ta xem thử.”

Trí Tiêu rút nhuyễn kiếm ở eo ra, đưa sang. Kiếm vừa rời tay đã bắt đầu chấn động, tựa như bất mãn.

Côn Lăng đạo nhân mỉm cười, vuốt thân kiếm, rồi trả về: “Tên nó là gì?”

“Đệ tử đặt tên nó là ‘Nhan’.” Trí Tiêu chậm rãi vuốt kiếm cười nói với Côn Lăng đạo nhân.

“Hôm đó ta giao Côn Luân cho ngươi quản lý, ngươi lại đẩy cho Trí Ngu. Hiện tại môn phái tràn ngập chướng khí, ngươi nói thế nào?” Côn Lăng đạo nhân nói.

Trí Tiêu cúi đầu đáp: “Là đệ tử sai.”

Côn Lăng đạo nhân chỉ đảo mắt nhìn Trí Tiêu một cái: “Ta đã không cách nào đột phá nữa rồi.”

Nói xong trong mắt Côn Lăng đạo nhân vụt qua chút cô tịch.

Đồng bạn năm đó hiện tại cũng chỉ còn lại mình ông, có lẽ còn tính luôn hai vị ở phái Thái Hành và phái Thiên Sơn. Đến hôm nay, ông còn có thể nhớ cảnh Lạc Chính trao đạo hiệu Côn Lăng đạo nhân cho ông vào mấy ngàn năm trước. Hơn ba ngàn năm trước, ba đại lục đại loạn. Kỳ Quan, Lạc Chính, Công Tôn, Hô Diên mỹ nhân, còn có Kế Phục Thành ông, trong loạn thế, xây dựng lên phái Côn Luân. Mà vị trí chưởng môn, ban đầu do Kỳ Quan hào sảng nhất làm khai sơn chưởng môn, sau đó bắt đầu giao cho Hô Diên mỹ nhân, tiếp sau là Lạc Chính, cuối cùng là ông.

Bấm ngón tay khẽ tính, ông đã hơn ba ngàn bảy trăm tuổi, sống đủ lâu rồi. Sau khi Lạc Chính tọa hóa đến bây giờ đã sắp hai ngàn năm, thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền… lời thề ngày nào bị trọng trách trên vai ngăn cản. Lạc Chính đã chết, ông cũng không sống. Nhưng phái Côn Luân còn cần người chưởng môn này, cho nên ông từ Kế Phục Thành biến thành Côn Lăng đạo nhân.

Bây giờ nhớ lại trước kia, phảng phất như mới ngày hôm qua.

Trong đại loạn của ba đại lục năm đó, có thể sống sót đều là cường giả. Có câu loạn thế xuất anh hùng, khi đó họ chỉ muốn tạo ra một sự nghiệp lớn. Trong mấy người Công Tôn luôn thích ứng với mọi hoàn cảnh, Kỳ Quan lại là một tướng tài chân chính, căn cơ phái Côn Luân có một nửa là do Kỳ Quan tạo dựng, Hô Diên mỹ nhân dã tâm bừng bừng, Lạc Chính cũng giống vậy, mà Kế Phục Thành ông chỉ gia nhập vì Lạc Chính.

Ông là biến dị linh căn hệ lôi, mười bảy kết đan, hai mươi lăm tuổi đã bước vào nguyên anh, là người đầu tiên nguyên anh năm đó. Mà Lạc Chính chỉ có tư chất song linh căn bình thường. Tu chân tu chân, nói là bỏ giả giữ thật. Vậy sự ra đi của người thân, sự ra đi của bằng hữu, sự ra đi của đệ tử chính mình, còn có… sự ra đi của đạo lữ, cuối cùng chỉ còn lại một mình cùng với Côn Luân sừng sững. Lẽ nào đây chính là bỏ giả giữ thật sao? Kế Phục Thành, trong mắt tất cả mọi người có khả năng chứng đạo phi thăng nhất, nhưng từ một ngàn tám trăm năm mươi hai năm trước

tu vi vẫn luôn đình trệ không tiến. Tại sao phải phi thăng… nếu thật sự có tiên giới, tiên giới không có Lạc Chính ông cũng không hứng thú. Cho nên cứ thế đi, bảo vệ Côn Luân, sau đó giao Côn Luân cho đời sau.

Mà bây giờ, thọ nguyên của ông đã tận. Chỉ còn lại bảy mươi mấy năm ngắn ngủi, Côn Luân đã đến lúc nên đổi chưởng môn rồi.

"Trí Tiêu, đừng để ta phải thất vọng lần nữa." Côn Lăng đạo nhân nói: "Ta đã vô vọng phi thăng, về sau Côn Luân sẽ phải thật sự trao cho đời các ngươi. Mấy lão quái vật mấy ngàn năm trước như chúng ta cũng nên lui ra sau màn rồi."

"Chưởng môn!" Trí Tiêu ngẩng phắt đầu lên, không dám tin kinh hô ra tiếng. Chưởng môn nói vậy ý là… ông không dám tưởng tượng.

Trí Tiêu còn muốn nói gì đó, bị một ánh mắt của Côn Lăng đạo nhân ngăn cản.

"Thận Hành nhai này, về sau chọn đệ tử trong phái đến trấn thủ. Chưởng môn như ta nói đến cũng buồn cười, chuyện duy nhất làm trong mấy trăm năm nay cũng chỉ là trấn thủ nguồn linh mạch của phái Côn Luân, cân bằng ba đại môn phái… ha ha, cứ mãi vây đối phương trong môn phái, kiêng kỵ lẫn nhau, hạn chế lẫn nhau…" Nói đến đây Côn Lăng đạo nhân không tiếp tục nữa mà chỉ nói: "Ngươi có cơ duyên lớn, tiếp tục bồi dưỡng vẫn có thể xem là một mầm tốt. Những gì quẻ nói không cần quá mức để tâm. Chỉ là y cũng có liên hệ với vận khí Côn Luân ta, nếu không tại sao có thể…" hồn xuyên hư không. Bốn chữ cuối cùng Côn Lăng đạo nhân không nói ra.

Trí Tiêu nghe vậy gật đầu đáp.

"Gọi bọn họ đến hết cho ta." Côn Lăng đạo nhân vung tay nói, trên mặt có vài phần mệt mỏi.

Đợi sau khi Trí Tiêu đi rồi, Côn Lăng đạo nhân chần chừ một lát, mở quyển trục ra, phía trên rõ ràng là thời khóa biểu Phương Khác liệt ra.

"Quả thật thú vị." Côn Lăng đạo nhân nhếch môi nói.

Trong mấy ngày thực hành thời khóa biểu của Phương Khác, môn phái an

tĩnh hơi quá mức, an tĩnh đến mức vô cùng bất thường, những trưởng lão nên xuất hiện cũng không một ai xuất hiện, Phương Khác đến Cùng sơn cốc tìm Trí Tiêu cũng không thấy.

Chỉ là mỗi ngày đều có hạc giấy Trí Tiêu gửi đến.

Trong phái nhất định đã phát sinh chuyện gì mà họ không biết, Phương Khác thầm nghĩ.

Sau khi thảo luận với đám người Trần Chử, mọi người đều không rõ ràng lắm. Đừng nói họ, ngay cả Phương Hiền Thanh, Tiêu Xương Thu cũng không biết đã xảy ra chuyện gì. Trong một lúc các trưởng lão đều không thấy bóng dáng đâu.

Mà Phương Khác… tuy đã giao cửa hàng cho Viên Kim, các bài tập sáng tối của đệ tử cũng có Trần Chử. Nhưng gần đây Phương Khác lại bị Phương gia quấn lấy.

Phương gia bây giờ sử dụng mọi mánh khóe, đầu tiên là tặng lượng lớn linh thạch linh thực đan dược phù chú, sau đó lại gửi thư hối thúc.

Mục đích chỉ có một, bảo Phương Khác về Phương gia một chuyến.

Phương Khác mơ hồ ngửi được mùi vị âm mưu khiến người khác bất an. Trong thư thậm chí còn nhắc đến việc đưa tên Phương Khác vào gia phả tông tộc. Nôn nóng khẩn cấp như thế, đã vượt khỏi phạm vi muốn giao hảo hay bù đắp quan hệ thì phải?

Phương Khác nhíu mày, vốn định ngày mai trở về Phương gia một chuyến, hiện tại xem ra trước khi chưa làm rõ ý đồ của Phương gia thì vẫn nên thận trọng là hơn. Y luôn cảm thấy biểu hiện của Phương gia hơi quá mức, làm việc thất thường ắt có trá.

Trước tiên phải thăm dò tình hình đã.

Phương Khác đang suy nghĩ, đột nhiên vang lên một trận chấn động, đất động núi rung.

Phương Khác ổn định thân thể, kinh hãi khó hiểu nhìn trời.

Chỉ thấy các trưởng lão Côn Luân sắp thành hàng, ở phương xa không biết tên, một vùng hỏa quang nhiễm đỏ cả nửa bầu trời. Chấn động vẫn đang tiếp tục, chấn động điên cuồng, cả Côn Luân đều kinh hoảng.

Phương Khác thấy Trí Tiêu đang cúi đầu nhìn môn phái… Đó là nước mắt? Phương Khác trợn to mắt, trong mắt Trí Tiêu đầy lệ.

Thật lâu thật lâu sau, cho đến khi chấn động bình ổn.

Oành một tiếng, bia Côn Luân ở sân thao luyện vỡ ra.

Hàng trưởng lão phát ra tiếng kêu kinh dị không thể khắc chế rồi lặng lẽ nhìn nhau một cái, sau đó đáp xuống quỳ nhìn hướng hỏa quang phương xa.

Cùng lúc này, trên Thiên Sơn, trong Thái Hành, trong Tổ Sơn tự đều tràn đầy trang nghiêm. Có thể nói giờ này phút này, tu sĩ của cả đại lục Cửu Châu đều đưa mắt nhìn hỏa quang như thiêu cháy bầu trời phương bắc.

Trong những người này có người biết nội tình, nhưng tuyệt đại đa số đều như Phương Khác hoàn toàn chẳng hiểu gì.

“Coong, coong, coong…” Tiếng cổ đồng vang lên, lần này vang cả hai mươi ba tiếng. Phương Khác sửng sốt giây lát, rồi cũng quỳ nhìn chỗ hỏa quang, tất cả người Côn Luân đều quỳ xuống, hai mươi ba tiếng… là chuông báo tang. Có nghĩa là chưởng môn đã tọa hóa. Nhất thời trong đầu Phương Khác hiện lên trăm ngàn ý niệm.

Sao chưởng môn lại qua đời? Đã xảy ra chuyện gì? Về sau môn phái sẽ ra sao? Những môn phái khác liệu có hành động gì không? Vân vân.

“Đệ tử Côn Luân, mặc đồ tang trăm ngày.” Âm thanh Trí Tiêu vang vọng cả Côn Luân, trong ngôn từ có vài phần nghẹn ngào.

Côn Luân chìm vào sự khủng hoảng.

Trí Tiêu chậm rãi dùng âm thanh toàn Côn Luân đều có thể nghe nói rõ đã xảy ra chuyện gì.

Hỏa quang chiếu sáng gần nửa bầu trời đó là đấu pháp của Côn Lăng đạo

nhân và chưởng môn của phái Thái Hành phái Thiên Sơn cùng Tổ Sơn tự.

Thọ nguyên của Côn Lăng đạo nhân đã tận, những môn phái khác bắt đầu rục rịch, đặc biệt là phái Thái Hành. Nếu chờ đến lúc Côn Lăng đạo nhân chết, Côn Luân không có ông tọa trấn sẽ kém xa các môn phái khác. Mà hai ngày trước Côn Lăng đạo nhân đã mời lão tổ của các môn phái đến dãy núi A Nhĩ Thái Hoang quyết chiến, không chết không thôi.

Bây giờ bia Côn Luân đã vỡ, nói rõ… Côn Lăng đạo nhân đã chết.

Trí Tiêu nhìn đám người trầm mặc nói: "Côn Luân còn, chúng ta còn. Chúng ta vong, Côn Luân vẫn còn. Các ngươi đừng phụ kỳ vọng của chưởng môn. Cũng đừng quên hai câu đã thấy lúc vào Côn Luân. 'Một khi vào Côn Luân, thì là người Côn Luân, một khi vào Côn Luân, ắt có hồn Côn Luân'. Ta khuyên các ngươi một câu, mong các ngươi tự thu xếp ổn thỏa."

Ánh mắt Trí Tiêu rất lạnh, đáy mắt có sự bạo ngược và sát ý gần như không thể áp chế, nếu không phải ông luôn bó tay bó chân do ném chuột sợ vỡ bình, chuyện làm sao sẽ phát triển đến bước này, nếu không phải ông trốn tránh trách nhiệm của mình ẩn cư ở Cùng sơn cốc mấy chục năm, Côn Luân làm sao lại phát triển đến mức độ này?

Trí Tiêu phất tay áo bỏ đi, bi thống trong lòng không đủ lời diễn tả, đệ tử đời chữ 'Nguyên' không cách nào lý giải. Nhưng đệ tử đời chữ Hoài bọn họ đều trưởng thành bên cạnh chưởng môn. Mà ông, là cô nhi từ nhỏ đã sống ở Côn Luân, không cha không mẹ, tùy tiện chỉ một cái họ đặt tên cho mình.

Vì tư chất ưu tú nên trở thành đệ tử nội môn, khi đó nội môn và năm phong vẫn do chưởng môn đích thân quản lý, chứ không phân quyền lợi môn phái làm mấy phần như bây giờ.

Cho nên đệ tử đời họ, người hướng dẫn chính là chưởng môn.

Đối với họ mà nói, chưởng môn vừa là thầy vừa là cha.

------oOo------

Chương 96: Kết đan 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phương Khác nhìn Trí Tiêu phất tay áo bỏ đi, đi theo.

“Đừng theo ta.” Trí Tiêu quay lại nhìn Phương Khác nói, sau đó khẽ nhíu mày. Linh lực trên người Phương Khác rất sung mãn, có cảm giác muốn tràn ra, xem ra đã sắp đột phá. Ông bèn lấy hộp gỗ đã sớm chuẩn bị ném qua.

“Cầm lấy, tự chú ý chút.” Trí Tiêu nói xong thì đến Thận Hành nhai.

Phương Khác mở hộp gỗ nhìn, là một bình kết kim đan, còn có một trận pháp phòng hộ. Y nhìn hướng Trí Tiêu rời đi trầm mặc một lát mới bỏ hộp gỗ vào nhẫn Nạp Hư.

Đường y chọn tuy gian khổ, nhưng cũng đáng giá. Trên con đường này có Trí Tiêu sư phụ có Diệp Vu Thời, có Tiêu Xương Thu, Trần Chử… bây giờ còn có y.

Phương Khác quay đầu lại nhìn bầu trời phiếm hồng quang xa xa cùng với bia Côn Luân vỡ nát nhìn thấy mà giật mình trên sân thao luyện, với không ít đồng môn mắt ứa lệ.

Côn Lăng đạo nhân dùng sinh mạng của mình xoay chuyển tình thế xấu của Côn Luân.

Trên con đường này còn có Côn Lăng đạo nhân, còn có cả Côn Luân. Phái Côn Luân… Phương Khác hạ mắt, là chốn về của tất cả người Côn Luân, cũng bao gồm y.

Phương Khác trở về tiểu viện của mình, lại thấy một quyển trục gắn trên vòng đồng trước cửa. Phương Khác cầm quyển trục lên, phát hiện trên nó có cấm chế màu đỏ lửa. Một phù văn y rất quen thuộc, đây là phù văn trên bia Côn Luân, mỗi ngày đều có thể thấy. Cấm chế này… Phương Khác cầm thẻ ngọc thân phận ở eo lên, phát hiện hoàn toàn phù hợp với hình dạng độ lớn của thẻ ngọc.

Có lẽ…

Phương Khác lấy nó bước vào phòng, ấn thẻ ngọc lên cấm chế. Không có phản ứng gì. Lẽ nào y nghĩ sai? Phương Khác truyền linh lực vào trong rồi ấn xuống lần nữa, cấm chế liền biến mất, vừa biến mất quyển trục đã mở ra.

Phương Khác kinh ngạc nhìn quyển trục. Quyển trục này rõ ràng là quyển trục viết đầy thời khóa biểu y đã đưa cho Trí Tiêu. Nhưng có chỗ khác, chính là cuối quyển trục dùng chu sa viết… khẩu quyết Sâm La Vạn Tượng. Trừ nó ra, không có thêm bất cứ thứ gì.

Đây là… Côn Lăng đạo nhân lưu lại sao?

Phương Khác ghi nhớ từng chữ vào đầu, sau đó phát giác linh lực sôi sục, lập tức khoanh chân ngồi xuống.

Sau thức thứ ba Bách Xuyên Quy Hải là [Thủy Đáo Cừ Thành]… thức thứ mười hai là Sâm La Vạn Tượng. Trong đầu Phương Khác lóe sáng kiếm quang, từng chiêu kiếm tinh xảo không ngừng hiện lên, lượng tin tức quá lớn khiến Phương Khác thấy đau đầu.

Trước mắt như xuất hiện một biển kiếm, hoặc bá đạo, hoặc nhu hòa, hoặc sắc bén, hoặc khí thế bình bình…. Phương Khác có cảm giác thân tâm thoải mái, cảm giác này giống như y là một miếng bọt biển không ngừng hút nước, liều mạng hút tinh túy của những kiếm chiêu này, sau đó cảm ngộ hóa thành của mình.

Qua rất lâu sau, lại xuất hiện cảm giác đầy ắp, mà nước đó vẫn đang tràn vào, nhưng miến bọt biển là y đã hút đầy rồi. Cảm giác thoải mái biến mất vô tung vô ảnh, cảm giác trướng đau trước đó bị phóng lớn, kinh mạch bị trùng kích liên tục.

Trông Phương Khác bây giờ không tốt lắm, linh lực quanh người bị hấp thu dữ dội, hình thành một lốc xoáy, lốc xoáy này càng lúc càng lớn, không ngừng khuếch trương. Bên ngoài lốc xoáy, linh lực bị rút sạch, khiến cả vùng không gian đều có trạng thái uốn khúc.

Mồ hôi lạnh không ngừng chảy trên trán Phương Khác, ngón tay nhanh chóng biến ảo chỉ pháp điều chỉnh lượng linh lực chảy vào người. Để linh lực không còn ùa vào quá thô bạo nữa, nhưng hiệu quả hiển nhiên không

rõ ràng lắm.

Y sắp kết đan rồi, nhưng đã không kịp dùng kết kim đan và bố trí trận pháp. Một khi dừng lại, y sẽ bị linh lực tràn vào lắp đầy, sau đó nổ tan xác mà chết.

Chết tiệt, lĩnh ngộ chiêu kiếm này lại khuấy động đến linh lực y đã áp chế, hiện tại chỉ có thể xông thẳng đến kim đan.

Đối với Phương Khác chẳng qua chỉ là cảm ngộ trong chốc lát nhưng trên thực tế đã qua hơn nửa ngày, hiện tại đã đến nửa đêm. Lốc xoáy vốn vây quanh Phương Khác đã khuếch tán ra cả tiểu viện, linh lực dao động phía trên tiểu viện đã lớn đến mức đáng sợ. Lốc xoáy to lớn hút lấy linh lực đủ màu cuối cùng hóa thành linh lực màu oánh bạch đã thu hút sự chú ý của cả Côn Luân.

Trần Chử lộ vẻ kinh ngạc bay phía trên tiểu viện Phương Khác. Hắn bị lốc xoáy này thu hút tới, nhưng không ngờ lại là động tĩnh do Phương Khác phát ra, sắp kết đan sao?

Nhưng không giống mà… chưa có ai kết đan lại tạo thanh thế lớn cỡ này hết, hơn nữa hình như hôm nay Phương Khác không bế quan thì phải? Ai kết đan không phải bế quan ít nhất nửa tháng mới có thể tìm được cảm giác chứ? Sao Phương Khác lại nhanh như vậy?

Hách Liên Thập Cửu là một trong những người chạy tới sớm nhất, khác với Trần Chử bị linh lực dao động quấy nhiễu, hắn là cảm thấy được một luồng kiếm khí mãnh liệt mới đuổi tới. Hách Liên Thập Cửu híp mắt lại, siết chặt thanh kiếm trong tay. Hắn và Phương Khác chắc chắn phải có một trận chiến, mấy hôm trước hắn mới biết được, thì ra Phương Khác là nhi tử của cô cô…

Hách Liên Nhược được Hách Liên gia từ trên xuống dưới giấu kín như bưng, tiểu nữ nhi được cả nhà Hách Liên yêu thương, lại cố chấp muốn gả cho Phương Minh Viễn của phân chi Phương gia. Sau khi sinh một đứa con trai, mắc bệnh qua đời… Cái ‘mắc bệnh qua đời’ này khiến Hách Liên gia và Phương gia xích mích. Nhưng vị Phương Minh Viễn đó tựa hồ không chỉ đơn giản là phân chi Phương gia, cuối cùng lại bỏ mặc hết.

Chuyện này cũng trở thành cái gai vĩnh viễn không tiêu tan trong lòng tổ

phụ và tổ mẫu, hai người cũng vì thế mà có ngăn cách.Tổ mẫu một lòng muốn báo thù cho nữ nhi và tổ phụ chỉ xem trọng gia tộc, mâu thuẫn không thể điều hòa.

Mà Phương Khác… tuy trên người có huyết mạch Hách Liên Nhược, nhưng đồng thời cũng có một nửa huyết mạch Phương Minh Viễn. Thái độ của gia tộc đối với Phương Khác không thống nhất. Khi thấy Phương Khác bị lạnh nhạt ở Phương gia, Hách Liên gia không phải không tức giận, nhưng khi âm thầm tiếp xúc lại phát hiện, Phương Khác chưa từng đề cập đến mẫu thân của mình, mỗi lần đều chỉ nhắc đến Phương Minh Viễn. Đối với người của Hách Liên gia không chỉ không có ý thân cận, thậm chí còn lạnh nhạt hơn người khác ba phần.

Lâu dần, gia tộc cũng nhạt bớt ý định muốn đón Phương Khác về. Chỉ nghĩ, nếu Phương Khác gặp khó khăn gì thì sẽ giúp đỡ y. Y không nhận Hách Liên gia, Hách Liên gia cũng sẽ không chủ động đi nhận y. Một hài tử hai mươi mấy năm chưa từng đến trước phần mộ của mẫu thân mình… Hách Liên gia cũng không trông mong gì với y.

Trong mắt Hách Liên Thập Cửu hiện lên sự nghi hoặc, với sự hiểu biết của hắn về đối phương, Phương Khác không giống người bạc tình như thế, trong đó có ẩn tình gì sao?

Hách Liên Thập Cửu nào biết, Phương Khác từ nhỏ căn bản không biết bất cứ tin tức nào về mẫu thân mình, thậm chí không biết mẫu thân mình họ gì tên gì. Thấy Hách Liên thế gia tiếp cận khẳng định sẽ cảm thấy nghi hoặc, nên dần xa lánh.

Còn Phương Khác biết đến Hách Liên Nhược, lại không dám đến trước mộ Hách Liên Nhược, Hách Liên Nhược phát ra tiếng gào thét vô cùng chua xót trong thức hải của y không phải là mẫu thân y. Y nghĩ Hách Liên Nhược cũng không hy vọng y đến.

Lốc xoáy càng lúc càng lớn gọi tâm tư Hách Liên Thập Cửu về, hắn khẽ chau mày nhìn lốc xoáy đó, chân nhẹ điểm nhảy vọt ra sau, không cách xa một chút, sẽ bị cuốn vào.

Phương Khác kết đan hơi bị khoa trương quá mức thì phải?

Gần như tất cả mọi người tại đó đều nghĩ như vậy. Hiện tại xung quanh

tiểu viện của Phương Khác đã đứng đầy đệ tử Côn Luân. Cảnh tượng kết đan tuy không tính là hiếm có nhưng thanh thế lớn cỡ này, đối với mọi người thật sự khó mà tin.

Còn Phương Khác hiện tại lại đang khổ sở chống đỡ, khóe môi tràn ra tơ máu, chỉ pháp nhanh chóng biến ảo cũng đang co giật.

Tốc độ khống chế đã không sánh nổi tốc độ linh lực ào vào.

Cần phải nhanh hơn, nhanh hơn…

“Thanh thế cỡ này… cũng chỉ từng thấy trong ghi chép của môn phái nhỉ? Lạc Chính chưởng môn lúc kết đan cũng hoành tráng như thế, linh lực trong phạm vi mấy dặm bị rút sạch.” La Thanh nói.

“Còn… Trí Huống sư huynh cũng như thế.” Trí Tiêu chau mày, mắt đầy lo lắng.

Linh lực càng nhiều không phải là càng tốt, quá ít không cách nào kết đan, quá nhiều thì dễ nổ tan xác. Năm đó Trí Huống sư huynh kết đan cũng là tình cảnh này, nếu không phải chưởng môn kịp thời tới cứu, chỉ có một kết quả mà nổ tan xác mà chết. Nhưng cho dù được cứu, cũng rơi vào cảnh ngộ linh căn bị hủy, không cách nào tu luyện nữa. Cuối cùng tu vi thụt lùi từng ngày… u uất mà chết.

Nhưng may mà hôm nay ông đã cho Phương Khác một bình kết kim đan, có lẽ đủ để giúp Phương Khác hóa linh lực trong người thành dạng dịch, từ đó kết đan.

Vì thế Trí Tiêu quyết định không ra tay, chỉ chờ đợi Phương Khác kết đan. Ông không biết Phương Khác không kịp dùng đan dược.

Tốc độ chỉ pháp của Phương Khác đã nhanh đến mức có vô số hư ảnh, nếu phong chủ Vạn Pháp phong nhìn thấy nhất định sẽ nói Phương Khác có thiên phú không tồi về mặt thuật pháp. Tốc độ tay xuất sắc đủ giúp y có thể kiêu ngạo về thời gian sử ra thuật pháp.

Linh lực sôi sục trong người cuối cùng dịu đi, nhưng cũng chỉ là lúc này, Thái A kiếm quyết không chịu cô đơn chạy tới góp vui.

Linh lực trong người Phương Khác bắt đầu vận chuyển theo hai phương thức bất đồng. Mà trong thức hải, Thái A kiếm quyết cùng Sâm La Vạn Tượng kiếm quyết lại đồng thời hiện lên.

Sắc mặt Phương Khác tái nhợt, khí tức trên người không ngừng biến đổi.

Trong đan điền xuất hiện hai loại kiếm khí, bắt đầu giao tranh.

Mà biến hóa này cũng đồng dạng biểu hiện trên lốc xoáy linh lực, chỉ thấy linh lực vốn chỉ lặng lẽ khuếch trương thoáng cái lại biến thành bạo ngược.

Điên cuồng hấp thu linh lực xung quanh, hơn nữa vô cùng bất ổn.

Trần Chử mở to mắt, nhìn tiểu viện của Phương Khác oành một cái hóa thành bụi ngay trung tâm lốc xoáy linh lực.

"… Kết đan khủng bố vậy sao?" Một đệ tử lầm bầm. Cảm giác nhìn viện tử không nhỏ tan biến trước mắt quả là chấn động.

"Đây không phải là kết đan mà là kết anh đúng không?" Một đệ tử khác cũng nói, hiện tại không chỉ viện tử không còn, ngay cả khối đất phía dưới viện tử cũng bị bào thành bụi với tốc độ mắt thường thấy được, bên dưới lốc xoáy linh lực đã trở thành dạng vòi rồng mơ hồ loáng thoáng có thể thấy mặt đất bị phá hoại hoàn toàn, thậm chí còn lõm xuống.

"Quả nhiên là đệ tử của ngươi." La Thanh nói, nhìn tốc độ lốc xoáy càng lúc càng nhanh, lực phá hoại thật đáng sợ. "May mà nó không ở trong Cùng sơn cốc, nếu không Cùng sơn cốc của ngươi thật sự sẽ trở thành cùng khổ."

"Hai loại kiếm quyết nó tu luyện đang tranh đấu…" Trí Tiêu nói.

------oOo------

Chương 97: Kết đan 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Quả thật như Trí Tiêu nói, hai loại kiếm quyết Phương Khác tu luyện đang

giằng co nhau. Trong hạ đan điền có tập trung một lốc xoáy linh lực, không ngừng ngưng kết nén chặt linh lực đang ở dạng khí thể, đã mơ hồ chuyển sang dạng dịch.

Nhưng hiện tại hai loại kiếm khí hoàn toàn bất đồng đang tranh đấu không ngừng trong đan điền, đánh tan lốc xoáy vốn đã thành hình kia.

La Thanh chỉ nhìn chứ không nói gì, lúc nghe Trí Tiêu nói đến hai loại kiếm quyết chỉ khẽ chau mày, mắt hiện lên chút kinh dị. Mấy hôm nay đúng lúc Diệp Vu Thời bế quan, nếu để hắn biết Phương Khác bây giờ nguy ngập thế này… La Thanh chau mày, nhớ lại hôm đó Diệp Vu Thời mất khống chế. Loại người có tính cách như Phương Khác không phải dạng ông tán thưởng, nhưng cũng không chán ghét được. Nếu Diệp Vu Thời thật sự xác định Phương Khác là đạo lữ, ông làm sư phụ cũng chỉ có thể chúc phúc.

Lúc này Trí Ngu vừa vội vàng chạy tới, đúng lúc nghe được câu nói của Trí Tiêu, giật mình kêu lên: “Gần đây có phải Phương Khác áp chế tu vi của mình rất chặt không? Nó cho rằng kết đan là ăn cơm sao? Muốn kết đan lúc nào thì kết đan lúc nấy? Xem dạng này có lẽ rất lâu trước nó đã cảm nhận được tu vi đến bình cảnh, hơn nữa còn sắp kết đan. Nhưng nó lại không lo chuẩn bị chuyện kết đan, chọn một nơi linh khí dồi dào, bố trí trận pháp, bế quan chờ đợi kết đan. Cứ sống chết áp chế linh lực mình tăng trưởng, chuyện này là sao? Hơn nữa… hai loại kiếm quyết? Ngươi để nó tu luyện hai loại kiếm quyết? Rõ ràng ngươi biết là kiếm tu thì không thể đồng thời tu luyện hai loại kiếm quyết sao? Trí Tiêu ngươi điên rồi hả?”

“Ta sẽ không hại nó. Chuyện đồ đệ của ta áp chế tu vi ngươi cho rằng chỉ một mình ngươi nhận ra sao? Tại sao không ngăn cản nó? Tại sao để nó tu luyện hai loại kiếm pháp?” Trí Tiêu nói: “Sau khi ngươi biết hôm đó nó cùng Trần Phủ đấu ngang tay trên lôi đài, cuối cùng còn giành chiến thắng, lẽ nào không suy nghĩ gì sao? Khi đó nó chỉ là hậu kỳ trúc cơ…”

Trí Ngu trầm tư một lát rồi nói: “Nghe nói Trần Phủ là đệ tử của Bát Thiên đại sư, đã trung kỳ kim đan. Ta rất kinh ngạc Phương Khác có thể đánh ngang tay với đối phương cuối cùng còn cao hơn một bậc. Nhưng cũng không phải không thể, nghe nói khi đó Phương Khác lại ngộ lần nữa. Tiến vào kỳ ngộ trong trạng thái đó, vậy đánh ngang với kim đan có gì không thể.”

“Sai rồi.” Trí Tiêu nói: “Phương Khác xuất phát từ tâm trạng gì áp chế tu vi của mình ta cũng không biết. Nhưng khi nó nhận nhiệm vụ của ngươi nó đã ở mép đột phá rồi. Ngươi còn nhớ hôm đó nó nói kiếm quyết nó tu luyện là gì không? Sâm La Vạn Tượng. Khi đó ta cũng không biết Sâm La Vạn Tượng là kiếm quyết gì… nhưng nếu nói đến một tên khác của kiếm quyết này, có lẽ ngươi sẽ cảm thấy quen thuộc… [Quy Nhất kiếm quyết].”

Vừa nghe cái tên [Quy Nhất kiếm quyết], không chỉ Trí Ngu mà cả La Thanh cũng ngẩn người.

Trí Ngu bất giác kêu lớn: “Là Quy Nhất kiếm quyết sao? Không thể nào. Kiếm quyết này không phải đã thất truyền rồi sao? Làm sao Phương Khác luyện được?”

Trí Tiêu lắc đầu, sắc mặt nghiêm túc: “Ta cũng không biết. Quy Nhất kiếm quyết hơn ba ngàn năm trước đã oanh động một thời. Lạc Chính lão tổ tu luyện chính là pháp quyết này. Nhưng Lạc Chính lão tổ lại ra đi vào trung kỳ kỳ xuất khiếu, chung quy chưa thể đột phá. Mà trước đó kiếm pháp của Lạc Chính lão tổ đã danh chấn ba đại lục, với tư chất song linh căn lại bước vào nguyên anh khi hai mươi bảy tuổi, so với Kế Phục Thành lão tổ biến dị linh căn hai mươi lăm tuổi kết anh còn đáng chấn động hơn. Lúc Lạc Chính lão tổ còn sống lại nghiêm cấm đệ tử luyện tập Quy Nhất kiếm quyết. Hơn nữa chưa từng đưa Quy Nhất kiếm quyết vào tàng thư các, do đó Quy Nhất kiếm quyết mới thất truyền.”

La Thanh nhíu mày nói: “Nghe ý của ngươi, kiếm quyết này có vấn đề? Chưởng môn cho ngươi biết?”

Trí Tiêu khẽ lắc rồi gật đầu đáp: “Chưởng môn không nói gì cả, chỉ nói một câu ‘Sâm La Vạn Tượng, chính là vạn pháp quy nhất. Quy Nhất kiếm pháp cuối cùng vẫn được truyền lại.’ Chuyện có vấn đề là ta suy đoán, với tốc độ tu luyện của Phương Khác, và căn cứ theo sự tích của Lạc Chính lão tổ, ta cho rằng Sâm La Vạn Tượng là một loại kiếm quyết tốc thành. Ban đầu giúp tu vi đại tăng, nhưng sau đó lại khó thể tăng tiến, mới đầu lúc thấy Phương Khác áp chế tu vi, ta chỉ nghĩ để nó đừng tăng tu vi quá nhanh, tránh cho căn cơ bất ổn.”

Trong lúc bọn họ nói chuyện, tình hình lặng lẽ thay đổi.

“Ngũ khí tụ tại trung cung, tam nguyên dồn lên đỉnh. Bách mạch lưu

chuyển, tụ khí dữ điền. Ngưng khí như nước, tụ khí như đan.” Âm thanh Thái A vang lên, không nhanh không chậm, thản nhiên trầm ổn.

“Sâm La Vạn Tượng. Sâm, tức nhiều. Sâm La Vạn tượng tức bao quát đủ sự vật trong thiên địa. Mà kiếm quyết, vốn không dung nhau. Chỉ duy Sâm La Vạn Tượng bất đồng, một kiếm dung vạn pháp, vạn pháp đều quy nhất. Bao dung ngàn vạn….” Lời Thái A không ngừng truyền đến.

Phương Khác như ngộ ra, hai loại kiếm quyết không ngừng sôi trào trong người lại mơ hồ có dấu hiệu dung nhập nhau.

Thái A nhìn biển hoa tuyết trắng đã mất đi màu đỏ trong thức hải, miệng không ngừng nói, nhưng mắt lại mang theo vài tia sáng.

Tất cả đều giống như hắn nghĩ, nhanh thôi, hắn sẽ có thể rời khỏi nơi này. Sau đó thì sao? Hắn nên làm gì?

Linh kiếm vô chủ, thì nên làm gì?

Thái A chau mày, biểu tình hệt như mỗi lần Phương Khác cảm thấy phiền nhiễu, chỉ khác ở chỗ trong mắt Thái A không có bất cứ thứ gì.

Trải qua thời gian khá dài, đã hai ngày hai đêm từ lúc Phương Khác tạo ra lốc xoáy linh lực.

“Sắp thành rồi sao?” Một đệ tử kêu lên. Hóa ra linh lực bạo ngược không thôi đã chậm rãi ôn hòa lại, mà ở trung tâm lốc xoáy hỗn độn, đã có thể thấy được một thân ảnh màu trắng.

Trí Tiêu tỉ mỉ ngưng thần nhìn, chậm rãi thở ra nói: “Ha ha, không tồi. Không hổ là đồ đệ của gia.”

Linh khí càng lúc càng ôn hòa, hơn nữa không còn khuếch trương không ngừng như trước mà chậm rãi thu nhỏ lại.

Trong hạ đan điền của Phương Khác hiện tại đã kết thành một thứ dạng rắn phiếm kim quang, không ngừng xoay chuyển, màu vàng càng lúc càng rực rỡ, dần có thể nhìn ra được dạng cầu.

Còn hai luồng kiếm khí thế như nước với lửa kia đã dần dung làm một thể,

hơn nữa cũng xuất hiện ánh sáng màu vàng.

Cuối cùng lại một ngày trôi qua.

Lốc xoáy linh lực biến mất trước mặt mọi người, kèm theo nó là một đạo kim quang.

Kim quang lóe qua trên người Phương Khác, thành công rồi.

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, đồng thời hiện ra nụ cười.

Mà Phương Khác thì sao? Tiểu viện của y sớm đã tan thành tro bụi, đã thế nhờ lốc xoáy, trên đất cũng xuất hiện một hố lớn đường kính hơn hai mươi mét sâu khoảng hai mét. Cái hố này có dạng nửa hình tròn, Phương Khác bây giờ đang ngồi khoanh gối ở đáy hố, bạch y trên người dơ bẩn không chịu nổi, mặt đầy vết bẩn còn cả vết máu.

"Đi thôi, chúng ta cũng về thôi." Trí Tiêu nói với một đệ tử bên cạnh, Trí Ngu và La Thanh đã đi từ trước, đời trưởng lão chỉ còn mình ông ở chỗ này hộ pháp cho Phương Khác.

Trí Tiêu còn chưa dứt lời, dị biến phát sinh.

Chỉ thấy Phương Khác đứng lên, một tay chỉ thẳng lên trời, một đạo kiếm khí phát ra từ ngón tay.

Một tiếng kiếm reo cực kỳ chói tai.

Cũng đúng lúc này, tại một chỗ nào đó ở hậu sơn Côn Luân cũng vang lên một tiếng thật lớn. Sau đó là một đạo kiếm khí bốc lên, thế như ngàn quân, hai đạo kiếm khí va nhau, rõ ràng kiếm thế của Phương Khác yếu hơn.

Chỉ qua một tức, hai chân Phương Khác đã lõm sâu xuống, y cắn răng. Vất vả lắm mới kết đan thành công, mới vừa thở ra một cái, đã cảm thấy từ phương hướng nào đó truyền tới áp lực cực lớn. Hiện tại thì suýt nữa đã như cây đinh bị người ta đóng vào đất.

Trở tay rút kiếm Tam ra, lại chém ra một chiêu, kiếm khí của y bây giờ đã hoàn toàn khác trước, Sâm La Vạn Tượng, mười hai thức, bây giờ đã sử ra thuần thục.

Đang ở chỗ khác trong môn phái, trên mặt Tiêu Xương Thu lộ niềm vui sướng, ánh mắt chuyển sang hậu sơn Côn Luân. Sư phụ… sư phụ sắp xuất quan rồi sao? Tiêu Xương Thu vô thức cười, khiến Trần Cửu lặng lẽ nhìn nàng từ xa cũng xuất thần.

Chẳng qua nụ cười này chỉ vụt cái rồi biến mất. Trong mắt Tiêu Xương Thu xuất hiện giãy dụa và thống khổ, tay bất giác vuốt lên Công Bố kiếm trong tay, đây là vật sư phụ ban cho nàng.

Trần Cửu thấy cảm xúc trong mắt Tiêu Xương Thu, vẻ mặt thay đổi, Tiêu sư tỷ trong mắt hắn vĩnh viễn là kiên định không dời, vĩnh viễn biết phương hướng mình đi tới, từ khi nào lại có vẻ giãy dụa này?

Còn tại chỗ Phương Khác.

“Thiên Quân kiếm quyết…” Sắc mặt Trí Tiêu biến đổi: “Thiên Quân kiếm xuất quan rồi. Hắn xuất quan rồi lấy đồ đệ của gia ra tiêu hỏa sao?”

Nói đến đây Trí Tiêu sẵng giọng: “Phụng Chi Tiếu! Tiểu tử ngươi xuất quan còn giấu đầu giấu đuôi hay sao? Còn không mau ra đây, để gia xem thử tu vi của ngươi bây giờ ra sao rồi.”

Phụng Chi Tiếu, hiệu xưng Thiên Quân kiếm, sư phụ của Tiêu Xương Thu, tám năm trước bế tử quan.

Trí Tiêu vừa dứt lời, áp lực trên người Phương Khác lập tức biến mất vô tung, chỉ thấy một đạo linh quang bạch sắc lóe lên, một bóng người ngự kiếm mà tới, người chưa tới tiếng đã tới.

“Trí Tiêu sư huynh? Ngươi ra khỏi Cùng sơn cốc rồi? Hiện tại tiểu bối trong môn phái ta không tồi nha. Kết đan thôi mà đã đánh thức ta khỏi giấc ngủ. Thật không vui.” Ngữ khí Phụng Chi Tiếu mang theo một chút oán khí, nhưng âm sắc cực kỳ vui tai.

Đến gần rồi mới thấy, người này tướng mạo cực kỳ tuấn tú, gương mặt búp bê, bên má còn có lúm đồng tiền như ẩn như hiện. Đáy mắt mang ý cười, trông cứ như thiếu niên mười bảy mười tám tuổi.

“Ngủ?” Trí Tiêu đề cao âm lượng, khi mọi người đang lo lắng vì hắn bế tử

quan, tiểu tử này nói mình đang ngủ?

“Không, không, là tu hành.” Phụng Chi Tiếu sờ mũi nói, sau đó nói với Phương Khác đang thở phì phò dưới đáy hố.

“Tiểu tử, bái ta làm sư.”

“… Phụng sư thúc. Đệ tử đã có sư phụ rồi.” Phương Khác sửng sốt một chút mới nói, khóe mắt đảo qua gương mặt đã đen một nửa của Trí Tiêu.

“Là ai? Ta cho ngươi biết, bất kể người đó là ai, ngươi theo hắn đều không có tiền đồ gì. Không bằng đổi sang môn hạ của ta đi? Ta thấy kiếm thế của ngươi không tồi, ta sẽ chỉ bảo ngươi nhiều hơn.” Phụng Chi Tiếu cười nói.

Phương Khác lặng lẽ câm nín. Vị sư thúc này… thật là…

Sắc mặt Trí Tiêu đã càng lúc càng đen, cuối cùng trực tiếp nắm cổ áo Phụng Chi Tiếu xách lên.

“Tiểu tử ngươi vừa xuất quan đã đánh chủ ý lên đồ đệ của ta rồi sao? Ngươi thử nói cho gia nghe xem, mấy năm nay ngươi đã khuyên bao nhiêu người vào môn hạ của mình? Kết quả thì sao? Cũng chỉ có Tiêu Xương Thu nguyện ý bái ngươi làm sư, mà đó còn là do nó tuổi nhỏ chưa biết thế sự bị ngươi lừa gạt. Cho gia xem thử thành quả bế quan của ngươi coi… Phương Khác, ngươi đi thanh tẩy một chút đi. Sau đó đến Cùng sơn cốc tìm ta.” Trí Tiêu nói xong xách cổ áo Phụng Chi Tiếu nghênh ngang rời đi.

Phương Khác lặng lẽ nhìn Trí Tiêu đi, điểm mũi chân nhảy vọt khỏi hố, nhìn xuống nơi vốn là tiểu viện… y khóc không ra nước mắt. Hay thật, kết đan thôi mà viện tử nhà mình cũng mất luôn.

------oOo------

Chương 98: Chuyến đi phàm giới 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Phương sư huynh, kết đan đã thành, chúc mừng.” La Tất lớn giọng nói với Phương Khác, sau một tiếng này, nhất thời lời chúc mừng vang lên

không biết bao nhiêu.

Phương Khác mỉm cười nhìn La Tất, sau đó khẽ gật đầu với đám người Trần Chử. Trần Chử rõ ràng vừa thở phào một hơi cũng nhẹ gật đầu.

La Tất thấy thế ngầm suy ngẫm, rồi cười nói với Phương Khác đã đến trước mặt mình: "Hôm nay vừa sáng Diệp sư huynh đã xuất quan rồi. Hiện tại có lẽ sắp đến, bọn sào trúc có đến rồi đã đi, chỉ có ta rảnh nhất nên đợi đến bây giờ, bèn nói một tiếng chúc mừng với sư huynh vậy."

"La sư đệ có lòng… Diệp Vu Thời." Lúc Phương Khác đang cười híp mắt nói, người đang chậm rãi đi tới không phải chính là Diệp Vu Thời sao?

Diệp Vu Thời nhìn dáng vẻ nhếch nhác của Phương Khác, nhẹ thở dài không dấu vết. Hắn chỉ mới bế quan vài ngày mà thôi, vừa xuất quan đã nghe tin Phương Khác gây chuyện, oanh động cả phái. Nhìn vết tích trước mắt là biết y chịu tội không ít.

Nhưng, tu vi Phương Khác tinh tiến có phải hơi nhanh bất thường không? Diệp Vu Thời chau mày.

Đợi đến gần Phương Khác rồi, Diệp Vu Thời mới nhẹ nhếch môi, lại cực kỳ lễ mạo và xa cách nói: "Phương sư đệ, không biết đệ chuẩn bị sao rồi."

Phương Khác sửng sốt.

La Tất nhìn ánh mắt nghi hoặc của Phương Khác, trầm mặc không nói. Rõ ràng nghe An Thường Lạc nói khi Diệp Vu Thời xuất quan biết tin Phương Khác kết đan, thái độ rõ ràng rất quan tâm. Sao bây giờ lại không lạnh không nhạt.

"Ta thấy Phương sư đệ nên thanh lý một chút đi, sau khi giao phó xong mọi chuyện… ta nghĩ chuyến này chắc Phương sư đệ không quên chuyện đến phàm giới đâu nhỉ?" Diệp Vu Thời nói.

"Diệp sư huynh đặc biệt đến không phải là vì lo lắng cho sư đệ ta sao? Còn khách khí như thế làm gì? Tin rằng sư huynh cũng thấy tiểu viện của sư đệ đã trở thành thế này. Diệp sư huynh chắc sẽ rất vui lòng phân ưu giải khó cho sư đệ nhỉ?" Phương Khác cười híp mắt trực tiếp gác tay lên vai Diệp Vu Thời. Hoàn toàn không để ý thái độ lạnh nhạt của hắn cũng không

quan tâm người mình bẩn thế nào.

La Tất nghẹn họng nhìn Phương Khác. Y, y, y…

“Ta còn chưa từng đến tiểu viện của sư huynh đâu.” Phương Khác nói, đáy mắt lấp láy.

Diệp Vu Thời nhíu mày, nhìn vào đôi mắt sáng rực của Phương Khác, rất lâu sau mới ôn hòa cười: “Đương nhiên.”

La Tất đờ đẫn nhìn hai người đi. Nhìn… nhìn không ra nha, Phương Khác lại có dũng khí như thế.

“Ta cảm thấy gần đây mình đột phá quá nhiều cho nên vốn đã áp chế không cho tu vi tăng trưởng. Không ngờ khi thấy kiếm quyết của Sâm La Vạn Tượng, nhất thời không khống chế được…”

“Lúc ta kết đan quả nhiên hai loại kiếm quyết xung đột nhau… sau đó Sâm La Vạn Tượng đã bao dung cho Thái A kiếm quyết. Hiện tại hai loại kiếm quyết đã hài hòa một cách bất ngờ…”

Phương Khác và Diệp Vu Thời một trước một sau ngự kiếm đi. Phương Khác nói luôn miệng, không bận tâm Diệp Vu Thời có nghe hay không.

Diệp Vu Thời suốt quãng không mở miệng đáp lại một tiếng, nhưng lại không ngắt lời Phương Khác.

Tại một nơi khá hẻo lánh trên Luyện Khí phong, một tiểu viện xuất hiện trước mặt hai người. Khác với tiểu viện một lớp đơn giản của Phương Khác, tiểu viện này rõ ràng chia làm ba phần với mấy tầng.

Nhìn từ bên ngoài, viện tử bố trí cực kỳ trang nhã, nhưng đi vào nhìn kỹ, Phương Khác lập tức lộ vẻ quả nhiên là thế.

Quả nhiên viện tử của Diệp Vu Thời loạn y như trong dự liệu. Mặt đất vô số phù văn, ở xa thì nhìn không ra, nhưng đi đến gần rồi, đường vân phức tạp sẽ khiến người ta rối mắt, cũng may y đã quen, căn phòng của Diệp Vu Thời lúc ở đại lục Thanh Hoa cũng là vậy.

Tìm một gian phòng, Phương Khác tẩy rửa sạch sẽ, thay quần áo sạch rồi

gửi hạc giấy dặn dò Trần Chử. Xong lại gọi mười hai đệ tử kia đến thăm hỏi một phen. Biểu hiện của bọn chúng rất tuyệt, tạm thời chưa xảy ra vấn đề nào. Phương Khác sờ đầu một đệ tử trong đó, cười nói: "Rèn luyện cho tốt, lên lớp đúng giờ. Ta trở về sẽ kiểm tra các ngươi."

Nói xong y và Diệp Vu Thời đến một chỗ tên là Vô Sự sơn, chỗ đó chính là nơi thiết lập cấm chế của phàm giới và tu tiên giới.

Đệ tử bị sờ đầu vẻ mặt hoảng hốt, thò tay sờ đầu mình, ngây ngốc nhìn bóng lưng Phương Khác, đệ tử này chính là Thượng Quan Bình Cốt.

Còn Phương Khác bây giờ rất gấp, chuyện đi phàm giới đã chậm trễ nửa ngày, vốn định sáng sớm là xuất phát, nhưng Phương Khác đang kết đan, mà Diệp Vu Thời lại kiên trì muốn Phương Khác đi cùng mình.

Thế là, Diệp Vu Thời một mình xử lý ổn thỏa mọi chuyện, chỉ đợi Phương Khác kết đan xong, hai người có thể trực tiếp đến phàm giới. Cho dù là thế, thời gian cũng chậm trễ khá lâu. Nguyên nhân chủ yếu là cấm chế ở đó cần phải đúng giờ tuất mỗi ngày mới có thể mở, cho nên họ cần phải tới Vô Sự sơn trước giờ tuất.

"Tin tức nhận được sớm nhất, một phần đệ tử môn phái ta đang ở phàm giới mất tích một cách bí ẩn, sau đó thì đệ tử đóng trú ở mấy nơi trên phàm giới cũng mất liên hệ. Cuối cùng, chúng ta đã hoàn toàn mất tin tức của họ. Đệ tử được phái đi thăm dò cũng một đi không trở lại." Diệp Vu Thời không nhanh không chậm trần thuật.

"Ban đầu môn phái không xem trọng tin tức này, chờ khi phát hiện không đúng đã muộn. Đoạn thời gian trước mới biết, không chỉ phái Côn Luân ta bị vậy, Thái Hành, Thiên Sơn, Tổ Sơn tự đều giống thế. Bảy ngày trước môn phái lại phái hai đệ tử đi, một người hậu kỳ trúc cơ, một người kỳ kim đan. Đến nay không truyền bất cứ tin tức nào về." Diệp Vu Thời nhếch môi tạo thành nụ cười không rõ hàm ý. "Ngay hôm qua, thẻ ngọc của đệ tử trong môn phái đã vỡ toàn bộ."

Phương Khác trợn to mắt, sau đó nhíu mày nói: "Xem ra chuyện này quả thật không nhỏ. Đối phương không phải là người trong đại môn phái, mà nhất định có tổ chức. Cho nên cực có khả năng là tản tu. Nhưng cấm chế giữa phàm giới và tu tiên giới bị mấy đại môn phái chiếm giữ. Mấy tản tu này làm sao thông qua? Không… không thể nào, vậy cực kỳ có khả năng

là giữa đệ tử trú đóng xuất hiện vấn đề hoặc là phàm…”

Nói đến đây Phương Khác khựng lại, suy đoán này rõ ràng càng không thể, người phàm giới, làm sao có thể uy hiếp được tu sĩ?

“Có lẽ là gì? Tại sao không nói tiếp? Đệ cảm thấy không thể sao?” Diệp Vu Thời cười, lần đầu tiên trong nụ cười có sự âm trầm. “Phàm nhân không thể giết chết tu tiên giả sao?”

Phương Khác nhíu mày nghĩ nghĩ, nói: “Phàm nhân muốn giết chết tu tiên giả, trên cơ bản là không thể. Huống chi còn là tu sĩ kỳ kim đan.”

Diệp Vu Thời cười, lắc đầu nói: “Mượn đao giết người.”

Phương Khác sửng sốt, lập tức hiểu ra. Ý của Diệp Vu Thời là phàm nhân mượn tay tu tiên giả giết tu tiên giả. Nhưng tại sao Diệp Vu Thời lại có suy nghĩ này? Tại sao hắn lại xác định trong chuyện này phàm nhân diễn vai mượn đao giết người?

“Đệ chưa từng đến phàm giới thì phải.” Diệp Vu Thời đột nhiên nói: “Trong phàm giới có phân chia đại lục, họ không biết gì về nhau. Mà trong đó có một đại lục tên là Thần Châu, nó có một quốc gia tên là Ương Triều, thống trị cả đại lục Thần Châu. Vào hai mươi năm trước, Ương Triều chẳng qua chỉ là một trong bốn đại quốc trên đại lục này. Nhưng vì Ương Triều có một quân chủ cực kỳ dã tâm, chiến hỏa hơn mười năm, chinh chiến khắp nơi, cuối cùng nhất thống thiên hạ.”

Lúc này Phương Khác và Diệp Vu Thời đã đến địa giới Vô Sự sơn, sương mù ở đây rất nồng, ngoài năm bước, cái gì cũng không thấy. Nếu ngự kiếm ở đây chỉ cần hơi bất cẩn sẽ đụng phải ngọn núi nào đó.

Diệp Vu Thời lấy ra hai lá bùa, đưa một lá cho Phương Khác.

Phương Khác cầm lấy nhìn, bùa này rất phức tạp, phía trên có cấm chế đặc thù.

------oOo------

Chương 99: Chuyến đi phàm giới 2

Sương mù trước mắt chậm rãi tản ra, xuất hiện một dãy núi vô tận.

Tuy đã chuẩn bị tâm lý, nhưng Phương Khác vẫn bất giác nhíu mày, thoáng cái linh khí quanh người mỏng đến mức khiến y cảm thấy không thoải mái. Linh khí mỏng manh thế này khó trách tu sĩ đóng ở phàm giới phải ba năm đổi một lần.

Đồng thời Phương Khác còn cảm thấy chỗ mà tay y chạm đến đều có một tầng màn chắn nhìn không thấy.

Phương Khác và Diệp Vu Thời nhìn nhau một cái, hai người đồng thời cầm bùa trong tay dán lên chỗ cảm thấy có màn chắn, Phương Khác đứng đờ tại chỗ.

Trước mắt nhanh chóng vụt qua một đống hình ảnh, lượng tin tức lớn ào vào.

Có lẽ là vạn năm trước, lúc đó nhân loại không có phân biệt tu tiên giả và người bình thường. Nhưng ma tộc và yêu tộc trời sinh đã có pháp thuật thần thông, do đó trong nhân loại bắt đầu xuất hiện một vài người đặc biệt, khi đó được gọi là tế ti, bọn họ cũng có thể hấp thu tinh hoa thiên địa mà có phép thần thông. Sau phát hiện chỗ đặc biệt của những người này là vì thân có linh căn. Rồi kế đó họ lại phát hiện những người có tư chất này tuy không nhiều nhưng trong bộ lạc trên vạn người cũng sẽ có mấy trăm người, từ đó thống nhất gọi là tu tiên giả.

Thế là trong thị tộc cổ xưa bắt đầu phân ra người có linh căn và người không có linh căn. Ban đầu, hai bên chung sống hòa hợp, tu tiên giả che chở tộc nhân, tộc nhân tôn kính phụng dưỡng tu tiên giả. Về sau, nghi kỵ, ghen tỵ, bất bình… đủ loại mâu thuẫn bùng phát, sức mạnh chênh lệnh tạo ra đủ loại bất bình giữa hai phe. Tu tiên giả có thọ mạng dài lâu, dung mạo gần như không già, và có sức mạnh đủ dời non lấp bể. Mà số lượng phàm nhân tuy khổng lồ, nhưng sinh mạng cực kỳ ngắn ngủi, đứng trước mặt tu tiên giả thì nhỏ yếu vô cùng. Ở chung lâu dài, dưới bối cảnh tu tiên giả thống trị người bình thường, dẫn đến chênh lệch địa vị cực lớn.

Ban đầu tu tiên giả không nghĩ có gì không đúng, dù sao cường giả vi tôn

là định lý đã truyền từ ngàn vạn năm trước. Vì thế họ không khống chế, chênh lệnh tâm lý của hai phía càng lúc càng lớn. Cuối cùng trong tất cả bộ lạc nhân tộc, địa vị người bình thường đã không khác gì nô lệ.

Ánh mắt một phần tu tiên giả nhìn người bình thường càng lúc càng lạnh nhạt. Con kiến – bọn họ nói thế.

Còn người bình thường, một mặt khao khát, một mặt ghen ty tu tiên giả. Loại tâm lý kỳ dị này dẫn đến ngăn cách giữa tu tiên giả và người bình thường càng thêm rộng. Tu tiên giả không phải thánh nhân, bọn họ cũng có thói hư tật xấu thuộc về con người không khác gì người bình thường. Tự nhiên cũng có phân thiện ác. Kẻ ác ỷ vào sức mạnh mình có mà trắng trợn bóc lột người bình thường, thậm chí giết chóc không chút nguyên do.

Thế là một kiếp nạn rơi vào bộ lạc nhân tộc. Người bình thường chịu không nổi đàn áp quá độ và đủ loại đãi ngộ không hợp lý, nên phản kháng. Quyền uy của tu tiên giả bị khiêu khích, đương nhiên sẽ ra tay trấn áp. Họ chỉ cần nhẹ vung tay người bình thường đã tử thương hơn nửa.

Ngăn cách tiến hóa thành thù hận, tu tiên giả tuy có sức mạnh tuyệt đối, nhưng số lượng của người bình thường lại gấp ngàn vạn lần tu tiên giả. Huống chi phụ mẫu của một phần tu tiên giả không phải tu tiên giả mà chỉ là người bình thường, còn có một phần tu tiên giả đã ý thức được không nên phát triển như thế.

Dần dần có người đưa ra yêu cầu tu tiên giả không được can thiệp vào chuyện của người bình thường. Tình huống được cải thiện, chậm rãi hai bên cố ý tránh né đối phương, tự thành hệ thống. Cho dù giữa người bình thường và tu tiên giả không ngừng xung đột nhưng cũng có thể tiếp tục sống cùng, phần lớn là lấy sự thỏa hiệp của người bình thường làm cơ sở. Nhân tộc dần đại hưng, con cháu phồn vinh nhanh hơn hai tộc yêu ma không chỉ một chút. Hai tộc yêu ma từ đó bắt đầu cảnh giác, cho rằng nhân tộc tiếp tục phát triển như thế nhất định tạo nên bất lợi.

Vào lúc này, mâu thuẫn tạm hoãn lúc trước lại xuất hiện lần nữa. Giữa nhân tộc và yêu ma hai tộc, giữa tu tiên giả và người bình thường.

Cuối cùng phát triển thành đại chiến.

Phân tranh giữa ba tộc, phân tranh giữa người bình thường và tu tiên giả.

Máu tươi nhiễm đỏ đại lục Thần Châu, cho đến một ngày đất rung núi lở, Thần Châu đại lục một phân làm ba.

Cũng vào lúc thần quang giáng xuống, mấy tu sĩ nhân tộc có đại thần thông, phát hiện ranh giới… Từ đó phàm giới, tu tiên giới phân tách.

Cho nên, mấy cấm chế giữa giới và giới lưu truyền trong tu tiên giới nhân tộc, về sau bị mấy đại môn phái bây giờ chiếm giữ…

Thì ra là thế. Phương Khác có chút hoảng hốt, cố gắng tiêu hóa lượng tin tức này. Y bị những cảnh tượng đó chấn động, sự cường đại của tu sĩ thời viễn cổ còn có cảnh máu tanh của chiến tranh. Nhưng thứ lưu lại sâu nhất trong đầu y không phải những điều này, mà là ánh mắt những tu sĩ nhìn người bình thường như nhìn con kiến, còn có bầu không khí đủ khiến người ta nghẹt thở của song phương trong thời gian này. Rõ ràng đều là nhân tộc, nhưng đôi lúc lại còn không bằng cả thù nhân. Hài tử có linh căn ra đời trong nhà bình thường bị cô lập, mà hài tử bình thường trước mặt tu sĩ lại bị xem thường.

“Không cách nào phán đoán đúng sai, chỉ là sức mạnh quá chênh lệch, nhất định sẽ tạo nên kết quả này.” Phương Khác nhíu mày nhẹ giọng lầm bầm. Đồng thời phát hiện mình và Diệp Vu Thời đã sang bên kia màn chắn, nhìn tới trước, lại không thấy được Vô Sự sơn, mà là một nơi hoàn toàn xa lạ.

Diệp Vu Thời không nói một lời lấy ra một bàn trận, nhanh chóng tính toán gì đó. Năm ngón múa may, linh quang loe lóe, nhìn rất đẹp mắt.

Rõ ràng Diệp Vu Thời đang toàn thần suy đoán gì đó, có lẽ khi Diệp Vu Thời thông qua cấm chế này đã có cảm ngộ gì?

Phương Khác sờ mũi, không dám quấy nhiễu. Thế là y cúi đầu nhìn phù chú đã cháy sạch, chậm rãi điều chỉnh trạng thái của mình, y phải nhanh chóng quen với linh khí mỏng manh mới được.

Nhưng chỉ một giây sau, Phương Khác giật mình. Y mất liên hệ với Thái A rồi, không giống như bình thường, mọi khi Thái A đơn phương không xuất hiện nhưng Phương Khác vẫn mơ hồ có thể cảm giác được liên hệ thông qua dấu ấn kiếm ý với Thái A. Còn bây giờ thì không có nữa.

Là vì hiện tại y không ở tu tiên giới sao? Phương Khác chau mày.

Ngay sau đó y lại giật mình, nhìn động tác Diệp Vu Thời càng lúc càng chậm, cuối cùng chậm đến mức như chỉ di động một chút thôi cũng rất khó khăn. Cuối cùng Diệp Vu Thời có vẻ như không chống đỡ nổi nữa, khóe môi tràn ra tơ máu.

"Dừng lại, đừng tính nữa!" Phương Khác không thể không lên tiếng ngăn cản Diệp Vu Thời.

"Không sao, chỉ là cảnh giới của ta không đủ, hơi miễn cưỡng mà thôi." Diệp Vu Thời điều tức một chút rồi nói: "Cấm chế ngăn cách phàm giới và tu tiên giới này hoàn toàn bất đồng với cấm chế giữa ba đại lục. Nếu nói ngăn cách giữa ba đại lục của tu tiên giới là ngăn cách cấm chế dùng sức người có thể giải, thì ngăn cách giữa phàm giới và tu tiên giới lại dung hợp cảm ngộ đối với đạo. Tam Thiên thế giới…"

Nói đến đây, Phương Khác đột nhiên nhớ ra một chuyện, hỏi: "Cấm chế giữa ba đại lục huynh đã làm rõ chưa?" Lúc họ ở đại lục Thanh Hoa Diệp Vu Thời đã từng tiếp xúc với cấm chế giữa ba đại lục trên biển. Y nhớ Diệp Vu Thời vẫn luôn nghiên cứu nó.

Diệp Vu Thời mỉm cười, nhẹ lau vết máu bên miệng nói: "Được rồi, thông hành không đáng ngại.

------oOo------

Chương 100: Chuyến đi phàm giới 3

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phụng Nguyên thành là hoàng thành của Ương Triều, Nó có danh hiệu là trung nguyên đệ nhất thành, là đô thành đầu tiên xây dựng cửa thành nội ngoại, hơn nữa trong nội thành còn đào một con sông hộ thành. Xây dựng đến nay đã hơn một trăm năm, là thượng nhậm quân chủ xây dựng. Trước khi xây dựng đã xuất hiện một chuyện oanh động bốn đại quốc. Sử viết là sự kiện 'Cửa Phụng Nguyên quỳ can gián', lúc đó phe thanh lưu (sĩ phu đức hạnh có danh vọng) cho rằng không nên xây dựng rầm rộ như thế, nhọc dân tổn tài, vì thế tập trung trên trăm thư sinh của thư viện và mấy vị

quan viên đương triều cực kỳ có danh vọng khi đó quỳ trước cửa Phụng Nguyên can gián.

Nhưng vô dụng, cuối cùng kết thúc là thanh lưu bị trục xuất, thư viện bị nghiêm tra, đô thành này vẫn được dựng nên, hơn nữa trải qua chiến hỏa khiến thế nhân hiểu ra tường đồng vách sắt là gì.

Lúc này hai hòa thượng mặc tăng bào màu xanh đang đứng ở ngoài tường nội thành Phụng Nguyên nổi tiếng.

“Thập Phương sư phụ, không phải chúng ta muốn đi gặp quân chủ của Ương Triều sao? Sao không vào?” Cảnh Phi nghi hoặc nhìn Thập Phương đứng bất động.

Hai người họ đã đứng ở đây rất lâu rồi, thủ vệ nội thành luôn chú ý đến họ, tính ra chỉ cần họ hơi có dị động những vị hộ vệ này sẽ cùng ào lên.

“Chúng ta đến hoàng miếu trước.” Thập Phương khẽ nâng mắt nhìn tường nội thành cao hơn mười mét rồi quay người đi về hướng hoàng miếu. Trực giác cho hắn biết, lúc này không tiện vào thành.

“A?…Vâng.” Cảnh Phi không hiểu lắm đi theo, ban đầu không phải nói không đi hoàng miếu sao? Không phải đã nói bây giờ trong hoàng miếu không còn phật tu nữa, mà chỉ toàn là những hòa thượng phàm giới bình thường thôi sao? Sao giờ lại đi?

Ngay lúc Thập Phương xoay người, trong hoàng thành tại trung tâm nội thành, một lão hòa thượng vẻ ngoài như bộ xương khô bỗng dừng động tác gõ mõ lại.

Khi Thập Phương rời cửa thành không lâu, Phương Khác và Diệp Vu Thời cùng thông qua kiểm tra của thủ vệ nội thành lấy văn thư thông hành tiến vào nội thành. Thành Phụng Nguyên náo nhiệt phồn vinh nhất cũng là nơi tập trung nhiều quyền quý Ương Triều nhất.

Phương Khác nhìn nội thành cao đến mười mét, con ngươi co lại.

Tường… tường thành này… sao lại quen mắt như thế. Suy nghĩ này vừa xuất hiện đã khiến Phương Khác sửng sốt. Tường thành sừng sững ngàn năm, trải qua vô số phong sương, cung điện bảo tồn hoàn hảo. Thành

Phụng Nguyên, được xem là một trong những đại di tích của cổ đại.

Trong đầu Phương Khác hiện lên đoạn này, thoáng cái như bị sét đánh.

Phàm giới! Phàm giới!

“Phương Khác.” Diệp Vu Thời chau mày nắm khuỷu tay Phương Khác kéo y về phía trước.

Nội tâm Phương Khác như sóng biển sục sôi, trên mặt cũng hiện ra vài phần kinh dị, không dám tin. Cứ thế nhìn Diệp Vu Thời một cái.

Diệp Vu Thời nhíu mày, tay đang túm Phương Khác vô thức tăng thêm lực. Trong mắt Phương Khác là không dám tin, kinh ngạc, còn có bừng tỉnh đại ngộ.

Diệp Vu Thời nhìn tường thành, tường thành này có gì sao?

Thì ra là thế… thì ra là thế… không ngờ lại là thế. Lúc này trong đầu Phương Khác chỉ nghĩ được như thế. Y dám khẳng định tường thành này chính là di tích tường cổ thành mà y từng thấy. Thành Phụng Nguyên này có lẽ cũng là thành Phụng Nguyên trong lịch sử. Nhưng Ương Triều thì quả thật chưa từng nghe qua, trong lịch sử cũng chưa từng ghi chép gì về nó.

Không, có lẽ từng ghi chép nhưng không phải dùng cái tên Ương Triều này.

Phương Khác nhìn Diệp Vu Thời cười nói: “Thì ra là thế.”

Diệp Vu Thời nhíu mày, nhìn nụ cười phức tạp bên môi Phương Khác. Nụ cười này khác với nụ cười lúc thường, mà nó như cười khổ bất đắc dĩ. Trong mắt Diệp Vu Thời đột nhiên hiện lên sự âm trầm, hắn khép mắt lại khắc chế cảm xúc của mình.

Chuyện gì có thể khiến Phương Khác trở nên như vậy?

“Vào trước đã.” Diệp Vu Thời nói, túm khuỷu tay Phương Khác không buông. Hắn có thể cảm giác được mới vừa rồi Phương Khác thậm chí còn run rẩy một chút. Lúc này họ đã đến dưới một tửu lâu, vừa vào thành đã có

cảm giác bất an không biết phải nói từ đâu. Mà cảm xúc của Phương Khác bây giờ lại vô cùng bất thường. Lúc này họ không tiện đi mãi trên đường, cho dù trên người có văn thư nhưng nội thành thủ vệ sâm nghiêm, bọn họ lại là người lạ mặt.

Phương Khác cười nói với Diệp Vu Thời: "Ta không sao, chỉ hơi kích động. Sau này sẽ nói kỹ với huynh."

Lúc hai người tới dưới tửu lâu, Phương Khác nghiền ngẫm nhìn về một hướng, đó là vị trí cạnh cửa sổ lầu hai của căn tửu lâu nổi tiếng nội thành này, thông qua màn cửa sổ mơ hồ có thể thấy chỗ đó có người ngồi, nhưng không nhìn rõ mặt.

Nơi đó có ba người ngồi, nhưng y cảm thấy được một tầm mắt, một tầm mắt không cách nào xem nhẹ. Ánh mắt đối phương quá mức tùy ý ngông cuồng.

"Tam ca, nhìn cái gì vậy?" Đông Phương Vu Vân phát hiện đại ca nhà mình đột nhiên cười, hiếu kỳ nhìn xuống cửa sổ.

Thấy hai người ăn mặc như thư sinh, Đông Phương Vu Vân cười trêu cợt: "Hóa ra là nhìn mỹ nhân. Chậc… tướng mạo thật không tệ. Nhưng sao nhìn thế nào cũng thấy quen mắt?"

Đông Phương Vu Mộc nhẹ chuyển mắt, dời từ người Phương Khác sang Diệp Vu Thời, không ừ hử gì nhẹ gõ cây quạt vào lòng bàn tay, cũng không giải thích người mà hắn nhìn không phải là người Đông Phương Vu Vân vừa nói.

Vương Ngôn Hoa cũng nhìn xuống, sau đó nói: "Lục điện hạ cứ nhìn thấy mỹ nhân sẽ cảm thấy quen mắt đúng không?"

Đông Phương Vu Mộc nghe thế bật cười nói: "Trong phủ lục đệ từ gầy đến mập, mỹ nhân kiểu nào cũng không thiếu."

Phương Khác đảo mắt nhìn hướng đó một cái rồi thu về. Dựa theo cảm tri của y, đương nhiên có thể nghe được lời đối phương nói, hơn nữa rõ ràng không sót một chữ.

Lục điện hạ? Đại ca? Phương Khác nhìn sang Diệp Vu Thời dường như

cái gì cũng không biết cái gì cũng không nghe, theo chân hắn vào tửu lâu.

Phương Khác nói rõ muốn ở trọ xong liền được an bài hai gian phòng.

Ba người kia vẫn đang nói chuyện. Một vị là đương triều thái tử một vị là lục điện hạ, còn lại là con trai của thừa tướng đương triều.

“Tam ca, huynh nghĩ tại sao năm nay phụ hoàng lại đột nhiên hủy bỏ tế lễ? Năm ngoái vào lúc này không phải phụ hoàng rất xem trọng đám hòa thượng trong hoàng miếu đó sao?” Đông Phương Vu Vân nói.

“Lục đệ.” Đông Phương Vu Mộc đột nhiên la lên, ngữ điệu dịu dàng khó nói rõ.

“Hả?”

“Không được vọng đoán quân tâm.” Ngữ điệu của Đông Phương Vu Mộc vẫn dịu dàng nhưng lại mang theo trào phúng nhàn nhạt.

Yên tĩnh rất lâu mới lại truyền ra tiếng.

“Thái tử điện hạ cẩn ngôn.” Vương Ngôn Hoa nói.

Đông Phương Vu Mộc híp đôi mắt dài lại, đáy mắt lóe lãnh quang: “Đại khái là vì gần đây thân thể mẫu hậu không tốt, phụ hoàng muốn ở cùng mẫu hậu không muốn đến hoàng miếu ở Liên sơn ngoài ngoại thành tế thiên mà thôi.”

Nghe thế, Đông Phương Vu Vân là người đầu tiên không nhịn được: “Tam ca, nói đáng tin chút đi. Hoàng hậu bây giờ sớm đã bị phụ hoàng ghét bỏ, được chưa?”

Phương Khác vào phòng rồi lấy bàn trận ra khỏi tay áo, chợt nghe Diệp Vu Thời đã dùng bàn trận bố trí cấm chế trong phòng.

“Đến nơi đóng trú xem thử.” Phương Khác hỏi.

Nơi phái Côn Luân đóng trú rất ẩn mật, người trong phàm giới biết được không nhiều nhưng cũng không ít. Dù sao tuyển chọn mười năm một lần, những thế lực có tài năng trong phàm giới ít nhiều gì cũng biết một chút.

Nhưng trong đó có một nơi là tuyệt mật, ngay cả tu sĩ đóng ở nơi khác cũng không biết nơi này, một vài tin tức lần này cũng là từ nơi đóng trú đó truyền về môn phái. Nhưng về sau lại không còn tin tức gì nữa.

Nơi đóng trú đó nằm trong một trạch viện cách tửu lâu này không xa, có thể nói là ẩn cư giữa phố mới là ẩn cư chân chính.

Diệp Vu Thời lắc đầu: "Hiện tại đi không khác gì tự đâm đầu vào lưới." Nói xác định như thế, rõ ràng Diệp Vu Thời đã có suy đoán chắc chắn về những gì diễn ra ở phàm giới. Diệp Vu Thời rót một ly trà, cũng đưa cho Phương Khác một ly.

Chát, nhạt mà vô vị. Đây chỉ là trà bình thường nhất trong tửu lâu phàm giới mà thôi. Diệp Vu Thời chậm rãi uống cứ như đang phẩm linh trà cấp đỉnh.

Phương Khác xuất thần, cứ tưởng phiêu bạt đến dị giới vô căn cứ nào đó, hóa ra lại là cùng một thế giới. Chẳng qua là thời không rối loạn mà thôi. Hiện tại gần như y có thể khẳng định là cùng một thế giới. Vậy thì, người vốn tưởng vĩnh viễn không thể gặp mặt nữa lại có khả năng được gặp lại.

Phương Khác bây giờ gần như chỉ muốn lấy một tờ giấy ra tính thử thọ nguyên của tu sĩ. Kim đan là bảy trăm năm mươi tuổi, sơ kỳ nguyên anh là chín trăm tuổi…

Đủ không?

Mà Diệp Vu Thời lại bình tĩnh hơn y tưởng tượng nhiều, cách hơn mười năm một lần nữa bước lên mảnh đất này, đã thế ngay vừa rồi còn thấy tam hoàng đệ và lục hoàng đệ của hắn.

Nhớ năm đó cũng vào lúc này, trên đường đi tế lễ bị hành thích, sau khi may mắn thoát nạn, tự cho là có thể dựa vào điểm này khiến phụ hoàng trị tội Âm Văn Linh. Sau mới phát hiện mình quá ngây thơ, ôm nỗi hận chạy khỏi thành Phụng Nguyên.

"Nhị hoàng tử trời sinh thể nhược, năm Nguyên Bốc thứ hai mươi lăm mất." Đây chính là lời cuối cùng phụ hoàng hắn dành cho hắn.

Chỉ vì Âm Văn Linh là nữ nhi của Âm gia, uy hiếp từ tu sĩ đối với Đông

Phương Nguyên Bốc quá lớn. Vì thế ông thỏa hiệp, sau khi lập Âm Văn Linh làm hậu, ngay cả người đã bầu bạn với mình mười hai năm cũng có thể ban cho lụa trắng. Nhưng phía sau sự thỏa hiệp này, che giấu tôn nghiêm đế vương của Đông Phương Nguyên Bốc.

Cho nên Đông Phương Nguyên Bốc nhất định sẽ có hành động. Huống chi với tính cách của Đông Phương Nguyên Bốc, làm sao có thể chấp nhận có người dám lay động hoàng quyền của mình. Mà tu sĩ vừa lúc dẫm lên điểm mẫn cảm này, sao ông có thể dung thứ kẻ vượt lên trên hoàng quyền.

Những nguyên nhân này đã đủ cho Đông Phương Nguyên Bốc ra tay.

Âm Văn Linh làm hậu đến nay, có lẽ đã ba mươi năm rồi. Đông Phương Nguyên Bốc cũng đã mưu tính ba mươi năm.

Cho nên chuyện xảy ra ở phàm giới hắn không hề ngạc nhiên chút nào. Chỉ là Âm Văn Linh… nhất định phải giao cho hắn. Diệp Vu Thời nhắm mắt lại. Ban đầu đối với tu sĩ hắn cũng căm hận, nhưng cuối cùng là hận chính mình, tại sao lại yếu như thế. Có đôi lúc yếu chính là một cái tội.

Phương Khác đã hoàn hồn từ lâu, nhìn vẻ yếu đuối vụt qua trong mắt Diệp Vu Thời, y cảm thấy vô thố, lúc này y nên làm gì?

Nghĩ nghĩ, Phương Khác rót một ly trà đẩy tới trước mặt Diệp Vu Thời.

Diệp Vu Thời ngước mắt nhìn Phương Khác, bất giác bật cười, biểu tình gì đây?

------oOo------

Chương 101: Kẻ tập kích 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Kỳ thật trên mặt Phương Khác không có biểu tình gì, chỉ mang theo nỗi lo lắng nhàn nhạt. Nhưng ánh mắt Phương Khác, là ánh mắt hắn quen thuộc mà cũng xa lạ. Ánh mắt này giống như ánh mắt mẫu phi hắn nhìn Đông Phương Nguyên Bốc… hoàn toàn nhập thần, toàn tâm toàn ý như thể trong mắt chỉ có một mình đối phương.

Nhưng lại có một chút bất đồng, mắt Diệp Vu Thời nhấp nháy, ánh mắt Phương Khác là… nuông chiều?

Cho dù là người ung dung như Diệp Vu Thời cũng cảm thấy câm nín.

Kế đó Diệp Vu Thời cười, đáy mắt lưu chuyển quang hoa, trong tiếng cười còn mang theo chút rung động ở ngực.

Cười cái gì? Phương Khác nhướng mày. Y chỉ thấy trong mắt Diệp Vu Thời là kinh ngạc kế đó là ngộ ra… và lúc này là ý cười không thể đè nén.

Y đã làm chuyện gì buồn cười lắm sao? Vừa nghĩ, đã thấy Diệp Vu Thời đứng lên, chống tay lên bàn khom người sáp tới.

Phương Khác ngẩng đầu, nghi hoặc khó hiểu nhìn Diệp Vu Thời càng lúc càng gần, gần đến mức y có thể thấy được ảnh ngược của mình trong mắt Diệp Vu Thời.

Tim y đập gia tốc, ngón tay khẽ động muốn quay mặt đi. Diệp Vu Thời lại nghiêng đầu nhẹ cọ mặt Phương Khác, sau đó nhẹ đặt cằm lên hõm vai y.

Phương Khác tự động đưa tay ôm vòng quanh eo Diệp Vu Thời. Nhưng Diệp Vu Thời lại không tiếp cận thêm bước nào, mà duy trì tư thế không tính là thoái mái gì, một tay chống bàn cong lưng, gác cằm lên hõm vai Phương Khác rồi thở dài nhẹ không thể phát giác.

Này thật không giống hắn, Diệp Vu Thời hạ mắt, đưa tay sờ đầu Phương Khác.

Tính cách Phương Khác thế này, nếu bị người lợi dụng thì nên làm sao mới tốt. Không bảo lưu chút nào, chẳng qua… nuông chiều? Diệp Vu Thời híp mắt lại.

Dưới tửu lâu, ba người Đông Phương Vu Mộc đang định đi, Đông Phương Vu Mộc lại nhẹ giọng nói gì đó với thị tùng bên cạnh rồi mới lên ngựa.

“Tam ca?” Đông Phương Vu Vân nghi hoặc nhìn Đông Phương Vu Mộc, sau đó vẻ tỉnh ngộ thoáng qua, nháy mắt nói: “Tam ca, phủ của huynh quả thật hơi vắng lặng.” Nhưng chiếu theo dung mạo của tam ca hắn, mỹ nhân

kiểu gì mới có thể xứng được? Mới không bị tam ca hắn làm ảm đạm thất sắc?

Thư sinh hôm nay quả thật là mỹ nhân hiếm thấy, càng hiếm có là không phải chỉ là một mỹ nhân được có cái mặt. Vừa nhìn đã biết là cực phẩm, tuy quả thật trong quen mắt quá mức. Đông Phương Vu Vân đảo mắt, rõ ràng đã hơi động tâm tư.

Bốp một tiếng, Đông Phương Vu Mộc gõ quạt lên đầu Đông Phương Vu Vân, ngồi trên lưng ngựa như cười như không nhìn Đông Phương Vu Vân.

"Lục đệ, chuyện của ta ngươi đừng xen vào. Tam ca nể đệ là đệ đệ ruột của ta mà khuyên can một câu, đừng túng dục quá độ. Đệ nhìn khí sắc của mình đi…" Sau khi cười một tiếng không rõ hàm nghĩa, Đông Phương Vu Mộc nhẹ kéo dây cương, kỵ mã mà đi.

Để lại Đông Phương Vu Vân nghi hoặc sờ mặt mình.

"Ngôn Hoa ngươi nói xem, trông ta giống túng dục quá độ lắm sao? Có sao? Bổn điện hạ rõ ràng phong lưu hào phóng, dáng vẻ đường đường, sao tam ca lại có thể nói vậy."

Vương Ngôn Hoa đơ mặt đảo mắt nhìn Đông Phương Vu Vân một cái rồi bật cười: "Lục điện hạ gần đây cước bộ phù phiếm, sắc mặt vàng vọt… khuyên nhủ một câu, năm đó thánh thượng tuy không có ý kiến gì với nam phong, nhưng lục điện hạ vẫn nên thu liễm là hơn, càng đừng dẫn thái tử điện hạ vào con đường này."

Sau đó cũng tung người lên ngựa nhanh chóng rời đi.

Chỉ lưu lại Đông Phương Vu Vân nghi hoặc không thôi… hắn tiều tụy đến mức này sao? Cước bộ phù phiếm, sắc mặt vàng vọt?

Chẳng qua, Đông Phương Vu Vân vẫy tay với thị tùng bị Đông Phương Vu Mộc lưu lại, thị tùng đó ngoan ngoãn nói ra.

Đông Phương Vu Vân kinh ngạc không thôi. Người mà tam ca đặc biệt quan tâm muốn điều tra không phải là vị mỹ nhân kia mà là người bên cạnh mỹ nhân? Người đó tướng mạo không kém, nhưng… sao không phải là vị mỹ nhân kia?

Nghĩ nghĩ, Đông Phương Vu Vân ngoắc ngoắc tay với thị tùng.

Nhẹ nói gì đó bên tai thị tùng, thị tùng lập tức lộ ra vẻ kinh sợ, còn nhẹ lắc đầu. Đông Phương Vu Vân cũng không nói gì chỉ là cười nhìn thị tùng.

Chỉ thấy thị tùng đổ mồ hôi lạnh đầy đầu.

"Đừng sợ, có chuyện bổn điện hạ sẽ gánh." Đông Phương Vu Vân nói.

Thị tùng chần chừ một lát mới cong người đáp vâng.

Lúc đêm khuya nhân tĩnh, Phương Khác ngồi khoanh gối trên giường chậm rãi mở mắt ra. Đứng lên đi tới cạnh cửa sổ, cảm giác được khí tức của Diệp Vu Thời cách vách, khóe môi Phương Khác nhếch lên thành nụ cười.

Hôm nay họ kiểm tra một phen, mới biết chuyện lớn nhất phát sinh chính là Đông Phương Nguyên Bốc hủy bỏ hoạt động tế lễ, còn lại tất cả đều bình thường.

Mà ý của Diệp Vu Thời là đợi, đợi đối phương chủ động tìm tới họ. Điểm này cũng không giống phong cách hành sự của Diệp Vu Thời, Phương Khác thầm nghĩ. Diệp Vu Thời trước nay luôn giỏi chủ động xuất kích chứ không phải bị động chờ đợi.

Chẳng qua y vẫn không hiểu Diệp Vu Thời nói mượn đao giết người là sao, đao từ đâu ra mà mượn. Y có thể nghĩ được chỉ là đối phương lợi dụng sự bất hòa giữa các đại môn phái tu tiên giới, sau đó là trai cò tranh nhau ngư ông đắc lợi. Nhưng như vậy cũng không đến mức tu sĩ bị diệt sạch…

Y lại nghĩ đến một mặt khác, nếu phàm giới đã biết sự tồn tại của tu tiên giới hơn nữa còn biết mỗi mười năm một lần tu tiên giới sẽ kiểm tra linh căn thu đệ tử. Vậy thì cài người vào môn phái quả thật là chuyện đơn giản vô cùng. Nếu Đông Phương Nguyên Bốc có ý, vậy chỉ cần thu mua một tốp hài tử có linh căn đúng là chuyện nhỏ không đáng kể. Dù sao tu sĩ phàm giới đến tu tiên giới có vướng mắc rất nhiều tại phàm giới.

Nếu là thế, cũng không phải không thể. Đệ tử Côn Luân phản bội Côn

Luân, tự hủy thẻ ngọc. Phương Khác nhíu chặt mày, y nên đòi một phần tư liệu về đệ tử đóng ở phàm giới, chứ không phải chỉ dựa vào suy đoán chủ quan.

Đột nhiên, toàn thân Phương Khác rét run, cảm giác rợn tóc gáy đánh tới, y vô thức tránh sang bên trái.

"Cốc." Trong đầu Phương Khác vang lên một âm thanh, đây là âm thanh hòa thượng gõ mõ phát ra. Phương Khác đưa tay che xương sườn phải, mùi máu tanh ẩm ướt tản ra.

Trong Ngũ Hành Thần Hỏa trận, Thái A ngồi khoanh gối trên trường kiếm chợt mở to mắt. Tóc dài màu bạc không gió tự động, nhẹ tản ra. Thái A đứng lên, hỏa diệm trong năm đỉnh lớn bỗng ập đến, bắt đầu đốt Thái A, nhìn rất quái dị đáng sợ.

Trong con mắt trước nay luôn ảm đạm vô quang của Thái A xuất hiện vạn đạo kiếm ảnh. Tiểu nhân, nhữ dám tập kích.

"Hử?" Lão hòa thượng vẻ ngoài như bộ xương khô bất giác nghi hoặc kêu lên, tay gõ mõ cũng khựng lại. Chỉ là một kim đan nho nhỏ, vậy mà một kích không chết. Cánh tay dài chỉ còn lại da với xương của lão lại nâng lên lần nữa, chùy gỗ trong tay nhẹ nâng lên…

Trong đầu Diệp Vu Thời cũng vang một tiếng lớn như Phương Khác, tuy không bị tập kích nhưng khóe môi cũng tràn máu tươi. Khi hòa thượng gõ mõ, cấm chế trong phòng thoáng cái bị đối phương dùng cường lực phá giải, hắn bị phản phệ.

Lúc cấm chế bị phá, Diệp Vu Thời đồng thời nâng tay vỗ lên bức tường giữa phòng hai người. Ngọn lửa đã gần như là màu trắng lặng lẽ cháy trên tường, Diệp Vu Thời nhìn Phương Khác một tay che sườn, động tác chậm rãi ngã ra sau.

"Cốc."

Tiếng mõ lại vang lên lần nữa, Diệp Vu Thời tiếp được Phương Khác miễn cưỡng nhảy ra sau, vai trái lại nhiễm đỏ một mảng. Tay trái rũ xuống mất tự nhiên.

“Tu sĩ hậu kỳ nguyên anh tập kích hai kỳ kim đan, chỉ sợ ngươi là người đầu tiên.” Giọng Diệp Vu Thời lạnh đến cực điểm, sát khí tứ bề, tay phải ôm Phương Khác không tự chủ tu chặt.

“Hả?… Diệp quý phi…” Lão hòa thượng đó lại giật mình, tay đang định gõ tiếp khi thấy dung mạo của Diệp Vu Thời liền dừng lại. Đồng thời phất tay áo tiếp lấy chín ngọn lửa gần như đã là màu thuần trắng hơi phiếm sắc lam. Chỉ một thoáng, ngọn lửa đó đã biến mất vô tung, Băng Lưu Diệm chỉ lưu lại chín cái lỗ đen nhỏ trên tay áo của lão mà thôi.

Lão hòa thượng híp mắt lại, trên gương mặt đầy nếp nhăn hiện lên nụ cười quái dị, nhìn Diệp Vu Thời đánh ra mười lá bùa. Trò vặt mà thôi. Tay áo vừa phất lại giật mình, bùa này không phải đánh bừa không chút căn cứ mà có huyền bí.

Khi tay áo lão phất lên bùa chú đó, tất cả bùa đều hình thành thế chồng nhau. Bùa chú lục phẩm đơn giản chồng vào nhau vậy mà lại có uy lực thất phẩm thậm chí bát phẩm. Lão hòa thượng thấy tình thế không tốt, vội vã lùi ra sau.

Mà Diệp Vu Thời ôm Phương Khác điểm nhẹ chân, cước bộ quái dị. Mười mấy đóa Băng Lưu Diệm xoay quanh Diệp Vu Thời, thoáng cái từ trong phòng nhảy vọt lên đỉnh tửu lâu, buông Phương Khác xuống, lấy đan dược đút vào miệng y. Con mắt hẹp dài híp lại nhìn lão hòa thượng, một tay kết ấn rồi phát ra mười mấy lá bùa.

Lão hòa thượng luống cuống tránh né đợt bùa đầu tiên rồi, giờ đối mặt với mười mấy lá bùa này đã thành thạo hơn nhiều.

“Nhị hoàng tử, ngươi còn sống.” Lão hòa thượng nói với Diệp Vu Thời.

Con ngươi Diệp Vu Thời co rút, “Ngươi là lão phương trượng của hoàng miếu.” Ngữ khí khẳng định, tuy tướng mạo lão phương trượng bây giờ đã hoàn toàn khác với mười năm trước, nhưng Diệp Vu Thời có thể nhận ra được giọng nói.

“Hiếm được nhị hoàng tử còn nhớ lão nạp.” Lão hòa thượng phi thân lên trước, hình dạng quỷ mị, nhẹ nhàng tránh khỏi mấy lá bùa, trực tiếp đứng trên nóc nhà, nhìn Phương Khác trong lòng Diệp Vu Thời, ngẫm nghĩ.

Lão hòa thượng nhìn Phương Khác, ngực có một lỗ máu, hiển nhiên đã thương đến tâm mạch, lúc này rõ ràng đã hôn mê. Nếu không phải y nghiêng người đi, lúc này đã là người chết.

Bỗng có tiếng bước chân truyền tới. Cước bộ nhẹ nhàng, chạm đất gần như không phát ra tiếng. Nhưng có thể nghe ra không phải là tu sĩ mà là người bình thường có chút công phu.

Tiếng vang của trận đấu pháp này đã bị lão hòa thượng đặc biệt xóa đi. Hai người này tại sao lại lẻn vào?

"Phải cáo tội với nhị hoàng tử một tiếng rồi, lão nạp cũng không biết tu sĩ trong tửu lâu này lại là nhị hoàng tử. Nhị hoàng tử đi theo lão nạp, người trong lòng nhị hoàng tử lão nạp sẽ xem như chưa từng gặp. Thế nào?" Lão hòa thượng nhìn Băng Lưu Diệm xoay chuyển quanh người Diệp Vu Thời.

Diệp Vu Thời ôm chặt Phương Khác, rồi buông ra.

Yếu ớt chính là tội.

Đáy mắt Diệp Vu Thời không ngừng dậy sóng, đặt Phương Khác lên đỉnh phòng, cởi áo y bôi dược lên vết thương cho Phương Khác.

Sau đó đứng dậy nhìn lão hòa thượng không có vẻ sợ hãi nào kia, nói: "Đi thôi."

Lão hòa thượng lại nhìn Phương Khác nằm trên nóc phòng một cái, sau đó nói với Diệp Vu Thời: "Nhị hoàng tử vẫn trọng tình nghĩa như lúc nhỏ."

------oOo------

Chương 102: Kẻ tập kích 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lão hòa thượng nắm cánh tay không bị thương của Diệp Vu Thời, khi mắt đảo qua ngọc bội màu máu ở eo Diệp Vu Thời thì sáng lên, đó là Bích Ảnh. Cùng lúc này, cánh tay bị thương của Diệp Vu Thời lật ngửa ra, bên trên là một lá bùa, hai ngón tay kẹp lá bùa đánh vào eo lão hòa thượng.

Rầm! Bộc phá trong thoáng chốc khiến lão hòa thượng không kịp đề phòng.

“A! Nghiệp chướng, ngươi dám đả thương ta!” Lão hòa thượng giật mình kêu lên rồi trở tay đánh vào ngực Diệp Vu Thời.

Chưởng này lão hòa thượng dùng hết toàn lực. Diệp Vu Thời bị một chưởng đánh bay về phía Phương Khác.

Diệp Vu Thời rơi thẳng xuống, sống chết không rõ.

“Nếu ngươi tìm chết, cũng không thể trách lão nạp.” Mắt lão hòa thượng thoáng hiện chút hoảng loạn, sau đó lại trấn định, một lần nữa tập trung linh lực trong lòng bàn tay, nhắm vào Diệp Vu Thời và Phương Khác.

Cái gì! Con ngươi lão hòa thượng co rút. Trân mắt nhìn hai người đột nhiên biến mất trước mắt mình. Ngay vừa rồi Diệp Vu Thời mà lão cho rằng đã sắp không được vừa rớt lên nóc phòng đã túm lấy Phương Khác, hai người lập tức biến mất.

Là Ảnh Bích. Lão hòa thượng oán hận không thôi, năm đó Ảnh Bích bị trộm khỏi hoàng miếu, lão chưa từng nghĩ là do tên võ phu ti tiện đó trộm đi. Chẳng qua chỉ là một phàm nhân nho nhỏ mà thôi, sao lại hiểu tác dụng của linh bảo chứ? Nào ngờ quả nhiên là kẻ ti tiện đó làm, mà nhị hoàng tử bây giờ lại đã bước vào cửa tu tiên.

Lão hòa thượng ấn tay lên vết thương ở eo, cảm giác đau rát làm mắt lão phát lạnh. Không ngờ ngay cả tay của mình hắn cũng không cần, trực tiếp dẫn nổ lá bùa ngay trên tay. Chỉ sợ ngay cả một chưởng của lão cũng nằm trong mưu kế của hắn. Hành sự như thế… còn là biến dị linh căn. Ngày sau sợ sẽ thành đại họa… tên này không thể lưu.

Cho dù hắn là nhi tử của người đó. Lão hòa thượng nhìn trong hoàng thành, mắt chớp qua một tia hoảng sợ. Không cần gấp, Ương Triều hoàng tử đông đúc, sẽ không để ý một nhị hoàng tử đã chết hơn mười năm.

Lão hòa thượng nghĩ đến đây, nhìn nhìn xung quanh, tùy ý chọn một hướng phi thân đi. Hoàn toàn không nhìn đến hai người bình thường mặc trang phục tiểu tư đã nhìn thấy lão.

“… Gặp quỷ rồi?” Vu Ngũ ngây ngốc nhìn lão hòa thượng phi thân đi, vượt nóc băng tường gã từng thấy, nhưng… bay thế này, thật sự là người sao?

“Không phải quỷ, là tu sĩ. Nhìn có vẻ giống mấy tên lừa trọc ở trong hoàng miếu. Hiện tại người cũng không thấy nữa rồi, chúng ta nên làm sao báo cáo với lục hoàng tử?” Vu Nhất nhìn nóc phòng, vừa tận mắt nhìn thấy người mà lục hoàng tử muốn bọn họ dẫn đi sống chết không rõ nằm ở đó. Bây giờ lại chẳng còn ai, chỉ còn lại vết máu.

“Thật sự có tu sĩ?” Vu Ngũ càng thêm chấn động.

“Triệu tập nhân mã tìm kiếm phụ cận.” Vu Nhất nói: “Tốt nhất là có thể tìm được hai người đó trước lão hòa thượng kia. Sống phải thấy người, chết phải thấy xác.”

Phương Khác là cảm giác được bị thăm dò một cách mãnh liệt mới tỉnh lại.

Vừa mở mắt, đã đối mặt với đôi mắt vô cùng xinh đẹp, một đôi mắt tràn đầy hứng thú.

Đối phương một thân hoa phục tử sắc, trên y bào có long văn bốn vuốt nghiêng người ngồi bên mép giường, đầu tóc đen được trâm cài búi lại sau đầu, hơi nghiêng người đánh giá y.

Không, nói đánh giá không phù hợp, so với đánh giá còn mãnh liệt hơn. Giống như muốn nhìn thấu từ trong ra ngoài. Hắn là vị lục điện hạ một trong ba người trên tửu lâu hôm đó. Người bình thường…

“Ngươi tỉnh rồi, tu tiên giả.” Đông Phương Vu Vân nói, đôi mắt hoa đào xinh đẹp tựa như phiếm quang nhìn Phương Khác.

“Hắn đâu?” Phương Khác liếc Đông Phương Vu Vân một cái rồi trực tiếp ngồi dậy hỏi.

Không cần nghi vấn, bọn họ bị tập kích. Trong mắt Phương Khác xuất hiện ánh sáng sắc lạnh, trước khi hôn mê là khí tức vô cùng quen thuộc. Vậy Diệp Vu Thời đâu? Phương Khác nhìn người trước mắt, khi y ngồi dậy, trong mắt người này hiện vẻ kiêng kỵ.

“Hắn?” Đông Phương Vu Vân kéo dài ngữ điệu, rồi nhẹ tặc lưỡi nói: “Mỹ nhân hình như không có vận khí tốt như ngươi, đến nay vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại.”

Phương Khác đưa linh thức ra, phát hiện chỗ y ở hiện tại là một trạch viện rất lớn, Diệp Vu Thời chỉ cách y một bức tường.

“Ngươi và vị mỹ nhân đó có quan hệ gì?” Đông Phương Vu Vân hỏi, lúc họ phát hiện hai người này, toàn thân trọng thương, nếu là người thường sớm đã chết rồi. Vị mỹ nhân kia không những bị vỡ nát xương một cánh tay, lòng bàn tay càng không thể nào nhìn thẳng, vết bỏng nghiêm trọng còn lộ ra cả xương trắng. Nhưng hắn lại dùng cánh tay như thế, túm chặt người trước mắt này. Khi tách ra… thật sự là không nỡ nhìn thẳng.

Đông Phương Vu Vân đảo mắt, dứt lời, trước mắt nào còn bóng người?

Đông Phương Vu Vân quay đầu nhìn, chỉ thấy màn châu trong phòng nhẹ đung đưa, mà các thị vệ của hắn giống như không nhìn thấy cái gì, vẻ mặt bình tĩnh.

Đông Phương Vu Vân kinh ngạc há to miệng, nhất thời không nói nên lời, lại ngây ngốc quay đầu nhìn đệm giường, người vừa rồi ở đây đã không thấy nữa.

Đây chính là tốc độ của tu tiên giả sao?

Thị nữ Lăng La cách vách đang mở cửa sổ ra, đợi nàng vừa quay đầu:

“A!” Trong phòng có thêm một người, người này vào từ lúc nào? Đi đường sao không có một chút âm thanh nào? Lăng La kinh hô một tiếng, sau đó nín bặt dưới ánh mắt của Phương Khác, mồ hôi lạnh lập tức tràn ra, chân mềm đi muốn quỳ xuống.

Phương Khác quay đầu nhìn Diệp Vu Thời trên giường, sắc mặt tái nhợt, đôi môi trước nay luôn khẽ cong mang theo ý cười giờ chỉ còn màu trắng mất đi độ cong. Từ vai trái đến ngón tay mỗi một tấc đều bị lớp băng chói mắt bao kín kẽ.

Từ vị trí trái tim bắt đầu lan tràn đau đớn, y muốn đưa tay thăm dò nội tức

của Diệp Vu Thời, nhưng vừa chạm đến tay trái của Diệp Vu Thời đã khựng lại.

Mắt Phương Khác đầy âm trầm, sự âm trầm đó càng lúc càng đậm, tên trốn trong bóng tối đó, tên tập kích đó, đáng chết.

Lăng La không dám thở mạnh, cong lưng cúi đầu len lén nhìn Phương Khác. Người này hình như là một trong hai người lục điện hạ cứu về. Lăng La lập tức run lên, răng cũng bắt đầu va lập cập.

Thật đáng sợ, thật khó chịu… không biết người này lộ ra loại khí chất gì, khiến nàng ngay cả động cũng không thể, toàn thân như tê liệt, hoàn toàn không thể cử động.

Lăng La trợn to mắt, nàng sẽ chết, trong đầu chỉ còn mỗi ý nghĩ đó.

“Phương Khác.”

Đột nhiên một âm thanh vang lên, giải cứu Lăng La khỏi nỗi sợ to lớn.

Trong đầu Phương Khác không ngừng diễn lại tất cả những chuyện xảy ra trước khi bị tập kích, thân ảnh trong bóng tối đó, tăng bào mơ hồ thấy được trước khi ngã xuống. Là một hòa thượng… còn là một lão lừa trọc. Trong phàm giới không ngờ lại có tu tiên giả thế này. Y và Diệp Vu Thời lần này đều đã vòng một vòng ở quỷ môn quan.

Cho đến khi âm thanh Diệp Vu Thời vang lên.

“Ta không đáng ngại.” Diệp Vu Thời nhìn Phương Khác trước mặt chỉ mặc tiết y, ngay cả giày vớ cũng chưa mang.

Hắn nhớ rõ lần trước hắn bị thương, vừa tỉnh lại đã thấy vẻ hả hê rõ rệt trong mắt người nào đó, so với bây giờ, quả thật chênh lệch cực lớn.

Phương Khác không biết Diệp Vu Thời đang nghĩ gì, chỉ là sắc mặt hòa hoãn đi ngồi xuống mép giường, vén chăn mỏng trên người Diệp Vu Thời lên, len tới chỗ tay phải của Diệp Vu Thời. Vết thương của Diệp Vu Thời, ngoại thương nghiêm trọng hơn nội thương.

“Đối phương là ai?” Phương Khác hỏi, vừa dìu Diệp Vu Thời dậy, lấy đan

được trong nhẫn Nạp Hư ra đặt vào lòng bàn tay đút Diệp Vu Thời.

“Ủa? Mỹ nhân cũng tỉnh rồi?” Đông Phương Vu Vân nhìn Lăng La đã ngã ngồi dưới đất rồi nhìn hai người nói, thị vệ sau lưng cũng nối đuôi nhau vây kín căn phòng.

Lúc này Phương Khác mới phản ứng lại xưng hô của Đông Phương Vu Vân với Diệp Vu Thời. Mỹ nhân? Phương Khác cúi đầu nhìn Diệp Vu Thời, âm thầm gật đầu, quả thật là mỹ nhân.

Mà Diệp Vu Thời lại không thèm để ý nuốt đan dược, sau đó bắt đầu cởi băng bó từ vai trái đến ngón tay. Dược vật bình thường không có bao nhiêu tác dụng với thương thế của hắn, vẫn nên đổi thành dược của tu tiên giới là hơn.

Phương Khác nhìn động tác của Diệp Vu Thời, đưa tay muốn làm thay.

Đông Phương Vu Vân thấy hai người rõ ràng đã bỏ lơ mình, sắc mặt tối đi. Với cả điệu bộ thân cận của hai người này… chẳng lẽ hai người này là?

“Thì ra mỹ nhân và tiểu mỹ nhân là quan hệ này. Bảo bổn điện hạ làm sao chịu nổi?” Đông Phương Vu Vân cười cười bước gần một bước.

Hắn vừa nói thế, Phương Khác và Diệp Vu Thời đồng thời nhìn hắn.

Tiểu mỹ nhân? Ta sao? Phương Khác trợn to mắt, so với cảm giác tán đồng khi nghe gọi Diệp Vu Thời là mỹ nhân, lúc y nghe có người gọi mình tiểu mỹ nhân trong đầu chỉ xuất hiện hai chữ gạt người. Với cả y và Diệp Vu Thời có quan hệ gì liên quan gì đến hắn? Hắn không chịu nổi cái lông gì chứ?

Nói đi cũng phải nói lại, sao bọn họ lại ở trạch viện của vị lục điện hạ này? Mà tại sao lục điện hạ lại cứu bọn họ? Phương Khác nghĩ đến đây cũng liền hỏi ra.

Diệp Vu Thời nhìn Đông Phương Vu Vân một cái, nhớ đến tiếng bước chân của hai người bình thường khi đó, như ngộ ra. Xem ra lúc vào tửu lâu, họ đã bị nhìn chằm chằm.

Nhưng tại sao? Hắn không tin vị lục đệ này nhận ra hắn.

“Tại sao xuất hiện tại trạch viện của bổn điện hạ, đó đương nhiên là kết quả bổn điện hạ anh hùng cứu mỹ nhân rồi. Nhị vị mỹ nhân có phải nên lấy thân báo đáp chăng?” Đông Phương Vu Vân cười trêu, ánh mắt lại đặt trên người Phương Khác chỉ mặc tiết y, nhìn từ đầu đến chân một lượt. Trên gương mặt cũng tính là tuấn tú xuất hiện biểu tình tên là háo sắc.

Phương Khác lập tức cảm thấy ớn lạnh. Cảm giác này giống như… bị ánh mắt dính chặt lưu luyến một phen từ đầu đến chân.

“Ra ngoài.” Diệp Vu Thời híp mắt lại, lạnh lùng nói. Sát khí sắc bén phóng ra khiến Đông Phương Vu Vân dừng bước. Đồng thời thu lại ánh mắt không mang ý tốt đang đặt trên người Phương Khác.

Đông Phương Vu Vân bị sát khí trong mắt Diệp Vu Thời hù dọa. Sau đó phản ứng lại, người này ở tại trạch viện của bổn điện hạ đuổi bổn điện hạ ra ngoài?

------oOo------

Chương 103: Người trong lòng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đông Phương Vu Vân nhíu mày, lập tức có chút không vui. Hắn là lục điện hạ của Ương Triều, trừ vài người cực ít ra còn ai dám nói chuyện với hắn như thế? Tuy thỉnh thoảng ở cùng mỹ nhân cũng có loại tình thú này, nhưng sát khí trong mắt vị mỹ nhân này có phải quá nặng rồi không?

Nhớ tới thân phận của hai người này, Đông Phương Vu Vân hạ mắt. Tu tiên giả? Hắn đột nhiên có cảm giác đã cứu về đại phiền phức. Nghe đồn tu tiên giả không ăn khói lửa nhân gian, có thể dời non lấp bể. Trước đó hắn còn không xem trọng, nhưng vừa rồi được kiến thức tốc độ của Phương Khác, nếu Phương Khác muốn giết hắn chỉ sợ dễ như lấy vật trong túi.

“Mỹ nhân tức giận sao? Đừng giận quá hại thân, nếu giận thành tật vậy chính là lỗi của bổn điện hạ. Lăng La, nơi này giao cho ngươi chiếu cố.” Đông Phương Vu Vân nói thế, nhưng ánh mắt lại dời từ Phương Khác sang Diệp Vu Thời.

Nghe đến đây, Lăng La vội đáp vâng. Sau đó cong người tiễn Đông Phương Vu Vân ra ngoài.

Diệp Vu Thời nhìn Đông Phương Vu Vân ra ngoài, bất giác nhíu mày. Đông Phương Vu Vân trong trí nhớ chỉ là một tiểu hài nhỏ bé yếu đuối ngay cả nhị ca cũng không dám gọi. Bây giờ…

Phương Khác nhìn chân mày hơi nhíu của Diệp Vu Thời, bật cười. Hiếm khi thấy Diệp Vu Thời như thế này, nói ra thì vị lục điện hạ háo sắc đó là đệ đệ của Diệp Vu Thời… quả nhiên rồng sinh chín con mỗi đứa mỗi kiểu.

“Nhị vị công tử, có chuyện gì cứ việc phân phó Lăng La.” Lăng La khom lưng hành lễ, nhỏ giọng nói, hiển nhiên vẫn còn chưa hết sợ hãi.

“Không có chuyện gì, lui xuống đi.” Diệp Vu Thời nhàn nhạt nói.

Lăng La lập tức cong lưng lui ra ngoài, cuối cùng lại lặng lẽ ngước mắt nhìn Diệp Vu Thời một cái.

Phương Khác nhìn gương mặt nhếch nhác của Lăng La, đáy mắt thoáng hiện vẻ áy náy.

Nhìn Phương Khác y sam bất chỉnh kiểu này, Diệp Vu Thời chau mày dịch vào trong vén chăn lên nói: “Lên đây.”

Phương Khác cẩn thận nâng tay trái của Diệp Vu Thời lên rồi mới nằm xuống. Băng trên tay Diệp Vu Thời đã bị tháo hết, Phương Khác tựa vào đầu giường, chậm rãi bôi dược cao lên rồi băng lại.

Ngón tay Diệp Vu Thời vốn rất xinh đẹp, trắng nõn thon dài khớp xương rõ ràng. Nhưng hiện tại khiến người ta không nỡ nhìn thẳng. Y gần như có thể tưởng tượng cảnh tượng lúc đó. Cách đánh của Diệp Vu Thời hoàn toàn khác với khi chỉ huy. Nếu nói khi hắn chỉ huy tác chiến quyết đoán nhanh chóng, thích dùng tổn thất nhỏ nhất đạt được lợi ích lớn nhất. Vậy khi Diệp Vu Thời chỉ đơn độc tỷ đấu, đa phần sẽ chẳng thương tiếc gì bản thân.

Đợi Phương Khác buông tay Diệp Vu Thời xuống, mới phản ứng lại.

Y và Diệp Vu Thời nằm trên một cái giường, vì lớp băng mà thân Diệp Vu Thời hơi nghiêng đè lên người y, bầu không khí căng thẳng khó hiểu bắt đầu bao trùm.

Sao y lại lên đây nằm? Phương Khác nhất thời có chút mê mang. Nhiệt độ cơ thể Diệp Vu Thời thông qua nơi hai người tiếp xúc truyền tới rõ ràng, mà tư thế ngồi tựa giúp Phương Khác trông có vẻ cao hơn Diệp Vu Thời.

Diệp Vu Thời đồng dạng cũng chỉ mặc tiết y, từ tầm nhìn của Phương Khác có thể nhìn vào trong cổ áo. Phương Khác chỉ cảm thấy một luồng khí nóng từ bụng dưới dâng lên, cảm giác dị thường khiến y miệng khô lưỡi nóng.

Phương Khác đương nhiên biết cái này là gì, y nhìn tránh đi, đưa tay chỉnh lại tư thế cho Diệp Vu Thời đang nửa đè trên mình.

Lúc làm động tác này, Phương Khác lại không nhìn thấy ánh mắt đầy hàm ý của Diệp Vu Thời. Y đưa tay chạm vào cổ áo của Diệp Vu Thời, chỉnh lý lại, rồi mỉm cười với hắn.

“Phương sư đệ vẫn luôn dò hỏi huynh chuyện đạo lữ, không biết sư đệ có dự định gì?” Diệp Vu Thời mỉm cười, ra vẻ vô ý túm cánh tay đang giúp mình chỉnh cổ áo.

Phương Khác sửng sốt một chút rồi cười nói: “Đương nhiên là đệ cẩn tuân giáo huấn của sư huynh, sau nguyên anh sẽ cùng người trong lòng kết làm đạo lữ nắm tay đi trên đại đạo… Đạo lữ sao, không để ý khác biệt nam nữ, chỉ cần là người trong lòng là được.”

Đúng, chỉ cần đó là người trong lòng thì được.

“Phương sư đệ cảm thấy huynh thế nào? Nếu làm bạn lữ.” Diệp Vu Thời hỏi, trên mặt mang nụ cười nhạt, mái tóc đen xõa tung, ánh mắt nóng cháy nhìn Phương Khác.

Mà Phương Khác thì cứng người, nụ cười cũng đọng lại trên mặt, lúc này nên trả lời thế nào?

“Rất tốt. Phi… phi thường tốt.” Phương Khác hiếm khi lắp bắp nói.

“Vậy thì tốt.”

Tốt? Tốt cái gì? Lòng Phương Khác khẽ động, khi đầu óc đang loạn thành một đống cuối cùng túm được một đầu mối, trên vai bỗng truyền đến lực đạo không cho phép cự tuyệt.

Diệp Vu Thời dùng tay phải đè một tay Phương Khác lên giường, hai đầu gối thì tách ra quỳ hai bên hông Phương Khác. Mặt hai người gần sát nhau.

Phương Khác không tự chủ cử động cổ họng, một luồng hơi nóng trào lên. Nhưng sau khi ánh mắt hai người giao nhau, Phương Khác liền trấn định lại.

Y nhìn Diệp Vu Thời thật sâu. Màu con ngươi của Diệp Vu Thời là màu nâu rất đậm, bây giờ lại càng thêm âm trầm. Trong đầu vô thức hiện ra một câu.

Nguyên nhân con ngươi phóng lớn có mấy loại, sợ hãi, bất an hoặc tính dục. Không chỉ một mình y, Diệp Vu Thời cũng thế.

Phương Khác mất tự nhiên muốn nghiêng đầu đi, tay còn lại vừa xoa lên eo Diệp Vu Thời đã lập tức dời đi như bị phỏng.

“Huynh…”

Những từ sau chưa kịp ra khỏi miệng, cằm đã bị một cánh tay nâng lên không cho phép cự tuyệt, mà những từ chưa ra khỏi miệng bị chặn giữa hai đôi môi, bờ môi nóng cháy thoáng cái khiến y hô hấp bất ổn.

Không khí càng lúc càng đặc dính, nóng cháy mà xao động.

Môi cùng môi ma sát, động tác cả hai đều rất trúc trắc, nơi thở nóng hổi. Tay Phương Khác thu chặt lại như phản xạ, lại bị Diệp Vu Thời dùng tư thế cường ngạnh đè ép giao cùng tay hắn, mười ngón tương liên. Tay còn lại thì theo bản năng vuốt eo Diệp Vu Thời. Xúc cảm dưới tay phản ánh rõ ràng cho đầu óc đã hơi mờ mịt. Khác với nữ tử, đường nét cứng cáp…

Xúc cảm rất tốt, Phương Khác nghĩ.

Cho đến khi Diệp Vu Thời nhẹ kéo khoảng cách ra, sự tê dại vẫn còn đọng

lại giữa đôi môi. Mắt Diệp Vu Thời sâu thẳm, lặng lẽ nhìn Phương Khác.

Hai người không ai nói gì, chỉ nhìn đối phương như thế. Độ nóng trong không khí thật lâu chưa tan.

Diệp Vu Thời chậm rãi cười, buông tay Phương Khác ra: "Phương sư đệ đừng để y sam bất chỉnh xuất hiện trước mặt người khác đó." Âm thanh ám khàn.

Phương Khác dại ra rồi cười nói: "Vâng, cẩn tuân lệnh Diệp sư huynh." Đầu óc loạn cào cào đã được chỉnh lý lại, tất cả đều sáng rõ.

Diệp Vu Thời mỉm cười nói: "Huynh chưa từng biết, Phương sư đệ lại nghe lời huynh như thế đó?"

"Không phải vẫn luôn rất nghe lời sao?…" Phương Khác thầm lẩm bẩm, từ lúc gặp Diệp Vu Thời tới nay, có khi nào y từng cãi lại? Nghĩ thế liền thấy mình quá vô dụng, chẳng lẽ về sau sẽ diễn tình tiết 'thê quản nghiêm' sao? Với cả vừa rồi hình như cũng là Diệp Vu Thời chiếm thượng phong.

"Hử? Vậy đệ phải nhớ kỹ lời đã nói hôm nay." Diệp Vu Thời híp mắt lại.

Không biết tại sao nụ cười này trong mắt Phương Khác lại không mang bao nhiêu ý tốt. Y chớp mắt, sau đó ném suy nghĩ này ra sau đầu. Là y nghĩ nhiều sao? Làm gì có ý xấu nhiều vậy được?

"Đệ đả tọa điều tức một chút đi. Huynh sẽ canh cho." Diệp Vu Thời nói.

Phương Khác gật đầu, ngồi xuống khoanh gối. Linh khí ở phàm giới không đủ, hiện tại hai người họ lại đều bị nội ngoại thương các loại. Để nhanh chóng hồi phục thì nên đả tọa nhập định hấp thu linh khí.

Đông Phương Vu Vân buồn bực ra ngoài, hắn cãi lời tam ca bắt cóc tiểu mỹ nhân, kết quả lại chuốc phiền phức lên người. Hắn lập tức cảm thấy không hay, nếu tam ca biết chắc chắn sẽ tính sổ với hắn, bèn dứt khoát đi ôn nhu hương tránh né. Còn về hai nhân vật phiền phức trong phòng cứ giao cho tam ca hắn xử lý là được.

Không ngờ vừa ra khỏi cửa đã bị Đông Phương Vu Mộc nghe tin tới chặn lại.

“Muốn trốn đi đâu?” Đông Phương Vu Mộc cười híp mắt, quạt trong tay lúc có lúc không gõ vào lòng bàn tay.

“Tam… tam ca, đến thật đúng lúc. Ha ha… ha ha.” Đông Phương Vu Vân cười gượng.

“Tiến bộ rồi, ngay cả tu tiên giả cũng dám bắt cóc về nhà?” Đông Phương Vu Mộc vừa đi vào trong vừa nói.

Đông Phương Vu Vân chỉ có thể khát khao nhìn một cái về vị trí ôn nhu hương, cuối cùng theo Đông Phương Vu Mộc đi vào trong phòng.

“Đệ cũng không biết bọn họ là tu tiên giả, nếu đệ biết chắc chắn sẽ không làm thế. Đệ đâu rảnh đến nhàm chán mà tự tìm phiền phức cho mình chứ.” Đông Phương Vu Vân nhỏ giọng nói.

“À? Nói thế là ta oan uổng đệ rồi? Không phải thủ hạ của đệ biết rõ đối phương là tu tiên giả hơn nữa còn bị mấy tên lừa trọc truy sát, vậy mà đệ vẫn cứu sao?” Đông Phương Vu Mộc gõ quạt lên đầu Đông Phương Vu Vân, “Còn dám giảo biện với ta.”

“Tam ca, đệ sai rồi. Không phải đệ nghĩ kẻ địch của kẻ địch thì là bằng hữu sao?” Đông Phương Vu Vân che trán đáng thương nói.

“Kẻ địch? Ha…” Đông Phương Vu Mộc cười lạnh: “Đệ thật sự cho rằng lừa trọc trong hoàng miếu đối phó với chúng ta? Là người của nữ nhân đó? Bọn họ không phải là người của nữ nhân đó, đệ cũng đừng quá xem trọng nữ nhân đó. Bà ta đứng sừng sững không ngã nhiều năm như thế chẳng qua là dựa vào chút lực lượng sau lưng cùng với sự kiêng kỵ của phụ hoàng mà thôi. Mà bây giờ… bà ta cũng chỉ là một hoàng hậu bị chán ghét không có bất cứ quyền lực gì thôi. Người trong hoàng miếu từ đầu đến đuôi chẳng phải là chỗ dựa cho bà ta.” Đông Phương Vu Mộc nói.

Đông Phương Vu Vân nghi hoặc khó hiểu nhíu mày, nhưng nữ nhân đó vì muốn nhi tử của nàng ta ngồi lên thái tử vị, liên tục động thủ với họ. Những chuyện tra được mấy năm nay đều biểu hiện có người của hoàng miếu chen vào. Nếu người của hoàng miếu không phải nghe theo lời nữ nhân đó thì tại sao lại nơi nơi đối đầu với họ? Còn có cái chết của Diệp quý phi năm đó, cùng với cái chết của nhị hoàng huynh. Không phải là

hành vi của đám lừa trọc trong hoàng miếu cùng nữ nhân đó sao?

Đông Phương Vu Mộc nhìn Đông Phương Vu Vân khó hiểu, nói: "Khắp nơi trong thiên hạ, nơi nào không phải vương thổ. Men theo ranh giới vương thổ, nơi nào không có vương thần."

Phản ứng đầu tiên của Đông Phương Vu Vân là không thể nào. Nếu thật là thế, vậy phụ hoàng của họ quá mức đáng sợ… quá mức vô tình.

------oOo------

Chương 104: Đông Phương Nguyên Bốc 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đông Phương Vu Mộc nhìn sắc mặt khó coi của Đông Phương Vu Vân, thở dài một tiếng, che đi vẻ trào phóng không chút che giấu của mình. Tình cảm giữa phụ tử, bọn họ vĩnh viễn không thể hưởng thụ được. Phụ hoàng của họ quả thật là một đời thánh quân, chinh chiến tứ phương nhất thống thiên hạ, cải cách luật pháp, xóa bỏ chế độ cũ… đủ chuyện đều đủ cho hậu nhân kính ngưỡng. Nhưng hổ dữ cũng không ăn thịt con…, có lẽ là vì hoàng tử quá nhiều? Thiếu một hai người không là gì cả? Dù sao vật chỉ quý khi hiếm.

Đại hoàng tử vì si ngốc bị giam lại, nhị hoàng tử đần là bệnh nên chết sớm, tứ hoàng tử bị quở trách bất trung bất hiếu,… thập nhất hoàng tử đến nay vẫn ăn chay niệm phật. Còn hắn, trong mắt Đông Phương Vu Mộc thoáng qua vẻ mỉa mai.

"Nếu người đệ đã cứu về rồi, thay vì trách đệ còn không bằng nghĩ xem tiếp theo nên làm gì." Đông Phương Vu Mộc nói.

Đông Phương Vu Vân gật đầu, thứ mới biết được đã ảnh hưởng đến tâm tình của hắn, nghe Đông Phương Vu Mộc bỏ qua cho mình hắn cũng không thấy vui vẻ gì.

"Nếu bây giờ bọn họ đều đang bị thương, vậy để cho họ ở trong phủ của đệ dưỡng thương đi. Chú ý đừng để lộ tin tức ra ngoài." Trên mặt Đông Phương Vu Mộc mang theo vài phần ý cười: "Nếu họ là thù địch với đám

lừa trọc, thì chính là bạn của chúng ta.”

Đông Phương Vu Vân lại tỏ vẻ khó hiểu, bọn họ quả thật không hòa bình với đám lừa trọc trong hoàng miếu, nhưng vừa rồi không phải tam ca nói bọn lừa trọc là người của phụ hoàng sao? Sao nghe khẩu khí của tam ca vẫn là muốn tiêu diệt đám lừa trọc này?

Đông Phương Vu Mộc liếc mắt nhìn Đông Phương Vu Vân: “Nếu trong chuyện triều chính lục đệ có được một nửa thủ đoạn như đối phó mỹ nhân, cũng không đến mức hiện tại vẫn là nửa người nhàn tản. Thôi, đệ chỉ cần nghe lệnh ta là được, không cần nghĩ nhiều.”

Nói xong Đông Phương Vu Mộc trực tiếp ngồi lên ghế thái sư, vung tay nói: “Đi mời hai vị tu sĩ đó ra đây gặp mặt.”

Thấy Đông Phương Vu Mộc bày thế không kiên nhẫn, Đông Phương Vu Vân lặng lẽ nuốt xuống lời phản bác, tam ca nói vậy giống như hắn chỉ biết hưởng lạc với mỹ nhân.

“Trù Đoạn, đi thỉnh hai vị khách ra.” Đông Phương Vu Vân cũng mất kiên nhẫn vung tay nói.

Lúc này Diệp Vu Thời đã mặc y phục chỉnh tề ngồi trong buồng ngăn của phòng, chăn trên giường ở phòng trong được xếp chỉnh tề đặt một bên, Phương Khác ngồi khoanh gối ở giữa giường, cả phòng trong đều được bố trí phù trận.

Diệp Vu Thời nghe thị nữ Trù Đoạn mời họ đến phòng khách, không hỏi nhiều đã đứng lên chỉnh lại tay áo rồi ra ngoài.

Cánh tay phải còn hoàn hảo của Diệp Vu Thời nhẹ tản ra linh quang, đây là linh quang của hạc giấy tiêu biến sau khi truyền đạt tin tức xong.

Đông Phương Vu Mộc thấy Diệp Vu Thời chỉ tới một mình, mỉm cười chỉ vị trí phía dưới bên trái: “Ngồi.”

Diệp Vu Thời nhếch môi, ngồi xuống.

Đông Phương Vu Vân nhìn mặt mỹ nhân một chút, sau đó rất tự giác đưa trà cho hai người. Nghe hai người này khách sáo với nhau, mỗi một câu

nói đều ẩn chứa huyền cơ, hắn cực kỳ nhàm chán ngồi nghịch ngón tay, kết luận duy nhất chính là mỹ nhân thật lợi hại. Lần đầu tiên thấy có người ở trước mặt tam ca hắn vẫn không chút sơ suất, thậm chí… còn có cảm giác đã áp đảo được khí thế của tam ca?

Sao hắn không chuồn sớm một chút nhỉ? Nếu không phải bị tam ca chặn lại, bây giờ hắn đã không cần ngồi nghe mấy thứ vô vị này, mà đang nằm trên đùi mỹ nhân uống rượu nghe tiểu khúc.

Vừa cảm thán vừa nhìn qua nhìn lại hai kẻ đang giao lưu đầy hảo hữu. Đông Phương Vu Vân đột nhiên ngây người, mắt tam ca và mỹ nhân sao có vẻ giống quá?

Mà lúc này trong ngự thư phòng của phụ hoàng họ, lão lừa trọc Đại phương trượng đang cong lưng giữ tư thế chắp tay hành lễ.

Do tư thế này, lão không nhìn thấy biểu tình của người ngồi sau bàn, chỉ có thể thấy bàn tay được bảo dưỡng cực tốt của người đó cầm bút phê từng quyển tấu sớ. Đại phương trượng hơi ngẩng đầu nhìn vào một đôi mắt sâu thẳm uy nghiêm, rồi chậm rãi cúi xuống. Trong mắt hiện chút hoảng sợ, không phải nhị hoàng tử đó đã bị ngài vứt bỏ từ lâu rồi sao? Sao…

Sau mấy nén hương, An Thịnh mỉm cười nhàn nhạt thỉnh Đại phương trượng dời bước đừng quấy nhiễu thánh thượng xử lý chính vụ. An Thịnh là đại hồng nhân bên người Đông Phương Nguyên Bốc, chưởng quản cấm vệ quân hoàng thành.

Đại phương trượng ra khỏi cửa mới thẳng lưng lại, sắc mặt âm trầm, thần sắc bất minh nhìn An Thịnh một cái.

An Thịnh làm như không thấy biểu tình của Đại phương trượng, vẫn mỉm cười làm tư thế Đại phương trượng đi thong thả không tiễn.

Đại phương trượng hừ lạnh, phất tay áo bước xuống bậc thang, chỉ là một kẻ phàm nhân ngay cả linh căn cũng không có, chỉ ỷ vào uy thế của Đông Phương Nguyên Bốc. Nếu không phải vậy lão làm sao dung nổi một con kiến tùy ý như vậy trước mặt mình.

Lúc Đại phương trượng đi ngang qua, An Thịnh nhẹ cười nói: “Phương trượng, đánh chó cũng phải xem chủ nhân. Huống chi là nhi tử thân sinh.

Thánh thượng có thể động thủ, nhưng ngươi và ta thì không thể. Hy vọng lần sau phương trượng đừng phạm phải sai lầm này nữa. Lúc đó sẽ không trôi qua nhẹ nhàng như hôm nay đâu."

Nhìn bóng lưng phương trượng rời đi, An Thịnh đưa tay vuốt râu, xoay người muốn vào lại ngự thư phòng. Thánh thượng mưu tính nhiều năm như thế, hiện tại cuối cùng tất cả đã gần kết thúc. Những tu tiên giả cao cao tại thượng này cũng nên rụt tay khỏi phàm giới rồi.

Lúc An Thịnh bước vào liền nghe Đông Phương Nguyên Bốc hỏi.

"Nghe nói hai hôm trước có hai vị khách đến hoàng miếu?" Đông Phương Nguyên Bốc buông tấu sớ xuống hỏi hắc y đới đao thị vệ trong ngự thư phòng.

Hắc y thị vệ này đại khái hơn bốn mươi tuổi, nhìn rất trầm ổn. An Thịnh đương nhiên biết người này là ai, Đao Tam Thiên năm mươi năm trước vang danh với đao pháp. Vốn chỉ là cao thủ tuyệt đỉnh trong phàm nhân, sau đó được tiên đế sử dụng, rồi phát hiện ông là đơn hệ linh căn hiếm thấy, bèn dùng đao nhập đạo, bây giờ đã là nguyên anh.

"Là phật tu của Tổ Sơn tự. Một trung kỳ kim đan, một sơ kỳ trúc cơ." Đao Tam Thiên nói.

Đông Phương Nguyên Bốc gõ tay lên bàn, phát ra tiếng trầm đục.

An Thịnh thấy thế bèn thăm dò: "Hoàng thượng?"

"Nói." Đông Phương Nguyên Bốc nói.

"Vâng. Hiện nay tu tiên giới đã phát hiện chỗ bất thường, Côn Luân Thái Hành và Thiên Sơn tin tức linh thông đều đã phái tu sĩ đến, ngay cả người của tứ đại tông môn cũng đã đến, tuy có thể xử lý sạch sẽ từng người, nhưng nếu lần sau tu sĩ được phái đến là nguyên anh như Đao đại nhân…"

An Thịnh còn chưa nói xong đã bị Đao Tam Thiên ngắt lời.

"Tu sĩ nguyên anh thì thế nào? Đến một người giết một người là được. Chúng ta luôn vì hoàng thượng đến chết mới thôi." Đao Tam Thiên trảm đinh chặt thiết nói.

“Đao đại nhân hiểu lầm rồi, ta không phải ý này. Ý của ta là, làm sao khiến những tu sĩ này không cách nào đến phàm giới mới là trọng điểm.” An Thịnh nói: “Không biết Đao đại nhân điều tra về pháp cấm chế gì đó trong truyền thuyết thượng cổ thế nào rồi? Thuật pháp thần kỳ trong di tích đó là thế nào?”

Phàm giới và tu tiên giới bây giờ vốn là hai giới, ngặt nỗi năm đó tu sĩ lưu lại cấm chế còn truyền luôn phương pháp mở. Nhưng, may mà ban đầu đại thần thông giả thiết lập giới môn cũng lưu lại phương pháp vĩnh viễn đóng giới môn.

Tuy nhiều năm nay những hài tử bọn họ đưa đến tu tiên giới càng lúc càng phát huy tác dụng. Nhưng như vậy không phải con đường dài lâu, cũng không cách nào đối kháng với các đại năng giả của tu tiên giới, chỉ có đóng giới môn mới là đạo trị gốc.

Sắc mặt Tam Thiên Đao hơi dịu đi: “Tất cả thuận lợi. Di tích đó nửa năm trước đã được thăm dò hoàn tất. Hiện nay mọi sự đều chuẩn bị xong, chỉ thiếu gió đông. Còn nữa, không phải thuật pháp thần kỳ mà là trận pháp. An đại nhân vẫn nên nghe giảng đạo nhiều, đừng để ngay cả trận pháp là gì cũng không phân rõ được.”

“Ta nghe giảng đạo làm gì? Ta lại không có linh căn, có thời gian nghe giảng đạo còn không bằng đi luyện thương pháp, cũng cường thân kiện thể.” An Nhiên vuốt râu nói, trái tim luôn treo cao khi nghe tất cả thuận lợi cũng được buông xuống.

Nếu cách ly tu tiên giới và phàm giới, tất cả đều được giải quyết.

An Nhiên ngẩng đầu nhìn đế vương ngồi sau bàn thần sắc khó dò. Lúc năm tuổi hắn đã nhập cung trở thành bạn học của thánh thượng, thánh thượng là nhi tử nhỏ nhất của tiên đế đồng thời cũng là nhi tử được sủng ái nhất. Sau khi thái tử tử chiến sa trường, còn tiên đế lại vì uống đan dược của tu tiên giả nên cực kỳ trường thọ, ngồi trên long ỷ đến hơn bảy mươi năm, lúc này thánh thượng liền trở thành người kế thừa tốt nhất.

Sau khi nhập cung hắn từng thấy tiên đế tất cung tất kính với người trong hoàng miếu và các tu tiên giả. Một người được gọi là thiết huyết quân vương như tiên đế mà cũng có thái độ như vậy với tu tiên giả. Khi đó hắn

kinh ngạc vô cùng lại cảm thấy cũng đúng lẽ thường, thuật pháp và cưỡi mây cưỡi gió gì đó của họ hệt như thần tiên được miêu tả trong sách.

Nhưng thánh thượng không cảm thấy thế. Ngài biết rõ sự nguy hại của những kẻ được gọi là thần tiên kia đối với chính quyền triều đình. Đặc biệt là… sau khi thánh thượng thấy được dáng vẻ khổ sở cầu xin tu tiên giả của tiên đế trước khi băng hà. Sự chán ghét của thánh thượng càng ngày càng rõ rệt.

Sau đó lúc đăng cơ vi đế, bị bức lấy Âm thị làm hậu phế Diệp quý phi, cuối cùng Diệp quý phi bị ban chết.

Diệp quý phi là thê tử bầu bạn với thánh thượng từ thiếu niên, tình cảm đương nhiên những người khác không thể sánh được. Nhưng Diệp quý phi vẫn bị ban chết. Âm thị tính cách kiêu ngạo, ghen tỵ hơn nữa không hề đặt thánh thượng vào mắt, nàng ỷ mình là nữ nhi của thế gia tu tiên giới mà tùy ý làm càn, mưu hại hoàng tử.

Nhưng chỉ vậy còn chưa thỏa mãn, thậm chí còn mưu đồ thao túng chính quyền.

Phía sau mọi thứ, là từng lần thỏa hiệp của thánh thượng. Sự ẩn nhẫn đằng sau một đế vương, người bình thường không cách nào tưởng tượng.

Thánh thượng bố trí cục diện hơn ba mươi năm, hiện tại đã đến lúc thu lưới.

Tu tiên giả? Chẳng qua chỉ là phàm nhân võ lực siêu quần mà thôi. Căn bản không tính là thần tiên gì hết.

Đối với tu tiên giả, phàm nhân giết chết tu tiên giả là chuyện vớ vẩn đúng không?

Nhưng, dùng sự phục tùng của bách tính, công phá ràng buộc chướng ngại của thân thích, bởi vì quân tử thà không đánh trận, nếu đánh tất phải thắng.

Sự quy thuận của hoàng miếu, nội đấu của mấy đại môn phái, đã đủ để đám tu tiên giả nhìn như vô pháp chiến bại chết trong tay tu tiên giả. Trí mưu và võ lực ai vượt hơn một bậc?

Huống chi, tu tiên giả có phải đã quên, các hài tử có linh căn bọn họ mang đi từ phàm giới, chung quy đều là người phàm giới? Vì gốc của chúng ở phàm giới. Tu tiên giả phàm giới, tu tiên giả tu tiên giới. Cực diệu.

"Hài tử đó còn sống." Đông Phương Nguyên Bốc đột nhiên nói.

An Nhiên sửng sốt, sau đó đáp vâng. Hắn còn đang suy nghĩ khi nào thánh thượng sẽ đề cập đến chuyện này, không ngờ lại nhanh như thế. Dù sao năm đó thánh thượng biểu hiện quá mức vô tình với hài tử này.

Khi viết chiếu thư cho dù chỉ dừng lại một khắc cũng không có.

Nhưng, nói một câu đại nghịch bất đạo, đế vương vô tình không phải là bình thường sao?

------oOo------

Chương 105: Đông Phương Nguyên Bốc 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phương Khác chậm rãi mở mắt ra, y cảm thấy toàn thân thoải mái, linh lực sung túc. Hơi đưa linh lực ra xa, sẽ cảm thấy tu vi lại tăng lên không ít. Nhưng chính vì tốc độ tăng này khiến y cảm thấy bất an, lúc trước y đã cảm thấy được tu vi của mình tiến triển quá nhanh, nhanh không hợp lý. Y từng quan sát tu vi người khác tiến triển, không có tu sĩ tam linh căn nào tăng tu vi nhanh như y, tốc độ của y thậm chí bằng với tu sĩ song linh căn, có lẽ nên nói là ở giữa song linh căn và đơn hệ linh căn.

Y thử áp chế tu vi của mình, nhưng loại áp chế này không khiến tốc độ chậm xuống, ngược lại khiến y thời thời khắc khắc giống như một quả khí cầu bị thổi phồng, đã thế từ sau hôm kết đan, Sâm La kiếm khí trong hạ đan điền sau khi có ý bao dung thì mơ hồ không thấy nữa, bên cạnh kim đan chỉ có thể thấy Thái A kiếm ý màu bạc.

Y cũng từng nghĩ có lẽ do nguyên nhân tu luyện kiếm quyết. Nhưng… là Thái A kiếm quyết hay Sâm La kiếm quyết? Nhưng y chưa từng gặp qua người luyện hai loại kiếm quyết, đương nhiên cũng không thể so sánh. Sư phụ của y cũng không biết Sâm La kiếm quyết. Còn chưởng môn Côn

Luân tại sao lại lưu lại khẩu quyết Sâm La kiếm quyết cho y?

Phương Khác lấy quyển trục ra, nghiêm túc nghiên cứu từng câu từng chữ, lại không có cảm giác được rót đầy như hôm đó nữa.

Bỗng tay Phương Khác khựng lại, nhìn câu cuối cùng của Sâm La Vạn Tượng kiếm quyết. Sâm La Vạn Tượng tổng cộng mười hai thức, nhưng trừ khẩu quyết ra thì còn một câu thứ mười ba tựa như tổng kết cũng chẳng chút quan trọng [Vạn pháp quy nhất, vạn tượng sâm la].

Trình độ lợi hại của Sâm La Vạn Tượng kiếm quyết đã sắp vượt qua Thái A kiếm quyết. Nhưng kiếm quyết lợi hại như thế tại sao không có ai biết? Xem Thái A kiếm quyết đi, tóm một tu sĩ hỏi đối phương nhất định đã từng nghe.

Chuyện rất bất thường.

Phương Khác nhíu mày, sau đó ném quyển trục vào nhẫn Nạp Hư. Nghĩ cũng vô dụng, vẫn nên hỏi Thái A là hơn, rốt cuộc hắn cho y kiếm quyết gì. Y không tin Thái A thật sự không biết chút nào. Nhớ lại rất lâu trước đó y từng thề thốt sắt son rằng nhất định sẽ làm rõ lai lịch Thái A. Kết quả trừ biết Phương Minh Viễn có động tay động chân ra, bên Thái A vẫn là một đống sương mù.

Đợi Diệp Vu Thời trở lại thì thấy bộ dáng không vực nổi tinh thần của Phương Khác, hắn kinh ngạc nhíu mày.

Phương Khác ngẩng đầu nhìn Diệp Vu Thời, hỏi: “Bàn thế nào rồi?”

“Không có bất cứ ý nghĩa gì.” Diệp Vu Thời rũ mắt. Đông Phương Vu Mộc dường như đã muốn hành động lắm rồi.

Một quân chủ thân thể không có bất cứ chỗ nào khó chịu, hành sự không bận tâm tình nghĩa phụ tử. Cùng với kẻ thừa kế đã có đủ vây cánh, lòng ôm đầy sự bất mãn đối với quân chủ. Nhìn thế nào cũng đều rất nguy hiểm.

“Thái tử và lục điện hạ không biết chút nào về lực lượng tu tiên giả bên cạnh Đông Phương Nguyên Bốc. Bọn họ chỉ biết hoàng miếu nghe lệnh Đông Phương Nguyên Bốc.”

“Bọn họ muốn mượn chúng ta liên kết với sức mạnh của tu tiên giới, đối phó hoàng miếu?” Phương Khác suy nghĩ một lát, nói rồi cười, muốn nghĩ thông không phải rất đơn giản sao? Nhưng rõ ràng biết hoàng miếu là người của Đông Phương Nguyên Bốc còn muốn xuất thủ, như vậy không hay lắm.

“Chúng ta không thể tham gia vào.” Diệp Vu Thời cười nhẹ: “Tu sĩ có phương pháp hành sự của tu sĩ. Mưu kế giữa người bình thường… bọn họ vẫn không quá hiểu rõ tu sĩ. Nghĩ tu sĩ chỉ là người bình thường có võ lực siêu quần sẽ phải chịu thiệt lớn.”

Phương Khác gật đầu. Quả thật là thế, thái tử và lục điện hạ này muốn hợp tác với họ có lẽ là muốn mượn một đao, nhưng chưa từng nghĩ đến khác biệt giữa tu sĩ và người bình thường. Bọn họ không trả được con bài mà tu sĩ muốn.

Diệp Vu Thời lại nói: “Tin tức xác thực, Đông Phương Nguyên Bốc đúng là người chủ đạo của chuyện này. Dưới tay ông ta ít nhất có gần hai trăm tu sĩ. Người có tu vi cao nhất là nguyên anh, tên Đao Tam Thiên. Mấy năm nay, không ít tu sĩ thường trú ở phàm giới đều là tu sĩ xuất thân từ phàm giới chứ không phải tu sĩ tu tiên giới. Những người này phần lớn đều là con cờ Đông Phương Nguyên Bốc sớm cài vào. Sau khi có đợt tu sĩ đầu tiên, lại chọn vài người có linh căn tại phàm giới đến tu tiên giới học pháp quyết, chậm rãi bồi dưỡng… lại cài vào tu tiên giới sẽ không bị bại lộ thân phận. Một tay đạo diễn vụ tu sĩ đóng ở phàm giới bị mất liên lạc. Không phải chết, mà là phản bội môn phái, tự hủy thẻ ngọc. Còn những người khác, khiến đệ tử phái Côn Luân và Thái Hành chém giết là một chuyện rất đơn giản, chỉ cần một tin tức giả.”

So với thái tử mà nói Đông Phương Nguyên Bốc quá nguy hiểm, ông đã có đủ con bài để đối kháng với tu tiên giả, quả nhiên gừng càng già càng cay.

Phương Khác chớp mắt, chỉ mới một lát Diệp Vu Thời đã có thể làm rõ đầu cua tai nheo, so ra có phải y quá yếu rồi không?

Diệp Vu Thời nhìn biểu tình của Phương Khác, khẽ nhếch môi nói: “Đệ cho rằng huynh ở tu tiên giới nhiều năm như thế, một chút hành động ở phàm giới cũng không có sao? Đông Phương Nguyên Bốc cài người vào tu

tiên giới, tại sao huynh không thể cài người trà trộn vào người của ông ta?”

Phương Khác nhíu mày, liên hệ tiền nhân hậu quả. Quả nhiên là thế, trước khi phàm giới xảy ra chuyện, Diệp Vu Thời đã nói hắn muốn đến phàm giới một chuyến, hiển nhiên đã biết gì đó. Hơn nữa theo tính cách của Diệp Vu Thời, đây không phải là chuyện đương nhiên sao?

“Cho nên huynh nói mượn đao giết người vô cùng chắc chắn, là đã biết từ trước rồi sao?” Y đã nói Diệp Vu Thời không phải là người bị động chờ đợi, tại sao lần này lại chọn lựa chờ đợi bất thường như thế. Hóa ra điều hắn đợi căn bản không phải là tu sĩ thủ hạ của Đông Phương Nguyên Bốc chủ động xuất kích mà đợi người hắn an bài truyền tin về.

“Không, đó là huynh suy đoán. Vì nếu là huynh, cũng sẽ chọn phương thức này, bớt lo âu lại bớt lực.” Diệp Vu Thời nói.

“Thông tri môn phái phái người qua đây.” Phương Khác nói, đây đã không phải là vấn đề chỉ dựa vào hai người họ là có thể giải quyết. Không nói hơn hai trăm tu sĩ, chỉ riêng tu sĩ nguyên anh kia họ đều khó đối phó. Còn cả… lão lừa trọc. Nghĩ đến đây, Phương Khác lập tức không vui, hôm đó chịu thiệt lớn như vậy không thể cứ bỏ qua như thế.

Hai người quyết định xuyên qua giới môn gửi hạc giấy truyền tin tức về.

“Vừa rồi tại sao tâm trạng đệ suy sụp như vậy?” Diệp Vu Thời thấy đã nói xong hết, bèn làm bộ lơ đãng nhắc một câu.

Phương Khác bèn thuật lại một năm một mười những chuyện y vừa nghĩ.

Chỉ thấy nụ cười của Diệp Vu Thời càng lúc càng ôn hòa.

“Cho nên ý của đệ là, đệ còn chưa làm rõ thân phận của Thái A? Hơn nữa Sâm La kiếm quyết cũng là Thái A cho đệ? Hắn cho đệ đệ liền luyện, nghĩ cũng không nghĩ đã luyện kiếm quyết không rõ lai lịch?” Diệp Vu Thời nói rất nhẹ.

Dưới từng câu hỏi của Diệp Vu Thời, lòng tin của Phương Khác càng lúc càng yếu.

“… Đệ cảm thấy kiếm quyết đó rất hợp với mình.” Phương Khác nói.

“Ha… cảm thấy?” Diệp Vu Thời khẽ cong môi, nhẹ cười: “Để huynh thử gặp vị Thái A kiếm linh thần bí đó được không?”

“Không vấn đề, chẳng qua sau khi đến phàm giới, liên hệ của đệ và hắn đã đứt rồi.” Phương Khác nói, Diệp Vu Thời rõ ràng là rất tức giận. Chẳng qua để Thái A gặp Diệp Vu Thời y cũng từng nghĩ đến. Bọn họ đều biết sự tồn tại của nhau, để họ gặp mặt có lẽ cũng không tồi.

Phương Khác đột nhiên trở nên mong đợi, nếu Thái A gặp Diệp Vu Thời sẽ thế nào đây?

Diệp Vu Thời híp mắt, như cười như không nhìn Phương Khác.

“Đợi chuyện phàm giới hoàn tất.” Phương Khác cười nói, y bị nụ cười của Diệp Vu Thời dọa dựng lông. “Giới thiệu hai người không vấn đề gì. Thật ra Thái A đã biết về huynh, Diệp sư huynh không cần lo lắng, sẽ không có quá nhiều vấn đề. Trí Tiêu sư phụ cũng nói kiếm quyết này rất thích hợp với đệ. Hơn nữa đệ nghĩ nếu kiếm quyết này thật sự có vấn đề, Côn Lăng đạo nhân sẽ không lưu quyển trục như thế cho đệ.”

Nói đến đây mặt Phương Khác đã có chút đặc sắc, y đột nhiên nhớ tới chuyện Thái A tiến cử người song tu cùng mình.

Diệp Vu Thời là người thích hợp nhất…

“Tốt nhất là thế.” Diệp Vu Thời nói, trong lòng lại cảm thấy không ổn lắm, sau đó hắn nhìn Phương Khác: “Đệ cũng đừng suy nghĩ quá nhiều, chuyện tu vi, đừng ảnh hưởng đến tâm cảnh của bản thân. Đệ kim đan sơ thành, dễ sinh tâm ma. Đến lúc đó lưu lại lỗ hỏng tại tâm cảnh, sẽ không tốt cho kết anh.”

“Hiểu chưa?” Diệp Vu Thời nhẹ nhướng mày hỏi.

“Hiểu hiểu.” Phương Khác vội vã gật đầu. Cười híp mắt nói: “Tất nhiên là hiểu.” Nói rồi gác tay lên vai Diệp Vu Thời.

“Diệp sư huynh quan tâm sư đệ, đệ đương nhiên hiểu. Nhưng Diệp sư huynh sau này muốn làm gì có phải cũng nên chia sẻ với sư đệ không? Chẳng hạn lão lừa trọc của hoàng miếu, chẳng hạn Đông Phương Nguyên

Bốc?”

“…” Diệp Vu Thời nhìn gương mặt gần trong gang tấc của Phương Khác, hồi lâu mới nói: “Đương nhiên có thể, nhưng Phương sư đệ có thể nói cho sư huynh nghe tại sao hành vi và ngữ khí của đệ càng lúc càng tùy tiện? Chẳng lẽ bị lục điện hạ ảnh hưởng?”

Phương Khác chớp mắt, ho một tiếng thanh giọng rồi chậm rãi rụt tay về ấp úng đáp: “Rất tùy tiện sao?” Y quên mất tiêu… đúng là y hơi tùy tiện chút.

Diệp Vu Thời nhẹ nhíu mày, cầm cái tay định rút về của Phương Khác gác lại lên vai: “Không, huynh chỉ nhắc nhở đệ một câu thôi. Đừng quá thân cận với lục điện hạ. Tránh bị ảnh hưởng, đệ như bây giờ rất tốt.”

Phương Khác nhướng mày nhìn ra cửa, có người bước tới, nghe tiếng bước chân chính là lục điện hạ. Phương Khác nhìn Diệp Vu Thời cười lộ răng.

“Cốc cốc.” Tiếng gõ cửa vang lên.

“Diệp mỹ nhân, Phương tiểu mỹ nhân. Ngồi trong phòng có bức bối không, cần bổn điện hạ tận trách nhiệm chủ nhà dẫn hai vị đi du ngoạn Phụng thành không?”

------oOo------

Chương 106: Gần son thì đỏ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hai ngày sau.

Đông Phương Vu Vân đứng ngoài cổng vòm của Tẩm Viên, nhìn Phương Khác đang luyện kiếm trong viện. Phương Khác lúc này trông đặc biệt hấp dẫn, thế kiếm sạch sẽ dứt khoát, ánh mắt chuyên chú mà kiên định.

Mỹ nhân kiểu này, trong phủ của hắn quả thật không có. Trong chiêu thức của Phương Khác không nhìn ra sự khác biệt gì giữa tu tiên giả và người bình thường. Chỉ là có một loại cảm giác… vi diệu khó thể diễn tả.

Đông Phương Vu Vân thấy Phương Khác thu kiếm, do dự một lát cuối cùng vẫn tự cho là phong lưu phóng khoáng bước tới trước mặt Phương Khác: "Phương tiểu mỹ nhân luyện kiếm cực khổ. Hay là để bổn điện hạ dẫn tiểu mỹ nhân đi thưởng thức mỹ thực, du lãm một phen?" Ba ngày nay, hắn liên tục gặp trắc trở với hai người này, nhưng như vậy chỉ khiến hắn càng bại càng dũng.

Phương Khác trực tiếp bỏ kiếm vào túi chứa đồ, quay người đi vào phòng. Vị lục điện hạ này, quả thật là âm hồn bất tán. Y không giỏi đối phó với loại người này, vẫn nên tránh đi. Vì kế hoạch của họ, lúc này Diệp Vu Thời đang vội vã chế phù. Nghĩ đến đây Phương Khác bất giác cong môi lên.

Đông Phương Vu Vân thoáng ngây ra, sau đó cười nói: "Ngươi và vị Diệp mỹ nhân đó là một đôi đúng không?"

Phương Khác chẳng dừng bước thẳng thừng xem như chẳng nghe thấy. Y có một loại trực giác, nếu Đông Phương Vu Vân và Khoảng Đông Nhiên mà gặp mặt, nhất định sẽ là một lần gặp mặt vô cùng hảo hữu.

"Tu sĩ quả nhiên cũng sẽ có thất tình lục dục. Cũng đúng, mỹ nhân là dùng để yêu thương, không phải dùng để ngắm… Ai, đừng đi mà. Lẽ nào cả ngày tu hành không cảm thấy nhàm chán sao? Bổn điện hạ không biết tu hành, nhưng về một vài phương diện thì dù ngươi có cưỡi ngựa cũng không đuổi kịp. Chúng ta có thể giao lưu thảo luận một phen mà." Đông Phương Vu Vân đầu tiên là lầm bầm, thấy Phương Khác quả thật một chút mặt mũi cũng không cho mình đã vào phòng bèn lớn tiếng nói.

Phương Khác dừng bước, hơi chần chừ.

Quay đầu nhìn Đông Phương Vu Vân, đối phương đang nhìn y cười nịnh nọt. Phương Khác cảm thấy ớn lạnh, nhưng nghĩ đến một chuyện, vẫn dừng lại nói: "Trong phủ lục điện hạ mỹ nhân kiểu nào cũng có, có thể thấy lục điện hạ rất giỏi về chuyện này."

"Quá khen quá khen, không dám không dám. Nếu nói mỹ nhân, so với vị Diệp mỹ nhân kia, nói có sẽ có, nhưng vẫn thiếu loại như Phương tiểu mỹ nhân." Đông Phương Vu Vân rất tự đắc nói.

Ngươi nói thế, ta cũng sẽ không cao hứng được chưa? Phương Khác giật giật khóe môi.

“Phương Khác, Phương tu sĩ, Phương huynh, tùy tiện ngươi chọn một cái. Xin đừng gọi ta Phương tiểu mỹ nhân gì đó. Lục điện hạ.” Phương Khác cười nhấn mấy chữ Phương tiểu mỹ nhân, rồi nói tiếp: “Diệp tu sĩ, Diệp huynh, hai xưng hô này tự ngươi chọn. Đừng để ta nghe thấy mỹ nhân gì đó nữa, hiểu?”

Nói đến đây, Phương Khác cười híp mắt, nhưng lại nhẹ lắc thanh kiếm trong tay trước mặt Đông Phương Vu Vân.

Đông Phương Vu Vân nhất thời nghẹn lời. Người này còn dám uy hiếp hắn? Đông Phương Vu Vân đảo mắt: “Tại sao Diệp mỹ… không, Diệp tu sĩ chỉ có hai chọn lựa? Đúng rồi, ta mãi chưa biết toàn tên của Diệp tu sĩ…”

“Không phải ngươi nói muốn giao lưu thảo luận một phen sao? Ta cảm thấy rất được.” Phương Khác mỉm cười. Toàn tên? Biết toàn tên, thân phận gì đó không phải bại lộ hết sao?

Đông Phương Vu Vân sáng mắt, nói với Trù Đoạn sau lưng mình: “Trù Đoạn, đi chuẩn bị đi, bổn điện hạ muốn cùng Phương huynh giao lưu thảo luận một phen.” Tuy không biết hôm nay hắn nói câu nào đả động được Phương Khác, nhưng ít nhất đối phương không còn làm ngơ nữa. Nếu không hắn nên làm sao báo cáo với tam ca, ai bảo ngay cả một câu hắn cũng không moi được chứ? Đông Phương Vu Vân tươi cười càng sâu, quả nhiên so với vị Diệp tu sĩ nhìn thì ôn văn nho nhã rất dễ ở chung kia, vị Phương tu sĩ này càng dễ nói chuyện hơn.

Đông Phương Vu Vân cái khác có thể không được, nhưng phương diện ăn uống vui chơi thì chính là nhân tài kiệt xuất. Chỉ riêng nói về rượu và điểm tâm được bưng lên cũng có thể nói suốt một nén hương.

Phương Khác nhìn điểm tâm tinh xảo trước mắt, cực kỳ câm nín.

Có phải y đã ra quyết định sai lầm rồi không? Nhớ tới lời Diệp Vu Thời nói hôm đó, đừng tùy tiện như vị lục điện hạ này, hàm ý đại khái là bảo y đừng gần mực thì đen. Nghĩ tới đây Phương Khác mỉm cười, chẳng qua sự thật chứng minh Diệp Vu Thời nghĩ nhiều rồi, về phương diện tùy tiện này

cho dù y có muốn thì cả đời cũng không đạt được trình độ như lục điện hạ.

“Đời người ngắn ngủi, phải kịp thời hưởng lạc… Đương nhiên, tu sĩ các người hình như sống hơi lâu. Nhưng các ngươi thật sự có thể trường sinh bất lão, dung nhan giữ mãi sao?” Đông Phương Vu Vân nói đến quan niệm nhân sinh của mình, đột nhiên nhớ tới sự khác biệt của tu sĩ, bèn hỏi.

Lúc này một thị tùng bưng điểm tâm lên.

Phương Khác nhướng mày, vị thị tùng này hình như hơi bất đồng? Diện mạo khá tốt, tư thế đi ưu nhã. Nhưng ánh mắt lại tùy ý hơn những thị tùng khác. Là người duy nhất dám nhìn thẳng lục điện hạ, hơn nữa còn tràn đầy địch ý nhìn y. Phương Khác lập tức ngộ ra, cái này chắc không phải thị tùng mà là một trong mớ mỹ nhân kia đúng không?

Đông Phương Vu Vân nhíu mày, nhìn Trù Đoạn, Trù Đoạn chột dạ cúi đầu. Hắn ghét người tự ý chủ trương. Hắn nhìn Phương Khác, phát hiện đối phương đang quan sát Lâm Lang.

Đông Phương Vu Vân nhếch môi cười, ấn tay Lâm Lang đang định xoa mình: “Phương huynh phải biết, phán đoán một người có phải mỹ nhân hay không không nhất định là nhìn từ mặt, tay cũng có thể.”

“…” Phương Khác lặng yên không nói, vị lục điện hạ này lại bắt đầu luận bàn một đống nữa rồi. Y lãng phí một buổi chiều không phải vì nghe những lời nhảm nhí này. Nếu Diệp Vu Thời biết… Phương Khác mím môi, nhưng nếu không hỏi, một nam nhân vô cùng thẳng như y lại thật sự không hiểu…

Mấy nén hương sau.

“Tu sĩ cũng giống chúng ta có thất tình lục dục, ăn gió uống sương đã có thể no trong lời đồn cũng không thể đúng không?”

“Đương nhiên, chẳng qua trong tu sĩ có vài người tu luyện công pháp đặc thù sẽ từ bỏ thất tình lục dục. Nhưng ăn gió uống sương cũng có thể làm được, tu sĩ sau trúc cơ đã có thể tích cốc. Dùng mấy loại thực vật như linh mễ không phải vì lấp đầy bụng mà để hấp thụ linh lực. Linh lực của tu tiên giới tuy nồng đậm hơn phàm giới nhiều, nhưng nơi không có linh mạch vẫn không đủ linh lực.”

“A… đúng rồi, bổn điện hạ sơ suất quá, luôn là bổn điện hạ hỏi chuyện Phương huynh, lẽ nào Phương huynh không có gì muốn hỏi sao?” Đông Phương Vu Vân đột nhiên vỗ bàn nói.

Phương Khác chớp mắt, nhìn Đông Phương Vu Vân bày vẻ mặt chúng ta bây giờ đã thân quen lắm rồi, có vấn đề gì cứ tận tình hỏi. Y nghĩ nghĩ rồi nói: “…”

Đông Phương Vu Vân nhất thời ngây ra, sau đó không thể tin được nói: “Không phải chứ? Ngay cả cái này ngươi cũng không biết?”

Phương Khác ho một tiếng, lỗ tai đã đỏ bừng.

Đông Phương Vu Vân thấy thế, càng không thể tin nổi, kế đó bật cười. Cười không thể khống chế, ngã tới ngã lui. Những thị tùng khác không biết sao điện hạ lại đột nhiên cao hứng như thế, đều lén lút nhìn sang bên này.

“Xì… thật là, thật là…” Đông Phương Vu Vân dùng ánh mắt kỳ dị đánh giá Phương Khác từ trên xuống dưới.

Đông Phương Vu Vân lúc này thấy tốt liền thu, khắc chế ý cười của mình: “Phương huynh, như vậy không được đâu. Lẽ nào tu tiên giới các ngươi không có… cái đó? Hử?”

“Buồn cười vậy sao? Giữa nam nữ ta đương nhiên biết, nhưng nam nam…” Phương Khác mím môi, nhìn Đông Phương Vu Vân tươi cười cực kỳ phơi phới trước mặt, đột nhiên cảm thấy đau đầu.

Đông Phương Vu Vân híp mắt cười nói: “Không ngờ Phương huynh lại… non nớt như thế.” Phải ngừng một chút Đông Phương Vu Vân mới nghĩ ra được một từ để hình dung.

“Không sao, để bổn điện hạ ta dẫn ngươi đi khai trai, để hiểu rõ… lạc thú giữa nam tử. Trên đời này làm gì còn nơi nào mỹ diệu hơn ôn nhu hương chứ?” Đông Phương Vu Vân chậm rãi chỉnh lý cổ áo của mình.

“Lục điện hạ, ta nghĩ ngươi hiểu lầm rồi. Ta không muốn đến những nơi không hài hòa. Ta chỉ là… bỏ đi.” Phương Khác duy trì vẻ mặt vô cảm,

trên thực tế nội tâm đã vô cùng quẫn bách, nói xong thì đứng lên ra ngoài.

“Nam tử và nữ tử bất đồng. Sự bất đồng này nghĩ chắc Phương huynh cũng tự lĩnh hội được? Hay Phương huynh còn chưa ý thức được? Giữa nam tử…” Đông Phương Vu Vân hạ giọng, ngữ khí cực kỳ ái muội: “Chỉ cần hơi bất cẩn, bên thừa nhận không những không đạt được khoái cảm mà còn bị thương. À, có lẽ thể chất tu sĩ sẽ mạnh hơn người bình thường nên không cần sợ cái này?”

Đông Phương Vu Vân nhìn Phương Khác đã dừng lại, đắc ý nhướng mày.

“Không có… mấy loại sách gì sao?” Phương Khác vẫn không có biểu cảm gì, khẽ cúi đầu nhìn Đông Phương Vu Vân ngồi tựa lên lưng ghế.

“Có thì có, nhưng ngươi xác định không đi? Phải biết trên giấy chỉ biết một chút ít, không biết toàn bộ…” Đông Phương Vu Vân đứng lên, mờ ám vỗ vai Phương Khác, một tay ra vẻ muốn ôm eo Phương Khác, lại bị trường kiếm lóe lãnh quang đưa ngang dọa phải lùi một bước.

“Lục điện hạ, giữ khoảng cách an toàn, đao kiếm dù sao cũng không có mắt.” Phương Khác mỉm cười, ngữ khí nhàn nhạt lại bao hàm uy hiếp. Quả nhiên hàng này nhất định có ngôn ngữ chung với Khoảng Đông Nhiên, đồng dạng thích động tay động chân với người khác. “Cảm tạ lục điện hạ dốc lòng giúp đỡ, tại hạ được lợi rất nhiều. Ta nghĩ lục điện hạ nhất định có thể dùng ngôn ngữ ngắn gọn đơn giản giải thích rõ ràng với ta, phải không?”

Một tia mầm hỏa nho nhỏ bốc lên ở cổ tay áo Đông Phương Vu Vân, sau đó lại biến mất. Lúc đó Đông Phương Vu Vân không thấy gì hết, căn bản không biết mầm hỏa này làm sao chui ra.

Đông Phương Vu Vân lặng lẽ thở dài, mỹ nhân tuy tốt, ngặt nỗi có gai.

Trong đầu Đông Phương Vu Vân bỗng lóe linh quang, nhịn không được nhìn Phương Khác. Vị Diệp mỹ nhân kia, vừa nhìn đã biết là một khúc xương vô cùng khó gặm. Y xác định y gặm được sao? Hơn nữa… Đông Phương Vu Vân nhớ lại sát ý trong mắt Diệp Vu Thời hôm đó, không khỏi rét người.

“Trong tay bổn điện hạ lại có mấy quyển tinh phẩm, Phương huynh lấy đi

là được.” Đông Phương Vu Vân sờ vết cháy ở tay áo, cười nói. Nhưng làm sao đây? Cảm thấy vị Phương tiểu mỹ nhân này càng lúc càng hợp khẩu vị hắn. Quả nhiên không đạt được mới là tốt nhất sao? Ừm… nhưng, lúc đó tam ca tại sao lại hoàn toàn lờ Diệp mỹ nhân mà nhìn trúng Phương tiểu mỹ nhân chứ?

Sao Phương Khác biết chỉ trong thoáng chốc ngắn ngủi người trước mắt đã nghĩ được nhiều như thế. Y chỉ cực kỳ vừa lòng gật đầu.

------oOo------

Chương 107: Cô gia quả nhân 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phương Khác cất mấy quyển sách vào nhẫn Nạp Hư, Đông Phương Vu Vân kêu lên một tiếng kinh ngạc. Phương Khác nhìn vẻ kinh ngạc của Đông Phương Vu Vân, bật cười.

Mấy vị hoàng tử trừ đại hoàng tử ra tuổi tác chênh lệch không lớn, vị lục hoàng tử điện hạ này chỉ nhỏ hơn Diệp Vu Thời hơn một tuổi. Từng nghe Diệp Vu Thời nói, vị lục hoàng tử này từ nhỏ đã nổi danh là nhát gan, luôn yếu nhược trốn sau lưng mẫu phi không nói tiếng nào. Mà lúc đó những vị hoàng tử khác đều đã có thể hành lễ vấn an ra hình ra dạng rồi.

Còn Đông Phương Vu Mộc khi đó còn học cùng một thầy với Diệp Vu Thời. Tuy tuổi tác đều quá nhỏ, không có quá nhiều giao tình, nhưng dù sao máu nồng hơn nước, những hoàng tử này vẫn bất đồng. Phương Khác khẽ nhíu mày, nhớ đến lời đồn nghe được ở Phụng thành mấy hôm trước.

Đông Phương Vu Mộc có danh tiếng rất tốt ở dân gian, những học tử này đều tán thưởng nhân nghĩa. Đông Phương Vu Mộc thời thiếu niên theo cha xuất chinh, anh dũng thiện chiến, còn từng thỉnh mệnh cho tam quốc vong thần. Sau khi Ương Triều thống nhất, mấy lần sử lý tai họa các nơi, giành được không ít danh tiếng. Mấy năm gần đây lại được hoàng thượng phái đến Giang Nam chỉnh hợp thương hộ. Danh khí của thái tử tại dân gian càng thêm lớn. Phần lớn học tử đều đang nghị luận chuyện thái tử bị tước quyền. Hình như mấy ngày trước, Đông Phương Vu Mộc bị quở trách giữa triều, quan viên đứng đầu phe thái tử Giả thái phó đã cáo lão hồi hương,

nhiều quan viên bị giáng chức. Còn có một vài quan viên bị chỉ ra tham ô không ít ngân lượng ở Giang Nam mà tống vào ngục.

Phương Khác nhìn vị lục hoàng tử được bảo hộ dưới cánh thái tử kia: "Nhỏ không nhịn, tất loạn đại mưu."

"Ngươi nói gì?" Đông Phương Vu Vân nghi hoặc hỏi lại.

"Chuyện người trong hoàng miếu, tốt nhất các ngươi đừng chen vào. Ta nghĩ các ngươi cũng chẳng phải không biết người trong hoàng miếu rốt cuộc nghe lệnh ai đúng không?" Phương Khác đáp, cuối cùng cũng nói ra rồi. Sự bất mãn của thái tử đối với người cha đã đạt đến mức độ nguy hiểm. Y đã mơ hồ suy đoán được hành động tiếp theo của Đông Phương Vu Mộc, y nghĩ Diệp Vu Thời nhất định cũng thế. Chỉ là Diệp Vu Thời rõ ràng đặt mình ở ngoài, hoàn toàn thờ ơ. Phương Khác bất đắc dĩ cười cười, nhưng Diệp Vu Thời thật sự hoàn toàn thờ ơ sao?

Nói xong Phương Khác đứng dậy, không thèm quan tâm Đông Phương Vu Vân có biểu cảm gì.

Ra ngoài Tẩm Viên, từ xa đã thấy mấy thị vệ thủ ở cửa viện.

Lúc này Phương Khác đã nghe được tiếng nói chuyện trong viện.

"… Không khác gì lấy trứng chọi đá." Đây là âm thanh của Diệp Vu Thời.

"Đúng đó, rõ ràng biết là chết, lại vẫn không thể không làm. Vì có vài lúc, có vài thứ còn quan trọng hơn cả mạng. Các quan viên đi theo ta, thuộc hạ tri kỷ chí giao của ta đều bị ông ta nắm trong lòng bàn tay. Ta không động, bọn họ bị tống vào ngục. Mọi người trong thái tử phủ của ta may mắn được sống. Sau đó lại là tước quyền chỉnh đốn không ngừng nghỉ, nhiều nhất cũng sẽ có kết cuộc giống ngươi. Chỉ là không biết nếu ta động rồi…" Người này nói đến đây, bèn cười lên.

"Chỉ còn duy nhất đường chết." Diệp Vu Thời nói.

Lúc này thị vệ trước cửa đã nhìn thấy y, vội vã chạy vào trong viện thông báo. Tiếng nói chuyện bị ngắt ngang, thị vệ chạy chậm ra, cúi đầu hành lễ với y rồi lui đi.

Phương Khác bước vào viện, thấy Diệp Vu Thời cùng một thanh niên mặc y bào vàng nhạt ngồi cạnh bàn gỗ, cả hai cùng lúc nghiêng đầu nhìn y. Diện mạo người đó có mấy phần tương tự với Diệp Vu Thời. Vị này… đại để chính là thái tử.

Đông Phương Vu Mộc mỉm cười nói với Phương Khác: "Phương tu sĩ."

Nói xong lại nhìn Diệp Vu Thời: "Đúng, chỉ còn duy nhất đường chết. Nhưng ta chỉ cầu nếu chết rồi, thì vị phụ hoàng vĩ đại của chúng ta được chân chính trở thành người lẻ loi đơn côi, cô độc trăm năm. Xem hậu nhân đánh giá thế nào về vị khai quốc chi quân này, thiếu niên tang mẫu, huynh đệ đều mất. Trưởng tử si ngốc, nhị tử chết bệnh, thái tử mưu nghịch, tứ tử bất trung bất hiếu…"

Khi Đông Phương Vu Mộc nói những lời này, ngữ khí cực nhẹ, nhưng mỗi câu mỗi chữ đều khiến người ta không rét mà run.

Diệp Vu Thời lặng yên không nói.

Đông Phương Vu Mộc đứng lên: "Nhị hoàng huynh, nếu ngươi đã không phải người phàm giới, vậy đừng tham gia vào vũng nước đục này. Đã thoát ly hoàng gia vô tình, vậy cứ làm tu sĩ của ngươi đi thôi. Hôm nay ngươi và ta, là giao tình cạn nhưng lời thâm sâu. Cáo từ."

Đông Phương Vu Mộc hơi dừng một chút trước mặt Phương Khác: "Hôm đó ánh mắt ngươi nhìn Phụng thành… khiến ta rất để ý."

Nói xong Đông Phương Vu Mộc bèn ra ngoài, chỉ lưu lại Phương Khác đầy nghi hoặc. Ánh mắt y hôm đó có gì kỳ quái sao?

Phương Khác ngồi xuống vị trí của Đông Phương Vu Mộc, nâng tờ giấy trên bàn lên. Phía trên là hơn mười cái tên, đằng sau là địa danh, phân tán ở các nơi tại Ương Triều. Hiển nhiên đây là thứ Đông Phương Vu Mộc đưa tới.

"Đây là danh sách người truy sát huynh năm đó. Đều là tu sĩ Âm gia, hiện tại không ít người đang giữ chức tại Ương Triều." Diệp Vu Thời nói.

"Tính ra hôm nay huynh có vài phần may mắn, không trưởng thành ở thâm cung đó.. Cái chết của Đông Phương Vu Thời, là sự sống của Diệp Vu

Thời, tính ra là một chuyện may mắn.” Diệp Vu Thời cong môi nói, chỉ là trong nụ cười nhìn thế nào cũng lộ ra sự bi thương.

Phương Khác đứng lên, ấn vai Diệp Vu Thời ôm Diệp Vu Thời vào lòng. Hôm đó y xem hắn như người trong tiểu thuyết, những gì hắn gặp phải đối với y chẳng qua chỉ là mấy trăm chữ dưới ngòi bút của tác giả. Hôm nay thân ở bên trong, chỉ cảm thấy đau lòng.

Những lời Đông Phương Vu Mộc vừa nói, tỏ rõ suy đoán của y đã thành sự thật. Cho dù có vô tình, chung quy vẫn là huyết mạch tương liên, có lẽ còn có cảm giác dồng cảnh ngộ với nhau.

Diệp Vu Thời vòng tay quanh eo Phương Khác, ngừng một chút mới nói: “Khác biệt trong cách hành sự của tu sĩ và người bình thường nằm ở đây, chúng ta xem pháp luật Ương Triều như không có. Còn giữa tu sĩ, lấy sinh tử giải thù oán, phương pháp đơn giản thô bạo, nhưng trực tiếp có hiệu quả.”

Tường cung cao cao màu đỏ lộ ra từng tia lạnh lẽo dưới ánh mặt trời.

Vốn dĩ hôm nay nên là một ngày vô cùng bình thường. Cung nhân vội vã tới lui, hậu cung phi tần tươi cười nói chuyện, Thái Cực cung tiêu điều, còn có Triều Dương cung vắng tanh, tất cả như thường.

Nhưng cung nhân bận rộn ngoài Thái Cực cung, cùng cung nhân bận rộn bên ngoài Triều Dương cung, lại giống như ném một hòn đá xuống mặt hồ bình lặng, tạo nên sóng gợn lăn tăn hay sóng lớn ngập trời thì phải xem độ lớn của hòn đá đó.

“Chủ tử, Âm đại nhân, Vương đại nhân, Tôn đại nhân, La đại nhân… sáng nay bị phát hiện chết trong nhà.” Tri Thu chạy vội tới, sắc mặt tái nhợt hai mắt thất thần bước vào nội thất, quỳ ụp xuống đất, nói với nữ tử mặc cung trang màu đỏ nằm nghiêng trên tháp.

“A? Là hành vi của Đông Phương Nguyên Bốc hay nhi tử tốt của hắn?” Nữ tử mặc cung trang đặt sách xuống, thờ ơ nghiêng mặt qua nhìn Tri Thu. Tướng mạo nàng cực kỳ tuyệt lệ, diện mạo vẫn là thiếu nữ mười mấy tuổi, trên cung trang đỏ rực thêu phụng hoàng màu vàng tinh xảo, nàng chính là Âm Văn Linh.

“Nô tì không biết… nghe nói mấy vị đại nhân đều bị cắt đứt yết hầu. Nhìn vết thương là… do trường kiếm gây ra.” Tri Thu vừa nói vừa run rẩy, răng va lập cập.

Âm Văn Linh ngẫm nghĩ một lát rồi nhẹ cười, tiếng cười vô cùng dịu dàng: “Xem ra là kẻ địch. Ngươi không cần sợ, chẳng qua là chết mà thôi. Có gì đáng sợ đâu chứ? Người luôn sẽ chết.”

Tri Thu run rẩy càng thêm dữ dội, thậm chí bắt đầu nghẹn ngào, nàng không muốn chết, nàng vẫn chưa muốn chết, dáng vẻ dữ tợn của Âm đại nhân trước khi chết tại Phụng thành lại xuất hiện trước mặt nàng.

“Thật đáng thương.” Âm Văn Linh nhẹ thở dài, chống lên tháp chậm rãi ngồi dậy: “Cuối cùng lưu lại bên cạnh ta là ngươi.”

“Diệt cỏ không tận gốc, gió xuân tới lại mọc. Quả nhiên là thế, nếu không phải mấy người Âm Phong năm đó trêu chọc đệ nhất võ sĩ phàm giới, chơi trò mèo vờn chuột, làm sao lại gây ra chuyện hôm nay. Hôm đó ta đã từng nói, nhị hoàng tử điện hạ là biến dị băng linh căn, không thể lưu… ngươi nói có phải không? Nhị hoàng tử điện hạ.” Âm Văn Linh chậm rãi đưa chân vào trong chiếc giày thêu hoa.

Tri Thu mãnh liệt quay đầu, trước cửa là một thiếu niên bạch y như tuyết đứng ngược sáng, thiếu niên này mi mục như họa, vì đứng ngược sáng nên diện mạo khá mơ hồ, có điều nàng vẫn nhìn ra được diện mạo hắn hơi mang bộ dáng của Diệp quý phi năm đó.

Vị Diệp quý phi đó chết chẳng chút thể diện, cho dù năm đó là đệ nhất mỹ nhân nổi tiếng một thời, thì bộ dạng chết treo cũng rất đáng sợ.

Tri Thu giật lùi về sau mấy bước. Nhị hoàng tử! Nàng vẫn còn nhớ lúc nàng đưa lụa trắng cho vị Diệp quý phi đó, vị điện hạ này đang ở bên cạnh Diệp quý phi.

Diệp Vu Thời bước vào, Tri Thu mới thấy rõ, nhị hoàng tử điện hạ đã là thanh niên, tuy giống mẹ nhưng đôi mày kiếm và đôi mắt hẹp dài thanh lãnh lại giống như đúc hoàng thượng lúc còn trẻ. Mà phía sau Diệp Vu Thời còn có một thanh niên diện mạo thanh tú.

Phương Khác theo Diệp Vu Thời vào phòng, sau đó đứng cạnh Diệp Vu

Thời. Suốt đêm giết chết mười mấy đại thần đương triều. Đây chính là phương thức hành động của tu sĩ, đơn giản trực tiếp, đây chính là khác biệt giữa tu sĩ và người bình thường.

Cho nên đây chính là kế hoạch của họ. Chỉ chọn lúc lão lừa trọc và vị Đao đại nhân không có mặt mà thôi, rất đơn giản không phải sao?

Âm Văn Linh bước chậm đến cạnh bàn, ngồi lên đệm mềm: "Nhị hoàng tử có muốn thử trà mẫu phi pha không. Nói ra thì trà chỗ ta đây cũng không còn nhiều. Đây là thượng phẩm linh trà một năm trước đại ca đưa tới cho ta. Từ sau khi đại ca chết, tất cả cung ứng chỗ ta đều bị ngắt."

Nói rồi Âm Văn Linh đưa tay ý bảo Diệp Vu Thời ngồi xuống.

"Ngươi cho rằng ta muốn giết ngươi?" Diệp Vu Thời mỉm cười, không động.

"Lẽ nào không phải sao? Âm gia diệt vong rồi, những tu sĩ từng truy sát ngươi năm đó cũng đều chết. Hiện tại chỉ còn lại mình ta, ta chết rồi, việc báo thù của ngươi sẽ viên mãn." Âm Văn Linh ngước mắt cười.

Vị hoàng hậu này đại khái đã hoàn toàn xem y như không tồn tại rồi, Phương Khác thầm nghĩ, nhưng chỉ cười cười. Không sao hết, hôm nay y cũng chỉ đi kèm mà thôi.

"Ngươi không sợ cái chết. Giết ngươi có ích gì chứ?" Diệp Vu Thời nhẹ cười nói.

"Ngươi có ý gì?" Âm Văn Linh hỏi lại cực nhanh, nàng phát giác được mình đã biểu hiện sự bất an, bèn nhanh chóng trầm tĩnh lại: "Chẳng qua ngươi cũng không thể thỏa mãn được, bất kể nguyên nhân thế nào, thánh chỉ ban chết cho mẫu phi ngươi là do chính phụ hoàng ngươi hạ, rất thú vị đấy."

Diệp Vu Thời mỉm cười, ánh mắt chuyển sang bàn trang điểm trong phòng, phía trên là một mặt gương không phải kỹ thuật phàm giới có thể sánh được.

Âm Văn Linh nhìn gương, giật mình kêu lên một tiếng.

Đây là lần đầu tiên Tri Thu thấy chủ tử mất khống chế như thế, cho dù đại hoàng tử bị nói là si ngốc nên giam lỏng, chủ nhân vẫn ung dung hành xử tao nhã.

Sau đó Tri Thu cũng ngu người, chủ tử nhà nàng vốn chẳng cần son phấn đã có gương mặt như thiếu nữ, bây giờ trông lại như già đi hơn hai mươi tuổi.

Lúc này bên ngoài Triều Dương cung, nhanh chóng tập kết một đội cấm vệ quân. An Thịnh đứng ngoài Triều Dương cung nhìn vào trong, khẽ thở dài. Phương trượng nói cảm ứng được nhị hoàng tử đã nhập cung, sau đó là liên tiếp cấp báo, hơn mười quan viên chết trong nhà. Liên hệ hai chuyện với nhau, liền hiểu đã phát sinh chuyện gì. Mà nhị hoàng tử xuất hiện trong Triều Dương cung cũng đúng thôi.

“Ngươi đã làm gì với ta?” Âm Văn Linh quay phắt đầu lại nhìn Diệp Vu Thời, ánh mắt âm trầm tràn đầy thù hận.

Mà Diệp Vu Thời đã quay người nhìn ra ngoài Triều Dương điện.

“Chỉ là khiến ngươi triệt để trở thành một người bình thường thôi. Nếu đã không phải tu sĩ, đương nhiên không nên xa xỉ mong giữ mãi dung nhan.” Phương Khác tiếp lời.

“Ngươi nói cái quỷ gì?” Âm Văn Linh ném cái gương trong tay vào Phương Khác, gương rớt xuống đất tạo nên tiếng vang thanh thúy, sau đó lăn lông lốc hai vòng.

“Sao ta có thể là người bình thường? Sao ta có thể già đi!” Âm Văn Linh vuốt mặt mình, ánh mắt điên cuồng, rồi ngã ngồi dưới đất như sắp sụp đổ. “Mặt của ta… không, không thể, ta rõ ràng đã dùng nhiều đan dược như thế… ta sẽ không già, sẽ không.”

Diệp Vu Thời nhìn cấm vệ quân bên ngoài cung điện, nói với Phương Khác: “Đi thôi, đi gặp phụ hoàng của huynh.”

Phương Khác nhìn Âm Văn Linh một cái, xoay người ra khỏi phòng.

Tri Thu gục dưới đất, nhìn hai người kia nhẹ nhàng bỏ đi, rồi quay sang nhìn vị chủ tử luôn ngông cuồng tự đại, vênh vênh váo váo của mình đang

mất khống chế ôm mặt ngã dưới đất. Lòng nàng nhất thời ngũ vị tạp trần không biết là tư vị gì.

Âm Văn Linh vùi mặt vào lòng bàn tay, đột nhiên cười lớn. Tiếng cười càng lúc càng thấp càng lúc càng thấp, cuối cùng gần như nghẹn ngào. Tử vong với nàng mới là giải thoát, sống mới khó chịu đựng. Cuộc sống già đi từng ngày đối với nàng là sự giày vò to lớn, đây chính là báo ứng.

Tri Thu bò đến cạnh Âm Văn Linh, thấp giọng gọi: "Chủ tử…"

"Đi đóng cửa…" Giọng nói xa thẳm của Âm Văn Linh vang lên.

Tri Thu chần chừ một lát, quỳ dưới đất, đưa tay đỡ Âm Văn Linh: "Chủ tử, dưới đất lạnh. Ngài đứng lên đi."

"Ta bảo ngươi đi đóng cửa ngươi không nghe thấy sao!" Âm Văn Linh ngẩng đầu lên, ánh mắt sắc bén đặt trên người Tri Thu.

Tri Thu bị dọa giật lùi, vội phủ phục nói: "Nô tì đi đóng cửa ngay." Sau đó vội bò lết đi đóng cửa Triều Dương điện.

"Ta là nữ nhi Âm gia, ta là tu tiên giả. Ta trời sinh đã cao quý hơn những phàm nhân kia… sao ta lại già được. Ta sẽ không già… ta vĩnh viễn trẻ tuổi xinh đẹp… Không. Ta là phế linh căn…, ta sẽ chậm rãi già đi, chậm rãi thối rữa." Âm Văn Linh lầm bầm, còn kèm với tiếng cười si dại.

Phương Khác nhìn đại môn màu đỏ của Triều Dương cung chậm rãi được Tri Thu đóng lại. Lời nữ nhân trong cung điện vang rõ ràng bên tai.

"Thỉnh." An Thịnh đã bước xuống bậc thềm, mời Diệp Vu Thời.

Hai người đi đến Thái Cực điện trong sự bao vây của cấm vệ quân.

Mà trong Triều Dương điện, Âm Văn Linh từng chút một lau sạch vệt nước mắt trên mặt, ưu nhã đứng lên, chậm rãi vỗ vạt áo và tay áo, rồi cong đôi môi đỏ nhẹ cười, bước lại gương soi. Dung mạo vốn tuyệt lệ bây giờ càng thêm tuyệt lệ, chỉ là khóe mắt có nếp nhăn cùng làn da đã lão hóa rõ ràng.

Rõ ràng nàng sinh ra tại tu tiên giới, tại sao nàng không thể tu tiên? Tại sao

nàng không giống người khác, tại sao phải đưa nàng đến phàm giới.

Những ca ca khoe khoang sủng ái nàng, gả nàng cho đế vương phàm giới này lẽ nào thật sự vì tốt cho nàng sao? Nàng mới không tin.

Nàng cũng từng cho rằng Đông Phương Nguyên Bốc thật sự thích nàng. Quả là buồn cười, người này sủng ái nàng chẳng qua là do kiêng kỵ những tu tiên giả đứng sau nàng mà thôi. Nhi tử của nàng bị giam lỏng, bị đội lên cái danh si ngốc. Nhân thủ của nàng bị diệt sạch toàn bộ, mà những tu sĩ đó cũng đều phản chiến.

Sau đó vị đế vương này liền lộ ra bộ mặt vô tình.

Người như Đông Phương Nguyên Bốc làm sao có thể có tình cảm, hắn có thể không chớp mắt ban chết cho Diệp quý phi đã yêu hắn, ở bên hắn. Đương nhiên cũng có thể khiến nàng – vị hoàng hậu hắn phải chịu đựng và oán hận hơn hai mươi năm sống không bằng chết. Sao năm đó nàng lại không nghĩ đến điểm này chứ? Còn cho rằng… còn cho rằng hắn sủng ái mình nên mới tùy ý mình hành sự như thế.

Đến cùng, hóa ra vị đế vương đó vẫn luôn nhẫn nhịn, chờ đợi thời cơ. Không thể khiêu chiến uy nghiêm hoàng quyền của hắn. Đối tốt với nàng, tùy ý nàng đều chỉ là kế sách tạm thời.

“Cô độc lẻ loi… ngươi vĩnh viễn sẽ cô độc lẻ loi.” Âm Văn Linh chậm rãi nói, bước từng bước vào nội thất.

Đến ngoài Thái Cực cung, Phương Khác khẽ chau mày, nhìn sang Triều Dương cung, chỗ đó đã bốc khói đen.

An Thịnh cũng chú ý đến, lúc này một cấm vệ quân vội chạy tới nói: “Đại nhân, Triều Dương cung cháy rồi, đã phái người đến dập lửa.”

“Hoàng hậu thì sao?” An Thịnh nhíu mày hỏi.

“Vẫn còn trong điện.” Cấm vệ nhỏ giọng nói, nhất thời không dám ngẩng đầu.

“Vậy ngươi còn không mau phái người đi cứu!” An Thịnh nói.

Qua một lát An Thịnh mới quay sang nói với Diệp Vu Thời: “Điện hạ, thánh thượng đang đợi trong điện. Còn về tu sĩ này thì phải ở ngoài đợi ngài.”

Diệp Vu Thời chẳng thèm nhìn An Thịnh một cái, không tiếp tục nhìn Triều Dương cung nữa, mà cùng Phương Khác sóng vai vào Thái Cực điện.

Mắt An Thịnh lóe một cái, nhưng không nói thêm nữa. Chỉ nhìn hai người sóng vài bước vào.

------oOo------

Chương 108: Cô gia quả nhân 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

An Thịnh cho rằng thiếu niên đó sẽ cùng nhị hoàng tử đi vào, nhưng y không có. Y dừng lại ở cửa Thái Cực điện.

“Đệ đợi huynh.” Phương Khác nói, mắt hơi rũ xuống nhìn con đường lát đá xanh kéo dài giữa cửa Thái Cực cung đến Thái Cực điện.

Diệp Vu Thời nhẹ gật đầu, gương mặt luôn mang nụ cười lúc này không có bất cứ biểu cảm gì, chỉ có lạnh nhạt.

Phương Khác nhìn Diệp Vu Thời bước vào Thái Cực điện. Diệp Vu Thời bước rất chậm lại rất nhẹ, dưới ánh mặt trời gần chính ngọ, bộ bạch y trở nên cực kỳ chói mắt. Trừ giày ra, một thân thuần màu trắng. Từ sau khi đến phàm giới, Diệp Vu Thời rất bình tĩnh, bình tĩnh như một hồ nước sâu. Nhưng ngoài mặt càng bình tĩnh thì nội tâm càng dậy sóng.

Y trầm mặc, trầm mặc như một con rối không giỏi nói chuyện. Vì y không biết bắt đầu nói từ đâu, y cảm thấy có chút hổ thẹn. Vì y không cách nào thấu hiểu được. Trước khi đến tu tiên giới, y vẫn là một thằng nhóc, chưa từng trải qua sinh ly tử biệt, y cũng không biết thù hận là gì.

Y kém hơn Diệp Vu Thời rất nhiều, quá nhỏ yếu, quá yếu nhược.

Cho nên Diệp Vu Thời luôn nói đệ quá yếu, sẽ chết.

Ban đầu Diệp Vu Thời bảo y tu kiếm, vì thế y cầm kiếm lên, bước trên con đường tu tiên. Lúc đầu chỉ là vì không chết, sau lại là vì không trở thành liên lụy, kế đó mới thấy bản thân có lẽ làm được gì đó, làm được nhiều hơn.

Vì thế y bắt đầu suy nghĩ, cho dù rất ngây thơ.

Năm đó lúc Ti Lan bước trên con đường báo thù… tuy y không hiểu cái gì là thù hận, tuy y biết có lẽ Ti Lan sẽ trầm luân trong thù hận, nhưng y sẽ không ngu xuẩn muốn đối phương từ bỏ thù hận. Vì nếu có thể buông thù hận xuống, vậy thì đó không phải là thù hận. Cho dù y có thể làm được chỉ là ủng hộ nàng.

Lúc Diệp Vu Thời báo thù, y ở xa lặng lẽ nhìn, nhìn Âm gia diệt vong, chết rất nhiều người. Hôm qua y đi cùng Diệp Vu Thời, trên kiếm của y đã dính máu báo thù.

Nhưng y rất hổ thẹn, y không cách nào thấu hiểu được, thậm chí cả liên tưởng cũng không thể, cảnh máu tanh Diệp Vu Thời thấy lúc nhỏ, y không thấy được.

Diệp Vu Thời nói hắn từng có một thời gian rất dài không thể nào ngủ ngon. Vì hắn đang sợ, sợ mình không cách nào báo thù. Đối với hắn lúc đó mà nói, những tu tiên giả truy sát hắn là không cách nào thắng được. Sau đó chính là chờ đợi dài dằng dặc, mỗi thời mỗi khắc nhắc nhở bản thân, những người đã chết vì hắn, số máu bắn lên người hắn.

Hắn nhất định phải sống, trở nên cường đại hơn, sau đó lấy máu trả máu. Phương Khác nhìn bóng lưng Diệp Vu Thời, lặng lẽ mím chặt môi.

Đôi giày đen của Diệp Vu Thời chậm rãi bước trên đá xanh, lưu lại vết tích cực cạn cực nhạt. Y biết đó là gì, vì giày của y cũng từng lưu lại vết tích như vậy trên đường y đã đi qua. Đó là máu của hơn mười tu sĩ kia cùng máu của một vài người bình thường tham gia vào chuyện năm đó, dính đẫm đế giày.

Ngực Phương Khác nghẹn lại, cảm thấy buồn bực. Y ngẩng đầu nhìn phía đông, người của phái Côn Luân đến rồi, đây là uy áp của tu sĩ nguyên anh.

Phương Khác khẽ thở dài, dù sao cảnh giới của y vẫn còn thấp, khi đối kháng với những tu sĩ này đã bị chút thương. Được rồi, không phải bị chút thương mà là bị thương nhẹ, trong kinh mạch trống rỗng, linh lực bị hao gần hết. Mà tại phàm giới, nhất thời y cũng không hồi phục lại được. Tình trạng của Diệp Vu Thời cũng không tốt đến đâu, giết người tập kích ngàn dặm đều phải trả giá.

"Tu tiên giả các ngươi đều không đặt phàm giới vào mắt vậy sao?" Một cấm vệ quân vội vã truyền cấp báo đến, An Thịnh nghe xong, lạnh lùng nhìn Phương Khác nói.

Sau đó hắn ngửi được một mùi vị quen thuộc, mùi máu tanh nồng đậm tỏa ra trên người Phương Khác. An Thịnh nhíu mày, ý lạnh trong mắt càng đậm. Đây là máu của những đại thần đã chết được báo lên hôm nay.

Phương Khác nhìn An Thịnh, vị thống lĩnh cấm vệ quân này, trong búi tóc đã có sợi bạc, toàn thân mang theo vị sách vở. Nhưng biểu tình lúc này lại cực kỳ lạnh nhạt, đây là vì những tu sĩ đến từ tu tiên giới bọn họ. Hắn đã cách Phương Khác một khoảng, mà trên mái vòm của Thái Cực cung xuất hiện rất nhiều mũi tên băng lạnh. Cấm vệ quân cầm khiên đã bao vây Phương Khác, móc ngược trên khiên phát ra ánh sáng âm lạnh.

Quan trọng nhất là, mười hai tu sĩ đứng đầu, mười hai tu sĩ trúc cơ, lúc này cũng chỉa vũ khí vào Phương Khác. Bọn họ không giống tu sĩ bình thường, toàn thân họ được bọc trong chiến giáp, tay cầm trảm đao to lớn, toàn thân lộ ra sự lạnh lẽo, bọn họ càng giống binh sĩ trên chiến trường.

Phương Khác không nói gì.

"Các ngươi xem luật lệ Đại Ương ta như không có sao? Chiếu theo luật lệ Đại Ương, mưu sát đại thần đương triều ấn tội phải trảm. Cho dù hắn là nhị hoàng tử điện hạ, cũng phải luận tội theo luật Đại Ương." An Thịnh nhấn từng chữ, ánh mắt nhìn mặt Phương Khác, cực lạnh.

Phương Khác nhìn An Thịnh, không tránh cũng không nhường.

"Năm đó khi Diệp gia bị vu hại, bị tru di cửu tộc với tội danh phản quốc có lẽ có. Luật lệ Đại Ương ở đâu? Lúc Diệp quý phi bị ban chết, luật lệ Đại Ương ở đâu? Năm đó đường đường nhị hoàng tử điện hạ bị hoàng hậu và

người hoàng miếu truy sát, luật lệ Đại Ương ở đâu? Nếu muốn luận tội, thiên tử phạm pháp đồng tội với thứ dân. Có phải nên bắt đầu luận từ thiên tử Đại Ương?" Giọng Phương Khác không cao cũng không thấp, ngữ khí không nhanh không chậm.

"Càn rỡ, đừng nói bậy nói bạ. Lúc trước chuyện Diệp gia phản quốc có chứng cứ xác đáng. Phương tu sĩ, nói chuyện cần phải có chứng cứ." An Thịnh quát, hiển nhiên hắn không ngờ được thiếu niên này dám nói như vậy. Trong mắt có thêm vài phần chán ghét, quả nhiên là tu tiên giả, chỉ có tu tiên giả mới càn rỡ vô lễ như vậy, dám cả gan mạo phạm thánh thượng.

An Thịnh nhìn cấm vệ quân tại đó nói: "Tội dân Phương Khác, mưu sát tổng cộng mười bảy vị đại thần, bất kính hoàng thượng, tùy tiện xông vào hoàng cung. Chứng cứ xác thực, chiếu theo luật lệ đại Ương phải trảm, giết ngay tại chỗ!"

Lời này vừa ra, một lá cờ đỏ nhẹ vung lên, mưa tiễn ập đến.

Phương Khác chỉ đứng đó, khí thế toàn thân phóng ra. Thế mà ngay cả một mũi tên cũng không thể bắn trúng y, cho dù là sượt qua góc áo cũng không thể.

Lá cờ đỏ lại vung lên, lại một trận mưa tiễn.

Mười hai tu sĩ đó không có ý xuất thủ.

Trong Thái Cực điện.

Đông Phương Nguyên Bốc không ngồi trên long ỷ tại đại điện, mà đứng ngay giữa đại điện lót đá cẩm thạch lạnh lẽo. Sau lưng ông là Đao Tam Thiên.

Diệp Vu Thời bước vào đại điện, Đông Phương Nguyên Bốc vẫy tay với Đao Tam Thiên. Đao Tam Thiên liền lui xuống.

"Ngu xuẩn." Đông Phương Nguyên Bốc nhìn Diệp Vu Thời nói. Trong mắt vị đế vương này, hành vi cuồng vọng không thông qua đại não tùy tiện xông vào hoàng cung của Diệp Vu Thời chính là ngu xuẩn.

"Nhìn thì rất ngốc." Diệp Vu Thời nhẹ chau mày nói.

“Vẫn chỉ là kỳ kim đan ngươi đã trở về rồi. Một mình đến thành Phụng Nguyên khác nào chịu chết, nếu không nhờ có lão lục thì ngươi đã trở thành trò cười rồi.” Đông Phương Nguyên Bốc nói.

Diệp Vu Thời nhìn Đông Phương Nguyên Bốc một thân hoàng bào. Hắn cài người bên cạnh Đông Phương Nguyên Bốc, Đông Phương Nguyên Bốc đương nhiên cũng cài người bên cạnh hắn. Hắn có thể cài người vào, là vì Đông Phương Nguyên Bốc muốn để hắn cài vào.

“Ta nhất định phải về. Vì ta sợ nếu ta còn không về, những thù nhân đó sẽ chết trước. Nếu bọn họ không phải chết trong tay ta vậy thì chẳng còn ý nghĩa gì.” Diệp Vu Thời nói.

Nếu hắn không về, hắn không tin Đông Phương Nguyên Bốc sẽ không ra tay với những người đó, đối với Đông Phương Nguyên Bốc mà nói, những người đó sớm đã trở thành cái đinh trong mắt ông.

“Hoàng hậu chết rồi sao?” Đông Phương Nguyên Bốc đầu tiên là gật đầu, hiển nhiên đã tiếp nhận cách nói của Diệp Vu Thời, sau lại hỏi.

“Ta không giết ả.” Diệp Vu Thời nói.

“Ngu xuẩn cực điểm. Ngươi không phải định nói với trẫm ngươi muốn khiến ả sống không bằng chết chứ? Sống không bằng chết không có ý nghĩa gì. Bất luận là thù nhân hay địch nhân, ngươi không thể để ả sống không bằng chết, ngươi chỉ có thể để ả chết. Vì chỉ có người chết mới an toàn.” Đông Phương Nguyên Bốc nhíu mày.

------oOo------

Chương 109: Cô gia quả nhân 3

Nguồn: EbookTruyen.VN

Diệp Vu Thời nhìn thẳng vào Đông Phương Nguyên Bốc. Vị đế vương này hai mày như kiếm, mắt sâu như mực, nhưng nếp nhăn ở khóe mắt đã nói rõ ông không còn trẻ. Tuy không phải tu tiên giả, nhưng lại có khí thế mà rất nhiều tu tiên giả cũng không thể sánh bằng.

“Đa tạ hoàng thượng chỉ điểm.” Diệp Vu Thời nhếch môi, hàm ý chế giễu trong nụ cười khiến Đông Phương Nguyên Bốc híp mắt lại.

“Dạy không thành là lỗi của người làm cha.”

“Sự giáo dục của ngài ta gánh không nổi.” Diệp Vu Thời lắc đầu.

Đông Phương Nguyên Bốc nhìn vào mắt Diệp Vu Thời nói: “Ngươi đang chỉ trích cô?”

Diệp Vu Thời không nhường nửa phần: “Không dám.”

“Đây là thái độ không dám của ngươi sao?” Đông Phương Nguyên Bốc hừ lạnh một tiếng.

Đông Phương Nguyên Bốc nhìn diện mạo khá tương tự mình của Diệp Vu Thời, ánh mắt sắc bén hơi dịu đi. Trong nhiều hoàng tử như thế, xem ra chỉ có lão nhị và lão tam giống ông nhất.

“Lão tam đã nói chuyện với ngươi rồi, ngươi suy nghĩ thế nào?”

Diệp Vu Thời mím môi, quả nhiên chuyện của Đông Phương Vu Mộc không giấu được ông.

“Ngài đang bức hắn đi chết.”

Nghe câu này, Đông Phương Nguyên Bốc híp mắt lại.

Đao Tam Thiên nghe đối thoại truyền tới từ đại điện, đến chỗ này, khí thế đột nhiên phóng ra, nhắm vào Diệp Vu Thời.

Diệp Vu Thời lại như không hề cảm giác, như thể uy áp của tu sĩ nguyên anh này không hề tồn tại, hắn chậm rãi cười.

Đông Phương Nguyên Bốc cân nhắc một lát, lúc này mới vung tay.

Sát khí của tu sĩ nguyên anh lui đi như thủy triều, ngón tay Diệp Vu Thời nhẹ run trong tay áo.

“Lúc nó bảy tuổi cô đã tế thiên sắc phong nó làm thái tử, mang nó theo bên người dạy dỗ, dẫn nó vào sinh ra tử, dạy nó chuyện triều chính. Nó là người thừa kế cô một tay nuôi lớn. Trăm năm sau tất cả của cô đều là của nó. Nhưng mấy năm gần đây, cô phát hiện lão tam khó gánh trọng trách. Do dự lưỡng lự, tính cách quá khích, hành sự tùy tính không suy nghĩ hậu quả. Đại Ương vừa thống nhất thiên hạ nhân tâm không thống nhất, di dân tiền triều chưa chết tâm. Đại Ương cần là một quân vương sát phạt quả quyết, tâm tính vững chắc. Cho nên tương lai đại Ương Triều không thể giao vào tay lão tam.” Đông Phương Nguyên Bốc nói: “Huống chi, cô cho nó cái gì thì nó chỉ có thể nhận cái đó. Cô không cho nó, nó không thể vươn tay lấy.”

“Trên sử sách sẽ ghi chép về ngài thế nào? Cô gia quả nhân, trăm năm cô độc?” Diệp Vu Thời mím môi nói.

“Đế vương vốn chính là cô độc. Sử sách miêu tả về cô thế nào thì đó là chuyện của sử quan và hậu nhân, điều cô muốn là thiên thu đại nghiệp của Đại Ương Triều. Cô quả thật không phải một phụ thân tốt, nhưng cô không có lỗi với con dân thiên hạ.” Đông Phương Nguyên Bốc nhìn ra ngoài điện, như đang nhìn giang sơn vạn dặm thuộc về mình.

“Vậy sao? Vậy ngài không có lỗi với cả nhà Diệp gia? Bọn họ là người trung lương vào sinh ra tử vì Đại Ương.” Diệp Vu Thời lạnh nhạt nói.

Đông Phương Nguyên Bốc đạm nhạt quay đầu nhìn nhi tử của mình: “Vì thiên thu đại nghiệp của Đại Ương, bọn họ chết có ý nghĩa. Ngày sau cô tự nhiên sẽ sửa lại án sai, lưu danh trung lương cho Diệp gia, và xóa bỏ tội đã chiêu cáo.”

“Hoàng thượng không thể! Tội đã chiêu cáo là sự tình trọng đại, sẽ trở ngại thanh danh của thánh thượng.” Đao Tam Thiên bước vào điện, nói với Đông Phương Nguyên Bốc, đoạn quay đầu nhìn Diệp Vu Thời: “Nhị hoàng tử điện hạ, chuyện thánh thượng làm hôm đó đều là bất đắc dĩ, là vì đại nghiệp của Ương Triều ta. Hôm đó người phe hoàng hậu lấy dược vật của khu ôn dịch mười vạn lưu dân uy hiếp, hơn nữa giao cho hình bộ chứng cứ Diệp gia thư tín qua lại với Tấn quốc, thánh thượng mới hành sự như thế. Điện hạ nên thông cảm tấm lòng cứu trăm họ của thánh thượng. Mà lúc đó hoàng miếu phụ thuộc tứ đại tông môn tu tiên giới, hơn nữa còn có qua lại với Âm gia của tu tiên giới, ngũ thúc lại lấy Ảnh Bích trong miếu cho nhị điện hạ. Hoàng miếu đòi thánh thượng phải giao điện hạ ra,

thánh thượng ban hành ý chỉ điện hạ bệnh mất cũng là chuyện bất đắc dĩ. Hôm nay điện hạ đã tiêu diệt toàn bộ người của hoàng hậu, đã đủ bình ổn lòng oán hận mấy năm nay của điện hạ rồi."

"Bất đắc dĩ? Không còn cách nào? Đao đại nhân không cảm thấy lời này quá mức giả dối vô sỉ sao? Hôm nay ta đến, chỉ để kết thúc tư oán. Mà tư oán này là huyết thù, huyết thù đương nhiên phải dùng máu để tẩy sạch, không liên quan đến hư danh tội đã chiêu cáo gì đó. Đao đại nhân không cần lo lắng." Diệp Vu Thời cười, nụ cười ôn nhu mà đám người La Tất vô cùng quan thuộc, chỉ là trong mắt chỉ toàn giá lạnh, hắn nhìn Đông Phương Nguyên Bốc lạnh lùng nói: "Cả nhà Diệp gia trung liệt, chết cũng nên chết trên chiến trường, chứ không phải bị nói là tặc phản quốc rồi chết dưới trảm đao của chính quốc gia mình, chết dưới sự thỏa hiệp của quân chủ mình. Đây là sỉ nhục, là phản bội, mà tất cả đều bắt nguồn từ dã tâm của ngài."

Đao Tam Thiên đã chắn phía trước Đông Phương Nguyên Bốc, mũi đao nhắm vào Diệp Vu Thời, chỉ đợi Đông Phương Nguyên Bốc hạ lệnh một tiếng, sẽ cho Diệp Vu Thời đổ máu tại chỗ, vì sát khí trong mắt Diệp Vu Thời.

"Lui xuống." Đông Phương Nguyên Bốc vỗ vai Đao Tam Thiên.

"Thánh thượng…" Đao Tam Thiên do dự một lát, rồi lui xuống trong ánh mắt sắc bén của Đông Phương Nguyên Bốc. Nhưng ý cảnh giác lại chưa từng giảm bớt, sát cơ nồng đậm khóa trên người Diệp Vu Thời.

"Xem ra ngươi ở tu tiên giới chẳng học được bao nhiêu tùy cơ ứng biến, nhưng lại có mấy phần can đảm. Cô cho rằng ngươi xông vào hoàng cung, sẽ muốn nhiều hơn chứ. Ví như bức vua thoái vị. Kết quả lại chỉ nói mấy câu thừa thãi." Đông Phương Nguyên Bốc nhìn ra ngoài điện nói: "Lúc này, lão tam chắc đã vào cửa nội thành rồi."

Sau đó ông lại quay đầu nhìn nhi tử của mình: "Cô biết ngươi cảm thấy bất bình, thậm chí oán hận cô. Cô phái ngũ thúc đến bên ngươi, dẫn ngươi đến tu tiên giới, đã từng nghĩ đến cảnh tượng phụ tử chúng ta tương kiến hôm nay. Cô thậm chí từng nghĩ ngươi sẽ đâm qua một kiếm."

Đông Phương Nguyên Bốc gác tay lên vai Diệp Vu Thời, vỗ nhẹ: "Tiếp theo, ngươi muốn giết ai? Cô không cho rằng hôm qua ngươi đã phát tiết

đủ.”

“Lão lừa trọc.” Diệp Vu Thời vô cảm nói.

“Lão là nguyên anh, ngươi là kim đan, làm sao giết?” Đông Phương Nguyên Bốc hỏi.

“Muốn giết thế nào thì giết thế đó. Hôm nay đến gặp ngài, chỉ để thông báo một tiếng. Chó của ngài, ta phải giết rồi.”

“Chỉ vậy thôi?”

“Chỉ vậy thôi.”

Nghe câu trả lời của Diệp Vu Thời, Đông Phương Nguyên Bốc nhẹ than.

“Ngài già rồi.” Diệp Vu Thời nhàn nhạt nói, nhìn gương mặt đột nhiên dịu đi đến mức có mấy phần già nua của Đông Phương Nguyên Bốc, cùng với tóc mai rõ ràng đã có sợi bạc.

“Cô già rồi, nhưng hoàng vị này cô vẫn còn có thể ngồi trên mười năm. Lão tam bị cô mài hư rồi, lão lục thì dưỡng phế rồi… Các nhi tử của cô đều ly tâm với cô. Ngươi đi giết lão lừa trọc, cô sẽ không xen vào.” Đông Phương Nguyên Bốc dứt lời, vung tay lên: “Ngươi đi đi.”

Diệp Vu Thời lạnh nhạt nhìn Đông Phương Nguyên Bốc một cái rồi quay người đi.

Đông Phương Nguyên Bốc nhìn Diệp Vu Thời đi, trước mắt hiện lên một nữ tử tươi cười như hoa, Đông Phương Nguyên Bốc chậm rãi đi về phía long ỷ.

“Thái tử ca ca, đợi muội trưởng thành rồi sẽ gả cho huynh được không?”

“Thái tử ca ca, huynh xem đây là hài tử của chúng ta.”

“Hoàng thượng… thần thiếp không phục.”

“Hoàng thượng, tại sao?”

“Thái tử ca ca, muội bị oan, huynh phải tin muội, làm sao cha muội có thể phản quốc? Thái tử ca ca…” Nữ tử mỹ lệ quỳ dưới đất, lại một lần kêu lên xưng hô nhiều năm trước. Nhưng đế vương lãnh khốc chỉ gạt tay nữ tử ra.

“Hoàng thượng, tội thần Diệp thị, chỉ cầu được chết.”

Đông Phương Nguyên Bốc ngồi lên long ỷ, vuốt đường vân trên long ỷ. Nhìn Thái Cực điện an tĩnh, chỉ cảm thấy băng lạnh mà trống rỗng.

“Cô không hối hận.”

“Đao ái khanh, phụng mệnh cô, mở đại trận phong giới, thống lĩnh tướng sĩ chống lại kẻ địch từ tu tiên giới. Lệnh người không được quấy rầy trận chiến của lão nhị và phương trượng. Nếu lão nhị chết rồi, thay cô nhặt thi thể… truyền lệnh cho lão tam, nói với nó, cô cho phép nó không chết.”

“Vâng.”

Ngoài Thái Cực điện, Phương Khác vẫn thoải mái dưới sự vây công, sắc mặt An Thịnh cực kỳ khó coi, nhưng lại chưa để mười hai tu sĩ trúc cơ tiến lên. Hắn muốn xem thử khác biệt giữa tu sĩ và người bình thường rốt cuộc lớn thế nào.

Lúc này lại đột nhiên nghe được tiếng kêu giết. An Thịnh chỉnh lại sắc mặt, lá cờ đỏ trong tay đột nhiên phất lên, nói: “Thái tử bức vua thoái vị rồi…”

“Mười hai tu sĩ nghe lệnh, tiêu diệt tội dân Phương Khác.”

Mười hai tu sĩ trúc cơ bắt đầu động, mũi đao chỉ vào Phương Khác, hàn quang lấp lóe.

“Dừng tay, An đại nhân, thánh thượng có lệnh thả hai vị tu sĩ Diệp Phương rời đi.” Giọng nói bén nhọn của thái giám vang lên.

Sắc mặt An Thịnh cứng đờ, nhìn Diệp Vu Thời chậm rãi bước ra, sau đó bị ánh mắt lạnh lẽo của hắn quét tới, vậy mà sinh ra mấy phần hàn ý.

Sau đó là một tiếng kinh hô, tất cả cấm vệ quân lộ vẻ kinh hãi nhìn tay cầm cờ của An thống lĩnh, bị chặt thẳng từ vai.

Diệp Vu Thời cầm kiếm Tam của Phương Khác, đứng cách An Thịnh ba bước, không một ai dám động.

Phương Khác bước từng bước lại gần Diệp Vu Thời, mấy cấm vệ quân đó vô thức lùi ra sau. Bất luận là Phương Khác lấy một địch trăm, hay thân ảnh như quỷ mị của Diệp Vu Thời đều khiến họ cảm thấy hàn ý tỏa ra từ đáy lòng.

Diệp Vu Thời nhìn Phương Khác, duỗi tay.

Phương Khác rất tự nhiên đưa tay cho Diệp Vu Thời, hai người ngự kiếm bay lên, hoàn toàn không bận tâm mũi tên đang nhắm vào họ.

Mà trên trăm cấm vệ quân cũng kinh hoàng sợ hãi ngẩng đầu nhìn hai người, mười hai tu sĩ trúc cơ do dự nhìn An Thịnh, không biết có cần xuất thủ nữa hay không.

“Để bọn họ đi.” An Thịnh cắn răng, nhặt cánh tay dưới đất lên, sau đó quỳ đối diện Thái Cực điện. Đối phó Phương Khác là hành động tự ý của hắn, hắn vốn cho rằng thánh thượng sẽ lưu nhị hoàng tử lại. Chưa từng nghĩ, thánh thượng lại để nhị hoàng tử đi như thế.

Phương Khác cảm thấy lực đạo từ tay Diệp Vu Thời truyền đến, rất đau.

“Ông ta giết thân tộc của ta, ban chết cho mẫu phi ta. Ông ta nói là bất đắc dĩ, ta không tin.”

“Ông ta nói ông ta là vì mạng của mười vạn lưu dân, ta không tin.”

“Ông ta nói ông ta còn có thể ngồi trên hoàng vị mười mấy năm, ta không tin.”

“Có Đao Tam Thiên ở đó, huynh không giết được ông ta. Vì không để phàm giới lại rối ren, huynh không thể giết ông ta. Trưởng lão trong môn phái đã đến rồi, huynh không thể giết ông ta. Quan trọng nhất là, huynh sẽ không thí phụ.” Phương Khác cũng nắm chặt tay Diệp Vu Thời.

------oOo------

Chương 110: Phụng thành chi biến 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Diệp Vu Thời thả tay Phương Khác ra, nhìn hai phe giao chiến trong đại viện hoàng cung, bên môi hiện ý cười cực nhạt: "Quân không quân, phụ không phụ như thế, đương nhiên cũng là con không con."

Lúc này vị trí của hai người đang ở trên nóc phủ thái tử, bên yếu thế trong cuộc chém giết. Mà dưới nóc nhà, thái tử cùng một đám môn khách mưu thần đều yên tĩnh ngồi trong đó.

"Hắn là một lòng cầu chết." Diệp Vu Thời nói.

Phương Khác thuận theo tầm mắt Diệp Vu Thời nhìn cuộc chém giết ngoài phủ, thái tử thế bại đã rõ. Vị hoàng đế này quả thật nhẫn tâm. Hổ dữ còn không ăn thịt con, nhưng ông ta lại bức nhi tử của mình vào tuyệt lộ. Cuộc đấu trong đại viện hoàng cung này quả thật đáng sợ, rất khác biệt với tu tiên giới. Dù sao tu tiên giới lấy tu vi định mạnh yếu, mà trong tranh đấu sẽ càng thẳng thắn hơn.

Phương Khác nghĩ Đông Phương Vu Vân cũng tính là đã cứu y và Diệp Vu Thời một mạng. Hơn nữa trong những ngày này, bọn họ ở chung không tồi, đối phương đã dạy y không ít 'tri thức'. Là tu tiên giả thì tuyệt đối không thể chen tay vào chuyện tranh đoạt hoàng quyền phàm giới. Nhưng xét về tình, hiện tại họ đều nên đứng ở chỗ này.

"Người môn phái phái đến là Tiêu sư thúc của Duy Pháp đường. Thập Phương của Tổ Sơn tự cũng đến. Có bọn họ ở đây, lão lừa trọc và Đao Tam Thiên kia nhất thời sẽ không thoát thân được." Phương Khác nói.

"Cho nên, Côn Luân nên thanh lý môn hộ rồi." Diệp Vu Thời mím môi cười, như ngọc quân tử. Chỉ là nụ cười ôn hòa này lại lộ ra một luồng máu tanh.

Phương Khác nhếch môi, hoàng đế điện hạ cũng chỉ thế mà thôi, giờ nói gì cũng quá sớm.

Chẳng qua môn hộ này cũng không dễ thanh lý. Biểu tình Phương Khác

trở nên ngưng trọng, do tính đặc thù của giới môn, một lần giới môn mở người có thể thông qua cũng chỉ có hạn. Cho nên lần này phái Côn Luân chỉ phái đến sáu mươi mấy đệ tử Duy Pháp đường. Đối đầu với những tu sĩ được hoàng đế bồi dưỡng mấy năm nay, hơi có chút cố sức.

Mục tiêu của hoàng đế này, là giới môn. Thì ra lúc vị đại năng giả phân tách hai giới, lưu lại cách mở giới môn ở tu tiên giới, nhưng ở phàm giới lại lưu lại đại trận phong giới vĩnh viễn đóng giới môn. Bên Đông Phương Nguyên Bốc có ưu thế cực lớn.

“Huynh ngửi được vị phù trận.” Diệp Vu Thời nói.

Ngửi? Phương Khác ngẩn ra, nhìn theo ánh mắt Diệp Vu Thời, trên mái hiên đó là thụy thú phụng hoàng sư tử kỳ lân … tổng cộng mười con. Đây là ngụ ý thập toàn thập mỹ. Cũng chỉ có hoàng thành mới bố trí thế này.

Nhưng lúc này những thụy thú đó lại tỏa ra… khí tức quái dị, giống như bài xích…

Phương Khác thoáng cái ngẩng đầu nhìn ra chổ cửa thành phía đông, Tiêu trưởng lão của Duy Pháp đường cùng với vị Thập Phương hòa thượng từng có ‘duyên phận’ với y đang đối kháng cùng lão lừa trọc. Nhưng cho dù hai đối một, vẫn mơ hồ bị áp chế. Lão lừa trọc đó lợi hại vậy sao?

Đây là… Phương Khác nhìn những thụy thú tỏa ra khí tức kỳ dị kia.

“Đệ ở lại đây.” Diệp Vu Thời híp mắt lại, điểm chân bay về phía đông.

“Nếu hắn không muốn sống, đệ khuyên cũng vô dụng.” Câu cuối cùng bay vào tai Phương Khác.

Lúc này tại phủ lục hoàng tử.

Đông Phương Vu Vân bị mười mấy thị tùng vây trong viện, chỉ mặc áo lót màu trắng bên ngoài khoác ngoại y, thắt lưng chưa buột, tóc cũng để xõa, cực kỳ nhếch nhác.

Lồng ngực Đông Phương Vu Vân nhanh chóng phập phồng, mặt trướng đỏ bừng, rõ ràng tức giận không nhẹ.

Đông Phương Vu Vân đạp một cái lên thắt lưng thị tùng cản trước mặt mình: “Tránh ra! Ai cho ngươi lá gan cản đường bổn điện hạ?”

Thị tùng đó gắng gượng chịu một đạp, nhẹ rên một tiếng rồi trực tiếp quỳ xuống đất: “Điện hạ, xin ngài lưu lại trong phủ.”

“Điện hạ, xin ngài lưu lại trong phủ.” Mười mấy người nhất tề quỳ xuống nói.

Đông Phương Vu Vân chẳng thèm để ý, trực tiếp đi ra ngoài, nhưng một bước khó đi, bị thị tùng ôm chặt chân.

“Thứ khốn kiếp! Các ngươi ăn gan hùm mật gấu sao? Tránh ra cho ta!” Đông Phương Vu Vân hung tợn rút chân. Thị tùng vẫn ôm chặt, không thả lỏng nửa điểm.

“Điện hại, cầu ngài. Đừng ra ngoài, thái tử điện hạ, thái tử điện hạ không hy vọng ngài có một chút sơ suất nào.”

Đông Phương Vu Vân bình ổn hô hấp, không giãy dụa nữa, lạnh lùng nhìn thị tùng đó: “Vu Nhất, ngươi có buông hay không?”

“Tiểu nhân chết cũng không buông.” Vu Nhất nuốt vị tanh trong miệng, trảm đinh chặt sắt nói.

Soạt.

Đông Phương Vu Vân rút kiếm từ thắt lưng người khác lạnh lùng nói: “Tốt, bổn điện hạ thành toàn ngươi.”

“Lục điện hạ.” Lúc Vương Ngôn Hoa chạy đến, nhìn thấy chính là cảnh tượng này.

“Ngươi cũng muốn cản ta?” Ngực Đông Phương Vu Vân phập phồng kịch liệt, ánh mắt đỏ bừng.

“Thái tử điện hạ dặn dò ta, phải trông chừng ngài cho tốt, đừng làm việc ngu ngốc. Ngài ấy nói Nghi phi, thái tử phi, còn có một tiểu đoàn tử đều giao cho ngài. Bảo ngài phụng dưỡng Nghi phi, trong khả năng của mình phải bảo trụ thái tử phi để nàng đừng làm chuyện ngốc. Còn phải giáo dục

tiểu…” Vương Ngôn Hoa chậm rãi nói, hai mắt cũng đỏ bừng.

“Đủ rồi! Huynh ấy nghĩ huynh ấy đang phó thác sao? A? Ta phải tiến cung. Các ngươi đừng cản ta!”

“Đã muộn rồi.” Vương Ngôn Hoa nói: “Lão tướng quân hiện tại chắc đã đến nội cung, mà chỉ ý của hoàng thượng cũng đã soạn xong.”

“Khốn kiếp! Ngu xuẩn! Mẹ nó đều là ngu xuẩn! Huynh ấy muốn chết đúng không! Tốt không học, lại học cái gì bức vua thoái vị! Học cái gì bức vua thoái vị. Lão nương của bổn điện hạ đương nhiên bổn điện hạ sẽ chăm sóc tốt, nữ nhân của huynh ấy huynh ấy không biết chăm sóc sao? Còn tiểu đoàn tử, bảo nó theo bổn điện hạ học lưu luyến thuyền hoa làm một cậu ấm vô dụng sao?” Đông Phương Vu Vân tức giận quát lên, ném kiếm đi túm cổ áo Vương Ngôn Hoa: “Ngươi cứ nhìn huynh ấy đi chết như vậy? Bình thường không phải ngươi rất tài năng sao? Hả? Sao lúc này lại không cản huynh ấy lại? Cho dù đánh gãy chân huynh ấy, ngươi cũng phải cắt đứt suy nghĩ đó của huynh ấy. Đến đây giữ chân ta làm gì? Tại sao không có bất cứ ai cho ta biết? Các ngươi ai ai cũng liên kết lại che giấu một mình ta sao?”

Vương Ngôn Hoa yên lặng không nói.

Đông Phương Vu Vân chậm rãi thả cổ áo Vương Ngôn Hoa ra.

“Ta chỉ có một người anh ruột thôi, đại thần khắp triều đều nói huynh ấy nuôi ta thành phế vật. Nói ta chỉ biết ăn uống hưởng lạc… Mẹ nó ai bảo huynh ấy tài năng như vậy, trời sụp xuống, cũng có huynh ấy chống cho ta, đất nứt ra, có huynh ấy lắp lại cho ta. Huynh ấy muốn làm gì cũng không thể làm, ta muốn làm gì thì có thể làm đó. Sao huynh ấy không nghĩ thử… sao không nghĩ thử xem… nhất định phải thế sao? Nhất định phải thế sao?” Đông Phương Vu Vân dần dần khóc không thành tiếng.

Toàn viện đều yên tĩnh.

“Bốp.” Một tiếng thanh thúy, mọi người đều chấn động nói không ra lời.

Vừa rồi, vừa rồi Vương công tử tát điện hạ một cái.

Vương Ngôn Hoa chậm rãi buông tay, lạnh giọng nói: “Xem ra lục điện hạ

cũng biết bản thân vô năng, cho dù là bùn nhão không thể trát tường, cũng tự biết rõ mình. Thái tử điện hạ bây giờ còn chưa chết, lục điện hạ không cần vội khóc tang. Có thời gian khóc, không bằng lục điện hạ nghĩ xem tiếp theo nên làm gì."

Đông Phương Vu Vân nhìn Vương Ngôn Hoa rất lâu.

"Bổn điện hạ hôm nay say rồi, người say nên đánh mất thần trí. Hôm qua ở lại trên thuyền hoa của Tô Tô." Đông Phương Vu Vân khàn giọng nói, nhưng đã bình tĩnh trở lại.

Người trong viện cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, lập tức bắt đầu hành động, liên hệ với Tô Tô cô nương danh tiếng vang xa kia. Danh tiếng ăn chơi của lục điện hạ cả nước đều biết, mượn cái cớ này là hợp tình hợp lý. Tóm lại hiện tại quan trọng nhất chính là kéo lục điện hạ ra khỏi chuyện thái tử bức vua thoái vị một cách sạch sẽ hoàn chỉnh.

Trong mắt Vương Ngôn Hoa hiện vẻ an ủi, hắn cúi đầu, vén vạt áo chậm rãi quỳ xuống. "Thỉnh điện hạ trách phạt."

------oOo------

Chương 111: Phụng thành chi biến 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phương Khác nhìn cảnh tượng ngoài thái tử phủ, nhẹ chớp mắt. Nhân mã hai bên giằng co không thôi, nhưng rõ ràng nhân mã của Đông Phương Vu Mộc đã bị bao vây, cả thái tử phủ cũng bị bao vây, đã chết không ít người. Y có thể tưởng tượng được qua thêm một lúc nữa con đường bên ngoài thái tử phủ sẽ thành cảnh tượng máu chảy thành sông, thi thể chồng chất. Phương Khác nhẹ buông tay cầm cán kiếm ra, mới phát hiện ngón tay vì dùng lực quá mức mà mơ hồ nhức nhối. Y nhịn rất cực khổ.

Đợi một chốc, sẽ chết rất nhiều người, rất nhiều rất nhiều người. Chỉ vì cuộc đấu của kẻ thượng vị, Phụng Nguyên thành sẽ như luyện ngục nhân gian. Phương Khác mím môi cười, trong nụ cười là phẫn nộ. Đông Phương Nguyên Bốc và Đông Phương Vu Mộc đều là kẻ điên, ông già điên nuôi đứa con điên. Những binh sĩ này vô tội biết bao. Đông Phương Vu Mộc

một lòng cầu chết lẽ nào phải mang theo những người này cùng chết hay sao? Rõ ràng hắn biết không thể chiến thắng, vậy số máu đã chảy hôm nay, chỉ là vì hắn muốn xả giận với Đông Phương Nguyên Bốc sao? Y không dám tán đồng, khi không có đủ lực lượng, tùy tiện xả giận là chuyện ngu xuẩn. Chết không chút ý nghĩa nào, không có một chút giá trị.

Kỳ thật những gì diễn ra hôm nay trước khi bắt đầu không phải đã định sẵn kết cục rồi sao? Đông Phương Vu Mộc đã chọn phương thức ngu xuẩn nhất.

Phủ thái tử an tĩnh đầy đáng sợ. Đám người Đông Phương Vu Mộc rất trầm mặc, không biết hắn đi đến bước này rồi liệu có hối hận không?

Phương Khác đứng lên, ngửi vị máu tanh nhàn nhạt trong không khí.

“Ai? Trên nóc nhà có người!” Đột nhiên có một binh sĩ lớn tiếng quát. Hắn đột ngột ngẩng đầu nhìn thấy bóng người trên nóc nhà, người đó một thân hắc y ngay giữa ban ngày đặc biệt bắt mắt.

Trong nhất thời rất nhiều cung tiễn nhắm vào Phương Khác, mưa tiễn ập đến.

Phương Khác nhẹ nhấc chân lên rồi hạ xuống, trực tiếp phá nóc nhà đáp xuống dưới.

“Mau! Thích khách vào phòng rồi! Bảo hộ thái tử điện hạ!”

Đông Phương Vu Mộc nhìn nóc nhà bị phá ra cái lỗ, lại nhìn Phương Khác, kinh ngạc nói: “Sao ngươi lại ở trên nóc nhà?”

“Điện hạ! Điện hạ!” Binh sĩ trào vào phòng chỉa mũi mâu vào Phương Khác.

Phương Khác đảo mắt một vòng, nhìn sự phòng bị trên mặt những người này, cùng với khí thế không khác gì tu sĩ nhưng lại đầy sự hung hãn. Những người này phần lớn đều là tướng sĩ trong quân, và một vài người ăn mặc như văn nhân chắn trước người Đông Phương Vu Mộc.

“Bọn họ đều sẽ chết.” Phương Khác lạnh lùng nhìn Đông Phương Vu Mộc.

Đông Phương Vu Mộc sửng sốt, sau mới phản ứng lại tại sao Phương Khác nói thế.

“Không sao, y không phải thích khách, các ngươi đều ra ngoài đi.” Đông Phương Vu Mộc giơ tay ý bảo mọi người lui ra.

“Ngươi đến đây chỉ để nói cho ta biết, bọn họ đều sẽ chết sao?” Đông Phương Vu Mộc nhíu mày, rồi lại mỉm cười.

“Có ý nghĩa sao? Ngươi không những không động được Đông Phương Nguyên Bốc ngược lại hy sinh nhiều tính mạng như thế. Mà những người này, đều là người trung thành với ngươi.” Phương Khác nói.

“Ha ha.” Đông Phương Vu Mộc cười rồi nói: “Ý nghĩa? Không, ta đây chỉ là đang liều mạng mà thôi, liều mạng ta cũng là liều mạng họ.”

Nụ cười của Đông Phương Vu Mộc có chút thê lương, nhìn Phương Khác nói: “Cho dù chỉ có một phần cơ hội, ta cũng phải liều mạng, ngồi trên vị trí của ta thì phải học được liều mạng.”

Phương Khác lắc đầu nói: “Ta chỉ biết bọn họ vốn không cần phải chết, nhưng vì tâm lý báo thù của ngươi, bọn họ phải chết mà không có chút ý nghĩa nào. Không những chết, sau khi chết còn phải mang tội danh phản nghịch mưu phản thậm chí liên lụy người nhà. Muốn phát động chuyện bức vua thoái vị, thì ngươi phải nắm chắc trên năm phần, nếu không chính là hành vi rất ngu xuẩn. Ta thật sự hoài nghi trong não của ngươi có phải chứa toàn nước hay không?”

Đông Phương Vu Mộc lạnh lùng nhìn Phương Khác, cười trào phúng: “Lẽ nào hôm nay ngươi đến giáo huấn ta sao?”

Phương Khác nghe vậy chỉ cười nói: “Anh ngươi vừa nói với ta nếu ngươi không muốn sống, ta khuyên cũng vô dụng.”

Đông Phương Vu Mộc khẽ nhíu mày, kế đó muốn mở miệng nói, nhưng lại thấy Phương Khác nhẹ lắc đầu.

“Ta vốn muốn khuyên ngươi, chúng ta đều không muốn ngươi chết, nhưng vừa rồi ta đã đổi ý. Ta quyết định thay anh ngươi giáo dục ngươi.” Phương

Khác mím môi, vừa dứt lời, vỏ kiếm trong tay liền đâm mạnh lên vai trái Đông Phương Vu Mộc.

Đông Phương Vu Mộc hừ một tiếng, lảo đảo.

Mọi người đều giật mình, vội vã bước tới, nhưng lại bị một luồng khí thế cường đại ép không thể cử động.

Phương Khác nhìn mọi người, nhếch môi nói: "Xin lỗi, các ngươi nên yên tĩnh một chút. Ta sẽ trả cho các ngươi một thái tử điện hạ hoàn chỉnh, sẽ không thiếu tay cụt chân cũng không tàn phế, ta khống chế lực đạo rất tốt."

Đông Phương Vu Mộc kinh ngạc nhìn Phương Khác, hắn hoàn toàn không ngờ được Phương Khác sẽ làm thế: "Ngươi!"

Bốp, lại là một tiếng vang, lần này đánh vai trái.

"Lẽ nào ngươi chưa từng nghĩ, một mình ngươi chết thì chết, nhưng hành động ngu ngốc của ngươi sẽ kéo theo rất nhiều người chết cùng. Bọn họ đều có phụ mẫu phải báo hiếu, đều là quân sĩ của Ương Triều các ngươi. Không chết trên chiến trường kết quả lại chết dưới hành động bức vua thoái vị ngu xuẩn này."

"Khốn kiếp! Ngươi thì hiểu gì? Ngươi cho rằng ta rất muốn sao?" Đông Phương Vu Mộc ôm vai trái tức giận trừng Phương Khác.

"Đúng, ngươi là bị ép." Phương Khác trở tay đánh tiếp một cái, lần này là đùi.

Đông Phương Vu Mộc quả thật tức sắp điên. Sao kẻ này dám? Sao y dám?

"Tính ra sau khi lục điện hạ biết tin ngươi bức vua thoái vị sẽ mắng một tiếng khốn kiếp, học cái gì không học lại đi học bức vua thoái vị. Cho dù là bồi dưỡng thích khách, hay hạ độc cũng vẫn có tiền đồ nhiều hơn bức vua thoái vị." Phương Khác nói, tay cầm vỏ kiếm vững vàng đánh lên lưng Đông Phương Vu Mộc.

"Thê tử và hài tử của ta đều đang ở trong cung. Nói là ở tạm, kỳ thật là giam lỏng. Hôm nay ta không hành động, về sau ngay cả động cũng không thể. Hôm nay ta còn cơ hội liều mạng, về sau ngay cả liều mạng cũng là xa

xỉ. Nếu đã thế, tại sao ta không liều một phen?" Đông Phương Vu Mộc đứng vững lại, lạnh nhạt nói: "Còn về hạ độc, thích khách? Ngươi còn có thể ngây thơ thêm chút đỉnh không?"

Phương Khác không nhanh không chậm lại đánh một cái. Đông Phương Vu Mộc cắn răng nhịn đau, vị trí Phương Khác đánh đều đặc biệt xảo trá và đau nhiều.

"Đúng, cho dù chết cũng phải khiến Đông Phương Nguyên Bốc không vui vẻ. Dù sao làm một đế vương điều quan trọng nhất là cương thổ và danh tiếng. Đến lúc đó trên sử ký ghi chép lại, người hậu thế đại khái sẽ nghĩ nhi tử của hoàng thượng này ai ai cũng có kết cục thê thảm như vậy, đại khái là có chút vấn đề. Ngươi nghĩ thế đúng không? Tóm lại chính là dù chết cũng muốn ông ta không được thoải mái." Phương Khác cười lộ răng, hàm răng trắng làm Đông Phương Vu Mộc chói mắt cực điểm.

Đông Phương Vu Mộc siết chặt nắm đấm, há miệng muốn nói, kết quả lại nghênh tới một kiếm của Phương Khác.

"Ngươi không cần trả lời, ta biết ngươi nghĩ thế mà. Ngươi có thể ngây thơ thêm một chút không?" Phương Khác nhíu mày, dùng lời của Đông Phương Vu Mộc đáp trả nguyên văn cho hắn.

"Ta vốn muốn nhờ lục điện hạ chuyển cho ngươi một câu, nhỏ không nhịn ắt loạn đại mưu, xem ra đã muộn rồi. Vũng nước đục của ngươi lúc trước chúng ta cũng không muốn quản, Diệp Vu Thời càng không để ý, chúng ta chỉ thuận tay đến phàm giới báo thù mà thôi."

Mỗi một câu nói, Phương Khác đều đánh một cái.

"Nhưng ngươi quá ngu, ngu đến mức ta không nhìn nổi nữa. Cho nên rất thiếu đánh." Phương Khác cười nhạt.

Khóe môi Đông Phương Vu Mộc rỉ máu, bị Phương Khác đánh, đã bắt đầu đứng không vững.

"Đông Phương Nguyên Bốc căn bản không để ý, nếu ngươi cho rằng ngươi chết rồi, đối với ông ta là một sự báo thù, vậy ngươi quá ngu, ngu đến đáng thương, vừa đáng thương lại đáng buồn."

“Ha.” Đông Phương Vu Mộc cười lạnh một tiếng: “Cho dù là thế thì sao? Liên quan gì đến ngươi?”

Bốp. Lại đánh một cái.

Đông Phương Vu Mộc nghẹn hừ một tiếng.

“Liên quan gì đến ta? Chuyện đã lớn rồi. Trưởng huynh như cha, trưởng tẩu như mẹ, có câu nói thế này đúng không? Tuy Diệp Vu Thời không phải trưởng huynh, nhưng dù sao cũng là huynh trưởng. Ta làm… đương nhiên có thể giáo dục ngươi.”

Đông Phương Vu Mộc cười khổ, dưới tình trạng Phương Khác giở trò vô lại như thế, cơn giận của hắn đã biến mất vô tung, chỉ còn lại cảm giác hoang đường, hoang đường thật lớn.

“Nghe nói ngươi có danh tiếng không tồi, gì mà yêu dân như con, từng chinh chiến tứ phương… nhìn những binh sĩ ngươi từng dẫn dắt chết ở đây, ngươi nhẫn tâm sao?”

Đông Phương Vu Mộc trầm mặc.

“Nhìn bọn họ chen nhau lao tới ném đầu đổ máu vì ngươi, ngươi vui lắm sao?”

“Ta cảm thấy, chỉ có sống mới có khả năng vô hạn. Có một câu nói ta rất thích, thế giới là của các ngươi cũng là của chúng ta, nhưng quy kết lại rốt cuộc thì là của chúng ta. Tại sao? Vị phụ hoàng đó của ngươi cuối cùng cũng có một ngày sẽ chết, hơn nữa nhất định sẽ chết trước mắt những người trẻ tuổi chúng ta.”

“Bất kể thế nào, phế thái tử là một đại sự. Phụ hoàng ngươi sẽ không dễ dàng làm thế, ông ta chỉ đang đợi ngươi phạm sai lầm. Đợi ngươi cho ông ta lý do phế thái tử, rất dễ đoán phải không?”

“Đã muộn rồi.” Đông Phương Vu Mộc rũ mắt nhàn nhạt nói.

“Đã muộn rồi, hiện tại ngươi nói những thứ này còn có ý nghĩa gì nữa? Ngươi có nói lời hay thế nào vẫn là tử cục không phải sao? Cho dù hôm nay ta không bức vua thoái vị, nếu tiếp tục nhịn như ngươi nói, những

người đó phải làm sao? Những người đi theo ta nên làm sao đây? Phụ hoàng muốn tước quyền ta, muốn cảnh cáo ta. Vậy thì ta phải trân mắt nhìn bọn họ đi chết sao?"

"Không muộn." Phương Khác hạ tay xuống, mỉm cười nói: "Nhạc phụ của ngươi là Uy Viễn đại tướng quân không phải sao? Tây bắc là đất phong của ông ta, binh biến lần này ông ta chỉ dẫn mấy ngàn binh mã đến ven Phụng Nguyên thành lại không có ai có thể ngăn cản ông ta không phải sao? Chậc, ta thật nghĩ không thông tại sao nhiều người thông minh như thế lại điên cùng ngươi."

Phương Khác nhìn quanh những người bị y cố ý giải phóng uy áp áp chế không thể cử động.

"Ngươi lui về đất phong, tự lập làm vương, không phải là chuyện rất đơn giản sao?"

Đông Phương Vu Mộc khẽ biến sắc, vô thức nói: "Không được!"

"Tại sao không được? Nhất cữ lưỡng tiện không phải sao, bảo toàn được người của ngươi cũng báo thù Đông Phương Nguyên Bốc. Vương triều ông ta cực khổ thống nhất đã bị ngươi phân tách."

"Đây là mưu phản." Đông Phương Vu Mộc cắn răng nói.

Kết quả đổi lại là Phương Khác không chút lưu tình đánh một cái nữa.

"Soán vị ngươi cũng không sợ, ngươi còn sợ mưu phản gì nữa. Mưu phản và soán vị có gì khác biệt sao?" Phương Khác trợn trắng mắt, "Đến lúc đó ngươi muốn gọi chỗ đó là nước gì đều được, Tề Sở Tần Yến Triệu Ngụy Hàn, tùy tiện chọn một cái tên, nếu không ngươi tiếp tục gọi là Ương cũng được."

"Nhạc phụ… đã tiến cung rồi." Đông Phương Vu Mộc nhíu mày nói.

"Không phải còn ta sao. Hiện tại lão lừa trọc và Đao Tam Thiên đó có lẽ đều không ở bên phụ hoàng ngươi. Không phải ta muốn làm gì thì có thể làm đó sao, nếu không ngươi cho rằng tại sao ta muốn phí lời với ngươi nhiều như vậy?" Phương Khác liếc mắt nhìn Đông Phương Vu Mộc một cái.

Đông Phương Vu Mộc mím môi.

Những người khác quay mặt nhìn nhau, bọn họ đã có thể động rồi, cũng nghe xong bài giáo dục của Phương Khác với thái tử điện hạ, hiện tại họ nên làm gì? Có tấn công Phương Khác không?

Bốp! Lại là một tiếng vang, lần này Đông Phương Vu Mộc không kịp phòng bị bị đánh ngã xuống đất.

"Ngươi! Ngươi làm vậy là sao?" Đông Phương Vu Mộc nói.

"Vừa nghĩ đến sau khi ta trở về tu tiên giới có thể phải chịu phạt, ta liền cảm thấy rất không đáng." Phương Khác híp mắt nói. Xen vào sự vụ phàm giới, tội danh này nói lớn thì lớn, y còn chưa biết phải đối diện với hình phạt gì.

Sắc mặt Đông Phương Vu Mộc hết đỏ lại xanh… kỳ thật vừa rồi nói nhiều như vậy không chỉ là giáo huấn gì đó đúng không? Y căn bản là không vui cho nên mới động thủ đánh hắn để tìm cân bằng đi?

------oOo------

Chương 112: Phụng thành chi biến 3

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hôm nay đã định là một ngày không bình thường.

Vốn có thể phát triển thành ngày đổ máu đáng sợ nhất từ lúc Phụng thành kiến lập đến nay, nhưng nhờ Phương Khác xen vào mà đã triển khai một phương thức không thể tin nổi.

Đông Phương Vu Mộc cùng một đám mưu thần nhanh chóng thương nghị ra kế hoạch ứng đối, trong lúc thương nghị thỉnh thoảng có người dùng ánh mắt hiếu kỳ, nghi ngờ, kính sợ nhìn Phương Khác. Đông Phương Vu Mộc đương nhiên cũng cảm giác được thủ hạ đang đánh giá Phương Khác.

"Điện hạ, kế sách hiện nay, Phương tu sĩ nói là kết quả tốt nhất, chỉ cần

chúng tôi hộ vệ điện hạ đi về phía tây, ven đường đi ngang chỗ Vương tổng đốc, thì có thể lấy sông Tích Bạc làm ranh giới, tự lập thành vương. Điện hạ.” Một văn sĩ dùng ánh mắt nóng cháy nhìn Đông Phương Vu Mộc, “Tướng sĩ tây bắc nguyện thề chết cũng theo điện hạ.”

“Thề chết cũng theo điện hạ!” Đồng loạt quỳ xuống.

Đông Phương Vu Mộc nhìn những người quỳ dưới đất, ánh mắt hiện sự giãy dụa. Tự lập thành vương? Thiên hạ của Ương Triều này cũng có hắn ngồi trên lưng ngựa giành lấy, hiện tại hắn phải tự tay cắt nó ra? Đông Phương Vu Mộc nhìn Phương Khác, đột nhiên cảm thấy chỗ bị đánh trên người lại mơ hồ phát đau.

“Điện hạ!”

Cuối cùng trong mắt Đông Phương Vu Mộc cũng hóa thành một sự kiên quyết.

“Tần Hoài Vũ, ngươi đi hình bộ. Phạm đại nhân nhanh chóng liên hệ quân tây bắc tiếp ứng. Lưu Thích khống chế cửa thành tây, chúng ta lui từ đó.” Đông Phương Vu Mộc nhanh chóng hạ vài mệnh lệnh, sau đó nhìn Phương Khác: “Ta chỉ cần ngươi bảo vệ đoàn người nhạc phụ thoát ra khỏi cung, hội hợp với ta tại cửa thành tây. Ta nghĩ khi phụ hoàng bị ngươi uy hiếp, không có ai dám ngăn cản chúng ta nữa.”

Tường hoàng cung trước giờ cực cao cực kiên cố, dễ thủ khó công. Nhưng độ cao này đối với tu sĩ hoàn toàn chẳng đáng nhắc tới. Cho nên lịch đại người thống trị phàm giới luôn kiêng kỵ tu sĩ như vậy cũng không phải không có đạo lý. Có thể giết chết tu sĩ chỉ có tu sĩ. Cho nên nếu trong hoàng cung không có tu sĩ, vậy dựa vào sự thần thông của tu sĩ hoàn toàn có thể xuất nhập hoàng cung giết người thoải mái.

Hoàng cung tổng cộng có ba tầng, ngoại cung, nội cung và hậu cung. Uy Viễn đại tướng quân lúc này đang bị dồn ở giữa ngoại cung và nội cung trước sau thọ địch, tình hình rất gay gắt. Phương Khác một tay nhấc một tướng sĩ, bay từ nóc nhà đến, tạo nên hỗn loạn.

“Trên trời có người!”

Phương Khác nhìn những mũi tên chi chít nhắm hướng mình, cũng bất

giác mím môi. Mũi tên của phàm nhân không thể thương tổn y, nhưng đứng từ trên không nhìn rừng người chi chít như thế thực sự là hơi tê da đầu, trong đó còn có vài chiếc nỏ công thành.

“Tướng quân! Ti chức phụng mệnh thái tử mà đến!” Vị tướng sĩ bị Phương Khác xách vượt nóc băng tường lớn tiếng nói, sợ mình nếu không ngã từ trên không xuống thành bãi thịt thì cũng bị bắn thành nhím.

“Đừng bắn tiễn.” Uy Viễn đại tướng quân mặc áo giáp màu bạc vung tay lên.

Phương Khác điểm chân, đáp xuống đất, trở tay quét sạch mũi tên bắn từ cửa nội thành đến, trực tiếp đặt tướng sĩ kia xuống đất rồi điểm một cái phi vào cửa nội thành.

Tướng sĩ thủ thành vừa mới nhắm chuẩn, kết quả bóng đen đã biến mất khỏi tầm nhìn. Nếu không phải dưới đất có thêm một người, bọn họ đều sẽ cảm thấy bóng đen vừa mới thấy là suy nghĩ chủ quan của mình.

Phương Khác đi về phía Thái Cực điện, bước chân không to không nhỏ như đang tản bộ, nhưng thực tế lại cực nhanh, nhanh đến mức mắt người thường không nhìn được.

Phương Khác không hề nhẹ nhõm như y biểu hiện ra, phù trận không biết tên trong Phụng Nguyên thành sinh ra ảnh hưởng lớn ngoài dự liệu của y. Nếu không phải vậy, y sẽ không từ bỏ ngự kiếm. Phụng Nguyên thành đang bài xích y, bài xích tu sĩ, cho nên y mới không thể hấp thu linh lực từ ngoại giới, do đó không thể ngự kiếm.

Trong mấy tức, Phương Khác đã bước vào Thái Cực điện mà hôm nay y đã đến nhưng chưa vào.

Phương Khác nhìn mười hai tu sĩ trúc cơ bên trong thủ vệ Thái Cực điện nghiêm cẩn không lỗ hỏng, không khỏi lắc đầu. Dù sao là tu sĩ bồi dưỡng ở phàm giới, hành sự giống binh sĩ chứ không giống tu sĩ.

Nếu là mười hai tu sĩ, lúc này bố trí trận pháp tại đây, vậy dù là Phương Khác cũng không dám tùy tiện hành động.

Trước khi bọn họ nhìn qua, Phương Khác đã vung một kiếm.

Keng.

Hai tu sĩ giơ đao muốn cản, lại bị chấn ra, Mà Phương Khác thì không ham chiến, trực tiếp lao vào giữa hai người đó.

Đông Phương Nguyên Bốc quả nhiên vẫn đang ở Thái Cực điện.

“Bảo hộ hoàng thượng!” Mười hai tu sĩ không hề kinh hoảng, mà nhanh chóng thu hẹp lại muốn chặn giữa Phương Khác và Đông Phương Nguyên Bốc, nhưng đã trễ rồi.

Kiếm của Phương Khác lúc này đang gác lên cổ người tôn quý nhất Ương Triều, mà tay trái nhanh chóng túm rồi vặn, kiếm trong tay Đông Phương Nguyên Bốc rớt lên mặt sàn đại lý thạch, vang leng keng.

Phương Khác nhìn Đông Phương Nguyên Bốc một cái, y không ngờ phản ứng của một vị đế vương người bình thường lại nhanh như thế. Lúc y kiếm gác lên cổ ông, kiếm trong tay ông ta cũng nhanh chóng đưa đến bụng y.

“Lui ra.” Phương Khác nói với mười hai tu sĩ.

Nhưng mười hai tu sĩ vẫn không lui ra mà do dự nhìn Đông Phương Nguyên Bốc.

“Giết y.” Đông Phương Nguyên Bốc không để ý đến thanh kiếm lạnh lẽo ở cổ, nói với mười hai tu sĩ, đáy mắt hơi mang phẫn nộ.

Còn chưa dứt lời, mười hai tu sĩ thật sự không bận tâm hoàng thượng dưới kiếm của Phương Khác mà tấn công tới!

Phương Khác nhíu mày, nắm vững kiếm trong tay kẹp Đông Phương Nguyên Bốc nghiêng người, né một đao quang.

“Ta nói lại lần nữa, lui ra, nếu không hoàng thượng của các ngươi sẽ chết.”

Nhưng vẫn vô dụng, những tu sĩ kia vẫn tấn công, cứ như người Phương Khác đang uy hiếp không phải là hoàng thượng. Mười hai người này không biết trận pháp, nhưng phối hợp với nhau lại cực kỳ thuần thục. Phương Khác bắt giữ Đông Phương Nguyên Bốc ngược lại bắt đầu bó tay

chân.

Y dùng kiếm hất đao của đối phương, vai trái cũng bị rạch một đường, vết thương không sâu, nhưng máu đã chảy ra.

Phương Khác không ngờ chuyện lại tiến triển thế này, Đông Phương Nguyên Bốc có lòng tin to lớn như vậy, mười hai tu sĩ cũng hung hãn dũng mãnh, dám hoàn toàn không bận tâm sống chết của hoàng thượng.

Y biết tại sao Đông Phương Nguyên Bốc dám hạ lệnh này, vì ông ta đoán chắc Phương Khác không dám thật sự giết ông ta.

“Bảo bọn họ lui ra.” Phương Khác nhẹ siết kiếm trong tay, trên cổ Đông Phương Nguyên Bốc xuất hiện một đường nhỏ màu đỏ.

“Từ khi sinh ra đến nay còn chưa có ai chỉ kiếm vào cô mà chưa chết.” Đông Phương Nguyên Bốc lạnh nhạt nói.

“Vậy sao?” Phương Khác hơi nhướng giọng, linh lực trong người nhanh chóng vận chuyển, nâng kiếm chém ra, kiếm ý dâng lên ngập trời, tiếng reo du dương.

Ba tu sĩ bị đánh bay, tiếp đó là một tiếng ầm ầm, Thái Cực điện sừng sững khẽ rung động, lại không có chút tổn thất nào.

Mắt Phương Khác lóe lên, kẹp Đông Phương Nguyên Bốc lao ra ngoài, thế nhưng y không tiếp tục bảo vệ Đông Phương Nguyên Bốc nữa mà đưa ông ta vào lưỡi đao chém tới của mười hai tu sĩ.

Hiệu quả rất tốt, những tu sĩ đó không kịp thu thế ngược lại đả thương bản thân, mà Phương Khác cũng nhân cơ hội đột phá vòng vây ra khỏi Thái Cực điện.

Từ lúc Phương Khác lao vào Thái Cực điện đến lúc lao ra chỉ mới một chốc, phần lớn cấm vệ quân trong cung còn chưa kịp phản ứng.

Phương Khác giữ Đông Phương Nguyên Bốc nhảy đáp mấy lần ở chỗ giao nhau giữa nội cung và ngoại cung, mười hai tu sĩ theo sát phía sau.

Phương Khác đáp xuống dưới cửa nội thành, quay người qua, vẫn giữ

Đông Phương Nguyên Bốc nhìn mười hai tu sĩ kia.

“Ngươi tiếp tục giằng co không được đâu, trong Phụng Nguyên thành linh lực của ngươi không cách nào hồi phục, tiếp tục hao mòn như vậy, sớm muộn gì ngươi cũng bị bọn họ giết.” Đông Phương Nguyên Bốc híp mắt nói.

Tiếp tục hao mòn như vậy, hiển nhiên cực kỳ bất lợi cho y.

“Người đâu, hộ giá!” Phương Khác mở miệng, nhờ linh lực kích phát, âm thanh gần như truyền khắp cả hoàng cung.

Đông Phương Nguyên Bốc kinh ngạc, người này rốt cuộc đang nghĩ gì?

Chúng tướng sĩ trên cửa thành nội cung kinh ngạc khó hiểu nhìn hoàng thượng đang bị bắt giữ.

“Hộ giá! Hộ giá!” Phía trên cửa thành tràn đầy hỗn loạn.

Mà đoàn người Uy Viễn đại tướng quân bị tường thành ngăn cách thì không biết bên này đã phát sinh chuyện gì, tại sao lại kinh hoảng như vậy, cho đến khi vị tướng sĩ họ Triệu thuật thế này thế kia.

Vị tướng quân chinh chiến sa trường nhiều năm không khỏi nhìn về cửa thành to lớn, muốn xem thử thiếu niên tiên nhân dám uy hiếp hoàng thượng rốt cuộc có hình dạng ra sao, là ba đầu sáu tay hay thế nào.

“Tặc nhân to gan! Còn không thả hoàng thượng ra!” Thủ thành là Vệ tướng quân.

“Mở cửa thành, ngăn cản mười hai kẻ sau lưng ta, nếu không hoàng thượng bị thương không thể trách ta.” Phương Khác dùng kiếm nâng cao cằm Đông Phương Nguyên Bốc, để đám người trên cửa thành nhìn rõ vết máu trên cổ Đông Phương Nguyên Bốc.

“Đừng tổn thương hoàng thượng, có gì từ từ nói.” Vệ tướng quân mặt như tro tàn, kinh hãi nói.

“Vệ Hải! Đừng để ý y, phóng tiễn. Y không dám tổn thương cô.” Đông Phương Nguyên Bốc hiểu Phương Khác đang có ý đồ gì, rõ ràng dù mười

hai tu sĩ không bị Phương Khác uy hiếp, nhưng người bị uy hiếp trên thế gian này nhiều lắm, chẳng hạn Vệ tướng quân.

“Vệ tướng quân, mở cửa thành đi.” Phương Khác mỉm cười, kiếm trong tay lại siết chặt thêm một phần: “Nếu quân chủ Ương Triều chết dưới kiếm của ta, ngươi chỉ đứng nhìn đồng nghĩa với thí quân. Đến lúc đó thiên hạ đại loạn, ngươi gánh nổi sao?”

Lúc này mười hai tu sĩ cũng đuổi tới.

Phương Khác chỉ nhìn Vệ tướng quân, nụ cười đặc biệt xán lạn, kiếm trong tay vẫn vững vàng vô cùng, màu máu trên kiếm đặc biệt chói mắt.

“Các ngươi còn không nhanh buông đao xuống!” Vệ tướng quân chung quy không dám đánh cược cũng không có lòng tin to lớn như Đông Phương Nguyên Bốc, một đội nhân mã đã chắn giữa Phương Khác và mười hai tu sĩ.

Mười hai tu sĩ giờ đây không thể động đậy, nếu muốn giết Phương Khác, thì phải giết người của mình, bọn họ vô thức nhìn Đông Phương Nguyên Bốc.

“Mở cửa thành.” Phương Khác nói.

“Mở cửa thành.” Mặt Vệ tướng quân xanh đen.

“Vệ Hải, ngươi không sợ cô chu di cửu tộc ngươi sao?” Đông Phương Nguyên Bốc lạnh giọng nói.

“Thần đáng chết, thần sợ. Nhưng hoàng thượng, long thể làm trọng!” Vệ Hải nói.

Cửa thành trước mắt được mở ra.

Đông Phương Nguyên Bốc há miệng muốn nói.

Phương Khác lạnh mặt nói vào tai Đông Phương Nguyên Bốc: “Đừng bức ta giết ngươi, ngươi có biết người bị ép quá mức luôn sẽ làm ra một vài chuyện không thể tưởng tượng được đó.”

“Phương Khác, giỏi lắm, cô nhớ kỹ ngươi. Ha, cho dù lão tam lui đến tây bắc thì sao? Giang sơn của cô, cô đương nhiên sẽ giành trở về, đến khi đó người chết sẽ không ít như hôm nay đâu.” Đông Phương Nguyên Bốc nhàn nhạt nói, nhưng chưa bảo mười hai tu sĩ lại tiến tới.

Phương Khác không nói gì, mắt lạnh nhìn cấm vệ trong cung tách ra một con đường, cứ thế uy hiếp Đông Phương Nguyên Bốc bước từng bước ra khỏi cửa thành.

------oOo------

Chương 113: Phụng thành chi biến 4

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đến cửa thành đông, quan binh thủ thành đều đã cho lui sạch. Cửa thành mở rộng, một trăm linh tám hòa thượng ngồi khoanh gối trước cửa thành nhắm mắt tụng kinh. Tiếng tụng kinh của hơn một trăm người hội tụ lại cũng có khí thế như lôi đình.

Theo tiếng tụng kinh, ***g chắn nhàn nhạt kim quang bao trùm cửa thành, mà đối kháng với đó là Thập Phương tay cầm ống xoay. Sau lưng Thập Phương là một huyết nhân ngồi khoanh gối, chính là Kính Phi bị trọng thương. Hai người họ từng đến Phụng Nguyên thành nhưng chưa vào, mà đến thẳng hoàng miếu, ai biết lại trúng phải mai phục.

Thập Phương nâng mắt nhìn Tiêu trưởng lão đang đối kháng với Đại trưởng lão trên không, phản đồ của tông môn. Thập Phương nâng tay vén y bào lên, ngồi xuống khoanh gối, hai tay chặp lại, tụng kinh.

“Dĩ vô ngã vô nhân vô chúng sinh vô thọ giả, tu nhất thiết thiện pháp…”

Trong đám hòa thượng kia có người bên môi đã rỉ máu, tay cầm mõ gõ càng lúc càng gian nan, nhưng tiếng tụng kinh lại chưa hề dừng lại.

Trên không, Tiêu trưởng lão và Đại trưởng lão đã đấu pháp với nhau, pháp bảo của Tiêu trưởng lão là một cây thước gỗ màu đen, nó nghênh gió phồng lên cao bằng hai người, rộng một mét. Nhưng bấy giờ cây thước đó lại bị một cái mõ áp chế, không thể cử động.

Diệp Vu Thời nhíu mày, tu vi của lão lừa trọc đó nhờ sự giúp sức của trận pháp không biết tên tại Phụng Nguyên thành nên đã tăng lên một bậc, còn bọn họ lại bị trận pháp không biết tên áp chế, dưới tình hình mất này được kia, bọn họ thất bại chỉ là vấn đề thời gian.

Diệp Vu Thời giang hai tay ra, nhảy vọt lên. Dưới chân là cả Phụng Nguyên thành. Hắn nhắm mắt tỉ mỉ cảm thụ sự huyền diệu của trận pháp, ý đồ tìm cách phá giải. Vạn vật đều phù hợp… trong đầu hiện lên mái hiên của cả Phụng Nguyên thành, cùng với những thụy thú mặt đầy vẻ dữ tợn.

Dấu nước chảy là phù văn, hình hoa tuyết cũng là phù văn, trong đường vân gỗ cũng có chứa phù văn… nét họa tạo nên thụy thú cũng là phù văn. Tất cả mái ngói tại Phụng Nguyên thành liên kết với nhau chính là một phù chú tuyệt diệu vô cùng.

Quả nhiên là phù chú. Diệp Vu Thời nhìn trọn Phụng Nguyên thành, thấy được là một lá bùa vô cùng lớn. Những thụy thú đó là điểm dùng để câu thông thiên địa linh khí trong lá bùa.

Dùng thiên địa làm giấy bùa, không cần vẽ, không cần linh lực, muốn gì được nấy đây là phù chú thập phẩm. Màn ngăn mỏng manh giữa cửu phẩm và thập phẩm đã bị đâm thủng.

Trên môi Diệp Vu Thời hiện nụ cười cực kỳ ôn nhu, tay trái nhẹ vẽ lên không, động tác không nghiêm cẩn ưu nhã như ngày trước mà có chút tùy ý. Mơ hồ thấy được linh lực cực lớn đang bắt đầu hội tụ, mắt thấy lá bùa thập phẩm đầu tiên của Diệp Vu Thời đã sắp thành công.

Tiếng kiếm reo vang lên chọc trời.

Kiếm ý quen thuộc, tay Diệp Vu Thời khựng lại, lá bùa sắp hình thành lập tức biến mất tăm.

“Người đâu, hộ giá!” Âm thanh quen thuộc vang vọng Phụng Nguyên thành.

Diệp Vu Thời đầu tiên là nghi hoặc nhướng mày, suy nghĩ một chút thì bật cười, xem ra… y là muốn khuấy cho vũng nước này càng thêm đục.

Trong thuyền hoa của Tô Tô, Đông Phương Vu Vân nằm giữa đầu gối mỹ nhân dự định chuốc mình say mèm, đột nhiên vò rượu trong tay chấn động rớt xuống mặt thảm trắng tinh xa xỉ, lăn cộc cộc đến chân bàn.

"Hộ giá? Hình như ta nghe được tiếng của Phương tiểu mỹ nhân… ta say hồ đồ rồi sao?" Đông Phương Vu Vân lầm bầm, nhìn Tô Tô.

Tô Tô nghiêng tai nghe cả buổi, trừ tiếng nước vỗ vào thuyền ra nàng không nghe được gì nữa.

"Điện hạ, có thể ngài đã nghe lầm rồi." Tô Tô vuốt mặt Đông Phương Vu Vân.

Trong một di tích địa cung cách Phụng Nguyên thành ba dặm, hơn sáu mươi tu sĩ với La Tất đi đầu lưng đối lưng chật vật vây thành vòng tròn chống lại tấn công của tu sĩ phàm giới. Đầu kia địa cung, mấy chục tu sĩ truyền linh lực vào một tảng đá năm màu cực lớn, trong đó có Đao Tam Thiên.

Đột nhiên, Đao Tam Thiên quay người lại vác đao chạy ra khỏi địa cung.

"Các ngươi tiếp tục kích hoạt trận pháp." Đao Tam Thiên lưu lại một câu rồi chạy vội ra ngoài.

Thánh thượng nguy hiểm! Ở chỗ Thái Cực điện có kiếm ý!

Đao Tam Thiên tức giận quát một tiếng, thân pháp nhanh cực hạn, chỉ một thoáng đã xuất hiện ngoài cửa thành, tùy ý chém một đao vào thước gỗ của Tiêu trưởng lão, Tiêu trưởng lão bị chấn phun máu.

"Cản hắn lại!" Mười mấy tu sĩ Côn Luân cầm kiếm đối kháng.

Đao Tam Thiên dừng cũng không dừng, động tác nhanh nhẹn, từ trên cửa thành nhảy vọt qua.

Diệp Vu Thời chau mày, mười mấy đóa Băng Lưu Diệm bay tới mười mấy mái ngói của Phụng Nguyên thành, tay phải không ngừng vẽ hết phù văn này đến phù văn khác, chồng vào nhau trên không. Sau đó bay về phía mười mấy đóa Băng Lưu Diệm.

Tiêu trưởng lão và Thập Phương cảm thấy linh lực vận chuyển thông thuận hơn, cảm giác bị áp chế cũng biến mất. Tiêu trưởng lão thầm mặc niệm một tiếng, thước gỗ soạt một cái ngăn trước mặt Đao Tam Thiên.

Đao Tam Thiên lại chém một đao xuống, thước gỗ của Tiêu trưởng lão khẽ chấn động, nhưng vẫn đánh vào Đao Tam Thiên.

Sắc mặt Đại phương trượng đại biến, phù trận của Phụng Nguyên thành bị người phá rồi! Không… không phải phá mà là bị người khống chế! Đại phương trượng rõ ràng nhận ra mình đã không cảm giác được linh khí giữa thiên địa.

Thập Phương trợn mắt nhìn một trăm linh tám hòa thượng, kim cương trừng mắt.

Trong một trăm lẻ tám hòa thượng tu vi cao nhất cũng chỉ mới là hậu kỳ trúc cơ, trước đó hoàn toàn là nhờ vào trận pháp của một trăm linh tám người tạo thành cùng với sự trợ giúp của phù trận không biết tên trong Phụng Nguyên thành mà thôi. Nay phù trận bị Diệp Vu Thời phá, ngược lại áp chế họ, họ làm sao có thể chống lại uy của Thập Phương nữa.

Trong một tức, một trăm linh tám hòa thượng liên tiếp phun máu ngã xuống.

Mà Thập Phương đã phi thân lên đấu với Đại phương trượng.

“Đại sư huynh, hành vi của ngươi tại phàm giới, đã phản bội tông môn, phản bội Tổ Sơn tự.”

Thì ra lão lừa trọc là phật tu của Tổ Sơn tự.

Đại phương trượng cười lạnh, trên gương mặt vàng vọt hiện lên nụ cười quái dị, nâng tay gõ mõ.

Cốc.

Thập Phương cúi đầu trầm mặc, bắt đầu xoay ống xoay trong tay.

Trên không trung, linh lực đối chọi, Thập Phương chiếm thượng phong.

Sắc mặt Đại phương trượng khẽ biến, hung hãn nhìn ống xoay không bắt mắt kia.

“Ống xoay Lục Phật Ấn hóa ra nằm trong tay ngươi!” Đại phương trượng khàn khàn nói.

Mà bên phía cửa nội thành, Phương Khác uy hiếp Đông Phương Nguyên Bốc bước từng bước đến trước ngựa của Uy Viễn đại tướng quân, bị mấy ngàn mũi tên nhắm vào, nhưng mặt không đổi sắc.

Đột nhiên toàn thân buông lỏng, cảm giác bị bài xích ác ý kia đã biến mất vô tung. Phương Khác mím môi, nhẹ cười. Y biết phù trận trong Phụng Nguyên thành chắc đã bị Diệp Vu Thời phá rồi.

Phương Khác nhìn mười hai tu sĩ trúc cơ mù quáng đi theo sau lưng mình, nhướng mày. Dường như tình hình đã chuyển biến rồi, có lẽ y có thể khoa trương thêm một chút?

“Ta muốn một chiếc xe ngựa, còn có văn bản thông hành từ Phụng Nguyên thành đến quân tây bắc. Hy vọng xe ngựa phải thoải mái chút, dù sao đây là cho hoàng thượng của các ngươi ngồi. Chỉ cần chúng ta an toàn ra khỏi thành, hoàng thượng của các ngươi tự nhiên sẽ an toàn vô sự trở về.” Phương Khác nói với Vệ tướng quân. Sao lại có cảm giác cướp giật trong phim cảnh sát Hồng Kông thế này?

Sắc mặt Vệ Hải khẽ biến, nhưng vẫn phân phó xuống.

Sau đó hai tay trình lên văn thư đã đóng ấn chương của hắn. Đóng dấu này rồi, tiền đồ của hắn đã bị hủy sạch. Vệ Hải run tay, hoan toàn không dám ngẩng đầu nhìn hoàng thượng của mình. Hắn âm thầm mắng chửi tên trẻ tuổi cả gan bắt giữ hoàng thượng. Quá lang độc, quá khoa trương, quá quá đáng.

Phương Khác uy hiếp Đông Phương Nguyên Bốc lên xe ngựa, gọi tướng sĩ họ Triệu tới đánh xe.

Phương Khác thả Đông Phương Nguyên Bốc ra, hai người ngồi đối diện. Đông Phương Nguyên Bốc lạnh nhạt nhìn Phương Khác, uy nghiêm đế vương thể hiện sạch sẽ. Nếu là người bình thường có thể sẽ rụt lại dưới ánh mắt này, nhưng người trước mặt lại là Phương Khác.

Phương Khác chỉ nhàn nhạt đáp trả Đông Phương Nguyên Bốc một ánh mắt, lấy một miếng vải ra, lau vết máu trên kiếm.

Ngại quá, luận chuyện giả khốc giả nghiêm, đây cũng rất chuyên nghiệp.

Uy Viễn Đại tướng quân ngồi trên ngựa, ánh mắt thi thoảng nhìn sang xe ngựa bên cạnh, nội tâm vô cùng phức tạp. Mắt thấy mấy ngàn binh sĩ dưới sự 'hộ tống' của Vệ tướng quân thông thuận ra khỏi cung, đến cửa thành tây.

Uy Viễn đại tướng quân nhìn Đông Phương Vu Mộc đã đợi ở cửa thành tây, cùng với chúng sĩ binh và xe ngựa của thân thuộc, khẽ thở dài.

"Đi!"

Đông Phương Vu Mộc không chút chần chừ, gật đầu với nhạc phụ của mình, thống lĩnh mọi người chạy tới ngoại thành. Tướng sĩ bảo vệ xe ngựa của gia quyến ở giữa, suốt đường đi trên quan đạo cuốn bụi mịt mù.

Vệ Hải đứng trước cửa thành, lại không dám truy kích. Mười hai tu sĩ trúc cơ thì vẫn theo sát phía sau đội ngũ.

Đông Phương Vu Mộc đầy phức tạp nhìn xe ngựa, cuối cùng vẫn xuống ngựa, bước lên xe.

Trong khoang xe từ hai người lặng lẽ không nói, biến thành ba người.

Đông Phương Nguyên Bốc khép mắt lại, tựa hồ đang nhắm mắt dưỡng thần. Vết máu trên cổ khiến Đông Phương Vu Mộc nhìn mà hoảng. Đông Phương Vu Mộc kinh ngạc nhìn Phương Khác, hắn biết Phương Khác bắt giữ phụ hoàng, vừa rồi Triệu Ngô cũng đã nói lại tình huống đại khái cho hắn biết, bảo sao vẻ mặt lão tướng quân và một vài tướng sĩ lại kỳ quái như vậy…

Không ngờ Phương Khác thật sự dám hạ thủ, dám gác kiếm lên cổ vị này.

Ý niệm chợt chuyển, Đông Phương Vu Mộc lại thoải mái, dù sao Phương Khác là người tu tiên.

Đông Phương Nguyên Bốc mở mắt ra, ánh mắt nhìn chằm chằm Đông Phương Vu Mộc một lát, cuối cùng chuyển ra sau lưng Đông Phương Vu Mộc, cứ như căn bản không nhìn thấy Đông Phương Vu Mộc.

Tay Đông Phương Vu Mộc thoáng cái siết thành nắm đấm: "Phụ hoàng."

"Nếu ngươi sớm thống lĩnh quân tây bắc tự lập làm vương, có lẽ cô còn đánh giá cao ngươi một chút. Chơi trò bức vua thoái vị này, sau đó hoảng sợ như chó nhà có tang chạy về tây bắc. Thực khiến cô xem thường ngươi." Đông Phương Nguyên Bốc hừ lạnh một tiếng: "Nếu không phải y xen vào, ngay cả chạy ngươi cũng không thể chạy."

Đông Phương Vu Mộc cứng người, nhưng thần sắc thì trấn định lại.

"Ta cho rằng phụ hoàng vẫn còn có lòng nhân từ, cho dù đối với bá quan không có, đối với một vài nhi tử của mình vẫn phải có, nhưng ta sai rồi."

"Ngài vốn chính là đế vương cao cao tại thượng, tâm của ngài quá cứng." Đông Phương Vu Mộc nhàn nhạt nói.

"Chính điểm này của ngươi khiến cô không thích. Đạo làm đế vương, vốn phải nên như thế. Không thể đa tình, cũng không thể vô tình, phải khống chế đúng mực, mà ngươi không được. Cô để lão lục theo ngươi, kết quả ngươi nuôi phế nó, ngày ngày lưu luyến thanh lâu, còn ra thể thống gì." Đông Phương Nguyên Bốc lạnh nhạt nói.

"Ngài hỉ nộ bất định, lão lục đã hai mươi rồi, ngài cũng không để đệ ấy tham gia vào chính vụ, cứ để đệ ấy làm một nhàn vương. Lòng đầy hoài bão lại không có nơi thi triển, học gì cũng vô dụng, đệ ấy không ngày ngày hưởng lạc thì còn có thể làm gì?" Đông Phương Vu Mộc nói: "Phụ hoàng, nhi thần không muốn phân tranh với ngài, bây giờ đã cách thành mười dặm, không cần ngài tiễn nữa. Nhi thần bất hiếu, từ nay về sau không thể tận hiếu rồi."

Đông Phương Vu Mộc vén áo lên, trực tiếp quỳ trong khoang xe, cẩn thận dập đầu ba cái cho Đông Phương Nguyên Bốc.

"Ngày sau có gặp phụ hoàng, thì chính là ở trên chiến trường."

Phương Khác nhìn hai phụ tử cực kỳ lạnh nhạt lại bình tĩnh đối thoại, trên

mặt cả hai đều thản nhiên, không có một chút dao động cảm xúc nào. Căn bản không giống cuộc đối thoại giữa thái tử bức vua thoái vị cùng hoàng thượng.

Phương Khác cười, đúng rồi, đây không phải là phim, người hoàng gia chân chính sao có thể kích động hay điên cuồng như những gì trong phim. Sự lạnh nhạt này mới là bình thường. Vì vốn… hoàng gia cực kỳ lạnh nhạt.

"Bảo trọng." Đông Phương Vu Mộc mỉm cười nói với Phương Khác: "Cảm tạ, sau này đến phàm giới, có thể tới tây bắc chơi."

"Có điều rốt cuộc ngươi là nhị tẩu hay là…?" Câu này Đông Phương Vu Mộc hạ giọng rất thấp.

Cát phủ ngập trời, một đội nhân mã nhanh chóng lao đi, trên đường chỉ lưu lại một chiếc xe ngựa màu đen.

Phương Khác ngồi trên xe ngựa, nhìn Đông Phương Nguyên Bốc một cái. Sau đó vén rèm xe nhìn mười hai tu sĩ đang rục rịch kia.

"Hộ tống hoàng thượng của các ngươi về thành đi." Phương Khác nói. Sau đó thả rèm xe xuống, không hề có ý định xuống xe.

------oOo------

Chương 114: Chủ nhục thần tử

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chỉ là một ánh mắt mà thôi, nhưng mười hai tu sĩ đều cảm thấy một thanh kiếm lạnh lẽo gác lên cổ. Bất cứ lúc nào cũng có thể cắt đứt cần cổ yếu ớt của họ. Mười hai tu sĩ chần chừ một lát, cuối cùng nhìn nhau một cái, dỡ ngựa ra. Phân ra bốn người trực tiếp nâng xe ngựa lên, đi về Phụng Nguyên thành. Bất luận thế nào hoàng thượng cần phải dùng thời gian ngắn nhất trở về Phụng Nguyên thành.

Phương Khác rũ mắt, y đang cảm ứng, trong cửa thành đông có ba tu sĩ nguyên anh, Đao Tam Thiên quả nhiên bị dẫn ra, có điều cũng tốt thôi,

Phương Khác nhanh chóng vận chuyển tâm pháp. Hôm nay còn có một trận cứng phải đánh, mà linh lực của y chỉ mới hồi phục một phần ba.

Đối mặt với sự coi thường của Phương Khác, Đông Phương Nguyên Bốc khẽ chau mày, sau đó lại giãn ra. Khởi động phong giới đại trận mới là chuyện lớn hàng đầu hôm nay. Bất luận là Diệp Vu Thời báo thù, hay Đông Phương Vu Mộc mưu nghịch cũng vậy, trong lòng ông đều không quan trọng bằng chuyện này.

Ông muốn triệt để cắt đứt cánh tay tu tiên giới thò vào phàm giới. Những tu tiên giả này siêu việt hơn người thường, không chịu luật pháp chế tài, không chịu khống chế của vương quyền, không chịu thống trị của cô. Cô đã quen rồi, nhưng không muốn cứ phải quen tiếp. Cho nên cô sẽ thay đổi hiện trạng này, ngay cạnh giường, há để kẻ khác ngủ say.

Đông Phương Nguyên Bốc quay lại nhìn Phương Khác đang ngồi khoanh gối, ánh mắt sâu thẳm. Vết thương nơi cổ vì nghiêng đầu nên lại rướm máu, nhưng ông không lau đi, chút vết thương này trong mắt ông còn không tính là gì.

Người này ở trên đất của ông, trước mặt tướng sĩ của ông, thoải mái nhẹ nhàng gác kiếm lên cổ ông, dễ dàng uy hiếp tính mạng của vị thiên tử này. Đối với những người khác có thể đây là một điều vô cùng nhục nhã mà một quân vương phải chịu.

Nhưng thật ra ông không để ý, vì Phương Khác căn bản không dám thật sự hạ thủ với ông, cho nên không uy hiếp được ông. Chỉ là uy hiếp đến người bên cạnh ông mà thôi. Nhưng căn cứ theo tình báo truyền tới, Phương Khác và lão nhị này… tuy nam phong thịnh hành, nhưng ông không thích.

Phương Khác cảm nhận được ánh mắt Đông Phương Nguyên Bốc, nhưng không để tâm, chỉ nhàn nhạt nói: “Đao Tam Thiên có lẽ bị Tiêu trưởng lão vây ở cửa thành đông. Chắc hắn chỉ biết hoàng thượng bị uy hiếp, vội vã chạy về cung xác định an nguy của ngài. Nếu lúc này Đao Tam Thiên xuất hiện, sợ là sẽ trực tiếp chém ta một đao.”

Nói xong Phương Khác cong môi, trên mặt không có một chút sầu lo nào.

Đông Phương Nguyên Bốc lại vô thức nhíu mày, lạnh nhạt phun ra hai chữ “ngu xuẩn”.

Chỉ không biết ông ta đang nói đến Đao Tam Thiên tự ý rời khỏi chức vụ hay đang nói Phương Khác, theo tính khí của Đông Phương Nguyên Bốc, hiển nhiên là nói kẻ trước.

Phương Khác làm như không thấy biểu tình Đông Phương Nguyên Bốc, nhẹ vén rèm cửa sổ lên, lúc này đã có thể thấy Phụng Nguyên thành, ngoài cửa thành đông, phương hướng linh lực dao động cực lớn khác chính là vị trí của phong giới đại trận.

Phương Khác nhìn hướng phong giới đại trận: "Phong giới đại trận quả thật có thể ngăn cách phàm giới và tu tiên giới, nhưng dựa vào lực lượng ngài bồi dưỡng ra mấy năm nay còn lâu mới đủ. Hiện tại bên người ngài chỉ có Đao Tam Thiên có thể đấu với người Côn Luân, những người còn lại căn bản không tạo nên tổn hại gì cho chúng tôi. Phong giới đại trận đã mất đi Đao Tam Thiên, lập tức sẽ bị hủy, ngài cảm thấy sao?"

Phương Khác hơi nghiêng đầu, khóe môi mang ý cười, vây Ngụy cứu Triệu vốn chính là dương mưu.

Đông Phương Nguyên Bốc bình tĩnh nhìn Phương Khác, hai người mắt chạm mắt.

Phương Khác bình thản thong dong, nhưng trong lòng thầm phỉ nhổ. Quả nhiên tố chất tâm lý của người làm hoàng thượng là cực tốt, từ khóe mắt đuôi mày, động tác nhỏ nhặt nhất đều không thể nhìn ra một chút cảm xúc nào, quả thật có thể so với Thái A rồi.

"Đừng thử chọc giận ta. Cơn giận của thiên tử không phải ngươi có thể thừa nhận. Lúc này quả thật cô không thể làm gì ngươi, nhưng cô có thể giết người từng tiếp xúc với ngươi. Giết nhiều rồi, tự nhiên sẽ có người ngươi để tâm, tự nhiên có thể khiến ngươi đau."

Đông Phương Nguyên Bốc ngồi rất nghiêm, hai tay đặt lên đầu gối, tư thế đoan chính mà uy nghiêm cứ như không phải đang ngồi trong khoang xe mà đang ngồi trên long ỷ.

"Lão nhị muốn giết chó của cô, cô đã cho phép rồi. Đao Tam Thiên tự nhiên cũng sẽ không ngăn cản. Lúc này ngươi khích cô, chẳng qua là muốn dụ Đao Tam Thiên ra. Vì có Đao Tam Thiên, vậy Tiêu trưởng lão

của Côn Luân sẽ không thể thoát thân được, sẽ không cách nào giết chó của cô." Đông Phương Nguyên Bốc bình tĩnh nói: "Cô sẽ để Đao Tam Thiên rời khỏi cửa thành đông, không phải vì ngươi khích cô, mà vì cô đáp ứng lão nhị cho nó giết chó của cô. Cô cho nó giết, nó liền có thể giết. Nếu cô không cho, thì nó không thể động."

Phương Khác lặng lẽ nhìn Đông Phương Nguyên Bốc, trong cuộc đối thoại này, y có thể cảm thụ được lòng tự tin gần như cuồng vọng của người làm đế vương. Nghĩ đến cách nói liều mạng của Đông Phương Vu Mộc, y nghĩ Đông Phương Nguyên Bốc còn hiểu tinh túy của liều mạng hơn cả Đông Phương Vu Mộc.

"Ngài sai rồi. Nếu có người khiến ta đau, ta nhất định sẽ khiến kẻ đó càng đau hơn. Đau đến tận xương, đau đến không dám động đậy nữa. Ngài biết giết người, ta cũng biết. Ta nghĩ, ta còn hiểu làm sao giết người hơn cả ngài. Trong ba ngày, ta có thể giết sạch quan viên của Ương Triều. Ngài xem, đây là một chuyện đáng sợ cỡ nào, người tu tiên xuất hiện ở phàm giới là chuyện không công bằng." Phương Khác mỉm cười, để lộ hàm răng trắng.

Vén rèm cửa sổ lên, Phương Khác tươi cười cực kỳ rực rỡ, con mắt sáng dường như đang lấp lánh.

"Ta phải cáo từ rồi. Hôm nay đã làm phiền."

Dứt lời, thân ảnh Phương Khác thoáng cái biến mất khỏi xe ngựa. Sắc mặt Đông Phương Nguyên Bốc âm trầm, tay siết chặt thành nắm đấm.

Phương Khác rời khỏi xe ngựa, nụ cười trên mặt biến mất vô tung, lòng bàn tay hơi ẩm. Loại chuyện lấy mạng người này, y thật sự chỉ có thể nói chơi mà thôi, cái gì mà khiến kẻ đó càng đau… loại chuyện nhiễm máu tươi vô tội… chỉ sợ y không làm được, nhiều nhất chỉ tiêu diệt kẻ đầu sỏ thôi.

Mà lúc này đã đến cửa thành tây, trên vạn tướng sĩ mặc giáp nghiêm túc đứng ngoài cửa thành. Nhìn thấy xe ngựa lăng không mà đến, họ cảnh giác rút binh khí ra, cho đến khi xe ngựa chạm đất, người vén rèm xe ra là hoàng thượng. Mà vị thiếu niên khoa trương đến cực điểm đã không còn bóng dáng.

Vệ Hải quỳ xuống, tháo mũ giáp đặt bên cạnh, sau đó quỳ phục xuống. Bên cạnh hắn còn có An Thịnh cũng quỳ bên cạnh, vị đại nhân hăm hở hăng hái này bây giờ ủ rũ như chó nhà có tang. Trên tay hắn nâng thánh chỉ không thể tuyên đọc, lúc hắn chạy tới phủ thái tử, thái tử đã không còn ở đó từ lâu.

Tiếp theo là tiếng bịch bịch đồng loạt, tám ngàn tướng sĩ nhất tề quỳ trước mặt Đông Phương Nguyên Bốc.

Bọn họ trân mắt nhìn thánh thượng bị bắt đi, đây chính là tội cực lớn.

Đông Phương Nguyên Bốc nhìn cũng không nhìn những người này, vén y bào lên, đi vào cửa thành. Sau lưng là mười hai tu sĩ trúc cơ.

Đến khi tới trước mặt Vệ Hải, Đông Phương Nguyên Bốc dừng bước.

Gần như tất cả mọi người đều nín thở.

Vệ Hải run lên, đầu chạm đất, mặt xám như tro.

“Thần tội đáng vạn chết.”

Đông Phương Nguyên Bốc hừ lạnh, đạp lên mặt Vệ Hải một cái.

“Ngươi có một vạn cái mạng để chết sao? Quỳ ở đây làm gì? Hơn tám ngàn binh mã của ngươi chỉ dùng để quỳ cho cô sao? Còn không đi làm việc cho cô.”

Nói xong, không đợi Vệ Hải trả lời, Đông Phương Nguyên Bốc đã ngồi lên bộ liễn vừa chuẩn bị xong.

Vệ Hải hơi yên lòng, cười khổ nhìn An Thịnh. Sờ sờ mặt mình, xem ra chuyện còn chưa đến nỗi tệ nhất. Phải biết thiên tử mà phẫn nộ, xác chết trăm vạn. Hoàng thượng còn đá hắn một cái, xem ra hôm nay tính mạng của tướng sĩ thủ thành đã giữ được. Nhưng nghênh đón hắn lại là ánh mắt phẫn nộ cực điểm của An Thịnh.

“Không ngờ Vệ tướng quân còn có thể cười được, chúng ta thân là thần tử, tự nhiên là chủ nhục thì thần phải chết.” An Thịnh lạnh lùng nói.

Cửa thành đông.

Giữa bầu trời, uy áp to lớn khiến người ta sinh ra cảm giác nghẹt thở. Phương Khác không cần ngẩng đầu cũng biết đó là Tiêu trưởng lão và Đao Tam Thiên đang triền đấu.

Đao Tam Thiên kia dũng mãnh vô cùng, mỗi một đao vung ra đều có khí thế như mãnh hổ hạ sơn, lúc này tóc hắn đã xõa tung, râu quai nón đen thui, cùng đôi mắt vô hạn sát khí, khiến hắn trông như một con dã thú chọn người cắn nuốt.

Phương Khác giảm lại tốc độ ngự kiếm, quan sát chiến trường ở cửa thành đông, linh lực trong người kích phát đến mức sục sôi nhất, rồi ngẩng đầu nhìn Diệp Vu Thời lơ lửng trên không.

Nhìn từ xa, Diệp Vu Thời một thân bạch y, hai tay giang ra, hai mắt nhắm lại, khóe môi có đường cong tự nhiên. Mười đóa Băng Lưu Diệm xoay chuyển xung quanh. Ánh mặt trời rọi lên người, nhìn thế này, Diệp Vu Thời như thần linh giáng xuống.

Phương Khác nhìn Diệp Vu Thời, bất giác mỉm cười. Sau đó mới đáp xuống ở cửa thành, giữ vững kiếm trong tay. Sau đó nhìn sang hướng khác, môi khẽ mở, nhẹ phun ra ba chữ “lão lừa trọc”.

Lúc Phương Khác nói ra ba chữ này, cắn chữ rất nhẹ, nhưng trong mắt lại là sự âm trầm. Vết thương gần như đã lành ở ngực bây giờ lại mơ hồ đau nhức, cảm giác bồi hồi ở biên giới tử vong lại xuất hiện lần nữa, còn có dáng vẻ tái nhợt suy yếu nằm trên giường của Diệp Vu Thời, cùng với cánh tay vốn vô cùng xinh đẹp lại lộ ra xương trắng.

Nhưng bây giờ Phương Khác rất bình tĩnh, chỉ âm trầm nhìn Đại phương trượng đang đấu pháp với Thập Phương. Đối phương là nguyên anh, y chỉ có thể đợi cơ hội. Mà xác suất cơ hội này xuất hiện cực thấp.

Nhưng y nghĩ, y có kiên nhẫn chờ đợi, vì cơ hội là do con người tạo ra.

Hai người này tới tới lui lui, rõ ràng là Thập Phương bị thương khá nặng, nhưng kim quang trên người hắn còn thuần túy hơn cả trên người lão lừa trọc.

Hơn nữa ống xoay trong tay Thập Phương gần như đã hoàn toàn khắc chế cái mõ trong tay lão lừa trọc, mà cái mõ đó lúc gõ ba lần thì có hai lần bị tịt.

Sắc mặt lão lừa trọc vô cùng âm trầm, trên gương mặt gầy gò xuất hiện vẻ mất kiên nhẫn, nhưng lại không cách nào thoát khỏi Thập Phương. Thập Phương là tu vi hậu kỳ kim đan, tuy chỉ cách nguyên anh một đường nhưng lại là cách biệt trời đất. Lúc này nhờ Diệp Vu Thời khống chế trận pháp cũng chỉ mới vất vả kéo chân được lão lừa trọc.

Phương Khác nhìn sang Đao Tam Thiên.

Đối phương hiển nhiên rất nôn nóng muốn thoát thân, cách đánh điên cuồng hoàn toàn không cần mạng, mà y biết tại sao đối phương lại khẩn cấp như thế, nóng lòng hộ chủ.

Phương Khác lại nhìn sang hướng phong giới đại trận, khí tức bên đó đã yếu đi. Mà trong cửa thành không có người đến. Đột nhiên, trong con ngươi của Phương Khác xuất hiện ba điểm nhỏ, khóe môi nhẹ nhếch lên.

Trong cửa thành, An Thịnh được hai tu sĩ trúc cơ mang đao hộ tống mà đến, dưới uy áp trong cuộc đấu của tu sĩ nguyên anh, bước đi rất gian nan. Tuy An Thịnh không phải thái giám tuyên chỉ, nhưng trong hôm nay hai phong thánh chỉ quan trọng lại trùng hợp đều đi qua tay hắn.

“Đao đại nhân! Đao đại nhân! Thánh thượng có chỉ!” Từ xa, An Thịnh đã không thể tiến thêm một bước nào nữa.

Đao Tam Thiên vung đao chém lên thước gỗ trong tay Tiêu trưởng lão, nhìn xuống dưới. Đợi thấy An Thịnh rồi, mới nhanh chóng lui khỏi thế công của Tiêu trưởng lão.

“Cô an nhiên vô sự, mong ái khanh không phụ ủy thác.” An Thịnh nhanh chóng đọc xong thánh ý, nhưng ánh mắt lại chuyển lên người Phương Khác.

“Thần nhất định không phụ ủy thác.” Đao Tam Thiên nói, khí cuồng bạo trên người đã biến mất hơn nửa, sau đó nhìn sang vị trí phong giới đại trận, rồi mới xoay người trở về.

“Đao đại nhân mau chủ trì đại trận đi, đừng trúng kế điệu hổ ly sơn của tội dân Phương Khác này. Y uy hiếp hoàng thượng vốn chính là vì… A!” Trong mắt An Thịnh đong đầy kinh hoảng nhìn ngọn lửa mỹ lệ cháy lan từ gót chân lên. Đau đớn khiến hắn kêu lên thảm thiết.

Nhưng bây giờ muốn ngăn cản cũng đã muộn rồi

Tất cả mọi người đều không ngờ được sau một lần chuyển ngoặc, An Thịnh này còn cố ý nói ra lời như thế.

Phương Khác mím môi.

“Là ngươi!” Đao Tam Thiên híp mắt, sát khí như dao. Hắn bỏ qua Tiêu trưởng lão mà tấn công Phương Khác.

“Là ta.” Phương Khác vận chuyển linh lực toàn thân, nhấc kiếm lên chờ phát động.

Tốc độ của Đao Tam Thiên cực nhanh, cho dù là thước gỗ của Tiêu trưởng lão cũng không thể ngăn cản hắn, chỉ kéo dài được thêm một khắc.

Phương Khác mím môi, trong một khắc Đao Tam Thiên trì hoãn kiếm của y đã vung ra, là Thái A kiếm quyết.

Diệp Vu Thời mở to mắt, hai tay vạch ra một đường cực kỳ thông thuận trên không, chân mày cũng nhíu lại.

“Keng, keng.” Hai tiếng, đao của Đao Tam Thiên đã phá Thái A kiếm ý của Phương Khác, đánh lên kiếm của y.

Tay Phương Khác tê buốt, không khống chế được lùi về sau hơn hai mươi bước.

Mặt sàn thanh thạch dưới chân nứt ra, cuối cùng lúc Phương Khác dừng lại, chân đã lõm vào trong đá thanh thạch, miệng, mũi, tai, mắt đều trào máu tươi.

Những chuyện này chỉ phát sinh trong một thoáng ngắn ngủi. An Thịnh vẫn còn sống, ánh mắt nhìn sang Phương Khác đã hiện lên ý cười như được an ủi. Chủ nhục thì thần phải chết, kẻ làm nhục chủ cũng phải chết.

Uy nghiêm của thánh thượng là không thể mạo phạm, An Thịnh chậm rãi nhắm mắt lại, vẻ mặt cực kỳ dữ tợn.

------oOo------

Chương 115: Đao Tam Thiên

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phương Khác nắm chặt kiếm không ngừng run rẩy, y vận lực xuống chân, tay trái cũng siết chặt cán kiếm. Nói bị đao chém thì bị đao chém ngay, vận khí của y có phải quá tốt rồi không?

Phương Khác mím chặt môi, vị tanh trong miệng không ngừng trào ra ngoài.

Con ngươi Phương Khác co rút, chỉ thấy trên thân kiếm Tam trong tay xuất hiện một đường nứt.

Đao Tam Thiên hừ lạnh một tiếng, thu đao về. Phương Khác lảo đảo, đâm kiếm xuống đất để ổn định thân hình. Nhưng… kiếm đã gãy rồi. Phương Khác đứng vững lại, trong tay là thanh kiếm Tam đã gãy một nửa.

Đao Tam Thiên lạnh lùng nhìn Phương Khác, không tiếp tục giơ đao nữa.

“Lấy kiếm, tới nữa.”

Phương Khác thở dài, cong lưng nhặt nửa cây kiếm lên, sờ nhẹ lên chữ trên cán kiếm rồi bỏ vào túi chứa đồ. Sau đó lấy một thanh linh kiếm khác ra, cũng là linh kiếm tam phẩm, là lấy trong Cùng sơn cốc.

Cầm kiếm trong tay ước lượng, sau đó nâng tay trái lên tùy ý dùng tay áo lau máu trên mũi.

Làm xong rồi Phương Khác mới nhìn Đao Tam Thiên, nâng kiếm lên, dường như muốn làm ra một thế tay, nhưng giây tiếp theo lại giật lùi về sau mấy bước.

Tiêu trưởng lão thoáng cái xuất hiện sau lưng Phương Khác, nhấc Phương

Khác lên ném ra sau, rồi chắn trước mặt Đao Tam Thiên.

Động tác Tiêu trưởng lão nhìn như thô lỗ thực chất lực độ cầm nắm rất vừa khớp. Phương Khác vững vàng tiếp đất, rồi đón lấy dược phẩm Tiêu trưởng lão ném qua.

“Đa tạ sư thúc.” Phương Khác nói.

“Không khách khí.” Tiêu trưởng lão không mặn không nhạt nói.

“Tiểu tử! Lâm trận chạy trốn, chẳng có dũng khí!” Đao Tam Thiên thô giọng nói, tức giận bởi Phương Khác lừa hắn.

“Tu sĩ nguyên anh khiêu chiến hậu bối sơ kỳ kim đan, ngươi cũng có mặt mũi sao?” Tiêu trưởng lão nhàn nhạt nói, lại chọn dùng hai chữ khiêu chiến. Ngón tay búng một cái, một điểm sáng đỏ vọt ra.

Là thần hỏa. Thần hỏa giống như Băng Lưu Diệm của Diệp Vu Thời, hơn nữa phẩm cấp còn cao hơn.

Nhưng ánh mắt Phương Khác lại đặt ở một chỗ khác trên không trung.

Đó là hai lá bùa, lá bùa chỉ có đường vẽ. Đó là bùa Diệp Vu Thời vừa hoàn thành không lâu, lúc Đao Tam Thiên và Phương Khác đối kháng đã đến sau lưng Đao Tam Thiên. Nhưng Đao Tam Thiên lại không cảm giác được gì, vì bùa này không tỏa ra bất cứ dao động linh lực nào, an tĩnh mà quái dị, cứ như Băng Lưu Diệm của Diệp Vu Thời.

Lúc kiếm Tam gãy, Diệp Vu Thời nhìn y một cái. Vì thế, y nhặt kiếm gãy lên, cất đi, chỉnh lại dáng vẻ, mấy động tác này chẳng qua là để kéo dài thời gian thôi.

Bùa đó vốn là giống như đường vân, lúc Phương Khác lùi ra sau thì nó cứ như sống lại, xoay chuyển cuồn cuộn, phảng phất như có thứ gì giãy ra khỏi những đường linh lực hỗn loạn. Trong đó một lá bùa đã biến thành dáng vẻ phụng hoàng. Mà lá còn lại thì thất bại, linh lực tán đi sạch.

Phương Khác cũng ngẩn ra, chỉ thành công một lá? Nhưng Diệp Vu Thời lại lắc đầu, một lá cũng không thành công, vừa rồi tâm hắn không tĩnh, một lá thất bại, một lá cũng chỉ thành công một nửa, nếu không nói không

chừng có thể thử lưu Đao Tam Thiên lại đây.

Đao Tam Thiên nhìn điểm hỏa mà Tiêu trưởng lão bắn ra, đây là thần hỏa cấp bảy, tinh hỏa. Nhưng, Đao Tam Thiên lia miệng cười. Một thuật tu đi đấu cận thân với một kiếm tu chính là đang tìm chết.

Đột nhiên một tiếng vang như vàng ngọc va nhau vọng khắp bầu trời.

Lúc này Đao Tam Thiên mới phát giác được khí tức nguy hiểm, thoáng cái quay người.

Chỉ thấy sau lưng hắn có một con phụng hoàng vồ tới. Phụng hoàng này không đặc biệt xinh đẹp vì nó dù sao chỉ do những đường vẽ tạo thành. Nhưng lại có một phen ý vị mộc mạc, nhìn giống như phụng hoàng bằng đá trên mái hiên của Phụng Nguyên thành.

Trên thân con phượng hoàng này chứa linh lực mà ngay cả tu sĩ nguyên anh cũng không thể không kiêng kỵ.

Trong mắt Đao Tam Thiên lóe qua một tia dị sắc, đây là bùa thập phẩm! Hơn nữa là bùa thập phẩm sinh ra trận pháp Phụng Nguyên thành! Đao Tam Thiên bước sang phải một bước, dồn trọng tâm cả người xuống. Đại đao trong tay chém tới trước, hắn thế nhưng quyết định gắng gượng chịu luôn điểm hỏa tinh của Tiêu trưởng lão.

Bất luận là thứ gì, đều tới đi!

Phượng hoàng trực tiếp lao xuống, nhắm Đao Tam Thiên mà mổ.

Tuy đao vung ra nhưng không chạm được phụng hoàng, mà phụng hoàng đó lại linh hoạt né đi rồi mổ lên sóng đao của Đao Tam Thiên. Cú mổ này, dỡ sạch lực đạo trong thế đao của Đao Tam Thiên, mà thần hỏa của Tiêu trưởng lão cũng lan lên lưng Đao Tam Thiên.

Oành.

Quảng trường bị lực đạo dỡ ra đó nổ ra một hố lớn, còn Đao Tam Thiên bị cái đuôi của phụng hoàng quất vào mặt, thước gỗ của Tiêu trưởng lão cũng đánh lên Đao Tam Thiên.

Đao Tam Thiên lảo đảo, sau đó nhanh chóng phi thân chém lên lưng phụng hoàng, phụng hoàng kêu thảm một tiếng, rồi cứ thế biến mất vô tung.

Nếu không phải Phương Khác xác định đã thấy Đao Tam Thiên lảo đảo, thì y sẽ cho rằng cú tấn công của Tiêu trưởng lão và Diệp Vu Thời căn bản vô dụng, đao khí của Đao Tam Thiên càng thêm no đủ.

Chẳng qua lúc này Đao Tam Thiên không ham chiến, mà chạy về phía phong giới đại trận.

Tiêu trưởng lão không đuổi theo, mà chuyển sang tấn công Đại phương trượng. Phương Khác dự định thế nào, ông đã đoán ra rồi. Nếu Phương Khác muốn giết người, nể mặt Trí Tiêu sư huynh ông khẳng định sẽ để Phương Khác như ý.

Dù sao… phong giới đại trận không gấp. Tiêu trưởng lão không dấu vết nhìn Diệp Vu Thời một cái, người dẫn tới lần này là người của Diệp Vu Thời. Những người này ở một vài phương diện phải nói là tuyệt, đối phó không nổi tu sĩ nguyên anh, nhưng ngăn cản một chút thì không vấn đề.

Sau khi Phương Khác nuốt mấy viên đan dược của Tiêu trưởng lão, cầm kiếm đứng cạnh Thập Phương, nụ cười trên gương mặt nói sáng lạn bao nhiêu thì sáng lạn bấy nhiêu.

Đại phương trượng nhìn Phương Khác tươi cười rực rỡ và Diệp Vu Thời mặt không biểu cảm, nhất thời nghẹn khí không thôi. Chỉ mới mấy ngày mà thôi, thân phận của bọn họ đã nghịch chuyển, lúc thấy Tiêu trưởng lão nhìn sang, sắc mặt lão càng thêm xanh.

“Lấy đông hiếp ít, có mất thể diện tu sĩ nguyên anh không? Trưởng bối phái Côn Luân các người lẽ nào dạy các ngươi như thế sao?” Âm thanh lão lừa trọc khàn khàn mà khó nghe.

“Côn Luân chúng tôi, trước nay trên trên dưới dưới đoàn kết nhất trí đối ngoại.” Phương Khác cười híp mắt nói, không đánh hội đồng chẳng lẽ một tu sĩ kim đan lại đối đầu với nguyên anh? Nghĩ y ngốc sao?

Diệp Vu Thời nhìn dáng vẻ đắc ý của Phương Khác, ý cười vụt qua trong mắt, khóe môi nhếch lên: “Dám tập kích, thì phải chuẩn bị đối mặt bị vây

công.”

Thập Phương liếc mắt nhìn Phương Khác, đáy mắt gợn sóng, kiếm pháp của y lại tiến bộ rồi.

Tiêu trưởng lão không có động tác dư thừa, chỉ lấy thước gỗ ra cản lại toàn bộ tấn công của Đại trưởng lão, những cái khác thì không làm. Ông và Thập Phương hoàn toàn khóa chặt động tác của Đại phương trượng, dù bây giờ Phương Khác mài thôi cũng có thể mài chết lão.

Nhìn Phương Khác cầm kiếm đi đến, Tiêu trưởng lão vốn chỉ nghĩ Đại phương trượng đại khái đã chọc Phương Khác, nên cho y trút giận cũng tốt, nhưng cuối cùng vẫn phải do ông xuất thủ. Dù sao linh lực của Phương Khác bây giờ không còn bao nhiêu, một thân thương tích chỉ sợ sẽ kéo dài khá lâu.

Ai biết, hoàn toàn không phải vậy.

Phương Khác không có quá nhiều hoa chiêu, chỉ điên cuồng vận chuyển tâm pháp. Linh lực trong người vận chuyển đến cực hạn, sau đó giống như một đạo lưu quang nhắm vào lão lừa trọc, trực tiếp cho hai kiếm.

Đại phương trượng không dám tin nhìn hai lỗ máu trên người mình, ***g ngực và vai trái, rõ ràng lão vẫn còn dư sức, tại sao không thể tránh được? Làm sao có thể không tránh được? Hơn nữa còn liên tiếp hai kiếm?

Tiêu trưởng lão cũng kinh ngạc, kiếm gì có thể trực tiếp đâm xuyên tu sĩ nguyên anh? Không… không phải vấn đề kiếm, là uy lực của bản thân kiếm pháp. Vừa rồi một kiếm của Phương Khác nhanh đến mức ông suýt không nhìn thấy rõ. Lúc hai kiếm đâm ra… thứ đâm vào người Đại phương trượng căn bản không phải kiếm, mà gần như là kiếm khí đã ngưng kết thành thật.

Tiêu trưởng lão nhớ tới luồng kiếm khí phát ra lúc Phương Khác kết đan, kiếm khí đó ngay cả Thiên Quân kiếm của Phụng Chi Tiếu cũng chặn được, khiến môn phái nghị luận sôi nổi. Nhưng hôm nay nhìn lại, Phương Khác càng lúc càng giỏi vận dụng kiếm khí. Tiêu trưởng lão nhìn Phương Khác không khỏi tán thưởng một câu, không hổ là đệ tử nhập môn của Trí Tiêu sư huynh.

Phương Khác chỉ vô cảm xác định vết thương trên người lão lừa trọc xong thì lui về. Vô cảm là vì đau đớn, cảm giác linh lực bị rút sạch không dễ chịu. Nhưng thù này không báo không được, nếu không sớm muộn cũng sẽ trở thành chướng ngại tâm lý cho y. Lúc đáp xuống đất, Phương Khác lảo đảo, được Diệp Vu Thời nhẹ nắm khuỷu tay đỡ lại.

“Tiếp theo, giao cho huynh rồi.” Phương Khác nói.

Diệp Vu Thời đảo mắt nhìn Phương Khác, khóe môi nhoẻn lên nụ cười dịu dàng, nhẹ giọng đáp một câu.

Đại phương trượng cười lạnh vài tiếng, hai mắt đỏ bừng nhìn mấy người, hiển nhiên đã bị chọc giận, trên mặt lộ vẻ điên cuồng, rồi bỗng đột phá được Thập Phương và Tiêu trưởng lão, đến thẳng chỗ Diệp Vu Thời. Linh lực toàn thân phóng ra, y bào cũng phồng lên.

Gương mặt khô gầy của lão cũng phồng lên đầy quái dị, rất khủng bố.

“Tự bạo?” Diệp Vu Thời híp mắt, ôm lấy Phương Khác cấp tốc lùi ra sau. Mà Tiêu trưởng lão một tay xách Thập Phương một tay xách Kính Phi cũng cấp tốc lùi lại. Tu sĩ nguyên anh tự bạo không phải là chuyện đùa. Tiêu trưởng lão thuận tay lấy ra một cái chén sắt trùm xuống, tránh để lan đến phạm vi quá rộng, tổn thương người vô tội.

“Cách xa một chút!” Tiêu trưởng lão ném hai người đi xong, miễn cưỡng khống chế chén sắt trùm lấy Đại phương trượng.

Sau một tiếng vang kinh thiên động địa, chén sắt của Tiêu trưởng lão đã bị chấn bay đi, còn vỡ nát. Tiêu trưởng lão cũng bị thương.

Mà những người khác vì chạy kịp thời, hơn nữa tình huống được Tiêu trưởng lão khống chế, vì thế không có nửa phần tổn hại.

Tiêu trưởng lão nhìn thịt nát đầy đất, khẽ chau mày, vừa rồi ông không kịp tiêu diệt nguyên anh của Đại phương trượng, nếu là giả tự bạo, Đại phương trượng hoàn toàn có thể liều mượn nhục thân nguyên anh trong người chạy trốn.

“A!” Một tiếng kêu sắc bén vang lên.

Tiêu trưởng lão thoáng cái ngẩng đầu, chỉ thấy trên bầu trời, lộ ra một anh hài. Thì ra nguyên anh của Đại trưởng lão thật sự chuồn đi dưới mí mắt ông, nhưng lại bị Băng Lưu Diệm phủ đầy thiêu đốt. Nhìn nhục thân nguyên anh lớn cỡ đứa trẻ bị Băng Lưu Diệm thiêu đốt đau không muốn sống, ông bất giác quay đầu nhìn Diệp Vu Thời, trong tình huống vừa rồi, không ngờ vẫn không chút sơ sót.

"… Cầu đổi tư thế." Phương Khác lại bị ôm ngang lên, suy yếu nói.

------oOo------

Chương 116: Phong giới đại trận 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Diệp Vu Thời rút linh kiếm ra đi về phía phong giới đại trận, không để ý đến tiếng kháng nghị yếu ớt của Phương Khác. Chỉ nhẹ cúi đầu nhìn Phương Khác, sau đó dùng tay áo trắng tinh của mình nhẹ nhàng lau vết máu trên mặt rồi tai Phương Khác, từng chút một lau sạch. Sau đó siết chặt tay, ấn Phương Khác vào lòng.

Phương Khác nhỏ giọng nói một câu 'bị người nhìn thấy thì rất mất mặt, chịu không nổi…' rồi không nói gì nữa, dứt khoát thả lỏng người. Dù sao kháng cự vô dụng, Diệp Vu Thời hiện tại chỉ cần đưa một ngón tay ra thì có thể dễ dàng trấn định y. Chẳng qua, Phương Khác lấy ngón cái ma sát nhẫn Nạp Hư trên ngón tay một chút, nghĩ đến mấy quyển sách bên trong, trên môi hiện ý cười, mơ hồ còn mang theo một chút vị đạo xấu xa. Ý cười thoáng cái biến mất, Phương Khác lại khôi phục biểu tình trước kia.

"Đệ đưa lão nhị đến tây bắc rồi, cũng uy hiếp Đông Phương Nguyên Bốc rồi." Diệp Vu Thời nói: "Không nhẫn tâm được?"

Phương Khác chớp mắt, biểu tình vô cùng vô tội. Y và Diệp Vu Thời đã bàn qua chuyện này từ trước, ý của Diệp Vu Thời rất rõ, hai nguyên tắc: kiên quyết không xen vào, không để ý. Vì nếu làm thế hậu quả sau đó rất nghiêm trọng. Nếu không với tính cách Diệp Vu Thời, thủ đoạn sẽ không nhẹ nhàng như thế. Phải như lôi đình một kích lúc đối phó với Âm gia mới là phong cách Diệp Vu Thời thích. Nhưng bây giờ y đã làm rồi, hơn nữa còn làm rất vang dội, không hề kiêng kỵ trực tiếp gác đao lên cổ người tôn

quý nhất phàm giới, y không hối hận.

Bây giờ làm sao giải quyết chuyện này mới là quan trọng nhất. Phương Khác thầm thở dài, quả nhiên còn chưa cho Đông Phương Vu Mộc đủ giáo huấn, tính thế nào cũng không cân bằng. Ban đầu Âm gia xen vào chuyện phàm giới, sau khi trả giá đủ đổi được 'không biết gì' của mấy thế lực lớn tại tu tiên giới. Nhưng hiện tại không còn như xưa, thân phận của y không giống với Âm gia lúc đó. Trong phái Côn Luân tạm thời không nói, chỉ sợ cả phái Thái Hành cũng dùng chuyện này để đòi phái Côn Luân phải nói rõ.

"Môn quy Côn Luân có điều đầu tiên trong quy định liên quan đến sự vụ phàm giới, bất luận xuất phát từ nguyên nhân gì không thể dùng bất cứ phương thức nào bất cứ thủ đoạn nào xen vào sự vụ phàm giới, vi phạm xem như phản bội Côn Luân. Điều thứ ba trong ước định chung của tu tiên giới về phàm giới, không thể dùng bất cứ thủ đoạn nào bất cứ phương thức nào xen vào sự vụ hoàng quyền phàm giới, nếu không sẽ đối mặt với phán quyết chung của tam phái tứ tông." Diệp Vu Thời nhàn nhạt trần thuật.

Phương Khác nghe thế khổ não trong lòng càng nặng.

"Chúng ta diệt khẩu đi, giải quyết Thập Phương tiểu lừa trọc thế nào?" Phương Khác mỉm cười đề nghị, ánh mắt đặt trên người Thập Phương đang ngồi trên linh khí phi hành có hình chiếc lá. Hai lần rồi, Thập Phương này đã hai lần lộ ra sát khí khó hiểu với y. Lần này tuy không trắng trợn như lần trước, nhưng y cảm giác được.

Khoảng cách giữa họ không xa, nhưng do tiểu tiểu bàn trận trong tay Diệp Vu Thời, lời hai người họ nói, những người khác không thể nghe thấy.

Diệp Vu Thời liếc Phương Khác một cái, ý chế nhạo trong mắt Phương Khác không nhìn cũng có thể tưởng tượng được.

"Tầm nhìn hạn hẹp, chỉ thấy trước mắt. Sau khi đệ giải quyết Thập Phương rồi quả thật có thể che giấu được một thời gian, chẳng qua đợi người của Tổ Sơn tự đến phàm giới tra xét, đệ không những không thể che giấu, còn phải đối mặt với truy sát không chết không ngừng của Tổ Sơn tự. Mỗi ngày mỗi giờ đều có một đống phật tu theo sau đệ, bất cứ lúc nào cũng có thể cho đệ một kích chí mạng. Huống hồ, nếu muốn giết Thập Phương, đệ hiện tại thế này có thể tổn thương hắn chút nào sao? Còn

không bằng để huynh ra tay. Đệ cảm thấy huynh sẽ làm chuyện… tầm nhìn hạn hẹp, tổn người không lợi mình sao?" Diệp Vu Thời mím môi cười, nụ cười cực ôn hòa, mỗi từ mỗi câu lại kèm theo trào phúng là khinh thường mà Phương Khác không thể xem nhẹ. Sau đó nhẹ nhàng đặt Phương Khác xuống, đỡ Phương Khác đứng lên kiếm.

Chỉ một lúc như thế đan dược trong người Phương Khác đã phát huy tác dụng, ít nhất đứng thẳng không phải là một chuyện thống khổ nữa.

"… Đệ không phải chỉ nói chơi thôi sao…" Phương Khác vô cùng đáng thương cuối cùng chỉ nặn ra được một câu như thế. Chẳng qua, Phương Khác xoay chuyển ý niệm, túm chặt tay áo Diệp Vu Thời, nghi hoặc nói: "Huynh, huynh tính kỹ hậu quả như vậy, chắc không phải huynh đã từng nghĩ đến chuyện diệt khẩu, sau đó cảm thấy không thể làm được mới từ bỏ không?"

Diệp Vu Thời cười nhạt nhìn Phương Khác một cái, ánh mắt cũng nhàn nhạt đảo qua lưng Thập Phương, tại tu tiên giới lộ ra sát cơ đã đại biểu cho tuyên chiến. Nếu đối phương không thu liễm một chút, cho dù có hơi phiền phức hắn cũng không để ý diệt hậu hoạn. Có điều diệt khẩu? Hắn sẽ nghĩ ra phương thức… ngu ngốc vậy sao?

Phương Khác sờ mũi, được rồi, y cảm giác được sự khinh thường dưới nụ cười của Diệp Vu Thời. Phương Khác híp mắt lại, chẳng qua sát khí mà Thập Phương phóng tới y y chưa từng quên. Sát khí đó rất chân thật, mà quả thật cũng khiến y cảm thụ được uy hiếp to lớn. Cảm giác bị nhìn chằm chằm là ai cũng không thích nổi.

Tiêu trưởng lão nhìn phía trước, nhưng lỗ tai thì lại nhỏng lên. Không may bàn trận trong tay Diệp Vu Thời chính là thủ pháp luyện chế của phái Côn Luân, ông là trưởng lão của phái Côn Luân, đặc biệt là đường chủ của Duy Pháp đường, một bàn trận nhỏ bé thế này đối với ông mà nói không có một chút tác dụng nào.

Sắc mặt Tiêu trưởng lão xoắn xuýt, hai người họ ngay trước mặt Thập Phương thảo luận chuyện làm sao diệt khẩu Thập Phương, tuy quả thật ông cảm giác được sát khí thoáng qua lúc Thập Phương nhìn Phương Khác. Nhưng vậy thích hợp không? Muốn diệt khẩu thì không phải nên kín đáo một chút sao? Càng huống chi bọn họ hiện tại còn dùng đến Thập Phương.

Tiêu trưởng lão cuối cùng nhìn sang Diệp Vu Thời, sau đó Diệp Vu Thời nhẹ gật đầu với ông.

Tiêu trưởng lão quay đầu đi, khẽ chau mày, thôi vậy. Nếu Thập Phương lộ ra sát cơ, ông sẽ vì hai sư điệt trừ hậu hoạn là xong.

Vẻ mặt Thập Phương đạm nhạt vô cùng, hắn không biết hai trong ba người phái Côn Luân đã động sát cơ vì lúc trước hắn từng biểu lộ sát khí với Phương Khác. Hắn chỉ đang nghĩ nguy hiểm phát giác được trong Phụng Nguyên thành khi đó rốt cuộc là do trận pháp mang đến hay là Đại sư huynh mang tới cho hắn, hay là Phương Khác?

Hôm đó hắn dựa vào trực giác đến ngọn núi đó, trực giác cho hắn biết, nhất định phải giết Phương Khác. Lần này Phương Khác không chết, lần sau sẽ là hắn chết. Trực giác của hắn vẫn luôn không có đạo lý gì, nhưng hắn tin vào trực giác của mình. Cho nên chính là lần này sao? Thập Phương nghiêng đầu nhìn Phương Khác. Nhưng… lần này hắn không phát hiện loại cảm giác nhất định phải giết đối phương trên người Phương Khác. Giống như, người đang đứng trước mặt hắn lúc này không phải là Phương Khác hôm đó. Trên người Phương Khác có thứ gì đó đã phát sinh biến hóa, có lẽ không tồn tại nữa. Loại cảm giác như gặp thiên địch kia cũng biến mất.

Thập Phương nhíu mày, sau đó đúng lúc đối mắt với Phương Khác. Phương Khác nhướng mày, lịch sự cười với Thập Phương.

Phương Khác cũng chau mày, sát cơ đã biến mất, ngay cả chút cảm giác uy hiếp cũng không có. Trong mắt Thập Phương y chỉ nhìn thấy nghi hoặc và ôn hòa.

Trong lúc suy nghĩ, đã đến phong giới đại trận.

Tại lối vào địa cung, Diệp Vu Thời ngăn cản Phương Khác, chỉ lấy ra một chiếc thuyền bay, thuyền bay vừa ra, đã nghênh gió phồng lên. Thập Phương và Tiêu trưởng lão đều nhíu mày. Đó là một chiếc thuyền bay rất to cỡ đại thuyền. Nó nổi trên không, giống như một con quái vật khổng lồ, thậm chí chắn mất không ít ánh mặt trời ở chỗ này.

Phương Khác ngửa đầu, nhìn đáy thuyền đen kịt. Đáy mắt xẹt qua một tia

tán thưởng, thuyền bay thật đẹp, thân thuyền đen kịt, cánh buồm trắng tinh.

Kế đó Phương Khác ngẩn ra, hiểu ý Diệp Vu Thời.

Tình trạng y hiện tại không tốt, ngay cả một thành linh lực cũng không hồi phục. Tiếp một đao đó của Đao Tam Thiên đã tổn thương đến phế phủ, mà hai kiếm đâm lão lừa trọc lại khiến kinh mạch y chịu tổn thương to lớn. Vừa nãy Diệp Vu Thời ôm y lên cũng là vì y ngay cả đứng cũng rất miễn cưỡng, cho nên nếu y tiếp tục đi xuống nói không chừng chỉ là liên lụy.

Phương Khác gật đầu, không miễn cưỡng nữa.

“Giao hắn cho ta đi, chúng ta ở ngoài đây đợi các người.” Phương Khác đón lấy Kính Phi tiểu hòa thượng trong trạng thái hôn mê từ tay Thập Phương, rồi để Diệp Vu Thời đưa lên phi thuyền, chỉ là… Phương Khác đứng trên thuyền bay cỡ lớn, nghi hoặc nhíu mày.

Chiếc thuyền bay này y chưa từng thấy qua, nhưng y lại từng thấy lá cờ trên chiếc thuyền này. Lá cờ ba góc cắm trên đầu thuyền, nền đen viền bạc, phía trên là một chữ Diệp. Phương Khác đặt Kính Phi lên sàn thuyền, ngẩng đầu nhìn cánh buồm, trên cánh buồm cao đến hơn mười mét cũng phất phơ một mặt cờ giống thế. Không cần nghi ngờ, đây là thuyền tư nhân của Diệp Vu Thời, tại sao Diệp Vu Thời lại lấy ra chiếc thuyền bay này?

Chiếc này quá lớn, lớn đến mức chứa mấy trăm người cũng dư dả, không nên chỉ là nơi để y nghỉ ngơi.

Huống hồ… Phương Khác mím môi, đi đến đầu thuyền, sờ những rãnh lõm trên sàn thuyền. Đây là nơi đặt nỏ cỡ lớn, còn có rất nhiều trận pháp, chỉ cần khảm linh thạch vào thì có thể kích hoạt.

Tại sao Diệp Vu Thời lại dùng chiếc thuyền này? Một chiếc thuyền lớn như vậy. Phương Khác dồn sự chú ý vào độ lớn nhỏ của chiếc thuyền.

Bỗng trong đầu lóe linh quang.

Y bất giác trợn to mắt, ngây ngốc nhìn lối vào địa cung.

Là vậy sao?

Thuyền lớn như thế, đương nhiên là vì lát nữa nó sẽ dùng để chở rất nhiều người. Hơn nữa sau khi nó chở nhiều người như vậy tốc độ vẫn rất nhanh, rất nhanh.

Tâm tình Phương Khác trở nên phức tạp, có nên thở phào một cái không? Dù sao vấn đề đã giải quyết rồi. Hay là thán phục sự quả quyết và mưu trí của Diệp Vu Thời? Trong thời gian ngắn như vậy mà Diệp Vu Thời đã nghĩ ra được một kế hoạch hoàn mỹ không chút sơ sót, hơn nữa thực thi không hề do dự. Hay nên cảm động với tất cả những gì Diệp Vu Thời làm vì y? Phương Khác nghĩ đến đây, cười lên, ý cười trong mắt quá rõ rệt, nụ cười quá sáng lạn.

Được rồi, y quả thật không nên dùng tư duy của người bình thường để suy đoán suy nghĩ của Diệp Vu Thời. Bản thân y cũng biết phương thức diệt khẩu là một trò cười, sao Diệp Vu Thời có thể sẽ giống y muốn dùng phương thức diệt khẩu không nhập lưu này? Phương thức của Diệp Vu Thời, quả nhiên là cao cấp hơn một bậc…

Phương Khác đứng cạnh lan can thuyền, nhìn hướng Phụng Nguyên thành. Trong lòng có tiếc nuối nhàn nhạt. Vốn y còn nghĩ, có lẽ y nỗ lực tu luyện, đến kỳ phân thần rồi, có thọ nguyên hơn hai ngàn năm, nói không chừng y có thể gặp lại những người và vật mà y cho rằng đã không thể gặp được, người cha nghiêm túc mà cố chấp của y, cùng người mẹ thích tính toán chi li lải nhải liên lục lại đỏm dáng, mẹ y nuôi một con mèo kiêu ngạo, mấy đứa bạn đại học cùng phòng kiêu ngạo dung tục, còn có thầy hướng dẫn vô cùng thất vọng về y. Nói không chừng y còn có thể làm một đứa con có hiếu, cũng có thể nói với thầy hướng dẫn của y, hiện tại nội tâm y đã đủ cường đại rồi.

Nhưng bây giờ chỉ sợ đã không được.

------oOo------

Chương 117: Phong giới đại trận 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Địa cung, tên như ý nghĩa là cung điện dưới đất. Không khí ở đây đều lộ ra

mùi vị bùn đất mục nát. Ngọn đuốc chợt sáng chợt tối chiếu sáng con đường trước mắt, đây là một cầu thang cực dài, nhìn xuống không thấy điểm cuối, cứ như kéo dài thẳng đến lòng đất.

Nhưng ba người Diệp Vu Thời chẳng thèm nhìn tới cầu thang đó.

Tiêu trưởng lão trực tiếp đánh một chưởng lên vách tường bên phải cầu thang, cầu thang liền như tranh thủy mặc bị phai màu chậm rãi biến mất. Xuất hiện trước mặt họ là một cung điện cổ xưa. Diệp Vu Thời nhìn cung điện tàn phá do cự thạch xây nên. Đây là phong cách cung điện rất lâu trước kia, lâu đến mức lịch sử không cách nào ghi chép.

Mà trên quảng trường trước cung điện cổ xưa khổng lồ có năm cái đỉnh rất lớn, úp ngược. Năm đỉnh được xích nối liền với nhau. Đồ án trên đỉnh là cự thú nào đó không biết tên, hình dáng quái dị mà dữ tợn, có răng nanh thật lớn, ánh mắt hung ác cùng với vuốt nhọn vảy phiến.

Diệp Vu Thời nhìn hồi lâu mới dời mắt đi, chuyển sang nhân mã hai bên.

Đám người Đao Tam Thiên phân thành năm tốp vây quanh năm cự đỉnh cao bằng hai người. Phân biệt có mười mấy tu sĩ ấn tay lên cự đỉnh, cuồn cuộn không dứt truyền linh lực vào. Mà những người khác thì bảo vệ người đang truyền linh lực và triền đấu với đám người La Tất.

Người của Đao Tam Thiên phối hợp với nhau trong lúc giao đấu cứ như tướng sĩ trên chiến trường, cước bộ vô cùng thống nhất. Mà bên Côn Luân, Diệp Vu Thời cong môi, La Tất tiến bộ không ít. Mọi người phối hợp với nhau vượt hơn một bậc so với trước. Hơn nữa rất có phong cách cá nhân của La Tất, chỉ tiến không lùi, chỉ công không thủ. Nhân số của đối phương tuy gấp hai đến ba lần họ, nhưng vẫn bị áp chế, khác biệt nhân số giữa hai bên cũng không ngừng giảm đi.

“Nơi này giao cho ngươi.” Tiêu trưởng lão nói xong, liền phi thân lên đón đao của Đao Tam Thiên.

Diệp Vu Thời nhìn cảnh tượng đó, nói với Thập Phương bên cạnh: “Thập Phương đạo hữu, mấy tu sĩ kim đan bên đó cho ngươi tới, thế nào?”

Thập Phương không lên tiếng, trực tiếp phi thân về phía đó.

“Diệp sư huynh.” La Tất đã cười híp mắt đứng bên cạnh Diệp Vu Thời, chỉ là hưng phấn và hưởng thụ trong mắt quá mức rõ rệt, sau đó dùng hai tay dâng cờ chỉ huy trong tay lên.

Diệp Vu Thời lắc đầu nói: “Ngươi tới.”

Sau đó Diệp Vu Thời nhẹ giọng nói gì đó với La Tất.

La Tất không chút do dự gật đầu, chỉ là vẻ hứng thú trong mắt lại càng thêm đậm. Lá cờ trong tay liên tục vung lên, thế trận liền thay đổi. Bên Côn Luân thế nhưng lui liền mấy bước, kéo ra một khoảng cách với nhân mã đối phương. Không còn là cách đánh chớp điện từng bước bức gần như trước. Bên Côn Luân giống như có kiêng kỵ gì đó, bắt đầu có thủ có công, triển khai tấn công phân từng bước sóng ngắn. Từng sóng tiếp từng sóng, tuy không có cảm giác nghẹt thở như trước, nhưng lại tạo nên áp lực cực lớn cho tâm lý đối phương. Vì phía Côn Luân, đã không còn ai ngã xuống nữa. Tuy lúc trước bị áp chế, bên phía họ thương vong lớn một chút, nhưng là phái Côn Luân cũng có tu sĩ ngã xuống, thế nhưng bây giờ bất luận bọn họ phản công điên cuồng thế nào, bên Côn Luân cũng không còn ai ngã xuống nữa.

“Diệp sư huynh, lần này trong môn phái chảy rất nhiều máu. Chưởng môn mất, chưởng môn tạm thời dùng tốc độ nhanh nhất ổn định cục thế trong môn phái. Trong môn phái còn lòi ra một thế lực mới, là người của Diệp sư huynh.” La Tất cười hi hi nói: “Các sư huynh đệ thấp kém rất có nhãn lực, phải chiếu cố nhiều, chỉ là bàn tính sư huynh có chút không vui, nói là bị Viên Kim cướp mất không ít linh thạch. Chẳng qua sư huynh yên tâm, đệ kéo hắn lại rồi. Sao có thể để hắn vì một chút linh thạch mà đi tìm Phương sư huynh gây phiền toái chứ? Đều là người nhà mình, linh thạch của Phương sư huynh không phải chính là linh thạch của chúng ta sao.”

Lúm đồng tiền nông nông ở bên má La Tất vì cười mà trở nên đặc biệt rõ ràng, mắt long lanh nhìn Diệp Vu Thời. Dù đang hồi báo với Diệp Vu Thời vẫn thời thời khắc khắc chú ý tình hình trận đấu, lá cờ trong tay không ngừng chuyển động, phát ra từng cái ám hiệu.

Nếu Tiêu trưởng lão có thể hiểu hàm nghĩa của ám hiệu này, nhất định sẽ kinh ngạc.

“Đừng quản trận pháp, không vội, cứ từ từ tới. Tự do phát huy giết từng

người từng người.” Đây chính là ám hiệu lá cờ phất ra.

Mà Tiêu trưởng lão và Đao Tam Thiên lúc đấu với nhau còn rảnh nhìn Diệp Vu Thời một cái, nghi hoặc trong lòng càng lúc càng lớn.

Diệp Vu Thời ra vẻ thản nhiên hiểu rõ mọi thứ, La Tất cũng không ngừng vung lá cờ trong tay. Xem ra Côn Luân nắm chắc phần thắng, nhưng sao ông luôn có cảm giác không phù hợp? Thuyền bay cỡ lớn đó… rốt cuộc dụng ý là gì?

Mà trong lòng La Tất cũng có nghi hoặc này.

Tại sao Diệp Vu Thời muốn kéo dài thời gian? Chậm lại tiết tấu tấn công?

La Tất không hỏi, sau khi nghe được chỉ lập tức chấp hành. Vì Diệp sư huynh làm vậy nhất định là có nguyên nhân.

Tình huống trận đấu ai cũng có thể nhìn ra, tu sĩ phàm giới đã lộ dấu hiệu bại trận. Tuy rất nhỏ, nhưng nó đang dần phóng đại, sau đó không cách nào nghịch chuyển.

Lý Quân Nhất ấn tay lên cự đỉnh, linh lực trong người không ngừng tràn vào đỉnh. Cuối cùng giống như cái đỉnh đó đang hút linh lực trong người hắn. Ánh mắt Lý Quân Nhất phiêu đi rất xa, hắn thấy đồng bạn không ngừng chết đi. Nhưng mọi người vẫn thi nhau tiến tới, dũng cảm không sợ chết. Hắn cũng thấy đường vân trên áo bào của đối phương.

Hắn cũng từng mặc y bào thế này, cũng từng tự hào vì là đệ tử Côn Luân. Nhưng cuối cùng là hắn tự tay bóp nát liên hệ với môn phái.

Nhưng hắn không hối hận, chưa từng. Bọn họ đúng, thánh thượng đúng. Tu tiên giả, sự tồn tại không công bằng không nên xuất hiện ở phàm giới. Hắn quả thật là đệ tử phái Côn Luân, nhưng trước hết hắn là người phàm giới. Thánh thượng không nói sai, trong phàm giới nếu có tu tiên giả tồn tại chính là không công bằng và uy hiếp với tất cả người bình thường.

Hắn nguyện ý xóa bỏ sự bất bình này cho phàm giới, cho dù phải trả giá bằng sinh mạng.

Trong mắt Lý Quân Nhất tựa như có thứ gì đang lấp lánh phát sáng, trong

mắt của những tu sĩ phàm giới khác cũng giống vậy.

Diệp Vu Thời nhìn thấy mạt sáng đó.

“Sư huynh, những tu sĩ phàm giới này phải làm sao?” La Tất cũng thấy được, vẻ khát máu vụt qua trong mắt hắn, lạnh lùng nhìn những tu sĩ liều mình rót linh lực vào cự đỉnh. Trong những người này, có một phần là phản đồ phái Côn Luân. Đối với hắn, bất kể những người này có lý do gì, phản đồ chính là phản đồ, sau khi bọn họ phản bội Côn Luân, hướng kiếm về phía sư huynh đệ đồng môn, trong lòng hắn bọn họ đã trở thành người chết.

Năm cự đỉnh đó chậm rãi nổi lên, dâng cao khỏi mặt đất.

“Thanh lý môn hộ.” Diệp Vu Thời nhìn sang Đao Tam Thiên vẫn không phân thắng bại với Tiêu trưởng lão, lạnh giọng nói.

La Tất nhanh nhẹn chém lá cờ xuống, sau đó nâng lên.

Một người cũng không lưu, tin tức này lập tức được truyền đạt.

“Những người này ẩn náu trong môn phái lâu như thế, ta nói tại sao họ vẫn cứ an tĩnh như thế, hóa ra là có ý đồ này. Diệp sư huynh, thủ đoạn của hoàng đế phàm giới này rất tuyệt, có một đống người nguyện vì ông ta liều mạng.” La Tất trào phúng: “Bọn họ cũng không chịu nghĩ, bản thân họ chính là tu tiên giả, cũng là cây gai trong mắt hoàng đế đó sao?”

“Bọn họ biết.” Diệp Vu Thời nhàn nhạt nói.

La Tất quái dị, không dám tin nói: “Bọn họ biết?”

“Có lúc, lý tưởng chính là thứ bất chấp lý lẽ như thế đó. Con người có thể vì lý tưởng kiên định của mình, ném bỏ rất nhiều thứ, bao gồm cả chính bản thân mình. Nếu hôm nay bọn họ không chết dưới kiếm của chúng ta, ngày mai cũng sẽ chết dưới kiếm của chính mình.” Diệp Vu Thời lạnh nhạt nhìn những người mắt lấp láy kia.

“Giống như phái Thái Hành kiên trì cho rằng hai tộc yêu ma tồi tệ tà ác nên bị tiêu diệt sao?” La Tất hỏi: “Thì ra tu tiên giả chúng ta ở phàm giới bị ghét bỏ.”

Diệp Vu Thời mỉm cười, không nói gì. Hắn cũng từng căm hận tu tiên giả.

Tại phàm giới lưu truyền không ít truyền thuyết về tiên nhân, tu tiên giả trong sách đều là tiên nhân trừ ma sát yêu vô tình vô dục, cường đại mỹ lệ, thương xót thế nhân, không có tư dục. Mọi người nhìn tu tiên giả gần giống như là hiệp hay là tiên. Nhưng khi người bình thường phát hiện hóa ra tu tiên giả cũng có thiện có ác, có thất tình lục dục giống như bọn họ. Ban đầu có lẽ là ngưỡng mộ, sau đó là ghen tỵ cuối cùng thì là sợ hãi và e dè.

Vì e dè, nên muốn tiêu diệt.

Không ai có thể nói cách nghĩ của họ là sai, vì tu tiên giả quả thật không bị luật pháp phàm giới khống chế. Giống như Đông Phương Nguyên Bốc đã nói, không công bằng. Vì một tu tiên giả chỉ cần hắn muốn, hắn sẽ có thể nhiễu loạn một quốc gia. Phàm nhân không bắt được hắn, hắn có thể giết chết bất cứ phàm nhân nào.

Nhưng cũng không đúng, tu tiên giả bị tu tiên giả khống chế. Cho nên, bình thường mà nói không có tu tiên giả nào vô duyên vô cớ lạm sát vô tội.

Hơn nữa thế giới này vốn đã không công bằng gì cả. Trừ sạch tu tiên giả ở phàm giới thì có thể bảo đảm công bằng sao? Không thể nào. Những người quyền cao chức trọng giết người ít hơn tu tiên giả hay sao? Loại hành vi này là công bằng sao? Pháp luật Ương Triều cũng không thể chế tài bọn họ, không phải sao? Tuy tu tiên giả giết người không cách nào chế tài, nhưng có thể luận tội. Mà những người này giết người, ngay cả luận tội cũng không có. Nói đến cùng, đây chỉ là nỗi sợ của Đông Phương Nguyên Bốc mà thôi.

Ông ta đa nghi lại cuồng vọng, không thể nhẫn nhịn sự tồn tại của tu tiên giả.

Mà những người này, chính là vật hy sinh.

Diệp Vu Thời lạnh nhạt nhìn đám người Lý Quân Nhất. Phong giới đại trận có thể khởi động, nhưng những người này nhất định phải chết.

Phương Khác ở trên thuyền đả tọa điều tức, thương thế trong người y rất

nghiêm trọng. Linh lực vốn đã khô cạn trong kinh mạch đã bắt đầu chậm rãi hồi phục.

Phương Khác nhìn điểm huyết sắc trong thượng đan điền, huyết mạch yêu tộc này vậy mà có tác dụng hồi phục cho kinh mạch của y.

Lúc điều tức Phương Khác cũng không buông lỏng cảm ứng với phong giới đại trận. Như y dự liệu, khí tức của phong giới đại trận càng lúc càng mạnh, nhưng khí tức tăng lên càng ngày càng chậm.

Sau đó… dừng tăng lên, khí tức tuột xuống. Phương Khác nhíu mày, y nghĩ sai rồi sao? Diệp Vu Thời không phải muốn tách phàm giới và tu tiên giới ra?

Mà trong địa cung, tất cả dường như đã lắng đọng.

Sau khi Thập Phương tiêu diệt mấy kim đan, chiến cục đã nghiêng về một phía, tu sĩ phàm giới bại rồi.

Nhưng vì tu sĩ Côn Luân không vội vã gì, nên trận pháp đó đã hoàn thành hơn một nửa. Chỉ kém một chút nữa thôi đã có thể triệt để hoàn thành.

Thập Phương nhíu mày nhìn Diệp Vu Thời, y không biết Diệp Vu Thời muốn làm gì. Lẽ nào hắn muốn trong mắt những người này có hy vọng xong rồi tuyệt vọng sao?

Diệp Vu Thời chỉ nhìn chằm chằm Đao Tam Thiên bị Tiêu trưởng lão triền quấn, mím môi, tiếp theo thành bại nằm ở Đao Tam Thiên.

Lý Quân Nhất đột nhiên phun ra một ngụm máu, một thanh trường kiếm đã đâm xuyên ngực hắn. Bọn họ bại rồi, triệt triệt để để bại rồi. Nhưng thật không cam lòng, chỉ còn kém một chút kém một chút thôi. Lý Quân Nhất nhìn chằm chằm cự đỉnh đã cách mặt đất một mét, dưới đỉnh lộ ra một viên đá tròn trịa.

Đao Tam Thiên tức giận quát một tiếng, chấn bay thước gỗ của Tiêu trưởng lão. Sau đó lại chém một phát lên vai Tiêu trưởng lão, bị cang khí hộ thể của Tiêu trưởng lão cản lại. Nhưng hắn không thừa thắng truy kích, mà trực tiếp đáp xuống giữa năm cự đỉnh. Soạt soạt hai đao rạch lên đùi mình, sau đó ném đao trong tay đi, quát to một tiếng, liên tiếp vỗ ra mấy

chưởng, linh lực trong người không ngừng bị cuốn vào cự đỉnh. Máu cũng phun ra, bị hắn khống chế chảy về năm cự đỉnh.

Tiêu trưởng lão vốn muốn ngăn cản, nhưng đã muộn rồi. Đao Tam Thiên đây là từ bỏ mạng sống để truyền linh lực vào cự đỉnh.

Oành một tiếng, năm cự đỉnh mở ra, năm hòn đá bay lên, trời long đất lở. Cả địa cung bắt đầu vang ầm ầm, trận pháp đã khởi động, đã không cách nào ngăn cản.

Ánh mắt vốn nguội lạnh của Lý Quân Nhất lại cháy lên lần nữa, cánh tay đang ấn lên vết thương ở ngực chuyển sang ấn lên cự đỉnh, rót toàn bộ linh lực vào, rồi vô lực buông xuống. Trên mặt Lý Quân Nhất mang theo nụ cười thỏa mãn, ngã xuống.

Tiêu trưởng lão đột nhiên hiểu ra Diệp Vu Thời muốn làm gì, mang vẻ phức tạp nhìn Diệp Vu Thời một cái, rồi phi thân ra ngoài.

Bọn họ phải rời khỏi phàm giới trở về tu tiên giới trước khi trận pháp hoàn thành.

------oOo------

Chương 118: Phong giới đại trận 3

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phương Khác túm mạnh lên lan can bằng gỗ.

Thuyền bay chấn động một cái, tựa hồ bị con sóng lớn đánh trúng. Phương Khác bước vài bước đến cạnh Kính Phi, kéo Kính Phi dậy sau đó nhanh chóng khảm linh thạch vào rãnh lõm của trận pháp phòng ngự trên thuyền bay.

Xem ra nguyên nhân lấy thứ to lớn này còn có một cái, Phương Khác híp mắt cảm thụ linh lực dao động điên cuồng truyền đến từ dưới đất. Từng đợt từng đợt, cứ như sóng biển vỗ bờ, sức lực lộ ra ngoài đủ để đất rung núi lở. Phương Khác thấy Tiêu trưởng lão nhanh chóng bay ra khỏi địa cung.

Sắc mặt Tiêu trưởng lão rất bình tĩnh, chỉ một thoáng đã đứng cạnh Phương Khác cùng Phương Khác nhìn các đệ tử Côn Luân nhanh chóng phi thân ra khỏi địa cung: “Thiếu niên cuồng vọng.”

Phương Khác tự nhiên biết Tiêu trưởng lão không phải đang nói những đệ tử này. Dãy núi này tựa hồ đang nổi giận, mặt đất nứt ra, động vật trong rừng chạy tán loạn. Kêu gào inh ỏi, từng tốp từng tốp chim điên cuồng bay vòng vòng rối loạn. Có vài con tông vào màn bảo hộ của thuyền bay rồi rớt thẳng xuống. Mà trong phạm vi mười dặm quanh địa cung đã bắt đầu sụp xuống. Nhưng cơn địa chấn điên cuồng này cứ như bị sức mạnh nào đó bó buộc, chỉ diễn ra trong phạm vi nhất định.

Sau chót một bạch ảnh cuối cùng lao ra khỏi địa cung, sau lưng là khói bụi.

“Đi.” Lúc thấy Diệp Vu Thời, La Tất bình tĩnh nhìn mặt đất cứ như đang đón ngày tận thế.

Thuyền bay run lên, chỉ thấy một luồng linh quang, ở phía trên địa cung là thuyền bay.

Trong địa cung, Đao Tam Thiên lặng lẽ nằm dưới đất, lặng lẽ nhìn các tướng sĩ của mình. Thấy nụ cười trên gương mặt tái nhợt của Lý Quân Nhất, hắn lớn tiếng cười lên: “Hoàng thượng, thần không làm nhục sứ mạng.”

Sau đó chậm rãi đưa tay nắm lấy đại đao bị hắn ném đi, siết chặt trong tay, trong đầu thoáng qua góc áo màu hồng, thoáng qua mũi đao lạnh lẽo.

Trong hoàng cung, quan viên quan sát bầu trời quỳ trong Thái Cực điện.

Địa chấn, còn là ở Phụng Nguyên thành, vậy mà bọn họ không nhìn ra bất cứ dự báo nào. Sắc mặt các quan viên trắng bệch như giấy, hầu như có thể dự liệu được kết cục của mình.

Nhưng Đông Phương Nguyên Bốc không nổi trận lôi đình như họ dự liệu, mà vững vàng bước từng bước ra ngoài Thái Cực điện, không bận tâm cấm vệ quân ngăn trở, bưng một bình rượu, chậm rãi tưới xuống đất nhắm về hướng địa cung.

Thái giám Khổng Phúc đối mặt với trận địa chấn đáng sợ, run rẩy không kìm được, nhưng cũng không dám biểu hiện ra chút nào trước mặt hoàng thượng. Nhìn vị đế vương mình đã phục vụ hơn mười năm, đột nhiên hắn cảm thấy như mình đã nhìn thấy sự dao động chưa từng có trong mắt của đế vương máu lạnh.

Sau đó Đông Phương Nguyên Bốc xoay người, bình rượu rớt xuống đất.

“Tu tiên giả vốn không nên tồn tại ở phàm giới.”

Khổng Phúc chỉ nghe được một câu như thế.

“Tuy linh lực ở phàm giới yếu, nhưng người lại nhiều hơn tu tiên giới. Mỗi mười năm trong số đệ tử gia nhập môn phái tu tiên có một phần mười đến từ phàm giới. Đối với tu tiên giới mà nói, phàm giới giống như hạ giới, có thể cao cao tại thượng cúi nhìn, nhưng cũng không thể hoàn toàn xem như không tồn tại.” Tiêu trưởng lão nhìn Diệp Vu Thời nghiêm giọng nói: “Ngươi có từng nghĩ đến sau khi về Côn Luân phải làm sao báo cáo với môn phái?”

“Đừng cho rằng ta không biết ngươi là nhi tử của hoàng đế phàm giới đó!” Tiêu trưởng lão nghiến răng nói ra câu này. “Ngươi công tư bất phân, trợ giúp những phản đồ đó khởi động phong giới đại trận, cho dù là sư phụ của ngươi cũng không tha cho ngươi!”

Phương Khác khẽ nhíu mày, y biết Tiêu trưởng lão không có ác ý với Diệp Vu Thời, lúc này chỉ là tức giận Diệp Vu Thời hành sự không suy nghĩ, nhưng…

Diệp Vu Thời chuyển mắt nhìn sàn thuyền, dùng thái độ khiêm tốn mặc Tiêu trưởng lão trách mắng. Cho đến khi thấy thần sắc lo lắng của Phương Khác.

“Phàm giới đã bị mất cùng ta là người duy nhất trong môn phái có thể chế tạo ra phù chú thập phẩm. Chưởng môn tạm thời sẽ biết nên chọn bỏ cái nào.”

Tiêu trưởng lão nghẹn họng, nhìn Diệp Vu Thời vẫn giữ thái độ khiêm tốn đứng trước mặt mình, hoàn toàn không ngờ được ông giáo huấn nửa ngày

Diệp Vu Thời không những không nhận sai mà còn nói một câu như vậy. Diệp sư điệt ôn nhuận hữu lễ, tiến lùi có chừng mực đâu?

Tiêu trưởng lão xanh mặt không nói gì hồi lâu. Cuối cùng ông mới hồi tưởng lại một chuỗi sự việc diễn ra sau khi đến phàm giới, từng hành động của Diệp Vu Thời. Rốt cuộc ông đã biết tại sao La sư huynh muốn thu Diệp Vu Thời làm đồ. Không phải vì ưu tú, không phải vì hắn khiêm tốn hữu lễ hành sự thỏa đáng, mà chết tiệt là vì hợp nhãn.

Xem thử đã làm ra những chuyện gan lớn bằng trời này, xem thử dáng vẻ chẳng bận tâm này, xem thử kiểu thản nhiên đâm thẳng vấn đề này.

Tiêu trưởng lão bực mình bỏ đi.

La Tất ở cạnh trộm nhìn chuyện bên này, trên mặt đầy vẻ nghiêm túc, nhưng đắc ý trong mắt không bớt đi chút nào.

Thấy dáng vẻ ung dung không vội của Diệp sư huynh, nhìn những chuyện Diệp sư huynh làm, quả nhiên không hổ là Diệp sư huynh.

“Ta đã lưu lại hai người.” Diệp Vu Thời nói.

Tiêu trưởng lão lập tức quay đầu nhìn Diệp Vu Thời.

“Ngươi nói gì?”

“Sư điệt lưu lại hai người, sư điệt tin rằng bọn họ sẽ phát dương quang đại phái Côn Luân ta tại phàm giới.” Diệp Vu Thời nói.

Tiêu trưởng lão nhìn nhìn Diệp Vu Thời rồi lại nhìn nhìn Diệp Vu Thời, cuối cùng nói: “Tiểu tử ngươi… giỏi, giỏi, giỏi, giỏi cho Diệp Vu Thời ngươi.” Dứt lời Tiêu trưởng lão liền phất tay áo bỏ đi, có vẻ là bị chọc tức bỏ đi.

Nhưng Phương Khác thấy rõ trong mắt Tiêu trưởng lão không phải là nộ khí mà là cuồng hỉ.

Đúng vậy, phàm giới và tu tiên giới bị ngăn cách rồi, nhưng Diệp Vu Thời để lại hai người, hai người phái Côn Luân, như vậy tình hình lập tức thay đổi. Vốn là mất đi phàm giới, nhưng bây giờ là một mình phái Côn Luân

đạt được phàm giới.

Phương Khác cười híp mắt nhìn Diệp Vu Thời nói: “Diệp sư huynh, sao huynh có nhiều đường xoay sở như vậy chứ? Ngay cả đệ cũng không biết.”

“Đúng rồi, chúng ta còn chưa cáo biệt lục điện hạ.” Phương Khác mang vẻ đáng tiếc nhìn hướng phàm giới.

Gió bão to lớn hình thành trên không, Phương Khác mơ hồ thấy được giữa gió bão có năm thứ gì đó lấp lánh phát sáng, mà thuyền bay cũng đã đi vào cánh cửa họ dùng lúc đến phàm giới.

Cửa đang mở, nhưng đã đóng một nửa.

Thuyền bay đi vào, sau đó cửa chậm rãi đóng lại. Từ nay về sau phàm giới và tu tiên giới sẽ ngăn cách tuyệt đối, hoặc nên nói tại tu tiên giới không còn ai có tu vi đạt đến vị đại năng giả lúc trước nữa.

Diệp Vu Thời nghiêng đầu nhìn Phương Khác một cái, không nói gì. Hắn thấy sự tiếc nuối và lạc lõng trong mắt Phương Khác, hắn không biết sự lạc lõng đó từ đâu mà đến, nhưng tuyệt đối không thể là vì lục điện hạ trong miệng Phương Khác.

“Đó là năm hòn đá, những hòn đá không hề bắt mắt.” Diệp Vu Thời nhìn chằm chằm Phương Khác nói, Phương Khác nhướng mày, cho dù không bắt mắt, nhưng cũng có càn khôn trong đó.

“Không phải huynh đang tiếc không lấy được đến tay chứ?” Phương Khác cảm giác được ánh mắt của Diệp Vu Thời, quay đầu qua.

Diệp Vu Thời mỉm cười, không tỏ rõ.

Hai người nhìn nhau, Phương Khác đột nhiên cảm thấy tim đập lỡ một nhịp, không có gì tự dưng cười đẹp như vậy làm chi?

Nghĩ rồi Phương Khác bước tới một bước, dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai nhẹ dán một cái lên môi Diệp Vu Thời, sau đó lập tức lui ra. Phương Khác cười híp mắt muốn trêu cợt một câu, lại bị Diệp Vu Thời ấn chặt, môi lần nữa dán vào nhau, có điều chỉ nhẹ chạm đến Diệp Vu Thời

đã buông ra.

Phương Khác phát giác được gì đó, quay đầu lại nhìn.

La Tất trợn mắt ngu người nhìn hai người họ, trong mắt viết đầy chấn động. Diệp Vu Thời mỉm cười nhìn La Tất, thần sắc rất ôn hòa nhìn La Tất: “La sư đệ.”

Ba chữ cắn rất nhẹ, nhưng La Tất cảm thấy rõ được hàn ý buốt giá.

“Phi lễ chớ nhìn.” Phương Khác mặt không biểu cảm nghiêm túc nhìn La Tất nói.

Trên mặt Phương Khác là ung dung nhàn định, kỳ thật nội tâm quẫn bách không thôi. Sao lại đúng lúc bị nhìn thấy, y trêu cợt Diệp Vu Thời một hồi dễ lắm sao? Muốn gom đủ dũng khí dễ lắm sao? Vậy mà còn có người đến quấy rầy chuyện tốt của họ.

“Ta… ta chỉ tìm Diệp sư huynh có chuyện, ha ha.” La Tất cười gượng vài tiếng, hắn đột nhiên cảm thấy Phương Khác luyện kiếm không tồi, kiếm ý này sát khí này chẳng kém hơn Hộ sư huynh.

Phương Khác nhìn Diệp Vu Thời một cái, đột nhiên cười nói: “Nếu La sư đệ có chuyện, ta không quấy rầy nữa. Trở về phòng nghỉ ngơi trước đây.”

Tin rằng Diệp Vu Thời sẽ cho La Tất biết, bốn chữ phi lễ chớ nhìn viết như thế nào.

Diệp Vu Thời gật đầu, cùng Phương Khác nhìn nhau mỉm cười.

La Tất trân mắt nhìn Phương Khác thật sự bỏ đi, lắp bắp nói: “Phương, Phương sư huynh.” La Tất chỉ bóng lưng Phương Khác, rồi lại nhìn Diệp Vu Thời.

“Ta không cố ý nhìn mà, thật đó.” Quấy rầy chuyện tốt của sư huynh hắn, sao hắn lại cảm thấy mạng mình không dài nhỉ?

Diệp Vu Thời chỉ nhàn nhạt nhìn La Tất một cái.

“Vốn là muốn để Công Tôn tới, hắn không tới, ngươi lại tới. Lại chọc

Công Tôn tức giận?”

“Nào dám chứ, ta không phải chỉ muốn tìm sư huynh thôi sao. Đển hỏi thử sư huynh có thể để ta đến đại lục Hoang Mạc chơi không. Sào trúc không phải đã đi một thời gian rồi sao? Nghe nói đã chịu thiệt rồi, ta muốn đi chọc quê sào trúc, thuận tiện tìm về địa bàn cho sào trúc.” La Tất nói một hồi thấy Diệp Vu Thời cười nhạt, bất tri bất giác âm thanh nhỏ dần: “Thật đó…”

Đến cuối nụ cười đã biến mất khỏi gương mặt.

“Tên bàn tính não tàn không chịu kết anh, ta suy tính dùm hắn một phen, để La phong chủ biết mấy năm nay hắn vẫn luôn áp chế tu vi. La phong chủ ném hỏng bàn tính của hắn, ném hắn vào động phủ bế quan trùng kích lên nguyên anh rồi.” Đáy mắt La Tất thoáng qua tia ảm đạm, thấp giọng nói.

Diệp Vu Thời ngộ ra, người biết tu vi thật của Công Tôn Tùy chỉ có hai, chính là hắn và La Tất. Nguyên nhân Công Tôn không chịu kết anh chỉ có một. Vì La Tất, La Tất đã hơn hai mươi tuổi nhưng tu vi vẫn ở trung kỳ trúc cơ. Bất luận công pháp hay đan dược nào, cũng không khiến tu vi của hắn nhanh được chút nào. Tư chất thế này tại môn phái được tính là kém.

Tâm ý của Công Tôn đối với La Tất mọi người đều biết, nhưng tu vi của hai người chênh lệch quá lớn, La Tất vẫn luôn giả hồ đồ, Công Tôn thì muốn một ngày La Tất không kết đan hắn sẽ một ngày không kết anh.

“Diệp sư huynh, sau khi huynh trở về nhất định phải nói vài câu tốt cho ta.” La Tất đáng thương nói: “Tên bàn tính lần này thật sự tức giận rồi, nhìn cũng không nhìn ta một cái.”

“Hắn không tức giận.” Diệp Vu Thời nhàn nhạt đảo mắt nhìn La Tất một cái: “Hắn chỉ nóng ruột thôi.”

“Có điều gần đây quả thật ngươi càng lúc càng nhàn. Đại lục Hoang Mạc thì không cần, ta nghĩ vẫn là kiếm trận thích hợp với ngươi hơn.”

La Tất lập tức như trái cà phơi sương, hắn vừa mới chạy thoát ra ngoài không lâu, hiện tại lại phải trở vào. Hắn cần chi chọn lúc này tới chứ…

------oOo------

Chương 119: Luận tội

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mây mù luẩn quẩn, mơ hồ thấy được đỉnh núi xanh bích. Mái ngói cổ xưa cũng lộ ra một góc từ trong vùng xanh bích đó. Nhìn tiếp xuống, là một phiến kiến trúc quy hoạch chỉnh tề giống như cổ thành.

Trong phái Côn Luân, tổng cộng ngũ đỉnh tam môn nhất phường. Tam môn này là nội môn, ngoại môn và sơn môn ở chân núi.

Từ lúc khai chiến với phái Thái Hành tới nay, bên cạnh tranh đấu không ngừng, thắng thua đều có. Nhưng trong môn phái vẫn luôn hài hòa, chỉ là so với lúc trước, người trên sân diễn luyện đã nhiều hơn.

Mà hôm nay không khí trong môn phái có chút bất đồng, vì vừa rồi nhận được tin tức, giới môn giữa phàm giới và tu tiên giới bị phong kín rồi! Phải biết chỉ riêng đệ tử xuất thân phàm giới trong phái Côn Luân đã gần năm ngàn. Mà lần này hai người bị phái đến phàm giới lại là Diệp Vu Thời đứng đầu phe Diệp và đệ tử nhập môn duy nhất của chưởng môn tạm thời là Phương Khác.

Nghe nói bọn họ hiện tại đều đang ở Duy Pháp đường nghị sự.

Sảnh Minh Chính Duy Pháp đường, một bức hoành phi viết hai chữ Minh Chính treo ở ngoài sảnh. Trong sảnh thì được bài trí như nha môn ở phàm giới.

Ngồi ngay giữa là Tiêu trưởng lão đường chủ Duy Pháp đường, bên cạnh ông là Trí Ngu và Tạ trưởng lão, còn bên trái là một cái ghế đơn độc, người ngồi trên là chưởng môn tạm thời Trí Tiêu. Phong chủ năm phong đã đến ba người, còn các trưởng lão cũng đến vài người, chia ra ngồi hai bên, chính giữa sảnh có hai người đứng là Phương Khác và Diệp Vu Thời.

Bầu không khí dị thường nghiêm túc, mà sau khi trải qua một phen tranh luận nhiệt liệt, bây giờ chìm vào một sự an tĩnh quái dị.

Ánh mắt tất cả mọi người đều đặt trên Diệp Vu Thời.

Tiêu trưởng lão mím chặt môi, chân mày cũng nhíu chặt, ông nhìn quanh một vòng những trưởng lão không mời mà tới, trong lòng cười lạnh. Sau đó cắm ánh mắt lạnh lẽo như mũi tên lên người quản sự Duy Pháp đường Tào Đoạt.

Ông vừa về Côn Luân đã gọi chưởng môn tạm thời đến cùng thương nghị chuyện phàm giới. Nhưng những người này ai ai cũng dựng cờ hỏi tội tìm tới cửa. Bọn họ là hỏi tội Diệp Vu Thời cố ý kéo dài thời gian dẫn đến phong giới đại trận được khởi động. Nhưng chuyện này ông chỉ nhắc sơ một câu với Tào Đoạt, vậy mà ngay lập tức đã ầm ĩ lên đến cả môn phái đều biết.

Giỏi cho một Tào Đoạt, ẩn náu nhiều năm như thế, thì ra là thứ dưỡng không thành thục!

Tào Đoạt cúi đầu, đứng sau lưng Phương Minh Chí và sóng vai với Phương Hiền Thanh. Lúc cảm nhận được ánh mắt của Tiêu trưởng lão, khẽ run rẩy một chút.

Trên môi Tiêu trưởng lão hiện nụ cười lạnh, khi nhìn sang Diệp Vu Thời không kiêu không hèn đứng giữa sảnh, đột nhiên tâm tình dịu đi. Những người này tự cho rằng bắt được chỗ sai của Diệp Vu Thời, chỉ không biết đợi lát nữa bọn họ còn có thể cười được hay không.

Phương Khác mắt nhìn mũi mũi nhìn tim đứng yên, lúc này trong Duy Pháp đường chỉ có y, Diệp Vu Thời, và Phương Hiền Thanh là đệ tử đời chữ Nguyên, cũng chỉ có ba người họ tu vi thấp nhất. Đao quang kiếm ảnh trong lúc những vị tiền bối này trao đổi ánh mắt, họ không xen vào được. Chỉ là vốn dĩ lúc họ trở về còn đang vui vui vẻ vẻ, chớp mắt sau đã bị ‘mời’ đến Duy Pháp đường. Người của Diệp Vu Thời không thể nào tự tát vào mình, vậy chỉ có chỗ Tiêu trưởng lão xảy ra vấn đề. Quả nhiên chuẩn bị trước một bước không hề sai.

Còn có sư phụ của mình xem ra còn chưa hoàn toàn nắm giữ Côn Luân. Phương Khác nhìn sư phụ mình, chỉ thấy sư phụ bưng ly trà, dáng vẻ xem kịch vui. Sư đồ hai người trao đổi ánh mắt, khóe môi đều cong lên.

Phương Khác lại nhìn Tào Đoạt không dám nhìn Tiêu trưởng lão kia, cùng

với Phương Hiền Thanh đứng cạnh, sau đó chớp chớp mắt. Phương Hiền Thanh trực tiếp biểu đạt hắn đứng đối lập Diệp Vu Thời hơn nữa còn bại lộ một vị quản sự như thế… có phải hơi ngu không?

Nếu muốn dẫm đạp một người, vậy nhất định phải bảo đảm một lần đạp tới chết mới được. Nếu không biết đâu người bị dẫm và người dẫm chớp mắt sau sẽ thay đổi vị trí.

Đột nhiên một tầm mắt rơi lên người y. Ánh mắt này như sức nặng đè lên người Phương Khác. Phương Khác khựng lại, chậm rãi ngẩng đầu nhìn, hóa ra là Phương Minh Chí bưng ly trà không mặn không nhạt nhìn y một cái.

Phương Minh Chí, nguyên danh Phương Chí, đệ tử phân chi Phương gia. Sau khi vào kỳ nguyên anh được Phương gia sửa tên, đổi thành Phương Minh Chí.

Phương Khác nhìn Phương Minh Chí một cái, rồi chậm rãi cúi đầu, sức nặng đè trên người cũng biến mất.

Ánh mắt người này nhìn y rất thú vị, xem ra từng có vướng mắc gì đó với người cha biến thái của y, hơn nữa không chiếm được tiện nghi.

Tay bưng ly trà của Trí Tiêu hơi khựng lại, lạnh lùng nhìn Phương Minh Chí một cái. Phương Minh Chí không tránh né mỉm cười với Trí Tiêu.

“Hôm nay mục đích chúng ta tới đây, nếu Tiêu đường chủ đã rõ rồi, ta nghĩ đường chủ có thể tuyên án trừng phạt đối với Diệp Vu Thời rồi nhỉ?” Nói chuyện là phong chủ Thiên Đan phong Dương Tài Hoa.

Tiêu trưởng lão sầm mặt nói: “Trừng phạt gì?”

Dương Tài Hoa nghẹn một chút mới nói: “Chẳng lẽ Tiêu đường chủ muốn bao che cho Diệp Vu Thời hay sao? Chuyện lớn như đóng giới môn ngươi cho rằng có thể xóa bỏ sao? Huống hồ ta biết Diệp Vu Thời còn từng kéo dài thời gian, theo như ta biết, tên thật của Diệp Vu Thời là Đông Phương Vu Thời, là con của hoàng đế phàm giới đó.”

“Diệp Vu Thời, ngươi biết tội chưa?” Đôi mắt sắc bén của Dương Tài Hoa trực tiếp nhìn Diệp Vu Thời, uy áp của tu sĩ cấp cao đổ dồn tới.

Diệp Vu Thời ngẩng đầu cười, đối mặt uy áp, không lùi mà tiến, bước tới một bước.

“Đệ tử không biết có tội gì.”

Dương Tài Hoa lạnh lùng cười, quát: “Láo xược! Ngươi còn muốn giả vờ giả vịt? Chứng cứ xác đáng, còn không biết hối cải, ngươi…”

Một tiếng vang thanh thúy, La Thanh nhẹ đặt ly trà lên bàn, Dương Tài Hoa lập tức im tiếng.

“Nơi này có chỗ cho ngươi nói chuyện sao? Khi nào Dư lão phong chủ dạy ngươi Thiên Đan phong còn có thể đến Duy Pháp đường luận tội đệ tử?”

Dương Tài Hoa tái mặt, đôi môi đỏ mấp máy, dời mắt.

“Các ngươi kẻ nào cũng đến Duy Pháp đường là cho rằng ta muốn luận tội Diệp Vu Thời?” Trí Tiêu không nhanh không chậm nói, ánh mắt lướt qua từng gương mặt ở đây. “Vậy thì phải khiến các ngươi thất vọng rồi, vốn chuyện này liên quan đến cơ mật môn phái, ta không muốn nói nhiều… Nhưng các vị lại đến hỏi tội đệ tử vô tội.”

Phương Khác nghe được hai chữ vô tội, hơi nhíu mày, cùng cả thái độ nói chuyện của sư phụ nhà mình, lên làm chưởng môn tạm thời rồi quả nhiên không giống nữa…

Sắc mặt mọi người đều thay đổi, nhưng họ biết chuyện Diệp Vu Thời nhất định còn có gì mà họ không biết.

Phương Minh Chí nghiêng đầu đảo mắt nhìn Tào Đoạt, Tào Đoạt đổ mồ hôi thấm ướt y sam, mà Phương Hiền Thanh mím chặt môi, hiểu ra chuyện hôm nay hắn đã lỗ mãng rồi.

“Tóm lại không thể để Diệp Vu Thời bị các ngươi oan uổng. Ta tin sau khi các vị biết cơ mật này, nhất định cũng sẽ giữ kín như bưng.” Trí Tiêu sờ râu nói: “Các ngươi chỉ biết Diệp Vu Thời cố ý thúc đẩy phàm giới khởi động phong giới đại trận. Nhưng không biết đây là do ta bày mưu. Là ta bảo Diệp Vu Thời làm như thế. Diệp Vu Thời chỉ nhận mệnh mà làm, không làm sai. Các ngươi cho rằng chỉ là phong kín giới môn thôi sao?”

“Trong phàm giới đã lưu lại giống của Côn Luân ta.”

Vừa nghe lời này, tất cả mọi người đều trầm mặc.

La Thanh cười như không cười nhìn Trí Tiêu một cái, miệng già của Tiêu trưởng lão run lên, cuối cùng không nói gì cả. Phương Khác cảm kích nhìn sang Trí Tiêu.

Trí Tiêu cũng nhìn Phương Khác một cái, sờ mảnh giấy trong tay áo, con lớn rồi không nghe thầy nữa. Phương Khác còn chưa tới, hạc giấy đặc thù đã đến rồi.

Phương Hiền Thanh nhìn sự tình phát triển, cắn răng cúi đầu mà đứng. Hắn mắc lừa rồi, nhất định là đám người Diệp Vu Thời và Trí Tiêu đã tính toán sẵn.

“Phàm giới đã bị ngăn cách tuyệt đối, sao chúng tôi biết có thứ gọi là giống của mình hay không? Chưởng môn tạm thời, chỉ dựa vào lời nói phiến diện của ngươi…” Người nói chuyện là Thượng Quan Tạo Nghiệp, cũng là người của ngũ đại thế gia, là một trong những trưởng lão của Côn Luân, tu vi cực cao.”

“Hử?”

“Lời phiến diện? Ta là chưởng môn hay các ngươi là chưởng môn?” Bên môi Trí Tiêu là nụ cười, nhưng ánh mắt lại lạnh lùng đảo qua mọi người. “Có lẽ chuyện xảy ra mấy hôm trước đối với các vị là quá nhỏ nhặt không đáng bàn. Cho nên hôm nay các vị mới đến để tiêu khiển giải trí.”

“Chưởng môn thứ tội.” Thượng Quan Tạo Nghiệp tái mặt, đứng lên khỏi chỗ ngồi để hành lễ, nhưng ngữ khí lại có chút cường ngạnh.

“Nếu đồ nhi của ta đã vô tội, vậy có phải nên tản rồi không?” La Thanh nhàn nhạt nói.

“Chúng tôi cáo từ vậy.” Dương Tài Hoa đứng lên đầu tiên, cực kỳ không thoải mái nói. Coi như nàng đã hiểu hai vị phong chủ khác tại sao không đến rồi. Nàng đến nơi này cũng là vì Phương Hiền Thanh mời đến, vốn tưởng có được chỗ tốt, bây giờ lại là tự mình khó chịu.

Khi nào Diệp Vu Thời đã trở thành người bên phe chưởng môn rồi?

Duy Pháp đường lập tức yên tĩnh trở lại.

Phương Hiền Thanh đi theo sau Phương Minh Chí, trong mắt lóe qua không cam lòng. Lẽ nào hôm nay hắn chỉ đến để diễn kịch vui thôi sao? Phương Hiền Thanh siết chặt nắm tay, vì nắm giữ động thái của Phương Khác, chuyến đi phàm giới lần này Phương gia cũng lặng lẽ cài nhân thủ vào. Chỉ là nếu hắn nói ra, con cờ tốt đó liền bị phế.

Trước khi ra khỏi Duy Pháp đường, Phương Hiền Thanh dừng lại.

“Sư phụ, đợi một chút, đồ nhi có chuyện phải bẩm rõ với chưởng môn.”

Phương Minh Chí nhíu mày, không biết Phương Hiền Thanh có gì muốn nói, nhưng vẫn không tán đồng lắc đầu. Hôm nay đã làm trò cười đủ rồi, bất kể có chuyện gì nữa cũng không tiện nói.

Hai trưởng lão còn lại trong sảnh nhìn nhau một cái rồi ngồi xuống. Xem ra hôm nay vẫn còn trò hay.

Phương Hiền Thanh nhìn hai người trong sảnh, khẽ mím môi, sau đó cười nhạt, nhìn Tào Đoạt một cái. Tào Đoạt hiểu ý bước tới một bước: “Tiêu sư thúc, có đệ tử cáo tội Phương Khác uy hiếp đế vương phàm giới, xen vào sự vụ phàm giới. Phương Khác đã phạm vào điều thứ nhất trong quy định về sự vụ phàm giới và điều thứ ba trong ước định chung của tu tiên giới về phàm giới. Trong tay đệ tử có chứng cứ phạm tội của Phương Khác.”

Phương Minh Chí nhíu mày, cảnh cáo nhìn Phương Hiền Thanh một cái, rất bất mãn Phương Hiền Thanh tự tiện hành sự. Bất luận thế nào, Phương Khác là người Phương gia, hơn nữa còn là người Phương gia nắm giữ Thái A kiếm quyết. Bọn họ không nên hành sự như thế. Huống hồ muốn cài con cờ vào người phe Diệp Vu Thời còn khó khăn hơn họ tưởng tượng nhiều.

Trí Tiêu nhíu mày, nhìn Diệp Vu Thời, Diệp Vu Thời nhếch môi cười với Trí Tiêu.

“Phương Khác, ngươi có gì để nói không?” Tiêu trưởng lão nghi hoặc nhìn Trí Tiêu và Trí Ngu không nói một lời, chỉ có thể gồng mình hỏi một câu

như vậy. Không ngờ được chuyện này bị Phương Hiền Thanh biết được, vòi của Phương gia quả nhiên không đâu không có.

Tiêu trưởng lão vốn muốn giúp Phương Khác che giấu chuyện phàm giới, ai ngờ…

Trí Tiêu thì một bụng lửa giận, chuyện này trên hạc giấy Phương Khác chẳng nhắc đến một chứ, chỉ toàn nhắc Diệp Vu Thời thôi!

“Sao ngươi lại xen vào sự vụ phàm giới?” Trí Tiêu lạnh lùng nói.

“Đồ nhi biết sai.” Phương Khác hành lễ, cúi đầu nhận sai, âm thầm than thở một tiếng. Bạn học Phương Hiền Thanh ngươi thật quá nóng vội, uổng cho ta trước đó còn xem trọng ngươi.

Mặt Tiêu trưởng lão đen đi, đây là nhận sai rồi sao? Đây đây… đây… ông có nên xử phạt không? Thằng thắn nói loại lời này như vậy, ông làm sao giúp y thoát tội? Trí Tiêu dạy đồ đệ kiểu gì đây?

Thượng Quan Tạo Nghiệp còn chưa đi hừ lạnh một tiếng. La Thanh không tỏ vẻ gì nhìn đồ đệ nhà mình, đúng lúc chạm phải ánh mắt Diệp Vu Thời nhìn qua, muốn ta giúp tiểu tử Phương Khác nói chuyện? Ta cứ không nói đó.

“Nếu xử phạt theo môn quy, ta cho rằng quá nặng. Phương Khác dù sao còn nhỏ tuổi, niệm tình mới phạm sai lần đầu, nếu xử theo môn quy thật sự là quá nặng. Hiện tại môn phái đang cần dùng người, ta thấy không bằng xử lý nhẹ để Phương Khác lập công chuộc tội đi.” Một trưởng lão thanh bào đột nhiên nói. Phương Khác là đệ tử nhập môn của Trí Tiêu, bây giờ Trí Tiêu là chưởng môn. Luận tội đệ tử của ông ta không phải là chuyện nhỏ. Trưởng lão thanh bào lạnh lùng nhìn Phương Hiền Thanh, đệ tử này hằng ngày không tồi sao hôm nay lại không biết tiến lùi như thế? Mấy lão nhân họ hôm nay nguyện ý tới, chẳng qua là muốn xem Trí Tiêu có thái độ gì với Diệp Vu Thời, chứ không phải tới đắc tội Trí Tiêu. Thời gian Trí Tiêu bế quan ở Cùng sơn cốc, có thể người trong môn phái đã quên mất Hồng Nhan kiếm, nhưng huyết sắc mấy hôm trước vẫn chưa thể khiến bọn họ hiểu ra sao? Chưởng môn tạm thời Trí Tiêu này chuyển chính chẳng qua là vấn đề thời gian thôi.

“Ta tán thành cách nói của trưởng lão.” Phương Minh Chí cũng lên tiếng,

sau đó nhìn Phương Hiền Thanh khẽ than, quá non. Người nắm quyền Phương gia sau này không thể nông cạn như thế.

“Xử phạt nhẹ thì có thể, nhưng cũng không thể không xử phạt.” Người nói chuyện là Thượng Quan Tạo Nghiệp, hiển nhiên ông không thích Phương Khác. Phương Khác bây giờ còn nắm sự vụ đời sau của môn phái. Vốn chuyện này là do Thượng Quan gia chưởng quản, Phương Khác xen vào đương nhiên là cái gai trong mắt Thượng Quan gia. Nhưng ông cũng không dám kiên trì xử phạt Phương Khác theo môn quy, nếu chiếu theo môn quy, vậy đồng nghĩa với lấy mạng Phương Khác.

Tuy ông dám lớn tiếng với Trí Tiêu, nhưng không đại biểu ông dám liều mạng với Trí Tiêu.

“Vãn bối có lời muốn nói, Côn Luân lập phái tới nay, luôn làm việc theo môn quy. Nếu mở tiền lệ sẽ không có lợi cho việc quản lý môn phái. Huống chi Phương sư đệ là đệ tử nhập môn của chưởng môn, nếu y có thể phạm môn quy nhưng được khai ân giảm phạt. Vậy về sau làm sao phục chúng? Ta nghĩ Tạ trưởng lão sẽ không đồng ý đúng không?” Phương Hiền Thanh tiến tới một bước, ánh mắt lóe sáng nhìn Tạ trưởng lão vẫn luôn yên lặng bên cạnh Tiêu trưởng lão.

Tạ trưởng lão là một ngọn núi của Duy Pháp đường, một ngọn núi thiết diện vô tư.

Tạ trưởng lão vẫn luôn nhắm mắt giờ mới chậm rãi mở ra.

“Chiếu theo môn quy Côn Luân, Phương Khác xem như phản bội Côn Luân. Tội không thể tha.”

Âm thanh uy nghiêm vang lên.

Sắc mặt Trí Tiêu bất giác thay đổi. Chỉ là nhìn Phương Khác và Diệp Vu Thời, ông tin hai người này nhất định có biện pháp giải quyết, nhưng Tạ trưởng lão chưa từng dung tình, đây là chuyện mọi người đều biết. Mà ông cũng không thể dùng thân phận chưởng môn để áp chế Tạ trưởng lão.

Vì Tạ trưởng lão là một cây thước duy trì công chính của Duy Pháp đường phái Côn Luân.

Phương Khác bước tới một bước, đầu tiên là hành lễ với Tạ trưởng lão, sau mới chậm rãi nói: "Đệ tử biết đệ tử phạm môn quy liên quan đến sự vụ phàm giới. Mà trưởng lão ngài nhất định sẽ trị tội đệ tử. Nhưng cho phép vãn bối tự biện giải một câu. Nếu bây giờ phàm giới đã hoàn toàn ngăn cách với tu tiên giới, vậy pháp quy liên quan đến phàm giới, có phải nên phế bỏ?"

"Đây là điều thứ hai trăm tám mươi sáu trong môn quy Côn Luân, ngoại trừ môn quy Côn Luân, tất cả môn quy hiệp nghị nào khác, dưới tiền đề không còn tồn tại, xem như mất hiệu lực. Nếu phàm giới đã không còn tồn tại, vậy môn quy liên quan đến phàm giới đương nhiên không còn hiệu lực."

Nghe thế, cả sảnh lặng ngắt.

"Phải." Tạ trưởng lão cuối cùng cũng nhìn thẳng vào Phương Khác.

Tiêu trưởng lão cũng sửng sốt, cách nói này… quả thật là thế. Phàm giới hiện tại đối với tu tiên giới mà nói đã đồng nghĩa với không tồn tại, quy định này còn cần tồn tại sao? Nghe thì có vẻ như không thể tin nổi, nhưng lại hợp tình hợp lý. Đây, đây, đây… đây làm sao…

Phương Hiền Thanh thì đầy vẻ kinh ngạc và hoang đường.

Phương Khác nghiêng đầu cười với Diệp Vu Thời, giải quyết hoàn mỹ không phải sao?

Trên mặt Trí Tiêu viết quả nhiên là thế.

"Cho dù môn quy đã vô hiệu, nhưng hiệp nghị cùng với các môn phái khác thì sao? Ta nghĩ phái Thái Hành biết chuyện này nhất định sẽ không chịu yên đúng chứ?" Sắc mặt Phương Hiền Thanh rất khó nhìn, nói.

"Hử? Tiểu gia thật muốn xem thử những môn phái khác muốn không chịu yên thế nào đấy. Môn quy Côn Luân ta cũng đã vô hiệu rồi, môn phái khác tính là gì? Lẽ nào ngươi muốn giao đệ tử bổn môn cho môn phái khác xử lý hay sao? Đừng quên, Côn Luân ta và hai phái Thái Hành Thiên Sơn đã khai chiến rồi." Trí Tiêu lên tiếng.

Cuối cùng, Diệp Vu Thời và Phương Khác đều được 'vô tội phóng thích'.

Sau khi mọi người rời đi, Phương Khác bị Trí Tiêu lưu lại.

Trong Duy Pháp đường chỉ còn lại Trí Tiêu và Phương Khác.

“Không tồi đâu, lần này để gia nở mặt rồi. Lá gan cũng không nhỏ, ngươi gác kiếm lên cổ hoàng thượng?”

Phương Khác nhìn dáng vẻ phì phò của Trí Tiêu, khổ mặt nói: “Đệ tử làm vậy là bất đắc dĩ.”

“Bất đắc dĩ? Gia thấy ngươi là vô lại thì có.” Trí Tiêu liếc Phương Khác một cái.

“Quả nhiên là tuổi trẻ cuồng vọng như Tiêu bản bản nói, chỉ muốn nhanh nhất thời chứ không suy nghĩ hậu quả. Tuổi trẻ quá cuồng vọng, nếu phàm giới không bị ngăn cách, hôm nay ít nhất ngươi phải bị phán xử đến Thận Hành nhai tư quá mười năm.”

Phương Khác nghe Trí Tiêu gọi Tiêu trưởng lão là Tiêu bản bản, bật cười. Tiêu sư thúc có gương mặt chữ quốc ngũ quan đoan chính vẻ mặt cứng nhắc quả thật rất giống bản gỗ vuông vức.

“Đệ tử không phải là cẩn tuân dạy bảo của sư phụ sao. Nếu có mũi nhọn, không cuồng vọng uổng thiếu niên.” Phương Khác cười híp mắt nói, y nhìn ra được Trí Tiêu không có nửa điểm muốn trách cứ y, ngược lại còn mang theo mấy phần tán thưởng. Nếu y thật sự chọc giận sư phụ, sẽ gặp đãi ngộ xách cổ áo ném xuống lầu mới đúng, chứ không phải nói vài câu không đau không ngứa thế này.

“Được rồi được rồi, đi đi đi đi.” Trí Tiêu ra vẻ rất không kiên nhẫn phất tay.

“Vậy đồ nhi đi đây.” Phương Khác cung kính cáo lui.

Trí Tiêu nhìn Phương Khác đi, sờ râu nghĩ. Chuyện tiểu tử này làm ở phàm giới có mấy phần phong cách hành sự của ông, không tồi không tồi, rất hợp ý ta.

“Sư huynh, ngươi thích tiểu tử này như thế sao? Theo ta thấy nó kém cha

nó nhiều.” Đằng sau sảnh hiện ra một người, chính là Phụng Chi Tiếu.

“Ta thấy nó tốt hơn tên cha khốn kiếp đó nhiều. Ngươi trốn ở đây làm gì?” Trí Tiêu lạnh lùng nhìn qua.

“Đừng, nhất thiết đừng quay đầu. Bộ dạng sư huynh hiện tại thật sự quá tổn thương mắt, sẽ ảnh hưởng đến ấn tượng tốt đẹp của ta về ngươi.” Phụng Chi Tiếu lầm bầm: “Thật không biết La Thanh sư huynh bọn họ làm sao nhìn nổi mỗi ngày.”

“Phàm nhân, tướng mạo chẳng qua chỉ là ngoại vật mà thôi.” Trí Tiêu lạnh lùng nói.

“Sao Dư lão lại để Dương Tài Hoa làm phong chủ? Ta nhớ Chu Thức Vũ không phải là ái đồ của hắn sao?” Phụng Chi Tiếu nói.

“Chính là vì ái đồ nên mới không để hắn tiếp nhận Thiên Đan phong vào lúc này.” Trí Tiêu liếc Phụng Chi Tiếu một cái.

Phụng Chi Tiếu nhướng mày, hiểu ra. Trong lòng thầm mắng một câu lão hồ ly, đồng thời sâu sắc đồng tình đối với nữ nhân Dương Tài Hoa.

“Sư huynh, ta muốn đi biên giới.” Phụng Chi Tiếu đột nhiên nói.

Trí Tiêu do dự một lát, ngẫm nghĩ nhìn Phụng Chi Tiếu.

“Ngươi cho rằng ngươi trốn được cả đời? Hài tử Xương Thu này là người cố chấp, ngươi trốn không được.”

Sắc mặt Phụng Chi Tiếu trắng nhợt: “Ngươi cũng biết nó là hài tử. Ta là sư phụ của nó, vĩnh viễn đều thế.”

“Theo ta thấy, ngươi chẳng qua cũng chỉ là một hài tử.” Trí Tiêu nhàn nhạt nói.

------oOo------

Chương 120: Ngừng theo lễ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phương Khác vừa ra khỏi cửa, Trần Chử và Triệu Lịch Duyệt đã đứng ngoài Duy Pháp đường. Trần Chử thấy y chỉ gật đầu, sắc mặt có chút không vui. Triệu Lịch Duyệt thì đánh giá Phương Khác từ đầu đến chân, trong ánh mắt có thâm ý khác. Phương Khác cảm thấy ánh mắt này khá quen thuộc. Nhưng chưa đợi y nghĩ kỹ, đã thuận theo ra hiệu của Trần Chử nhìn sang Tào Đoạt tựa hồ đã chờ đợi khá lâu.

“Phương thiếu gia, gia chủ mời ngài ngày mai đến Thanh Phong các gặp mặt ôn chuyện.” Tào Đoạt hơi khom người, trên mặt trái có một dấu bàn tay rõ ràng, nhìn dấu tích ngón cái, là tự tát.

“Ta biết rồi.” Phương Khác nhàn nhạt đảo mắt qua Tào Đoạt, Phương gia tìm đến y trễ hơn y tưởng tượng. Y cho rằng lúc mình vừa về tu tiên giới thì Phương gia sẽ tới tìm, nhưng đối phương chỉ nhàn nhạt truyền một câu mà thôi.

“Tại hạ cáo từ.” Tào Đoạt nhìn vị đệ tử chưởng môn trước mắt, tại sao thiếu chủ tử nhất định phải trở mặt ngay trước mặt đám người chưởng môn, biểu hiện vô cùng bức người. Mà gia chủ cũng đã đến Côn Luân, ngày mai còn muốn mời y. Nhớ tới ánh mắt lạnh lùng một khắc trước của gia chủ, vết ngón tay trên mặt Tào Đoạt lại mơ hồ phát đau.

Hắn là mật thám của Phương gia, đã cài vào mười mấy năm, nhưng lại bại lộ không chút giá trị nào như thế, gia chủ đương nhiên tức giận.

Phương Khác quay đầu nhìn Trần Chử đang khá bất mãn với mình.

“Đây là thư và đồ mà Đông Thanh Diệm đưa tới trong thời gian đệ không ở đây. Đây là sổ sách qua lại của Tụ Linh các chúng ta.” Trần Chử nhàn nhạt đặt đồ vào tay Phương Khác.

“Lần này là đệ thiếu suy nghĩ.” Phương Khác nhìn vẻ mặt Trần Chử, đương nhiên biết Trần Chử tại sao không vui.

“Lần sau đệ xảy ra chuyện gì, xin phiền nói với chúng ta một tiếng. Đừng đợi đến khi tất cả mọi người trong môn phái đều biết đệ xảy ra chuyện rồi, chúng ta mới biết. Vậy thì quá buồn cười. Phương Khác, đệ phải biết, chúng ta xem đệ là thủ lĩnh, chúng ta là người của đệ, có nạn cùng chịu.

Nếu hôm nay đệ xảy ra chuyện, kết cục của chúng ta cũng sẽ không quá tốt.” Trần Chử mím môi nói.

“Xin lỗi, lần sau sẽ không đâu.” Phương Khác nhìn Trần Chử thành khẩn nói.

Trần Chử mấp máy môi, đột nhiên cảm thấy lời mình nói khá nặng.

“Khụ, Trần sư huynh quá nghiêm túc rồi, chỉ là Trần sư huynh cũng lo lắng sư huynh ngươi xảy ra chuyện thôi.” Triệu Lịch Duyệt khụ một tiếng phá vỡ bầu không khí ngưng trệ.

“Ta biết.” Phương Khác cười híp mắt, nâng tay vỗ lên vai Trần Chử: “Qua vài ngày nữa mời mọi người uống rượu. Thời gian này cực khổ mọi người rồi.”

Y không có ở môn phái, những mối làm ăn của Tụ Linh các quả thật rất khó làm. Nếu đặt ở hiện tại chính là buôn lậu vũ khí, đầu cơ trục lợi. Người của Duy Pháp đường tuy nể mặt y mấy phần, nhưng khẳng định vẫn sẽ làm khó.

Ba người vừa đi vừa nói, Trần Chử nói lại tất cả những chuyện xảy ra thời gian gần đây cho Phương Khác.

Trí Tiêu làm sao thanh lý Côn Luân, lập nên uy phong, sau khi hai lão tổ của phái Thái Hành và phái Thiên Sơn qua đời, hai môn phái đều an phận đi nhiều. Mà trong môn phái, phe Hách Liên hiển nhiên đã hướng về phía Trí Tiêu. Hiện tại chỉ có đám người Phương Hiền Thanh là bất hòa với phe chưởng môn, bên Diệp Vu Thời cũng rất bình tĩnh, dường như đã đứng về phía Trí Tiêu. Ngược lại bọn họ bây giờ trong môn phái làm việc gì cũng suôn sẻ, các thế gia cùng phe Diệp đều biểu thị đủ thiện ý.

“Chẳng qua căn cơ của chúng ta quá mỏng, bất kể bọn họ bước bước nào cũng có thể dẫm chết chúng ta, hơn nữa chúng ta còn một vấn đề rất lớn.” Trần Chử nhíu mày nói.

“Quân đội.” Phương Khác nhíu mày phun ra hai chữ.

Trần Chử gật đầu.

“Không cần lo lắng, chúng ta không phải dạng mà họ nâng chân lên thì có thể dẫm chết.” Nói rồi Phương Khác mím môi: “Ở phàm giới ta đã học được hai chữ.”

“Cái gì?” Trần Chử không nhịn được hỏi ra.

“Liều mạng.”

Trong chớp mắt Trần Chử như túm được gì đó, nhưng vẫn có chút nghi hoặc và lo lắng.

“Liều mạng…” Triệu Lịch Duyệt nhai lại hai chữ này mấy lần, sau đó bắt đầu ngẫm nghĩ.

“Sư huynh, ta cáo từ trước.” Mắt Triệu Lịch Duyệt lấp lánh nhìn Phương Khác, đợi Phương Khác gật đầu liền cấp bách phi thân đi.

Phương Khác sửng sốt nhìn khí tức dao động cực lớn trên người Triệu Lịch Duyệt, đây… là ngộ rồi?

“Tư chất của Lịch Duyệt không tồi, hiện tại rất nhiều sự vụ đều do hắn xử lý. Hắn rất được… Chỉ là thủ đoạn hơi kịch liệt chút. Còn có một vài vấn đề tác phong… danh tiếng có hơi kém. Nhưng đáng để tín nhiệm.” Trần Chử nói.

“Kiếm tu?”

“Không, Lịch Duyệt là thuật tu, thuật tu hoàn hoàn toàn toàn.” Trần Chử lắc đầu nói.

Phương Khác nhất thời không lý giải được thuật tu hoàn hoàn toàn toàn mà Trần Chử nói là có ý gì. Cũng không hiểu vấn đề tác phong mà Trần Chử nói là chỉ cái gì.

“Thủ đoạn kịch liệt một chút cũng không có vấn đề gì lớn. Có vài chuyện thích hợp dùng cách xử lý kịch liệt một chút.” Phương Khác nói.

Trần Chử cười: “Lời này là đệ nói, chỉ cần sau này đệ đừng đến tố khổ với huynh là được.”

Phương Khác nhún vai tỏ vẻ không để ý.

Đi một hồi đã đến Bình Cốc nơi ở của đệ tử, Trần Chử đột nhiên nhớ ra gì đó, trên mặt hiện vẻ hổ thẹn.

“Huynh… quên nói. Sau khi phòng ở của đệ bị hỏng, huynh dựng một căn lầu khác ở chỗ đó cho đệ. Nhưng, chỉ sợ hôm nay vẫn chưa thể ở. Sau khi căn phòng được xây dựng vẫn chưa khắc xong trận pháp. Đệ xem, hôm nay có muốn đến chỗ huynh không?”

Phương Khác chớp mắt, nghĩ nghĩ, rồi đột nhiên nở nụ cười khiến Trần Chử thấy kỳ quái.

“Không cần, đệ có chỗ ngủ.”

Trong sắc đêm mông lung, tại một tiểu viện hẻo lánh của Luyện Khí phong có một vị khách không mời mà tới.

Phương Khác lấy ra một phiến vuông nhỏ bằng trúc từ túi chứa đồ, một đường thông thuận đi tới nơi ở của Diệp Vu Thời. Lần trước y tiện tay dắt dê trộm ‘chìa khóa’ ở chỗ Diệp Vu Thời, quả thật hữu dụng. Chỉ là… Phương Khác nhìn cánh cửa đóng chặt, nếu y cường ngạnh xông vào khẳng định sẽ bị Diệp Vu Thời phát hiện.

Nhìn cánh cửa sổ chưa đóng chặt trên lầu, Phương Khác cong môi, chân dụng lực, thân ảnh bay phốc lên.

Sau vài cú nhảy nhẹ nhàng khéo léo, Phương Khác đã vào phòng. Trong phòng rất an tĩnh, một chút âm thanh cũng không có, chỉ là phòng trong đèn đuốc sáng trưng. Trên bình phong có một bóng người. Phương Khác ngừng lại, không che giấu khí tức và tiếng bước chân nữa, trực tiếp vòng qua bình phong, nhìn Diệp Vu Thời.

Diệp Vu Thời đang cầm một quyển sách, chỉ mặc tiết y màu trắng ngồi cạnh bàn. Tóc xõa sau lưng, trông đặc biệt nhu hòa. Nhìn thấy y, chẳng kinh ngạc chút nào, chỉ nâng mắt nhìn y một cái rồi cúi đầu đóng sách lại đặt lên bàn.

Phương Khác mím môi đi qua.

Con ngươi Diệp Vu Thời sâu thẳm, sâu không thấy đáy. Màu môi đỏ rực, da trắng như ngọc, trong phòng còn mang theo mùi vị đặc biệt.

Yết hầu Phương Khác động động, bất giác nghiêng mắt đi. Chỉ nhìn chằm chằm quyển sách trên bàn, nhưng tay Diệp Vu Thời đang gác lên sách, bìa sách màu sậm tô điểm cho bàn tay trắng nõn.

Trong đầu Phương Khác lúc này gần như lóe qua rất nhiều rất nhiều nội dung. Hôn nhẹ, sờ mó,… cùng với mấy thứ rối tinh rối mù đều hiện lên.

Nội dung trong mấy quyển sách Đông Phương Vu Vân đưa nhanh chóng lướt qua trong đầu y, hơn nữa mỗi câu mỗi từ đều vô cùng rõ ràng.

Trên mặt Phương Khác hiện lên tầng hồng nhàn nhạt.

Diệp Vu Thời chậm rãi híp mắt lại, gần mực thì đen… từ sau khi Phương Khác mật đàm rất lâu với Đông Phương Vu Vân, vẫn luôn không bình thường. Sau đó trong mắt hiện lên ý cười nhàn nhạt, nhìn lỗ tai đỏ rực của Phương Khác.

Má ơi, y biết tướng mạo Diệp Vu Thời rất dễ nhìn, nhưng vấn đề là tại sao hiện tại trong mắt y Diệp Vu Thời lại đẹp đến thế. Phương Khác thầm rủa định lực của mình, rồi tới cạnh Diệp Vu Thời.

“Huynh biết đệ sẽ tới sao?”

Diệp Vu Thời gật đầu.

Phương Khác cúi xuống thản nhiên nâng cằm của Diệp Vu Thời lên, nếu bỏ qua ngón tay đang nhẹ run của y.

Môi ấn lên khóe môi Diệp Vu Thời, sau đó chậm rãi di động. Lần trước… Phương Khác đột nhiên nhớ tới cảnh tượng mình bị Diệp Vu Thời áp đảo trên giường lần trước.

Nhẹ nhàng cọ lên môi Diệp Vu Thời để thăm dò, có chút vụng về, lại vô cùng dịu dàng.

“A Khác.”

Diệp Vu Thời khẽ mở môi.

“Làm… làm theo tình.” Phương Khác hàm hồ dán lên môi Diệp Vu Thời nói. Khí tức hai người giao nhau, Phương Khác có thể cảm giác được tay Diệp Vu Thời nhẹ đặt lên eo y cử động một cái.

Hơi thở của Diệp Vu Thời rất nóng, Phương Khác cảm thấy mình sắp bị thiêu cháy. Thuận theo khóe môi Diệp Vu Thời tinh tế hôn xuống, cảm thụ độ mát trên da hắn.

Diệp Vu Thời híp mắt, trong mắt như có thứ gì đang sôi sục. Tay ấn lên eo Phương Khác cũng nhẹ động, dường như đang suy nghĩ có cần hành động hay không.

“Nhữ là chuẩn bị song tu? Ngô có vài quyển song tu điển tịch, nhữ có cần không?”

Phương Khác cứng người, tay đang mò tới eo Diệp Vu Thời cũng cứng lại buông xuống.

“Tại sao ngươi lại ở đây?” Phương Khác gần như run run rẩy rẩy nói ra mấy chữ này.

“Ngô vẫn luôn ở đây.”

Phốc. Phương Khác nghe được tiếng mình thổ huyết, tay thì nhanh chóng kéo lại y phục của Diệp Vu Thời, bảo đảm bao kín chặt chẽ.

“Phi lễ chớ nhìn, ngươi không hiểu sao? Nhắm mắt lại, nếu không tuy là bằng hữu ta cũng vẫn đánh ngươi.” Phương Khác nghiến răng nghiến lợi nói.

“Đánh ngô?” Thái A thờ ơ lắc đầu: “Nhữ không cách nào tiếp cận ngô.”

“Má! Câm miệng, nhắm mắt! Bớt phí lời.” Phương Khác chỉ muốn phát cuồng. Vừa nghĩ đến Thái A đã thấy Diệp Vu Thời, y liền muốn đánh người, đạo lý vợ bạn không thể nhìn lẽ nào chưa có ai dạy cho linh kiếm này sao?

Dứt lời y không quản Thái A nữa, chỉ nhìn Diệp Vu Thời.

Diệp Vu Thời lúc này cười rất dịu dàng, rất dịu dàng.

“Hắn ở đó?”

Phương Khác ấp úng nặn ra ba chữ “ngừng theo lễ” hoàn toàn không phù hợp với vấn đề của Diệp Vu Thời.

(Làm theo tình, ngừng theo lễ: Làm một hành động theo tình cảm, nhưng ngừng lại theo lễ tiết.)

------oOo------

Chương 121: Mời gặp 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trong trận pháp cổ xưa, thanh niên tuấn mỹ bị xiềng xích quấn thân chậm rãi nhắm mắt lại, không cảm ứng chuyện bên phía Phương Khác nữa. Qua một lát sau, âm thanh sâu thẳm của hắn vang lên.

“Bằng hữu?”

Thật lâu sau thanh niên tuấn mỹ mới mở miệng phun ra bốn chữ không chút cảm xúc: “Thấy sắc quên bạn.”

Câu này rất lâu rất lâu về trước Cốc Lương Thương cũng từng nói với người khác. Nhưng đó đã là chuyện rất lâu rồi, đại khái là khi tộc Cốc Lương còn chưa diệt tộc. Đối với nhân loại mà nói thì nó xa xưa đến mức nhớ không nổi, nhưng trong dầu hắn nó chẳng khác gì chuyện mới xảy ra hôm qua.

Mà lúc này Phương Khác nhìn Diệp Vu Thời cong cong mắt, trong lòng nguội lạnh.

“Phương sư đệ, đệ không có gì muốn nói sao?” Diệp Vu Thời tiện tay chỉnh lý lại y sam bị Phương Khác kéo loạn.

“Đệ sai rồi… Diệp sư huynh, sư huynh, Vu Thời.” Phương Khác đáng

thương ra vẻ vô tội nhìn Diệp Vu Thời: “Đệ sẽ dạy bảo lại hắn.”

“Hắn thường xuyên chui ra như vậy? Hơn nữa có thể cảm ứng được tất cả những gì xảy ra bên cạnh đệ? Căn cứ theo phản ứng vừa rồi của đệ, chắc hắn có thể ‘nhìn thấy’ đúng chứ.”

“Hắn ta thông qua mắt của đệ để nhìn… nếu hắn muốn thông qua đệ sử dụng linh thức, đệ sẽ có cảm giác. Đúng rồi, vừa rồi đệ cứ trực tiếp nhắm mắt không phải được rồi sao, cần gì phí lời với hắn.” Phương Khác bừng tỉnh đại ngộ.

Diệp Vu Thời nháy nháy mắt, con mắt vốn sâu thẳm chỉ còn một vùng lạnh lẽo. Vốn cho rằng chẳng qua là một linh kiếm nho nhỏ mà thôi, dù có cường đại thế nào rốt cuộc cũng chỉ là vật chết. Nhưng đối với kiếm tu mà nói, linh kiếm là bạn lữ không thể thay thế đúng không? Bầu bạn thời thời khắc khắc, không phân không ly…

“A Khác, tu thuật pháp thế nào?” Diệp Vu Thời mỉm cười, thấp giọng nói.

“Hả?” Phương Khác không hiểu câu nói không đầu không đuôi của Diệp Vu Thời có ý gì.

“Không có gì, huynh chỉ đang nghĩ, làm theo tình, ngừng theo lễ…. Tốt lắm.” Diệp Vu Thời kéo vạt áo Phương Khác, đứng lên. Vốn Phương Khác lùn hơn hắn khá nhiều, nhưng bây giờ chiều cao của hai người đã xấp xỉ.

“Đêm khuya rồi, nếu Phương sư đệ không muốn nghỉ ngơi, thì đi luyện kiếm đi, huynh thấy hôm đó đệ không cần kiếm trong tay đã có thể ngưng tụ kiếm khí. Đệ hãy thử suy ngẫm kiếm tâm của mình là gì.”

Phương Khác tiếp lấy thanh kiếm Diệp Vu Thời ném tới, có chút quen thuộc cũng có chút xa lạ. Phương Khác sờ chuôi kiếm một chút, là kiếm Tam đã được rèn lại, phẩm cấp đã lên tới cấp bốn.

“Đệ muốn nghỉ ngơi.” Phương Khác cười híp mắt theo sau Diệp Vu Thời. “Vu Thời, huynh muốn nghỉ ngơi rồi hả? Cần sư đệ cởi áo tháo thắt lưng cho huynh không?”

“Được.” Diệp Vu Thời quay người, trực tiếp giang hai tay lặng lẽ đứng trước mặt Phương Khác.

Nhất thời Phương Khác lại ngây ra, y cũng chỉ dám trêu cợt Diệp Vu Thời bằng lời nói thôi. Tiết tấu này không đúng mà… không phải lúc trước Diệp Vu Thời đều lạnh lùng thờ ơ đảo mắt nhìn y một cái sao?

Diệp Vu Thời dửng dưng nhướng mày nói: “A Khác, không phải muốn cởi áo tháo thắt lưng cho huynh sao?”

“Đệ nhìn nhầm rồi, trên người Vu Thời huynh không phải chỉ mặc tiết y sao, không cần thay đồ.” Thật lâu sau Phương Khác mới nói.

Diệp Vu Thời mỉm cười, nhìn nhìn chính mình.

“Quả thật là thế. Nhưng y sam của A Khác chưa thay, hay để huynh tới thay cho A Khác.” Nói rồi Diệp Vu Thời bước tới một bước, tay trực tiếp vuốt lên thắt lưng Phương Khác.

Lúc Phương Khác chưa kịp phản ứng thắt lưng đã bị rút ra.

“Nhớ lần đầu gặp đệ, ngay cả y sam đệ cũng mặc không chỉnh tề. Sắc mặt tái nhợt, thần sắc âm trầm. Lúc nói chuyện còn không có biểu cảm, khi đó huynh luôn cho rằng đệ thấy bất mãn với huynh.”

“… Khi đó không phải là đệ không biết cách mặc y phục sao, có thể mặc xong y phục đã không tệ rồi. Lúc đó thân thể cũng chẳng khỏe khoắn gì, đương nhiên sắc mặt tái nhợt. Còn về mặt không biểu cảm, khi đó chúng ta lại chẳng thân. Cái vụ cảm thấy bất mãn thì là hiểu lầm, hiểu lầm.”

Diệp Vu Thời ngẫm nghĩ gì đó, nhưng động tác trên tay không dừng lại, cởi ngoại sam của Phương Khác xuống. Nhìn lỗ tai Phương Khác đỏ lên xấu hổ, vậy mà ngoài mặt vẫn giả bộ nghiêm chỉnh nói chuyện.

“Nghỉ ngơi đi.”

“Ừm.”

Lúc Diệp Vu Thời lấy dạ minh châu dùng để chiếu sáng xuống, quyển sách đặt trên bàn bị gió thổi lật ra, mơ hồ thấy được hai chữ long dương.

Hai người nằm sóng vai trên giường, không nói gì. Phương Khác hơi

nghiêng đầu, chỉ thấy Diệp Vu Thời đã nhắm mắt, y cong môi lên, cũng nhắm mắt lại.

Lúc này Diệp Vu Thời lại mở mắt ra, nghiêng đầu nhìn Phương Khác, khóe môi không tự giác cong lên, rồi mới nhắm mắt.

Ngủ đối với tu sĩ mà nói không khác gì lắm với nhập định, nhưng hai người đều không chọn nhập định càng tiện để tụ tập linh khí hơn, mà thả lỏng thân thể nằm trên giường nghỉ ngơi.

Phía trên linh điền nhìn không thấy biên giới quanh phái Côn Luân, Phương Khác lãnh đạm đứng trên phi kiếm đến cuộc hẹn ở khu mua bán. Trong tay áo bên trái của y là một bức thư.

Chữ viết đoan chính trên thư đã hoàn toàn khác với chữ viết xinh đẹp lần đầu tiên. Nếu không phải biết rõ, đại khái không có ai sẽ cho rằng đây là chữ viết của cùng một người. Y vốn muốn xem Ti Lan sẽ viết gì trong thư, không ngờ được chuyện y tùy tiện nhắc tới trong thư lần trước đã có tiến triển bất ngờ.

Gần đây ta sống rất tốt, ngươi không cần lo lắng. Lúc ở đại lục Thanh Hoa, La Chử và Triệu Lịch Duyệt đều giúp ta rất nhiều. Hiện nay thế cục tộc Đông Thanh đã ổn định… Lần trước ngươi kể cho ta nghe câu chuyện Chúc Anh Đài, ta ngẫm nghĩ cảm thấy nàng không có Thông Huyền Kinh vậy mà cũng có thể giả làm nam tử vào thư viện thực sự rất lợi hại. Có phải nàng cũng có bí pháp gì không?

Tụ Linh các đã mở mấy phân *** ở đại lục Thanh Hoa.

Trong thư lần trước ngươi nhắc đến tộc Thương Lục và Thái A kiếm. Bên này ta nghe ngóng được một vài thứ, hy vọng hữu dụng với ngươi. Tại đại lục Thanh Hoa có người chứng thực đích tôn của Cốc Lương Mâu là Cốc Lương Thương không chết trong vụ diệt môn mà đã đến đại lục Thanh Hoa, hắn và tộc Thương Lục có quan hệ không cạn. Tộc Thương Lục nuôi hắn trưởng thành. Có lời đồn rằng, tộc Thương Lục và Cốc Lương Thương muốn đúc lại thanh Thái A đã gãy, sau đó không biết phát sinh chuyện gì, tộc Thương Lục từ đó biến mất khỏi thế gian.

Hơn nữa theo lời của thành chủ thành Nguyệt Quế, tu vi của Cốc Lương Thương hơn ba ngàn năm trước đã đạt đến kỳ phân thần. Lần cuối cùng lộ

mặt tại đại lục Thanh Hoa là ở thành Nguyệt Quế. Sau khi tộc Thương Lục diệt vong Cốc Lương Thương cũng không còn tăm tích.

Nhưng, chỗ ta lại được nghe một cách nói khác, tộc Thương Lục vì đúc lại kiếm gãy, dùng tộc tuẫn kiếm. Mà Cốc Lương Thương được Thái A kiếm linh nhận là chủ. Nhưng cách nói này không thể nào chứng thực, chỗ ta chỉ có cách đúc kiếm lưu truyền lại khi đó, bước cuối cùng quả thật là dùng thân tuẫn kiếm.

Không biết ngươi và Thái A kiếm có liên quan gì, nhưng vẫn mong ngươi cẩn thận hành sự, mấy năm nay vẫn có rất nhiều tu sĩ cao giai tìm Thái A kiếm. Những người này vì Thái A kiếm, chuyện điên cuồng gì cũng làm ra được.

Phương Khác xoa xoa mi tâm. Cốc Lương Thương… Thái A, Phương Khác chậm rãi thở ra một cái. Nếu không phải miệng Thái A quá kín không moi được một chữ, y cũng không đến mức phải đau đầu vì việc này.

“Thái A, có đó chứ?”

Không có bất cứ hồi đáp nào.

Mà khu chợ đã ngay trước mặt. Phương Khác lấy ra thẻ ngọc thân phận, đưa cho đệ tử Duy Pháp đường đai vàng, rồi mới bước vào khu Cửu Tỉnh nổi danh phái Côn Luân. Y trực tiếp đến Thanh Phong các, tạm gác lại mớ suy nghĩ hỗn loạn.

“Phương sư huynh.”

Đi được mấy bước, liền có đệ tử quen biết chào hỏi một tiếng. Phần lớn là người quen biết lúc nghe giảng ở ngũ đại đường, mặt Phương Khác cũng dịu hơn, cười chào hỏi.

“Chào sư thúc.” Lần này là mấy củ cải nhỏ, xô đẩy vài cái mới đồng thanh lên tiếng.

Phương Khác nhìn mấy đệ tử này, biểu tình nhu hòa.

“Đã xong bài huấn luyện sáng rồi sao?”

“Vâng, chúng tôi huấn luyện xong rồi mới đến đây dạo. Muốn mua vài thứ cần thiết, sư thúc cũng đến mua đồ sao?” Một đệ tử trắng trẻo mềm mịn với gương mặt bánh bao, trông vô cùng tuấn tú khả ái cười nói.

Phương Khác nhận ra đây là một trong mười hai tiểu đội trưởng y chọn ra, tên là Tạ An. Nhìn thấy sự khinh thường dưới đáy mắt lúc Tạ An cười, y nhướng mày.

“Các ngươi chậm rãi dạo, sư thúc có việc.” Phương Khác chỉ Thanh Phong các cách đó mấy bước, Tào Đoạt đứng ngoài Thanh Phong các đã nhìn thấy y.

Thấy Phương Khác bước vào Thanh Phong các, Tạ An nhướng mày, trên mặt xuất hiện biểu tình gọi là suy nghĩ cặn kẽ, hoàn toàn không phù hợp với gương mặt non nớt của nó.

“Lão đại, sao vậy? Có phải vì Phương Khác đã trở về? Có phải những chuyện chúng ta đang làm phải kín kẽ hơn?”

“Không phải, ta là thấy y đi vào Thanh Phong các mới nhớ ra y là người Phương gia.”

“A? Vậy…”

“Không sao, y là người Phương gia thì thế nào. Lúc y là đệ tử chưởng môn không phải chúng ta vẫn làm vậy sao, sợ y làm gì, chẳng qua là Phương gia mà thôi.” Trên mặt Tạ An là sự khinh thường.

“Cũng đúng, Hách Liên, Thượng Quan, còn cả Tiêu Cảnh bọn họ ai không phải xuất thân thế gia. Những người khác cũng đều là đích tôn trưởng lão. Phương Khác y cũng không dám làm gì chúng ta, cho dù là đai vàng của Duy Pháp đường cũng phải đi vòng qua chúng ta. Nhưng lão đại à, tên cứng đầu kia phải làm sao? Hay trực tiếp giết chết cho xong?”

“Ừm.” Tạ An gật đầu, vẻ dữ tợn vụt qua trong mắt: “Gọi nhiều người chút, chúng ta đi ngay bây giờ. Phải để y biết tiểu gia không dễ chọc. Chú ý đừng lộ chút phong thanh nào, nếu thật sự bị người phát hiện, cứ nói chúng ta nghe lời Phương sư thúc đi làm.”

Mà Phương Khác đi theo Tào Đoạt vào Thanh Phong các, hoàn toàn

không biết đám hài tử do y quản lý dù người nhỏ nhưng tâm rất lớn.

Trên đường hai người vẫn không giao lưu gì, Tào Đoạt dẫn Phương Khác vào hậu viện Thanh Phong các.

Phương Khác đánh giá một lượt, Thanh Phong các là tửu lâu do Phương gia mở. Y từng đến vài lần, nhưng chưa từng đến hậu viện. Y chỉ biết hậu viện Thanh Phong các có một cái ao trồng đầy hoa sen.

Cùng Tào Đoạt đi đến hậu viện mới phát hiện có càn khôn khác. Tào Đoạt nhìn cũng không nhìn mà trực tiếp bước lên ao, Phương Khác cũng bước lên, rồi phát hiện xúc cảm dưới chân không khác gì đất bằng. Phía trên ao này bố trí một ảo trận, bên trong còn ẩn giấu mấy loại sát trận, trong lúc nhất thời y cũng không phân biệt ra được rốt cuộc có mấy loại.

Qua khỏi ao là viện lạc thấp lùn.

Tào Đoạt dừng lại trước một gian không mấy bắt mắt, mở cửa gỗ cho Phương Khác, rồi không nói tiếng nào đứng ở cửa.

Phương Khác bước vào phòng, mới phát hiện trong phòng kỳ thật cực lớn. Bình phong to bự làm bằng trúc ngăn cách gian phòng thành hai nửa trong và ngoài. Trên bình phong in ba bóng người.

“Cha, sáng sớm cha bảo chúng con đến đây làm gì? Cha không ở nhà, chạy đến Côn Luân làm gì?”

“Hiền Hoa.” Phương Minh Hòa ngăn cản Phương Hiền Hoa nói tiếp, nhìn ra chỗ bình phong.

Phương Khác vòng qua bình phong, ôm quyền hành lễ: “Bái kiến Phương gia chủ.”

Quả nhiên ngồi sau bình phong là ba phụ tử Phương gia.

------oOo------

Chương 122: Mời gặp 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tướng mạo Phương Minh Hòa và Phương Hiền Thanh không khác biệt gì lớn, nếu không phải bên miệng ông ta đặc biệt nuôi một chùm râu nhỏ khiến ông ta trông có vẻ lớn tuổi chút, thì ông ta và Phương Hiền Thanh Phương Hiền Hoa giống như ba huynh đệ.

"Ngồi. Đừng quá xa lạ." Phương Minh Hòa chỉ vị trí đối diện ông, sau đó nhàn nhạt đảo mắt nhìn hai nhi tử.

Phương Hiền Thanh rất tự nhiên đứng lên đáp lại nửa lễ cho Phương Khác, trên gương mặt tuấn tú mang theo nụ cười dửng dưng, lộ ra mấy phần tự phụ và cao ngạo, không còn giả tạo và thân thiện như mấy lần trước.

Mà Phương Hiền Hoa lúc thấy Phương Khác, mặt lộ mấy phần quái dị, sau đó không chớp mắt lấy một cái nhìn chằm chằm Phương Khác, không hề có ý muốn đứng lên.

Phương Minh Hòa mang theo uy hiếp nhìn Phương Hiền Hoa một cái, nhưng cũng không nói gì. Chỉ đợi Phương Khác ngồi xuống rồi, bưng bình rượu trên bàn rót một ly, sau đó đẩy cho Phương Khác.

"Chuyện lúc trước ta đều biết, hôm qua phát sinh cái gì ta cũng hiểu. Hôm nay bảo ngươi tới, chính là để Hiền Hoa và Hiền Thanh nhận lỗi với ngươi. Chuyện lúc trước coi như bỏ qua, dù sao chúng ta đều là người Phương gia. Chỉ khi Phương gia tốt, chúng ta mới đều tốt." Phương Minh Hòa nhìn thẳng vào mắt Phương Khác nói.

"Ta xin lỗi."

Phương Hiền Thanh bưng ly rượu lên.

Phương Hiền Hoa kinh ngạc nhìn Phương Minh Hòa và Phương Hiền Thanh, nhận lỗi? Phương Hiền Hoa hắn từ khi sinh ra tới nay vẫn chưa từng làm chuyện này, hơn nữa còn đối với con… con chuột này?

Phương Hiền Hoa mang vẻ khinh thường, sau đó lại nhíu chặt mày tỉ mỉ đánh giá Phương Khác. Không còn bộ dáng tử khí trầm trầm như trước, sóng mũi thẳng tắp, đường nét thanh tú, rõ ràng nên khiến hắn cảm thấy không còn đáng ghét như trước mới phải. Nhưng… Phương Hiền Hoa

mím môi, cuối cùng quay mặt đi, trong lòng thì trống rỗng, cứ như có thứ gì đó lặng yên vô tức biến mất, nhưng, là gì chứ?

Phương Khác nhìn Phương Hiền Thanh không động, nếu không phải hôm qua Diệp Vu Thời sớm có chuẩn bị, đại khái hôm nay y đã ở trong Thận Hành nhai rồi. Một ly rượu? Coi như nhận lỗi? Trên đời này không có chuyện hời như thế, Phương Khác cong môi.

Phương Hiền Hoa thấy Phương Khác bất động, không nghĩ đến sự dị thường vụt qua trong lòng nữa, lạnh lùng ném một nhãn đao sang Phương Khác.

Phương Hiền Thanh và Phương Khác nhìn nhau hồi lâu, mỉm cười, nghiêng ly rượu trong tay, rượu đổ hết xuống đất.

“Đường đệ vì chuyện hôm qua mà sinh lòng oán giận với ta cũng có thể hiểu được. Chỉ là ta nghĩ nếu ngươi là ta, hôm qua nhất định ngươi cũng sẽ làm vậy. Ngươi phải biết Trí Tiêu một lòng muốn đè ép Phương gia chúng ta. Ông ta thu ngươi làm đồ đệ, nhưng ngươi chẳng báo một tiếng nào cho gia tộc. Rõ ràng biết Diệp Vu Thời đối lập với chúng ta, ngươi lại cùng hắn gần như hình với bóng. Phương Khác, ngươi có từng nghĩ mình là người Phương gia?” Phương Hiền Thanh mỉa mai.

“Hôm nay phụ thân ta mời ngươi gặp mặt, thật ra không cần thiết, không phải sao? Ngươi căn bản không thể đứng về phía Phương gia.”

Phương Minh Hòa đã nhăn mày lại, hiển nhiên lời Phương Hiền Thanh vừa nói hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của ông, nhưng Phương Minh Hòa không ngăn cản hành động của Phương Hiền Thanh.

Hiền Thanh khác với Hiền Hoa, trước mặt người ngoài ông sẽ giáo huấn Hiền Hoa nhưng sẽ không giáo huấn Hiền Thanh, vì về sau Phương gia sẽ giao vào tay Hiền Thanh. Mà nhất cử nhất động của Hiền Thanh hiện tại đại biểu cho Phương gia. Ông đã cho Hiền Thanh quyền lợi quyết định Phương gia.

Cho nên trước đó ông bảo Phương Hiền Thanh nhận lỗi với Phương Khác, đối với ông đây đã là hành động nhượng bộ và thỏa hiệp lớn nhất đối với Phương Khác.

Phương Khác gần như sắp cười ra tiếng. Phương gia chưa từng mang thiện ý với y. Vậy mà lúc này lại biểu hiện cứ như y phản bội Phương gia. Phương Hiền Thanh này quả thật là một ngụy quân tử, lời thế này mà cũng nói rất đường đường chính chính.

Khi Phương Khác không đáng một văn, Phương gia căn bản không nhìn đến sự tồn tại của người này, hiện tại có chút hữu dụng rồi, thì tới bảo y là người Phương gia.

Ngụy quân tử quả nhiên đáng ghét nhất.

"Ta có phải người Phương gia không ta không biết, ta chỉ biết ta mang họ Phương. Nhưng ta cũng muốn hỏi ngươi, ngươi có từng nghĩ mình là đệ tử Côn Luân chưa?" Phương Khác rũ mi nhìn chỗ ướt rượu dưới đất.

Nói xong Phương Khác bưng ly rượu trước mặt uống cạn. Đứng dậy, bỏ đi, trong mắt là ánh sáng mờ mờ ảo ảo. Côn Lăng chưởng môn vì thay đổi không gian trưởng thành của phái Côn Luân mấy năm nay mà không tiếc đồng quy vu tận với mấy lão quái vật kia. Mà những người này còn mang hết tâm lực tiêu phí cho nội đấu. Khó trách sư phụ sẽ tức giận, cho nên mới tiến hành một lần thay máu lớn với Côn Luân.

Mà Phương gia, sợ là vì quân đội trong tay họ mấy hôm trước bị sư phụ đoạt quyền, cho nên mới nóng ruột muốn giải quyết phức Diệp Vu Thời. Ảnh hưởng của thế gia với Côn Luân đang bị mài dần, nhưng với tốc độ của sư phụ thì vẫn quá chậm.

Phái Côn Luân cần phải đoàn kết nhất trí, nhưng Côn Luân bây giờ vẫn chưa làm được đến mức chỉ có một tiếng nói.

Phái Côn Luân thế này toàn diện khai chiến với phái Thái Hành, sẽ có kết quả gì? Hình ảnh đệ tử phái Thái Hành công đánh sơn môn hôm đó vẫn còn rõ ràng trong đầu y.

"Lời ngươi nói là có ý gì?" Bóng trắng vụt tới, Phương Hiền Thanh đã chặn trước mặt Phương Khác.

"Ý gì? Động não một chút mà suy nghĩ đi." Phương Khác trào phúng cười, đẩy Phương Hiền Thanh ra bước khỏi phòng.

Tào Đoạt ngập ngừng, bắt đầu vận chuyển linh lực toàn thân, chỉ cần Phương Hiền Thanh hoặc Phương Minh Hòa hạ lệnh một tiếng hắn sẽ giữ Phương Khác lại đây. Cuối cùng Tào Đoạt cũng không có hành động gì, chỉ nhìn Phương Khác rời khỏi viện tử.

Phương Hiền Thanh trở lại sau bình phong, ngồi xuống chỗ cũ.

“Quá non, ở Côn Luân lâu rồi, thật sự cho rằng bản thân là người Côn Luân. Người Phương gia chúng ta chỉ là người Phương gia.” Phương Minh Hòa nhàn nhạt nói.

“Con là đệ tử Côn Luân.” Phương Hiền Hoa đột nhiên nói.

Phương Minh Hòa thoáng cái nhìn sang gã, ánh mắt sắc bén như dao.

“Con nói gì?”

Phương Hiền Hoa bất giác rụt lại, nỗi sợ với Phương Minh Hòa đã dung nhập vào tận xương. Phương Hiền Hoa dời mắt đi, nhìn như không bận tâm nói: “Con đã vào phái Côn Luân rồi không phải chính là đệ tử Côn Luân sao. Đại ca cũng vậy, Minh Chí trưởng lão cũng vậy. Mọi người đều là đệ tử phái Côn Luân. Đến lúc vẫn cần phải ra chiến trường.”

“Bốp.” Một tiếng vang thanh thúy, mặt Phương Hiền Hoa bị đánh nghiêng đi.

“Nói lại lần nữa.” Phương Minh Hòa nhìn Phương Hiền Hoa.

Phương Hiền Hoa chậm rãi quay đầu về, đáy mắt là không cam và phẫn hận.

“Thế nào? Con nói sai gì sao? Lẽ nào con không phải sáu tuổi đã vào phái Côn Luân sao? Vì sao không phải là đệ tử Côn Luân?” Phương Hiền Hoa gân cổ nói.

Phương Minh Hòa hừ lạnh một tiếng.

“Hiền Hoa, không phải đệ nói hôm nay đệ muốn đi săn một con vân yến cho Thượng Quan Bình Dao làm tọa kỵ sao? Sao còn chưa đi?” Phương Hiền Thanh nói.

Phương Hiền Hoa cắn răng, một tay che mặt một tay cầm bội kiếm đứng lên, nhìn Phương Minh Hòa một cái rồi ra ngoài.

Lúc ra bên ngoài bình phong lại dừng một chút.

“Cha, con không biết cha và đại ca muốn làm gì. Những thứ này con cũng không hiểu, nhưng đã vào phái Côn Luân thì là người Côn Luân, đây là nhận thức chung của mười mấy vạn người phái Côn Luân. Mọi người đều nghĩ như thế, bao gồm con.” Nói xong Phương Hiền Hoa liền đi.

Phương Hiền Thanh trầm mặc.

“Đừng nói với ta rằng con cũng nghĩ như thế?” Phương Minh Hòa nói.

Phương Hiền Thanh lắc đầu: “Con là người Côn Luân, nhưng đầu tiên con là người Phương gia. Tất cả lấy lợi ích gia tộc làm đầu.”

Phương Minh Hòa thỏa mãn gật đầu: “Ta đưa con và Hiền Hoa vào phái Côn Luân không phải để các con xem mình là người Côn Luân, cũng không phải để các con lên chiến trường vì Côn Luân. Con phải thời khắc ghi nhớ, con vì cái gì mà lưu lại phái Côn Luân.”

“Phụ thân, con muốn biết tại sao cha lại xem trọng Phương Khác như thế.” Phương Hiền Thanh nhìn thẳng Phương Minh Hòa.

“Hiện tại nói cho con biết cũng không ngại, chuyện này phải bắt đầu nói từ Thái A kiếm…”

Sau khi Phương Khác rời khỏi Thanh Phong các, đứng ở cửa một hồi lâu. Nếu có người muốn huynh chết, vậy huynh nên làm gì?

Hôm nay trước khi xuất phát y đã hỏi Diệp Vu Thời như thế.

Vậy chỉ đành cho kẻ đó chết trước thôi. Đây là câu trả lời của Diệp Vu Thời, hiện tại cũng là của y.

“Nó nói như vậy sao?” Trí Tiêu nhìn người cung cung kính kính đứng trước mặt mình, người này mặc đạo bào màu chàm, vết tự tát trên mặt vẫn chưa lui hết, chính là Tào Đoạt.

“Vâng, chưởng môn.” Tào Đoạt mỉm cười nói, do dự một chút lại tiếp: “Ngài không nhìn lầm người.”

“Chỉ vậy đã bảo không nhìn lầm người, vậy cũng khó tránh quá trẻ con. Hài tử này hỏi Phương Hiền Thanh câu đó, một là vì nó xem bản thân là người Côn Luân, hai là chán ghét hành vi của Phương Hiền Thanh bây giờ. Nhưng theo ta thấy còn có một nguyên nhân, hài tử này chỉ không chịu nổi Phương Hiền Thanh mang vẻ thanh cao chất vấn mình, cho nên nó cũng muốn chất vấn Phương Hiền Thanh.” Trí Tiêu mỉm cười.

“Này…” Tào Đoạt do dự.

“Ừm, nhưng quả thật là vậy. Ta trước nay chưa từng nhìn lầm người. Khi ở đại hội Cửu Châu ta đã phát hiện tiểu tử này có quan niệm đại cục không tồi, phân tích rõ ràng mạch lạc. Đương nhiên những cái này đều chỉ là không tồi mà thôi. Điều ta chân chính nhìn là độ cao của nó. Ánh mắt nó không phải chỉ giới hạn ở một nơi nào đó như người bình thường, mà đặt ở cả tu chân giới. Phân tích và chiến lược hay mưu lược đều có thể học, nhưng độ cao nhìn vấn đề có lúc không thể học được. Cũng như Phương Hiền Thanh, ánh mắt thiển cận chỉ nhìn thấy một mẫu ba tấc đất trước mắt. Mà Phương Minh Hòa thì tâm quá lớn, như vậy không tốt.” Trí Tiêu chậm rãi nói.

“Lần này tại sao chưởng môn không đem Phương gia…” Hắn đưa tay làm động tác cắt cổ, lần này đại thanh tẩy trong môn phái, vốn có thể trừ Phương gia tận gốc.

Trí Tiêu nhướng mắt nói: “Phái Thái Hành đã cho ra một Tả Khâu. La Thanh nói Côn Luân chúng ta phải cho ra một Diệp Vu Thời, vậy tại sao không thể cho ra một Phương Khác chứ?”

Tim Tào Đoạt nhảy lên.

“Chưởng môn muốn xem Phương gia thành đá mài kiếm.”

Trí Tiêu vuốt râu, không nói gì. Còn Tào Đoạt thì rũ mi hạ mắt thầm nói thanh kiếm Phương Khác này đừng bị mài gãy mới tốt.

------oOo------

Chương 123: Án mạng ở khu mua bán 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trí Tiêu tựa hồ nhìn ra suy nghĩ của Tào Đoạt, chậm rãi nói: "Nếu chút chuyện này mà nó cũng không ứng phó được, vậy dựa vào cái gì đứng được ở tu tiên giới."

Tào Đoạt gật đầu nói vâng.

"Bảo người của năm đường không cần quản đệ tử đời thứ ba mươi bảy nữa, mật thám cài vào trong đệ tử đời ba mươi bảy cũng chuyển sáng hết, sau này đừng có hành động gì nữa."

"Chưởng môn làm vậy không tốt lắm đâu? Phương Khác bây giờ vẫn chưa hoàn toàn nắm giữ đệ tử đời ba mươi bảy. Nếu chúng ta buông tay bây giờ, Thượng Quan gia và Phương gia có thể sẽ càng thêm ngang ngược. Những đệ tử tiểu bối không biết trời cao đất dày kia chỉ sợ sẽ chuốc họa lớn. Hơn nữa… chưởng môn, đệ tử đời ba mươi bảy là tương lai của Côn Luân, nếu ngài không… tương lai…" Tào Đoạt nhíu mày nói.

"Chuyện phải làm lớn lên mới tiện giải quyết, đệ tử đời ba mươi bảy phần nhiều là hài tử của trưởng lão trong môn phái, tụ lại với nhau thì thành gan gấu, cho rằng có bốn chữ "pháp bất trách chúng" trước mặt, thì với thân phận của mình có thể muốn gì làm nấy. Ta chính là muốn chúng làm cho chuyện lớn hơn, xem chúng làm sao dọn dẹp. Nhân đó mài dũa, phân chính từng người. Nếu không trăm năm sau ngàn năm sau Côn Luân ta sẽ toàn là kẻ vô dụng." Trí Tiêu nhẹ gõ ngón tay lên bàn, tiết tấu rất chậm.

Tào Đoạt cúi đầu cười nhẹ, đây là tiết tấu điệu hát mà Trí Tiêu luôn rất thích. Khiến hắn nhớ tới lúc còn niên thiếu, cùng Trí Tiêu quậy cho phái Côn Luân và tu tiên giới không thể an bình.

Khi đó, Tào Đoạt nâng mắt nhìn mái tóc trắng của Trí Tiêu, rồi lập tức dời đi, khi đó chuyện phiền não nhất của tất cả mọi người chẳng qua là làm sao giải quyết những kẻ theo đuổi dí sát sau mông Trí Tiêu. Bây giờ Trí Tiêu mang bộ dáng già nua sớm chiều, ngược lại bớt không ít chuyện.

“Chẳng qua, nếu tiểu tử đó biết chuyện này cũng có ta thêm một bó đuốc, sợ là sẽ tức giận.”

“Ôn hòa công chính thì tốt, chỉ là vẫn còn quá non. Lòng không đủ nhẫn tâm, vẫn cần phải rèn luyện một phen.” Trí Tiêu như nghĩ đến gì đó híp mắt lại, chậm rãi phun ra tám chữ: “Nhi nữ tình trường, anh hùng khí đoản.”

“Vậy Diệp Vu Thời…” Tào Đoạt lại bắt đầu lo lắng, hiện tại trong đám trẻ tuổi Diệp Vu Thời quả thật rất nổi bật, không ai có thể sánh bằng. Đối với hắn, so với Diệp Vu Thời Phương Khác quả thật kém rất nhiều.

“Là một nhân tài, dùng tốt sẽ như hổ thêm cánh, nhưng không thể giao Côn Luân vào tay hắn, hắn và Tả Khâu là cùng một loại người, thà sống quỳ cũng không thể chết đứng. Người như thế quá nguy hiểm… quá nguy hiểm. Chỉ thích hợp sinh trưởng trên vùng đất ngoan cố như Thái Hành, chứ không phải Côn Luân.” Trí Tiêu nhướng cao mày, ông không phải chưa từng nghĩ đến Diệp Vu Thời, nhưng Diệp Vu Thời nhìn thì dịu dàng lúc nào bên cạnh cũng tụ một đống người, nhưng trên thực tế trong xương cốt hắn lại tỏa ra khí lạnh.

“Đương nhiên chuyện về sau, ngươi nói không chuẩn ta cũng không nói chuẩn được. Nếu cuối cùng chuyện đi đến bước đó, thì cứ như La Thanh nói đặt cược lên người Diệp Vu Thời vậy.”

“Ta không hiểu tại sao chưởng môn lại ký thác kỳ vọng với Phương Khác cao như vậy… vì Phương Khác là một trong hai người mà Trí Hậu đã bói ra sao?” Tào Đoạt nhíu mày hỏi.

Trí Tiêu chậm rãi cười, lúc này có mấy phần ngạo khí lúc đối mặt người khác hằng ngày: “Tiểu gia ta giống dạng dựa vào tướng thuật nhìn người sao? Ngươi không hiểu, có lúc nhãn duyên rất quan trọng. Còn có thiên phú trên kiếm đạo của tiểu tử này quả thật không tồi, trong mấy năm đã lên đến độ cao mà rất nhiều người mất hơn mười năm hai mươi năm cũng không đạt được. So với thuật tu kiếm tu càng cần thiên phú hơn, loại thiên phú này không phải là tư chất về thân thể mà là tâm. Về sau sự trưởng thành của nó rất đáng mong đợi. Chỉ cần nó bước qua được bậc cửa Sâm La kiếm quyết, tất cả sẽ khác.”

Tào Đoạt hơi ngạc nhiên, hắn đã quên mất chuyện Phương Khác luyện tập

Sâm La kiếm quyết.

“Vừa rồi ngươi nói sau khi nó ra khỏi Thanh Phong các thì đến Tụ Linh các?”

Tào Đoạt gật đầu.

“Tụ Linh các này khá thú vị. Để nó chơi cũng tốt.” Trí Tiêu thờ ơ nói.

Lúc này Phương Khác đang ngồi trên lầu ba Tụ Linh các được chiêu đãi trà ngon rượu ngon, hoàn toàn không biết mình đã bị sư phụ tiện nghi nhà mình nhìn thấu, còn tính kế một phen.

Phương Khác uống trà, nhưng nghĩ thế nào cũng cảm thấy hôm nay y đã quên mất chỗ nào đó, một điểm rất quan trọng rất mấu chốt.

Tuy y đi phàm giới chưa đến một tháng, nhưng phái Côn Luân tựa hồ thay đổi rất lớn, thay đổi này tuyệt không chỉ đơn giản như bọn Trần Chử nói. Thay chưởng môn, thanh lý Côn Luân, đoạt quyền quân đội… thế gia, phe phái… rốt cuộc y đã quên mất chỗ nào?

Hành động của Phương gia hôm nay cũng nằm trong dự liệu của y, vậy chỗ khiến y cảm thấy kỳ quái ở đâu?

“Phương sư huynh.” Trần Cửu cung kính khom lưng đặt sổ sách của Tụ Linh các trước mặt Phương Khác.

Phương Khác hoàn hồn, y từng gặp Trần Cửu. Trần Cửu cũng là một trong những người Trần Chử dẫn đến hôm đó.

“Ngươi cũng ngồi.” Phương Khác chỉ chỗ ngồi đối diện.

Trần Cửu cười thẹn thùng, cẩn thận ngồi xuống.

“Hiện tại Tụ Linh các mở ba nơi tại Côn Luân, một phân *** là do ngươi quản lý đúng không?”

“Đúng vậy. Nhưng ta không làm gì hết, chỉ thỉnh thoảng đến đây ngồi một chút. Ta… ta không giỏi xử lý mấy thứ này. Chủ yếu là nghe theo Lịch Duyệt, à là Triệu Lịch Duyệt đó. Hắn bảo ta mời mấy tán tu đến tiệm làm

việc, hiện tại chưởng quầy và sư phụ thẩm định trong phân *** đều là tản tu.” Trần Cửu ngại ngùng nói.

“Tản tu? Triệu Lịch Duyệt có từng nói tại sao không mời người trong môn phái không?” Lòng Phương Khác khẽ động, vì chuyện mời tản tu mà liên tưởng đến rất nhiều thứ.

“Không có. Hắn chỉ nói mời một vài tản tu đến làm việc, tốt nhất là tản tu có gia đình quyến thuộc, sống trong phạm vi thế lực của môn phái, không hề nói tại sao không mời sư huynh đệ trong môn… ta đoán đại khái là vì trong môn phái hiếm có người rảnh rỗi. Mọi người đều đang xuất lực vì môn phái, không thích hợp làm việc trong cửa tiệm tư nhân của chúng ta.” Trần Cửu cân nhắc từ ngữ, chậm rãi nói: “Phương sư huynh, có phải… có phải có vấn đề gì không? Nếu ngươi muốn, ta cũng có thể gọi người trong môn phái, chỉ là sợ bọn họ không thể ở đây cả ngày được.”

“Không, là ta suy nghĩ không chu toàn. Mời tản tu rất tốt, ngươi không cần quá cẩn trọng, ta chỉ hỏi thử mà thôi.” Phương Khác nhìn Trần Cửu nói.

Trần Cửu mỉm cười, cúi đầu nhìn nước trà trong ly, sau đó ngẩng đầu nói: “Ta đi mời chưởng quầy đến gặp mặt sư huynh.”

Trần Cửu thăm dò nhìn Phương Khác, Phương Khác gật đầu. Trần Cửu lập tức đứng lên.

Chưởng quầy được mời tới tu vi chỉ có hậu kỳ trúc cơ mà thôi, nhưng nhìn diện mạo đã là tóc mai điểm sương, nụ cười hàm súc, mặt mày lương thiện, mặc y sam thượng hảo làm từ tơ do linh tằm nhả ra, nhanh nhẹn bước tới trước mặt Phương Khác hành lễ.

Xem ra là một người mau lẹ, họ Lưu, tên Chính.

Phương Khác mỉm cười hỏi vài vấn đề, Lưu chưởng quầy đáp hết. Phương Khác vừa lòng gật đầu, không tồi, rất biết nói chuyện, cũng hiểu chừng mực.

Lưu chưởng quầy cũng đánh giá vị lão bản trẻ tuổi trước mặt. Dựa vào nhãn quang nhìn người nhiều năm của ông, vị lão bản này thật sự trẻ tuổi, nhiều lắm cũng chỉ hai mươi bảy hai mươi tám thôi.

Hai người bàn đến chuyện làm ăn của Tụ Linh các, một người nhìn như vô ý nhắc đến chuyện phái Côn Luân hiện tại, một người ngầm hiểu rõ biết gì nói hết. Hai người bàn chuyện rất vui vẻ, còn Trần Cửu bị lạnh nhạt một bên.

“Cộp cộp” vài tiếng bước chân vội vã lên lầu, ngắt cuộc nói chuyện của hai người.

Là *** tiểu nhị chạy lên. Từ cuộc nói chuyện vừa rồi Phương Khác biết *** tiểu nhị này là điệt nhi của Lưu chưởng quầy, lúc này hắn đang vội vã chạy lên.

“Đại lão bản, Trần lão bản… Lưu thúc.” Điếm tiểu nhị khom người chào hỏi một lượt, rồi mới nhìn sang Lưu chưởng quầy, đôi mắt không lớn nhìn chằm chằm Lưu chưởng quầy, lộ ra vẻ cấp thiết.

Lưu chưởng quầy nhìn sang Phương Khác.

“Có chuyện thì ông cứ đi đi, ta ở đây uống trà không cần ngại.” Phương Khác nói.

Lưu chưởng quầy đi cùng *** tiểu nhị xuống lầu. Mơ hồ nghe được mấy chữ như linh thạch, giao nộp, Duy Pháp đường, phái Côn Luân, tân nhậm chưởng môn, đánh chết người gì đó.

Phương Khác nhíu mày.

Quả nhiên qua một lúc, chưởng quầy lại bước lên, chỉ là lúc này vẻ mặt đã không còn tự nhiên như trước, rõ ràng có chút cẩn trọng, tựa hồ có vài chuyện khó nói thành lời.

Phương Khác hiểu rõ nói: “Là chuyện gì?”

Lưu chưởng quầy do dự một lát mới nói: “Lão bản, ta biết ngài là đệ tử phái Côn Luân. Ngài có biết đệ tử nhập môn của tân nhậm chưởng môn phái Côn Luân là ai không?”

“…” Phương Khác khựng lại, nhìn Lưu chưởng quầy, khiến Lưu chưởng quầy càng thêm bất an.

Trần Cửu đứng bên cạnh thần sắc có chút kỳ quái.

Qua một lúc Phương Khác mới nói: “Ta biết y, phát sinh chuyện gì rồi?”

Lưu chưởng quầy thở dài nói: “Lão bản ngài không cần nghĩ nhiều, ta chỉ là muốn ngài dò la về vị đệ tử chưởng môn này. Không biết có phải trong Côn Luân y một tay che trời không… nghe nói người của Duy Pháp đường phái Côn Luân đều không dám động đến y.”

Phương Khác chớp mắt, trao đổi một ánh mắt với Trần Cửu, hai người phát hiện trong mắt đối phương toàn là sự ngỡ ngàng.

Sao y đã một tay che trời trong Côn Luân rồi? Phương Khác mấp máy môi, câm nín.

“Là ai nói?” Phương Khác hỏi.

Lúc này Lưu chưởng quầy mới phát hiện sắc mặt Trần Cửu và Phương Khác đều rất kỳ quái, chần chừ một lúc mới nói: “Tản tu ở khu mua bán đều nói thế.”

Phương Khác nhíu mày.

“Có phải đã phát sinh chuyện gì không? Ông nói hết những gì mình biết ra nghe xem.” Trần Cửu nhìn Phương Khác một cái, lạnh mặt nói với Lưu chưởng quầy.

Hồi lâu sau.

Sắc mặt Phương Khác vô cùng khó coi, môi mím lại, Lưu chưởng quầy run run rẩy rẩy không dám nói gì.

Chuyện rất đơn giản, có người thu ‘phí bảo hộ’ cực cao đối với tản tu ở khu mua bán. Hơn nữa thời gian lâu rồi, đã kéo dài gần nửa năm. Người không giao sẽ bị đuổi khỏi khu Cửu Tỉnh, mà vừa ra khỏi phạm vi bảo hộ của khu mua bán sẽ gặp cướp, giết người cướp hàng. Có người từng tố cáo chuyện này với Duy Pháp đường Côn Luân, kết quả vẫn bị bỏ mặc. Ngược lại đám người kia càng thêm hống hách, hiện tại còn chưa ra khỏi khu Cửu Tỉnh đã dám cướp sạch một vài cửa tiệm nhỏ rồi.

Bọn họ cũng không biết đám người này lai lịch thế nào, cho đến hôm nay, ở khu dân cư ngoài Cửu Tỉnh vừa rồi đã chết người.

Sau đó có người nói, bọn họ là người của đệ tử nhập môn chưởng môn, ai dám làm lớn chuyện thì diệt cả nhà.

"Ta biết rồi." Phương Khác trầm mặc hồi lâu, sau đó mím môi cười nói. Đoạn đứng lên trực tiếp xuống lầu, muốn rời khỏi Tụ Linh các, theo sau y là Trần Cửu và Lưu chưởng quầy, một người lo lắng trùng trùng một người đầy vẻ mờ mịt.

Trần Cửu thấy Phương Khác rời khỏi Tụ Linh các cũng đi theo, để lại Lưu chưởng quầy lo lắng có phải mình đã nói sai gì không, liệu có bị đuổi hay không.

------oOo------

Chương 124: Án mạng ở khu mua bán 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Không lâu sau khi Phương Khác bước ra khỏi Tụ Linh các.

Tạ An lạnh mặt hung tợn quăng cho Dư Sùng Lễ một bạt tai, mà Dư Sùng Lễ này chính là tên nhóc gọi Tạ An là lão đại ở trước Thanh Phong các.

"Lão đại." Dư Sùng Lễ ôm mặt, không hiểu gì nhìn Tạ An, có chút ủy khuất nói: "Ta đã nghe ngươi tìm người giết tiểu tử đó rồi, tuy không cẩn thận bị người nhìn thấy, nhưng ta cũng chiếu theo ngươi nói đẩy chuyện lên người Phương Khác rồi mà."

"Ta bảo ngươi trực tiếp giết người ở khu dân cư sao? Và tại sao ngươi không tra rõ người đó và Tụ Linh các có chút qua lại."

"… Hắn trốn không ra ngoài, ta cũng là hết cách thôi, ai biết lại trùng hợp có người đến nhà hắn tìm hắn." Dư Sùng Lễ lầm bầm: "Bối cảnh của tiểu tử đó lúc trước ta đã tra rồi, chẳng qua là một cô nhi. Ai biết hắn và Lưu chưởng quầy của Tụ Linh các còn có ân tình gì. Kết quả lại trùng hợp Phương Khác đang ở Tụ Linh các. Việc này cũng không thể trách ta, sợt

Địch Thanh thảo đó không phải ta cũng đã lấy đến đây rồi sao…”

Tạ An hừ lạnh một tiếng, lời lên đến môi Dư Sùng Lễ đành nuốt xuống.

Dư Sùng Lễ lén liếc nhìn Tạ An, thấy sắc mặt Tạ An đã dịu đi rất nhiều, không khỏi thở ra nhẹ nhõm.

“Lão đại, không phải ngươi nói chúng ta không sợ Phương Khác sao? Bị y biết cũng không có gì lớn sao?”

Tạ An khinh thường nhìn Dư Sùng Lễ một cái: “Vừa rồi ngươi nói với ta, đúng lúc có người đến nhà hắn tìm hắn, sau đó lại đột nhiên phát hiện người đó có qua lại với Lưu chưởng quầy Tụ Linh các? Mà vừa khéo Phương Khác đang ở tại Tụ Linh các, đúng lúc gặp người đến nói với Lưu chưởng quầy chuyện này. Lẽ nào ngươi không cảm thấy trùng hợp như thế cũng quá khéo rồi sao?”

Dư Sùng Lễ ngây ngẩn lắc đầu: “Không cảm thấy… vốn là rất khéo, đại khái là vận khí không tốt.”

“Ngu chết được.” Tạ An nhíu gương mặt bánh bao, trông rất khả ái, nhưng ánh mắt hoàn toàn chẳng dính gì đến khả ái.

“Trùng hợp quá nhiều thì không còn là trùng hợp nữa. Phương Khác biết thì không có gì lớn lao, ta cũng không sợ y. Nhưng nếu là người khác muốn chỉnh chúng ta thì sao? Chỉ sợ trùng hợp hôm nay là có người cố ý sắp đặt, sớm đợi chúng ta nhảy vào. Địch Thanh thảo của người đó làm sao mà có, chúng ta không làm rõ. Một tiểu tu sĩ trúc cơ thì lấy từ đâu ra nhiều Địch Thanh thảo như vậy?… Đáng chết, lẽ nào vừa bắt đầu chúng ta đã trúng cạm bẫy của người khác?” Sắc mặt Tạ An bắt đầu khó coi, “Mẹ nó ai chán sống rồi, dám tính kế tiểu gia ta?”

Suy nghĩ một lát Tạ An nói: “Bảo bọn Hách Liên đều đến một chuyến.”

Trong lúc Phương Khác không biết, các ‘tinh anh’ trong đệ tử đời thứ ba mươi bảy dưới tay y đã tề tụ lại, thảo luận làm sao đối phó y.

Khu Cửu Tỉnh nằm cách sơn môn phái Côn Luân mười mấy dặm, quản thúc cực nghiêm, lúc trước dù là đám con cháu thế gia Phương Hiền Hoa cũng không dám gây chuyện ở khu Cửu Tỉnh, theo lý mà nói không nên

phát sinh chuyện Lưu chưởng quầy nói.

Nhưng chuyện này đã xảy ra, hơn nữa còn chết người. Phương Khác híp mắt lại, người có thể to gan lớn mật không hề kiêng kỵ làm thế nhất định là có thân phận mà người khác không dám tùy tiện động vào. Nhưng là ai mà lại khiến Duy Pháp đường cũng nhượng bộ lui binh?

Có chuyện lớn thế này tại sao không ai cho y biết? Bọn Trần Chử không biết sao? Lẽ nào bên Diệp Vu Thời không có tin tức gì sao?

Đối phương hiện tại còn dùng đến danh hiệu của y, phương pháp giá họa không có một chút hàm lượng kỹ thuật lại thô bạo trực tiếp, là ai?

Phương Khác lọc qua một lượt, nhíu mày. Chỉ riêng điều kiện khiến Duy Pháp đường nhượng bộ lui binh đã trừ đi rất nhiều người. Nhưng nghĩ đến cuối, Phương Khác phát hiện tất cả mọi người đều không phù hợp điều kiện.

“Phương sư huynh, chúng ta đang đi đâu đây?” Lại qua một ngã ba đường, Trần Cửu nhịn hết nổi hỏi ra.

Phương Khác nhìn đám người xung quanh đã yên tĩnh hơn lúc ở khu mua bán, trong lòng đã có chủ ý.

“Chúng ta đến khu dân cư dạo thử.”

Nói đến dân cư, không bằng nói là một tiểu thành, một tiểu thành phồn vinh nhờ vào khu Cửu Tỉnh.

Đi trên con đường lát gạch sạch sẽ rộng rãi, giữa đám đông tới tới lui lui vẫn có thể thấy được không ít đệ tử phái Côn Luân xen lẫn trong đó. Tòa tiểu thành này liên kết mật thiết với phái Côn Luân, gần như không phân chia. Hiện tại người trú trong thành tuy vì tư chất không tốt không thể vào phái Côn Luân hoặc môn phái khác, nhưng nhà nào hộ nào chưa từng xuất hiện một hai người tư chất tốt? Từ đây tùy tiện kéo ra một tu sĩ, nói không chừng trong nhi tử nữ nhi, thúc thúc thím thím hay cha mẹ của đối phương có đệ tử Côn Luân.

Phương Khác nghĩ đến đây ánh mắt lại lạnh thêm, đối phương có thể ngang ngược không cố kỵ còn không lộ ra chút phong thanh nào ở nơi này

như vậy, thật sự là rất có năng lực. Lẽ nào bọn Trần Chử thật sự không biết gì cả?

“Trong người của chúng ta có ai xuất thân ở đây không?” Phương Khác nhẹ giọng hỏi.

Trần Cửu suy nghĩ một lúc, chậm rãi lắc đầu.

Chân mày Phương Khác hơi giãn ra nói: “Tìm người hỏi thăm, chuyện này rốt cuộc là sao.”

Y phải đi xác định với Trần Chử một chút.

Trần Chử quả thật không biết chuyện này. Hắn chỉ biết trong môn phái quả thật có một vài quần thể nhỏ sẽ đến giày vò vài lão bản cửa hiệu, nhưng đó cũng chỉ là mấy trò nhỏ nhặt của những đệ tử chưa thành thục. Cuối cùng chẳng qua cũng rơi vào kết cục giam cầm ở Thận Hành nhai, làm sao lại nghiêm trọng như hôm nay?

Sắc mặt Trần Chử vô cùng tệ, rõ ràng hắn cũng nghĩ đến vấn đề Phương Khác đang nghĩ, chuyện lớn như thế còn phát sinh ngay dưới mí mắt của họ, tại sao một chút phong thanh cũng không nghe được? Tại sao ngay cả bên chưởng môn cũng không có một chút phản ứng?

Két một tiếng cửa được đẩy ra, người bước vào không phải là Trần Cửu mà là Triệu Lịch Duyệt.

Triệu Lịch Duyệt bước tới một bước, chắp tay thi lễ với Phương Khác: “Phương sư huynh, chuyện ngươi bảo Trần Cửu tra đã tra được rồi.”

“Tra được những gì?”

Trần Chử nhìn Phương Khác một cái rồi mới nói: “Ta và Trần Cửu đã đến Duy Pháp đường, một chữ cũng không nghe được.”

“Nhưng chuyện xảy ra hôm nay phải làm cho rõ. Phải bắt đầu từ chỗ Vương Đông có được một sọt Địch Thanh thảo. À, Vương Đông chính là người bị giết hôm nay. Không ai biết Vương Đông lấy từ đâu ra một sọt Địch Thanh thảo, sau đó không biết vì sao tin tức này lại bị đám người kia biết được, thế là đám người đó muốn Vương Đông giao ra. Vương Đông

đương nhiên không chịu, bèn lén giấu đi. Dù đám người đó bức cung Vương Đông cũng không chịu khai, sau đó Vương Đông uy hiếp sẽ nháo chuyện này lên phái Côn Luân, để tất cả mọi người đều biết đệ tử Côn Luân đã làm những gì. Sau đó vào hôm nay, đám người đó dùng hình xong lấy được Địch Thanh thảo liền diệt khẩu." Triệu Lịch Duyệt chậm rãi nói.

"Bọn người đó rất hống hách ngang ngược, cơ bản không thèm che giấu gì. Ta tra đến cuối, tra được lên người một đệ tử đời ba mươi bảy. Dư Sùng Lễ, là nhi tử của hiện nhậm phong chủ Luyện Đan phong Dương Tài Hoa với đệ tử nhập môn của tiền phong chủ Dư lão. Hơn nữa tên đệ tử của Dư lão này mấy năm trước đã chết, cho nên Dư lão phong chủ rất thương yêu hài tử này, năm nay nó mười một tuổi."

Trần Chử kinh ngạc, người này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hắn.

Đệ tử đời ba mươi bảy, mười một tuổi… Phương Khác chìm vào trầm mặc.

Triệu Lịch Duyệt nhìn biểu tình của Phương Khác, trong mắt có nghiên cứu.

"Dư lão là một người rất nghiêm khắc, nghiêm với mình cũng nghiêm với người. Nếu thông báo chuyện này cho Dư lão biết lão sẽ lĩnh người về giáo huấn lại." Trần Chử nhìn Phương Khác nói: "Chỉ là chuyện này không phải một mình Dư Sùng Lễ có thể làm ra, sau lưng nó còn có người."

"Lẽ nào là Dương Tài Hoa?… Không, không thể, nàng ta còn chưa có năng lực lớn như thế…" Trần Chử bắt đầu suy nghĩ.

"Dư Sùng Lễ trước giờ luôn nghe theo Tạ An sai đâu đánh đó. Mà Tạ An và một vài đứa trong đệ tử đời ba mươi bảy qua lại rất gần." Triệu Lịch Duyệt đột nhiên nói.

"Ngươi là nói?" Sắc mặt Trần Chử rất quái dị, nhưng đây cũng không phải không thể, Tạ An là nhi tử của Tạ trưởng lão Duy Pháp đường, nếu là vậy chuyện trước đó đã có thể nói thông.

Kế đó sắc mặt Trần Chử trở nên khó coi, như vậy những đứa thân thiết với Tạ An hắn nghĩ hắn biết. Không ngoài đám hài tử của trưởng lão và con

cháu thế gia. Nếu bọn chúng thật sự tụ lại làm chuyện này còn giá họa cho Phương Khác, bọn họ cũng không có cách nào với đám nhóc này.

Trừ khi Phương Khác muốn làm kẻ địch với tất cả thế lực trong phái Côn Luân.

Quả thật là quá hoang đường, một đám tiểu đệ tử đời ba mươi bảy làm ra chuyện đó trong phái Côn Luân, rồi tại sao chúng lại giá họa cho Phương Khác?

Trần Chử đã tin đáp án mình suy đoán ra đám người đó, chính là đệ tử đời ba mươi bảy.

"Giang sơn mỗi đời đều có nhân tài." Phương Khác híp mắt nhàn nhạt nói: "Chẳng qua ta đã nói đừng duỗi tay, vậy mà vẫn có người duỗi tay."

Không thể chỉ là những tiểu quỷ kia, trong mấy chuyện này y còn thấy bóng dáng khác. Rất nhạt, nhưng quả thật có tồn tại. Cho dù bối cảnh của những hài tử đó rất lớn, nhưng cũng không thể không lộ ra chút phong thanh nào. Chuyện này không hề đơn giản. Nhìn thì như không hề có quan hệ với y, nhưng y lại cảm thấy mũi kiếm đang chỉ vào mình.

Đệ tử đời ba mươi bảy… ha, ai ai cũng biết đệ tử đời ba mươi bảy bây giờ do y tiếp quản. Y tương đương với người dẫn dắt và một nửa sư phụ của chúng. Như vậy chuyện giá họa hiện nay không phải không có hàm lượng kỹ thuật mà là hàm lượng kỹ thuật quá cao. Có vẻ như chắc chắn Phương Khác sẽ không làm lớn chuyện này lên, muốn khiến Phương Khác phải câm nín chịu thiệt.

Bọn chúng cho rằng y sẽ không muốn đắc tội với một vài người trong môn phái, thế là chuyện này không thể xử lý công khai chỉ có thể giải quyết riêng. Như thế Phương Khác sẽ không thể làm gì đám tiểu quỷ kia. Hơn nữa án oan ở khu mua bán y phải gánh chắc rồi. Sau đó sao, nếu chuyện này thật sự lộ ra, Phương Khác nhất định bị tội danh quản lý bất lực, đã thế nói không chừng còn bị đối phương cắn ngược một cái, luôn mồm xác định mọi chuyện do y sai khiến, bọn chúng chỉ là một đám nhóc hiểu cái gì? Cứ thế, kết quả tốt nhất là Phương Khác giao ra quyền quản lý đệ tử đời ba mươi bảy, sau đó tiếp tục mang tội oan.

"Duỗi tay gì?" Trần Chử nghe Phương Khác nói thế có chút hoang mang.

“À, lúc ta tiếp nhận đệ tử đời ba mươi bảy đã đưa ra một vài quyết định thôi.” Phương Khác nói, sau đó nhìn Triệu Lịch Duyệt, “Ngươi có suy nghĩ gì không?”

Triệu Lịch Duyệt bình tĩnh cười nói: “Cảm thấy có người không nguyện ý để sư huynh tiếp tục quản lý đệ tử đời ba mươi bảy.”

Nói trúng tim đen.

Phương Khác nhướng mày cười, tán thưởng nhìn Triệu Lịch Duyệt.

Trần Chử nhìn hai người: “Câu này có ý gì?” Hắn hơi mù mờ, sao hai người này lại cho ra kết luận đó?

“Chuyện này không vội.” Phương Khác cười nhẹ: “Hiện tại quan trọng nhất là tra rõ ràng, chuyện này rốt cuộc có quan hệ với Tạ An không, và liên lụy đến những người nào. Tra ra rõ từng đứa, mới dễ tính sổ.”

------oOo------

Chương 125: Đánh lén trong rừng 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trần Chử gật đầu tán đồng, bất luận chuyện này rốt cuộc ra sao, có phải nhằm vào họ hay không, chỉ có tra rõ ràng mới có thể quyết định, so với suy đoán không có chứng cứ thì hắn càng tin chứng cứ bày ra trước mắt.

Triệu Lịch Duyệt lại nghe ra được lãnh ý trong lời Phương Khác, hắn cúi đầu cười cười thầm nghĩ tra ra từng đứa, tính sổ từng đứa? Cái sổ này Phương Khác định tính thế nào? Tuy hắn xem như là người của Phương Khác, nhưng thực tế không mấy tín phục Phương Khác, chẳng qua là lười bày mưu lười chọn phe khác thôi. Trên đời này thứ thú vị quá ít, người thú vị cũng quá ít, mà Phương Khác thì thú vị hơn những người khác một chút.

“Nếu Phương sư huynh tin lời của ta, chuyện này cứ giao cho ta tra.” Triệu Lịch Duyệt chủ động ôm chuyện này, hắn muốn xem thử đến lúc đó

Phương Khác sẽ tính toán thế nào.

“Càng nhanh càng tốt.” Sau khi Phương Khác đồng ý với Triệu Lịch Duyệt, y trở về chỗ ở của mình, Trần Chử nói sáng hôm nay đã bảo người dọn dẹp rồi.

Triệu Lịch Duyệt chung đường với Phương Khác, hai người vừa đi vừa nói nói một hồi nói đến thuật pháp, Phương Khác trước đó chỉ tính là thuật tu nửa vời.

Triệu Lịch Duyệt nhắc tới thuật pháp là hưng phấn rất cao. Cách nói của hắn khiến Phương Khác thấy quái dị, đối với Triệu Lịch Duyệt mỗi một thuật pháp bất đồng kỳ thật đều có chỗ tương đồng. Trông thì hoàn toàn bất đồng, nhưng trên thực tế phần lớn thuật pháp đều do chỉ pháp và cách vận dụng linh lực cơ bản tổ hợp thành. Cũng như trời có ngũ hành, hóa thành vạn vật.

Phương Khác ngẫm nghĩ, nói ra những suy nghĩ mấy năm trước. Thuật pháp chồng nhau, và y đã thành công chồng Thủy mộc thuẫn và Cấp mộc quyết, đều lợi dụng vài thuật pháp đơn giản chồng vào nhau tạo thành thuật pháp cao cấp phát ra uy lực cực lớn.

“Ta chỉ phân biệt tháo dỡ một phần thuật pháp sau đó lại tổ hợp với nhau. Mà ta lại thấy yêu tu của đại lục Thanh Hoa kia có thể chồng ba thuật pháp hoàn chỉnh với nhau.”

Triệu Lịch Duyệt nghe đến đây ngạc nhiên nhìn Phương Khác, cuối cùng nhịn không được nói: “Ngươi là nói, sau khi ngươi chồng hai thuật pháp lại thất bại, trực tiếp dỡ một phần thuật pháp ra sau đó lại tổ hợp? Rồi thành công?”

Phương Khác gật đầu.

“…” Triệu Lịch Duyệt trầm mặc một lát mới nói: “Tại sao ngươi chọn từ bỏ thuật tu đi làm một kiếm tu?”

Rõ ràng trên con đường thuật tu đã bước được xa như thế hơn nữa còn có thể tự chồng thuật pháp rồi. Tại sao lại từ bỏ còn chọn một con đường khác vừa cực khổ hơn vừa hoàn toàn bất đồng.

Phương Khác ngẩng ra một lúc, hồi tưởng rất lâu, tại sao y từ bỏ làm thuật tu? Tất cả bắt nguồn từ một kiếm ở trong di tích, cái cảm giác cầm kiếm trong tay là đủ để cúi nhìn thiên hạ. Sau đó Diệp Vu Thời ghét bỏ y thể chất quá yếu yêu cầu y luyện kiếm, y liền luyện. Về sau thì không thể buông kiếm được nữa.

Nhưng Triệu Lịch Duyệt cũng không quấn lấy vấn đề này quá nhiều, tiếp tục hỏi Phương Khác làm sao chồng thuật pháp.

Sau đó Phương Khác và Triệu Lịch Duyệt tách ra tự về chỗ ở.

Con đường lúc trước ngự kiếm chẳng cảm thấy gì, bây giờ lại thấy quá dài, dựa vào công phu khinh thân bây giờ mà Phương Khác đi mất một nén hương cũng chỉ đi được một phần hai, trên đường nửa bóng đệ tử Côn Luân cũng không thấy. Y bắt đầu đi chậm lại, mũi chân nhẹ điểm lên cành cây, thân hình thoắt cái bay sang cành cây khác.

Phương Khác nhìn xung quanh, chỉ có lá cây bị gió thổi vang xào xạt cùng tiếng chim hót. Y lấy mình làm trung tâm chậm rãi đưa linh thức ra, nhưng không có thu hoạch gì, cả một chút dị thường cũng không phát hiện. Lòng Phương Khác trầm xuống, kiếm đã nắm trong tay.

Từ xa truyền tới tiếng mở nỏ rất nhỏ, như mấy tiếng vang nhẹ gõ vào lòng Phương Khác.

Phương Khác không hề xa lạ gì âm thanh này, từng nghe trong tiểu viện tại đại lục Thanh Hoa. Âm thanh quen thuộc này từng đoạt đi tính mạng của mấy tu sĩ kim đan, chấn kinh tất cả mọi người.

Phương Khác phản ứng cực nhanh, gần như ngay lúc ý thức được âm thanh này y đã trực tiếp ngã ra sau.

Âm thanh không khí bị xé rách như vang vọng bên tai, ba mũi tên từ các hướng các góc độ khác nhau thoáng cái đã bay đến vị trí Phương Khác đứng vừa nãy, tiếc rằng đều hụt. Mũi tên cắm vào thân cây, trực tiếp đâm xuyên thân cây phải rộng bằng hai người ôm, cuối cùng cắm vào một thân cây khác. Lực chấn động cường đại đến mức khiến cái cây đó cũng ngã xuống.

Phương Khác đu ngược trên thân cây đầu tiên, trong quá trình Phương

Khác ngã ngửa ra sau một mũi tên gần như sượt qua eo y.

Lại là mấy tiếng vang nhẹ, Phương Khác thả chân trực tiếp rơi khỏi cây. Vừa chạm đất đã lập tức đổi hướng.

Vút, vút vút. Lại là mấy tiếng vang, mũi tên vừa hung vừa hiểm sượt qua người Phương Khác. Tuy không trực tiếp bắn trúng Phương Khác, nhưng tay trái và eo của Phương Khác đều bị rạch, huyết sắc nhanh chóng nhiễm đỏ y sam trắng tuyết.

Ba cây nỏ thủ thành, y đã xác định được số lượng nỏ.

Phương Khác cầm kiếm phi tới chỗ giấu nỏ, đi theo đường hình chữ. Thân ảnh màu trắng không ngừng lay động giữa rừng. Cảnh sắc trước mắt đột nhiên thay đổi, khu rừng đã biến mất, trước mắt là vùng băng giá bay đầy tuyết lông ngỗng. Hàn phong lạnh khắc cốt lướt qua người Phương Khác như dao cắt.

Phương Khác hít không khí hàn lạnh, hàn sương lạnh thẳng đến tim. Y trở tay đâm một kiếm ra sau từ dưới sườn. Sau lưng Phương Khác vốn không có ai chợt hiện ra một người, kiếm của y đâm xuyên ngực kẻ đó.

Trên mặt người đó là vẻ kinh ngạc, chủy thủ trong tay duy trì động tác cắt yết hầu. Nếu không phải Phương Khác hành động nhanh, lúc này chỉ sợ y đã bị người cắt cổ. Phương Khác rút kiếm về, người đó ôm ***g ngực ngã xuống, đến chết cũng không biết tại sao Phương Khác phát hiện gã trong ảo trận này.

Huyết sắc nhiễm đỏ vùng tuyết địa.

Mà băng nguyên trước mắt thoáng cái đã biến mất.

Sau khi tu luyện Thông Huyền Kinh, huyễn thuật và ảo trận bình thường căn bản không có tác dụng gì với y.

Nhưng chỉ vừa mới giết người kia xong, một mũi tên đã tới ngay trước mặt, không kịp né tránh.

Phương Khác ngưng thần, chém lên đầu mũi tên.

Lực chấn động thật lớn khiến một tay Phương Khác tê dại, vậy mà chỉ khiến mũi tên chệch đi một li. Nhưng chỉ một li cũng đủ rồi, Phương Khác nhờ phản lực từ kiếm truyền tới dịch về bên trái, suýt soát né được mũi tên đó.

Mũi tên mang theo khí thế lôi đình vừa khéo bắn trúng thi thể sau lưng Phương Khác.

Thi thể còn chưa lạnh hoàn toàn bị ghim mạnh xuống đất, máu thịt tung tóe, cả mặt đất cũng lõm xuống.

Nhưng Phương Khác không thèm nhìn một cái đã nhanh chóng lao tới chỗ giấu nỏ, nhờ tiếng kéo cò không ngừng y đã phán đoán được vị trí chuẩn xác.

May mà vị trí của ba tu sĩ đó không cách nhau quá xa.

Nếu không giết ba tên cầm nỏ thủ thành này, sau khi y tiêu hao linh lực không duy trì được tốc độ hiện tại, vậy hôm nay y sẽ chết ở đây. Nghĩ đến đây Phương Khác liền tăng tốc lên cực hạn, vượt xa tốc độ hằng ngày y có thể đạt tới, bóng trắng xuyên suốt khu rừng như quỷ mị.

Loại cảm giác uy hiếp khi bị nỏ khóa chặt khiến linh lực trong người Phương Khác xao động không thôi. Nhưng lúc này những tu sĩ khác đã mai phục sẵn trong rừng liền bao vây Phương Khác lại, ngăn Phương Khác lao tới chỗ đặt nỏ.

Phương Khác chân không chạm đất, vung kiếm tạo ra một con đường, không có tu sĩ nào có thể ngăn cản bước chân Phương Khác.

Ba tu sĩ sử dụng nỏ kinh sợ không thôi, nếu bị Phương Khác tiếp cận ưu thế của họ sẽ giảm mạnh.

Chưởng phong ập tới từ sau lưng, Phương Khác không quay người, chỉ né tránh. Đưa tay ra sau túm cổ tay đối phương ném sang một bên, nhắm ngay mũi tên ập đến.

Cứ thế chỉ qua mấy tức, trên con đường Phương Khác lao tới đã có thêm mấy thi thể.

Giây tiếp theo, Phương Khác đã đến trước mặt một tu sĩ giữ nỏ.

Tu sĩ đó kinh hãi không thôi, tay giữ cò nỏ run run rẩy rẩy. Gã chưa từng nghĩ Phương Khác sẽ dũng mãnh như thế, có thể lao đến đây dưới ba chiếc nỏ đánh úp. Giây tiếp theo đầu gã đã lăn lông lốc dưới đất.

Mà bên này Phương Khác lại bị mũi tên ở phương vị khác sẹt qua chân trái. Khí kình to lớn trực tiếp khiến y quỳ một gối xuống đất, còn một mũi tên khác đã vun vút lao tới, Phương Khác vội lăn xuống đất.

Tu sĩ bắn ra mũi tên này đổ mồ hôi lạnh không nừng, trong mắt gã chỉ thấy Phương Khác lăn dưới đất né được mũi tên mình bắn, sau đó thì không thấy bóng dáng đâu nữa.

Người giỏi sử dụng nỏ như họ sợ nhất là tu sĩ tiếp cận, mà khoảng cách giữa Phương Khác và bọn họ đã rất gần, gần đến mức uy hiếp mạng sống của họ.

Tu sĩ ngưng thở quan sát xung quanh, tay ổn định giữ cò nỏ.

Một tiếng thét vang lên, sắc mặt tu sĩ tái nhợt. Gã biết, giờ đây chỉ còn lại mình gã.

Đột nhiên, tinh quang lóe lên trong mắt tu sĩ, vút một tiếng, mũi tên lao về phía bóng trắng.

Bóng trắng bị mũi tên ghim thẳng lên thân cây bự bằng mấy vòng ôm.

Tu sĩ thở phào một tiếng, sau đó đột nhiên hít một hơi lạnh, kiếm quang lạnh lẽo phản chiếu trong mắt gã. Gã buông nỏ ra ngửa về sau để tránh kiếm, nhưng làm sao mà tránh được?

Một thanh kiếm đâm xuyên xương bả vai gã, ghim gã xuống đất. Chiếc ủng màu đen dẫm mạnh lên cổ gã.

Gã nhìn ra sau lưng thiếu niên mới phát hiện thứ bị mũi tên của gã ghim lên thân cây chỉ là ngoại bào của người này mà thôi.

Phương Khác dí mũi chân lên cổ họng tu sĩ, tu sĩ lộ vẻ thống khổ, hai tay túm chiếc ủng của Phương Khác.

“Ai phái ngươi tới?” Phương Khác nhẹ giọng hỏi, chân hơi thả lỏng.

Tu sĩ vội thở dốc, vừa ho vừa nói: “Đừng giết ta… khụ… nếu ngươi không giết ta, ta sẽ nói hết cho ngươi nghe… nếu không… a!”

Phương Khác mỉm cười nhàn nhạt, kiếm trong tay chậm rãi rút ra khỏi bả vai của tu sĩ. Nhìn tu sĩ thống khổ giãy dụa, y xoay kiếm chuyển sang góc độ khác đâm xuống.

“Ngươi nói, ta không giết ngươi.” Phương Khác nhìn tu sĩ, nhàn nhạt nói.

“Vâng, vâng…” tu sĩ nhìn Phương Khác: “Là Thượng Quan Bình Thục, nàng cho chúng ta linh thạch bảo chúng ta mai phục ngươi. Nàng nói ngươi chỉ mới tu vi kim đan, chúng ta đối phó là dư dả. Cho nên chúng ta mới… a!”

Phương Khác bình tĩnh nhìn tu sĩ, dẫm mạnh lên chân gã.

“Ngươi đang nói dối.”

------oOo------

Chương 126: Đánh lén trong rừng 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tu sĩ bị dẫm không thở nổi, gã không ngờ Phương Khác lại chắc chắn gã nói dối như vậy. Vẻ dữ tợn hiện lên trong mắt gã, tình hình hiện tại dù có thế nào cũng chỉ là một chữ chết. Cho dù nói ra người sai khiến, Phương Khác không giết gã gã cũng không sống được. Còn không bằng…

“A!” Một tiếng gào lớn như dã thú bị thương, kinh động chim chóc trong rừng, mấy con chuột chũi bị thi thể huyết khí dẫn tới rũ rũ vết máu trên lông rồi chui lại vào hang.

Tu sĩ che vết đứt bên vai trái lăn lộn dưới đất, không xa là một cánh tay không ngừng co giật.

“Xem ra ngươi sẽ không nói.” Phương Khác vô cảm nhìn tu sĩ rên rỉ lăn lộn đau không muốn sống, tìm ra sợi xích được luyện chế đặc biệt trong túi chứa vật, tùy tiện ném về phía tu sĩ, cột chặt gã lại.

Ai lại nóng ruột muốn y chết, ai lớn gan đến mức trực tiếp hành hung trong phái Côn Luân? Ai biết lúc này y sẽ đi ngang con đường này? Ba cây nỏ công thành, thủ đoạn không nhỏ.

Sự hung hiểm vừa rồi, giờ nhớ lại Phương Khác vẫn cảm thấy sợ hãi. Trong thời gian chưa đến một nén hương Phương Khác đã tiếp cận tử thần không dưới mười lần. Chỉ hơi sai lầm một chút thôi, thì giờ đây Phương Khác đã trở thành vong hồn.

Phương Khác thu lại nỏ công thành, kéo tu sĩ bị trói chặt tới chỗ di thể mấy tu sĩ khác.

Tu sĩ thấy Phương Khác kéo từng cái xác lại với nhau, bao gồm cả hai thi thể bị mũi tên đâm xuyên. Gã nhìn Phương Khác rút mũi tên ra khỏi thi thể, móc ngược trên đầu mũi tên lôi ra một miếng thịt lớn, cùng với mảnh vụn của ruột và nội tạng. Bụng bị phá một lỗ lớn, ruột hai người chảy đầy đất, một cái trong đó thì gần như đã gãy đoạn, chỉ có một chút da thịt còn dính với nhau. Mà từ đầu đến cuối trên mặt Phương Khác đều không có biểu tình gì. Trên gương mặt như sứ không lộ ra chút cảm xúc nào, đôi mắt đen kịt phát sáng, như ngôi sao trên bầu trời đêm. Tay chẳng run lấy một cái, chỉ chậm rãi tiếp tục động tác trên tay.

Tu sĩ đột nhiên cảm thấy một luồng hàn ý tỏa lên từ đáy lòng, hàn ý này khiến răng gã va lập cập.

Không ngờ Phương Khác này là một kẻ hung tàn, gã không có bao nhiêu trung thành với chủ tử hiện tại, chỉ vì bị bọn họ nắm thóp mà thôi.

Phương Khác tùy tiện lấy túi chứa đồ của mấy người đó ném xuống đất. Sau đó lấy thẻ ngọc chứng minh thân phận đệ tử Côn Luân đã nứt lên nhìn. Nhẹ liếc, trong một đống linh khí linh kiếm, một vài thứ màu vàng đặc biệt bắt mắt. Phương Khác hơi ngừng lại, nhẹ đẩy linh khí linh kiếm ra, lấy mấy sợi thắt lưng màu vàng lên.

Duy Pháp đường.

Phương Khác túm chặt sợi thắt lưng, cảm thấy mấy phần tức giận vì một cái tên xuất hiện trong đầu.

Tu sĩ nhìn thi thể dưới đất và biểu tình của Phương Khác, do dự khá lâu, mới cắn răng tỏ vẻ đã ra quyết định.

“Ta cho ngươi biết người sai khiến, nhưng ta không thể làm chứng cho ngươi, ngươi cũng đừng nói cho người khác biết là ta nói.” Tu sĩ run rẩy nói: “Sau đó xin ngươi cho ta chết dứt khoát, ta chỉ không hy vọng đệ đệ của ta xảy ra chuyện. Về sau nếu Phương sư huynh ngươi có ở môn phái, xin chiếu cố đệ đệ của ta ít nhiều.”

Phương Khác nhìn gã, ngạc nhiên nhướng mày. Vừa rồi người này còn một bộ chết không khuất phục, mà bây giờ thái độ lại thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Phương Khác híp mắt, nhìn tu sĩ một lát. Cho đến khi tu sĩ sợ hãi lo lắng, hoảng hốt không thôi mới gật đầu.

Tu sĩ thấp giọng nói ra vài cái tên.

Phương Khác nhẹ chau mày, gã không nói dối mấy người này… tụ lại với nhau quả thật vô cùng nan giải.

Phương Khác thu hồi sợi xích cột tu sĩ.

Tu sĩ dùng tay phải hoàn hảo tháo túi chứa đồ xuống, lấy ra thắt lưng và thẻ ngọc đặt sang một bên. Phương Khác nhìn cái tên trên thẻ ngọc.

“Chân Thông?” Phương Khác đọc ra cái tên trên thẻ ngọc. Nhìn Chân Thông, nghiền ngẫm.

Chân Thông gật đầu quỳ xuống nói: “Đệ đệ của ta là đệ tử đời ba mươi bảy, tên Chân Minh.” Nói xong túm lấy chủy thủ dưới đất định cắt cổ.

Phương Khác quật sợi thắt lưng vàng đánh bay chủy thủ trong tay Chân Thông, Chân Thông ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Phương Khác.

“Ngươi có muốn đi theo ta?” Ngừng một lát Phương Khác mới nói: “Ta đáp ứng ngươi không cần ngươi chỉ tội chúng, nhưng lời hứa thì vẫn tính.

Tính mạng ngươi ta giữ lại, xem như ngươi bán mình cho ta, thế nào?”

Chân Thông không dám tin nhìn Phương Khác, không ai lại chọn cái chết vào lúc có thể sống. Nhưng… gã là người muốn giết y, y sẽ thật sự bỏ qua cho gã sao?

Khóe môi Phương Khác cong lên, cười chậm rãi nói: “Ngươi cho ta biết đệ đệ ngươi tên là Chân Minh. Nếu ngươi đã nguyện ý chết vì nó, ta nghĩ ngươi cũng sẽ không lấy tính mạng nó ra mạo hiểm đúng không?”

“Tạ ân chủ tử không giết.” Chân Thông cung kính dập đầu ba cái cho Phương Khác, nhận chủ.

“Ta sẽ nói với Duy Pháp đường không lưu lại ai sống. Hiện tại ngươi rời khỏi Côn Luân đi.” Phương Khác đưa thẻ ngọc cho Chân Thông.”

Chân Thông cầm thẻ ngọc run run, sau đó quyết tâm bóp nát.

“Ngươi đến Huyền Kiếm môn tìm Huyền Cực chưởng môn, đưa bức thư này cho ông ta. Sau đó giúp ta làm việc.” Phương Khác móc giấy bút ra xoẹt xoẹt viết mấy chữ, sau đó gấp lại bỏ vào phong bì, ấn cấm chế lên rồi đưa cho Chân Thông.

“Đây là để chứng minh thân phận của ngươi, ta sẽ gửi hạc giấy cho ông ta phân phó chuyện ta muốn ngươi làm.”

Chân Thông gật đầu đứng lên định đi.

“Đợi một chút.”

Chân Thông nhìn Phương Khác không biết còn có gì muốn dặn dò.

“Mang theo tay của ngươi.” Phương Khác nói xong, lại ném một túi chứa đồ của y cho Chân Thông.

Chân Thông nhận lấy túi chứa đồ và cánh tay, tay đứt nếu bảo tồn tốt, nối lại không phải là chuyện khó.

“Chủ tử, tuy chưởng môn đã đứng về phía ngài, nhưng những người đó ngài không thể động. Đừng ngại nhẫn nhịn, về sau tiện tính việc lâu dài.”

Chân Thông đứng tại chỗ cân nhắc một lát mới nói.

Phương Khác khoát tay, Chân Thông cong lưng một cái rồi chạy vào rừng, sau vài cái nhảy vọt đã biến mất.

Phương Khác chuyển mắt nhìn mười mấy thi thể, thần sắc phức tạp khó dò.

“Tâm trạng nhữ phập phồng rất lớn.” Âm thanh Thái A đột nhiên vang lên trong đầu.

“Có sao?” Phương Khác hỏi lại, tùy tiện nhặt một túi chứa đồ trống không thu những thứ trên đất lại, bao gồm những thi thể đó. Nhìn dưới đất lưu đầy máu cùng với mấy thứ như ruột nội tạng, mặt Phương Khác cuối cùng cũng nứt ra như một cái mặt nạ, ruột gan sôi trào.

Vừa rồi y tốn khí lực rất lớn mới không nôn ra trước mặt Chân Thông.

“Mỗi lần sau khi nhữ giết người cảm xúc đều phập phồng rất lớn, đặc biệt là lần này. Tại sao?” Thái A hỏi.

“… Cái này có thể so sao? Lúc trước ta chỉ giết có bao nhiêu người, lần này giết bao nhiêu người? Hơn nữa thi thể lại không phải thứ gì tốt đẹp.” Tuy biết Thái A không nhìn thấy nhưng Phương Khác vẫn nhịn không được trợn trắng mắt. Y không phải thánh phụ gì, sẽ không cho rằng giết những người này là không đúng, người khác đều muốn mạng y, y giết đối phương là chuyện đương nhiên. Nhưng nếu muốn sau khi giết người hoàn toàn không dao động… y vẫn chưa đạt tới cảnh giới giết người như ngóe đó.

“Vị máu tanh quả thật khó ngửi.” Thái A gật đầu, sau đó lại nói: “Lần này nhữ giết ít người, về sau giết nhiều một chút sẽ quen thôi.”

“…” Lúc này Phương Khác chỉ có thể câm nín đáp lại, Thái A thật sự xem giết người như cắt dưa hấu.

“Tu vi của nhữ lại tinh tiến không ít, xem ra ngô không cần đợi đến mười mấy năm sau mới có thể thấy lại mặt trời.” Thái A bình thản nói.

Phương Khác nhướng mày, sau kết đan chỉ mấy tháng mà thôi, hiện tại y

đã ở ranh giới trung kỳ kim đan, tốc độ này quả thật hơi khoa trương. Người khác đều hận không thể thời thời khắc khắc tu luyện để tăng tu vi, mà hiện tại y lại thời thời khắc khắc áp chế tu vi của mình, đừng để tăng trưởng quá nhanh. Phiền não giữa người và người, quả thật không hề giống nhau.

Phương Khác thầm than thở.

Nếu người khác nghe được câu này của y, nhất định sẽ nhịn không được muốn đánh y một trận. Cách nói này quả thật quá đắc ý, tiếc rằng người nghe được là Thái A không hiểu nhân tình thế thái.

Đương nhiên là phản ứng gì cũng không có.

Phương Khác lôi ra một cái ngoại y sạch sẽ mặc vào, chân nhẹ điểm đi về con đường đã tới.

Duy Pháp đường nhất định phải cho y một lời giải thích, trong mắt Phương Khác hiện lên hàn quang.

------oOo------

Chương 127: Chiến bại kế

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trí Tiêu là người thế nào?

Mấy chục năm trước trên đại lục Cửu Châu, danh tiếng 'Hồng Nhan kiếm' không ai không hay không ai không hiểu. Thiếu niên phong lưu, kinh tài tuyệt diễm, danh động Cửu Châu. Được gọi 'Hồng Nhan mỹ nhân kiếm'. Suýt nữa đã kết thành đạo lữ với Tiêu Vân Dật của Thái Hành. Nhưng sau chuyện đó, bế quan tại Cùng sơn cốc. Khi xuất hiện lại trước mặt mọi người đã tóc trắng đầy đầu, râu dài phiêu phiêu. Rất có bộ dạng tiên phong đạo cốt cao nhân đắc đạo.

Ông vừa ra khỏi Cùng sơn cốc đã nhẹ nhàng nắm giữ đại quyền Côn Luân, trưởng lão trong phái không dám tùy tiện làm ông mất mặt, sau khi Côn Lăng đạo nhân mất đã ổn định tiếp nhận chức vị chưởng môn phái Côn

Luân.

Không ai dám xem thường người này.

Phương Khác chỉ biết sư phụ tiện nghi của y có tu vi sâu không thể dò, hơn nữa có địa vị rất cao trong Côn Luân. Vì ngay cả Thái A cũng không thể nói rõ tu vi của Trí Tiêu rốt cuộc đã đến mức nào. Mà Trí Tiêu vừa xuất hiện đã trở thành đầu lĩnh của phe 'chính thống' trong Côn Luân, có thể thấy những năm ông bế quan ở Cùng sơn cốc, đã thấm cực sâu vào môn phái, cành nhánh vô số hệ rễ khổng lồ.

Phương Khác biết rõ cái đùi mình ôm rất thô, nhưng rốt cuộc thô đến mức nào y cũng không rõ lắm.

Cũng như Phương Khác không biết hơn mười năm trước Phương Khác được Phương Minh Viễn đích thân phó thác cho Trí Tiêu chứ không phải cho phái Côn Luân. Và Phương Khác cũng không biết giữa Trí Tiêu và Diệp Vu Thời rốt cuộc có bao nhiêu lần tiếp xúc mà y không biết.

Những lần tiếp xúc này có vài lần là vì phái Côn Luân, có vài lần là vì y.

Ráng chiều màu quýt thấu qua giấy cửa sổ mỏng rọi lên gương mặt non mịn như sứ của Diệp Vu Thời, hắn nhẹ chau mày, giữa trán là một nếp nhíu, hắn cực kỳ chuyên chú nhìn thế cờ trước mắt, ngón tay thon dài kẹp một quân đen nhưng mãi không đặt xuống.

Thật lâu sau.

"Đệ tử thua rồi." Diệp Vu Thời đặt cờ xuống mỉm cười.

Chén trà trong tay Trí Tiêu tỏa ra hơi mù, dâng lên rồi chậm rãi tản ra.

"Phương tiểu tử biết ta thích uống trà, lần này tìm cho ta rất nhiều trà đặc sản của phàm giới. Trà này chính là một trong mấy loại hài tử đó mang từ phàm giới về, tên Vụ Sơn Thanh. Vị đắng dư âm ngọt, lúc pha khói mù dâng lên cực đẹp. Tuy không sánh bằng linh trà tu tiên giới nhưng lại có vị đạo khác."

"Đệ ấy có lòng." Diệp Vu Thời bưng trà nhấp một miếng. Làm như không hề phát giác ngữ khí thân mật khi Trí Tiêu gọi Phương Khác là Phương

tiểu tử và hài tử đó.

Trí Tiêu nhắm mắt ngửi sâu hương trà, chậm rãi nói.

“Mấy năm trước khi nó còn nhỏ, ta bảo nó học một chữ nhẫn. Nó học rất tốt, có thể nhẫn những chuyện người thường không thể nhẫn mới có thể thành đại sự. Tiếc rằng tính cách hơi chệch, mới khiến cho ánh mắt trở nên nông cạn, ngu ngốc đến mức khiến người ta thất vọng cực điểm. Mà sau nó vào nhà tĩnh tư bảy ngày chưa ra, tu vi thụt lùi, nhưng người đã trưởng thành không ít.”

“Chỉ là tâm quá mềm, với việc nắm bắt lòng người vẫn còn chưa điêu luyện. Tín nhiệm ai rồi, thì gần như hoàn toàn tín nhiệm… Đại khái đây gọi là dùng người không nghi, chỉ cần có tài năng đi? Mà nếu nó đối tốt với một người, vậy sẽ toàn tâm toàn ý. Nó hoàn toàn không giống như hài tử trưởng thành trong đại môn phái. Nếu không phải ta từng xác nhận, ta sẽ thật sự hoài nghi nó có phải là Phương Khác hay không.”

Lời này Trí Tiêu nói vô cùng dịu dàng, dường như còn mang theo tiếc nuối nhàn nhạt. Tiếc nuối Phương Khác vẫn còn những nhược điểm này. Nhưng kỳ thật hàm ý đao kiếm bên trong Diệp Vu Thời lại hiểu được.

“Có một trái tim chân thành đương nhiên là chuyện tốt. Ngươi xem bên cạnh nó bây giờ tụ một đám hài tử ngốc. Nếu trái tim chân thành này bị người lợi dụng vậy sẽ không tốt lắm.”

Nói đến hai chữ lợi dụng, hai mắt Trí Tiêu khẽ trừng, nhìn thẳng vào Diệp Vu Thời, Diệp Vu Thời không hề tránh né, trong miệng lan mùi tanh, nhưng tay cầm ly trà vẫn ổn định. Kiếm ý trong mắt Trí Tiêu quá nặng.

Trên mặt Diệp Vu Thời không dao động chút nào, còn trong lòng thì run rẩy. Hắn đột nhiên nghĩ tới một câu, một câu để hình dung đại năng giả rốt cuộc lợi hại cỡ nào – Chỉ cần bị hắn nhìn trúng một cái, ngươi sẽ phải chết.

Rốt cuộc tu vi của Trí Tiêu ra sao?

Trí Tiêu nhìn cánh tay không run nửa phần của Diệp Vu Thời, cười lạnh một tiếng: “Ngươi lừa La Thanh, lừa trên trên dưới dưới Côn Luân gần ngàn gần vạn người, lừa hài tử ngốc Phương Khác. Nhưng không lừa được ta. Loại người lãnh tâm lãnh tính như ngươi nhiều năm nay rốt cuộc có bao

nhiêu người chân chính lọt vào mắt ngươi? Ngươi khoác bộ da tốt đẹp, luôn ra vẻ ôn nhuận hữu lễ. Thực tế bên trong sớm đã bị thù hận ăn mòn, vì báo thù, ngươi không từ thủ đoạn."

"Người khác chỉ biết Âm gia phản bội Côn Luân, ngươi liền xuất thủ diệt Âm gia. Cho dù biết ngươi và Âm gia có thù, nhưng thế nhân cũng chỉ cho rằng nếu Âm gia đã phản bội Côn Luân thì do tay ngươi diệt Âm gia cũng không có gì đáng trách. Nhưng tại sao Âm gia lại phản bội Côn Luân? Là vì Âm Văn Lục tự biết cái chết của Âm Trầm Ngư không thoát khỏi liên hệ với ông ta. Là ông ta tham sống sợ chết mới thả người của phái Thái Hành vào Côn Luân giết cháu ruột của mình. Nhưng tại sao phái Thái Hành lại muốn giết Âm Trầm Ngư?"

"Không phải phái Thái Hành muốn giết Âm Trầm Ngư, mà là ngươi muốn giết Âm Trầm Ngư. Ngươi tìm được ám đạo trong phế tích Phương gia, cố ý để lộ cho Âm Trầm Ngư biết. Sau đó lại tiết lộ cho phái Thái Hành tin Âm Trầm Ngư đã biết về ám đạo. Kế đến ngươi lại phái người dẫn người của Thái Hành hạ thủ từ chỗ Âm Văn Lục để vào Côn Luân. Mà ngươi lại chọn hôm đó đến phế tích Phương gia lấy đồ, vì ngươi sợ người của Thái Hành sẽ đắc thủ trước, ngươi một mình đi vào ám đạo, bị trọng thương nhưng lấy được đồ. Phương tiểu tử còn ngu ngốc cảm động không thôi."

"Đây đúng là kế sách một mũi tên trúng mấy con nhạn. Âm Trầm Ngư chết, Âm gia gia chủ nhất định sẽ đích thân đến Côn Luân. Ngươi bèn nhân cơ hội giết ông ta, Âm gia đương nhiên sẽ do Âm Văn Lục làm chủ. Mà Âm Văn Lục lại là người ngươi sớm đã tính kế. Âm gia bị diệt chẳng qua là thiết kế cặn kẽ của ngươi. Một vòng chụp một vòng. Chỉ vì thù hận của ngươi và Âm Văn Linh, có đến mức liên lụy toàn Âm gia không? Âm gia trên trên dưới dưới có hơn ngàn người, trong đó kẻ chân chính có tội lại mấy ai? Có bao nhiêu người vô tội chứ? Thậm chí Âm Trầm Ngư trong môn phái ngoài mặt còn có mấy phần giao tình với ngươi. Tàn nhẫn ngoan độc chẳng qua là thế này."

Diệp Vu Thời nhếch môi, như một đóa hoa cực đẹp nở rộ.

"Chưởng môn nói phải. Chỉ là, hàm ý trong lời chưởng môn là nếu Âm gia thật sự phản bội Côn Luân vậy diệt Âm gia cũng không có gì đáng trách, nhưng ta vì báo thù mà diệt Âm gia thì lại là ngoan độc tàn nhẫn. Nói vậy chẳng phải chỉ cho phép châu quan phóng hỏa không cho phép bách tính đốt đèn?" Diệp Vu Thời vẫn mỉm cười bình thản, chỉ là lời nói lại mang

đao phong.

Trí Tiêu mở to hai mắt, nhẹ quát: “Thù hận cá nhân và phản bội Côn Luân có thể so sánh ngang hàng sao?”

“Phản bội Côn Luân và thù diệt sạch thân hữu có thể so sánh ngang hàng sao?” Diệp Vu Thời bình tĩnh nhìn Trí Tiêu nói, ngữ khí mang theo trào phúng, nhìn mặt Trí Tiêu hiện đầy nộ khí.

Lúc này Diệp Vu Thời mới dịu giọng nói: “Chưởng môn phải biết một câu, người xem nhẹ thù hận cũng sẽ xem nhẹ ân tình.” Hắn luôn biết vị trưởng bối này đánh giá hắn không tốt. Nhưng hắn không muốn làm căng quan hệ với Trí Tiêu, dù sao Trí Tiêu là sư phụ của Phương Khác, là chưởng môn phái Côn Luân.

Trí Tiêu híp mắt nhìn Diệp Vu Thời, nộ khí giảm bớt. Nhưng lại cảm thấy quả nhiên mình không nhìn lầm Diệp Vu Thời. Diệp Vu Thời căn bản không xem bản thân là người Côn Luân, hắn không để ý đến vinh quang hay gì khác của môn phái. Hắn không cho rằng phản bội Côn Luân là tội lỗi to lớn. Người này, đừng nói xem bản thân là người Côn Luân, chỉ sợ hắn chưa từng cho rằng mình là người của đại lục Cửu Châu. Vì thế hắn mới nuôi một đội quân riêng, trong quân còn có ma tu!

Người như thế này, làm sao có thể gánh lấy tương lai của Côn Luân?

“Vậy chuyện phàm giới lần này, ngươi giải thích thế nào? Trên con đường phù chú ngươi đã đi rất xa phải không? Hôm đó lúc xuyên qua giới môn ngươi đã ngộ rồi. Từ lâu ngươi đã có ý định đóng giới môn phải không? Khi đó Phương Khác còn chưa uy hiếp đế vương phàm giới. Ngươi lưu lại giống của phái Côn Luân ta? Ha, chỉ sợ giống này khoác lớp da Côn Luân, nhưng bên trong lại viết một chữ Diệp. Từ lâu ngươi đã nghĩ đợi ngươi xem thấu huyền diệu của giới môn, ngươi sẽ khởi động giới môn, để lưu lại người của ngươi ở phàm giới. Phương tiểu tử ngay cả bản thân cũng không quan tâm chỉ muốn gỡ tội cho ngươi, thật là… ngốc.” Trí Tiêu bình tĩnh nói.

Diệp Vu Thời híp mắt, nhìn lão giả trước mặt. Hắn không ngờ ngay cả những chuyện này mà ông ta cũng biết rõ ràng, suy đoán và sự thật không chênh bao nhiêu. Quả thật từ lâu hắn đã có suy nghĩ sẽ đóng giới môn, nhưng đó cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi. Sau khi Phương Khác uy hiếp đế

vương, hắn mới chân chính bắt đầu thực thi kế hoạch này.

Trí Tiêu vừa dứt lời, tiếng gõ cửa đã vang lên, Tào Đoạt bước vào, nhẹ giọng nói vài câu. Diệp Vu Thời nhíu mày, hàn quang loe lóe trong mắt, lạnh lùng nhìn Trí Tiêu.

"Chưởng môn sư thúc bồi dưỡng đồ nhi như vậy sao?" Lúc Diệp Vu Thời nói câu này ngữ khí rất bình thản, nhưng ánh mắt lại hơi cong.

Trí Tiêu liếc Diệp Vu Thời một cái, hừ lạnh: "Ngọc không mài, không thành khí. Ưng con sau khi học được cách bay, ưng mẹ sẽ ném nó từ chỗ cao hoặc vách vực xuống. Sau đó sẽ bẻ gãy cánh ưng con rồi tiếp tục ném từ chỗ cao xuống, chỉ có ưng con được bồi dưỡng như vậy, mới có thể trở thành vương giả chân chính của bầu trời, mới có thể săn được thức ăn trong hoàn cảnh tàn khốc."

Nói xong Trí Tiêu vuốt râu, nhìn Tào Đoạt: "Phương Khác đã thả đệ tử đó rồi?"

Tào Đoạt gật đầu.

Trí Tiêu lắc đầu.

"Lòng nhân từ đàn bà, loại phản chủ đó sao có thể lưu lại. Chân Thông đó nếu không chịu nói, thì còn tính là có chút cốt khí, nhưng kẻ quay đầu đã bán chủ, làm sao có thể thu giữ cho mình."

Trí Tiêu cân nhắc một lát mới nói: "Đi khống chế Chân Minh."

Tào Đoạt đáp lời rồi xoay người rời khỏi phòng, đóng cửa lại.

"Chưởng môn, chuyện này, hình như ngài nên nói rõ với đệ tử." Diệp Vu Thời cười nhạt, ánh mắt khóa chặt Trí Tiêu, "Coi như ta đã hiểu tại sao hôm nay mới sáng sớm ngài đã mời ta đến đánh cờ."

Trí Tiêu cười ha ha vuốt râu nói với Diệp Vu Thời: "Muốn tiểu gia ta nói rõ với ngươi? Ngươi cho rằng ngươi đặt Phương Khác ở bên cạnh, trông chừng bảo vệ, thì nó có thể không lo âu gì hết sao? Tính cách như nó, không mài giũa một phen, làm sao có thể gánh vác trọng trách. Nó làm người chính trực quá mức, suy nghĩ quá nhiều, hành sự luôn bó tay bó

chân. Bị người ta lợi dụng thì sẽ chịu thiệt lớn.”

“Nếu ưng con rớt xuống vách núi, không bay lên thì sẽ chết sao?” Diệp Vu Thời nói: “Người vô tình chưa hẳn không phải hào kiệt, bảo vệ hậu bối có gì không thể là đại trượng phu. Phương Khác sẽ không trở thành loại người mà ngài muốn. Ngài nói tâm đệ ấy không đủ cứng, nhưng không phải ngài đã nhìn trúng ngay điểm đó hay sao? Vừa rồi ngài còn trách ta ngoan độc tàn nhẫn? Trước giờ ta luôn rất tôn trọng sinh mạng, Chân Thông kia sở dĩ được đệ ấy lưu lại, không phải vì Phương Khác lòng dạ đàn bà, mà vì đệ ấy cảm thấy người có thể vì đệ đệ của mình từ bỏ sinh mạng thì có thể thu giữ. Hoặc đổi một góc độ để nói, người có nhược điểm dùng mới yên tâm.”

“Phương Khác không ngốc, hôm nay sau khi đệ ấy trở về, nhất định sẽ đặt Chân Minh ở bên cạnh mình. Nhưng còn ngài dùng phương thức này thúc đẩy đệ ấy trưởng thành, nếu bị đoán được… ngài biết không ai sẽ thích bị người khác khống chế. Dù Phương Khác có tốt tính, cũng không phải không biết nổi giận.”

Diệp Vu Thời bình tĩnh nhìn Trí Tiêu chậm rãi nói: “Khi dồn đệ ấy vào nguy hiểm, ta hy vọng ngài suy nghĩ chu toàn chút.”

Những lời này Diệp Vu Thời nói rất thành khẩn, dù là Trí Tiêu cũng phải sửng sốt, trong lòng ông Diệp Vu Thời không phải là một người có thể nói ra những lời này.

Kế đó Trí Tiêu nhướng mày lên: “Bình thường người giỏi mưu tính luôn ghét thứ gì vượt khỏi tính toán. Đối với ngươi mà nói, Phương Khác là ngoài dự tính đúng không? Người lãnh tâm lãnh tính như ngươi, ta không tin ngươi sẽ có tình cảm thật sự gì. Có lẽ nên nói tình cảm cũng là thứ trong phạm vi suy tính của ngươi?”

Phân lượng ngôn ngữ quá nhẹ, chỉ có hành động mới có thể chứng minh tất cả.

Sau khi Diệp Vu Thời đi rồi, Trí Tiêu duỗi tay chạm vào ly trà của Diệp Vu Thời, chiếc ly hóa thành bụi phấn trước mắt Trí Tiêu. Đây là kết quả khi Diệp Vu Thời nghe Tào Đoạt nói có ba cây nỏ, lực đạo trên tay không khống chế tốt.

Trí Tiêu nhướng mày mỉm cười: “Trong ba mươi sáu kế, xem mỹ nhân kế thành chiến bại kế không phải không có đạo lý. Vào lúc bên mình không chiếm ưu thế dùng mỹ nhân kế để chiến thắng đối phương là tốt nhất. Phương tiểu tử này so với Diệp Vu Thời quả thật không có quá nhiều ưu thế, cũng không tính là mỹ nhân gì, nhưng xem ra dùng y thực hiện mỹ nhân kế với Diệp Vu Thời hiệu quả không tồi.”

Hiện tại ông rất hy vọng Diệp Vu Thời không phải người lãnh tâm như ông tưởng tượng, có lẽ Phương Khác sẽ trở thành ngoại lệ duy nhất. Nếu không, lỡ Diệp Vu Thời chết, giữa ông và Phương Khác chỉ sợ sẽ trở thành thù hận.

Tào Đoạt nghe được lời Trí Tiêu, khóe môi giật giật, thầm nghĩ chưởng môn lấy đâu ra lòng tin vậy. Đúng là Diệp Vu Thời biểu hiện sự bận tâm khác thường với Phương Khác, nhưng ngài muốn Phương Khác dùng mỹ nhân kế với Diệp Vu Thời, ngài không sợ cuối cùng Phương Khác sẽ bị mỹ nhân kế của Diệp Vu Thời lôi kéo mất sao?

------oOo------

Chương 128: Duy Pháp đường 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Sư phụ.” Tiêu Xương Thu rũ mắt đứng trước mặt Phụng Chi Tiếu.

Nụ cười trên mặt Phụng Chi Tiếu thoáng cái không còn, mấy vị đệ tử vốn ngồi quanh Phụng Chi Tiếu nhìn nhìn Tiêu Xương Thu đột nhiên xuất hiện rồi lại ngó ngó Phụng Chi Tiếu, cảm giác được bầu không khí quái lạ, nhất thời im tiếng.

“Phụng sư thúc, đại sư tỷ. Chúng tôi còn chuyện khác, đi trước một bước.” Mấy vị đệ tử vội vã cáo từ.

Trong gian phòng nho nhỏ chỉ còn lại hai sư đồ.

Tiêu Xương Thu rũ mắt, đảo qua hộp điểm tâm cùng rượu bày loạn trên bàn. Tầng đầu tiên của hộp chỉ còn lại một miếng, tầng thứ hai chỉ được đụng tới vài miếng. Điểm tâm được làm thành hoa lan, vô cùng tinh xảo,

ngay cả đường vân trên cánh hoa cũng hiện rõ. Nhớ lần đầu khi gặp hắn, hắn cũng mang theo một hộp điểm tâm thế này để dụ dỗ nàng. Hỏi nàng có muốn bái hắn làm sư không, nếu bái hắn làm sư mỗi ngày đều có điểm tâm ngon.

Tuy nàng xuất thân danh môn thế gia, nhưng chỉ là thứ nữ ngay cả trên gia phả cũng không có tên, không có xếp hàng bối phận. Từ nhỏ vì tư chất xuất chúng mới được gia tộc nhìn trúng, cho nên bị yêu cầu nghiêm khắc, không được ăn thứ mình thích.

"Tìm vi sư có chuyện gì?" Phụng Chi Tiếu nghiêm túc ngồi nhìn chằm chằm màn che giữa gian, không mặn không nhạt hỏi, khóe mắt thì đảo qua Tiêu Xương Thu một cái.

Tiêu Xương Thu hoàn hồn, phát hiện thì ra nàng đã xuất thần trước mặt Phụng Chi Tiếu. Thấy Phụng Chi Tiếu chỉ nhìn nơi khác chứ hoàn toàn không nhìn thẳng vào mình, nàng nhẹ mím môi, chỉ cảm thấy trong miệng đắng chát vô cùng.

"Sư phụ." Tiêu Xương Thu dời bước, đứng trước mặt Phụng Chi Tiếu, chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào Phụng Chi Tiếu.

Phụng Chi Tiếu không kìm được tránh khỏi ánh mắt nàng, sau đó nói: "Chuyện gì? Ngươi nói đi."

"Sư phụ không cần vì tránh Xương Thu mà đặc biệt đến biên cảnh, Xương Thu đã cầu chưởng môn rồi, mùng bảy tháng này sẽ điều đi biên cảnh." Tiêu Xương Thu nói, ánh mắt chỉ đặt trên mặt Phụng Chi Tiếu.

"Ngươi nói gì?" Phụng Chi Tiếu đột ngột quay đầu.

"Xương Thu nguyện ý điều đến biên cảnh, để sư phụ mắt không thấy tâm không phiền…"

"Hồ nháo!" Phụng Chi Tiếu đứng bật khỏi giường, thân hình cao lớn chặn hết một nửa ánh sáng ngoài cửa sổ.

"Ngươi biết tình huống biên cảnh thế nào không? Ngươi biết bày binh bố trận thế nào sao? Ngươi biết phái Thái Hành phái Thiên Sơn có bao nhiêu người nhìn chằm chằm ngươi, chỉ đợi diệt trừ ngươi…"

“Lúc sư phụ không ở đây, Xương Thu học được rất nhiều thứ từ các sư thúc bá. Có thể sư phụ còn chưa biết Xương Thu là thành viên của Tả Thần Sách Doanh một trong Lục Doanh của Côn Luân. Hiện nay người đóng ở biên giới chính là Tả Thần Sách Doanh, Xương Thu làm phó thống soái trong quân đương nhiên bây giờ phải ở trong quân mới đúng. Sư phụ biết Thái Hành Thiên Sơn nhắm vào Xương Thu nhưng không biết tại sao họ lại nhắm vào Xương Thu…” Tiêu Xương Thu ngắt lời Phụng Chi Tiếu, trên mặt hiện vẻ trào phúng.

Phụng Chi Tiếu á khẩu, hắn không biết từ lúc nào Tiêu Xương Thu đã gia nhập Côn Luân Lục Quân, cũng không biết Tiêu Xương Thu sao lại trở thành phó thống soái của Tả Thần Sách Doanh. Lúc hắn bế quan… cố ý tránh đi tất cả vấn đề liên quan đến nàng, vậy mà cũng không có ai cho hắn biết.

“Từ khi nào ngươi…”

Phụng Chi Tiếu chỉ nói đến đây thì không nói tiếp được nữa.

Hai người giằng co một lát, Phụng Chi Tiếu bình tĩnh mà lạnh nhạt nói một câu ta biết rồi, sau đó đứng lên đi mất.

Tiêu Xương Thu đứng trong buồng rất lâu mới cử động. Bước tới ngồi vào chỗ Phụng Chi Tiếu vừa ngồi, lấy miếng điểm tâm còn lại trong tầng một của hộp đưa lên miệng cắn một miếng. Hoàn toàn không còn vị ngọt như trong ký ức.

Luân lý cang thường… có quan trọng như thế không?

“Phương Khác… phát sinh cái gì…”

“Bắt y lại!”

Lúc này tiếng huyên náo đột nhiên truyền tới, Tiêu Xương Thu bèn nhìn ra ngoài.

Chỉ thấy Phương Khác mặc một chiếc áo khoát rách nát, một thân máu me bị đệ tử Duy Pháp đường vây lại trên đường, có vài đệ tử Duy Pháp đường đã rút bội kiếm ra.

Tiêu Xương Thu chau mày, chỉ nghe Triệu Mạc Vi của Duy Pháp đường nói: “Duy Pháp đường hành sự, Phương Khác, theo chúng ta đến Duy Pháp đường một chuyến. Ta nghĩ chắc ngươi không muốn lĩnh giáo Sát uy bổng đâu…”

Tiêu Xương Thu nhìn trường côn thanh đồng trong tay Triệu Mạc Vi, mày nhíu lại, suy nghĩ một chút liền xoay người xuống lầu.

Sát uy bổng của Duy Pháp đường, đã được thỉnh ra rồi.

Phương Khác trầm mặc nhìn Triệu Mạc Vi cười vô cùng đắc ý trước mặt, người này là một trong những kẻ thường xuyên chơi với Phương Hiền Hoa. ‘Phương Khác’ và gã không hề xa lạ chút nào.

Triệu Mạc Vi cà lơ phất phơ vuốt Sát uy bổng trong tay, dễ dàng thấy được ác ý trong nụ cười.

“Phương Khác, ta khuyên ngươi ngoan ngoãn đi theo ta. Nếu không… ta sẽ chiêu đãi ngươi thật tốt.” Triệu Mạc Vi nhẹ giọng nói.

“Hử? Dám hỏi ta phạm tội gì mà bị Duy Pháp đường vây bắt?” Phương Khác nhướng mày nói.

Triệu Mạc Vi cười lạnh, đứng thẳng lại, hơi hấc cằm nhìn đệ tử đang tụ lại xung quanh. Nện Sát uy bổng xuống đất.

Âm thanh nặng nề khuếch tán ra, khiến lòng người không khỏi dâng lên sợ hãi.

“Tội đồ Phương Khác, sát hại mười hai đệ tử đồng môn tại rừng Phùng Thu, hơn nữa mười hai đệ tử này đều là đệ tử Duy Pháp đường. Sát hại đồng môn, tội đáng giết! Vậy mà ngươi còn có mặt mũi hỏi ta ngươi phạm tội gì?”

Lời vừa nói ra, lặng ngắt một mảng.

Sát hại mười hai đồng môn…, thoáng cái ánh mắt tất cả mọi người nhìn Phương Khác đều thay đổi, đặc biệt là khi thấy vết máu trên y phục Phương Khác lúc này.

“Xem đi, sau khi tàn hại đồng môn vậy mà còn dám ngang nhiên mặc y phục dính máu rêu rao diễu phố. Đối mặt Duy Pháp đường không có nửa phần ân hận lại còn hỏi mình phạm tội gì? Tự bản thân ngươi phạm tội gì còn không biết hay sao?”

Âm thanh Triệu Mạc Vi lớn dần, vẻ mặt đại nghĩa lẫm liệt cùng thống hận, mọi người cũng đều xuýt xoa đúng như gã mong muốn.

Phương Khác thấy rõ vẻ đắc ý trong mắt Triệu Mạc Vi, xem biểu diễn đầy cuốn hút của Triệu Mạc Vi. Nhìn ngón tay càng lúc càng bức gần của Triệu Mạc Vi, đều đã sắp đến chóp mũi y. Đây chính là ác nhân cáo trạng trước, quật ngược lại sao?

Tiêu Xương Thu đứng sau đám người nhìn biểu tình gần như là bình tĩnh của Phương Khác, đợi Phương Khác làm sao tự biện hộ cho mình.

“Ngươi cho rằng hiện tại ngươi là đệ tử nhập môn của chưởng môn thì có thể tùy ý làm bậy sao? Ỷ vào chút thế lực trong môn phái thì có thể không nhìn đến môn quy?”

Phương Khác hơi mở môi ra.

Đáy mắt Triệu Mạc Vi lóe sáng, dùng âm thanh chỉ có hai người có thể nghe được nói: “Duy Pháp đường bắt người, cần lý do sao? Ta mong ngươi cố mà phản kháng, ngàn lần đừng để ta thất vọng, con chuột thì nên ở trong vũng nước thối, đắc ý quên hình bò lên mặt đất kết quả chỉ có một, đó chính là bị người dẫm chết.”

Phương Khác mỉm cười, nghiêng đầu bình tĩnh nói bằng âm thanh tất cả đều nghe được: “Miệng ngươi thối như vậy, người trong nhà ngươi biết không?”

Tất cả mọi người đều sững sờ, người này nhịn lâu như vậy chỉ nói một câu vậy thôi? Tiêu Xương Thu nhíu mày, không hiểu Phương Khác nói câu đó vào lúc này có ý nghĩa gì.

Phương Khác lặng lẽ thở dài, đây là điểm cười mà bọn họ không thể lý giải nhỉ, đời người đúng là cô đơn như tuyết. Nhưng dù sao vẫn tốt hơn Triệu Mạc Vi nhất định phải đi đường tối, thân thích của gã cũng sẽ đi

đường tối, thân bằng hảo hữu đại khái cũng sẽ đi đường tối luôn.

Sắc mặt Triệu Mạc Vi biến đổi, lớn tiếng nói: “Phương Khác, ngươi đừng cho rằng ngươi có thể dùng người nhà của ta để uy hiếp ta. Cho dù ngươi là đệ tử nhập môn của chưởng môn, cho dù ngươi và Diệp Vu Thời không rõ ràng, ta cũng…”

Bốp một tiếng, Triệu Mạc Vi bay ra mấy bước, gã đưa tay đặt trước người muốn cản lại nhưng không thể, cuối cùng chỉ có thể ngã dưới đất che bụng hừ nhẹ.

Tất cả mọi người trợn mắt há miệng nhìn Phương Khác chậm rãi rụt chân về. Trên mặt y là vẻ tức giận, nhìn quanh đám người, lúc thấy một gương mặt thanh lệ quen thuộc có hơi ngạc nhiên, sau đó vẻ tức giận tan đi, thậm chí còn mang chút ý cười, lời sắp lên đến môi cũng biến thành: “Người thích đi đường tối thì phải có giác ngộ sẽ gặp ma.”

Câu này tuy mang theo mấy phần ý cười, nhưng nhìn vết máu đầy người cùng ánh mắt lạnh lẽo của Phương Khác, khiến ai cũng vô cớ sinh ra mấy phần hàn ý.

Mà vừa dứt lời, hàn quang của mười mấy thanh trường kiếm đã rọi lên người Phương Khác. Ngay cả đệ tử bàng quan cũng lộ ra mấy phần bất mãn, lúc này nếu Duy Pháp đường vây công Phương Khác, có lẽ sẽ có đệ tử ủng hộ Duy Pháp đường.

Thậm chí có vài người đã rục rà rục rịch, đôi mày Tiêu Xương Thu càng nhíu chặt. Tuy không biết nội tình ra sao, nhưng là người bàng quan, Duy Pháp đường hôm nay hành sự khá nóng nảy, nhưng là một người không có sai lầm gì lớn, thái độ của Phương Khác quá mức khoa trương rồi, cứ như thể hiện y là một người chấp mê bất ngộ. Nhưng Phương Khác trong ấn tượng của nàng là một người cẩn trọng. Mà Triệu Mạc Vi và Phương Khác còn từng kết oán.

Hơn nữa vừa rồi nhìn thấy nàng, sắc mặt thay đổi rõ rệt như vậy là có ý gì?

Triệu Mạc Vi được đỡ dậy, lộ vẻ đau đớn nhìn Phương Khác. Nhưng trong mắt lại là đắc ý, há miệng định nói gì đó, nhưng lại bị giọng nữ thanh lãnh cắt đứt.

“Phương sư đệ không được vô lễ! Nếu có chỗ nào oan uổng cứ đến Duy Pháp đường rồi nói, đừng vì nhất thời kích động mà làm chuyện khiến mình hối hận. Duy Pháp đường sẽ không vô cớ oan uổng người tốt, có chuyện gì đến Duy Pháp đường nói rõ.” Tiêu Xương Thu quở trách.

Triệu Mạc Vi biến sắc, Tiêu Xương Thu vừa nói vậy thì tình thế đã hoàn toàn thay đổi. Vốn gã chỉ cần vung tay hô lên, giết Phương Khác tại chỗ cũng không quá mức, nhưng lúc này Phương Khác đá gã chỉ biến thành vô lễ nhỏ nhặt hơn nữa còn là vô lễ do bị oan uổng nên cảm xúc kích động! Đã thế bọn họ không phải vô cớ oan uổng người tốt, mà là có dự mưu… quả thật là chữ chữ hoàn mỹ!

Nhưng, Triệu Mạc Vi nhếch môi, hôm nay Phương Khác chết chắc rồi.

Phương Khác nhìn Tiêu Xương Thu rất lâu, mới chậm rãi nói một chữ được. Sau đó mới tiếp: “Nếu Tiêu sư tỷ đã mở miệng rồi, sư đệ tự nhiên không dám không theo. Chỉ là… loại tiểu nhân này không thể không đánh, không đánh không được.”

Nói rồi Phương Khác chậm rãi bước tới trước mặt Triệu Mạc Vi, Triệu Mạc Vi nhịn không được lùi một bước.

Phương Khác bật cười nói: “Yên tâm, cho dù có ngứa mắt ngươi thế nào, có lời Tiêu sư tỷ rồi ta sẽ không đá ngươi nữa. Chỉ muốn nói cho ngươi biết vài chuyện thôi. Thứ nhất, ta tự cho rằng không phạm tội, đương nhiên sẽ không thừa nhận tội danh có lẽ có. Thứ hai, ta cũng không ỷ mình là quan nhị đại gì đó mà tùy ý làm càn. Thứ ba, chuột và ta không có một chút quan hệ. Thứ tư, ta và Diệp Vu Thời không có chuyện gì không rõ không ràng, chúng ta rất rõ ràng.”

Phương Khác nhìn bốn ngón tay mình đưa ra, khẽ nghiêng đầu thấp giọng nói: “Thứ năm, các ngươi đã chuẩn bị nhận cơn giận của ta chưa?”

Vừa dứt lời, bốp một tiếng, nắm đấm đáp lên mặt Triệu Mạc Vi, quyền này, gã vẫn không tránh. Mà Phương Khác chỉ nhẹ cười, tựa hồ đang nói, ta đã nói không đá ngươi nhưng không nói sẽ không đánh ngươi đâu.

------oOo------

Chương 129: Duy Pháp đường 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lúc Phương Khác chậm rãi bước tới chỗ Triệu Mạc Vi, chân mày tú lệ của Tiêu Xương Thu lại nhíu lên. Khi Phương Khác vung quyền pháp quyết của Tiêu Xương Thu đã được phát ra.

Một sợi dây mây màu lục nhanh chóng quấn lên tay Phương Khác, nhưng lại không thể cản trở Phương Khác, vì ngay lúc dây mây sinh ra một đốm lửa sáng rực đã thiêu sạch dây mây.

Tiêu Xương Thu ngước mắt nhìn, chỉ thấy Triệu Lịch Duyệt mỉm cười chắp tay thi lễ.

Phương Khác liếc mắt nhìn Triệu Lịch Duyệt trong đám đông, sau đó nhìn sang Triệu Mạc Vi. Trên mặt y toàn là chế nhạo và phẫn nộ, nhưng thực tế tâm trạng y lúc này vô cùng bình tĩnh. Tay y đã ấn lên chuôi kiếm, ánh mắt đặt trên Sát uy bổng trong tay Triệu Mạc Vi, Sát uy bổng này quả thật có một chút đặc biệt, âm thanh phát ra có thể ảnh hưởng người, hơn nữa uy lực rất lớn.

Triệu Mạc Vi thổ ra một ngụm huyết, bên trong còn có hai cái răng. Ngẩng đầu nhìn vẻ chế giễu trên mặt Phương Khác cùng vẻ kinh ngạc trên mặt các đệ tử kia, một luồng máu nóng xông lên não. Triệu Mạc Vi tức giận gầm một tiếng, hung tợn nện Sát uy bổng xuống đất, người thì phi lên muốn đánh Phương Khác.

Lúc này Triệu Mạc Vi chỉ có một suy nghĩ, giết y, giết chết Phương Khác. Tiêu Xương Thu khẽ động thoáng cái chắn trước mặt Phương Khác, Thiên Quân kiếm đeo sau lưng đã được gọi ra, trực tiếp cản lại Sát uy bổng của Triệu Mạc Vi. Một kích của Triệu Mạc Vi vốn chỉ là sơ kỳ kim đan thế mà lại không phân trên dưới với một kiếm toàn lực của Tiêu Xương Thu hậu kỳ kim đan. Mà tiếng hú Sát uy bổng phát ra khiến đầu mọi người ong lên.

Triệu Mạc Vi lảo đảo lùi vài bước, sắc mặt tái nhợt, linh lực của gã bị một kích này hao mất gần một phần ba.

“Đừng cản ta! Ta muốn giết y!” Triệu Mạc Vi múa may Sát uy bổng, cắn răng nhìn Tiêu Xương Thu nói.

Tiêu Xương Thu nhướng mày, hơi nâng kiếm coi như trả lời.

“Tốt! Tốt lắm! Hôm nay để Triệu mỗ này lĩnh giáo Thiên Quân kiếm của đại sư tỷ!” Triệu Mạc Vi cười lạnh nói.

“Sư huynh! Đừng hành sự xúc động! Mau áp giải Phương Khác về Duy Pháp đường chịu thẩm mới là chính sự.” Một đệ tử Duy Pháp đường xông tới nói, sau đó lại lặng lẽ nói thêm gì đó.

Sắc mặt Triệu Mạc Vi biến đổi liên tục, cuối cùng hừ lạnh một tiếng: “Ta nghĩ đại sư tỷ sẽ không ngăn cản Duy Pháp đường hành sự chứ?”

Tiêu Xương Thu tra kiếm vào vỏ, nhẹ gật đầu.

Trận kịch náo này, cứ chấm dứt như thế.

Nhưng Tiêu Xương Thu rõ ràng nghe được Phương Khác thở dài một tiếng tựa như cực kỳ tiếc nuối.

Hai đệ tử Duy Pháp đường cầm một bộ xích tới trước mặt Phương Khác.

Phương Khác thuận theo nâng tay để đệ tử Duy Pháp đường còng vào, thái độ hợp tác khiến Triệu Mạc Vi trừng ánh mắt soi mói cũng không nói được điều gì. Cuối cùng Triệu Mạc Vi chỉ có thể lạnh lùng trừng Tiêu Xương Thu một cái, nếu không phải Tiêu Xương Thu xuất hiện không đúng lúc, lúc này Phương Khác sớm đã mặc ý bọn họ nhào nắn dẫm đạp rồi.

Vừa mang xích vào, linh lực trong người Phương Khác lập tức đình trệ, Phương Khác thử, vậy mà một chút linh lực cũng không thể điều động.

“Xích này ngươi có thể giãy ra không?” Phương Khác hỏi Thái A.

“Trên đời này chỉ có Tỏa Hồn liên có thể khóa được ngô. Chẳng qua, nhữ không còn bao nhiêu huyết mạch năm mươi tộc để đổi lấy ngô xuất thủ nữa.”

“Nè, nể mặt chút được không? Hai chúng ta hiện tại đã là quan hệ gì rồi, ngươi còn tính toán chi li như thế.” Phương Khác bất đắc dĩ trợn trắng

mắt.

“Nhữ không nguyện ý ký khế ước với ngô, chỉ có chủ nhân của Thái A kiếm mới có thể sai khiến ngô.” Thái A nói.

“Bạch nhãn lang dưỡng vô ích…” Phương Khác than thở: “May mà cũng không cần ngươi xuất thủ, Tiêu Xương Thu ở đây, ta sẽ không cần lo lắng bị người ta dùng danh nghĩa bắt giữ mà đánh chết.”

“Vừa rồi người đó nói với Triệu Mạc Vi là ‘Triệu sư huynh, đến Duy Pháp đường rồi Phương Khác khó tránh cái chết, huynh hà tất phải tính toán với họ vào lúc này’.” Thái A bình thản thuật lại mật ngữ đệ tử kia truyền cho Triệu Mạc Vi.

Phương Khác nhíu mày, khó tránh cái chết? Bọn họ lấy đâu ra lòng tin như vậy? Chỉ dựa vào bọn họ cắn chặt chuyện y giết chết đệ tử đồng môn? Vậy cũng quá mức buồn cười đi, chỉ cần một Thần Ảnh quyết là có thể chứng minh sự trong sạch cho y. Huống chi đây là bên trong phái Côn Luân, có rất nhiều cách có thể chứng minh trong sạch.

Phương Khác thấy Tiêu Xương Thu bước tới gần, ngừng nói chuyện với Thái A. Mỉm cười mang áy náy nói với Tiêu Xương Thu: “Vừa rồi cũng nhờ Tiêu sư tỷ ra tay tương cứu.”

Tiêu Xương Thu thờ ơ đảo mắt nhìn Phương Khác, chậm rãi nói: “Hôm nay ngươi hành sự quá lỗ mãng, nếu bọn họ làm gì ngươi, chưởng môn sư bá cũng chỉ có thể trị tội Triệu Mạc Vi, mà những người khác thì chẳng có một chút tội nào hết.”

Phương Khác nâng tay muốn sờ mũi, nhưng xích trên tay ngăn cản động tác này. Nghe tiếng xích vang leng keng, Phương Khác lúng túng cười buông tay xuống: “Đó là vì Tiêu sư tỷ xuất hiện, nếu không sau khi đá một cước đó ta phải diễn mình vì bị oan uổng nên phẫn nộ mất lý trí mới đả thương người, sau thì phẫn nộ nói hết oan khuất của mình cho các đệ tử đồng môn nghe. Nhưng nếu Tiêu sư tỷ đã xuất hiện, Triệu Mạc Vi phải kiêng kỵ rất nhiều. Mà ta không cần phải diễn thế nữa, có thể đổi sang cách thức mà ta thích hơn. Như vậy đấm quyền đó mới là danh chính ngôn thuận.”

Tiêu Xương Thu liếc Phương Khác một cái.

“Cho dù ngươi đá gã một cước, đấm gã một quyền thì có ý nghĩa gì? Ngoài chọc giận gã thì chẳng còn gì.”

“Xả giận.” Phương Khác sảng khoái nói.

Tiêu Xương Thu nhướng mày, không tỏ vẻ gì. Mật ngữ Triệu Mạc Vi truyền cho Phương Khác quả thật có tác dụng chọc giận người, lợi dụng tác dụng âm ảo của Sát uy bổng để ảnh hưởng đến đệ tử khác, sau đó cố ý chọc giận Phương Khác, nhân cơ hội giết chết. Ngặt nỗi âm công lại không có chút tác dụng gì với Phương Khác.

Không bao lâu đã đến Duy Pháp đường.

Phương Khác đứng một mình phía dưới, người phụ trách thẩm vấn y là hai trưởng lão Duy Pháp đường chưa từng gặp qua. Một chủ một phó, mà Triệu Mạc Vi thì đứng bên cạnh. Tiêu Xương Thu vì không phải là đệ tử Duy Pháp đường nên cùng các đệ tử vây xem đứng ở bên ngoài.

Phương Khác nhìn quanh một vòng, xác định tại đây trừ Triệu Mạc Vi không còn gương mặt quen thuộc nào khác. Tiêu trưởng lão cũng không có mặt, có vẻ thật sự phiền phức rồi.

“Yên tĩnh.”

Cộp. Hai mươi mấy cây Sát Uy bổng nện xuống đất, uy thế phát ra đủ khiến tu sĩ kỳ kim đan sợ hãi.

Phương Khác nhìn Vương trưởng lão.

“Phương Khác?”

“Vâng.”

“Một khắc trước ngươi ở rừng Phùng Thu?”

“Vâng.”

“Ngươi có gặp đệ tử Duy Pháp đường?”

“Không.” Phương Khác đáp.

“Ngươi có sát hại tổng cộng mười hai đồng môn?”

“Không.” Phương Khác híp mắt.

“Nói láo liên tiếp!”

Cộp. Sát uy bổng lại vang lên lần nữa, thân hình Phương Khác nhẹ chấn động, không có linh lực mà chống đỡ lại uy thế này, cảm giác ngũ tạng lục phủ chấn động rất không dễ chịu.

“Ngươi xem thử mấy thứ này là gì!” Vương trưởng lão vung tay, hơn mười thẻ ngọc đã vỡ bày trước mặt Phương Khác. Đây là thẻ ngọc ứng với mỗi đệ tử trong môn phái.

Phương Khác đảo mắt nhìn thẻ ngọc vỡ ra một đường máu dưới đất, nhíu mày nói: “Thật không thể tha thứ! Kẻ phản bội Côn Luân, tội đáng giết! Phải chăng Duy Pháp đường đã phái người đến giết sạch những đệ tử phản bội Côn Luân này?”

Vương trưởng lão nhất thời nghẹn lời, đệ tử phản bội Côn Luân chỉ cần tự hủy thẻ ngọc thì sẽ giống như khi chết đi, thẻ ngọc trong môn phái sẽ vỡ theo.

“Vết máu trên người ngươi từ đâu mà đến?” Vương trưởng lão đổi hướng khác để hỏi.

“Trước khi Triệu sư đệ dẫn người của Duy Pháp đường đến, đệ tử đang định tới Duy Pháp đường vì vết máu trên y phục đây.” Phương Khác cười cười tiếp: “Đệ tử gặp phục kích trong rừng Phùng Thu, suýt nữa táng thân tại đó. Thật sự là vận khí tốt lắm mới có thể giết chết hơn mười tên côn đồ xâm nhập Côn Luân phục kích đệ tử để thoát thân. Trong lúc kinh ngạc đệ tử đã quên chỉnh lý lại bộ dạng thê thảm này.”

Vương trưởng lão cùng trưởng lão bồi thẩm trao đổi một ánh mắt, rồi mới thanh giọng nói: “Chuyện phục kích ngươi có chứng cứ gì?”

Phương Khác lắc xích trên tay nói: “Chứng cứ đang ở trong túi chứa đồ của đệ tử.”

Vương trưởng lão cân nhắc một lát, mới sai Triệu Mạc Vi lại cởi xích cho Phương Khác.

Triệu Mạc Vi cầm xích chậm rãi mở ra, nhìn Phương Khác một cái không rõ nghĩa.

Tiêu Xương Thu nhìn tình hình bên trong, suy nghĩ có nên đi trước hay không. Vương trưởng lão này không phải theo phe chính thống, chỉ có Tạ trưởng lão thiết diện vô tư mới không oan uổng Phương Khác.

"Tiêu sư tỷ vẫn nên lưu lại xem thế nào đi." Triệu Lịch Duyệt đứng cạnh Tiêu Xương Thu nói: "Tiếp theo nói không chừng sẽ rất thú vị.

Tiêu Xương Thu nhích sang bên cạnh một bước, lạnh lùng nói: "Hình như ta không nhớ sai, ngươi là người của Phương Khác."

"Ta họ Triệu không phải họ Phương." Triệu Lịch Duyệt sờ cằm cười đáp.

Lúc Phương Khác tháo túi chứa đồ ở thắt lưng xuống, y nhìn sang Vương trưởng lão. Sau lưng Vương trưởng lão là một bức vách ngăn bằng gỗ, phía trên dùng phương thức phù điêu viết một bài tâm kinh.

"Lão đại, tên họ Phương thật sự bỏ hết đồ vào rồi!" Dư Sùng Lễ tì lên bức vách nhìn tình hình qua một lỗ nhỏ phía trên, thấp giọng nói.

"Lão đại, quả nhiên ngươi liệu sự như thần!" Dư Sùng Lễ nhìn Phương Khác tháo túi chứa đồ xuống, ngữ khí có chút kích động: "Như vậy tên họ Phương có miệng cũng khó biện giải, chỉ có thể ngồi một lát trong địa lao của Duy Pháp đường, sau đó thì bị chúng ta tiễn xuống địa ngục."

"Ngu xuẩn, cách xa một chút." Tạ An thờ ơ nói.

"A!… Lão đại! Lão đại không đúng!" Dư Sùng Lễ lập tức nhảy lên, cách bức vách thật xa.

"Sao rồi?" Tạ An lạnh giọng hỏi.

"Lão lão lão đại!… Y, y lấy ra… lấy ra… không phải nỏ… là, là, là…" Dư Sùng Lễ ấp úng nói, một tay kinh hãi chỉ hướng đó.

Tạ An nhíu mày, trực tiếp kéo Dư Sùng Lễ ra, nhìn vào cái lỗ đó.

------oOo------

Chương 130: Duy Pháp đường 3

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mùi máu tanh nồng nặc lan khắp Duy Pháp đường.

Lúc Phương Khác trút đồ ra, từ một góc đến cuối cùng là tất cả thi thể, Duy Pháp đường cũng từ huyên náo biến thành an tĩnh. Tiêu Xương Thu lộ vẻ nghi hoặc, Triệu Lịch Duyệt thì nhướng mày, những đệ tử khác ngờ vực khó hiểu còn cả kinh ngạc.

Phương Khác trút ngược túi chứa đồ, thần sắc thản nhiên đứng trong đường. Sau đó tùy tiện ném túi chứa đồ vào trong đống thi thể. Chuyện giết người như cắt dưa hấu cuối cùng cũng xuất hiện trên người y. Nếu là lúc trước chỉ sợ có nằm mơ y cũng không ngờ đến, mà hiện tại y lại biểu hiện đạm nhạt đến vậy, đã thế còn không có một chút hối hận nào.

Sắc mặt Vương trưởng lão xanh mét, trực tiếp bật dậy khỏi vị trí quan chủ thẩm bước vào giữa đường, nhìn từng cái xác, sau đó chỉnh lại từng cái.

Lúc này một âm thanh đột nhiên vang lên: “Đó không phải là hoàng đệ tử của Duy Pháp đường sao?”

Một đệ tử lộ vẻ kinh ngạc chỉ vào thi thể được lau đi vết máu trên mặt, lập tức những đệ tử bị rào gỗ ngăn lại đều nhìn chằm chằm thi thể.

“A, người đó trông cũng khá quen mắt, hình như là Duy Pháp đường…”

Phương Khác nhìn sang những đệ tử này, thấy từng đôi mắt kinh ngạc nghi ngờ. Y mím môi thản nhiên nhìn thẳng vào những người đó. Bắt đầu từ khi giết người đầu tiên, y đã thỏa hiệp với pháp tắc của thế giới tu tiên rồi. Ngay từ đầu y chưa từng nghĩ chỉ dựa vào sức một người mà đối kháng với quy tắc của cả thế giới. Y cũng không cho rằng bản thân làm sai điều gì. Hiện tại y chỉ cảm thấy phẫn nộ không biết từ đâu trào lên.

Mười mấy đệ tử này chẳng qua chỉ là vật hy sinh bị ném ra mà thôi.

Thủ pháp đơn giản và thô bạo như lần trước, lần này chẳng qua là càng thêm sắc bén càng thêm vô sỉ và lang độc thôi. Người thiết kế chuyện này, bản lĩnh xem mạng người như cỏ rác thật sự khiến y tự thẹn không bằng.

Vương trưởng lão sờ thi thể dưới đất, quay người dùng ánh mắt có chút phức tạp và kinh ngạc nhìn vách ngăn. Hài tử đó… hài tử đó nó…

Chuyện hôm nay ông có biết, những người này đều trải qua sự đồng ý của ông mới được phái đi. Ông biết chuyện sẽ không đơn giản chỉ là giáo huấn nho nhỏ dành cho Phương Khác như Tạ An đã nói.

Hôm nay ông nói muốn ấn tội danh mưu hại đồng môn cho Phương Khác cần phải có chứng cớ, tội danh có lẽ có chỉ có thể khiến Phương Khác phải vào địa lao Duy Pháp đường một ngày, nhưng hiện tại…

Vương trưởng lão đột nhiên nhớ lại Tạ An phồng gương mặt ngây thơ nói, không có chứng cớ thì nó sẽ chế tạo chứng cớ, nếu tội danh không phải là có lẽ có mà thật sự tồn tại thì được rồi.

Tâm tư Vương trưởng lão cấp tốc xoay chuyển, tựa hồ thông qua vách ngăn nhìn thấy hài tử dù ngồi trên ghế cũng không cao tới đâu, thoáng cái ông đã đưa ra quyết định.

“Khốn kiếp! Ngươi đây là muốn công nhiên khiêu chiến Duy Pháp đường sao?” Vương trưởng lão vỗ mạnh lên bàn, theo tiếng vang, bàn gỗ đổ sụp xuống. Sát uy bỗng trong tay các đệ tử Duy Pháp đường khóa chặt các chỗ yếu hại trên người Phương Khác. Sát khí nồng đậm lan khắp Duy Pháp đường.

“Vương trưởng lão bớt giận, để đệ tử…” Phương Khác nhíu mày.

Vương trưởng lão tựa hồ phẫn nộ đến cực điểm, sát khí trong mắt đã không thể khắc chế, ngắt lời Phương Khác tức giận quát: “Nghiệp chướng! Không ngờ ngươi lại táng tận lương tâm như thế, sau khi sát hại đồng môn mà còn dám đối với thi thể họ làm… làm…, Côn Luân ta không dung nổi đệ tử như thế, Sát uy trận! Lên!”

Hai mươi tám cây Sát uy bổng bay lên không, tạo thành hình tròn trên đỉnh đầu Phương Khác. Sát uy bổng phát ra tiếng hú thanh thế to lớn. Âm thanh này len lỏi vào đáy lòng, chui vào tận não mọi người. Đây là Ma âm công của Sát uy bổng. Kiếm Tam đã được tu sửa qua một lần trong tay Phương Khác được chăng ngang đỉnh đầu, hai mươi cây Sát uy bổng chồng lên đè trên kiếm.

Một kích lôi đình chẳng qua là thế. Cho dù là cường giả kỳ nguyên anh cũng đừng mơ chống đỡ nổi nửa nén hương dưới thế công này.

Duy Pháp đường to lớn cũng bắt đầu chấn động, trụ gỗ bị chấn bay. Duy Pháp đường đệ tử vốn vây thành hình tròn đã tránh đi thật xa, không hẹn mà cùng ngồi khoanh gối vận khởi linh lực chống lại Ma âm.

Phương Khác là chủ thể bị tấn công, khóe môi và tai đã chảy máu, y nhìn tia không nỡ vụt qua trong mắt Vương trưởng lão, không khỏi cười lạnh, xem ra hôm nay người muốn y chết quả thật quá nhiều.

Vị trưởng lão bồi thẩm kia nhìn biến hóa tại đường cùng với Phương Khác bị khắc chế, tựa hồ do dự một phen cuối cùng chọn phất tay bàng quan.

Vương trưởng lão thấy ánh mắt Phương Khác loe lóe, miệng hơi mở.

Lông vũ bay đầy trời, vạn đạo kiếm quang hóa thành lông vũ nhẹ nhàng mang khí tiêu sát ‘phiêu’ về phía Vương trưởng lão. Tiêu Xương Thu cầm Công Bố kiếm đã rút khỏi vỏ, Thiên Quân kiếm thức thứ mười hai, Cử trọng nhược khinh.

Mâu quang Vương trưởng lão ngưng lại, chữ lên đến miệng đành nuốt về. Cuốn tay áo lên, đẩy kiếm của Tiêu Xương Thu ra, màu máu nhiễm đỏ hết nửa bên tay áo.

“Phụng Chi Tiếu có một đồ đệ giỏi.” Vương trưởng lão nói.

“Tạ trưởng lão thì lại có một đồ đệ đáng xấu hổ.” Tiêu Xương Thu lắc ngọc sức trên đầu, lạnh lùng nói.

Vương trưởng lão hừ lạnh một tiếng, hấc kiếm của Tiêu Xương Thu ra.

Mà bên kia một đạo kiếm quang của Phương Khác đã chém hai mươi tám

cây Sát Uy bổng ra, nhưng chỉ qua một thoáng Sát uy bổng đã hồi phục nguyên trạng, thậm chí còn áp thêm mấy phần. May mà lúc này không phải chỉ có mình Phương Khác đối kháng với Sát uy bổng.

Triệu Lịch Duyệt đổ mồ hôi đầy đầu, hai luồng hỏa long xuất hiện trong lòng bàn tay quấn quanh Sát uy bổng khổ sở chống đỡ. Nhưng ngặt nỗi chẳng làm được gì Sát uy bổng, chỉ hơi giảm bớt một phần áp lực cho Phương Khác mà thôi.

Vương trưởng lão tránh thêm một kiếm của Tiêu Xương Thu, lạnh giọng nói: "Xuống!"

Hai mươi tám cây Sát uy bổng lập tức trở nên nặng nề vô cùng, Phương Khác cắn răng nhìn thanh kiếm trong tay càng lúc càng thấp, thân kiếm đã cong xuống. Nếu không phải lúc trước y tiêu hao quá nhiều linh lực chưa kịp hồi phục, thì sao lại bị mấy cây gậy sắt này áp chế như thế chứ?

Mẹ nó… gia không phải là nhuyễn kiếm đâu nha!

Tại sao sư phụ vẫn chưa xuất hiện, Diệp Vu Thời nữa? Phương Khác cảm thấy xương cốt toàn thân tựa hồ đều đang phát ra âm thanh nứt vỡ, hàm răng thì va nhau lập cập. Y đã gửi hạc giấy đi rất lâu rồi mà hai người kia chẳng có ai xuất hiện. Trong lúc điện quang hỏa thạch, trong đầu Phương Khác chợt hiện lên suy nghĩ gì đó, là một điểm lúc trước y nghĩ hoài không thông. Nhưng chẳng qua chỉ một thoáng, suy nghĩ đó còn chưa bắt kịp đã lặng lẽ bay mất.

"Kiếm dài hai mươi mốt tấc ba phân, chí tôn chí quý, nhân thần sùng bái. Thân nhữ hợp cùng kiếm, kiếm hợp cùng thần. Nhưng…" Âm thanh xa xăm của Thái A vang lên, ngữ tốc không nhanh không chậm mang theo mấy phần uy thế.

"…" Phương Khác đang cầm kiếm suýt nữa run tay, cái thứ cháy nhà đi hôi của này lại bắt đầu rồi!

"Dùng thân của nhữ, đi đường của ngô, dùng thần của nhữ, theo hướng của ngô…"

"Câm miệng, nói tiếng người." Trong thức hải, Phương Khác run giọng nói.

Thái A đứng lên nhìn tóc bạc phiêu bay của mình, thờ ơ nói: “Nếu nhữ nguyện ý, ngô sẽ ra tay cứu nhữ.”

“Phi!” Phương Khác nghiến răng nghiến lợi: “Mẹ nó nếu ngươi còn không ra tay, hai chúng ta đều xong đời. Đừng mơ gia sẽ đến di tích gì đó cứu ngươi, gia còn thu lại hết tất cả du ký đã cho ngươi luôn.”

“Thiên hạ không có bữa cơm miễn …” Thái A nói, đây là tục ngữ mà hắn nghe được từ chỗ Phương Khác. Chữ cuối cùng lại bị cây kiếm nhỏ màu bạc gác trên cổ cắt đứt.

Hư hóa. Không ngờ vào lúc này Phương Khác còn có thể phân ra chút linh thức để hư hóa thành một thanh kiếm nhỏ trong thức hải. Trong con ngươi đen kịt của Thái A lóe qua một tia sáng.

Phương Khác cười hê hê, thanh kiếm nhỏ cứ hếch hếch chuôi lên, hàm ý uy hiếp không cần phải nói.

Triệu Lịch Duyệt bắt đầu run tay, hai luồng hỏa long đã ảm đạm đi rất nhiều. Triệu Lịch Duyệt nhìn Phương Khác đã quỳ một gối dưới đất, thầm nói lần này lẽ nào Trần Chử và bọn họ thật sự đặt sai bảo rồi? Phương Khác sẽ chết ở đây?

Đột nhiên con ngươi Triệu Lịch Duyệt co lại, thình lình ngắt liên hệ giữa hắn và hỏa long. Liều mạng nhảy vọt ra sau, thật đáng sợ… cảm giác này.

Toàn thân Triệu Lịch Duyệt căng chặt đến cực điểm, nhìn Phương Khác cầm kiếm chậm rãi chống Sát uy bổng đứng lên.

Khí tức thay đổi rồi… đây là Phương Khác?

Chân Triệu Lịch Duyệt không hề dừng, không ngừng nhảy ra sau.

Chỉ thấy con ngươi vốn sáng như vì sao của Phương Khác lúc này ảm đạm không ánh sáng, cứ như thiên địa vạn vật đều không lọt được vào mắt y. Y cứ dùng đôi mắt sâu thẳm không chút dao động đó nhìn quanh một vòng, sau đó tay hấc lên, hai mươi tám cây Sát uy bổng đều bị chấn bay như gậy gỗ.

Phương Khác bước ra một bước, sau đó đến trước người Vương trưởng lão. Nhẹ nhàng đưa tay kéo Vương trưởng lão, Vương trưởng lão cứ như miếng vải rách bay ra, nện mạnh lên bức vách tâm kinh, vang một cái rầm. Bức vách bị đánh xuyên, Vương trưởng lão còn chưa dừng lại được, đánh xuyên bức tường của phòng thứ hai va lên bức tường của phòng thứ ba rồi mới lăn xuống.

Còn Phương Khác thì lảo đảo, tựa hồ đã hơi kiệt sức. Y sờ lên thân kiếm đã bị uốn cong, sau đó vuốt chuôi kiếm, rồi nói với Thái A: "Cảm ơn."

Vương trưởng lão ngã dưới đất, tay động động có vẻ muốn đứng dậy.

Nhưng lúc này Phương Khác chẳng thèm nhìn ông đến một cái, y chỉ bình tĩnh nhìn thiếu niên quỳ dưới đất.

Chẳng qua chỉ mười một mười hai tuổi, trên mặt vẫn còn sự non nớt và ngây thơ, nhưng trong mắt lại có màu đen không thể che giấu được. Có vẻ nó bị nghịch chuyển đột ngột này dọa sợ, ngây ngốc quay đầu nhìn Vương trưởng lão đang miễn cưỡng đứng lên. Sau đó sờ sờ vết thương do bị dằm gỗ rạch trên mặt mình.

Sau đó trong con mắt phượng to to bắt đầu ngưng lệ, miệng nhỏ mím lại nói với Phương Khác: "Phương sư thúc…"

Phương Khác nhếch miệng, nhìn Tạ An trước mặt.

"Phương sư thúc… Phương… đừng giết ta, đừng giết ta…" Tạ An cứ gọi Phương Khác như thế rồi khóc gào, gương mặt bánh bao nhăn nhúm lại, bộ dạng muốn đáng thương cỡ nào thì đáng thương cỡ đó.

Nếu bỏ qua ý thăm dò trong con mắt nó, thì hình tượng đáng thương này quả thật rất giống thật.

Phương Khác lạnh lùng đảo mắt nhìn Tạ An, sau đó lại nhìn Dư Sùng Lễ đã bị dọa ngốc gần đó.

"Đi theo ta." Phương Khác túm lấy cổ áo Tạ An, xách lên.

"Sư thúc, đừng! Sư thúc… ta biết sai rồi! Phương sư thúc…" Tạ An ra vẻ đáng thương ôm chặt tay Phương Khác vừa khóc vừa nói, nước mắt chảy

đầy mặt.

Phương Khác nhìn Tạ An, thờ ơ nói: “Đừng giở trò vặt này với ta, không có ai cứu được ngươi.”

Gương mặt khóc lóc của Tạ An liền cứng lại, tay đang ôm Phương Khác cũng bất giác buông lỏng.

------oOo------

Chương 131: Không thể giết 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tạ An trợn to mắt phượng, mặt vụt qua một tia hoảng loạn, sau đó lại nhanh chóng trấn định, lạnh mặt nhìn thẳng vào Phương Khác nói: “Ngươi muốn làm gì ta.”

Phương Khác không để ý đến Tạ An, chỉ vặn tay Tạ An ra khỏi tay mình, sau đó cứ xách lủng lẳng như thế.

Tạ An đạp đạp hai chân nhưng không đạp đến Phương Khác được, cũng không cách nào đáp xuống đất.

“Mang nó theo, và bảo người chôn cất mấy người này đi.” Phương Khác liếc mắt nhìn Dư Sùng Lễ, nói với Triệu Lịch Duyệt.

Triệu Lịch Duyệt nhướng mày, ôm lấy Dư Sùng Lễ đã ngây dại, nâng tay lên phát ra mười mấy con hạc giấy.

Kiếm trong tay Tiêu Xương Thu vẫn chấn động không ngừng, chiến ý ngập trời. Nàng nhìn Phương Khác xách Tạ An bước qua đá vụn cùng bản gỗ và tay chân cụt trên đất, không hề dừng lại đi ra ngoài, nàng vuốt ve thanh kiếm trong tay, đi theo.

Phương Khác ra khỏi Duy Pháp đường, các đệ tử vẫn đầu đầu sương mù bên ngoài hiện tại đều không tự chủ tránh ra một con đường. Nhìn thì có vẻ là Phương Khác sát hại đệ tử Duy Pháp đường sắp bị Vương trưởng lão giết chết, nhưng nếu là vậy thì Tiêu sư tỷ sao lại xuất thủ cứu người?

Phương Khác ra khỏi Duy Pháp đường thì thấy mười mấy luồng linh quang lóe lên, mấy người Trần Chử sắc mặt khẩn trương ngự kiếm mà tới.

Đợi nhìn thấy Phương Khác, Trần Chử lập tức thả lỏng, nhảy khỏi linh kiếm, sau đó mang mấy phần hổ thẹn nói: “Huynh đến muộn rồi.”

Phương Khác nhìn mồ hôi trên trán Trần Chử, mỉm cười nói: “Không muộn, đến rất đúng lúc, truyền lệnh của ta bảo đệ tử đời ba mươi bảy đến sân diễn luyện, một đứa cũng không thể thiếu.”

Trần Chử có chút mơ hồ nhưng vẫn đáp ứng, phân phó một đệ tử đi thông báo rồi cùng Phương Khác tới sân diễn luyện.

Phương Khác đi trước, tay xách Tạ An, bên trái là Triệu Lịch Duyệt ôm Dư Sùng Lễ, bên phải là Trần Chử, sau lưng đi theo mười mấy đệ tử. Cách đó không xa là Tiêu Xương Thu lưng đeo kiếm cùng đồng hành, sau đó là mấy trăm nhân sĩ vây xem.

Còn đám người Duy Pháp đường thì luống cuống tay chân dìu Vương trưởng lão bị trọng thương dậy. Nhìn Duy Pháp đường đã thành một đống đổ nát, sắc mặt của tất cả đệ tử Duy Pháp đường đều xanh mét.

Côn Luân lập phái tới nay, Duy Pháp đường chưa từng phải chịu sỉ nhục bậc này! Lần đầu tiên có người dám đả thương trưởng lão chủ thẩm ngay tại đường, lần đầu tiên có người dám ngang nhiên đả thương người ở Duy Pháp đường còn quang minh chính đại phất tay áo mà đi!

Trên mặt hơn hai mươi đệ tử Duy Pháp đường có phẫn nộ có xấu hổ nhưng sâu trong mắt là nỗi sợ vừa rồi Phương Khác mang đến hãy còn chưa tan. Động tĩnh lớn như vậy cuối cùng vẫn kinh động đến đám người ở sâu dưới Duy Pháp đường, trong chốc lát trong Duy Pháp đường xuất hiện mấy chục đệ tử Duy Pháp đường đeo đai vàng.

Sắc mặt trưởng lão bồi thẩm tái nhợt nhìn đường thẩm vấn đã bị phá hoại không còn nguyên vẹn. Ông chưa từng nghĩ Phương Khác lại có năng lực này. Thần sắc bất định bấm ngón tay muốn gửi hạc giấy. Chuyện này không nhỏ, ông không gánh nổi. Vẫn mau báo lên trên là hơn. Ông không nên, không nên vì một linh khí tứ phẩm mà đáp ứng chuyện phiền phức này, đúng là ham tài hại thân!

“Không thể! Lý huynh không thể… vạn vạn không thể!” Vương trưởng lão túm lấy tay Lý trưởng lão, đánh rơi hạc giấy trong tay ông.

Lý trưởng lão cắn răng thấp giọng nói vào tai Vương trưởng lão: “Vương huynh, ta và ngươi luôn xưng huynh gọi đệ. Ngươi đừng hại ta, chuyện này đã không thể che giấu được, Tạ tiểu thiếu gia còn có Tạ lão có thể bảo vệ. Nhưng hai chúng ta hiện tại thì khó giữ thân! Đừng nói chưởng môn không tha được chúng ta, chỉ sợ Tạ lão chính là người đầu tiên động đao với chúng ta! Lão nhân gia ông mới chân chính là thiết diện vô tư! Nếu để ông ta biết hai chúng ta lợi dụng việc công tư lợi, vu hãm Phương Khác còn khiến đệ tử Duy Pháp đường khi không mất mạng, chỉ sợ… đến lúc đó ngay cả Thận Hành nhai cũng là ước mong quá cao. Tại sao ngươi không sớm nói ngươi muốn mạng Phương Khác? Vương huynh hại ta rồi!”

Nói xong trong tay Lý trưởng lão lại có mấy con hạc giấy bay đi.

Vương trưởng lão trân mắt nhìn hạc giấy biến mất tăm, ánh mắt có chút đờ đẫn: “Ngươi không hiểu, lần này không giống… nếu, nếu để sư phụ biết hành vi của An nhi… chỉ sợ người đầu tiên không tha cho An nhi chính là sư phụ, vậy còn cần chi nói đến bảo vệ. Sư nương mất sớm, chỉ để lại cho sư phụ một đứa con duy nhất. Nhưng nếu sư phụ thật sự muốn bảo vệ An nhi… thanh danh một đời của lão nhân gia ngài sẽ bị hủy sạch. Là ta có lỗi với sư phụ… là ta có lỗi với sư phụ! Ta không nên cho rằng An nhi chỉ là tâm tính con nít muốn trút giận với Phương Khác một chút thôi, ai biết, ai biết nó lại… lại đại nghịch bất đạo như thế.”

Bốn chữ đại nghịch bất đạo Vương trưởng lão chỉ hàm hồ trong miệng, vẻ mặt suy sụp.

“Cái gì? Ngươi là nói chuyện hôm nay ngươi cũng không biết trước, mà là Tạ tiểu thiếu gia một tay chủ đạo?” Lý trưởng lão kinh hãi.

Vương trưởng lão đau khổ gật đầu.

Mà lúc này Phương Khác đang cực kỳ bình tĩnh ngồi trên ghế gỗ lim Trần Chử bưng tới, thế ngồi thả lỏng tùy ý. Y thờ ơ nhìn gần vạn đệ tử xếp hàng chỉnh tề dưới đài tỷ thí, đứng thế này nhìn chi chi chít chít rất hoành tráng.

Lúc này trên trên dưới dưới Côn Luân đều biết chuyện xảy ra ở Duy Pháp

đường, cũng nghe nói chuyện xảy ra ở sân diễn luyện.

Người của Duy Pháp đường đã bao vây sân diễn luyện, Tiêu trưởng lão của Duy Pháp đường thần sắc phức tạp nhìn Phương Khác. Ông đã biết được tiền nhân hậu quả mọi chuyện từ miệng hai vị trưởng lão Vương Lý. Ông lạnh lùng liếc nhìn hai vị trưởng lão Vương Lý bên cạnh: "Chuyện này phải xem Phương Khác muốn xử lý thế nào thôi. Hình phạt của hai người tạm thời không bàn, bất kể Phương Khác yêu cầu thế nào đều là tội hai người đáng chịu. Nếu y muốn… ta chỉ đành kéo cái mặt già này đi cầu tình."

Phương Khác nhìn mấy hài tử lớn nhất chỉ mười hai mười ba, nhỏ nhất chỉ mới sáu bảy tuổi, tay nhẹ gõ lên tay vịnh. Lúc tiếp quản chúng kỳ thật y rất đau đầu, nhiều người như thế, nhiều hài tử như thế. Y không biết mình có thể quản tốt không, may mà y không phải là quản lý trực tiếp mà chỉ là quản lý cao nhất. Y chỉ cần đưa ra chế độ, phân quyền chọn người là xong. Y cho rằng mình có thể khiến những hài tử này không bị chuyện tranh quyền đoạt lợi trong môn phái ảnh hưởng quấy nhiễu là đủ rồi. Nhưng sự thật chứng minh y không làm được, y đã thất bại. Một cánh, hai cánh, ba cánh … có bao nhiêu cánh tay duỗi ra trước mặt y?

"Tạ An, Dư Sùng Lễ, Hách Liên Đồng, Tiêu Cảnh, Thượng Quan Bình Cốt, Vương Lạc Dương… đi tra từng đứa, tra rõ ràng. Một đứa cũng không bỏ sót." Phương Khác liệt ra một chuỗi tên nói với Triệu Lịch Duyệt: "Ta sẽ ngồi đây đợi tin tức của ngươi.'

Triệu Lịch Duyệt đáp lời, nghiêng mắt nhìn hai thiếu niên bị trói dưới đất, trên mặt hiện một nét cười. Sau đó bóng người biến mất tăm.

Đệ tử bên dưới có một phần khi thấy Tạ An và Dư Sùng Lễ nhếch nhách đã bắt đầu hoảng loạn bất an.

"Ngươi muốn làm gì?" Thượng Quan Bình Thục lạnh lùng nói, trực tiếp cản trước mặt Phương Khác, từ cao nhìn xuống Phương Khác nói.

"Mời tránh ra." Phương Khác không nhìn Thượng Quan Bình Thục, lãnh đạm nói.

Thượng Quan Bình Thục nhìn ánh mắt những người khác ném tới, lập tức phát giận. Nhưng lại kiêng kỵ đám người Trần Chử bên cạnh Phương

Khác, chỉ có thể lộ vẻ phẫn hận lạnh lùng nói một câu: "Đã sắp đến giờ hợi, hy vọng Phương sư huynh ngươi có chuyện quan trọng mới được. Chúng ta không phải người rảnh rỗi gì, lúc nào cũng có thời gian xem kịch gì đó." Nói xong bước sang một bên.

Phương Khác nghe lời này nhìn Thượng Quan Bình Thục một cái thật sâu, đến mức Thượng Quan Bình Thục sinh ra hàn ý. Thượng Quan Bình Thục trực tiếp quản lý những đệ tử này, ngày ngày đều ở trên sân thao luyện. Những đệ tử này có biến hóa nhỏ nhặt nào nàng ta sao có thể không biết? Bọn Tạ An thành lập tiểu bang phái nàng ta không thể không phát hiện.

Tạ An làm những chuyện giết người đoạt bảo, chỉ sợ nàng ta cũng rõ ràng. Không…, chuyện này chỉ sợ không ít người trong môn phái biết. Vì người nhìn chằm chằm đệ tử đời ba mươi bảy không ít. Có lẽ bọn họ còn từng xúi giục từng dẫn dụ từ bên trong, cũng có thể bọn họ chẳng làm gì cả. Chỉ là lãnh nhãn bàng quan nhìn chuyện phát triển từng bước, đến mức độ hôm nay.

Nếu nói ra y cũng không dám tin tưởng, một thiếu niên lại hành sự ngoan độc như vậy. Mà y cũng suýt nữa chết trên tay nó, chỉ vì y phát giác được vài chuyện.

Phương Khác bình tĩnh thản nhiên nhìn Tạ An.

Tạ An bị trói dưới đất sớm đã không còn mang vẻ mặt đáng thương, phẫn hận nhìn Phương Khác. Nhưng miệng bị nhét vải nên không nói được, chỉ có thể phát ra âm thanh hàm hồ.

Phương Khác lấy vải ra khỏi miệng Tạ An.

Tạ An nhướng mày nhìn Phương Khác, bình tĩnh nói: "Phương sư thúc, cho dù ngươi tra ra hết tất cả mọi người thì lại thế nào chứ? Chẳng lẽ ngươi dám giết sạch tất cả chúng ta hay sao?"

Nói rồi Tạ An còn bật cười chế nhạo, chẳng hề sợ hãi tựa ra sau, lạnh lùng nghiêng đầu nhìn quanh đám người Trần Chử, đã thế còn mang vẻ mặt muốn nhớ kỹ tất cả mọi người.

Phương Khác thấy được vẻ hung tàn trong mắt Tạ An.

Mà lúc này Dư Sùng Lễ đã hoàn hồn lại, nghe được lời Tạ An cứ như tìm được người đáng tin cậy, gật gật đầu, vẻ mặt ngạo nghễ.

Phương Khác chỉ bình tĩnh nhìn Tạ An, không nói một lời.

Nhưng Tạ An lại bị ánh mắt Phương Khác nhìn cho dựng lông, ánh mắt loe lóe lạnh lẽo nói: "Hoặc là Phương Khác ngươi hôm nay đuổi tận giết tuyệt, diệt cỏ tận gốc. Hoặc hiện tại ngươi quỳ xuống cầu xin ta tha cho ngươi. Nếu không, ta còn sống một ngày thì ngươi sẽ sống không bằng chết, vĩnh viễn không có ngày yên bình!"

Giọng nói khàn khàn thời kỳ biến giọng còn mang theo chút non nớt của thiếu niên, nhưng lời nói ra lại khiến đám người Trần Chử cảm thấy hàn ý thật sâu.

Tay Trần Chử đã vô thức siết chặt, sau khi hắn biết chuyện này đã thầm mắng một câu xui xẻo. Sao Phương Khác lại gặp phải chuyện hóc búa này chứ? Tạ An này… thật sự không thể động.

Nhưng, Tạ An này cũng khó tránh quá… ánh mắt Trần Chử lấp lóe.

"Ha." Đối với lời Tạ An, Phương Khác nhẹ phát ra một âm tiết.

Sau đó đột nhiên mỉm cười dịu dàng nói: "Bịt miệng nó lại cho ta, tìm miếng vải rách."

Nói xong không nhìn Tạ An nữa, chọc Tạ An tức đỏ mặt.

------oOo------

Chương 132: Không thể giết 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thời gian trôi qua từng phút từng giây. Đêm đã khuya rồi, nhưng hôm nay sân diễn luyện vẫn sáng như ban ngày. Đệ tử đời ba mươi bảy thấp thỏm bất an, đệ tử Duy Pháp đường yên lặng vây quanh sân diễn luyện, cùng với các trưởng lão không ở tại đây nhưng vẫn chú ý nơi này.

Sau khi tiếng gõ báo giờ hợi qua không lâu, Triệu Lịch Duyệt vội vàng mang mấy chục người trở về. Chỉ là sau lưng hắn lại có mấy trăm người bị giải tới. Trong một lúc, đám đông vây quanh sân diễn liluyện đã trở nên xao động, mấy đệ tử Duy Pháp đường lôi vài người bên trong ra đưa vào số người Triệu Lịch Duyệt áp giải.

Phàm là ai có ý chống cự, đều bị Sát uy bổng đánh gãy xương chân rồi khóa xích lại.

Điệu bộ này, khiến đệ tử đời ba mươi bảy càng thêm bất an hoảng sợ.

Phương Khác ngước mắt nhìn Tiêu trưởng lão, y biết Duy Pháp đường đã vận hành 'bình thường' rồi, còn Tạ trưởng lão thì vẫn chưa xuất hiện.

Triệu Lịch Duyệt bước tới đưa một danh sách lên, chắp tay nói: "May mắn không nhục sứ mệnh."

Phương Khác cầm lấy tờ giấy mỏng đó, phía trên viết tổng cộng ba mươi hai tên người. Dưới tên mỗi người đều ghi chú bối cảnh thân gia. Bối cảnh không giống nhau, chỗ giống đều là bối cảnh hùng hậu, tùy tiện lôi một trong đó ra đều có thể tạo nên sóng gió trong Côn Luân, khó trách lại khoa trương như thế.

Phương Khác nhìn Tạ An, chỉ thấy nó đã bình tĩnh lại, trên gương mặt non nớt xuất hiện sự đắc ý và trào phúng, như đang nói các ngươi dám làm gì ta chứ.

Phương Khác đưa giấy lại cho Triệu Lịch Duyệt, sau đó cười đầy hàm ý: "Ngươi họ Phương."

Triệu Lịch Duyệt sửng sốt, trong mắt hiện nét quái dị. Hai người nhìn nhau một chút, Phương Khác tươi cười không đổi, Triệu Lịch Duyệt thì thở dài một tiếng, không ngờ cuộc đối thoại của hắn và Tiêu Xương Thu y lại nghe được. Kỳ thật đáng ngạc nhiên hơn là Phương Khác thế mà cũng sẽ bức ép người ta lập đầu danh trạng. Xem ra hắn quả thật đã xem thường Phương Khác. Thủ pháp đẹp như thế, về sau bất luận thế nào trên đầu Triệu Lịch Duyệt hắn quả thật đã viết một chữ Phương.

Triệu Lịch Duyệt nhanh chóng suy nghĩ đủ thứ, sau đó lập tức cười nhạt nhận tờ giấy: "Vâng."

Xoay người vung tay nói với mười mấy đệ tử chờ lệnh: “Bắt hết người lại cho ta, một kẻ cũng không được sót. Nếu phản kháng, chiếu theo cách làm của Duy Pháp đường.”

Mười mấy đệ tử nhanh chóng cầm kiếm đi vào đám đệ tử đời ba mươi bảy, bắt người.

“Ngươi làm gì!”

“Ngươi dám động tiểu gia? Ngươi biết tiểu gia là ai không?’

Không bao lâu tình trạng này đã phát sinh.

Đệ tử bắt người không nói hai lời lấy xích ra muốn trói lại. Một luồng kim quang sáng lên, một màn phòng hộ xuất hiện, đệ tử bắt người vừa chạm vào đã bị bắn ra. Vẻ mặt thiếu niên ngạo mạn đứng bên trong màn phòng hộ: “Ta là Vương Lạc Dương của Võ Kỹ phong, ngươi dám vung kiếm với ta? Không muốn cái mạng nhỏ của mình nữa à?”

Đệ tử kia đứng lên, do dự nhìn Phương Khác, rõ ràng không còn tự tin mấy.

Thấy tình huống này, những đứa khác cũng lũ lượt học theo, đứa thì lấy linh khí trưởng bối ban cho ra, đứa thì báo gia môn để người ta kiêng kỵ hai phần.

Tạ An càng thêm bình tĩnh, nó muốn xem thử Phương Khác tính giải quyết thế nào? Con mắt phượng to to tràn đầy oán độc.

Phương Khác nhìn Triệu Lịch Duyệt nói: “Trần sư huynh thường khen bên tai ta ngươi có chút thủ đoạn.”

Nắm giữ quyền lực của y, lại đi nói mình không họ Phương mà họ Triệu, còn muốn xem trò hay của y, không phải nghĩ quá đẹp rồi sao?

Triệu Lịch Duyệt nghe thế, không nói hai lời trực tiếp tới chỗ Vương Lạc Dương, cũng không biết đã sử dụng thuật pháp gì, trực tiếp phá vỡ màn phòng hộ của Vương Lạc Dương. Đạp thẳng lên đầu gối của nó, rắc một tiếng, Vương Lạc Dương hô đau rồi ngã xuống.

Triệu Lịch Duyệt trực tiếp đạp gãy xương chân của nó!

Thân ảnh Triệu Lịch Duyệt không ngừng vút qua đám người, tiếng kêu đau gào thét không dứt. Phàm là đệ tử phản kháng lúc này không còn một ai đứng nổi.

Đệ tử đời ba mươi bảy liền câm như hến, không ai dám lên tiếng phản kháng không theo nữa.

Phương Khác thờ ơ nhìn từng đệ tử bị xách tới trước mặt mình, y bước lại gần nhìn qua từng đứa.

Có đứa cúi đầu không dám nhìn thẳng, có đứa chột dạ dời mắt, có đứa phẫn hận, có đứa khinh thường, cũng có đứa bình tĩnh thản nhiên.

“Công bố chuyện chúng đã làm ra cho mọi người nghe.” Phương Khác nói với Trần Chử.

“Chậm đã!” Tiêu trưởng lão phóng người nhảy ra trước mặt Phương Khác.

“Tiêu trưởng lão.” Phương Khác chắp tay hành lễ.

Tiêu trưởng lão nghiêng người né khỏi cái lễ này, thở dài nói: “Sư điệt làm vậy thiếu thỏa đáng, đừng sớm định luận như thế.”

Phương Khác lắc đầu.

Tiêu trưởng lão bước tới: “Nói chuyện một chút.” Rồi kéo Phương Khác ra sau.

“Sư điệt nhấc tay tha cho hài tử đó một lần được không?”

“Ngài cũng đến cầu tình cho nó, xem ra thể diện của nó quả thật rất lớn.”

Tiêu trưởng lão lại thở dài: “Tạ An là độc tôn do nhi tử mất sớm của Tạ lão lưu lại, cha mẹ nó đều bị trọng thương lúc hai tộc yêu ma xâm lấn hơn mười năm trước, sau đó không trị được mà chết. Hài tử này từ nhỏ không có cha mẹ, chỉ để Tạ lão dẫn dắt, mà Tạ lão làm người quá mức nghiêm khắc. Hai ông cháu cũng không thân lắm. Những người khác thấy nó từ

nhỏ dễ thương khả ái, miệng lại ngọt, nên càng thêm thương yêu. Hài tử này một mặt được sủng ái quá mức, một mặt lại bị áp bức quá mức, chỉ sợ chính vì thế mới khiến nó đi sai đường, tâm tư quá ác độc. Sư điệt không ngại giao nó cho ta quản giáo chứ? Sau khi trừng phạt, lại dẫn dắt từng bước, ta nghĩ hài tử này vẫn cứu được."

"Nếu ngài thấy phản ứng của nó lúc nhìn thấy mười một thi thể, e rằng ngài sẽ không nói được câu này." Phương Khác đáp. Loại ánh mắt hoàn toàn không xem trọng, ngây thơ tàn nhẫn đó. Lúc Dư Sùng Lễ nhìn thấy thi thể đã bị dọa nói không ra lời, mà Tạ An thì lại lập tức nghĩ ra cách ứng phó mà giả dạng dáng thương vô tội.

"Ngươi đây là không làm không được sao?" Tiêu trưởng lão lộ vẻ tức giận.

Phương Khác bình tĩnh nhìn Tiêu trưởng lão.

Tiêu trưởng lão chỉ vào Phương Khác hồi lâu, cuối cùng đỏ mặt nói: "Nó vẫn chỉ là một hài tử! Ta bảo đảm sẽ trừng phạt nó còn chưa được sao? Ta sẽ nhốt nó vào Thận Hành nhai, quất roi nó…"

"Nếu nó không phải là tôn tử của Tạ lão, chỉ là một đệ tử bình thường, ngài vẫn nói thế sao?" Phương Khác hỏi.

Tiêu trưởng lão nhất thời nghẹn lời, cuối cùng sắc mặt dịu xuống gần như cười khổ đáp: "Sư điệt, ngươi làm vậy thì có ích lợi gì? Nếu ngươi thật sự xử lý nó, vậy ba mươi mốt đệ tử khác ngươi cũng muốn xử lý sao? Ngươi có biết làm vậy sẽ đắc tội năm vị phong chủ cùng mấy chục trưởng lão hay không. Về sau ngươi tại Côn Luân sẽ từng bước khó đi."

"Vậy thì thế nào?" Phương Khác cười nhẹ ra tiếng, trong tiếng cười mang theo chút trào phúng và phẫn nộ, "Ta chỉ hỏi, nếu nó không phải là tôn tử của Tạ lão, chỉ là một đệ tử bình thường, ngài vẫn sẽ nói vậy sao?"

Tiêu trưởng lão trầm mặc hồi lâu, chậm rãi lắc đầu: "Người và người vốn không giống nhau."

Sau đó ông lại lập tức nói: "Nó chẳng qua mới mười hai tuổi, còn nhỏ. Phạm chút sai lầm vẫn có thể thay đổi. Ngươi nhất định phải đuổi tận giết tuyệt sao?"

“Mười hai tuổi đã không còn nhỏ rồi, quan điểm thị phi cơ bản đã có rồi. Tại tu tiên giới mười bốn mười lăm tuổi đã thành nhân rồi không phải sao?” Phương Khác nói: “Không thể ỷ vào tuổi nhỏ, thì sai lầm gì cũng có thể phạm. Không phải vì là hài tử, thì làm gì cũng có thể được tha thứ. Cũng không phải ta muốn đuổi tận giết tuyệt, mà là do nó tự bước lên tuyệt lộ.”

Tiêu trưởng lão nhìn ánh mắt kiên định của Phương Khác, tức giận: “Phương Khác, ngươi đừng không biết chừng mực như thế!”

Phương Khác cười cười đáp: “Về công về tư, Tạ An hôm nay…”

“Ngươi đừng hối hận!” Tiêu trưởng lão hung dữ ngắt lời Phương Khác, phất tay áo bỏ đi.

Phương Khác nhìn sang Trần Chử: “Đọc!” Tuy y làm vậy xem như hạ một nước cờ dở tệ, nhưng y vẫn biết đã hạ rồi sẽ không hối hận.

Trần Chử lo âu nhìn Phương Khác một cái, sau đó lớn tiếng nói: “Chủ phạm, Tạ An, tòng phạm, Dư Sùng Lễ, Vương Lạc Dương, Thượng Quan Bình Cốt… sát hại hai mươi bảy tu sĩ ở khu mua bán Côn Luân, bức hơn năm mươi thương gia nộp phí bảo hộ,…

Tạ An, vạch kế sát hại tại rừng Phùng Thu… mười một đệ tử Duy Pháp đường mất mạng…

Theo môn quy Côn Luân phải… phải…”

Trần Chử đọc tới đây thì không đọc tiếp nữa, chiếu theo môn quy Tạ An phải chết không cần nghi ngờ. Mà những đệ tử khác trừ Dư Sùng Lễ ra đều không tham gia vào chuyện rừng Phùng Thu hôm nay, vì thế tội của chúng ít đi hơn nửa, nhưng gần như cũng mất đi nửa cái mạng.

Hậu quả làm thế này, Phương Khác có từng nghĩ qua? Bọn họ gần như sẽ đắc tội với tất cả trưởng lão và thế lực trong Côn Luân.

“Đọc.” Phương Khác thờ ơ phun ra một chữ.

Trần Chử do dự một lát, thấy Phương Khác ném qua vẻ mặt không vui mới tiếp tục đọc.

“Phải loạn côn đánh chết, phơi thây ba ngày để ranh đe cảnh cáo… Còn những người khác, trượng phạt năm mươi, đưa đến Thận Hành nhai…”

Lời này vừa nói ra, toàn trường liền trở nên ồn ào. Bọn họ trước là kinh ngạc vì tội đám nhóc Tạ An đã phạm, hiện tại lại bị dọa bởi hình phạt, xử chết Tạ An?

Ai không biết gia gia của Tạ An là Tạ lão, Phương Khác dám xử chết Tạ An? Không phải đùa chứ?

Mà Tạ An thì hoảng hốt nâng mắt nhìn sang đám Tiêu trưởng lão. Những đứa khác cũng đã bắt đầu sợ hãi, trượng phạt năm mươi này không phải là trượng hình bình thường, mà là Sát Uy bổng. Bất luận tu vi hộ thể là gì đều vô dụng với Sát Uy bổng, chịu xong một trận này, có thể nói là nửa sống nửa chết, còn bị nhốt vào Thận Hành nhai…

“Ta không phải Duy Pháp đường, không có tư cách xử phạt và phán hình.” Giọng Phương Khác vang vọng khắp sân diễn luyện.

Tiêu trưởng lão vui mừng, lẽ nào cuối cùng Phương Khác đã nghĩ thông rồi? Nhưng lời tiếp theo của y lại khiến ông từ hỉ chuyển bi.

“Cho nên những người này, ta sẽ giao cho Duy Pháp đường xử phạt.” Phương Khác chỉ mấy đệ tử Triệu Lịch Duyệt bắt tới trước đó: “Ta tin Duy Pháp đường nhất định sẽ giải quyết công bằng, còn những đứa này…”

Phương Khác chỉ đám nhóc Tạ An.

“Là người trong phạm vi quản hạt của ta, cho nên ta sẽ đích thân quản giáo.”

Nói rồi Phương Khác lấy vải khỏi miệng Tạ An.

Lúc này một bóng người xuất hiện, dẫn đến một chuỗi kinh hô. Người xuất hiện chính là Tạ trưởng lão ít nói ít cười, chỉ là ánh mắt ông lúc này nhìn chằm chằm vào Phương Khác, một luồng uy áp cực đại trút hết lên người Phương Khác.

Phương Khác vẫn không dao động, trong uy áp cực đại, chậm rãi chỉ mũi

kiếm vào cổ Tạ An.

“Không thể giết đâu!” Vương trưởng lão từ xa hét lên, tràn đầy bi ai: “Sư phụ, ngài cứu An nhi đi! Nó vẫn còn nhỏ mà!”

Nhưng Tạ trưởng lão chỉ trút uy áp lên người Phương Khác, không nói một câu.

Phương Khác nhìn con ngươi Tạ An mãnh liệt co rút, hỏi: “Ngươi biết sai chưa?”

Sắc mặt Tạ An vặn vẹo, hồi lâu không nói gì, nhưng khóe mắt lại đặt lên mặt gia gia không thấy hỉ nộ của mình, sau đó cắn chặt môi, nó không ngờ Phương Khác thật sự dám đối với nó như vậy.

Cuối cùng, Tạ An cắn răng nói: “Ta biết sai rồi.”

Vừa dứt lời, một đạo kiếm quang.

Tạ An trợn to mắt, không dám tin che cổ, há to miệng nhưng không thể nói ra một câu.

“Biết sai là tốt.” Phương Khác lạnh nhạt thu kiếm lại: “Người luôn phải trả giá cho sai lầm mình đã phạm. Sai lầm càng lớn, cái giá càng cao.”

------oOo------

Chương 133: Núi đổ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trước khi chết trong mắt Tạ An vẫn là không dám tin. Nó không ngờ Phương Khác thật sự dám giết mình, nó cho rằng chỉ cần nó nhận lỗi là được. Trong nhân sinh mười hai năm trời của nó rất ít khi nhận lỗi, cũng chưa từng có ai dám thật sự làm gì nó.

Tất cả mọi người đều không dám tin nhìn máu chảy ra ở nơi Tạ An ôm cổ. Bọn họ trợn to mắt muốn chứng minh bản thân nhìn nhầm. Nhưng, Tạ An ngã xuống đã chứng minh đó là thật. Hầu như tất cả đều cảm thấy chấn

động, y điên rồi sao? Y thật sự dám giết chết tôn tử của Tạ trưởng lão ngay trước mặt ông. Mà sự chấn động của họ còn chưa kịp hiện lên mặt, đã bị một luồng uy áp cực kỳ đáng sợ chấn trụ.

Ngay lúc Tạ An ôm cổ ngã xuống, uy áp trên người Tạ trưởng lão đã tăng lên mức lớn nhất, tay áo ông thoáng cái phồng lên, quanh người hình thành gió lốc.

Trong tiếng nổ vang khi không khí bị xé rách, tay cầm kiếm của Phương Khác dần bị mồ hôi thấm ướt. Áp lực đè lên người như một ngọn núi lớn, khiến y thở không nổi, động cũng không thể động, thậm chí cả chớp mắt cũng không thể. Y chỉ có thể gồng mình đứng thẳng, nhìn Tạ trưởng lão bước từng bước chậm rãi, nặng nề lại chỗ y.

Sắc mặt Trần Chử tái nhợt cắn chặt răng, hắn muốn giữ cho hàm răng đang run cầm cập dừng lại, nhưng chỉ uổng phí. Hắn chỉ có thể lo lắng nhìn Phương Khác.

Tiêu trưởng lão túa mồ hôi, do dự hồi lâu cuối cùng vẫn gào lên với Tạ trưởng lão: “Tạ lão, hôm nay Duy Pháp đường chết oan mười một đệ tử.”

Tạ trưởng lão trầm mặc lại gần Phương Khác, làm như không nghe thấy lời Tiêu trưởng lão. Từ đầu đến cuối ông chỉ nhìn Tạ An, đôi mắt phượng trợn to giống hệt phụ thân nó hiện tại đã không còn chút thần thái gì, thẻ ngọc ông cho nó đã rớt ra khỏi cổ áo…

Tim Phương Khác đập như trống gõ, giọng nói xa xăm của Thái A vang lên: “Người này cách nhữ gần như thế, nếu xuất thủ, ngô cũng khó chống lại.”

Phương Khác cười khổ: “Ta cho rằng đến lúc này sư phụ ta vẫn chưa xuất hiện nhất định là giúp ta ổn định đám người Tạ trưởng lão, ai biết ta nghĩ sai rồi.”

Nói xong, nhờ sự ‘giúp đỡ’ của Thái A, Phương Khác nhẹ lùi chân trái ra sau một bước. Kiếm trong tay nâng ngang lên, tiến có thể công lùi có thể thủ.

Không ngờ, từ đầu đến cuối Tạ trưởng lão không nhìn Phương Khác một cái.

Ông chỉ cúi xuống ôm Tạ An lên, ngừng lại một chút rồi chậm rãi xoay đi. Bước chân lúc đến và lúc đi của ông đều giống nhau, tốc độ không chút khác biệt. Chỉ là thân hình thẳng tắp phản phất như thoáng cái còng xuống. Trông như thể chớp mắt đã già đi hơn mười tuổi. Thậm chí Phương Khác còn cảm giác như y nhìn thấy trong mấy chục bước này, Tạ trưởng lão chậm rãi già đi, thần khí gì đều trôi mất.

Nhưng dù thấy Tạ trưởng lão đang dần cách xa mình, y vẫn không dám thả lỏng chút nào. Cho đến khi Tạ trưởng lão đi ra ngoài sân diễn luyện, mới thầm thở ra một cái. Bên tai truyền đến rất nhiều tiếng thở ra, hợp lại thành ra thanh thế kinh người. Thì ra không chỉ đám Trần Chử mà ngay cả đám Tiêu trưởng lão đứng khá xa cũng đều vô thức thở phào.

Lúc này, Tạ trưởng lão sớm đã không thấy bóng dáng bỗng cất tiếng như lôi đình.

“Trí Tiêu, hôm nay lão hủ từ chức tại Duy Pháp đường.”

Vừa nghe thế, Vương trưởng lão trực tiếp quỳ xuống, mà đáy mắt đệ tử Duy Pháp đường toàn là mê mang… mất đi ngọn núi Tạ lão, Duy Pháp đường còn là Duy Pháp đường sao? Ngọn núi của Duy Pháp đường đã đổ rồi!

Tại nơi khác.

Trong đại điện Côn Luân, ảnh chiếu trôi nổi giữa điện trung thực miêu tả lại tất cả những gì phát sinh ở sân diễn luyện. Vị trí đầu tiên bên phải Trí Tiêu trống không.

Trí Tiêu quả thật ổn định một đám trưởng lão như Phương Khác nghĩ, chỉ là khi Tạ lão đi ông không ngăn cản mà thôi. Vì Tạ lão là ngọn núi của Duy Pháp đường, ông ta là môn quy sống của phái Côn Luân. Chỉ cần ông ta còn ở Duy Pháp đường một ngày ông ta sẽ tận hết nỗ lực của mình duy trì công chính cho Duy Pháp đường. Tạ lão chưa từng vị tình riêng…

Trí Tiêu chỉ nhìn ảnh chiếu, không nói gì, lúc Phương Khác vung kiếm đó, ông chỉ thoáng kinh ngạc rồi lập tức hiện lên vẻ vừa lòng. Thậm chí còn thở ra nhẹ nhõm, nếu Phương Khác không giết Tạ An vậy chỉ sợ Tạ lão sẽ phải đích thân ra tay đó mới chân chính là tàn khốc.

Đợi khi nghe Tạ lão nói muốn từ chức ở Duy Pháp đường, Trí Tiêu mới nhíu mày, quay sang nói vài câu cùng Tào Đoạt.

Các trưởng lão ngồi hai bên đại điện lúc này đã không còn tâm tình suy đoán Trí Tiêu nói gì, ánh mắt họ đều đặt lên nhi tử hay tôn tử tôn nữ nhà mình. Ngay cả độc tôn của Tạ lão mà Phương Khác cũng dám giết, hài tử của họ không biết sẽ bị thế nào đây!

Nhìn tình hình, Dương Tài Hoa ngồi không ổn nữa, nàng nhảy bật khỏi chỗ ngồi như bị thứ gì cắn, rồi muốn lao ra khỏi điện.

“Ngồi xuống.” Dư lão lạnh lùng nói.

Dương Tài Hoa lập tức ngã ngồi lại chỗ cũ, nhìn Dư lão nói: “Sư phụ, ngài mau đi cứu Sùng Lễ đi! Phải chịu đánh năm mươi Sát Uy bổng, Sùng Lễ còn đường sống sao?”

“Từ mẫu ra bại nhi. Chính do ngươi hằng ngày sủng ái quá mức, mới khiến Sùng Lễ thành như hôm nay, ủ thành đại họa! Còn không ngậm miệng.” Dư lão lạnh giọng nói, ánh mắt sắc như dao nhìn Dương Tài Hoa.

Dương Tài Hoa nhất thời suy sụp, chuyển mắt nhìn nhi tử trong ảnh chiếu, sau đó lại hung ác nhìn Phương Khác. Hôm nay Phương Khác dám phạt nhi tử của nàng, nhất định ngày sau nàng sẽ hoàn trả gấp mười!

Tuy Phương Khác không thấy được biểu tình của các trưởng lão lúc này, nhưng cũng có thể biết được tâm tình của họ.

Y thờ ơ nhìn quanh, sau đó chuyển mắt nhìn đám nhóc Dư Sùng Lễ. Bọn chúng đều nhịn không được run lên, trong mắt đầy sợ hãi. Cả đám tái mặt ngay cả thở mạnh cũng không dám, ai cũng biết lúc này thật sự không người nào có thể cứu chúng được nữa.

“Trước trượng phạt năm mươi, rồi đưa đến Thận Hành nhai, chuyện trừng phạt về sau hãy bàn.”

Sau đó là tiếng kêu gào không dứt cùng tiếng gậy đánh lên da thịt. Triệu Lịch Duyệt đứng một bên giám sát, hợp thời nhét đan dược vào miệng đứa chịu không nổi. Nhưng trong lòng lại nghĩ, Phương Khác chỉ nói đưa đến

Thận Hành nhai nhưng không nói thời gian cụ thể. Rốt cuộc là có dự tính gì? Qua hôm nay, nếu những trưởng lão kia muốn đưa người ra khỏi Thận Hành nhai, chỉ sợ Phương Khác cũng không thể ngăn cản được bao nhiêu. Như vậy trừng phạt dành cho đám nhóc này thành ra không đủ. Đã thế hôm nay Phương Khác đã kết thù với những đứa bị đánh năm mươi gậy rồi, y tính hóa giải thế nào?

Bốn chữ về sau lại bàn, nội dung hàm chứa rất phong phú.

Triệu Lịch Duyệt nhướng mày nhìn các thiếu niên đau đớn vặn vẹo, kêu gào dữ tợn, trong mắt thỉnh thoảng còn hiện lên hận ý. Hắn ra hiệu cho đệ tử đang đánh càng dụng tâm hơn, tiếng kêu gào thoáng cái càng ghê rợn.

Da tróc thịt bong, tiếng kêu thét vang trời, người vây xem vừa thấy không nỡ vừa giải hận. Đám tiểu bá vương này tuy nhỏ tuổi, nhưng bình thường hoành hành bá đạo sỉ nhục không ít người. Mà hôm nay nghe được tội trạng của chúng quả thật làm người phải sợ, ai có thể nghĩ được một đám thiếu niên như vậy lại hành sự vô pháp vô thiên, đặc biệt là Tạ An còn vạch ra chuyện trong rừng Phùng Thu, làm người giận sôi. Mười một đệ tử Duy Pháp đường kia chết quá oan. Nghĩ thế, lòng đồng tình dành cho đám nhóc này gần như đã biến sạch, đối với Phương Khác thì có thêm mấy phần kính phục.

Đổi góc độ khác suy ngẫm, nếu bọn họ là Phương Khác, họ sẽ làm gì? Bọn họ dám bắt đám tiểu bá vương này sao? Dám giết Tạ An sao?

“Ta không hiểu y đang nghĩ gì nữa.” Phương Hiền Thanh không biết xuất hiện sau lưng đám Tiêu trưởng lão từ lúc nào, nói. Hắn nhìn hai vị trưởng lão Vương Lý bị xích lại giải đi, nhìn những đệ tử tham gia vào chuyện này cũng bị khóa lại.

Tiêu Xương Thu không để ý đến lời Phương Hiền Thanh, chỉ suy nghĩ Phương Khác tiếp theo sẽ làm gì, làm sao giải quyết nguy hiểm trước mắt.

“Y là đang tự tìm đường chết.” Phương Hiền Thanh lại nói, ngữ khí gần như chắc chắn cuối cùng khiến Tiêu Xương Thu ngước mắt nhìn hắn một cái.

“Nếu người gặp phải chuyện này là ngươi, ngươi sẽ thế nào?” Giọng nói thanh lãnh của Tiêu Xương Thu vang lên.

“Ta sẽ…” Ta sẽ không đem chuyện này chiêu cáo thiên hạ, mà âm thầm giao cho các trưởng lão xử lý. Như vậy những đệ tử này vừa bị quản giáo, mà các trưởng lão vừa thiếu ta một món nợ ân tình. Phương Khác nghĩ thế nhưng không nói ra.

“Phương Khác làm thế thật sự rất ngu xuẩn. Ta nghĩ ta vĩnh viễn không thể thích y, cũng vĩnh viễn không thể đứng cùng một phía với y.” Phương Hiền Thanh nói.

Tiêu Xương Thu liếc Phương Hiền Thanh một cái, lạnh nhạt nói: “Người ngu xuẩn luôn thích phê phán người khác rất ngu xuẩn.”

Có lẽ Phương Hiền Thanh không nhìn ra được, lúc Phương Khác giết Tạ An trượng phạt những đệ tử này đương nhiên đã đắc tội rất nhiều người. Nhưng càng nhiều người đã thay đổi cách nhìn về y. Kính phục hoặc kính sợ, cũng có lẽ Phương Hiền Thanh đã thấy, nhưng hắn cho rằng nó không quan trọng.

Trong những tiếng kêu gào liên tiếp không dứt, phía đông đã phiếm trắng.

Đám người vây xem đã tản đi, các đệ tử đời ba mươi bảy được Phương Khác đồng ý cũng đi, chỉ còn lại đám người Phương Khác, cùng đám thiếu niên nằm trên cáng vẫn không ngừng kêu gào.

“Đây là phù lệnh của Thận Hành nhai.” Tiêu trưởng lão lạnh giọng nói với Phương Khác.

Phương Khác chắp tay hành lễ với Tiêu trưởng lão, thành khẩn nói: “Hôm nay đa tạ Tiêu trưởng lão.” Trong tình huống lúc đó, Tiêu trưởng lão nguyện ý vì y nói một câu với Tạ lão đã không phải dễ.

Tiêu trưởng lão nghe lời này chỉ cười khổ phủi tay: “Ta thật hối hận đã nói câu đó… vậy khác gì đâm đao vào đầu Tạ lão chứ. Nhưng vậy thì có thể thế nào, cũng không thể trân mắt nhìn tiểu tử ngươi chết chứ? Kết quả ta vẫn uổng công làm tiểu nhân, Tạ lão quả thật là không vị tình riêng.”

Nói xong, Tiêu trưởng lão không muốn nhiều lời nữa, quay người rời khỏi đây cùng đám người Duy Pháp đường.

Phương Khác nhìn Tiêu trưởng lão bỏ đi, phân phó Triệu Lịch Duyệt và Trần Chử vài câu, bảo họ đem người nhốt vào Thận Hành nhai, rồi một mình rời khỏi.

Trần Chử ngây ngốc nhìn Triệu Lịch Duyệt nói: "Vừa rồi y nói nhốt bọn chúng bao lâu? Ba năm hay năm năm? Hay mười năm?"

"Y không nói, chỉ nói đến lúc đó còn cần chúng ta đi thả người." Triệu Lịch Duyệt vuốt cằm, nghĩ thủ đoạn trừng phạt những đứa này tuyệt đối không phải chỉ đơn giản là nhốt vào Thận Hành nhai, nhất định còn có đường lui.

Mà các thiếu niên trên cáng khi nghe được ba năm hay năm năm có vài đứa trợn trắng mắt trực tiếp ngất xỉu. Tu chân đúng là không màn năm tháng, ba năm năm không tính là dài. Nhưng bảo một đám còn chưa trúc cơ như chúng đến Thận Hành nhai ở ba năm năm năm vậy một thân tu vi sẽ bị phế sạch.

------oOo------

Chương 134: Trước đêm bế quan 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lúc Phương Khác đi tới chỗ không người, trên mặt mới lộ ra vẻ mệt mỏi. Hôm nay quả thật quá bận rộn.

Lúc đi ngang qua chỗ bị mai phục trong rừng Phùng Thu, Phương Khác híp mắt lại, mấy thứ trong nhẫn Nạp Hư tựa hồ có độ quan trọng không tâm thường. Khiến y nghĩ đến hai người, hai người mà y thà rằng hoài nghi bản thân nghĩ sai cũng không muốn hoài nghi họ.

Chỉ một thoáng suy nghĩ, Phương Khác đã nhảy vọt khỏi chỗ này.

Đợi lúc Phương Khác đứng trước cửa viện tử mới của mình, phát hiện so với tiểu viện giản dị lúc trước, nơi này có thể nói là hào trạch. Ngoài tường cao đại viện là đại môn sơn đỏ, Phương Khác nghiêng đầu, cảm nhận được khí tức quen thuộc liền mỉm cười, mày cong cong mắt lóe sáng, bước tới mấy bước cầm vòng tròn hình thú trên cửa để gõ, sau đó đẩy cửa vào.

Một đường vào trong, có thể nhìn ra viện tử được thiết kế rất dụng tâm. Sân luyện kiếm, ruộng linh dược, phòng luyện đan, phòng ngủ, phòng chuyên dùng để đả tọa tĩnh tâm… sau đó chính là thư phòng.

Phương Khác bước vào phòng, nụ cười sáng lạn trên mặt giây tiếp theo đã cứng lại.

Thư phòng sạch sẽ chỉnh tề rộng rãi sáng sủa đã nói đâu? Mỹ nhân như ngọc tay cầm thư quyển ngước mắt lên nhìn trong tưởng tượng đâu?

Nhất định là cách thức mở thư phòng của y không đúng. Phương Khác nhìn giấy bùa bay loạn đầy trời, mặt đất bị vẽ loạn xạ, bàn sách lớn bị dời đến giữa phòng, đủ các loại phù bút lơ lửng trên không… cùng với người bị phù bút vây quanh, tay áo sắn lên vẻ mặt nghiêm túc chìm trong thế giới của mình.

Diệp Vu Thời ngước mắt nhìn Phương Khác một cái rồi tiếp tục cúi đầu làm việc, nghĩ nghĩ lại nói: “Giúp huynh thu dọn một chút.”

Phương Khác khẽ sửng sốt, tiện tay đóng cửa rồi bắt đầu dọn bùa dưới đất. Nhặt một lá bùa lục phẩm mang xúc cảm kim loại, lại nhặt mấy lá bùa bát phẩm. Nếu nói vừa nãy thấy bùa Diệp Vu Thời chế y còn kích động một chút, thì bây giờ đã tê liệt rồi, lần sau có nhặt được mấy lá bùa thập phẩm nhất định y cũng chẳng kinh ngạc.

Nhặt bùa xong, Phương Khác lại bỏ từng cây phù bút trên không vào giá bút. Sau đó y liền đứng cạnh Diệp Vu Thời thở dài yếu ớt: “Diệp sư huynh, sư đệ nhà huynh cửu tử nhất sinh trải qua khó khăn mới trở về, lẽ nào huynh không có gì muốn nói sao?”

“Đệ sẽ không có việc gì.” Diệp Vu Thời chẳng ngẩng đầu nhàn nhạt nói.

“Tạ An bị đệ giết rồi. Tối qua Duy Pháp đường cũng chết gần trăm người.”

“Lúc gặp phục kích trong rừng Phùng Thu nỏ bọn họ dùng là phỏng chế phá thiên nỏ do Tụ Linh các của đệ sản xuất, bùa họ dùng để bổ sung linh lực là Mộc linh phù của huynh. Nguyên nhân Tạ An làm tất cả là vì một sọt Địch thanh thảo không rõ lai lịch.” Phương Khác không nhanh không chậm nói, ngữ khí rất bình thản, trên mặt còn mang nụ cười, giống như

đang nói về một chuyện chẳng liên quan đến mình.

“Tạ lão từ chức trong Duy Pháp đường rồi… đệ đã đắc tội ba vị trong năm vị phong chủ, đắc tội hơn ba mươi trưởng lão cùng tứ đại thế gia. Nghe thế nào cũng cảm thấy về sau cuộc sống của đệ nhất định sẽ không tốt?”

Phương Khác nói một lát, nụ cười trên mặt dần nhạt đi cuối cùng biến mất tăm. Y thấp giọng nói, dùng thanh âm gần như chỉ có chính y mới có thể nghe được: “Lúc giết Tạ An kỳ thật đệ hơi khó chịu, thậm chí tay còn run rẩy. Nhưng sau đó tay đệ đặc biệt vững, động tác nhanh chóng gọn lẹ đến mức có thể bảo đảm nó sẽ không cảm thấy đau đớn. Tuy nói thế có hơi đạo đức giả, nhưng đệ thật sự cảm thấy buồn.”

“A Khác.” Động tác của Diệp Vu Thời hơi ngừng lại, phù văn trên bùa chớp một cái sau đó bốc ra một luồng khói đen.

“Sư huynh tâm không tĩnh…” Phương Khác nhướng mày, từ sau lưng đưa tay đến nắm tay đang cầm bút của Diệp Vu Thời, “Vậy thì đừng chế phù nữa.”

Diệp Vu Thời khẽ nghiêng đầu nhìn Phương Khác.

Phương Khác híp mắt nói: “Chế phù rất quan trọng, nhưng giải ưu giải khó cho sư đệ cũng rất quan trọng. Sư huynh nói phải không nào? Huống hồ quan ái đến thân tâm khỏe mạnh của sư đệ cũng là trách nhiệm của sư huynh.”

“Quan ái?” Diệp Vu Thời nhướng mày, khóe môi hiện nụ cười nhạt.

“Hiện tại cho ta gặp Thái A được không?”

“Hả?” Phương Khác sửng sốt, rõ ràng không ngờ đề tài lại chuyển tới Thái A.

“Không giải quyết Thái A, ta làm sao quan ái A Khác được?” Diệp Vu Thời buông phù bút xuống, kéo Phương Khác từ sau lưng ra trước mặt.

Hai cái này có quan hệ gì? Phương Khác chớp mắt rồi chớp mắt sau đó tay run lên, tại sao y trêu cợt Diệp Vu Thời lại biến thành bị Diệp Vu Thời trêu cợt?

Sau khi Phương Khác hỏi qua Thái A, liền cùng Diệp Vu Thời đến tu thất đả tọa.

Hai người một ngồi một nằm. Phương Khác gối lên đùi Diệp Vu Thời, như hôm đó tại đại lục Thanh Hoa, đầu kề đầu để Diệp Vu Thời tiến vào thức hải y.

Phương Khác dùng trạng thái linh thức nằm trong thức hải của mình, lặng lẽ suy đoán cảnh Thái A và Diệp Vu Thời gặp mặt. Dựa vào cái gì hai người họ gặp mặt thì y phải tránh né? Phương Khác khổ sở nghĩ đến Diệp Vu Thời mỗi khi nhắc tới Thái A sẽ vô thức tỏa ra sát khí. Bọn họ sẽ không đánh nhau chứ? Chắc không đâu… nhỉ? Trong cảnh tượng hư hóa của Thái A, nếu thật sự đánh nhau chỉ sợ Diệp Vu Thời sẽ rơi xuống hạ phong.

Mà Diệp Vu Thời và Thái A mặt đối mặt cách một chiếc bàn gỗ, hai người trao đổi tới lui vài câu. Bàn Sâm La kiếm quyết bàn di tích giam cầm Thái A, càng bàn lâu hai người càng cảm thấy đối phương không dễ đối phó.

Trên mặt Diệp Vu Thời mang theo nụ cười cực ôn hòa, mà trong đầu thì nhanh chóng suy nghĩ, cuối cùng kết luận Thái A không đủ sợ hãi.

“Ngươi là linh thức được tái tạo.” Diệp Vu Thời cong khóe môi, ôn hòa mà xác định: “Ta nghe nói có một phương thức tái tạo linh thức cực kỳ tàn nhẫn, dùng linh hồn và huyết nhục người sống để tế kiếm, thông qua một phương thức cổ xưa là có thể tái tạo ra kiếm linh.”

Đôi mắt ảm đạm không ánh sáng bình thản nhìn Diệp Vu Thời.

Diệp Vu Thời nhếch môi nhàn nhạt nói: “Ngươi muốn giết ta?”

“Không, ngô sẽ không giết nhữ. Nếu lúc này ngô giết nhữ, Phương Khác sẽ hủy ước.” Thái A nhìn Diệp Vu Thời: “Tình cảm của nhân loại rất kỳ lạ, khiến ngô không thể nào lý giải. Tại sao lại tức giận, tại sao lại vui sướng. Cái gì là tức giận, cái gì là vui sướng, cái gì là ghen tỵ?”

“Ngươi là kiếm linh, ngươi không cần suy nghĩ những thứ này.” Diệp Vu Thời đứng lên, bình tĩnh nhìn Thái A: “Đã gặp ngươi rồi, ta cũng nên đi thôi.”

Thái A nhìn Diệp Vu Thời đứng lên, quay người đi, sau đó chậm rãi biến mất trong biển hoa màu trắng, trên mặt vụt qua một tia nghi hoặc, sau đó nhẹ giọng nói: "Rõ ràng đã đoán ra gì đó, nhưng không chuẩn bị nói với Phương Khác sao?" Thái A chau mày, xuất hiện một cảm xúc gọi là do dự, phát hiện của Diệp Vu Thời là nằm ngoài kế hoạch.

Phương Khác chậm rãi mở mắt ra, nhìn Diệp Vu Thời cong môi cười trước mặt, không hiểu sao cảm thấy một luồng hàn ý, quả nhiên hai người này gặp mặt sẽ không vui vẻ ha?

"Khụ… hai người nói chuyện thế nào rồi?" Phương Khác hỏi.

Diệp Vu Thời vuốt tóc Phương Khác: "Sâm La kiếm quyết sắp tới đệ cần phải luyện nhiều, cũng đừng khắc chế tu vi của mình nữa, càng sớm kết anh càng tốt. Qua vài ngày nữa đệ hãy bắt đầu bế quan chuyên tâm tu hành, chuyện vặt cứ giao cho Trần Chử và Triệu Lịch Duyệt xử lý là được."

Phương Khác cười cười: "Xem ra chúng ta suy nghĩ giống nhau rồi, trước đó đệ đã nghĩ mấy ngày tiếp theo cứ dứt khoát bế quan tu hành cho rồi. Như vậy sẽ có thể tránh né mấy trưởng lão trong phái, hơn nữa đám nhóc con trong Thận Hành nhai cũng có thể an tâm tư quá. Không có bùa cấm chế trên tay đệ, không có bất cứ ai có thể cứu chúng ra khỏi Thận Hành nhai. Đệ cũng không cần phiền lòng những người kia tìm tới cửa đòi nhi tử tôn tử. Còn những chuyện phiền lòng khác, cứ ném cho sư phụ của đệ là xong, đệ tin lão nhân gia nhất định sẽ giúp đệ trông coi tốt."

Phương Khác hơi nhấn mạnh hai chữ sư phụ.

Nhìn Phương Khác, Diệp Vu Thời nhớ đến kiếm linh tên Thái A đó, một kiếm linh bắt đầu sinh ra nghi hoặc và hiếu kỳ. Đối với kiếm linh tình cảm là không cần thiết, kiếm linh được tái tạo ra quả nhiên không phải là kiếm linh thuần túy.

Phương Khác vòng tay ôm eo Diệp Vu Thời, cong môi cười nói: "Chẳng qua sau khi sư đệ bế quan, Vu Thời huynh có cô đơn khó ngủ chăng?"

Nói xong không thấy Diệp Vu Thời có phản ứng gì, Phương Khác hơi thất bại. Được rồi, hiện tại cấp bậc của Diệp Vu Thời đã cao lên rồi. Ai tới trả

lại cho y vị sư huynh vừa nghe hỏi đến đạo lữ đã cảm thấy không thoải mái lúc trước đi?

Trong mắt Diệp Vu Thời lóe qua ý cười.

------oOo------

Chương 135: Trước đêm bế quan 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Không ngoài dự liệu của Phương Khác, số đại nhân vật tìm tới mấy hôm nay tập hợp lại đã xấp xỉ một phần ba tu sĩ cấp cao trong phái Côn Luân. Tìm tới cửa vì tôn nhi của mình, thay người ta cầu tình, những người này sắp đạp nát đại môn mới của Phương Khác.

Nhưng nếu Phương Khác đã sớm liệu được, y còn ngồi yên chờ chết sao? Đương nhiên không. Thế là y bày một cái bàn vuông, một bình trà, ghế đầy bàn ngay đối diện đại môn, sau bàn là một chiếc ghế thái sư. Sau đó gọi Triệu Lịch Duyệt tới, bảo Triệu Lịch Duyệt ngồi đợi khách nhân tới cửa, phải bảo đảm mỗi vị trưởng bối đồng bối tìm tới cửa đều có thể uống ly trà nóng.

“Sư thúc, uống trà.”

“Phương sư huynh hôm nay quả thật không có ở đây, sáng sớm Phương sư huynh đã đi Cùng sơn cốc rồi, đặc biệt để vãn bối ở đây đợi ngài, tránh cho ngài tìm không thấy y.” Còn về Phương Khác có phải thật sự đến Cùng sơn cốc không? Vậy cứ đi hỏi chưởng môn đi.

“…”

Triệu Lịch Duyệt mang nụ cười công thức ứng phó tự nhiên với những uy áp khác nhau từ những người khác nhau. Theo lời Phương Khác nói thì Triệu Lịch Duyệt đây là nghiệp vụ thuần thục.

Mà lúc này Phương Khác đang mang gương mặt La Tất thoải mái đi dạo trong khu mua bán. Bên cạnh còn có một thiếu niên thân hình hơi mập chính là đệ đệ Chân Minh của Chân Thông.

Chân Minh túa mồ hôi đầy mặt bất an đi theo sau Phương Khác, từ hôm trước bi thương phẫn nộ thù hận cho rằng ca ca đã chết đến hôm qua vui mừng được biết tin ca ca chưa chết còn sống tốt lành. Cảm xúc của nó có thể nói là dao động mãnh liệt. Nhưng, hình tượng Phương Khác đã khắc sâu vào lòng nó. Chân Minh run rẩy ngẩng đầu nhìn Phương Khác một cái rồi vùi đầu nhìn đường.

Hôm qua là Cùng sơn cốc đến Luyện Khí phong rồi lại đến trà lâu, cửa tiệm đan dược, Tụ Linh các, sân diễn luyện… Phương sư thúc vẫn chưa dạo dủ sao? Hôm nay lại muốn đi đâu nữa?

Phương Khác nâng tay chỉ, nói với Chân Minh: “Hôm nay, chúng ta đến đó.”

Chân Minh cố gắng trợn to con mắt nhìn theo hướng Phương Khác chỉ. Từ xa đã thấy đỉnh núi như ẩn như hiện trong đám mây – chính là Vấn Đạo phong độc lập nằm ngoài năm phong của Côn Luân. Chân Minh ấp a ấp úng nói: “Sư, sư thúc… đó là, đó là, Vấn Đạo phong.”

“Ta biết đó là Vấn Đạo phong.” Phương Khác nhẹ mím môi cười, điểm lại vật phẩm trong nhẫn Nạp Hư, xác định đồ đã chuẩn bị đủ rồi. Sau đó lại nghĩ xem còn chuyện gì chưa dặn dò không.

Thư cho Ti Lan đã gửi rồi, chuyện Huyền Kiếm môn cũng đã đưa lên nhật trình, còn chuyện gì không?

“Nhưng sư thúc, đó là nơi bế quan vấn đạo.”

“Ta chính là đi bế quan.” Phương Khác cúi đầu nhìn điệu bộ há to miệng kinh ngạc của Chân Minh, cười híp mắt đáp.

Vấn Đạo phong có vô số đường thông lên đỉnh núi, nhưng những đường này đều gọi là đường nhỏ Vấn Tâm. Vấn Đạo phong không phải là một đỉnh núi chân chính, mà là một linh bảo cửu phẩm. Linh bảo này giống như một ngọn tháp ngọc, là đệ nhất chưởng môn Côn Luân Kỳ Quan đặc biệt tạo ra để khảo nghiệm đệ tử trong môn. Nghe đồn chỉ cần lên đỉnh núi thì có thể thu linh bảo làm của riêng. Nhưng đến nay vẫn chưa ai có thể lên được đỉnh tháp, mà sau tháng rộng năm dài không biết vì sao thân tháp lại hóa thành một tảng đá núi, sau đó hóa thành một đỉnh núi kỳ lạ. Bây giờ

nhìn từ bên ngoài Vấn Đạo phong không khác gì đỉnh núi, có thực vật rậm rạp phủ kín, về sau được gọi là Vấn Đạo phong.

Nhưng chức tránh của Vấn Đạo phong thì chưa từng thay đổi, trăm ngàn năm nay vô số đệ tử vào Vấn Đạo phong lịch luyện bế quan. Đến nay, Vấn Đạo phong đã trở thành chỗ tốt mà đệ tử nào trong Côn Luân cũng sẽ đến bế quan, nơi đây là thánh địa bế quan tu hành của đệ tử trong phái.

“Chẳng qua trước khi bế quan, ta nhớ ra còn một nơi ta chưa đi.” Phương Khác nói.

Đứng trước một khu mộ, Phương Khác bày đồ cúng ra.

Trên bia mộ viết, vợ Phương Minh Viễn Hách Liên Nhược chi mộ. Mộ nằm trên một ngọn núi cách phế tích Phương gia không xa, nơi này là khu mộ của phân chi Phương gia.

Bia mộ rất sạch sẽ, nhìn ra được thường xuyên có người đến quét dọn.

Cuộc đời nữ tử này đã hủy trong tay Phương Minh Viễn, mới gặp đã khuynh tâm cho rằng gặp được người tốt, kết quả lại gặp phải kẻ có dụng ý khác. Phương Minh Viễn không hiểu cái gì là yêu, ông nhìn thấy chỉ là tư chất của Hách Liên Nhược. Sau khi gả cho Phương Minh Viễn có lẽ nàng từng sống một đoạn thời gian khá hạnh phúc, nhưng cuối cùng cũng bị phá nát. Từ khi nàng phát hiện trượng phu của mình dùng nhi tử để làm thí nghiệm.

Trong tiếng kêu gào bi thương của nàng bao hàm hận ý đối với Phương Minh Viễn, hận nhập xương tủy, sau đó nữ tử này đã chết. Có thể là bệnh chết, tâm bệnh, cũng có thể là tự sát, tóm lại nàng đã chết.

Phương Khác xuất thần nhìn bia mộ, bấy lâu nay y vẫn không dám đến nơi này, phản phất như Hách Liên Nhược đã sắp trở thành tâm bệnh của y. Nếu không nhờ những tiếng kêu gào đứt ruột của Hách Liên Nhược, chỉ sợ y đã sớm chết vào tay dấu ấn kiếm ý. Trong lúc thống khổ kia, chỉ có âm thanh của Hách Liên Nhược mới đủ giúp y giữ một chút ý thức tỉnh táo trong nỗi đau không muốn sống. Chuyện này y không hề tiết lộ cho Diệp Vu Thời biết.

Vì đủ loại nguyên nhân, đối với Hách Liên Nhược, Phương Khác có cảm

giác chột dạ hổ thẹn cùng cảm kích. Chiếm dụng thân thể của nhi tử nàng, thay thế nhân sinh của Phương Khác.

Phương Khác kéo vạt áo quỳ trước mộ đoan chính dập đầu ba cái.

“Chào ngài, ta là Phương Khác, nhưng ta không phải là Phương Khác con của ngài, ta nghĩ có lẽ bây giờ ngài đã biết rồi. Có thể ngài đã gặp con của mình, có lẽ chưa. Nhưng nhìn thấy hàng giả mạo này xin ngài đừng tức giận. Ta rất xin lỗi, nhưng chuyện này không phải là ý nguyện của ta.”

“Ta sẽ thay thế y tiếp tục sống thật tốt, loại lời nói mặt dày này ta cũng không tiện nói với ngài.”

Nói xong, Phương Khác đốt mấy xấp tiền giấy, lấy cuộn tranh ra bôi dược thủy đặc chế lên rồi châm lửa.

Ánh lửa sáng rực bắt đầu nhảy nhót, thiếu nữ mang mấy phần e thẹn dưới gốc cây đang biến mất trong ngọn lửa, cả những thứ Phương Minh Viễn viết trên cuộn tranh cũng cùng bị đốt thành tro bụi.

Một cơn gió thổi qua, không còn lưu lại chút dấu tích nào.

Phương Khác lặng lẽ nhìn một lát mới quay người đi.

Hôm nay Hách Liên gia không hề yên tĩnh, tôn nữ dòng chính của Hách Liên gia bị đánh xong lại bị nhốt. Hách Liên gia lập tức sôi trào, vừa nghe là Phương Khác nhốt, một vài người đã nổi cơn.

Mẫu thân của Hách Liên Đồng khóc nháo không ngừng nhất định muốn Hách Liên gia chủ phải lên Côn Luân đòi công đạo, hơn nữa mang nữ nhi của nàng về nhà. Cuối cùng họ bảo Hách Liên Thập Cửu đi tìm Phương Khác, tiếc rằng Hách Liên Thập Cửu không gặp được người. Thế là mẫu thân của Hách Liên Đồng càng quậy lợi hại hơn.

Thiếu phụ mỹ lệ ngồi phía dưới gia chủ, cầm khăn khóc rấm rức: “Ta bất kể Côn Luân có môn quy gì, đó là nữ nhi ta hoài thai mười tháng sinh hạ, đó là miếng thịt rớt từ người ta! Đánh năm mươi gậy còn nhốt vào Thận Hành nhai không phải là muốn mạng Đồng Đồng sao? Ta đưa nữ nhi đến phái Côn Luân không phải để nó mất mạng cũng không hải để nó bị người giày xéo…”

“Đủ rồi, ngươi bớt nói vài câu. Không phải Thập Cửu đã đi tìm Phương Khác rồi sao?” Hách Liên Đoan kéo tay thê tử nói.

“Ngay cả bóng dáng Phương Khác nó cũng không thấy mà!” Thu Thủy hất tay Hách Liên Đoan ra, gầm nhẹ: “Lẽ nào Hách Liên gia chúng ta đã lưu lạc đến mức độ này rồi sao? Ngay cả nữ nhi của mình cũng không cứu được!”

“Không có ai giày xéo Đồng Đồng. Là tự nó giày xéo bản thân, phạm sai thì phải bị phạt. Mẹ đừng vô lý gây sự nữa.” Hách Liên Thập Cửu cuối cùng không nhịn được thấp giọng nói.

Hách Liên Thập Cửu thấy trên mặt tổ phụ mẫu đã hiện vẻ giận dữ, thầm kêu không tốt. Nếu tổ phụ mẫu bị mẹ thuyết phục, thật sự đến Côn Luân đòi công đạo, vậy quan hệ giữa Hách Liên gia và phái Côn Luân sẽ càng thêm căng thẳng. Vốn đang là thời kỳ mẫn cảm, một chút mâu thuẫn cũng sẽ tạo nên vấn đề lớn. Huống chi bản thân chuyện này là tiểu muội quá đáng, lúc hắn biết chuyện của tiểu muội cũng rất đau lòng nó phải chịu đánh, nhưng phần nhiều là tự trách người làm ca ca như mình không xứng chức mới khiến muội muội làm ra chuyện đó. Tuy hắn rất bất mãn với cách xử lý của Phương Khác, nhưng cũng không cho rằng Phương Khác làm sai.

“Ta vô lý gây sự? Ngươi ở phái Côn Luân không chăm sóc tốt cho muội muội còn nói ta…”

“Đủ rồi, la hét ầm ĩ còn ra cái gì nữa? Thập Cửu, con có hỏi qua Trí Tiêu chưởng môn là ý gì không?” Hách Liên gia chủ nhíu mày hỏi.

“Chưởng môn nói chuyện này ngài đã giao cho Phương Khác toàn quyền xử lý, không thấy Phương Khác đâu, cũng chưa nghe nói rõ bọn Đồng Đồng bị nhốt ở Thận Hành nhai bao lâu.” Hách Liên Thập Cửu nhíu mày nói.

“Phương Khác này phải chăng hơi quá đáng, nó không nhận tổ phụ mẫu không nói, ngay cả mộ của Nhược nhi cũng chưa từng đến, hiện tại còn bắt Đồng Đồng…”

“Hôm nay y đã đi thăm cô cô rồi.” Hách Liên Thập Cửu nói.

“Con nói gì?” Ba người khác gần như đồng thanh lên tiếng.

Hách Liên Đoan nhìn Hách Liên Thập Cửu nói: “Con chắc chứ?”

Hách Liên Thập Cửu gật đầu nói: ‘Người được phái đi coi mộ vừa gửi hạc giấy về.”

“Tên nghiệp chướng này cuối cùng cũng chịu đi gặp mẹ nó.” Tổ mẫu vẫn luôn yên lặng hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng nói.

“Đoan nhi, nếu đã vậy thì con đến Côn Luân một chuyến. Hỏi tên nghiệp chướng đó có còn chút lương tâm nào không, có xứng với người mẹ đã hoài thai nó mười tháng không. Sau đó lại hỏi nó khi nào mới chịu thả muội muội của mình ra khỏi Thận Hành nhai.”

Hách Liên Thập Cửu nhìn cha mình đồng ý, mẹ mình cũng không khóc nữa, âm thầm thở ra một hơi.

“Phương Khác còn chưa trở về?” Trí Tiêu nói.

Tào Đoạt gật đầu, đồng thời đặt xấp bái thiếp lên bàn.

Trí Tiêu cười nói: “Tiểu tử này có lúc rất thông minh, ngươi trả hết số bái thiếp này về cho ta, toàn bộ không gặp. Ngươi cứ nói với họ hài tử cứ nhốt ở Thận Hành nhai, không chết được.”

“Bái thiếp của Hách Liên gia, cũng không gặp?” Tào Đoạt rút một tấm ra đưa cho Trí Tiêu xem.

Trí Tiêu nhìn bút tích quen thuộc phía trên, khẽ nhướng mày nói: “Ngưng Phương tiên tử… hôm nay Phương Khác ra ngoài có phải đến bên di tích Phương gia không?” Không đợi Tào Đoạt trả lời Trí Tiêu đã khẳng định suy đoán này. Phương Khác nhất định đã đi tế bái Hách Liên Nhược. Nếu không Ngưng Phương tiên tử (mẹ của Hách Liên Nhược) sao lại đích thân viết bái thiếp.

Nghĩ nghĩ Trí Tiêu lại cười, nếu thật là thế vậy quan hệ giữa Phương Khác và Hách Liên gia hòa hoãn cũng chỉ là chuyện sớm muộn.

------oOo------

Chương 136: Bế quan 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tào Đoạt thấy Trí Tiêu như vậy, bất giác rũ mắt. Quả nhiên chưởng môn không phải xem trọng Phương Khác bình thường, nghĩ đến đây hắn liền bừng tỉnh, nhớ tới những gì Phương Khác nói với chưởng môn hôm qua, Tào Đoạt cong lưng nhẹ giọng hỏi: "Lẽ nào ngài thật sự quyết định để Phương Khác vào Duy Pháp đường?"

Trí Tiêu sờ tấm bái thiếp: "Duy Pháp đường ta cứ để đó, nếu nó lấy được thì cho nó lấy. Ta thì muốn xem thử tiểu tử này còn có thể mang tới cho ta bất ngờ nào." Trí Tiêu nói, thần sắc đắc ý rõ rệt.

"Tên La Thanh nói Phương Khác trông có vẻ ngốc. Hừ, lời này hắn cũng nói ra được, đồ đệ của Trí Tiêu ta trông ngốc chỗ nào?" Trí Tiêu sờ râu nói: "Cho dù nó ngốc, đó cũng là ngốc có ích."

Tào Đoạt cười, Phương Khác chỉ là đòi chưởng môn một công việc ở Duy Pháp đường, hôm nay chưởng môn lại trực tiếp nói nếu Phương Khác lấy được thì cho y lấy. Nhớ tới lý do thoái thác của Phương Khác hôm qua, Tào Đoạt bất giác thở dài.

Ngọn núi của Duy Pháp đường đã đổ, tất nhiên sẽ hỗn loạn. Tạ lão vừa đi, Duy Pháp đường kiên cố như tường đồng vách sắt cũng tràn đầy lỗ hỏng. Một khi có lỗ hỏng, người muốn chen tay vào cũng rất nhiều. Người chen tay nhiều rồi, đương nhiên sẽ loạn. Mà tính quan trọng của Duy Pháp đường thì khỏi cần nói, sự tồn tại của Duy Pháp đường đã giữ trật tự cho Côn Luân, trật tự Côn Luân không thể loạn, càng không thể để người khác nắm giữ trật tự Côn Luân.

Vì thế Duy Pháp đường cần phải được nắm giữ trong tay họ, như vậy có ai càng thích hợp với Duy Pháp đường hơn đệ tử của Trí Tiêu chứ.

Sau đó Trí Tiêu hỏi Phương Khác một câu, 'ta là chưởng môn Côn Luân, Duy Pháp đường đương nhiên là do ta kiểm soát'.

Vậy mà Phương Khác chỉ trực tiếp đáp nhẹ một câu, 'ngài là chưởng môn tạm thời'.

Trí Tiêu bèn cười ha ha, đồng ý với Phương Khác.

Sự thật cũng đúng như Phương Khác nói, nếu y có thể vào Duy Pháp đường đối với phe chưởng môn quả thật là một chuyện tốt. Nhưng phải chăng Phương Khác đã quá tự phụ, đánh giá quá thấp môn nhân của Tạ lão? Y đã quên vì y giết đích tôn của Tạ lão mới khiến Tạ lão rời khỏi Duy Pháp đường sao? Tuy Tạ lão rời khỏi Duy Pháp đường nhưng ảnh hưởng của ông vẫn còn. Chỉ cần ảnh hưởng đó vẫn còn, Duy Pháp đường vẫn sẽ có một nhóm người thù địch Phương Khác. Y dựa vào cái gì cho rằng y có thể đứng vững ở Duy Pháp đường?

Hơn nữa…Tào Đoạt nhìn Trí Tiêu đang trầm tư, thầm nói, chính vì lực ảnh hưởng khủng bố của Tạ lão đối với Duy Pháp đường, chưởng môn mới thuận nước đẩy tuyền cho phép ông ta bỏ đi. Mới… vào mấy năm trước để hắn cùng mấy người đó vào Duy Pháp đường.

Nhiều năm nay họ vẫn chưa hoàn toàn thâm nhập vào Duy Pháp đường, vậy Phương Khác dựa vào cái gì cho rằng y vào Duy Pháp đường rồi thì có thể bảo đảm Duy Pháp đường sẽ nằm trong tay họ chứ?

Cho dù Tào Đoạt biết những chuyện Phương Khác làm mấy hôm nay, nhưng vẫn thiếu lòng tin với y.

"Bảo Hách Liên Thập Cửu và Hách Liên Đoan ngày mai đến gặp ta, chỉ là lần này bọn họ vẫn không thể gặp được tiểu tử đó." Trí Tiêu nói: "Tính ra khi đó Phương tiểu tử đã ở Vấn Đạo phong rồi."

"Không biết y có thể đi bao xa ở Vấn Đạo phong?" Tào Đoạt hỏi.

Trên Luyện Khí phong, trong một gian phòng luyện khí, Diệp Vu Thời ngồi khoanh gối nhắm mắt, hai lòng bàn tay xoay vào nhau, mấy ngọn lửa u lam nhảy nhót ở giữa, lớp vỏ của quả màu đen lớn bằng hạt đào ngay tâm lửa không ngừng biến hóa, lớp vỏ thuần đen bắt đầu xuất hiện màu xám nhạt.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, trên trán Diệp Vu Thời phủ một lớp mồ hôi mỏng, lông mi khẽ động, nhưng tay vẫn rất ổn.

Cho đến khi quả màu đen hoàn toàn chuyển thành màu xám. Diệp Vu Thời xoay hai tay, ngọn lửa màu u lam chuyển dần thành màu trắng, quả thì bắt đầu tỏa ra mùi thơm mê người đặc thù, Diệp Vu Thời đưa tay lấy quả khỏi ngọn lửa đặt vào một hộp ngọc, sau đó nhẹ gọt lớp vỏ màu xám ra, bỏ phần thịt vào một chiếc hộp ngọc khác.

Sau cùng hắn chỉnh lý lại phòng luyện khí một phen mới bước ra ngoài, ngoài phòng là La Tất đã đợi khá lâu.

La Tất thấy Diệp Vu Thời bước ra, vui mừng nói: "Diệp sư huynh, luyện ra anh quả rồi?"

Diệp Vu Thời nhẹ gật đầu, nhưng mắt thì nhìn bức thư trong tay La Tất.

La Tất thấy ánh mắt của Diệp Vu Thời, cười hề hề nói: "Thư Phương sư huynh gửi cho huynh."

La Tất đưa thư cho Diệp Vu Thời rồi mong ngóng nhìn hắn, muốn biết Phương Khác viết gì cho đại sư huynh… đương nhiên đại sư huynh sẽ không cho hắn xem, nhưng nhìn lén vài cái cũng tốt. Nhìn lén không thành thì ngó xem biểu cảm của đại sư huynh ra sao, vậy cũng không tệ.

Diệp Vu Thời liếc La Tất một cái, bỏ thư vào tay áo rồi đưa hai hộp ngọc cho La Tất: "Đưa anh quả và vỏ của nó cho Chu Thức Vũ, trọng lượng này cộng thêm Ưu Đàm Tử sẽ có thể luyện ra một lò kết anh đan thượng hảo."

La Tất hơi thất vọng nhận hộp, sau đó lại sáng mắt, hưng phấn nói: "Diệp sư huynh, khi nào chúng ta xuất phát đến đại lục Hoang Mạc?"

"Ngày mai sẽ khởi hành." Diệp Vu Thời đứng trên hành lang ngẩng đầu nhìn về nơi không biết tên.

"Bọn An Thường Lạc nhất định sẽ ngưỡng mộ ta, hề hề. Chẳng qua cứ để hắn và hai tên Ngụy Khang rèn luyện trong kiếm trận đi." Lúm đồng tiền bên má La Tất như ẩn như hiện, trong mắt tràn đầy hả hê. Kiếm trận của Diệp Vu Thời người khác không biết, nhưng mấy người bọn họ đã chịu hại đủ. Hắn vất vả lắm mới thoát thân khỏi kiếm trận, thắng được cơ hội cùng Diệp sư huynh đến đại lục Hoang Mạc.

Nhưng cái này vẫn phải cảm tạ những người lén lút bịa đặt sinh sự gây phiền phức cho Phương Khác. Nếu không phải họ xuất hiện, sao hắn có cơ hội ra khỏi kiếm trận, tặng một phần đại lễ cho họ. Chỉ tiếc là, chuyện tối hôm đó Diệp sư huynh không cho phép hắn xen vào, nếu không sẽ thú vị biết bao.

Đám nhóc con kia vào địa bàn của Công Tôn bàn tính mà dám thu phí bảo hộ, đúng là ăn gan hùm mật gấu.

Nghĩ đến đây La Tất lại nói: "Lần này Phương sư huynh có cùng huynh đi đại lục Hoang Mạc không?"

Diệp Vu Thời lắc đầu: "Đệ ấy sắp bế quan rồi."

Diệp Vu Thời híp mắt nhìn Vấn Đạo phong mờ mờ ảo ảo, hiện tại chắc y đang đến Vấn Đạo phong.

Mấy hôm nay nhìn thì tưởng Phương Khác không làm gì, nhưng thực tế lại làm không ít chuyện.

Xử lý Thượng Quan Bình Thục, lôi kéo Tiêu trưởng lão Duy Pháp đường… động tác của đám người Trần Chử ở đại lục Thanh Hoa cũng rất lớn. Nghĩ đến đây Diệp Vu Thời cong môi. Vốn hắn nghĩ với thiên phú về mặt kiếm đạo, Phương Khác có lẽ sẽ trở thành một cường giả, giống như một vài cường giả tu vi cao cường nhưng không hiểu thế sự trong Côn Luân. Nhưng hiện nay Phương Khác vừa tiến bộ về kiếm đạo đồng thời cũng cường đại về một ý nghĩa khác.

Diệp Vu Thời mỉm cười, thấp giọng nói: "A Khác, chờ mong đệ xuất quan."

Lúc này Phương Khác đang ở ngoài Vấn Đạo phong, sau lưng là hai huynh đệ Chân Thông Chân Minh. Chân Thông đeo sợi thắt lưng màu vàng sáng chói, thận trọng đứng sau lưng Phương Khác. Hắn thấy Phương Khác xem xong bức thư trong tay, lộ ra nụ cười khá nhẹ nhõm, liền thầm thở phào một cái, nhiệm vụ của hắn coi như đã hoàn thành rồi.

Cầm bức thư này, cuối cùng Phương Khác mới yên lòng, nội dung trong thư nói rõ công sức mấy hôm nay của y không hề lãng phí.

Hai hôm nay y cũng 'nghỉ ngơi' đủ rồi, hành động ngoài mặt cũng khiến những kẻ ngầm quan sát trong Côn Luân yên tâm. Tin rằng sau đêm đó có không ít người mài đấm mài quyền muốn động dao với y, cũng có người ăn ngủ khó yên vì cách làm cường thế của y.

Nhưng sau khi y 'mất tích', bưng sư phụ ra làm bia đỡ. Tính ra rất nhiều người đều âm thầm cười nhạo, Phương Khác cũng chỉ có thể thế này thôi. Phương Khác đắc tội quá nhiều người, chỉ có thể yên tĩnh một thời gian để tránh sóng gió sau đó để sư phụ ra dọn đống hỗn loạn.

Tất cả mọi người đều cảm thấy cách làm này là lối ra duy nhất của Phương Khác, vì thế khi Phương Khác bày trận đãi khách trong viện, mọi người đều cảm thấy hợp tình hợp lý.

Nhưng… Phương Khác híp mắt nhếch môi cười, có câu ngoài sửa đường núi trong đi Trần Thương, y sắp vào Vấn Đạo phong bế quan không biết khi nào mới có thể ra, nếu bây giờ cái gì cũng không làm, vậy thì thật ngu ngốc.

Mà mục đích của y là Duy Pháp đường, vào hôm đó y mới ý thức được quyền lợi của Duy Pháp đường trong môn phái lớn bao nhiêu, quan trọng bao nhiêu. Nếu y có thể nắm lấy một phần nhỏ lực lượng của Duy Pháp đường, đối với y là một chuyện rất tốt.

Cho nên y mới đòi công việc quản sự Duy Pháp đường với Trí Tiêu. Quan không lớn cũng không nhỏ, không so được với Tiêu trưởng lão, nhưng so với Triệu Mạc Vi thì vẫn dư dả.

Muốn vào Duy Pháp đường, đương nhiên rất nhiều cản trở. Những gì Tào Đoạt nghĩ đến y cũng nghĩ đến, nhưng Phương Khác không phải muốn đứng vững trong Duy Pháp đường như Tào Đoạt nghĩ. Y cầm lệnh bài minh hoàng đại biểu quản sự Duy Pháp đường trong tay, mỉm cười tinh ranh.

Y chỉ là lấy danh hiệu Duy Pháp đường, lập môn hộ khác mà thôi.

Còn nhớ Huyền Kiếm môn ở dãy núi Hoành Đoạn không? Từ sau đại hội Cửu Châu, chuyện Huyền Kiếm môn phụ thuộc Côn Luân chỉ sợ ai cũng biết hết.

Hiện nay Thái Hành và Côn Luân đã trở mặt, mà Lục Căn tự ở dãy núi Hoành Đoạn là minh hữu của Thái Hành. Sao bọn họ có thể cho phép cây kiếm Huyền Kiếm môn mà Côn Luân cắm vào nội địa của mình tiếp tục tồn tại? Cho nên Huyền Kiếm môn quy thuộc Côn Luân chỉ là chuyện trong tầm tay.

Nhưng dù Huyền Kiếm môn xuất từ phái Côn Luân. Nhưng hiện nay họ đã rời khỏi Côn Luân mấy trăm năm, đệ tử trong môn phần lớn chỉ biết bản thân là người của Huyền Kiếm môn chứ không biết mình cũng là người Côn Luân. Bọn họ không có cảm giác thuộc về Côn Luân như đệ tử Côn Luân, mà đối với Huyền Kiếm môn, chẳng phải Côn Luân cũng như vậy sao?

Do đó, Huyền Kiếm môn muốn dung nhập Côn Luân rất khó, vì ngăn cách luôn tồn tại. Huyền Kiếm môn quy thuộc Côn Luân chỉ có hai chọn lựa, một chính là Huyền Kiếm môn bị đánh tan phân tới các nơi ở Côn Luân. Chọn lựa khác chính là bám vào một thế lực trong phái Côn Luân để được ủng hộ, như vậy về một mặt ý nghĩa nào đó là bảo tồn cho Huyền Kiếm môn.

Mà y chính là nhắm vào Huyền Kiếm môn, Huyền Kiếm môn quy phục y, y bảo đảm Huyền Kiếm môn không bị tan rã hoàn toàn.

Trong tay một quản sự Duy Pháp đường nắm quyền lực của hai trăm đai vàng. Y dùng hai trăm đệ tử đai vàng là đủ để bảo lưu hoàn chỉnh tinh anh của Huyền Kiếm môn. Hai trăm đệ tử đai vàng đổi lấy hai trăm thuộc hạ, một chút cũng không thiệt.

Đương nhiên, chuyện này cũng có chỗ hại. Nhưng có hại không có nghĩa không thể làm, chỉ cần lợi lớn hơn hại là được.

Phương Khác cong môi cười, nói với Chân Thông: “Chuyện này ta giao cho ngươi.” Chân Thông cũng có chút bản lĩnh, vốn y cho rằng chuyện giao cho Chân Thông có lẽ hắn không hoàn thành được, hoặc cần phải thỉnh ý với y mới có thể hoàn thành. Nhưng Chân Thông đã hoàn thành thuận lợi, hơn nữa còn giành được lợi ích không nhỏ trong cuộc đàm phán cùng Huyền Cực.

Chân Thông vội chắp tay hành lễ, kích động nói: “Tạ chủ tử khen ngợi, thuộc hạ sẽ không phụ ủy thác!”

Phương Khác cười cười, không nói gì, chỉ nhìn hướng Luyện Khí phong, sờ mũi nghĩ thư của mình đã đến tay Diệp Vu Thời chưa, sau mới nói với Chân Thông: "Ngươi trở về đi, nếu gặp khó khăn có thể đi tìm Triệu Lịch Duyệt, nếu hắn không xử lý được, ngươi có thể thỉnh giáo Diệp sư huynh."

"Vâng." Chân Thông cung kính đáp lời, rồi dẫn Chân Minh đi.

Phương Khác đứng dưới chân núi ngẩng đầu nhìn đỉnh núi cao tận mây, nâng một chân dẫm lên con đường nhỏ.

Thoáng cái, thân ảnh Phương Khác đã biến mất như bị sương mù bao trùm. Y quay lại nhìn, cũng chỉ thấy một vùng sương trắng. Rõ ràng vừa rồi không thấy chân núi có sương, hiện tại lại bị sương mù nồng đậm bao trùm.

Nghĩ nghĩ, Phương Khác lại bước tới một bước, bước này gian nan ngoài dự liệu.

------oOo------

Chương 137: Bế quan 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Từ sau khi Côn Lăng đạo nhân cùng mấy lão tổ đại lục Cửu Châu đồng quy vu tận thực hiện màn rút củi dưới đáy nồi. Cục diện vốn gần sôi trào tựa hồ đã bình tĩnh lại. Phái Côn Luân dành được thời gian thở dốc. Nhưng sự bình tĩnh này chẳng qua chỉ là mặt ngoài, các môn các phái không đâu không căng thẳng chuẩn bị đại chiến, ở biên cảnh các môn phái thì xung đột nhỏ không ngừng, động tác lớn không có.

Nhưng ngay hôm qua, phái Thái Hành đã có động tác lớn. Thái Hành, Thiên Sơn dùng thế giáp công đột kích Cổ Sát tự. Cổ Sát tự đại bại, năm ngàn đệ tử tăng viện của Côn Luân tử thương gần ngàn, còn có hơn ngàn đệ tử bị bắt sống. Nếu không phải Tổ Sơn tự kịp thời tăng viện chỉ sợ hậu quả càng thêm thảm trọng.

Trí Ngu luôn biết, cái chết của Côn Lăng đạo nhân chỉ có thể vãn hồi một

phần tình thế. Đại lục Cửu Châu bình tĩnh không được bao lâu, vì Tả Khâu tuyệt đối sẽ không đợi Côn Luân trở nên lớn mạnh. Cho nên ông luôn để tâm Ngũ Linh sơn của Thái Hành. Nhưng trước khi đột kích, gián điệp Côn Luân tại Ngũ Linh sơn không truyền nửa tin tức nào về. Nếu không phải hy sinh một gián điệp trên Thiên Sơn truyền tin về, chỉ sợ lần này đệ tử Côn Luân sẽ bị diệt toàn quân.

Trí Ngu nghĩ đến đệ tử đã hy sinh, lại nghĩ đến tại phái Thái Hành có lẽ đã có vài đệ tử hy sinh, trên mặt mang theo vẻ bi thiết.

“Không ngờ, lần này Thiên Sơn và Thái Hành thật sự liên thủ.” Trí Ngu nói, nhíu chặt mày, Côn Luân gặp nguy rồi.

“Phái Thái Hành hành sự như thế, lẽ nào không sợ bốn đại tông môn liên hợp lại?” Dương Tài Hoa đột nhiên nhíu mày nói.

Trí Ngu nhìn Dương Tài Hoa một cái, nói: “Tứ đại tông môn tuy cùng nguồn gốc, nhưng mỗi bên đều có dự tính và lợi ích riêng. Lần trước tại đại hội Cửu Châu, Như Thị quán ngay cả một đệ tử đích truyền cũng không đến. Chỉ sợ sớm đã ký kết gì đó với phái Thái Hành. Ngay cả thái độ của Tổ Sơn tự cũng vô cùng mờ ám, tứ đại tông môn chỉ sợ sớm đã có hiềm khích. Lần này Tổ Sơn tự tương trợ Cổ Sát tự chỉ sợ cũng là có ý đồ khác. Bát Thiên trưởng lão lần trước trọng thương chưa lành, Bát Du trưởng lão đơn độc khó làm gì được. Hiện nay có tám ngàn đệ tử Tổ Sơn tự đóng ở Cổ Sát tự, bọn họ đã mời đệ tử Côn Luân chúng ta lui khỏi hàng phòng thủ của Cổ Sát tự. Ngay cả thư hàm cảm tạ đệ tử Côn Luân đóng ở Cổ Sát tự mấy tháng cũng đã nằm trong tay ta. Đám Hộ Lạc đã trở về dãy núi Côn Luân rồi.”

Trí Ngu lạnh lùng nói, mặt hiện vẻ giận dữ. Tổ Sơn tự này chỗ nào là tăng viện, quả thật là trắng trợn đoạt quyền, nhưng Tổ Sơn tự vẫn lấy giọng điệu kẻ đứng đầu tứ đại tông môn, bảo Côn Luân đừng chen vào nội vụ tứ đại tông môn.

“Tứ đại tông môn có thể liên hợp lại, nhưng e rằng liên hợp lại để đối phó Côn Luân ta.”

“Tổ Sơn tự này quả là khi người quá đáng!” Tiêu trưởng lão nhịn không được nói.

“Đúng, Côn Luân ta…”

Các trưởng lão đều xôn xao phụ họa.

La Thanh từ đầu đến đuôi đều mang vẻ lão thần ổn trọng. Nhìn biểu hiện của mọi người, bình thản bưng trà nói: “Lần này hai người dẫn binh của Thái Hành đều là người trong Bát Quái. Là Liễu Tửu và Chúc Cố Chi nổi danh ngang Tả Khâu. Theo ta biết, hai người này không hay là đồ đệ của Tiêu Vân Dật, đã thế lúc trước cả hai đều bị Tả Khâu giam lại.”

Nói xong La Thanh mang thâm ý nhìn Trí Tiêu từ nãy đến giờ vẫn không nói câu nào, cười cười.

Trí Tiêu đen mặt đúng như ông muốn. La Thanh vừa lòng nhướng mày, nói tiếp: “Đợi đó, lập tức sẽ có người đến bàn điều kiện với Côn Luân. Dùng hơn ngàn tù binh trong tay họ.”

Hai chữ tù binh được nhấn mạnh, tuy La Thanh ra vẻ bâng quơ nghịch cái ly trong tay, nhưng những người trong điện đều cảm giác được sát ý nồng đậm.

Trí Tiêu nhíu mày nói: “Tiêu Vân Dật không thể thả.”

“Vậy sao?” La Thanh cười mỉm, mắt phượng nhướng lên, sau đó dời tầm nhìn, ngậm miệng không nói.

“Lần này người lĩnh quân của Thiên Sơn là Thương Nhược Tuyết…” Trí Tiêu nhìn hai người nói.

Nhưng trong thời gian nghị sự tiếp theo, cho đến cuối cùng La Thanh cũng không nói thêm một câu nào nữa.

Trí Ngu đi về cùng mọi người, quay đầu lại nhìn hai người ngồi yên bất động, lặng lẽ thở dài rồi đóng cửa lại.

“Nếu thả Tiêu Vân Dật không khác gì thả hổ về rừng.” Trí Tiêu nói.

La Thanh nhàn nhạt đảo mắt nhìn Trí Tiêu: “Thả Tiêu Vân Dật hay không ta không quản, ta chỉ muốn hơn ngàn đệ tử Côn Luân đó còn sống trở về Côn Luân là được.”

“Đó là đương nhiên.” Trí Tiêu nhướng mày nhìn điệu bộ không cho là đúng của La Thanh, không kìm được nói: “La phong tử, ngươi đây là đang muốn cho tiểu gia xem sắc mặt sao?”

La Thanh nghe thấy Trí Tiêu lại tự xưng tiểu gia bất giác liếc mắt nhìn Trí Tiêu, sau đó không nhanh không chậm nói: “Ta không dám cho chưởng môn tạm thời xem sắc mặt, nhưng người mặt đầy nếp nhăn lại còn dám tự xưng tiểu gia cũng quá khôi hài đó.”

Trí Tiêu nghẹn lời, không biết phải nói gì.

La Thanh nhấp một miếng trà mỉm cười nói: “Đừng cho rằng ta không biết ngươi luyện kiếm gì, cũng đừng cho rằng ta không biết ngươi có ý đồ gì. Ngươi không ra tay với đồ đệ của ta, ta cũng sẽ không ra tay với đồ đệ của ngươi. Còn hai người trẻ tuổi chúng có thể đi đến bước nào, hai chúng ta chỉ có thể mỏi mắt trông chờ thôi. Chuyện bao đồng đừng làm.”

“Chuyện Diệp Vu Thời ở đại lục Hoang Mạc ngươi đều rõ đúng không?” Trí Tiêu hỏi.

La Thanh gật đầu: “Ngươi rất để ý?”

Nói rồi La Thanh lắc đầu: “Ngươi đừng nói với ta rằng Diệp Vu Thời có tư quân là nghịch lại vài nguyên tắc gì đó trong lòng ngươi. Nếu thế, ta chỉ có thể nói cách nhìn của ta và ngươi rất tương phản. Hiện tại đại lục Cửu Châu đã loạn rồi, đại lục Hoang Mạc quanh năm chiến loạn, sự bình tĩnh của đại lục Thanh Hoa cũng sắp kết thúc. Cục diện như thế, đối với Côn Luân mà nói vừa là nguy cơ cũng vừa là cơ hội. Diệp Vu Thời có thể xây dựng một đội tư quân như thế tại đại lục Hoang Mạc, đã chứng minh thực lực của nó cùng độ cao nó đang đứng. Nó nhìn thấy không chỉ là đại lục Cửu Châu, mà là cả tu tiên giới.”

“Ngươi không thuyết phục được ta, ta cũng không thuyết phục được ngươi, tạm thời cứ xem là vậy đi.” Trí Tiêu nói, “Xem Phương tiểu tử rốt cuộc có thể đạt đến kỳ vọng của ta không.”

“Cũng đúng, cứ xem nó có thể qua được ải này không. Quy Nhất kiếm quyết, không phải dễ luyện như thế.” La Thanh nói. “Đúng rồi, gần đây đại lục Hoang Mạc xuất hiện một đại quân ma tu do yêu tu thống lĩnh, sát phạt

khắp nơi. Yêu tu đó tóc bạc, trên người có rất nhiều đường văn, trông giống phù chú của phái Thái Hành. Quan trọng nhất là, có người thấy Hàn Không của phái Thái Hành trong đội quân này."

"Hàn Không?" Trí Tiêu nhíu mày, trầm tư.

Sau đó đột nhiên như nhớ ra gì đó, nói với La Thanh: "Ngươi còn nhớ hơn mười năm trước, số yêu tu ma tu mà Phương Minh Viễn dẫn tới không?"

"Ngươi là nói… hai tộc yêu ma đến vì Thái A kiếm?" La Thanh ngẫm nghĩ đáp, cùng Trí Tiêu nhìn nhau.

Trí Tiêu gật đầu: "Trong đó có mấy yêu tộc tóc bạc. Mà yêu tộc tóc bạc nổi danh nhất là tộc Thương Lục, tuy nói tộc Thương Lục đã sớm diệt tộc, nhưng vẫn có người may mắn. Chỉ là sau khi bị Phương Minh Viễn nhiễu loạn thì không còn danh hiệu tộc Thương lục truyền ra nữa. Theo ta biết, hơn mười năm trước phái Thái Hành truyền ra bắt được yêu tu của tộc Thương Lục."

Nói đến đây Trí Tiêu cảm thấy câm nín, cái tên Phương Minh Viễn năm đó thật sự là quá mức tùy ý. Theo ông biết, Phương Minh Viễn còn bắt người của năm mươi tộc, không biết làm gì, nhưng tóm lại không phải là chuyện tốt. Hơn nữa lúc đó còn nghe đồn Thái A kiếm nằm trong tay Phương Minh Viễn.

La Thanh thì mang vẻ chán ghét: "May mà Phương Khác không quá giống Phương Minh Viễn. Nhưng ý của ngươi là yêu tu kia là yêu tu của tộc Thương Lục bị phái Thái Hành bắt năm đó?"

"Có lúc ta rất hy vọng Phương Khác sẽ giống Phương Minh Viễn…" Trí Tiêu cười hê hê rồi nghiêm chỉnh nói: "Ta không xác định, chỉ đột nhiên nghĩ thế, huyết trì của phái Thái Hành có thể nói là uy danh vang xa, hơn nữa hành vi này rất có phong cách của Tả Khâu."

"Phái Thái Hành từ lâu đã vô cùng hứng thú với Thái A kiếm, nếu vì Thái A kiếm dùng huyết trì khống chế yêu tu cũng không phải không có khả năng." La Thanh trầm mặc một lát, đột nhiên nói: "Ngươi thành thật cho ta biết, Thái A kiếm có phải đang nằm trong tay Phương Khác?"

Trí Tiêu sửng sốt, hiển nhiên không ngờ La Thanh sẽ hỏi thế.

La Thanh nhìn Trí Tiêu một cái, nhàn nhạt nói: “Ngươi ta đều biết năm đó tung tích của Thái A kiếm chỉ có một mình Phương Minh Viễn biết. Hiện nay Phương Minh Viễn đã dạy cả Thái A kiếm quyết cho Phương Khác thì không thể nào không giao Thái A kiếm cho nó. Phương gia và phái Thái Hành đều rất chú ý đến Phương Khác.”

“Kiếm không còn, nhưng linh còn.” Trí Tiêu nói.

La Thanh lập tức trợn to mắt.

Trong Vấn Đạo phong, Phương Khác cầm kiếm mà đứng. Y tùy tiện dùng tay áo lau bùn bắn lên mặt, thở dốc.

Lúc quay đầu nhìn con đường đã đi, Phương Khác đếm tổng cộng là một trăm linh một bước. Nửa tháng, y mới đi được một trăm linh một bước. Con đường Vấn Tâm này cũng quá biến thái đi. Cuối cùng y đã biết tại sao ai ai nói đến Vấn Đạo phong cũng biến sắc. Cũng hiểu lời Triệu Lịch Duyệt nói, đến khi đó xem sư huynh có thể đi bao nhiêu bước tại Vấn Đạo phong. Ha ha, bao nhiêu bước, cuối cùng y cũng hiểu tại sao lại dùng đơn vị bước, vấn đạo khó, khó như lên trời.

Mỗi khi đi một bước đều phải chịu trở ngại cực lớn, chân như nặng ngàn cân cả nhấc cũng không nhấc nổi, khi ngươi cất bước gió nhẹ thổi tới sẽ biến thành gió lốc đáng sợ. Nhưng những cái này đều là thứ yếu, y đi một trăm linh một bước đã kiến thức được một trăm linh một thuật pháp bất đồng, linh lực và thể lực đang nhanh chóng tiêu hao. Cuối cùng y cũng hiểu cái gì là ‘cất bước gian nan’.

Thở đủ rồi, Phương Khác tiếp tục bước, gió lốc thoáng cái thổi phồng y bào lên, cát bay đá chạy, cỏ cây bị thổi phát ra tiếng xào xạt sắc bén, gió này tựa hồ muốn thổi Phương Khác xuống khỏi dốc nghiêng. Nhưng dù Phương Khác trông có vẻ rất đơn bạc, vẫn sừng sững bất động, ổn định chậm rãi đặt xuống một bước.

Một bước, một bước lại một bước.

Tuy chậm rãi, nhưng Phương Khác vẫn đang tiến tới. Nếu lưu tâm sẽ phát hiện, tốc độ của Phương Khác nhanh hơn lúc trước một chút, phải biết bước đầu tiên y vào Vấn Đạo phong đã tốn một ngày.

------oOo------

Chương 138: Bậc 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cánh rừng rậm rạp bị bỏ lại sau lưng, đất vàng dốc đứng dưới chân chẳng có một cọng cỏ. Trừ đất vàng ra mắt chỉ nhìn thấy nhiều nhất là những cục đá lộ ra. Núi này không có đường nào để đi, lại đâu đâu cũng là đường. Người bước trên con đường này, ngay cả thân thể cũng đổ nghiêng đầu chỉ hơi ngửa là có thể thấy mây phủ trời che mắt, hoàn toàn không thấy đỉnh núi.

Mà lúc này nhìn ra xa, chỉ thấy trong vùng đất vàng đá loạn có một thiếu niên bạch y cầm trường kiếm không ngừng đi tới. Trong lúc đi, kiếm khí lan ra, hàn quang loe lóe, cát bay đá chạy. Điểm sáng này không ngừng di động tới trước. Chỉ là nhìn gần, sẽ phát hiện chân thiếu niên càng lúc càng chậm, động tác càng lúc càng ngưng trệ.

"Chín ngàn bảy trăm ba mươi ba bước, chín ngàn bảy trăm ba mươi hai bước… Chín ngàn bảy trăm ba mươi ba…" Phương Khác nuốt bước đếm lại, híp mắt nhìn con đường phía trước, thu chân, vén áo bào tùy ý ngồi xuống, trực tiếp nhắm mắt nhập định.

Một chút linh lực còn lại trong người bắt đầu vận chuyển, sau đó chậm rãi hồi phục từng chút. Vùng huyết sắc trong thượng đan điền sau khi bị Thái A lấy đi một phần hiện tại chỉ còn một nửa. Nó đã biến thành dạng tơ kéo dài vào kinh mạch, tốc độ linh lực trong kinh mạch hồi phục nhanh hơn không ít, nhưng tơ máu này chỉ kéo dài đến huyệt thiên tông mà thôi.

Trong một năm nay Phương Khác đã mò rõ tác dụng của huyết mạch năm mươi tộc Phương Minh Viễn dùng để bao dấu ấn kiếm ý trong thượng đan điền. Có thể khắc chế dấu ấn kiếm ý đó mà không hủy thượng đan điền của y, hơn nữa có thể tu sửa kinh mạch khiến linh lực hồi phục càng nhanh. Tác dụng rất không tồi, nếu bỏ qua phương pháp chắt lọc nó, dùng máu trong tim của yêu tộc năm mươi tộc cùng rất nhiều linh dược để chắt lọc, dùng ngoại lực trực tiếp rót vào thượng đan điền.

"Lại muốn nghỉ ngơi?" Thái A hỏi, đây đã là lần thứ ba Phương Khác nghỉ

ngơi trong hôm nay.

“Nếu không phải hôm qua dấu ấn kiếm ý đó lại phát tác, hôm nay ta sẽ suy yếu như thế sao?” Phương Khác híp mắt nhìn Thái A: “Tốt nhất sau khi đến di phủ đó có thể cho đi dấu ấn kiếm ý này.”

Thái A nghiêng đầu, nhìn Phương Khác nằm trên giường được hư hóa nhàn nhã tự đắc ngâm nga trong thức hải, bên tay y còn có một thanh trường kiếm màu bạc khó chịu ẹo tới ẹo lui. Chân mày Thái A nhẹ động khó thể thấy, hiện nay công phu hư hóa của Phương Khác càng thêm lợi hại.

“Theo tình trạng tiến triển tu vu của ngươi hiện nay. Không ngoài một năm thì sẽ kết anh.” Thái A nhàn nhạt nói.

Phương Khác nghe thế chỉ hơi cong môi, đáy mắt lóe sáng. Vấn Đạo phong này tuy khó khăn trùng trùng, nhưng quả thật là một nơi tốt để bế quan. Nơi chân núi là thuật pháp thiên biến vạn hóa, cùng với sát cơ ẩn chứa trong từng cành cây ngọn cỏ, và kiếm ý cao nhân tiền bối lưu lại. Linh lực tiêu hao từng ngày sau đó lại hồi phục rồi tiêu hao cứ thế tuần hoàn ngày từng ngày càng thêm tinh thuần hơn.

Chỉ là lịch luyện tại Vấn Đạo phong không chỉ có thế, vì Vấn Đạo phong, không chỉ tôi luyện thân thể mà còn cả tâm cảnh. Ngươi có thể bước được bao nhiêu bước, ban đầu đều quyết định bởi khả năng chịu đựng của ngươi, đến cuối cùng khi ngươi không bước nổi một bước, khảo nghiệm sẽ bắt đầu. Nếu ngươi không thông qua, khả năng chịu đựng của ngươi cũng chỉ được thế. Nếu ngươi thông qua, đại khái sẽ bước qua được một bậc cửa vô hình.

Bước qua càng nhiều bậc cửa, cảnh giới của ngươi càng cao, khí huyết càng lớn, lượng chứa đựng cũng càng nhiều. Nhưng bậc cửa này không phải bậc cửa bình thường, cũng không phải là cực hạn của thân thể ngươi. Không phải đột phá cực hạn của chính mình thì có thể bước qua bậc cửa. Bậc này quyết định bởi tâm, quyết định bởi đạo. Chỉ như vậy, Vấn Đạo phong mới là Vấn Đạo phong, con đường Vấn Tâm mới là con đường Vấn Tâm.

Từ lúc Phương Khác vào Vấn Đạo phong, còn chưa gặp phải cái gì gọi là bậc cửa.

“Ngươi nói, trong môn phái có nhiều người bế quan ở Vấn Đạo phong như thế, tại sao đến nay ta không gặp một người nào?” Phương Khác hỏi.

“Vấn Đạo phong rất lớn.”

“Ngươi nghĩ hiện tại chúng ta đang ở chân núi hay sườn núi hay cao hơn nữa?” Phương Khác một tay chống đầu cười híp mắt nói.

Thái A im lặng nhìn Phương Khác, rất lâu mới nói: “Nếu nhữ nghỉ ngơi đủ rồi, thì ra ngoài tiếp tục leo lên đi.”

Phương Khác mỉm cười, ngồi dậy: “Được thôi, sớm một ngày lên đến đỉnh núi, thì sớm một ngày được ra gặp Diệp Vu Thời.”

“Với tu vi của nhữ, nếu không gặp kỳ ngộ, trong trăm năm không cách nào lên đỉnh núi.” Thái A nói.

“…” Phương Khác liếc mắt nhìn Thái A một cái, thở dài: “Ta chỉ nghĩ thôi cũng không được sao?” Lẽ nào muốn y nói nếu y sớm một ngày đến cực hạn, sau đó hạ sơn? Đương nhiên phải nói lên đến đỉnh núi cho chí khí chứ.

“Chẳng qua, không phải ngươi nên bắt đầu khuyên ta ký khế ước với ngươi sau đó thì có thể một hơi đi lên đỉnh núi, không mệt mỏi sao?”

Thái A bước xuống khỏi kiếm, tùy ý nhìn Phương Khác một cái: “Kiếm dài…’

“Mẹ nó… bạch nhãn lang ngươi thật sự bắt đầu nhải nữa?” Phương Khác cắn răng nói: “Ta đi trước một bước, ngài từ từ niệm.”

Nói xong, Phương Khác đã biến mất.

Trên gương mặt đờ đẫn của Thái A xuất hiện một nụ cười cực nhẹ.

Phương Khác mở mắt ra, khóe môi mím thành nụ cười. Thái A hiện tại đã không còn giống vật chết không có sinh mạng nữa, bắt đầu có khí tức cuộc sống. Phương Khác nghĩ thế, sau đó đứng lên, vẻ mặt thoáng cái chuyển sang chuyên chú và cẩn thận.

Tại sao đệ tử bế quan trên Vấn Đạo phong có cả ngàn mà y không gặp một người? Tại sao hơn một năm nay y vẫn chưa gặp phải bậc cửa?

Không phải Vấn Đạo phong quá lớn, cũng không phải khả năng chịu đựng của y chưa đến cực hạn. Mà là y đã đứng bên ngoài bậc cửa rồi.

Đất vàng đá loạn trong mắt Phương Khác lại là một hình dạng khác, giống như lá rơi mà lúc trước y thấy không phải là lá rơi mà là mũi kiếm. Đất vàng hiện tại trong mắt Phương Khác rõ ràng là một đại trận, một đại trận vây khốn y nhiều giờ.

Phương Khác chậm rãi bình tĩnh hô hấp, thậm chí thu kiếm lại, nhắm mắt, bước ra một bước. Bước này bước rất tự nhiên, cũng rất đơn giản. Nhưng sau khi bước ra bước này, cảnh tượng đất vàng đá loạn giống như một mặt gương bị đập bể vỡ vụn ra.

Phương Khác mở mắt, thở dài nhìn cự thạch cao bằng hai người cùng rừng núi rậm rãi trước mắt.

Quả nhiên không biết từ lúc nào y đã bắt đầu dậm chân tại chỗ.

“Ta đây là bao nhiêu bước?” Phương Khác hỏi.

“Chín ngàn bảy trăm linh một bước.” Thái A trả lời.

Phương Khác tính lại thời gian mình dậm chân tại chỗ, sau đó nhìn sang cự thạch, trên cự thạch khắc một chữ ‘khí’. Phương Khác nhấc chân đi về phía trước.

Thoáng cái vô số kiếm quang ập thẳng tới, chân vừa nâng lên chưa kịp đặt xuống, mà khóe môi đã ứa máu tươi. Kiếm ý trong chữ ‘khí’ này mạnh đến mức khiến y không dám nhìn thẳng. Mà kiếm ý này y vô cùng quen thuộc, vì đây là kiếm ý của y.

Trống trải, khoáng đạt.

Kiếm trong tay Phương Khác nặng tựa ngàn cân, khớp ngón tay y đã trắng bệch. Muốn giơ kiếm nghênh diện kiếm ý cường đại ập đến, lại phát hiện không thể động nửa phần.

Y chỉ có thể trân mắt nhìn từng mũi kiếm nhắm vào mình, mang theo từng đạo huyết quang.

Lần đầu tiên, y không thể vung kiếm trong tay. Con ngươi Phương Khác rụt lại, ngón tay vì dùng lực quá độ mà khẽ run, nhưng bất luận y dùng bao nhiêu sức lực cũng vô dụng, kiếm không thể động nửa phân.

Phải lùi lại sao? Có lẽ trước lùi một bước rồi lại tính toán sau? Phương Khác mím chặt môi, nhếch nhác nghiêng đầu tránh một đạo kiếm quang.

Phương Khác nhìn chằm chằm chữ 'khí' đó. Nhất triều nhất tịch, cửu thiên vân tiêu… vạn pháp quy nhất. Đây rõ ràng đều là kiếm chiêu của y! Hoàn toàn là trạng thái bị động chịu đánh, kiếm không thể vung lên, y chỉ có thể vất vả tránh né trái phải.

Không hiểu sao Phương Khác có một cảm giác nếu y lùi một bước thì sẽ không thể nào bước thêm một bước nào nữa. Nếu y lùi bước này…

Phương Khác híp mắt, khóe môi hiện nụ cười lạnh. Tuyệt đối không lùi! Phương Khác tránh thêm một mũi kiếm, ngón tay nhẹ động, một đạo kiếm khí đánh bay một mũi kiếm khác.

Nhưng dù hóa giải được nguy cơ nhất thời, lại không thể giải quyết tận gốc. Vì y vẫn không cách nào vung kiếm, thậm chí càng lúc càng nặng.

------oOo------

Chương 139: Bậc 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Từng mũi kiếm mang theo hàn khí ngập trời mà đến. Phương Khác nghiêng đầu né đi hai mũi, bên má có thêm một vệt máu.

Cấp thiết và sóng gợn trong mắt Phương Khác đột nhiên biến mất, chỉ còn lại một vùng tĩnh lặng. Tình huống trước mắt, rất giống khi y ở dưới lòng sông đối diện với thủy lưu.

Sóng nước lưu động, góc độ chém kiếm ra, lực độ thích đáng nhất, chỉ có vậy mới có thể đạt được hiệu quả tốt nhất.

Xung quanh đã an tĩnh lại, kiếm ý sắc bén bức người cũng mất đi mũi nhọn vốn có.

Mục đích tồn tại của kiếm chiêu là để giết địch, chứ không phải vì để có kiếm chiêu sử ra, kiếm chiêu không phải bản chất, kiếm trong tay mới phải.

Tuy y học được tất cả biến hóa kiếm chiêu của Sâm La kiếm quyết, nhưng chưa lĩnh ngộ được kiếm ý của Sâm La kiếm quyết. Tức chỉ có vỏ không có ruột.

Phương Khác giơ ngang kiếm, không dùng bất cứ kiếm chiêu nào y biết, chỉ đơn giản đâm ra một kiếm.

Keng!

Một tiếng vọng dài, như sóng lớn vỡ bờ, thanh thế to lớn.

Một luồng khí mát khuếch tán trong người, Sâm La kiếm khí vốn dung làm một thể với Thái A kiếm khí lại đột nhiên khuếch tán. Thái A kiếm ý luôn bá đạo sắc bén vậy mà chìm ngập trong Sâm La kiếm ý cuồn cuộn. Phương Khác nhìn vào trong chỉ thấy một vùng kiếm khí trắng xóa tràn đầy cả đan điền, sau đó chậm rãi chuyển động, màu sắc càng lúc càng nhạt. Cho đến cuối cùng trong đan điền chỉ còn kim đan chuyển động.

Vô hình, vô tích. Sở dĩ gọi Sâm La Vạn Tượng, là vì có thể dung chứa ngàn vạn.

Phương Khác thu kiếm lại, ngồi khoanh gối nhập định.

Phương Khác ‘nhìn thấy’ biển cả mênh mông, sóng hoa tuyết trắng, thủy lưu cuồn cuộn. Mặt biển khi thì bình tĩnh khi thì cuộn trào. Y đứng trên mặt biển, cảm thụ biến hóa của sóng biển, có cảm giác như dung nhập vào vùng biển này.

Một lần cảm ngộ cứ thế qua thật lâu thật lâu.

Đợi khi Phương Khác mở mắt lần nữa, cự thạch lớn khắc chữ 'khí' vẫn không có gì khác trước. Phương Khác lại gần tảng đá, chỉ thấy trên tảng đá chi chít vết cắt, trong đó phần nhiều là do kiếm tạo ra, kiếm ý tàn lưu cũng nhiều.

Phương Khác sờ vết cắt mới khắc lên, mỉm cười.

Vỗ vỗ bụi vốn không tồn tại trên y bào, Phương Khác vòng qua tảng đá tiếp tục đi tới.

Nhưng sau tảng đá này y gặp được người đầu tiên từ lúc vào núi đến nay.

Sau cự thạch, một thanh niên bạch y khoanh chân ngồi tựa cự thạch, diện mạo tuấn mỹ. Trông thập phần vô hại, chỉ là mai rùa mặc ngọc trên tay rất đáng chú ý.

Tựa hồ cảm giác được có người nhìn mình, bạch y nhân chậm rãi mở mắt nhìn Phương Khác. Phương Khác vô thức động động ngón tay.

Ánh mắt người này rất giống Diệp Vu Thời. Bạch y nhân sau khi mở mắt dường như thoáng cái đã phủi sạch sự vô hại đổi sang lạnh lẽo, đôi mắt khiến người ta có cảm giác hàn khí lạnh buốt.

"Tại hạ Phương Khác, không biết các hạ là…" Phương Khác mỉm cười chắp tay nói.

Bạch y nhân chậm rãi đứng lên nâng mai rùa trả lễ: "Chào Phương sư đệ, tại hạ Vệ Thoán." Động tác không bới được chút sai lầm nào, chỉ là Phương Khác vẫn nhìn ra được Vệ Thoán đối với y có chút bài xích chán ghét.

Phương Khác mím môi nhẹ cười: "Thì ra là Vệ sư huynh, khó trách những sư huynh khác không tìm được ngươi, thì ra ngươi đã vào núi rồi." Vệ Thoán này có địa vị rất đặc thù trong môn phái. Vì hắn là truyền nhân của phe tướng sĩ trong Côn Luân, mà trong phái Côn Luân trước nay tướng sĩ chỉ đơn truyền nhất mạch, từ sau khi sư phụ Trí Hậu mất, phái Côn Luân chỉ còn mình hắn là tướng sĩ.

Trước khi lên núi y đã từng nghe không ít lời đồn về vị sư huynh này. Có người thậm chí còn gọi Vệ Thoán và Tiêu Xương Thu là Côn Luân nhị

lãnh.

Vệ Thoán ôm mai rùa đứng dậy, dịch dịch chân nhàn nhạt nói: “Mời sư đệ đi trước.”

Phương Khác mỉm cười, không bận tâm bước đi. Trước nay y không tin mấy thứ như bói quẻ hay định mệnh, đối với tướng sĩ không tôn sùng cũng không chán ghét. Chỉ là rất lâu không thấy được người, lúc này thấy được đồng môn có hơi vui mừng mà thôi. Phương Khác tiếp tục đi tới, bước chân chậm rãi nhưng không đình trệ, không biết bậc tiếp theo y gặp phải sẽ là gì?

“Đợi đã.” Vệ Thoán đột nhiên gọi.

Phương Khác quay lại nghi hoặc hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Gặp mặt tức có duyên, Vệ Thoán ta bói một quẻ cho ngươi, thế nào?” Vệ Thoán lạnh nhạt nhìn Phương Khác.

“Được thôi, vậy cung kính không bằng tuân mệnh.” Phương Khác sửng sốt một chút liền cười nói: “Cần ta làm gì không?”

“Không cần. Chỉ là nếu bói quẻ ngươi cần phải đứng trong phạm vi ba trượng quanh ta.” Vệ Thoán nói, thấy đã nhận được sự đồng ý của Phương Khác, hắn liền khoanh gối ngồi xuống, lòng bàn tay lật lên. Một ngọn lửa màu cam bùng lên, đặt mai rùa lên lửa. Qua một lát mai rùa kêu tanh tách, phía trên nó xuất hiện vết nứt.

Vệ Thoán lạnh lùng đảo mắt nhìn đường nứt, sau đó nói với Phương Khác: “Phía nam hung hiểm. Sau khi ngươi hạ sơn nhớ đừng đi về phía nam.”

Phương Khác sửng sốt, vừa định mở miệng hỏi, Vệ Thoán đã lạnh lùng ngắt lời: “Lời đã nói hết, không cần hỏi thêm.”

Phương Khác chớp chớp mắt, câu ‘sao ngươi lại bói lợi hại thế’ đành nuốt lại.

Vệ Thoán đưa tay về hướng núi, ý tiễn khách. Phương Khác sờ mũi, lưu lại một câu đa tạ rồi quay người đi. Điệu bộ tiễn khách của vị sư huynh này rất thuần thục.

Nhớ đến những gì Vệ Thoán vừa nói, Phương Khác trầm tư một chút. Phía nam hung hiểm, thuật tướng sĩ này quả nhiên tinh chuẩn, sau khi rời khỏi đây nơi y muốn đi quả thật là phía nam.

Vệ Thoán nhìn bóng lưng Phương Khác, lại nhìn nhìn mai rùa.

Hai người trong quẻ của sư phụ, hiện nay có thể xác định một trong đó là Phương Khác. Người còn lại là ai? Lần trước hắn đã tính qua Diệp Vu Thời không phải là người trong quẻ, vậy lẽ nào một người khác sẽ là nhân sĩ ngoài phái? Nhưng nếu hiện tại đã biết Phương Khác không phải là điều xấu với Côn Luân, vậy hắn an tâm rồi. Chỉ là đối với dấu hiệu đại hung của Phương Khác, Vệ Thoán không muốn bói thêm. Nếu hắn đã nói với Phương Khác phía nam hung hiểm, chỉ cần sau khi hạ sơn Phương Khác không đi về phía nam tự nhiên có thể bình yên vô sự. Mà nếu y đi, xảy ra chuyện gì cũng không liên quan đến hắn.

Vệ Thoán thu mai rùa lại quay người hạ sơn.

Vệ Thoán và Phương Khác vừa khéo xoay lưng vào nhau mà đi.

Từ sau khi gặp Vệ Thoán, nói chính xác hơn là sau khi lĩnh ngộ được Sâm La kiếm quyết, tu vi của Phương Khác cứ tăng trưởng với một tốc độ có thể gọi là khủng bố, theo cách nói của Phương Khác chính là giống như ăn tiên đan, nhưng cuối cùng tại lúc kim đan đại viên mãn thì dừng lại. Đường lên núi vẫn gian nan, nhưng Phương Khác chưa từng ngừng lại, sau khi qua bậc đầu tiên, y lại qua tiếp một bậc. Gian nan trong đó giống như… giống như lúc này y không thể tìm được một cái áo khoác nào sạch sẽ hoàn chỉnh.

Cho đến một ngày, Phương Khác càng lúc càng chậm, thậm chí một ngày chỉ có thể bước một bước, sau đó một bước cũng không nổi.

Phương Khác mặc y sam màu đen, chống kiếm thở dốc. Y cảm thấy được nếu bước thêm một bước nữa, ngũ tạng lục phủ của y sẽ bị nghiền nát.

“Bao nhiêu bước rồi?” Phương Khác hỏi.

“Hai vạn lẻ ba bước.” Thái A nói.

Phương Khác mỉm cười, tùy tiện cột lại mái tóc đã dài ra rất nhiều, nói: "Hơn hai năm rồi, chúng ta hạ sơn thôi." Nói xong, Phương Khác không hề do dự quay người hạ sơn. Y biết rõ nếu còn tiến tới trừ khi y ngộ ra kiếm tâm hoặc kết anh, nhưng kiếm tâm sao dễ ngộ thế được? Kết anh? Vậy thì càng là chuyện đùa, không có kết anh đan y dám kết anh sao?

Một đường hạ sơn, thần thanh khí sảng, gặp được không ít các sư huynh đệ đồng môn dù không thể bước tiếp nhưng vẫn cố chấp tiến lên. Phương Khác chỉ mỉm cười đáp lại ánh mắt quái dị của những người đó. Người đã vào Vấn Đạo phong rồi dừng lại tại đây không ít, cho dù có vài người biết rõ mình đã đến 'cực hạn' nhưng vẫn không từ bỏ, muốn thử phá vỡ 'cực hạn', đụng tường nam vẫn không nản lòng. Kiên trì đương nhiên tốt, nhưng có lúc phải hiểu tự lượng sức mình, quá mức như thế này, vậy chính là ngốc.

Vấn Đạo phong, y sẽ còn trở lại. Phương Khác híp mắt nhìn ngọn núi không thấy đỉnh, sớm muộn cũng có một ngày y sẽ đứng trên chỗ cao nhất ngọn núi này.

Ra khỏi Vấn Đạo phong, Phương Khác bật cười, hơn mười con hạc giấy từ lòng bàn tay bay đến các hướng khác nhau.

Đợi Phương Khác ngự kiếm bay lên, nhìn cảnh sắc quen thuộc trước mắt, một con hạc giấy bay tới.

"A Khác, huynh đang ở đại lục Hoang Mạc."

Phương Khác nghe tiếng Diệp Vu Thời, thoáng mím môi cười rồi nhíu mày thở dài: "Quả nhiên đã đến đại lục Hoang Mạc."

Trong lúc thở dài, mấy đạo linh khí nhắm thẳng tới chỗ y.

Phương Khác tươi cười vui vẻ nhìn mấy thân ảnh quen thuộc.

"Phương sư huynh, cuối cùng ngươi cũng ra rồi."

"Phương sư huynh, đám nhóc con ở Thận Hành nhai muốn nhốt bao lâu? Hai năm nay ta thật sự là bị quấy nhiễu đủ rồi…"

"Chủ tử, Huyền Cực mời ngài đến ôn chuyện…."

Phương Khác vừa đi tới rừng Phùng Thu, vừa nghe vài người thuật lại thế cục hai năm nay, trên đường không thấy một bóng người nhàn tản nào, ai ai cũng bận rộn vội vàng, có vài người còn mặc giáp đằng.

Đợi sau khi đoàn người vào ngồi trong thư phòng của Phương Khác, Trần Chử và Viên Kim kể lại tình trạng hiện giờ.

Thế lực trong môn phái hiện nay không khác mấy với dự liệu của y, điều duy nhất ngoài dự liệu là, Phương gia sớm đã câu kết với phái Thái Hành, lại bị Trí Tiêu phát giác dị động, thế là hạ lệnh truy xét nội gian trong môn phái. Kết quả mấy đệ tử Phương gia với Phương Minh Sùng đi đầu suốt đêm chạy khỏi Côn Luân. Không ngờ bị Phụng Chi Tiếu đương trường giết chết, mà Phương Hiền Thanh là gia chủ đời sau của Phương gia lại sớm chuồn về Tần Lĩnh, nhưng điều đáng bất ngờ là Phương Hiền Hoa vẫn ở lại môn phái.

“Thì ra là thế…” Phương Khác nhẹ gõ lên bàn, nếu không phát hiện chuyện này sớm, hậu quả sẽ khó mà tưởng nổi. Dù sao lực ảnh hưởng của Phương Hiền Thanh trong Côn Luân rất lớn. Mà khuynh hướng nguy hiểm của Phương gia e rằng khi ở đại hội Cửu Châu đã xuất hiện dấu hiệu. Khi đó phái Thái Hành vây núi, người Phương gia lại rời đi từ sớm. Về sau cũng không có chút tương trợ nào với minh hữu Côn Luân. Chỉ không ngờ câu y hỏi Phương Hiền Thanh khi đó hiện tại lại được Phương Hiền Thanh dùng một cách khác trả lời.

“Đại lục Cửu Châu hiện nay đâu đâu cũng là chiến hỏa. Phái Thái Hành đã thu cả phía bắc vào túi. Với lại gần đây, đại lục Cửu Châu liên tục xuất hiện bóng dáng yêu ma tu, Đông Thanh Diệm đã nắm chặt Đông Thanh gia trong lòng bàn tay, hắn nói với chúng ta đại lục Thanh Hoa bây giờ cũng không thái bình. Yêu phủ liên tục có hành động, Thanh Minh thần bí cũng hiện lên mặt nước. Còn về đại lục Hoang Mạc…” Trần Chử liếc Phương Khác, thanh giọng nói: “Ta đã thay đệ làm chủ kết minh với Diệp Vu Thời rồi. Đệ sẽ không trách ta tự chủ trương chứ?”

Phương Khác nhướng mày nhìn Trần Chử: “Chúng ta và Diệp Vu Thời không phải luôn là đồng minh sao?”

Trần Chử mắc nghẹn bởi thái độ của Phương Khác, thầm nghĩ, khi nào thì họ đã là đồng minh? Căn bản chưa từng đề cập đến được chưa? Được rồi,

cho dù ai ai cũng biết hai người này có gian tình nhưng không phải là chưa kết làm đạo lữ sao?

“Khụ… chuyện đại lục Hoang Mạc đều giao cho Triệu Lịch Duyệt xử lý rồi, đợi hắn về lại hồi báo với Phương sư huynh.”

“Chủ tử, ngài rốt cuộc định xử lý đệ tử đời ba mươi bảy thế nào?…”

Phương Khác cứ thế mặc đồ đen rách nát, cả miếng nước cũng chưa uống, đã cùng mấy người này ngồi trong thư phòng bàn đến trời sáng. Cho đến khi một đệ tử gõ cửa viện của Phương Khác, truyền đạt một câu của Trí Tiêu.

Mặt Phương Khác dại ra, rồi lập tức hồi phục bình thường. Bảo y sẽ lập tức đến Cùng sơn cốc, đệ tử kia nhận được câu trả lời mong muốn cũng cười tươi bỏ đi.

Chỉ là đám Trần Chử mang theo vài phần thấp thỏm hỏi: “Chẳng lẽ đệ xuất quan quên thông báo cho chưởng môn?”

Phương Khác liếc nhìn Trần Chử: “Ta là loại người này sao?”

Trần Chử đảo mắt không tiếp lời, chỉ cười.

“Chủ tử, ngài vừa xuất quan không lập tức đến Cùng sơn cốc bái kiến chưởng môn… lại trực tiếp…” Chân Thông ngượng ngùng lắp bắp nói không rõ ràng.

Mọi người trong phòng liền mang vẻ hiểu rõ, thi nhau nhìn Phương Khác, Phương Khác lúng túng khụ một tiếng: “Ta cũng không thể mặc y sam rách rưới đi bái kiến sư phụ chứ, phải tắm rửa trước chứ. Ta tắm xong sẽ đi ngay.”

Mọi người lặng yên không nói, trên mặt lại viết rõ – ngươi không cần giải thích nữa.

------oOo------

Chương 140: Lộ chân tướng

Mọi người suy đoán chưởng môn là vì Phương Khác không ngay lập tức đi bái kiến ông mà mất hứng, mới đặc biệt lệnh đệ tử đến 'nhắc' Phương Khác một câu. Vì thế trên mặt Phương Khác mới có vẻ mất tự nhiên trong thoáng chốc.

Nhưng thực tế họ đã đoán sai, khi Phương Khác xuất quan nhận được hạc giấy của Trí Tiêu bảo y bổ sung 'công khóa' của hai năm nay rồi hãy đến tìm ông, lão nhân gia không có thời gian để dạy bù cho Phương Khác. Cũng không muốn cùng một người lạc hậu tin tức hơn hai năm nói trời nói đất.

Câu nói mà đệ tử kia mang đến có càn khôn khác, nhưng nếu mọi người đã cho rằng Phương Khác là bị giáo huấn mới lộ ra biểu tình dị thường, vậy đương nhiên y cũng sẽ không giải thích quá nhiều, dứt khoát thừa nhận.

Phương Khác một mặt đi tới Cùng sơn cốc, một mặt suy nghĩ sư phụ nhà mình có phải đã đoán được gì không? Sao ông lại đoán được? Cũng không nghe nói có phong thanh gì về Thái A truyền ra ngoài mà?

Ngoài Cùng sơn cốc có mấy đệ tử mặc giáp tuần tra xung quanh, sơn cốc vốn thanh u hiện nay vì thân phận của chủ nhân mà nhảy vọt thành trung tâm chính trị của phái Côn Luân. Linh dược muôn hồng nghìn tía nở đầy sơn cốc tỏa ra hương thơm thanh u, linh thực trân quý mà người ngoài cốc tâm tâm niệm niệm tại đây có thể tùy ý thấy được. Nhưng đáng kinh ngạc hơn là, dưới chân cứ hễ vô ý sẽ lồi ra trận pháp cấm chế.

Phương Khác nhờ một tấm thẻ ngọc đi thông suốt không cản trở.

Khi thấy Tào Đoạt, Phương Khác nhướng mày đánh giá hắn một phen, thì ra hắn không phải là gián điệp của Phương gia mà là gián điệp của chưởng môn.

"Phương Khác, chưởng môn đã đợi ngươi ở thư phòng nhiều giờ rồi." Tào Đoạt vô cảm nói.

"Chào Tào tiền bối." Phương Khác mím môi cười, chắp tay hành lễ vãn bối.

Tào Đoạt gật đầu, trên mặt vẫn không có biểu cảm gì.

Phương Khác xoay người đẩy cửa thư phòng, thì thấy sư phụ đang tì lên án viết gì đó, thần sắc rất nghiêm túc. Nghĩ nghĩ, Phương Khác sờ mũi, sắn tay áo đứng cạnh bàn bắt đầu mài mực.

“Trên Vấn Đạo phong có gì thú vị không?” Trí Tiêu vừa móc móc vẽ vẽ vừa hỏi.

“Cũng không tồi.” Phương Khác đáp.

“Kiếm của ngươi là kiếm gì?”

“Đồ đệ ngu dốt, vẫn chưa thấu triệt kiếm tâm.” Phương Khác cúi đầu bình tĩnh nói. Y còn chưa làm rõ cái gì là kiếm tâm của mình, theo y biết trong đời đệ tử của y người ngộ ra kiếm tâm chỉ có Hách Liên Thập Cửu mà thôi.

Trí Tiêu buông bút, nhìn Phương Khác chỉ chỗ ngồi bên cạnh: “Ngươi ngồi.”

Phương Khác ngồi xuống, nhìn lão nhân dung mạo già nua. Nhìn mắt lão nhân này, y cũng không thể nào thăm dò được bất cứ cảm xúc gì, lần đầu tiên gặp mặt ra vẻ nóng nảy dễ giận, sau đó càng lúc càng thâm sâu khó dò.

“Tầng thứ tám trong mười lăm tầng nội tức, Luận Tâm nói gì?” Trí Tiêu hỏi.

“Tâm vong hư niệm, tâm vong hư cảnh, tâm như liên hoa.” Phương Khác nói, trong đầu dường như hiện lên một suy nghĩ.

Trí Tiêu nhẹ vỗ lên vai Phương Khác: “Đạo là thế, kiếm đạo càng là thế. Dùng kiếm nhập đạo, dùng tâm nhập đạo, hoặc dùng phù nhập đạo quy gốc rễ đều là đạo mà thôi. Cầm kiếm trong tay, kiếm chiêu là hư, kiếm ý cũng là hư, đây chính là hư niệm.”

Phương Khác nhíu mày, kiếm ý cũng là hư sao? Nhất thời, tựa hồ suy nghĩ kia càng thêm rõ ràng. Y chưa từng nghĩ tâm kinh của nội tức lại có thể lý

giải như thế. Vì Tâm kinh này thực quá bình thường, bình thường đến mức ai ai cũng biết, vì đây là công pháp nội tức mà đệ tử nhập môn thậm chí đệ tử tạp dịch của Côn Luân đều cần phải tu luyện. Nhưng lại vô cùng quan trọng, vì tu vi của tất cả mọi người đều xây dựng trên mười lăm tầng nội tức đơn giản này.

"Chỉ có kiếm trong tay là thật, chỉ có kiếm trong tâm ngươi là thật, cái khác đều là hư ảo. Ngộ được điều này thì ngươi sẽ biết được kiếm tâm, nếu có một ngày ngươi hiểu ngay cả kiếm trong tay đều là hư, thì ngươi sẽ vượt khỏi được kiếm tâm." Trí Tiêu nhàn nhạt nói, trên mặt xuất hiện một nụ cười.

Nói xong ông lại nhẹ vỗ lên đầu Phương Khác: "Phương tiểu tử, nghĩ kỹ lại những lời ta nói với ngươi."

"Vâng." Phương Khác thành khẩn nói, tiếc rằng suy nghĩ kia vẫn như cách một tầng sa, đã sờ được một chút nhưng lại như chưa sờ được.

Trí Tiêu thỏa mãn gật đầu, rồi nhàn nhạt nói: "Còn có câu này ta cũng hy vọng ngươi ghi khắc vào lòng. Thứ trên tay ngươi ta hy vọng vẫn luôn ở trên tay ngươi, nếu bị người khác lấy được, ta thà rằng ngươi hủy nó."

Trong mắt Trí Tiêu lóe qua tia sáng lạnh.

Phương Khác nhướng mày, nghi hoặc khó hiểu.

Trí Tiêu một tay vuốt râu, như cười như không nhìn Phương Khác, đôi mắt đó dường như hiểu rõ tất cả.

Phương Khác chớp mắt, thản nhiên cười hỏi: "Sư phụ sao lại biết được?"

"Cha ngươi." Trí Tiêu đáp.

Phương Khác lập tức hiểu ra, bày vẻ bừng tỉnh đại ngộ.

"Được rồi. Đừng mang vẻ ngu ngốc này, khi đi nhớ mang thêm vài người. Thái Hành có rất nhiều cặp mắt đang nhìn chằm chằm ngươi. Đó là thứ cha ngươi phong ấn, ngươi đi lấy là chuyện đương nhiên."

Phương Khác bình tĩnh nhìn Trí Tiêu, rồi cười híp mắt nói: "Ta muốn cao

thủ đi cùng.” Y hoài nghi rốt cuộc có chuyện gì giấu được sư phụ hay không?

“Không giả nữa?” Trí Tiêu hơi trào phúng hỏi.

Phương Khác sờ mũi, lúng túng cười: “Giả gì chứ, ta có thể giả với sư phụ sao?”

Một già một trẻ nhìn nhau cười.

Trí Tiêu vuốt râu hừ lạnh nói: “Cũng không biết là ai, xuất quan rồi chỉ gửi cho sư phụ một con hạc chứ bản thân thì cả nhìn cũng chẳng đến nhìn một cái.”

Phương Khác ngạc nhiên nói: “Không phải chính ngài không cho ta đến sao?”

“Ta bảo ngươi không đến ngươi liền không đến?” Trí Tiêu nhướng mắt, lạnh lùng nói.

Khóe môi Phương Khác giật mạnh.

Ra khỏi Cùng sơn cốc, trên mặt Phương Khác mang theo ý cười, vừa thấy đã biết tâm trạng rất tốt.

Người bên cạnh thấy thế thái độ càng thêm nhiệt tình, ôm quyền hành lễ muốn bắt chuyện với y. Dù sao đây là nhân vật nóng bỏng tay, đệ tử duy nhất của chưởng môn, quản sự trẻ tuổi chiếm một phần Duy Pháp đường.

“Sư huynh muốn đến sân diễn luyện quan sát sao?” Một người hỏi.

“Đúng vậy, ta bế quan hai năm cũng không biết những đệ tử đó học hành ra sao, có tu luyện đàng hoàng không…” Phương Khác cười đáp, thái độ ôn hòa hữu lễ.

Thấy Phương Khác như thế, những người khác càng có thêm hảo cảm. Chẳng ai biết lúc này Phương Khác đang làm hai chuyện cùng lúc, phân hơn nửa tâm thần ở trong thức hải của Thái A.

Phương Khác điểm lên bản đồ trên bàn, từ dãy núi Ba Ngạn Cách Lạp đến

Tuyết Đỉnh sơn: “Ngươi nói di phủ đó ở chỗ này sao?”

Thái A nói: “Là địa cung, không phải di phủ.”

“Được rồi, địa cung vây khốn ngươi ở Tuyết Đỉnh sơn?” Phương Khác nhẹ chậc một tiếng.

“Đúng là chỗ này.” Thái A nhẹ vuốt lên thanh trường kiếm màu máu.

“Hình như ai đó còn có rất nhiều chuyện chưa nói cho rõ ràng, ôi, không rõ ràng kiểu này là không được đâu nha, phải biết ta mới kim đan đại viên mãn thôi, không chừng căn bản chẳng vào được địa cung, ngươi nói phải không nào?” Phương Khác tỉ mỉ gấp bản đồ lại, thở dài nói.

“Nhữ đang uy hiếp ngô?” Thái A dùng đôi mắt ảm đạm không ánh sáng trừng Phương Khác, ngặt nỗi Phương Khác sớm đã miễn dịch, lúc này đang lộ hàm răng trắng không mặn không nhạt nhìn lại.

“Bạch nhãn lang, bớt giả vờ đi, mau thẳng thắn sẽ được khoan dung.” Phương Khác nhe hàm răng trắng lóa, “Cho ta biết ngươi cũng không mất miếng thịt nào, ngươi có biết ta cứ đoán hoài đã chết mất bao nhiêu tế bào não không?… Đừng hỏi ta cái gì là tế bào não.”

“Năm đó Phương Minh Viễn đến địa cung nhưng chưa lấy đi Thái A kiếm, mà dùng ngũ đỉnh thần hỏa trận phong ấn Thái A kiếm.” Thái A vuốt lên đồ văn kỳ quái ở trán, bình tĩnh nói.

Ngũ đỉnh thần hỏa trận… chưa từng nghe qua. Nhưng… mày Phương Khác nhẹ động, khó trách khi đó thấy cuộn tranh của Phương Minh Viễn, cảm xúc của Thái A không ổn định lắm. Là vì nhìn thấy đầu sỏ phong ấn mình sao?

“Ừm.” Phương Khác gật đầu: “Hôm nay ngươi giao phó hết những thứ cần giao phó đi, chẳng hạn như Cốc Lương Thương, như tộc Thương Lục, rồi chế tạo linh thức.”

Phương Khác mỉm cười, nhưng ánh mắt lại bình tĩnh nhìn không ra một chút ý cười, bình tĩnh đến gần như lãnh khốc. Những thứ này đã vây khốn y rất lâu rồi.

Thái A thờ ơ đảo mắt nhìn Phương Khác: “Ba ngàn năm trăm năm trước tộc Cốc Lương diệt tộc, Cốc Lương Thương được tộc Thương Lục cứu rồi nuôi lớn. Sau đó tộc Thương Lục muốn rèn lại kiếm gãy, dùng thuật Thiên Chú đúc lại Thái A kiếm. Nhưng, tộc Thương Lục quá mức tham lam muốn dùng huyết nhục và linh hồn người sống để tế kiếm, từ đó tạo ra linh thức. Sau đó bọn họ thất bại.”

Phương Khác nhíu mày, những chuyện này y đều có thiết tưởng.

Thái A hơi nghiêng đầu, như đang chìm vào hồi ức.

“Bất luận là rèn lại kiếm gãy, hay chế tạo linh kiếm. Cốc Lương Thương đều không tán đồng, hắn không tin một thanh kiếm có thể có sức mạnh thống nhất thiên hạ. Hắn mang kiếm gãy muốn rời khỏi đại lục Thanh Hoa, nhưng vẫn bị tộc nhân Thương Lục tìm được. Hắn thấy tộc nhân thi nhau nhảy vào đúc kiếm trì, có tự nguyện cũng có bị ép. Dục vọng đã bức điên tộc Thương Lục. Tộc Thương Lục sợ nhìn thấy năm mươi tộc suy bại, muốn đúc lại hào quang của năm mươi tộc, bọn họ muốn như Cốc Lương Mâu hoành hành ba đại lục, cho nên họ cần thanh tuyệt thế thần khí Thái A kiếm.”

“Điên cuồng khiến họ diệt vong. Yên tĩnh an tường ngày xưa biến mất, các hài tử khóc gào, người lớn thì vẫn không sợ chết mải miết đi trên con đường tử vong. Cốc Lương Thương không cách nào ngăn cản, cũng vô lực ngăn cản, cho đến khi những người khác nghe được tin tức về Thái A kiếm lợi dụng sơ hở mà đến. Thương Lục diệt tộc, Cốc Lương Thương dùng Thái A kiếm đã đúc lại tạo ra một con đường máu, lưu hậu cho tộc Thương Lục.”

Thái A nhíu mày, dường như rất khổ não.

“Lúc này Thái A kiếm vẫn chưa có linh kiếm. Tộc Thương Lục dường như đã thất bại trong việc tạo linh kiếm. Cốc Lương Thương một mình ôm thanh kiếm dính đầy máu của tộc Thương Lục trở về đại lục Cửu Châu. Bế quan hơn mười năm trong địa cung, sau đó hắn dùng thân tế kiếm, rồi thành công. Thái A kiếm đã có linh kiếm là ngô. Về sau ngô vẫn luôn ngủ say trong địa cung.”

“Linh đến từ chấp niệm.” Mắt Thái A đen kịt, hắn nói xa xăm: “Ngô là chấp niệm của Cốc Lương Thương.”

Phương Khác nhíu mày, trong suy đoán của y, Cốc Lương Thương chính là Thái A, Cốc Lương Thương hóa thành kiếm linh. Vì rất dễ thấy… người hư hóa xuất hiện trong Tứ Phương Hư Hóa trận đều cần phải là tu sĩ mà người thi pháp đã đối chiến. Nếu không thì không thể nào hư hóa ra. Nếu Thái A không phải Cốc Lương Thương vậy hắn làm thế nào có thể thi triển được? Cả lúc Thái A nhìn thấy Thập Phương cũng từng nói, hắn và Cốc Lương Thương đi từ đại lục Thanh Hoa đến đại lục Hoang Mạc cuối cùng là đại lục Cửu Châu…

Thái A thấy Phương Khác nhíu mày, nói: "Nhữ còn gì nghi vấn?"

Phương Khác nói ra nghi hoặc của mình.

Thái A hơi ngửa đầu đáp: "Ngô là Thái A, không phải Cốc Lương Thương. Chỉ là sau khi hắn lấy thân tuẫn kiếm, ngô đã hóa thành dáng vẻ của hắn, có ký ức của hắn, nhưng linh hồn thì không phải một."

Nói xong những điều này Thái A đứng lên, quay nhìn biển hoa: "Lời đã tận, nên biết nhữ đã biết hết rồi. Không nên biết nhữ cũng không cần hỏi nhiều."

"… Phí lời." Phương Khác thấp giọng rủa Thái A vài câu.

"Nếu nhữ có ý kiến, ngô nguyện ý cùng nhữ thảo luận chuyện hiến tế." Thái A quay lại nhìn Phương Khác, không nhanh không chậm nói.

Khóe môi Phương Khác động động, giở khóc giở cười: "Không phải chứ, ngươi còn chưa từ bỏ?"

Thái A mở miệng: "Nhữ phải biết, ước định của ngô và nhữ là: Ngô giúp nhữ mạnh lên, nhữ mang bản thể của ngô ra khỏi địa cung. Đợi sau khi chuyến đi địa cung kết thúc, nhữ nên thế nào?"

Phương Khác híp mắt, há miệng muốn nói, giây tiếp theo đã bị Thái A ném ra khỏi linh thức.

… Lại trò này. Phương Khác cười lạnh hai tiếng biểu thị khinh bỉ hành động của Thái A, sau đó lại bắt đầu đau đầu.

“Bạch nhãn lang, Vệ sư đệ đã bói cho ta một quẻ, phía nam đại hung.” Phương Khác nói.

Thật lâu sau mới nghe Thái A phát ra hai tiếng cười lạnh, không khác chút nào với tiếng cười lạnh của Phương Khác vừa rồi.

Phương Khác cong môi, nên làm gì à? Nên làm gì thì làm thế thôi.

Đối với đệ tử bắt chuyện kia, y mỉm cười gật đầu đáp: “Ta đang định đến sân diễn luyện.”

------oOo------

Chương 141: Sau khi xuất quan 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trên sân diễn luyện, bạch bào tung bay vạt áo phần phật, linh quang và kiếm quang giao nhau, đấu pháp, đấu bảo, vô cùng náo nhiệt.

“Đợi đó, đợi sau khi ta trúc cơ ta cũng muốn đến Tả Thần Sách Doanh.” Một đệ tử tràn đầy ao ước nói: “Mấy hôm trước, Tiêu sư thúc thống lĩnh Tả Thần Sách Doanh đánh bại Thái Hành Chúc Cố Chi tại Mạc Lộ cốc…”

“Chỉ với ngươi? Còn Tả Thần Sách Doanh? Cũng phải xem người ta có cần ngươi không.” Một người khác lạnh nhạt trào phúng.

“Ngươi! Ngươi bớt xem thường người…”

“Được rồi, hai người đừng cãi nữa. Các ngươi nghe gì chưa? Hôm qua Phương sư thúc đã xuất quan rồi.” Lúc này lại có một người chen vào cuộc nói chuyện.

“Biết từ lâu rồi, chuyện này hôm qua đã được truyền ra. Nói là Phương sư thúc vừa xuất quan đã triệu tập một tốp người không biết mật mưu cái gì, sau đó bị chưởng môn biết được còn đặc biệt phái đệ tử đi truyền gọi.”

“Ngươi nói như vậy… cứ như Phương sư thúc đang bày âm mưu gì đó. Hiện tại trong môn phái ai nhắc đến Phương sư thúc… ôi! Các ngươi nhìn,

đó không phải Phương sư thúc sao?" Người này nói một lát thì sửng sốt chỉ một hướng kinh ngạc nói.

Phương Khác vừa đến sân diễn luyện đã bị vài đệ tử mắt sắc nhìn thấy. Lập tức, sân diễn luyện xôn xao, sau đó không hẹn mà cùng vang lên tiếng chào hỏi.

"Chào Phương sư thúc!" Tiếng này tuy rằng không chỉnh tề, nhưng thanh thế to lớn, khiến các đệ tử đồng bối mặc áo giáp bất giác nhìn sang Phương Khác.

Phương Khác nhìn những đệ tử hoặc e sợ hoặc kính phục mình, ngoài mặt mỉm cười nhẹ nhàng trong lòng thì cảm thán. Gần ba năm, đủ khiến đám củ cải trưởng thành thiếu niên. Nhìn thấy chúng y mới cảm thấy được thời gian đang trôi đi.

Phương Khác gật đầu cười với mọi người, vung tay ý bảo chúng tiếp tục huấn luyện. Sau khi chuyện Tạ An xảy ra y đã bảo người dồn sức khống chế đệ tử đời ba mươi bảy. Đám người Thượng Quan Bình Thục bị loại bỏ, đổi sang người của y. Như thế, tuy có thể tránh chuyện như Tạ An tái diễn, nhưng lại hơi khác với mong ước ban đầu của y.

Sau đó Phương Khác cũng mặc kệ, khác thì khác đi. Có thể mong ước ban đầu của y là đúng, nhưng không nhất định có lợi cho những hài tử này. Dù con đường nhân sinh của chúng phải tự mình tìm tòi, nhưng trước đó phải xây dựng nhân sinh quan đúng đắn, rõ thiện ác, biết đại nghĩa, phân thị phi. Có thể vung kiếm trong tay, nhưng không thể xem mạng người như cỏ rác.

Trong lúc suy nghĩ, có vài đệ tử cung kính hành lễ với y, sau đó một đệ tử trông vô cùng hàm hậu đánh bạo nói: "Phương sư thúc, xin, xin hỏi Thượng Quan Bình Cốt khi nào mới được thả ra?"

Phương Khác sửng sốt, không ngờ đệ tử này lại hỏi chuyện đó.

Đệ tử đó nhất thời có chút căng thẳng: "Phương, Phương sư thúc, ta không có ý gì khác, ta chỉ muốn hỏi thăm thôi. Vì…. vì Thượng Quan Bình Cốt vốn là người phụ trách chúng ta, sau đó hắn bị nhốt, liền do ta phụ trách thuật pháp. Ta muốn hỏi sư thúc khi nào bọn họ được thả, nếu được thả rồi ta muốn đấu với hắn một trận, ta, ta muốn danh chính ngôn thuận trở thành

người phụ trách thuật pháp.”

Nói đến đây, sắc mặt đệ tử trở nên nghiêm túc, mang đầy vẻ kiên nghị.

“Ngươi tên gì?” Phương Khác hỏi.

“Hồi bẩm Phương sư thúc, đệ tử họ Dịch tên một chữ Quái.” Dịch Quái vội chắp tay hành lễ, nghiêm túc nói.

Phương Khác cười cười, ôn hòa đáp: “Hôm nay bọn chúng sẽ được thả ra, các ngươi ai muốn đến khiêu chiến cứ thoải mái khiêu chiến. Nhưng thời gian tốt nhất định trong ba ngày, vì ba ngày sau bọn chúng sẽ không còn rảnh nữa.”

Lúc này Thận Hành Nhai, đám thiếu niên được nhóm Trần Chử dẫn ra, thần tình ủ rũ, trong mắt đều lộ ra vui sướng tận đáy lòng. Nhìn trời xanh mây trắng đã lâu không thấy, ai cũng vui mừng, bọn chúng chỉ biết mình đã ra khỏi nơi đáng chết này, chứ không biết sắp phải đối mặt cái gì.

Trần Chử thu lại số thư tịch những thiếu niên này phải chép phạt trong lúc cấm bế, nhìn biểu tình thở phào của chúng, không khỏi cười lắc đầu. Bọn chúng vẫn chưa biết ba ngày sau sẽ phải đến chỗ nào nhỉ?

Các ngươi không thông báo cho người nhà của ta đến đón ta sao?” Vương Lạc Dương vỗ y sam nhăn nhúm, hất cao cằm đánh giá xung quanh, nhíu mày hỏi Trần Chử. Nó đã không thể chịu đựng được y sam nhăn nhúm đã thế còn ngắn mất một đoạn này rồi. Trong túi chứa đồ của nó có rất nhiều y phục, nhưng do ban đầu mặc qua là vứt. Đợi khi nó ý thức được sắp phải đối mặt với thiếu y phục sạch, thì đã không còn bao nhiêu. Một đứa từ nhỏ đã được nuôi dưỡng hưởng mọi ưu thế như nó cũng không biết cái gì là giặt y phục, huống hồ trong Thận Hành nhai âm u ẩm ướt, không ánh mặt trời, đương nhiên cả người trở nên nhếch nhác.

Ba mươi mốt đệ tử tại đó trừ mấy nữ đệ tử ra, phần lớn mọi người cùng Vương Lạc Dương đều giống nhau.

Trần Chử đảo mắt nhìn bọn chúng chậm rãi nói: “Chuyện hôm nay các ngươi ra khỏi nhai, trừ chúng ta ra không ai biết. Cho nên các ngươi cũng đừng trông mong sẽ có người đến đón mình đi ngay.”

Bên này sau khi Phương Khác nói xong, mấy đệ tử quay mặt nhìn nhau, cũng vô cùng kinh ngạc. Bọn Thượng Quan Bình Cốt hôm nay được thả ra rồi sao? Nhưng sau ba ngày lại không còn rảnh nữa? Tại sao chứ? Tuy hiếu kỳ, nhưng Dịch Quái khắc chế không hỏi ra, chỉ cung cung kính kính hành lễ với Phương Khác rồi lùi về rèn luyện.

Phương Khác nhìn Dịch Quái, mày nhẹ động. Tu vi luyện khí tầng mười một, tư chất vô cùng tốt.

"Phương đạo hữu, thì ra ngươi ở đây, mệt ta phải tìm kiếm." Một nam tử cao gầy đến mức cả y phục cũng trông như mắc trên người nói với Phương Khác.

Phương Khác nhận ra đây là Thôi Cát đã có duyên gặp vài lần, cũng chính là sào trúc trong miệng La Tất. Trong lòng đã đoán được ý đồ của hắn.

Phương Khác bảo đám Dịch Quái tiếp tục luyện tập. Sau đó nghiêng người mỉm cười với Thôi Cát: "Thôi đạo hữu, đã lâu không gặp, có chuyện gì sao?"

"Ta phụng lệnh Diệp sư huynh, đặc biệt tới đưa đồ cho ngươi." Trên gương mặt gầy gò của Thôi Cát hiện nụ cười đầy hàm ý, nói rồi trên tay có thêm một bình sứ trắng.

Phương Khác nhận lấy bình sứ cất đi, ra hiệu với Thôi Cát, hai người sóng vai vừa đi vừa nói chuyện.

Trước là hàn huyên một phen, Thôi Cát bèn đưa ra yêu cầu được mài giũa. Thôi Cát ôm hàm ý thăm dò, mà Phương Khác đương nhiên thoải mái đáp ứng, đã rất lâu y chưa giao thủ với ai. Vì thế hai người tìm một sân diễn luyện trống để mài giũa.

Do chỉ là mài giũa bình thường, hai người không dùng toàn lực, nhưng đều có thu hoạch.

"Khiêm nhường rồi." Phương Khác thu kiếm, ôm quyền nói.

Thôi Cát chậm rãi đứng lên, lau máu bên môi cười hê hê. Hàm răng trắng tinh cùng máu tươi vô cùng nổi bật, lại cười vô cùng vui vẻ.

“Phương huynh sắp kết anh rồi sao? Xem ra đồ Diệp sư huynh đưa ta rất là đúng lúc.” Thôi Cát cười ha ha nói. Hắn không ngờ Phương Khác lại tiến bộ thần tốc như vậy, tu vi đã cao đến mức này. Quả nhiên ánh mắt Diệp sư huynh là không cần nghi ngờ.

Phương Khác gật đầu, thầm nghĩ người này kiếm pháp quái dị, một bộ kiếm pháp phối hợp với quyền pháp thành ra khó mà phòng được.

“Bên đại lục Hoang Mạc tiến triển thuận lợi không? Diệp sư huynh… hiện tại thế nào rồi?” Nghĩ nghĩ, Phương Khác vẫn hỏi ra, cho dù mấy hôm nay đám Trần Chử đã nhắc đến rồi.

Thôi Cát vỗ y phục, cười sáng tỏ, “Nếu Phương sư huynh đã mong nhớ Diệp sư huynh của chúng ta như vậy, không ngại cùng ta đến đại lục Hoang Mạc chứ?”

Phương Khác điềm tĩnh gật đầu: “Đó là đương nhiên, nhưng gần đây ta có việc, sợ là không cách nào đi cùng Thôi huynh, cho nên nhờ Thôi huynh giúp ta mang chút đồ cho huynh ấy.”

Thôi Cát nhìn Phương Khác thần thái tự nhiên như thế, có chút thất vọng thu lại nụ cười mờ ám và ý trêu cợt trong mắt. Phương Khác này… sao lại có thể biểu hiện tự nhiên như thế? Cho dù là La Tất khi bị bọn họ trêu cợt chuyện cùng Công Tôn cũng có chút mất tự nhiên mà.

Đêm.

Phương Khác xoay xoay bình sứ trắng, trên bàn còn đặt một cái bình y hệt. Hai bình này đều chứa kết anh đan. Bình trên bàn là Trí Tiêu đưa, kết anh đan hai người cho cũng là từ cùng một lò mà ra. Một phần tư lò kết anh đan hiện tại đang nằm trong tay y, đã thế còn là thượng phẩm.

Phương Khác cười cười, ném ném bình sứ trong tay, thật là, vốn cho rằng y vừa xuất quan sẽ được gặp Diệp Vu Thời, kết quả người ta lại đang ở đại lục Hoang Mạc.

Hình như đây là lần đầu tiên y và Diệp Vu Thời tách ra thời gian dài như thế, quả thật vô cùng mong nhớ.

------oOo------

Chương 142: Sau khi xuất quan 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phương Khác nghịch bình sứ, nhướng mày liếc nhìn ánh trăng chỉ lộ ra một chút sau đám mây ngoài cửa sổ, chợt híp mắt nhẹ cười vài tiếng.

Y vuốt bình sứ nói: "Rất lâu không gặp lại chỉ truyền vài lời cho đệ, đệ rất giận. Hậu quả rất nghiêm trọng. Nhưng nể tình huynh dụng tâm chuẩn bị như thế, đệ sẽ miễn cưỡng tha thứ cho huynh."

Có được một bình này không hề dễ dàng, lúc trước chỉ là lấy Ưu Đàm quả để luyện chế kết anh đan đã có chuyện rồi. Nếu ai biết trong tay y có ba viên kết anh đan chỉ sợ sẽ dẫn tới một cuộc giết chóc. Nghĩ thế Phương Khác thở dài, lúc Diệp Vu Thời kết đan y đang trúc cơ, Diệp Vu Thời kết anh y lên kim đan, khi nào thì y mới có thể 'đè' Diệp Vu Thời được đây?

"Nhữ đây là nhìn vật nhớ người, tỏ bày dưới trăng sao?" Chợt âm thanh xa xăm của Thái A vang lên bên tai.

Phương Khác bình tĩnh cất bình sứ vào lòng: "Từ khi nào ngươi nói chuyện chua như vậy? Chậc, răng ta sắp bị chua rớt rồi, gần đây xem bậy sách nào đó?"

"Sách trong tay ngô, toàn là nhữ cho." Thái A đáp.

Phương Khác khụ một tiếng, sờ mũi, nhớ hôm đó y ném cho Thái A toàn là mấy quyển thơ từ họa bản, một quyển 'chính kinh' cũng không có. Đây chẳng phải là do y muốn khiến Thái A dính chút nhân khí sao?

"Một ngày không gặp như cách ba thu, giải thích thế nào?" Thái A nói không chút cảm xúc.

Phương Khác chớp chớp mắt, khóe môi mỉm cười vừa định giải thích Thái A đã nói tiếp: "Tương tư như cuồng, giải thích thế nào?"

Nghe thế trong đầu Phương Khác như vọng lại hồi âm vô tận, cứ giải thích thế nào giải thích thế nào, giải thích thế nào, đau cả đầu.

“Tà áo xanh xanh, quẩn quanh lòng ta… giải thích thế nào?”

“Dừng!” Phương Khác xoa mi tâm bất đắc dĩ nói: “Ngươi muốn sách gì ta tìm cho ngươi còn không được sao?”

“Thành giao.” Thái A cong khóe môi, âm thanh bình ổn.

Bên này Phương Khác nhớ mong Diệp Vu Thời, lại không biết Diệp Vu Thời có vẻ đã gặp phải ‘nguy cơ’ lớn nhất từ lúc hắn đến đại lục Hoang Mạc. Tại một hiểm địa ở đại lục hoang mạc, bờ sông Dẫn, đội quân của Diệp Vu Thời đã bị vây ở đây hơn một tháng.

Nơi này lưng tựa sông Dẫn, xung quanh không núi không cây, chỉ có những tảng quái thạch lởm chởm cao bằng người. Tiếng nước chảy róc rách cùng tiếng tru của khuyển sa mạc tô lên bầu không khí quỷ quái u ám.

Đội quân hơn tám ngàn người dựng cờ hiệu Côn Luân của Diệp Vu Thời đóng tại đây. Cấm chế xung quanh bao kín cả quân doanh như một cái chén lớn úp ngược. Bên rìa cấm chế còn có đàn khuyển sa mạc ngửi được vị người mà cứ mãi lởn vởn ở đây. Chúng có con mắt đỏ máu, răng nanh sắc bén, thân hình to lớn. Chúng không ngừng lao vào cấm chế của quân doanh do bị hơi người hấp dẫn.

Cấm chế do bị khuyển sa mạc tấn công không ngừng nên phát ra linh quang khi ẩn khi hiện. Bên trong cấm chế mỗi mười bước sẽ có một tu sĩ đứng thủ, bọn họ đều mặc giáp đằng hắc sắc, bên trong là y bào bạch sắc. Trên y bào và giáp đằng không có ký hiệu gì đặc biệt, chỉ có trong quân doanh cắm một lá cờ lớn viền bạc mây gợn của Côn Luân.

Bạch bào hắc giáp đằng này là đội quân hung danh hiển hách đại lục Hoang Mạc hai năm nay. Từ ban đầu mấy trăm người, không ngừng thôn tính khuếch trương thành quy mô hiện tại, quả là đáng sợ. Hơn nữa đây còn là một đội quân có ba tộc yêu ma nhân. Từ ngày đầu tiên đội quân này xuất hiện ở đại lục Hoang Mạc, đã có không ít bộ lạc chăm chú nhìn họ.

Nhưng đội quân này đáng sợ vô cùng, bọn họ có một lượng lớn sư phụ trận pháp không biết từ đâu ra. Trong khi những bộ lạc khác bình quân trong đội ngũ một ngàn người an bài ba trận pháp sư, thì bọn họ lại bình quân trong năm người có một trận pháp sư. Kiếm tu của họ phối hợp ăn ý,

kiếm tu cấp cao chẳng có vẻ gì là kiếm tu cấp cao. Nói đánh là đánh, đánh xong thì chạy, chạy rồi còn thực hành chính sách dọn sạch. Này, này quả thật chính là giở trò lưu manh!

Thủ lĩnh các bộ lạc thầm hận, tức giận nghiến răng nghiến lợi. Nhưng đã lâu như thế, vẫn chưa ai có thể gặm được khúc xương khó gặm này. Hoành hành hơn một năm ở đại lục Hoang Mạc mà vẫn chưa bại bao giờ.

Cho đến một năm trước, đội quân phái Thái Hành do một tu sĩ tóc bạc thống lĩnh đối đầu với quân Côn Luân, quân Côn Luân cuối cùng cũng thất bại. Từ đó về sau, hai đội quân này đối đầu nhau, nhưng vẫn là quân Côn Luân chiếm thượng phong.

Hơn nửa năm trước xuất hiện chuyển cơ, quân Côn Luân trúng kế của phái Thái Hành tổn thất thảm trọng, tử thương gần ngàn người. Quân Côn Luân đại thương nguyên khí liên tục bại lui. Vào một tháng trước, quân Côn Luân bị quân Thái Hành vây ở bờ sông Dẫn.

Nhìn doanh trại quân Côn Luân, cách đó không quá ba dặm là nơi quân Thái Hành đóng. Trong doanh phất phới lá cờ nền đen với hình đồ bát quái, rõ ràng quân trướng của đội quân này nhiều hơn quân trướng của Diệp Vu Thời hơn nửa, hình thành thế bao vây vây lấy quân doanh của Diệp Vu Thời.

Trong quân trướng của Diệp Vu Thời lúc này.

Diệp Vu Thời đưa lưng về phía La Tất và Điền Thanh Quang, đứng cạnh sa bàn trầm tư.

Hai người La Tất an tĩnh ngồi bên cạnh không dám đi tới quấy nhiễu. Hiện nay bọn họ bị người phái Thái Hành vây ở bờ sông Dẫn này, chỉ hơi bất cẩn sẽ thua toàn trận. Đến lúc đó bao nhiêu công sức tiêu phí ở đại lục Hoang Mạc mấy năm nay sẽ trở thành may áo cưới cho người khác.

Tiếc rằng La Tất không hiểu được, ánh mắt Diệp Vu Thời lúc này đang đặt ở vị trí phái Côn Luân trên sa bàn.

Lúc này chắc Phương Khác đã xuất quan rồi, Thôi Cát cũng đã đưa đồ rồi. Diệp Vu Thời nhếch môi, hy vọng đệ ấy hiểu tại sao hắn đưa kết anh đan.

Nhưng, nếu đệ ấy không hiểu, vậy cũng… rất tốt, tóm lại hắn không gấp.

La Tất thành thành thật thật ngồi đó tròn mắt nhìn Diệp Vu Thời, lúc này liếc thấy Diệp Vu Thời cười cười, hắn càng thêm run rẩy, sau đó là vui mừng. Một khi đại sư huynh cười như vậy nhất định đang mưu tính gì đó, vậy có phải đại sư huynh sắp có hành động rồi không. Có phải bọn họ không cần nghẹn khuất giả chết trốn trong cái ổ này nữa?

La Tất đảo mắt cười hi hi: "Đại sư huynh, ngày mai để đệ đi đi, đệ đã muốn thử bàn trận của Điền huynh từ lâu rồi. Tùy tiện cho đệ dẫn vài trận pháp sư đi thấy máu, mài móng vuốt đi."

"La huynh đệ, tại hạ họ Điền Thanh, không phải họ Điền." Điền Thanh Quang nói.

"Cũng vậy mà cũng vậy mà." La Tất không cho là đúng phủi tay, vẫn tròn mắt nhìn Diệp Vu Thời, hy vọng Diệp sư huynh nhẹ gật đầu một cái.

Điền Thanh Quang há mỏ, câm mín. Họ Điền Thanh và họ Điền khác biệt rất lớn được không? Điền Thanh Quang nhìn Diệp Vu Thời đang bày sa bàn rồi lại nhìn La Tất ra vẻ đáng thương vô hại. Thanh giọng một tiếng, rồi cáo lui. Có thời gian ở đây tranh luận với tiểu phong tử La Tất hắn họ gì còn không bằng trở về doanh trướng của mình bày bàn trận mình tâm ái. Điền Thanh Quang ôm vật liệu quý giá Diệp Vu Thời cho, hưng phấn đi mất.

"Ngươi sắp kết đan rồi đúng không?" Diệp Vu Thời ngước mắt nhìn La Tất hỏi. Hơn hai năm, tu vi của La Tất đã đến trúc cơ đại viên mãn. Chuyện quấy nhiễu La Tất và Công Tôn Tùy năm đó coi như đã sắp qua. Cho dù phải trả với giá là La Tất từ bỏ kiếm đạo.

La Tất chớp chớp mắt, cười nói: "Đúng vậy, chỉ trong mấy ngày tới thôi, sư huynh yên tâm, đệ đã chuẩn bị tốt rồi. Đến lúc đó cho bàn tính một kinh hỉ." Lúc nói đến kinh hỉ, La Tất cố ý nhấn giọng. Nói xong La Tất liếc mắt nhìn đường vân lộ ra trên mu bàn tay mình, hắn không ngờ hắn đi con đường ma tu lại thích hợp như vậy. Nhớ đến Công Tôn bàn tính kinh ngạc cùng những người khác không tán đồng, La Tất mỉm cười, nhưng trong mắt lại lộ ra một chút điên cuồng. Hắn không phải người trung với kiếm đạo, đổi sang con đường ma tu càng thích hợp hơn thì hắn sẽ đổi.

“Hành sự theo kế hoạch.” Diệp Vu Thời nói, hiện tại vạn sự đã chuẩn bị xong chỉ thiếu gió đông. Mà gió đông này cũng sắp tới rồi.

La Tất lập tức phát sáng hai mắt, đáp: “Vâng!” Trên mặt La Tất lộ ra mấy phần hung lệ, mấy tháng nay hắn đã nghẹn đủ rồi.

Người của phái Thái Hành thật sự cho rằng bọn họ bị vây chết sao.

Diệp Vu Thời cúi đầu, ngón tay trắng nõn nhẹ cắm một lá cờ nhỏ ở phần cuối. Mi tâm nhẹ chau, không biết nghĩ đến cái gì.

Sau đó ánh mắt tự nhiên mà đặt trên Tuyết Đỉnh sơn của đại lục Cửu Châu.

Tuyết Đỉnh sơn, hiện nay đã là địa giới của phái Thái Hành. Đại lục Hoang Mạc đã đứng vững, nếu tiếp tục như vậy sẽ đầu đuôi lẫn lộn. Vậy thì… Diệp Vu Thời không nhanh không chậm rút đi một lá cờ của phái Thái Hành trên đại lục Hoang Mạc ở sa bàn.

Sau khi ít đi một lá cờ, những lá cờ khác trên sa bàn đều có vẻ tán loạn. Diệp Vu Thời chậm rãi cắm một lá cờ có đồ án khác xuống.

La Tất nhìn những lá cờ này, cười nói: “Phái Thái Hành xem đại lục Hoang Mạc là nơi luyện binh cũng hơi quá cuồng vọng. Chẳng lẽ bọn họ thật sự cho rằng ma tu đều ngu xuẩn hay sao?”

La Tất nói xong, thấy Diệp Vu Thời không tiếp lời lại nói.

“Có điều bọn họ quả thật cũng có vốn liếng để cuồng vọng, nhưng không khéo là đụng phải chúng ta. Không phải quân địch quá yếu, là quân ta quá mạnh.” Nói rồi La Tất còn ra vẻ thở dài.

Diệp Vu Thời liếc La Tất một cái: “Thương Lục đó, ta muốn còn sống.”

La Tất nhếch môi cười mỉm, lúm đồng tiền hơi hiện, ôn hòa nói: “Sư huynh muốn còn sống, vậy gã đương nhiên sẽ không chết.”

Xung quanh tĩnh lặng, chỉ có bầu không khí tiêu sát. Bầu trời đen kịt càng lúc càng nhạt, trời sắp sáng rồi.

Đám nhóc Dư Sùng Lễ, Vương Lạc Dương được thả ra không đợi được người nhà mình lên Thận Hành nhai đón không nói, ngay cả Phương Khác cứ tưởng sẽ xuất hiện cũng không lộ mặt, khiến bọn chúng tức ngứa răng. Sau đó cứ thế bị dẫn tới nơi ở của đệ tử, thay y phục nghỉ ngơi một lát. Đêm đã khuya rồi, vậy mà vẫn có người không muốn chúng yên.

Hơn nửa đêm bị các sư huynh đệ chen tới cửa hạ chiến thư, như thể sợ ngày mai chúng sẽ biến mất vậy.

Vương Lạc Dương lạnh lùng nhìn Dịch Quái, khóe môi nhếch lên khinh thường, tùy tiện bỏ chiến thư vào nhẫn chứa đồ, hất cằm nói: "Ngươi có thể đi rồi."

Dịch Quái nhíu mày nói: "Vậy xin đạo hữu đừng quên."

"Ha, ngươi còn sợ ta chạy hay sao?" Vương Lạc Dương bật cười chế nhạo: "Phụng bồi bất cứ lúc nào."

Lúc nói câu này nó lại thấy trên mặt Dịch Quái có chút không tự nhiên, hình như còn hơi mang đồng tình?

Ánh mắt Vương Lạc Dương càng thêm lạnh lẽo.

Những người khác cũng đã nhận chiến thư, ngoài mặt đều rất bình tĩnh. Đây là đám Dịch Quái khiêu chiến với đám đội trưởng này, không hẳn không phải cơ hội cho chúng tái lập uy?

Vương Lạc Dương nghĩ nghĩ nhấc chân đi sang chỗ khác, lại bị một đệ tử Duy Pháp đường cản lại.

"Ngươi có ý gì đây?" Vương Lạc Dương nhìn Trần Chử.

Trần Chử nhìn mọi người nói: "Trừng phạt còn chưa xong."

Nghe thế, mọi người đều ngẩn ra, bao gồm cả Vương Lạc Dương cũng ngẩn người trong một thoáng, sau đó tức giận nói: "Phương Khác còn muốn làm gì nữa?" Nói xong, Vương Lạc Dương hít một hơi, như đang bình ổn cơn giận: "Trần Chử, bảo Phương Khác biết chừng mực chút đi, đắc tội người khác quá mức, y cũng không có chỗ tốt."

Trần Chử mỉm cười: “Phương sư đệ đã có sắp xếp, ngày mai sẽ thông báo cho các ngươi, các ngươi chớ nóng vội.”

Vương Lạc Dương quay nhìn tiểu viện, lạnh lùng nói: “Các ngươi hiện tại là muốn giam lỏng chúng ta ở viện tử này sao?”

Trần Chử không nói, chỉ lắc đầu, sau đó nói với đám Dịch Quái: “Nếu đã hạ chiến thư rồi, các ngươi còn không đi hoàn thành công khóa?”

Đám dịch Quái nhìn nhìn Vương Lạc Dương lại nhìn nhìn đệ tử Duy Pháp đường thắt dây lưng vàng, hành lễ rồi cáo lui.

“Trông chừng bọn chúng, không cho phép bất cứ ai vào viện tử này.” Trần Chử phân phó, nói xong đi mất.

“Đứng lại.” Vương Lạc Dương mím môi lạnh lùng nói: “Ngươi còn chưa cho chúng ta biết tiếp theo Phương Khác muốn làm gì?”

“Ngươi nên gọi y là Phương sư thúc.” Trần Chử nói, nói xong ra khỏi viện tử.

“Vương sư huynh, bỏ đi, ta cảm thấy Phương Khác cũng không dám làm gì chúng ta. Chúng ta đã bị nhốt ở Thận Hành nhai hai năm rồi, bất luận thế nào cũng đã đủ. Cho dù y còn muốn làm gì, phụ mẫu chúng ta cũng không cho phép.” Hách Liên Đồng nói với Vương Lạc Dương.

“Đúng vậy, y không dám làm gì chúng ta nữa đâu, lẽ nào lại lôi đi đánh năm mươi đại bản hay sao?” Có người phụ họa.

Vương Lạc Dương thì cười lạnh, hai năm trước bọn chúng không phải cũng nói Phương Khác không dám làm gì sao, kết quả đâu? Tạ An đã chết, bọn chúng bị đánh bán chết sau đó bị đưa đến Thận Hành nhai.

------oOo------

Chương 143: Thu phong khởi 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dương quan giữa trưa ngày thu mang theo mấy phần nhiệt độ, trên cầu thang đá kéo dài ngoài đại điện Côn Luân có hai người đi trước đi sau, trên mặt đệ tử đi trước có vẻ rất nóng ruột.

Phương Khác đi sau đệ tử này, khẽ chau mày, cản y lúc đang đến chỗ ở của đệ tử, nói chưởng môn có việc gấp bảo y tới. Hỏi là chuyện gì, lại ấp ấp úng úng không đáp được. Có thể có chuyện gì gấp khiến sư phụ tiện nghi hôm qua đã hiểu hành trình của y hôm nay mà vẫn gọi y đến?

Phương Khác mím môi, đột nhiên nhớ tới lời Trần Chử nói… lúc y bế quan được nửa tháng, đại lục Cửu Châu đột nhiên thay đổi tình thế – Tổ Sơn tự trở mặt không nhận người, cùng hơn ngàn đệ tử Côn Luân bị Thái Hành bắt làm tù binh. Khi đó Thái Hành muốn dùng những tù binh này để đổi lấy Tiêu Vân Dật, kết quả Côn Luân cự tuyệt, hơn ngàn đệ tử Côn Luân đến nay vẫn ở phái Thái Hành, sống chết không rõ.

Đám Trần Chử vẫn chưa có cách nào thâm nhập phái Thái Hành, tình hình cự thể không rõ lắm, nhưng tuyệt đối có thể tưởng tượng.

Tại sao Trí Tiêu lại cho phép tình huống này phát sinh? Phương Khác vô thức híp mắt.

“Phương sư huynh, chưởng môn bọn họ đang ở thư phòng sau đại điện.” Đệ tử đó đưa một miếng mộc bài cho hai đệ tử ngoài đại điện xem, mở cửa ra cho Phương Khác rồi cúi đầu lùi một bước cung kính đứng ngoài cửa.

Phương Khác mỉm cười, gật đầu bước vào. Tiếng bước chân vang vọng trong đại điện trống trải băng lạnh. Lúc đi đến cửa bên phải trong đại điện, Phương Khác nghiêng đầu nhìn ra cửa. Từ mấy đệ tử an tĩnh đứng ở đại môn đỏ rực mở rộng kéo dài đến cầu thang đá của sân diễn luyện, tiếp đến hai tòa tứ hợp viện vô cùng lớn đối xứng nhau hai bên cầu thang. Đó là ngoại môn trước kia, hiện nay là nơi ở của đệ tử đời ba mươi bảy. Ánh mắt Phương Khác có phần trống trải, tựa như có thể nhìn thấy sơn môn Côn Luân bị rừng cây rậm rạp che phủ ở xa xa…

Cho đến khi đệ tử trước cửa ném ánh mắt hiếu kỳ qua, Phương Khác mới chớp mắt, mím môi cười nhấc chân bước vào cửa bên.

Chẳng ai biết vừa rồi Phương Khác nghĩ cái gì, ngay cả bản thân y cũng không rõ. Chỉ là trong đầu vô thức xuất hiện một người. Gương mặt tuấn

mỹ, cùng một hõm mắt trống rỗng và đáng sợ khiến y cảm thấy khí tức nguy hiểm đè nén thật lớn.

Tả Khâu.

“Môi hở răng lạnh, đạo lý này tin rằng các ngươi đều hiểu?”

Vừa đến cửa thư phòng đã nghe có vài giọng nói quen thuộc,… hình như là La Thanh.

“Tuyết Đỉnh sơn, Tiêu gia…”

Phương Khác dừng chân, nâng tay gõ cửa.

Sau hai tiếng gõ cửa thanh thúy, trong thư phòng lập tức yên tĩnh, sau đó Trí Tiêu lên tiếng. “Vào đây.”

Phương Khác đẩy cửa vào, sau khi nhìn rõ trận thế bên trong, hơi sửng sốt, đây có tính là hội nghị cao tầng của phái Côn Luân không? Năm vị phong chủ thực quyền, còn có ba vị nắm quyền trong Côn Luân Lục Doanh, cộng thêm Thượng Quan gia chủ, Hách Liên gia chủ, hai vị trưởng lão, cùng đường chủ mới thượng nhậm của Duy Pháp đường là Diêu Trọng Khanh.

Không đến hai mươi người mà thôi, lại khiến thư phòng có thể chứa được trăm người trở nên chật hẹp. Chỗ ngồi được sắp xếp có vẻ tùy ý thực chất theo quy luật. Chẳng hạn Tả Long Vũ Doanh trong Côn Luân Lục Doanh khá gần chủ tọa của năm vị phong chủ, mà Hữu Long Vũ và Hữu Thần Vũ thì chia ra ngồi ở góc.

Lúc đảo mắt qua Diêu Trọng Khanh Phương Khác hơi khựng lại, vì đối phương nhìn y với ánh mắt không thể xem thường. Đó là một ánh mắt lạnh mà khinh thường, đối phương biểu hiện rất thẳng thắn, không mặn không nhạt thể hiện sự chán ghét đối với Phương Khác. Diêu Trọng Khanh, đồ đệ đầu tiên của Tạ lão, một năm trước không biết từ chỗ nào vân du trở về sau đó thuận lý tiếp nhận Duy Pháp đường.

Từ lúc Phương Khác đẩy cửa vào rồi trên mặt hiện chút kinh ngạc chỉ mất một thoáng chớp mắt, sắc mặt Phương Khác hồi phục bình thường, thần thái tự nhiên chắp tay hành lễ với Trí Tiêu giữa phòng, thân trên cong bốn mươi lăm độ tiêu chuẩn, cho dù lúc y mở cửa tất cả mọi người trong phòng

tỏa ra khí tức cường đại đè ép khiến y khó thở, hay bất cứ người nào trong phòng này chỉ cần vỗ một chưởng cũng có thể đánh y bán chết. Hết cách, tu vi cách biệt quá xa.

“Sư phụ.”

Sau đó hơi khom người hành lễ với những người khác, trên mặt mang nụ cười đúng chuẩn.

“Vãn bối bái kiến các vị sư bá, tiền bối.”

Từ lúc Phương Khác mở cửa đến bây giờ, chỉ một lát người trong phòng đã đánh giá người trẻ tuổi hơi có danh tiếng trong môn phái này một lượt từ đầu đến đuôi, từ đó đều có đánh giá và nghi hoặc của riêng mình.

Cho dù trong mắt bọn họ Phương Khác chẳng qua là một tiểu nhân vật bọn họ tùy tiện tung một chưởng cũng có thể đánh chết, nhưng giờ này khắc này Phương Khác có thể xuất hiện tại đây đã nói rõ – đây là người đáng chú ý.

Vài người trong đó khẽ gật đầu với Phương Khác, vài người lại làm như không thấy, mà Diêu Trọng Khanh thì lạnh nhạt hừ một tiếng.

Sau đó tiếp tục vấn đề vừa rồi.

Phương Khác bước vài bước đến vị trí dưới cùng bên phải mà đứng, rũ mi thuận mắt lắng nghe.

Tin tức hơi lộ ra trong cuộc nói chuyện của họ khiến Phương Khác phải tiêu hóa mất một thời gian. Chẳng hạn tam đại thế gia và phái Côn Luân bí mật liên minh, chẳng hạn tình thế hiện nay của phái Thái Hành, người đội đấu lạp trên Thiên Sơn, Như Thị quán lặng lẽ đổi trời, cùng người thần bí đến từ đại lục Thanh Hoa…

Và cả Côn Luân đối diện với tấn công như cuồng phong bạo vũ của phái Thái Hành, phái Thiên Sơn, tông môn liên thủ trông như lung lay sắp đổ, thực tế lại dùng một tư thế mà chẳng ai ngờ được không nhường một tấc đất thủ vệ Côn Luân.

Đúng, không nhường một tấc đất.

Hai năm qua, người của phái Thái Hành thậm chí không thể đặt một chân lên đất Côn Luân, trào phúng biết bao.

Mà tất cả, đều vì lão nhân tóc bạc ngồi ở vị trí chính giữa, cho dù trên thực tế ông trẻ tuổi hơn rất nhiều người đang ngồi tại đây.

Nghe một hồi, mày Phương Khác nhẹ động, đột nhiên ý thức được, mấy trò tiểu đánh tiểu nháo của y trong môn phái trong mắt sư phụ tiện nghi này đại khái là trò chơi của tiểu hài tử.

Không qua bao lâu, Phương Khác đã hiểu lúc y còn chưa vào La Thanh đang nói gì. Hách Liên gia, Tiêu gia, cùng Thượng Quan gia hiện nay coi như là quan hệ đồng minh với Côn Luân. Sau khi Phương gia bỏ chạy sang phái Thái Hành, chó cậy gần nhà liên tục ra tay với Tiêu gia kế bên, mà hiện tại còn trực tiếp đánh chủ ý lên Tuyết Đỉnh sơn ở Nam Lĩnh Tiêu gia.

Ngón tay giấu trong tay áo Phương Khác nhẹ động, thầm nghĩ tại sao lại là Tuyết Đỉnh sơn?

Cho đến khi một chuyện khác lại nhắc đến Tuyết Đỉnh sơn lần nữa, Phương Khác ngước mắt nhìn sư phụ tiện nghi. Đúng lúc đụng phải ánh mắt nhàn nhạt của sư phụ nhà mình, trong lòng hiện tia sáng tỏ.

Hội nghị này kéo dài đến năm canh giờ, Phương Khác vẫn bảo trì một tư thế lắng nghe thậm chí động cũng không động. Cuối cùng mọi người đi rồi, Hách Liên gia chủ Hách Liên Đoan nhìn y một lát, nhíu mày rồi tùy ý gật đầu sau đó bỏ đi.

“Qua đây.” Trí Tiêu vẫy tay với Phương Khác, Phương Khác lại gần Trí Tiêu cong lưng, ngồi ngang bằng với Trí Tiêu.

Trí Tiêu gác tay lên vai Phương Khác, cười ha ha.

“Lúc đứng trong đại điện, ngươi nhìn ra ngoài điện đã thấy gì?”

“Phái Thái Hành. Tả Khâu.” Phương Khác không hề kinh ngạc tại sao Trí Tiêu lại biết y nhìn ra ngoài điện một lát.

Trí Tiêu hơi nhướng mắt, lắc lắc đầu, không tiếp tục đề tài này mà nói:

“Biết ta gọi ngươi đến làm gì không?”

Phương Khác chớp mắt, ra vẻ vô tội: “Không biết.”

“Bớt giả vờ cho gia.” Trí Tiêu buông tay đang ấn trên vai Phương Khác ra, ngữ khí mang theo trào phúng, nhưng mắt lại là ý cười, “Thật không biết?”

Phương Khác thanh cổ họng, đưa tay vuốt mũi: “Biết.”

Vừa rồi lúc lại nhắc đến Tuyết Đỉnh sơn đã nhắc tới một thành trì gần Tuyết Đỉnh sơn, thành Thái An. Tất cả đệ tử Côn Luân bị bắt giữ đều đang ở thành Thái An. Vừa khéo y lại muốn đến vùng Tuyết Đỉnh sơn, hơi liên tưởng một chút là biết trong chuyện này y nhất định sẽ đóng một vai gì đó.

“Qua vài ngày, ngươi sẽ cùng Hách Liên Đoan rời khỏi Côn Luân, đến thành Thái An, nhất thiết phải dẫn người Côn Luân trở về.”

Phương Khác híp mắt, mím môi gật đầu: “Vâng, đệ tử tuân mệnh.” Chuyện Thần Sách Doanh hai năm cũng không làm được, muốn làm tưởng dễ lắm? Nhưng… cũng không phải nhất định không thành.

Trí Tiêu vừa lòng gật đầu: “Nếu ngươi làm được, chỗ đệ tử đời ba mươi bảy không ai xen vào nữa, hơn nữa người của ta trong Duy Pháp đường đều cho ngươi dùng.”

Sư đồ hai người triển khai một cuộc nghị luận, sau đó Phương Khác cười híp mắt tạm biệt sư phụ nhà mình hơn nữa còn trả giá cao thủ đi theo lên đến chín người.

Lúc bước ra khỏi thư phòng, Phương Khác hơi dừng bước, đột nhiên lại quay đầu cười nói với Trí Tiêu: “Sư phụ, vậy về sau chỗ đệ tử đời ba mươi bảy không ai có thể thò tay vào nữa đúng không?”

Trí Tiêu gật đầu.

“Ngài cũng không thể sao?” Phương Khác hỏi, ngữ khí vô cùng tự nhiên.

Trí Tiêu nhìn cửa thư phòng nhẹ đóng lại, nhịn không được bật cười. Tào Đoạt vẫn luôn như khúc gỗ đứng sau lưng Trí Tiêu mắt lóe tia sáng. Câu vừa rồi của Phương Khác rốt cuộc là hữu tâm, hay vô ý?

“Ngươi thấy bộ dạng Hách Liên Đoan lúc ra ngoài nhìn Phương Khác không?” Trí Tiêu hỏi, trong ngữ khí mang theo mấy phần vui sướng, cứ như đã thấy chuyện gì rất buồn cười.

Tào Đoạt ngẫm nghĩ, do dự một lát mới nói: “Hắn tựa hồ có chút thất vọng.”

Trí Tiêu nhếch môi, cười không nói, năm đó cảm giác của những người kia khi thấy Phương Khác đại để đều là như vậy. Đây là nhi tử của Phương Minh Viễn sao? Sao có thể, hoàn toàn không giống, không sánh bằng Phương Minh Viễn.

Nhưng chỉ hơi suy nghĩ một chút lại cảm thấy, trúc xấu ra măng ngon. Tên điên Phương Minh Viễn vậy mà lại có một nhi tử bình thường như thế.

Hội nghị này kéo dài khá lâu, khi Phương Khác đến tiểu tứ hợp viện ‘giam lỏng’ đám nhóc Vương Lạc Dương, đã là sáng sớm hôm sau, theo tia nắng sáng, Phương Khác xuất hiện trong viện.

Trần Chử vừa thấy Phương Khác, nhẹ thở ra. “Hoãn lại đến hôm nay đi sao?”

“Tình huống có biến, phải đợi thêm vài ngày, hơn nữa kế hoạch phải thay đổi một chút.” Phương Khác nói.

Trần Chử nghi hoặc nhìn Phương Khác.

Phương Khác thấp giọng nói ra chuyện thành Thái An, Trần Chử giật mình: “Cái gì? Bọn họ đang ở thành Thái An sao.”

Nói rồi mắt Trần Chử sáng lên, lấp lánh nhìn Phương Khác: “Mọi người đều rất nhớ mong các sư huynh đệ bị bắt, chúng ta luôn kiên tin rằng không có tin tức chính là tin tốt. Quả nhiên, bọn họ còn sống. Ít nhất phần lớn vẫn còn sống.”

Trên mặt Trần Chử lộ ra vui mừng và hưng phấn dễ thấy, sau đó lại hiện lên mấy phần âm u thống hận: “Nếu không phải Tổ Sơn tự…”

“Chỉ là, thực sự quá nguy hiểm.” Qua một lát, sau khi hưng phấn khi biết

tin này qua đi, Trần Chử nhíu mày nói.

------oOo------

Chương 144: Thu phong khởi 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nguy hiểm, đó là tất nhiên.

Phương Khác không tiếp lời, mà bâng quơ nói: "Viên Kim gần đây hình như rất bận. Tụ Linh các bây giờ đã mở mấy tiệm ở đại lục Cửu Châu, đại lục Thanh Hoa cũng có không ít, cực khổ cho hắn rồi."

Trần Chử sửng sốt một lúc, nụ cười ôn hòa vinh hạnh xuất hiện trên mặt: "Làm gì có, là đệ quá khen. Năng lực duy nhất đáng tán thưởng của hắn chính là kiếm linh thạch, huống chi đệ cũng biết, Tụ Linh các có hôm nay cũng không thể không nhắc công Trần Cửu. Lúc trước đệ để Trần Cửu phụ trách bên đại lục Cửu Châu, hắn phụ trách đại lục Thanh Hoa, mọi người đều hoài nghi hạc giấy truyền tin sai. Trần Cửu thẹn thùng như vậy sao có thể thích hợp làm cái này như kẻ trong mắt chỉ có linh thạch giống Viên Kim được. Ai ngờ hắn làm không tồi."

Phương Khác nhìn Trần Chử, cười nói: "Trần Cửu là người cẩn trọng, rất được."

Trần Chử cũng cười, chỉ là nghiêng mắt lặng lẽ nhìn Phương Khác bên cạnh, thầm nghĩ trên người thiếu niên này đã có thêm rất nhiều thứ năm đó không có. Đây là chuyện tốt, trong hai năm này vốn cũng có vài kẻ ngoại tâm đã ngừng ý định. Mấy người ở cạnh Phương Khác gần đây, hắn, Viên Kim, Triệu Lịch Duyệt, Trần Cửu, còn có Chân Minh. Viên Kim giỏi kiếm tiền làm người có mấy phần ngạo khí, Triệu Lịch Duyệt tâm tư thâm trầm mưu lược hơn người, Trần Cửu cẩn thận tính cách nội liễm xử sự không chỗ bới móc, còn về Chân Minh thì chưa tiếp xúc nhiều nên không hiểu lắm. Hắn cũng không ngờ trong số người hắn tiến cử cho Phương Khác sẽ là Trần Cửu và Triệu Lịch Duyệt lọt vào mắt Phương Khác…

Đồng thời, nội tâm Trần Chử cũng có chút thỏa mãn. Năm đó hắn cược đúng rồi, Phương Khác quả thật không khiến hắn thất vọng. Trên mặt Trần

Chử hiện vẻ vui mừng tự nhiên.

“Trần Chử, chí hướng của huynh là gì?” Phương Khác đột nhiên hỏi.

Trần Chử nghi hoặc nhìn Phương Khác, tựa hồ không hiểu sao Phương Khác đột nhiên hỏi cái này. Trầm mặc hồi lâu mới nói: “Ta chỉ là một hài tử của tiểu hộ nhân gia, trong nhà cộng thêm thúc bá cũng không quá mười người. Nhưng tổ tiên ta từng xuất hiện một tu sĩ kỳ xuất khiếu, có chút nền tảng. Sau sáu tuổi phụ mẫu đưa ta đến sơn môn Côn Luân, đợi ta thông qua khảo hạch trở thành đệ tử nội môn thì trở thành một thành viên của Côn Luân. Tại Côn Luân đọc sách, tu luyện, kết giao bằng hữu, lịch luyện… đến hiện nay ta đã sống ở Côn Luân tròn hai mươi lăm năm. Từng cành cây ngọn cỏ, từng viên đá viên ngói của Côn Luân ta đều vô cùng quen thuộc, cho dù nhắm mắt lại ta cũng có thể đi lại tự nhiên trong môn phái… Côn Luân đã trở thành một gia đình khác của ta. Một khi vào cửa Côn Luân, tức là người Côn Luân, ta chưa từng hoài nghi ta không phải người Côn Luân.”

“Chỉ là, mấy năm nay phái Côn Luân càng lúc càng nhiều chướng khí, rất nhiều con cháu thế gia ỷ thế hiếp người, lại được bảo vệ. Trưởng lão kết bè kết phái với nhau, môn phái phân liệt… đấu đá lục đục. Đến cuối cùng ngay cả đệ tử tạp dịch của Côn Luân đều phân phe phái. Chưởng môn không hỏi thế sự, Trí Ngu trưởng lão lại thiếu đi một phần nhuệ khí dẫn đến môn phái nằm trong tình trạng không tiến thủ. Ngồi nhìn phái Thái Hành lớn mạnh, nhìn tông môn và phái Thiên Sơn đổ nghiêng… càng đáng sợ là, môn phái lại bị mấy thế gia thâm nhập vô cùng nghiêm trọng. Lúc đó ta cho rằng, phái Côn Luân sớm muộn cũng sẽ mục rữa. Cho nên, ta cảm thấy mình phải làm chút gì đó, cần phải làm gì đó.”

Trần Chử bình tĩnh trần thuật, trên gương mặt trắng trẻo xuất hiện vẻ kiên định chưa từng có.

“Ta nói câu này có hơi chua.” Cuối cùng Trần Chử cười chêm vào.

“Sư phụ nói bên cạnh ta tụ tập một đám tiểu tử ngốc, câu này không sai.” Phương Khác nhướng mày cười nói: “Mấy năm nay trong môn phái đã sạch sẽ hơn nhiều lắm. Cành nhánh của mấy đại thế gia đã bị âm thầm chặt gãy không ít, Côn Luân trừ đi thịt thối. Tuy đau, nhưng chung quy sẽ tốt lên. Có lẽ chúng ta có thể làm không nhiều, nhưng cũng không ít.”

“Cho nên ngươi liền dẫn đám hỗn tiểu tử đó đi biên cảnh?” Triệu Lịch Duyệt chen vào.

Phương Khác nhíu mày nhìn Triệu Lịch Duyệt vừa bước một chân vào cửa. Y đã sớm cảm giác được Triệu Lịch Duyệt đến, Triệu Lịch Duyệt cũng không hề che giấu khí tức trên người mình. Chỉ là hôm nay cổ áo Triệu Lịch Duyệt chưa chỉnh lý chỉnh tề, bên cổ còn có mấy điểm đỏ.

“Một đám bại gia, chuyện gì cũng chả hiểu chỉ biết bản thân quý giá. Chính đạo không đi, cứ thích giết người cướp của, hống hách ngang tàng… đáng sợ hơn là không phải bọn chúng bại gia, mà là… bọn chúng căn bản không hiểu cái gì là đúng sai, cái gì có thể làm cái gì không thể làm.” Phương Khác bình tĩnh nói, ngữ khí không mặn không nhạt.

“Chiến trường rất tàn khốc, bọn chúng không nhất định chịu được.” Trần Chử lo lắng nói.

“Nếu không tàn khốc, sao là trừng phạt?” Triệu Lịch Duyệt cười nhẹ một tiếng, chỉnh lại cổ áo hơi mở rộng: “Nhưng ta không biết chí hướng của Trần sư huynh lại cao thượng vô vụ lợi như thế.”

Trần Chử liếc mắt nhìn Triệu Lịch Duyệt, nhàn nhạt nói: “Cũng thế cũng thế, giống như ta không biết Triệu sư đệ ngươi đứng bên ngoài không hừ một tiếng nghe hết cuộc nói chuyện của chúng ta vậy.”

Triệu Lịch Duyệt nhún vai, nhìn Phương Khác. Đối với hắn đám Trần Chử đều là một đám chết não, kiên trì những thứ vô vị, vốn hắn cho rằng Phương Khác cũng thế, không ngờ hắn đã nhìn lầm. Phương Khác khác với đám Trần Chử, những thứ kiên trì hắn thấy trong mắt Phương Khác, không giống với Trần Chử.

“Muốn làm gì đó, thì cần phải có quyền.” Triệu Lịch Duyệt nói từng chữ, mắt luôn chăm chú nhìn biểu tình Phương Khác, tiếc rằng trên mặt Phương Khác vẫn bình tĩnh vô ba, hắn không nhìn ra cái gì.

Trần Chử vỗ tay áo, ngẫm nghĩ nhìn Triệu Lịch Duyệt một cái rồi chậm rì rì nói: “Chúng ta vẫn nên quan tâm vấn đề an toàn khi đưa đám bại gia đến biên cảnh đi. Nếu chết mất vài đứa, chúng ta phải ngẫm cho tốt về sau sống thế nào. Ta không muốn cả ngày đối mặt với mười mấy đợt truy sát…”

“Các ngươi không cảm thấy…” Phương Khác chau mày.

Triệu Lịch Duyệt và Trần Chử đều nhìn Phương Khác, mang vẻ nghiêm túc mà chính bọn họ cũng không ngờ đến, họ đang đợi câu tiếp theo của Phương Khác.

“Chắc đã đói bụng rồi nhỉ?” Phương Khác thản nhiên cười.

Kết quả nhận được một cái trợn trắng mắt và một ánh mắt lạnh.

“Tu vi của ngươi đã đủ tích cốc, theo ta biết tích cốc đan của ngươi cũng chưa từng thiếu.” Trần Chử không chút lưu tình lạnh mặt nói.

“Từ sau khi bế quan, ta chưa từng nếm qua một ly rượu, một miếng linh thực…” Phương Khác như thở dài nói.

Thế là, khi đám nhóc Vương Lạc Dương hoàn toàn không có tin tức gì mang khóe mắt đen thui bước ra khỏi phòng, chỉ thấy người đã bị chúng nguyền rủa, chửi mắng vô số lần tại Thận Hành nhai đang đoan đoan chính chính ngồi cạnh bàn tròn. Trên bàn đầy mỹ thực, hương thơm lan khắp tứ hợp viện, linh khí tràn trề… ha ha.

“Ngồi xuống ăn chút gì đi, một mình ta cũng không ăn hết nhiều như vậy.” Phương Khác nói với các đệ tử ‘thủ vệ’ viện tử này.

Mấy người chần chừ một lát, mới tiến tới chắp tay hành lễ.

“Đa tạ Phương đại nhân. Vậy các sư đệ sẽ không khách khí.”

Phương Khác nghe từ Phương đại nhân mới đột nhiên nhớ ra, hiện nay y cũng là một quản sự đại nhân của Duy Pháp đường. Chức quan chính thức là quản sự Tuần Pháp Ti Duy Pháp đường. Duy Pháp đường có tam Lệnh lục Ti, Tiêu trưởng lão chính là một trong tam Lệnh. Mà lục Ti phân biệt là, Tuần Pháp Ti, Chấp Pháp Ti, Thẩm Tấn Ti, Cấm Vệ Ti, Ám Ti và Minh Ti.

Vốn dĩ Tuần Pháp Ti quyền lợi rất lớn, gần như chỗ nào ở Côn Luân cũng đều thuộc Tuần Pháp Ti quản. Nhưng lúc đến tay Phương Khác trừ hơn ba trăm thủ hạ của y ra những lực lượng khác không tập trung về tay y, tính ra

chỉ treo cái danh.

Phương Khác bưng chén không nhanh không chậm gắp đồ ăn, cứ như không cảm giác được từng ánh mắt vừa tức vừa sợ của đám nhóc Vương Lạc Dương.

Vương Lạc Dương nhíu mày nhìn Phương Khác, đứng nguyên tại chỗ bất động nhìn cả bàn người, có vài đệ tử vốn không thoải mái lắm, nhưng thấy Phương Khác và Triệu Lịch Duyệt khoan thai tự nhiên như vậy cũng yên tâm bắt đầu ăn.

Những đệ tử đời ba mươi bảy khác thấy Vương Lạc Dương bất động cũng không động theo.

Dư Sùng Lễ là người cuối cùng bước ra khỏi nhà, gương mặt tròn trịa hơi mập của nó lúc này đã có đường nét rõ ràng. Nó thấy Phương Khác thì vô thức lùi ra sau một bước, không tự chủ rùng mình.

“Toàn bộ đến đủ rồi thì đi theo ta.” Phương Khác nhìn Dư Sùng Lễ một cái, gác đũa nói.

Vương Lạc Dương theo sau Phương Khác ra khỏi viện tử thì thấy ngay một chiếc thuyền bay, bất giác siết chặt nắm tay. Sao lại có thuyền bay, trong môn phái ngay cả ngự kiếm cũng không được phép, Phương Khác làm sao có thể sử dụng thuyền bay. Trừ khi đây là môn phái đã cho phép.

“Chủ tử.” Chân Minh vừa thấy Phương Khác đã chạy tới, cong lưng mỉm cười nói: “Ngài lên từ chỗ này đi, tất cả đã chuẩn bị xong rồi. Chúng ta chỉ cần đến khu Cửu Tỉnh hội họp với Hách Liên gia chủ, hai ngày sau sẽ rời khỏi Côn Luân. Mấy vị đạo hữu mà chưởng môn an bài cũng sẽ đến chỗ ngài trong hai ngày này.”

Phương Khác gật đầu, lên thuyền bay nói: “Làm không tồi.”

Chân Minh cười hê hê, không nói thêm nữa, xoay người ôm quyền hành lễ với Trần Chử và Triệu Lịch Duyệt: “Trần huynh, Triệu huynh.”

Trần Chử và Triệu Lịch Duyệt nhìn nhau một cái rồi ôm quyền trả lễ.

Vương Lạc Dương mím môi, nhìn những người khác kinh nghi bất định,

bước lên thuyền bay đầu tiên.

Những người khác quay mặt nhìn nhau, có vài đứa chần chừ dịch chân, Hách Liên Đồng nhìn chằm chằm thuyền bay trước mắt, sau đó kéo Thượng Quan Bình Cốt nói: “Chúng ta lên đi… đây là thuyền bay của nhà ta.”

Nói rồi đáy mắt Hách Liên Đồng lóe sáng.

------oOo------

Chương 145: Thu phong khởi 3

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phương Khác vừa lên thuyền bay đã có tám đệ tử thắt dây lưng vàng đi tới cong lưng hành lễ. Lần này lộ trình đến Tuyết Đỉnh sơn nguy cơ trùng trùng, nhóm người họ giữ chức hộ vệ. Mấy đệ tử này đều tự giới thiệu về sở trường của mình rồi tản ra trở về cương vị.

Dẫn đầu là một một người tên Chu Lập Đức để râu hình chữ bát, được gọi là lão Chu, hiện tu vi kim đan đại viên mãn. Bên trong còn có hai gương mặt quen thuộc, một vị là đại đệ tử nguyên Huyền Kiếm môn Khổng Du Thanh, còn lại là Tiền Triều Minh từng có duyên gặp một lần lúc đưa Phương Khác đến Thận Hành nhai. Hai người này hiện nay đều tu vi trung kỳ kim đan, trong năm người khác bốn người là sơ kỳ kim đan một người là hậu kỳ trúc cơ.

Thuyền bay dâng lên cao ra khỏi sơn môn Côn Luân, không biết sao thời tiết vốn trong xanh thoáng cái đã trở nên âm u, mây đen dày đặt ép người. Qua thêm một lúc quả nhiên đã đổ cơn mưa lớn, thuyền bay lập tức giảm tốc trong mưa. May mà thuyền bay này có trận pháp tránh mưa, nếu không sẽ rất bất tiện. Chỉ là Chu Lập Đức nhíu mày nhìn linh thạch nhanh chóng tiêu hao trên thuyền bay, rồi ước lượng linh thạch còn lại trong tay, thầm cắn răng.

Tiếp tục đi về phía bắc nửa nén hương thì chui vào một sơn lâm rậm rạp. Lúc này vẫn đang ở địa giới Côn Luân, người của Hách Liên gia sẽ ở nơi này tiếp ứng họ.

Cả đoàn người, hành tung phải ẩn mật lại phải thông qua phong tỏa của tông môn đến Tuyết Đỉnh sơn. Ngồi thuyền bay là không được, trên đường thuyền bay sẽ trở thành mục tiêu quá lớn. Mà muốn thông qua tầng tầng kiểm soát của tông môn, phải nhờ người của Hách Liên gia giúp đỡ mới được.

Vì thế Hách Liên Đồng mới phát hiện bọn họ lên là thuyền bay cả Hách Liên gia.

Trên tay đám Khổng Du Thanh cầm đủ kiểu y phục phát cho đám nhóc Vương Lạc Dương bị nhốt dưới đáy thuyền bay.

Chu Lập Đức dâng một bộ y phục cho Phương Khác. Phương Khác thấy trong đó còn có một cái mũ trùm tránh mưa.

Phương Khác vào một phòng nhỏ trong khoang thuyền, thay bộ y vật phục sức có ký hiệu của Côn Luân ra, đổi sang y bào màu vàng cam hoa quý đã chuẩn bị sẵn, sau đó đội mũ trùm tơ nhung đen lên.

Ngẫm nghĩ, Phương Khác trực tiếp đi xuống cầu thang nhỏ ở đáy khoang thuyền. Phần đáy khoang thuyền là nơi huyền diệu có thể thông qua trận pháp phi hành, cơ quan bánh răng… bàn trận chiếm phần lớn không gian.

Phương Khác dẫm lên cầu thang bằng gỗ, nghênh đón y là một nơi sáng rực. Đám nhóc Vương Lạc Dương gần như mỗi đứa cầm một viên dạ minh châu chiếu rọi khiến nơi này còn sáng hơn mấy tầng trên.

Đối mặt với mấy ánh mắt phẫn nộ của đám Vương Lạc Dương, Phương Khác nhíu mày đảo quanh mấy đứa hoặc ngồi hoặc đứng, đám đó cầm y phục được phát nhưng không có ý thay vào.

Thấy Phương Khác, sắc mặt mọi người vẫn thu liễm vài phần, lũ lượt đứng lên hành lễ.

“Phương sư thúc khỏe.”

Phương Khác nhìn những thiếu niên so với ba năm trước đã biết che giấu hống hách ngang tàng, tuy giữa mi vẫn mang theo mấy phần non nớt nhưng đứa nào cũng thẳng lưng hơn, mang theo vài cảm giác người lớn.

Trong đám nhóc này phần lớn đều đã mười lăm mười sáu, còn vài đứa nhỏ thì cũng đã đến tuổi hiểu chuyện, nhốt ở Thận Hành nhai ba năm, góc cạnh đã bị mài đi hơn nửa.

“Ta không khỏe.” Phương Khác mân môi cười, mang lãnh ý nói, đảo mắt nhìn quanh, thấy tu vi của cả đám tăng hơn ba năm trước không ít, đặc biệt là Vương Lạc Dương đã luyện khí viên mãn. Phương Khác nhếch môi, xem ra tách bọn chúng ra nhốt vào hai hang động là chính xác. Đúng như y dự liệu, chúng phát hiện ra bí mật dưới thủy lao của Thận Hành nhai, nếu nhốt riêng từng đứa ra, khả năng phát hiện linh mạch dưới nước sẽ thấp hơn nhiều.

Nhất thời mọi người đều cảm thấy một luồng hơi lạnh, ai cũng nhớ tới tối hôm đó. Có đứa vừa giận vừa hận, có đứa kinh sợ không thôi, còn có đứa thậm chí run rẩy cảm thấy mông lưng ẩn ẩn đau.

“Vào Thận Hành nhai tĩnh tâm tu hành cũng có chút tác dụng, lần này ra khỏi Thận Hành nhai các ngươi hiểu được bao nhiêu về hoàn cảnh của Côn Luân?” Phương Khác thu lại vẻ lạnh lẽo trên mặt, nhàn nhạt hỏi.

“Nên biết đều biết rồi, không nên biết cũng biết một chút.” Vương Lạc Dương lạnh lùng nói.

“Nói xem thử.” Phương Khác nhìn Vương Lạc Dương một cái, phát hiện tên nhóc nửa lớn này rất biết ra vẻ, khí thế cũng đầy đủ, ngay cả nói chuyện cũng rất có trình độ.

“Côn Luân tứ bề thọ địch… trước mắt xem ra Côn Luân vẫn trụ được. So với Thái Hành, vẫn là Côn Luân chúng ta nhỉnh hơn.” Vương Lạc Dương hơi hất cằm, sự kiêu ngạo lộ hẳn ra.

Nó dương dương tự đắc nói một lượt, đừng bảo những đệ tử đời ba mươi bảy khác, cho dù là đám Khổng Du Thanh cũng lộ vẻ tán thưởng.

“Chẳng qua…” Vương Lạc Dương nhếch môi cười lạnh: “Chẳng qua cho dù có thắng, Côn Luân cũng là thắng thảm. Thương địch tám trăm tự hại một ngàn.”

“Phương sư thúc, ngài nói đúng không?” Vương Lạc Dương mỉm cười nhìn Phương Khác, trong nụ cười mang theo mấy phần khiêu khích mấy

phần khinh thường.

Phương Khác nhìn thiếu niên chỉ lùn hơn mình nửa cái đầu, cười cực kỳ ôn hòa.

“Nói rất hay.”

“Kỳ thật ta chẳng nhẫn nại dạy đám tiểu thí hài các ngươi, nhân tiểu quỷ đại đứa nào cũng hệt nhau, giết người phóng hỏa cướp giật ẩu đả các ngươi làm đủ hết rồi.” Phương Khác một mặt cười một mặt nói, ngữ khí rất nhạt rất bình hòa.

“Nếu cứ tiếp tục phát triển thế này, Côn Luân cũng không cần đánh với Thái Hành nữa, đánh cái gì mà đánh, Côn Luân đến đời ba mươi bảy tự nhiên sẽ lụi bại rồi. Không người kế tục, còn gì để đánh chứ? Thái Hành đợi thêm vài năm, vài chục năm thì sẽ dễ dàng đá đổ Côn Luân…”

Sắc mặt mọi người biến đổi liên tục.

“Ngươi bớt nói lời hù dọa nữa đi, có khoa trương vậy sao? Côn Luân chúng ta sao có thể dễ dàng lụi bại như vậy? Chúng ta kiếm chút linh thạch thì thế nào?” Nhịn rồi lại nhịn, Hách Liên Đồng cuối cùng vẫn không nhịn được nhảy ra phản bác Phương Khác.

Phương Khác hạ mắt nhìn Hách Liên Đồng, vẫn mang ý cười lạnh nhạt hỏi: “Bế quan ba năm tư quá, ngươi phản tỉnh được ba câu này sao?”

Hách Liên Đồng lập tức xìu xuống, không dám nhìn thẳng ánh mắt phát sáng của Phương Khác nữa.

Phương Khác nhìn Dư Sùng Lễ trốn ở sau cùng, vẫy tay hỏi: “Ngươi qua đây, ba năm nay ngươi phản tỉnh được gì?’

Dư Sùng Lễ co ro một chút, tựa hồ hận không thể lập tức trốn đến nơi Phương Khác không nhìn thấy được, chần chừ rất lâu cuối cùng rụt rè nói: “Chúng tôi không nên tùy ý thu phí ở khu mua bán của môn phái, không nên cướp của… càng không nên giết người cướp của cường bách đồ của người khác… ta… còn có không nên, không nên mưu hại sư thúc. Còn…”

Phương Khác cười cười, vung tay tỏ ý bảo Dư Sùng Lễ dừng lại, y chậm

rãi nói: “Lời của ta có phải hù dọa không, các ngươi chậm rãi suy nghĩ.”

“Ta cũng chẳng muốn phí nhiều lời, hôm nay các ngươi ở chỗ này chỉ vì bốn chữ – lập công chuộc tội.”

Khổng Du Thanh bất giác quay đầu nhìn Phương Khác, rõ ràng hôm qua nghe Chân Thông bảo Phương Khác nói lao động cải tạo gì đó, sao lại biến thành lập công chuộc tội rồi? Sao hắn lại có cảm giác Phương Khác đang làm mọi người mù mờ? Nhất định là ảo giác rồi.

Phương Khác kéo mũ trùm lên, mấy bước xuống khỏi thuyền bay. Hạt mưa to như hạt đậu vỗ bôm bốp lên người, tuy mũ trùm này cản mưa không tồi, nhưng không thể nào xóa đi lực độ mưa tát lên người. Phương Khác đi trên đất bùn nhưng chân không dính bùn. Chu Lập Đức đi phía trước dẫn đường, sau lưng là mấy chục người rầm rộ đi theo.

Vương Lạc Dương đi sau Phương Khác, vành mũ che kín chỉ lộ ra cái cằm nhọn, ngón tay trắng nõn túm vành mũ kéo càng thấp. Nó bước cạn bước sâu trên con đường bùn sình. Tu vi nó không đủ đương nhiên không thể làm được như Phương Khác, may mà ủng là ủng đi nhanh tam phẩm thượng hảo, mang vào rồi sẽ không tốn sức.

Vương Lạc Dương nhíu mày, những gì Phương Khác nói vừa rồi không phải hoàn toàn là hù dọa. Lúc đầu khi chúng hợp tác với Tạ An không nghĩ chuyện sẽ náo lớn như vậy, cũng không ngờ Tạ An lại điên cuồng muốn giết chết Phương Khác. Nhưng, sau đó chuyện đã náo lớn, lớn một cách kỳ quặc như có người cố ý tạo sóng gió. Trong ba năm ở Thận Hành nhai, suy nghĩ này cứ mãi ở trong đầu Vương Lạc Dương không thể xua đi. Dù sao lúc đầu chúng chỉ muốn kiếm chút tiền tiêu vặt mà thôi, sau ảnh hưởng lại ác liệt như vậy, quả thật không tốt. Không những hại thanh danh của Côn Luân, cũng hại chữ tín của khu mua bán Côn Luân. May mà dừng lại sớm, nếu không nếm ngọt càng nhiều chúng lún càng sâu sẽ không thể bứt ra được.

Vương Lạc Dương giãn mày, lại nghĩ đến lập công chuộc tội mà Phương Khác nói, còn là đến Côn Luân Lục Doanh lập công chuộc tội. Vương Lạc Dương quay đầu nhìn đám người nhếch nhác, nhếch môi cười lạnh. Những người này để ở môn phái có thể có tác dụng, nhưng ra khỏi môn phái thì với chút ít tu vi nhỏ nhặt chỉ sợ sẽ là kéo chân sau.

Cho nên đây là đày ra biên cương? Vương Lạc Dương bất giác hừ lạnh, Phương Khác thật sự nghĩ chúng dễ lừa như tiểu hài ba tuổi hay sao?

Đi ước chừng nửa ngày, đám đệ tử đời ba mươi bảy được nuông chiều quen thói đã khổ không nói nổi, may mà mưa đã tạnh.

Phương Khác quay đầu nhìn đám Hách Liên Đồng lôi thôi, lại nhìn sự lạnh nhạt của Vương Lạc Dương, bất giác cười cười. Bỗng Phương Khác dừng lại, đi vào lùm cây bên trái.

Quả nhiên lùm cây lay động vài cái, từ trong bò ra một tu sĩ áo xám.

Chu Lập Đức đi tới, hai người so đúng ám hiệu. Tu sĩ áo xám bèn dẫn mọi người tiếp tục xuyên qua lùm cây.

Qua một lát, trước mắt xuất hiện một vùng đất trống rộng rãi.

"Cha!" Sau lưng Phương Khác phát ra một tiếng kêu, Hách Liên Đồng đội mũ trùm một thân bùn đất lao như bay vào lòng một người.

Trên mặt người đó lộ vẻ vui mừng cực nhạt, ôm Hách Liên Đồng vào ngực: "Đồng Đồng, cấp bậc lễ nghĩa của con đâu? Sao đã lớn vậy rồi còn lỗ mãng thế này."

Vừa nói vừa nhìn Phương Khác, gật đầu với Phương Khác, người này chính là đương nhiện gia chủ Hách Liên gia Hách Liên Đoan.

------oOo------

Chương 146: Nhận thân

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Đồng Đồng! Con ta chịu khổ rồi." Lúc này đột nhiên một bóng đỏ xuất hiện ôm lấy Hách Liên Đồng, chỉ thấy một nữ tử mỹ mạo mặc áo trùm đỏ sậm ôm lấy Hách Liên Đồng nhẹ giọng hỏi han, đáy mắt tràn đầy lệ quang.

Cuối cùng lau lệ xong thì đôi mắt đẹp đó hung tợn trừng sang Phương Khác.

Phương Khác thẳng thắn cười lại, trên mặt chẳng có chút hổ thẹn chột dạ nào. Vì y chưa từng cảm thấy chuyện này mình làm sai. Chỉ âm thầm nói trong lòng, cái mục gặp gia trưởng này quả nhiên không thể tránh được.

Thu Thủy thấy người này còn có mặt mũi cười với mình, nhất thời nổi sung, nàng kéo Hách Liên Đồng ra sau lưng, lạnh nhạt nhìn Phương Khác: "Tiểu tử không giáo dưỡng, gặp trưởng bối không biết hành lễ vấn an sao?"

Phương Khác sửng sốt, tuy chẳng có mâu thuẫn gì với ba chữ không giáo dưỡng, nhưng dù sao đối phương quả thật là tiền bối, y nên hành lễ trước. Cho nên Phương Khác mỉm cười chắp tay hành lễ: "Vãn bối Phương Khác bái kiến tiền bối."

Sắc mặt Thu Thủy lập tức càng thêm khó coi, đôi mắt xinh đẹp nhìn sang Hách Liên Đoan. Hách Liên Đoan sửng sốt một lúc rồi sắc mặt cũng khó coi, hơi mang khiển trách nhìn Phương Khác.

Phương Khác nhìn vẻ mặt hai người, hơi nghi hoặc khó hiểu, ngẫm lại một lượt ngôn ngữ động tác của mình, không phát hiện có chỗ nào thiếu thỏa đáng, cho nên sao lại đắc tội bọn họ nhỉ?

Hách Liên Đồng kéo tay mẹ mình nên có thêm lòng tin, thấy thái độ của cha mẹ mình đối với Phương Khác còn len lén cúi đầu cười, cho ngươi nhốt ta, đợi bị thu thập đi!

Hách Liên Đoan thấy Phương Khác đầy khó hiểu không giống như đang giả vờ, hắn đảo mắt nhìn mọi người. Phát hiện những tiểu bối này tỏ rõ dáng vẻ xem kịch vui, liền nhíu mày. Đợi khi thấy nữ nhi nhà mình vẻ mặt đắc ý khó che giấu, mày càng thêm nhíu chặt.

Chu Lập Đức thấy thế bước tới một bước cản trước mặt Phương Khác, lại bị Khổng Du Thanh bên cạnh kéo lại. Khổng Du Thanh nháy mắt ra hiệu, Chu Lập Đức thấy bàn tay giấu sau lưng Phương Khác đang xua xua.

Ngoài dự liệu của mọi người là Hách Liên Đoan không quở trách Phương Khác mà nhìn sang Hách Liên Đồng đang trốn sau lưng Thu Thủy: "Cha dạy con thế này sao? Còn không qua kiến lễ. Tuy trong phái Côn Luân y là Phương sư thúc của con nhưng y cũng là nhi tử của tiểu cô cô con, con nên

gọi y là tam biểu ca.”

Độ cong trên khóe môi Hách Liên Đồng cứng lại, ngẩn ngơ nhìn người cha mình chỉ… quả thật là Phương Khác không sai.

“Còn không mau đi.” Thu Thủy đẩy Hách Liên Đồng một cái.

Hách Liên Đồng bước ra vài bước đứng trước mặt Phương Khác, chiều cao của nó chỉ đến ngực Phương Khác. Hách Liên Đồng ngẩng đầu miễn cưỡng nhìn rõ y, chỉ thấy Phương Khác cúi đầu cũng mang vẻ kinh ngạc nhìn nó.

Phương Khác là biểu ca của nó? Sao nó không biết? Hách Liên Đồng đơ ra nhìn Phương Khác, lại cúi đầu nhìn cha mẹ mình, cuối cùng hành lễ ấp úng nói: “Hách Liên Đồng kiến quá Phương sư… tam biểu ca, chào tam biểu ca.”

Khổng Du Thanh và Chu Lập Đức nhìn nhau một cái đều thấy được đối phương thở phào rõ ràng. Còn những người khác biểu thị tình trạng chuyển ngoặt này khiến họ ngây ngẩn, ngay cả Vương Lạc Dương cũng sững sờ.

Cuối cùng Phương Khác nhớ đến quan hệ của ‘y’ và Hách Liên gia, cho nên lúc trước Thu Thủy và Hách Liên Đoan bất mãn là vì y gọi tiền bối tự xưng hậu bối.

Phương Khác nhìn Hách Liên Đồng cực kỳ khó chịu trước mắt, bất đắc dĩ cười đáp: “Gặp qua… không cần đa lễ.”

Sau thì lúng túng nhìn Hách Liên Đoan.

Hách Liên Đoan nhướng mắt nhàn nhạt nói: “Sao, chúng ta không xứng được ngươi gọi một tiếng cữu phụ cữu mẫu?”

“Không phải… vãn bối chỉ sợ làm vậy có chút đường đột.” Nói rồi Phương Khác mỉm cười chắp tay hành lễ: “Kiến quá cữu phụ cữu mẫu.”

Hách Liên Đoan tuy hừ lạnh một tiếng nhưng cũng chấp nhận lời giải thích của Phương Khác, sau đó gọi người áo xám dẫn đường trước đó đến an bài vài việc, rồi nói với Phương Khác: “Ngươi đi theo ta.”

Phương Khác theo sau Hách Liên Đoan đến chỗ người khác không thấy được mới dừng lại.

“Ta hỏi ngươi, tại sao hơn hai mươi năm trước ngươi chưa từng đến mộ mẫu thân ngươi thắp hương tế bái? Tại sao ngươi lại xa lạ với ngoại tổ gia của mình như vậy? Là có gì khó nói hay ngươi cho rằng Phương gia ngươi và Hách Liên gia ta quyết liệt rồi thì ngươi không cần nhận ngoại tổ gia này nữa?” Hách Liên Đoan nói.

Phương Khác giật giật mi, mặt lộ mấy phần cười khổ: “Ta…”

Hách Liên Đoan nhíu mày: “Có gì cứ nói, đừng ấp a ấp úng.”

“Không giấu cữu phụ, lúc nhỏ ta vì bị thương nên không có ký ức về mẫu thân, càng không cần nói đến ngoại tổ gia là nhà nào. Là do mấy năm trước nhận được một bức họa của tiên phụ mới biết mẫu thân là ai. Ta không phải không nguyện ý mà là không thể.” Phương Khác nói. Lúc trước thấy hoàn cảnh của Phương Khác cũ ở môn phái y cho rằng Hách Liên gia đối với Phương Khác cũng chẳng bận tâm gì, ai biết nghe ngữ khí của Hách Liên Đoan hóa ra là vì nguyên nhân này là Hách Liên gia mới đối đãi với Phương Khác như vậy. Nói thế thì ‘y’ quả thật rất oan uổng.

Dù cho trước đó Hách Liên Đoan đã cho rằng Phương Khác sẽ nghĩ ra trăm ngàn lý do cũng không ngờ lại là loại lý do này. Bị thương? Căn bản không nhớ? Nhất thời mặt Hách Liên Đoan trận xanh trận trắng. Hắn nghĩ kỹ lại một lượt, từ lúc biết Phương Khác bị Phương Minh Viễn đưa vào Côn Luân, vì khi đó bọn họ vẫn bất mãn với Phương Minh Viễn nên chưa từng đi thăm Phương Khác.

Sau Phương Minh Viễn chết rồi, họ cũng có thu xếp một chút cho Phương Khác tại Côn Luân nhưng chưa từng báo cho Phương Khác. Sau muốn đi thăm Phương Khác lại vì hài tử này chưa từng tế bái mẫu thân mà rét lòng, vì thế chỉ cho người chăm sóc chút rồi không còn muốn đi thăm nữa. Trong thời gian đó cũng có phái người dò thám nguyên nhân, nhưng tích cách Phương Khác cô đơn không giao tâm với ai, nên chẳng dò la được gì. Ngược lại là Phương Khác nhiều lần biểu hiện ra sự sùng bái, thương nhớ đối với Phương Minh Viễn, từ đó Hách Liên gia cũng không đề cập đến Phương Khác nữa.

Hình như… quả thật họ chưa từng nói với Phương Khác họ là ngoại tổ gia của y. Vậy thì… Phương Khác chưa từng đề cập đến sinh mẫu cũng đã có lời giải thích hợp lý. Bị thương, căn bản không nhớ mẫu thân… nguyên nhân này ai có thể nghĩ đến?

"Vết thương của ngươi là ở thức hải hay ở thượng đan điền?" Hách Liên Đoan trầm ngâm một lát hỏi.

Phương Khác nhớ đến lời Phương Minh Viễn lưu lại trên cuộn tranh: "Hai chỗ đều có thì phải…"

Hách Liên Đoan đưa thần thức ra muốn thăm dò vết thương của Phương Khác, ai biết thần thức mới vào đã nghênh diện một thanh kiếm nhỏ màu bạc. Hách Liên Đoan giật mình tránh khỏi phong mang của kiếm nhỏ, buột miệng nói: "Hư hóa! Ngươi đã biết hư hóa rồi sao?"

Do Hách Liên Đoan tấn công bất ngờ, Phương Khác vô thức phòng bị liền đưa kiếm trong thức hải ra. Sau khi ý thức được Hách Liên Đoan không có ác ý thì y liền khống chế thu kiếm về. Nhưng Hách Liên Đoan trong lúc vô ý lộ ra uy áp của tu sĩ cấp cao khiến Phương Khác chấn động, suýt bị thương.

Hách Liên Đoan thấy sắc mặt Phương Khác thống khổ, vội lấy một viên đan dược ra đút vào miệng y. Phương Khác không khống chế được nuốt xuống, thầm thở dài. Được rồi, trước mặt tu sĩ cấp cao cỡ này y hoàn toàn phải chịu phận mặc người bày bố. May mà đối phương không ác ý, nếu không cho dù là mười Phương Khác cũng không sống nổi.

Một luồng mát mẻ trào lên trong đan điền, Phương Khác chậm rãi điều tức xong thì đối mặt với ánh mắt kinh ngạc của Hách Liên Đoan. Hư hóa này không phải ai cũng có thể làm được, người có thể hư hóa ai không phải tu vi trên nguyên anh lĩnh ngộ được thần thức hơn nữa thần thức còn đủ cường đại? Mà Phương Khác lại trực tiếp dùng linh thức hư hóa?

"Ngươi có tu luyện công pháp về linh thức không?" Hách Liên Đoan hỏi, hỏi xong mới ý thức được không thỏa đáng: "Thôi đi, ngươi cũng không cần cho ta biết. Về sau những bản lĩnh này đừng tùy tiện cho người khác biết, gặp những tu sĩ chuyên tu luyện công pháp âm độc tấn công thức hải có lẽ linh bảo này vẫn có thể xem là một thủ đoạn bảo mạng. Cố gắng tu luyện, ngày sau sẽ có tác dụng càng lớn."

“Vừa rồi ta chỉ muốn xem ngươi bị thương ở đâu, giờ thì thôi vậy. Vết thương của ngươi ta đoán nhất định là chuyện tốt tên Phương Minh Viễn làm ra. Hắn quả thật là kẻ điên cuồng mất trí.” Trong mắt Hách Liên Đoan lộ ra sự căm hận.

Nhắc đến Phương Minh Viễn, Hách Liên Đoan lại nhớ ra Phương Khác chính là nhi tử của hàng này, ánh mắt nhìn Phương Khác lại không còn ôn hòa như trước. May mà hắn vẫn nhớ trên người Phương Khác còn chảy dòng máu của muội muội mình, nếu không hắn cũng không chắc mình sẽ làm gì.

“Những thứ này ngươi cầm đi, ta sẽ giải thích với tổ phụ mẫu của ngươi, sau này nếu có lòng thì đi núi Trường Bạch bái kiến hai lão nhân, nếu không có lòng thì thôi.” Hách Liên Đoan trừng mắt nhìn Phương Khác rồi nói.

“Phương Khác hổ thẹn không dám nhận.” Phương Khác cười chối từ.

“Cho ngươi cầm thì cứ cầm. Đừng phí lời nhiều như thế.” Hách Liên Đoan lạnh lùng nói.

Phương Khác chỉ có thể nhận túi chứa đồ Hách Liên Đoan ném qua.

“Tuy con đường này nằm trong nội cảnh Côn Luân nhưng cũng không thái bình lắm, đặc biệt là các ngươi còn chưa thể để phái Thái Hành biết được hành tung. Ta dùng danh nghĩa Hách Liên gia chuyển hàng cũng chỉ có thể đưa các ngươi đến khu mua bán gần Lăng giang. Sau khi đến đó, ngươi chỉ có thể dựa vào bản thân đến Tả Thần Sách Doanh…” Hách Liên Đoan tỉ mỉ nói lại dự tính trên con đường này cho Phương Khác nghe. Tuy ngoài mặt luôn bày vẻ không thích Phương Khác, nhưng thực tế đã nhắc nhở Phương Khác rất nhiều.

Nghe xong, đối với an bài của Hách Liên Đoan, Phương Khác tự nhiên có cảm thán. Tuy họ đã bỏ thuyền bay không dùng, nhưng cũng không gian nan như Phương Khác đã nghĩ trước đó. Đổi sang đi đường thủy, so với thuyền bay thì đường thủy này dù chậm một chút nhưng lại an toàn hơn rất nhiều, vì Hách Liên gia nổi danh với thủy vận và linh thực. Hiện nay tuy khai chiến, nhưng ngoài mặt Hách Liên gia coi như là trung lập không nghiêng về bất cứ phe nào, chỉ bán linh thực cho nhiều bên mà thôi. Vì thế

thuyền vận của Hách Liên gia ra vào mấy đại môn phái sẽ thuận tiện hơn người bình thường nhiều.

Phương Khác thành khẩn nói: “Đa tạ cữu phụ.”

Phương Khác đảo mắt qua rừng cây, lại nhìn Hách Liên Đoan một cái, thầm nghĩ không biết mấy vị cao thủ mà sư phụ nói cho y đã đến chưa. Trí Tiêu nói sau khi hội hợp với Hách Liên Đoan, người âm thầm bảo hộ họ cũng sẽ đến. Điểm này ngay cả Hách Liên Đoan cũng không biết.

Chỉ là ngay cả Hách Liên Đoan cũng không hề phát giác gì… những cao thủ đó lợi hại vậy sao?

Đợi Phương Khác và Hách Liên Đoan nói xong, hai người trực tiếp vòng một lượt trong rừng rồi đến bờ nước. Con sông này là một nhánh nhỏ của Lăng giang, bọn họ sẽ lên thuyền ở đây, đợi hai người lên thuyền rồi, những người khác đã sắp xếp xong.

Chẳng qua trên mặt đám Vương Lạc Dương mang theo lo âu dễ dàng thấy được. Hiển nhiên điểm đến mà Phương Khác cho chúng biết còn khiến chúng bất an hơn trước.

Phương Khác mím môi cười, y cố ý không nói rõ muốn chúng làm gì, lần này y chẳng qua là hy vọng mang chúng đến ven đường lịch luyện một phen, sau đó ném vào quân doanh cho chúng kiến thức sự tàn khốc của chiến tranh, để bọn chúng hiểu cuộc sống an lạc chúng hưởng thụ hiện tại là dùng máu và mồ hôi của bao nhiêu đệ tử đồng môn đổi lấy. Bọn chúng dựa vào cái gì mà hoành hành ngang ngược trong môn phái, xem mạng người như cỏ rác? Chỉ dựa vào có phụ mẫu tốt sao?

Còn về những thứ khác, y cũng không cần chúng làm, những người khác cũng không để chúng làm. Đợi y từ Tuyết Đỉnh sơn trở về rồi, sẽ dẫn chúng về môn phái. Tin rằng sẽ có một phần hiểu được. Vì cuộc sống quân doanh là nơi tốt để cải tạo một người, sự tàn khốc của chiến tranh lại có thể khiến chúng nhanh chóng trưởng thành hơn nữa có tự giác mình là người Côn Luân.

------oOo------

Chương 147: Gặp mai phục 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đúng như Phương Khác nghĩ, tối đầu tiên trên thuyền đã gặp được thủ lĩnh của tám vị cao thủ. Một người trung niên toàn thân màu đen gần như dung nhập vào bóng tối, mí mắt rũ xuống chỉ còn đường kẽ lại lộ ra ánh sáng sắc bén. Đường vân pháp lệnh thật sâu trên mặt khiến ông càng thêm âm trầm. Sau khi gặp mặt Phương Khác, vị trung niên này liền biến mất.

Ngày thứ hai trên thuyền, hai phu thê Hách Liên Đoan rời khỏi, họ đưa Phương Khác đến đây đã nể mặt lắm rồi.

Một ngày sau khi cáo biệt hai người Hách Liên Đoan.

Phương Khác đột nhiên nghiêm túc tìm tòi cả con thuyền, thử tìm ra nơi tám cao thủ ẩn náu. Kết quả không tìm được chút dấu tích nào của tám cao thủ, ngược lại còn khiến người khác chú ý. Tìm vài lần Phương Khác liền từ bỏ, chỉ thỉnh thoảng đứng trên thuyền dùng ánh mắt đầy thâm ý nhìn đáy nước, y thầm nghĩ chẳng lẽ đều đu dưới đáy thuyền?

Mỗi khi thấy Phương Khác nhìn đáy nước, Chu Lập Đức cũng thò đầu nhìn theo, sau đó chẳng hiểu gì nghĩ Phương Khác đang làm gì chứ?

Khi số lần nhiều rồi, dẫn đến những người còn lại trên thuyền cũng thi nhau thò đầu nhìn đáy nước. Ngay cả Vương Lạc Dương vào một ngày cũng hất cao cằm ra vẻ không quan tâm thò đầu nhìn một cái. Nhưng cái gì cũng không nhìn ra, càng không nhìn ra, bọn họ càng cảm thấy hiếu kỳ đối với hành vi của Phương Khác.

Từ sau khi người đầu tiên thử ném một cục đá xuống, thứ họ ném xuống càng lúc càng đa dạng, ám khí, đồ ngọt… thậm chí có người giả vờ lỡ tay ném xuống một cái ghế gỗ. Tiếc rằng ngay cả cá cũng không bị kinh động con nào.

Ngược lại sau nhiều lần Chu Lập Đức nghĩ đến gì đó. Chẳng lẽ có mật thám đu dưới đáy thuyền của họ? Chu Lập Đức lắc đầu, chuyện này gần như là không có khả năng, vì ngăn cản chuyện này nên dưới đáy thuyền có thiết lập trận pháp. Nếu tu vi dưới nguyên anh căn bản không làm gì nổi trận pháp này. Nếu tu vi trên nguyên anh… tại sao lại chọn dùng phương

pháp tệ hại này? Phải biết thủy lưu chảy siết như vậy, cho dù tu vi có cao cũng rất thê thảm. Huống chi… khụ, mọi người đều biết uế vật sản sinh trên thuyền này đều thông qua một đường ống thải ra từ chỗ này.

Nếu ngươi không muốn bị một mớ cơm thừa canh cặn hoặc nước bẩn trực tiếp xối lên người thì ngươi đừng làm như thế, quá sức mất mặt.

Nhưng vì bảo đảm, Chu Lập Đức vẫn lập tức phái người đi xuống tra xét một phen, không có bóng dáng bất cứ ai.

… Cứ thế trong tình trạng mọi người suy đoán Phương Khác rốt cuộc tìm cái gì dưới đáy thuyền hay tìm cái gì trong đáy nước, con thuyền cứ thế đi xuôi dòng, rất có phong phạm một ngày đến được Lăng giang cách ngàn dặm. Cứ thế gần nửa tháng, đã đến Lăng giang.

Từ Côn Luân càng đi về phía nam, càng hỗn loạn.

Ban đầu các khu mua bán trên đường đi qua toàn là một màu an tường, các tản tu cũng đặc biệt thoải mái, bầu không khí còn vui vẻ hơn ở trong phái Côn Luân. Cho đến vài ngày sau, dù thấy thương thuyền hay thấy tản tu cũng đều là điệu bộ vô cùng vội vàng và cảnh giác. Mà đến Lăng giang, tình thế càng nghiêm trọng. Chỉ đứng ở Lăng giang, ngươi đã có thể cảm giác được không khí tràn đầy xao động và bất an, nơi này cách chiến trường thật sự quá gần.

Chu Lập Đức gác một tay lên chuôi kiếm ở eo, hai chân hơi mở rộng bằng vai, đứng thẳng tắp ở đầu thuyền.

Phương Khác đương nhiên hiểu tại sao Chu Lập Đức lại phòng bị như thế, người âm thầm đi theo họ không ít, có cướp đạo cũng có thám tử các nơi. Tuy cuối cùng những người này đều trở thành thức ăn cho cá, nhưng rất rõ ràng hành tung của họ có thể đã bại lộ rồi.

Sở dĩ Chu Lập Đức được Chân Minh ủy thác trọng trách đương nhiên là có nguyên nhân. Hắn kinh nghiệm phong phú, từng nhiều lần hoàn thành nhiệm vụ trong môn phái. Điều mà Phương Khác xem trọng nhất ở Chu Lập Đức là hắn từng làm mật thám Côn Luân chôn ở thành Thái An. Mãi đến bốn năm trước mới bại lộ, hắn trở về Côn Luân và ngoài mặt trở thành người của Duy Pháp đường.

Người có thể làm mật thám đều không đơn giản, Phương Khác híp mắt lại, ánh mắt vẫn đặt trên bóng lưng Chu Lập Đức.

Cho đến khi Khổng Du Thanh ngắt ngang y, đưa một phong thư, Phương Khác mới hoàn hồn dời tầm mắt khỏi Chu Lập Đức, mở phong thư đó ra.

Bên kia Chu Lập Đức lập tức thở phào một cái, di động cái chân đã đứng muốn tê, còn khoa trương lấy tay áo lau trán, dù hắn không đổ mồ hôi. Sau đó lập tức ném cho Khổng Du Thanh một ánh mắt cảm kích, trời biết Phương Khác nhìn chằm chằm như vậy tạo áp lực lớn cỡ nào. Tuy niên kỷ đối phương không lớn tu vi cũng không đủ để áp chế hắn, nhưng ánh mắt đó giống như muốn mổ xẻ cả người hắn, còn cả cảm giác uy chấn mang theo kiếm quang, hắn dám khẳng định kiếm quyết Phương Khác luyện nhất định vô cùng sắc bén bá đạo, hoàn toàn tương phản với sự ôn hòa hằng ngày y biểu hiện ra.

Còn Phương Khác vừa xem thư, khóe môi vừa cong lên khó giấu được. Sau đó trong ánh mắt lom lom của mọi người, y lộ ra nụ cười sáng lạn chói mù mắt người khác. Khổng Du Thanh gần như không khắc chế được muốn thò đầu xem thư một cái, trên thư nói tin tốt gì sao?

Phương Khác híp mắt tùy tiện cho một hỏa cầu đốt cháy bức thư, sau đó tròn mắt nhìn sang nói: “Đám người phái Thái Hành Chúc Cố Chi bị đánh về thành Thái An rồi.”

Mắt đám Khổng Du Thanh sáng rực, cũng không kìm được lộ ra nụ cười, thấp giọng nói mấy câu, Phương Khác nhìn họ một cái rồi quay người về thuyền.

Khổng Du Thanh chớp chớp mắt, không biết tại sao hắn lại cảm thấy nụ cười của Phương Khác không chỉ là vì chuyện này.

Ngay lúc Phương Khác bước chân vào cửa khoang, đột nhiên y quay đầu nói: “Có mai phục! Tất cả mọi người lập tức rời khỏi thuyền!”

Phương Khác nhíu mày, thoáng cái lao vào trong khoang. Phần lớn đệ tử đời ba mươi bảy đều đang ở bên trong, nhưng đã trễ rồi.

Tiếng ầm ầm vang vọng hai bờ Lăng giang, âm thanh to lớn gần như khiến núi cũng rung lắc. Một tảng đá vô cùng lớn, gần bằng nửa thuyền dùng tốc

độ sét đánh không kịp bưng tai lăn về phía thuyền Phương Khác. Tốc độ đó nhanh đến mức người ta cảm thấy tảng đá này không phải do người ném ra từ hai bờ mà đột nhiên xuất hiện phía trên thuyền.

Ngay khi Phương Khác la lên câu đó Chu Lập Đức đã biết đại sự không tốt, trong đầu hắn gần như lập tức hiện lên phương án đối kháng. Ngay khi hắn định mở miệng nói thì phát hiện không cần nữa, tảng đá ánh trong mắt khiến hắn hiểu bỏ thuyền là phương pháp duy nhất.

Chu Lập Đức nhanh chóng chạy ra khỏi phạm vi tảng đá sẽ đè xuống, dù hắn đã vận hành thân pháp đến cực hạn vẫn cảm giác chân bị va đập. Không phải tảng đá, mà là bọt nước do tảng đá tạo ra, Chu Lập Đức choáng váng, bên tai là tiếng ầm ầm. Tiếp đó là hoảng hốt như thể thần trí đã rời khỏi thân xác, nhưng thoáng cái Chu Lập Đức đã hoàn hồn nằm rạp xuống đất. Lúc này hắn mới cảm giác được thủy lưu đè ép tới từ bốn phương tám hướng. Ngay lúc hoàn hồn hắn đã vô thức nhìn sang đám người Phương Khác.

Cùng lúc này, một hắc y nhân lạnh lùng nhếch môi, nhìn chiếc thuyền bị đập dẹp như thuyền giấy trên mặt hồ. Còn có từng bóng đen cùng với chủy thủ đen kịt trong tay họ nhảy vào trong nước. Trong mắt gã là chắc chắn đạt được.

Một hắc y nhân khác đứng sau cười ra tiếng, âm thanh rất khàn. Tiếng cười như ống thổi cực kỳ khó nghe, thấy lốc xoáy trên sông thì nhổ một ngụm nước bọt xuống đất nói: “Làm mẹ nó, dám đùa giỡn lão tử. Xem lão tử có chơi chết các ngươi không.”

Hắc y nhân phía trước nghi hoặc hỏi: “Bản lĩnh này của ngươi chưa có ai nhìn thấu được, lần này sao lại bị phát hiện?”

Hắc y nhân đó giật giật mí mắt nói: “Ban đầu ta cũng không tin, nhưng… mẹ nó, nhớ tới là nổi giận. Phóng ám khí vào lão tử, ném đá cũng coi như thôi đi, mẹ nó ngay cả ghế cũng ném xuống, còn có một miếng bánh đậu xanh… mùi vị thật không tồi. Phi phi phi… nếu không phải ta chạy nhanh, lại che giấu tốt. Tính ra đã bị túm được rồi.”

“Cũng may có ngươi cả đường đi theo bọn họ, nếu không chúng ta chưa thể mai phục hoàn mỹ như thế. Vụ mua bán lớn ba trăm vạn linh thạch lập tức sẽ vào tay.” Hắc y nhân cười lạnh.

Hắc y nhân đứng sau cười hê hê, trong lòng kỳ thật vẫn có nghi hoặc, chẳng hạn nếu đối phương thật sự phát hiện ra gã thì tại sao lại đùa cợt như thế? Hệt như đang chơi. Nhưng gã lại không nghĩ ra nguyên nhân nào ngoài đối phương phát hiện ra mình, nếu không bọn họ làm gì cứ ngày ngày trợn mắt nhìn đáy thuyền? Không có việc gì lại ném đồ xuống…

Hai người nói chuyện với không khí nhẹ nhàng, hiển nhiên bọn họ cho rằng sau tảng đá, lại phái thêm nhiều thích khách xuống nước, đám Phương Khác sẽ không thể tạo nên bất cứ uy hiếp nào nữa.

Nhưng, thế sự khó liệu không phải sao?

Ngay khi tiếng cười khó nghe của hắc y nhân kia vang lên lần nữa, nghi hoặc vẫn còn đọng trong đầu gã cũng không thể tiếp tục suy ngẫm.

Chỉ thấy nơi lốc xoáy do tảng đá rơi xuống tạo thành, đã có vài thân ảnh nhảy vọt ra cách lốc xoáy hơn mười mét, đồng thời trong tay họ còn hoặc xách hoặc kéo theo hai tiểu đệ tử. Trong khi những hắc y nhân đang lao tới chỗ tảng đá chỉ mới đi được nửa đường… Tùy tiện ném tiểu đệ tử đi, họ lại vùi đầu vào nước. Đồng thời trong đáy nước lại xuất hiện mấy thân ảnh, Chu Lập Đức, Khổng Du Thanh. Tuy nhếch nhách nhưng hai người đã bắt đầu triền đấu với đám hắc y nhân.

Sau đó trong số thân ảnh nhảy khỏi mặt nước có thêm Phương Khác, trong tay y còn xách hai đệ tử đời ba mươi bảy. Tùy tiện ném hai đứa ra xa nói ở yên bên đó rồi quay lại đối đầu với một hắc y nhân.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, nếu Phương Khác không vung một kiếm vào phần đáy thuyền mà vung vào tảng đá, tính ra lúc này họ đã bị đè xuống thật sâu dưới đáy sông. Sau khi vung kiếm đó, trước khi tảng đá đến nơi phần đáy đã bị phá hơn nửa. Phương Khác dùng tốc độ nhanh nhất tha hai đệ tử gần mình nhất bơi xuống đáy sông rồi từ bên hông tảng đá luồn ra khỏi phạm vi bị đè.

Trong lúc Phương Khác giải quyết hắc y nhân với một kiếm lại bị một tên khác quấn lấy, y nhìn thấy từng thân ảnh nhảy ra khỏi nước, trong tay còn xách hoặc kéo theo đệ tử đời ba mươi bảy, Phương Khác khẽ thở ra nhẹ nhõm.

Bọn này không phải người của phái Thái Hành và cũng có vẻ không phải là người của những thế lực lớn khác phái tới. Mắt Phương Khác lạnh đi, môi mím lại, khi y vung kiếm dưới đáy nước, mấy cao thủ đó tựa hồ đã sớm có chuẩn bị trực tiếp kéo vài đệ tử rồi đi.

Nhưng bọn họ không lộ ra cho y nửa phần tin tức, nếu không phải khi đó Thái A kịp thời nhắc nhở. Bọn họ đã trở tay không kịp.

------oOo------

Chương 148: Mai phục 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vụt! Một đạo phá không vang lên. Tiền Triều Minh vừa nổi lên mặt nước chỉ kịp ném hai tiểu đệ tử trong tay đi, sau đó đã bị xung lực cực lớn đè xuống đáy nước. Qua vài giây, mặt nước mới lan ra màu đỏ máu.

Phương Khác lập tức chuyển mắt đến chỗ nào đó trong rừng ở bờ tây.

“Chu Lập Đức!” Phương Khác trở tay chém một kiếm giải quyết một hắc y nhân rồi gọi Chu Lập Đức.

Hai người nhìn nhau một cái, Chu Lập Đức lập tức cúi đầu. Phương Khác mím môi cầm kiếm nhảy vọt mấy cái từ mặt sông đến bờ, mũi chân chỉ nhẹ điểm lên mặt sông lưu lại mấy vòng gợn sóng.

Nghênh diện một trận mưa tiễn, Phương Khác nhẹ duỗi tay trái thu hồi mũi tên trước mắt, đây là một mũi tên nhân công thô sần, đầu mũi tên hình thoi mang theo móc ngược.

Chỉ nhìn một cái, Phương Khác liền ném ra, mũi tên ghim vào cổ họng một hắc y nhân trên cây.

Phương Khác lao thẳng đến nơi y đã nhìn vừa nãy, nơi đó có một nhân vật lợi hại, đây là trực giác của Phương Khác, mà y không thể để đối phương bắn ra mũi tên thứ hai.

Lúc trước có nhắc đến, hắc y nhân thủ lĩnh của đám người này là Chu

Cửu. Ngay lúc đám người Phương Khác nhảy khỏi nước gã trợn to mắt rồi hung tợn nói: “Không tốt! Chúng ta mắc lừa rồi! Đây căn bản không phải là một chiếc thương thuyền vận chuyển linh thực!”

Nhưng Thủy Quỷ cả đường đi theo lâu như vậy lại nói tất cả bình thường.

Chu Cửu đột nhiên như nghĩ đến gì đó quay phắt người lại: “Thủy Quỷ ngươi phản bội…”

Nhưng tất cả đã muộn. Chu Cửu ngẩn ngơ cúi đầu nhìn lỗ máu trước ngực, Thủy Quỷ cười hề hề, tay vừa đâm vào ngực Chu Cửu túm mạnh khiến máu văng tung tóe.

“Thủ lĩnh, đừng trách ta, ai bảo linh thạch người ta ra nhiều hơn ngươi chứ?” Thủy Quỷ cười dữ tợn nói, sau đó nhìn sang chỗ nào đó, thấy một thân ảnh nhảy lên bờ như quỷ mị, hơn nữa còn đang lao về phía này, sắc mặt gã biến đổi. Ngẫm nghĩ, Thủy Quỷ cong người nhạy bén tránh vào trong rừng. Chuyện nên làm gã đã làm xong, tiếp theo không liên quan đến gã nữa.

Bỗng một mũi tên bay xuyên qua cành cây, tạo ra khí lưu xé rách lá cây tiếp xúc đến, nhưng lại không có nửa âm thanh. Vì quá nhanh, nhanh đến mức không kịp phản ứng, nhanh đến mức lá cây chưa rã mũi tên đã lướt qua. Rồi nó cứ thế xuyên qua đầu Thủy Quỷ như qua một miếng đậu hũ. Thủy Quỷ trợn to mắt, cái lỗ giữa trán bắt đầu chảy máu ồ ồ xen lẫn với dịch não trăng trắng. Mà lúc này phiến lá chỉ còn một nửa mới run run bay xuống.

Phương Khác híp mắt, trong rừng vừa có phản quang vụt qua.

Phương Khác dừng bước, dồn trọng tâm vào chân phải khẽ lùi ra sau.

Vút!

Lại một mũi tên, nhưng phương hướng hoàn toàn ngược với dự liệu của Phương Khác, được bắn ra từ một nơi ngược với nơi đã có phản quang trước đó. Một tiếng kêu ngắn ngủi vang lên, là âm thanh của Chu Lập Đức.

Phương Khác nhảy vào rừng, nhờ cây lá rậm rạp che giấu, y cần phải tìm được người đó, nếu không người trên sông hoàn toàn là những tấm bia

sống.

Phương Khác rung mi nghiêng đầu nhìn sau lưng.

Phương Khác đưa linh thức khuếch tán ra xung quanh, nhưng chẳng thu hoạch được gì. Rõ ràng công phu ẩn náu của đối phương rất cao.

Tại một nơi cách Phương Khác không xa, một người mặc y phục màu nâu nằm sấp trên cây, gần như dung làm một thể với cây. Cung tiễn trong tay gã không ngừng biến đổi phương hướng theo di động của Phương Khác.

Gã đang đợi một thời cơ, một thời cơ một kích tất sát. Bên tay trái gã thậm chí có một ổ chim, chim mẹ bảo vệ các chim con bên dưới thân mình, làm như không nhìn thấy người này.

Trong tầm mắt gã, Phương Khác hình như đã phát hiện gì đó, bước dần về phía gã. Tay nắm dây cung của gã hơi siết lại, nhưng Phương Khác lại dừng chân, hình như y bị thứ gì treo trên cây hấp dẫn.

Khóe môi người áo nâu cong lên nụ cười ẩn ý.

Phương Khác xoay người.

Chính là lúc này! Ngón cái siết rồi thả.

Một đường sáng vút qua. Phương Khác nghiêng đầu nhìn chỗ vừa phát sáng, một thanh đao nhỏ màu bạc treo trên cành cây không cao. Ngân quang đó chính là bị nó phản xạ ra.

Cho nên thứ hấp dẫn y vừa rồi cũng là ngụy trang do đối phương làm ra.

Vút! Một mũi tên thần không biết quỷ không hay lao tới từ sau lưng Phương Khác.

Mũi tên thực sự quá nhanh, góc độ rất xảo quyệt.

Kết thúc rồi, người áo nâu thu cung tiễn lại, nhưng giây tiếp theo đã cứng cả người.

Một cánh tay tái trắng nhẹ gác lên cổ gã, mang theo hơi lạnh. Người áo

nâu co rút mắt, vô thức nhìn Phương Khác.

Chỉ thấy Phương Khác vặn eo, dùng một tư thế quỷ dị xoay người lại, kiếm trong tay nhẹ chém đầu mũi tên.

Keng!

Gần như có thể nhìn thấy mũi kiếm và đầu mũi tên đối chọi không thoái nhượng, không khí gần như ngưng đọng, áp lực nặng trình trịch, như trở thành thực chất, dần lan ra như sóng nước từ nơi tiếp xúc của kiếm và mũi tên.

Sạt sạt sạt.

Cây cối rậm rạp xung quanh thoáng cái bị hủy diệt như cành khô củi mục.

Mười mét quanh Phương Khác biến thành một vùng trống trải.

Người áo nâu bị ném xuống dưới, cằm bị dỡ khớp, tứ chi bị bẻ gãy. Linh lực chạy tán loạn từ lòng bàn tay thoáng cái hủy đi kinh mạch gã, thống khổ to lớn khiến trán gã đổ đầy mồ hôi lạnh.

Nhưng gã vẫn nghiêng đầu nhìn hướng Phương Khác, kêu lên ơ ơ, vẻ mặt mang theo mấy phần đắc ý.

Mũi tên này, Phương Khác không cản lại được.

Phương Khác đè cổ tay xuống, mũi tên không những không bị đè xuống, ngược lại còn bắt đầu chấn động. Thân tên nhanh chóng xoay chuyển, thoát khỏi mũi kiếm áp chế nó, nhắm thẳng vào ***g ngực Phương Khác.

Kết thúc rồi. Người áo nâu cuối cùng nghiêng đầu nhìn sang người trung niên khủng bố này, ánh mắt gã nhìn người trung niên bình tĩnh không gợn sóng như một người chết.

Người trung niên nâng mí mắt đang rũ lên, lạnh lùng nhìn gã, sau đó ngẩng đầu.

Người áo nâu bỗng trợn to mắt, không! Không thể nào!

Bên tai truyền đến tiếng vang nhẹ, là tiếng lá khô bị dẫm bẹp.

Người áo nâu trợn to mắt nhìn thanh niên từ cao đáp xuống. Phương Khác không chết.

Không chết dưới mũi tên của gã.

Người áo nâu nhìn vết máu thấm ra trên tay trái Phương Khác, đã được dùng vải bố băng lại, gã hung tợn nhắm mắt lại.

"Tử vong hai người, trọng thương sáu người, hơn mười người bị thương nhẹ. Tiền Triều Minh bị một tiễn xuyên tâm, Hoàng Hoảng chưa kịp ra khỏi thuyền." Chu Lập Đức nói.

Phương Khác nhìn hai thi thể dưới đất, trầm mặc một lát.

Chu Lập Đức cúi đầu không dám nói nữa, hắn cảm thấy trên mặt nóng rát. Đối với hắn mà nói chuyện hôm nay có trách nhiệm của hắn, bị một đám ô hợp như vậy phục kích.

Qua một lát.

"Ngươi không đáng ngại chứ?" Phương Khác nhìn chân trái được băng bó của Chu Lập Đức.

Chu Lập Đức đáp: "Không ngại, may là… vị này kịp thời tương trợ." Chu Lập Đức nhìn một hắc y nhân khoanh tay mà đứng.

Phương Khác gật đầu: "Thu thập một chút, hỏa táng hai người này mang tro cốt và thẻ ngọc về Côn Luân. Tối nay đóng doanh ở gần đây thôi."

An bài xong, Phương Khác vô cảm nhìn người trung niên nói: "Giải thích."

Người trung niên nhàn nhạt nói: "Ta trúng kế."

"Giải thích này không đủ, ngươi rời khỏi thuyền nhưng không báo cho ta biết một tiếng, tại sao? Hành động của ngươi cũng không thỉnh ý ta, là sao nữa? Ta cho rằng mệnh lệnh của chưởng môn là trước khi ta trở về Côn Luân, các ngươi đều phải phục tùng mệnh lệnh của ta nghe ta điều phối."

Phương Khác nhàn nhạt nói.

“Chưởng môn nói là bảo đảm ngươi và đệ tử đời ba mươi bảy đều sống.” Người trung niên không mang chút cảm xúc nào nói.

Phương Khác bình tĩnh nhìn người trung niên, thật lâu mới nói: “Ngô Thất, ngươi giỏi lắm, rất giỏi.” Y không hề che giấu sự bất mãn đối với Ngô Thất trong giọng nói.

Người trung niên được gọi là Ngô Thất không hề dao động, các hắc y nhân sau lưng ông thì ngước mắt nhìn người trẻ tuổi này. Đây là lần đầu tiên họ thấy người dám dùng ngữ khí này nói chuyện với Ngô Thất. Ngay cả chưởng môn cũng chưa từng nói như thế, người này thật to gan, không biết trời cao đất dày là gì.

“Cung tiễn thủ đó, hy vọng ngươi có thể cậy miệng gã.” Phương Khác nói: “Còn nữa, ta hy vọng trong những ngày tiếp theo ngươi nên hiểu ngươi đang làm việc cho ai, ta không hy vọng tình huống hôm nay lại xảy ra lần nữa.”

Y không hy vọng những người này trải qua mấy ngày ở chung chào hỏi một lần sẽ hoàn toàn nghe lệnh mình, nhưng… hôm nay gặp chuyện như vậy lại không nói một tiếng, lúc này lại còn biểu lộ ra vẻ ‘ta chỉ nghe lệnh chưởng môn’, thực sự là…

Phương Khác nói chuyện ngữ điệu rất bình thản, nhưng ánh mắt cực lạnh.

“Ta tôn trọng ngài, vì ngài là người sư phụ ta phái cho ta, còn vì ngài là trưởng bối. Nhưng ta là người thích nói đạo lý, nếu ngươi làm sai ta cũng sẽ không nể mặt ngươi. Hy vọng ngươi tự cân nhắc lấy, đừng khiến cho mọi người đều không vui.”

Ngô Thất và Phương Khác yên tĩnh nhìn nhau, hồi lâu sau Ngô Thất mới gật đầu.

Trước khi cáo lui ẩn vào bóng tối, ông ta nhìn Phương Khác nói: “Người muốn giết người rất nhiều, nhiều hơn hẳn tưởng tượng của ngươi.”

Nói xong Ngô Thất biến mất trước mắt Phương Khác, Phương Khác cũng không thấy được nụ cười ẩn ý bên khóe môi Ngô Thất.

Người muốn giết y rất nhiều, điều này đương nhiên y biết, nhưng lần này sẽ là ai đây? Phương Khác ngồi cạnh đống lửa tỉ mỉ suy ngẫm.

Hành tung lần này đáng ra được giấu kín, giữa chừng đổi đường, đổi thuyền đều làm hết sức cẩn thận.

Nhưng đối phương lại điều đám người Ngô Thất đi trước, sau đó lại thu mua một đám ô hợp… rồi phái tới một cung tiễn thủ.

Đám ô hợp này là thủy phỉ ở khu Lăng giang, chuyên kiếm sống bằng cách cướp một vài thương thuyền. Nhưng đối phương không thể ngu ngốc dám cướp bọn họ như thế. Lão đại thủy phỉ này chết trong tay Thủy Quỷ, Thủy Quỷ lại chết trong tay người áo nâu.

Nhưng tất cả tin tức cũng bị ngắt trong tay người áo nâu, người áo nâu kia lại khó giải quyết ngay cả một câu cũng không nói.

Vậy nếu y chết rồi, ai được lợi lớn nhất? Hay nên nói ai bức thiết muốn y chết.

Đột nhiên trong đầu Phương Khác hiện lên bộ mặt một người, y nhớ lúc đối phương nhìn mình không hề che giấu chán ghét và sát ý.

------oOo------

Chương 149: Phương Hiền Thanh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chu Lập Đức tra xét một lượt, báo cho Phương Khác biết cách nơi này hai trăm dặm có một thôn lạc. Cuối cùng vẫn chọn nghỉ ngơi không xa nơi thuyền chìm. Màn đêm nhanh chóng buông xuống, trong mảnh đất được dọn sạch đốt mấy đống lửa. Trừ mấy người phòng vệ, những người khác đều ngồi vây quanh đống lửa.

Nhưng so với bầu không khí líu ríu trên đường, giờ đây mọi người trầm mặc đi nhiều. Cho đến khi Chu Lập Đức lấy ra mấy bình linh tửu truyền đi. Phương Khác nhận rượu uống một hớp rồi đưa cho Vương Lạc Dương

ngồi cạnh. Vương Lạc Dương nhận rượu cực kỳ tự nhiên uống một hớp lớn, lại bị rượu cay nồng làm sặc, ho mấy tiếng, trên da mặt trắng nõn hiện mấy vệt đỏ xấu hổ, lập tức trong đám người vang lên tiếng cười thiện ý.

"Đây là rượu gì mà dễ sặc vậy?" Vương Lạc Dương đưa rượu cho người kế bên rồi hỏi.

"Đây là rượu mà tu sĩ quanh năm hành tẩu bên ngoài thường chuẩn bị, gọi là bạc tửu. Đương nhiên không sánh bằng những loại rượu ngon, nhưng chỗ tốt duy nhất là nồng. Cho dù ngươi ở trên Thiên Sơn cả ngày tuyết phủ, uống một miếng bạc tửu thì cả người sẽ ấm áp lên."

"Tu vi lên đến nguyên anh thì sẽ không bị hoàn cảnh ngoại giới ảnh hưởng nữa rồi, huống chi chỉ cần mang theo y sam có phù văn giữ ấm thì Thiên Sơn có tính là gì." Một đệ tử đời ba mươi bảy nói, nó không cảm thấy chuyện uống rượu giữ ấm là đúng, ngược lại cứ lộn xộn đầu đuôi.

Chu Lập Đức cười, mấy người ở xa nghe thấy cũng lớn tiếng cười. Đại hán khôi ngô cách một đống lửa cười đặc biệt lớn tiếng, nói sang bên này: "Trên thế gian người tu hành nhiều tới vạn vạn, có thể lên nguyên anh lại có mấy ai? Dù là Côn Luân chúng ta được xưng đệ nhất đại phái cũng chỉ có mấy trăm nguyên anh giả. Còn y sam có thêu phù văn giữ ấm thấp nhất cũng trên tam phẩm, những người như chúng ta dùng hết linh thạch hằng ngày để mua linh bảo thuận tay cũng không đủ sao có thể tiêu linh thạch cho thứ đó? Cũng chỉ có những đại thiếu gia đại tiểu thư không ăn khói bụi nhân gian như các ngươi mới có tiền vốn để phung phí…"

"Chẳng qua Côn Luân chúng ta cũng có vốn liếng, bọn ta ra ngoài đã tốt hơn những tiểu môn tiểu phái. Linh bảo trong tay bọn ta tùy tiện lấy ra một cái cũng có thể trấn trụ không ít người… có vài tản tu thảm lắm kìa, nguồn vốn để tu hành toàn dựa vào tranh đoạt, không có đan dược duy trì tu hành hằng ngày, nghe nói không ít tu sĩ ngay cả tích cốc đan cũng không đủ dùng, càng khỏi nói đến trúc cơ đan hay kết anh đan."

… Một đám người cứ thế bắt đầu trò chuyện. Đám nhóc Vương Lạc Dương nghe cũng khá hứng thú, bầu không khí trở nên hòa hợp vô cùng.

"Chuyện năm đó ngươi làm mật thám ở phái Thái Hành, có thể kể nghe không?" Phương Khác tùy tiện ném một cành cây vào trong đống lửa.

Chu Lập Đức nhìn Phương Khác, ánh lửa rọi lên gương mặt tuấn lãng mang ý cười nhạt nhạt, vậy mà lại khiến người ta có cảm giác an tâm bình tĩnh.

Chu Lập Đức lại uống một hớp rượu, thấp giọng bắt đầu kể lại câu chuyện của mình.

Thời niên thiếu hăm hở hăng hái hào tình tráng chí, những huynh đệ cùng vào sinh ra tử, lúc mai phục trong phái Thái Hành nguy cơ tứ phía, cùng những huynh đệ phái Thái Hành lúc làm mật thám…

Âm thanh Chu Lập Đức rất bình tĩnh, nói đến chỗ cao hứng còn hoa tay múa chân. Lúc nói đến chỗ thấp trầm thì cũng chỉ qua loa vài chữ, rất là hấp dẫn.

Mấy chục đệ tử mai phục ở phái Thái Hành do bị người bán đứng chỉ còn mình Chu lập Đức sống, đầu những người khác bị cắm trên cọc nhọn trên thành Thái An.

“Phương Hiền Thanh kia sau khi phản bội Côn Luân đã đầu nhập Thái Hành, ta nghe nói hắn bán đứng rất nhiều mật thám Côn Luân, một trong đó là nhi tử của Diêu trưởng lão Diêu Trọng Khanh – Diêu Gia Ngọc, Gia Ngọc sư thúc mai phục ở phái Thái Hành nhiều năm lập rất nhiều công lao cho Côn Luân ta, cuối cùng lại táng thân ở huyết trì Thái Hành, ngay cả thi thể cũng không tìm được. Ở những tuyến đường khác, Côn Luân chúng ta chết trên trăm người…” Dư Sùng Lễ nhỏ giọng nói.

“Ngươi còn biết cái này?” Hách Liên Đồng kinh ngạc hỏi, dù sao trong mắt nó Dư Sùng Lễ chẳng qua là lâu la của Tạ An, ngoài cáo mượn oai hùm chó cậy gần nhà chẳng có chút bản lĩnh nào. Không ngờ vừa ra khỏi Thận Hành nhai chưa bao lâu, nó đã biết được những tin tức này.

“Diêu trưởng lão qua lại thân thiết với nhà ta, là đệ tử Côn Luân… hiểu những điều này cũng nên thôi.” Nói đến câu cuối cùng giọng Dư Sùng Lễ nhỏ đến mức hầu như không nghe thấy.

“Phương Hiền Thanh đó thật sự không phải thứ tốt, ngày xưa trong môn phái giả vờ giả vịt ai mà ngờ được hắn lại là loại người khi sư diệt tổ. Đợi sau khi chúng ta đến biên cảnh, phải vì môn phái thanh lý môn hộ!” Tiêu Cảnh nói lời hùng hồn, ánh mắt nóng cháy nhìn Phương Khác.

Lập tức tất cả mọi người đều mang mong đợi nhìn Phương Khác.

Phương Khác cong khóe môi nhẹ cười ra tiếng, Chu Lập Đức thì ho một tiếng muốn dời đề tài cho Phương Khác, dù sao trong môn phái người muốn giết Phương Hiền Thanh rất nhiều nhưng Phương Hiền Thanh vẫn không chết, đã thế nay Phương Hiền Thanh đã đầu nhập Thái Hành muốn giết dễ thế sao… Tóm lại, hắn nghĩ rằng Phương Khác sẽ không giết được Phương Hiền Thanh, cho nên đây là chuyện khó xử.

Nhưng trước khi hắn giải vây cho Phương Khác, Phương Khác đã lên tiếng.

Y nghiêng đầu nhìn Tiêu Cảnh rồi đảo mắt một vòng, sau đó nghiêm túc nói: "Vậy chúng ta phải mưu tính kỹ lưỡng một phen, nếu các ngươi đã đưa ra, vậy các ngươi suy nghĩ phương án đi, sau đó chờ ta đồng ý thì đi thực thi."

Mắt mọi người đồng loạt sáng rực, cứ thế đề tài làm sao giết chết Phương Hiền Thanh được triển khai thảo luận.

Phương Hiền Thanh đang tại thành Thái An xa xôi không biết có một đám người đang thảo luận náo nhiệt ngập trời quanh quanh mạng nhỏ của mình. Từ mệnh môn pháp quyết hắn tu luyện đến sở thích mặc bạch y của hắn, từ linh bảo trên tay hắn đến hắn chải kiểu tóc gì, từ tùy tùng bên người hắn đến vị cô nương trong tòa lâu nào đó hắn từng đến, không sót chỗ nào.

Lúc này hai mắt hắn đỏ bừng vội vã bất an đi tới đi lui trong phòng.

Chúc Cố Chi bại rồi! Bọn họ đã lùi về thành Thái An rồi. Hơn nữa còn là bại trong tay Diệp Vu Thời, Phương Hiền Thanh nghĩ đến đây trong mắt như bốc ra lửa. Đối với hắn Diệp Vu Thời là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt. Lúc còn ở môn phái, ai ai cũng so sánh hắn và Diệp Vu Thời. Diệp Vu Thời là đại sư huynh ngoại môn, hắn là đệ nhất nhân nội môn. Diệp Vu Thời bề ngoài ôn hòa khéo đưa đẩy là quân tử đường đường, hắn bình dị gần người chiêu hiền đãi sĩ…

Nhưng tất cả đã thay đổi sau khi Diệp Vu Thời vào nội môn. Dựa vào cái gì Diệp Vu Thời có được nhiều người ủng hộ như thế, rõ ràng hắn và Diệp Vu Thời giống nhau. Giả tạo, ra vẻ, lang độc. Cái gì mà quân tử ôn nhuận,

cái gì mà bình dị gần người đều chỉ là vỏ ngoài, thậm chí Diệp Vu Thời còn không ôn hòa với người khác bằng hắn. Ai không nhìn ra sự lãnh đạm và xa cách trong mắt Diệp Vu Thời chứ?

Nhưng tại sao những người này thà đi theo Diệp Vu Thời cũng không nguyện ý về bên hắn? Diệp Vu Thời lấy gì so được với hắn? Hắn là danh môn thế gia, mà Diệp Vu Thời trước khi vào Côn Luân chẳng qua là một tên ăn mày!

Từ cuộc so tài nội môn, hắn thua cho Diệp Vu Thời, đến Diệp Vu Thời được La Thanh thu làm đệ tử nhập môn, sau đó đám người Chu Thức Vũ, Công Tôn ai ai cũng nghiêng về phía Diệp Vu Thời. Hắn trân mắt nhìn Diệp Vu Thời từng bước phát triển lớn mạnh rồi vượt qua hắn.

Nếu môn phái đã không dung được hắn, hắn sẽ rời khỏi môn phái. Chim khôn chọn cành mà đậu, thần hiền chọn chủ mà tôn. Đây là chuyện đương nhiên không phải sao? Mắt thấy tòa nhà đã nghiêng rồi hà tất hắn phải lưu lại đó nữa chứ?

Nhưng tại sao, tại sao sau khi hắn rời khỏi môn phái. Diệp Vu Thời vẫn âm hồn bất tán như vậy, còn phá hoại chuyện của hắn?

Chúc Cố Chi là nhân vật gì? Một trong Bát Quái của Thái Hành, từng nổi danh ngang Tả Khâu, cũng là một trong những đệ tử của Tiêu Viễn Thanh. Hắn một đường dẫn người Thái Hành đánh đến Tuyết Đỉnh sơn, đấu với Tả Thần Sách Doanh Côn Luân mười trận thắng chín, bắt được vô số tù binh.

Mà sau khi hắn gia nhập Thái Hành liền thành cộng sự của Chúc Cố Chi. Hắn bán đứng hết những mật thám mình biết mới đổi được địa vị hiện nay tại phái Thái Hành. Nhưng vẫn không có người phục hắn, người phái Thái Hành đều xem thường kẻ phản giáo này, Chúc Cố Chi đối xử với hắn cũng rất lạnh nhạt, cho nên hắn nóng ruột muốn đứng vững gót chân. Trận chiến Tuyết Đỉnh sơn lần này là mấu chốt.

Nhưng ai ngờ, mắt thấy bọn họ đã nắm chắc Tuyết Đỉnh sơn trong tay, bức Tiêu Xương Thu đến Mạc Lộ cốc hơn nữa sắp sửa lấy được Mạc Lộ cốc thì Diệp Vu Thời lại lồi ra.

Tay Phương Hiền Thanh siết lại thành quyền, ho dữ dội, khóe môi tràn ra

tia máu, rõ ràng tại trận chiến này hắn cũng bị thương.

Nghĩ đến đội quân dưới tay Diệp Vu Thời, Phương Hiền Thanh hừ lạnh một tiếng. Không biết là ghen tỵ hay khinh thường, hoặc đều có.

Vào lúc hắn cực lực nghĩ cách đứng vững gót chân trong quân đội Thái Hành, Diệp Vu Thời đã im lìm có một đội quân, đối với hắn mà nói thật sự là một sự châm chọc cực lớn.

"Cốc cốc." Tiếng gõ cửa vang lên.

Phương Hiền Thanh dùng khăn tay lau máu trên miệng, đổi sang nụ cười thích hợp cùng mấy phần tự khoe, sau đó ung dung nói: "Vào đi."

"Thiếu gia chủ, có tin tức đáng tin. Đệ tử nhập môn của chưởng môn phái Côn Luân xuất hiện ở vùng Lăng giang, theo thuộc hạ suy đoán mục đích của họ chính là Tả Thần Sách Doanh."

"Hử?… Phương Khác muốn đến Tả Thần Sách Doanh?" Phương Hiền Thanh lạnh nhạt nói: "Ta thấy y không phải muốn đến Tả Thần Sách Doanh mà muốn đến Tuyết Đỉnh sơn đó."

Phương Khác… Phương Hiền Thanh khinh thường cười, sau đó trên mặt xuất hiện vẻ vui sướng, bước nhanh tới cạnh bàn ngồi xuống, nhấc bút viết thư cho cha. Phải biết Phương gia bọn họ đợi Phương Khác rất lâu rồi. Nếu Phương Khác luôn ở trong phái Côn Luân bọn họ không thể làm gì y, nhưng y lại ra ngoài, còn không biết sống chết lao đầu về bên này. Đây chính là thiên đường có lối không đi, địa ngục không cửa cứ tới.

Nghĩ đến câu chất vất của Phương Khác lúc trong môn phái 'ngươi có từng xem mình là đệ tử Côn Luân không?', so với hoàn cảnh của hắn lúc này chẳng khác nào vả thẳng một bạt tai.

Hắn từng xem mình là đệ tử Côn Luân sao? Đương nhiên từng, từng có lúc hắn cũng lấy làm kiêu ngạo vì mình là đệ tử Côn Luân, hắn cũng nguyện ý dùng hết sức cho Côn Luân, hắn cũng nguyện ý chiến đấu vì Côn Luân.

… Nhưng, là bọn họ thay đổi tất cả. Nếu không phải mắt thấy hắn không thể đạt được những gì mình muốn trong Côn Luân, hắn cần gì phải phản bội Côn Luân. Nếu không phải lão thất phu Trí Tiêu bức bách, Phương gia

hắn sao phải bước lên con đường hôm nay?

Phương Hiền Thanh vừa viết, vừa nghĩ.

Hắn nghĩ nếu Phương Khác bị Phương gia mình bắt được, Diệp Vu Thời sẽ có biểu cảm gì, Trí Tiêu sẽ có cảm tưởng gì. Vừa nghĩ đến những điều đó hắn đã nhịn không được mỉm cười.

------oOo------

Chương 150: Tả Thần Sách Doanh 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Một hàng hơn mười tiên hạc đỏ rực bay vút qua không, mơ hồ thấy được trên tiên hạc có người đứng. Đây chính là đoàn người Phương Khác một đường nam hạ, thuê tiên hạc ở khu mua bán thay cho đi bộ.

Trên tiên hạc dẫn đầu, chính là Phương Khác và Chu Lập Đứng, Vương Lạc Dương, Hách Liên Đồng. Kèm với những tiếng kêu thi thoảng của tiên hạc còn có tiếng trần thuật của Chu Lập Đức.

"Tiền thân của Côn Luân Lục Doanh là Côn Luân Lục Tuần Vệ, nguyên bản là đảm nhiệm chức vị quản hạt các thành trì và khu mua bán trong nội cảnh Côn Luân. Sau môn phái thay đổi chế độ Côn Luân Lục Tuần Vệ hóa thành Côn Luân Lục Doanh hiện nay. Tả Thần Sách Doanh lại là nơi anh dũng thiện chiến nhất trong Lục Doanh. Thống soái Tất Thập Tứ là đợt đệ tử đầu tiên vào môn phái sớm nhất trong đời chữ Nguyên chúng ta. Tiễn thuật đã đạt đến cảnh giới hóa hình, hắn từng đứng trên Đường Cổ La sơn một tiễn bắn chết một tu sĩ nguyên anh cách ngàn dặm. Luận viễn chiến, hắn là đệ nhất trong nguyên anh trên đại lục Cửu Châu. Không dễ ở chung lắm… nhưng cũng không ngại, Tiêu đại sư tỷ hiện nay là phó thống soái của Tả Thần Sách Doanh. Có nàng ở đó, xem ra chúng ta hành sự sẽ dễ dàng hơn nhiều."

"Tất Thập Tứ này lẽ nào không phải người phe chưởng môn? Lẽ nào hắn sẽ làm khó chúng ta hay sao?" Hách Liên Đồng nghi hoặc hỏi.

Phương Khác cười cười lắc đầu: "Cho dù hắn là người phe chưởng môn

cũng không có nghĩa hắn sẽ không làm khó chúng ta.”

Vương Lạc Dương nhìn họ, không nói gì chỉ nhìn địa hình và cảnh sắc càng lúc càng xa lạ. Ban đầu nó còn nghi hoặc lúc Phương Khác và Chu Lập Đức nói những lời này tại sao không tránh chúng. Bây giờ nhìn phản ứng của đám Hách Liên Đồng thì đã hơi hiểu ra. Từ Phương Khác ban đầu đến Phương sư thúc rồi lại đến chúng ta hiện tại, phát sinh cái gì không cần nói cũng biết.

“Ngươi nhìn quân doanh!” Chỉ nghe một đệ tử nhịn không được kêu lên.

Không hề báo trước, một quân doanh đập vào mắt mọi người. Từ xa nhìn chỉ là những điểm đen nhỏ chi chit mà thôi. Gần hơn so với quân doanh là tu sĩ mặc giáp đằng cưỡi Lam Linh Hỏa điểu.

Tiên hạc dưới chân Phương Khác run lên, kêu một tiếng ai thiết. Chu Lập Đức tức khắc đưa tay an ủi tiên hạc. Đây chỉ là tiên hạc dùng để thay đi bộ bình thường, đương nhiên không thể so được với Lam Linh Hỏa điểu.

“Cấm!” Một tiếng quát lớn, tức thì mười mấy con Lam Linh Hỏa điểu vây lấy bọn họ, tay giữ cung nỏ chờ phát động.

Một tu sĩ trong đó nhìn đám người hỏi: “Dám hỏi người đến có phải Phương Tuần Ti?”

Chu Lập Đức đáp đúng, rồi ném ra một thẻ ngọc. Người đó nhìn nhìn thẻ ngọc nhanh chóng giơ tay phải lên làm một thủ thế, những tu sĩ khác nhất tề thu cung tiễn trong tay lại tản ra thành hai đội. Tuy là mười mấy người, nhưng động tác chỉnh tề không sai lệch cứ như chỉ có một người.

Tu sĩ dẫn đầu cung kính dùng hai tay dâng thẻ ngọc trả lại cho Chu Lập đức, chắp tay hành lễ với Phương Khác: “Quân doanh trọng địa, trong phạm vi mười dặm không thể ngự kiếm không thể điều khiểu linh thú. Phương Tuần Ti mời đi theo ta.”

Phương Khác xuống tiên hạc, theo vị tu sĩ này đáp xuống quan đạo. Quan đạo cực kỳ rộng rãi, đủ cho mười mấy con ngựa cùng chạy. Cạnh quan đạo sớm đã chuẩn bị sẵn vài chiếc xe ngựa. Phương Khác nhìn xe ngựa, nhẹ nhíu mày, thầm nói Thần Sách Doanh này tin tức rất linh thông. Bọn họ có thể đến đây vào hôm nay chẳng qua là vì nhất thời hứng khởi đi thuê tiên

hạc mới ra, nhưng những người này lại sớm chuẩn bị xe ngựa đợi ở đây.

Mà tu sĩ cạnh xe ngựa, đứng thẳng tắp, toàn thân tản ra luồng khí tiêu sát.

“Mời.” Một tu sĩ cúi đầu đi tới đùn Chu Lập Đức ra sau. Chu Lập Đức sửng sốt, nhưng không thể giành lại vị trí bên cạnh Phương Khác.

Phương Khác nhìn tu sĩ đột nhiên ngẩng đầu mỉm cười với mình, mắt khẽ mở lớn. Bước lên xe ngựa muốn vén rèm, không ngờ trong xe ngựa đã có một cánh tay giành trước duỗi ra túm tay Phương Khác kéo vào trong.

“Đại nhân!” Chu Lập Đức thấy Phương Khác bị lôi vào xe ngựa kinh sợ kêu lên, muốn rút kiếm ra.

Kiếm vừa rút được một đoạn đã bị tu sĩ đi trước nhẹ ấn về. Toàn thân Chu Lập Đức lạnh lẽo không thể động đậy.

“Chiếc xe ngựa này đặc biệt chuẩn bị cho đại nhân nhà ngươi, ngươi theo ta đến chiếc xe ngựa phía sau đi.” La Tất cười hi hi nhìn Chu Lập Đức.

Ai biết bình bịch mấy tiếng, mấy chục đệ tử vốn sắp lên xe ngựa có vài người uy hiếp tu sĩ điều khiển ngựa, sau đó nhanh chóng tụ lại chỉ mũi kiếm vào La Tất.

La Tất hơi ngạc nhiêu nhíu mày, thầm nói phản ứng đủ nhanh. Phương sư huynh điều giáo đám nhóc này không tồi nha, là hắn xem thường chúng rồi. La Tất đảo mắt nhìn tu sĩ đang xấu hổ bị mấy người uy hiếp. Mười mấy tu sĩ kỵ mã dưới tay hắn không ngờ mấy chục tiểu mao hài lại đột nhiên gây khó dễ như thế, lại thấy La Tất cứ như cười như không, lập tức điều khiển ngựa thành hai đội đi về phía đám nhóc Vương Lạc Dương.

Bụi bay đầy trời, cả mặt đất cũng bị dẫm chấn động. Mấy đứa Hách Liên Đồng trắng mặt nhìn tu sĩ kỵ mã đi thẳng tới chỗ mình.

Lại nói khi Phương Khác bị kéo tay, y lập tức trở tay giữ lấy mệnh môn của người kéo mình, nhưng sau chợt khựng lại không hề phản kháng mặc người kéo vào trong.

Phương Khác thuận theo lực đạo bị kéo vào xe ngựa, rõ ràng có thể đứng vững, nhưng y lại nắm lấy tay người kia, thuận thế ngã sang đó. Một cánh

tay trực tiếp ôm eo Phương Khác.

Hai người nhìn nhau, Phương Khác cười tươi rói nói: “Diệp sư huynh, biệt lai vô dạng.”

“Lời này nên do huynh nói mới phải, Phương sư đệ.” Diệp Vu Thời nhẹ giọng nói, ba chữ Phương sư đệ hắn gọi cực kỳ dịu dàng, tay tự nhiên ôm lấy eo Phương Khác để hai người càng dán sát vào nhau.

Phương Khác cười trêu chọc, khom người trực tiếp ôm lấy Diệp Vu Thời: “Mấy năm không gặp, Diệp sư huynh trổ mã càng thêm đẹp, sư đệ sắp không giữ được rồi.”

Nói xong lời này, Phương Khác nhanh chóng đặt một nụ hôn lên môi Diệp Vu Thời rồi buông hắn ra ngồi lên ghế.

Diệp Vu Thời nhìn biểu tình ung dung nhàn định của Phương Khác, mỉm cười. Không bỏ qua lỗ tai xấu hổ đỏ lên của y cùng với lúc bị ôm đột nhiên ngừng thở. Con ngươi Diệp Vu Thời càng thêm thâm sâu, đen kịt như có thể nuốt chửng bóng Phương Khác phản chiếu trong đó.

Phương Khác lại không phát giác, y nghe tiếng vang ngoài xe ngựa, vén rèm nhìn La Tất gọi: “La sư đệ.”

La Tất vốn còn kiêu ngạo tự đắc nhìn cảnh diện hỗn loạn, lúc này thấy gương mặt mỉm cười nhè nhẹ của Phương Khác không hiểu sao cảm thấy hàn ý. Hắn lại nhìn ra Diệp Vu Thời sau lưng Phương Khác, thấy nụ cười dịu dàng trên mặt đối phương, không khỏi sầu mặt.

Quay đầu nói với những tu sĩ kia: “Còn không dừng tay! Muốn người nhà đánh người nhà hay sao?” Trong lòng thì nghĩ, Phương Khác này mấy năm không gặp sao cũng thích dùng cách cười đáng sợ như thế chứ?

------oOo------

Chương 151: Tả Thần Sách Doanh 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đợi khi Phương Khác quay đầu, phát hiện Diệp Vu Thời đã điều chỉnh thế ngồi sống lưng thẳng tắp tư thái ung dung nhìn mình.

Phương Khác nhếch môi muốn mỉm cười, nhưng độ cong khóe môi cứ không ngừng mở rộng.

Diệp Vu Thời hơi nâng cằm, hai tay mở ra.

Phương Khác nhịn không được cười nhẹ một tiếng: "Còn muốn đệ nhào vào vòng tay hay sao?" Nói thì nói thế, nhưng Phương Khác đã nhào tới ôm eo Diệp Vu Thời gác cằm lên hõm vai hắn. Hai người cứ thế ôm nhau, thân mật khăng khít không lưu chút kẽ hở.

Qua một lát Phương Khác chớp chớp mắt, khóe môi cong lên, vừa định nói gì đó.

"Trên người Diệp Vu Thời tại sao lại có khí tức của tộc Thương Lục?" Ngữ khí chất vấn lạnh cứng của Thái A lần này, Phương Khác chưa từng nghe qua.

"Cái gì?" Phương Khác sửng sốt hỏi lại.

Thái A khựng một chút, ngữ khí đã hồi phục bình thản hằng ngày: "Ngô muốn gặp Diệp Vu Thời."

"Nếu hắn muốn gặp ta, nói với hắn ta không gặp." Diệp Vu Thời ôm Phương Khác, dán vào tai y nhẹ giọng lên tiếng cùng lúc với Thái A.

Phương Khác giật mình, ngẫm nghĩ.

"Nhữ hỏi tại sao không gặp?" Thái A đột nhiên quay người, hắc bào tung bay.

Phương Khác không biết làm sao thở dài một cái, buông Diệp Vu Thời ra hỏi: "Hắn hỏi tại sao huynh không gặp hắn?"

Diệp Vu Thời mỉm cười đáp: "Hắn muốn gặp ta, ta liền để hắn gặp hay sao?"

Phương Khác chớp chớp mắt, cười với Diệp Vu Thời… y cảm thấy Diệp

Vu Thời hình như khá bất mãn.

Diệp Vu Thời nhướng mày nhẹ gác một tay lên vai Phương Khác: “Mấy năm không gặp, A Khác vừa gặp huynh cứ nhất quyết nhắc đến chuyện cụt hứng hay sao?”

“Không phải, chỉ là Thái A…” Lời Phương Khác biến mất trong con mắt thấm hàn quang của Diệp Vu Thời, sau mới đổi giọng nói: “Hôm nay huynh đến là muốn cho đệ bất ngờ sao? Cảm thấy mấy năm không gặp huynh không thay đổi quá nhiều. Còn có…”

Diệp Vu Thời nhìn Phương Khác, chậm rãi cong môi, trong mắt là ý cười ôn nhu.

“Nhữ…” Thái A nhíu mày, tựa hồ không biết nên nói gì với Phương Khác mới tốt.

Tiếp theo Thái A vận một pháp quyết, thân ảnh biến mất khỏi thức hải. Trong địa cung Tuyết Đỉnh sơn, Thái A trong Ngũ Hành Thần Hỏa trận chậm rãi mở mắt ra, tay bị xiềng xích nhanh chóng kết ấn sau đó điểm lên đường vân màu máu quái dị ở trán. Thoáng cái mái tóc màu bạc bay phất lên, hắc bào trên người cũng phồng lên.

Nhưng thần hỏa trong năm đỉnh cũng ầm ầm bùng lên, ập tới chỗ Thái A. Hắc y trên người Thái A không có bất cứ biến hóa nào, nhưng da thịt lộ bên ngoài hiện màu đen cháy, sau đó nhanh chóng trở lại trắng nõn, không ngừng chuyển đổi.

Thái A nghẹn hừ một tiếng, chán nản cúi đầu, khóe môi đầy máu.

“Phương Minh Viễn…”

Thật lâu sau Thái A mới yếu ớt nói: “Người cuồng vọng vô tri.”

Ngữ khí bình thản, sâu trong con mắt cũng không hề dao động, Thái A phất tay, tiếng xiềng xích vang lên. Hắn ngẩng đầu, trên mặt xuất hiện vẻ phiền nhiễu. Trên thân Diệp Vu Thời có khí tức của tộc Thương Lục rất nặng, rõ ràng hắn từng tiếp xúc với người của tộc Thương Lục. Nhưng hắn lại không nguyện ý nói chuyện với mình.

Đối với tộc Thương Lục, Thái A không có nhiều tình cảm dư thừa. Nhưng Cốc Lương Thương có, loại tình cảm gần như chấp nhất thông qua ký ức của Cốc Lương Thương ảnh hưởng đến hắn. Cho nên hắn nhất định phải tìm được người của tộc Thương Lục, hoàn thành chấp niệm cuối cùng của Cốc Lương Thương. Nhưng Ngũ Hành Thần Hỏa trận vây khốn hắn, hắn ngay cả thần thức cũng không cách nào đột phá ra.

Mà Diệp Vu Thời đối với hắn có một loại địch ý khó hiểu. Thái A nghiêng đầu, nhớ tới những gì Diệp Vu Thời nói hôm đó, ghen tỵ và phẫn nộ.

Bên này sau khi Phương Khác phát giác Thái A không còn ở đó, lặng lẽ nói một câu xin lỗi, rồi thầm tán thưởng một câu rất thức thời. Bằng hữu không phải chính là vào lúc cần thiết thì phải hy sinh sao?

Qua một lát, quân doanh đã hiện ra trước mắt. Ở trước cửa quân doanh có mấy hàng người nghênh tiếp họ, Chu Lập Đức mắt sắc thấy được người duy nhất không mặc bạch y giáp đằng đứng ở trước nhất chính là Tiêu Xương Thu.

Sau đó Phương Khác liền nhảy khỏi xe ngựa, Chu Lập Đức giật mình trợn to mắt, hắn thấy Phương Khác xuống xe rồi đưa tay ra cho Diệp Vu Thời, hơn nữa Diệp Vu Thời cư nhiên tiếp nhận! Càng khó tin nổi là hai người cuối cùng cầm tay sóng vai đi tới chỗ Tiêu Xương Thu.

Đại nhân nhà hắn và Diệp Vu Thời là quan hệ gì?

Hắn chỉ biết bọn họ hình như rất thân với bên Diệp Vu Thời, hắn cho rằng chẳng qua là quan hệ hợp tác bình thường. Nhưng hai người này lại là loại quan hệ thân mật đó sao? Này, này, này sao có thể…

Đó là Diệp Vu Thời đấy! Tân tú giữa ban ngày của phái Côn Luân hiện nay, khuynh đảo một đống đệ tử.

Nhưng… Chu Lập Đức nhìn bóng lưng hai người nắm tay nhau, từ trong đó thấy được sự hài hòa mà người bên cạnh không cách nào xen vào. Khổng Du Thanh thì chỉ cười sáng tỏ, hắn đã sớm nói bầu không khí giữa hai người này không bình thường. Nhưng… Khổng Du Thanh vô thức cảm giác đùi phát đau – đau như mỗi lần tiểu sư muội đá hắn. Tình ý của tiểu sư muội chỉ sợ uổng phí rồi.

“Đại nhân thật lợi hại, ngay cả Diệp mỹ… khụ, Diệp sư huynh cũng bắt được.” Một đệ tử nói chuyện, trong lời tràn đầy ngưỡng mộ.

“Sao ngươi biết không phải là Diệp sư huynh bắt được đại nhân nhà chúng ta chứ?” Khổng Du Thanh vừa nghe thế không thèm suy nghĩ đã phản bác.

Hắn nhớ rõ cảm giác áp bức đáng sợ Diệp Vu Thời kia phát ra cùng dục độc chiếm với Phương Khác. Hôm đó hắn cảm giác dược Diệp Vu Thời động sát cơ với tiểu sư muội, chỉ vì một câu nói mà thôi.

Đám người Chu Lập Đức nhất tề nhìn sang Khổng Du Thanh. Khổng Du Thanh nhìn những đôi mắt mang theo dục vọng tìm tòi và nghi hoặc, bất giác lùi ra sau. Trong đó ánh mắt nhiệt liệt nhất chính là đám Hách Liên Đồng.

“Nghe giọng điệu của ngươi thì hình như ngươi biết gì đó nhỉ?” Chu Lập Đức nhìn xung quanh, thấp giọng nói.

Khổng Du Thanh cười gượng một tiếng: “Ta chỉ tùy tiện nói thôi, ta có thể biết cái gì được chứ…”

Lời vừa nói ra, áp lực đặt trên người hắn lập tức nhẹ đi. Mọi người bắt đầu kề tai thầm thì, Khổng Du Thanh nghe được ai đó nói một câu.

“Luận tu vi, nếu đấu một trận thư hùng, sư thúc của chúng ta có thể đánh thắng Diệp sư thúc sao?”

Lập tức một mảng an tĩnh, ánh mắt mọi người không tự giác đặt trên Phương Khác.

Chu Lập Đức thanh giọng ho một tiếng: “Không được bàn luận bậy bạ, chúng ta mau đi theo đại nhân vào thôi.”

“Tiêu sư tỷ.” Phương Khác chắp tay hành lễ.

“Phương sư đệ, đây là La Phó… Vương Dĩ An.” Tiêu Xương Thu trả lễ xong, dẫn Phương Khác chào hỏi với vài người, rồi dẫn Phương Khác đến doanh trướng đã chuẩn bị sẵn cho y.

Giữa đường có một tu sĩ cản mọi người lại nói: “Diệp đại nhân, thống soái

của chúng tôi mời ngài đến doanh trướng, có chuyện cần thương nghị."

Diệp Vu Thời gật đầu đáp ứng, rồi nghiêng sang nhìn Phương Khác: "Huynh đi trước, đợi lát sẽ đến tìm đệ. Hộ Lạc cũng ở đây, tính ra sẽ đến tìm đệ. Nếu hắn khiêu chiến thì đệ đừng đáp ứng, nếu hắn nhất quyết không tha đệ cứ bảo là ta nói thế."

Phương Khác buồn cười gật đầu, buông tay ra nhìn Diệp Vu Thời quay người đi.

Tu sĩ đến thông báo vẫn không rời đi mà nhìn một vòng đám người Phương Khác, cuối cùng vòng lại Phương Khác: "Dám hỏi ai là Phương Khác Phương đại nhân?"

Mày Phương Khác nhẹ động, Chu Lập Đức tiến tới một bước: "Tìm đại nhân của chúng tôi có chuyện gì?"

Người đó cười cười, nhìn Phương Khác nói: "Thất lễ thất lễ, tại hạ mắt kém lại không nhận ra Phương đại nhân. Tối nay thống lĩnh của chúng tôi sẽ thiết yến cho Diệp đại nhân, đặc biệt lệnh ta mời Phương đại nhân đến dự."

Nói xong người đó chắp tay hành lễ rồi cáo lui.

Phương Khác đảo mắt, như cười như không nhìn Tiêu Xương Thu. Tất Thập Tứ này ra uy không nhỏ đâu, thậm chí không thèm nể mặt Tiêu Xương Thu.

Tiêu Xương Thu lạnh lùng nhìn lại, sau đó như nghĩ đến cái gì, khóe môi lộ ra ý cười nói: "Tất Thập Tứ đối với Diệp Vu Thời thật sự là dùng lễ đối đãi, sao ta không biết trong quân doanh có chuyện gấp gì mà không cần ta tham gia lại đặc biệt gọi Diệp Vu Thời tới."

Nói xong Tiêu Xương Thu hờ hững nhìn Phương Khác, lại thấy Phương Khác sắc mặt như thường. Tựa hồ không nghe ra được ẩn ý gì. Ngược lại mặt đám người Chu Lập Đức thì lại lộ ra mấy phần.

"Đa tạ sư tỷ thiện ý nhắc nhở." Phương Khác cười đáp, theo Tiêu Xương Thu vào doanh trướng. Đám người Chu Lập Đức nghe ý Phương Khác đến doanh trướng khác an trí, còn Chu Lập Đức thì thủ bên ngoài doanh

trướng.

Tiêu Xương Thu hơi hất cằm nói: “Đây chính là doanh trướng của ngươi, ta hạ quân lệnh sẽ không có ai vô cớ đến quấy nhiễu ngươi. Chưởng môn phái ngươi đến đây vì chuyện gì?”

Phương Khác lấy ra một thẻ ngọc, thẻ ngọc này nhìn thì bình thường, phía trên khắc hai chữ tiểu triện – Côn Luân.

Tiêu Xương Thu nhìn một cái, lùi về sau một bước chắp tay hành lễ. Thẻ ngọc này không bình thường như bề ngoài của nó, đây là thẻ ngọc của chưởng môn. Có thẻ ngọc này, trong một trình độ nhất định có thể sai khiến bất cứ ai trong môn phái. Tiêu Xương Thu cong mày liễu, chuyện này quan trọng đến thế sao? Quan trọng đến mức đưa thẻ ngọc chưởng môn cho Phương Khác?

Tiêu Xương Thu lạnh mặt nhìn Phương Khác.

Phương Khác sờ mũi, cảm giác được Tiêu Xương Thu mất kiên nhẫn, không vòng vo nữa mà nói thẳng chuyện được giao phó, đương nhiên trong đó không bao gồm chuyện của Thái A.

“Hồ nháo! Mệnh lệnh này của chưởng môn quả thật là hồ nháo! Tù binh ở thành Thái An ngươi cho rằng dễ cứu vậy sao? Nếu thật sự dễ như thế thì đã cứu ra từ sớm rồi, còn cần đợi đến hiện tại hay sao? Ngươi có biết tù nhân đang ở chỗ nào không? Là trong quân doanh của phái Thái Hành! Trong quân doanh của Thái Hành ít nhất có không dưới hai tu sĩ trên kỳ nguyên anh tọa trấn.” Trên gương mặt lạnh lùng của Tiêu Xương Thu xuất hiện màu đỏ vì tức giận.

Tiêu Xương Thu thoáng cái nhìn sang Phương Khác, hai mắt sắc bén như kiếm, nàng nói: “Ngươi và chưởng môn đã thương nghị được phương pháp?”

Phương Khác gật đầu, tay chấm nước trà viết lên bàn một chữ Tiêu.

Tiêu Xương Thu trừng mắt nhìn chữ Tiêu đó, cho đến khi vết nước biến mất, nàng mới chậm rãi nói: “Này không được, hai năm trước chúng ta không thỏa hiệp, hôm nay sao có thể thả hổ về rừng.”

Phương Khác mỉm cười nói: “Nếu hổ là hổ giả…”

Tiêu Xương Thu ngước mắt nhìn Phương Khác.

------oOo------

Chương 152: Có qua không có lại

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đợi Tiêu Xương Thu cáo từ rồi, Hộ Lạc quả nhiên đến khiêu chiến đúng như Diệp Vu Thời đã nói. Vừa gặp mặt, hai người đều rất quái dị có mấy phần xung động. Kiếm của nhau đều kêu lên ong ong, khí tràng bài xích. Hai người đều nhìn thấy chiến ý trong mắt đối phương. Mắt Hộ Lạc sáng rực muốn đánh ngay một trận, Phương Khác ngẫm nghĩ vẫn là kiềm chế chiến ý trong lòng, dùng lời của Diệp Vu Thời để cự tuyệt Hộ Lạc.

Dù sao lúc này y còn chuyện quan trọng trong người, một trận đấu dốc hết sức không tiện tiến hành.

Hộ Lạc đầy thất vọng bỏ đi, Phương Khác đảo một vòng trong doanh trướng tựa như lều bạt. Doanh trướng này được ngăn thành hai gian, gian ngoài chỉ có một bàn gỗ và mấy cái ghế cùng trang bị trà nước. Gian sau càng đơn giản hơn, chỉ đặt một bồ đoàn trên khoảnh đất được khắc một tụ linh trận nho nhỏ cùng dán mấy lá bùa phòng vệ mà thôi.

Phương Khác vén y bào khoanh chân ngồi xuống. Nhắm mắt, tĩnh tâm.

Cảm giác được linh lực trong người không chút ngưng trệ vận hành mấy chu thiên, y chậm rãi đưa linh thức thăm dò ra tứ phía. Một sự thể nghiệm ‘thị giác’ huyền diệu, phản phất như thấy rõ ba trăm sáu mươi độ không góc chết triển hiện ra. Phương Khác tránh đi những doanh trướng còn có trận pháp, nhìn hết những chỗ còn lại.

Sau đó chiếu theo pháp quyết của Thông Huyền Kinh, từng chút một tụ tập linh thức. Đây không phải chỉ là thu nhỏ phạm vi linh thức bao trùm, mà đem linh thức chồng lại, trong phạm vi nhỏ tăng mạnh độ dày của linh thức. Từng lần từng lần, Phương Khác không ngừng khuếch trương, sau đó lại hội tụ. Cho đến khi có chút mệt mỏi mới chậm rãi thu hồi linh thức,

mở mắt ra.

Y thử tính canh giờ, khẽ nhíu mày, đã qua hai canh giờ rồi, đây chính là đợi một lát của Diệp Vu Thời sao.

Hàm ý trong câu nói của Tiêu Xương Thu không phải y không nghe ra.

Ngẫm nghĩ, Phương Khác vén rèm lên, ngồi cạnh bàn rót trà cho mình.

Đợi bình trà cạn sạch. Phương Khác híp mắt, cười cười, quả nhiên vừa rồi không nên cự tuyệt lời khiêu chiến của Hộ Lạc. Y tùy tiện đặt bình trà rỗng xuống, đứng lên muốn ra ngoài.

Ai biết lúc này một cái bóng lóe lên trong doanh trướng, Ngô Thất xuất hiện trước mặt Phương Khác.

“Ngài là nói người đó là người của Tất Thập Tứ?” Phương Khác vô thức gõ gõ mặt bàn, người này không giống y suy đoán, mà Tất Thập Tứ trước đó không có giao thiệp gì với y tại sao lại phái người đi mai phục y?

“Ta thấy xương cốt người đó rất cứng, ngài làm sao cậy miệng gã?”

Trên gương mặt như chết cứng của Ngô Thất hiện một nụ cười dữ tợn âm lạnh. Đôi mắt luôn rũ xuống của ông nhìn chằm chằm Phương Khác, loại ánh mắt này như một con rắn lạnh lẽo bò qua người Phương Khác, khiến y híp mắt lại, tiến vào trạng thái phòng bị.

“Tra tấn nhiều năm như thế, đến tay ta còn có thể cứng đầu không có mấy ai.” Mí mắt Ngô Thất lại trùng xuống, chậm rì rì nói.

“Ta hiểu rồi. Đa tạ.” Phương Khác nói.

Ngô Thất khẽ gật đầu, lùi về sau hai bước, ẩn vào chỗ tối của quân trướng. Thân ảnh ảm đạm đi, Phương Khác chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên rồi không thấy ông ta nữa.

Phương Khác trầm ngâm một chút, người muốn giết y rất nhiều, nhiều vượt khỏi tưởng tượng của y. Lời nói bao hàm thâm ý của Ngô Thất tựa hồ muốn thức tỉnh y, nhưng tại sao lại là Tất Thập Tứ? Điều này vượt ngoài dự liệu.

Hơi nhíu mày, Phương Khác ra khỏi doanh trướng nói: “Chu Lập Đức, sắc trời đã muộn rồi, theo ta đến dự tiệc thôi.”

Chu Lập Đức nhìn mặt trời nghiêng về phía tây một cái, nội tâm hoàn toàn đơ ra, lúc này chỉ mới gần tối thôi mà. Sao sắc trời đã muộn rồi? Hơn nữa muốn dự tiệc cũng phải đến giờ hợi chứ? Này… đại nhân sao có thể trân mắt nói bậy tự nhiên như thế được?

Trong trướng chủ soái, bày một bàn tàn cục. Mấy mâm điểm tâm tinh xảo, hương thơm linh trà lan tỏa cả doanh trướng.

Mà Tất Thập Tứ lúc này đã cho lui tùy tùng, cùng Diệp Vu Thời đứng cạnh sa bàn giảng về đạo công phòng.

“Diệp sư đệ thực là thiên tài, ta đây không sánh kịp.” Tất Thập Tứ nhìn sa bàn nói, trong ngữ khí tràn đầy sự tán thưởng dành cho Diệp Vu Thời.

Diệp Vu Thời mỉm cười đáp: “Tất thống soái quá khen, ta chẳng qua hơi hiểu chút da lông thôi, sao dám xưng thiên tài.”

Tất Thập Tứ cười tươi nói: “Sư đệ thật quá khiêm nhường, luận tu vi ngươi là nhân tài kiệt xuất đời trẻ tuổi của Côn Luân. Luận mưu lược, ngươi trợ giúp Tả Thần Sách Doanh ta đại thắng Chúc Cố Chi. Nếu đây mới chỉ là hiểu da lông, vậy ai mới có thể xưng thiên tài?”

“Quá khen rồi, lần này đánh lùi Chúc Cố Chi là nhờ mọi người hợp lực, không phải công của ta.” Diệp Vu Thời cong mắt, sau đó mang mấy phần áy náy nói: “Ta còn có chuyện muốn xử lý, chỉ sợ phải cáo từ rồi.”

Tất Thập Tứ nhướng cao mày nói: “Hả? Không biết chuyện của sư đệ có gấp không, nếu không gấp không bằng chúng ta lại đánh cờ nữa đi. Gần tối cùng ta đi dự tiệc nữa. Tiệc này là ta chuẩn bị cho ngươi… nghe nói Phương Khác và sư đệ giao tình không tồi, ta cũng đã mời y. Nghĩ chắc lúc này y đã đến dự tiệc rồi.”

“Không được.” Diệp Vu Thời mỉm cười nhìn Tất Thập Tứ nói: “Ta cùng Tất thống soái đồng thời đến dự tiệc không ổn thỏa.”

“Có gì không ổn thỏa…”

Tất Thập Tứ bước tới một bước nhìn Diệp Vu Thời, tươi cười nói, còn muốn ôn giọng khuyên giải một phen, lại bị Diệp Vu Thời ngắt lời.

“Làm phiền rồi, cáo từ.” Diệp Vu Thời mỉm cười.

Tất Thập Tứ nhìn đôi mắt đen kịt đó mà không nói ra được một câu níu giữ. Ngược lại cảm thấy đôi mắt ấy chứa đựng lãnh ý thấm tận tâm phế, bất cứ lúc nào cũng có thể phá khỏi mắt hóa thành sát ý.

Thoáng ngẩn người, hắn đã thấy Diệp Vu Thời bước ra khỏi doanh trướng. Tất Thập Tứ hồi thần mỉm cười, mỹ nhân như ngọc, tiếc rằng quá lạnh.

“Chậc, Tất thống soái này thật đủ quấn người. Sư huynh có mị lực không nhỏ nha.” La Tất thấy Diệp Vu Thời ra, nghênh đón nhỏ giọng nói.

Diệp Vu Thời dừng bước, nhìn La Tất.

La Tất tức khắc bịt miệng, vẻ mặt vô tội nhìn Diệp Vu Thời.

Diệp Vu Thời tiếp tục cất bước. La Tất nhìn hướng Diệp Vu Thời đang đi nói: “Đó là… Phương sư huynh vừa ra khỏi doanh trướng để người dẫn đi dạo trong quân doanh rồi.”

“Đưa linh thức ra nhìn không phải là được rồi sao? Tại sao…”

“Đệ cũng không rõ… hê, sẽ không phải là đá đổ bình giấm chua rồi chứ? Ai bảo sư huynh bị Tất thống lĩnh gọi đi cả mấy canh giờ.” La Tất đảo mắt, cười hi hi nói.

“Đá đổ bình giấm chua?” Diệp Vu Thời nhướng mày.

“Đúng đó, đúng đó.” Lúm đồng tiền bên má La Tất như ẩn như hiện, ra vẻ ngây thơ tự nhiên.

“Lần sau chuyện liên hệ với Triệu Lịch Duyệt giao cho ngươi rồi.” Diệp Vu Thời nhàn nhạt nói.

La Tất kinh hô, bước vội tới đuổi kịp Diệp Vu Thời: “Đừng mà, sư huynh. Chuyện liên lạc với loại nhiều tâm nhãn như vậy hoàn toàn không thích

hợp với một thô nhân như đệ. Hơn nữa hắn còn là người của Phương sư huynh, chúng ta không thể không khách khí với hắn… lúc ở đại lục Hoang Mạc chúng ta đã bị vắt khô tất cả giá trị lợi dụng… quá hung tàn, còn hung tàn hơn cả bàn tính. Sao huynh có thể để đệ đi liên hệ với hắn chứ?”

Sư huynh, đệ biết sai rồi. Đệ sẽ không lắm mồm như vậy nữa không được sao?

Triệu Lịch Duyệt ở xa tận Côn Luận đột nhiên nhíu mày, nói với Trần Chử bên cạnh: “Ngươi đem sổ sách cho Phương sư huynh xem rồi sao?”

Trần Chử hoảng hốt, ngốc lăng.

“Sao nào? Ta đã giao phó mọi chuyện rồi, quên đưa sổ sách cho Phương sư đệ xem rồi, lẽ nào sau đó ngươi nói rõ tình huống của đại lục Hoang Mạc với Phương sư đệ chưa đưa sổ sách cho y sao?”

“Ta cho rằng ngươi đã đưa cho y rồi, ta liền không đưa.” Triệu Lịch Duyệt nói: “Ta đã nói, với tính cách của y tại sao không nhắc tới một câu nào về chuyện này. Hóa ra còn chưa biết.”

Triệu Lịch Duyệt cong môi cười: “Cái này không dễ xử rồi, nếu y không biết thân gia của mình hiện tại thế nào, dễ bị ‘đánh mất thân phận’ lắm. Phải biết, Tụ Linh các bây giờ đã mở khắp đại lục Hoang Mạc và đại lục Thanh Hoa rồi. Phe Phương Khác chúng ta, cái gì không nhiều chỉ có linh thạch nhiều nhất.”

“May là nhẫn chứa đồ ta đã đưa cho y rồi. Chỉ là… hy vọng y có thể xem qua một chút.” Trần Chử thầm thì.

Triệu Lịch Duyệt chớp mắt: “Ta thấy khó đây. Từ sau khi bế quan ra, ngươi không cảm thấy y càng giống một kiếm tu rồi sao? Y vật, linh khí này nọ cũng không thấy y xem trọng mấy. Mà một kiếm tu tốt luôn phần lớn không để tâm ngoại vật.”

“Ta vẫn nên mau đưa thư cho y thôi.” Trần Chử thở dài.

Triệu Lịch Duyệt đảo đảo mắt, cười nói: “Cũng tốt, nhắc nhở y, gặp phải một vài người đừng ngại dùng linh thạch chọi chết là được.”

Màn đêm buông xuống.

Bữa tiệc được an bài trong quân trướng.

Hai hàng bàn xếp bằng, tu sĩ tới tới lui lui bưng rượu và linh quả lên. Một bên ngồi tu sĩ lớn lớn nhỏ nhỏ của Tả Thần Sách Doanh, bên còn lại là đám người Diệp Vu Thời La Tất.

Doanh trướng rất lớn, ở phần đuôi còn bày chỗ ngồi cho đám Vương Lạc Dương. Nhưng bọn chúng đều có chút bất an, liên tục nhìn ra cửa.

Tiệc tối đã bắt đầu được một lúc. Phương Khác mới thong dong đến trễ, lúc này, những người khác đều đã nhập tọa. Lúc Phương Khác bước vào, đám Vương Lạc Dương mới thở ra một hơi.

Phương Khác được dẫn đến chỗ ngồi của mình, không quấy nhiễu người khác. Y được an bài ngồi ở vị trí chính giữa chếch xuống bên Tả Thần Sách Doanh, người bên cạnh đều là những gương mặt xa lạ.

Không khí rất náo nhiệt, Phương Khác nghiêng tai lắng nghe, nghe ra được Tất Thập Tứ cùng Diệp Vu Thời bàn luận về Chúc Cố Chi.

Mà đến lúc này Phương Khác mới thấy được Tất Thập Tứ bộ dạng ra sao.

Hắn ngồi ở vị trí chính giữa trên cùng, mặc y bào màu tím. Mặt như quan ngọc, sống mũi thẳng tắp… mắt như hoa đào. Nếu không phải biết có thể ngồi chỗ đó chỉ có mình Tất Thập Tứ, đại khái ai cũng cho rằng đây là cậu ấm, công tử nhà ai từ đâu chui ra. Vì hắn thật sự nhìn thế nào cũng ra không nghiêm túc, nhìn thế nào cũng không giống một thống soái.

Phương Khác nhíu mày, chậm rãi dời mắt. Nhìn sang Diệp Vu Thời ngồi phía trên nhất ở đối diện.

Diệp Vu Thời như có cảm giác, cũng nhìn qua, sau đó nhíu mày.

“Chúc Cố Chi có đại sư phù chú Liễu Tửu, Tả Thần Sách Doanh ta hiện nay cũng có đại sư phù chú Diệp sư đệ rồi. Diệp sư đệ thực sự giúp ta rất nhiều… Diệp sư đệ?”

Tất Thập Tứ vừa nói vừa dùng ánh mắt nóng cháy nhìn Diệp Vu Thời,

chợt phát hiện ánh mắt Diệp Vu Thời không đặt trên người mình.

Tất Thập tứ nhíu mày rồi giãn ra, tươi cười nhìn hướng Phương Khác nói: "Đã nghe đại danh Phương Khác từ lâu, hiện tại được gặp quả nhiên là dạng nhân tài. Chẳng qua Phương Khác ngươi ung dung đến trễ thì phải phạt ba ly rượu mới được."

Nhất thời tất cả ánh mắt đều tập trung lên người Phương Khác, mọi người tựa hồ đều mới phát hiện ra trong bữa tiệc có thêm một người. Nghe đến tên Phương Khác mới bắt đầu thầm thì to nhỏ.

"Thì ra đây chính là vị đệ tử chưởng môn đó… xem ra cũng chỉ như vậy mà thôi."

"Y đến quân doanh làm gì?"

------oOo------

Chương 153: Có qua không có lại 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mà Phương Khác thì chỉ một tay cầm đũa, tùy ý chọn chọn lựa lựa trong mâm làm như không nghe thấy.

"Phương đại nhân, thống soái đang nói chuyện với ngươi đó." La Phó ngồi bên trái Phương Khác nhịn không được nhắc nhở một câu.

Lúc này Phương Khác mới như vừa phản ứng lại, nhưng chỉ không nhanh không chậm đặt đũa xuống sau đó tiện tay lấy khăn lụa trên bàn chùi tay.

Diệp Vu Thời dời mắt khỏi Phương Khác, cúi đầu nhấp môi uống trà, khóe môi nhẹ cong lên khó thấy được. Hộ Lạc ngồi phía dưới Diệp Vu Thời đúng lúc thấy được nụ cười này, không khỏi trợn trắng mắt. Lại nhìn sang cử chỉ rõ ràng khác thường của Phương Khác, có chút khó hiểu. Tình huống này… chẳng lẽ thật sự như tiểu tử La Tất nói, Phương Khác ghen? Cho nên phát tiết bất mãn hay sao?

Hách Liên Đồng nhìn bầu không khí đột nhiên căng thẳng, cũng cảm thấy

khó hiểu, nhưng vẫn nhịn không được đặt đũa xuống. Có chút bất an nhích lại gần Vương Lạc Dương hỏi: “Sao ta lại thấy biểu… Phương sư thúc hôm nay khá giống hôm đó?”

“Hôm nào?”

“Còn có thể là hôm nào? Chính là đêm Tạ An chết đó…” Hách Liên Đồng quay đầu nhìn Vương Lạc Dương, lại không khỏi sửng sốt – Vương Lạc Dương ngồi rất nghiêm chỉnh, nhưng tay thì đang ấn lên bội kiếm ở eo.

Mà bên kia Phương Khác đã chậm rãi đứng lên cười. Xem đi, y không gây sự, chuyện cũng tự chọc tới. Con ngươi y thật ra rất biết nhịn, nhưng lúc có thể không nhịn, y tự nhiên sẽ không nhịn – lại đâu phải ninja rùa gì. (Nhịn: hán việt là ‘nhẫn’, ‘nhẫn giả’ là ninja)

Phương Khác nhếch môi cười nhạt, nụ cười cực nội liễm thể hiện bộ dạng mang mấy phần áy náy và xấu hổ.

Những người khác vừa thấy nụ cười của Phương Khác thì thi nhau thở ra. Cho dù bọn họ không hiểu vừa rồi tại sao lại cảm thấy bữa tiệc trở nên áp lực.

Chỉ có Tất Thập Tứ nhướng mắt hoa đào lên, đáy mắt vụt qua không vui.

Tên tùy tùng đứng sau Tất Thập Tứ, cũng chính là kẻ ra uy với Phương Khác hôm nay. Hắn nhìn biểu tình của Tất Thập Tứ, thấy Phương Khác đang định mở miệng nói vội lớn tiếng giành trước: “Phương đại nhân là đệ tử nhập môn duy nhất của chưởng môn, hôm nay ung dung đến muộn mặt lộ không vui phải chăng chê Tả Thần Sách Doanh chúng tôi khoản đãi không chu toàn?”

Phương Khác tựa như sửng sốt, sau đó rất tốt tính nhìn Tất Thập Tứ cười mỉm nói: “Sao dám sao dám. Tả Thần Sách Doanh sơ suất với ta, lời này nghe từ đâu ra thế? Vừa rồi tại hạ chẳng qua là có chút chuyện làm lỡ một tí mới đến trễ thôi.”

Phương Khác sảng khoái tự phạt ba ly, tay phải cầm ly rượu rỗng mỉm cười với Tất Thập Tứ.

“Hả? Không biết có chuyện gì quan trọng kéo chân Phương đại nhân đây?

Ta nghe nói Phương đại nhân dạo khắp quân doanh một lượt. Không biết Phương đại nhân có chỉ giáo gì về bố trí trong quân doanh không?" Tất Thập Tứ xoay ly rượu trong tay cười nói.

"Trước mặt Tất thống lĩnh đây ta bàn chuyện bố trí quân doanh chẳng phải là múa rìu qua mắt thợ sao, còn mong Tất thống lĩnh đừng chê cười." Phương Khác cười híp mắt đáp.

Tất Thập Tứ cười nhẹ mấy tiếng: "Sao có thể, mấy năm nay nghe cái tên Phương Khác này đến mức tai sắp mọc kén rồi. Nào là Phương đại nhân thiếu niên có tài, Kỳ Liên sơn phá liên hoàn kế, sân diễn luyện trách phạt Tạ An, cùng với Tụ Linh các mà ngươi mở khắp Côn Luân. Ngươi đừng khiêm nhường."

"Tất thống lĩnh quá khen, những trò vặt của ta làm sao có thể sánh được với ngài chứ?" Phương Khác cười đáp: "Đại danh của Tất thống lĩnh ngài mới là như sấm bên tai ta … tiễn thuật của ngài đã đến mức xuất thần nhập hóa, khiến sư đệ thật bội phục…"

"…" Tất Thập Tứ nghe những lời tán dương bên tai, lời định nói cứ thế khó mà thốt ra. Nhìn chằm chằm Phương Khác một lúc mới nói: "Phương đại nhân mới là quá khen. Ngươi mới đến quân doanh, chắc có rất nhiều chỗ không thích ứng. Trong quân doanh quân quy nghiêm cẩn, ngươi đi lại trong quân nên cẩn ngôn thận hành mới phải. Mà chuyện ngươi đến quân doanh nhờ vả, lần này ta cũng đã đáp ứng. Chỉ cần các ngươi hoạt động trong phạm vi quy định, ta nhất định bảo vệ các ngươi chu toàn. Hành vi xem quân doanh như non nước phong cảnh để tham quan như hôm nay của ngươi, ta hy vọng không có nữa."

"Vâng." Phương Khác cười gật đầu.

"Còn nữa, ta hy vọng ngươi hiểu được, chỗ ta là quân doanh chứ không phải nơi cho đám tiểu nhi chơi đùa. Về sau đừng dẫn tiểu hài đến biên cảnh du sơn ngoạn thủy."

Mọi người trong tiệc đều nhìn Phương Khác, trên mặt lộ ra sự trào phúng như xem kịch. Họ biết thống lĩnh sẽ không nể mặt Phương Khác, nhưng không biết sẽ đánh thẳng vào mặt như vậy.

Không biết Phương Khác sẽ phản ứng thế nào?

Sẽ phản bác đúng lý hùng hồn hay tức giận phát tác?

Chỉ thấy biểu tình Phương Khác chẳng thay đổi chút nào, cười nói: “Ta đã biết.”

Sắc mặt mọi người đều thay đổi.

Vương Lạc Dương bên kia vừa rồi còn đầy phòng bị giờ nhíu mày. Tất Thập Tứ lộ ra điệu bộ cao cao tại thượng coi thường Phương Khác rõ rệt như vậy, đã thế lời nói mang đầy gai nhọn, cùng với Phương Khác tuy không thất lễ nhưng liên tục thoái nhượng mềm giọng đều khiến nó rất bất mãn.

Sau đó trong lòng Vương Lạc Dương dâng lên cảm xúc khó chịu và thất vọng nói không nên lời. Trong suy nghĩ của nó Phương Khác phải cứng rắn hơn nhiều kìa. Rõ ràng trên đường đi Phương Khác không mấy để ý tới Tả Thần Sách Doanh, còn tỏ ra cao thâm khó dò. Mà lúc này tuy y không đến mức phải vì sự khinh thường của Tất Thập Tứ mà đối kháng, nhưng dù sao… thế nào cũng không nên hạ thấp tư thế của mình như vậy chứ?

“Người đó nói chuyện cũng quá xem thường người ta, quá đáng giận rồi, Phương sư thúc làm gì mà khách khí như thế chứ!” Hách Liên Đồng tức giận nói, nó suýt nữa đã nhảy ra.

Mọi người trong tiệc nghe những lời Phương Khác và Tất thống lĩnh nói, âm thầm trao đổi vài ánh mắt, trắng trợn coi thường, đây chính là đệ tử nhập môn của chưởng môn đó sao?

“Ta còn cho rằng lợi hại thế nào chứ? Thì ra cũng chỉ là vậy thôi…”

“Ha, tính ra thì, là đến quân doanh của chúng ta nên bị dọa rồi.”

Ngay cả tên tùy tùng sau lưng Tất thống lĩnh cũng bĩu môi lộ vẻ khinh thường. Nghĩ quả nhiên gặp mặt không bằng nghe danh.

Hộ Lạc thở dài nhìn Diệp Vu Thời nói: “Ta chỉ biết ta không nên tới. Ngươi nói tại sao luôn có đủ loại lý do để mở tiệc vậy chứ? Đón gió tẩy trần muốn mở tiệc, đưa tiễn muốn mở tiệc, chiến thắng muốn mở tiệc… ngay cả sinh thần cũng mở tiệc. Một đám người ăn ăn uống uống nói mấy

lời vô dụng nhảm nhí. Quả thật nhàm chán cực điểm, còn không vui bằng đánh một trận, còn có thể nâng cao tu vi. Còn nữa… sao ngươi không đi bảo vệ y? Bị ức hiếp thảm vậy rồi.”

Diệp Vu Thời nhàn nhạt ừ một tiếng rồi nói: “Không cần… đợi lát có lẽ sẽ thú vị.”

Hộ Lập lập tức vực tinh thần, liếc Diệp Vu Thời rồi thấp giọng nói: “Chẳng lẽ ngươi lại có mưu tính gì sao?”

“Không phải ta.” Diệp Vu Thời nhẹ nhướng mày cười dịu dàng.

Sắc mặt Tất Thập Tứ như thường, chỉ cong môi, nhìn Phương Khác một bộ khiêm tốn, trong mắt là thất vọng. Đây chính là Phương Khác? Quả nhiên hư danh quá thịnh, chỉ mới là tiểu tử vừa lú đầu mà thôi, mới thế đã sợ.

Nghĩ đến đây, Tất Thập Tứ nhìn sang Diệp Vu Thời. Hôm nay tại sao Diệp Vu Thời đích thân tới nghênh đón Phương Khác chứ? Chẳng lẽ chỉ vì một đứa nhát gan vậy sao?

Tất Thập Tứ tùy tiện nói: “Trí Tiêu chưởng môn có kiếm thuật tuyệt diệu, các đệ tử trong Tả Thần Sách Doanh ta đều rất ngưỡng mộ. Nhưng chưởng môn cực ít chỉ bảo, mà ngươi được Trí Tiêu chưởng môn thu làm đệ tử nhập môn, nghĩ chắc kiếm thuật tài ba. Không bằng các ngươi mài giũa một phen, cũng coi như thỏa mãn tâm nguyện bọn họ. Thế nào?”

Hắn vừa dứt lời, một tu sĩ mặc giáp đằng tay cầm trọng kiếm cự hình đứng ra. Bước mấy bước lớn đến trước mặt Phương Khác thô giọng nói: “Ngươi dám đấu với ta không?”

Người này âm thanh lớn như sấm nổ, thân hình khôi ngô. Chiều cao của Phương Khác trong đám người đã tính là nổi bật, nhưng vẫn lùn hơn người này một đoạn, chỉ đến vai người này mà thôi. Càng khỏi nói đến cơ thịt nảy nở, phải rộng gấp rưỡi Phương Khác.

Hắn vừa đứng trước mặt Phương Khác, người khác nhìn tới, chỉ cảm thấy Phương Khác rõ ràng yếu không chịu nổi gió.

Mọi người chau đầu ghé tai thầm thì, ánh mắt nhìn Phương Khác cực kỳ

đồng tình.

Vị này là một bá vương nổi tiếng trong quân, kiếm tu kiêm thể tu hậu kỳ kim đan. Trên chiến trường cũng là một cái mâm xay lớn, gần như dưới nguyên anh không ai dám lấy cứng chọi cứng.

Nếu Phương Khác chấp nhận tỷ thí, chỉ sợ vừa sáp vào sẽ bị chấn đứt xương tay.

Nhưng lúc này đám nhóc Vương Lạc Dương và Hách Liên Đồng vốn có chút thất vọng lại vực tinh thần, chúng vô cùng tin tưởng năng lực của Phương Khác, cũng cấp thiết hy vọng Phương Khác có thể lộ tài năng, cho những kẻ xem thường người này mở mắt.

Thế là những cặp mắt nồng nhiệt ném vào Phương Khác.

“Tốt nhất là để biểu ca giáo huấn gã ta một trận, dạy cho họ biết sự lợi hại của biểu ca.” Hách Liên Đồng mắt sáng rực nói.

Ngay cả Vương Lạc Dương luôn biểu hiện bình tĩnh ít nói tự kiềm chế cũng nói: “Một kiếm của Phương sư thúc trên sông hôm đó, quả thực uy lực phi phàm. Ta không nhìn ra Phương sư thúc tu luyện kiếm quyết gì. Nhưng cũng từng nghe phụ thân ta nói, kiếm thuật của chưởng môn là đệ nhất Côn Luân ta, nghĩ chắc Phương sư thúc cũng không kém được. Huống hồ sau đó ta nghe ngóng được Phương sư thúc từng đấu với Thôi sư thúc một trận, toàn thắng.”

“Cho bọn họ mở mắt!” Một đệ tử thấp giọng phụ họa, mọi người đều bất giác gật đầu theo.

Chu Lập Đức đứng sau lưng Vương Lạc Dương lại vô cảm nhìn các đệ tử đời ba mươi bảy đầy hứng thú. Khi nhìn sang Phương Khác vẫn tươi cười bất biến, lòng bàn tay đang cầm chuôi kiếm đã dính bết mồ hôi.

Sau đó Khổng Du Thanh từ sau lưng nhẹ vỗ cùi chỏ Chu Lập Đức. Chu Lập Đức nuốt nước miếng, dời kiếm sang tay phải khô ráo.

Kiếm tu khôi ngô kia thấy Phương Khác không nói chuyện, nhíu mày nện kiếm xuống đất nói: “Ngươi có dám đấu với ta.”

Chỉ thấy mặt đất lập tức nứt ra, sụp xuống. Bàn trước mặt Phương Khác cũng rắc một tiếng nứt ra.

“Mau ứng chiến đi chứ!” Hách Liên Đồng nóng ruột nói, âm thanh không lớn không nhỏ, nhưng đủ cho tất cả mọi người đều nghe thấy.

Phương Khác tựa hồ nhìn Hách Liên Đồng một cái rồi mỉm cười nói với người đó: “Xin lỗi, hôm nay ta có chỗ không tiện, không bằng hôm khác lại đấu?”

Doanh trướng lập tức xôn xao!

Hách Liên Đồng chấn động nhìn Phương Khác, miệng không khép lại được. Vương Lạc Dương siết tay thành quyền, thất vọng cực điểm. Nó gần như muốn đứng lên nói gì đó, dù sao phụ thân nó là chủ một phong, nếu nói Phương Khác bị thương hôm nay không tiện ứng chiến, những người khác cũng nên cho chút mặt mũi.

Nhưng, mặt mũi là tự mình tranh chứ sao có thể dựa vào người khác cho!

Tu sĩ khôi ngô kia nhất thời chưa kịp phản ứng, cũng rất chấn động nhìn Phương Khác, sau đó lộ vẻ chán ghét nhổ nước bọt xuống đất: “Đồ nhát cáy. Phi, không biết loại người như ngươi dựa vào gì làm đệ tử chưởng môn.”

Nói xong tu sĩ đó quay người đi, ngay cả nhìn Phương Khác một cái cũng như sợ làm bẩn mắt mình.

Mà Tất Thập Tứ thì lạnh lùng cười chế nhạo, mắt rũ xuống mất hứng đảo ly rượu trong tay nói: “Nếu đã thế, Phương sư đệ cứ an tâm ở Tả Thần Sách Doanh đi. Linh tửu hôm nay không tồi, ngươi phải nếm thử đó.” Nói xong Tất Thập Tứ không nhìn Phương Khác nữa, quay sang nhìn Diệp Vu Thời.

Sau hôm nay Phương Khác đã xong rồi, lúc trước danh tiếng của y vang vọng bao nhiêu, sau hôm nay danh tiếng của y sẽ thối bấy nhiêu, hơn nữa thối không thể ngửi. Từ phái Côn Luân đến cả đại lục Cửu Châu này y sẽ vĩnh viễn không có ngày xuất đầu, không ai xem trọng một nhược phu.

“Tất thống lĩnh, lời muốn nói ngươi đã nói xong hết chưa?” Phương Khác

tựa hồ không thấy được ánh mắt khinh bỉ của những người ở đây, tươi cười nói với Tất Thập Tứ.

Tất Thập Tứ nhíu mày, mất kiên nhẫn nói: "Đã nói xong rồi." Hắn không còn kiên nhẫn lãng phí thời gian với một người như vậy nữa. Hắn quả thật phải hoài nghi Trí Tiêu liệu có thật sự đã già đi như diện mạo của ông hay không.

Phương Khác vẫn cười, mắt cong cong, tùy tiện ném ly không trong tay xuống, nói: "Nếu ngươi đã nói xong mấy lời nhảm nhí, tiếp theo cứ nghe ta nói vậy."

------oOo------

Chương 154: Tức phi lễ

Nguồn: EbookTruyen.VN

(Tên chương 152,153 nối liền với tên chương 154 thành câu: Có qua không có lại tức phi lễ.)

Kèm với tiếng ly rượu vỡ, rèm doanh trướng được vén ra, mấy đội tu sĩ nối đuôi đi vào, mấy tu sĩ đứng bên ngoài còn chưa kịp phản ứng, đã bị gác kiếm lên cổ tha ra ngoài.

Nửa bên này doanh trướng chỉ trong thoáng chốc đã được dọn sạch sẽ. Một hàng nhân binh phân làm hai lộ như quỷ mị bao vây cả doanh trướng. Hàng người còn lại lấy doanh trướng làm điểm tản ra thành hình quạt, cung nỏ trong tay nhắm vào Tất Thập Tứ.

Nhanh chóng như vậy, ngang ngược như vậy.

Mọi người tại đây dù sao đều thân kinh bách chiến, ngay khi rèm doanh trướng bị vén lên đã phản ứng lại rút pháp bảo ra, có người án binh bất động, có người đã tụ lại một chỗ. Đương nhiên cũng có một vài người chưa hoàn hồn trước tình trạng này, trên mặt vẫn là nụ cười trong tay vẫn cầm ly rượu nhưng tiếng cười thì tắc ở cổ họng.

Phản ứng nhanh nhất vẫn là người bên Diệp Vu Thời, người vốn ngồi

tham dự không biết từ lúc nào đã tụ lại phía trước Diệp Vu Thời. Bảo vệ Diệp Vu Thời nghiêm cẩn, ám nỏ giấu trong tay áo nhắm thẳng vào Phương Khác. Diệp Vu Thời đưa tay ấn lại thanh kiếm của Hộ Lạc, trên mặt không lộ ra chút cảm xúc nào. Chỉ đưa tay ra, làm một thủ thế. Thoáng cái, tất cả tu sĩ đều rũ tay xuống, ám nỏ nhắm vào Phương Khác cũng chỉ hướng mặt đất.

Tất Thập Tứ chậm rãi đứng lên, mặt trầm như nước, hắn lạnh lùng nhìn Phương Khác, hắn bị kẻ này lừa. Bị người lừa ngay trong quân của hắn, trong quân trướng của hắn.

Phương Khác nhếch môi mỉm cười, nụ cười cực nội liễm mang theo mấy phần áy náy và xấu hổ như trước đó, chỉ là hiện tại lại khiến sắc mặt Tất Thập Tứ càng thêm khó coi.

“Các vị xin chớ manh động.” Phương Khác không nhanh không chậm mở miệng, vén y bào nhảy qua cái bàn đã ngã dưới đất, đi đến giữa doanh trướng: “Duy Pháp đường bắt người, kẻ không liên quan tránh ra.”

Phương Khác đảo mắt nhìn doanh trướng một vòng, y còn phải cảm tạ bữa tiệc Tất Thập Tứ tổ chức hôm nay. Nếu không phải vậy, những tâm phúc của Tất Thập Tứ sao lại tề tụ hết ở đây?

Lúc này mọi người mới nhìn trên thắt lưng tốp người lao vào quả nhiên thắt dây lưng màu vàng.

“Hử? Ta vậy mà không biết Duy Pháp đường còn có thể đến Tả Thần Sách Doanh của ta tùy ý bắt người đó? Không biết Phương đại nhân muốn bắt…” Tất Thập Tứ cười lạnh một tiếng, sắc mặt đã hồi phục bình thường.

Nhưng ai ngờ hắn còn chưa nói xong, Phương Khác đã nhẹ nâng tay trái lên, lòng bàn ta hướng tới trước làm một thủ thế yên lặng.

“Vừa rồi ta đã nói, nếu ngươi đã nói hết những gì muốn nói, tiếp theo nên để ta nói.”

Thoáng cái, trong doanh trướng vang lên mấy tiếng hít khí lạnh. Dù là Hộ Lạc cũng không khỏi ngạc nhiên, Phương Khác lại ngang ngược như vậy. Đúng, ngang ngược, cũng chỉ có dùng từ này mới có thể hình dung cách làm của y lúc này.

La Phó vốn ngồi bên cạnh Phương Khác cũng tràn đầy kinh ngạc, hắn nhìn sắc mặt lại bắt đầu khó coi của Tất Thập Tứ, thầm nghĩ Phương Khác này điên rồi sao? Vậy mà dám…

Nhưng điều khiến hắn càng kinh ngạc còn ở phía sau.

"Tả Thần Sách Doanh thống soái, Tất Thập Tứ. Vào ngày hai mươi tư tháng chín, mai phục đoàn người Phương Khác. Khiến Tiền Triều Minh, Hoàng Hoảng của Duy Pháp đường mất mạng. Sáu người trọng thương, nhiều người bị thương nhẹ… Tất Thập Tứ lúc lĩnh quân lạm dụng tư quyền, tàn hại đồng môn. Chiếu theo môn quy phế chức thống soái, dẫn về Côn Luân vấn tội. Những kẻ liên can khác ta không nhất nhất nêu ra, toàn bộ bắt về Côn Luân hết." Phương Khác cười, nhưng mắt lại lạnh.

Hôm đó trên sông chết mất hai người, y nhớ rất rõ. Con người y có lúc rất biết nhịn, có lúc lại tuyệt không nhịn nổi. Y không phải quân tử, đợi không nổi mười năm.

Những người khác trong doanh trướng đều mấp máy môi, nhưng không nói được một chữ. Trận thế hôm nay, rất rõ ràng là đến để đoạt quyền. Vậy thì bất luận Tất Thập Tứ phạm tội gì, hoặc lớn hoặc nhỏ đều không quan trọng. Thậm chí tội danh này là thật hay giả cũng không quan trọng. Nếu những người này đã có thể lao vào doanh trướng, vậy trời ngoài doanh trướng hiển nhiên đã đổi rồi.

Mọi người không hẹn mà cùng nghĩ đến, Tiêu phó thống lĩnh hôm nay chưa đến. Chẳng qua xem tình hình này… thắng bại chưa thể đoán được. Phải biết rằng, Tất Thập Tứ là đệ nhất nhân nguyên anh mà Phương Khác chẳng qua chỉ kim đan. Bên Phương Khác tuy có nhiều cung nỏ như thế nhưng nếu không bắn trúng cũng thành ra vô ích, huống chi…

Một vài người cười lạnh, nếu để bọn họ lao ra khỏi quân trướng. Tu sĩ dưới tay họ sẽ không ngoan ngoãn nghe lời Tiêu Xương Thu. Phe bọn họ mới là 'lão nhân' của Tả Thần Sách Doanh. Chỉ cần thu thập Phương Khác, sau đó tùy tiện mượn một cái cớ lau sạch sẽ, vậy thì chuyện gì cũng không còn nữa.

Tất Thập Tứ cười lạnh nhìn Phương Khác, tựa hồ đang nhìn một con kiến không lọt nổi vào mắt mình, nhưng tay lại nắm chặt cung bên người.

Cho đến khi một đường sát cơ đột nhiên hiện lên sau lưng hắn. Tất Thập Tứ biến sắc, ánh mắt như lửa nhìn thẳng Phương Khác. Lúc này hắn mới hiểu, hắn thật sự ngã trong tay Phương Khác này.

Có người mai phục sau lưng hắn, mà hắn lại không hề cảm giác dược. Cho đến khi hắn lấy nỏ, đối phương phóng ra sát khi coi như cảnh cáo. Hắn mới giật mình phát hiện có người mai phục sau lưng mình chờ thời cơ hành động. Tất Thập Tứ đột nhiên sáng tỏ, vừa rồi tại sao Phương Khác lại biểu hiện 'đặc sắc' như thế, thì ra chỉ là vì hấp dẫn sự chú ý của mọi người để không ai có thể phát hiện chuyện bên ngoài mà thôi. Còn khiến hắn thoáng thả lỏng một khắc, chỉ một khắc đó, đúng vậy… nhất định là trong một khắc đó mới có người mai phục sau lưng mà hắn không phát giác chút nào.

Phải biết hắn giỏi tiễn thuật, mai phục đối với hắn mà nói cũng chỉ là tài vặt.

Mà người mai phục kia chẳng qua chỉ phóng ra một đường sát cơ mà thôi, thế mà đã có thể khiến hắn không cách nào động đậy. Nói rõ người này tu vi cực cao, vượt xa hắn. Nếu có cung tiễn trong tay, hoặc hắn không phải đang bị vây trong doanh trướng không lộ giọt nước mà ở tại nơi khác, không hẳn hắn không dám đấu thử.

Làm sao đây? Làm sao đây!

Chỉ một thoáng, trong đầu Tất Thập Tứ đã hiện lên trăm ngàn suy nghĩ, nhưng sắc mặt dần tái đi. Hắn nhìn xung quanh, chỉ thấy tùy tùng và tâm phúc của mình đều trông mong nhìn hắn, chỉ đợi hắn hạ lệnh một tiếng, sẽ lao đến giết Phương Khác, mà Diệp Vu Thời… mắt Tất Thập Tứ sáng lên.

Phương Khác chớp mắt, cười.

Không nhanh không chậm nhìn đám người Tất Thập Tứ, nhẹ giọng nói: "Các vị, chẳng lẽ các vị muốn cản trở Duy Pháp đường hành sự sao?"

Mắt tùy tùng kia lấp láy, hắn không rõ tại sao thống lĩnh còn không hành động. Thế là tiến tới một bước lớn tiếng quát: "Nói bậy nói bạ! Ngươi nói thống lĩnh của chúng ta mưu hại đồng môn có tội chứng hay không? Ta thấy rõ ràng là ngươi vu hãm thống lĩnh của chúng ta, muốn mưu đoạt binh

quyền! Quân sĩ Tả Thần Sách Doanh ở đâu? Binh sĩ dưới trướng La Phó thống lĩnh đâu rồi?… Đâu rồi?”

Tùy tùng vận khí hỏi vài tiếng đâu rồi, trong lúc quát đã dùng đến linh lực, cả quân doanh đại khái đều có thể nghe được.

Nhưng, tiếng hồi đáp trong dự liệu của hắn không vang lên.

Ngoài doanh trướng hoàn toàn yên tĩnh, yên tĩnh đến mức tám tên tâm phúc của Tất Thập Tứ đều tái mặt.

“Không cần la nữa, bên ngoài hiện tại đều là người của ta. Tất Thập Tứ, bó tay chịu trói đi. Ngươi sẽ không muốn phản bội Côn Luân chứ.” Phương Khác nhàn nhạt nói, nụ cười trên mặt đã không còn.

“Thuận tiện nói một câu, ngươi không cần nghĩ nữa. Vu Thời, hắn cũng là người của ta.”

Tất Thập Tứ mãnh liệt quay đầu nhìn Diệp Vu Thời. Diệp Vu Thời giơ ly lên kính từ xa. Một chút hy vọng cuối cùng của Tất Thập Tứ đã bị diệt.

“Ha ha ha ha! Giỏi! Giỏi cho một Phương Khác, Tất Thập Tứ ta hôm nay nhận thua!” Tất Thập Tứ lớn tiếng cười, ánh mắt như đao tiễn bắn vào Phương Khác. Hắn mưu tính mấy năm, bỏ vô số tâm huyết ở Tả Thần Sách Doanh. Lại chỉ trong một đêm bị Phương Khác hủy diệt sạch sẽ. Từ lúc Phương Khác bước vào doanh trướng, hắn đã rơi vào cạm bẫy của y, buồn cười là khi đó hắn còn không biết.

“Tiền bối, ra đi thôi. Đệ tử tự thẹn không bằng, chỉ có thể bó tay chịu trói.” Tất Thập Tứ nói xong câu này thì ném nỏ đi, đưa hai tay ra.

Một luồng hơi lạnh chợt thoáng qua cổ hắn, một cánh tay khô gầy kìm lấy cổ Tất Thập Tứ, cùng lúc đó một bộ xích còng lên tay Tất Thập Tứ.

“Thống soái!” Những người khác đồng loạt kinh hô.

Nhưng lúc này tu sĩ thắt đai vàng đã bước tới, cầm đao kiếm hoặc xiềng xích. Mọi người cắn răng nhìn Tất Thập Tứ, lại thấy Tất Thập Tứ lắc đầu. Tất cả bất đắc dĩ thở dài, ném binh khí đi đưa hai tay ra.

Phương Khác chắp tay mà đứng, nhìn mọi người bị bắt, cong môi nhìn tùy tùng kia của Tất Thập Tứ nói: "Vừa rồi ngươi đòi ta đưa tội chứng?? Tội chứng đương nhiên có, chính là tu sĩ tên Bành Ích dưới trướng Tất Thập Tứ, nghĩ chắc các ngươi rất quen thuộc với danh hiệu của gã nhỉ. Người này cực giỏi tiễn thuật, chẳng qua hôm nay gã không thể xuất hiện ở đây đâu. Tên đó xương cốt cũng cứng thật, phí rất nhiều công sức mới cạy được miệng. Thật không hổ là người Tất thống lĩnh dạy dỗ ra. Thật đáng tiếc, hiện tại gặp người chỉ biết nói một câu 'giết ta đi' thôi."

Tất Thập Tứ mím môi, không nói một lời.

"Nhưng, các ngươi yên tâm, chúng ta sẽ không thỏa mãn nguyện vọng này của gã, dù sao còn phải lưu gã lại làm nhân chứng không phải sao?" Phương Khác nói.

Tất Thập Tứ quay đầu nhìn Phương Khác, thật lâu.

Ngược lại là tên tùy tùng kia nói: "Trong quân chúng ta quả thật có người tên Bành Ích, nhưng người này không có chút quan hệ nào với thống lĩnh của chúng ta! Ngươi nhớ đừng để người này chết, đến lúc đó lại chết vô đối chứng. Chúng ta làm sao biết lời gã nói là thật hay giả? Ta muốn xem thử người nào dám vu tội cho thống lĩnh của chúng ta!"

"Câm miệng!" Tất Thập Tứ quát.

Phương Khác mỉm cười, nhìn tên tùy tùng sắc mặt phức tạp cúi đầu xuống, nhìn thần sắc mỗi người mỗi kiểu của những người khác, vung tay cho người giải họ đi.

Đợi lúc Tất Thập Tứ đi ngang người y, Phương Khác nhàn nhạt nói: "Có qua không có lại tức phi lễ, có qua có lại mới là chính đạo, ngươi nói phải không?"

Ngô Thất cong lưng đi sau cùng, đợi lúc đến trước mặt Phương Khác thì dừng lại hỏi: "Ngươi làm sao biết tên Bành Ích đó gặp người chỉ nói giết ta đi?"

Phương Khác sửng sốt, ho một cái thanh giọng: "Ta nói bừa mà."

Trên gương mặt vàng vọt của Ngô Thất xuất hiện nụ cười quái dị, hơi chắp

tay rồi đi.

Đến lúc này, tất cả đã hạ màn. Một cuộc chiến đoạt quyền nên thanh thế to lớn, thế mà lại bắt đầu bằng một dạng hí kịch, kết thúc cũng theo hí kịch. Mà tất cả phát sinh quá nhanh quá nhanh, nhanh đến mức người ta khó mà tin nổi.

"Phương sư thúc!" Các đệ tử đời ba mươi bảy vốn được Chu Lập Đức bảo vệ đứng một bên doanh trướng cùng ào tới, mắt sáng long lanh nhìn Phương Khác.

Ánh mắt đó, biểu tình đó, bên trong bao hàm sùng kính với Phương Khác.

"Biểu ca! Ta đã biết ngươi sẽ cho bọn chúng mở mắt mà!" Hách Liên Đồng hưng phấn đỏ mặt, thực sự là rất giải hận.

Đáy mắt Vương Lạc Dương cũng có chút hào hứng khó mà áp chế, sau khi tự trấn định mới nhìn Chu Lập Đức: "Vừa rồi ngươi đổi tay cầm kiếm, thật ra là ám hiệu phải không? Khi đó Phương Khác nhìn không phải là Hách Liên Đồng mà là ngươi đúng không?…"

Lúc Tiêu Xương Thu vén rèm bước vào, đã thấy được màn này. Nàng hơi nhướng mày, nhưng nhanh chóng hạ mấy mệnh lệnh, làm công tác thu dọn tàn cục.

Nàng nhớ tới lời Phương Khác nói lúc khuyên nàng, "Người kính ta một trượng, ta trả hắn một trượng. Ngược lại cũng thế. Nếu hôm nay là thiên thời địa lợi nhân hòa, tại sao ta không làm? Ngươi đến đây đã mấy năm rồi, đừng nói với ta ngươi không làm gì hết. Ta sẽ không tin. Ngoài mặt Tả Thần Sách Doanh là phe chưởng môn, nhưng thực tế chỉ sợ không phải như vậy đi? Chỉ cần nhìn thái độ của tùy tùng đó đối với ta đã hiểu rồi."

Chẳng qua nghĩ đến những lời Phương Khác vừa nói với Tất Thập Tứ, nàng không kìm được hỏi Phương Khác: "Nếu đã bắt được người, ngươi cần gì nói những lời đó để chọc giận hắn?"

Phương Khác cười tươi rói, nói chung không còn là cười nhạt như lúc trước nữa, lộ răng nói: "Xả giận, hắn không vui, ta mới vui."

------oOo------

Chương 155: Kiếm tiền nuôi gia đình

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hộ Lạc nhìn quân doanh đèn đuốc sáng trưng ngoài doanh trướng, nhìn như loạn nhưng có trật tự, gió đêm thổi tới, mang theo vị huyết tanh nhàn nhạt. Từ xa, hắn tựa hồ còn nghe được tiếng của La Tất.

Hộ Lạc nghiêng tai lắng nghe, hình như nghe được La Tất nói gì mà 'soát thân' 'lột sạch' vân vân. Hắn nhíu mày cầm kiếm bước ra ngoài. Khụ, hắn sợ hắn đến trễ thì Tất Thập Tứ sẽ xấu hổ muốn chết…

Rõ ràng, hai năm không gặp đám người La Tất dưới sự 'giáo dục' của Diệp Vu Thời đã vận dụng hai điểm 'lợi dụng tất cả những thứ có thể lợi dụng' cùng 'nhạn qua vặt lông' đến mức thuần thục.

Hộ Lạc vừa đi, An Thường Lạc nhìn nhìn đại sư huynh nhà mình rồi dẫn một đám thuộc hạ cũng đi luôn.

Bên này Phương Khác xua đám đệ tử đời ba mươi bảy đi.

Sàn sạt một chốc, doanh trướng đã trống trải rất nhiều.

Phương Khác nhìn Diệp Vu Thời, nhíu mày nói: "Mượn La Tất dùng một tí, không để ý chứ?"

Diệp Vu Thời lại gần Phương Khác, duỗi tay cực kỳ tự nhiên kéo Phương Khác ra ngoài doanh trướng. Vừa đi vừa nói: "Bảo bọn họ đừng theo nữa."

Phương Khác chỉ kịp nói với đám Chu Lập Đức một câu 'không cần đi theo', đã bị Diệp Vu Thời kéo lên phi kiếm, thoáng cái biến mất trước mắt mọi người.

Chu Lập Dức thanh giọng ho, nhìn những người khác: "Đại nhân và Diệp sư huynh có chuyện thương nghị, chúng ta đừng quấy rầy."

Diệp Vu Thời tìm kiếm trong một cánh rừng, khóe môi chợt cong lên.

Kéo Phương Khác nhảy khỏi phi kiếm.

Chỗ này chính là bờ sông chính của hà lưu. Cạnh bờ sông là một đống đá. Dưới ánh trăng thế mà có mấy phần cảm xúc. Phương Khác sáng mắt vừa nghĩ 'chỗ tốt' đã bị Diệp Vu Thời ôm eo, chân cong lại, vừa đẩy vừa thả lưng đã đặt lên tảng đá lớn.

Phương Khác hơi trợn mắt, nhìn gương mặt gần trong gang tấc. Lưng y dán sát vào mặt đá trơn nhẵn cứng ngắt, eo bị tay đối phương siết chặt.

Mà con ngươi Diệp Vu Thời vô cùng thâm sâu, phản phất như có thể nuốt chửng tất cả những vật ánh vào mắt y, bao gồm con người.

Sự tê dại trên môi khiến y nhịn không được thở dốc. Một điểm đỏ hồng từ lỗ tai chậm rãi khuếch tán… sau đó một tay không chịu nhận thua đè lên cổ Diệp Vu Thời.

Phương Khác từ không kịp phòng bị bị Diệp Vu Thời áp đảo đến chủ động đáp lại chẳng qua chỉ diễn ra trong một thoáng. Chỉ là ngay lúc Phương Khác ôm eo Diệp Vu Thời đã mơ hồ cảm thấy chỗ nào không đúng.

Hai người thở dốc ngồi trên tảng đá, y sam đều hơi rối loạn. Phương Khác chau mày, buồn khổ vì sự bị động vừa rồi, sau đó lại nhướng mày cười với Diệp Vu Thời, nụ cười tràn đầy hàm ý.

Ai ngờ ngoài mặt Diệp Vu Thời vẫn ung dung không gấp không thấy nửa phần quẫn bách, nhẹ nhếch môi, vết thương trên đôi môi hơi xưng đỏ càng thêm rõ ràng.

Phương Khác lập tức vô thố dời mắt đi, kiệt lực bình ổn hơi nóng vừa trào lên.

Diệp Vu Thời chậm rãi nhếch môi, tùy tiện lấy hai túi rượu đưa cho Phương Khác một túi, Phương Khác nhận lấy mở ra uống một hớp, rượu này mùi vị rất đặc biệt, vào miệng hơi đắng sau lại cay. Sau khi nuốt xuống, trong miệng lại tràn lên hương thơm.

"Chuyện bị tập kích tại sao không nói với huynh?"

"Gặp được huynh có rất nhiều chuyện muốn nói, không kịp nói… không

biết là ai nói đợi một lát, nhưng lại để đệ chờ mấy canh giờ.” Phương Khác liếc Diệp Vu Thời một cái, lại uống một hớp rượu.

Diệp Vu Thời cầm túi rượu cụng với Phương Khác, cũng uống một hớp. Hoàn toàn tương phản với chậm rãi ẩm rượu lúc ngồi trong bàn tiệc, động tác vẫn ưu nhã nhưng hình dung bằng từ tiêu sái thì thích hợp hơn. Rượu tràn ra bên môi thấm ướt y sam, thuận theo cổ thấm ướt một vùng.

“Rất giận?” Diệp Vu Thời hỏi, trong mắt sáng lấp láy.

Phương Khác chau mày nói: “Đương nhiên giận, cũng không chỉ là giận. Lúc trước đệ nghĩ, phải trở nên mạnh mẽ trước là vì để sống, sau là vì không để người khi nhục, tiếp đến là vì có quyền tự do chọn lựa và không chọn lựa. Mà hiện tại lại nhiều thêm một điều, đó chính là bảo vệ người đệ muốn bảo vệ… Trần Chử vẫn luôn biểu đạt hàm ý này với đệ, lúc trước đệ không hiểu lắm. Nhưng hiện tại đã hiểu. Họ là người của đệ, vinh cùng vinh, tổn cùng tổn. Bọn họ làm việc cho đệ, để đệ trở nên mạnh hơn. Mà đệ càng mạnh mẽ, càng bảo vệ được những người có quan hệ với mình. Chẳng hạn Trần Chử, Triệu Lịch Duyệt, hay Chu Lập Đức… hoặc giả là huynh, hay chưởng môn… Tiền Triều Minh họ đều là vì đệ mà chết.”

“Lúc ở phàm giới đệ từng nói, nếu có người làm đệ đau, đệ nhất định sẽ khiến hắn càng đau, đau đến không dám động nữa. Đệ không biết Tất Thập Tứ tại sao phải ra tay với mình, đệ cũng không biết trong đó còn có ai thò tay vào không. Nhưng không sao hết, đệ chỉ cần biết Tất Thập Tứ muốn giết đệ là được. Bất kể hắn vì cái gì muốn giết đệ? Hắn muốn giết đệ, tóm lại đó là sự thật. Vậy đệ không cần phải nghĩ đến gì khác nữa.”

Diệp Vu Thời nghiêm túc lắng nghe, không nói gì. Chỉ là mày hơi nhướng lên, tuy Phương Khác đáp không đúng câu hỏi nhưng cũng thế.

Phương Khác uống rượu, phát hiện rượu trong túi hình như không hề ít đi, y vui vẻ hất mày nói: “Vu thời, đây là túi rượu trong ‘bao cơm túi rượu’ sao? Huynh đã có thể luyện chế linh khí ngũ phẩm rồi à?”

Hai món linh khí này đều không dễ luyện chế, bao cơm túi rượu tên như ý nghĩa nghe là biết dùng để đựng cái gì. Dùng thứ này đựng linh tửu và linh cốc không những có thể bảo đảm linh khí không trôi mất còn có thể tăng linh lực hàm chứa trong linh tửu và linh cốc.

Phương Khác sờ miệng túi, quả nhiên có khắc chữ Diệp Vu Thời.

Diệp Vu Thời nhìn Phương Khác cười cong mắt, nhẹ than, đề tài này có phải càng lúc càng lệch rồi không?

Sau đó lại nghĩ đến tại sao Phương Khác vui như thế, khóe môi hắn liền chậm rãi nhếch lên. E rằng dù tu vi của bản thân có tăng lên Phương Khác cũng sẽ không vui vẻ như thế đi?

“A Khác có muốn vật gì không? Đúng lúc gần đây huynh có vài vật liệu tốt, có thể luyện chế cho đệ.” Diệp Vu Thời đè lên khóe môi đang cong, nhìn như không bận tâm hỏi.

Phương Khác lập tức sáng mắt, ánh sáng trong mắt đó chỉ sợ còn sáng hơn cả ánh trăng trong đêm.

“Thật chứ? Đệ muốn.” Phương Khác chớp mắt nói

“Đệ hình như không thiếu cái gì… không bằng huynh gửi bán những linh khí huynh luyện chế lúc trước nhưng không dùng ở Tụ Linh các của đệ đi?” Phương Khác cười híp mắt nói.

Diệp Vu Thời cong môi, nụ cười nhàn nhạt, thờ ơ hỏi một câu: “Vậy sao?”

“Khụ, đùa thôi, đùa thôi. Đệ thiếu, cái gì cũng thiếu.”

Đêm càng lúc càng khuya, trên mặt Phương Khác hiện một tầng đỏ nhạt, ánh mắt mông lung sương khí hiển nhiên đã say.

Diệp Vu Thời nhìn Phương Khác đã say ngã vào lòng mình, vươn ngón tay nhẹ điểm giữa trán Phương Khác, nhẹ nói: “Ta bắt được một yêu tộc của tộc Thương Lục, nghĩ ngươi sẽ cảm thấy hứng thú.”

Thái A trong thức hải lặng yên không nói.

“Vu Thời… huynh đang nói chuyện với bạch nhãn lang đó sao?” Phương Khác hàm hồ không rõ hỏi.”

“Ừ.”

“Các người nói đi… đệ uống rượu…”

Diệp Vu Thời nhướng cao mày, nhìn gương mặt đỏ hồng của Phương Khác, đưa tay nhéo một cái.

“Úi… Diệp sư huynh.” Phương Khác đột ngột đưa tay túm áo Diệp Vu Thời, kéo Diệp Vu Thời lại gần thầm thì một câu.

Diệp Vu Thời sửng sốt, cuối cùng không thể khống chế bật cười, đáy mắt loe lóe linh quang, ý cười khó khắc chế gần như muốn tràn ra.

Sau đó vừa cười vừa ôm Phương Khác nói: “Được.”

Đợi trời mông lung sáng, mí mắt Phương Khác nhẹ động. Sau đó mở mắt ra, đúng lúc đụng phải Diệp Vu Thời, hai người nhìn nhau rất lâu. Phương Khác hơi giãy dụa ngồi dậy khỏi lòng Diệp Vu Thời, thầm phỉ nhổ bản thân. Rõ ràng nên là mỹ nhân trong lòng y, sao thành ra ngược lại rồi? Nhưng cũng tốt, say ngã vào lòng mỹ nhân cũng có thể tiếp nhận.

Phương Khác sờ mũi, lúng túng nói: “Sau khi đệ say không có hành vi nào không nên đúng không?”

“Không biết A Khác còn nhớ câu mình đã nói?” Diệp Vu Thời đứng lên, chỉnh lại y sam, nhướng mày nhìn Phương Khác hỏi.

Phương Khác mím môi, ngẫm nghĩ, ký ức dừng lại ở đoạn y và Diệp Vu Thời cùng uống rượu, y nói rất nhiều câu, sao biết được Diệp Vu Thời đang hỏi câu nào?

“Đệ phụ trách kiếm tiền nuôi gia đình, huynh phụ trách mỹ mạo như hoa.”

“!” Phương Khác ngây ra.

“Đệ nói chính là câu này.” Diệp Vu Thời nhẹ cười.

Phương Khác ho một cái, sau đó đơ mặt, nghiêm chỉnh hỏi: “Vậy huynh nguyện ý không?”

“Ta cược Phương sư thúc ở trên.”

“Ta cược Diệp sư thúc.”

“Ta cược Phương sư thúc… ngươi cũng không nghĩ lại xem khí tràng tối qua của sư thúc chúng ta. Uy vũ hiên ngang, anh tuấn tiêu sái phối với Diệp sư thúc quân tử ngời ngời, mỹ nhân như ngọc, rất vừa vặn!”

La Tất đứng bên ngoài doanh trướng nghe được tiếng nghị luận bên trong, khóe môi giật giật. Còn quân tử ngời ngời? Ha ha, tiểu hài tử luôn dễ bị ngoại hình lừa gạt.

Mấy người Chu Lập Đức đứng sau lưng La Tất lúng túng rõ rệt. Sao họ biết lúc này đám nhóc Hách Liên Đồng lại tụ lại đánh cược hơn nữa còn cược cái này chứ?

Ai biết La Tất lại vén rèm lên bước vào nói: “Ta cược Diệp sư huynh ở trên!”

Đám nhóc Hách Liên Đồng lập tức yên tĩnh, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi. Cuối cùng Hách Liên Đồng cười gượng mấy tiếng: “Chào La sư thúc, chúng tôi chỉ tùy tiện đùa thôi, không tính, không tính.”

La Tất cười nói: “Đừng gò bó thế, sư thúc của các ngươi tối qua đã nói với ta rồi, bắt đầu từ hôm nay để các ngươi đi theo ta. Đi thôi, đi luyện tập buổi sáng.”

Chu Lập Đức nhìn La Tất dẫn đám Hách Liên Đồng đi, không khỏi thở ra một cái. Sau đó mấy người lại trao đổi một ánh mắt, đã tới giờ này rồi mà Phương đại nhân còn chưa về.

Mấy người đứng ngoài doanh trướng nhìn trời lại nhìn đất.

Đột nhiên, đại nhân của họ một mình bước ra từ sau một doanh trướng, đi tới chỗ họ.

Chu Lập Đức chớp chớp mắt, hôm qua đại nhân của họ hình như mặc một bộ đồ màu nhạt, hiện lại lại mặc đồ màu đen viền bạc, khóe môi hình như còn hơi sưng… còn hơi đỏ. Hơn nữa tinh thần có vẻ không tồi, thần thanh khí sảng.

Mấy người lại lén lút trao đổi một ánh mắt, thầm nói chẳng lẽ người cược

đại nhân đã thắng? Sau đó lập tức chạy tới chắp tay với Phương Khác: "Đại nhân."

"Có việc?"

"Đại nhân, Tất Thập Tứ đó muốn gặp ngài một lần." Chu Lập Đức nói.

Phương Khác nhẹ động mày, nói: "Đi, chúng ta đi gặp hắn."

------oOo------

Chương 156: Đổi tù binh 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chu Lập Đức theo sau Phương Khác, phát giác trên đường đi qua ánh mắt các tu sĩ nhìn họ đều có chút phức tạp.

Đến doanh trướng nhốt Tất Thập Tứ, hắn và Khổng Du Thanh rất tự giác dừng lại bên ngoài.

"May mà Tả Thần Sách Doanh thành lập không lâu hơn nữa khi nó còn là Lục Tuần Vệ không phải do Tất Thập Tứ phụ trách. Cũng may là trong quân Tiêu sư tỷ có uy vọng rất cao, nếu không hôm qua chỉ sợ khó thành công." Khổng Du Thanh còn e sợ nói.

Chu Lập Đức nhìn Khổng Du Thanh lắc đầu thấp giọng nói: "Trên đời làm gì có nhiều may mà như thế?"

Đúng lúc này hai tu sĩ ở trong doanh trướng trông chừng Tất Thập Tứ cũng lui ra, Chu Lập Đức tức khắc thận trọng ngậm miệng sau đó tươi cười chắp tay với hai người kia: "Hai vị cực khổ rồi…"

Hai người mau chóng trả lễ, hình như còn hơi căng thẳng nói: "Không dám không dám, Chu đại nhân nặng lời rồi."

Chu Lập Đức hàn huyên chút với hai người, rồi cười bảo hai người ra đứng cách doanh trướng xa một chút. Hai người kia đương nhiên thoải mái gật đầu. Tuy biết Phương Khác và Tất Thập Tứ nói chuyện có thể sẽ lập

trận pháp, nhưng vào lúc này tránh né hiềm nghi là tốt nhất.

Trong doanh trướng.

Hai tay hai chân Tất Thập Tứ đều bị thiết liên xích lên tay vịnh cùng chân ghế. Trên người chỉ mặc đơn y, tóc xõa chân trần. Trông vẫn rất bình tĩnh, chỉ là đôi mắt hoa đào thiếu đi thần thái phấn chấn mà thay bằng mấy phần trầm tĩnh tức giận.

Phương Khác nhìn Tất Thập Tứ như thế, tuy hơi quái dị nhưng cũng không nói gì, mà vén áo ngồi xuống chiếc ghế phía trước Tất Thập Tứ.

Tất Thập Tứ hừ lạnh một tiếng, tay vừa động xích đã vang leng keng.

“Ngươi làm sao thuyết phục đám Triệu trưởng lão?”

Phải biết, mấy vị trưởng lão tọa trấn trong quân doanh không thể ngồi yên nhìn chuyện tối qua xảy ra. Huống chi hắn chưởng quản Tả Thần Sách Doanh bốn năm tự cho rằng chưa từng bạc đãi mấy vị trưởng lão đó, nhưng tối qua mấy vị trưởng lão thật sự là ‘im hơi lặng tiếng’.

Phương Khác lấy lệnh bài Côn Luân ra lắc lắc trước mặt Tất Thập Tứ.

Tất Thập Tứ thoáng kinh ngạc rồi trầm mặc đánh giá Phương Khác mấy lượt. Nhịn không được thầm rủa ‘lão thất phu’, lần này hắn chân chân chính chính bị đùa cợt, còn bị hai sư đồ mỗi người đùa cợt một lần, kìm không được lại chửi lão điên.

Phương Khác quan sát biểu tình Tất Thập Tứ, trong lòng không ngừng phán đoán hàm ý trong đó.

Kinh ngạc, hiểu ra, cùng với lửa giận bừng bừng trong mắt… và một ít kính phục. Kính phục này là dành cho ai?

“Mấy cao thủ đó cũng là người chưởng môn phái cho ngươi?” Tất Thập Tứ mở miệng, lộ ra nụ cười khá quái dị. Vẻ thâm trầm trong mắt càng đậm.

Phương Khác gật đầu.

Tất Thập Tứ hơi nâng chân tựa hồ vô thức muốn gác chân lên, tiếc rằng xích khóa trên chân ngăn cản hắn.

“Sư đồ hai ngươi quả là giỏi tính toán, Tất mỗ tự thẹn không bằng.” Tất Thập Tứ thu chân lạnh lùng nói.

Phương Khác giật mình, nhưng ngoài mặt vẫn bình tĩnh nhếch môi cười: “Làm gì có, sư phụ và ta chẳng qua là… thắng nhờ đánh bất ngờ thôi.”

Lời nói vô cùng khiêm tốn phối hợp với nụ cười không khác gì bữa tiệc tối qua của Phương Khác, hiệu quả đặc biệt tốt.

Cứ cười như thế, sắc mặt Tất Thập Tứ trở nên vô cùng khó coi. Trong mắt chợt lóe tinh quang, tiếc rằng bị xích nên không thể điều động một chút linh lực, muốn làm gì cũng chỉ có tâm vô lực.

Tất Thập Tứ hơi nhếch môi cười trào phúng: “Hay cho câu đánh bất ngờ. Mấy năm trước lúc Tiêu Xương Thu nhập doanh ta đã biết không mang ý tốt. Chưởng môn vì tập hợp quyền lực, thật sự dùng bất cứ thủ đoạn nào. Sau khi sư thúc lên làm chưởng môn liền cho rằng trong phái Côn Luân thuận ngài thì sống, nghịch ngài thì chết sao? Tất Thập Tứ ta ở biên cảnh kháng địch, không chết trong tay người Thái Hành cuối cùng bị đồng môn kéo xuống ngựa… thật làm người ta rét lòng.”

Phương Khác không nói một lời nghe Tất Thập Tứ nói, mắt cũng không chớp lấy một cái nghiêm túc lắng nghe.

Tất Thập Tứ nói xong cười lạnh, nhìn biểu tình có thể nói là nghiêm túc của Phương Khác, lời trào phúng lên đến miệng lại không thể thốt ra, cuối cùng biến thành tiếng hừ lạnh.

Phương Khác nhìn Tất Thập Tứ hỏi: “Nói xong rồi?”

Tất Thập Tứ giật mí mắt, nhớ lại tối qua người này cũng dùng giọng điệu đó nói ba chữ này, sau thì trời đất đảo lộn…

Phương Khác nhướng mày thờ ơ nói: “Ngươi nghĩ nhiều rồi. Chuyện hôm qua thuần túy là hành động báo thù của một mình ta. Đoạt quyền chẳng qua là thuận tay mà thôi. Con người ta không hiểu sao gây rất nhiều thù địch, nghe nói người muốn giết ta cũng rất nhiều. Nhưng ta không biết tại

sao đối phương muốn ta chết, cho nên chỉ đành bắt được một tên thì tính một tên. Ngươi đúng lúc là tên bị ta bắt mà thôi.”

Tất Thập Tứ trước là kinh ngạc, sau nhướng cao mày, rồi hơi cười chế nhạo: “Ý của ngươi là nếu không có vụ mai phục trên Lăng giang thì chuyện hôm qua đã không xảy ra?”

“Sẽ trễ một chút, ít nhất sẽ không nóng vội như thế. Ngươi cũng không cần mang vẻ bị uất ức này. Trên Lăng giang tại sao ngươi muốn mai phục ta? Còn không phải sợ ta đến Tả Thần Sách Doanh rồi sẽ cùng Tiêu Xương Thu liên hợp lâm trận đổi soái. Từ khi khai chiến với Thái Hành đến nay, ngươi dẫn dắt Tả Thần Sách Doanh tuy được xưng kiêu dũng thiện chiến nhưng vẫn cứ lũ chiến lũ bại. Trước đó ngươi ngoan cố cứng đầu không nghe lời khuyên của Tiêu Xương Thu không kịp thời tiếp ứng đám Hộ Lạc mới khiến đám người Hộ Lạc tử thương quá nửa… còn một phần đệ tử Côn Luân không thể lao ra khỏi vòng vây nên bị Thái Hành bắt giữ. Khi đó chưởng môn đã hạ lệnh, lệnh cho ngươi trao vị trí cho Tiêu Xương Thu. Ngươi cự tuyệt, vì trong quân doanh uy vọng của ngươi rất cao, còn bồi dưỡng được một đống thân tín, nên lưng rất cứng. Vì thế giờ đây thắng làm vua thua làm giặc, đứng nói mấy lời đường đường chính chính gì đó.” Phương Khác nói.

Sắc mặt Tất Thập Tứ lúc xanh lúc trắng… thật lâu sau hắn mới bình tĩnh lại.

Qua một lát Tất Thập Tứ nói: “Thôi đi, lần này ta nhận thua. Nhưng những thân tín của ta hy vọng các ngươi đừng làm khó họ, dù sao họ chưa làm ra chuyện gì có lỗi với Côn Luân. Để Tiêu Xương Thu đến gặp ta một chút, ta giao Tả Thần Sách Doanh cho nàng ta.”

Phương Khác đồng ý, đứng lên ra khỏi doanh trướng.

Đột nhiên Tất Thập Tứ gọi Phương Khác lại, nhướng đôi mắt hoa đào nhìn chằm chằm Phương Khác: “Hiện tại ta rơi vào trong tay ngươi, ngươi muốn làm gì ta? Hay nên nói ngươi có thể làm gì? Áp giải ta về Côn Luân?’

Phương Khác nhìn Tất Thập Tứ, dường như chẳng hề bận tâm, lại nhếch môi cười.

Tất Thập Tứ híp mắt, giờ khắc này hắn thừa nhận Phương Khác quả thật xứng là nhi tử của Phương Minh Viễn… bản lĩnh chọc tức người quả là thuần thục! Nhưng ngoài mặt Tất Thập Tứ vẫn bình tĩnh mang nụ cười khá vô lại nhìn Phương Khác.

“Lột sạch ngươi, dạo phố thị chúng.” Phương Khác nhàn nhạt nói.

“…” Miệng Tất Thập Tứ mấp máy, không nói nữa. Nhớ tới hôm qua bị người lột y phục nếu không phải Hộ Lạc kịp thời xuất hiện, hắn quả thật đã bị lột sạch rồi. Quá hung tàn…

Phương Khác ra khỏi doanh trướng, Chu Lập Đức vội lại gần.

Phương Khác trầm ngâm một lát vẫn quyết định hỏi hai người canh chừng Tất Thập Tứ: “Hôm qua là ai lột đồ Tất Thập Tứ chỉ còn lại một kiện đơn y?”

Hai tu sĩ vẻ mặt rất phức tạp, còn mang theo sợ hãi nói: “Là La đại nhân thủ hạ của Diệp đại nhân.”

Phương Khác há há miệng, lại ngậm vào. Nhớ tới lần duy nhất cùng hành động với đám người La Tất… cái loại tinh thần tuyệt không bỏ qua kia.

Ừm, đáng học tập.

------oOo------

Chương 157: Đổi tù binh 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mắt Chu Lập Đức đảo một vòng trên mặt Phương Khác. Tuy biểu tình không có gì biến hóa so với trước. Nhưng Chu Lập Đức có thể cảm giác được, trước khi gặp Tất Thập Tứ tâm tình Phương Khác vô cùng tốt, bước chân nhẹ nhàng như có thể bay lên, dù sao vẫn là người trẻ tuổi mà.

Giờ sau khi gặp Tất Thập Tứ, trong đôi mắt đen kịt kia bao hàm nộ khí.

Chu Lập Đức rũ mắt, vô thanh vô tức theo sau Phương Khác.

Sau khi trở về doanh trướng của mình, Phương Khác mới từng chút từng chút chau mày lại.

“Sư đồ hai ngươi quả là giỏi tính toán.” Phương Khác thấp giọng lẩm bẩm câu này.

“Sư đồ hai ngươi.”

Phương Khác vung tay, bày bút giấy nghiêng mực lên bàn, nhấc bút chậm rãi viết. Quá tam ba bận, tuy y không tin Trí Tiêu sẽ làm chuyện bất lợi với mình, nhưng chuyện phát triển đến bước này, y cần Trí Tiêu phải đưa ra một lý do.

Sọt Địch thanh thảo khiến Tạ An trực tiếp giết người ở khu dân cư từ đâu mà đến nỏ cho ra từ Tụ Linh các dùng để tập kích y ở rừng Phùng Thu cùng với Tất Thập Tứ rõ ràng không thể biết hành tung của y nhưng lại biết rất rõ.

“Sau khi ra khỏi quân doanh, dùng hạc giấy chia ra gửi những thư này đi.” Phương Khác giao thư cho Chu Lập Đức.

Chu Lập Đức nhận thư, khẽ nâng mắt nhìn Phương Khác, hơi kích động đáp lời. Chuyện này giao cho hắn làm, nói rõ Phương Khác tín nhiệm hắn.

Chẳng qua Chu Lập Đức nhìn nhìn mấy bức thư trên tay, không hiểu sao có cảm giác mưa bão sắp tới.

Lúc Triệu Lịch Duyệt nhận được thư đã là ngày thứ tám. Vì hắn không phải đang ở đại lục Cửu Châu mà ở đại lục Thanh Hoa, cho nên bức thư này đến khá chậm. Đến nhanh hơn thư là tin tức Tả Thần Sách Doanh đổi soái, cùng với tin trao đổi tù binh với Thái Hành.

Nếu nói cái trước khiến người ta kinh ngạc, vậy cái sau là khiến người ta chấn động. Phương Khác vừa đến Tả Thần Sách Doanh đã phát sinh hai đại sự như vậy, không thể không khiến người ta liên tưởng y sắm vai trò gì trong đó. Các kiểu ngôn luận bay ngập trời, có cái nói là Trí Tiêu cài Tiêu Xương Thu vào đó là để thu gom quyền lực Côn Luân, chuyến này Phương Khác đến là hiệp trợ Tiêu Xương Thu. Cách nói này khá đáng tin.

Còn có một cách nói không đáng tin là, Phương Khác và Tất Thập Tứ vì tranh đoạt ghen tuông mới xuất thủ đánh nhau. Nói là Phương Khác sau khi đến Tả Thần Sách Doanh, Diệp Vu Thời đích thân nghênh đón, hai người nắm tay đồng hành bị Tất Thập Tứ thấy được sau đó vô cùng bất mãn phái người mời Diệp Vu Thời vào quân trướng thân mật hội đàm. Dẫn đến Phương Khác đá đổ bình giấm chua, tức giận không thể nén trực tiếp đá Tất Thập Tứ xuống ngựa. Chứng cứ là, lúc Phương Khác và Tất Thập Tứ đối kháng, Phương Khác trước là thâm tình cuồn cuộn nhìn Diệp Vu Thời, sau mới cười lạnh nói với Tất Thập Tứ "Vu Thời, là người của ta."

Hai cách nói này tính ra là chủ yếu nhất.

Còn có người nói Phương Khác tức giận cho hai đệ tử Duy Pháp đường đã chết, bất quá người tin tưởng không nhiều.

Sự thật sao, Triệu Lịch Duyệt vẫy bức thư trong tay cười, bất kể sự thật là gì, sau khi Phương Khác xuất quan đã có cống hiến lớn lao vì chính bản thân cũng như vì địa vị của mình trong Côn Luân.

Dùng sự thật chứng minh với tất cả mọi người, Phương Khác không phải là quả hồng mềm mà bọn họ muốn nắn thì nắn.

Chẳng qua chuyện ở sau cũng khiến tâm trạng mọi người rất phức tạp. Chuyện đổi tù binh hơn hai năm trước ở Côn Luân đã được bàn nát rồi, nhưng vẫn không có ai dám vỗ bàn ra quyết định. Đổi, thả hổ về rừng. Không đổi, mạng của gần ngàn đệ tử Côn Luân sẽ không còn.

Nhưng Phương Khác dựa vào cái gì ra quyết định này? Đơn giản gửi một phong thư cho chưởng môn, rồi yêu cầu chưởng môn phái người mang Tiêu Vân Dật từ Thận Hành nhai đến Tả Thần Sách Doanh. Mà chưởng môn thế nhưng bất chấp lời phản đối thật sự đồng ý. Lúc này người áp giải Tiêu Vân Dật chắc đã đi được nửa đường rồi.

Tiếc rằng lúc này hắn không ở trong môn phái, không nhìn thấy cảnh tượng náo nhiệt đó.

Triệu Lịch Duyệt nhẹ phất tay đang cầm thư, bức thư thoáng cái hóa thành bụi bay tản ra, nhưng ba chữ trên thư vẫn khắc sâu trong đầu hắn, hắn vẫy tay gọi Trần Cửu đến: "Tra Viên Kim."

Phương Khác quả là người thú vị, y và bọn Trần Chử không hoàn toàn tương đồng. Trần Chử quá chính trực quá lý tưởng hóa quá cổ hủ. Phương Khác cũng chính trực cũng khiến người ta cảm thấy hơi cổ hủ, nhưng y không phải là một người lý tưởng hóa.

Triệu Lịch Duyệt nhẹ liếm môi dưới, đôi mắt phượng hiện mấy phần sắc bén.

Côn Luân giờ đây đúng là rất náo nhiệt, đồng dạng náo nhiệt còn có phái Thái Hành.

Trong quân doanh cách thành Thái An không xa, Chúc Cố Chi mặc ngân giáp ngồi trên tọa vị, lạnh lùng nói với Phương Hiền Thanh: "Chuyện này ta tự có chủ trương, không phiền Phương huynh nhọc lòng."

Sau đó giơ tay tiễn khách. Sắc mặt Phương Hiền Thanh vô cùng khó coi, hắn đứng bật dậy, tay đã siết chặt thành quyền, nhưng cuối cùng vẫn nặn ra một nụ cười, nhẹ chắp tay rồi bước ra khỏi doanh trướng.

Đúng lúc va phải Liễu Tửu đang định vào doanh trướng.

"Chậc, hắn lại tới tìm huynh làm gì?" Trên mặt Liễu Tửu mang mấy phần chán ghét nói, vỗ vỗ chỗ vừa va phải Phương Hiền Thanh.

"Hắn nói Phương gia nguyện ý xuất lực cho lần trao đổi tù binh này, hắn không những muốn đổi sư phụ về, còn muốn để đám người Phương Khác có đi không về." Chúc Cố Chi hờ hững nói.

Liễu Tửu nhướng cặp mày liễu, trên mặt đổi liên tiếp mấy biểu cảm, nhịn không được nói: "Thật không biết trên đời sao lại có loại người này. Rõ ràng là hắn phản bội môn phái của mình bán đứng sư huynh đệ của mình, lại biểu hiện giống như là môn phái có lỗi với hắn. Hận không thể khiến sư huynh đệ đồng môn không được chết tốt lành."

Chúc Cố Chi hơi khựng lại, không nói gì, trên mặt lộ ra nụ cười khinh thường.

Liễu Tửu nhớ tới mình vì cái gì đến đây, mày nhíu lại bước tới một bước hỏi: "Huynh rốt cuộc chuẩn bị làm gì? Bên Côn Luân đã nói đổi tù binh

thế nào chưa?”

“Mười ngày sau, đổi tù binh trên Tuyết Đỉnh sơn, hai bên mỗi bên mười người.” Chúc Cố Chi đáp.

“Huynh đồng ý rồi?” Liễu Tửu vui mừng.

Chúc Cố Chi lắc đầu bình tĩnh nói: “Ta còn đang suy nghĩ, hơn hai năm rồi. Bên Côn Luân trước là cường ngạnh biểu thị tuyệt đối không thả sư phụ về, hiện nay làm vậy chỉ sợ có trá.”

Biểu tình trên mặt Liễu Tửu lạnh đi, cường ngạnh nói: “Bất luận thế nào. Lần này nhất định phải đổi. Sư phụ nhất định phải về Thái Hành. Có trá cũng được, có cạm bẫy cũng được. Cứ binh đến tướng ngăn nước đến đắp đê thôi. Chỉ cần có thể đổi sư phụ về, cái khác quản nó thế nào.”

“Hồ nháo.” Chúc Cố Chi nhẹ vỗ góc bàn, nói: “Ta có nói không đổi sư phụ về sao? Nhưng chuyện này ta nói đổi thì đổi rồi, nhưng đổi thế nào, làm sao đổi, làm sao bảo đảm sư phụ an toàn không thương tổn về tay chúng ta mới là quan trọng nhất. Hơn nữa, chuyện này cần phải được sự đồng ý của Tả Khâu.”

Liễu Tửu trầm mặc một lát, đầu nghiêng đi, nhàn nhạt hỏi: “Nếu Tả Khâu không đồng ý đổi, huynh sẽ không đổi nữa?”

Chúc Cố Chi duỗi lưng tựa lên ghế bình tĩnh nói: “Không đâu, hắn từng đáp ứng ta sẽ để sư phụ về lại Thái Hành.”

“Sư huynh, lẽ nào huynh cam tâm vĩnh viễn bị hắn kiềm chế, không thể trở mình sao? Năm đó nếu không phải vì hắn, sư phụ sao có thể rơi đến bước đường này. Hiện tại hắn ở môn phái một tay che trời…” Liễu Tửu cắn môi hung tợn nói.

“Ngậm miệng.” Chúc Cố Chi nhíu mày, không tán thành nhìn Liễu Tửu.

Lời kẹt lại trong cổ họng, Liễu Tửu trợn to mắt, trên mặt hiện một đường đỏ tức giận nói: “Ngậm miệng? Ngậm miệng! Dựa vào cái gì phải ngậm miệng? Ngay cả một câu nói ta cũng không thể nói hay sao? Dựa vào cái gì mà hắn nắm quyền! Tả Khâu hắn là thứ gì chứ! Một tên tàn phế một mắt mà thôi.”

“Câm miệng!” Chúc Cố Chi đứng bật dậy, quát. Trên mặt hắn lúc này không còn chút ý cười nào, vẻ nghiêm túc vô cùng dọa người.

Liễu Tửu bị dọa ngậm miệng, lời sau đó toàn bộ kẹt lại trong cổ. Trên gương mặt mỹ lệ tràn đầy sợ hãi, sau đó lại biến thành uất ức, vô cùng uất ức.

“A Tửu, Thái Hành bây giờ đã không còn là Thái Hành trước đây nữa.” Chúc Cố Chi hòa hoãn biểu tình nói.

Liễu Tửu quay phắt đầu đi, nén lại dòng lệ trong mắt, cường ngạnh nói: “Ta hiểu. Nhưng hành vi của sư huynh gần đây khiến ta không thể không hoài nghi, có phải huynh cũng không còn là Chúc Cố Chi ngày trước nữa.”

Nói xong Liễu Tửu xoay người, chạy khỏi doanh trướng.

Chúc Cố Chi há miệng, cuối cùng cười khổ nhìn Liễu Tửu đi mất. Hắn quả thật đã không còn là Chúc Cố Chi trước kia nữa, thân bất do kỷ, tâm cũng bất do kỷ.

Thoáng trầm mặc, sắc mặt Chúc Cố Chi nghiêm lại, tới trước bàn nhấc bút viết: Tả Khâu thân khởi.

Tả Khâu tiện tay ném hai bức thư lên bàn, con mắt còn nguyên vẹn chuyển nhìn Hàn Không.

Đôi môi mỏng mở ra: “Ta rất rảnh?”

Hàn Không mấp máy môi, cuối cùng thấp giọng nói: “Đại nhân rất bận.”

“Hử?” Tả khâu mỉm cười bình tĩnh nói: “Vậy tại sao chuyện lông gà vỏ tỏi gì cũng đưa tới chỗ ta? Chút chuyện nhỏ như vậy ngươi cũng không thể xử lý sao?”

Hàn Không cúi đầu nói: “Chúc đại nhân và Phương Hiền Thanh đều gửi khẩn cấp. Ta cho rằng…”

“Ngươi cho rằng? Cho rằng của ngươi chính là để Diệp Vu Thời nhổ sạch sẽ thế lực của chúng ta ở đại lục Hoang Mạc, rồi chạy về Thái Hành như

chó nhà có tang. Cho rằng của ngươi chính là để Diệp Vu Thời cướp đi thứ đó ngay dưới mí mắt ngươi." Tả Khâu thờ ơ nói, sau đó chỉnh lại tay áo.

Hàn Không lập tức quỳ một gối, trầm mặc không nói. Hắn vừa quỳ, vết thương trên lưng lại nứt ra.

Tả Khâu lạnh mắt nhìn, chậm rãi nói: "Nói với Chúc Cố Chi, dùng tù binh Côn Luân đổi hai người. Một là Tiêu Vân Dật, người khác là Phương Khác."

Hàn Không vẫn cúi đầu, nhưng đôi môi mím thành đường thẳng lại giãn ra, sau đó thấp thỏm nói: "Đại nhân, này… chỉ sợ Côn Luân sẽ không đồng ý dùng Phương Khác để đổi."

Tả Khâu cười, chậm rãi nói: "Lần đầu tiên không đồng ý, giết một nửa. Lần thứ hai không đồng ý lại giết một nửa. Y sẽ đồng ý."

Hàn Không gật đầu đáp vâng.

Tả Khâu lại nói: "Thân phận người đội đấu lạp trên Thiên Sơn ngươi đã tra ra chưa?"

Hàn Không lắc đầu: "Người này vô cùng thần bí, ngay cả trong phái Thiên Sơn cũng chưa có ai từng thấy chân dung của hắn. Chỉ biết người này là nam không phải nữ, tám năm trước đột nhiên xuất hiện trên Thiên Sơn. Thương Nhược Tuyết rất phục tùng hắn, ngay cả chưởng môn cũng tránh hắn ba phần."

"Phí lời." Tả Khâu liếc mắt nhìn Hàn Không. Suy tư một lát mới nói: "Phái người đưa thư cho Thiên Sơn, bảo họ xuất chút lực, đừng vọng tưởng ngư ông đắc lợi."

------oOo------

Chương 158: Đổi tù binh 3

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thành Thái An cách chiến trường máu tanh gần như thế, gần đến mức một

khi khai chiến chỉ cần một cơn gió nam thổi tới sẽ có thể ngửi được vị máu tanh nồng. Nhưng người trong thành Thái An vẫn thái bình an lạc như tên gọi của nó. Hai bên con đường lát thanh thạch vang lên tiếng huyên náo không dứt, náo nhiệt phồn hoa.

Chẳng qua tản tu trên đường không còn nhiều như trước nữa, chiếm số đông là đệ tử phái Thái Hành mặc hắc bào hình ngũ hành bát quái. Dưới sự thống trị thiết huyết của phái Thái Hành, các thế lực nhỏ vừa trong nội cảnh Thái Hành gần như không còn tồn tại. Một phần tản tu cũng được nhận vào phái Thái Hành. Phái Thái Hành cường đại chưa từng có.

Con đường náo nhiệt đột nhiên yên tĩnh lại, Thượng Quan Bình Dao đang trả giá với chủ sạp bất giác nhìn sang đầu đường. Con ngươi của nàng kịch liệt thu lại, tay cầm sáo siết chặt đến mức khớp ngón tay cũng tái đi.

“Tránh ra!” Một tiếng quát lớn, con phố vốn hơi chen chút được mở ra một con đường. Đội ngũ gần như không thấy điểm cuối, ở giữa giải một đội tu sĩ gầy trơ xương, sắc mặt vàng vọt, tinh thần uể oải, tay chân đều bị xích dài và nặng khóa lại. Không ít người còn có vết máu tươi trên người, y sam vốn nên là màu trắng đã bẩn đến mức không nhìn ra màu gốc. Đường vân mây gợn tinh mỹ được thêu bằng tơ bạc trên y sam cũng trở nên ảm đạm không ánh sáng.

Thượng Quan Bình Dao càng siết chặt tay, tay kia thì nắm đoản kiếm trong tay áo.

“Ai, vị đạo hữu này, rốt cuộc ngươi có muốn cây sáo Thanh Âm này không?” Chủ sạp không kiên nhẫn hỏi.

Thượng Quan Bình Dao giật mình hoàn hồn, cười xin lỗi móc linh thạch ra.

Chủ sạp nhận linh thạch, sắc mặt lập tức chuyển tốt, nhìn đầu đường nói: “Sao hôm nay những người này được mang ra khỏi linh khoáng rồi?”

Thượng Quan Bình Dao tỏ vẻ hiếu kỳ, mỉm cười nhìn chủ sạp, ngón tay nhẹ vuốt qua mái tóc đen mượt, ôn giọng hỏi: “Linh khoáng? Những người này là ai vậy? Sao lại có bộ dạng thê thảm nhếch nhác thế kia?”

Chủ sạp đờ người, phát hiện nữ tu trông thì bình thường này khi cười lên

lại đẹp như thế, gã si ngốc nhìn Thượng Quan Bình Dao nói: “Tiên tử có điều không biết, những người này đều là tù binh phái Thái Hành bắt được trên chiến trường. Lúc trước đều là đệ tử của phái Côn Luân đó, hê, đệ tử phái Côn Luân trước kia ra hình ra dạng cũng rơi vào kết cục này…”

“Linh khoáng ngươi vừa nói là sao nữa? Ngươi biết gì nói hết cho ta nghe đi.” Đáy mắt Thượng Quan Bình Dao rét lạnh, nhẹ lắc vòng trên tay phát ra âm thanh thanh thúy.

Con ngươi chủ sạp mở to, ánh mắt tản mạn nói: “Phái Thái Hành phong tỏa linh lực của những tù binh này, đưa xuống khoáng linh thạch làm khổ lực. Cái khác ta cũng không rõ lắm… chỉ nghe nói cuộc sống của những tù binh này so với linh thú chuyên môn đào khoáng còn không bằng. Trong hai năm còn chết không ít người, có người là mệt chết có người là đói chết còn có người bị chỉnh chết…”

Chủ sạp nói xong, đột nhiên chớp mắt. Đội ngũ đó đã đi tới trước sạp hàng của gã, gã cúi đầu không chút để ý chỉnh lý lại đồ đạt bày trên sạp. Chỉ là thấy linh thạch trên tay thì nhẹ ủa một tiếng, gã bán cây sáo Thanh Âm kia từ hồi nào vậy?… À, đúng rồi, vừa rồi có một vị nữ tu tướng mạo bình thường mua mất rồi.

Tù binh phái Côn Luân đi dọc con đường dài dằng dặc xuyên qua cửa thành, được xếp thành từng hàng. Hàng trước nhất vừa lúc đứng ở trước trụ gỗ vừa đóng xong.

“Quỳ xuống!” Đệ tử Thái Hành quát lên.

Nghênh diện hắn là từng đôi mắt lạnh lùng mà không khuất phục. Không có sợ hãi như trong dự liệu của hắn, còn mang theo trào phúng lạnh lẽo. Mấy trăm người đồng thời nhìn hắn như thế, làm hắn nhịn không được phải lui lại một bước. Nhưng hắn lập tức phản ứng lại, tức thì mặt đỏ bừng, đạp lên chân tù binh trước mặt mình.

Một tiếng vang thanh thúy, chân người này gấp khúc theo một tư thế quái dị, nhưng hắn chỉ hơi lảo đảo chứ không ngã xuống, mà đứng thẳng nhờ người bên cạnh đỡ lại.

Từng đôi mắt đỏ máu hung tợn trừng hắn, ánh mắt lạnh lùng ẩn nhẫn khắc chế. Dường như nếu xóa đi phần ẩn nhẫn khắc chế này, bọn họ sẽ cùng

nhào tới xé xác hắn.

Tên đệ tử Thái Hành run lên, rồi lại muốn tiến tới đá tiếp, nhưng bị một đệ tử Thái Hành khác bên cạnh túm lại.

“Ngươi mới tới đúng không? Nghiêm túc với chúng làm gì, đám điên này cả chết cũng không sợ. Nói cũng vô dụng, chúng ta đều trực tiếp dùng hành động. Ngươi đá hỏng thế này, sẽ ít đi một kẻ làm công. Các huynh đệ, bắt những kẻ này quỳ xuống.” Giang Trầm Chu biếng nhác nói.

Một đội tu sĩ tiến tới, một người hai chân đá lên chỗ khớp gối của hàng tu sĩ đầu tiên.

Bịch, bịch, bịch…

Ngoài cửa thành vang lên từng tiếng trầm nặng, như trực tiếp gõ vào lòng người, nỗi khuất nhục đâm đau ánh mắt.

Thượng Quan Bình Dao cắn chặt môi, toàn thân run rẩy không thể kiềm chế, ánh mắt ẩm ướt.

“Các ngươi nghe cho rõ đây, Côn Luân các ngươi phái người đến rồi, muốn dùng Tiêu trưởng lão của chúng ta đổi các ngươi về Côn Luân. Nhưng lẽ nào các ngươi muốn đổi thì đổi sao? Cho nên phái Thái Hành chúng ta sẽ đưa ra một yêu cầu nho nhỏ. Nếu bọn họ đáp ứng, mọi người đều vui vẻ, nếu không đáp ứng. Sào trúc gắn trên trụ gỗ này các ngươi thấy không? Đây chính là chuẩn bị để treo đầu các ngươi…” Giang Trầm Chu dùng ngón tay chỉ cây sào ngang trên trụ gỗ cao bằng hai người trước mặt.

Liễu Tửu đứng trên cửa thành, mái tóc đen kịt được cột cao. Nàng nghe đến đây không dám tin tưởng nhìn Chúc Cố Chi: “Đây chính là phương pháp huynh nghĩ ra? Giết tù binh? Đạo nghĩa của huynh đâu?”

Sắc mặt Chúc Cố Chi không đổi, tay chống lên tường thành nói: “Chỉ cần phái Côn Luân đáp ứng, ta sẽ không giết tù binh.”

“Huynh điên rồi sao? Sao phái Côn Luân có thể đáp ứng? Bọn họ không thể chọn hy sinh Phương Khác. Người phái Côn Luân huynh còn không hiểu hay sao? Bọn họ không thể hy sinh bất cứ một người nào trong môn phái để làm loại giao dịch này!” Liễu Tửu trợn to mắt, phẫn nộ nói.

“Tại sao không thể, dùng một người đổi lấy tính mạng một ngàn người lẽ nào còn không đáng hay sao?”

Liễu Tửu cười lạnh một tiếng, nói: “Đấu với họ lâu như thế, lẽ nào huynh còn chưa nhìn rõ. Bọn họ là những người thế nào sao? Huynh nhìn những người Côn Luân đứng phía dưới đi.”

Liễu Tửu vung tay chỉ dưới cửa thành.

“Huynh nhìn ánh mắt của họ đi.”

Chúc Cố Chi rũ mắt, nhàn nhạt nói: “Bọn họ sẽ thỏa hiệp.”

Giang Trầm Chu còn đang nói: “Các ngươi muốn sống không? Vậy thì cầu nguyện người của môn phái các ngươi sẽ không từ bỏ các ngươi đi. Một bên là đệ tử nhập môn của chưởng môn, một bên là mạng của tất cả các ngươi. Các ngươi nói môn phái của mình sẽ chọn thế nào đây? Dù sao đệ tử nhập môn của chưởng môn rất là tinh quý…”

“Phi. Lão tử chết thì chết. Côn Luân sẽ thay chúng ta báo thù, giết một tên bù vốn, giết hai chúng ta còn kiếm được một. Ha ha.” Một tu sĩ Côn Luân quỳ dưới đất khàn giọng nói, nói rồi bật cười lớn tiếng.

Hắn vừa cười, mấy trăm tù binh đồng thời cười lên.

“Câm miệng!” Giang Trầm Chu hung tợn quất tới một roi. “Câm miệng! Câm miệng! Câm miệng!”

Lúc này trong quân trướng ở Tả Thần Sách Doanh cực kỳ yên lặng. Trừ Phương Khác ra ở đây toàn là thống lĩnh của Tả Thần Sách Doanh.

Trong bàn tay thon dài trắng trẻo của Tiêu Xương Thu nắm một bức thư màu đen. Bức thư này vừa rồi đã được truyền đọc một lượt.

“Chuyện này, các ngươi thấy sao?” Tiêu Xương Thu ném thư lên bàn, hỏi.

Vương Dĩ An cân nhắc một lát, mở miệng: “Ta cho rằng chuyện này vạn lần không thể, chỉ đổi mình Tiêu Vân Dật đã đủ rồi, còn đòi thêm Phương đại nhân… rõ ràng đối phương không có thành ý đổi tù binh.”

“Thống soái!” Tùy tùng của Tiêu Xương Thu vội vã vào doanh trướng, đầu đầy mồ hôi sắc mặt vội vã: “Thống soái, mật thám đưa tin. Ngoài thành Thái An dựng cột gỗ, nói…”

Tùy tùng nhìn Phương Khác một cái rồi nói tiếp: “Nói nếu quân ta không đồng ý yêu cầu đổi tù binh, chạng vạng hôm nay, trên trụ gỗ sẽ treo đầy… treo đầy đầu của năm trăm người! Còn… còn đưa tới một đoạn hình ảnh.”

Nói rồi, tùy tùng dâng lên mặt kính trong tay. Tiêu Xương Thu truyền linh lực vào.

Cảnh tượng rõ ràng như ở ngay trước mắt. Đệ tử Côn Luân chịu đủ giày vò, trụ gỗ cao bằng hai người, khuất nhục quỳ xuống.

Trong doanh trướng càng thêm an tĩnh. Phương Khác siết chặt tay, đáy mắt âm trầm. Kiếm kêu ong ong trong vỏ. Phẫn nộ, trừ phẫn nộ vẫn là phẫn nộ.

“Rầm!” Một thống soái vỗ bàn đứng lên, tức giận nói: “Hiếp người quá đáng! Thống soái, thuộc hạ thỉnh chiến!”

“Thuộc hạ thỉnh chiến!”

“Thuộc hạ thỉnh chiến!”

Một hàng người nhất tề khom lưng mà đứng.

Phương Khác nhíu mày, tay giấu trong áo đan vào nhau tỉ mỉ suy nghĩ. Vì yêu cầu này của phái Thái Hành, kế hoạch của họ hoàn toàn bị nhiễu loạn. Tiêu Vân Dật họ có thể tạo ra một kẻ giả mạo, nhưng không thể tạo ra một Phương Khác khác. Mà phái Thái Hành bức ép quá lang độc, quá cường ngạnh, không lưu kẽ hở.

Thật sự là không lưu chút kẽ hở nào.

“Đủ rồi, ngồi xuống. Nếu có thể đánh đến thành Thái An thì sớm đã đánh rồi, còn đợi đến giờ này khắc này hay sao?” Tiêu Xương Thu lạnh mắt nhìn từng người.

Mọi người vẫn đứng yên.

Vương Dĩ An nói: “Thống soái, bây giờ đã không thể nhẫn nhịn nữa rồi! Lẽ nào chúng ta chỉ có thể ngồi đây trơ mắt nhìn sao? Cho dù đánh không tới, giết một tên Thái Hành thì đỡ một tên!”

“Đúng đó! Thống soái.”

“Đúng vậy không sai!” Tất cả mọi người phụ họa.

“Thái Hành quả thực hiếp người quá đáng, chuyện giết tù binh là vi phạm đạo nghĩa.” La Phó nhịn không được cắn răng nói.

Vương Dĩ An lộ vẻ trào phúng lạnh lùng cười nhạo: “Đạo nghĩa? Trong mắt đám súc sinh phái Thái Hành còn có đạo nghĩa gì?”

Đã nói đến thế, có vài người vô thức nhìn sang Phương Khác.

“Trước cứ đáp ứng bọn họ đi.” Phương Khác đột nhiên lên tiếng, ánh mắt bình tĩnh nhìn Tiêu Xương Thu.

Tức thì các thống soái khác đều không nói nữa.

“Hiện tại bọn họ cần chỉ là một câu trả lời mà thôi, chúng ta cứ đáp ứng trước cũng không có gì tổn thất, không phải sao? Còn về cụ thể đổi thế nào, nói sau.” Phương Khác bình tĩnh nhìn Tiêu Xương Thu, ôn hòa nói. Nếu thật không còn đường lui, phải dùng y đổi cũng không phải không thể. Y không thích hy sinh bản thân, mà y đã suy nghĩ, phái Thái Hành đòi y chung quy là vì Thái A kiếm. Mà nếu chỉ một mình y bị bắt, tỷ lệ được cứu ra sẽ lớn hơn rất nhiều. Cho dù không ai có thể cứu được y, tự y cũng không phải không thể chạy thoát. Dù sao… tên bạch nhãn lang Thái A sẽ không thấy chết không cứu. Nếu không đổi, y… gánh không nổi nhiều mạng người như thế.

Lẽ nào đây chính là phương nam hung hiểm mà Vệ Thoán nói? Phương Khác tự chế nhạo nghĩ.

“Đúng rồi! Binh bất yếm trá, chúng ta cứ đáp ứng trước đi. Qua cửa này rồi nói sau.” La Phó vui mừng nói, kết quả đổi lấy một đống cái trợn trắng mắt.

Tiêu Xương Thu chau mày, gật đầu.

------oOo------

Chương 159: Đổi tù binh 4

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sau đó nàng đảo mắt nhìn tất cả mọi người tại đây.

Tướng mạo Tiêu Xương Thu rất đẹp, là mỹ nhân điển hình. Gương mặt tam giác ngược, mày lá liễu… đáng lý ra nên là kiểu hình rất dịu dàng. Nhưng trên người nàng luôn tản ra một luồng khí lạnh. Vì thế trở nên rất khó tiếp cận, lạnh như băng sương. Lúc này đôi mắt xinh đẹp sắc bén của nàng nhìn qua, khiến những người khác có chút không dám nhìn thẳng. Nàng chậm rãi nói: "Vương Dĩ An ngươi đi ổn định Thái Hành. Những người khác trở về cương vị. Chuẩn bị tùy thời ứng chiến. Phân hai đường tiếp cận Tuyết Đỉnh sơn."

"Để ta đi." Màn doanh trướng bị vén lên, Hộ Lạc đứng ngoài nhìn thẳng Tiêu Xương Thu.

Tiêu Xương Thu trầm mặc mấy giây, gật đầu nói: "Hộ Lạc ngươi đi cùng Vương Dĩ An. Cố gắng kéo dài thời gian, hai ngày. Ta chỉ cần hai ngày."

Hộ Lạc xoay người liền đi, y bào màu trắng phất phới. Vương Dĩ An vội đuổi theo.

Tiêu Xương Thu vội lại gần sa bàn nhanh chóng cắm xuống mấy lá cờ.

"La Phó men theo con đường nhỏ này đi, ngươi thống lĩnh kỵ binh đến chỗ này…" Tiêu Xương Thu nhanh chóng đơn giản hạ mấy mệnh lệnh, cuối cùng ngón tay điểm ở thành Thái An.

Mọi người nhanh chóng đáp lời, vội vã ra khỏi doanh trướng. Trong mắt họ đều mang theo một niềm kiên quyết, kiên quyết thẳng tiến không lùi.

Tức thì, ngoài quân trướng vang lên tiếng kèn hiệu. Tiếng bước chân chỉnh

tề, khiến mặt đất dưới chân cũng nhẹ rung lên.

Ngoài doanh trướng thi thoảng truyền đến âm thanh của đám người La Phó.

La Phó nhìn những gương mặt trải qua thăng trầm hoặc non nớt trong đội ngũ, hơi hất cằm, lớn tiếng nói: "Côn Luân chúng ta, lập phái hơn ba ngàn năm. Tung hoành Cửu Châu, chưa từng thất bại. Nay Thái Hành Thiên Sơn bắt tay dấy lên chiến tranh. Chúng ta tuy đứng trong hiểm địa, nhưng không hề sợ hãi. Vì chúng ta là người Côn Luân… Cho dù tan xương nát thịt, chúng ta cũng quyết không lùi một bước. Vì phía sau chúng ta là Côn Luân, vì mỗi tấc đất sau lưng chúng ta đều viết hai chữ Côn Luân, vì trên vùng đất sau lưng chúng ta có càng nhiều người Côn Luân. Chúng ta tuyệt không cho phép phái Thái Hành bước lên vùng đất Côn Luân, cũng tuyệt không cho phép Thái Hành dẫm đạp tôn nghiêm Côn Luân…."

Sau đó là tiếng gầm chấn điếc tai.

"Chiến!"

"Chiến! Chiến! Chiến!" Mỗi một chữ chiến truyền vào tai đều dẫn tới một trận rúng động.

Chiến ý lan tràn cả quân doanh. Quân doanh bây giờ như lưỡi đao nhọn được rút khỏi vỏ, binh phân ba đường xuất phát đến thành Thái An. Như nước chảy nhanh chóng trào ra rồi biến mất trong rừng rậm.

Đám nhóc Vương Lạc Dương đứng ngoài doanh trướng hoảng hốt nhìn các tu sĩ xuất chinh, sau đó biểu tình trên mặt chậm rãi chuyển từ mê mang sang càng lúc càng kiên định.

Chu Lập Đức túm chặt vỏ đao, tay tái trắng, ánh mắt chăm chú nhìn hướng đội ngũ đi thật lâu. Hắn nhớ tới những huynh đệ của mình đã hy sinh tại thành Thái An.

"Nghe nói, phái Thái Hành đòi trên danh sách đổi tù binh tăng thêm Phương sư thúc." Dư Sùng Lễ cắn môi nói ra tin tức nó nghe ngóng được.

Những người khác lập tức nhìn sang Dư Sùng Lễ.

Bên kia, trong quân trướng đã an tĩnh lại chỉ còn Tiêu Xương Thu và Phương Khác. Chỉ mình Phương Khác lưu lại, y nhìn Tiêu Xương Thu đang định mở miệng, lại bị Tiêu Xương Thu cắt đứt.

Tiêu Xương Thu đứng cạnh bàn, một tay chống lên bàn, nhìn Phương Khác nói: "Không cần nói nữa, ta không đồng ý."

"Không thể, tuyệt đối không thể đáp ứng." Gần như là đồng thời, Vương Lạc Dương nói với Dư Sùng Lễ.

Những người khác cũng vô thức gật đầu. Côn Luân sẽ không đồng ý, tuyệt đối không thể.

Trong doanh trướng, Phương Khác nghe Tiêu Xương Thu nói xong, mím môi, trầm mặc nhìn nàng. Tình thế hiện tại rất rõ rệt, Tả Thần Sách Doanh muốn cường công thành Thái An. Tiêu Xương Thu hoàn toàn không có dự định dùng y đổi tù binh. Nhưng với binh lực của Tả Thần Sách Doanh thủ ở chỗ này đã hơi cố sức. Vì phái Thiên Sơn dẫn binh công đánh Hữu Thần Võ Doanh, biên quan báo nguy. Cho nên người của Diệp Vu Thời đã đến Hữu Thần Võ Doanh ngoài dãy núi Kỳ Liên. Nếu lúc này xuất kích thành Thái An không khác nào lấy trứng chọi đá.

"Tại sao?" Phương Khác thấy được sự kiên quyết của Tiêu Xương Thu, không hiểu tại sao đối phương lại kiên quyết như thế. Vì y rất quan trọng? Không, không thể. Hay vì sẽ ảnh hưởng đến sĩ khí quân doanh? Cũng không thể, chuyện này nếu làm thích đáng sẽ kích phát sĩ khí. Hay là vì…

Y không hiểu, y vốn cho rằng dùng y đổi là chuyện đương nhiên. Nhưng nhìn phản ứng của những người khác, hình như bọn họ làm vậy mới là đương nhiên. Hơn nữa trước đó tất cả mọi người đều không có suy nghĩ muốn dùng y đổi tù binh.

Y không hiểu.

Tiêu Xương Thu nhìn chằm chằm Phương Khác: "Vì chúng ta là phái Côn Luân. Cho nên không thể."

Lúc này, trong đầu Phương Khác nhanh chóng thoáng qua ý nghĩ gì đó, nhưng y không thể bắt được.

Lúc y nghe được yêu cầu phái Thái Hành đưa ra, y nghĩ đến rất nhiều, y nghĩ đến vấn đề rất nổi tiếng ở hiện đại, thắng xe lửa không ăn, tài xế chọn đường ray nào, là tông chết bên có số người nhiều hơn hay tông chết bên số người ít hơn. Đương nhiên, đối với y mà nói chọn lựa của tài xế không giống với chọn lựa y đang đối mặt hiện tại. Ít nhất y cảm thấy chọn lựa lúc này dễ dàng hơn nhiều. Vì chọn đổi y không nhất định sẽ chết, mà nếu chọn không đổi thì năm trăm người gần như sẽ chết chắc.

Cho nên lúc này y không hiểu tại sao Tiêu Xương Thu sẽ nói như vậy.

Mà y bỗng nhiên nghĩ đến hai từ trên hai biển lớn ở sơn môn Côn Luân – Người Côn Luân, hồn Côn Luân. Vào hôm chưởng môn chết y cho rằng y đã hiểu ý nghĩa của sáu chữ này. Nhưng hiện tại y lại cảm thấy mình không hiểu.

“Không phải vì ngươi. Hôm nay cho dù đổi bất cứ ai, cho dù là đệ tử tạp dịch của phái Côn Luân. Ta cũng tuyệt đối không thể đồng ý.” Tiêu Xương Thu bình tĩnh nói: “Phương Khác, có lúc ta cảm thấy ngươi rất giống người Côn Luân. Có lúc ta lại cảm thấy ngươi hoàn toàn không giống người Côn Luân. Học cách làm một người Côn Luân chân chính đi.”

“Môn phái tuyệt đối không thể dùng Phương sư thúc để đổi, từ lúc Côn Luân thành lập tới nay chưa từng có tiền lệ hy sinh đệ tử môn phái để đổi lấy đệ tử khác. Trước đây không có, hiện tại không có, sau này cũng không thể có. Huống chi, nếu thật sự dùng Phương sư thúc đổi. Lần sau, phái Thái Hành yêu cầu là thống soái Lục Doanh thì sao? Hay là phong chủ năm phong thậm chí là chưởng môn thì sao? Cũng đổi sao? Hoặc đổi một góc độ khác để nói. Hôm nay môn phái hy sinh Phương sư thúc, lần sau nếu hy sinh ngươi hoặc ta thì sao? Loại tiền lệ này tuyệt đối không thể mở. Cho dù là tự nguyện cũng không được. Vì đây là phản bội. Môn phái phản bội đệ tử.” Vương Lạc Dương nhíu mày nói với những người khác. Trên gương mặt non nớt bắt đầu lộ tia sắc bén.

Hách Liên Đồng gật đầu tán đồng. Nhưng nó đột nhiên quái dị nhìn ra sau lưng Vương Lạc Dương, lập tức kêu lên: “Biểu ca!”

Phương Khác đứng sau Vương Lạc Dương gật đầu với Hách Liên Đồng, nhẹ cười. Y thấy Vương Lạc Dương xoay người quái dị nhìn mình, đành nhướng mày nhìn nó rồi gác tay lên vai nó. Ngay cả bọn chúng cũng có thể nói được đạo lý rành rọt như vậy, tại sao y vẫn còn nghi hoặc chứ? Y hiểu

sinh mạng là không thể dùng số lượng để nhận định, nhưng mạng của năm trăm người hơn mạng của một người nhiều lắm… Mà Tiêu Xương Thu rõ ràng hiểu nếu dùng y đổi, tính ra phải trả giá nhỏ nhất. Nhưng nàng lại chọn cái giá càng thêm khổng lồ, cái giá mà y cảm thấy vô lực thừa nhận.

Y không thể lý giải. Đối với y mà nói, không có gì quan trọng hơn sống sót. Chỉ có sống mới có vô hạn khả năng. Mà hiển nhiên bọn họ cho rằng có vài thứ còn quan trọng hơn mạng sống, có vài thứ đáng để đánh đổi bằng mạng sống.

“Chăm sóc tốt bản thân.” Phương Khác vỗ vai Vương Lạc Dương, nói với đám Hách Liên Đồng.

“Vâng! Sư thúc.” Đám Hách Liên Đồng vô thức ưỡn ngực ngẩng đầu, tề thanh đáp ứng.

“Thật ra có lúc, thủ đoạn không quan trọng, quan trọng là thắng lợi. Quá trình không quan trọng, quan trọng là kết quả. Chết nhẹ không bằng sống tạm.” Phương Khác nhẹ giọng nói.

Đám Hách Liên Đồng sửng sốt, nhưng không thể hiểu được câu nói không đầu không đuôi của Phương Khác có ý gì. Muốn hỏi, lại phát hiện Phương Khác đã đi về một căn lều. Đó là doanh trướng của Diệp sư bá, tuy La sư bá dẫn binh đến Hữu Thần Võ Doanh, nhưng Diệp sư bá vẫn ở lại đây.

Chỉ có mình Vương Lạc Dương nghe những câu Phương Khác nói, không hiểu sao nhớ đến một câu phụ thân từng nói với nó: Người Côn Luân, thà rằng chết đứng, cũng không thể sống quỳ.

Rốt cuộc ai đúng?

Lúc Phương Khác vén màn lên, Diệp Vu Thời đang vẽ bùa. Phương Khác không lên tiếng, an tĩnh ngồi xuống ghế bên cạnh. Lặng lẽ nhìn Diệp Vu Thời chế bùa. Động tác của Diệp Vu Thời mang theo một loại âm luật đặc thù, con tim xao động của Phương Khác chậm rãi trầm tĩnh lại, cuối cùng trở về yên bình.

“Nếu muốn ngươi đi cứu người, ngươi làm được không?” Phương Khác nói với Thái A trong thức hải.

“Ngô không thể.” Thái A nhàn nhạt nói.

“Nếu ta nói, ngươi chịu đi, ta sẽ giúp ngươi moi được chuyện của tu sĩ tộc Thương Lục từ chỗ Vu Thời thì sao?” Phương Khác hơi nhướng mày hỏi.

Thái A trầm mặc một lát nói: “Ngô không thể, trước mặt một nhánh quân đội cường đại, sức của một cường giả là có hạn. Trừ khi cảnh giới lên đến một độ cao. Nếu là ngô trước đây thì được. Nhưng ngô bây giờ cho dù có dùng thân xác của nhữ, tu vi có thể phát huy được cũng chỉ một phần mười mà thôi.”

Phương Khác không nói nữa. Lúc này Diệp Vu Thời đã hoàn thành nét bút cuối cùng.

Phương Khác nhìn Diệp Vu Thời, đơn giản nói ra nghi hoặc của mình.

Diệp Vu Thời nhẹ nghiêng đầu suy tư một chút.

Sau đó hắn nhìn Phương Khác, cong khóe môi nói: “Đây chính là bất đồng giữa huynh và sư phụ đệ, cũng là chỗ bất đồng của đệ và chúng ta. Sư phụ của đệ và Tiêu Xương Thu suy nghĩ giống nhau. Đệ lại khác với họ. Hoặc nên nói cả Côn Luân hầu như đều là phương thức tư duy này. Đây chính là người Côn Luân, và hồn Côn Luân mà họ nghĩ. Mà không chỉ là người Côn Luần thuần túy như đệ.

Huynh rất kính trọng cách nghĩ này của họ. Nhưng không hoàn toàn tán đồng. Thật ra đệ như vậy đã rất tốt rồi. Đệ hiểu huynh, huynh không như họ có một tín ngưỡng cường đại. Huynh chỉ tin bản thân mình thôi. Mà có lẽ đệ đang nằm ở khoảng giữa chúng ta. Nói cách khác, nếu suy nghĩ của Tiêu sư muội là thà chết đứng, không thể sống quỳ. Huynh càng hướng về, làm sao để bản thân có thể sống đứng, khiến kẻ địch chết quỳ.”

Diệp Vu Thời nói rất bình tĩnh, sau đó đưa tay nâng cằm Phương Khác. Ngón tay nhẹ vuốt môi Phương Khác: “Thật ra huynh cảm thấy đệ có lẽ đã học được điểm này rồi. Lúc ở phàm giới, khi đệ uy hiếp Đông Phương Nguyên Bốc. Đệ làm rất tốt. Phái Thái Hành đưa ra hai lựa chọn, lẽ nào chúng ta chỉ có thể ngoan ngoãn lựa chọn sao? Tại sao người đưa ra lựa chọn, không thể là chúng ta?”

Diệp Vu Thời từ cao cúi nhìn Phương Khác, ánh mắt u ám mà sâu thẳm.

Phương Khác có một thoáng thất thần. Vì Diệp Vu Thời, vì lời nói của hắn.

Để bản thân sống đứng, khiến kẻ địch chết quỳ.

------oOo------

Chương 160: Người Côn Luân 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tại sao người đưa ra chọn lựa không thể là chúng ta? Phương Khác liên tục suy đoán tình hình hiện tại trong đầu. Dù là nửa điểm liên tưởng cũng không bỏ qua. Tọa trấn thành Thái An là Chúc Cố Chi và Liễu Tửu. Chúc Cố Chi là chủ Liễu Tửu là phó. Hai người cùng Tả Khâu đều là Thái Hành Bát Tử. Cũng đều là đệ tử nhập môn của Tiêu Vân Dật.

Đợi lúc Phương Khác ra khỏi doanh trướng, trong mắt đã sáng tỏ. Y đã hiểu nên làm thế nào rồi.

Tiêu Xương Thu thấy Phương Khác đã đi lại vòng về, nghi hoặc nhướng mày. Sự nặng nề và nghi hoặc trong mắt Phương Khác đã biến mất, lưu lại là một thứ gì đó càng sắc bén hơn.

Trên đường đến Thái Hành. Hộ Lạc ngự kiếm mà đi, mắt nhìn thẳng hướng thành Thái An. Mày mắt lạnh như lưỡi kiếm, toàn thân tỏa ra uy thế đáng sợ.

Vương Dĩ An lo lắng nhìn Hộ Lạc.

Lúc này người không dễ chịu nhất đại khái chính là Hộ Lạc. Gần ngàn đệ tử kia, vốn đều dưới quyền Hộ Lạc. Trận huyết chiến năm đó, các đệ tử tự thỉnh đoạn hậu cho Hộ Lạc dẫn một ngàn năm trăm thiết kỵ binh đánh ra một đường máu chạy tới cầu trợ Tất Thập Tứ. Khổ nỗi Tất Thập Tứ do dự quá lâu, lỡ mất thời cơ. Mới dẫn đến đệ tử tử chiến hơn nửa, những người khác thì bị vây chết trong Hiệp cốc.

Bộ dạng Hộ Lạc khi đó, hắn vẫn còn nhớ như mới. Đẫm máu mà tới, sát khí ngập trời. Nếu không phải Tiêu thống soái khi đó gõ cho một kiếm

ngất xỉu, chỉ sợ Hộ Lạc đã muốn một mình giết tới thành Thái An.

Từ đó về sau, Hộ Lạc khổ luyện không phân ngày đêm. Tu vi nhanh chóng tăng trưởng với tốc độ đáng sợ. Nếu không phải nghe thống lĩnh nói qua thì hắn cũng không ngờ Hộ Lạc không những đã thấu triệt kiếm ý mà còn luyện ra được kiếm tâm.

Nghĩ đến đây Vương Dĩ An không khỏi lo lắng nhìn Hộ Lạc: "Hộ huynh đệ, hai chúng ta đến Thái Hành chuyến này là kế hoãn binh, đến lúc đó ngươi đừng…"

"Ta biết, ta sẽ không xúc động. Ngươi yên tâm, mấy năm ta cũng đã nhịn, mấy ngày ta còn không nhịn được sao?" Hộ Lạc gật đầu nghiêm sắc nói.

Vương Dĩ An vội nói: "Vậy thì tốt, vậy thì tốt. Đến lúc đó chỉ sợ cảnh tượng rất khó xem, khi đó chúng ta nên nhớ kỹ lấy đại cục làm trọng. Cho dù nhịn nhục chịu khổ thì có ngại gì? Một khi đến lúc…"

Trong mắt Vương Dĩ An nồng đượm sát khí.

"Cho dù tan xương nát thịt, ta cũng phải bắt Thái Hành trả giá."

Giang Trầm Chu ngồi trên ghế, mất hứng nghịch cây roi trong tay. Hắn đảo mắt nhìn các đao phủ đã cầm đao đứng thành hàng. Trường đao mài đến sáng bóng tỏa ra ánh sáng làm người khác không cách nào nhìn thẳng. Trên mặt đất đã có một vũng máu, trên trụ gỗ đã treo hai 'đồ trang trí'. Đó là cảnh cáo với tù binh Côn Luân 'không an phận'.

Ngoài thành Thái An lúc này cực kỳ an tĩnh. Người Côn Luân trầm mặc quỳ, người Thái Hành trầm mặc đứng. Trong trầm mặc, vô thanh đối kháng.

"Canh giờ nào rồi? Người Côn Luân đến chưa?" Giang Trầm Chu hỏi.

"Đã đến giờ thân rồi. Còn chưa thấy Côn Luân phái sứ giả tới." Một đệ tử sau lưng trả lời.

"Bảo người chuẩn bị tốt dây thừng để treo đầu người, còn cả đá mài đao nữa, vừa đến giờ sẽ động thủ." Giang Trầm Chu nói, trong vẻ mặt không có một tia lo ngại, ngược lại mang vẻ nghiền ngẫm tàn khốc. Hắn vô cùng

chuyên chú nhìn trụ gỗ, cứ như đang ảo tưởng trên đó treo đầy đầu người.

Chỉ là đệ tử đứng sau hắn không xác định lắm hỏi: “Giang đại nhân… thật sự giết sao?”

Chuyện giết tù binh này, trước nay vốn không chính đại, tượng trưng cho sự lãnh khốc tàn bạo và cực đoan. Nếu là bọn họ ở trên chiến trường, cũng cảm thấy chuyện giết hết toàn bộ người này không thể tin nổi.

“Thế nào? Ngươi đang hoài nghi mệnh lệnh của Tả đại nhân sao?” Giang Trầm Chu nhàn nhạt hỏi lại.

Đệ tử đó lập tức cong người nói: “Đệ tử không dám.”

Từ xa có một đôi mắt xinh đẹp đã chăm chú nhìn nơi này rất lâu. Nàng trốn trong đám người xem náo nhiệt trong thành, tay không ngừng run rẩy. Thượng Quan Bình Dao nhìn những đệ tử Côn Luân y sam rách rưới quỳ dưới đất, và hai đầu người treo trên cao, cố gắng khắc chế sự xúc động của mình. Mà lòng bàn tay nàng đã bị móng tay cào rách.

Lúc này, một cánh tay khô gầy gác lên vai nàng.

Trong một gian nội thất của một cửa hàng bình thường.

Thượng Quan Bình Dao quỳ sụp xuống đất, gần như nghẹn ngào nói: “Ngô trưởng lão, đệ tử…”

“Đứng lên.”

Thượng Quan Bình Dao ngẩng đầu, nhìn Ngô Thất nhưng không dám đứng lên.

“Đệ tử Côn Luân, quỳ trời quỳ đất quỳ sư tổ phụ mẫu. Sao có thể tùy tiện quỳ xuống?” Ngô Thất nhàn nhạt nói.

Thượng Quan Bình Dao cắn môi, lúc này mới đứng lên cong người hành lễ: “Ngô trưởng lão, đệ tử phụ lệnh sư, thỉnh cầu trách phạt.”

Ngô Thất thờ ơ ừ một tiếng. Cánh tay khô gầy duỗi ra ngoài tay áo: “Tại sao ngươi lại ở đây, ngươi ở đây tại sao Phương Hiền Thanh vẫn sống?”

Mặt Thượng Quan Bình Dao trắng bệch, gần như lại muốn quỳ xuống.

Ngô Thất rũ mí mắt thờ ơ nói: “Ta không phải sư phụ ngươi, gánh không nổi sư mệnh. Nếu ngươi đã ở đây, thì đến Tả Thần Sách Doanh đi. Thuận tiện mang tình báo về. Chuyện ngươi thả Phương Hiền Thanh đợi sau khi về môn phái lại truy cứu.”

Thân hình Thượng Quan Bình Dao run run, nàng đã vào Ám Ti của Duy Pháp đường. Mà Ngô trưởng lão chính là một trong Tam Lệnh thần bí nhất, hắn chưởng quản hai Ti Minh Ám. Nàng nhận lệnh truy sát Phương Hiền Thanh, nhưng lâm thời lại không thể xuống tay. Ngược lại bị Phương Hiền Thanh đánh một chưởng trọng thương, bế quan hơn tháng mới hồi phục. Nếu không phải nàng thả Phương Hiền Thanh đi… nếu không thì, đáy mắt Thượng Quan Bình Dao đầy tự trách.

“Vâng.” Thượng Quan Bình Dao gật đầu đáp lời.

“Tất cả nghe theo điều động của Phương Khác.” Ngô Thất nói.

Thượng Quan Bình Dao ứng lời.

“Đại nhân, người Côn Luân đến rồi.”

Chúc Cố Chi ngừng một chút nói: “Dẫn họ vào thành.”

Hai bên Hộ Lạc có hai đội tu sĩ, dùng thế trận kìm kẹp vây hắn ở giữa.

“Hộ đại nhân…” Bên trong những người quỳ dưới đất, có người không tự chủ được lên tiếng. Gần như tất cả mọi người đều thoáng chốc ngẩng đầu nhìn Hộ Lạc. Từng gương mặt gầy gò không còn ra hình, từng đôi mắt bất chợt bùng lên hy vọng.

Hộ Lạc dừng bước, trầm mặc nhìn họ thật lâu.

Bọn họ vốn là đệ tử đắc ý của phái Côn Luân, từng người vốn đều bạch y khinh giáp hăng hái hăm hở, vốn là người Côn Luân thận trọng lại khiêu ngạo. Mà hiện giờ bị xích khóa tay chân cổ, dùng phương thức khuất nhục quỳ ở đây, y sam rách rưới cả người dơ bẩn gầy không còn ra hình.

Người chưa từng thấy qua người Côn Luân kiêu ngạo, không cách nào tưởng tượng được đây là khuất nhục lớn cỡ nào, đau đớn lớn cỡ nào.

Vương Dĩ An mím chặt môi, không nói một lời. Đồng thời có chút lo lắng nhìn Hộ Lạc.

Giang Trầm Chu liếc mắt nhìn hai người, đột nhiên phất roi trong tay nói: "Người đâu, bảo bọn họ quỳ sang hai bên đi, đừng cản đường vào thành."

Hộ Lạc nhìn bọn họ bị xua đến một bên.

Vương Dĩ An kéo tay áo Hộ Lạc, nhẹ lắc đầu.

Hộ Lạc cất bước đi vào trong thành. Tay cầm kiếm của hắn luôn rất ổn, hiện tại vẫn rất ổn.

"Hộ đại nhân! Chúng tôi không muốn đổi tù binh! Đệ tử Côn Luân thà rằng chết, chứ sao có thể tham sanh úy tử? Chúng tôi chết thì thôi, chỉ cần mọi người nhớ báo thù cho chúng tôi là được!" Đột nhiên một người la lên.

"Đúng! Đại nhân, Côn Luân ta chỉ có tử chiến, không có đệ tử để đồng môn dùng mạng đổi mạng tham sống sợ chết!"

"Câm miệng!" Giang Trầm Chu lấy đao của một người, đi về phía người đầu tiên mở miệng.

Keng. Tiếng đao kiếm va nhau vang lên, đao bị đánh văng đi.

Hộ Lạc lạnh lùng nhìn Giang Trầm Chu, chậm rãi thu kiếm lại, lạnh giọng nói: "Chẳng lẽ Thái Hành các ngươi toàn là một đám tiểu nhân hành sự mâu thuẫn sao? Hay Thái Hành các ngươi tôn thờ một vài thủ đoạn hạ tiện?"

Giang Trầm Chu lạnh lùng cười, nói: "Xem ra Côn Luân ngươi đã ra quyết định rồi, đã quyết định đổi tù binh đúng không? Nếu thế, quả thật là ta không phải. Nhưng Côn Luân các ngươi chắc hẳn có thể thông cảm, chờ câu trả lời của các ngươi đến sốt ruột cho nên mới ra tay dạy dỗ vài kẻ không nghe lời. Nhưng nguyện vọng của những tù binh chính trực dũng mãnh, không hề sợ chết đã không thể thực hiện rồi. Mà cũng không sao…

ta tin, không lâu sau ta lại có thể nhìn thấy một vài gương mặt quen thuộc ở tù binh doanh.”

“Hiện tại thì xin mời vào thành thôi. Chúc đại nhân của chúng tôi đã đợi đến mất kiên nhẫn rồi.”

“Mời ngồi.” Chúc Cố Chi chỉ chỗ ngồi đối diện mình. Sau đó thờ ơ đảo mắt nhìn hai người: “Xem ra, Côn Luân đã ra quyết định rồi?”

“Phải. Thống lĩnh của chúng tôi đồng ý yêu cầu của các ngươi, dùng Tiêu Vân Dật và Phương Khác đổi lấy tất cả đệ tử Côn Luân. Thời gian nguyên định vào ba ngày sau, đổi tù binh trên Tuyết Đỉnh sơn.” Vương Dĩ An nói.

“Vậy sao? Nhưng ta lại không thấy được thành ý của Côn Luân.” Chúc Cố Chi nói.

“Thành ý?”

“Đúng vậy, nói miệng không bằng cứ. Ai biết Côn Luân các ngươi có cố ý kéo dài thời gian không?”

“Vậy muốn thế nào mới coi là có thành ý?” Hộ Lạc nhìn thanh niên trước mắt, lạnh lùng nói.

“Không ngại hai người tạm thời lưu lại đây làm khách, cho đến ngày đổi tù binh đi, thế nào?” Chúc Cố Chi quay sang nhìn Hộ Lạc, bình thản mỉm cười.

“Ngươi muốn giam giữ chúng ta?” Vương Dĩ An nghe thế, đứng bật dậy.

“Không phải thế, chỉ là hôm nay Thái Hành ta tin lời nói ngoài miệng của Côn Luân ngươi, không giết năm trăm người đó. Tương ứng Côn Luân ngươi cũng phải lấy ra thành ý đáng cho ta không giết năm trăm người đó….” Chúc Cố Chi bình tĩnh nói, ánh mắt trầm tĩnh.

“Được.” Hộ Lạc nhìn Chúc Cố Chi phun ra một chữ.

Ánh mắt Chúc Cố Chi nhấp nháy, đại khái hắn cũng không ngờ Hộ Lạc lại đáp ứng sảng khoái như thế. Nhưng lập tức hắn lại nghĩ, đại khái lần này Thái Hành thật sự đã bóp đúng mệnh môn của Côn Luân. Sau hắn lại nghĩ,

nếu tình hình lúc này thay đổi, Tả Khâu sẽ làm thế nào?

Liễu Tửu ngồi sau bình phong, mím môi không nói. Nàng chưa từng nghĩ đến Côn Luân thật sự sẽ đáp ứng, lúc còn rất nhỏ sư phụ từng nói đùa, đại lục Cửu Châu có tứ bảo, xương người Côn Luân, tâm người Thái Hành, máu người Thiên Sơn, kinh người phật môn. Người Côn Luân duy chỉ có xương cốt không thể gãy. Sự kiên trì và ngạo mạn của họ có lúc người khác không cách nào lý giải.

Nghĩ nghĩ Liễu Tửu bất giác cười khổ, lúc này rồi mà nàng vẫn còn đang suy nghĩ tại sao kẻ địch lại bẻ cong xương họ từ bỏ nguyên tắc của họ. Nếu vậy còn không bằng suy nghĩ, tại sao phái Thái Hành lại biến thành hiện tại. Giết tù binh, cầm chân sứ giả…

------oOo------

Chương 161: Người Côn Luân 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thành Thái An hôm sau vẫn như bình thường, người xem náo nhiệt trước cửa thành vẫn rất nhiều. Trong thành vẫn náo nhiệt phi phàm. Ngữ khí mọi người nhắc tới 'tù binh' vẫn vô cùng đắc ý như hôm qua. Nhìn những thiên chi kiều tử này đi, phái Côn Luân còn không phải cúi đầu với Thái Hành chúng ta sao… cứ thế vân vân.

Chẳng qua, trong đám người xem náo nhiệt trước cửa thành hôm nay có thêm hai tiểu thương không bắt mắt cúi đầu khom lưng chào hàng linh quả với người xem náo nhiệt. Trên đường thành Thái An có thêm mấy gương mặt xa lạ bày hàng. Thủ vệ ngoài phủ thành chủ từ một thanh niên đổi thành một người trung niên. Trong một tửu lâu nào đó có một vị nữ tu sĩ xuất hành một mình.

Bên ngoài cửa thành.

Đệ tử Côn Luân bị áp chế tu vi đã quỳ tròn một ngày một đêm, trường kỳ lao động trong khoáng động sớm đã khiến thân thể họ kiệt quệ không chịu nổi. Tư thế quỳ thời gian dài khiến không ít người lảo đảo muốn ngã.

Hộ Lạc ôm kiếm đứng trên cửa thành bất động như bức tượng điêu khắc, chỉ là ánh mắt đặt dưới cửa thành. Trầm mặc, trầm mặc, luôn trầm mặc.

Sau lưng hắn có sáu đệ tử Thái Hành vây hắn ở giữa, để tránh Hộ Lạc nổi cơn đả thương người.

Vương Dĩ An lại không trầm mặc như Hộ Lạc, hắn phẫn nộ tranh luận với đệ tử Thái Hành, gương mặt được tính là nho nhã giờ đỏ bừng, mắt giăng đầy tơ máu. Hắn muốn rút kiếm, nhưng không thể rút kiếm. Cảm giác vô lực thật lớn quả thật muốn bức hắn sụp đổ.

Cho đến khi Hộ Lạc nhìn hắn nói: "Giữ chút khí lực, đừng lãng phí nữa."

Vương Dĩ An lập tức mím chặt môi, chỉ là trên cổ vẫn nổi đầy gân xanh. Hắn cũng trầm mặc lại, giữ khí lực.

Giữ khí lực mới dễ giết người.

Liễu Tửu nhắm mắt lại, nhìn Chúc Cố Chi, dùng giọng điệu không dám tin nói: "Sư huynh, huynh làm quá mức rồi. Nếu Côn Luân đã đáp ứng đổi người, tại sao còn cố ý làm nhục họ như vậy?'

Chúc Cố Chi nhìn phương xa, bất động nói: "Đây là ý của Tả Khâu. Diệp Vu Thời phái Côn Luân ở đại lục Hoang Mạc đã phá đại kế của môn phái. Đây chẳng qua chỉ là một sự bắt đầu mà thôi. Hôm qua phái Thiên Sơn có động tác lớn, lúc này chỉ sợ Diệp Vu Thời cũng không còn ở Tả Thần Sách Doanh nữa. Nếu thế thì càng không có gì phải cố kỵ…"

"Đủ rồi! Ta hiểu rồi." Liễu Tửu lạnh lùng ngắt lời Chúc Cố Chi, trực tiếp xoay người bỏ đi. Nàng đã quá thất vọng rồi.

Liễu Tửu tức giận bừng bừng chạy về phủ thành chủ, các đệ tử Thái Hành ở phủ thành chủ đều nhẹ cúi đầu. Người đánh xe ngựa cũng cúi đầu, cánh tay khô gầy vàng vọt giữ chặt cương ngựa.

Khi Liễu Tửu bước qua cửa vòm đá của viện lạc, bất giác nhíu mày. Đôi tay đó… hôm nay thành chủ thành Thái An muốn ra khỏi phủ.

Liễu Tửu lập tức xoay người, đi ra bên ngoài. Những đệ tử khác có chút khó hiểu nhìn Liễu Tửu đến rồi vòng về, lên tiếng hỏi: "Liễu đại nhân, xảy

ra chuyện gì vậy?”

Liễu Tửu chỉ cầm trường tiên lạnh giọng nói: “Đi theo ta.”

Nhưng đã trễ, Liễu Tửu híp mắt nhìn chiếc xe ngựa đó, tim đập cái thịch. Nàng bước lên xe ngựa, quỳ một gối ở mép xe vén rèm lên. Trong xe ngựa trống rỗng, cái gì cũng không có. Liễu Tửu hơi trầm tư, vừa định lên tiếng.

Kết quả một cánh tay khô gầy nhẹ gác lên cổ nàng. Liễu Tửu ngẩng đầu, con ngươi mãnh liệt co lại. Nàng trúng kế mất rồi, mục đích của người này ngay từ đầu chính là nàng!

Ngoài cửa thành, Giang Trầm Chu cân nhắc rất lâu. Ngẩng đầu nhìn hai người Hộ Lạc, khóe môi nhếch lên nụ cười lạnh. Nói với đệ tử bên cạnh: “Linh lực của những người này đã bị khóa, có cho bọn họ dùng tích cốc đan chưa?”

“… Bẩm báo đại nhân, lúc đó nói cho họ tích cốc đan quá mức lãng phí hơn nữa sẽ khiến họ có sức lực không an phận. Cho nên chỉ dùng một chút linh mễ nấu thành cháo cho họ ăn. Bảo đảm họ không đói chết, lại có thể làm việc…” Đệ tử đó có chút chần chừ nói.

Mắt Giang Trầm Chu lóe lên, đôi môi mỏng mà sắc bén cong lại nói: “Vậy sao? Xem ra bàn tính của thành chủ thành Thái An đánh không tồi. Đi đi, ngươi cũng đi nấu chút cháo… phải đặc một chút. Không thể để họ đói chết ở đây. Chúng ta phải hào phóng hơn thành chủ.”

Qua không lâu, đệ tử đó quả thật đưa đến mười mấy thùng gỗ chứa đầy cháo đặc.

Giang Trầm Chu cười ha ha, nhìn Hộ Lạc một cái, nhàn nhạt nói: “Đi, nói với họ. Đây là bữa tối ta thưởng cho họ, bắt bọn họ quỳ mà ăn cho hết.”

Lúc Giang Trầm Chu nói câu này âm thanh rất lớn, đặc biệt lúc nói đến chữ thưởng và quỳ còn nhấn mạnh.

Đệ tử kia đáp lời. Đặt trước mặt mỗi người một chén cháo. Nhưng như trong dự liệu, không ai động đến chén cháo đầy vị sỉ nhục đó. Còn có người trực tiếp hất đổ cháo ra đất.

Giang Trầm Chu thấy thế, bưới tới trước mặt một người, túm tóc người đó ấn lên chỗ cháo đổ. Lạnh giọng nói: “Không ăn, thì cạy miệng họ cho ta, rót vào, một giọt cũng không lãng phí. Dám làm đổ cháo như dạng này, thì hốt lại bắt chúng ăn sạch không chừa một giọt.”

Nói xong, hắn húc chỏ vào sườn người đó. Người đó chịu không được hô đau, hắn liền hốt một nắm cháo lẫn đất nhét vào miệng người đó.

Vương Dĩ An nghiến răng ken két.

Chúc Cố Chi nhìn hai người một cái, phái tùy tùng của hắn gọi Giang Trầm Chu lên cửa thành.

Lúc Giang Trầm Chu đi ngang Hộ Lạc và Vương Dĩ An hơi hấc cằm lên cười.

“Giang Trầm Chu.” Chúc Cố Chi nhàn nhạt gọi.

“Chúc đại nhân.” Giang Trầm Chu biếng nhác chắp tay.

“Đừng quá đáng.” Chúc Cố Chi chau mày nói.

Giang Trầm Chu làm như rất kinh ngạc nói: “Ta quá đáng chỗ nào? Rõ ràng là hảo tâm sợ bọn họ đói chết mà thôi. Lẽ nào ngay cả cháo cũng không thể cho họ ăn một miếng sao?”

Nói như thể Chúc Cố Chi tội ác cực đại.

Chúc Cố Chi không để ý đến trò hát xướng của Giang Trầm Chu, chỉ nhìn hắn chằm chằm. Lúc này Giang Trầm Chu mới biến sắc mặt, lạnh lùng nói: “Thứ cho thuộc hạ không thể nghe lệnh, thuộc hạ chỉ hành sự theo chỉ thị của Tả đại nhân. Ngược lại là Chúc đại nhân ngươi, vậy mà không đoạt binh khí trên người hai kẻ này là đạo lý gì?”

Lúc này, một đệ tử Thái Hành vội vã nôn nóng chạy lên cửa thành.

“Đại nhân! Một đệ tử của đội tuần vệ bị người chém đầu ở tửu lâu!”

Nói xong nâng hai tay dâng một hộp gỗ màu đen, vừa mở ra, bên trong là một cái đầu người máu me!

Chúc Cố Chi nhíu chặt mày, hỏi: “Là nguyên nhân…” Nói được một nửa đã kẹt lại trong họng.

Trên hộp gỗ rõ ràng khắc đường vân Côn Luân!

Chúc Cố Chi còn chưa kịp nói thêm gì, một đệ tử lại vội vàng chạy tới.

“Đại nhân! Một đệ tử đội tuần vệ bị người mai phục ở trong hẻm, bị chém đầu!”

Lại là một hộp gỗ, trong hộp lại là một đầu người, trên hộp vẫn là đường vân Côn Luân.

Không chỉ thế, tin báo liên tiếp không dứt, từng cái hộp gỗ được đưa lên.

“Đại nhân! Thành chủ bị giết trong phủ thành chủ! Đầu thân tách rời.”

Kèm theo từng tiếng đại nhân, tin tức mang đến đều là cái chết. Trên cửa thành Thái An một mảng tĩnh mịch, tĩnh mịch đáng sợ mà đè nén. Hộ Lạc và Vương Dĩ An nhìn nhau một cái, hai người đều thấy được sự nghi hoặc của đối phương.

Mà tin tức như thế vẫn không ngừng truyền tới.

“Đại nhân! Triệu đại nhân hôm nay ra ngoài chưa về, không ngờ phát hiện xác của ngài ấy trong hẻm nhỏ, và cái hộp này.”

“Đại nhân! Lưu đại nhân…”

“Đại nhân!…”

Chúc Cố Chi nhìn hai hàng đầu người xếp chỉnh tề dưới đất, ánh mắt sắc bén đâm thẳng vào Hộ Lạc và Vương Dĩ An. Hộ Lạc và Vương Dĩ An không chút tránh né nhìn trả, trên mặt hai người đều mang nét nghi hoặc. Nhưng đồng thời biểu cảm vui sướng và giải hận càng thêm rõ ràng.

“Côn Luân các ngươi rốt cuộc có ý gì?” Chúc Cố Chi hung tợn hỏi. Hai mươi đầu người, có của tuần vệ trong thành, có mưu sĩ của phủ thành chủ, còn có tu sĩ trong quân,… cả thành chủ thành Thái An.

“Đại nhân!” Một đệ tử vội vã chạy lên thành lớn tiếng kêu. Sau đó gã phát hiện người trên thành đều nhìn mình, sau đó nhất trí nhìn vào hộp gỗ trong tay gã.

“Liễu đại nhân ngài ấy…”

Đệ tử này còn chưa nói xong, Chúc Cố Chi đã đoạt lấy hộp gỗ trong tay gã, tay Chúc Cố Chi rất lạnh.

Chúc Cố Chi gần như tức khắc mở hộp ra, cảnh tượng máu me không tiếp diễn lần nữa. Ngón tay Chúc Cố Chi run rẩy, bên trong hộp là một tờ giấy.

“Liễu đại nhân bị người bắt giữ bên ngoài phủ thành chủ, chúng tôi vô năng chưa thể cứu được Liễu đại nhân. Người đó chỉ để lại chiếc hộp này.” Đệ tử đó lúc này mới có cơ hội nói xong.

Chúc Cố Chi mím môi, mở tờ giấy được gấp làm tư ra.

Trên giấy chỉ có hai câu.

Trả lại gấp mười. Côn Luân Phương Khác thân tặng.

Chúc Cố Chi lập tức nhìn sang hai đầu người treo trên trụ gỗ. Hai mươi đầu người… trả lại gấp mười. Phương Khác!

“Còn có một con hạc giấy.” Giang Trầm Chu nói rồi vươn tay lấy con hạc giấy đó, chẳng qua vừa chạm đến, con hạc đã hóa thành từng điểm linh quang.

Sau đó vang lên giọng nam xa lạ trong phạm vi trăm mét có thể nghe được.

“Xin chào, ta là Phương Khác. Hai mươi đầu người này chỉ là một cảnh cáo mà thôi. Phái Thái Hành giết một đệ tử Côn Luân ta, đệ tử Côn Luân ta tất trả lại gấp mười. Không chỉ là ở thành Thái An, mà ở bất cứ nơi đâu bất cứ địa điểm nào bất cứ đệ tử phái Thái Hành nào. Không ngại nói cho các ngươi biết, tất cả mật thám của Côn Luân ta đều đã hành động. Tu sĩ trên kỳ nguyên anh xuất động nhiều vô số kể. Tại Ngũ Hành sơn,… thành Lâm Lự, phủ khắp các nơi phái Thái Hành, đối tượng có thể giết rất nhiều.

Có thể là tu sĩ trong quân đội, có thể là thành chủ, cũng có thể là một tiểu đệ tử nào đấy trong Thái Hành. Phong cách hành sự của chúng ta rất thoải mái phóng túng. Nếu phái Thái Hành không kể đạo nghĩa, muốn chơi ngang ngược kiểu này. Vậy Côn Luân chúng ta cũng chỉ đành phụng bồi.

Nếu ngươi không muốn chơi như thế, vậy tốt, chúng ta cứ tiếp tục theo cách nói trước đó. Tiêu Vân Dật cộng thêm Liễu Tửu đổi tất cả tù binh. Nếu các ngươi còn muốn chơi thế này, cũng được. Chúng ta sẽ so xem ai giết nhiều hơn, ai giết nhanh hơn.

Thuận tiện báo cho Chúc đại nhân một tiếng. Tiêu Vân Dật và Liễu Tửu đã được rửa cổ sạch sẽ. Nói không chừng ván tiếp theo ngươi chơi, thứ ta thân tặng chính là đầu của hai người họ."

Một đoạn lời tiêu sái, người nói chuyện âm thanh rất bình thản. Dùng từ chọn câu rất thẳng thắn cũng có hơi kỳ quái. Nhưng nội dung trong đó đủ chấn động tất cả mọi người. Chẳng hạn Giang Trầm Chu, lần này vẻ quái dị trên mặt hắn hoàn toàn là thật.

Cùng lúc này, trong Tả Thần Sách Doanh.

Tiêu Xương Thu nhìn Phương Khác hỏi: "Nếu Chúc Cố Chi không theo thì sao?"

"Hắn không muốn Tiêu Vân Dật chết, cũng không muốn Liễu Tửu chết. Cho dù Tả Khâu không bận tâm, nhưng hắn bận tâm. Vậy là đủ rồi. Nếu hắn thật sự không theo lời, ta đã nói rồi, vậy thì bồi hắn chơi đến cùng. Phàm là người thông minh, đều sẽ không chọn lựa tử cục đó. Ta đã cho hắn lựa chọn. Một là đổi người, hai là giết người." Phương Khác mím môi nói.

Y nói rất nhẹ nhàng, thực chất lại không dễ như thế. Lần này nếu không có đám người Ngô Thất ở đây, y không có cách nào phát động kích sát cường thế như vậy. Chỉ có gậy đầu tiên đánh ngất đối phương, mới có thể tạo ra hiệu quả chấn động.

Hơn nữa nếu Chúc Cố Chi chọn giết người. Vậy đao của Côn Luân sẽ trở thành đao mổ chân chính. Đại lục Cửu Châu sẽ loạn hoàn toàn, chỉ còn lại tử cục. Đến lúc đó sẽ biến thành quân đội giao chiến. Sau đó tu sĩ cấp cao giết người khắp nơi. Bất luận đối phương có tội hay vô tội, thân phận tuổi

tác địa vị gì. Chỉ cần là địch thì sẽ giết.

Phương Khác nhẹ rũ mắt, đây chính là đạo lý y từng ngộ ra ở phàm giới. Liều mạng, liều mạng mình cũng liều mạng người khác. Đây hoàn toàn là cách làm bị bức đến tuyệt lộ, giết địch một ngàn tổn mình tám trăm. Mà Chúc Cố Chi này, hắn không phải Đông Phương Nguyên Bốc cũng không phải Tả Khâu, hắn không liều mạng được.

Hắn vì cứu Tiêu Vân Dật ra khỏi Côn Luân mới cam tâm chịu Tả Khâu sai khiến. Vì để Liễu Tửu không bị Tả Khâu tiếp tục giam cầm mới bán mạng cho Tả Khâu. Vì thúc đẩy đối tù binh mới nhiều lần giao thiệp với Tả Khâu. Mạng của Tiêu Vân Dật và Liễu Tửu hắn liều không nổi, cho nên hắn chỉ có một lựa chọn. Đó chính là đổi người. Hơn nữa hắn còn liều toàn lực ngăn cản Tả Khâu hoặc người khác chọn lựa chọn kia.

Tiêu Xương Thu nhìn Phương Khác rất lâu mới nói: “Thật không biết, ngươi nghĩ thế nào mà ra được kế sách này.”

Phương Khác nhếch môi cười, nhẹ lắc đầu.

------oOo------

Chương 162: Người Côn Luân 3

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Hiện tại chờ xem phái Thái Hành ứng đối thế nào thôi.” Phương Khác bình tĩnh nói với Tiêu Xương Thu.

Hai người yên tĩnh ngồi trong doanh trướng đợi tin tức, giữa mày đều mang sự sắc nhọn giống nhau.

Ngoài thành Thái An vẫn tĩnh mịch, âm thanh của Phương Khác còn đang trong đầu mọi người không tan đi.

Một tiếng cười dài vang lên, phá vỡ sự tĩnh mịch ở thành Thái An, tiếng cười gần như vang vọng khắp thành Thái An.

Chỉ thấy các đệ tử Côn Luân quỳ dưới đất đã thẳng lưng lại, trong mắt

phát ra sắc màu khiếp người. Gần như không hẹn mà cùng bật cười thật lớn.

Không cần ngôn ngữ dư thừa, chỉ có những tiếng cười khàn đặc mà hào hùng này, nhưng còn kịch liệt đánh vào mặt hơn bất cứ ngôn ngữ nào, sắc mặt đệ tử Thái Hành cực kỳ khó coi.

Mà lúc này, trong đám người xem náo nhiệt có người giật mình kêu lên.

"Vừa rồi trong số đầu người được dâng lên, không phải có hai người tên Trịnh Thất và Lý Thừa sao? Ta nhớ vừa rồi họ còn đứng ở đây xem náo nhiệt mà! Chúng tôi còn nói chuyện nữa." Nói rồi người đó nhìn quanh tứ phía, vẻ mặt cực kỳ sợ hãi.

Lời vừa nói ra, đám người còn đang chìm trong chấn động và không dám tin đều giật mình tỉnh táo.

Người trong cửa thành bắt đầu xao động, kiểm tra xung quanh. Kết quả quả nhiên tìm được hai cái xác không đầu trong một con hẻm rất gần cửa thành.

Người vừa giật mình kêu lên cảm thấy hơi lạnh dâng thẳng từ chân lên. Hắn nghe rất rõ ràng, phái Côn Luân này giết người hoàn toàn không giảng đạo lý chọn ai thì chính là người đó, chỉ cần bọn họ là người Thái Hành đều được. Nhưng vừa rồi hai người này đứng trong đám đông chật kín mà! Phái… phái Côn Luân này làm sao yên hơi lặng tiếng giết người rồi chặt đầu? Hơn nữa còn là hai người bên cạnh hắn, nếu lần sau không chắc được là ai đâu.

Chúc Cố Chi lạnh mắt nhìn xao động ở cửa thành, hung tợn đóng hộp gỗ trong tay ném vào ngực Giang Trầm Chu tức giận nói: "Đóng cửa thành! Tra! Một người cũng không bỏ qua."

"Vậy những người này?" Giang Trầm Chu chỉ Hộ Lạc hỏi.

Chúc Cố Chi lạnh lùng đảo mắt nhìn qua nói: "Ngươi không hiểu."

Giang Trầm Chu cong người lui xuống, vung roi xuống dưới cửa thành lớn tiếng nói: "Nhốt bọn họ lại, đừng để họ chết nhưng cũng không thể để họ sống thoải mái!"

Hộ Lạc và Vương Dĩ An cũng bị nhốt cùng mọi người.

Phương Khác và Tiêu Xương Thu đợi được Ngô Thất tới.

“Trở lại bao nhiêu người?” Phương Khác hỏi.

Ngô Thất đưa tay vẽ một con số.

TIêu Xương Thu quay đầu nhìn Phương Khác, Phương Khác cả mày cũng chưa nhíu lại lạnh lùng nói: “Còn trở về, làm phiền ngươi rồi.”

Phương Khác nói rất thành khẩn, bản lĩnh của Ngô Thất hiện nay y đã thấy được, nếu không phải nhờ Ngô Thất chỉ sợ hôm nay phần lớn mọi người đều không trở về.

Ngô Thất gật đầu, thầm tính lại số đầu người phải chém tối nay, hơi nhếch môi rồi cong lưng muốn lui ra.

Phương Khác gọi Ngô Thất lại, nhíu mày nói: “Nhưng tối nay vẫn không thể động đến hai người đó, nếu động rồi ta sợ Chúc Cố Chi sẽ phát điên. Ta muốn là một Chúc Cố Chi bình tĩnh.”

Ngô Thất không hề chần chừ gật đầu đáp, sau đó lui ra.

Số đầu người treo trên trụ gỗ ngoài thành Thái An đang tăng lên, số đầu người bày trước mặt Chúc Cố Chi cũng đang tăng lên, vốn dĩ còn có hộp gỗ đựng, nhưng sau này hộp gỗ không đủ nữa liền tùy tiện dùng vải bao lại. Mùi máu tanh lan khắp cả đại thính, tùy tùng của Chúc Cố Chi đã có chút không dám nhìn thẳng.

Trong số đầu người này, có người trong quân doanh cũng có người của phủ thành chủ hoặc là tiểu thương tôi tớ phái Thái Hành thu phục.

Tối hôm nay cả thành Thái An đều nơm nớp lo sợ. Phương thức ngang tàng tìm chết có thể nói là tập kích kiểu tự sát của phái Côn Luân khiến cả thành Thái An chìm vào sự sợ hãi không tên.

“Vô sỉ!” Chúc Cố Chi nghiến từng chữ ra từ kẽ răng. Hắn vậy mà không biết Côn Luân còn có một nhân vật kiểu này!

Ngoài cửa sổ, trời đã sắp sáng. Trong lòng Chúc Cố Chi đã có giác ngộ, hắn hiểu đây là kỳ hạn cuối cùng. Hiện tại Côn Luân không động hai người đó, là vì họ không muốn bẻ gãy khả năng hắn chọn lựa. Nhưng nếu sau khi trời sáng đáp án hắn đưa ra không phải thứ Côn Luân muốn. Hắn sẽ lập tức thấy được đầu của một trong hai người đó xuất hiện ở đây. Mọi người cá chết lưới rách.

"Trời sắp sáng rồi." Phương Khác bình tĩnh nhìn ra ngoài trướng, mặt không biểu cảm nói.

Sau đó y lại quay đầu nhìn Diệp Vu Thời đã cùng y ngồi hơn nửa đêm: "Trời sáng rồi huynh cũng phải đến dãy núi Kỳ Liên đúng không? Động tác của Thiên Sơn quá lớn, chỉ La Tất thôi không đủ."

Nói xong y lại tiếp: "Sau khi trời sáng nếu còn không có đáp án, đệ phải chọn khai đao giữa tình cũ của sư phụ đệ và đồ đệ của tình cũ của sư phụ đệ. Huynh nói sau khi đệ động rồi, sư phụ đệ có xẻo đệ không?… Đệ đoán sẽ không. Cho dù có, cũng phải sau khi đệ tìm ông ta tính sạch nợ rồi mới tính đến chuyện này."

"Dù sao ông ta lừa đệ bao nhiêu lần, đệ chỉ mới trả lại một lần nho nhỏ, chắc không quá mức nhỉ?"

"Huynh nghĩ đệ có nên đi gặp Tiêu Vân Dật một lần không?…"

Diệp Vu Thời luôn đặt sự chú ý lên sa bàn cuối cùng cũng phân cho Phương Khác một chút. Lần này phái Thiên Sơn có động tác rất lớn, hắn ở Tả Thần Sách Doanh nhờ phù chú chỉ huy La Tất rất phí sức. Nhưng hắn vẫn lưu lại đây, chẳng qua trễ nhất ngày mai hắn vẫn phải đi.

"Hôm nay đệ rất nhiều lời." Diệp Vu Thời hơi nghiêng người qua, đứng thẳng nhìn Phương Khác, đối với biểu cảm đầy vô tội của Phương Khác, hắn nhẹ nhếch môi lên.

Phương Khác chớp chớp mắt nhìn Diệp Vu Thời nói: "Có lẽ ngày mai đệ đụng phải phiền phức lớn. Nếu lúc này sư phụ đệ biết đệ dùng Côn Luân lệnh của ông làm gì, chắc chắn ông ta sẽ xách cổ áo đệ trực tiếp ném đến Thận Hành nhai."

Y đã dùng Côn Luân lệnh điều động tất cả mật thám ở thành Thái An, nếu Chúc Cố Chi không đáp ứng. Y còn phải điều động mật thám trong toàn Thái Hành… đến lúc đó tính ra mật thám mai phục nhiều năm như thế sẽ bị hủy sạch.

Diệp Vu Thời nhướng mày hỏi: "Sợ sao?"

Phương Khác nhướng mày, đang muốn phủ định thì thấy Diệp Vu Thời cong người sáp tới, đưa tay nâng cằm Phương Khác nhàn nhạt nói: "Không ngại, cho dù đệ tạo ra phiền toái lớn chúng ta cũng có thể bù đắp."

Phương Khác vốn muốn trực tiếp đẩy tay Diệp Vu Thời ra như hôm qua, nhưng ngặc nỗi biểu tình của Diệp Vu Thời quá nghiêm túc, ngữ khí quá thành khẩn, khiến y cảm thấy tư thế này kỳ thật cũng không sao hết.

Y không sợ, y chỉ không nhẫn tâm. Tối nay số người trực tiếp hoặc gián tiếp chết trong tay y quá nhiều. Là người đều có lòng thương tiếc, dùng tâm thương tiếc, làm chuyện có tình thương. Nhưng y lại đi ngược lại với nó, dùng hành động lang độc nhẫn tâm bức ra lòng thương tiếc của đối phương từ đó đạt được mục đích.

Nhưng có vài thứ y không thể biểu hiện ra. Trước mặt Tiêu Xương Thu không thể, trước mặt Ngô Thất không thể, trước mắt người khác càng không thể. Chỉ có Diệp Vu Thời, chỉ có thể là Diệp Vu Thời.

"Đại nhân!" Chu Lập Đức tươi cười chạy vào. Trên y sam của hắn còn mang vết máu.

"Đại nhân! Hộ đại nhân và Vương đại nhân trở về rồi. Giờ ngọ hôm nay trên Tuyết Đỉnh sơn sẽ đổi tù binh!…" Từ binh vừa ra khỏi miệng, nụ cười của Chu Lập Đức cứng lại. Hắn thấy tư thế của đại nhân nhà mình và Diệp Vu Thời, bị Diệp Vu Thời lạnh lùng đảo mắt một cái liền run chân. Thầm hận bản thân quá kích động vào mà không thông báo một tiếng.

Cùng lúc này, trong đầu hắn hiện lên một câu. Xong rồi, hai khối linh thạch của hắn mất rồi.

Diệp Vu Thời nhìn bộ dạng Chu Lập Đức cúi đầu hận không thể lập tức biến mất. Chậm rãi thu ngón tay về, thần thái tự nhiên mà thong dong đứng thẳng lại…

“Sau khi đổi tù binh, tất cả chỉ vừa mới bắt đầu, đệ nhất thiết phải bảo trọng bản thân.” Diệp Vu Thời nhàn nhạt nhìn Phương Khác nói. Trong ngữ khí mang theo khí thế không cho phép phản bác. Không phải đệ phải bảo trọng bản thân mà là đệ nhất thiết phải bảo trọng bản thân. Vì đệ không chỉ là của bản thân đệ, đệ cũng là của huynh.

Phương Khác bật cười nói: “Đệ biết.”

Sau khi trao đổi tù binh, họ tất phải nghênh đón sự phản kích điên cuồng của phái Thái Hành. Mà bọn họ đã sớm có chuẩn bị.

Chu Lập Đức nhìn hai người trước mắt, sờ bội kiếm của mình, thầm nghĩ có phải hắn cũng nên tìm một bầu bạn?

Trong thành Thái An, Giang Trầm Chu chắn trước mặt Chúc Cố Chi lạnh lùng nói: “Ta không đồng ý, đại nhân cũng sẽ không đồng ý.”

Chúc Cố Chi dùng đôi mắt tràn đầy tơ máu nhìn Giang Trầm Chu cười lạnh một tiếng: “Ta đồng ý là được rồi.” Nói xong phất tay áo đẩy Giang Trầm Chu ra, bước qua người hắn đi ra ngoài.

Giang Trầm Chu đứng sau lưng Chúc Cố Chi lạnh giọng nói: “Lần này rõ ràng là cơ hội tuyệt diệu, một cơ hội tốt giải quyết sạch sẽ mật thám Côn Luân trong Thái Hành. Ngươi muốn vì tư tâm tư lợi từ bỏ cơ hội lần này sao?”

Chúc Cố Chi quay phắt đầu lại: “Tư tâm tư lợi? Ngươi không nhìn thấy đầu người Thái Hành chất đầy đại sảnh sao?”

“Ha.” Giang Trầm Chu cười lạnh một tiếng: “Người Thái Hành? Chẳng lẽ ngươi ngốc hay sao? Phái Côn Luân nguyện ý tự xưng bản thân là người Côn Luân còn bảo hộ tất cả người trong dãy núi Côn Luân dưới cánh mình, đó là chuyện của họ. Thái Hành chúng ta chỉ có đệ tử Thái Hành, không có người Thái Hành. Nếu không phải là đệ tử Thái Hành, chết rồi thì có gì đáng tiếc? Mà nếu là đệ tử Thái Hành, ta nghĩ bọn họ cũng vui vẻ hy sinh vì môn phái.”

Chúc Cố Chi thầm siết chặt tay, trên mặt hắn cũng lộ ra nụ cười.

“Vậy sao? Vậy ta chính là tư tâm tư lợi rồi. Ngươi dám ngăn cản ta?” Trong tay Chúc Cố Chi thoáng cái xuất hiện một thẻ ngọc màu trắng nổi trên lòng bàn tay hắn, nhẹ nhàng xoay chuyển.

Mắt Giang Trầm Chu tối đi, nói: “Không dám.”

Chúc Cố Chi nhếch mép nói: “Đợi mệnh lệnh của Tả Khâu truyền xuống, tất cả đã thành định cục.

Lúc gần giờ ngọ.

Theo hẹn định trước đó, phía bắc Tuyết Đỉnh sơn đã thuộc phạm vi khống chế của phái Thái Hành. Mà phía nam Tuyết Đỉnh sơn, từng đội đệ tử Thái Hành mặc ngân giáp hắc bào cũng đã chuẩn bị ổn thỏa. Vào lúc này phía bắc Tuyết Đỉnh sơn chỉ thấy một đội nhân mã men theo đường núi khúc khuỷu mà lên. Hai chiếc xe ngựa một trước một sau được sự hộ tống của mấy người chậm rãi lên núi.

Trên chiếc xe ngựa phía trước ngồi hai người, một người bố y rách rưới tóc tai tán loạn, một người bạch y tùy tiện tựa lên thùng xe.

Chính là Tiêu Vân Dật và Phương Khác.

Hai người đều đang đánh giá đối phương. Tiêu Vân Dật hơi híp mắt, nhìn người được Trí Tiêu lựa chọn đang ở trước mắt. Cuối cùng mở miệng: “Ngươi có hơi khác với ta đã nghĩ.”

“Tiêu tiền bối.” Phương Khác cũng đợi đến lúc này mới gọi một tiếng tiền bối, ngồi thẳng lại nhẹ kiến lễ với ông ta. Y khẽ nhíu mày, giữa mày hiện rõ nhuệ khí.

Tiêu Vân Dật nhíu mày rồi giãn ra.

“Ngươi và Tả Khâu quả thật giống như hai tiểu hài đấu khí. So xem ai không tiếc hơn ai cược không nổi trước. Nhưng ngươi ngây thơ hơn, hắn thì không tiếc hơn. Nếu hắn và ngươi trực tiếp đối đầu, ngươi chỉ có thể thất bại thảm hại. Tiếc rằng lần này giữa các ngươi còn cách một Cố Chi. Vì thế ngươi thắng thảm.” Tiêu Vân Dật hơi hắc cằm, dùng tư thế từ cao nhìn xuống đánh giá.

“Không. Lần này là ta thắng rồi. Tả Khâu thua ở chỗ hắn tính sai về Chúc Cố Chi.” Phương Khác nhướng mày đáp. Y vốn không nghĩ thế, nhưng loại thái độ của Tiêu Vân Dật khiến y muốn nói thế.

Tiêu Vân Dật nhướng mày, tỏ vẻ cực kỳ ôn hòa còn mang theo mấy phần ý cười nói: “Quả thật là thế.”

------oOo------

Chương 163: Người Côn Luân 4

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phương Khác nhíu mày, sau đó đảo mắt nhìn Tiêu Vân Dật mang theo mấy phần ngạo mạn nói: “Tiền bối thỉnh tĩnh tọa, vãn bối không làm phiền nữa.” Nói rồi vén rèm muốn đi ra ngoài.

“Ngươi cảm thấy ngươi có thể giống mấy phần?” Tiêu Vân Dật nhàn nhạt hỏi.

Quả nhiên Phương Khác khựng lại, ngồi xuống.

Tiêu Vân Dật bình tĩnh nhìn Phương Khác: “Lúc ở đại hội Cửu Châu, ngươi từng hóa trang thành La Thiếu Loan. Mà sư phụ ngươi, tuyệt đối không nguyện cho ta trở về Thái Hành. Thế nào? Ngươi chỉ ngồi một chút như vậy đã có lòng tin khiến hai đồ đệ của ta không cách nào phát giác sao?”

Phương Khác cười cười đáp: “Tiền bối quả nhiên là tiền bối.” Y vừa nói, liền bắt đầu quang minh chính đại chẳng thèm giấu giếm quan sát Tiêu Vân Dật.

Tiêu Vân Dật chỉ lạnh nhạt tùy ý Phương Khác đánh giá. Ông ta bị nhốt ở tầng cao Thận Hành nhai mấy năm linh lực toàn thân lại bị khóa chặt, tu vi đã rớt hẳn một tầng. Trên mặt còn mang thêm mấy phần cảm giác phong sương, so với sự tuấn mỹ phi phàm năm đó rõ ràng bây giờ đặc biệt nhếch nhác.

Đối với sự ngạo mạn của Phương Khác, tâm trạng ông chẳng dao động

chút nào.

Phương Khác nhẹ vuốt phẳng tay áo nói: “Tiền bối có từng nghĩ sẽ bị hài tử mình nuôi dưỡng trưởng thành cắn ngược một phát rơi vào bước đường này không?”

Thế nhưng Tiêu Vân Dật nhắm mắt lại, tựa lên khung xe chợp mắt.

Phương Khác nhẹ chậc một tiếng nhàn nhạt nói: “Cho dù lúc này ngài có về Thái Hành cũng chỉ là từ một nhà tù này đổi sang một nhà tù khác mà thôi.”

Tiêu Vân Dật làm như không nghe thấy.

Phương Khác rũ mắt, kêu dừng xe.

Đợi Phương Khác xuống rồi, Tiêu Vân Dật mới chậm rãi mở mắt ra, chân mày hơi nhướng lên mang theo chút thâm ý, sau đó lại nhắm mắt. Người trẻ tuổi, dễ cuồng vọng, vẽ hổ không thành lại giống chó.

Nhưng ông không thấy sau khi Phương Khác xuống xe khóe môi nhếch lên một độ cong.

Chu Lập Đức thấy Phương Khác xuống xe lập tức lại gần, trên mặt lại hơi hoảng hốt… hắn hoa mắt sao? Vừa rồi sao hắn lại cảm thấy đại nhân không giống đại nhân lắm?

Phương Khác chớp mắt, trên mặt là một nụ cười. Thấy Chu Lập Đức hoảng hốt, y vỗ vỗ vai hắn, ôn hòa nói: “Đi thôi, đã chuẩn bị y phục hết rồi phải không?”

Chu Lập Đức hoàn hồn, vội gật đầu. Lúc này lại nhìn Phương Khác, mày mắt bình hòa khí tức cũng ôn hòa. Làm gì có sự kiêu ngạo và vẻ ngông cuồng đắc ý của người trẻ tuổi vừa nãy nữa?

Phương Khác nhấc chân đi trước, ảo tượng của Thông Huyền Kinh đối với Tiêu Vân Dật chẳng có chút tác dụng. Cho dù y cố ra vẻ ngạo mạn Tiêu Vân Dật vẫn bất động như núi, trên mặt không hiển thị chút gì. Rõ ràng Tiêu Vân Dật đã hiểu y muốn hồ ly tráo thái tử, làm thế để ông ta lộ ra cảm xúc dễ cho việc mô phỏng.

Nhưng có lẽ Tiêu Vân Dật không hiểu, có lúc không có cảm xúc cũng là một loại cảm xúc. Cái gì cũng không thể hiện lại vừa vặn thể hiện vài thứ. Tiêu Vân Dật này, bình tĩnh tự khắc chế lại còn tàn nhẫn. Đặc biệt là đối với Tả Khâu, chắc là vô cùng vừa lòng.

Nhưng…

Phương Khác đảo mắt, chỉ là chuyện hôm nay y mô phỏng tư thái của sư phụ đi dò hỏi Tiêu Vân Dật nhất thiết không thể để ai biết.

Phương Khác híp mắt xõa tóc ra, mặc lên người bộ y sam rách nát giống hệt trên người Tiêu Vân Dật. Rồi lại mang xích vào.

Sau đó, Chu Lập Đức đợi Phương Khác ra khỏi xe ngựa, trước mắt liền xuất hiện một Tiêu Vân Dật khác.

Dù đã chuẩn bị tâm lý, Chu Lập Đức vẫn kêu lên linh ngạc. Lúc này ngay cả vết thương ở chỗ bị khóa xích trên tay Phương Khác cũng giống hệt Tiêu Vân Dật.

Liễu Tửu lạnh mặt ngồi trên xe ngựa, đều tại nàng sơ ý mới thất thủ bị bắt. Sư huynh chắc lo lắng lắm. Liễu Tửu đấm mạnh lên vách xe ngựa, phát ra một tiếng trầm nặng.

Đúng lúc này xe ngựa cũng dừng lại. Liễu Tửu nhíu mày nhìn qua, giây tiếp theo lập tức muốn đứng lên nhào tới. Ngặc nỗi xiềng xích khóa chặt, ngồi thì không trở ngại nhưng muốn đứng thật không dễ dàng.

“Sư phụ!” Liễu Tửu luống cuống cong lưng đứng ở một góc xe, kéo xích đến cực hạn, âm thanh có chút nghẹn ngào.

Sự ngạo mạn vốn có trên mặt nàng hiện tại đều hóa thành ủy khuất. Nước mắt mông lung nhìn Tiêu Vân Dật. Y phục của sư phụ đã rách nát không chịu nổi, tóc xõa chân trần. Trên cổ tay cổ chân thì đầy vết máu ứ chưa tan.

Nhưng sư phụ nàng lại lạnh lùng nhìn nàng một cái rồi đi lên trước, trực tiếp ngồi xuống.

Liễu Tửu trợn to mắt nhìn sư phụ của mình giật mình nói: “Sư phụ, mặt của ngài…”

“Hoang mang luống cuống còn ra gì nữa.” Tiêu Vân Dật nhẹ quát một tiếng.

Mắt hạnh khẽ mở, lúc này nước mắt của Liễu Tửu mới nhỏ xuống tí tách. Rồi trực tiếp quỳ cạnh chân Tiêu Vân Dật tì lên gối ông đau đớn khóc. Không phát ra âm thanh, nhưng bờ vai liên tục run lên.

‘Tiêu Vân Dật’ nhíu mày tạo ra một nếp nhăn nhỏ, thân thể hơi cứng lại, sau đó liền buông lỏng.

“Sư phụ, Mai Lan chết rồi, Sầm Trạch chết rồi, lão trưởng lão cũng chết rồi… Ức Du sư huynh cũng chết rồi… đều do Tả Khâu, đều do tên mù chết tiệt đó, tên khốn kiếp đó, tán tận lương tâm…”

‘Tiêu Vân Dật’ chớp chớp mắt, trên mặt có chút khó xử, thầm nói chẳng lẽ Tiêu Vân Dật sớm đã dự liệu được sẽ thế này, cho nên chắc chắn y sẽ lộ sơ hở?

Giây tiếp theo, trên mặt ‘Tiêu Vân Dật’ lại hồi phục lạnh nhạt, làm như không có một nữ tử mềm mại nũng nịu gối lên gối mình đau khổ rơi lệ, khóc không thở nổi.

Trên đỉnh Tuyết Đỉnh sơn, hai quân đối kháng, đao kiếm sáng rực tỏa ra từng đợt hàn quang dưới ánh mặt trời. Chiếu tới mức mở mắt nhìn cũng không thấy rõ.

Đứng trước phái Thái Hành là những đệ tử Côn Luân bị dây thừng trói lại. Đệ tử Thái Hành sau lưng họ dùng trường thương chỉ vào lưng họ.

Chu Lập Đức đứng sau xe ngựa, lòng bàn tay ẩm ướt. Hắn nhìn phái Thái Hành, đột nhiên sắc mặt kịch biến thầm nói một câu “Thiên Phàm”. Sau đó lập tức cúi đầu xuống, che giấu biểu tình của mình.

Vào giờ khắc đổi tù binh, hai bên đồng thời thả người. Vì nhân số đệ tử Côn Luân quá nhiều, phái Thái Hành cho phép đối phương tới trước một trăm mét tiếp ứng. Nhưng Chúc Cố Chi yêu cầu nhất định phải xác nhận người trong xe ngựa trước.

Tiêu Xương Thu phất tay, xe ngựa giải Liễu Tửu và 'Tiêu Vân Dật' được vén rèm lên.

Chúc Cố Chi ngây ra, đám người Chu Lập Đức cũng ngây ra. Trên xe ngựa, 'Tiêu Vân Dật' ngồi yên, sống lưng thẳng tắp, thần tình lạnh nhạt. Liễu Tửu gục trên đầu gối ông, hơi ngẩng đầu lên, trên gương mặt tú mỹ còn mang vết nước mắt chưa khô.

Chúc Cố Chi từ xa nhìn vào xe ngựa, nói vài câu với Tiêu Xương Thu. Xong rồi tháo túi chứa đồ và binh khí khôi giáp trên người xuống, trực tiếp bước về phía xe ngựa.

Hắn đứng dưới xe ngựa, đưa linh thức ra phủ khắp xe. 'Tiêu Vân Dật' nhàn nhạt nhìn hắn một cái, Liễu Tửu thì nhẹ gật đầu khó thấy được.

Chúc Cố Chi nhìn thấy xong, lùi về sau một bước cong người hành lễ. Sau khi hắn hành lễ xong thì trở về chỗ cũ. Sau đó quay nhìn một vòng nói với Tiêu Xương Thu. "Phương Khác ở đâu?"

Tiêu Xương Thu nói: "Phương sư đệ tất nhiên ở trong doanh."

"Ha." Chúc Cố Chi cười lạnh một tiếng: "Thứ y tặng cho ta, Chúc Cố Chi nhất định trả lại nguyên vẹn. Mong y tự lo liệu lấy." Nói xong hắn vung tay lên.

Bắt đầu trao đổi tù binh.

'Tiêu Vân Dật' bước từng bước về phía phái Thái Hành. Liễu Tửu rớt sau ông nửa bước rập khuôn theo sát chân ông.

Hộ Lạc nhìn những đệ tử đang từng bước lại gần chỗ mình, cuối cùng nhịn không được bước tới mấy bước. Sau đó đỡ lấy một đệ tử, cánh tay được đỡ lại gầy không chịu nổi, chỉ còn lại xương.

"Hộ đại nhân." Đệ tử đó ngẩng đầu mỉm cười với Hộ Lạc.

"Hộ đại nhân." Mọi người đã bước tới, lũ lượt kêu lên: "Vương đại nhân, Tiêu sư tỷ…"

Sau đó tất cả được đệ tử đỡ lên thuyền bay.

Tiêu Xương Thu chăm chú nhìn 'Tiêu Vân Dật', chân mày hơi nhíu lại, trong mắt mang theo lo lắng. Chỉ thấy Tiêu Vân Dật đã đi tới trước mặt Chúc Cố Chi. Chúc Cố Chi lập tức tiến tới cởi xích cho Tiêu Vân Dật.

"Ngu xuẩn." 'Tiêu Vân Dật' đẩy cái tay đang muốn đỡ mình của Chúc Cố Chi, trực tiếp bước tới trước.

Chúc Cố Chi cúi đầu, nhìn cánh tay bị hất ra, tự cười nhạo một tiếng.

Liễu Tửu đứng trước mặt Chúc Cố Chi lưỡng lự một chút, ấp úng nói: "Sư huynh… xin lỗi. Huynh đừng để ý, sư phụ không thích chúng ta làm vậy. Ngài… ngài…"

"Ngài luôn nhẫn tâm như thế. Tả Khâu giống ngài." Chúc Cố Chi thờ ơ nói, thế nhân chỉ sợ đều cho rằng Tả Khâu đoạt quyền, thí sư là táng tận lương tâm. Mà sư phụ chỉ sợ cũng sẽ chán ghét Tả Khâu. Nhưng ai biết sư phụ hắn đã đợi ngày này bao lâu? Bắt đầu từ lúc Tả Khâu tự khoét một mắt, bắt đầu từ lúc Tả Khâu nghịch thiên cải mạng…

Sư phụ của hắn luôn chờ đợi ngày này. Tâm của ông so với Tả Khâu chỉ có hơn chứ không kém.

Nhưng cho dù ông có nhẫn tâm. Ông cũng là sư phụ của họ, hắn luôn nhớ là ai ôm hắn và sư muội về Thái Hành. Luôn nhớ là ai cho hắn tất cả hiện tại. Không có sư phụ, sẽ không có Chúc Cố Chi.

"Sư huynh…" Liễu Tửu gọi.

Chúc Cố Chi lại không nhìn nàng, mà nghiêng đầu nhìn hướng Côn Luân. Ánh mắt lạnh lẽo cực điểm. Hắn giơ tay lên, hạ lệnh: "Giết!"

"Giết!" Đệ tử phái Thái Hành nhất tề giơ đao kiếm lên. Từng đội tu sĩ ngân giáp kéo dài như những con rắn, thoáng cái thay đổi đội hình lộ ra răng nanh sắc bén.

Tiêu Xương Thu điểm mũi chân nhảy vọt lên cao, kiếm trong tay chỉ thẳng Thái Hành quát: "Chiến!"

Hộ Lạc cầm kiếm rất vững, hắn và Vương Dĩ An nhìn nhau một cái, cả hai đều cong môi lên.

“Ta đợi giờ khắc này rất lâu rồi.”

“Ta cũng vậy.”

Tiếng hô giết chấn động đất trời, trên Tuyết Đỉnh sơn kinh hồn táng đảm. Cứ thế hợp lại, đã là sắc máu đầy đất.

‘Tiêu Vân Dật’ không quay đầu lại, y đứng trên chiến xa của phái Thái Hành, khoanh chân ngồi xuống nói với Thái A trong thức hải: “Lối vào địa cung khi nào mở?”

Thái A nhắm mắt, ngón tay múa như bay.

“Sau một nén hương.”

‘Tiêu Vân Dật’ hơi chau mày. Chỉ mong trong một nén hương, đừng xảy ra chuyện gì mới tốt. Lúc này một tu sĩ hắc bào chậm rãi lắc tới trước mặt ‘Tiêu Vân Dật’. Hắn hoàn toàn làm lơ ánh mắt lạnh lẽo Liễu Tửu ném tới, chắp tay nói với Tiêu Vân Dật: “Đệ tử Giang Trầm Chu kiến quá Tiêu trưởng lão.”

------oOo------

Chương 164: Địa cung 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phương Khác đương nhiên biết Giang Trầm Chu là ai. Trong mấy ngày ngắn ngủi chỉ sợ trên dưới Tả Thần Sách Doanh không ai không biết ba chữ Giang Trầm Chu. Phương Khác âm thầm phòng bị, mà Giang Trầm Chu thì đã thong dong quay người qua, nhìn về chiến trường, như đang nhìn một tuồng kịch.

Chiến trường giết chóc, luôn là máu tanh. Phái Thái Hành năm người làm một đội, từng đội như những lưỡi đao sắc bén đâm ra những khe hở trong phái Côn Luân. Mà Côn Luân thì lại phân làm ba tầng, dùng tư thế vây

giết tầng tầng tiến tới, từng bước bức gần. Tầng đầu tiên bị đâm ra một khe hở, lập tức lùi xuống để tầng thứ hai bù lên.

Cây cờ trong tay Tiêu Xương Thu đột nhiên vung lên, trận thế Côn Luân liền thay đổi, chỉ thấy chỗ hở phái Thái Hành xé mở không được lắp lại ngay, mà cứ thế thả cho vào.

"Kết!" Hộ Lạc cắm kiếm xuống đất.

Đệ tử Côn Luân xung quanh lập tức hành động, vây người vừa tiến vào trong vòng.

Sau đó tất cả nhìn sang Hộ Lạc đứng giữa đã đánh phù chú ra, linh quang của phù chú men theo các đệ tử Côn Luân xung quanh kết dính với kiếm trong tay Hộ Lạc, tạo thành một tấm lưới.

"Không tốt! Bọn họ muốn kết kiếm trận!" Một người kêu lên, lấy bàn trận ra muốn ngăn cản, nhưng đã trễ, kiếm trận đã thành.

"Kiếm Bát trận." Sắc mặt Chúc Cố Chi khẽ biến. Hắn không ngờ Côn Luân lại không cần phải vẽ trận pháp trước đã có thể kết trận.

Liễu Tửu cũng nhẹ ủa một tiếng: "Dùng phù chú thay thế bước trận … lẽ nào có người chế được phù chú y hệt hoàn toàn không chệch chút nào sao?"

Phải biết, mỗi một lá bùa cho dù do cùng một người chế ra đều sẽ vì nét bút hay tâm cảnh linh lực rót vào khác nhau mà khác nhau. Sự khác nhau này lúc sử dụng bình thường rất khó phân biệt. Nhưng nếu dùng phù chú để kết thành trận pháp thì không thể có nửa điểm khác nhau. Một khi có chút nào không khớp, những phù chú này sẽ không thể kết thành bước trận. Vì thế đa số mọi người đều trực tiếp vẽ bước trận.

"Nhưng chơi trận pháp trước mặt Thái Hành, quả thật là tự tìm đường chết." Liễu Tửu vừa dứt lời đã thấy một bàn ngọc màu trắng xoay tròn bay lên không.

"Lên!" Chúc Cố Chi vung cờ lên, phái Thái Hành biến trận!

Lúc này, một bóng đen vụt qua đám người, như quỷ ảnh đi xuyên trong

hàng ngũ đệ tử Thái Hành. Chỉ cảm thấy một cơn gió lạnh thổi qua, chỗ cổ mát lạnh, đệ tử Thái Hành trong đội ngũ liền ngã xuống một đống, có thể nói mười bước giết một người.

Liễu Tửu chợt thấy sư phụ mình điểm mũi chân, phi thân tới bóng đen đó.

Liễu Tửu thở ra nhẹ nhõm.

Ai biết 'Tiêu Vân Dật' rõ ràng một khắc trước còn đang dùng chưởng đối kháng với hắc y nhân, sát khí bừng bứng khắc tiếp theo đã thu chưởng lại không hề phản kháng để hắc y nhân túm tay, cả hai trực tiếp bay ra xa.

Không đúng! Liễu Tửu trợn to mắt, thân pháp của sư phụ không đúng! Người đó là giả!

"Có trá! Bắt y lại! Mau!" Liễu Tửu rút roi ra trực tiếp đuổi theo, trong đám người cũng có vài thân ảnh lao vút theo hướng hai người.

Phương Khác rút linh kiếm ra, trực tiếp ngự kiếm mà đi. Nhưng mấy người sau lưng lại truy đuổi không buông nhất thời không cách nào thoát được. Đặc biệt là Liễu Tửu, trên gương mặt tú lệ đó mang lửa giận bị người lừa gạt.

May mà lúc này tốp người dưới tay Ngô Thất đã đến kịp thời, trực tiếp xông vào giữa cản đám Liễu Tửu lại.

"Hướng tây nam." Thái A nói.

Phương Khác cấp tốc chuyển sang hướng tây nam.

Trong thức hải, sắc mặt Thái A tái nhợt như giấy. Biển hoa đã nở đầy những đóa hoa màu trắng lúc này kịch liệt chấn động. Cánh hoa tuyết trắng thi nhau rụng xuống bị cơn gió không biết từ đâu tới thổi bay lên không. Trong mưa hoa ngập trời, thân ảnh Thái A bị che khuất không thấy đâu.

Đột nhiên cánh hoa thoáng cái biến mất.

Ầm ầm, một trận trời long đất lở.

Những người cầm đao kiếm cảm thấy mặt đất dưới chân lay động kịch liệt. Nhất thời dừng tay, kinh nghi không thôi quay nhìn xung quanh. Ai biết trận lay động này không những không dừng lại mà càng lúc càng kịch liệt, quả thật đã có xu thế đất nứt núi lở.

Phần lớn mọi người đều lảo đảo khó đứng vững. Trong không khí cũng cuộn lên một đợt sóng khí. Hất tung không ít tu sĩ cưỡi linh thú.

“Đại nhân, tình huống này nếu không phải có dị bảo hiện thế thì là có người mở di phủ!” Người bên cạnh Chúc Cố Chi giật mình kêu lên.

Chúc Cố Chi nhìn mọi người ngả đông ngả tây trước mắt, lạnh giọng nói: “Ngươi theo đám Lệnh trưởng lão đi dọ thám một phen.” Nói xong vung cờ lên, mọi người lùi về sau tập trung.

Phương Khác nhìn mặt đất trước mắt nứt ra một đường. Yên tĩnh đợi cửa địa cung mở ra.

Chỉ thấy khe hở càng lúc càng lớn, sau đó trong khe hở chậm rãi lộ ra ánh sáng vàng đồng. Đám Ngô Thất đã cắt đuôi được Liễu Tửu đang đứng sau lưng Phương Khác.

“Đây là một cánh cửa.” Ngô Thất nói.

Quả nhiên cuối cùng lộ ra là một cánh cửa lớn bằng đồng mở ra hai bên cao bằng ba người. Cửa chậm rãi mở ra, để lộ lối vào tối thui, bên trong là gì thì không thấy được.

Phương Khác dừng một chút rồi trực tiếp cất bước vào. Đám người Ngô Thất theo sát phía sau.

Vừa vào địa cung Phương Khác đã cảm thấy không bình thường. Dạ minh châu trong tay y không cách nào chiếu sáng. Trong địa cung đưa tay không thấy năm ngón, dạ minh châu trên tay tuy sáng, nhưng y chỉ có thể thấy được mỗi dạ minh châu. Còn ngay cả ngón tay đang cầm dạ minh châu cũng mình cũng không thấy được. Hơn nữa bóng tối của địa cung này dường như còn có thể ăn mòn dạ minh châu. Chỉ mới chốc lát dạ minh cũng đã tối đi.

“Đốt đuốc đi.” Thái A lên tiếng, trong bóng tối trở nên đặc biệt khủng bố.

“Ai! Là ai đang nói?” Tiếng kinh hô vang lên.

Phương Khác đã lấy ra một cây đuốc, lập tức xung quanh sáng lên. Y nhìn bộ dạng phòng bị của người bên cạnh, không khỏi sửng sốt. Vừa rồi y còn cho rằng Thái A đang nói chuyện với mình trong thức hải. Lẽ nào không phải sao?

“Không cần kinh hoảng, là người của mình.” Phương Khác một mặt an ủi người khác một mặt gọi tên Thái A trong thức hải, nhưng không có bất cứ câu trả lời nào. Ngược lại chỗ giữa mi tâm và đan điền của y ẩn ẩn nóng lên, giống như có thứ gì đang kêu gọi y.

Ngô Thất nhìn Phương Khác một cái thật sâu.

Lúc này họ đang ở trong một thông đạo chật hẹp lại sâu hun hút. Trừ lối vào rộng rãi đủ cho mười mấy người sóng vai bước vào, thông đạo chật hẹp bên trong chỉ miễn cưỡng chứa được hai người đi song song.

Hơn nữa hai bên vách tường thông đạo còn có hai rãnh nước. Âm u ẩm ướt, tiếng nước không dứt bên tai. Ngay cả tiếng tim đập dường như cũng được phóng đại, va đụng kịch liệt vào màng nhĩ. Thình thịch, thình thịch.

Một hàng người cầm đuốc chậm rãi bước tới. Phương Khác đi ở chính giữa. Trong lúc đó bất luận Phương Khác kêu thế nào Thái A cũng không đáp lời, khiến Phương Khác bất giác mím chặt môi.

Đột nhiên đội ngũ ngừng lại.

“Đại nhân, phía trước… phía trước có u minh hỏa cản đường.” Người đi đầu tiên gần như run giọng nói.

Ngô Thất đi tới rồi vòng về nói: “Quả thật là u minh hỏa.”

U minh hỏa, thần hỏa cấp bốn. Truyền thuyết nói rằng oán khí của người sau khi chết thật lâu không tan mới ngưng kết thành, chỉ có vùng chí âm mới có thể dựng dục. Lửa này tuyệt không thể để dính lên người, dù chỉ một chút cũng có thể khiến người sống không bằng chết.

Phương Khác bước tới mấy bước, con ngươi hơi mở lớn. Trước mắt một

vùng đỏ đen, trong thông đạo chật hẹp tràn đầy ngọn lửa u minh. Nhìn sơ qua cũng không đếm nổi rốt cuộc có bao nhiêu đốm. Chỉ sợ có trên trăm đốm.

“Ai có dụng cụ đựng?” Ngô Thất suy nghĩ một chút hỏi.

Mọi người thi nhau lấy hộp ngọc ra, một người có thể lấy ra mấy chục cái hộp ngọc. Dù sao linh thực hoặc một vài đan dược đều dùng hộp ngọc để đựng, luôn có thể thừa ra. Nhưng không có thạch nhũ đi kèm. Chỉ có vài người có thạch nhũ. Mà muốn đựng u minh hỏa, nhất định phải có thạch nhũ mới được.

“Lần trước ta nhận nhiệm vụ môn phái đi tìm u minh hỏa, nhưng không tìm được. Thứ này liền giữ lại.”

Ngô Thất thở dài, tính lại hộp thạch nhũ chỉ có bảy tám cái. Làm sao có thể dọn sạch u minh hỏa chất đầy thông đạo.

Phương Khác nhìn nhìn, y không nhớ trên người mình có những thứ gì. Nhưng y nhớ hình như không có thạch nhũ. Vì từ sau khi bế quan xong y rất ít bỏ thêm gì vào người. Chỉ có phù chú, linh thạch, cùng một vài đan được mà thôi.

Đột nhiên, Phương Khác móc móc túi trong của tay áo, y nhớ Trần Chử cho y một chiếc nhẫn chứa đồ. Y chê phiền không đeo lên mà tùy tiện bỏ vào trong túi. Quả nhiên vừa sờ đã tìm thấy. Phương Khác dùng linh thức kiểm tra một phen… vẻ mặt đông lại.

Những người khác thấy sắc mặt Phương Khác đột nhiên đông lại, đều trầm mặc.

“Không bằng phái người ra ngoài, mua thạch nhũ xong rồi trở vào?”

Người phụ trách đoạn hậu nói: “Chúng ta vừa vào, cửa đó đã đóng rồi.”

“Không cần đâu… ta nghĩ chắc đủ thạch nhũ rồi.” Phương Khác lấy ra mấy cái bình lớn bằng nắm tay. Mọi người ngốc lăng, bình này nhìn thì nhỏ, thực tế có thể chứa rất nhiều. Chỉ một bình đã không thường thấy, mà Phương Khác lại móc ra đến năm sáu bình.

“Này… bên trong đều là thạch nhũ?”

Phương Khác gật đầu, chớp chớp mắt. Cầm nhẫn chứa đồ cảm thấy thật không dám tin… Ai đến cho y biết, tại sao nhẫn chứa đồ của y thổ hào dữ vậy? Móc hết ra tuyệt đối có thể dọa chết vài người.

“Vậy chúng ta… đi…” Mọi người chỉ chỉ u minh hỏa, ánh mắt nhìn u minh hỏa lập tức không còn như trước, nếu trước đó mang theo sợ hãi và lo lắng. Lúc này giống như đang nhìn thấy linh thạch bay ngập trời. Có thạch nhũ chuyên môn khắc chế u minh hỏa. Còn sợ gì nữa?

Mọi người đổ thạch nhũ ra, bày hộp ngọc dưới đất, sau đó vội lùi ra vài bước. Qủa nhiên u minh hỏa cảm giác được thạch nhũ liền bồng bềnh bay tới, khẩn cấp không kịp chờ đợi chui vào trong thạch nhũ. Rắc một tiếng, một đốm u minh hỏa cùng thạch nhũ vốn còn lưu động cùng ngưng kết lại.

Đây chính là nước chát làm đậu hũ, một vật khắc một vật.

Đợi qua thời gian chừng một nén hương, u minh hỏa trong thông đạo chỉ còn lại vài cái.

Mọi người tiếp tục đi về phía trước, nhưng cảm giác khủng bố lúc mới vào đã giảm đi rất nhiều. Phương Khác nhíu mày, nỗi bất an trong lòng cường đại đến mức không thể bỏ qua. Y và Ngô Thất đều nhắc nhở mấy câu, đoàn người mới vực tinh thần, mò mẫm tiến tới.

------oOo------

Chương 165: Địa cung 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Không biết đi bao lâu, bọn họ chỉ nhớ là luôn men theo thông đạo này. Giữa đường không gặp gì khác, chỉ có bóng tối và tiếng nước chảy róc rách. Đoàn người càng đi tới trước thì thân thể càng mệt mỏi. Cứ như đã đi một khoảng cách rất xa. Thông đạo vẫn không thấy điểm cuối, y sam và linh khí trong tay họ dường như cũng bị bóng đêm cắn nuốt, chuyển thành một dạng màu xám xịt.

Chỗ này không thể ở lâu.

“Canh giờ nào rồi?” Phương Khác hỏi, âm thanh của y không ngừng vang vọng trong thông đạo, càng hiện sự quái dị.

Hắc y nhân cầm đồng hồ cát lặng yên một lát khô cằn nói: “Đại nhân, đồng hồ cát không biết từ lúc nào đã ngừng rồi.”

Phương Khác nhìn, quả nhiên đồng hồ cát đã ngừng. Xoay ngược lại, cát vẫn bất động. Đồng hồ cát này vốn có phiếm linh quang, nhưng lúc này bề mặt nó chỉ toàn một mảnh đen kịt không thấy chút linh quang nào dao động.

“Đã qua bốn canh giờ rồi.” Ngô Thất bình tĩnh nói.

“Đây không phải là ảo cảnh.” Một hắc y nhân nói, hắn lấy ra hơn mười cây gậy màu ngân bạch lớn khoảng nửa cánh tay. Quỳ dưới đất tùy tiện ném gậy xuống đất, sau đó chọn chọn lựa lựa, chiếu theo phương pháp đặc thù bắt đầu tính toán.

Ước chừng qua mấy nén hương, hắc y nhân đó mới dừng lại nói: “Đại nhân, vốn ta không thể xác định, nhưng đi lâu như thế. Thuộc hạ chú ý thấy thông đạo này quẹo chín lần cua chín lần tuần hoàn chín lần. Nếu không có gì bất ngờ, chính là Cửu Khúc Hồi Trường trận.”

Cửu Khúc Hồi Trường trận? Phương Khác nghi hoặc nhíu mày. Hắc y nhân đó lại nói: “Trận pháp này vô cùng thịnh hành vào ba ngàn năm trước, khi đó sơn môn của Côn Luân ta cũng dùng trận này làm lá chắn. Trận pháp này quái dị đa biến, cực kỳ khó giải. Sau đó trận pháp sư suy tàn, người biết thiết trận này cũng ít đi. Đến nay rất ít người biết được trận này.”

“Ngươi có thể giải không?” Phương Khác hỏi.

Hắc y nhân mang vẻ khó xử nói: “Thuộc hạ chỉ có thể tận lực thử xem.”

Phương Khác gật đầu. Mọi người liền dừng chân ở đây, hắc y nhân đó lấy ra thứ để bói tính trận pháp, tì xuống đất bắt đầu tính toán. Người hiểu trận pháp cũng đều tụ lại nghiên cứu.

Phương Khác nhìn một lát, đi tới cạnh thông đạo đưa tay sờ vách tường, là đất cát rất ẩm ướt. Y lại đưa ngón tay xuống mũi ngửi thử. Xem ra tất cả đều rất bình thường, nhưng tuyệt đối không thể bình thường như thế. Y giơ đuốc lên, chiếu sáng vách tường, tỉ mỉ nghiên cứu. Ngặc nỗi bất luận nhìn thế nào tường này đều chỉ là tường đất cát bình thường, không có bất cứ chỗ nào dị thường. Y trở tay rút kiếm ra, vung một kiếm nhắm vào tường. Đất cát lộc cộc rơi xuống, trên tường xuất hiện một vết cắt rộng khoảng nửa tấc. Phương Khác lấy gậy sắt trong túi chứa đồ nhét vào, cho đến khi lún sâu vào ba mét. Gậy sắt bị thứ gì đó cưng cứng chặn lại. Phương Khác vận dụng linh lực, kết quả vẫn không thể tiến thêm. Hiển nhiên sâu trong tường đất cát này là vật chất rất kiên cố.

Lại qua rất lâu, hắc y nhân đó nói: "Đại nhân, nếu muốn giải trận này, chúng ta phải phán đoán được phương hướng của thông đạo và đường rẽ mới được." Lúc hắc y nói nói câu này trên trán đầy mồ hôi, trên mặt còn mang theo mấy phần thấp thỏm bất an.

Cả đoàn người men theo thông đạo mà đi, cả phương hướng cũng không thể phân rõ chỉ cảm thấy thông đạo này liên tục đi xuống. Nếu không phải hắc y nhân này nói có đường rẽ, bọn họ chỉ cảm thấy mình vẫn luôn đi thẳng xuống thôi.

Ngô Thất trầm ngâm một lúc, lắc đầu nói: "Tại chỗ này không thể mở linh thức, nhưng thần hồn ly thể có lẽ được. Thần hồn ly thể có thể phá vạn chướng ngại, không hạn chế tra xét tứ phía. Nhưng… người có thể thần hồn ly thể, Côn Luân ta cũng chỉ có lác đác vài người."

Mấy người nhìn nhau một cái, một người nói: "Nếu không ta dùng thừng thiên ti tra mấy dặm phía trước, men theo thừng thiên ti có lẽ có thể nhìn ra chỗ nào rẽ."

"Phương Khác." Thanh âm của Thái A đột nhiên vang lên.

Phương Khác sửng sốt, trên mặt lộ một chút vui sướng nói: "Thái A, ngươi cuối cùng cũng xuất hiện rồi."

"Linh thức phóng ra ngoài phạm vi ba thước. Ngưng tụ đến cực hạn." Thái A nhàn nhạt nói.

Phương Khác nhíu mày, trước đó không phải họ chưa từng nghĩ đến dùng

linh thức thăm dò, nhưng ở chỗ này linh thức căn bản không thể đưa ra, chỉ dò ra một thước quanh người cũng cảm thấy gian nan.

“Sau khi linh thức của nhữ ngưng tụ lại, có lẽ có thể làm được thần hồn ly thể. Ngô nhớ mỗi lần nhữ chiếu theo phương pháp điều tức của Thông Huyền Kinh vận dụng linh thức, ngô đều cảm thấy được linh thức của nhữ từng có hiện tượng thoát ly nhục thể… Nếu không phải linh thể của nhữ ăn khớp vô cùng hoàn mỹ, ngô sẽ cho rằng nhữ là đoạt xác trọng sinh.” Thái A trầm tĩnh nói: “Chỉ là như vậy chỉ sợ sẽ kích phát dấu ấn kiếm ý. Nhữ chỉ cần ráng nhịn, dò xét ra chín sợi xích chôn trong thông đạo này, trực tiếp chặt đứt là được.”

Nghe đến đoạt xác trọng sinh, Phương Khác không khỏi nhíu mày. Nhưng y vẫn bình tĩnh sờ mi tâm nói: “Ta quả thật là thể chất đặc thù, trên đời còn có thể tìm ra người thứ hai như ta sao? Chẳng qua phải làm sao mới có thể thần hồn ly thể? Thần hồn ly thể là gì?”

“Tên như ý nghĩa, chính là thần thức thoát ly nhục thể. Nhữ cứ như trước kia không ngừng ngưng cố linh thức, liên tục chồng vào nhau là được.” Thái A bình tĩnh nói.

Phương Khác phát hiện âm thanh của Thái A có chút suy yếu. Sau đó y nghiền ngẫm lại một lượt lời Thái A nói, có chút hoảng hốt. Linh thức thoát ly nhục thể? Hình như y từng có kinh nghiệm này, chính là trước khi cử hành thừa lễ ở môn phái y từng có trong lúc ngộ đạo.

Phương Khác nhìn những gương mặt hơi mang vẻ nóng vội khác, quay qua Ngô Thất lấy ra một bình đan dược đưa cho hắn nói: “Đợi lát nữa nếu ta ngất đi, xin đừng lo lắng hay di chuyển ta. Ngài cứ cho ta dùng đan dược này là được. Làm phiền rồi.”

Nếu dấu ấn kiếm ý thật sự phát tác, y cũng chỉ có thể ráng nhịn.

Ngô Thất kéo mí mắt lên, nhận lấy đan dược. Những người khác đều hơi kinh ngạc, quay nhìn nhau, không hiểu Phương Khác có ý gì.

Đáy mắt Ngô Thất lóe tinh quang, nhìn Phương Khác hỏi: “Ngươi có biện pháp?”

“Vãn bối không biết, nhưng ta muốn thử xem.” Phương Khác nhẹ giọng

nói.

Ngô Thất gật đầu, ngoài dự liệu của Phương Khác hắn không hỏi thêm nữa.

“Xin chư vị bảo vệ cho ta. Đa tạ.” Phương Khác lại xoay người chắp tay với những người kia.

Mấy hắc y nhân vội tránh đi rồi trả lễ cho Phương Khác: “Phương đại nhân cần gì phải vậy, chúng ta đương nhiên tận lực.”

Phương Khác nhếch môi cười, vén y bào khoanh chân ngồi xuống. Chậm rãi đưa linh thức ra, cảm giác ngưng trệ xuất hiện. Y không dừng lại, chỉ chậm rãi phủ lên tầng linh thức mỏng manh một tầng rồi một tầng nữa. Cho đến khi linh thức đi ra xa hơn một chút. Cứ thế tuần hoàn lặp lại, trên trán Phương Khác đã bắt đầu đổ mồ hôi.

Ngô Thất bỗng quay đầu nhìn Phương Khác, đây là linh thức? Phương Khác còn chưa kết anh tại sao linh thức lại tạo cảm giác cường đại như thế? Hơn nữa cách chồng linh thức này….

Một thước quanh người, hai thước quanh người.

Cuối cùng linh thức khuếch trương đến cực đại. Không thể tiến thêm một chút nào. Phương Khác mới chậm rãi thôi động linh thức tiếp tục phóng ra, không quan tâm đến thức hải đã hơi khô cạn. Lúc này có thể cảm giác được linh thức đang bị kéo dài, mà trong thức hải cũng có cảm giác đau đớn.

Dần dần cảm giác nóng cháy ở mi tâm càng thêm rõ ràng. Đột nhiên, Phương Khác mở to mắt ra, trên trán đầy mồ hôi lạnh. Ở mi tâm của y cứ như đang bị một cây đinh sắt mảnh dài nóng đỏ chậm rãi đâm vào!

Ngô Thất đứng gần Phương Khác phát hiện sự bất thường của y. Chỉ thấy ở mi tâm Phương Khác xuất hiện một đường vân màu đỏ máu, có chút giống như dây mây uốn khúc. Hắn chậm rãi nâng mí mắt lên, nhìn đường vân đó trầm tư.

Sâu trong địa cung, Thái A nâng cổ tay lên đặt bên miệng cắn mạnh. Máu đỏ tươi chảy ra. Ngọn lửa của năm ngọn đỉnh thoắt cái bùng lên. Sắc mặt

Thái A trắng như giấy, hoàn toàn không để ý trên người bị lửa đốt cháy, chấm máu điểm lên đường vân máu ở mi tâm. Máu đó thoáng cái như có sự sống, thuận theo đường vân chậm rãi lưu động.

Ngô Thất nhẹ ủa một tiếng, chỉ thấy đường máu trên mi tâm Phương Khác đã ẩn đi không thấy nữa.

Phương Khác cưỡng chế điều tức, cảm giác đau đớn biến mất nhưng cảm giác nóng cháy vẫn còn. Y phát hiện đó là cảm giác nóng cháy do máu năm mươi tộc ở thượng đan điền sinh ra. Huyết dịch đó ngưng tụ trong thượng đan điền của y, giống như đang sôi sục. Cây kiếm bạc bị huyết dịch bao bọc đang chấn động ong ong, muốn phá ra khỏi huyết dịch. Phương Khác đã chuẩn bị phải chịu đau đớn một phen.

Nhưng không biết tại sao dấu ấn kiếm y lại bắt đầu yên tĩnh, cảm giác nóng cháy cũng bình ổn hơn nhiều. Phương Khác lại ngưng thần khuếch tán linh thức. Cảm giác xé rách Thái A đã nói không xuất hiện, ngược lại có một loại cảm giác nhẹ nhàng rất kỳ diệu. Phương Khác cảm thấy mọi thứ trước mắt đều trở nên rõ ràng. Đường vân trên mi tâm y, vẻ mặt của đám người Ngô Thất, cùng hướng chảy của thủy lưu trong thông đạo.

Ba thước quanh người, bốn thước… năm thước.

Thông đạo đen kịt, trong mắt y lại sáng như ban ngày. Xích Thái A nói y cũng thấy được. Một trong hai rãnh nước hai bên có hai sợi, trên đỉnh thông đạo một sợi, hai bên lại có hai sợi. Trên xích còn dính với bánh răng. Xích này chôn sâu trong tường, nhưng vẫn đang không ngừng vận hành, phát ra linh quang nhàn nhạt.

Phương Khác mở mắt ra, biểu thị mọi người tránh ra. Linh lực vận chuyển, một kiếm đâm vào tường, kiếm khí chém ra. Keng!

Cổ tay chếch lên, kiếm âm reo vang. Lại đứt một sợi.

“Âm thanh gì?”

Nhưng lúc này, tất cả mọi người đều bắt đầu cảnh giác. Trong thông đạo truyền đến âm thanh kỳ quái. Ào ào, ào ào. Cứ như có thứ gì đang vỗ lên mặt nước.

Phương Khác nhìn rãnh nước hai bên thông đạo, âm thanh từ trong nước truyền ra. Y giơ đuốc lại gần xem. Chỉ thấy một con linh thú đen thui, thân thể giống như cá nheo nhưng bên dưới lại mọc bốn cái chân bò từ trong nước lên. Phương Khác giơ đuốc lên, những người khác cũng giơ đuốc lên chiếu sáng. Chỉ thấy một hàng linh thú giống thế đang bò ra từ rãnh nước. Tốc độ của chúng cực nhanh, gần như thoáng cái đã bò lên y bào Phương Khác.

"Đúng rồi! Chỗ có u minh hỏa sao có thể không có âm thủy ngư. Mau, cá này tà môn chuyên hút linh lực!" Một đệ tử nói.

Phương Khác vung kiếm lên, đánh bay nó ra, nhưng lại hít ngược một hơi. Chỉ thấy vô số âm thủy ngư bò lên, nghe âm thanh hình như còn có vô số âm thủy ngư đang bơi tới. Mà vừa rồi y đánh bay con cá đó, quả thật cảm thấy được một phần linh lực bị hút đi.

Lập tức, mọi người rút linh khí ra. Bảo vệ Phương Khác vào giữa. Nhất thời linh quang lóe lên. Máu âm thủy ngư tản ra vị tanh hôi khó ngửi.

Phương Khác phi thân bay lên, xoèn xoẹt hai cái, xích lại đứt hai sợi. Nhưng lúc này trong thông đạo đã không còn chỗ đặt chân.

Mấy người đều đu trên đỉnh thông đạo như con thằn lằn, nếu không phải thông đạo này cao bằng hai người. Lúc này họ đã sớm bị cá bao kín.

Đuốc trong tay Phương Khác chỉ có thể chiếu sáng một mét quanh người. Y nhìn lên tường, da đầu tê buốt. Cá đó cũng có thể trèo tường!

Không cần nghĩ nhiều, Phương Khác vung kiếm chém đứt sợi xích trên đỉnh. Tiếp theo, chỉ còn lại hai sợi trong rãnh nước nữa. Nhưng xác cá âm thủy ngư dưới đất đã chồng một lớp dày. Nếu muốn chém đứt xích, đại khái nhất định phải tiếp xúc thân mật với âm thủy ngư.

Phương Khác nhìn đám âm thủy ngư hình dạng ghê tởm, chém một kiếm ra, nhẹ nhàng nhảy xuống nói với những người khác: "Tản ra!"

Kiếm khí bùng lên, vạn đạo kiếm mang bắn ra bốn phương tám hướng. Xác âm thủy ngư cũng tứ tán, cuối cùng đã dọn được một khu đất trống, nhân cơ hội này Phương Khác liền chém đứt sợi xích trong rãnh nước.

Chém đứt toàn bộ chín sợi xích. Nhưng trên người Phương Khác đã treo hơn mười con âm thủy ngư vồ tới. Ngô Thất kết hai tay thành trảo, mấy phát giải quyết sạch âm thủy ngư trên người Phương Khác, nhưng linh lực của Phương Khác vẫn bị trôi mất hơn nửa, âm thủy ngư thật là tà môn.

------oOo------

Chương 166: Địa cung 3

Nguồn: EbookTruyen.VN

Âm thủy ngư phủ trời phủ đất điên cuồng ập tới. Trong thông đạo chỉ thấy cả rừng âm thủy ngư. Bất luận ngươi giết bao nhiêu, luôn có một đống âm thủy ngư đếm không xuể thi nhau ào tới.

Đã thử qua thôi động linh thực và dựng tường đất. Nhưng âm thủy ngư thông qua tiếp xúc lại có thể hút đi linh lực của người thi pháp. Căn bản không làm được, cuối cùng chỉ có thể phát đại chiêu giết cá.

"Đại nhân, hiện tại phải làm sao?" Một người hỏi. Cứ tiếp tục giết thế này đến khi nào mới xong? Nếu có thể giết sạch còn được, nếu không thể giết sạch, bọn họ chỉ có thể bị mấy con âm thủy ngư này hút khô mà chết.

Phương Khác nghĩ nghĩ liền ném ra mấy lá bùa, đồng thời lấy ra một cái thuẫn phải dày bằng nửa cánh tay chắn trước người. Ầm ầm thật vang, dưới chân mọi người lay động, đất cát ào ào đổ xuống.

Những người khác chỉ cảm thấy bên tai vang ong ong, không kìm được nói: "Lôi hỏa phù thật lợi hại, nhưng dùng ở chỗ này… được không?" Dù sao lúc này bọn họ đang ở thông đạo dưới đất, nếu nổ sụp thông đạo, vậy không phải họ sẽ bị chôn sống sao?

"Sâu trong bức tường này không phải là đất cát, sẽ không sụp xuống." Phương Khác nói. Y nhíu mày nghe âm thanh bên đó, tiếng ào ạt không dứt, rõ ràng âm thủy ngư vẫn còn rất nhiều. Phương Khác thu thuẫn lại, một mùi cháy khét truyền tới. Trước mắt chất đống xác của âm thủy ngư. Âm thủy như bên này bị nổ bay hơn nửa, lớp đất cát phủ trên thông đạo cũng bị nổ bay, thông đạo rộng hơn không chỉ gấp đôi. Vách tường lộ ra lớp đá hắc sắc kiên cứng, trên đá có năm đường rãnh sâu, trong rãnh là sợi

xích đã bị Phương Khác chém đứt.

Đất cát đổ xuống chôn lấp xác âm thủy ngư, nhưng cũng khiến mặt đất cao hơn một mét.

Mọi người bước lên đất cát, tùy tiện cắm mấy cây đuốc vào đất. Thông đạo hơn mười mét được chiếu sáng tỏ, mơ hồ thấy được không xa lại có âm thủy ngư cuồn cuộn bò tới.

Phương Khác tính lại số lượng âm sát minh châu trong tay, cứ nổ như thế nhiều lắm cũng chỉ có thể đi được một dặm.

"Ủa." Một hắc y nhân đoạn hậu đột nhiên kinh ngạc kêu lên: "Đại nhân! Âm thủy ngư lùi rồi!"

Lúc này, Phương Khác cũng thấy được âm thủy như đang nhanh chóng bò tới chỗ mình thoáng cái tốc độ càng tăng thêm, chỉ mới chớp mắt đã đến dưới mí mắt y. Nhưng không bò lên người họ, mà trực tiếp xông qua họ, hoang mang luống cuống chạy ra sau lưng họ. Tiếng nước ào ạt thoáng cái tăng nhanh nhịp điệu, nhưng nghe âm thanh lại cách họ càng lúc càng gần.

Mọi người dán lên tường nghiêng người qua, nhường ra một con đường cho đám âm thủy ngư giống như đang chạy trốn kia. Qua một lát, đã không còn thấy bóng dáng âm thủy ngư.

Mọi người quay mặt nhìn nhau, không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Phương Khác đột nhiên quay đầu, nhìn phía trước.

Một đốm sáng như ngọn nến cách họ càng lúc càng gần. Phương Khác nâng tay cầm kiếm, những người khác cũng phòng bị không thôi. Tại sao đốm sáng đó trong sơn động quái dị này, cách xa như thế cũng có thể thấy được?

Đốm sáng di chuyển rất nhanh, một giây trước vẫn chỉ là một điểm nhỏ, giây sau đã lớn như cái mâm tròn, sau đó thoang thoáng thấy được bóng dáng một người.

Càng lúc càng gần, trong đốm sáng xuất hiện một bóng người.

“Yêu tộc.” Ngô Thất nhẹ giọng nói, tay đã tạo thành hình trảo. Hắn không cách nào cảm tri được tu vi của người này ra sao. Sau khi thoáng để lộ sự kinh ngạc thì nhướng mày, trong mắt lóe qua một tia trêu đùa, bình thản đợi người tới gần.

Chỉ thấy người đó cầm một ngọn đèn lưu ly tạo hình xưa cũ, chậm rãi lại gần. Mái tóc màu bạc xõa tung như thác, gần như dài đến gót chân. Diện mạo người này tuấn mỹ phi phàm, ngũ quan đặc biệt sâu, sống mũi thẳng, bờ môi mỏng. Đặc biệt đáng chú ý là một đôi mắt đờ đẫn mà ảm đạm, đen thui không có chút ánh sáng nào ánh vào được. Làn da gần như tái trắng tô điểm cho đường vân máu trên trán càng thêm bắt mắt. Trên lưng mang một thanh trường kiếm.

Đợi khi hắn cách Phương Khác ba bước, Phương Khác đã bước tới. Đi vòng quanh hắn một vòng cười hi hi nói: “Chúng ta có tính đây là lần đầu gặp mặt không? Bạch nhãn lang?”

“Ngô tên Thái A.” Thái A thần sắc thản nhiên lặp lại lời đã nói bao nhiêu lần. Hoàn toàn ngó lơ sự phòng bị của những người khác, duỗi tay giơ đèn lưu ly trước mặt Phương Khác.

Nghe hai chữ Thái A, mí mắt Ngô Thất nhẹ run lên.

Phương Khác vô cùng tự nhiên nhận đèn, đánh giá một phen. Đèn lưu ly này là một cái đèn trùm trong suốt như lưu ly, trong đèn trùm lại có bảy ngọn đèn lưu ly nhỏ giống hệt nhau vây thành vòng. Chính giữa là một lọn thần hỏa nhỏ, lửa này Phương Khác không thể phân biệt được. Mấy năm nay y cũng coi như đã kiến thức qua vô số kỳ trân dị bảo, thế mà nhất thời cũng không nhìn ra được chất liệu của ngọn đèn này.

“Dưới kỳ xuất khiếu, tự động rời đi.” Thái A đảo mắt nhìn những người khác nói.

Những người này chỉ có Ngô Thất đến kỳ xuất khiếu, bảy người khác đều là nguyên anh.

Phương Khác nhíu mày nói: “Trước đó ngươi không hề nói với ta.”

Thái A nhìn Phương Khác nói: “Cửu Khúc Hồi Trường trận cũng phá không nổi, vào địa cung cũng chỉ có con đường chết mà thôi.” Ngữ khí của

Thái A thật bình thản, nhưng mọi người nghe thấy lại cảm nhận được sự chán ghét trắng trợn trong đó.

Những người khác nghe thế, trong lòng có chút bất mãn nhưng không biểu hiện ra, chỉ nhìn thẳng phía trước nhàn nhạt chờ lệnh.

Ngô Thất nhìn Phương Khác, Phương Khác nhìn Thái A nói: "Ngươi đưa họ ra ngoài."

Thái A phất tay áo, một thanh kiếm màu bạc bay ra khỏi tay áo, bay vù vù mấy vòng trên đầu mọi người, rồi bay về một phía.

"Đi theo nó, tự nhiên có thể ra khỏi đây."

Ngô Thất gật đầu với mọi người, mấy người vội cong lưng nói: "Nhị vị đại nhân bảo trọng." Sau đó xoay người đuổi theo thanh kiếm màu bạc.

Hiện tại, ở đây chỉ còn lại ba người, Phương Khác kéo Thái A qua giới thiệu hai người cho nhau. Y nói với Ngô Thất: "Ngô trưởng lão, hắn là Thái A."

"Đây là Ngô trưởng lão."

Thái A khẽ gật đầu nói: "Xin chào."

Ngô Thất bình tĩnh nhìn Thái A một cái. Phương Khác sửng sốt, đột nhiên nhớ ra thứ y dạy không phải là lễ nghi của thời đại này.

Phương Khác cười híp mắt nói với Ngô Thất: "Ngài đừng để ý, đây là hắn đang chào ngài." Sau đó lại quay đầu liếc Thái A: "Ngươi không thể nói thêm vài từ sao?"

Thái A đáp: "Ngô thích."

Sau đó hắn nhìn ngọn đèn lưu ly được cầm rất tùy ý trong tay Phương Khác, mắt lóe lên: "Thất Khổng Dẫn Hồn đăng có thể bảo đảm nhữ vào địa cung yên bình. Đèn sáng, nhữ còn. Đèn tắt, nhữ vong."

Phương Khác nhìn ngọn đèn trong tay, vì y cầm tùy ý nên đèn hơi nghiêng. Y chỉnh lại cán đèn cho bằng, cầm vững trước người. Sau đó cười

híp mắt nhìn Thái A nói từng chữ: “Ngươi nhắc nhở thật sự rất kịp thời.”

Thái A làm như không nghe thấy, chỉ quay nhìn xung quanh: “Đi theo ta.”

Thái A trở lại con đường đã đến lúc nãy. Phương Khác cầm đèn đi theo.

Suốt đường không nói, cho đến khi đi chưa được nửa nén hương. Thái A dừng bước, Phương Khác cầm đèn lên chiếu, trên vách tường bên trái thông đạo này có một hang động cao bằng một người, trông có vẻ rất sâu. Thái A trực tiếp dùng bạo lực phá ra hay sao vậy? Phương Khác nhíu mày.

Thái A dừng một lát trước cửa động, sau đó nhấc bước vào.

Phương Khác theo sát phía sau bỗng nói: “Chuyện ta đáp ứng ngươi coi như đã hoàn thành một nửa đúng không?” Câu này, Phương Khác thầm nghĩ trong lòng.

“Đúng.” Thái A nghiêng mặt qua nhìn Phương Khác.

Bước ra khỏi hang động được Thái A đả thông, trước mắt sáng rực, Phương Khác bất giác đưa tay che mắt, ngọn lửa của đèn trong tay y lấp lóe.

Đợi lúc Phương Khác đã quen với độ sáng, nhìn xung quanh liền cảm thán: “Quả nhiên là địa cung.”

Một tòa hành cung rộng lớn, hùng vĩ xây dưới lòng đất. Ba tòa cung điện đứng sóng vai, bậc thang hán bạch ngọc từ lối vào cung điện kéo thẳng đến chân Phương Khác. Đứng ở đây, Phương Khác không thể thấy được toàn bộ diện mạo của cung điện. Ngẩng đầu nhìn, Phương Khác híp mắt lại. Đỉnh vòm của tòa địa cung cao ước chừng hơn năm mươi mét. Đỉnh vòm là khối băng trơn tạo thành hình tròn, thứ sâu trong khối băng giữa đỉnh vòm tỏa ra ánh sáng rực rỡ chính là thứ chiếu sáng cả tòa địa cung.

Phương Khác quay đầu, chỉ thấy hang động lúc họ tiến vào chính là được mở trên tường vây của địa cung. Mà đại môn của địa cung vẫn còn đóng chặt.

Thái A đã bước lên bậc thang, đi tới cung điện ở giữa. Một thân hắc y cũng hắn tương phản kịch liệt với bậc thang hán bạch ngọc. Nhưng

Phương Khác lại hơi ngẩn người, lúc này ở chỗ được chiếu sáng y mới phát hiện, Thái A không có bóng.

Hơn nữa thân thể của hắn nhìn có chút giống như hư ảnh, mà hình như càng lúc càng trở nên trong suốt. Phương Khác bước tới vài bước, đưa tay muốn vỗ vai Thái A, kết qua lại trực tiếp vỗ xuyên qua.

Thái A nhìn cánh tay y dừng lại trong 'thân thể' mình, bình tĩnh nói: "Ngô chỉ có thể dẫn nhữ tới đây. Nhữ xuyên qua đại điện này đi thẳng ra sau. Đợi đến cung điện thứ ba thì sẽ thấy ngô. Không cần lo lắng, nhữ có Thất Khổng Lưu Ly đăng, vật trong địa cung này không thể tổn thương nhữ."

Dứt lời, thân ảnh Thái A lóe lên, biến mất tăm.

Phương Khác nhìn ngọn đèn trong tay một cái, bình thường tuy sắc mặt Thái A không tốt nhưng cũng chỉ hơi trắng hơn người thường một chút, bây giờ lại trắng bệch như giấy. Thái A bây giờ chắc cực kỳ suy yếu. Nghĩ đến đây, Phương Khác lại không kìm được cười cười.

Trước đó khi Thái A nói những người kia ngay cả Cửu Khúc Hồi Trường trận cũng không thể phá, tuy ngữ khí lạnh nhạt nhưng thực chất ghét bỏ vô cùng đúng không?

Phương Khác và Ngô Thất nhìn nhau một cái, đồng thời bước tiếp.

Trong Tả Thần Sách Doanh, mọi người vội vội vàng vàng an trí cho các đệ tử Côn Luân được đón về. Trong doanh đã nấu sẵn cháo. Hách Liên Đồng và Dư Sùng Lễ phụ trách phân phát.

Nhìn đám người gầy trơ xương cốt, Hách Liên Đồng chua xót lại phẫn hận vô cùng.

"Ta đã gửi thư cầu viện đến Tiêu gia và Thượng Quan gia. Chỉ không biết bọn họ có thể đến kịp thời hay không." Hách Liên Đồng cắn môi nói. Hai nhà này là hai thế lực lớn cách Tuyết Đỉnh sơn gần nhất. Nếu họ có thể đến kịp thời, có lẽ Côn Luân còn có sức chiến đấu.

"Dùng Tật Lôi điểu của nhà ngươi?" Dư Sùng Lễ hỏi.

Hách Liên Đồng gật đầu, gian nan cười với đệ tử vừa mỉm cười cảm tạ

mình: “Không cần cảm ơn, nên làm thôi.”

“Dư nhát gan… lúc trước chúng ta ở môn phái quả thật rất khốn kiếp đúng không. Phương sư… tam biểu ca của ta nói đúng.” Hách Liên Đồng nói với Dư Sùng Lễ.

Dư Sùng Lễ trầm mặc rất lâu mới chậm rãi nói: “Nhưng y đã giết lão đại của ta.”

------oOo------

Chương 167: Địa cung 4

Nguồn: EbookTruyen.VN

Khi Hách Liên Đồng nhíu mày muốn nói gì đó. Khổng Du Thanh nói một câu, muỗng gỗ trong tay Hách Liên Đồng rớt vào thùng cháo.

“Viện binh của Tiêu gia và Thượng Quan gia giữa đường gặp tấn công. Tiêu thống lĩnh lệnh ta dẫn mọi người lùi về Mạc thành trước.”

“Vậy Mạc Lộ cốc thì sao? Người trên trấn làm sao?” Vương Lạc Dương lập tức hỏi.

“Mạc Lộ cốc và người trên trấn hôm qua đã bắt đầu lùi về Mạc thành rồi. Đây là ý của chưởng môn.” Khổng Du Thanh lấy ra Côn Luân lệnh. “Hiện tại lập tức chỉnh đốn, cùng ta lên thuyền bay!”

Quả nhiên, đợi lúc thuyền bay đi qua trấn, từ xa chỉ thấy cả tiểu trấn được bao trùm trong một vùng khói đen. Vì không lưu lại cho phái Thái Hành bất cứ thứ gì. Cho nên những thứ không thể mang đi đều cho một ngọn đuốc. Tiểu trấn này, mấy hôm trước họ còn từng tới. Mọi người trong trấn tuy tu vi thấp không có linh khí linh bảo gì, thậm chí ai cũng lộ vẻ già nua họ chưa từng thấy qua. Nhưng những người này lại hiến ra tất cả linh thực họ thu hoạch được.

Vậy mà giờ đây tiểu trấn không đẹp nhưng vô cùng thuần phác đã biến mất.

Vương Lạc Dương lặng lẽ nhìn, tất cả mọi người trên thuyền bay đều lặng lẽ nhìn. Một người hung tợn đấm lên sàn nói: “Ta thật muốn cùng Tiêu sư tỷ ra trận giết địch.”

Người này chính là một đệ tử được đổi về.

Khổng Du Thanh nhìn họ nghiêm sắc nói: “Mọi người đừng chán nản, đợi sau khi mọi người hồi phục nguyên khí lên trận cũng không muộn. Lúc này chuyện chúng ta có thể làm chính là để Tiêu thống lĩnh không lo lắng phía sau.”

Trên Tuyết Đỉnh sơn đầy đao quang kiếm ảnh. Côn Luân ba mặt thọ địch.

“Lui đến Trường Thiên Hiệp cốc.” Tiêu Xương Thu hạ lệnh, người phái Côn Luân đều lui về Trường Thiên Hiệp cốc. Hiệp cốc này nối tiếp với Tuyết Đỉnh sơn và Mạc Lộ cốc, còn là một chỗ hiểm yếu. Cũng là một màn chắn thiên nhiên ở biên cảnh Côn Luân. Tả Thần Sách Doanh là được dựng ở trong Mạc Lộ cốc.

Phái Thái Hành vừa thấy Côn Luân có xu thế rút lui, lập tức điên cuồng oanh tạc, điên cuồng tấn công phòng tuyến Côn Luân. Nhưng lại không thể kéo chân Côn Luân, trên con đường này Côn Luân sớm đã an bài người tiếp ứng.

“Bọn họ sớm đã tính toán tốt rồi.” Chúc Cố Chi nói. Dị động mà thám tử nói mấy hôm trước, hắn không đặt trong lòng. Nhưng hôm nay hắn mới biết nếu không phải Phương Khác ra tay, Côn Luân thà rằng liều chết với họ cũng sẽ không chọn cách dùng đệ tử trao đổi. Mà Côn Luân hiện tại sớm đã tính được sự phản kích của Thái Hành, vì thế đã chuẩn bị sẵn đường lui, tạm tránh mũi nhọn.

“Sư phụ đâu?” Chúc Cố Chi nhíu mày nhìn Liễu Tửu cẩn thận đi tới sau mình, lòng lạnh đi.

Quả thật, mặt Liễu Tửu đầy vẻ hổ thẹn cúi đầu nhẹ giọng nói: “Người đổi về không phải là sư phụ…” Nếu không phải nàng gật đầu với sư huynh ý bảo đã xác nhận, sao sư huynh lại dễ dàng tin đối phương là thật như vậy được? Vừa nghĩ đến mình còn gục lên gối đối phương khóc lóc đau khổ, mặt Liễu Tửu đỏ bừng lên, hận không thể bắt người đó về lột da rút gân.

“Người đó được tám tu sĩ nguyên anh tiếp ứng rồi, đã vào một tòa di phủ. Lãnh trưởng lão và Tưởng trưởng lão còn đang điều tra.” Liễu Tửu nói.

Chúc Cố Chi nâng tay lau khóe miệng, lúc trước đối mặt chính diện với Tiêu Xương Thu, bên môi hắn bị rạch một vết nhỏ. Hắn nâng tay lên, cờ trong tay liên tiếp biến đổi. Trận thế Thái Hành thay đổi, thả chậm tốc độ truy kích.

Phái Côn Luân vừa không muốn bỏ qua cho sư phụ họ cũng không muốn từ bỏ Phương Khác, hiện nay còn vọng tưởng toàn thân thoái lui. Trên đời làm gì có chuyện tốt như thế?

“Chiến xa đi trước, dực xa thủ không, nỏ công thành áp hậu.” Chúc Cố Chi nhàn nhạt nói.

Liễu Tửu hơi sửng sốt, đây không phải truy kích, đây là thế trận vây sát.

Đám người Tiêu Xương Thu một đường đánh chớp nhoáng.

Mắt thấy họ sắp lui vào Hiệp cốc, con ngươi Tiêu Xương Thu co rút, chỉ thấy trước lối vào Hiệp cốc xuất hiện một đội nhân mã, muốn ngăn cản họ vào cốc.

Trong đó người đi đầu ngồi trên một con chim tước ba chân chính là Phương Hiền Thanh. Trên mặt hắn mang theo nụ cười nhàn nhạt, nhìn Tiêu Xương Thu chắp tay nói: “Tiêu sư tỷ, từ biệt ở Ba sơn, chưa từng nghĩ hôm nay sẽ gặp mặt thế này.”

Tiêu Xương Thu lạnh lùng nhìn Phương Hiền Thanh. Lúc này gần như tất cả mọi người đều tập trung nhìn Phương Hiền Thanh.

Phương Hiền Thanh đương nhiên cảm nhận được những ánh mắt đó, những ánh mắt trầm mặc lại u lãnh. Ánh mắt này khiến hắn có cảm giác không chỗ trốn tránh. Là hắn dẫn người Phương gia tấn công viện binh của Tiêu gia và Thượng Quan gia, cắt đường lui của Côn Luân.

Nhưng, vậy thì thế nào? Hắn sớm đã không còn là người của phái Côn Luân, hơn nữa hiện tại phái Côn Luân trước sau thọ địch, như ba ba trong hũ.

Phương Hiền Thanh đưa tay sờ đầu chim tước ba chân, vô cùng khoan dung nói: “Tiêu sư tỷ, nếu ngươi hàng, Thái Hành sẽ dùng lễ thượng binh đối đãi.”

Tiêu Xương Thu chỉ nhếch môi lạnh giọng nói: “Kẻ phản bội Côn Luân.”

“Chết!” Hơn một vạn người đồng thanh hô lớn.

Sắc mặt Phương Hiền Thanh khẽ biến, sau lại cười nói: “Hà tất phải ngang bướng cố chấp như thế. Thời đại phái Côn Luân đứng đầu Cửu Châu đã qua rồi. Thái Hành, Thiên Sơn, tứ đại tông môn liên thủ thảo phạt. Phái Côn Luân sớm muộn cũng bị chia cắt sạch sẽ. Còn không bằng sớm đổi sang môn phái khác…”

Hắn còn chưa nói xong, Tiêu Xương Thu đã chém tới một kiếm.

Kiếm khí ngập trời, tựa như tuyết bay. Trong đêm tối âm u, một luồng hơi lạnh do kiếm của Tiêu Xương Thu tạo ra. Rõ ràng kiếm khí như tuyết, nhưng trên thân kiếm lại như có luồng lãnh diệm thiêu đốt. Trước Hiệp cốc được ngân quang ngập trời chiếu sáng rực.

Con ngươi Phương Hiền Thanh co rút lại, kiếm tâm. Tiêu Xương Thu đã ngộ ra kiếm tâm rồi. Kiếm của nàng, ở đây, không ai cản được, cũng không ai dám cản.

Vương Dĩ An híp mắt nói: “Nếu Phương đại nhân ở đây có lẽ còn có hứng thú cùng hắn lải nhải một phen, tiếc rằng người hắn gặp phải là đại nhân của chúng ta.” Tiêu thống lĩnh trước giờ toàn rút kiếm đối mặt, cần gì nhiều lời?

Chu Lập Đức không tán đồng nhìn Vương Dĩ An: “Đại nhân sai rồi, nếu đại nhân của chúng tôi có mặt lúc này, nhất định sẽ không lải nhải với người này, mà trước một kiếm đánh tan khí thế của họ. Rồi sẽ tùy ý nói thêm vài câu chọc họ tức xỉu.”

Vương Dĩ An ngây ra một chút rồi bật cười. Đúng, theo tính cách của Phương Khác quả thật sẽ làm vậy, sau đó hắn cũng rút kiếm lao ra.

Chu Lập Đức thấy thế, lúc này mới cúi đầu vuốt vuốt ***g ngực. Ấn lên một cái ống trúc nhỏ, hắn mới cảm thấy yên lòng. Tin tức này nhất định

phải kịp thời giao vào tay đại nhân. Thiên Phàm còn sống, hơn nữa đã xâm nhập vào Thái Hành. Chuyện này ai cũng không thể nói. Nghĩ đến đây Chu Lập Đức cười cười, quả nhiên hắn vẫn làm nghề cũ của mình thì thuần thục hơn nhiều.

Tiêu Xương Thu chém ra một kiếm, trước mặt nàng không còn ai đứng. Cho dù là đệ tử ngồi trên linh thú cũng bị kiếm khí chém giết sạch. Cái thuẫn cao bằng hai người trực tiếp nứt thành từng miếng. Nơi kiếm khí bao trùm, tàn chi đoạn cốt, máu chảy đầy đất.

Đệ tử Phương gia mặt đầy kinh hoảng, đều bất giác lùi lại vài bước. Uy thế của kiếm này quả thật đáng sợ.

Phương Hiền Thanh cố chống, nhưng vẫn đầy thảm hại né sang một bên. Kiếm của Tiêu Xương Thu, hắn không tiếp nổi. Trên mặt Phương Hiền Thanh bị rạch một đường, máu đỏ tươi chảy ra. Mặt hắn co rút trong một thoáng, trong mắt Tiêu Xương Thu hắn không thấy được chính mình, kế đó sắc mặt lại hồi phục bình thường.

Truy binh của Chúc Cố Chi đã đến nơi.

Phương Hiền Thanh cười lạnh, từ trên chim tước ba chân nhảy lên, hai tay mở rộng, dây mây ngầm dưới đất điên cuồng bành trướng, ngăn cản đệ tử Côn Luân bên ngoài. Người bị dây mây cuốn lấy, sẽ bị mấy sợi dây mây xé rách.

Năm sợi dây mây thật lớn mang theo móc ngược tấn công Tiêu Xương Thu. Tiêu Xương Thu vung kiếm lên, chém đứt năm sợi dây mây, mà dây mây dưới đất cũng bị uy lực một kiếm của Hộ Lạc chém phẳng.

Phương Hiền Thanh không bận tâm, vốn hắn cũng chưa từng nghĩ dây mây này có thể kìm hãm được họ bao lâu, sở trường của Phương Hiền Thanh không phải những thứ này, mà là trận pháp.

Phương Hiền Thanh ném mấy lá cờ trong tay quanh người Tiêu Xương Thu. Trước mắt Tiêu Xương Thu thay đổi, bị vây trong một tòa thạch lao. Phương Hiền Thanh nhếch môi, lộ ra nụ cười. Thạch lao này từng vây chết một tu sĩ hậu kỳ nguyên anh. Dù Tiêu Xương Thu đã ngộ ra kiếm tâm thì thế nào? Chẳng qua nàng cũng chỉ là một sơ kỳ nguyên anh nho nhỏ mà thôi.

Sắc mặt Tiêu Xương Thu không đổi, chỉ bình thản vung một kiếm. Ầm. thạch lao không hề dao động, trên tường nhiều thêm một gai thạch.

Trở tay thêm một kiếm, thạch lao kiên cố như ban đầu, Tiêu Xương Thu lại chém.

Một kiếm một kiếm lại một kiếm.

Thạch lao nhẹ chấn động. Phương Hiền Thanh không ngừng ném cờ xuống các phương vị.

Trong mắt Tiêu Xương Thu chỉ có kiếm của mình, mỗi kiếm chém ra đều cực kỳ chuyên chú.

Sắc mặt Phương Hiền Thanh kịch biến, khóe môi tràn máu tươi. Hắn giương mắt nhìn quanh, đệ tử Phương gia đã bại không thành quân dưới mấy đợt công kích của Côn Luân.

Tiêu Xương Thu lại thêm một kiếm. Oành. Thạch lao nổ tung. Chỉ trong mấy tức, thạch lao đã nát.

Mà lúc này, người của Chúc Cố Chi đã đến trước mắt. Côn Luân hơn vạn người, bị bao vây lại. Phương Hiền Thanh lau vết máu bên môi, cười nói: “Tiêu sư tỷ, kiếm của ngươi không tồi, đáng tiếc. Tiếp theo không phải là đấu pháp cá nhân nữa.”

Hộ Lạc nghe thế, trực tiếp rút thanh kiếm khác ra khỏi vỏ trên lưng, từ dưới chém thẳng lên, đâm xuyên qua bụng của chim tước ba chân mà Phương Hiền Thanh đang ngồi. Phương Hiền Thanh tránh không kịp, kiếm khí sượt qua eo hắn, mang đi một miếng thịt.

May mà một tu sĩ sau lưng hắn phi thân lên đỡ hắn, hơn nữa còn rút kiếm mảnh ra cản lại phi kiếm của Hộ Lạc.

Hộ Lạc nhàn nhạt nhìn người đó một cái, triệu hồi phi kiếm về. Lại tiến vào trận, trên chiến trường không tiện đấu pháp cá nhân.

Lúc này, chiến xa của Thái Hành đã đến.

Phương Khác và Ngô Thất đã đến cuối cầu thang. Chỉ cần đưa tay ra, có thể đẩy mở được đại môn màu đỏ trước mắt. Ngô Thất cản tay Phương Khác lại, đẩy mở cửa đại điện.

Trong đại điện là một mảnh phú lệ đường hoàng, giữa đại điện được đào một con hồ rộng hơn năm mét sâu khoảng hai mét trực tiếp từ đại môn thông đến dưới bảo tọa. Trong mương nước mọc đầy thủy phù dung hai màu trắng đỏ. Hoa này lớn không chỉ gấp đôi hoa Phương Khác đã thấy trong Côn Luân. Dưới đáy nước thỉnh thoảng còn có đàn cá đỏ trắng đan xen nhảy vọt lên mặt nước, rỉa một miếng thủy phù dung. Cá đó trông rất diễm lệ khả ái, đợi Phương Khác nhìn kỹ, thì lại nhíu mày. Dưới thân cá cũng có bốn cái chân, trừ đi màu của vảy, cá này rõ ràng không hề khác gì âm thủy ngư.

Cốp. Ngô Thất ném ra một khối linh thạch.

Phương Khác kinh dị nhìn kỹ, mới phát hiện, mặt nước bị phong kín. Vì trong suốt không màu, mới khiến y nhất thời không nhìn ra.

Ngô Thất bước ra một bước, đi trên mặt nó như đất bằng. Không có gì dị thường. Phương Khác theo sau, chỉ là nhìn đàn cá hoạt bát đáng yêu kia, trong lòng cảm thấy không thích hợp, mùi cá tanh nồng trong thông đạo, xúc cảm nhớt dính, cùng vảy cá rải rác. Những thứ này y muốn quên cũng không quên được.

Ngô Thất vận linh lực chống lại tử khí nặng nề, nhìn Phương Khác chưa cảm giác được gì dị thường, hắn nghiền ngẫm nhìn đèn lưu ly trong tay y.

------oOo------

Chương 168: Địa cung 5

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sau khi hai người nhìn quanh một vòng, Ngô Thất nhìn Phương Khác lắc đầu. Chỗ này trừ cánh cửa bọn họ tiến vào thì không còn lối ra nào khác. Nhưng rõ ràng Thái A nói đi xuyên qua đại điện… vậy cửa rốt cuộc ở chỗ nào? Phương Khác đi vòng quanh đại điện, mỗi bước y bước ra, đều phải cảnh giác mười hai phần. Trong điện này nhìn càng bình hòa an ổn, trong

lòng y càng thấp thỏm.

Ngọn đèn lưu ly trong tay lặng lẽ chiếu sáng, tất cả rất bình thường. Nhưng vào lúc này càng bình thường nói rõ càng không bình thường. Ánh mắt Phương Khác tỉ mẫn đảo qua mọi thứ trong điện, thứ nhỏ nhặt gì cũng không bỏ qua. Cuối cùng y nhìn lên chín cây trụ tròn trong đại điện. Trên mỗi cây trụ đều khắc ngũ trảo long kim sắc, ngay cả râu rồng cũng được điêu khắc tỉ mỉ sống động như thật. Chẳng qua mỗi con rồng đều không có mắt, chỉ có hai hốc đen, giống như có người móc mắt chúng ra.

Trên gương mặt vàng vọt của Ngô Thất hiện vẻ trầm tư, hắn suy đoán hết một lượt nhưng không phát giác bất cứ dị thường nào. Nơi này cũng quái dị như thông đạo. Sau hắn cũng như Phương Khác nhìn lên chín con kim long quấn quanh trụ tròn.

Không nhìn còn tốt, càng nhìn càng cảm thấy rồng này cứ như sắp sống lại, thân rồng tựa hồ đang nhấp ngô luẩn quẩn trên trụ tròn như bạch ngọc, cúi đầu nhìn tất cả mọi thứ trong đại điện.

Phương Khác và Ngô Thất nhìn nhau, nhẹ gật đầu. Phương Khác lùi về một bước muốn nhìn cho rõ chín trụ tròn, nhưng lúc này một cảm giác bị nhìn lén mãnh liệt khiến y đột ngột cúi đầu.

Cách một tầng gì đó trong suốt như lưu ly, có một nhãn cầu lớn bằng nắm tay nằm ở chỗ mũi chân nhìn chằm chằm y. Nhãn cầu này phân bố tròng trắng đen rất kỳ quái, phía trên phủ đầy những đường tơ mảnh hình thoi, cứ như bị từng khối hình thoi ráp lại mà thành, mà cả con ngươi đều là màu đỏ sậm đục ngầu, điều đáng kỳ quái nhất là phía trên nó còn phủ một tầng màn mỏng màu vàng tối, vô cùng đáng sợ.

Phương Khác không biến sắc nhưng rụt lui rất nhanh, con ngươi màu đỏ giữa con mắt xoay xoay nhìn Phương Khác, một loại u lãnh nói không nên lời chạy vọt qua sống lưng Phương Khác.

Lúc này một cánh tay gầy gò duỗi tới xách Phương Khác lùi liền vài bước. Bấy giờ y mới phát hiện, bên dưới thứ như lưu ly kia dán đầy nhãn cầu. Nhãn cầu nhiều không đếm xuể từ trong hồ nhảy vọt lên dán kín bề mặt, hơn nữa thứ đó còn chuyển động con ngươi theo phương hướng của Phương Khác.

Bức tranh ngư hí thủy phù dung xinh đẹp như hoa lúc mới vào đã bị che lấp. Phương Khác cố nén mới có thể kìm được không quay đầu nhìn thứ này. Mặt tranh quá đẹp, y không dám nhìn.

“Ngươi xem.” Ngô Thất đột nhiên chỉ một chỗ nói.

Phương Khác nhìn theo hướng đó, chỉ thấy một cái nhãn cầu đột nhiên biến mất, sau đó trong đống nhãn cầu chi chit bắt đầu xuất hiện khe hở, tiếp theo phát hiện nhãn cầu đó không phải tự dưng biến mất mà là bị con cá nhảy lên đớp mất.

Phương Khác lập tức cảm thấy trong ruột cuộn trào, ghê tởm không tả nổi.

“Nhãn cầu này có quan hệ với kim long đó không?” Phương Khác nhịn cảm giác khó chịu so sánh nhãn cầu với hốc mắc của kim long, phát hiện nếu khảm vào tất nhiên là không chút kẽ hở.

Ngô Thất gật đầu nói: “Trong quyển [Thượng Cổ Kỳ Đàm] có ghi chép, thời kỳ thượng cổ có vài bộ lạc sẽ quyển dưỡng rồng. Nhưng loại linh thú như rồng tính cách kiêu ngạo cực khó thuần phục. Vì thế có bộ lạc móc mắt nó đi, sau đó phong ấn ở một vài nơi quan trọng. Những con rồng này không chết, nhưng cũng không phải vật sống. Chỉ cần có người chạm vào cơ quan, rồng bị phong ấn sẽ hiện thân. Ký ức của chúng vẫn dừng lại ở thời khắc bị móc đôi mắt, vì thế sẽ điên cuồng tấn công bất cứ ai xuất hiện bên cạnh chúng. Bộ lạc chính là lợi dụng điểm này để rồng trông chừng cấm địa hoặc bảo vật cho mình. Chín con rồng này chắc là bị phong ấn, mà những nhãn cầu này… ta đoán đợi sau khi tất cả nhãn cầu bị âm thủy như nuốt sạch, sẽ chuyển đổi thành sức mạnh u minh kích những con rồng này sống lại.”

Phương Khác thầm nhướng mày, cũng bất kể Thái A có thể nghe hay không nói: “Ngươi cũng đâu phải mỹ nhân ngủ trong rừng, không đến mức muốn hoàng tử phải cầm kiếm giết rồng để cứu ngươi chứ?”

Đại điện huy hoàng lộng lẫy bề ngoài hoa lệ phi phàm, nhưng bên trong lại huyết tanh quái dị. Địa cung phong ấn Thái A rốt cuộc từ đâu mà có? Lẽ nào là di tích lưu lại từ thời kỳ thượng cổ? Nhưng Phương Minh Viễn làm sao tìm được chỗ này rồi còn phong ấn Thái A đã ngủ say tại đây? Tại sao Phương Minh Viễn muốn phong ấn Thái A…

Phương Khác híp mắt lại, cầm đèn chậm rãi đi vòng hồ hơn mười bước. Những con ngươi đó quả nhiên chuyển động theo y. “Thứ này hình như chỉ nhìn chằm chằm mình ta.”

Nghĩ nghĩ, Phương Khác lại lắc lắc cánh tay đang cầm đèn lưu ly, sau đó thở dài nói: “… Là hướng về ngọn đèn này.”

Ngô Thất bỗng nói: “Không đúng! Sàn ngăn đang biến mất.”

Phương Khác nhìn lại, quả nhiên lớp ‘lưu ly’ mà nhãn cầu dính vào đang biến mất như bị ăn mòn. Nhưng vì nó vốn trong suốt nên họ nhất thời không nhìn ra.

Phương Khác cầm kiếm, chém mạnh vào con mấy con cá đang vui vẻ ăn kia, y cảm thấy nếu có quái dị nhất định xuất phát từ thân cá.

Đợi y và Ngô Thất giết bốn con cá xong, nhãn cầu cũng bị ăn sạch sẽ, ngay lúc này, có năm con cá quẫy đuôi nhảy khỏi mặt nước.

“Cá vượt long môn.” Phương Khác buột miệng nói, Ngô Thất nhanh chóng xuất thủ giết chết ba con.

Nhưng đã muộn.

Trong đại điện vang lên tiếng phụt khí, uy áp cực đại áp tới, Phương Khác thoáng cái căng chặt cơ thể. Y quay đầu nhìn, chỉ thấy rồng trên hai cây trụ chậm rãi chyển động, hốc mắt đen đó đã có lại con mắt. Chính là những nhãn cầu vừa rồi. Phương Khác vội chạy tới góc đại điện, tìm kiếm cơ quan.

Chiếu theo uy áp này, chọi cứng hai người họ có thể sẽ chịu thiệt lớn. Tìm thông đạo thông xuống đại điện mau chóng chạy đi mới là đúng đắn.

Mà Ngô Thất thì trực tiếp nhảy vào trong hồ muốn tìm đường ra. Sau khi rồng thức tỉnh, quẫy đuôi một cái, vậy mà trực tiếp đánh nát mấy trụ tròn thành bột phấn.

Một đường xông phá lao thẳng tới chỗ Phương Khác. Đôi mắt đục ngầu nhìn chằm chằm Phương Khác, lỗ mũi phả ra long tức, nước dãi mang mùi hôi thối chảy ra.

“Bạch nhãn lang, đáng chết. Ngươi không nói cứu ngươi còn phải giết rồng, ngươi cũng đâu phải mỹ nhân ngủ trong rừng, đợi hoàng tử cầm kiếm tới giết rồng. Lẽ nào đến lúc đó còn phải dùng nụ hôn chân ái đánh thức ngươi hay sao?” Phương Khác cắn răng nói, lăn một vòng dưới đất tránh được cái miệng như chậu máu của kim long nhưng lại bị nước dãi hôi thối xối ướt người.

“Vậy không được!” Nói rồi Phương Khác dẫm lên đầu rồng nhảy vọt lên, nâng kiếm chém đứt một vuốt của con kim long này.

Con rồng đau đớn kêu thảm một tiếng, vung cái vuốt còn lại bóp mạnh, canh khí hộ thể kỳ kim đan của y cứ thế bể như một quả bóng. Phương Khác còn chưa kịp cảm giác được đau đớn khi lục phủ ngũ tạng bị dồn ép đã bị vuốt rồng xách lên ném ra, chính là hướng của một con rồng khác.

Thân ảnh màu đen vọt tới, Phương Khác được Ngô Thất đón lấy ném vào hồ: “Trong hồ có càn khôn.”

Xong lóe người trảo vào mắt rồng.

Phương Khác rơi vào hồ, bị nước lạnh kích thích, lập tức tỉnh táo hơn nhiều, phản ứng đầu tiên chính là nhìn đèn lưu ly trong tay. Đèn vẫn sáng, không có gì bất thường. Sau đó y mới cẩn thận đánh giá đáy hồ, lá sen hoa sen mọc rất kín, đáy hồ tăm tối, may mà y cầm một ngọn đèn.

Phương Khác nhìn lên vách hồ, trơn trợt cái gì cũng không có.

Bên tai lại truyền đến tiếng rồng gầm chói tai, Phương Khác quay người dán sát vào vách hồ. Con mắt lớn như nắm đấm của kim long vụt qua trước mắt y. Không biết máu của ai chảy vào hồ, nhiễm đỏ một vùng.

Phương Khác cầm đèn lưu ly nhanh chóng đến mặt hồ khác xem kỹ, lại nhịn không được hô một tiếng, trong miệng tràn ra vị tanh ngọt. Tùy tiện nhét vào hai viên đan dược, chân mày lại cau lên, cái gì cũng không có.

Đợi khi y lại muốn nhìn, sau lưng cường khí ập đến, Phương Khác nhảy ra tránh được vuốt rồng, đèn lưu ly trong tay lại bị cái vuốt đó trảo mất.

Phương Khác khom người nhào tới, túm lại đèn lưu ly, cả người lẫn đèn bị

kim long tha ra khỏi hồ.

Y đảo mắt, nhìn thấy Ngô Thất cưỡi trên lưng một con rồng khác, hai tay mỗi tay cầm một thanh trường kiếm mảnh không ngừng đâm vào thân rồng. Con rồng đó không ngừng lăn lộn va đụng khắp nơi trong điện muốn giãy thoát Ngô Thất. Kim long cuồng bạo, thoáng cái hất Ngô Thất bay đi.

Phương Khác không kịp nhìn thương thế của Ngô Thất, liên tục lôi ra mười mấy lá bùa, tiếng nổ kết liền thành chuỗi. Kim long đau đớn hú lên. Phương Khác nhân lúc vuốt của nó buông lỏng, lại nhảy vào trong hồ. Lần này y trực tiếp ném mấy viên dạ minh châu vào đáy hồ để chiếu sáng. Vòng qua rễ hoa sen mọc đan xen… Phương Khác kéo sợi rễ này phát hiện hoàn toàn không thể dịch chuyển, đành thử dùng kiếm cắt.

Rễ hoa sen chảy ra dịch đỏ tươi còn mang theo cả mùi tanh. Vị tanh nồng khiến Phương Khác muốn ói. Mà lúc này Phương Khác trầm dưới hồ, phát hiện hồ không sâu, dưới đáy chỉ là một tầng cát trắng, cái gì cũng không có.

Ngô Thất nói đáy hồ có càn khôn, nhưng càn khôn ở đâu?

Phương Khác chợt ngừng động tác lật rễ hoa, y xoay người phát hiện rễ hoa bị lật sau lưng đã lặng lẽ hợp lại còn đang vòng tới chỗ y.

Phương Khác lập tức nhảy vọt lên khỏi mặt nước, một kiếm chém ra, tiếng vang àm ầm. Trong hồ dấy lên sóng lớn, thủy phù dung đầy hồ bị kiếm khí cắt thành mảnh. Nước hồ cũng giống như máu, trở nên bết dính, sau đó ùng ục nhả ra bọt khí lớn.

“Tránh đi.” Âm thanh khàn khàn của Ngô Thất vang lên, hai người nén khí, tránh ra sau bình phong cạnh bảo tọa. Hai con kim long bị phế mắt điên cuồng lăn lộn va đụng mọi thứ trong đại điện, nhưng làm thế nào cũng không tìm được hai tu sĩ đáng ghét kia.

Đột nhiên cũng ngay lúc này, tiếng đẩy mở cửa vang lên.

Ngô Thất và Phương Khác quay phắt đầu lại, bên trái đại điện thế nhưng xuất hiện một cánh cửa. Cửa chậm rãi mở ra.

Một nam tử mặc y sam màu nhạt cầm đèn bước ra từ sau cánh cửa, sau

lưng hắn còn có hơn mười nam tử ăn mặc giống vậy. Màu tóc của họ không giống nhau, đèn lưu ly cầm trong tay giống hệt đèn lưu ly của Phương Khác.

Trong địa cung sao có thể còn người sống? Phương Khác và Ngô Thất trao đổi một ánh mắt.

Mà những người này vừa vào, kim long lại an tĩnh xuống, không còn dùng tiếng kêu của nó giày vò lỗ tai Phương Khác nữa, còn ngoan ngoãn nằm sấp bên góc tường.

Chỉ thấy mười mấy người nhấc một thùng gỗ lớn bước tới bên hồ. Sau đó đổ ngược thùng ra, cứ như đổ cái gì vào hồ. Nhưng trong thùng rõ ràng không có gì hết. Mười mấy người làm xong những động tác đó thì phân tán ra bắt đầu lau sàn và bài trí trong điện. Chỉ có người dẫn đầu vừa nãy chậm rãi đi xuống hồ theo bậc thang trong hồ. Hắn dường như không nhìn thấy nước hồ đã trở nên giống như máu.

Phương Khác nhìn người đó ngâm trong nước hồ, hơn nữa còn phát hiện mười mấy người này… đều không có bóng. Nhưng đèn trong tay họ lại có bóng. Y đoán những người này nếu không phải hóa hình như Thái A đã xuất hiện lúc trước, thì… y nghe nói có vài người chết vào một thời điểm nào đó sẽ không biết họ đã chết. Vì thế cứ ngày ngày lặp lại cảnh tượng của hôm mình chết, có lẽ bọn họ là như thế?

“Chúng ta đi.” Phương Khác chỉ cánh cửa những người kia bước vào, nhẹ giọng nói. Khí tức nguy hiểm ở đây càng lúc càng nặng, bọn họ nên sớm rời đi là hơn. Y không muốn giết rồng, cho dù là rồng đã mù.

Ngô Thất gật đầu, thân hình ẩn đi rồi xuất hiện ở trước cánh cửa đó. Mười mấy người kia dường như không phát hiện, Phương Khác nhẹ điểm chân, sau đó nhanh chóng ẩn vào trong cánh cửa.

Lúc này mười mấy người trong điện cứ như bị người ấn nút tạm dừng, ngừng lại một giây, sau đó không tự chủ được ngửi một mùi vị nào đó, rồi nhìn sang cánh cửa họ đã tới.

Vào lúc này, trong đại điện thiếu cửa Phương Khác đã vào xuất hiện hơn mười bóng người, chính là đám Lãnh trưởng lão của phái Thái Hành, bọn họ cũng đã vào địa cung.

Ngay lúc họ bước vào đại điện, nghênh diện là tiếng phun khí vang vọng, cùng những đuôi rồng ngửi được vị người mà quất tới.

Phương Khác vào cửa rồi còn nhẹ mỉm cười, nhưng sau đó y cười không nổi nữa. Nến trong đèn lưu ly đã tắt hai cây. Mà y ngay cả nến tắt lúc nào cũng không biết. Y nhớ lúc con rồng đó trảo được đèn lưu ly thì nến không tắt cây nào, cái gì khiến cho nến tắt?

Sắc mặt Ngô Thất vô cùng nặng nề. Phương Khác cầm đèn có thể không cảm nhận được. Nhưng hắn lại cảm giác được tử khí trầm trầm trong địa cung này. Hắn đoán trong thông đạo đó cũng là tử khí có thể cắn nuốt người này. Nếu không phải tu vi cao, lúc này chỉ sợ hắn đã sớm bị tử khí ăn mòn. Mà những người này đáng lẽ đã chết rất lâu rồi lại bị tử khí nuôi dưỡng thành minh thi. Không có ý thức, sống dựa theo một bản năng nào đó. Ngô Thất nói cho Phương Khác nghe suy đoán của mình, nhưng hắn không nói muốn hình thành loại tử khí này, chỗ này phải từng là mồ chôn vạn người. Chỉ có nơi từng chết hơn vạn người ở thời kỳ thượng cổ mới có thể hình thành loại tử khí nồng như vậy. Bây giờ đã có thể hiểu tại sao nơi này lại có âm thủy ngư và u minh hỏa đếm không xuể rồi.

Phương Khác nhíu mày rồi giãn ra nói: “Xem ra chúng ta phải đến được tòa cung điện thứ ba trước khi đèn lưu ly này tắt hết.” Nói rồi y vén rèm lên, đi ra. Sau đó nhanh chóng nhảy trở vào, Ngô Thất khó hiểu nhìn Phương Khác.

Phương Khác sờ mũi nói: “Bên ngoài… đâu đâu cũng là người giống như mười ba người đó.”

Ngô Thất vén rèm lên nhìn, chỗ này quả thật thông đến tòa cung điện thứ hai. Chỉ là bên ngoài cung điện dường như đang cử hành một thịnh điển gì đó. Bên ngoài cung điện quỳ đầy người, có nam có nữ, trong tay họ đều có một ngọn đèn lưu ly.

Tử khí càng thêm nồng, mà hướng những người này quỳ bái là tử khí nồng nhất.

Phương Khác cầm đèn lưu ly không cảm giác được tử khí. Y nhìn sang tòa cung điện thứ hai, mắt hơi sáng lên. Tòa cung điện thứ hai này nói là cung điện, nhưng hai cửa mở rộng, từ cánh cửa mở rộng bên này có thể trực tiếp

thông qua đại điện nhìn thấy tòa cung điện thứ ba phía sau nó.

Cũng ngay lúc này, y lại cảm giác được liên hệ với Thái A.

“Nhữ đi qua những minh thi này, nhớ đừng chạm vào, cũng đừng nhìn thẳng vào mắt họ, càng đừng vận dụng linh lực. Trực tiếp đi đến tòa cung điện thứ hai. Ngô sẽ ra đón nhữ.”

Trong thức hải, âm thanh Thái A không còn rõ như trước, tuy Phương Khác có thể cảm giác được liên hệ giữa hai người nhưng liên hệ này mỏng hơn trước rất nhiều.

Phương Khác cầm đi phía trước, Ngô Thất theo sát phía sau. Y đi giữa những minh thi này, cố gắng không nhìn họ mà chuyên tâm đi đường của mình.

Chẳng qua mới đi được một phần ba khoảng cách, những minh thi này giống như đã kết thúc nghi thức nào đó, toàn bộ đứng lên. Phương Khác thu khí tức đến cực hạn, tránh khỏi những minh thi đó cố gắng dời bước. Những minh thi này chậm rãi tản ra, Phương Khác hơi thở ra một cái, mà lúc này một đôi mắt lại đối diện với y.

“Bắt được nhữ rồi.” Trên mặt người đó xuất hiện nụ cười vô cùng quái dị. Phương Khác nhận ra hắn, đây chính là người… minh thi đã xuống hồ nước trong đại điện đầu tiên. Hắn duỗi tay muốn túm Phương Khác.

Phương Khác né khỏi tay hắn, bất giác cúi đầu nhìn, con ngươi không khỏi co rút. Trong đèn lưu ly của y lại tắt một ngọn nến.

Mà lúc này minh thi đó vừa há miệng, con ngươi đột nhiên lồi ra. Không đợi hắn mở miệng, Phương Khác đã chém rớt đầu hắn. Nhưng vô dụng, đầu đã rớt xuống cũng không thể ngăn cản hắn phát ra tiếng thét dài.

Thoáng cái, mấy ngàn minh thi trong cung điện đều dừng lại một giây, kế tiếp thì chậm rãi xoay người, từng đôi mắt nhìn vào Phương Khác và Ngô Thất.

“Kẻ tự tiện xông vào tế đàn, bắt được nhữ rồi.” Lập tức tất cả minh thi như đều sống lại, trong tay họ hoặc cầm kiếm hoặc cầm đao nhắm vào hai người.

Phương Khác và Ngô Thất lưng tựa lưng, một mặt giết minh thi một mặt tiếp tục di động về hướng đại điện. Nhưng ngọn nến trong đèn lưu ly thoáng cái tắt hết. Chỉ còn lại một mầm lửa chính giữa còn leo lắt. Phương Khác cảm giác được sự tồn tại của tử khí, mắt mũi tai họng đều chảy ra huyết dịch màu đen.

Ngô Thất sợ hãi, kéo Phương Khác vào canh khí hộ thể của mình. Trong đôi tay khô vàng lóe sáng vũ khí. Đây cũng là lần đầu tiên Phương Khác nhìn thấy vũ khí của Ngô Thất. Hai cây Nga Mi kích mảnh, dài bằng nửa cánh tay. Ngô Thất kéo cổ áo Phương Khác, nhìn sang chỗ cung điện, sau đó ném mạnh Phương Khác ra.

Tu vi Phương Khác chưa đến nguyên anh, nếu bị tử khí lây nhiễm hậu quả không thể tưởng nổi.

Phương Khác giật mình, sau đó được người tiếp lấy. Thái A chậm rãi cúi đầu, sau đó buông Phương Khác ra. Phương Khác nhìn hướng Ngô Thất, phát hiện Ngô Thất quả thật đủ sức mới thở ra. Thái A vương cánh tay oánh bạch tới, hai viên đan dược màu đỏ lặng lẽ nằm trong lòng bàn tay hắn. Phương Khác nhận lấy nhét vào miệng.

Nhưng khi đứng ở đây y mới phát hiện, địa cung vốn sáng rực trong mắt y lại bị bao trùm một tầng hắc khí dày đặc. Hắc khí này từ lòng đất chậm rãi tràn ra. Hơn nữa y rõ ràng nghe thấy tiếng thét của linh thú ở tòa cung điện thứ nhất truyền đến. Trong đó còn xen tạp tiếng kinh hô của người. Phương Khác nhíu mày, nhưng ánh mắt chỉ đặt lên người Ngô Thất.

Động tác của Ngô Thất đã nhanh đến mức không thấy rõ, người hắn biến mất giữa biển minh thi, nhưng không ngừng có minh thi ngã xuống.

Thái A thờ ơ nhìn, cho dù trong mắt hắn động tác của Ngô Thất có nhanh như ma quỷ.

------oOo------

Chương 169: Địa cung 6

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nửa tháng trước, phái Thiên Sơn, phái Thái Hành, tông môn hợp lực tam phái cùng tiến công Côn Luân. Khắp nơi ở biên cảnh Côn Luân đều chịu áp lực cực đại.

Thương Nhược Tuyết thống lĩnh hơn mười vạn đệ tử Thiên Sơn một đường bắc hạ đến dưới thành Hi Hòa, mà Côn Luân Thần Võ lưỡng doanh cùng hơn vạn người dưới trướng Diệp Vu Thời đều đang ở trong thành Hi Hòa.

Đối diện đại địch, Côn Luân đặc biệt đoàn kết. Vốn dĩ trong bầu không khí đoàn kết này còn mơ hồ che giấu mấy phần xa cách. Không chỉ vì tu sĩ dưới trướng Diệp Vu Thời có rất nhiều người chưa chính thức nhập phái, phần nhiều là vì những tu sĩ yêu ma tộc có màu mắt và màu tóc khác nhau trong đó. Nhưng từng ngày làm quen, chúng đệ tử Thần Võ doanh phát hiện cái gọi là yêu ma hai tộc không có gì khác biệt quá lớn với nhân tộc. Huống chi hiện tại mọi người cùng kháng địch, tình nghĩa đồng bào không tầm thường.

Diệp Vu Thời đứng trên cửa thành, nhìn Tuyết Đỉnh sơn xa xa. Buổi tối trên cửa thành gió rất lớn, nhưng y sam của hắn lại không hề lay động. Ý cười bên khóe môi cuối cùng cũng biến mất, mi mắt nửa rũ che giấu thần sắc trong mắt. Nhưng chỉ thoáng chốc đó, khí tức cả người đã thay đổi. Giống như gió nhẹ tháng ba chợt hóa thành gió rét khắc cốt vào ngày đông tháng chạp.

Nụ cười không nghiêm chỉnh bình thường trên mặt La Tất cũng được giấu đi, trở nên lãnh khốc hơn, thứ bình thường được lúm đồng tiền khi ẩn khi hiện trên mặt hắn che đi là đôi mắt tràn đầy hàn khí.

“Đại sư huynh, tiếp theo chúng ta nên hành sự thế nào?” La Tất hỏi.

Hôm qua đám người Duy Pháp đường Diêu Trọng Khanh đến Thần Võ doanh tiến hành phán quyết đối với chuyện Diệp Vu Thời tự tiện bồi dưỡng quân đội. Đáng lý Diệp Vu Thời và La Tất chịu phán quyết thì nên có mặt tại đó. Mà hôm nay Diêu Trọng Khanh không thông báo cho Diệp Vu Thời, tối nay thư phán quyết đã đưa xuống.

Hàm ý đại khái là Diệp Vu Thời tự tiện chiêu mộ tu sĩ tạo thành quân đội làm trái môn quy Côn Luân đúng lý phải phạt nặng, nhưng việc gấp tùy cơ. Chẳng qua đám người dưới trướng Diệp Vu Thời phải nhanh chóng

làm xong công tác giao nhận, lệnh trong vòng ba ngày phải làm xong danh sách đăng ký nhập phái, sau đó sẽ do Duy Pháp đường tiếp nhận.

Diệp Vu Thời chậm rãi cười: "Đại để là do chúng ta bình thường hơi ôn hòa, người bên cạnh liền cho rằng chúng ta rất dễ nói chuyện."

La Tất cười cười, lúm đồng tiền trên má lại hiện ra. Con mắt mang theo hàn quang chợt tắt chợt hiện trong bóng đêm. Hắn cười nói: "Chính là như thế. Ta đã nói danh tiếng của đại sư huynh ngươi quá ảnh hưởng đến chúng ta." La Tất thầm than trong lòng, hắn mà đứng ra nói một câu đại sư huynh không đúng, chỉ sợ sẽ bị vô số người phản bác đi? Mọi người đều say chỉ mình ta tỉnh, đại khái chính là thế này.

An Thường Lạc luôn đứng một bên không lên tiếng nhịn không được sáng mắt lên: "Đại sư huynh, lần này chúng ta sẽ làm vố lớn sao?"

"Trước chống ngoại hay trước an nội. Chưởng môn cũng rất xoắn xuýt. Chúng ta liền giúp chưởng môn hạ quyết tâm thôi." Diệp Vu Thời nhàn nhạt nói. Đây là những phần tử không an phận trong môn phái muốn nhân danh hiệu 'tư quân' này quang minh chính đại gom quyền vào người mình sau đó kiềm chế đám La Tất 'phe chưởng môn', cũng chưa hẳn không phải là một lần thăm dò của Trí Tiêu?

Trí Tiêu trước nay không xem trọng hắn, thậm chí còn đàn áp hắn. Nếu không với trải nghiệm của hắn, đáng lý không nên giữ một chức vụ nhàn tản trong môn phái. Hắn yêu cầu đến Lục doanh cũng sẽ không bị phản bác. Nhưng ngặt nỗi La Thanh cũng không thể làm được quá nhiều. Mà sau đó, Trí Tiêu còn dùng Phương Khác để thăm dò hắn. Nhưng tất cả nói cho cùng chẳng qua là do bọn họ đạo bất đồng mà thôi. Cũng như nghi hoặc của Phương Khác lúc trước, y không hiểu tại sao đám người Tiêu Xương Thu sẽ chọn lựa như thế. Đây là bất đồng trên đạo của họ, Trí Tiêu chính là thấy được sự bất đồng của ông và hắn. Hoặc nên nói, Trí Tiêu cho rằng một phần quyền lực Côn Luân rơi vào tay hắn sẽ dẫn đến một vài chuyện ông không muốn thấy xảy ra.

Mắt đám La Tất sáng lên, vẻ mặt tươi cười đáp vâng, chỉ kém chưa mài đấm mài quyền.

Chính vào lúc này Thôi Cát đi tới: "Đại sư huynh, Triệu Lịch Duyệt cầu kiến."

Bọn La Tất sửng sốt, họ đều biết Triệu Lịch Duyệt là nhân vật số một bên Phương Khác. Lúc ở đại lục Hoang Mạc cũng từng lĩnh giáo qua sự lợi hại của người này. Nhưng tại sao lúc này người đó lại đến đây? Thời cơ này khá kỳ diệu.

Đợi Triệu Lịch Duyệt đến trước mặt Diệp Vu Thời đưa một phong thư, sau đó nói một câu: "Phương sư huynh lệnh ta nghe sai phái của Diệp sư huynh." Nghe thế, mắt An Thường Lạc trợn to. Được rồi, cho dù bọn họ đã biết rõ mồn một quan hệ của Phương Khác cùng sư huynh của mình…

Diệp Vu Thời mở thư, vừa nhìn nét chữ đã biết là Phương Khác tự tay viết.

La Tất làm như không để ý thực chất cố tình sáp tới muốn xem ké, kết quả bị Diệp Vu Thời liếc một cái đành thành thật đứng tại chỗ không dám động.

Trên mặt Diệp Vu Thời thoáng cái trở nên nhu hòa, bọn La Tất lặng lẽ dời tầm mắt không dám nhìn thêm.

Diệp Vu Thời xem xong, tỉ mỉ gấp bức thư lại như cũ, bỏ vào phong thư, sau đó cất đi. Thư này chắc Phương Khác đã gửi đi từ lúc ở Tả Thần Sách Doanh. Phía trên kỳ thật chỉ có lác đác vài chữ. Chỉ nói lúc này chắc y đã ở trong địa cung, mong Diệp Vu Thời trân trọng bản thân. Nhưng trước đó Triệu Lịch Duyệt nói một câu chờ nghe sai phái, lại chứng minh trước đó Phương Khác đã an bài cho hắn rất nhiều chuyện.

Diệp Vu Thời đảo mắt nhìn đám người, bọn La Tất không cam tâm tình nguyện rời đi.

Thôi Cát thầm than nói: "Đại sư huynh hôm đó phái ta tám trăm dặm cấp tốc trở về môn phái cũng chỉ vì đưa đồ cho Phương Khác."

"Hôm nay Phương Khác sớm đã mưu tính đưa người tới, cùng với một phong thư. Ta thấy đại khái cũng chỉ có bốn năm câu, ánh mắt kia của đại sư huynh chúng ta… ôi…" La Tất.

Cuối cùng mọi người nhìn nhau một cái rồi cùng mở miệng nói: "Mỹ sắc hại người."

“Diệp sư huynh có biết Vệ Thoán từng bói một quẻ cho Phương sư huynh. Phía nam hung hiểm. Sau ta và Trần Chử lại tìm đến Vệ Thoán, chỉ được bốn chữ. Cửu tử nhất sinh.” Triệu Lịch Duyệt nhìn Diệp Vu Thời nói.

Diệp Vu Thời nhàn nhạt nhìn Triệu Lịch Duyệt nói: “Chỉ toàn nói bậy.”

Triệu Lịch Duyệt nhướng mày, ánh mắt vừa nãy thật hung hiểm. Tuy là thế, nhưng Triệu Lịch Duyệt không tránh né nhìn lại Diệp Vu Thời.

Hai người nhìn nhau rất lâu, cuối cùng Triệu Lịch Duyệt cúi đầu. Hắn thấy trên mặt đất có thêm vết mồ hôi nhàn nhạt.

Hôm sau, Công Tôn Tùy nhanh chân bước vào phòng Diệp Vu Thời, trở tay đóng cửa lại còn chưa nhìn Diệp Vu Thời đã nói: “Ngươi từ chỗ nào tìm đến một quái vật như thế, yêu không phải yêu, ma không phải ma. Lâu như vậy mà một chữ cũng không nhả ra. Chẳng qua chiếu theo đặc trưng tướng mạo có lẽ hắn là tộc Thương Lục trong năm mươi tộc yêu tộc, còn đôi mắt đỏ đó… hắn chắc là yêu ma hỗn huyết. Ma tộc mắt đỏ rất nhiều, tra không ra hắn đến từ hệ nào.

Theo cách nói của ngươi, hắn bước ra từ huyết trì phái Thái Hành, vậy có lẽ vào lúc hai tộc yêu ma tiến công đại lục Cửu Châu khi đó đã bị Thái Hành bắt được hoặc là do hai tộc yêu ma bị bắt rồi dựng dục trong huyết trì.”

Diệp Vu Thời chưa đáp lời. Đợi Công Tôn Tùy lại gọi hắn một tiếng, hắn mới mỉm cười nói: “Làm phiền sư huynh rồi.”

Đến lúc này Công Tôn Tùy mới thấy Diệp Vu Thời không ngồi sau bàn sách, mà nằm trên ghế nằm trong phòng. Nụ cười của hắn cứng lại trên mặt, thấy Diệp Vu Thời trả lời như thế hắn liền biết vừa rồi nhất định đối phương không nghiêm túc nghe hắn nói. Công Tôn Tùy nhịn nhịn lại cười nói: “Sao mấy hôm nay không thấy ngươi chế phù?” Vốn chẳng qua là tìm đề tài nói, nhưng vừa nói xong hắn lại thấy giật mình, ánh mắt càng trở nên nghi hoặc. Đúng, mấy hôm nay Diệp Vu Thời vừa không nghiên cứu trận pháp của hắn cũng không chế tác phù chú, ngay cả mỗi ngày nhất định phải xem sách nhập định này nọ hình như cũng không làm. Nghĩ thế, Công Tôn Tùy xoay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Hắn muốn xem thử mặt trời hôm nay có phải mọc từ hướng tây không.

Không phải hắn làm quá, mà thật sự rất kinh ngạc. Hắn và Diệp Vu Thời không phải chỉ bắt đầu quen biết từ lúc Diệp Vu Thời bái nhập môn hạ sư phụ. Rất lâu trước kia, đại khái Diệp Vu Thời chỉ mới bảy tám tuổi họ đã quen biết.

Trong tàng thư các Côn Luân có trên mười vạn thư tịch, lúc đó hắn vì thấy linh thạch liền không dời chân được nên bị sư phụ phạt đến tàng thư các dọn dẹp vệ sinh. Mà Diệp Vu Thời thì mỗi ngày đều sẽ đến, mỗi ngày giờ mão đến, giờ ngọ đi. Cả mười năm như một ngày chưa từng thay đổi. Sau đó hai người quen dần, hắn mới biết Diệp Vu Thời một ngày mười hai canh giờ đều sắp xếp kín mít không có chút lười biếng nào. Ý thức tự giác nghiêm túc đến mức khủng bố. Như bây giờ ai ai cũng biết Diệp Vu Thời còn trẻ như vậy đã kết anh là thiên tài, nhưng người bên cạnh đều hiểu có vài chuyện không phải có thiên phú là được. Hắn kính phục vị sư đệ này. Thuật pháp, phù chú, luyện khí, kiếm thuật, trận pháp… gần như không có gì hắn không biết không có gì hắn không tinh. Chỉ có âm luật và luyện đan là khác, cái trước là Diệp Vu Thời cho rằng vô dụng với mình, cái sau là vì hắn luyện đan tất sẽ nổ lò.

Nhưng mấy hôm nay Diệp Vu Thời không làm gì hết, tựa hồ là đang ngẩn người? Không không không, vậy quá đáng sợ, nhất định là có chuyện gì đáng sợ đã xảy ra.

“Tâm không tĩnh không thể chế phù.” Diệp Vu Thời nhíu mày nói.

Công Tôn Tùy trợn to mắt đi tới đi lui vài bước: “Ai chọc ngươi? Không phải chứ, ai dám chọc ngươi. Hay linh thạch của chúng ta dùng hết rồi? Hay là… có phải mấy hôm nay đánh tệ hại quá? Chúng ta tốc chiến tốc thắng?… Hay sáng hôm nay Diêu Trọng Khanh quá chướng mắt?”

“Ta đang suy nghĩ.” Diệp Vu Thời nhàn nhạt nói: “Sư huynh, lúc ra ngoài xin tiện tay đóng cửa lại.”

Công Tôn Tùy nhướng mày, nói thẳng: “Được rồi, ngươi từ nhỏ đã thế. Bây giờ Hộ Lạc cũng không ở đây, đừng mơ moi được một câu nào từ miệng ngươi. Ta trả cho ngươi một căn phòng thanh tịnh ngay đây.” Nghĩ rồi Công Tôn Tùy tự bóp cổ tay, hiếm khi thấy Diệp Vu Thời như thế, vậy mà hắn không biết nguyên do. Khi không mất một cơ hội có thể xem chuyện cười của Diệp Vu Thời.

Diệp Vu Thời cười nhìn Công Tôn Tùy nhưng không nói thêm gì. Công Tôn Tùy thấy không hỏi ra được gì nữa, dứt khoát ra ngoài, đóng cửa lại.

Diệp Vu Thời nhắm mắt, lặng lẽ nằm. Hắn quả thật đang suy nghĩ, không phải suy nghĩ quẻ bói của Vệ Thoán. Phương Khác từng đáp ứng hắn bảo trọng bản thân, vậy y nhất định sẽ làm được. Hắn đang suy nghĩ một chuyện khác, một chuyện hắn rõ ràng đã hiểu nhưng vô lực xen vào. Một chuyện mà ngay cả Côn Lăng đạo nhân Kế Phục Thành lúc trước cũng không thể làm được. Chuyện khác hắn có thể an bài vô số cách, từng chuyện đều được khống chế trong phạm vi kế hoạch. Duy chỉ có chuyện này, hắn không thể làm được bao nhiêu.

Hắn biết chuyến đi địa cung nhất định hung hiểm vạn phần, nhưng vẫn để y đi. Chỉ vì cho dù có nguy hiểm, Phương Khác nhất định sẽ đi. Phương Khác sẽ không chịu được bản thân vĩnh viễn chịu quản chế với người khác, hắn cũng không thể chấp nhận. Hơn nữa hắn đã dựng sẵn hậu lộ cho Phương Khác.

Vốn hắn nghĩ dựa vào lực lĩnh ngộ của Phương Khác đối với kiếm đạo, đạo lộ của Phương Khác sẽ giống như Hách Liên Thập Cửu trở thành một kiếm tu thuần túy, chỉ cần tu hành là được, không cần gì khác, chỉ cần tự thân y cường đại. Ai biết sau đó y lại bước trên con đường hiện tại, quá nhiều chuyện vặt, quấy nhiễu tu hành. Nhưng nếu y thích, hắn cũng tùy y.

Nhưng Sâm La kiếm quyết. Diệp Vu Thời hơi trợn mắt, mắt đầy băng hàn.

Ở nơi khác, lúc này Ngô Thất đã bước chân vào tòa cung điện thứ hai. Mà minh thi theo sát sau lưng hắn lại giống như bị một tầng màn mỏng không thấy được ngăn cản.

Thái A thấy thế, trực tiếp xoay người đi vào trong. Phương Khác cầm đèn lưu ly chỉ còn lại một mầm lửa theo sau.

“Ngô trưởng lão, ngài nói chuyện tư quân của Diệp Vu Thời, sư phụ ta sẽ xử lý thế nào?” Phương Khác cười hỏi, thần sắc vô cùng tự nhiên.

Ngô trưởng lão nhàn nhạt nói: “Nên xử lý thế nào thì xử lý thế đó.”

“Ta nghĩ, sư phụ ta sẽ cho qua nhẹ nhàng thôi. Dù sao đồ nhi của ông cũng

dính líu vô cùng sâu.” Phương Khác thờ ơ nói.

Ngô trưởng lão lại nhịn không được nhíu mày. Lúc này hắn mới tin, Phương Khác quả thật là thân sinh nhi tử của Phương Minh Viễn. Ngô Thất nói: “Chuyện này không phải một mình chưởng môn có thể định luận, Duy Pháp đường Diêu Trọng Khanh mới là then chốt.”

Trên gương mặt tuấn tú của Phương Khác lộ ra ý cười nhàn nhạt: “Vậy ta liền yên tâm.”

Ngô Thất rũ mắt không nói, trong lòng thì không cho là đúng. Hắn nghĩ đây là ngạo khí của người trẻ tuổi khiến Phương Khác nói ra câu đó. Cho dù hắn rất tán thưởng Phương Khác, thứ lộ ra trong lời Phương Khác nói trước đó cũng vô cùng thú vị. Y xen vào chuyện của Diệp Vu Thời quả thật có thể kiềm hãm chưởng môn. Nhưng hiện tại y đang ở trong địa cung làm sao biết được sự an bài của chưởng môn? Không những biết, hơn nữa đã sớm có chuẩn bị. Điều này làm hắn rất kinh ngạc, cũng bất giác tán thưởng.

Nhưng lời ‘yên tâm’ nói quá sớm. Diêu Trọng Khanh là người nào, làm sao có thể… yên tâm.

------oOo------

Chương 170: Địa cung 7

Nguồn: EbookTruyen.VN

Khi đứng trước tòa cung điện thứ hai, Phương Khác còn chưa phát hiện có gì bất thường. Đợi khi vào cung điện, Phương Khác cúi đầu nhìn đừng nứt mảnh nhỏ kéo dài đến mũi giày y. Đường nứt này bắt đầu từ dưới chân y, kéo thẳng tới trước, hơn nữa càng lúc càng rộng, cho đến cuối cùng vết nứt đã rộng khoảng độ sải hai tay của một nam tử.

Ngô Thất ngẩng đầu nhìn, lòng thầm kinh ngạc. Đỉnh phòng và mặt đất nứt giống nhau. Cả cung điện bị nứt thành hai. Mà điều làm hắn kinh ngạc là kiếm ý đó, sắc bén đến mức ngay cả nhìn cũng cảm thấy chói mắt. Trên khe nứt dường như có từng mũi nhọn đang ẩn náu.

Phương Khác đi vòng qua đường nứt theo sau Thái A. Y nhìn đường nứt đó, khóe môi giần giật. Y một chút cũng không thích Thái A kiếm ý thậm chí còn vô cùng phản cảm. Thanh kiếm nhỏ trong thức hải vặn vẹo, còn có cảm giác mài đấm mài quyền. Đó là thanh kiếm Phương Khác hư hóa ra. Hiển nhiên nó cũng phản cảm với luồng Thái A kiếm ý trước mặt.

Hơi phù trong cung điện rất mạnh, Phương Khác nhìn đủ kiểu tường thú được khắc trên bốn vách tường cung điện, tất cả đều sống động như sắp phá tường mà ra. Nhờ phúc của Diệp Vu Thời, tuy đối với việc chế phù y chỉ bình thường như cảm tri về nó lại rất nhạy bén. Nếu không nhờ một kiếm như nét bút thần, họ vừa vào cung điện nhất định sẽ bị phù trận vây khốn.

Từ vách tường bị phá vỡ trực tiếp, đến cung điện bị chém ra, cái gọi là nhất lực phá thập ải cũng là như thế.

Phương Khác lấy từ túi chứa đồ ra đá chiếu ảnh, ghi lại phù văn cùng tường thú trên tường. Phù trận này vô cùng cổ xưa, chắc Diệp Vu Thời sẽ cảm thấy hứng thú.

Sau đó vô cùng tự nhiên dọn sạch sẽ bảo vật cạnh cung điện. Ống trúc và mấy thứ phía trên thì cả nhìn y cũng không thèm.

“Thứ đó trông không tồi.” Phương Khác đột nhiên quay người đưa tay chỉ.

Ngô Thất và Thái A quay đầu nhìn, chỉ thấy đó là đèn ***g treo trên cung điện. Ngô Thất thầm nói ánh mắt Phương Khác thật độc, đèn này ước chừng là thứ quý giá nhất trong điện. Đèn ***g đó chế tác vô cùng tinh xảo, có tám mặt, mỗi mặt đều vẽ một con thụy thú, phía trên tỏa ra linh lực không tầm thường.

Đợi khi Thái A nhìn Phương Khác, y đã tháo mấy ngọn đèn đó bỏ vào túi chứa đồ.

“Ngô trưởng lão.” Phương Khác tiện tay ném đi. Ngô Thất giơ tay nhận lấy, phát hiện là một khối huyền thiết lớn bằng lòng bàn tay. Bất luận màu sắc hay chất liệu đều cực tốt. Ngô Thất thu huyền thiết, nhìn Phương Khác một cái.

Phương Khác nhếch môi cười với Thái A. Thái A nhìn cung điện thoáng

cái đã trống rỗng không còn sót lại gì, chợt nhớ lại viên đá Tinh Thần đã bị Phương Khác bỏ vào túi trong Huyết Mạch Tinh Hải. Thái A nhận lấy thứ Phương Khác ném tới, là một cây trâm bạch ngọc cực kỳ đơn giản và không phải là thứ trong địa cung.

Sau khi đi xuyên cung điện thứ hai. Giữa cung điện thứ hai và cung điện thứ ba là một bậc thang cực xa. Mà điểm cuối của bậc thang chính là tòa cung điện thứ ba. Nhìn từ xa thế này, đỉnh của tòa cung điện thứ ba dường như liên kết với đỉnh vòm của địa cung này. Nhưng bây giờ giống như màn đêm đang buông xuống, tòa cung điện thứ ba cùng cầu thang được từng điểm hỏa chiếu sáng. Hỏa quang đó là rất nhiều thần hỏa lơ lửng trên bậc thang, chúng chiếu sáng nơi này như ban ngày, nhưng chỗ đỉnh vòm lại tối thui. Nhiều thần hỏa như thế, nhưng Phương Khác chỉ có thể gọi tên được một phần ba.

Ngô Thất quay đầu nhìn, phát hiện đỉnh vòm trên con đường họ vừa đi vẫn còn sáng như ban ngày, chỉ có chỗ này bị bóng tối bao trùm. Chỗ liên kết từ tòa cung điện thứ hai đến bậc thang dường như là nơi trao đổi giữa ban ngày và ban đêm. Một nửa ban ngày một nửa ban đêm, nhưng lại vô cùng hài hòa, mà hình dạng lại hơi giống với đồ hình thái cực bát quái của phái Thái Hành.

Thái A bước lên bậc thang, sau đó quay đầu nhìn Phương Khác.

Phương Khác bước lên bậc thang, như bước vào một lò lửa, sóng nhiệt ập đến. Cang khí hộ thể của y dường như không tồn tại. Trong một tức ngắn ngủi, khí tức nóng hổi thông qua hít thở tràn vào cổ họng phế phủ để thiêu đốt. Mồ hôi chảy ra, thấm ướt tóc Phương Khác. Phương Khác nhíu mày kéo kéo áo. Trong nhiệt độ thế này, y không cảm thấy mình có thể chịu nổi một canh giờ, sẽ bị đốt khô sao?

Ngô Thất bước lên bậc thang, yên hơi lặng tiếng đứng sau lưng Phương Khác, kéo Phương Khác vào vòng bảo hộ. Dù là hắn, sắc mặt cũng không tự chủ tái đi.

“Vốn dĩ cung điện này dùng để tế lễ, không có thần hỏa. Hơn hai mươi năm trước sau khi ở đây được thiết lập Ngũ Đỉnh Thần Hỏa trận, nơi này mỗi ngày một nóng hơn.” Thái A nhàn nhạt nói, đưa tay cho Phương Khác.

Phương Khác rất tự nhiên gác tay lên khuỷu tay Thái A, tựa như mượn lực bước lên từng bậc. Do hơi lạnh nhàn nhạt tỏa ra trên Thái A khiến y thoải mái hơn nhiều. Nhưng rõ ràng sau khi bước lên một bậc thang thì nhiệt độ càng cao hơn.

“Cầu thang này càng lên trên càng nóng sao?”

Thái A gật đầu.

Phương Khác chớp chớp mắt, đứng lại, gác tay lên vai Thái A nhìn bậc thang dài dài nói: “Bạch nhãn lang, nếu tiếp tục theo tình hình này, chỉ sợ ta còn chưa đi được nửa đường đã bốc hơi rồi.”

Thái A nhíu mày, tuy không hiểu bốc hơi có ý gì, nhưng mơ hồ đoán được.

“Ngô tên Thái A.” Thái A không chê phiền sửa lại xưng hô của Phương Khác nhưng không đẩy tay Phương Khác ra. “Ngô đưa nhữ vào trong điện.”

Nói xong túm lấy cùi chỏ của Phương Khác, chân điểm nhẹ. Hai người liều bay ra cực xa, Ngô Thất rớt lại đằng sau.

Tuy trên người Thái A không ngừng truyền đến hơi mát, nhưng nhiệt độ cực cao vẫn khiến Phương Khác rất khó chịu, đặc biệt là càng lên trên, y hít thở cũng trở nên khó khăn.

Thái A nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy trên mặt Phương Khác đã phiếm một tầng đỏ, mà y bào giống như bị lửa đốt.

“Tại sao hôm đó Phương Minh Viễn muốn thiết lập trận này?” Phương Khác nhướng mày hỏi, trong lòng y đã có suy đoán, bây giờ chỉ cần nghiệm chứng.

Thái A trầm mặc một lát, âm u nói: “Hắn liên kết ngô và thức hải của nhữ, lại đặt dấu ấn kiếm ý vào thượng đan điền của nhữ. Ngô cho rằng Phương Minh Viễn đã tính được đến hôm nay, hắn chính là muốn nhữ xông vào địa cung, kết khế ước với ngô.”

“Ai biết nhữ không muốn đạt thành khế ước với ngô.” Âm thanh Thái A rất nhẹ, lúc nói ra câu này lại bình thản không mang chút cảm xúc nào.

“Đương nhiên, nhữ hiện tại nếu đổi ý vẫn còn kịp.”

Phương Khác rũ mắt cười hai tiếng khinh thường nói: “Bạch nhãn lang, đủ rồi. Đáp án của ta trước giờ chỉ có một.”

Trong lúc nói chuyện, đã đến tòa cung điện thứ ba.

Thái A nhẹ liếc Phương Khác, ngữ khí không chút nhấp nhô: “Ngô bảo nhữ suy nghĩ sau khi kết thúc chuyến đi địa cung này, nhữ nên làm gì? Nhữ nghĩ xong chưa? Khi đó nếu nhữ đổi ý thì vẫn có thể.”

“Ha ha.” Câu trả lời của Phương Khác là hai tiếng cười lạnh.

Sau đó Phương Khác kéo tay áo Thái A đi vào trong điện, rồi ngạc nhiên dừng bước.

Năm ngọn đỉnh lớn cao bằng hai người bày thành ngũ hành phương vị, trong đỉnh là các thần hỏa cấp cao khác nhau. Mà một thanh trường kiếm màu máu bị xiềng xích quấn quanh lơ lửng trên năm đỉnh.

Thoáng cái, Thái A bị Phương Khác kéo tay áo đã biến mất không thấy. Mà phía trên trường kiếm xuất hiện bóng người. Thái A thần sắc thản nhiên ngồi trên trường kiếm, tứ chi đều bị xích khóa chặt. Lửa đốt lên người hắn, da thịt trên tay trên người hắn chợt hiện màu cháy đen sau đó hồi phục bình thường. Mà sắc mặt Thái A vẫn luôn tái nhợt.

Chỉ nhìn thôi, Phương Khác đã cảm thấy khó chịu, không biết mấy năm này Thái A làm sao mà qua.

Phương Khác sờ mũi, cái tên Phương Minh Viễn này đúng là không thể chọc. Đột nhiên y hoảng hốt, sau khi vào điện y không hề cảm giác được sự nóng cháy khó chịu, chỉ cảm thấy nhiệt độ như thường. Hơi mát trong thượng đan điền bắt đầu khuếch tán, lưu chuyển khắp kinh mạch.

“Lúc trước Phương Minh Viễn dùng Tân Hải chi lệ với nhữ vẫn còn tàn lưu, ở trong nhiệt độ cực cao sẽ được kích phát.” Thái A thấy được nghi hoặc của Phương Khác liền nói. Nhưng Phương Minh Viễn không hề nghĩ đến bên ngoài Ngũ Đỉnh Thần Hỏa trận sẽ sinh ra nhiều thần hỏa như thế, nhiệt độ vừa khéo nằm giữa mức Phương Khác không thể thừa nhận nhưng chưa đến mức kích phát Tân Hải chi lệ.

“Làm sao phá trận?” Phương Khác nhìn năm ngọn đỉnh hỏi.

“Nhữ chỉ cần trích máu của nhữ vào trong đỉnh, thần hỏa sẽ tự tắt. Nếu thần hỏa tắt, trận tự phá.” Thái A nhàn nhạt nói.

“… Phương pháp này, nói đơn giản cũng đơn giản, nói khó cũng cực khó.” Trầm mặc hồi lâu, Phương Khác mới nặn ra một câu này. Y nhìn đỉnh lớn cao bằng hai người lớn cỡ năm người ôm, cùng thần hỏa cao hơn một trượng trong đỉnh, lại nhìn chính mình.

------oOo------

Chương 171: Địa cung 8

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trong miệng Phương Khác ngậm đan dược, bay lên giữa năm ngọn đỉnh. Lửa trong năm ngọn đỉnh đột nhiên bùng lên, trong chớp mắt muốn nhấn chìm Phương Khác. Ngô Thất đầy khẩn trương, ngửa đầu nhìn chằm chằm chỗ đó. Trong tay cầm đèn lưu ly của Phương Khác.

Chỉ thấy thần hỏa năm màu tụ lại một chỗ, trở nên trong suốt như nước, lưỡi lửa quấn lên Phương Khác, mặt y không hiệu chút đau khổ nào, chỉ có trên trán hiện ra đường vân màu máu. Y nâng kiếm để trên cổ tay, hơi lạnh trên lưỡi kiếm đã thẩm thấu vào da thịt, nhẹ rạch một cái, máu tràn ra, bốc một luồng khối xanh, sau đó máu không nhỏ xuống mà từng giọt chậm rãi bay lên.

Ngô Thất kinh ngạc nhìn máu của Phương Khác vừa ra khỏi người đã nhanh chóng bốc hơi, một phần hóa thành khói xanh, chỉ còn lưu lại một phần cực ít. Mà cả đại điện lại nhẹ tỏa mùi hương, thứ gì đó trong máu của Phương Khác được tinh luyện.

Thái A nhắm chặt hai mắt, ngón tay nhảy nhót, tàn ảnh hình hoa sen bay lên. Một đóa hoa sen màu ngân bạch lặng lẽ hình thành, trôi ra từ kẽ ngón tay của Thái A. Xuyên qua tầng tầng liệt diệm, hút lấy huyết dịch nổi trên không. Hoa sen chậm rãi chuyển động, huyết dịch không ngừng chảy vào.

Theo tốc độ máu chảy, sắc mặt Phương Khác càng lúc càng tái trắng, một luồng rét lạnh cực độ dần xâm chiếm y.

Trong đầu vụt qua ngàn vạn suy nghĩ, y vậy mà lại giao mạng vào tay Thái A… Loại tín nhiệm này bắt đầu từ lúc nào? Có lẽ là vì nếu Thái A muốn giết chết y thật quá dễ dàng.

Ngô Thất nhìn máu Phương Khác vẫn nhỏ, cùng sắc mặt tái nhợt, không còn khẩn trương như trước, thần sắc đạm nhạt rũ mắt xuống. Khí thế sẵn sàng chờ phát đã biến mất. Hắn đã xác định, trận này là do Phương Minh Viễn thiết lập. Một luồng ám hương phiêu tới, trong đó có một vị là Côn Luân chí bảo, một chút tinh hoa thiên địa lưu lại từ thời kỳ thượng cổ. Kết quả lại bị Phương Minh Viễn vô sỉ trộm đi.

Năm đó, Thận Hành nhai là do hắn coi chừng, thế mà Phương Minh Viễn lại vào như chốn không người, chỉ ném ra một cuộn tranh rồi vây hắn trong đó. Phương Minh Viễn chỉ thiếu một bước là đến chỗ động phủ của Kế chưởng môn. Hắn từng nghĩ, khi đó Phương Minh Viễn không phải vì không đến được, hay kính sợ, mà vì tinh hoa thiên địa đã đến tay mới dừng bước.

Cho nên chỗ này nếu đã bị Phương Minh Viễn thiết lập, vậy tuyệt đối không thể tổn thương đến tính mạng Phương Khác. Nếu mạng đã không lo, thì còn gì đáng lo nữa?

Hắn tín nhiệm là Phương Minh Viễn, xác định cũng là Phương Minh Viễn, không liên quan đến cái khác.

Thái A như có cảm giác, chậm rãi mở mắt nhìn tia lưu quang nhàn nhạt lóe qua trong đôi mắt ảm đạm của Ngô Thất, sau đó chậm rãi khép mắt lại.

Dần dần, huyết dịch trong hoa sen đã nhuộm được một phần ba.

Ngón trỏ và ngón giữa bàn tay phải của Phương Khác chặp lại vuốt lên chỗ bị thương ở cổ tay, chấm máu nhanh chóng kết thủ ấn. Sau đó hai tay giao nhau kết ra một ấn pháp phức tạp.

Động tác trong tay Thái A giống hệt Phương Khác, động tác của hai người hoàn toàn thống nhất, đường vân máu trên trán chợt ẩn chợt hiện nhấp nhô bất định như đang phối hợp với nhau.

Phương Khác giang hai tay ra, hoa sen màu bạc đó bỗng bay vút lên, xoay chuyển bay xuống dưới chân Phương Khác, như một tòa sen thật lớn. Tòa sen này vừa đúng phủ lên năm ngọn đỉnh lớn, mấy cánh sen ở tầng ngoài cũng nhắm chuẩn vào trong đỉnh.

Mà lúc này Ngô Thất mới phát giác, hoa sen là do kiếm khí hóa thành. Mỗi một cánh hoa là một kiếm ý, hắn ngưng thần nhìn, mắt liền đau nhói, còn có máu chảy ra. Kiếm ý hóa hình, đáng gờm hơn cả.

Năm giọt máu lớn như đốt ngón tay lơ lửng phía trên cánh hoa, sau đó đồng thời rơi xuống. Năm giọt máu này, rớt vào năm ngọn đỉnh lớn.

Nguyên tòa địa cung đều lan tỏa một luồng hương thơm. Một tia sáng cực mạnh cực sáng xuyên qua ngói lưu ly, xà ngang của cung điện, chiếu vào giữa mi tâm Phương Khác. Tòa địa cung chìm vào bóng tối, vì tất cả ánh sáng trong địa cung đều tập trung trong cụm sáng mảnh đó.

Ánh sáng không ngừng tràn vào nơi sâu trong đỉnh vòm.

Kim long cắn lên nửa bên người một trưởng lão, phun ra miếng thịt máu nhầy nhụa, rống lớn một tiếng rồi cúi cái đầu cao ngạo xuống.

Lãnh trưởng lão đuổi theo Phương Khác đến đây trợn to mắt không dám tin nói: “Ngũ hành hỏa. Ngũ hành hỏa của phái ta sao lại ở đây!”

Thì ra, thần hỏa trong năm đỉnh lớn là ngũ hành thần hỏa Phương Minh Viễn lấy từ phái Thái Hành.

Chỉ trong một thoáng, trên Tuyết Đỉnh Sơn xuất hiện hào quang ngũ sắc, hào quang đó kéo dài ngàn dặm, ngưng tụ không tan.

“Hào quang ngũ sắc, dị bảo hiện thế.” Liễu Tửu ngây người ngẩng đầu nhìn hào quang nói. Hào quang này… phải là dị bảo lợi hại cỡ nào?

Trên gương mặt tái nhợt của Tiêu Xương Thu một mình cầm kiếm chắn trước lối vào Trường Thiên Hiệp cốc xuất hiện ý cười nhàn nhạt, chậm rãi giẫy đi vết máu trên thân kiếm.

Trong phái Côn Luân, Trí Tiêu và La Thanh dừng bàn cờ nhìn nhau một

cái.

“Thiên địa tinh hoa của Côn Luân, ngũ hành hỏa của Thái Hành, ngũ thần đỉnh của tông môn, vạn năm tuyết liên tử của Thiên Sơn, ma hoàng tức, tân hải chi lệ…”

Trí Tiêu nói đến thiên địa tinh hoa của Côn Luân thì nhíu chặt mày, nhưng sau mỗi một chữ tiếp theo mày ông dần giãn ra. Cuối cùng là mắt cong cong, cười lên.

“Thứ năm đó bị tên Phương Minh Viễn mang đi, hiện nay coi như đã tìm được.” Năm đó tất cả mọi người đều muốn tìm Phương Minh Viễn đòi lại những thứ này, ngặc nỗi mãi không tìm được. Nhưng nghĩ lại một khi dùng đến những thứ này nhất định sẽ có dị động, nên họ cũng không vội nữa. Đợi một khi Phương Minh Viễn dùng sẽ giành trở về. Ai biết đợi đến khi Phương Minh Viễn chết rồi, những thứ này vẫn chưa hiện lên mặt nước.

Bây giờ thì lại cùng hiện thế.

Trên Thiên Sơn, bình ngọc trong tay người đội đấu lạp không ngừng chấn động, phát ra âm thanh như khóc như tố. Người đội đấu lạp siết chặt bình ngọc: “Một phiến băng tâm tại bình ngọc. Hiện nay băng tâm đã tan, bình ngọc còn làm chi.”

Nói xong bình ngọc trong tay hóa thành bột phấn trôi đi.

Trong tông môn, tiếng tụng kinh của mấy vạn người bị tiếng chuông cắt đứt.Thập Phương mở mắt nhìn ra ngoài sơn môn, chỉ có năm bức tượng phật, vốn dĩ chỗ đó là trận Ngũ Phật Tọa Đỉnh, mấy năm trước bị một người phá mất, đã lấy đi đỉnh.

Trên Ngũ Hành sơn của Thái Hành, Tả Khâu cười nhẹ, nhìn Hàn Không nói: “Thái A kiếm hiện thế, kẻ giữ Thái A, san bằng tu tiên giới. Phái Côn Luân triệu tập hai tộc yêu ma, nắm giữ Thái A, ý đồ quá rõ.”

Hàn Không gật đầu đáp: “Trong mười ngày, đại lục Cửu Châu nhất định ai cũng biết hết.”

Cho dù có vài người không tin, nhưng người tin lại nhiều hơn. Chẳng hạn

tộc Thương Lục năm đó.

Phương Khác bây giờ còn chưa biết chuyện do ông cha tiện nghi làm lập tức sẽ tạo nên sóng gió ngập trời. Dự cảm của y khi đó đã thành thật, tương lai của y không chừng thật sự sẽ tối tăm không ánh sáng. Chỉ mỗi chuyện trốn nợ đã khiến y đau đầu. Mà y từng hy vọng, đừng ai biết y là con của Phương Minh Viễn…. Bây giờ ngay cả Hách Liên Đồng cũng biết cuộc đời của Phương Khác. Muốn mọi người không biết, có lẽ y có thể mong đợi tất cả mọi người ở đại lục Cửu Châu đều mất trí nhớ.

Ngô Thất bị sóng khí trùng kích lùi vài bước, cuối cùng đứng vững trước cửa điện, nửa bước cũng không chịu lùi nữa.

Phương Khác đứng trên đỉnh, y bào phất phới, tóc cũng phất phơ. Sắc mặt đỏ hồng như đã dùng đại bổ dược gì đó. Nhưng thực tế cảm thụ của y không phải rất tốt đẹp.

Trong người lúc lạnh lúc nóng, từng luồng khí tức cuồng đại không thể khống chế liều mạng trùng kích kinh mạch y. Dùng cảm thụ của Phương Khác để nói, thì y cảm thấy vỏ ngoài của mình giống như một quả bóng bị thổi thật phồng đã đến cực hạn, sắp sửa nổ mất.

Huyết dịch ở thượng đan điền sớm đã tan biến vô tung, thanh kiếm bạc trước đó bị huyết dịch vây lấy, bây giờ hừng hực khí thế xông vào thức hải của y. Lại diễn một màng thức hải thảm kịch. Mà trong đan điền, sự cân bằng của hai loại kiếm ý bị đánh vỡ. Thái A kiếm ý đột nhiên bành trướng đã hủy đi hiện tượng cân bằng. Thái A kiếm ý mượn thế hung tợn áp chế Sâm La kiếm ý, ai biết Sâm La kiếm quyết hấp thu khí trong người Phương Khác càng lúc càng lợi hại. Hai loại kiếm ý cũng bắt đầu tranh đấu.

Cùng lúc này, kim đan của Phương Khác cũng không ngừng hấp thu khí tức đó.

Tất cả đều mất khống chế.

Thái A muốn thông qua thần thức thay Phương Khác ngăn cách kinh mạch, nhưng lúc này hắn mới phát giác, liên hệ giữa hai người đã đứt. Đường vân máu giữa trán hắn đã tan.

Ngũ Đỉnh Thần Hỏa trận đã phá, Thái A cầm kiếm chém đứt xích. Phi thân bay lên, túm tay Phương Khác kéo vào trong, mày nhíu lại, phun ra một ngụm máu.

Hắn bây giờ tâm thần đại thương, không thể nào giúp y chải vuốt.

Bên tai Phương Khác là một chuỗi ầm ầm. Tạp âm khiến y không nghe được âm thanh nào khác, chỉ phiền toái muốn phát điên.

"Khác nhi. Con ta…" Giọng nữ quen thuộc vang lên, mang theo một tia trấn tĩnh, sau đó lại biến mất.

Tạp âm lại ập đến. Cho dù là lúc dấu ấn kiếm ý phát tác, y cũng chưa từng gần tử vong như thế.

Phương Khác đột nhiên phun ra một búng máu, trước mắt tối đi, nhưng miệng thì nói: "Ta sẽ không có chuyện gì."

Y từng đáp ứng Diệp Vu Thời, y sẽ bảo trọng chính mình, cho nên y nhất định không thể có chuyện gì.

Địa cung bắt đầu lay động, như muốn sụp đổ. Mà sàn thanh thạch giữa năm ngọn đỉnh đã bị đốt ra một hố lớn. Nham thạch trào ra.

Thái A ôm Phương Khác, vung tay thu năm ngọn đỉnh vào túi chứa đồ. Nói với Ngô Thất: "Đi."

Trở tay một kiếm chém mở cung điện, vọt lên trên.

Ầm ầm. Vô số tiếng nổ vang lên.

Trong địa cung trào lên vô số nham thạch, chỉ một thoáng, mấy cung điện trong địa cung đã biến mất trong nham thạch. Ngũ Hành Thần Hỏa trận nhiều năm trời đã tạo nên ảnh hưởng rất đáng sợ cho nơi này. Trận pháp vừa phá, nhiệt khí hình thành ở đây liền không thể áp chế được nữa, thoáng cái bùng phát lên.

Ở lối vào Trường Thiên Hiệp cốc, mười người Tiêu Xương Thu cùng Hộ Lạc đã chặn mấy vạn nhân mã Thái Hành ba ngày hai đêm. Xác chết đầy đất, họ cũng đã mệt mỏi kiệt quệ. Ba ngày trước Tả Thần Sách Doanh bị

vây sát, may mà Tiêu Xương Thu đã phá trận của Phương gia, mới giữ được Hiệp cốc. Hai ngày trước, Vương Dĩ An xả thân liều chết. Nửa ngày trước La Phó nằm liệt dưới đất. Chỉ vì tranh thủ thêm thời gian cho đại quân, họ phải cố sức kéo chân Thái Hành.

Chỉ ngay một khắc trước, mắt thấy Thái Hành sắp đột phá Trường Thiên Hiệp cốc.

Ai biết hào quang lóe lên, dị bảo hiện thế. Sau đó là núi lửa phun trào, khói đen lan tỏa.

Chúc Cố Chi nhíu mày, nhìn nham thạch đang trào đến sau lưng. Hắn phất cờ lên, thu binh.

Mấy vạn tu sĩ đồng thời điều khiển pháp khí bay lên, đông nghìn nghịt tráng lệ vô cùng.

Mà lúc này, ở miệng núi lửa đã trào dung nham, hai bóng đen phóng ra. Bay lướt trên không, sau đó biến mất.

Còn Tuyết Đỉnh sơn dưới chân họ, đã như luyện ngục nhân gian. Nơi dung nham chảy đến giống như cành khô củi mục, khói bụi ngập trời. Trong chớp mắt Tuyết Đỉnh sơn xanh tươi hóa thành một biển lửa. Hào quang ngàn dặm vừa rồi thì đã biến mất.

Liễu Tửu thầm thì: “Về sau chẳng lẽ Tuyết Đỉnh sơn phải đổi thành Hỏa Đỉnh sơn?… Dị bảo đâu?”

------oOo------

Chương 172: Kết anh 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thái A túm Phương Khác ngự kiếm bay đi, trong mấy tức đã cách Tuyết Đỉnh sơn cả ngàn dặm. Hắn buông Phương Khác xuống tại một khe núi.

Lúc này trên người Phương Khác vô cùng đáng sợ, huyết quản màu xanh nổi lên, trên da không ngừng tràn máu.

Ngô Thất vội đi tới, nhét viên ngưng thần đan duy nhất trên người vào miệng Phương Khác. Tình trạng Phương Khác như thế, đan dược bình thường hắn không dám cho y dùng. Chỉ có đan dược ngưng thần tĩnh khí mới dùng được. Nhưng loại đan dược này lại cực kỳ quý giá, trên người hắn cũng chỉ còn lại một viên. Ngô Thất thở dài xa xăm, Phương Minh Viễn thật đủ nhẫn tâm, không biết đã thông qua phương pháp nào phong mấy loại linh dược vào trong kinh mạch huyết dịch Phương Khác. Ngày Phương Khác lấy kiếm chính là ngày linh dược kích phát. Nhưng Phương Minh Viễn không biết bổ quá mức sẽ chết người sao?

Chỉ là Ngô Thất không biết, Phương Minh Viễn làm tất cả là xây dựng trên cơ sở Phương Khác và Thái A đã kết thành khế ước. Như vậy linh lực mà kiếm chủ không thể hấp thu tự nhiên sẽ được kiếm linh hấp thu. Dù hắn có tính toán giỏi thế nào chỉ sợ cũng không tính được Phương Khác không kết khế với Thái A đã thả Thái A ra.

Thái A nhìn Phương Khác gần như không còn khí tức, da thịt toàn thân y vì đau đớn quá lớn mà đang co giật. Hắn điểm ngón tay lên trán Phương Khác, quyết định cho dù Phương Khác cự tuyệt hắn cũng phải kết khế ước với y. Chỉ cần có thể sống, chuyện sau này về sau nói.

“Bạch nhãn lang.”

Vào lúc này, Phương Khác mà họ cho rằng đã ngất đi chậm rãi mở mắt ra. Tơ máu trong mắt khiến cả con mắt trở thành màu máu. Mà biểu cảm trên mặt lại vô cùng bình tĩnh.

Phương Khác vỗ tay xuống đất, khoanh chân ngồi dậy: “Ta sắp kết anh.” Nói xong lấy từ tay áo ra bình sứ nhỏ màu trắng mà y hay nghịch.

Ngô Thất trầm mặc một lát, đứng lên đi tới chỗ cách Phương Khác mười mét bắt đầu bày trận pháp. Lợi dụng lượng linh lực cần phải hấp thu khi kết anh để làm dịu tình trạng linh lực quá mức sung mãn lúc này là chọn lựa không thể tốt hơn. Chẳng qua thống khổ mà Phương Khác phải thừa nhận sẽ gấp mấy lần người khác. Nhưng, nếu lúc này Phương Khác cũng vẫn có thể giữ được bình tĩnh, hắn tin y có thể kết anh.

Trong con mắt tối tăm của Thái A xuất hiện một tia u quang nhàn nhạt nói: “Ngô hộ pháp cho nhữ.”

Nói xong liền khoanh chân lặng lẽ ngồi đối diện Phương Khác, trường kiếm trên lưng reo một tiếng xuất khỏi vỏ, bay lên giữa không.

Phương Khác nhíu chặt mày, xếp đan dược cần dùng thành hàng. Máu chảy ra từ mặt, t mắt tai mũi miệng, ngón tay nhỏ xuống đất. Vị máu tanh càng lúc càng nồng, ngón tay mở bình đan dược khẽ run rẩy, nhưng rất vững.

Nhìn thế này, không ai có thể tưởng tượng được thống khổ y phải thừa nhận kịch liệt cỡ nào.

Phương Khác nhìn Thái A, nhếch môi, thở dốc nói: "Hình như trong tu tiên giới… sau nguyên anh kết đạo lữ là một thông lệ… Bạch nhãn lang ngươi đến lúc đó đừng quá nhỏ nhen, tặng lễ quá mỏng… không thể nuốt lời."

Thái A thờ ơ đảo mắt nhìn Phương Khác, rồi nhắm mắt lại.

Phương Khác thở dốc vài hơi lại nói: "Vừa rồi ngươi lại chuẩn bị lừa ta phải không… cho ngươi biết, ta gọi ngươi là bạch nhãn lang không phải muốn ngươi thật sự làm bạch nhãn lang."

Thái A nhíu mày, môi mỏng mở ra phun hai chữ: "Câm miệng."

"Tuy ta biết nếu ta thật sự sắp chết… quả thật ta sẽ chọn nghe theo. Nhưng hiện tại không phải vẫn còn cách sao… Ta cũng bội phục chính mình, vào lúc này lại nghĩ ra cách tốt như thế."

Thái A nhíu mày, hắn biết lúc này tinh thần Phương Khác đã đến cực hạn, mới nói mấy lời không biên giới, có lẽ là để phân tán đau đớn.

Phương Khác trút ra một viên kết anh đan nhét vào miệng rồi nhắm mắt lại, nhịn đau đớn kịch liệt bắt đầu chải vuốt linh lực như gió lốc trong kinh mạch.

Phương Khác bắt đầu trữ lực, điều chỉnh nội tức. Tâm vong lự niệm, tâm vong gia cảnh, tâm vong kỷ tâm, chính là tam ly, ly hư, ly cảnh, ly tâm. Rời khỏi tam giới, phá kim đan, hóa nguyên anh.

Kim đan trong đan điền y chậm rãi xoay chuyển, bắt đầu điên cuồng hấp thu linh lực. So với độ lớn lúc trước, bây giờ đã phồng hơn gấp đôi.

Phương Khác hiểu, y cần phải nhanh chóng hấp thu linh lực bành trướng trong người, nếu không trước khi nổ tan xác mà chết, kinh mạch của y sẽ đứt hết. Đến khi đó linh lực sẽ không cách nào khống chế, càng khỏi nói đến kết anh.

Y nên thấy mừng vì hiện tại vẫn còn kịp, cũng may mà lúc này y chỉ kém nguyên anh một bước.

Ngô Thất nhanh chóng thiết lập đại trận ngũ trọng tụ linh, sau đó lại thiết lập hai trận pháp ẩn náu. Chỗ này thuộc nội cảnh phái Thái Hành, nếu bị người phát hiện sẽ không tốt. Sau khi làm xong tất cả hắn liền ẩn sang một bên bảo hộ. Lần thủ này, là mười ngày mười đêm.

Mười ngày sau Ngô Thất cảm thấy dị động, mới nhẹ thở ra. Linh khí của tụ linh trận bắt đầu vận hành, nói rõ linh lực trong người Phương Khác đã được chải vuốt xong, cũng hấp thu xong, tức là cách này quả thật có tác dụng.

Mà lúc này đám Tiêu Xương Thu đã đến Mạc thành, bầu không khí Tả Thần Sách Doanh trên trên dưới dưới vô cùng nặng nề, trên chiến ngoài Trường Thiên Hiệp cốc, Tả Thần Sách Doanh tử thương thảm trọng, chỉ có thể nói là thất bại rút lui.

Đám Vương Lạc Dương tụ lại trong doanh của Tiêu Xương Thu.

Vương Lạc Dương ôm quyền hành lễ nói: “Tiêu sư bá, xin hỏi Phương sư thúc của chúng tôi hiện đang ở đâu? Tại sao còn chưa về doanh?”

Tiêu Xương Thu nhàn nhạt đáp: “Phương Khác tự có việc trọng yếu, đợi sau khi làm xong sẽ trở về. Các ngươi cứ yên tâm chờ đợi trong doanh.”

Nói xong vung tay lên, đám Vương Lạc Dương chỉ có thể lui ra ngoài. Lúc này Tiêu Xương Thu mới chậm rãi đưa tay xoa góc trán, trên mặt mang vẻ mệt mỏi.

Nàng nhìn Hộ Lạc đứng một bên nói: “Bây giờ ngươi muốn về chỗ Diệp Vu Thời sao?”

Hộ Lạc lạnh nhạt đeo hai thanh trường kiếm đứng một bên, khí tức toàn thân thu liễm cực hạn. Hắn trầm mặc đứng một bên doanh trướng, gần như giống một trụ gỗ… đến mức đám Vương Lạc Dương vừa rồi bước vào không hề phát giác hắn cũng ở trong doanh trướng.

Chỉ là trong mắt hắn lại lóe hàn quang như kiếm, hắn bình tĩnh nói: "Ta muốn lưu lại Tả Thần Sách Doanh, khiến Vương Dĩ An xuất ra hết toàn lực."

Tiêu Xương Thu cong khóe môi nói: "Cũng tốt."

Đám Vương Lạc Dương ra khỏi doanh trướng, mặt mang vẻ lo âu quay nhìn lẫn nhau. Đã qua hơn nửa tháng, sư thúc một chút tin tức cũng không có. Làm sao chúng có thể không lo lắng?

"Sư thúc rốt cuộc đi làm chuyện gì?" Hách Liên Đồng nhìn Chu Lập Đức chất vấn.

Chu Lập Đức thầm than một tiếng nói: "Thực sự không thể nói. Tin rằng đại nhân nhất định sẽ bình an trở về. Các ngươi theo ta về môn phái thôi, lúc đó đại nhân đã dặn rồi, bây giờ các ngươi lưu lại trong quân doanh, đến khi đó chúng ta làm sao báo cáo?"

"Bây giờ sư thúc một chút tin tức cũng không có, chúng tôi làm sao yên tâm về môn phái? Huống chi, hiện tại biên cảnh đang lúc thiếu người, chúng tôi lưu lại cho dù không thể lên chiến trường cũng làm chuyện vặt được mà." Vương Lạc Dương nói xong chính nó cũng sửng sốt, nếu là lúc trước nó tuyệt đối sẽ không tin mình lại nói ra câu này. Đường đường là con một của phong chủ Võ Kỹ phong lại nguyện ý làm việc vặt cho người khác? Nếu ai dám nói như thế với nó, nó nhất định sẽ khiến người đó không thể nói được nữa.

Chu Lập Đức nhìn những ánh mắt lo lắng của đám hài tử, cân nhắc một phen rồi hàm hồ nói: "Hôm đó ta ở trên chiến trường thấy mấy thân ảnh… đại nhân có lẽ không đáng ngại. Lúc này không có tin tức có lẽ do đã bị thương. Diệp đại nhân sớm đã phái người đi tìm kiếm rồi. Chắc sẽ có tin tức ngay thôi."

Diệp Vu Thời trầm mặc nhìn Tuyết Đỉnh sơn tan hoàng tiêu điều. Ở chỗ

này hắn cảm giác được Thái A kiếm ý cực nhạt còn tàn lưu. Ngừng lại một chút, Diệp Vu Thời tìm kiếm về phía nam. Trong biên cảnh phái Thái Hành, người hắn phái ra không thể khua chiêng gõ trống tìm người. Cho nên chỉ với phạm vi ngàn dặm quanh Tuyết Đỉnh sơn, mà đã qua hơn mười ngày vẫn không tìm được người.

Mà lúc này không chỉ có người của Diệp Vu Thời đang tìm Phương Khác. Phương Hiền Thanh thống lĩnh mấy trăm tu sĩ cũng đang lục tìm trong phạm vi ngàn dặm quanh Tuyết Đỉnh sơn. Còn phụ thân của hắn, gia chủ hiện nhậm Phương gia Phương Minh Hòa cũng có mặt.

Phương Hiền Thanh tin chắc Phương Khác tuyệt đối không thể rời khỏi phạm vi ngàn dặm quanh Tuyết Đỉnh sơn, mà hắn phải bắt cho được Phương Khác. Không chỉ vì Thái A kiếm quyết trên người Phương Khác, còn vì hào quang ngập trời hôm đó đại biểu cho dị bảo cùng với Thái A kiếm.

Vào lúc Phương Hiền Thanh tìm kiếm Phương Khác khắp nơi, Phương Minh Hòa nâng tay lên.

Phương Hiền Thanh nhìn xung quanh không thấy có gì dị thường, bất giác nghi hoặc nhìn Phương Minh Hòa.

Một vị trưởng lão tung phi kiếm ra, chỉ thẳng phía trên khe núi.

Cảnh sắc trước mắt bắt đầu vặn vẹo, chỉ thấy một thanh trường kiếm lơ lửng trên không tạo thành thế thủ hộ. Mà dưới kiếm, một yêu tộc hắc bào ngân phát ngồi khoanh gối, người đối diện hắn chính là Phương Khác!

“Kết anh… y thế nhưng kết anh rồi.” Phương Hiền Thanh nhất thời thất thanh hô lên. Rất nhanh hắn đã ý thức được mình mất khống chế, bèn mím môi.

Phương Minh Hòa híp mắt tán thưởng nhìn thanh kiếm trên không nói: “Chí tôn chí quý, nhân thần đều kính. Thái A kiếm, Phương gia ta có hy vọng hưng thịnh rồi.” Phương Minh Hòa cười ha ha, mở quạt ra, hai mươi bốn thanh nan quạt bay về Thái A kiếm.

Thình lình, ba vị trưởng lão sau lưng Phương Minh Hòa, có hai người bị rạch lên cổ, không dám tin che cổ ngã xuống.

Lúc này Thái A đã cầm Thái A kiếm đánh rớt từng nan quạt.

Phương Hiền Thanh nhìn hai trưởng lão ngã xuống, hít ngược một hơi, lùi liền vài bước.

Mà vị trưởng lão khác sau lưng hắn cầm sáo nhẹ điểm vào một chỗ. Thân hình Ngô Thất liền hiện ra.

“Không ngờ, Địch lão tổ Phương gia cũng rời khỏi Tần Lĩnh.” Ngô Thất cầm Nga Mi kích lạnh lùng nói.

Thì ra vị trưởng lão vừa xuất thủ chính là Địch lão tổ trấn thủ Phương gia.

“Lão phu cũng không ngờ, sẽ có thể gặp được Ngô trưởng lão một trong Tam Lệnh phái Côn Luân tại đây.” Địch lão tổ bước về trước một bước.

Ngô Thất phát ra hai tiếng cười thấp khàn, cầm Nga Mi kích lùi lại, rồi chợt biến mất tăm.

Mà khi nghe được Ngô Thất chính là Ngô trưởng lão một trong Tam Lệnh, Phương Hiền Thanh lui liền vài bước. Danh tiếng của Ngô Thất, sớm đã truyền khắp Côn Luân. Nếu nói Duy Pháp đường là nơi quang minh chính đại nhất Côn Luân, vậy thì hai Ti Minh Ám dưới tay Ngô trưởng lão chính là nơi hắc ám nhất Côn Luân. Sáng và tối tương khắc, hắn chính là cái bóng của Duy Pháp đường.

Địch lão tổ không chút dao động, chỉ nhìn Phương Minh Hòa đang bị Thái A cản ngoài trận nói: “Minh Hòa, ngươi không phải đối thủ của linh kiếm này, để lão phu tới lĩnh hội Thái A kiếm ý này.”

Nói xong ông liền tung ra một quyền.

Địch trưởng lão họ Phương tên Địch, thường cầm một cây sáo. Chẳng qua vũ khí của ông lại là nắm đấm. Vì ông là tu sĩ luyện thể.

Quyền này nhìn cực kỳ bình thường, nhưng lại cực không bình thường. Trên đại lục Cửu Châu người có thể cản được quyền này, chỉ đếm trên đầu ngón tay. Người có thể tránh quyền này thì hầu như không có.

Lúc Thái A giơ kiếm ngang trước ngực, quyền đã đến nơi.

Thái A cản lại quyền, chân mày hơi chau lại.

Linh khí xung quanh bắt đầu sinh ra biến hóa kịch liệt, điên cuồng tụ tập đến chỗ này. Tầng mây trên trời cũng tản ra. Phương Khác kết anh đã đến thời điểm mấu chốt!

Phương Khác hoàn toàn không cảm giác được ngoại giới, trước đó y tiêu hao rất nhiều thời gian để hấp thu linh lực, sau Sâm La kiếm quyết phải mất rất nhiều khí lực mới áp chế được Thái A kiếm quyết bạo khởi. Hai loại kiếm ý lại trở về trạng thái cân bằng lúc trước. Mà linh lực hấp thu, hiện tại chính là thời kỳ mấu chốt y phá kim đan.

------oOo------

Chương 173: Kết anh 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thái A và Địch lão tổ vừa va chạm đã tách ra, giống như một người nhẹ vươn nắm đấm, người kia nâng kiếm cản lại. Đơn giản như thế, nhẹ nhàng bâng quơ như thế.

Trong mắt Phương Hiền Thanh, là hai người chạm nhẹ, sau đó không có gì xảy ra! Còn chuyện gì đáng kinh ngạc hơn cái gì cũng không phát sinh chứ?

Địch lão tổ vẫn đứng tại chỗ cũ, nhưng thần sắc trên mặt đã biến đổi. Ông tự nhiên biết vừa rồi không phải không có gì xảy ra. Tuy ông chỉ sử ra năm phần lực để thăm dò, nhưng Thái A lại nhẹ nhàng dỡ bỏ lực đạo của ông hơn nữa còn khiến tất cả ba động biến mất trong vô hình.

Cũng vào lúc này, kim đan vốn không ngừng khuếch đại trong người Phương Khác nhanh chóng co rút, còn bắt đầu hấp thu linh khí bên ngoài.

Sau khi tầng mây tản ra, trên không trung xuất hiện một cái vòng xoáy dạng phễu, ngoài ra còn một vòng xoáy khác cũng xuất hiện lấy Phương Khác làm trung tâm, hai vòng xoáy dần ăn khớp cuối cùng hợp thành một

luồng lốc xoáy.

Tiếng sấm ầm ầm vang lên, trong phạm vi trăm dặm xung quanh bắt đầu đổ mưa to.

Trong thành Thái An, Hàn Không như có cảm ứng, nhìn Chúc Cố Chi bị cột trên trụ gỗ phơi nắng dưới mặt trời nóng bức, nói với Giang Trầm Chu bên cạnh hắn: “Có người kết anh.”

Giang Trầm Chu chẳng nói đúng sai ờ một tiếng: “Mật thám trong phái đã thanh lý được bao nhiêu?”

Hàn Không lắc đầu nói: “Chỉ bắt được cá biệt mà thôi. Nhưng đều không thể cạy miệng, xương đều rất cứng.”

Giang Trầm Chu nhẹ cười chế nhạo: “Cần gì. Ta đã sớm nói đối phó với người Côn Luân ngươi đừng quá mức phí tâm tư. Dù sao bọn họ sẽ không nói gì hết, trực tiếp ném vào huyết trì bổ sung chất dinh dưỡng cũng tốt, hay ném vào linh khoáng cũng được. Còn có, đối với người Côn Luân mà nói, giày vò cũng vô dụng, bọn họ chỉ biết liều chết kháng cự, hoàn toàn không bận tâm ngược lại còn khinh thường chúng ta. Cách khiến bọn họ cảm thấy thống khổ, chỉ có thể là sỉ nhục.”

“Sỉ nhục bọn họ, không bằng sỉ nhục đồng bạn của họ.”

Hàn Không lặng lẽ đánh giá Giang Trầm Chu, mày nhíu lại.

Giang Trầm Chu mím đôi môi mỏng mà sắc bén, làm như không thấy Hàn Không đang đánh giá, nhẹ giọng nói: “Bàn kinh nghiệm.”

Sau đó phẩy tay, gọi một đệ tử đến: “Phái người đi xem thử là ai đang kết anh. Nếu phát hiện đám Phương Khác, bắt họ, bất luận sống chết.”

Ngừng một chút Giang Trầm Chu hơi nhíu mày nói: “Giả như vô ý để Liễu phó thống lĩnh nghe được tin tức này, nếu nàng ta muốn đi, các ngươi giả ý ngăn cản một chút là được.”

Gió lốc hoành hành, cát bay đá chạy, tiếng sấm ầm ầm. Phương Hiền Thanh bất giác giật lùi ra mười mấy dặm. Hắn chỉ mới nguyên anh phải tạm tránh mũi nhọn, còn Ngô Thất sớm đã dẫn Phương Minh Hòa ra ngoài

trăm dặm.

Trong lốc xoáy cuồn cuộn, chỉ có thể mơ hồ thấy được hai bóng người. Thái A lặng lẽ đứng trên không, mà Địch lão tổ đứng tại chỗ. Thân hình gầy gò của ông không chút động đậy, y bào cũng lặng yên. Mưa to như trút, quanh người ông lại không có một chút vết nước nào. Mấy gốc cỏ dưới chân ông dường như cũng lay động theo gió, hoa dại điểm xuyết trong đó cũng điềm tĩnh tự nhiên.

Quanh người ông tự thành một thế giới.

Cũng vào lúc này, Địch lão tổ mới nhìn thẳng Phương Khác. Ông vừa nhìn đã nhận ra lúc này Phương Khác đang phải chịu giày vò cỡ nào. Đứa này tư chất không ra sao, nhưng lại có cơ duyên. Hơn nữa tâm tính kiên cường, không khuất phục, có thể chịu đựng nỗi đau khổ người thường không thể chịu. Sau khi điêu khắc mài giũa tất sẽ thành đại khí. Địch lão tổ chợt động lòng, nổi lên mấy phần thương tiếc, nói đến cùng, Phương Khác cũng là người của Phương gia.

Địch lão tổ nâng tay chỉ ra bình nguyên cách trăm dặm nói: “Ta ngươi dời bước, thế nào?”

Vừa rồi Thái A hóa quyền của ông thành vô hình, chính là vì không muốn ảnh hưởng đến Phương Khác. Thiên địa dị tượng như vậy, người thường có lẽ khó thể làm gì. Nhưng lên đến cảnh giới của họ, nếu muốn ngăn cản lại chỉ là một chuyện dễ dàng.

Thái A gật đầu.

Phương Hiền Thanh thần sắc phức tạp nhìn linh lực thiên địa dao động do Phương Khác kết anh tạo thành. Hắn còn chưa từng thấy qua ai kết anh mà thanh thế lớn như vậy. Nhưng nghe nói lúc Phương Khác kết đan linh lực dao động đã không ai có thể sánh được.

Sau đó Phương Hiền Thanh lại mỉm cười, vậy cũng tốt. Đỡ cho hắn còn phải thông báo cho đám Chúc Cố Chi. Kết anh thì thế nào, nơi này là Thái Hành chứ không phải Côn Luân. Kết anh tại chỗ này không khác gì tìm chết. Phương Hiền Thanh dời mắt sang chỗ Địch lão tổ và Thái A.

Lúc trước hắn chỉ biết Phương gia cũng có một lão tổ tọa trấn, nhưng lão

tổ này thọ bao nhiêu, tu vi gì hắn hoàn toàn không biết. Cho đến mấy hôm trước một trưởng lão trong phái Thái Hành hậu kỳ nguyên anh chỉ còn cách hóa thần một bước chất vấn hắn tại sao không thể cản lại Tiêu Xương Thu, lại bị Địch lão tổ đánh một chưởng, tu vi hủy hết.

Phương Hiền Thanh nhếch môi, Thái A kiếm linh đó dù có lợi hại thế nào cũng vẫn thua một bậc. Suy cho cùng ngay cả hắn cũng nhìn ra được, kiếm linh này đã bị thương tổn tâm thần rất lớn.

Ngay lúc này, một tiếng chế nhạo vang lên.

"Địch lão tổ thật sự là phong phạm quân tử, quang minh lỗi lạc, chúng ta đây bội phục cực điểm." Người nói chuyện chính là Liễu Tửu ngồi trên một chiếc thuyền lá mà đến. Thuyền lá lắc lư nghênh gió, sau đó dừng bên cạnh Phương Hiền Thanh. Đến cùng nàng còn có hơn mười đệ tử Thái Hành.

Phương Hiền Thanh nhíu mày lạnh giọng nói: "Ngươi có ý gì."

Liễu Tửu quấn roi da trong tay, lạnh lùng nói: "Địch lão tổ vì không để Thái A kiếm linh phân tâm, đặc biệt gọi đến chỗ khác đấu pháp. Lẽ nào không phải là hành vi quân tử? Ngươi cần gì tức giận. Không lẽ ngươi cho rằng ta nói sai?… Cũng đúng, dù sao nhân lúc người ta tâm thần đại thương mà đấu pháp, thắng cũng không hay ho."

Phương Hiền Thanh nhìn Liễu Tửu, lại đột nhiên cười nói: "Liễu phó thống lĩnh sao lại đến, Chúc thống lĩnh vẫn tốt chứ?"

Liễu Tửu híp mắt hạnh, đáy mắt lộ ra mấy phần lãnh quang. Sư huynh tự tiện quyết định đổi tù binh, ở Trường Thiên Hiệp cốc tuy thắng nhưng chưa vây diệt được Tả Thần Sách Doanh, bị Tả Khâu phạt một trăm quân côn, lúc này còn bị trói trên đại kỳ thị chúng.

Nghĩ đến đây Liễu Tửu nhìn sang trung tâm lốc xoáy. Ánh mắt nàng như thông qua tầng tầng chướng ngại nhìn đến đầu sỏ đã hại sư huynh rơi vào cảnh ngộ này.

Kết anh? Đừng mơ.

Liễu Tửu lấy ra một cây phù bút, cưỡi thuyền lá lắt lư bay lên không. Lấy

linh lực làm mực, dùng đất làm giấy phù, nàng muốn vẽ một lá bùa. Lúc kết anh thiên địa dị tượng, người đồng cảnh giới không thể ngăn cản. Nhưng phù chú, chỉ có phân phẩm cấp không phân cảnh giới, cho nên phù chú có thể.

Phương Hiền Thanh cười lạnh, quay đầu nhìn hướng Địch lão tổ.

Chỉ thấy Địch lão tổ nhẹ bước ra một bước, dùng bước này làm điểm, tất cả cát đá, cây cối xung quanh đều biến mất, gió ngừng mưa tạnh.

Sau đó là một quyền oanh liệt, quyền này cực nhanh, giữa mây lóe lên một tia chớp, còn chưa đánh xuống, quyền của ông đã ở ngay trước mắt Thái A.

Phương Hiền Thanh bất giác dời mắt, hai chân khe khẽ run. Uy áp của tu sĩ cấp cao khiến hắn phải cúi đầu. Những đệ tử khác cũng lũ lượt cúi đầu, trong lòng đã có nhận định. Không ai có thể cản được quyền này. Thái A kiếm linh đó, thua rồi.

Oành. Tiếng sấm chớp điện vang lên.

Một luồng kiếm khí chém ra.

Phương Hiền Thanh cảm giác được Thái A kiếm ý, nhưng không cảm thấy lực uy khiếp. Hắn khẽ cười, là nụ cười ôn hòa, vui vẻ lại mang theo vẻ khoe khoang. Hắn muốn xem cảnh tượng sau khi Thái A kiếm linh thua trận bị thu phục.

Cho nên hắn ngẩng đầu.

Sau đó nụ cười của hắn cứng lại trên khóe môi, miệng phát ra tiếng hít khí cực ngắn không thể tin nổi.

Thầm thì: “Không thể nào.”

Quyền của Địch lão tổ chạm vào kiếm khí đó, gió nổi mưa rơi. Thái A nhẹ rũ tay vung kiếm, mũi kiếm nghiêng nghiêng chỉ mặt đất.

Địch lão tổ như một miếng vải rách bị đánh bay ra, ầm ầm va ngã mấy chục đại thụ thô to, cuối cùng va lên một gò đất. Từ chỗ mũi kiếm Thái A

chỉ đến, mặt đất nứt ra một đường, sau đó không ngừng lan tràn đến trước gò đất.

Địch lão tổ đấm một quyền xuống đất, cả người bay lên. Nhếch nhác đáp xuống chỗ khác nhìn Thái A nói: “Không thể nào… sao ngươi có thể cản được quyền này. Quyền của Phương Địch ta chưa ai có thể cản lại!”

Nói xong cả người ông giống như một tia chớp, thoáng cái đánh vào Thái A, quyền lại vung tới.

Thái A giơ kiếm.

Địch lão tổ lại lùi vài bước, trên mặt dần hiện vẻ điên cuồng, miệng liên tục nói: “Không thể nào… không thể nào… không ai, không ai có thể…”

Thái A nhẹ lau vết máu bên khóe môi, nhíu mày. Đôi mắt ảm đạm không ánh sáng nhìn Địch lão tổ sau đó nói: “Vì ngô không phải người.”

Nói xong Thái A nhướng mày, từ khi nào hắn cũng học được cách nói chuyện của Phương Khác?

Hắn nhìn Địch lão tổ: “Đạo tâm của nhữ đã phá.”

Nói xong hắn giơ kiếm lên.

Con ngươi Địch lão tổ co rút, xoay người muốn chạy, trong chớp mắt, đã biến mất tại đó.

Thái A nhíu mày, một tay che miệng ho. Máu tươi tràn ra từ khẽ ngón tay, sắc mặt càng thêm trắng.

Hắn quay đầu, nhìn hướng Phương Hiền Thanh.

Phương Hiền Thanh run rẩy, cố nén dục vọng chạy trốn. Đáy mắt hắn tràn đầy vẻ không thể tin đối với việc Địch lão tổ bỏ chạy. Phương Hiền Thanh cắn răng, mười ngón tay múa lượn, giây tiếp theo, mặt hắn co rút.

Thái A nhìn không phải là hắn, là Liễu Tửu.

Phù của Liễu Tửu, sắp thành rồi. Một luồng hơi phù khủng bố dần hình

thành.

Phương Hiền Thanh cắn chặt răng, thoáng cái trong lòng không biết là tư vị gì. Hắn vừa cảm thấy thầm may vì người Thái A nhìn không phải mình, lại cảm thấy nghẹn khuất vô cùng vì Thái A không nhìn hắn.

Đột nhiên, một bóng người bay ra, nhẹ điểm ngón tay, phá đi hơi phù.

Trên môi Liễu Tửu tràn ra máu tươi, nàng nhìn người đó, lạnh giọng nói: "Diệp Vu Thời."

Trên phù đạo, lần duy nhất thất bại trong đời nàng, chính là bại cho Diệp Vu Thời. Nhưng nàng chưa từng nghĩ đến Diệp Vu Thời lại dễ dàng nhìn ra khe hở trong phù chú của mình, nhẹ điểm một cái đã phá được phù của nàng.

Phương Hiền Thanh lúc này mới giật mình, thì ra, người Thái A nhìn cũng không phải là Liễu Tửu, mà là Diệp Vu Thời.

------oOo------

Chương 174: Kết anh 3

Nguồn: EbookTruyen.VN

Một cơn giận không hiểu từ đâu trào lên trong lòng, Phương Hiền Thanh hơi hắc cằm nhìn Diệp Vu Thời đang tới gần muốn mở miệng.

Tiếng phá không vang lên, một khối linh thạch từ tay Diệp Vu Thời bắn ra chà qua mũi giày Phương Hiền Thanh ghim xuống đất.

"Lấy linh thạch làm ranh giới, kẻ xông vào chết." Diệp Vu Thời cực kỳ bình thản nói, bình thường như chuyện này giống như bầu trời màu xanh, mặt trời hình tròn, chẳng có gì đặc biệt. Kỳ thật hắn chưa từng nói những lời này, chỉ là đột nhiên nhớ lại rất nhiều năm trước trong tiểu viện ở đại lục Thanh Hoa. Phương Khác chém ra một kiếm, thủ sau lưng hắn từng nói một câu tương tự.

Liễu Tửu tức giận bật cười, nàng chưa từng thấy ai có thể nói lời cuồng

vọng như vậy tự nhiên đến thế. Nơi này là chỗ nào? Đây là phía nam, đây là địa giới Thái Hành. Diệp Vu Thời hắn dựa vào cái gì đứng trên địa giới phái Thái Hành dùng linh thạch để vạch vòng địa giới? Dựa vào cái gì nói kẻ xông vào phải chết? Đây là đạo lý từ đâu ra?

Nàng nghĩ thế, rồi cũng chất vấn như thế.

Diệp Vu Thời mỉm cười, như gió xuân hóa mưa.

"Tại sao phải giảng đạo lý? Cái gì là đạo lý? Tự nhiên là nắm đấm của ai lớn thì liền nghe người đó. Nếu ngươi không phục, thì có thể thử." Lời cuồng vọng như thế, lại bị Diệp Vu Thời nói ra hết sức dịu dàng.

Liễu Tửu á họng câm nín, nghĩ kỹ một lượt thì cảm thấy lời này không chút kẽ hở. Nhưng sau đó nàng lại cười lạnh, vung roi trong tay nói: "Tốt! Vậy hôm nay liền cho ngươi biết đây là đạo lý gì."

Nhưng lúc này, người càng nổi giận hơn Liễu Tửu là Phương Hiền Thanh. Hắn cảm thấy bị xem thường, một loại xem thường không cần ngôn ngữ thậm chí không cần thần thái. Loại xem thường này khiến hắn không thể chịu nổi.

Hắn giang tay, trên ngàn trên vạn cây gai bắn vào Diệp Vu Thời.

Đối mặt với roi của Liễu Tửu và gai của Phương Hiền Thanh, Diệp Vu Thời chỉ rất bình tĩnh tiếp tục ném linh thạch ra. Họ vẫn đang ở ngoài vòng không phải sao? Nếu đang ở ngoài vòng, thì đừng xông vào. Tại sao hắn phải quan tâm?

Cũng vào lúc này, Phương Hiền Thanh và Liễu Tửu mới phát hiện, dùng linh thạch làm ranh giới, xây lên một tầng ngăn cách, bọn họ không thể nào công phá.

Liễu Tửu mấp máy môi, nàng không hề phát giác Diệp Vu Thời bố trí trận pháp thế nào! Không… đây không phải trận pháp.

Liễu Tửu bình tĩnh lại, nàng nhìn thân hình Diệp Vu Thời hóa ra vô số tàn ảnh, dùng linh thạch vạch ra một vòng chu vi trăm mét quanh Phương Khác. Mà bước chân của hắn, mỗi bước dẫm tới một chỗ đều lưu lại một dấu chân. Những dấu chân này đều phiếm linh quang. Dấu chân đếm

không hết liên kết lại thành một lá bùa phức tạp.

Lấy thân mình làm phù bút, kết liền thiên địa linh khí, dùng vạn vật làm giấy phù. Đây là… thần phù vượt ra khỏi thập phẩm. Liễu Tửu siết chặt nắm tay, ngón tay hơi run rẩy. Lúc nàng ba tuổi, nàng đã biểu hiện ra sự yêu thích dành cho phù chú. Nàng hiểu thuật pháp của mình không bằng Tả Khâu, võ kỹ không bằng sư huynh, cho nên khổ luyện phù chú. Cuối cùng luyện thành, tất cả đại sư phù chú trong phái Thái Hành đều tán thưởng nàng là thiên tài phù chú ngàn năm khó gặp, nói trên mặt phù chú nàng đủ khả năng ngạo thị đại lục Cửu Châu, là người có hy vọng vẽ ra thần phù nhất.

Nhưng, ở đại hội Cửu Châu Diệp Vu Thời khiến nàng hiểu ra cái gì là trên người có người. Một đệ tử Luyện Khí phong, trên phù đạo lại thắng được nàng. Nàng thua rồi, nhưng cũng tâm phục khẩu phục. Nhưng nàng cho rằng, rồi sẽ có một ngày nàng có thể vượt qua Diệp Vu Thời. Vậy mà bây giờ, ngay cả phù chú thập phẩm nàng vẫn không thể thành công, Diệp Vu Thời đã vẽ được thần phù. Khoảng cách càng lúc càng lớn.

“Liễu phó thống lĩnh, chúng ta đã phái người về bẩm báo đại nhân. Lập tức sẽ có một đội tinh binh đến, nhất định phải bắt được họ.” Một đệ tử Thái Hành tiến tới nói.

Liễu Tửu sửng sốt, đột nhiên hiểu ra. Thì ra Diệp Vu Thời vạch vòng này là để chống lại tướng sĩ Thái Hành. Đúng, Phương Khác bây giờ đang ở thời kỳ mấu chốt kết anh, chạy cũng không thể chạy đánh cũng không thể đánh. Nếu bị bọn họ vây tại đây, chỉ có một con đường chết. Cho nên Diệp Vu Thời mới từ bỏ chuyện chính diện xung đột với nàng, bố trí phù trận trước một bước. Chỉ vì bảo hộ Phương Khác chu toàn, để y có thể không bị quấy nhiễu mà kết anh.

Liễu Tửu nhướng mày, bình tĩnh nói: “Đợi bọn họ vừa đến liền lệnh Thập Thiên Can và Thập Nhị Địa Chi bố trí trận Lục Thập Giáp Tử, xung kích phù trận, những người khác thì đả tọa, tận lực hấp thu thiên địa linh khí. Chỉ cần giành, chúng ta giành nhiều một phần, vậy Phương Khác kết anh sẽ gian nan một phần.”

Nói xong tự nàng liền vẽ một tụ linh trận xuống đất, đặt lên bồ đoàn tụ linh thượng phẩm.

“Phương Hiền Thanh, các ngươi ở đây chướng mắt ta, không bằng đứng xa một chút xem thử cha ngươi đánh thắng chưa.” Nàng nói xong câu này liền nhắm mắt bắt đầu đả tọa.

Biểu tình Phương Hiền Thanh co rút trong một thoáng, sau đó quay người đi.

Diệp Vu Thời bày xong trận linh thạch, lại khoanh vòng phạm vi mười dặm quanh Phương Khác vạch ra một phù trận tầng ngoài, sau đó không ngừng nghỉ tiếp tục bố trí cấm chế. Cấm chế này là hắn chuyển hóa từ hải cấm ngăn cách ba đại lục khi ở đại lục Thanh Hoa. Nhưng không có uy lực mạnh như thế, nếu phái Thái Hành cường công, cũng chỉ có thể kéo được một ngày hay một ngày.

Mà trận linh thạch chính là tầng phòng vệ cuối cùng, một ngày Phương Khác chưa kết anh. Những người khác đừng mơ bước vào một bước.

Diệp Vu Thời nhìn Phương Khác ở giữa gió lốc, khóe môi nhếch lên lặng yên mím thẳng. Sau đó đôi mắt mang hàn quang của hắn đối diện với đôi mắt ảm đạm không ánh sáng của Thái A.

“Đây là hẹn định của ngô và Phương Khác.” Thái A không nhanh không chậm nói, kiếm trong tay kêu vang. Hắn có thể cảm giác được sát ý của Diệp Vu Thời, sát ý nồng đậm đến cực điểm. Nhưng hắn bây giờ đã là nỏ mạnh hết đà.

“Nhưng y bị thương, hơn nữa bị thương rất nặng. Ta nhớ ta từng nói ta rất tức giận, ta cũng đã từng cảnh cáo ngươi. Rất rõ ràng, ngươi không để tâm đến lời cảnh cáo của ta. Vậy ta liền cho ngươi biết, tộc Thương Lục lập tức sẽ biến mất khỏi thế giới này.” Diệp Vu Thời nhàn nhạt nói.

Thái A khẽ nhíu mày, cầm Thái A kiếm đứng lên. Cho dù hắn đã hết sức, cũng không có bất cứ ai có thể uy hiếp hắn. Vì hắn là Thái A, hắn chưa từng sợ hãi bất cứ uy hiếp nào.

Diệp Vu Thời nhướng mày, mỉm cười nhìn Thái A: “Hiện tại ta không muốn lãng phí khí lực trên người ngươi, cũng không rảnh hơi tiếp tục cuộc đối thoại vô nghĩa với ngươi. Chỉ là cần mượn máu của ngươi dùng chút.”

Diệp Vu Thời mỉm cười rất lạnh, tư thế hắn đưa bình ngọc ra cũng rất tùy

ý.

Nhưng Thái A lại cầm kiếm trầm mặc không nói nhận lấy. Vì lúc này, họ quả thật đều không hề rảnh rỗi.

Thái A rạch một đao lên cổ tay trái của mình.

Sau đó đưa bình ngọc đựng đầy máu qua. Diệp Vu Thời nhận lấy, chuyển qua một bình đan dược.

Thái A đả tọa liệu thương, Diệp Vu Thời dùng máu mang linh lực cường đại vẽ một đạo thần phù. Sau đó khoanh chân ngồi xuống chỗ mắt trận.

Lúc này, người của phái Thái Hành đã đến. Lục Thập Giáp Tử trận đã thành, bọn họ từng đợt từng đợt liên tiếp công phá phù trận vòng ngoài.

Đám người Liễu Tửu tranh đoạt linh lực với Phương Khác, nhưng dưới phù trận của Diệp Vu Thời hầu như không có hiệu quả gì. Nhưng ít nhất thiên địa linh khí nồng đậm ở đây đối với họ chỉ lợi không hại.

Phương Hiền Thanh đi xung quanh tìm kiếm thân ảnh phụ thân mình và Ngô Thất, nhưng làm sao cũng không tìm được. Tao ngộ hôm nay khiến tâm tình vốn đã uất ức bất bình của hắn nay càng thêm khó chịu. Cuối cùng hắn từ xa nhìn nơi lốc xoáy, chống vào thân cây nhịn không được phun ra một ngụm máu.

Sỉ nhục hôm nay, ngày sau nhất định hoàn trả. Phương Hiền Thanh cào vào thân cây.

Một ngày sau, Liễu Tửu tỉnh lại từ trong nhập định. Nàng mở mắt nhìn phù trận, phù trận dưới sự trùng kích đã bắt đầu lúc sáng lúc tối. Nàng mỉm cười, rồi nhắm mắt lại. Tùy ý hạt mưa lớn như hạt đậu rớt lên người mình.

Lại một ngày trôi qua, phù trận thứ hai bị phá.

Liễu Tửu đứng lên lạnh giọng nói: “Lệnh người bày lên nỏ công thành, chiến xa và thuẫn.”

“Đại nhân… này…” Này không phải hơi khoa trương sao? Đối phó những

người này lẽ nào còn phải bày tư thế công chiếm thành trì? Thái A kia trọng thương chưa khỏi, Diệp Vu Thời dùng bản thân mình khống chế ba đạo thần phù cũng đã tinh bì lực tẫn. Còn cần phải thế sao?

"Này gì mà này? Còn không mau đi!" Liễu Tửu trừng mắt hạnh, người đó vội cong lưng lui xuống.

Phương Khác nhắm mắt, trước mắt xuất hiện một vùng sương trắng, trong sương có người vô thanh khảo vấn y, tại sao tu tiên, tại sao cầm kiếm, ngươi là ai, giết hay không, muốn hay không,… cái gì là đạo, cái gì là tình, cái gì là kiếm,…

Vô số khảo vấn nghênh diện mà tới, lúc này trong đan điền của y đã có một tiểu anh hài diện mạo mơ hồ.

Nhưng nếu không thể qua được ải cuối cùng, nguyên anh sẽ không thành.

Phương Khác đứng trong trời đất trắng xóa, mê mang nhìn quanh. Đáp một cái lại đến một vấn đề, nhưng vẫn chưa ra khỏi sương trắng.

Lại mấy ngày trôi qua, đạo phù lục cuối cùng cũng bị phá. Một đệ tử Thái Hành còn chưa kịp lộ niềm vui sướng, đã há miệng trợn mắt ngã xuống. Trên người hắn cháy bùng ngọn lửa u lam như nước, thoáng cái đã thiêu sống hắn.

Đối diện Diệp Vu Thời, phái Thái Hành ngã xuống mấy chục người.

Liễu Tửu phất tay nói: "Phòng thủ, chuẩn bị chiến trường, chuẩn bị thuẫn, bắn!"

Vút vút vút vút, vây quanh lốc xoáy của Phương Khác, mấy trăm cây nỏ đồng thời bắn vào trung tâm lốc xoáy.

Diệp Vu Thời và Thái A, một người ở nam một người ở bắc. Mỗi người thủ nửa vòng tròn, không một mũi tên nào có thể đột phá được phòng thủ của cả hai.

Liễu Tửu giơ tay lên siết thành quyền lần nữa, nói: "Chiến xa áp cận, bắn!"

Mấy đóa Băng Lưu Diệm xoay chuyển xung quanh, dưới mưa bão, cháy thành một vòng phòng thủ cực lớn.

Từng bước từng bước thu nhỏ vòng vây, uy lực nỏ công thành càng lúc càng lớn. Cứ thế Diệp Vu Thời và Thái A chống không nổi chỉ là chuyện sớm muộn.

Mà lúc này, lốc xoáy của Phương Khác rõ ràng đã thu nhỏ không ít. Y kết anh đã sắp thành công, nhưng bên ngoài lốc xoáy, vòng xoáy linh lực đã phân ly ra một lốc xoáy nhỏ. Liễu Tửu cười cười, mày liễu cong lên. Hiển nhiên kế sách của nàng đã thành công. Nhưng sau đó nụ cười của Liễu Tửu lạnh đi, đến bây giờ thế nhưng vẫn chưa có ai bước vào ranh giới được vạch bằng linh thức kia, trăm mét ngắn ngủi, nhưng lại xa như thiên nhai.

Cuối cùng, một mũi tên bắn vào trong trận linh thạch. Tuy còn chưa thể chạm đến chỗ Phương Khác đã bị cản lại, nhưng nói rõ phòng thủ của Diệp Vu Thời và Thái A cuối cùng đã không còn hoàn mỹ vô khuyết nữa.

Liễu Tửu còn chưa kịp cười, lại có mấy chục tu sĩ ngã xuống.

Mấy người trong đó đúng lúc ngã ở ranh giới linh thạch, bên tai Liễu Tửu vang vọng câu nói của Diệp Vu Thời, linh thạch làm ranh giới, kẻ xông vào chết.

Dưới màn mưa, trong chớt giật sấm giần. Có hai người, đang đối kháng với trên ngàn tu sĩ, nhưng không lùi nữa bước, linh thạch vạch ra một vùng tròn, cho dù trận đã phá, tu sĩ Thái Hành vẫn không thể tiến tới nửa bước.

Vì sao tu tiên, cái gì là đạo…

Phương Khác đứng tại chỗ không ngừng muốn đi tới trước, cũng không còn trả lời vấn đề nữa. Mười hai chữ hiện trong lòng y ‘tâm vong hư niệm, tâm vong hư cảnh, tâm như liên hoa’.

Y mím môi, trầm mặc đứng, sau đó nhắm mắt lại. Y sai rồi, bản thân những thứ này không cần trả lời, vì đó đều chỉ là hư niệm.

Sương trắng tan đi, một con đường khúc khuỷu xuất hiện dưới chân Phương Khác.

Diện mạo anh hài trong đan điền đã trở nên rõ ràng, giống như một Phương Khác bản thu nhỏ. Khoanh chân ngồi đó, chỉ là trên mặt không có biểu cảm, giống như không có sinh mạng.

Hai luồng kiếm quang du tẩu bên cạnh nguyên anh.

Xoẹt, một luồng chớp điện chiếu sáng nửa bầu trời chém xuống. Tầng mây kịch liệt cuộn trào, sau mấy tức mây đen tản đi, mưa tạnh trời trong.

Liễu Tửu bất giác bước tới một bước nói: "Làm sao có thể."

Nàng không biết, sở dĩ Phương Khác kết anh lúc này là vì linh lực trong người quá nhiều, muốn tránh nổ tan xác mà chết chỉ có thể chọn lựa như thế. Cho nên cách nàng đoạt đi linh lực đối với người khác có thể sẽ có ảnh hưởng, đối với Phương Khác thì không hề ảnh hưởng. Có lẽ còn trợ giúp cho y, tránh kinh mạch đã bị thương tổn của y lại gặp thêm một lần trùng kích.

Phương Khác mở mắt, đưa tay vuốt tóc bị mưa xối ướt nên phủ trước mắt, nhếch môi mỉm cười.

------oOo------

Chương 175: An nhàn thoải mái 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Linh lực trong kinh mạch vô cùng thuận theo, mà hai luồng kiếm ý trong đan điền ở chung không tồi. Phương Khác sờ mi tâm, dấu ấn kiếm ý ở thượng đan điền đã biến mất không thấy, mà huyết mạch năm mươi tộc cũng không còn tồn tại. Nhất thời, thanh đao luôn treo trên đầu y như đã được người tháo xuống. Phương Khác cảm thán chẳng qua cũng chỉ trong một thoáng.

Lúc này Thái A và Diệp Vu Thời đã bay tới chỗ y.

"Mau! Bọn họ muốn đi, giữ họ lại." Liễu Tửu hạ lệnh, vút vút vút tiếng mũi tên chấn động vang vọng đất trời.

Không có nửa điểm do dự, ba người đồng thời phi thân lao tới một hướng.

Phương Khác rút kiếm ra chém, kiếm này, là kiếm đầu tiên khi y đã thành nguyên anh, kiếm ý no đủ, kiếm thế thông thuận cực điểm.

Nhất triều nhất tịch.

Đây là thức thứ nhất của Sâm La kiếm quyết.

Chất phác như lần đầu tiên y vung ra, nhưng so với lúc trước đã tự nhiên hơn.

Nhưng lần này kiếm mang xuất hiện lại không còn như sóng lớn cập bờ, hồi vị không ngừng. Chẳng qua là một đạo kiếm mang đơn độc mà thôi, kiếm mang này vạch ra một đường cung giống như ánh trăng cong cong. Tất cả kiếm ý đều ngưng tụ trong vầng trăng khuyết đó.

Nơi trăng khuyết chiếu tới, thế như chẻ tre.

Thuẫn nứt vỡ, chiến xa bị chém thành hai nửa không chút lưu tình. Trong chớp mắt vòng vây chặt chẽ của phái Thái Hành đã bị phá ra một lỗ hỏng.

“Kiếm ý của nhữ càng thêm no đủ.” Thái A nhàn nhạt nói.

Cùng lúc này, Diệp Vu Thời gác tay lên kiếm Phương Khác đang cầm, nhẹ đè xuống, giống như an ủi lại tựa như ngăn cản.

Cũng chính vì Phương Khác đối với Diệp Vu Thời hoàn toàn không phòng bị, mới để Diệp Vu Thời dễ dàng chạm vào tay cầm kiếm như vậy.

“Đúng, có lẽ đây mới là Sâm La kiếm quyết chân chính.” Phương Khác híp mắt đáp lại Thái A một câu. Lúc này mới phát giác, toàn thân Diệp Vu Thời ướt đẫm, chỗ tay áo có vô số lỗ thủng. Diệp Vu Thời vậy mà không tránh mưa, hắn đối diện với thế công của gần ngàn người, phải thừa nhận áp lực rất lớn. Phương Khác nắm chặt ngón tay lạnh lẽo của Diệp Vu Thời.

Khi nhìn sang Thái A, phát giác Thái A cũng giống như thế.

“Bạch nhãn lang, ngươi lần này thật thê thảm.” Phương Khác hơi nhướng

mày, trêu đùa.

Thái A nhìn Phương Khác bị vết máu cộng thêm vết bẩn phủ kín gần như không thấy rõ mặt, một thân y phục như vải rách vậy mà hoàn toàn không chút tự giác. Hắn lạnh lùng nhếch môi, phát ra một tiếng cười lạnh.

Trong lúc nói chuyện, Phương Khác không phát giác Thái A và Diệp Vu Thời nhìn nhau một cái. Mũi nhọn trong ánh mắt đó, so với kiếm ý còn sâu hơn.

Mấy câu này chẳng qua chỉ phát sinh trong thoáng chốc.

Tu sĩ phái Thái Hành trào tới như thủy triều, muốn ngăn cản bọn họ. Trên chiến trường, một cường giả quả thật không thể thao túng chiến cục, cũng không cách nào chính diện đối kháng. Nhưng đó là trên chiến trường, đó là đối diện mấy chục vạn tu sĩ. Có người từng nói, một ngàn tu sĩ trúc cơ sẽ có thể nghiền chết tu sĩ nguyên anh. Vạn tu sĩ trúc cơ có thể càn quét dưới phân thần. Nhưng kết luận này xây dựng trên việc tu sĩ cấp cao không bỏ chạy, và trên cơ sở chết dần. Nhưng nếu muốn chạy, vậy thật sự quá dễ dàng. Trừ khi bên mình có tu sĩ cùng cảnh giới, hoặc cảnh giới cao hơn mới có thể cản được.

Liễu Tửu chặn trước mặt ba người, không lấy ra phù chú nàng sở trường nhất. Vì nàng hiểu trước mặt Diệp Vu Thời chế phù không cần nghi ngờ là tự tìm khổ.

Nàng vung roi ra, không đánh Thái A vốn mạnh nhất bây giờ yếu nhất, cũng không phải đánh lên Diệp Vu Thời đã đè bẹp nàng ở trên phù đạo.

“Đồ lưu manh ngươi!”

Phương Khác tránh khỏi roi của Liễu Tửu, biểu cảm như vừa bị quất một roi. Cái gì gọi là lưu manh? Y lưu manh hồi nào?

Diệp Vu Thời khẽ híp mắt, nhìn Phương Khác.

Phương Khác vô tội chớp mắt, đợi sau khi nhìn rõ người vung roi là Liễu Tửu, biểu tình Phương Khác mang theo chút lúng túng. May mà vết bẩn trên mặt đã giúp y che giấu biểu tình mới không lộ ra cái gì.

Hiển nhiên, y đã nhớ ra đối phương là ai. Dáng vẻ Liễu Tửu gục trên đầu gối y đẫm lệ khóc y vẫn còn nhớ, nếu không phải lúc đó y giả trang quá tốt chỉ sợ đối phương đã nhào vào lòng y.

“Ngươi nhận nhầm người rồi.” Phương Khác nhàn nhạt nói, sau đó trở tay búng ra, cản được Liễu Tửu, rồi bay ngang qua người nàng.

Liễu Tửu lại sửng sốt, biểu hiện của Phương Khác quá thản nhiên quá nghiêm túc… có một thoáng nàng quả thật nghiêm túc suy nghĩ có phải mình đã nhận sai người không. Đợi khi nàng hoàn hồn, chỉ thấy ba người đó đã phá mở vòng vây, chớp mắt biến mất khỏi vùng núi.

Liễu Tửu ngẩn người nhìn roi trong tay mình, đúng lúc thấy linh thạch khảm dưới đất đã mất đi ánh sáng. Nàng sầm mặt vung roi quất lên linh thạch, quất nó thành bột phấn.

“Phương Khác! Đừng để ta gặp lại ngươi lần nữa.”

Trong một biển trúc, ba bóng người vụt qua, mang theo một cơn gió nhẹ.

Phương Khác nhíu mày quay đầu nhìn lại: “Cảm giác rất không đúng, các ngươi không cảm thấy quá dễ dàng sao?” Y chưa từng quên, đây là trên địa giới của ai. Phái Thái Hành chỉ phái ra gần ngàn người và một Liễu Tửu, đây không giống tác phong của phái Thái Hành.

Diệp Vu Thời vuốt phẳng y sam nhăn nhúm, nhíu mày nhưng không nói gì. Quả thật nói không thông, nếu Liễu Tửu đã thông tri tăng viện, vậy Thái Hành sau khi biết tuyệt đối không thể khinh suất thế này. Ít nhất Chúc Cố Chi tuyệt đối sẽ không ngồi yên không quản, chuyện bất thường ắt có trá.

“Chúng ta nên cách chỗ này càng xa càng tốt.” Phương Khác nói.

Nói xong y lại phát hiện hai người kia hình như không ai đáp lại.

Diệp Vu Thời nhìn Thái A, đáy mắt thản nhiên từ cao nhìn xuống, nụ cười mỉm của hắn rất lạnh. Mà Thái A thì đơ ra như khúc gỗ.

Sát ý lan tràn ra, trên cành trúc mọc nghiêng ra chắn trước vai Diệp Vu Thời phủ lên lớp hàn sương.

Thái A nhíu mày, tuy hắn đã hiểu sự ghen tỵ của Diệp Vu Thời từ đâu mà đến. Như trong sách đã nói, giữa đạo lữ chân chính ắt hẳn không thể dung được người thứ ba. Nhưng hắn vẫn không cách nào lý giải phẫn nộ mà Diệp Vu Thời nói. Đối với hắn mà nói phẫn nộ này đến không có chút đạo lý nào, không vết tích để truy tìm. Mà những tình cảm này rốt cuộc tới từ đâu?

Hơn nữa hẹn định giữa hắn và Phương Khác liên quan gì đến Diệp Vu Thời? Tại sao Diệp Vu Thời phẫn nộ, dựa vào cái gì mà phẫn nộ? Phẫn nộ lại là một cảm xúc như thế nào?

Diệp Vu Thời nhìn Phương Khác một cái, sau đó bình tĩnh nhìn Thái A: "Đừng nghĩ, đừng suy tư, ngươi không cần."

Đây là lần thứ hai Diệp Vu Thời nói với Thái A câu nói đồng dạng. Trong câu nói này, bao hàm rất nhiều hàn sương người khác không thấy được. Thái A không phải người, Thái A không có tình cảm, hắn chỉ là kiếm linh mà thôi. Kiếm linh thì không cần suy tư, không cần phải lý giải tình cảm. Vì bản thân nó chỉ là một thanh kiếm lạnh băng mà thôi.

Nhưng đối với Thái A mà nói, hắn vốn là kiếm linh, lại không phải là kiếm linh thuần túy, hắn có ký ức bình sinh của Cốc Lương Thương, có chấp niệm của Cốc Lương Thương. Bây giờ nếu hắn đã sinh ra những cảm xúc không thể lý giải, nghĩa là hắn đã có tình cảm.

Như thế, Diệp Vu Thời lại muốn hắn làm vật chết. Đây chính là khinh thị lớn nhất dành cho hắn. Hắn làm sao có thể tiếp nhận?

Thoáng cái, cành trúc nhiễm hàn sương trên vai Diệp Vu Thời vô thanh vô tức gãy mất, sau đó đánh lên mu bàn tay Phương Khác đang gác trên vai Diệp Vu Thời. Chỗ gãy của cành trúc rất sắc.

Diệp Vu Thời đưa tay muốn phủi đi lá trúc trên mu bàn tay Phương Khác, ngăn cản lời Phương Khác muốn nói.

"Hiện tại là chuyện giữa huynh và hắn, đệ đừng xen vào. Nếu không đợi lát nữa đến chuyện giữa đệ và hắn, huynh cũng sẽ xen vào. Tuy hiện tại chúng ta không nên rảnh rỗi như vậy, nhưng dù sao cũng có thể tranh thủ chút thời gian, giải quyết một vài chuyện nên sớm giải quyết." Nói xong

Diệp Vu Thời nhăn mày, hắn phát giác đối với Phương Khác hắn luôn có thể nói nhiều lời dư thừa, rõ ràng điều hắn giỏi không phải là nói.

Phương Khác yên lặng, y không biết tại sao hai người này lại như thế, y nghĩ với tình hình lúc này nên hòa bình mới đúng. Nhưng nếu Diệp Vu Thời đã nói vậy, tất nhiên chuyện có nguyên nhân. Cho nên y đưa tay ý bảo hai người cứ tùy ý. Nếu không còn có thể thế nào?

Phương Khác có chút đau đầu, nguyên nhân Vu Thời thế này y mơ hồ hiểu được một chút. Cũng vì hiểu mới đau đầu. Lúc trước khi Thái A lấy dấu ấn kiếm ý giày vò y, không chút lưu tình. Mà ngay từ đầu, giữa hai người họ chính là quan hệ bức ép và thỏa hiệp. Nhìn từ góc độ của Diệp Vu Thời, hắn tức giận cũng đúng. Nếu có người dám đối đãi với Vu Thời như vậy, y nhất định cũng sẽ không bỏ qua cho đối phương.

Nhưng, giữa y và Thái A, không phải quan hệ đối lập thuần túy, cũng không chỉ là quan hệ thỏa hiệp như mới đầu. Nhiều năm như thế, bầu bạn với nhau. Nói là bằng hữu cũng là chuyện rất bình thường.

Diệp Vu Thời bình tĩnh nhìn Thái A, sắc mặt hắn không còn tươi cười như thường, hắn chỉ rất bình tĩnh nói: “Ba chuyện dấu ấn kiếm ý, địa cung, Sâm La kiếm quyết, đủ cho ta giết ngươi rất nhiều lần.”

Hắn chưa từng quên, Thái A ban cho Phương Khác cái gì. Trong tiểu viện ở đại lục Thanh Hoa nơi cách hắn một bức tường, Thái A khiến Phương Khác trọng thương. Phương Minh Viễn đặt dấu ấn kiếm ý, cũng dùng máu năm mươi tộc phong ấn dấu ấn kiếm ý. Dù sao Phương Minh Viễn không muốn khiến nhi tử duy nhất của mình bị dấu ấn kiếm ý giày vò thành người điên. Mà người chân chính có thể phát động dấu ấn kiếm ý chỉ có thể là Thái A.

Cho nên hắn phẫn nộ.

Lợi và hại của Sâm La kiếm quyết đủ hủy đi Phương Khác. Mà Thái A biết rõ như thế nhưng vẫn làm, cho nên hắn phẫn nộ.

Hắn từng nói cảm xúc phẫn nộ này có lúc không hề có ý nghĩa. Khi bọn ngũ thúc chết trước mặt hắn, bị tu hành giả tùy ý trêu đùa, hắn cũng phẫn nộ, cực độ phẫn nộ, nhưng vô dụng.

Nhưng hậu quả mang tới sau cảm xúc phẫn nộ lại cực kỳ đáng sợ. Vì những tu hành giả năm đó từng người từng người bị hắn tìm ra, sau đó chết.

Cho nên Thái A cũng phải trả giá cho sự phản bội và lừa gạt của mình.

Điểm này Thái A và hắn, đều biết rõ.

Thái A khẽ nhíu mày, hắn chưa từng cảm thấy những hành vi của mình là sai. Nhưng hắn cũng không hiểu tại sao Diệp Vu Thời lại sinh ra phẫn nộ. Còn cả… thỉnh thoảng hắn cũng tự hỏi bản thân, lặp lại lần nữa hắn có lấy Sâm La kiếm quyết ra không.

Hắn không thể lý giải tại sao bản thân mình sẽ suy nghĩ như vậy.

Vì thế đối diện với hai câu nói bao hàm sát ý của Diệp Vu Thời, hắn giữ trầm mặc.

Mà Diệp Vu Thời nói xong câu này liền không nói nữa. Hắn không muốn nói nữa, hôm nay hắn đã nói quá nhiều rồi. Hành động càng có sức nặng hơn ngôn ngữ. Diệp Vu Thời nhìn Phương Khác một cái, hắn biết lúc này cho dù bọn họ có rảnh rỗi cũng không thể đánh nhau.

Vì thế hắn lùi hai bước, ý bảo hai người họ nói.

Phương Khác tiêu hóa tin tức trong lời Diệp Vu Thời một lúc. Y hơi xuất thần, đây là lần đầu tiên Diệp Vu Thời biểu hiện sự xem trọng cực độ dành cho y. Xem trọng đến mức không cho phép bất cứ ai dồn y vào hiểm cảnh.

Sau đó Phương Khác lại nhớ ra Diệp Vu Thời nhắc đến Sâm La kiếm quyết. Y bất giác nhẹ thở ra một hơi. “Kỳ thật không có gì để nói.”

Ràng buộc giữa y và Thái A đã mở, lúc trước có lẽ còn rất nhiều lời muốn nói, chẳng hạn dấu ấn kiếm ý chịu sự khống chế của Thái A, bọn họ đều thầm biết rõ, chẳng qua không đâm thủng mà thôi. Thái A cần y nhanh chóng tăng cao tu vi, vì thế liền có cái gọi là dấu ấn kiếm ý không chịu khống chế. Lúc đó y quả thật nghẹn khí, nghĩ phải làm sao bức chết Thái A.

Sau đó thì dần xem nhẹ, chung quy y không điên cũng không chết, cứ xem

như trả nợ thay cha của 'Phương Khác', dù sao là Phương Minh Viễn nhốt Thái A trong trận khiến Thái A mất đi tự do, ngày ngày đêm đêm chịu nỗi khổ liệt hỏa thiêu đốt. Hơn nữa về sau, Thái A không còn làm thế nữa… được rồi, đó là vì y đã luyện Sâm La kiếm quyết, tự nhiên không cần lo lắng vấn đề tốc độ tu hành.

Mí mắt dày rậm của Thái A rũ xuống với một tư thế có thể nói là khôn khéo, môi mỏng lại kéo ra cười lạnh một tiếng: "Vốn dĩ chuyện này chỉ là một cuộc giao dịch giữa ngô và nhữ. Nay giao dịch đã hoàn thành, ngô và nhữ tự nhiên không còn gì để nói."

"Ha." Phương Khác cũng đồng dạng cười lạnh một tiếng: "Cười lạnh em ngươi chứ cười lạnh, ngươi là học theo ta đúng không."

Nói xong Phương Khác nhíu mày: "Thật ra ta có hai chuyện muốn hỏi ngươi, chuyện thứ nhất chính là tuy ta hiểu chuyện nhận chủ là một cái hố, nhưng rốt cuộc là hố như thế nào?"

Một cơn gió thổi qua, mái tóc dài màu bạc của Thái A bay phất phới, hắn chậm rãi lại bình thản nói: "Đạo đúc lại Thái A, dù sao cũng nghịch lại thiên hòa. Huyết tế mà thành, sát khí và oán khí trong kiếm càng lúc càng lớn. Nếu nhữ kết khế ước với ngô, nhất định sẽ chịu ảnh hưởng. Đánh mất tâm trí."

------oOo------

Chương 176: An nhàn thoải mái 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Vậy thì, nhữ sẽ không còn là nhữ, mà là một con rối. Con rối thay thế Thái A kiếm hành tẩu nhân gian. Vĩnh sinh bất bại, vô tình vô cảm, không vướng không bận." Ngừng một chút Thái A lại nói: "Huống chi, trước khi đúc lại Thái A kiếm chính là kiếm thèm chủ. Hiến tế cho kiếm, chính là dâng hiến thân tâm và linh hồn của kiếm chủ. Một khi làm thế, kiếm chủ sẽ thời thời khắc khắc trôi qua trong khó chịu. Cho đến khi tia thần trí cuối cùng biến mất. Năm đó Cốc Lương Mâu chính là bị kiếm mê hoặc mới trở nên bạo ngược hiếu sát, sau đó dần bị kiếm cắn nuốt mới sớm mất. Mà kiếm này là do một khắc trước khi Cốc Lương Mâu bất chợt tỉnh ngộ bạo

nộ mới bẻ gãy.”

Ai biết, tộc Thương Lục lại đúc lại kiếm?

“Còn có một nghi vấn chính là lợi và hại của Sâm La kiếm quyết rốt cuộc là gì? Bọn họ đều che giấu ta, hơn nữa ngăn không cho ta biết, nhưng ta rất muốn biết. Cho nên ta cảm thấy để ngươi nói là tốt nhất. Vì, đây là kiếm quyết ngươi cho ta, không phải sao?” Phương Khác mím môi quay đầu nhìn Diệp Vu Thời một cái, rồi nói.

Thái A thờ ơ đáp: “Người tu luyện Sâm La kiếm quyết, ban đầu tu vi một ngày ngàn dặm. Nhưng đến hậu kỳ, lại gặp phải bình cảnh, tu vi tăng trưởng chậm hơn kiếm quyết khác trên trăm ngàn lần. Một khi đã luyện Sâm La kiếm quyết, thì không thể thay đổi.”

Phương Khác sửng sốt một chút, hỏi: “Có thành công không?’

Thái A khựng một chút mới đáp: “Phàm là người luyện tập Sâm La kiếm quyết, đều đình trệ ở tu vi nguyên anh. Ngô chỉ biết có một người đến được trung kỳ xuất khiếu, người này là Lạc Chính của Côn Luân.”

Trầm mặc rất lâu. Chấn kinh sao? Ngốc lăng rồi sao? Cảm thấy không thể tin sao?

Phương Khác trầm mặc. Y biết tu vi của mình tiến triển hơi bất thường, Sâm La kiếm quyết rất thần bí. Nhưng y chưa từng nghĩ Sâm La kiếm quyết sẽ có vấn đề nghiêm trọng như thế.

Cho dù y từng hoài nghi, nhưng từ lúc y lấy được quyển trục viết đầy Sâm La kiếm quyết của Kế Phục Thành chưởng môn, tất cả nghi hoặc đều bị đánh tan.

Vì y xác định Côn Lăng đạo nhân tuyệt đối sẽ không làm chuyện bất nghĩa hại đệ tử bổn môn.

Kết quả sự thật chứng minh, y nghĩ sai rồi. Vì lúc này y đã ngộ ra Sâm La kiếm ý, tất cả đều đã trễ. Cho nên Kế chưởng môn chỉ là hy vọng trước khi y chìm vào bình cảnh ít nhất có thể đi thật xa?

Mà Diệp Vu Thời và sư phụ, chỉ sợ cũng đã biết từ sớm. Nhưng lại cố ý

che giấu y, tránh ảnh hưởng đến đạo tâm của y. Hoặc nên nói là sợ y chịu không nổi đả kích này, ngược lại dẫn đến bình cảnh sẽ đến càng nhanh.

Trầm mặc rất lâu, Phương Khác mới chậm rãi nói: "Bạch nhãn lang à bạch nhãn lang, không ngờ cái tên này ta đặt không sai. Nếu ta đã đáp ứng ngươi, tại sao ngươi vẫn phải làm thế?" Hơn nữa ở chung nhiều năm như vậy, lẽ nào ngươi không có một khắc nào từng muốn nói cho ta biết chuyện này sao? Câu này Phương Khác không hỏi ra, nhưng Thái A nhìn ra được.

"Tư chất nhữ quá kém, Thái A kiếm quyết không phù hợp tâm tính nhữ. Như vậy nếu muốn kết anh, không biết phải mất bao nhiêu năm. Nếu tu vi không đủ, vào địa cung cũng không thể nhấc nổi ngọn đèn lưu ly. Nhưng dấu ấn Thái A kiếm ý của nhữ lại quá mức bá đạo, kiếm quyết khác khó thể khắc phục. Cho nên nhữ đã chọn Sâm La kiếm quyết…"

"Tốc thành, thời gian ngắn, phí tổn ít." Phương Khác ngắt lời Thái A, hít một hơi sâu. "Được rồi, ngươi đừng nói nữa. Ta đã hiểu." Nếu đời y chỉ có thể là nguyên anh, vậy thì còn có gần một ngàn năm thọ nguyên, nghe thì còn rất dài lâu. Vậy Diệp Vu Thời thì sao? Phương Khác đột nhiên hiểu sát ý lãnh khốc cực độ trong mắt Diệp Vu Thời từ đâu mà đến. Nếu hắn cũng giống như Lạc Chính lão tổ sớm qua đời, mà với tư chất của Diệp Vu Thời tất nhiên sẽ trở thành một bộ phận người đi được xa nhất đời này.

Thái A lặng lẽ đứng đó, yên lặng không nói. Bắt đầu từ giờ phút này, đại khái Phương Khác sẽ không còn tùy ý vỗ vai hắn nói những lời cùng bằng hữu gì nữa. Người tu hành, xem trọng nhất là tu vi. Nếu Phương Khác thật sự bị vây ở nguyên anh, y xem như đã bị hủy một nửa. Tất cả những gì y có hiện nay có thể sẽ mất sạch. Huống chi đối với Phương Khác mà nói, hiện nay y có rất nhiều, thứ muốn bảo vệ cũng rất nhiều. Vậy thứ mất đi tất nhiên càng nhiều.

"Tuy là thế, nhưng tốc độ tăng trưởng tu vi của ta vẫn phải cảm tạ ngươi. Hơn nữa lúc đầu cũng là ta tự chọn. Nếu không có ngươi, đại khái ta đã chết rất nhiều lần. Trong di phủ, ở đại lục Thanh Hoa, ở Duy Pháp đường. Hơn nữa lúc ngươi để ta học Sâm La kiếm quyết, khi đó ta cũng chán ghét ngươi. Cũng lý do đó, khi đó chắc ngươi cũng chẳng thích thú gì ta."

"Tuy nói thì nói thế, đó là vì hiện tại ta vẫn chưa phải chịu chỗ xấu của Sâm La kiếm quyết, chỉ toàn hưởng chỗ tốt. Cho nên hiện tại ta vẫn chưa

có cách nào tưởng tượng nếu có một ngày ta đến bình cảnh, sau đó phải chịu thống khổ tu vi không thể tiến thêm một tấc nào. Vậy những chuyện này, đến khi đó chúng ta hãy giải quyết."

"Bạch nhãn lang." Phương Khác nhướng mày mang khinh thường nói: "Ngươi thật có thể nhịn, nhiều năm như thế mà một tiếng cũng không nói. Nửa điểm tin tức cũng không lộ ra, lợi hại."

Lần này Thái A không phản bác xưng hô bạch nhãn lang nữa.

Phương Khác hơi mang gay gắt nói: "Có phải ngươi thỉnh thoảng vẫn nghĩ, tên ngốc bức này thật ngốc, đưa y kiếm quyết y liền luyện thật. A, không đúng, ngươi sẽ không nghĩ như thế. Vì ngươi là Thái A kiếm linh không có tình cảm. Sao có thể biết cười nhạo người khác? Chỉ nói một vài lời thật mà thôi. Đúng, ước định ban đầu là ngươi giúp ta mạnh hơn, mà ta sẽ vì ngươi vào địa cung. Ban đầu, mục đích trở nên mạnh hơn chính là tu vi nguyên anh. Ừm, hiện tại ta đã nguyên anh rồi, ngươi quả thật không nuốt lời." Phương Khác vốn đang cố sức giữ bình tĩnh và lạnh nhạt, muốn biểu hiện ra sự thờ ơ, kết quả lại càng lúc càng không bình tĩnh, ở ngực như nghẹn một đống khí, làm sao cũng không xuôi được.

Có lẽ nên nói, loại cảm giác này rất dễ so sánh. Ngươi đột nhiên biết, một người bạn tốt của mình ở sau lưng mình đâm mình một đao, tuy lúc đâm đao này hắn vẫn còn chưa phải là bạn của ngươi, mà đao hắn đâm ra hiện tại cũng chưa để lộ vết thương.

Nhưng, dù sao hiện tại hắn là bạn tốt của ngươi, hắn cũng xác thực đã đâm ngươi một đao sau lưng. Mà vết thương của đao này tất sẽ có ngày lộ ra. Giết chết ngươi, hoặc khiến ngươi tàn.

Lúc này, ngươi nên làm gì?

Cuối cùng y cũng hiểu câu Thái A hỏi 'sau khi kết thúc chuyến đi địa cung, nhữ định làm gì", là có ý gì.

"Nhữ muốn thế nào?" Thái A đắn đo, hỏi ra bốn chữ này. Đúng, đắn đo. Đây là lần đầu tiên hắn đắn đo.

"Theo tội cân nhắc hình phạt. Còn không biết tội của ngươi lớn cỡ nào, ta làm sao biết phải làm thế nào?" Phương Khác lạnh lùng nói: "Ta không

phải đã nói rồi sao? Đến khi ta cảm giác được đao ngươi đâm rốt cuộc sâu cỡ nào, chúng ta sẽ giải quyết những chuyện này.”

“Hiện tại, trước để ta phát tiếc chút tức giận khi bị phản bội. Thế nào?” Nói rồi, Phương Khác bước tới một bước. Tay siết thành quyền, hung tợn đấm vào bụng Thái A. Nên làm thế nào? Đương nhiên là nên làm thế nào thì thế nấy.

Nếu sau này y sắp chết hoặc tàn, khi đó y tự nhiên sẽ đâm trả một đao. Chứ làm gì rảnh rỗi để mà thương tâm cảm thán.

Thái A không cảm thấy đau, nhưng hắn cong người xuống, kiếm trong tay sớm đã về vỏ.

Diệp Vu Thời đứng cách mấy bước, nhìn Phương Khác và Thái A đánh nhau. Không có chương pháp, không có linh lực, không có kiếm khí, thuần túy là ẩu đả.

Sau đó khi Thái A trả đòn đấm một quyền lên bụng Phương Khác, hắn khẽ chau mày.

Qua rất lâu, Thái A vỗ bụi dính đầy y phục, đứng lên từ mặt đất.

Thái A ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh lam, đôi con ngươi như tử thủy được ánh mặt trời chiếu rọi lấp lánh hơi sáng. Đây là lần đầu tiên hắn nhìn bầu trời, hít thở không khí từ lúc ra khỏi địa cung. Cũng là lần đầu tiên chân chính rời khỏi địa cung từ lúc sinh ra đến mấy ngàn năm sau, nhìn ngắm thế giới này.

“Ngô nên cáo từ nhữ rồi.” Thái A đưa tay ra cho Phương Khác.

Phương Khác vỗ một cái đánh bay tay Thái A, tự đứng thẳng, nhếch môi cười lạnh một tiếng.

Sau đó hai người nhìn nhau, trầm mặc một lát.

Phương Khác nhướng mày khinh thường nói: “Thế nào? Vừa ra khỏi địa cung đã trở mặt không nhận người nữa? Không đuổi theo ta đòi nhận chủ nữa? Bị đánh liền thương tâm rồi, ủy khuất rồi?’

“Nhữ không đánh thắng.” Cho nên sao hắn có thể ủy khuất.

Phương Khác trợn trắng mắt nói: “Vậy ta cũng không thua.”

Con ngươi ảm đạm nhìn Phương Khác, chợt nói: “Trong biển tồn tri kỷ, thiên nhai như láng giềng. Đừng vì lúc chia ly, rơi lệ như nhi nữ.”

“… Ngươi đủ rồi, đừng tùy tiện dùng loạn thơ từ.” Phương Khác co giật khóe môi, nhịn rất lâu phát hiện thế nhưng lại nhịn không nổi. Lúc trước tay y phải tiện thế nào mới có thể mua thơ từ ca phú cho Thái A! Cuối cùng quả nhiên đều báo ứng lên người chính y.

“Cút, cút, cút, tiểu gia mới sẽ không luyến tiếc ngươi.” Phương Khác vung tay, trực tiếp xoay người.

Thái A hơi nhếch môi tạo ra độ cong thành thục. Nhìn Phương Khác và Diệp Vu Thời sóng vai nhau đi xa. Sau đó hắn ngẩng đầu nhìn trời, tiếp theo hắn nên đi đâu? Nhất thời, Thái A có chút hoang mang.

------oOo------

Chương 177: Áo gấm về làng?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Gió thổi qua rừng trúc, tạo lên từng cơn sóng. Diệp Vu Thời và Phương Khác chọn một con đường nhỏ vòng qua Tuyết Đỉnh sơn. Trên đường gặp phải tiểu đội tuần tra của Thái Hành, vẫn đi tuần như trước chứ không phải tu sĩ cấp cao tọa trấn. Vì thế hai người đi coi như cực kỳ thuận lợi.

Cuối cùng chỉ cần thông qua Trường Thiên Hiệp cốc là được.

“Phía trước chính là Trường Thiên Hiệp cốc, phòng bị nơi đó có lẽ sẽ nghiêm hơn. Đệ vẫn cảm thấy không hợp lý.” Phương Khác nhẹ giọng nói, nhịn không được liên tục nhìn Diệp Vu Thời.

Diệp Vu Thời không đáp trả gì, chỉ chuyên chú với động tác của mình. Cứ như lúc này bàn trận trong tay hắn đã thu hút tất cả lực chú ý của hắn.

Mi mắt nửa rũ, thần tình chuyên chú, đôi môi với độ cong hoàn mỹ hơi nhếch lên. Diệp Vu Thời chỉ có lúc nghiêm túc mới bỏ đi sự ôn hòa, thay bằng cảm giác băng lạnh.

Nhưng như vậy không đúng, loại trầm mặc này đã kéo dài suốt đường.

“Khụ, tình hình bên Tiêu Xương Thu thế nào? Huynh ở Tả Thần Sách Doanh thế nào? Chuyện tu sĩ yêu ma tộc giải quyết chưa?” Phương Khác nhìn bên mặt nghiênh của Diệp Vu Thời, tiến tới cười hi hi hỏi.

Vẫn là trầm mặc.

Hồi lâu Phương Khác thu lại nụ cười: “Xin lỗi.”

Diệp Vu Thời chậm rãi ngẩng đầu nhìn khóe môi cong cong của Phương Khác: “Xin lỗi? Không cần đến xin lỗi. Vừa rồi những lời đệ nói với Thái A, đã nói rất rõ ràng. Mấy câu trong đó là nói với huynh, huynh cũng rất rõ.”

Phương Khác há miệng lại cảm thấy nghẹn lời. Những lời y nói với Thái A, quả thật có mấy phần địch ý. Chẳng hạn Thái A ba lần mấy lượt cứu y, cho dù ban đầu chỉ là giao dịch. Nhưng nói thế, chỉ là hy vọng giữa Diệp Vu Thời và Thái A không giương cung bạt kiếm như thế.

“Vì đệ hiểu nếu huynh đã nói rõ như vậy, đương nhiên nắm chắc mười phần sẽ giết được hắn. Mà đệ không hy vọng huynh giết hắn.” Diệp Vu Thời nhếch môi nhìn Phương Khác nói: “Để đệ thất vọng rồi, huynh sẽ giết chết hắn.”

Phương Khác nhìn Diệp Vu Thời, lúc này lại cười: “Huynh sẽ không.”

“Huynh sẽ.” Diệp Vu Thời híp mắt lại, nói chắc chắn.

Phương Khác bước tới một bước, nhẹ giọng nói: “Huynh sẽ không, vì huynh sẽ bận tâm đến suy nghĩ của đệ. Cho nên dù lúc trước huynh chuẩn bị bao nhiêu, huynh vẫn dừng lại.”

Phương Khác nhìn Diệp Vu Thời nói: “Khiến huynh lo lắng rồi.”

“Đệ không biết huynh sẽ phẫn nộ như thế.”

“Đệ chưa từng nghĩ, huynh làm nhiều như thế.”

“Vừa rồi đệ chỉ hy vọng, có lẽ bầu không khí giữa huynh và Thái A sẽ dịu đi một chút… Luận tội định phạt, đệ thật sự nghĩ thế. Không phải là gỡ tội cho hắn, cũng không phải tùy tiện cho qua chuyện này. Nếu có người đối xử với huynh như thế, tâm tình của đệ cũng là như thế…”

Sắc mặt Diệp Vu Thời bất biến nhìn Phương Khác, chân mày nhẹ run lên.

“Vừa rồi đệ không hỏi qua huynh.” Diệp Vu Thời nhàn nhạt nói, đây mới là trọng điểm, đệ đưa ra quyết định gì cũng không sao, nhưng đệ phải hỏi huynh trước. “Hỏi qua” này không phải trưng cầu, là thông báo.

Phương Khác sửng sốt.

“Chuyện của đệ không phải là chuyện của mình đệ. Dựa vào cái gì không hỏi huynh một tiếng?”

Phương Khác trợn to mắt, gương mặt đã mang mấy phần thành thục hiện lên một chút vô thố, sau đó hóa thành khẩn trương, một chút mê mang cùng phần nhiều tỉnh ngộ.

Diệp Vu Thời nhẹ than, mày nhu hòa đi, chỉ là mi tâm vẫn nhăn: “Cho dù Thái A là bằng hữu của đệ, trước khi đệ đưa ra quyết định tại sao không hỏi qua huynh một tiếng. Rất khó hay sao?”

Phương Khác ngốc lăng đứng đó, ấp úng nói: “Không khó.”

Sau đó y chớp mắt thầm nói, nhưng huynh đưa ra quyết định gì cũng chưa từng hỏi qua đệ mà.

“Quẻ bói Vệ Thoán bói cho đệ, tại sao không cho huynh biết?”

“Vì… đệ không tin cái này lắm. Cho nên không nói.”

“Còn nữa, A Khác từ khi nào trở thành lưu manh rồi? Tại sao huynh không biết chút gì?”

“Điều… điều này thật sự là oan uổng! Đệ thật sự không làm gì hết…”

Càng nói về sau, mắt Phương Khác càng sáng. Cuối cùng là rạng rỡ tươi cười.

“Vu Thời, kỳ thật huynh là…” Mấy chữ sau biến mất trong nụ cười dịu dàng của Diệp Vu Thời. Phương Khác cực kỳ tự nhiên sửa miệng nói: “Sau khi trở về, đệ bỏ mì cho huynh, sao nào?”

Theo tính cách của Diệp Vu Thời, nếu đã tích cốc, đương nhiên không thể chủ động ăn những thứ này. Nhưng dưới sự ảnh hưởng của Phương Khác, chỉ cần Phương Khác ăn hắn nhất định ăn cùng.

“Đúng rồi, đệ chỉ cần lo ‘bỏ mì’ vào nồi. Cái khác vẫn nên để huynh làm.” Diệp Vu Thời nhướng mày nhàn nhạt nói.

“Vậy, vậy huynh chiên cá?” Nói xong Phương Khác nhịn không được cứng lại, nhớ tới âm thủy ngư trong thông đạo, cảm thấy buồn nôn.

“Không… không, đệ nấu cho huynh một chén cháo là được.”

“Là tự đệ thèm đúng không?” Diệp Vu Thời liếc Phương Khác một cái, lạnh lùng nói.

“Làm gì có làm gì có, đây là tâm ý của sư đệ đây mà. Chỉ là nếu một mình Vu Thời ăn không tránh khỏi quá cô đơn. Cho nên sư đệ quyết định cùng huynh.” Phương Khác cười nói.

Vừa đến Trường Thiên Hiệp cốc, Phương Khác tỉ mỉ nhìn trọng binh thủ ở lối vào Hiệp cốc, khẽ chau mày, mong là bàn trận của Diệp Vu Thời thật sự có thể kéo dài đủ thời gian.

Thoáng cái, Phương Khác và Diệp Vu Thời đồng thời quay đầu nhìn khu rừng phía trước.

Chỉ thấy, một người mặc một bộ đầm ngắn màu nhạt, bó cao eo, phục sức như đời Đường. Bên ngoài tuy trùm màn mỏng màu trắng, nhưng đầm lại bắt chéo ở chỗ đùi, chỉ cần bước đi sẽ là phong tình vô hạn. Nơi cổ tay mang vòng màu bạc.

Nhưng tướng mạo nàng lại thanh lệ chứ không yêu mị.

Phương Khác nhíu mày suy nghĩ, người này khá quen mặt.

“Thượng Quan Bình Dao, kiến quá Phương đại nhân, Diệp sư huynh.” Thượng Quan Bình Dao cúi người, nhẹ giọng nói: “Thuộc hạ phụng lệnh Ngô trưởng lão đến đây tiếp ứng Phương đại nhân.”

Nói rồi Thượng Quan Bình dao đưa ra tín vật Ngô Thất cho nàng.

Lúc này Phương Khác mới nhớ ra, y và Thượng Quan Bình Dao từng gặp mặt một lần, trong rừng.

“Ngô trưởng lão có sao không?” Phương Khác vội hỏi.

Thượng Quan Bình Dao nhẹ giọng nói: “Bị chút thương, chỉ cần điều dưỡng chút sẽ không dáng ngại. Phương đại nhân mời đi theo ta, bên cạnh Trường Thiên Hiệp cốc có một thông đạo. Chúng ta có thể từ nơi đó đi xuyên qua Trường Thiên hiệp cốc.”

“Phương đại nhân, vốn một tháng trước thuộc hạ phải đến chỗ ngài báo danh. Nhưng khi ta đến Tả Thần Sách Doanh, ngài đã đi mất.” Thượng Quan Bình Dao vừa dẫn đường vừa nói.

Phương Khác cười nói không sao. Đột nhiên y nhớ ra gì đó: “Thượng Quan Bình Thục là…”

Thượng Quan Bình Dao nhàn nhạt nói: “Chính là gia tỷ.”

Tốn một khắc, họ vòng ra khỏi hang động thiên nhiên đó. Ngoài hang độc chính là Mạc Lộ cốc.

Diệp Vu Thời móc ra một chiếc thuyền bay nhỏ, thuyền nghênh gió phồng lên. Cuối cùng trở thành một chiếc thuyền bay có thể chứa được năm sáu người.

Phương Khác chỉ cảm thấy thuyền này chế tác vô cùng tinh xảo, mà sau quả thật phát hiện khắc chữ Diệp Vu Thời.

Hách Liên Đồng đứng trên cửa thành không ngừng đi qua đi lại, từ sau khi Ngô trưởng lão trở về, mấy người chúng luân phiên lên cửa thành đợi

Phương sư thúc.

Đột nhiên Hách Liên Đồng nhìn thấy một chiếc thuyền bay ở xa. Người nghênh gió đứng trên thuyền bay không phải là Phương sư thúc sao? Sau đó Hách Liên Đồng hơi xuất thần, tuy nó xác định là Phương sư thúc, nhưng hình tượng này có phải hơi lôi thôi không? Đệ tử đi cùng Hách Liên Đồng thì không chần chừ gì, trực tiếp la lên: "Mau mở cửa thành! Mở cửa thành! Phương sư thúc về rồi!"

Lập tức, một đám người trong cửa thành bắt đầu loạn cào cào, trào tới cửa thành.

Vương Lạc Dương nhíu mày nói: "Hoảng ha hoảng hốt, còn ra thể thống gì? Cần gấp như thế không?" Vừa nói, nó vừa chỉnh lý lại y phục, giơ tay đẩy hai người cản trước mặt ra.

Hai người đó phẫn nộ quay đầu, vừa thấy là Vương Lạc Dương liền lập tức đổi sang khuôn mặt tươi cười, làm tư thế xin mời.

Vương Lạc Dương hừ lạnh một tiếng, thong thả đi tới cửa thành, chỉ là cước bộ hơi vội.

Chỉ có Dư Sùng Lễ là đi trước một bước, sau đó lại rụt chân về. Lặng lẽ đứng tại chỗ.

"Phương sư thúc!"

"Phương sư thúc!"

Phương Khác mới xuống thuyền, đã bị mấy chục hài tử điên cuồng chạy tới vây lấy. Y sửng sốt, sau đó cười lên.

"Ta đã biết, chỉ có Diệp sư thúc mới tìm được sư thúc của chúng ta về!" Tiêu Cảnh đột nhiên nói.

"Tại sao?" Thượng Quan Bình Cốt nhìn Diệp Vu Thời, không hiểu lắm, giữa hai người này có liên hệ gì?

"Ôi, ngươi còn nhỏ không hiểu. Đây chính là duyên phận đó, sư thúc vừa gặp chuyện, người có thể tìm được sư thúc nhất định chỉ có Diệp sư thúc.

Những người khác đều không được. Cho dù những người khác tìm được trước, cuối cùng cũng chỉ có Diệp sư thúc có thể tìm sư thúc của chúng ta về. Trên sách đều viết như vậy." Tiêu Cảnh đúng lý hợp tình nói.

Lời vừa nói ra, mang đến một đống phụ họa.

"Đúng đó! Đúng rồi, lần trước chúng ta đánh cuộc kết quả thế nào? Có cần hỏi sư thúc không?"

Diệp Vu Thời khẽ nhướng mày, nhìn Phương Khác. Phương Khác giở khóc giở cười, nội tâm thì lại vui mừng khôn tả.

Những hài tử này, vốn đều là một thân cẩm y, hiện tại tuy trên người vẫn mặc những y phục đó nhưng ở khuỷu tay, ở đường viền đã bị mài nhạt màu, cũng không còn nhìn ra dáng vẻ kiêu ngạo gì nữa.

Phương Khác một tay dắt Hách Liên Đồng, tay kia gác vai Vương Lạc Dương đi tới. Nghe chúng líu ríu nói chuyện, lại có cảm giác vô cùng an ủi.

Chu Lập Đức thiên tân vạn khổ chen tới trước mặt Phương Khác, chắp tay nói: "Đại nhân, ngài đã về rồi. Tai ta sắp bị chúng mài ra kén rồi."

Hộ Lạc đứng như trụ gỗ lặng yên vô thức xuất hiện bên cạnh Diệp Vu Thời, ánh mắt nhìn Phương Khác cũng mang theo ý cười nhẹ.

"Đại công thần bình an trở về, có giống tiết mục áo gấm về làng không?" Hộ Lạc nhàn nhạt nói.

Diệp Vu Thời cười nhìn Hộ Lạc một cái: "Đệ ấy áo gấm chỗ nào, một thân vải rách còn chưa thay."

Hộ Lạc nhìn sang, mày nhướng lên, cười. Còn phải nói, y phục trên người Phương Khác đã rách không còn ra hình, có lẽ đã giặt qua một lần chỉ là vết máu phía trên không thể giặt sạch.

"Kết anh rồi?"

Diệp Vu Thời gật đầu.

Hộ Lạc dùng cùi chỏ đẩy đẩy Diệp Vu Thời, nói: “Vậy thì chúc mừng ngươi cuối cùng cũng được như nguyện. Ta đợi uống rượu.”

Diệp Vu Thời mỉm cười, mắt cong cong.

Thấy thế Hộ Lạc nhịn không nổi ném cho hắn một ánh mắt lạnh, có cần đắc ý thế không?

Sau một trận náo nhiệt, Phương Khác bị Chu Lập Đức kéo đi.

------oOo------

Chương 178: Chu Lập Đức

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chu Lập Đức rũ tay mà đứng, thấp tha thấp thỏm nhìn Phương Khác. Hắn không biết Phương Khác sẽ chọn lựa thế nào đối với chuyện này. Thiên Phàm còn sống hơn nữa ở trong phái Thái Hành. Nhưng loại người như họ một khi đứng ngoài sáng, vậy thì thân phận trong tối của họ càng ít người biết sẽ càng an toàn. Thiên Phàm đã chọn Phương Khác.

Đây không phải vấn đề lớn nhất. Vấn đề lớn nhất là yêu cầu của Thiên Phàm, Chu Lập Đức chỉ cảm thấy trong miệng tràn ra vị đắng, trong não còn thấy mông lung. Hắn không xác định Phương Khác có thể tiếp nhận yêu cầu này không.

Môi Chu Lập Đức khô cằn, nhẹ giọng nói: “Ta cho rằng hắn đã chết rồi, ai biết hắn vẫn còn sống.”

Phương Khác nhíu mày nói: “Ta giao chuyện này cho ngươi làm, làm lại nghề cũ của ngươi, ẩn náu trong bóng tối, tổ chức lại mạng lưới đã đứt trong phái Thái Hành. Chủ yếu phụ trách hắn, ngươi nguyện ý không?”

Chu Lập Đức giật mình, sau đó cong lưng chắp tay hành lễ trầm giọng nói: “Chẳng dám không theo!”

Sau đó đôi mắt lấp lánh hữu thần nhìn chằm chằm Phương Khác.

Chỉ một thoáng, Phương Khác đã cảm thấy người trước mắt như thay đổi hoàn toàn.

Phương Khác mỉm cười nói: “Cho hắn biết, buông tay mà làm, tất cả trong môn phái đều có ta gánh.”

“Vâng!” Chu Lập Đức trầm tĩnh gật đầu, cung kính nói.

“Vậy sau khi ta đi rồi, đại nhân ngài…” Chu Lập Đức chần chừ một chút, do dự hỏi.

“Ngươi cảm thấy Khổng Du Thanh thế nào?”

“Khổng Du Thanh không tồi, hơn nữa hiện nay hắn cũng là thân hệ của đại nhân. Tự nhiên rất là ổn thỏa.” Chu Lập Đức nhíu mày rồi nói: “Đại nhân, ngài nên chú ý đến Thượng Quan Bình Dao một chút. Nàng ta… có chút bất thường. Ta cảm thấy nàng ta có lẽ cũng là Ám Ti ra, cấp bậc chắc rất cao.”

Phương Khác gật đầu rồi nói: “Ngô trưởng lão đang dưỡng thương ở đâu? Ta đi thăm.”

“Ngô trưởng lão không ở trong Tả Thần Sách Doanh mà ở trong Thần Võ doanh.”…

Lúc Chu Lập Đức bước ra khỏi doanh trướng, hắn tựa như vẫn là một tu sĩ bình thường trầm mặc theo sau Phương Khác. Không ai biết thoáng chốc đó trong lòng Chu Lập Đức đã nhấp nhô lớn thế nào. Cho dù là Phương Khác cũng không cách nào lý giải.

Từ lúc vào môn phái vì tư chất trung đẳng, tướng mạo bình thường cộng thêm một chút cơ duyên nên được môn phái chọn đến Duy Pháp đường Ám Ti và bồi dưỡng rồi bị đưa tới thành Thái An. Tốp người họ ở thành Thái An tổng cộng có bốn mươi tám người, kết quả bị Phương Hiền Thanh chuyển tay bán cho phái Thái Hành. Sau đó chính là một cuộc thanh tẩy máu me, tất cả mọi người chỉ có hắn may mắn sống sót.

Nhưng đây không phải là may mắn, hắn làm cái này đã mấy chục năm. Đã không thể quen với một cuộc sống của tu sĩ bình thường, hắn cảm thấy hắn giống như một thanh đao ẩn náu trong bóng tối bất chợt bại lộ trong ánh

sáng, sau đó tất cả mũi nhọn bị ăn mòn từng chút một, này rất đáng sợ.

Rồi sau được phân tới cạnh Phương Khác, hắn cảm thấy rất tốt. Nhưng vẫn thiếu chút gì đó. Cho đến khi hắn thấy Thiên Phàm, hắn biết thanh đao giấu trong lòng hắn có lẽ lại được mài lần nữa. Sau đó Phương Khác nói ra mấy câu kia, trong đầu hắn kích động đến mức trắng xóa nhưng không hề do dự đồng ý ngay.

Phương Khác nghỉ ngơi ở Tả Thần Sách Doanh chỉ nửa ngày, liền cáo từ đám Tiêu Xương Thu.

“Trân trọng.” Phương Khác chân thành nói với Tiêu Xương Thu và Hộ Lạc.

Tiêu Xương Thu cười đáp lễ.

Phương Khác lại đột nhiên cười híp mắt nói: “Nghe nói Phụng sư thúc đang ở Hữu Thần Sách Doanh, ba ngày sau sẽ đến đây.”

Tiêu Xương Thu lộ vẻ kinh ngạc, nhưng rất nhanh giấu đi, lạnh nhạt nói: “Sư phụ đến đây, ta nhất định nghênh đón. Chỉ là không biết Phương sư đệ từ đâu biết được?”

Phương Khác mỉm cười không nói gì, lòng nghĩ đến ai bảo sư phụ nhà y rất ‘tùy ý’ để lộ ra hai câu cho y chứ?

“Kỳ thật đối phó với vài người, ngươi căn bản không cần phải giảng đạo lý gì với hắn. Có lúc ngang bướng quấy rầy kỳ thật cũng không tồi.” Phương Khác nhếch môi cười nhẹ nói. Sư phụ y nói tiểu sư thúc đó vốn không phải người quá mức cổ hủ, nhưng trong chuyện này lại đặc biệt cố chấp. Có vài người cố chấp, ngươi giảng đạo lý với họ hoàn toàn không thông.

“Phương sư đệ chính là như thế sao?” Tiêu Xương Thu nhàn nhạt nói, nhìn Diệp Vu Thời một cái.

Diệp Vu Thời vốn đang nói chuyện với Hộ Lạc, nghe được câu này nhịn không được mỉm cười.

Phương Khác không có gì để đáp, trước đó ở đại lục Thanh Hoa quả thật là Diệp Vu Thời khá lạnh nhạt sau đó y chủ động sáp tới. Nhưng khi đó y

vẫn chưa có tâm tư gì, vẫn còn là một thiếu niên chính trực vô cùng.

Nhưng lời này y sẽ nói sao? Y có thể nói sao?

Thế là, y chỉ có thể ra vẻ nghiêm chỉnh lạnh nhạt mỉm cười sau đó tiếp nhận ánh mắt 'thì ra là như thế à', 'như vậy cũng có thể sao?', 'thêm kiến thức nha', 'kỹ năng get' của tất cả mọi người.

Tại đó chỉ có mỗi Hộ Lạc vô cùng hiểu bản tính Diệp Vu Thời lặng lẽ ném cho Phương Khác một ánh mắt đồng tình. Hắn đại khái hiểu được, nói không chừng Phương Khác là từng chút một rơi vào tay người nào đó mà còn chưa tự biết mà thôi.

Đám Hách Liên Đồng sôi nổi đóng gói hành trang rồi đi cáo biệt với những tu sĩ quen thuộc. Lần từ biệt này muốn gặp lại rất khó. Hách Liên Đồng ứa nước mắt bước một bước quay đầu ba lần theo sau Phương Khác.

Cho đến khi mọi người lên thuyền bay. Hách Liên Đồng cường ngạnh xen vào giữa Diệp Vu Thời và Phương Khác đang đứng sóng vai, kéo tay áo Phương Khác nói: "Sư thúc, chúng ta không thể lưu lại đây sao?" Phương Khác sờ đầu nó nói: "Các ngươi lưu lại đây không thể giúp đỡ được nhiều, nhưng nếu các ngươi về môn phái sẽ có thể giúp được rất nhiều."

Trong Cùng sơn cốc, La Thanh khí thế bừng bừng tới cửa.

"Chưởng môn, La phong chủ đến viếng."

Trí Tiêu thở dài một tiếng, La Thanh tới cửa thế này, chỉ có một nguyên nhân, đồ nhi tốt của ông. Nghĩ đến đây Trí Tiêu ẩn ẩn có mấy phần ngạo kiều lại có vài phần bất đắc dĩ. Tuy lúc cho Phương Khác "Côn Luân lệnh" ông cũng có mấy phần mong đợi, nhưng ông chưa từng nghĩ đến Phương Khác có thể lợi dụng 'Côn Luân lệnh' triệt để như thế.

Chuyện của Tất Thập Tứ và Tiêu Vân Dật thật ra luôn nằm trong sự khống chế của ông, nhưng chuyện phát sinh sau đó thì sao?

Trước là lúc đổi tù binh đối với Thái Hành 'dùng một đổi mười', đến sau đó để Tả Thần Sách Doanh chủ động lùi đến Mạc thành, những chuyện này tuy khiến ông kinh ngạc, nhưng ông cho rằng thủ đoạn thế này là đúng. Ông không nhìn lầm người.

Nhưng, hiệp trợ Diệp Vu Thời bắt giam Diêu Trọng Khanh. Chuyện này vượt khỏi dự liệu của ông. Phân lượng của Diệp Vu Thời trong lòng Phương Khác nhìn sơ đã đoán được. Diêu Trọng Khanh là đường chủ Duy Pháp đường. Hai người họ dám bắt giữ Diêu Trọng Khanh quả thật là cuồng vọng to gan. Trí Tiêu nghĩ đến đây, sờ râu cười, vậy mà có chút đắc ý. Ông đắc ý là, cho dù đã bắt giữ Diêu Trọng Khanh nhưng âm thanh trong môn phái lại không vang lắm. Vậy nói rõ danh vọng của Phương Khác trong môn phái không thấp hơn Diêu Trọng Khanh. Trí Tiêu rất thản nhiên ném bỏ nhân tố Diệp Vu Thời.

Lúc này, La Thanh đã tràn đầy khí thế ngồi xuống ghế, trực tiếp ném ra một câu.

“Chuyện này, ta kiên quyết không đồng ý, đừng mơ!”

Trí Tiêu nghe một câu không đầu không đuôi của La Thanh, nghi hoặc hỏi: “Chuyện gì?” Chẳng lẽ chuyến này ông ta đến không phải để chất vấn hành vi to gan của Phương Khác?

La Thanh nhìn Trí Tiêu một cái, xác định dáng vẻ Trí Tiêu không phải là giả vờ, cười lạnh nói: “Đồ nhi tốt của ta, nói muốn cùng đồ nhi tốt của ngươi kết làm đạo lữ.”

Trí Tiêu trầm mặc một lúc, nhíu mày hỏi: “Chuyện khi nào?”

La Thanh chế nhạo: “Không ngờ cũng có chuyện ngươi không biết?… Chính là vừa rồi. Trên thư đồ nhi tốt của ta gửi đến viết vậy. À, đúng rồi, còn phải chúc mừng đồ nhi ngoan của ngươi đã kết thành nguyên anh.”

Trí Tiêu nhíu mày, Phương Khác kết anh ông biết, nhưng chuyện này lại không nghe Phương Khác đề cập tới.

“Ngươi nói chuyện này nên thế nào? Dù sao ta sẽ không đồng ý.” La Thanh nói.

“Tại sao? Đồ nhi của gia không đến mức khiến ngươi xem thường chứ?” Trí Tiêu thờ ơ nói.

“Biết rõ còn hỏi.”

------oOo------

Chương 179: Chỉ thiếu gió đông

Nguồn: EbookTruyen.VN

La Thanh thấy Trí Tiêu không tiếp lời mà chậm rãi sờ râu mình, bất giác nhíu mày, nhưng ngữ khí lại ôn hòa hơn lúc trước nhiều.

"Ta thừa nhận thời gian gần đây, mỗi chuyện Phương Khác làm đều đủ khiến ta phải rửa mắt mà nhìn. Lúc trước ta và ngươi ngầm đồng ý cho hai đứa, nhưng đó là vì nếu Vu Thời đã thích như vậy ta cũng không tất yếu phải ngăn cản. Nhưng nếu Phương Khác đã luyện được Quy Nhất kiếm pháp, vậy thì y và Diệp Vu Thời cực kỳ không thích hợp." La Thanh chau mày nói, trên gương mặt tuấn mỹ hiện lên thần sắc phức tạp. Sau đó ông đã từng tra qua Quy Nhất kiếm quyết, mới đột nhiên ý thức được chuyện này đã không thể được ngầm cho phép. Cho dù ông đã có mấy phần tán thưởng Phương Khác, thừa nhận Phương Khác đủ để đứng cùng Diệp Vu Thời.

Nhưng, không được chính là không được. Cho dù can thiệp chuyện này đã đi ngược lại nguyên tắc xử sự nhất quán của ông, ông cũng sẽ tiếp tục như thế.

"Rất lâu trước kia ta nhớ ngươi từng nói với ta một câu 'bất cứ ai đều không có quyền áp đặt cách nhìn của mình lên người khác, có thích hợp hay không chỉ có bản thân mình hiểu'. Lời ngươi hôm nay quá tục, tục không giống như lời La phong tử nên nói." Trí Tiêu nhàn nhạt nói.

La Thanh nhẹ ho một tiếng, sau đó lại nói: "Nhưng nếu đã có thể dự kiến chọn lựa của chúng không thích hợp. Tại sao không thể uốn nắn trước một bước?"

"Ngươi bái Trí Hậu làm sư phụ từ khi nào vậy? Sao tiểu gia ta không biết?" Trí Tiêu chế nhạo, ngay cả tự xưng đã lâu không dùng cũng dùng đến. "Lẽ nào ngươi dự kiến được mùa đông cỏ cây sẽ khô cằn, cho nên ngươi dứt khoát nhổ sạch chúng từ mùa xuân hay sao?"

"Ngươi đây là ngụy biện." La Thanh nói: "Ngươi biết rõ Phương Khác đã

luyện Quy Nhất kiếm quyết thì đời này tu vi khó thể vượt qua nguyên anh. Vậy thì y coi như đã hủy rồi, lúc này còn nhìn chưa ra, đợi đến khi bản thân y cảm thấy được bất luận y nỗ lực thế nào, bất luận dùng phương pháp nào, bất luận qua bao nhiêu năm. Tu vi của y gần như không có tiến triển, y sẽ cảm thấy tuyệt vọng, cảm thấy phẫn nộ, thậm chí cảm thấy oán hận. Tu vi càng cao, tâm cảnh càng nặng. Một khi sinh ra những suy nghĩ này, tu vi của y càng khó tiến triển. Cứ thế tuần hoàn chết… y sẽ bị hủy. Lạc Chính lão tổ là người tâm trí kiên cường như thế, cuối cùng cũng chỉ đến được trung kỳ xuất khiếu. Mà trong đó còn nhờ có Kế chưởng môn hiệp trợ. Sau khi Lạc Chính lão tổ chết, Kế chưởng môn trên cơ bản cũng như hoạt tử nhân. Nếu không phải vì phái Côn Luân, chỉ sợ ngài đã sớm… xây động phủ ở nơi như Thận Hành nhai, sống cực khổ như thế. Tu vi cả đời cũng đình trệ không tiến từ đó, vốn dĩ ngài là người có khả năng phi thăng nhất cả tu tiên giới.

Ta không muốn Vu thời cũng giống như chưởng môn. Nếu Phương Khác từ đây đình trệ không tiến, Vu Thời nhất định sẽ chịu ảnh hưởng. Nếu thọ nguyên của Phương Khác tận, những ngày sau đó của Vu Thời nhất định sẽ cô độc đau khổ. Không bằng nhân hiện tại tình cảm của chúng còn chưa sâu, sớm tách chúng ra mới là thượng sách.”

Trí Tiêu bình tĩnh nghe La Thanh nói xong một đoạn thật dài, sau đó vuốt râu thờ ơ nói một câu.

“Ngươi cho rằng ngươi không đồng ý hữu dụng với Diệp Vu Thời sao?”

La Thanh á họng câm nín. Ông vừa nghe được tin tức này phản ứng đầu tiên chính là không đồng ý, sau đó đến tìm Trí Tiêu. Căn bản chưa từng nghĩ qua Diệp Vu Thời sẽ là thái độ gì.

Nghĩ đến Diệp Vu Thời, La Thanh trầm mặc.

Trong mấy đồ đệ của ông, tuy Công Tôn Tùy là do ông nuôi dưỡng trưởng thành… nhưng hắn muốn làm gì ông đều không thể ngăn cản. Vì chính sách nhất quán của ông là nuôi thả, huống chi là Diệp Vu Thời.

“Vậy Phương Khác…” La Thanh há miệng nói, lời chưa ra khỏi miệng đã bị Trí Tiêu ngắt đứt.

“Trước khi Phương tiểu tử lên Tuyết Đỉnh sơn, còn ám thị cho ta, hy vọng

ta đừng vươn tay quá dài. Không lâu trước trong thư gửi về còn trực tiếp nói sau khi trở lại muốn chính diện nói chuyện với ta thật kỹ về vụ ám sát ở rừng Phùng Thu, còn cả chuyện Tất Thập tứ mai phục. Càng không cần nói mấy hôm trước đã cùng Diệp Vu Thời liên hợp lại chế ước ta." Trí Tiêu không chút áp lực nói.

Sắc mặt La Thanh lại đen thui. Nói thế hai người sư phụ họ đây không cách nào với hai đứa đồ nhi? Tôn nghiêm của sư phụ ở đâu?

Rất lâu, La Thanh phất tay áo bỏ đi. Đợi sau khi ra khỏi Cùng sơn cốc ông tự cười nhạo một tiếng, trước giờ ông ghét những kẻ mang danh 'vì tốt cho người khác' mà làm vài chuyện, kết quả khi chuyện đổ lên đầu bản thân ông cũng làm hành vi này. Cũng như lúc trước ông cưỡng ép Công Tôn Tùy bế quan.

Tào Đoạt thấy La Thanh đi rồi mới nói: "Chưởng môn, Phương Khác thật sự có thể vượt qua được bậc cản của Sâm La kiếm quyết như ngài nói sao?"

Ngữ khí của hắn vô cùng không xác định, hiển nhiên hắn cũng không cho rằng bậc cản mà ngay cả Lạc Chính lão tổ cũng không vượt qua được mà Phương Khác có thể làm.

"Có thể hay không, chỉ có thể xem bản thân y." Trí Tiêu gõ ngón tay gầy gò lên mép ly.

Tào Đoạt nhìn Trí Tiêu đã gầy đi một vòng, trong lòng chua xót. Dựa vào năng lực của chưởng môn nếu có thể rời khỏi Côn Lăng sơn, bất luận là tông môn hay Thiên Sơn chỉ sợ không ai cản được, giết vài kẻ thì thế nào? Nhưng ông không thể, sau khi tiếp nhận vị trí chưởng môn, tiếp nhận Côn Luân ấn. Ông chỉ có thể tọa thủ Côn Luân.

"Chưởng môn ngài đẩy nhóm Vương Lạc Dương cho Phương Khác, là vì cho y có một ngày tiếp nhận tất cả. Nhưng nếu y dừng lại ở kỳ nguyên anh, vậy tất cả những gì ngài làm đều lãng phí trắng." Tào Đoạt nói.

Lực lượng trong tay Phương Khác bất luận là Tụ Linh các hay là nhóm người Trần Chử, về một mặt ý nghĩa nào đó đều thua xa phân lượng của đệ tử đời ba mươi bảy.

Những đệ tử đó quan hệ chồng chéo phức tạp, nói cũng nói không rõ. Nhưng nói tóm lại bối cảnh của chúng rất cứng, lại gần như đều là độc tử độc tôn. Nếu bọn chúng đưa ra lựa chọn gì, chưa hẳn không thể đại biểu cho chọn lựa của những phong chủ và trưởng lão kia. Điểm này rất nhiều người đều nghĩ đến, nhưng chưởng môn chặn trước mặt đã cản lại tất cả ý kiến phản đối.

Trí Tiêu cười, lắc đầu nói: "Ngươi sai rồi. Từ thượng cổ đến hôm nay. Tuy người có lực lượng càng mạnh sống càng lâu. Nhưng chân chính có thể thay đổi thế giới này còn khiến nhân tộc càng lúc càng hưng thịnh không phải là tu vi mà là cái này."

Trí Tiêu chỉ vào đầu.

"Từ lúc thiên địa sơ khai, nhân tộc khoác da thú đến mặc tơ lụa như bây giờ, từ bước đi đến nuôi dưỡng linh thú thay đi bộ rồi lại đến thuyền bay. Tất cả không phải là tu vi có thể làm được. Cho dù tu vi của Phương tiểu tử thấp không thể tiến thêm một tấc thì thế nào? Chỉ cần y có đầu óc, tất cả điều ta làm đều đáng giá. Khi đó phái ra tu sĩ kỳ xuất khiếu cũng vậy tu sĩ kỳ phân thần cũng vậy, thủ bên người y, cho dù y không có tu vi cũng không ngại."

Tào Đoạt trừng mắt nghẹn họng, phái ra tu sĩ kỳ xuất khiếu và tu sĩ kỳ phân thần… bảo hộ một người? Đây có phải là dùng dao mổ trâu giết gà không? Hơn nữa đầu óc mà chưởng môn nói đến, đại khái cũng không phải là đầu óc bình thường.

Nhưng trong mắt hắn Phương Khác không phải là loại người trí mưu hơn người đó…

"Sợ là sợ y không có đầu óc." Trí Tiêu nhàn nhạt nói.

"Còn phải xem thử…" Câu cuối cùng này, Trí Tiêu nói rất nhỏ. Tào Đoạt chỉ nhìn thấy môi Trí Tiêu mấp máy.

Một hàng người trên đường tới Thần Võ Doanh. Bên cạnh Phương Khác thiếu đi một Chu Lập Đức nhiều thêm một Thượng Quan Bình Dao dẫn đến đám Hách Liên Đồng líu ríu thảo luận rất nhiều ngày.

"Đệ luôn cảm thấy, trước khi đi địa cung đệ chính là Đường Tăng không

chừng.” Phương Khác lười biếng tựa lên đầu giường nói. Nghĩ đi, ma hoàng tức, tân hải chi lệ gì đó… đều ở trong người y. Mà y trước giờ chưa từng cảm thấy dị thường. Khi đó nếu có người biết những thứ này đều tồn tại trong người y, đại khái máu của y đều sẽ trở thành dược liệu?

“Chính là tên hòa thượng mà đệ lải nhải gì mà ăn thịt hắn ta sẽ được trường sinh bất lão?” Diệp Vu Thời gác tay lên cổ tay Phương Khác, vừa đưa linh thức vào người Phương Khác tỉ mỉ kiểm tra vừa đáp lời.

“Ừ.” Phương Khác gật đầu, tùy tiện nhét một linh quả vào miệng.

“Chuyện kết làm đạo lữ huynh đã nhắc tới với sư phụ rồi. Đợi về môn phái, chúng ta sẽ cử hành nghi thức đạo lữ.”

“…Khụ, khụ.” Phương Khác giật mình, trực tiếp ngồi thẳng dậy, nhưng ngặc nỗi bị nghẹn, y vội phun linh quả ra ho khù khụ.

Sau đó vẻ mặt chấn kinh nhìn Diệp Vu Thời. Diệp Vu Thời thản nhiên nhìn lại.

“Chuyện, chuyện này tại sao đệ không biết?”

“Hiện tại không phải đã biết rồi?” Diệp Vu Thời mỉm cười nói: “Thế nào, Phương sư đệ không muốn?”

“Sao có thể không muốn, nhưng…” Phương Khác ấp úng nói, nhưng cái này hoàn toàn không giống y đã nghĩ được chưa? Đây chính là tùy tiện nhắc đến, sau đó liền kết làm đạo lữ? Y chuẩn bị nhiều như thế… còn chưa phát huy tác dụng mà? Tiết tấu này không đúng.

“Muốn là được rồi.” Diệp Vu Thời thờ ơ nói.

Phương Khác còn muốn nói gì đó.

“Cốc cốc.” Tiếng gõ cửa vang lên. Diệp Vu Thời nhẹ chau mày, nhưng Phương Khác đã vô thức la lên mời vào.

“Địch lão tổ hôm đó bị Thái A đánh bỏ chạy sau lại quay về mang Phương Hiền Thanh đi. Bây giờ bọn họ đang ở Cổ Sát tự, cũng tức là cách không xa Thần Võ Doanh. Xin đại nhân cho phép, để thuộc hạ đi giết hắn.”

Thượng Quan Bình Dao nói.

“Phương Hiền Thanh?” Phương Khác nhíu mày, trong ấn tượng của y, người này luôn vô cùng đáng ghét.

Nhưng Thượng Quan Bình Dao lại hiểu lầm Phương Khác nhíu mày vì không tán thành, giọng nàng lạnh đi vài phần: “Phương Hiền Thanh này là chó săn phản đồ, hại chết rất nhiều đệ tử phái ta, tội không thể tha. Xin đại nhân cho phép!”

Phương Khác nhếch môi, đột nhiên nhớ lại lúc trước khi họ trên đường đến Thần Sách Doanh, đám Vương Lạc Dương cũng muốn giết Phương Hiền Thanh.

“Được thôi.”

“Đại nhân, xin…?” Lời Thượng Quan Bình Dao định nói kẹt lại.

“Ta nói được thôi.” Phương Khác nhếch môi cười.

Hách Liên Đồng đứng trước đầu thuyền bay, cả người như không xương úp sấp trên lan can.

Mấy đứa Vương Lạc Dương vây xung quanh ngồi xuống thành vòng, chính giữa bày một thành trì nho nhỏ, tinh xảo như mô hình. Nhưng đường lớn ngỏ nhỏ gì đó nên có đều có, đây là mô hình Cổ Sát tự.

“Phương Hiền Thanh ở chỗ này. Xuất phát từ đây, tổng cộng có mười bảy con đường thông đến chỗ này.” Vương Lạc Dương chỉ mấy con đường nói.

“Một khi xảy ra chuyện, chỗ này chỗ này và chỗ này đều sẽ bị phong tỏa. Nhưng trong đó có chênh lệch thời gian.” Ngón tay thon dài của Vương Lạc Dương cắm một lá cờ chỉ lớn bằng đầu ngón tay trên một con đường trong đó.

“Hiện nay mọi sự đã chuẩn bị xong chỉ thiếu một cao thủ… một cao thủ có thể yên hơi lặng tiếng xâm nhập vào Cổ Sát tự.” Hách Liên Đồng thở dài nói.

Chúng nói muốn giết Phương Hiền Thanh không phải chỉ là nói cho có, mà mưu kế đã lâu, nhưng vẫn luôn thiếu gió đông.

------oOo------

Chương 180: Chỉ thiếu gió đông 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lúc Thượng Quan Bình Dao ra khỏi phòng Phương Khác thấy được chính là cảnh tượng này.

Thượng Quan Bình Dao đương nhiên nghe được lời chúng nói cũng nhìn thấy mô hình đó. Nàng kinh ngạc nhìn đám hài tử mới lớn, kinh ngạc vì mưu kế nghiêm cẩn của chúng.

Nên nàng bất giác lên tiếng: "Các ngươi có biết bên cạnh Phương Hiền Thanh đó bây giờ có một vị tu sĩ hậu kỳ xuất khiếu không?"

Vương Lạc Dương bị nàng đột nhiên lên tiếng dọa nhảy dựng, đợi sau khi thấy là Thượng Quan Bình Dao thì lạnh nhạt hành lễ vấn an.

"Kiến quá Thượng Quan sư thúc. Đệ tử không biết tin này." Nói xong Vương Lạc Dương phất tay,trực tiếp hủy đi bản đồ trên đất.

Hách Liên Đồng kinh hô ra tiếng, muốn ngăn cản nhưng đã muộn.

Vương Lạc Dương cản lại tay Hách Liên Đồng: "Gió đông mượn không thành. Thứ này vô dụng, cần đẩy đổ toàn bộ rồi làm lại."

Nói xong nó nho nhã nói với Thượng Quan Bình Dao: "Đa tạ sư thúc cho ta biết, nếu không chúng tôi sẽ trở thành kẻ đàm binh trên giấy, khoe khoang khoác lác."

Mắt Thượng Quan Bình Dao loe lóe, cười dịu dàng hỏi: "Nếu đẩy đổ làm lại, các ngươi sẽ hành sự thế nào? Làm sao giết Phương Hiền Thanh."

"Trước tiên chúng tôi phải biết khi nào Phương Hiền Thanh ở một mình. Hắn ta tuy đã tích cốc nhưng rất yêu linh trà. Trà mật tư khổ của Cổ Sát Tự

cực kỳ nổi tiếng, nhưng chỉ có ở một gian trà lâu trong khu mua bán. Hắn uống trà chỉ thích ngồi ở nhã gian có cửa sổ. Rất thích sạch sẽ, không thể chịu nổi trên y phục có chút vết bẩn nào. Thuận tay phải, trong ủng giấu thanh đoản kiếm ngũ phẩm… rất thích phí lời."

Từng mục từng mục liệt ra, càng nói Thượng Quan Bình Dao càng kinh ngạc.

Nàng nhìn Dư Sùng Lễ, thiếu niên hơi mập lại có vẻ khó ưa này đang bấm tay tính toán, thần sắc cực kỳ nghiêm túc, khiến tướng mạo vốn không được yêu thích lại tạo cảm giác như bùng sáng. Người nghiêm túc luôn đẹp đẽ.

… Thượng Quan Bình Dao nhếch mày nở nụ cười cực kỳ mỹ lệ.

"Ta muốn giết chết Phương Hiền Thanh, các ngươi nguyện ý nghe theo lệnh ta hành sự không?" Nói ra cực không đáng tin, nhưng Thượng Quan Bình Dao cảm thấy kế hoạch của những hài tử này có tỷ lệ thành công cao hơn nàng. Vì ít nhất nàng không biết Phương Hiền Thanh thích đi đường bên phải, bước chân vừa khéo rộng nửa mét.

"Vị sư thúc này, sửa lại một chút. Không phải nghe mệnh lệnh của ngươi, là phối hợp ngươi." Hách Liên Đồng trực tiếp ngắt lời Thượng Quan Bình Dao, ngữ khí rất lạnh nhạt.

Thượng Quan Bình Dao sửng sốt, sau đó cười nói: "Tự nhiên."

Diệp Vu Thời nhìn Phương Khác đang cười híp mắt, nhàn nhạt nói: "Đuôi vểnh lên rồi."

Phương Khác đắc ý nhướng mày, một chút cũng không còn bộ dáng thâm sâu khó dò khi đối diện Thượng Quan Bình Dao nữa. Lúc đối diện Diệp Vu Thời y luôn vô cùng thả lỏng, không cần thời thời khắc khắc cảnh giới phòng bị.

Phương Hiền Thanh kia ba lần bốn lượt gây phiền toái cho y, sao y có thể bỏ qua cho hắn. Hơn nữa trước đó y đã đáp ứng đám Vương Lạc Dương, nếu chúng có phương án tốt, được y đồng ý thì tự nhiên có thể thực hành.

Phương án tốt luôn có, chỉ chưa có gió đông. Hiện tại gió đông đã đến, tại

sao y không mượn dùng. Vì thế liền có Thượng Quan Bình Dao không kìm nén nổi đến cửa xin lệnh sau lại tình cờ gặp Vương Lạc Dương. Nếu không là vậy, y mà chủ động bảo Thượng Quan Bình Dao và Vương Lạc Dương đi với nhau, đầu tiên Thượng Quan Bình Dao sẽ cho rằng y đùa dai, sau thì không dễ báo cáo với trưởng lão môn phái, chỉ có y 'không biết' mới được.

"Diệp sư huynh, chúng ta tiếp tục vấn đề chưa kết thúc vừa rồi thôi." Phương Khác bỏ qua phần gián đoạn của Thượng Quan Bình Dao, vô cùng bình tĩnh. Rõ ràng Diệp Vu Thời cố ý khiến y trở tay không kịp muốn nhìn thấy dáng vẻ khẩn trương của y.

Phương Khác híp mắt lại, sở thích ác liệt này của Diệp Vu Thời y đã sớm biết, nhưng y lại không cách nào khống chế tai mình không đỏ. Mà Diệp Vu Thời… thích bày vẻ bất động như núi. Từ sau khi từ đại lục Thanh Hoa trở về, công lực đại tiến, một chút cảm xúc cũng không nhìn ra.

Này không được, đây vốn là chuyện không phải gió đông áp đảo gió tây thì là gió tây áp đảo gió đông. Bất kể là gió nào áp gió nào, tóm lại y muốn làm người áp đảo.

Dù sao y đã nghiên cứu rất lâu, tuy chẳng qua chỉ là tri thức lý luận, nhưng đủ rồi. Dù sao y còn có bản năng, không phải sao? Nghĩ đến đây mặt Phương Khác đỏ lên, y thanh giọng ho một tiếng, mặt không biểu cảm bày vẻ nghiêm chỉnh.

Diệp Vu Thời nhìn ai đó rõ ràng đuôi vểnh cao hơn một đoạn, cong cong môi, ngữ điệu lại bình thản nói: "Sư đệ có cao kiến gì?"

Diệp Vu Thời tùy ý ngồi trên giường, nhưng lại tạo thành vẻ phong lưu tả ý. Thắt lưng màu bạc trên eo buộc rất khéo, để lộ rõ đường cong.

"Không dám nói là cao kiến." Phương Khác bước tới một bước, trực tiếp đè Diệp Vu Thời ngồi xuống. Sau đó lấy ra một hộp gỗ điêu khắc, mở hộp gỗ. Bên trong là một bộ bút phù, từ nhỏ đến lớn, kiểu hình nào cũng có, tổng cộng hai mươi bốn cây.

Diệp Vu Thời sửng sốt, nhận lấy cây mà Phương Khác rút ra. Cây phù bút này chỉ có nhị phẩm, thủ pháp luyện chế cũng không rất thành thục. Nhưng điêu khắc cực kỳ tinh mỹ, cầm trong tay thủ cảm cực tốt, hơn nữa

trên cán bút còn khắc một chữ Khác nho nhỏ.

Phương Khác mỉm cười, đây là y làm ra nhờ sự chỉ dẫn của Thái A lúc bế quan. Vốn định dùng lúc cầu hôn, ai biết lại bị Diệp Vu Thời giành trước.

Diệp Vu Thời đưa tay vuốt tỉ mỉ từng cây, sau đó lật tay thu lại.

Phương Khác còn đang cân nhắc rốt cuộc hắn có thích hay không, đã bị giam cầm trong lòng Diệp Vu Thời.

Nếu nói Diệp Vu Thời bình thường ngụy trang tất cả sự lạnh lùng dưới vỏ ngoài ôn nhu, hiện tại lại toàn bộ triển hiện ra không cách nào che giấu.

Mắt Diệp Vu Thời rất tối, điểm này Phương Khác luôn biết. U ám sâu thẳm như không ai có thể nhìn thấu, hơn nữa còn mang tính xâm lược cực mạnh. Diệp Vu Thời cứ nhìn y như thế, sau đó một ngón tay vuốt qua đôi mắt sống mũi rồi miệng Phương Khác, nhẹ nhàng chạm vào như đang hôn.

Sau đó, hắn nhẹ cười, đáy mắt dường như có từng điểm sáng. Lập tức Phương Khác nghe được âm thanh như băng tuyết tan ra.

“Huynh rất thích.”

Phương Khác vô thức liếm môi, y cảm thấy tim mình ngừng đập một nhịp, không, hai nhịp.

“Tuy hiện nay huynh đã không dùng đến phù bút nhị phẩm nữa, nhưng để sưu tầm cũng không tồi.” Diệp Vu Thời thả lỏng lực đạo, dứt khoát tì lên người Phương Khác. Ôm chặt cả người Phương Khác, đầu gác lên hõm cổ y. Hô hấp nóng cháy khiến tai Phương Khác đỏ bừng.

“Khụ…” Phương Khác ho một tiếng, vòng tay ôm eo Diệp Vu Thời, nói: “Sư đệ đây có nhà có tài sản lại có ruộng, ra được thính đường vào được nhà bếp, giả khốc bán manh đều được. Đánh được lưu manh còn làm ấm giường, sư huynh sẽ không thiệt.”

Trong lòng Phương Khác trào lên cảm giác thỏa mãn. Ban đầu mới đến thế giới này, sao y nghĩ được sẽ có ngày hôm nay chứ?

Diệp Vu Thời cười, ***g ngực khẽ phập phồng.

“Sư đệ nói câu này, da mặt khá dày.” Lúc nói câu này, âm cuối của Diệp Vu Thời còn mang theo ý cười.

Phương Khác đưa tay vén tóc Diệp Vu Thời quấn trên ngón tay, nhướng mày nói: “Không đâu không đâu, lời phế phủ đó.”

Diệp Vu Thời một tay chống đầu, híp mắt nhìn Phương Khác.

Phương Khác vốn còn rất thản nhiên, nhưng ánh mắt của Diệp Vu Thời từng chút từng chút đảo qua mỗi chỗ trên người y, từ đầu đến chân không sót chỗ này. Con mắt sâu thẳm phảng phất như muốn nuốt chửng lấy y.

Trên mặt Phương Khác bắt đầu hiện màu hồng nhạt. Y cảm thấy mình nằm thế này thật sự giống như mặc người mổ xẻ, thành ra liền trở người ngồi dậy.

Sau đưa tay che mắt Diệp Vu Thời, cảm thấy lòng bàn tay mềm dịu còn có lông mi nhẹ động.

Phương Khác cúi người, từ khóe môi Diệp Vu Thời bắt đầu ma sát, nhẹ liếm, gặm cắn, sau đó xâm nhập.

Diệp Vu Thời phối hợp hé miệng, đôi mắt bị Phương Khác che đi hiện lên màu mực nồng đậm. Tay phủ lên eo Phương Khác nhẹ dụng lực, sau đó lại buông lỏng.

Địa điểm không thích hợp. Diệp Vu Thời tiếc nuối than thở.

Rất lâu, Phương Khác đè môi Diệp Vu Thời nhẹ giọng nói: “Vu Thời, đệ thích huynh.”

Hô hấp ẩm ướt của cả hai quấn vào nhau.

Tâm trạng Phương Khác rất tốt.

Nhưng tâm trạng tốt này không giữ được lâu. Xuống thuyền bay vào Thần Võ Doanh, nhìn thấy Triệu Lịch Duyệt ra đón, Phương Khác mỉm cười, nhưng sau đó y lại thấy một người không nên xuất hiện ở đây. Là Tất Thập Tứ đứng bên cạnh Trịnh Trường Thiên thống soái Thần Võ Doanh.

Triệu Lịch Duyệt nhìn Phương Khác, nhướng mày cười, sau đó như ra hiệu liếc ra sau lưng.

Phương Khác híp mắt lại. Trong đám người sau lưng hắn, quả nhiên phát hiện thân ảnh những thân binh của Tất Thập Tứ, ánh mắt họ nhìn y mang theo chế nhạo và khinh thường.

Sau đó chính là đôi mắt hoa đào của Tất Thập Tứ nhìn chằm chằm vào Diệp Vu Thời. Phương Khác thầm cười lạnh hai tiếng, người rõ ràng nên bị nhốt ở Thận Hành nhai lại xuất hiện ở đây, còn bày ra vẻ tình cảm tràn trề. Không đợi Tất Thập Tứ mở miệng lần nữa, Phương Khác đã kéo tay Diệp Vu Thời nhẹ giọng nói: "Lời cổ nhân quả là đúng, không trừ cỏ tận gốc, gió xuân đến lại lên."

Diệp Vu Thời nhướng mày, Thần Võ Doanh hoàn toàn nằm trong vòng khống chế của Trịnh sư bá. Sư phụ hắn có giao hảo với ông, bỏ vài người vào đây không thành vấn đề. Tất Thập Tứ có thể xuất hiện ở đây nhất định là do La Thanh mớm lời.

Nghĩ đến đây, Diệp Vu Thời nhẹ nhướng mày, sau thì giãn ra. Rồi tùy ý Phương Khác kéo hắn xuống thuyền bay, Trịnh Trường Thiên đi tới một bước, lớn tiếng cười nói: "Hiền điệt đã về rồi, vị này chính là Phương Khác hiền điệt phải không?"

"Sư điệt kiến quá Trịnh sư bá." Phương Khác mím môi cười cười.

Trịnh Trường Thiên vỗ vai Phương Khác nói: "Sư điệt ngươi không giống vị sư phụ giương nanh múa vuốt của ngươi lắm, cũng không giống cha ngươi, không tồi không tồi. Đi! Đi uống vài ly với sư bá."

Nói rồi kéo Phương Khác đi vào trong.

Diệp Vu Thời đi theo, lại bị Trịnh Trường Thiên ngăn cản: "Diệp tiểu tử đi theo làm gì? Không lẽ ta sẽ ăn sư đệ của ngươi hay sao? Đi, đi đi, đi bù vào khoảng trống trên cửa thành. Uống rượu với ngươi không có ý nghĩa, tâm nhãn quá nhiều."

Diệp Vu Thời thở dài nói: "Trịnh sư bá thật bất công, không phải là sợ sư điệt sẽ uống mất hảo tửu ngài cất trữ sao?"

“Hừ! Ngươi đó là uống sao? Hả! Hả? Lão tử chỉ có chút rượu đó, nói cho ngươi rót một bình, kết quả ngươi lấy bình gì? Bình rượu trong túi cơm bình rượu! Rượu trong hầm của lão tử bị tiểu tử ngươi lấy sạch! Biến sang một bên, ta uống rượu với Phương sư điệt, liên quan gì đến ngươi!” Trịnh Trường Thiên vung tay lớn tiếng nói.

Chọc mọi người cười vang ha ha, bọn họ tự nhiên nhớ tới mấy lần thống soái nhà mình đánh cược với Diệp Vu Thời, sau đó mỗi lần đều thua thảm.

Diệp Vu Thời nhẹ cười, chỉ là đôi mắt trực tiếp nhìn Phương Khác.

Phương Khác quẫn bách, bây giờ y đã hiểu số rượu của Diệp Vu Thời từ đâu mà đến rồi.

Phương Khác mỉm cười, nói với Trịnh Trường Thiên: “Trịnh sư bá, sớm đã nghe nói rượu chỗ ngài là cực phẩm. Sư điệt đây nóng lòng lắm rồi.”

“Tốt, chúng ta mau đi thôi.” Trịnh Trường Thiên nhấc Phương Khác lên, thoáng cái biến mất tại chỗ.

Diệp Vu Thời cong mắt, nhìn nơi Phương Khác và Trịnh trưởng lão đi.

“Diệp sư đệ.” Tất Thập Tứ cười hi hi bước tới trước mặt Diệp Vu Thời.

Diệp Vu Thời nhíu mày, nghĩ đến bốn chữ La Thanh gửi đến, chỉ hơi gật đầu tỏ ý, sau đó đảo nhìn xung quanh, nhìn sang Thôi Cát nói: “La Tất đâu?”

“Sư huynh, ta ở đây.” La Tất không biết từ xó nào chui ra. Khổ sở nhìn Diệp Vu Thời, hắn thật khổ mà…

------oOo------

Chương 181: Tất Thập Tứ 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Diệp sư đệ có muốn dời bước cùng ta ôn chuyện cũ?” Tất Thập Tứ nói

với Diệp Vu Thời.

Diệp Vu Thời cúi đầu nói: “Có việc, đi trước.” Rồi đi ngang qua Tất Thập Tứ.

Tùy tùng sau lưng Tất Thập Tứ có chút bất mãn, lại bị Tất Thập Tứ đưa tay ngăn cản. Trên mặt hắn là nụ cười nhạt.

La Tất mang ý cười đánh giá Tất Thập Tứ từ đầu đến chân một lượt, sau đó theo bước Diệp Vu Thời.

Sắc mặt Tất Thập Tứ khẽ biến, nhớ lại cảnh hôm đó người này dứt khoát bảo người lột y phục của hắn.

“Lẽ nào Diệp sư đệ không muốn biết sư phụ ngươi nói gì với ta sao?”

Diệp Vu Thời dừng bước, quay người.

Tất Thập Tứ mỉm cười.

“Không muốn.” Diệp Vu Thời nhàn nhạt phun ra hai chữ, xoay người bỏ đi.

La Tất đắc ý cười, cũng đi theo, chỉ là khi quay người La Tất lại hồi phục nụ cười khổ.

“Đại sư huynh, trong những ngày huynh không có đây, các huynh đệ đều chịu uất ức.”

Trịnh Trường Thiên trực tiếp kéo Phương Khác vào hầm rượu.

Trong hầm rượu bày đầy vò rượu, lớn lớn nhỏ nhỏ ít nhất có gần ngàn vò.

Trịnh Trường Thiên tùy ý chọn mấy vò rượu dưới đất, vén áo ngồi cạnh cái bàn gỗ cũ trong hầm rượu.

“Ngồi.” Trịnh Trường Thiên chỉ cái ghế đối diện.

Phương Khác cười cười ngồi xuống.

“Uống!” Trịnh Trường Thiên mở vò rượu nhét vào tay Phương Khác. Phương Khác nhìn Trịnh Trường Thiên một cái, nhận vò rượu rồi cùng Trịnh Trường Thiên nốc rượu.

“Sư phụ ngươi bồi dưỡng ngươi thật đã mất nhiều tâm tư rồi.” Trịnh Trường Thiên uống ừng ực một hớp lớn, tùy ý dùng tay áo lau rượu chảy lên râu, cảm thán.

“Đúng vậy.” Phương Khác gật đầu.

“Nhưng hắn bồi dưỡng ngươi không phải là để ngươi lạm dụng quyền lợi trong tay, diệt trừ đối lập!” Trịnh Trường Thiên đặt vò rượu trong tay lên bàn tức giận quát, đôi mắt đầy uy thế nhìn chằm chằm Phương Khác.

Phương Khác giật mình, toàn thân đột nhiên căng cứng.

Trịnh Trường Thiên còn chưa dùng đến uy áp tu sĩ cấp cao để áp y, mà là một loại cảm giác áp bách như dùng máu tẩy lễ. Trịnh Trường Thiên rất cao lớn, lưng hùm vai gấu, để râu bên miệng. Ông dùng ánh mắt bình tĩnh mà mang áp bách nhìn Phương Khác. Loại áp bách này khiến Phương Khác không sinh ra được tâm tư phản bác.

Đây chính là người thống lĩnh mấy chục vạn tu sĩ Tả Hữu Thần Võ Doanh.

“Đệ tử không phải…” Thoáng chốc, Phương Khác liên tưởng đến rất nhiều thứ. Chẳng hạn tại sao Tất Thập Tứ lại xuất hiện ở đây.

“Ngươi dám nói trong đó không có tư oán? Không phải vì trận vây sát trên Lăng giang?” Trịnh Trường Thiên trực tiếp ngắt lời Phương Khác.

“Đúng. Nhưng đây không phải tư oán, mà chiếu theo môn quy để làm.” Phương Khác nhíu mày, nhàn nhạt nói.

“Chiếu theo môn quy mà làm? Tất Thập Tứ trấn thủ biên cương sáu năm, vì Côn Luân đánh hạ trên trăm trận chiến dịch. Đến cuối lại muốn đưa vào Thận Hành nhai?” Trịnh Trường Thiên nhíu mày nhàn nhạt nói: “Đừng cho rằng ngươi là đồ đệ chưởng môn thì có thể tùy ý hành động.”

“Công tội bằng nhau coi như qua, hôm nay ta mời ngươi tới, chỉ có một yêu cầu, hy vọng ngươi đừng sinh sự nữa, ở chung hòa bình với Tất Thập

Tứ.” Trịnh Trường Thiên nói lời thấm thía.

Phương Khác nhích nhích ngón tay, nhìn thẳng Trịnh Trường Thiên nói: “Dám hỏi Trịnh thống lĩnh, lời này là ngài dùng thân phận gì để nói?”

Trịnh Trường Thiên híp mắt, Phương Khác cảm thấy tốc độ máu chảy tăng nhanh.

“Đại địch Côn Luân trước mắt, ngươi nhất định phải tranh đấu không ngừng với huynh đệ đồng môn sao?” Trịnh Trường Thiên bâng quơ nói câu chỉ trích.

“Cái mũ ‘nội đấu’ này đệ tử không dám đội.” Phương Khác thờ ơ nói: “Đệ tử chỉ biết Tất Thập Tứ trước là vì tư tâm hại gần ngàn đệ tử rơi vào hiểm cảnh, sau lại mưu hại đồng môn, lạm dụng chức quyền, tu sĩ trong quân vốn phải ở tiền tuyến giết địch vậy mà lại được dùng để tàn hại đồng môn, cuối cùng chết bởi khốc hình. Người này thật sự không gánh được trọng trách.”

“Ta còn nghĩ Trí Tiêu thu được một đồ đệ thế nào. Thì ra chỉ là một ngụy quân tử đạo ngạo vĩ ngạn.” Trịnh Trường Thiên cười lớn, sau đó lạnh giọng nói: “Tạ trưởng lão vì Côn Luân tận tâm tận lực, nhi tử nhi tức chết vì Côn Luân. Ngươi lại ngay cả tôn nhi độc nhất cũng không bỏ qua. Tất Thập Tứ nhiều lần vào sinh ra tử vì Côn Luân, ngươi cũng sỉ nhục hắn trước mặt mọi người. Mà hai người này ban đầu chẳng qua là vì có tư thù với ngươi. Ngươi đừng nói những lời đường hoàng liêm chính gì đó, chỉ cần nói nếu không phải hai người này đều muốn dồn ngươi vào chỗ chết, liệu ngươi có cắn chặt không buông?”

“Trịnh thống lĩnh nếu nhất định muốn nghĩ vậy, đệ tử cũng không có gì để nói. Chỉ là không biết, nếu không phải họ ám sát ta mà là ta ám sát họ, Trịnh thống lĩnh liệu có chất vấn họ như thế không? Liệu có bảo vệ cho ta không?” Phương Khác nói.

Trịnh Trường Thiên lại không thèm nghe lời Phương Khác nói chỉ hỏi: “Ta chỉ hỏi ngươi liệu có như vậy không?’

“Hai giả thiết này đều không thành lập, vì bọn họ đều đã làm rồi.” Phương Khác dửng dưng nói: “Ta chỉ có thể nói cho ngươi, bất luận Tạ An, hay Tất Thập Tứ, ta không quan tâm hắn trả giá bao nhiêu cho Côn Luân. Hắn

muốn giết ta, ta liền sẽ giết hắn trước. Mà hiện tại bất kể hắn có còn muốn giết ta hay không, ta đều sẽ nghĩ mọi biện pháp nghiền chết hắn. Vì ta chán ghét hắn."

Y đã thả Tất Thập Tứ một lần, giao Tất Thập Tứ cho Duy Pháp đường xử trí. Vốn dĩ Tất Thập Tứ nên ở Thận Hành nhai, ai biết lại biến thành thế này.

Hai đệ tử chết trên Lăng giang, tu sĩ xương cứng chết dưới tay Ngô Thất, còn có gần ngàn tù binh chịu đủ giày vò. Y vốn cho rằng môn quy sẽ xử phạt công chính, kết quả không như mong muốn.

"Khẩu khí thật lớn. Nghiền chết hắn? Phương Khác, ngươi chẳng qua là một hạt bụi nho nhỏ mà thôi. Nếu ta muốn một chưởng đánh chết ngươi chỉ như lấy vật trong túi." Trịnh Trường Thiên lạnh giọng nói, phun chữ như đao.

Phương Khác nhướng mày nhàn nhạt nói: "Trịnh thống lĩnh không ngại cứ thử. Xem có phải dễ dàng như lấy vật trong túi hay không. Chỉ sợ ngươi không dám thử."

"Rầm."

"Tiểu tử khẩu khí thật lớn!" Trịnh Trường Thiên vỗ bàn, mấy vò rượu bay lên, bàn thoáng cái hóa thành bụi. Giây tiếp theo, vò rượu vững vàng đáp xuống đất, rượu trong vò không chảy ra chút nào.

"Ngài vừa thử, Côn Luân liền nội loạn. Có lẽ sư phụ ta sẽ cố kỵ môn phái, nhưng cũng phải có một lời giải thích. Quan trọng là những người dưới tay ta cùng Diệp Vu Thời nhất định sẽ quấy cho Côn Luân đất trời đảo lộn."

"À?" Trịnh Trường Thiên lạnh lùng nói: "Chẳng lẽ vì một mình ngươi, bọn họ ngay cả môn phái cũng không bận tâm sao?"

"Chỉ vì muốn chiếu theo môn quy xử phạt Tất Thập Tứ liền bị Trịnh thống lĩnh một chưởng đánh chết. Nếu môn phái không cho ra phán quyết, thì môn phái như vậy ở lại còn có ý nghĩa gì?" Phương Khác thờ ơ nói.

"Tiểu tử ngươi không tồi."

“Tiểu tử luôn rất không tồi.”

“Tiểu tử da đủ dày.”

“Quá khen quá khen.” Phương Khác nhếch môi cười.

“Uống rượu, ha ha ha.” Trịnh Trường Thiên lớn tiếng cười, nhẹ vỗ vai Phương Khác.

Hai người nhấc vò rượu trước chân cụng một cái, ngữa đầu rót.

Trịnh Trường Thiên thăm dò một phen cực kỳ thỏa mãn, nếu Phương Khác vì áp bức của ông mà thay đổi suy nghĩ muốn bắt tay hòa bình với Tất Thập Tứ, ông mới xem thường y.

Phương Khác thầm cười khổ, nhẹ lau mồ hôi lạnh trong lòng bàn tay. Lực uy hiếp của Trịnh Trường Thiên rất rõ rệt, sát cơ vừa rồi không phải dễ chống đỡ.

Cuối cùng đợi khi Phương Khác uống đến mặt đỏ bừng mới được Trịnh Trường Thiên thả đi, Triệu Lịch Duyệt đang tựa lên trụ đợi y.

Phương Khác ngưng tụ một đoàn băng thủy, nhẹ lau mặt, màu đỏ trên mặt mới lui đi một ít.

“Đi thôi.” Phương Khác nói.

Triệu Lịch Duyệt đi bên cạnh Phương Khác, ngửi vị rượu trên người y: “Rượu bồ đề Trịnh thống lĩnh cất giữ đều cho ngươi uống, xem ra ông ta cảm thấy ngươi cũng không tệ.”

Phương Khác liếc mắt nhìn Triệu Lịch Duyệt một cái.

“Tất Thập Tứ rốt cuộc là sao?” Vốn y cho rằng nên là Trịnh trưởng lão làm, nhưng hiện tại xem ra không phải.

“La Thanh, La phong chủ.”

Phương Khác dừng bước, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc.

“Tất Thập Tứ vốn đã vào Thận Hành nhai rồi, phán quyết là hai mươi năm. Nhưng mấy hôm trước, hắn đột nhiên xuất hiện ở Thần Võ Doanh. Trần Chử tra thử, là La phong chủ bảo đảm cho hắn. Nói hiện nay Côn Luân đang lúc cần dùng người, mong Tất Thập Tứ có thể lấy công chuộc tội. Đây là điều thứ nhất.” Triệu Lịch Duyệt nói.

Sau đó trên mặt Triệu Lịch Duyệt xuất hiện vẻ phức tạp.

“Điều thứ hai là, trong quân doanh có người đang lan tỏa tin tức, nói Diệp Vu Thời và Tất Thập Tứ có ý kết làm đạo lữ.”

“Ngươi nói cái gì?” Phương Khác hơi nghiêng đầu, tựa như nghi hoặc hỏi, sau đó nhẹ thở ra một hơi: “Quả nhiên ta ghét ông ta là đúng.”

“Xem ra La phong chủ không tán thành chuyện của ngươi và Diệp Vu Thời.” Triệu Lịch Duyệt chuyển mắt nói.

“Ông ta tán thành hay không, có can hệ gì sao?” Phương Khác lạnh lùng nói, trong mắt lóe hàn quang.

“Cho nên ta nhận được một phong thư La phong chủ muốn ta chuyển giao.” Triệu Lịch Duyệt nhìn Phương Khác một cái, đưa ra một phong thư.

Phương Khác mở thư, trực tiếp xem, càng xem sắc mặt càng kém, cuối cùng mắt dừng lại ở câu ‘nếu ngươi thật lòng đối tốt với hắn, thì nên hiểu làm sao mới là đúng’. Phương Khác cười lạnh một tiếng, cất thư đi.

“Ta ngược lại muốn xem thử, ai dám giành người với ta.” Phương Khác nhướng mày, cong khóe môi nói.

------oOo------

Chương 182: Một người, tên Tả Khâu 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lúc này bước qua cổng vòm, tiểu viện độc lập phân cho đám Phương Khác ở trước mắt.

Trong viện có mấy người đứng, không có đèn đuốc chỉ có ánh trăng, bóng người in trên mặt đất đan xen với bóng trúc, nhìn qua như mặt nước gợn sóng.

Trần Chử vội bước tới vài bước, chợt dừng chân, mang vẻ hổ thẹn ôm quyền. Sau đó nhàn nhạt nhìn Viên Kim đứng sau lưng mình một cái, ánh mắt này rất phức tạp. Có không tán đồng, có chỉ trích, cũng có không lý giải, nhưng phần nhiều là thất vọng. Nhưng cuối cùng Trần Chử vẫn lặng lẽ rũ tay đứng trước mặt Viên Kim.

Chân Minh thì trực tiếp bước tới cười hi hi nói: "Đại nhân." Sau khi nhìn biểu tình Phương Khác, lời lấy lòng hắn đã chuẩn bị lại nghẹn về. Chỉ cẩn thận theo sau lưng Phương Khác.

"Sư huynh." Trần Cửu cung kính ôm quyền hành lễ.

Viên Kim đứng tại chỗ chắp tay, trên mặt không có biểu cảm dư thừa, thẳng thắn tự nhiên, như thể hắn chưa từng làm chuyện gì hổ thẹn.

Phương Khác gật đầu, cười nói: "Vào phòng nói."

Cuối cùng người nói chỉ có hai.

Trần Chử đứng dưới hành lang, trầm mặc nhìn cây trúc đong đưa theo gió. Trong căn phòng sau lưng hắn truyền đến tiếng nói chuyện của hai người, không có chỉ trích cũng không có phẫn nộ. Nhưng đáy mắt Trần Chử lại ám trầm, như đang ấp ủ gió bão gì đó.

Phương Khác từng nhắc nhở hắn, đừng quá tín nhiệm Viên Kim, nhưng hắn chưa bao giờ nghĩ đến có lẽ Viên Kiêm không một lòng như họ. Vì vậy Phương Khác mới để Trần Cửu phân quyền của Viên Kim, sau đó chậm rãi tiếp nhận sự vụ của Viên Kim. Đúng, Trần Cửu là 'người cẩn thận', Viên Kim không phải.

"Từ khi nào bắt đầu hoài nghi ta?" Viên Kim đút hai tay vào tay áo, trên mặt mang vẻ hiếu kỳ. Nếu không phải Triệu Lịch Duyệt bắt đầu tra hắn bị hắn phát hiện, hắn cũng không biết Phương Khác đã bắt đầu hoài nghi mình.

"Rừng Phùng Thu, nỏ."

Viên Kim sửng sốt, sau đó vỗ tay cười lớn.

“Thất sách, thất sách, xem ra sổ sách khi đó còn chưa thể giấu được. Hơn nữa khi đó ngươi lại nhịn được không lấy đợt nỏ đó ra.” Viên Kim chậc một tiếng, khi đó hắn đang kỳ quái số nỏ này đi đâu, sau đó vẫn luôn không tìm được, Phương Khác cũng không biểu hiện ra dị thường. Hắn cho rằng sẽ không dẫn tới hoài nghi.

“Bắt đầu từ khi nào?” Phương Khác cầm bình trà rót một ly, sau đó đẩy cho Viên Kim.

Trên mặt Viên Kim hiện một tia chán ghét, bưng trà uống rồi nói: “Nếu ngươi hỏi ta từ khi nào nương tựa chưởng môn, vậy thì ngay từ đầu đã thế.”

Viên Kim nhìn thẳng vào Phương Khác nói: “Chưa từng thay đổi.”

Phương Khác nhíu mày, lộ ra biểu tình thì ra là thế.

Viên Kim nhìn Phương Khác bất động như núi, nhàn nhạt chế nhạo: “Chưởng môn vì ngươi phí không ít tâm tư.”

“Đúng nhỉ.” Phương Khác vô cảm gật đầu, chính vì phí không ít tâm tư, cho nên thiết lập cục diện lôi hết đệ tử đời ba mươi bảy vào, cho dù lửa cháy thêm dầu chết mất một Tạ An. Cho nên y mới liên tiếp hai lần rơi vào tử cục.

Nhưng những thứ này lại vừa khéo là chỗ vị đó xem trọng y. Vì xem trọng cho nên liền như chim ưng mẹ đẩy chim ưng con xuống vách núi. Nhưng…

“Chưởng môn bảo ta mang cho ngươi hai câu.” Viên Kim bình tĩnh nhìn Phương Khác.

“‘Nhi nữ tình trường, anh hùng khí đoản’ và ‘nhìn xa thêm chút nữa, xa thêm chút nữa’.”

Phương Khác ngẫm nghĩ, gật đầu nhìn Viên Kim: “Ta biết rồi. Ngươi có thể tiếp tục giúp ta quản lý Tụ Linh các không? Xem như ta cái gì cũng

chưa phát hiện?”

Biểu cảm bình tĩnh của Viên Kim thoáng cái biến mất, hắn u ám nhìn Phương Khác.

Phương Khác không chút để ý cười nói: “Ngươi biết đó, nhân thủ của ta rất hẻo, hơn nữa năng lực kiếm linh thạch của ngươi không tồi.”

Viên Kim mở miệng muốn chế nhạo Phương Khác, đầu óc y rốt cuộc đang nghĩ gì? Kết quả lại bị Phương Khác nói một câu hẹng họng.

“Tâm trạng Trần Chử sư huynh không tốt lắm, nói không chừng chẳng bao giờ muốn thấy kẻ đã lừa gạt tình cảm của mình nữa.”

“Tiền lương không đổi.”

“Tiền lương giảm nửa, miễn hết hoa hồng.” Phương Khác không cho phép cự tuyệt nói.

“Thành giao.” Viên Kim nặn ra hai chữ từ khẽ răng.

Phương Khác cười híp mắt bưng trà lên, chạm nhẹ vào ly trà trong tay Viên Kim, phát ra một tiếng thanh thúy. Tựa như đang chiêu cáo cuộc đời bán thân sinh nhai của Viên Kim chính thức bắt đầu.

Gần tối hôm nay, Phương Khác còn chưa nghĩ xong thế nào là ‘nhi nữ tình trường’, đã bị một tờ giấy dập tắt tâm tư.

Phương Khác vò tờ giấy, châm điểm nhẹ, cả người hóa thành một đạo bạch ảnh. Khổng Du Thanh kinh ngạc nhìn Phương Khác vụt qua người mình, mang tới một cơn gió.

“Thông báo Tiêu gia, Hách Liên gia, Thượng Quan gia. Còn có Tiêu Xương Thu, địch quân tập kích!”

Mắt Khổng Du Thanh co rút, quay người tới chỗ ở của đám Triệu Lịch Duyệt.

“Tin tức đáng tin chứ?” Trịnh Trường Thiên hỏi.

Phương Khác gật đầu.

Trịnh Trường Thiên nói: “Hiện nay chỉ có thể hy vọng mấy vị đại trưởng lão trong môn phái đến kịp thời.”

Chớp mắt đi ngàn dặm, trừ tật lôi điểu chỉ có tu sĩ kỳ phân thần, mà ông còn cần trấn thủ thành Hi Hòa.

Mấy tiếng hót vang, những con chim màu đen miệng nhọn lớn bằng lòng bàn tay từ thành Hi Hòa bay lên, cấp tốc tới những phương hướng khác nhau. Nhanh đến mức vạch ra một đường chớp mắt tan biến trên không. Nếu có người mắt tốt sẽ phát hiện, đây là tật lôi điểu cực trân quý, chỉ có Trường Bạch sơn mới có.

Thương Nhược Tuyết ngẩng đầu nhìn, nhàn nhạt nói: “Bắn hạ.”

Nam tử tuấn mỹ bên cạnh nàng giơ cung lên, thoáng cái, một mũi tên phá thủng tầng mây, mở ra một lỗ nhỏ trong ánh ráng chiều gần tối.

Qua một lát một mũi tên từ trên không rơi trở vào tay nam tử, nam tử thanh tú nhíu mày nói: “Chỉ bắn trúng một con, còn một con chạy rồi.”

Thương Nhược Tuyết nhíu mày liễu, thầm nói phái Côn Luân xảy ra chuyện gì mà một lần phái ra nhiều tật lôi điểu như thế?

“Đi thăm dò, động hướng phái Thái Hành.” Sau đó Thương Nhược Tuyết nghiêng đầu lạnh nhạt nói: “Truyền lệnh ta, công thành.”

Bất luận Côn Luân phát sinh chuyện gì, tất nhiên là chuyện vô cùng cấp bách, vậy đối với nàng là chuyện cực tốt.

Nếu có người biên soạn sử sách đại lục Cửu Châu nhất định sẽ ghi lại nét bút đậm màu, nét bút tràn đầy vị máu tanh này. Hôm đó được rất nhiều người ghi khắc vào tim. Mà sự tàn khốc của chiến trường mới chân chính lộ ra hoàn toàn trước mắt mọi người. Cũng chính sau hôm đó đại lục Cửu Châu bắt đầu lưu truyền ‘Côn Luân diệt vong là thuận theo tự nhiên’.

Tả Khâu đích thân thống lĩnh ba mươi vạn tu sĩ, từ Vu sơn, dãy núi Võ Di, Nam Lĩnh tập trung lại càn quét, mà Hàn Không thì một kiếm trực chỉ Trường Bạch sơn Hách Liên thế gia.

Nam Lĩnh Phong thành vốn là một trong những thành trì phồn vinh nhất đại lục Cửu Châu, hiện nay lại là cửa thành rộng mở, thi thể khắp nơi, máu chảy xuôi theo những rãnh nhỏ được dùng để xả nước bên đường lớn. Hài tử được mẫu thân ôm trốn trong nhà run run rẩy rẩ, cửa sổ được che kín bằng đủ thứ, Phong thành vào đêm chính là địa ngục.

Trong thành tịch lặng, chỉ có tiếng vó ngựa làm người ta sợ hãi, cùng tiếng bước chân loẹt xoẹt.

Hai mươi mấy hài tử trốn trong một gian thạch thất, sáu bảy tuổi ôm đứa nhỏ hơn mình. Chúng trợn to mắt cả thở mạnh cũng không dám. Một nữ đồng khá lớn trong đó đứng trên trụ gỗ, thò đầu nhỏ ra ngoài xem. A cha bảo nó mang đệ đệ đi trốn. A cha nói trời sáng ngài sẽ trở về. Sau đó dẫn chúng đến nhà lão tổ làm khách, ở đó có bánh gạo nhỏ nó thích nhất. Nhưng hiện tại trời sáng rất lâu rồi, từ lúc tia sáng mặt trời đầu tiên len vào qua lỗ nhỏ, nó đã đếm được đến một vạn bốn ngàn năm mươi sáu, tại sao a cha còn chưa tới?

Có vài tiểu hài ôm lấy nhau, nhẹ thút thít.

Một nam đồng đang thút thít đột nhiên khóc nói: “Tổ phụ sẽ không trở về, ta biết… phái Thái Hành giết vào thành rồi, có người mở cửa thành cho họ. Tổ phụ… tổ phụ nói, bảo ta đi tìm Xương Thu tỷ tỷ…”

“Ngươi lừa người, mẹ ta rõ ràng nói mọi người cùng chơi trò trốn tìm. Để cha ta đi tìm chúng ta, nếu cha không tìm được chúng ta sẽ phạt cha dẫn chúng ta ngự kiếm phi hành, cha ta ngự kiếm rất giỏi, vừa nhanh vừa ổn, lần trước cha dẫn ta xuyên qua Cửu Phong, vừa kinh hiểm lại kích thích, rất vui, cha nói đợi ta đủ mười tuổi cũng mua linh kiếm cho ta…” Một tiểu nữ hài đến cạnh nam đồng nhanh chóng nói, trong ngữ khí mang theo mấy phần khoe khoang.

Nam đồng đỏ bừng mặt, muốn nói gì nhưng lại khóc đến không nói ra lời, cuối cùng chỉ có thể nghe được tiếng thút thít. Nó đã bảy tuổi rồi, đã thường ngồi bên cạnh nghe các tổ phụ thương nghị, nó tự nhiên hiểu phái Thái Hành giết vào là ý gì. Mà tiểu nữ hài trước mắt chẳng qua mới bốn tuổi…

Tiêu gia gia chủ Tiêu Tuyển một mình thủ trước cửa Tiêu phủ, bên tay

phải ông là vô số thi thể chất đống thành một ngọn núi, đã chất đống cản cả đường vòng sang phải, còn cao hơn cả mái hiên rất nhiều. Máu chảy đầy đất, tích thành suối nhỏ, đủ để phủ đi bàn chân người đi, nhưng giờ đã không còn ai đi. Từng đội tu sĩ ào lên, sau đó bị trường thương trong tay ông đâm, ném, trên núi thi lại nhiều thêm mấy thi thể.

Bên cạnh ông có một cái xác là nhi tử ông, ngoài ra là điệt nhi của ông, không xa còn có huynh đệ và nữ nhi của ông…

Toàn thân Tiêu Tuyển phủ đầy lỗ máu, nhưng vẫn cản được một kích của Mục Ảnh phái Thái Hành.

Mục Ảnh lạnh nhạt nhìn Tiêu Tuyển, không sử ra toàn lực mà chốc có chốc không đùa cợt ông. Tiêu Tuyển đã là nỏ mạnh hết đà.

Lúc này, một đội kỵ binh tới. Mục Ảnh giật mình nhìn người trên ngựa, vội lùi về cong người hành lễ.

Tả Khâu nhàn nhạt nhìn Tiêu Tuyển một cái rồi nói: “Chậm quá, Núi Võ Di đã công phá rồi.”

Nói xong hắn vung tay, mười mấy người sau lưng hắn đồng thời quát lớn một tiếng rút trường thương ra.

Tiêu Ảnh cong lưng càng thấp, ông lặng lẽ ngước mắt nhìn bên đó, trên người Tiêu Tuyển cắm mười mấy cây trường thương, hai mắt lồi ra, đứng thẳng bất động. Một đời anh hùng, đại tu sĩ kỳ phân thần đã chết như thế.

Tả Khâu vung tay, tấm biển treo trên cửa Tiêu phủ thoáng cái hóa thành tro bụi.

Một người bị xiềng xích khóa chặt, kéo lê trên đất tuyệt vọng khóc lớn. Người này chính là Tiêu Xương Dân, cũng chính là hắn tối qua mở cửa thành cho phái Thái Hành.

“Tổ phụ, cha!” Tiêu Xương Dân khóc gào.

Mục Ảnh lạnh lùng nhìn hắn. Hắn đột ngột nghẹn lại, dừng khóc, sau đó ngã ra sau, run rẩy nói: “Ngươi, ngươi muốn làm gì? Các ngươi đã đáp ứng ta, sẽ không giết ta.”

Một tu sĩ phái Thái Hành sau lưng hắn trực tiếp giơ đao chặt đầu hắn, cái đầu lăn lông lốc, trực tiếp lăn đến dưới chân Tiêu Tuyển.

Tả Khâu nhếch môi, thờ ơ nói: "Phái Thái Hành không cần phế vật."

"Đại nhân nói chí phải." Giang Trầm Chu nhẹ ném đao đi, chán ghét lau máu bắn lên tay.

------oOo------

Chương 183: Một người, tên Tả Khâu 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nhìn bóng lưng Tả Khâu rời đi, trong mắt Giang Trầm Chu hiện lên tia cuồng nhiệt, hắn lạnh lùng nhìn Mục Ảnh nói: "Ngươi nói, Thượng Quan gia và Tiêu gia từ đâu nhận được tin tức chứ?"

Tuy thành trì đã bị công phá, nhưng Thượng Quan gia có một phần đã sớm ngồi thuyền từ đường biển chạy mất, muốn bắt về rất khó, mà Tiêu gia cũng có một phần người không thấy.

Mục Ảnh nhíu mày, đáy mắt lộ ra một phần chán ghét, cố phun ra hai chữ: "Không biết."

"Vậy sao?" Giang Trầm Chu mang thâm ý liếc Mục Ảnh một cái.

"Buông hài tử của ta ra!… Các ngươi muốn làm gì!"

Từ xa truyền đến một giọng nữ chói tai, sau đó tĩnh mịch bị phá vỡ, cả thành trì bắt đầu huyên náo. Tiếng đá mở cửa, tiếng cầu xin, tiếng khóc lóc, tiếng nhi đồng tru tréo.

Bắt đầu từ giờ khắc này, cả Phong thành, không… tất cả những mảnh đất bị phái Thái Hành xâm lược, những hài đồng còn chưa thể nhớ được chuyện gì bị tách khỏi phụ mẫu chúng, sau đó gom lại, tập trung đưa đến một chỗ ở Ngũ Hành sơn 'giáo dưỡng', sau đó trở thành một bộ phận kiên cố nhất trong Thái Hành. Có lẽ cả đời chúng cũng không cách nào biết

được lai lịch của mình, chúng chỉ biết chúng là đệ tử Thái Hành, sau đó dâng hiến sự trung thành của mình.

Chúng không phải người, là công cụ, vì người sử dụng chúng.

Giang Trầm Chu bình tĩnh nói: “Thanh tẩy bắt đầu.”

“Thanh tẩy?” Mục Ảnh nhẹ giọng nói.

“Thế nào? Nghe như Mục trưởng lão rất không tán thành?” Giang Trầm Chu bình tĩnh nhìn Mục Ảnh.

“Không, không hề có.”

“Vãn bối cho rằng như vậy nhân từ hơn tàn sát nhiều rồi, ngài nói phải không?” Giang Trầm Chu nhìn Mục Ảnh nói.

Mục Ảnh không lên tiếng.

Giang Trầm Chu sờ sờ cây roi giắt trên eo, tựa hồ cảm thấy không hứng thú.

Hắn nhàn nhạt nói: “Vậy vãn bối cáo từ rồi.”

Mục Ảnh nhíu mày nhìn bóng lưng người thanh niên có tốc độ vươn lên kinh người kia, trong lòng trào lên luồng hơi lạnh.

Ánh mặt trời đầu đông mang theo từng tia ấm áp chiếu lên người, cũng chiếu rọi thành trì này, nhưng không cách nào mang đến cho họ một chút ấm áp nào.

Cốt nhục phân ly, nhân gian thảm án.

Từ đây tên Giang Trầm Chu vang vọng khắp Cửu Châu, vì thảm án đoạt đi hài đồng không chút nhân tính này là kế sách do hắn hiến ra.

Ngoài thành Hi Hòa nghênh đón sự bình tĩnh tạm thời, cửa thành khai chiến, mấy trăm tu sĩ đẩy xe đang dọn dẹp chiến trường. Họ nâng các huynh đệ may mắn sống sót trong đống thi thể về, tùy tiện bồi thêm một đao cho kẻ địch còn thở.

Phương Khác nhân lúc nghỉ ngơi ngắn ngủi này, ngay cả khôi giáp dính đầy máu hư hại nhiều chỗ trên người cũng không tháo xuống, đã chạy đến đây cáo biệt đám Hách Liên Đồng.

Hách Liên Đồng nhìn Phương Khác bước vội tới, mắt sáng lên.

Trong mắt Phương Khác phủ đầy tơ máu, nhưng cả người lại đầy tinh thần, tràn đầy khí thế, y giống như một thanh kiếm vừa ra khỏi vỏ. Toàn thân tràn đầy sự lãnh liệt, hoàn toàn bất đồng với sự ôn hòa bình thường.

Trận đấu với phái Thiên Sơn kéo dài ba ngày bốn đêm. Kiếm trong tay y không biết đã lấy đi bao nhiêu mạng người. Đây là lần đầu tiên y lên chiến trường, lên chiến trường dưới sự chỉ huy của Diệp Vu Thời.

Phương Khác nhìn Hách Liên Đồng chạy tới đón đi bên cạnh mình, lại nhìn Thượng Quan Bình Cốt mắt đỏ bừng, đưa tay sờ đầu Hách Liên Đồng. Hiện nay biên cảnh nguy hiểm, những hài tử này chỉ có thể mau đưa về Côn Luân.

“Sư thúc, chúng tôi không thể lưu lại sao? Ta đã mười lăm tuổi rồi, đã không còn là tiểu hài tử.” Hách Liên Đồng mở to mắt nhìn Phương Khác nghiêm túc hỏi.

Phương Khác hơi cúi lưng nhìn vào mắt Hách Liên Đồng, nghiêm túc nói: “Nhưng hiện tại ngươi vẫn chưa trúc cơ, lưu lại đây không giúp được bao nhiêu, ngược lại cần nhiều người tới bảo vệ ngươi. Nhưng nếu ngươi chọn trở về môn phái, chúng ta sẽ an tâm một chút, cha mẹ ngươi cũng không phải lo lắng nhiều. Ngươi biết, hiện tại người họ không yên tâm được nhất chính là ngươi. Hơn nữa bây giờ chính là thời gian các ngươi học tập, trở về môn phái đi, nghiêm túc tu hành. Tìm kiếm đường tu hành của mình, đợi khi các ngươi trở nên cường đại, mới có thể bảo vệ người hoặc vật mình muốn bảo vệ.”

Hách Liên Đồng cắn môi, trầm mặc một lát, thật lâu mới nhẹ giọng nói: “Ta biết phái Thái Hành đã đánh tới núi Trường Bạch, tổ phụ bị thương rất nặng… nhưng cha mẹ ta còn có Thập Cửu ca lợi hại như thế, bọn họ sẽ không sao.”

Sau đó Hách Liên Đồng cười sáng lán, trong nụ cười mang đầy sát khí

nhìn Vương Lạc Dương nói: “Kế hoạch giết chết Phương Hiền Thanh giao cho ngươi rồi, ta ở phái Côn Luân đợi tin tốt của ngươi.”

Vương Lạc Dương đã thành công trúc cơ, cho nên nó muốn lưu lại Phương Khác liền đồng ý, đồng dạng lưu lại còn có Dư Sùng Lễ, Thượng Quan Bình Cốt và Tiêu Cảnh.

Nói xong, Hách Liên Đồng liền tiêu sái phẩy tay với mọi người: “Đợi ta trúc cơ sẽ trở lại.”

Sau đó bước lên thuyền bay về Côn Luân. Khi nó vừa bước chân lên, thấy Khổng Du Thanh vội vàng đuổi tới, liền dừng bước.

Khổng Du Thanh do dự nhìn Phương Khác, Phương Khác gật đầu hắn mới mở miệng: “Núi Trường Bạch bại rồi, Hách Liên gia chủ và Hách Liên Đoan chết, Ngưng Phương tiên tử vì mở bí cảnh, cũng đi theo. May mà phần lớn mọi người của Hách Liên gia được dời vào trong bí cảnh. Chỉ là… bí cảnh này sau khi mở một lần cần phải qua trăm năm mới có thể mở lần nữa. Hách Liên trưởng lão mang về môn phái ba mươi tu sĩ trên kim đan, Hách Liên Thập Cửu cũng ở trong đó. Tin tức truyền về rồi, nhưng không thấy tông tích bọn họ. Mà thuyền của Thượng Quan gia bị đuổi kịp, Thượng Quan trưởng lão đến nay chưa truyền tin tức tới.”

Toàn trường yên thin thít, ánh mắt mọi người đều không tự giác đặt lên người Hách Liên Đồng và Thượng Quan Bình Cốt, đương nhiên còn có Phương Khác.

Hách Liên gia chủ và Ngưng Phương thiên tử, chính là ngoại tổ phụ mẫu của ‘Phương Khác’. Thiếp mời Ngưng Phương tiên tử gửi cho y vẫn còn nằm trong nhẫn chứa đồ. Nhưng y vẫn chưa tới cửa bái phỏng. Mà thiện ý của Hách Liên Đoan với y, y cũng hiểu. Thoáng cái một vài cảm xúc nổi lên trong lòng Phương Khác.

Hách Liên Đồng chống tay trên lan can, siết lại thật chặt. Trời đất đảo lộn, nó cảm thấy thoáng cái cả thế giới đều tối tăm, nhưng nó cố gắng trấn định hỏi: “Vậy mẹ ta thì sao?”

Khổng Du Thanh lắc đầu, nhưng thấy Hách Liên Đồng cứ như lập tức sẽ ngã xuống, hắn bất giác nhẹ giọng nói: “Chắc ở cùng đám người Hách Liên trưởng lão, không có tin tức chính là tin tốt.” Nếu mẹ nó xảy ra

chuyện, trên tin tức không thể không đề cập đến.

“Rồi sẽ có một ngày, ta muốn giết sạch bọn họ.” Thượng Quan Bình Cốt đột nhiên nói. Hài tử hằng ngày trông vô cùng bình thường lại có chút e thẹn giờ lộ ra biểu tình hung ác.

Phương Khác nhướng mày nhàn nhạt hỏi: “Rồi sẽ là khi nào?”

Y hỏi rất lạnh nhạt, nhưng vì bộ dạng hiện tại mà trở nên không lạnh nhạt.

Thượng Quan Bình Cốt cắn môi, đôi mắt đỏ bừng nhìn Phương Khác. Trong mắt là hận ý không chút che giấu cùng với phẫn nộ do câu hỏi gần như mang theo nghi vấn của Phương Khác tạo ra cùng với sự hoảng loạn đang kiệt lực che giấu. Đúng, rồi sẽ có một ngày là ngày nào?

“Rồi sẽ có một ngày, là trước khi thù nhân già đi, trước khi bọn họ chết trên tay người khác. Nhưng nếu các ngươi muốn đợi được đến ngày này, đầu tiên các ngươi phải trở nên mạnh mẽ, sau đó tỉ mỉ mưu tính, cũng như lúc trước ta nói muốn giết Phương Hiền Thanh, được thôi, lấy phương án ra. Chuyện báo thù cũng cần phải có phương án, giống như trước kia. Ngươi phải hiểu nhược điểm của kẻ địch là gì, thích cái gì, quen làm gì. Sau đó đợi các ngươi cường đại rồi, giết chết họ, cần phải một kích tất trúng.” Phương Khác bình tĩnh nhìn Thượng Quan Bình Cốt nói.

“Nói không vô dụng, làm mới được.” Phương Khác dùng khẩu khí nghiêm khắc chưa từng có nói.

Cuối cùng, Hách Liên Đồng đỏ mắt về Côn Luân, Thượng Quan Bình Cốt đỏ mắt đi luyện kiếm.

Vương Lạc Dương theo cạnh Phương Khác như cái đuôi không dứt được.

“Kế hoạch đã bắt đầu rồi, Phương Hiền Thanh tuyệt đối không thấy được mặt trời ngày mai.” Vương Lạc Dương chém đinh chặt sắt nói, ánh sáng loe lóe trong mắt.

Phương Khác gật đầu, không chút ngừng nghỉ thay khôi giáp mới cho mình. Tùy tiện nhét vào mấy viên đan dược, rồi lại nhìn sang cửa thành. Bọn họ đều không biết đợt công kích tiếp theo của Thương Nhược Tuyết là khi nào, cho nên mỗi giờ mỗi khắc đều phải trong trạng thái chuẩn bị

hoàn mỹ.

“Đợi tin tốt của ngươi.” Phương Khác nói thế.

Vương Lạc Dương gật đầu, cuối cùng dừng lại không theo chân Phương Khác nữa. Trên mặt lộ sự lãnh khốc, trong lần vây công Hách Liên gia và Tiêu gia này, Phương gia xuất lực không ít, mà tên phản đồ Phương Hiền Thanh kia sớm đã nên chết.

Thời cơ lúc này là thích đáng nhất, lúc hắn ôm hy vọng và ảo tưởng lớn nhất, là lúc hắn chết.

Phương Hiền Thanh chết rồi, chết lặng yên không tiếng động cũng không hề kinh thiên động địa.

Chỉ đơn giản như một kẻ ăn xin bị đông chết hay đói chết. Trước khi chết Phương Hiền Thanh chưa từng nghĩ rằng hắn sẽ chết như vậy.

Khi đó hắn đang làm gì?

À, khi đó hắn đang nghe tin tức mới nhất, uống mật tư khổ trà hắn thích nhất, nghe tiểu khúc, đầy vẻ hưởng thụ khoái ý.

Tiêu gia xong rồi, Thượng Quan gia xong rồi, Hách Liên gia cũng gần như vậy. Năm đại thế gia lúc trước chỉ có Phương gia hắn còn tồn tại tốt đẹp hơn nữa đang từng bước khuếch trương, hắn đương nhiên đắc ý.

Huống chi, Địch lão tổ đã đáp ứng truyền thụ hết sở học cả đời ông cho hắn.

Xem đi, hắn đã nói từ lâu rồi mà, hắn mới đúng, chim khôn chọn cành mà đậu, chọn phái Thái Hành mới là chọn lựa thông minh. Cho nên mấy gia tộc như Tiêu gia mới có ngày hôm nay. Phương Hiền Thanh muốn cười thật lớn tiếng, nhưng hắn không có, hắn chỉ lộ ra nụ cười nhạt, tự hào như tất cả nằm gọn trong tay.

Cho đến khí nữ thị đánh đàn dùng đôi mắt muốn nói lại thôi xấu hổ nhìn hắn, hắn phát hiện có lẽ tâm trạng hắn hôm nay cực tốt. Để nữ thị toàn thân không có chỗ nào hắn không thích lại gần, sau hắn phát hiện, trên người nữ thị dùng huân hương toàn loại hắn thích. Tiếp theo, một sợi tơ

bạc mảnh rạch lên cổ họng hắn.

Phương Hiền Thanh trợn to mắt, sau đó hắn chết, không có đối thoại, không có đấu pháp, không có dạo đầu thậm chí hắn còn chưa kịp phát ra chút âm thanh nào, cứ thế mà chết.

Thượng Quan Bình Dao nhìn Phương Hiền Thanh một cái thật sâu, sau khi xác định hắn đã chết, liền thu xác Phương Hiền Thanh vào túi chứa đồ, rồi nàng ngồi trước bàn trang điểm, tỉ mỉ bắt đầu vẽ mi.

Trên bàn trang điểm nhỏ xuống mấy vệt nước.

Ngũ quan người trong gương chậm rãi biến thành Phương Hiền Thanh. Thượng Quan Bình Dao nhịn không được nhẹ cười một tiếng, nhớ tới câu 'đừng phí lời' của Vương Lạc Dương.

Sau đó nàng thay vào y sam giống hệt của Phương Hiền Thanh, mang vào ủng đặc chế, cước bộ không chút sai lệch bước ra khỏi phòng.

Đợi khi Địch lão tổ tìm được Phương Hiền Thanh, hắn đang nửa nằm trong một con hẻm nhỏ bẩn thỉu, lặng yên bất động.

------oOo------

Chương 184: Tất Thập Tứ 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phương Hiền Thanh chết rồi, chết đến không thể chết nữa, chết cực độ không cam lòng. Hắn biến mất khỏi thế giới này, không tạo nên chút sóng gió nào. Chỉ có một người vì hắn rơi vài giọt lệ, đây là cách chết Phương Hiền Thanh không thể tiếp nhận nhất.

Chết dễ dàng như thế, Phương Hiền Thanh là người đầu tiên. Sau đó xuất hiện người thứ hai, người thứ ba… lúc này vẫn chưa ai ý thức được 'thích khách' được xưng đệ nhất Cửu Châu về sau chính là sinh ra vào lúc này.

Ba ngày sau, Trịnh Trường Thiên chủ động xuất kích đánh bại Thương Nhược Tuyết. Giành lấy thời gian nghỉ ngơi cho thành Hi Hòa.

Tất cả mọi người đều cực độ mệt mỏi, nhưng chỉ thay y phục rồi đả tọa phục hồi linh lực, xong lại khoác giáp đằng lên tập hợp.

Mà lúc này, tin tức phái Thái Hành tập trung anh hài mới truyền vào quân. Bọn họ cướp đi hài tử của tất cả tu sĩ bình thường trong thành trấn bị xâm chiếm. Tản tu thành niên chỉ hơi phản kháng đều bị giết chết. Đầu treo đầy tường thành.

Số lượng anh hài bị cướp đi đã đạt đến mấy vạn, số lượng đáng sợ.

"Giang Trầm Chu, Giang Trầm Chu." Trịnh Trường Thiên lặp lại hai lần cái tên Giang Trầm Chu.

Mà Diệp Vu Thời cũng bất giác nhíu mày.

"Táng tâm bệnh cuồng! Kẻ này không trừ, ngày sau ắt trở thành đại họa trong lòng Côn Luân." Tiêu trưởng lão nhịn không được nói.

"Giang Trầm Chu là con của Giang thành chủ thành Thái An, mồ côi từ trong bụng mẹ, sau khi Giang thành chủ qua đời do thê đệ Hầu Côn kế nhiệm, Hầu Côn làm thành chủ bảy năm thì qua đời, để con trai Hầu Bảo Bảo tiếp vị, vào năm thứ năm phái Thái Hành tiếp quản thành Thái An. Nhưng Giang Trầm Chu vào lúc bảy tuổi đã bị mẹ hắn Hầu La đưa lên Ngũ Hành sơn. Mấy năm sau đó hắn không có hành động gì trong môn phái. Cho đến mấy năm trước, hắn tiếp quản mấy ngàn đệ tử của Côn Luân ta." Dư Sùng Lễ nhỏ giọng nói bên tai Phương Khác.

Nhóm Tiêu trưởng lão đương nhiên cũng nghe được, bất giác ngạc nhiên nhìn sang thiếu niên hơi mập đứng sau lưng Phương Khác, nhưng lại không thể nhận ra.

Phương Khác khẽ ra hiệu cho Dư Sùng Lễ, Dư Sùng Lễ tiến tới một bước cung kính hành lễ nói: "Vãn bối Dư Sùng Lễ, Thiên Đan phong." Nó điểm ra lai lịch của mình.

Họ Dư, Thiên Đan phong.

Mọi người lập tức hiểu rõ, Thiên Đan phong trừ đan dược ra, tin tức là linh thông nhất. Huống chi trong tay Dương Tài Hoa có "Kính Trung Thư" của

Thiên Địa Nhân tam bảng tản tu. Đây vốn nằm trong tay phụ thân Dư Sùng Lễ là Dư Hiển Anh, sau đó Dư Hiển Anh thân vong liền rơi vào tay Dương Tài Hoa. Nói là tản tu, thực tế lại là tất cả nhân tộc. Chỉ cần trong độ tuổi đó có thể đạt đến yêu cầu thì sẽ xuất hiện trên Kính Trung Thư. Chỉ cần nhiều thêm một cái tên, sẽ có người đi thu thập kinh nghiệm cuộc sống của người này, ghi thành sách cất trong bí các Thiên Đan phong.

Mà bí các Thiên Đan phong vô cùng thần bí chỉ có lịch đại phong chủ mới biết nó ở chỗ nào.

Khi mọi người rất tự nhiên cho rằng mẹ của Dư Sùng Lễ nói cho nó biết, chỉ có Vương Lạc Dương và Phương Khác biết không phải như thế, 'bí các' của Thiên Đan phong chính là đầu của lịch đại phong chủ. Tất cả sổ sách đều được các đời phong chủ ghi nhớ trong đầu, sau khi học thuộc thì sẽ đốt sạch. Sổ sách lúc trước toàn là dựa vào truyền miệng.

Trong đầu Dư Sùng Lễ có vạn thư quyển, nạp hùng kiệt nhân tộc.

Vương Lạc Dương biết là vì lúc ở trong Thận Hành nhai Dư Sùng Lễ học thẻ ngọc Dư lão phong chủ đưa cho bị nó phát hiện.

Phương Khác lại không biết chuyện bí các, chỉ biết Dư Sùng Lễ đối với chuyện riêng của rất nhiều người đều tùy tiện nói được.

"Phái Thái Hành và tông môn thả lời, nói Côn Luân ta thu dụng yêu ma hai tộc, phá vỡ thế ngăn cách tuyệt đối của ba đại lục. Nhân tộc không dung được, nên thảo phạt Côn Luân, là để cảnh thị thế nhân." Tiêu trưởng lão nhìn Diệp Vu Thời và Phương Khác, "Ta cũng đến vì chuyện này."

Mọi người đều biết, Diêu Trọng Khanh chính vì chuyện này bị Diệp Vu Thời và Phương Khác liên thủ giam lỏng trong Thần Võ Doanh.

Nhưng Tiêu trưởng lão nói rồi tự ông cũng cười nhạo: "Lẽ nào không có tu sĩ yêu ma của Diệp Vu Thời thì phái Thái Hành hắn sẽ bắt tay giảng hòa với Côn Luân hay sao?"

"Muốn bắt tay giảng hòa? Phái Thái Hành hắn đáp ứng, Côn Luân ta cũng không đáp ứng." Trịnh Trường Thiên nói.

"Chính vì như thế, chưởng môn lệnh ta đến để ta nói chuyện với Diêu

trưởng lão.” Tiêu trưởng lão nói.

Phương Khác nhất hộp cơm đi vào tiểu viện của Diệp Vu Thời, vừa vào viện tử, y đã nhìn thấy Tất Thập Tứ.

Tất Thập Tứ đang nói chuyện với Thôi Cát, bầu không khí vô cùng hài hòa.

“Đại sư huynh đang bận, ta đi hỏi thử xem.” Nói rồi Thôi Cát định đi tới phòng Diệp Vu Thời.

“Không cần đâu.” Thoáng chốc, Phương Khác liền chặn trước mặt Thôi Cát, mang ý cười nhàn nhạt nhìn Thôi Cát.

Thôi Cát thoáng kinh ngạc, hắn không ngờ được thân pháp của Phương Khác lại nhanh như thế, nhanh đến mức hắn phản ứng không kịp. Thấy được ý cười trên mặt Phương Khác, Thôi Cát không hiểu sao thấy rét sống lưng. Tức thì cảm thấy đại sự không tốt, vị này tới từ khi nào, sao hắn không biết, Thôi Cát tự thấy xui xẻo, lui sang một bên.

Khi ánh mắt Phương Khác chuyển lên người Tất Thập Tứ, đột nhiên biến lạnh.

Tất Thập Tứ híp mắt hoa đào nói: “Diệp Vu Thời có gặp ta không, chỉ sợ không phải ngươi có thể quyết định được đi?”

“Vu Thời có gặp ngươi không, đương nhiên ta nói là được.” Phương Khác lạnh lùng nói, đợi khi thấy Tất Thập Tứ biến sắc lại bồi thêm: “Thích tin thì tin.”

Tất Thập Tứ cười nhẹ, không cho là đúng đáp: “Cả phái Côn Luân đều biết, đừng tranh biện với Phương Khác. Vì Phương Khác vô cùng thích nói những lời cực kỳ ấu trĩ. Muốn thắng ngươi ở phương diện này quả thật rất khó, tại hạ cam bái hạ phong. Chỉ là không biết ngươi dùng thân phận gì nói ra câu này? Lại dựa vào cái gì đưa ra quyết định cho Diệp Vu Thời?”

Thôi Cát hoảng loạn ôm lấy hộp cơm Phương Khác ném tới.

Sắc mặt Tất Thập Tứ lại biến đổi, rút nỏ tiễn sau lưng ra, chỉ kịp cản trước mặt Phương Khác.

Linh lực dao động, kiếm khí sắc bén phủ trời phủ đất bao trùm Tất Thập Tứ.

Kiếm đó nhẹ nhàng đẩy nỏ tiễn của hắn ra, rồi một cước đạp lên ngực Tất Thập Tứ.

Tất Thập Tứ nghẹn hừ một tiếng, cố chống không lùi ra sau. Nhưng sàn đá dưới chân hắn lại nứt thành hình mạng nhện, theo đó là tiếng nứt vỡ không ngừng khuếch đại.

Phương Khác thu chân về.

Mũi tên của Tất Thập Tứ chỉ vào mi tâm y, Tất Thập Tứ bình tĩnh nhìn y, đáy mắt không chút cảm xúc, ngay cả hô hấp cũng hầu như không có. Tinh thần hắn đổ hết vào mũi tên, lúc này hắn bình tĩnh cực điểm. Hắn không nghĩ đến sau khi Phương Khác kết anh lại nhanh như thế, nhanh đến mức thời gian cho hắn phản ứng cũng không có.

Mũi kiếm của Phương Khác cũng chỉ vào Tất Thập Tứ.

Giữa hai người chặn một Thôi Cát đã phản ứng lại. Thôi Cát cười khổ nói với Tất Thập Tứ: “Tất đại nhân, Phương đại nhân, xin hai vị nể mặt Thôi Cát này, đừng đánh nữa. Ít nhất đừng đánh trong viện này.”

Tuy nói nghe không hề thiên vị, nhưng người sáng mắt vừa nhìn đã biết hắn đang giúp ai.

Tất Thập Tứ lạnh lùng nhìn hắn, dây cung trong tay đã kéo thành trăng tròn.

“Các ngươi đang làm gì! Đại địch trước mắt, còn nội đấu? Thật giỏi!” Âm thanh Trịnh Trường Thiên vang lên, nhưng là truyền từ phủ thành chủ đến.

Phương Khác buông kiếm xuống, Tất Thập Tứ chậm rãi thả cung xuống.

“Mỗi người lĩnh năm mươi quân côn.” Trịnh Trường Thiên lạnh lùng nói.

Phương Khác và Tất Thập Tứ lạnh mắt nhìn nhau.

Tất Thập Tứ bật cười chế nhạo, quay người phất tay áo bỏ đi. Hắn nuốt vị tanh trong miệng xuống, mắt đầy âm trầm.

“Ta sớm đã từng nói rồi, có vài người, chính là tự rước lấy nhục.” La Tất đứng ngoài tường viện chế nhạo, lúm đồng tiên bên má vô cùng chọc người.

Tất Thập Tứ không dừng bước, trực tiếp đi qua La Tất.

La Tất giấu đi nụ cười trên mặt, nhíu mày. Nước cờ này La Thanh hạ chẳng ra làm sao, nhưng thắng ở chỗ ghê tởm người ta. Dưới tay La Thanh có không ít người, vốn đều thuộc Diệp Vu Thời quản thúc. Mà hiện tại La Thanh lại giao hết những người này cho Tất Thập Tứ.

Mà lúc trên chiến trường, có vài lần hắn phát hiện Phương Khác trừ người của chính y ra không có bất cứ tu sĩ nào chi viện. Vì thế hắn đã phế đi mấy chỉ huy, nhưng vẫn chưa thể giải quyết vấn đề này.

Có năng lực làm thế chỉ có La Thanh, nhưng hiện tại hiển nhiên cũng đồng nghĩa với việc Tất Thập Tứ có năng lực này.

Người của họ và người của Thần Võ Doanh trộn với nhau, lực khống chế giảm xuống. Đáy mắt La Tất lóe hàn quang, mang theo hưng phấn.

“Cần gì, cho dù ta có hỏi đại sư huynh, đại sư huynh cũng nhất định không gặp hắn.” Thôi Cát bất đắc dĩ nói.

Phương Khác nhướng mày, đáp: “Cho nên ta mới chỉ cho hắn một cước mà không phải một kiếm.”

Nói xong, Phương Khác cười nhấc hộp cơm gõ cửa phòng Diệp Vu Thời.

Trong phòng loạn y như y đã nghĩ, mặt đất phủ đầy giấy phù. Chỉ là Diệp Vu Thời đã ngồi cạnh bàn, nhàn nhã nhìn y.

Phương Khác sờ mũi, tươi cười lại gần bưng canh trong hộp ra. Hơi nóng bốc lên, mang tới một luồng linh khí nồng đậm khiến tinh thần phấn chấn.

“Ăn canh.” Phương Khác cười đẩy canh không nhìn ra là vật liệu gì sang cho Diệp Vu Thời.

Diệp Vu Thời nhướng mày.

Phương Khác nhìn thấy, sau đó có chút khổ não nhíu mày, thấp giọng nói: "Được rồi, đệ biết huynh có tự do gặp hay không gặp ai. Nhưng đệ thật sự chán ghét người đó. Đệ xin lỗi." Nhưng đệ sẽ không thay đổi, y âm thầm bổ sung thêm một câu.

Diệp Vu Thời trầm mặc nhìn Phương Khác.

Phương Khác trợn to mắt, không phải đi, lời trong lòng y hắn cũng có thể nghe thấy hay sao?

"Đệ thừa nhận… lần sau gặp hắn đến quấn huynh, đệ vẫn gặp một lần đánh một lần." Phương Khác chớp mắt nói.

Diệp Vu Thời nhìn Phương Khác, trên mặt không còn căng nữa, nhịn không được cười, rồi nói: "Hôm nay lúc đi lĩnh bản tử, huynh sẽ đi."

Diệp Vu Thời cười cong mắt, đánh mắt lóe lưu quang, đẹp không tả nổi còn mang theo mấy phần hả hê.

Phương Khác cuối cùng cũng hiểu y bị lừa, nhịn không được nhếch môi, nhưng vẫn gồng người ra vẻ nghiêm chỉnh nói: "Được rồi, huynh đi xem đi, đến lúc đó đừng đau lòng."

Sang đó bưng chén canh lên tự húp một hớp lớn.

"Huynh chỉ đau lòng chén canh của mình." Diệp Vu Thời dụng lực, trực tiếp kéo chén canh giữa không về, cứ để Phương Khác cầm mà uống.

Thôi Cát tì lên cửa nghe lén biểu thị hoàn toàn không dám tin, người ngồi bên trong tuyệt đối không phải là đại sư huynh của họ.

------oOo------

Chương 185: Ba đại lục 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Đệ nhớ, huynh luôn nghiên cứu cấm chế giữa tam giới. Lần trước lúc đi phàm giới huynh còn nói thông hành không trở ngại, vậy hiện tại có phải đã có thể giải trừ?”

Diệp Vu Thời nghiêm túc húp canh, qua loa gật đầu.

Phương Khác một tay bưng canh, tay rảnh thì nghịch tóc Diệp Vu Thời. Sau đó nhéo nhéo tai Diệp Vu Thời.

“Ở đại lục Hoang Mạc tổng cộng huynh có bao nhiêu tư quân?”

Diệp Vu Thời túm cái tay làm loạn của Phương Khác, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Phương Khác, sau đó sáp tới liếm một cái lên môi Phương Khác.

Phương Khác ngẩn ra, Diệp Vu Thời đã buông tay y ngồi trở lại. Đây là bị trêu ghẹo? Phi, trêu đùa. Một suy nghĩ nào đó vụt qua trong đầu Phương Khác, y càng lúc càng cảm thấy… Vu Thời sẽ thành thành thật thật để y áp sao?

“Lúc trước huynh nói thông hành không trở ngại là có hạn chế, một tu sĩ thông qua cần tiêu phí lượng lớn linh thạch, mà tu sĩ xuyên qua cấm chế ít nhất phải tiêu phí một nửa linh lực. Lúc trước huynh là thông qua hải vực Hoàng hải, bây giờ hải vực Hoàng hải đã bị phái Thái Hành nắm giữ, nếu lại thông qua hải vực Hoàng hải, dưới tình huống không đủ linh lực chỉ sợ sẽ bị phái Thái Hành trực tiếp nuốt chửng.” Diệp Vu Thời bình tĩnh thuật lại tình huống lúc này, ngoài mặt thản nhiên như không. Cứ như vừa rồi chưa từng xảy ra chuyện gì.

“Giải trừ cấm chế giữa ba đại lục là một công trình to lớn, ít nhất cần hai tu sĩ kỳ hợp thể ở cạnh bổ trợ mới được.”

Phương Khác trợn trắng mắt, đè ép suy nghĩ thoáng hiện mỉm cười nói với Diệp Vu Thời luôn mang vẻ quân tử: “Vậy sao? Vậy sư huynh có mưu kế khác không?”

“Sư đệ tín nhiệm sư huynh như thế, sư huynh thật sợ hãi.” Diệp Vu Thời nhướng mày, nâng cao âm cuối, mang theo ba phần trêu cợt.

“… Nói thật đi, huynh và sư phụ đệ đạt thành hiệp nghị gì?” Phương Khác

hơi dời đường nhìn, từ bỏ dáng vẻ nghiêm túc, dứt khoát hỏi.

Tiêu trưởng lão tìm Diêu Trọng Khanh 'nói chuyện', nếu đã là do sư phụ y mớm lời vậy chứng minh chuyện tư quân của Diệp Vu Thời sẽ được bỏ qua. Vậy Diệp Vu Thời và sư phụ y nhất định có mưu tính gì đó.

Cục diện hiện tại sư phụ không thể không làm gì, nhưng từ lúc phái Thái Hành phất cờ tiến công đến nay, Trí Tiêu biểu hiện quá bình tĩnh. Thực sự không phù hợp với ấn tượng của y về ông, nhất định là Trí Tiêu đang mưu tính đại sự gì đó. Muốn bất ngờ cho phái Thái Hành một kích.

Như hai câu nói được chuyển cho y, đặc biệt là câu cuối cùng.

Hôm đó y đứng trong Côn Luân điện nhìn ra xa, ông hỏi y nhìn thấy cái gì, y nói y nhìn thấy phái Thái Hành, và Tả Khâu. Khi đó Trí Tiêu không nói thêm gì, nhưng lúc này ông lại nói nên nhìn xa hơn chút nữa.

Xa hơn phái Côn Luân chính là đại lục Cửu Châu, xa hơn đại lục Cửu Châu đương nhiên là cả tu tiên giới.

Thanh Lĩnh tản nhân từng nói 'ba tộc vốn cùng nguồn gốc, không ngoài ngàn năm tu tiên giới ắt nghênh đón thời kỳ tam tộc hỗn cư. Nhưng, trước thái bình ắt có đại loạn. Thần Châu đại lục ta, sẽ sinh linh đồ thán.' Bây giờ chính là trong đại loạn, mà Côn Luân càng ở trong hiểm cảnh.

Giải trừ cấm chế ba đại lục là khuynh hướng tất yếu.

Một khi giải trừ cấm chế ba đại lục, thế cục đại lục Cửu Châu sẽ được xào bài lại. Cục diện ba đại thế lực liên hợp thảo phạt Côn Luân sẽ không còn.

Yêu phủ và Thanh Minh của đại lục Thanh Hoa, mấy bộ lạc lớn của đại lục Hoang Mạc một khi tham chiến, ưu thế của phái Thái Hành sẽ không còn tồn tại. Vì phái Thái Hành và yêu ma hai tộc là quan hệ đối địch trời sinh.

Lời dạy lập phái của Thái Hành là 'trừ yêu trảm ma', mà yêu ma hai tộc cũng cực hận Thái Hành. Trong huyết trì dưới Ngũ Hành sơn phái Thái Hành mai táng không biết bao nhiêu yêu ma tu.

Y từng lặng lẽ thăm dò một phen, chưa từng nghĩ tin tức dò được khiến y

cũng phải giật mình.

Sư phụ y từ lúc vào Cùng sơn cốc đã bắt đầu phá giải cấm chế. Mấy chục năm trôi qua, cấm chế sớm đã bị phá hơn nửa, nhưng vẫn còn thiếu.

Mà từ lúc gặp phải hải cấm ở đại lục Thanh Hoa, Diệp Vu Thời đã bắt đầu nghiên cứu cấm chế. Thiên phú về mặt phù chú trận pháp của Diệp Vu Thời đại để là ngàn năm hiếm gặp một lần, ngộ ra được vài thứ.

Hơn nữa trong hai năm y bế quan, Diệp Vu Thời về môn phái nhất định sẽ tới Cùng sơn cốc. Vốn y cũng không nghĩ quá nhiều, sư phụ của Diệp Vu Thời cũng thích rảnh rỗi đến Cùng sơn cốc ngồi, không phải sao?

Nhưng hiện tại liên hệ trước sau Phương Khác mới nhận ra sư phụ y và Diệp Vu Thời nhất định có đánh nhịp. Hợp lực phá giải bí ẩn trong cấm chế.

“Chính là như đệ nghĩ.” Diệp Vu Thời nói.

“Vậy mà huynh chẳng hề nói với đệ…” Phương Khác rầu rĩ nói, vẻ u oán hiện rõ trong mắt.

Lúc y và Diệp Vu Thời ở chung bình thường đều tán dóc cái gì không… được rồi, y phụ trách tán dóc, Diệp Vu Thời phụ trách nghe. Sẽ không cố ý đề cập đến phát triển quyền lực của đối phương cũng không cố ý tránh đi. Nhắc đến thì sẽ nói với đối phương, không nhắc đến cũng sẽ không đặc biệt đi giải thích. Y vẫn luôn cảm thấy như vậy rất tốt, y thích bầu không khí nhẹ nhàng khi ở chung với Diệp Vu Thời, cái gì cũng không cần nghĩ, bàn luận sổ thu chi một ngày cũng cảm thấy rất vui, chưa từng cảm thấy như vậy có gì không đúng.

Nhưng… Diệp Vu Thời và sư phụ y, hai người thân mật của y có chuyện làm chung y không biết.

Phương Khác nhíu mày, lại nhớ tới hôm đó trong Thần Sách Doanh Diệp Vu Thời bị Tất Thập Tứ kéo đi bàn chuyện mấy canh giờ, bất giác có chút không vui, rồi nhỏ nhen cảm thấy vừa rồi chỉ đạp một cước là tiện nghi cho Tất Thập Tứ. Đối với tất cả tình địch, phải tàn khốc vô tình như ngày đông giá rét.

“Về sau đều cho đệ biết, được không?” Diệp Vu Thời lại gần nhẹ giọng nói.

“Nên mà.” Phương Khác nhướng mày, dứt khoát nâng cằm Diệp Vu Thời hôn một cái.

Phương Khác bỗng nhớ tới một chuyện, đảo mắt cười hi hi nói với Diệp Vu Thời: “Đệ có nói với huynh chưa, linh thạch của đệ nhiều quá xài không hết.”

“Ừm, sau đó?” Diệp Vu Thời biếng nhác tựa lên lưng ghế. Hắn một tay chống đầu, bờ môi đỏ mang theo sắc nước, mắt khẽ híp, y sam rối loạn, da thịt trắng nõn nơi cổ lộ ra từng điểm ấn ký. Trên xương quai xanh có vết răng bắt mắt.

Phương Khác nghe âm thanh khàn khàn của Diệp Vu Thời cùng với âm đuôi hơi nâng, trong lòng rộn ràng, bèn quay mặt đi. Rồi lại quay về nói như chưa hề có chuyện gì: “Cho nên đệ trừ tài trợ cho sự nghiệp của huynh ở đại lục Hoang Mạc còn tài trợ cho Ti Lan. Lần trước nàng viết thư cho đệ còn nhắc đến huynh và Điền Thanh Quang.”

“Ha?” Diệp Vu Thời kéo dài âm, sóng mắt lưu chuyển, tuấn nhãn tu mi, cộng thêm tư thế của hắn lúc này – rất câu nhân.

Phương Khác không chút cốt khí lại nghiêng mặt đi rồi ra vẻ nghiêm chỉnh quay lại.

“Hiện tại Ti Lan cũng coi như là một nhân vật ở đại lục Thanh Hoa, nàng đủ ảnh hưởng đến lựa chọn của Thanh Minh.”

“Nàng đã vào Thanh Minh?” Thanh Minh và yêu phủ là hai phần thiên địa của đại lục Thanh Hoa, nhưng Thanh Minh thần bí hơn nhiều.

Phương Khác gật đầu, trên mặt mang theo ý cười. Trong mắt Diệp Vu Thời là Phương Khác đầy đắc ý.

“Đệ rất vui?” Diệp Vu Thời ngồi thẳng dậy nghiêm chỉnh nói.

“Nàng cuối cùng có thể thoát khỏi thân phận Đông Thanh Diệm này, quang minh chính đại dùng thân phận nữ tử Đông Thanh Ti Lan gặp

người. Đệ đương nhiên vui thay nàng.” Phương Khác nói.

“Hơn nữa, chúng ta từ biệt mấy năm, cuối cùng lại có thể gặp mặt….”

“Còn nhớ vừa rồi huynh nói cần hai tu sĩ kỳ hợp thể không?” Diệp Vu Thời nhàn nhạt nói, ngữ khí vô cùng nghiêm túc.

“Sao, lẽ nào Côn Luân đã có người đột phá đến kỳ hợp thể?” Phương Khác nghiêm sắc nói.

“Đệ cho rằng huynh giữ yêu tu tộc Thương Lục làm gì?”

“… Huynh là nói Thái A?”

Diệp Vu Thời gật đầu: “Huynh và hắn dùng yêu tu đó đạt thành giao dịch, hắn giúp huynh phá cấm chế. Huynh giữ mạng cho yêu tu.”

“…” Phương Khác trầm mặc, một lần nữa u oán nhìn Diệp Vu Thời: “Tại sao, chuyện này đệ lại không biết?”

“Cho nên hiện tại huynh đang nói cho đệ biết đó.” Diệp Vu Thời mỉm cười nói, đáy mắt mang tia trêu ghẹo.

Hôm sau.

Trong một sương phòng cách tiểu viện Diệp Vu Thời không xa, bầu không khí rất nặng nề.

Diêu Trọng Khanh nghe Tiêu trưởng lão nói tình huống gần đây của Côn Luân, còn có chuyện của ba đại thế gia, sắc mặt càng lúc càng kém, ánh mắt càng lúc càng đáng sợ, Tiêu trưởng lão bất giác rụt cổ.

Diêu Trọng Khanh vỗ mạnh lên bàn, tức giận nói: “Nếu tình thế đã ác liệt như vậy tại sao còn không thả ta ra! Chết tiệt, ít nhất lão tử còn có thể giết thêm vài tên! Mẹ nó, phái Thái Hành %T%.”

Tiêu trưởng lão mấp máy môi, lặng lẽ nhìn Diêu Trọng Khanh đã tức gần chết trước mắt. Chiếc bàn gỗ thượng hạn chớp mắt hóa thành bụi, mà Diêu trưởng lão trước giờ cao ngạo lạnh lùng thích dùng lỗ mũi nhìn người… đang tức giận bừng bừng trừng ông. Nho nhã cao quý gì đó hoàn toàn

không còn.

“Sư huynh, có phải ngươi dùng từ hơi thô tục không?” Tiêu trưởng lão cuối cùng cũng yếu ớt nói ra câu này dưới cái trừng mắt của Diêu Trọng Khanh.

“Mẹ nó, lúc này ngươi còn nói cách dùng từ với ta? Hiện tại! Tức khắc! Lập tức! Thả ta ra! Lão tử muốn lên chiến trường!”

“Vậy còn tư quân của tiểu tử Diệp Vu Thời.” Tiêu trưởng lão nhỏ giọng hỏi.

“Tư quân? Ha… phái Thái Hành thúi không cần mặt mũi dựng danh hiệu ‘trảm yêu trừ ma’ tới đánh Côn Luân chúng ta. Hắn nói yêu ma tu là ác, lẽ nào là đúng? Hắn cho rằng phái Thái Hành hắn là thứ gì? Là lời vàng ý ngọc hay sao?” Diêu Trọng Khanh lạnh lùng nói: “Chỗ nào có tư quân? Rõ ràng chính là quân đội của Côn Luân ta.”

“Sư huynh, ngươi đây là đáp ứng rồi?” Tiêu trưởng lão sáp tới, cẩn thận hỏi.

“Ngươi cho rằng ta có bệnh à? Lão tử thả thứ chó Thái Hành kia không đánh, tự chỉnh người mình? Thiếu tiền đồ!” Diêu Trọng Khanh trừng mắt nhìn Tiêu trưởng lão.

“Hiện tại có thể ra ngoài chưa?” Diêu Trọng Khanh bước tới cửa, lạnh lùng nhìn Tiêu trưởng lão.

“Sư huynh, mời ngươi, mời ngươi.” Tiêu trưởng lão vội nói.

Chỉ thấy sư huynh ông đứng ở cửa định thần, tỉ mỉ chỉnh lý lại y sam, phất tay áo, thong thả ung dung đẩy cửa.

Sau đó hừ lạnh với đám người bên ngoài, thần tình lãnh ngạo cực điểm.

“Đúng là anh hùng xuất thiếu niên, bản lĩnh thật lớn.” Ném câu này vào mặt Phương Khác và Diệp Vu Thời, Diêu Trọng Khanh mới không nhanh không chậm theo Trịnh Trường Thiên đi mất.

Tiêu trưởng lão nhìn sư huynh hắc đầu ra vẻ cao nhã nhà mình đi mất, lặng

lẽ quay đầu nhìn vụn gỗ trên đất. Thuận tiện nhớ lại dáng vẻ bạo nộ như sấm cùng với những lời nói tục không trùng lặp tối nay. Hóa ra sư huynh ra ngoài lịch luyện không chỉ tăng trưởng tu vi mà thôi, ta đây thật hổ thẹn.

------oOo------

Chương 186: Ba đại lục 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cho dù Phương Khác hiểu giải trừ cấm chế giữa ba đại lục là cục diện cần thiết, nhưng cũng chỉ hiểu mà thôi, muốn chân chính làm được điều này cực khó.

Chẳng hạn, hai tu sĩ kỳ hợp thể. Thái A là một, Phương Khác mơ hồ đoán được người còn lại chắc là Trí Tiêu. Nhưng Trí Tiêu lại không thể rời khỏi phái Côn Luân. Vì một khi ông rời khỏi Côn Luân, hai tu sĩ kỳ hợp thể trên Thái Hành và Thiên Sơn cũng sẽ rời khỏi môn phái, chế ước lẫn nhau.

Các bên đồng ý sẽ không sử dụng tu sĩ kỳ hợp thể.

Mà trận truyền tống tuy cũng có thể đạt đến hai đại lục khác, nhưng một lần nhiều nhất chẳng qua năm người, lượng linh thạch tiêu phí lại quá lớn, không có môn phái nào có thể gánh nổi.

Đúng, trước mắt vẫn là một tử cục.

Mà đối với những phái khác, phái Côn Luân đã là vật trong túi, hiện tại chẳng qua chỉ đang giãy chết.

Nhưng, phái Thiên Sơn công đánh thành Hi Hòa lại giằng co cả hai tháng.

Khu mua bán Côn Luân vốn vì chiến sự đã bình lắng hơn, nhưng một tháng trước, trời đổ cơn tuyết lớn, lại đổ một trận mưa truyền đơn. Truyền đơn đầy trời phủ khắp cả lãnh địa Côn Luân. Sau đó lại nhảy vọt ngàn dặm, được thám tử của Phương Khác đưa tới trước mặt các đại môn phái.

Tả Khâu tùy tiện ném truyền đơn đi, tờ giấy mỏng manh cứ thế lờ đờ từ đỉnh núi rớt xuống. Giấy trắng dung làm một với sắc tuyết phủ kín khắp

nơi. Mặt tuyết phản xạ ra ánh dương quang chói mắt, dãy núi Thái Hành bị băng tuyết phủ kín trông đặc biệt có ý cảnh. Nếu nói Côn Luân là kỳ sơn dị phong, như tiên cảnh thanh khiết. Vậy Thái Hành chính là hùng vĩ. Thế núi Thái Hành đông dốc tây thoải, chỗ hùng vĩ có vách núi đứt đoạn cao gần ngàn trượng, mà chỗ mỹ lễ lại có hồ Trung Môn nổi danh. Phái Thái Hành thì tọa lạc trên Ngũ Linh sơn đẹp nhất trong đây, sau núi này là một vách đá đứt đoạn. Dưới núi có năm linh mạch, tên Ngũ Linh sơn cũng từ đó mà ra.

Trong phái Thái Hành lúc này rất trang nghiêm, ngay cả nữ tu cũng mặc võ trang, anh khí bức người, khinh giáp đặc chế màu bạc, phối với áo lót màu đen, trên tay áo rõ ràng có hình Thái Hành bát quái. Nhìn sơ qua, trong Thái Hành không có một ai rảnh rỗi, trong mắt ai ai cũng như có một ngọn lựa rực cháy, cuồng nhiệt và kiên định.

Giang Trầm Chu bọc y phục dày đứng bên cạnh Tả Khâu, nhìn tờ giấy biến mất trong tuyết bay đầy trời. Phía trên viết một bài thơ truyền khắp Cửu Châu. Chẳng có âm luật gì đáng nói, cũng không phải là thể gì, ngay cả vần cũng không có, nhưng lại rất có tính kích động.

Giang Trầm Chu chỉ nhìn qua đã nhớ, đặc biệt là một câu trong đó. Người Côn Luân thà chết không hàng.

Giang Trầm Chu cười mỉa: “Vậy thì chết đi.”

Tả Khâu hơi nghiêng đầu nhìn Giang Trầm Chu, nhàn nhạt nói: “Không ngờ, ta vậy mà đã xem thường y.”

Trên Thiên Sơn, người đấu lạp ngồi dưới tuyết tùng, bày bàn cờ.

Một tờ giấy màu trắng bị đè dưới hộp cờ. Ngồi đối diện hắn là một hòa thượng, chính là Thập Phương.

“Phái Thái Hành hành sự quá mức cuồng vọng tàn bạo, rốt cuộc đã mất nhân tâm.” Thập Phương thờ ơ nói.

“Nhân tâm?” Người đội đấu lạp nhẹ cười: “Luận khống chế với môn phái, Côn Luân còn xa mới bằng Thái Hành. Cho dù mất nhân tâm, cũng là nhân tâm của người khác, chứ không phải tâm của đệ tử Thái Hành.”

Đệ tử phái Thái Hành xem Tả Khâu như thần, căn bản không thể sinh ra chút tâm tư nào. Tả Khâu bảo họ chết, họ tuyệt không sống, như tín đồ thành kính nhất.

Nhất thời dưới tuyết tùng an tĩnh chỉ nghe được tiếng bông tuyết rơi xuống.

Cho đến khi Thập Phương rũ mắt nói: "Chẳng hạn như ta và ngươi."

Người đội đấu lạp đặt một quân cờ xuống, cất giọng trong trẻo: "Chẳng hạn như ta và ngươi." Hắn lặp lại lời Thập Phương,

Đến khi Thập Phương rời đi, hắn mỉm cười với người đội đấu lạp, trong nụ cười mang hàm ý thương hại.

Hắn nói: "Nghe nói ngài có một đứa con, chính là người Côn Luân?"

Cách màn chắn, hắn căn bản không thấy được biểu tình của người đội đấu lạp, cũng không thể biết được thái độ của người này. Tim Thập Phương đập thịch một cái.

"Xem ra tôn sư đã truyền hết y bát cho ngươi rồi." Âm thanh không buồn không vui của người đội đấu lạp truyền ra, Thập Phương cảm giác được áp lực cực kỳ khủng bố.

Bông tuyết phiêu bay sắc bén như lưỡi đao, nhẹ rạch phá miệng hắn.

"Ngươi nên xuống núi rồi." Người đội đấu lạp thờ ơ nói.

Thập Phương thầm thở ra, sau đó mỉm cười đáp: "Tông môn luôn là bằng hữu kiên định nhất của phái Thiên Sơn."

Đợi Thập Phương đi rồi, người đội đấu lạp nhẹ cười nói: "Phật tu đều là thứ chọc người chán ghét, giả tạo, ra vẻ, còn tự cho rằng có được vinh quang vô thượng."

Dãy núi Kỳ Liên, một phật tu cầm tờ giấy trắng xem qua, sau đó lấy một tờ giấy súc được gấp lại trong lòng ra. Chữ trên tờ giấy này ngoáy vô cùng, nhưng vẫn nhìn ra được cả hai tờ đều từ một người viết.

Gã nhíu mày phun ra một câu, nhưng hình như vì quá lâu không nói chuyện. Thanh âm hắn có hơi thô ráp, khàn khàn.

“Ngươi… còn nợ ta mười ngày.”

“Sư huynh, ngươi nói gì vậy? Ngươi cuối cùng cũng nói chuyện?” Cửa phòng bị người đẩy mở, một tiểu hòa thượng kích động nhìn Trần Phủ.

Trần Phủ chỉ lạnh lùng nhìn người đó một cái, tiểu hòa thượng bất giác thụt lùi vài bước.

“Sư huynh, ngươi cần gì phải vậy, nếu ngươi chịu nhận sai, tông môn nhất định thả ngươi ra, hà cớ gì chấp mê bất ngộ?”

“Cút.” Trần Phủ phun ra một chữ, nhưng lại như âm vàng đá, tiểu hoàng thượng trực tiếp ngã khỏi phòng, cửa rầm một tiếng đóng lại.

Lúc này trước cửa các khu mua bán của Côn Luân đều bày một cái bàn gỗ. Sau bàn gỗ là mười hai tu sĩ phái Côn Luân thực hành chế độ luân phiên thay đổi ngày đêm không nghỉ.

Mà đoàn người xếp hàng trước bàn có thể kéo dài từ cửa đến cuối khu mua bán. Cho đến nửa đêm người mới đăng ký xong hết, Hách Liên Đồng thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng có thể ngồi xuống nghỉ ngơi uống miếng nước nhuận cổ.

“Hôm nay có bao nhiêu người báo danh tòng quân?” Hách Liên Đồng hỏi.

Dịch Quái trả lời: “Hôm nay tổng cộng có một ngàn bảy trăm sáu mươi tám người báo danh, đã lãnh mộc bài đi đến dự bị doanh rồi.”

Hách Liên Đồng bất giác cười hỏi: “Vậy một tháng nay tổng cộng có bao nhiêu người?”

Dịch Quái tính vài lần mới xác định: “Tổng cộng hai mươi hai vạn năm ngàn lẻ bốn người. Trong đó mười vạn người đã đến biên cảnh.”

“Phương diện vật tư thế nào?” Hách Liên Đồng lại hỏi.

Dịch Quái mang vẻ khó khan nói: “Không cách nào tính được… quá

nhiều. Đan dược, binh khí, phù chú… thậm chí còn có tu sĩ mang linh mễ tới, có vài người còn quyên mấy trái linh quả…”

“Đúng đó, thật là, thứ vụn vặt gì cũng lấy ra, thậm chí có người còn đem cái nồi tới. Thật không dễ tính.” Một người chen vào.

“Ngươi đừng xem thường họ chỉ lấy ra những thứ này.” Hách Liên Đồng nhíu mày nghiêm khắc nhìn những người khác. “Bất luận bọn họ cống hiến nhiều hay ít, đây đều là một phần tâm ý của họ khi là người Côn Luân. Ngươi nhìn thấy chẳng qua là một nắm gạo, một cái nồi mấy trái linh quả, nhưng nó có khả năng là gia đình tu sĩ nghèo khó kiệm ăn kiệm mặc mới lấy ra được. Có vài tu sĩ nghèo khó làm gì ăn nổi linh mễ linh quả? Thậm chí có vài người thậm chí cả tích cốc đan cũng ăn không nổi. Nhưng hiện nay Côn Luân gặp nạn, mọi người đều nguyện ý đoàn kết lại. Lấy những thứ mình có cung cấp cho tiền tuyến. Có lẽ thứ họ lấy ra chẳng là gì trong mắt chúng ta, nhưng đây đã là thứ tốt nhất họ có thể lấy ra được… Như Phương sư thúc đã viết thư cho ta nói, chúng sĩ nên thành… Chúng ta phải cho những môn phái kia nhìn thử, Côn Luân chúng ta tuyệt đối không dễ ức hiếp như họ tưởng tượng. Sỉ nhục và thương đau phải chịu hôm nay, ngày sau tất hoàn trả lại.”

Trên mặt những đệ tử khác đều lộ mấy phần xấu hổ. Họ nhìn nhau một cái, ánh mắt trở nên kiên định, tề thanh nói: “Sư tỷ giáo huấn chí phải! Chúng tôi biết sai rồi!”

Hách Liên Đồng đứng lên nhìn bầu trời xa, trên mặt là nụ cười nhạt. Trong lòng thầm nói, mẹ đang ở đâu, hiện tại vẫn tốt chứ? Tuy nữ nhi bây giờ không thể lên chiến trường giết địch, cũng tạm thời chưa thể tiêu diệt thù nhân. Nhưng nữ nhi cũng sẽ làm theo cách của biểu ca tận chút sức lực nhỏ nhoi báo thù cho cha và Hách Liên gia.

“Phương sư thúc thật sự rất lợi hại.” Dịch Quái đột nhiên nói, nếu không phải Phương sư thúc khởi xướng cơn ‘mưa’ truyền đơn này, nghĩ được cách tập trung tất cả lực lượng của Côn Luân. Xây dựng ‘chí nguyện quân’, thu gom vật tư. Bọn họ chỉ có thể nóng ruột đợi trong môn phái, mà biên cảnh nhất định phải đối mặt với tình huống thiếu thốn vật tư lại thiếu thốn binh lực.

Hách Liên Đồng nghiêng mặt qua nói rất đương nhiên: “Biểu ca của ta tất nhiên lợi hại.”

“Nghe nói sư thúc từng gửi một bức thư cho phái Thái Hành, trên thư nói Thái Hành giết một người Côn Luân, ngài sẽ giết mười người Thái Hành, là thật sao?”

“Đúng.”

Ở nơi khác, Trịnh Trường Thiên đã thấy được Diệp Vu Thời có tài năng thống soái trong đối chiến. Người Diệp Vu Thời huấn luyện ra, Thôi Cát, La Tất, An Thường Lạc vân vân lôi một tên ra đều có thể độc chắn một mặt. Mà tư quân dưới tay Diệp Vu Thời, khi tập trung là một thanh rìu bén càn quét ngàn quân như lốc xoáy, phân tán ra thì lại là từng thanh đao bén tiêu diệt địch nhân.

Càng huống chi tư quân của Diệp Vu Thời còn là ba tộc trộn lẫn, phát huy ưu điểm tránh né khuyết điểm. Trên chiến trường chính là một lực lượng cực kỳ khủng bố. Luôn dùng tổn thất nhỏ nhất đổi lấy thắng lợi lớn nhất.

Vì thế Trịnh Trường Thiên có ý giao quân quyền chỉ huy vào tay Diệp Vu Thời, mà Triệu Lịch Duyệt người này cũng để lộ mũi nhọn ở phương diện chỉ huy, hắn tựa như trời sinh đã là một mưu sĩ.

Nhưng Trịnh Trường Thiên lại không tán thưởng mấy phương thức chỉ huy của Triệu Lịch Duyệt.

Triệu Lịch Duyệt cũng có thể dùng cái giá nhỏ nhất đổi lấy thắng lợi lớn nhất, nhưng cái giá nhỏ nhất này lại không phải là ‘tổn thất’ mà là ‘hy sinh’. Đúng, hy sinh. Triệu Lịch Duyệt lại một lần nữa dùng hơn ngàn tu sĩ làm mồi dụ khiến tông môn mắc bẫy, tuy cuối cùng giành thắng lợi. Nhưng hơn ngàn tu sĩ đó lại tử thương một phần ba, hơn nữa còn dưới tình huống hoàn toàn không biết gì.

Phương Khác vì thế đã quở trách Triệu Lịch Duyệt, Triệu Lịch Duyệt cũng rất thành khẩn nói sẽ không có lần thứ hai. Nhưng Trịnh Trường Thiên không thấy được ý hối cải trong mắt Triệu Lịch Duyệt, hắn không cho rằng mình làm sai cái gì, chỉ hứa sẽ không làm như vậy nữa mà thôi.

Còn Phương Khác… nói đến đây, Trịnh Trường Thiên có chút đau đầu. Phương Khác có cái nhìn đại cục rất tốt, nhưng tuyệt đối không phải là một thống soái tốt. Không phạm sai lần, nhưng cũng không xuất sắc. Hơn

nữa so về chỉ huy, y càng nguyện ý xung phong giết địch, hay làm hộ vệ khi Diệp Vu Thời lên chiến trường chỉ huy.

Nhưng Trịnh Trường Thiên chợt chuyển ý niệm, cảm thấy mình quá mức cưỡng cầu. Người không hoàn mỹ, nếu Phương Khác ngay cả thống soái cũng làm được, vậy còn cái gì y không thể làm sao? 'Truyền đơn' lần này của y đã triệu tập hơn hai mươi vạn tu sĩ cho Côn Luân, cùng lương thảo mấy năm. Đủ để tất cả mọi người bội phục tôn kính.

------oOo------

Chương 187: Ba đại lục 3

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trong thư Trịnh Trường Thiên gửi cho Trí Tiêu có nhắc đến những điều này, Trí Tiêu xem, mày dần chau lại, rồi mở một phong thư khác, càng xem mày càng giãn ra.

Sau đó nhấc bút viết xuống hai chữ rồi dùng chim ruồi truyền về.

"Nói cho Dư lão, đến lúc để Chu Thức Vũ lên Thiên Sơn rồi." Trí Tiêu nhàn nhạt nói.

Vì công đánh Côn Luân đã lâu không thành, cái giá Thiên Sơn Thái Hành bỏ ra vượt qua tưởng tượng của họ. Điều này khiến rất nhiều người bắt đầu nôn nóng, bất an.

Mà trong sự bất an này, trong phố chợ có một tin tức đang chậm rãi lan tỏa. Chưởng môn nhân của phái Thiên Sơn và Thập Phương của tông môn bí mật gặp mặt, trong khi phái Thái Hành không hề biết gì.

Phái Thái Hành có nghi hoặc có không tin cũng có trực tiếp cười bỏ qua. Ly gián vụng về như thế, ai tin?

Trong khu mua bán Kỳ Liên, trừ tu sĩ bình thường ra nhiều nhất là tu sĩ phái Thái Hành mặc giáp đằng cùng tu sĩ phái Thiên Sơn.

Trong đó có một tu sĩ phái Thái Hành tướng mạo tuấn tú, hắn dìu một tu sĩ

say rượu. Tu sĩ kia đi đường lảo đảo, bị một cái mũ trùm che phủ.

Một nữ tu phái Thiên Sơn nóng vội không chú ý đụng phải người đó. Tu sĩ dìu người bị đụng thối lui, tu sĩ được dìu trong tay liền ngã xuống đất.

Nữ tu có chút kinh ngạc, nhưng vẫn xin lỗi, nàng vừa rồi rõ ràng đã thu lực đạo, sao có thể đụng người đó lùi một bước?

Vốn là một chuyện rất bình thường, với quan hệ của phái Thái Hành và Thiên Sơn hiện nay hai người chỉ gọi nhau một tiếng sư huynh sư muội là xong. Ai biết tu sĩ phái Thái Hành nghe lời xin lỗi của nữ tu phái Thiên Sơn thì lạnh lùng hừ một tiếng mang vẻ khinh thường.

Nữ tu nhíu mày, nhưng vẫn nhịn, cười lặp lại: "Vị sư huynh này, vừa rồi ta thật sự vô ý đụng phải ngươi. Ta rất xin lỗi, nhưng hôm nay sư muội thật sự có việc gấp, xin sư huynh nhường đường."

Tu sĩ Thái Hành hơi nghiêng người nhường ra một con đường, nhưng miệng thì trào phúng: "Thật không biết phái Thiên Sơn ngươi có chuyện gì gấp? Lẽ nào công thành lại bại rồi sao?"

"Ngươi!" Sắc mặt nữ tử thoáng cái biến đổi, phải biết trong trận chiến công thành phái Thiên Sơn họ đã chết không ít người. Mà lần này quả thật lại bại, không những bại còn phải lui về mấy trăm dặm. Nàng vì nghe được tin này vội đi thông báo cho mấy vị sư tỷ sư huynh.

"Ngươi cái gì mà ngươi? Lẽ nào ta nói sai hay sao?" Tu sĩ kia nhướng mày, cười nhạo: "Thương Nhược Tuyết gì chứ, còn không phải bị Diệp Vu Thời của Côn Luân đánh cho không lực hoàn thủ?"

"Chính thế, còn bình luận nàng ngang bằng với Tả đại nhân của chúng ta. Nàng xứng sao?" Mấy tu sĩ sau lưng hắn phụ họa.

Nhất thời mặt nữ tu trướng đỏ bừng, đúng lúc này các sư tỷ và sư huynh của nàng chạy tới.

Mọi người đứng xem ai cũng không ngờ một trận chiến nước bọt lại biến thành một trận hỗn chiến, mà trong trận hỗn chiến tu sĩ phái Thái Hành đã giết chết một tu sĩ phái Thiên Sơn.

Lập tức, chuyện thăng cấp, đệ tử phái Thiên Sơn và đệ tử phái Thái Hành trong khu mua bán Kỳ Liên bắt đầu đánh nhau. Quần tình sục sôi, đánh đến sau đó có vài người thậm chí không biết tại sao họ lại đánh đã bị kéo vào cuộc chiến, trong đó còn có không ít người trong tông môn ý đồ khuyên ngăn.

Cục diện vô cùng hỗn loạn, linh quang tung tóe. Không hiểu sao bị đánh, còn có người bị lột y phục. Có túi chứa đồ không cánh mà bay, thảm hơn chút nữa là bị côn gậy đao kiếm một trận loạn đánh.

Có một đệ tử Thái Hành cảm thấy không đúng, ngự kiếm bay lên không lớn tiếng quát: "Chuyện này có…" Lời còn chưa nói xong đã bị một đạo kiếm mang cứa cổ.

Mọi người trong hỗn chiến vẫn không biết gì, chuyện này dùng một tốc độ thần kỳ lan truyền khắp các nơi Thiên Sơn và Thái Hành ở chung. Nói thần kỳ, là vì chuyện này còn chưa phát sinh, trước khi nữ tu còn chưa đụng phải tu sĩ phái Thái Hành, chuyện đã được lan truyền ra. Những khu mua bán khác có đệ tử Thiên Sơn nghe nói hảo hữu hay sư huynh sư muội của mình chết trong trận loạn chiến liền tìm tới phái Thái Hành báo thù. Có người cảm thấy bất thường, nhưng không thể nào tránh khỏi kẻ có lòng cố ý chia rẽ.

Thế là, loạn chiến phát sinh trong cùng một thời điểm. Nhưng hỗn chiến không kéo dài quá lâu, trước khi chuyện mở rộng thêm một bước, tu sĩ nguyên anh nghe tin mà đến đã ngăn cản. Nhưng hỗn loạn đã tạo thành, lúc này đi điều tra, lại phát hiện trong khu mua bán tu sĩ có năng lực ngăn cản chuyện này đều chết rồi, vì thế mới không có ai kịp thời ngăn cản loạn đấu.

Chuyện rất nhanh bình lắng, nhưng lại khiến phái Thái Hành không vui vẻ. Thám tử Côn Luân cứ như không đâu không có, mấy năm nay rốt cuộc phái Côn Luân đã chôn bao nhiêu mật thám trong Thái Hành?

Vì thế trong âm thầm một cuộc thanh tra bắt đầu.

Đệ tử Thái Hành khơi chuyện trước tiên kia mang gương mặt bị đánh nở hoa, rất tức giận nói hắn căn bản không biết đã phát sinh chuyện gì, hắn lên tửu lâu uống rượu, sau đó xảy ra chuyện gì hắn căn bản không biết. Hắn là nằm dưới đất bị người đạp tỉnh.

Sao có thể là hắn dìu đồng môn say rượu?

Cùng lúc người này bị thẩm vấn, một tu sĩ khác giống y hệt hắn huênh hoang đi lên Cổ Sát tự.

Phật tu canh ngoài cửa cản lại, chỉ thấy thanh niên tuấn tú chắp tay hành lễ đầy vẻ thành khẩn và áy náy nói: "Phái Thái Hành Mẫn Lộ Bình, đến đây xin lỗi vì chuyện ở khu mua bán hôm qua."

Nói xong dâng lên thẻ ngọc của phái Thái Hành.

Một trăm ba mươi bốn đạo sơn môn, mở rồi lại đóng.

Người này được đưa đến đại điện, chẳng qua hỏi xin một ly trà, phật tu bưng trà vừa xoay người, người sau lưng đã biến đâu mất.

Phật tu đó sửng sốt lập tức hiểu ra, vẻ mặt nghiêm túc đánh ra một đạo kim quang đập vào chuông lớn trong tự.

"Có tặc nhân vào tự, giới nghiêm!"

"Mau! Lục soát toàn tự!"

Mà thanh niên tuấn tú đã thay vào y phục mình chuẩn bị sẵn từ trước, huyễn hóa thành phật tu Cổ Sát tự, cũng mang vẻ mặt nghiêm túc gia nhập vào đội ngũ tìm kiếm.

"Sư huynh, thạch thất hậu sơn." Tiểu phật tu tuấn tú đột nhiên nghĩ đến gì đó, kéo một vị sư huynh lại nói.

"Đúng, ngươi mau đi xem thử." Sư huynh đó như bừng tỉnh vội nói, nhìn tiểu sư đệ vội vội vàng vàng dẫn vài người đi, đột nhiên cảm thấy không đúng lắm… rốt cuộc là không đúng chỗ nào?

Hôm qua tiểu sư đệ bị thương còn nằm trên giường, nhanh như vậy đã khỏi?

Hôm nay Trần Phủ đang ngồi trước bàn, cầm một quyển phật kinh để xem, đột nhiên cửa phòng bị mở ra.

Mắt Trần Phủ ngưng lại.

Phật tu đó cung cung kính kính chắp hai tay lại, hành lễ nói: “Chưởng giáo, hôm nay có một tặc nhân xâm nhập vào phái, đệ tử đến kiểm tra.”

Trần Phủ nâng mí mắt, tay vung chưởng vỗ mạnh ra, một phật thủ ấn thật lớn úp lên đệ tử đó, đệ tử đó nghiêng người tránh đi, một quyền tấn công Trần Phủ.

Trần Phủ hóa chưởng thành trảo, vòng tay quấn lấy cánh tay đệ tử kia, muốn khóa yết hầu.

Đệ tử đó chặp hai ngón tay lại, như múa kiếm nhẹ đẩy nhẹ gọt, ngón tay đã đặt trên động mạch của Trần Phủ.

“Ngươi lại thua rồi. Ta có thể xin tăng giá không?” Vừa dứt lời, phật tu đã thay đổi bộ dạng, hóa ra là Phương Khác.

Y cười híp mắt nhìn Trần Phủ.

Trần Phủ nhìn Phương Khác chằm chằm, nhàn nhạt nói: “Lại tới.”

Tứ đại tông môn, hiện nay thống nhất gọi là tông môn, chịu Tổ Sơn tự kìm chế. Bốn năm trước, phái Thái Hành dùng danh trừ yêu tấn công Cổ Sát tự. Cổ Sát tự kết minh với Côn Luân, Hộ Lạc liền đóng ở Cổ Sát tự đối chiến với Thái Hành. Hơn hai năm trước, phái Thái Hành lại tấn công Cổ Sát tự. Hộ Lạc theo đó xuất chiến, bị nội quỷ bán đứng, đại bại. Bát Thiên trưởng lão trọng thương.

Tổ Sơn tự dùng danh nghĩa đứng đầu tông môn xuất binh tăng viện, đồng thời bảo Côn Luân đừng xen vào nội vụ tông môn. Bát Thiên trưởng lão trọng thương khó chữa, thân vong. Bát Du trưởng lão giao chức chưởng giáo Cổ Sát Tự cho Trần Phủ. Tháng đó, Cổ Sát tự nội loạn, Bát Du trưởng lão thân vong. Năm sau, tông môn liên thủ với phái Thái Hành, Trần Phủ bị giam lỏng ở thạch thất hậu sơn.

“Nếu ngươi xuất hiện, dùng danh nghĩa chưởng giáo ít nhất có thể thu hồi hơn mười vạn đệ tử Cổ Sát tự. Phần lớn đệ tử đến nay vẫn cho rằng ngươi đang bế quan. Vì thế mới giao giáo vụ cho sư đệ đó của ngươi toàn quyền

thay mặt.” Phương Khác nói.

Trên gương mặt tú lệ của Trần Phủ xuất hiện một tia ngơ ngẩn, đôi mắt sắc bén như dã thú đờ đẫn chốc lát, sau đó lóe lên một tia huyết quang.

“Ta chỉ biết giết người, không giỏi bày mưu.” Chính vì thế mới bị sư đệ của gã lừa gạt, nhốt ở đây. Cho dù mấy năm nay gã ngày đêm không ngừng xem hết vạn quyển kinh thư.

Phương Khác nhướng mày cười: “Biết giết người, là được.”

“Nếu có ngày sau, Côn Luân không thể dùng bất cứ phương thức nào can thiệp vào Cổ Sát tự.” Trần Phủ nói từng chữ.

“Thành giao.” Phương Khác gật đầu.

Hôm đó, chưởng giáo Cổ Sát tự ra khỏi Khốn Long trận, bước khỏi sơn môn. Trước mặt tất cả đệ tử Cổ Sát tự xuất hiện một đoạn hình ảnh. Lúc này họ mới biết, thì ra trưởng giáo không phải bế quan mà bị giam lỏng. Còn hai vị trưởng lão đức cao vọng trọng Bát Du Bát Thiên đều là bị Tổ Sơn tự hãm hại.

Lập tức mọi người phẫn hận, gần mười vạn đệ tử lui khỏi biên cảnh, tốn mất bảy ngày, trực tiếp lao về sơn môn. Thi thể chất chồng, máu chảy thành sông.

Cổ Sát tự tuyên bố cùng Tổ Sơn tự không chết không thôi.

Mà lúc này, trong bầu trời đầy tuyết, một người đứng trong vùng tuyết, chậm rãi gian nan cất bước. Tiêu tốn gần nửa tháng, mới đến được ngoài sơn môn Thiên Sơn, đón tiếp hắn là hai đội tu sĩ hợp vây.

Người này mặc một thân bạch bào, trên bạch bào thêu đường mây gợn tinh xảo. Đứng trong vòng vây, làm như không nhìn thấy mũi thương chỉ vào mình.

Hắn chắp tay nói với đệ tử Thiên Sơn lộ vẻ khẩn trương đối diện: “Làm phiền thông báo một tiếng, Chu Thức Vũ phái Côn Luân cầu kiến.”

“Bắt lại.” Đệ tử Thiên Sơn vung tay lên trực tiếp dùng xích tỏa linh trói

Chu Thức Vũ lại, áp giải vào sơn môn.

Chu Thức Vũ đứng trước mặt người đội đấu lạp, cúi đầu gọi: “Chu chưởng môn.”

Diệp Vu Thời mệt mỏi nhắm mắt lại, trên mặt đầy vẻ lạnh lùng, toàn thân đầy mùi máu, còn mang sát khí, khiến người khó thể lại gần.

Sự ‘phản bội’ của Cổ Sát tự, khiến phái Thái Hành càng thêm điên cuồng. Đấu pháp không kể ngày đêm, dù là tu sĩ nguyên anh cũng ăn không tiêu.

Phương Khác thấy thế vòng ra sau lưng Diệp Vu Thời, gác tay lên vai hắn xoa ấn.

Diệp Vu Thời giãn mày, nhàn nhạt nói: “Vốn sau khi về môn phái sẽ cử hành nghi thức đạo lữ. Kết quả lại bị vây ở đây, không thoát thân được.”

Phương Khác cúi đầu, ôm lấy Diệp Vu Thời: “Chẳng qua chỉ là một cái hình thức mà thôi.”

------oOo------

Chương 188: Ba đại lục 4

Nguồn: EbookTruyen.VN

Giữa hai người dán chặt không có chút kẻ hở, cách lớp khôi giáp băng lạnh, Phương Khác thấp giọng nói: “Đệ đã nhận định huynh rồi, bất cứ ai phản đối cũng vô hiệu.”

Mấy hôm nay, những động tác nhỏ của Tất Thập Tứ Phương Khác không phải hoàn toàn không biết, đồng thời y cũng hiểu đứng sau lưng Tất Thập Tứ là vị nào. Không đồng ý thì thế nào?

Đến hôm nay rồi, ngay cả bản thân y cũng không thể tính ra được phân lượng của Diệp Vu Thời trong lòng mình nặng bao nhiêu. Nếu có một ngày, Diệp Vu Thời ly khai, y cũng không biết mình sẽ biến thành dạng gì. Có lẽ sẽ có rất nhiều người cảm thấy không tin nổi, dù sao y luôn biểu hiện khắc chế như thế, vô cùng ‘cổ hủ’ lại vô cùng ‘trung chính’.

Mà bức thư của La Thanh, trong mắt y vô cùng buồn cười. Y luôn cho rằng mấy nhân vật trong phim truyền hình sướt mướt vì mắc bệnh hết thuốc chữa hay nguyên nhân bất đắc dĩ nào đó mà cố ý ly khai người mình yêu là một loại hành vi cực kỳ ngu xuẩn. Vì nếu y là người bị bỏ lại, nếu y yêu, vậy nhất định càng hy vọng được ở cùng người mình yêu, chứ không phải tự cho là đối tốt với đối phương, mà đưa ra quyết định kỳ thật tổn thương càng lớn.

Nói y ích kỷ cũng được, liên lụy Diệp Vu Thời cũng được. Y chính là ích kỷ, thì sao? Y luôn ích kỷ.

“Đệ có giác ngộ này huynh liền yên tâm rồi.” Trong mắt Diệp Vu Thời hiện lên ý cười.

“Ngày mai ra biển, huynh phải cẩn thận.” Phương Khác nói.

Diệp Vu Thời gật đầu đáp ứng: “Đệ cũng vậy.”

Hôm sau. Côn Luân, Thiên Sơn tạm thời ngừng chiến. Tin tức truyền từ trên Thiên Sơn đến khiến Thương Nhược Tuyết cũng chấn động không thôi.

Trong ba ngày, Côn Luân liên tiếp hạ hai nước cờ, gần như lập tức, cả bàn cờ chấn động. Cứ như khắc tiếp theo sẽ phát sinh biến đổi nghiêng trời lệch đất. Mà tông môn, đã mơ hồ có xu thế nội loạn.

Ai có thể ngờ được, chức vị chưởng môn Thiên Sơn sớm đã đổi chủ. Người đội đấu lạp thần bí luôn đi cạnh Thương Nhược Tuyết chính là chưởng môn nhân. Và ai lại có thể ngờ được, đứa con độc nhất của vị Chu chưởng môn này lại là đệ tử Côn Luân? Thiên tài luyện đan Chu Thức Vũ nổi danh từ lâu, phong chủ kế nhiệm được Đan Dược phong phái Côn Luân tận lực bồi dưỡng lại là nhi tử của chưởng môn Thiên Sơn?

Vị tinh anh đệ tử thiếu niên thành danh này tuy biểu hiện ưu tú, nhưng đứng trước mặt những người như Tiêu Xương Thu và Hách Liên Thập Cửu chung quy vẫn ảm đạm hơn một chút. Huống chi sau đó còn có Diệp Vu Thời và Phương Khác nổi lên. Chu Thức Vũ gần như biểu hiện quá mức tầm thường.

Nhưng khi thân phận này của hắn lộ ra, đại lục Cửu Châu hoàn toàn chú mục vào hắn. Mục đích Chu Thức Vũ lên Thiên Sơn, tất cả mọi người đều nhìn ra được. Vậy Thiên Sơn sẽ làm thế nào?

Tất cả mọi người, đều đang đợi Thiên Sơn chọn lựa.

Trên Thiên Sơn cuồng phong xen lẫn bão tuyết. Cầu thang đá sớm đã bị một lớp tuyết dày phủ kín. Nhưng tại một chỗ lại có một tảng đá lớn lộ ra. Trên tảng đá có một người khoanh chân tĩnh tọa, trong tay cầm bàn bát quái. Bông tuyết bay đến đây sẽ hóa thành hạt nước lóng lánh. Sau khi nước rơi xuống lại thoáng cái đông lại hội tụ thành một phiến băng tinh ở dưới tảng đá. Đối diện tảng đá có một cây tùng ngạo nghễ đứng giữa gió tuyết. Dưới gốc tùng có một người đứng, bị gió tuyết che phủ toàn thân, ngay cả trên mí mắt cũng đông một đường băng, trong tay hắn cầm một thanh kiếm.

Hai người đều không động đậy, cứ như một loại đối kháng vô thanh. Hai người đều đang đợi Thiên Sơn đưa ra chọn lựa. Hách Liên Thập Cửu là vì cứu người mà đến, Hàn Không thủ ở đây là để giết người.

Hàn Không cuối cùng ngẩng đầu nhìn phái Thiên Sơn một cái.

Hách Liên Thập Cửu chú ý thấy, cười. Tuyết mỏng trên mặt nứt ra rớt xuống, âm thanh lại lạnh cứng như đao: “Hắn sẽ không xuống.”

Hàn Không rũ mắt, chậm rãi đánh giá Hách Liên Thập Cửu, sau đó gã ngữa đầu cười, tiếng cười vang vọng trong sơn cốc, chấn rớt mấy tảng tuyết, tùy ý mà ngông cuồng. Hắn chỉ cúi đầu, trở nên thấp hèn và cung kính trước mặt một người.

“Nói không chừng hắn đã chết rồi.” Hàn Không chậm rãi nói.

Hách Liên Thập Cửu dựng mày, âm thanh như đao như kiếm thoát ra khỏi miệng, mấy đạo kiếm khí chấn động trời xanh: “Chẳng lẽ ngươi cho rằng, ai ai cũng bỉ ổi vô sỉ như Thái Hành sao?”

“Ha ha ha ha…” Hàn Không làm như nghe thấy chuyện gì nực cười, không kìm chế được cười lớn.

“Ngươi cho rằng ta thủ ở đây từ lúc nào? Ngươi cho rằng ta đến để giết

người? Ngươi sai rồi.” Cười thật lâu, Hàn Không mới dừng lại nói.

Sắc mặt Hách Liên Thập Cửu biến đổi.

Hàn Không lại nói: “Ta thả hắn lên núi, chỉ là muốn xem Thiên Sơn sẽ chọn lựa thế nào mà thôi. Nếu hắn chết, Thái Hành Thiên Sơn vẫn là minh hữu. Nếu phái Thiên Sơn còn để hắn sống, Thiên Sơn chính là Côn Luân tiếp theo. Chu Thức Vũ, không chỉ là một nước cờ của Côn Luân, còn là một tảng đá nghiệm vàng của Thái Hành.”

“Cuồng vọng.” Hách Liên Thập Cửu phun ra hai chữ, một đạo kiếm khí sắc bén đã ngưng tụ, thoáng cái kiếm ý từ trên cửu thiên lao tới, như sấm đánh, trực tiếp bổ hướng Hàn Không.

Hàn Không lật tay, dùng bàn bát quái tiếp, vậy mà vẫn lùi hai bước, Hàn Không nhướng mày cười nói: “Hách Liên Thập Cửu, quả nhiên danh bất hư truyền.”

Trên Thiên Sơn, Chu Thức Vũ sắc mặt trắng bệch, trên y sam lốm đốm máu.

Hắn kinh ngạc nhìn người đối diện, đáy mắt là không dám tin.

Chu chưởng môn gập tay lại, rắc rắc mấy tiếng. Chu Thức Vũ tứ chi gấp khúc nằm ngữa dưới đất, thì ra là bị bẻ gãy tứ chi.

Vẻ không dám tin trong mắt hắn đã hóa thành sâu thẳm, hắn lạnh lùng nhìn Chu chưởng môn nói: “Hổ dữ còn không ăn thịt con, ngươi còn hơn cả hổ.”

Đệ tử Thiên Sơn xung quanh quay mặt nhìn nhau, không dám lên tiếng cũng không dám bước tới. Bọn họ vừa mới biết được Chu Thức Vũ là con của chưởng môn, hiện tại lại thấy cảnh này. Ai cũng không biết lúc này nên làm gì mới thích đáng.

“Giao hắn cho phái Thái Hành.”

Chu Thức Vũ mãnh liệt ngẩng đầu, nhìn chằm chằm… phụ thân của mình.

Tả Khâu một tay chống đầu, một tay gác lên gối.

“Các ngươi cảm thấy thành ý của Thiên Sơn thế nào?”

“Đủ rồi.” Hàn Không cúi đầu đáp.

Tả Khâu đảo mắt nhìn băng bó từ vai trái đến eo Hàn Không. Hôm qua Hàn Không suýt nữa bị Hách Liên Thập Cửu chém thành hai nửa. Mà Hách Liên Thập Cửu lại không thể cứu được Chu Thức Vũ. Chu Thức Vũ bị người Thiên Sơn tự tay giao cho phái Thái Hành.

Từ đó xem ra, nước cờ này của Côn Luân đã phế. Nhưng… cờ Trí Tiêu bố trí dễ phế thế sao? Hơn nữa phái Thiên Sơn…

“Tốt quá hóa dở.” Giang Trầm Chu đột nhiên nói: “Lẽ nào đại nhân không cảm thấy hành động của Thiên Sơn thái quá rồi sao?”

Quả thật là thế, lần này thái độ của Thiên Sơn với Thái Hành quá mềm, ngược lại giống như cố ý. Dù sao phái Thiên Sơn và Thái Hành đủ để đối kháng.

Vậy thì… Giang Trầm Chu vẫn đang trầm tư, nước cờ này của Côn Luân cũng hơi quá… khó nắm bắt. Bọn họ rốt cuộc muốn làm gì?

Tả Khâu nhíu mày, đột nhiên bật cười. Gương mặt âm nhu đó, cười lại cực đẹp. “Quản làm gì, trong ba ngày công hạ Tả Thần Sách Doanh.”

“Vậy Chu Thức Vũ…” Hàn Không hỏi.

“Đại nhân, giao người này cho ta đi.” Giang Trầm Chu nhếch môi, cười hi hi nói, trong mắt đầy hưng phấn, cứ như thợ săn nhìn thấy con mồi.

Tả Khâu nhìn Giang Trầm Chu một cái.

Giang Trầm Chu bước tới một bước, vẫn tươi cười nói: “Ta muốn xem thử xương Côn Luân rốt cuộc cứng ra sao, miệng họ rốt cuộc có thể bị cạy mở hay không.”

Tả Khâu nhẹ chậc một tiếng, mắt chuyển lạnh nhàn nhạt nói: “Cần gì lãng phí thời gian trên chuyện không ý nghĩa.”

Tuy nói thế, nhưng Tả Khâu vẫn vung tay, biểu thị tùy Giang Trầm Chu giày vò.

Mà khi tất cả mọi người đều chú mục vào Thiên Sơn, một người lặng yên vô thức biến mất trong Thần Sách Doanh. Một người lặng yên vô thức biến mất khỏi dãy núi Côn Luân.

Tào Đoạt cầm một thanh kiếm, ngồi trên bồ đoàn chính giữa. Mấy vị trưởng lão ngồi vây quanh Tào Đoạt, đồng thời thi pháp, linh khí nồng đậm tập trung lên kiếm trong tay Tào Đoạt. Mặt Tào Đoạt lúc xanh lúc trắng, tay cầm kiếm nhẹ run.

Còn Thái A ở thành Tần Hải nhận được một con hạc giấy. Hắn chớp mắt, sau đó đi về một hướng, một bước đi được cả trăm dặm.

------oOo------

Chương 189: Thành phá 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Ngươi đi nghỉ ngơi một chút đi, vi sư canh ở đây." Phụng Chi Tiếu quan tâm nhìn Tiêu Xương Thu. Hôm qua Tiêu Xương Thu trực tiếp đối đầu với Hàn Không, bị thương không nhẹ.

"Không cần, ta có thể." Tiêu Xương Thu rũ mắt thờ ơ nói. Mạc thành tuyệt đối không thể xảy ra chuyện. Nếu Mạc Thành bị phá, phái Thái Hành sẽ trực chỉ xông thẳng vào Côn Luân.

"Ngươi không tin ta?" Sắc mặt Phụng Chi Tiếu nhạt đi, nhẹ giọng nói.

Tiêu Xương Thu ngẩng đầu, nhìn Phụng Chi Tiếu, hàn sương trên mặt nàng thoáng cái như tan đi hoàn toàn, đáy mắt long lanh vụn quang. Nàng chậm rãi lắc đầu: "Trên đời này, người ta tin nhất là ngài."

Phụng Chi Tiếu cong môi, đưa tay vuốt tóc Tiêu Xương Thu: "Vậy thì đi nghỉ ngơi."

"Nhưng…"

“Đừng ở chỗ này càm ràm lãng phí thời gian, mau đi.” Phụng Chi Tiếu ấn vai Tiêu Xương Thu, đẩy Tiêu Xương Thu đi.

“Xuống đây.” Đợi thân ảnh Tiêu Xương Thu biến mất, Phụng Chi Tiếu lập tức xoay người lạnh giọng nói.

Phương Khác nhẹ nhàng nhảy xuống từ mái hiên, cười híp mắt nhìn Phụng Chi Tiếu.

Mặt Phụng Chi Tiếu đỏ lên, cắn răng nói: “Ngươi có ý gì?”

“Ủa? Cái gì là ý gì? Ta chẳng qua là thấy Tiêu sư tỷ đến liền tránh đi cho sư đồ các người không gian ở chung thôi mà.” Phương Khác vô tội đáp.

Phụng Chi Tiếu cắn răng nhìn Phương Khác hồi lâu, thật sự không biết nên nói gì, cuối cùng hừ lạnh một tiếng, xoay người nhìn ra ngoài cửa thành.

“Tiếp tục nói chuyện ngươi nói lúc trước.” Phụng Chi Tiếu lên tiếng.

“Năm ngày, chúng ta ít nhất phải thủ Mạc thành năm ngày.” Phương Khác nhìn phía nam, mí mắt run run. Tinh quang đầy trời rọi vào mắt y, mà bây giờ chẳng qua mới ngày đầu tiên. Thái Hành, đã quyết định trong vòng ba ngày công hạ Mạc thành. Phương Khác nhíu mi.

Nếu không phải khẳng định Thái Hành tuyệt đối không thể biết kế hoạch của họ. Lúc này nhất định y sẽ cho rằng Thái Hành đã biết mục đích của mình. Nếu không sao họ lại định trong vòng ba ngày phải công hạ Mạc thành?

Phương Khác mím môi, Tả Khâu quả thật không hiểu Côn Luân rốt cuộc có ý gì. Vì thế hắn dứt khoát không nghĩ, chỉ cần công hạ Mạc thành là được. Vì một khi Mạc Thành phá, cái gì cũng trễ. Tả Khâu… quả nhiên là Tả Khâu.

“Viện binh thì sao?” Phụng Chi Tiếu hỏi.

“Không có viện binh.” Phương Khác chậm rãi nói.

Phụng Chi Tiếu nhíu mày: “Phái Thiên Sơn rốt cuộc có ý gì?”

“Nếu chúng ta làm được, hắn sẽ lập tức nghiêng về phía chúng ta. Nếu chúng ta không làm được, hắn tự nhiên vẫn đứng bên phía Thái Hành.”

“Vậy còn cần Thiên Sơn hắn làm gì?”

“Đúng vậy, cần hắn làm gì.” Phương Khác gật đầu, trong lòng lại nghĩ đến lời Diệp Vu Thời.

Vì Côn Luân bây giờ quá yếu, vì Côn Luân không thể nào chống được năm ngày dưới sự giáp công của Thiên Sơn và Thái Hành, vì bên đưa ra chọn lựa là Thiên Sơn chứ không phải Côn Luân.

Thiên Sơn và Côn Luân cùng diễn một màn kịch, ngoài sửa đường núi trong đi Trần Thương.

Cố ý dùng Trần Phủ và Chu Thức Vũ để đánh lừa tai mắt, khiến mọi người cho rằng Côn Luân dùng kế phân binh muốn mượn đó ly gián quan hệ hợp tác ba bên. Thu hút ánh mắt phái Thái Hành, khiến Thái Hành bớt chú mục vào Côn Luân. Nhân đó, dưới sự giúp đỡ của vị lão tổ trên Thiên Sơn che giấu ánh mắt lão tổ phái Thái Hành, giải phóng Trí Tiêu khỏi Côn Luân.

Vượt Hoàng hải, giải cấm chế, phá cục!

Nhưng Thiên Sơn cũng chỉ có thể giúp đến đây, bọn họ không nguyện ý đặt con bài lên người Côn Luân. Thứ họ muốn là bất luận Côn Luân hay Thái Hành thắng, Thiên Sơn cũng đều có thể bỏ ra cái giá nhỏ nhất giành được ích lợi lớn nhất. Cách làm rất thông minh, nghĩ cũng rất tốt, chính là rất đáng ghét.

Dù sao, ai lại thích cỏ đầu tường chứ?

“Chu Thức Vũ phải chịu chút khổ rồi.” Trầm mặc một lát, Phụng Chi Tiếu nói, mang theo vẻ lo lắng, rồi tiếp: “Giang Trầm Chu này, ta chắc chắn phải giết.”

Trên gương mặt non nớt tuấn tú của Phụng Chi Tiếu, hiện lên sát khí âm trầm.

“Chỉ sợ khá khó khăn.” Phương Khác nói xa xăm.

“Tại sao?” Phụng Chi Tiếu quay đầu lại, tức giận nhìn Phương Khác.

“Thứ nhất, vì sư phụ ta nói, Phụng sư thúc cái gì cũng tốt chỉ là quá biếng nhác, tu vi luôn không tiến không lùi. Tính ra ngươi muốn dùng thiên quân vạn mã lấy thủ cấp của hắn là không thể. Thứ hai, luận về tư, mạng của Giang Trầm Chu nên là của ta.” Phương Khác nhún ai, phủi tay nói.

“Ta có thể giáo huấn ngươi một chút không?” Phụng Chi Tiếu trầm mặc một lát hỏi.

Tiếng xích vang leng keng, kèm với tiếng rơi vào nước.

Một người trần nửa thân trên bị treo ngược trên thiết liên, cả người bị ngâm trong nước.

Giãy dụa rất lâu, mới không còn âm thanh.

Giang Trầm Chu biếng nhác vung roi, roi quấn lấy người đó lôi ra khỏi nước treo lên móc ngược trên không.

Móc ngược móc xuyên qua thiết liên ở xương tì bà người đó, khiến hắn nhẹ rên một tiếng rồi tỉnh lại. Cái đầu cúi gầm hơi ngẩng lên, người này chính là Chu Thức Vũ.

“Côn Luân muốn làm gì?”

Trầm mặc.

Giang Trầm Chu lại quất một roi, Chu Thức Vũ lại bị rớt vào nước. Cứ thế lặp lại từ đầu, Chu Thức Vũ từ đầu đến cuối vẫn trầm mặc, cứ như trời sinh đã là một người câm.

Bên cạnh có vài người đã hơi không dám nhìn thẳng. Chỉ có Giang Trầm Chu từ đầu chí cuối luôn là một biểu tình, lười biếng lặp lại mấy động tác này như thể nhàm chán cực điểm.

“Vô vị.” Giang Trầm Chu đột nhiên đứng lên nhìn tùy tùng bên cạnh, tùy tùng cạnh hắn vô thức lùi một bước.

Giang Trầm Chu nhìn người đó một cái, chợt cười, tùy tùng nhịn không được lộ vẻ kinh sợ.

Nhưng Giang Trầm Chu chỉ quay người rời khỏi ngục thất.

“Kéo hắn lên, đừng để hắn chết.”

Chu Thức Vũ bị kéo lên bờ, hắn mở mắt ra, ngưng thần nhìn bóng lưng Giang Trầm Chu thật lâu. Vì tơ máu giăng đầy mắt khiến hắn càng thêm âm lạnh.

“Giang đại nhân càng lúc càng… khủng bố.” Tùy tùng nâng Chu Thức Vũ lên nhỏ giọng nói.

“Ai nói không phải chứ, tuy hắn không làm gì chúng ta… nhưng luôn cảm thấy ánh mắt hắn nhìn chúng ta giống như… giống như…”

“Giống như đang nhìn một người chết.” Người kia tiếp lời.

“Đúng! Chính là thế, mỗi lần hắn nhìn ta, toàn thân ta phát lạnh…”

“Ôi, các ngươi nói sao hắn lại có thể nghĩ ra… kế sách thế này chứ? Những hài tử kia hiện nay đều do hắn quản phải không? Thật không biết hắn sẽ bồi dưỡng chúng thành dạng gì.” Tùy tùng vừa nói, vừa đi chậm lại, nhét gì đó vào miệng Chu Thức Vũ.

“Các ngươi đang nói gì!” Một người từ ngoài bước vào lạnh giọng nói.

Chu Thức Vũ cảm giác được người nâng mình run lên.

“Giang đại nhân mà các ngươi cũng có thể bàn luận? Giang đại nhân một lòng vì Thái Hành. Nghĩ ra kế sách thần kỳ như thế, đám các ngươi sao có thể lý giải?” Người đó lạnh lùng nhìn chúng nhân, “Đợi lát nữa tất cả đi lĩnh mười roi cho ta. Ngục thất không cần các ngươi trông chừng.”

Hoàng Dực cúi đầu đáp vâng, lòng thầm khổ não không thôi, hắn không nên nghĩ nhân cơ hội này chia rẽ quan hệ của Giang Trầm Chu và bộ hạ của hắn. Hiện tại vì nhất thời xúc động, ngược lại làm lỡ đại sự. Hoàng Dực nhìn Chu Thức Vũ lộ vẻ xin lỗi, sau đó đi ra ngoài.

Chu Thức Vũ nằm trong đống rơm, thông qua cửa sổ nho nhỏ, nhìn bầu trời đầy sao bên ngoài. Hắn thầm nghĩ, lúc này có phải chưởng môn đã đến Hoàng hải không. Mà Tả Thần Sách Doanh sẽ thế nào đây. Đợi rất lâu, đợi đến khi ánh sáng tan hết, hắn mới dịch tay muốn mở tờ giấy nhỏ đó, liền bị một người dẫm lên tay, lấy tờ giấy khỏi tay hắn.

Chu Thức Vũ cười khổ, bị phong linh lực thật là thảm mà.

Hoàng Dực vừa ra khỏi ngục thất, liền nhìn thấy người đó. Hắn run lên, sau đó tiến tới hành lễ: "Đại nhân."

"Ngu, ngu hết thuốc chữa." Giang Trầm Chu vung tay, liền xuất hiện hai người thoáng cái bắt lấy Hoàng Dực, căn bản không kịp phản kháng.

"Phái Côn Luân sao lại có mật thám ngu xuẩn như thế?" Giang Trầm Chu lại gần nhẹ giọng nói.

Hoàng Dực trầm mặc không nói, lạnh lùng nhìn Giang Trầm Chu, trong mắt tràn đầy hận ý.

"Làm mật thám, đầu tiên phải học chính là nhẫn. Nhẫn nhục chịu khổ, nhẫn thứ người thường không thể nhẫn. Ngươi không học qua sao? Vì không thể nhẫn, ngược lại làm hỏng đại sự." Giang Trầm Chu nhẹ cười: "Kéo xuống, dạy hắn chữ nhẫn viết thế nào."

"Đại nhân tính toán như thần." Người vừa rồi quát chúng nhân cung kính nhìn Giang Trầm Chu, trong mắt tràn đầy kính phục.

Giang Trầm Chu thoải mái nói: "Chỉ là mật thám Côn Luân càng lúc càng không nín nhịn nổi, lẽ nào Côn Luân cho rằng ai cũng có thể làm mật thám sao? Cho nên thứ ngu vậy cũng muốn, ta chẳng qua vừa khéo hiểu rõ mật thám mà thôi."

Chúng nhân cười ha ha, trong tiếng cười mang theo khinh bỉ với Côn Luân.

Hoàng Dực cắn môi, nội tâm khuất nhục không thôi.

Mà lúc này, bên ngoài Mạc thành đã chìm vào một trận ác chiến.

Phái Thái Hành lại một lần nữa tiến công.

Trận ác chiến này, kéo dài rất lâu, cho đến khi thành phá mới ngừng.

Một tốp tu sĩ thật đông, như sóng biển vô tận vỗ bờ, Mạc thành chỉ có thể rụt cổ, thỉnh thoảng đánh trả. Tây, nam, đông, ba cửa thành đồng thời bị tấn công.

Mà dưới sự chỉ huy của Hàn Không, thế công của phái Thái Hành cực kỳ sắc bén. Như một tảng đá mài, cuốn binh lực Côn Luân vào, nghiền nát. Trong khi Thái Hành không tổn thất bao nhiêu.

Dưới chênh lệch binh lực tuyệt đối như thế, trận hình không ảnh hưởng bao nhiêu đến kết quả cuối cùng.

Tiêu Xương Thu một mình dẫn dầu, thủ ở cửa thành tây. Nàng ôm giác ngộ thành phá nhân vong đóng ở đây. Phụng Chi Tiếu thì phụ trách cửa chính nam chịu tấn công lớn nhất.

Phương Khác dẫn người phụ trách cửa đông.

Dẫn binh của phái Thái Hành là Mục Ảnh.

“Mục trưởng lão.” Phương Khác đứng trên cửa thành, cười ôm quyền hành lễ với Mục Ảnh.

Mục Ảnh lạnh lùng nhìn Phương Khác, không để ý đến. Tay vung lên, Liễu Tửu đứng cạnh ông giơ chiến cờ lên liền bắt đầu công thành.

“Mục trưởng lão đừng nóng vội, không ngại nói chuyện với vãn bối chứ?” Phương Khác nhếch môi mỉm cười.

Liễu Tửu vội nói: “Mục trưởng lão, đừng để ý tới y. Người này giỏi hồ ngôn loạn ngữ, nếu ngài nghe rồi không chừng tâm trạng sẽ không tốt.” Nói xong sắc mặt Liễu Tửu biến đổi, có chút quẫn bách.

Sau đó nàng lạnh lùng nhìn Phương Khác, nghĩ đến những điều mình tra được, cùng với phong thư Phương Khác nhiễu loạn sư huynh.

Phương Khác rất nổi danh, vì thế tất cả mọi người đều biết. Người này luôn thích nói vài lời, lời nói ra luôn chỉ đơn thuần là chọc giận. Bản lĩnh chọc tức người của y quả thật không thể xem thường. Nhưng điều đó đối với vài người quả thật ấu trĩ, giống như tiểu bằng hữu bị ức hiếp, thì phải tìm lại chút thắng lợi trên mồm mép mới thoải mái.

"Mục đại nhân vậy mà không dám nghe sao?" Phương Khác ra vẻ thở dài một tiếng, ánh mắt nhìn Mục Ảnh như đang nói, ta đã biết, ngươi không dám nghe mà.

Mục Ảnh lạnh lùng cười, vung tay lên. Liễu Tửu giơ chiến cờ lên.

Đại quân tấn công, linh thú che phủ cả vùng trời, giống như mây đen áp thành.

Mục Ảnh nhìn Phương Khác, ngươi cho rằng ta sẽ trúng kế khích tướng của ngươi sao? Ta cứ không nghe, ngươi định thế nào?

Phương Khác ngẩng đầu nhìn phiến mây đó, mỉm cười.

------oOo------

Chương 190: Thành phá 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phiến mây đen này không đến hai tức đã phá màn chắn trên không của Mạc thành. Nhưng Mục Ảnh nhìn biểu tình Phương Khác, đột nhiên sinh ra dự cảm không hay.

Phương Khác tựa hồ cảm giác được ông ta nhìn mình, quay sang hướng Mục Ảnh khẽ gật đầu cười.

Chính là lúc này.

Khi phiến mây đen áp xuống, một luồng kim quang sáng lên. Linh thú bay trên thành như đụng phải bức tường thành vô hình, tốp đầu lũ lượt rơi xuống, những linh thú đi sau cũng vì không kịp thắng lại mà tông lên, con kịp thắng thì lại bị con không kịp thắng phía sau đụng phải.

Mà lúc này trước mặt có một trận mưa tên bay đến, cùng với tu sĩ Côn Luân cưỡi linh thú.

Mục Ảnh đột nhiên vung tay, biến trận, nhưng đã trễ một bước.

“Không! Không thể nào.” Liễu Tửu kinh hô, nàng rõ ràng đã tra qua, trừ tầng chắn đầu tiên, không có dấu vết của phù trận hay trận pháp nào.

Mục Ảnh nhìn Liễu Tửu một cái thật sâu, nếu không phải tin vào thực lực của Liễu Tửu, sao ông lại định ra sách lược công thành này.

Tiếng kêu gào của linh thú xen lẫn với tiếng vun vút của mũi tên. Phái Thái Hành thất bại, nhưng sắc mặt mọi người Côn Luân không hề có một chút vui mừng, ngược lại bầu không khí càng thêm nặng nề.

Tu sĩ phái Thái Hành chỉnh tề đến mức đáng sợ. Mục Ảnh vừa biến đổi lệnh kỳ, phái Thái Hành lập tức biến trận, không có một chút đình trệ, nhịp bước chỉnh tề như một chỉnh thể, chân chính làm được kỷ luật nghiêm minh.

Càng đáng sợ hơn là, cả quá trình tu sĩ phái Thái Hành không phát ra chút âm thanh nào. Đúng, cả quá trình chỉ có tiếng kêu gào của linh thú tiếng quát hô của phái Côn Luân cùng với tiếng thi pháp. Mà tu sĩ Thái Hành ai ai cũng chỉ trầm mặc tiến tới tấn công, cho dù bị đao kiếm chém đứt tay chân cũng không hề gào lên.

Giống như con rối, nhưng con rối sao có thể có ánh mắt cuồng nhiệt như vậy, cùng với sự phối hợp linh hoạt như vậy.

Đội quân như thế, thực sự đáng sợ đến cực điểm.

Gió lạnh thổi vù vù, cờ phái Thái Hành phần phật giữa không.

Phương Khác chống hai tay lên lan can đá, bình tĩnh nhìn xuống thành. Lúc thấy ánh mắt Liễu Tửu ném tới, khóe môi nhếch lên, rồi nhởn nhơ nói: “Ta muốn nhắc nhở các ngươi, là các ngươi tự không nghe thôi.”

Liễu Tửu hung tợn trừng Phương Khác, thấp giọng nói một câu với Mục Ảnh rồi cầm chiến kỳ cao bằng hai người nhảy vọt lên. Nàng nhắm mắt

múa chiến kỳ trong tay, tay không ngừng bấm tính.

Còn Mục Ảnh thì lạnh lùng nhìn Phương Khác. Ông vung tay lên, một tu sĩ mặc ngân giáp giơ cung bước ra, Mục Ảnh cầm cung tiễn, kéo thật căng, chỉ thẳng Phương Khác.

Khổng Du Thanh vô thức muốn chắn cho Phương Khác, lại bị Chân Thông kéo lại.

Chân Thông lắc đầu, lúc này mà cản, nhuệ khí sẽ mất sạch, không có lợi cho sĩ khí trong quân. Huống chi, bọn họ nên tin tưởng đại nhân. Chân Thông nhìn thân ảnh Phương Khác, trong lòng kiên định.

Mục Ảnh cười lạnh một tiếng, buông tay, tiễn bắn.

Vút!

Tiếng phá không truyền tới, gần như thoáng cái mũi tên đã đến trước mặt Phương Khác. Màn chắn màu vàng lại xuất hiện lần nữa, ma sát với đầu mũi tên tạo ra một nhúm lửa.

Phương Khác vẫn bất động.

Mũi tên đó lại tiến tới một phần nữa!

Khổng Du Thanh càng thêm căng thẳng, phù này rốt cuộc có thể cản được mũi tên hay không, chưa ai thử qua, ai cũng không biết được.

Mục Ảnh nhanh chóng bắn thêm một mũi tên, nhắm ngay đuôi mũi tên đầu tiên. Vút một tiếng, mũi tên đó như lập tức sẽ đột phá màn chắn.

Vút! Mũi tên thứ ba lại đến.

Mũi tên đã đến chóp mũi Phương Khác.

Mục Ảnh lại bắn mũi tên thứ tư.

Vụt vụt bốn mũi tên, nhanh đến mức mọi người chỉ thấy được Mục Ảnh kéo cung một lần.

Phái Thái Hành vẫn trầm mặc như cũ, họ lặng lẽ nhìn lên thành trì. Đáy mắt là cuồng nhiệt không thể che lấp.

Côn Luân bên này có người vô thức nín thở.

Lẽ nào màn chắn cứ thế bị phá?

Phương Khác thở dài một tiếng như bất đắc dĩ. Hàn ý lộ ra từ mũi tên gần như đã đến chóp mũi của y, mũi tên đó vẫn đang tiếp tục tiến tới, lúc này sắc mặt Khổng Du Thanh tái nhợt, giẫy khỏi tay Chân Thông muốn tiến tới. Nhưng đã muộn, mũi tên quá nhanh quá hiểm.

Khổng Du Thanh không kìm được nhắm mắt lại.

Hắn nghe được tiếng hút khí, sau đó mở banh mắt ra, rồi cũng phải hít ngược một hơi khi thấy tất cả.

Một con hỏa phụng màu vàng miệng ngậm bốn mũi tên lao xuống Thái Hành.

Phái Thái Hành bắt đầu từ hàng tu sĩ đầu tiên cầm thuẫn nhất tề lùi ba bước. Liệt hỏa hỏa phụng mang đến thiêu đốt tất cả, không khí cũng phát ra tiếng lách tách.

Khổng Du Thanh lúc này mới phát hiện trên tường thành không biết từ khi nào treo lơ lửng mười hai ngọn đèn ***g. Một lá phù màu vàng cực lớn từ dưới chân thành trực tiếp xông thẳng lên trời xuất hiện trước mặt mọi người. Ánh sáng màu vàng đối lập với đại quân linh thú như mây đen của Thái Hành. Phù văn lưu quang nhấp nháy lưu chuyển trên phù chú, mơ hồ thấy được phía trên có mấy chục thú văn, trong đó rõ ràng nhất chính là phụng hoàng và rồng.

Trên mặt Mục Ảnh cuối cùng cũng xuất hiện vẻ động dung: “Không ngờ là phù chú vô phẩm.”

Liễu Tửu đứng trên một con tiên hạc, ngẩng đầu nhìn lá phù này. Tuy mượn sức của mười hai ngọn đèn ***g mới hình thành được, nhưng cảnh giới thể hiện trong lá phù này rất thiết thực, khó trách nàng chưa từng phát hiện, vì đây không phải trận pháp, chỉ là một lá phù thôi.

Một lá cự phù thông thiên.

“Nhưng Diệp Vu Thời đã lĩnh ngộ được giới ý rồi sao?” Phù chú trong thập phẩm là thuận theo ý thiên địa, lấy chế phù, làm cảnh. Phù chú vô phẩm, đã phá bỏ cảnh sáng tạo giới. Là thay trời đổi đất, dùng tâm mình chế phù, dùng thiên địa làm phù bút giấy phù.

Liễu Tửu tỏ vẻ tán thưởng, từ sau khi phù sư Ngụy Tiên qua đời, tu tiên giới mấy trăm năm chưa có ai chế được phù chú vô phẩm, trong ba ngàn năm cũng chưa từng có phù sư vô phẩm trẻ tuổi như thế. Cho dù phù này vẫn chưa hoàn hảo, vì nó không phải tự động hấp thu linh khí thiên địa mà dựa vào nhân lực duy trì.

Nhưng kế đó Liễu Tửu lại lạnh lùng nhìn Phương Khác nói: “Ngươi căn bản không phải đang thủ thành, mà đang kéo dài thời gian.”

Vì để duy trì lá phù này linh lực cần dùng nhiều đến đáng sợ, nhất định phải cần mấy trăm tu sĩ kỳ kim đan đồng thời truyền linh lực vào. Nếu không có tu sĩ kim đan, một kim đan cần phải trên trăm đến ngàn tu sĩ trúc cơ thay thế.

Tiêu hao như thế quả là đáng sợ. Huống chi người chế phù không có đây, không ai có thể thao tác nó chủ động tiến công, chỉ có thể bị động phòng thủ, nếu phái Thái Hành không tiến công, chỉ cần đợi vài ngày, phù tự động tan đi, mà trong thành không còn lực chiến đấu, không chiến mà bại.

Nếu tiến công, linh lực sẽ tiêu hao càng kịch liệt, lấy binh lực Thần Sách Doanh, tuyệt đối không thể thủ qua năm ngày.

Hành động như thế, mục đích cuối cùng của họ không phải là thủ thành, mà là kéo dài thời gian. Còn về kéo dài thời gian làm gì, Liễu Tửu nghĩ đến chẳng lẽ là có viện binh?

Liễu Tửu nhìn Phương Khác, muốn từ mặt y nhìn ra sơ hở, tiếc rằng Phương Khác vẫn duy trì sự bình tĩnh bất động như núi, thản nhiên nhìn họ.

Mục Ảnh nhíu mày, nhìn cự phù, điều Tả đại nhân muốn, là trong vòng ba ngày công hạ Mạc thành, nhưng…

Phụng Chi Tiếu cầm kiếm dẫn binh xuất chiến, kiếm khí quét đến đâu không một người sống.

Hai vị trưởng lão phái Thái Hành đã nôn nao muốn thử, lại bị Hàn Không ngăn cản. Hàn Không thản nhiên chỉ huy từng đội tu sĩ giao nhau xông lên.

Hai vị trưởng lão nhìn một lát, không khỏi giật mình sợ hãi, Hàn Không đây là lợi dụng lúc này để tu sĩ trong phái liên hệ lại vây sát tu sĩ cấp cao.

Hai vị trưởng lão nhìn Phụng Chi Tiếu bị kiềm hãm, lại nhìn Hàn Không, không khỏi nói: "Kiềm hãm Phụng Chi Tiếu, phá thành sẽ dễ như trở bàn tay."

Không ngờ, Hàn Không lắc đầu, lạnh nhạt nói: "Không phải như thế, các ngươi nhìn binh lực Côn Luân đi."

Hai vị trưởng lão nhìn qua, lúc này mới giật mình, binh lực Côn Luân vượt xa dự liệu của họ. Sau khi Phụng Chi Tiếu bị kiềm hãm, chỉ huy Côn Luân không hề xuất hiện chút rối loạn nào.

Hai vị trưởng lão quay mặt nhìn nhau, lẽ nào họ đã đánh giá sai binh lực Côn Luân. Theo như dự liệu của họ, tổng binh lực Côn Luân chẳng qua hai mươi lăm vạn người, binh lực chính môn ước chừng khoảng tám chín vạn, dù có bố trí binh lực cho chính môn nhiều hơn cũng không thể vượt quá mười vạn. Nhưng bây giờ xem ra, chính môn ít nhất có mười lăm vạn binh lực!

Phụng Chi Tiếu nhìn đệ tử Thái Hành vây tới, cười nhẹ.

Nhiều năm trôi qua, chỉ sợ rất nhiều người đã quên, Thiên Quân kiếm tại sao gọi là Thiên Quân kiếm. Thiên Quân, là một kiếm uy lực diệt ngàn quân, Thiên Quân kiếm chỉ có thể tránh, không thể cản!

Phụng Chi Tiếu chém trọng kiếm ra, động tác nhẹ mà chậm, kiếm quang đầy trời như mưa bão.

Thần sắc Hàn Không biến đổi, vung cờ trong tay, mọi người liền tản ra, nhưng đã muộn.

Đệ tử Thái Hành bị bao trùm trong kiếm quang, toàn bộ hóa thành một

đống máu thịt.

Một kiếm xuất ra, Cửu Châu chấn động. Chính là thế này.

Hàn Không đứng trên chiến xa, không nhịn được thẳng người, hắn ngưng thần nhìn phía Phụng Chi Tiếu, trầm mặc rất lâu.

Hồi lâu sau mới nói: “Tra, binh lực Thần Sách Doanh từ đâu đến, hiện tại chính môn là ai đang chỉ huy.”

Triệu Lịch Duyệt đứng trên cửa thành, miệng không ngừng ra mệnh lệnh. Tay gõ trống sau lưng không ngừng thông qua tiếng gõ truyền đạt mệnh lệnh đến mỗi ngõ ngách trên chiến trường.

Triệu Lịch Duyệt bắt đầu hô hấp dồn dập hơn, nhưng không hề ảnh hưởng đến tốc độ nói của hắn.

Hắn cảm thấy được bố cục của phái Thái Hành có một thoáng bị loạn, cho dù lập tức sửa đổi, cũng không thể che giấu một thoáng từng bị loạn đó.

Triệu Lịch Duyệt mỉm cười nhàn nhạt, trên gương mặt trắng nõn nhiễm lên rặng đỏ. Hắn mê đắm trong bầu không khí giết chóc trên chiến trường, đặc biệt mê say.

Thấy hai vị trưởng lão bên cạnh Hàn Không rời khỏi vị trí vốn dĩ của họ, trong nụ cười của Triệu Lịch Duyệt mang thêm mấy phần trào phúng.

Sau khi lại phun ra một mệnh lệnh, Triệu Lịch Duyệt nhìn Phụng Chi Tiếu trên chiến trường, nói với Hộ Lạc kế bên: “Ngươi đi cửa tây đi.”

Hộ Lạc ừ một tiếng, quay người liền đi, lại đột nhiên dừng bước nói: “Bên Phương Khác…”

“Sẽ không có chuyện gì.” Triệu Lịch Duyệt ngắt lời Hộ Lạc, chém đinh chặt sắt nói.

Hộ Lạc không chần chừ nữa, xuống thành, phi thân nhảy vọt vào trong thành trì, chạy tới cửa tây. Trong lúc đó hắn thấy được bách tính trong thành vẫn đang không ngừng vận chuyển đất đá đến cửa thành, chặn cửa thành. Cho dù mọi người đều biết nếu thành phá, những đất đá này căn bản

không thể ngăn cản phái Thái Hành nửa phân, nhưng họ vẫn không dừng lại.

Vì, cho dù là châu chấu đá xe cũng còn tốt hơn ngồi yên chờ chết.

Triệu Lịch Duyệt chỉ huy Thần Sách Doanh, trên trán đổ mồ hôi lạnh, nhưng ánh mắt càng lúc càng bình tĩnh.

Binh lực Côn Luân từ đâu mà đến? Viện binh tự nhiên là không có.

Chẳng qua ai có thể ngờ được bên cửa đông Phương Khác đang thủ không khác gì thành trống?

Bên cửa đông chỉ có một vạn binh lực, mà một vạn binh lực này chỉ tồn tại để truyền linh lực.

Cách làm điên cuồng và to gan, lúc này nếu Thái Hành có thể thấy được tình huống trong thành, sẽ thấy được trong cửa thành đông, trên đường lớn ngõ nhỏ trên nóc nhà toàn là tu sĩ ngồi khoanh chân tĩnh tọa. Hơn vạn tu sĩ luân biên đả tọa truyền linh lực vào, không chút tiếc thương cống hiến hết số linh lực ít ỏi trong người.

------oOo------

Chương 191: Thành phá 3

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đã qua một ngày đêm, thái dương chính ngọ ngày đông chiếu rọi mặt đất.

Trên cửa thành cao to cổ xưa, đám người Khổng Du Thanh đã xuống khỏi cửa thành cống hiến một phần sức lực truyền linh lực. Phương Khác một mình ôm kiếm mà đứng, từng cơn mưa tên phủ trời phủ đất mà đến, tường thành nguy nga cao đến trăm trượng bị bao trùm bên trong. Trên lá cự phù màu vàng cao tận mây gợn từng đợt sóng.

“Có chút bất thường.” Mục Ảnh đứng trên chiến xa trên không, nhìn Phương Khác nói. Chậm rãi hao thời gian như thế, cự phù sớm muộn cũng tiêu sạch linh lực, nhưng…

“Tại sao Côn Luân muốn tận lực kéo dài thời gian? Trong Cửu Châu Côn Luân tuyệt không có viện binh.” Ánh mắt Mục Ảnh trở nên sâu thẳm, chân mày nhíu lại.

“Vậy bọn họ đang đợi cái gì?”

Mọi người Thái Hành trầm mặc xem như trả lời.

“Bên Hàn Không truyền tin tức tới, cửa đông chỉ có binh lực không đến vạn người.” Lúc này sắc mặt Liễu Tửu có chút khó coi, nói.

Cho nên chỉ với một lá phù, đã cản hơn mười vạn binh lực của họ bên ngoài sao?

Mục Ảnh nhíu mày lạnh lùng nói: “Bọn họ muốn đợi cái gì không quan trọng, chỉ cần khiến họ không đợi được là xong.”

Nói rồi, Mục Ảnh vung tay, trống trận trên chiến xa được gõ vang, tiếng thùng thùng chấn điếc tai.

Quân đội Thái Hành lại hành động.

Cung tiễn thủ nỏ lũ lượt lui ra khỏi đội hình, tu sĩ trên mặt đất thì nhảy vọt lên, từ góc độ Phương Khác nhìn đến, giống như một dòng thác màu bạc thật lớn từ trên đất được người dấy lên, lơ lửng giữa không trung. Dưới ánh dương rực rỡ, phản xạ ra tia sáng chói mắt.

Mười vạn đại quân hội tụ lại, soạt soạt xếp thành bậc thang.

Cuối cùng hóa thành một hình bát quái giữa không.

Liễu Tửu cầm cờ dung nhập vào đội quân, gần vạn lá cờ phác thảo ra hình dạng của ngũ hành bát quái đồ.

Trống điểm càng thêm sục dôi dồn dập.

Nơi cao nhất của bát quái đồ, chỉ có một mình Mục Ảnh đứng. Ông đứng trên chiến xa, cầm thanh trường thương đứng sừng sững.

Vẻ mặt Phương Khác bắt đầu ngưng trọng.

Đại trận trước mắt vô cùng xa lạ, cũng là lần đầu tiên y thấy. Nhưng y đã từng nghe qua trận này, phái Thái Hành sở dĩ lấy hình bát quái làm ký hiệu, chính là vì trận này. Hơn ba ngàn năm trước, phái Thái Hành nhờ vào trận này, phá được trăm vạn đại quân của yêu ma tu, dùng thắng lợi áp đảo xác định cơ sở một trong ba đại môn phái trên đại lục Cửu Châu.

Phương Khác đổi một tư thế đứng cầm kiếm, chân phải thụt lùi một bước.

“Ha!” Phái Thái Hành nhất tề quát một tiếng, một luồng sóng âm nghênh diện mà đến, giống như sóng lớn trào lên từ biển, ầm ầm vỗ tới.

Cự phù hơi chấn động, tựa hồ cảm giác được nguy cơ. Hỏa phụng hót lên một tiếng, bay tới sóng lớn. Đôi cánh to lớn đập mạnh, phá mở sóng lớn, sau đó mới quay trở về cự phù.

Nhưng, vào lúc này, Mục Ảnh đưa trường thương ra, chỉ thẳng Phương Khác.

“Giết!”

Thoáng cái trời long đất lở, thành lâu dưới chân Phương Khác phát ra chấn động nho nhỏ.

Phi cầm tẩu thú trong phạm vi trăm dặm đều kinh hoảng thất thố chạy khỏi chỗ này.

Cái gọi là thiên sơn điểu phi tuyệt, chẳng qua là thế.

Mười vạn tu sĩ vung đao rút kiếm, mười vạn luồng đao quang kiếm ảnh tấn công Phương Khác. Nhưng, những đao quang kiếm ảnh này giữa đường lại ngưng tụ vào nhau. Cuối cùng hóa thành một thanh trường thương, rồi hội tụ với tàn ảnh do Mục Ảnh đánh ra.

Trường thương cực đại màu bạc, tấn công Phương Khác.

Mà tất cả những thứ này chỉ diễn ra trong một thoáng Mục Ảnh vung trường thương, nhanh đến mức như cùng một kiếm tu rút kiếm.

Sau đó trực tiếp xuyên thấu hỏa phụng đang bay ngược về, đánh mạnh lên cự phù.

Chỉ thấy thân ảnh hỏa phụng gấp khúc một hồi rồi hóa thành hư vô.

Ầm!

Cự phù màu vàng chấn động mãnh liệt, điểm bị trường thương đánh trúng, trực tiếp lõm vào.

Bạch bào của Phương Khác bị gió lốc thổi bay phần phật ra sau, mười hai ngọn đèn ***g khẽ chấn động, ánh sáng tối đi một lúc.

Sau đó cự phù màu vàng rõ ràng đã ảm đạm đi rất nhiều.

Mục Ảnh giơ trường thương lên.

Mười mấy vạn người đồng thời rút đao kiếm trong tay, chỉnh tề như một thể.

“Giết!”

Sát khí lẫm liệt.

Mỗi một kích, không chỉ tấn công lên phù, còn tấn công vào lòng mỗi người Côn Luân.

Khổng Du Thanh nhắm mắt lại, trán rịn đầy mồ hôi lạnh, nhưng một chút động tác cũng không có, cứ như lão tăng nhập định, toàn tâm toàn ý truyền linh lực.

Giờ này phút này, tất cả mọi người tại đây đều không có tâm tư gì suy nghĩ phù có bị phá hay không, thành có thể thủ hay không. Họ chỉ biết mỗi một phần linh lực được truyền vào, phù sẽ kiên cố thêm một phần, thành sẽ an toàn hơn một phần.

Ánh sáng màu vàng của cự phù lại lặng lẽ sáng thêm một phần.

“Sợ sao?” Chúc Cố Chi dẫm một cái, mặt đất thoáng cái nứt ra thành hình mạng nhện. Chưởng phong sắc bén mở ra một con đường trong kiếm

quang đầy trời của Tiêu Xương Thu.

Một chưởng đánh ra, Tiêu Xương Thu nghiêng người né tránh, nhưng tóc lại bị hất lên, mái tóc đen bị cắt ngắn, chỉ còn đến cổ. Mà bên dưới mái tóc phủ cổ, một vết máu được che phủ, sau đó là tóc vụng dính máu dán lên cổ.

Tiêu Xương Thu híp mắt cười khinh thường, không trả lời. Chỉ thụt lùi vài bước, xoay người chém ra một kiếm.

Chúc Cố Chi giật mình, tránh đi, đồng thời kéo giãn khoảng cách với Tiêu Xương Thu, chiến đấu cận thân với một kiếm tu không phải chọn lựa thông minh.

“Chỉ cần tâm ta có kiếm, ta có gì phải sợ.” Tiêu Xương Thu nhàn nhạt nói, không truy kích mà quay người trở về cửa thành, sau lưng là đại kỳ mây gợn phất phới.

Người Côn Luân còn sống, còn sức chiến đấu tụ lại sau lưng Tiêu Xương Thu.

Chúc Cố Chi nhìn đám người Côn Luân, không kìm được nhẹ thở dài một tiếng. Hắn thở dài rất nhẹ, nhưng tất cả mọi người đều nghe được.

Ánh mắt hắn nhìn từ vẻ mặt lạnh nhạt của Tiêu Xương Thu, đến từng người Côn Luân coi nhẹ cái chết.

Trên mặt Chúc Cố Chi hiện ra mấy phần tiếc nuối.

“Nếu ta không phải đệ tử Thái Hành, hay ngươi không phải đệ tử Côn Luân, có lẽ chúng ta có thể trở thành bằng hữu. Người Côn Luân quả nhiên là khúc xương không thể bẻ.”

Hộ Lạc bật cười chế nhạo, đánh vỡ bầu không khí Chúc Cố Chi tạo ra, lạnh lùng nói: “Lời thừa quá nhiều, không ai muốn cùng ngươi chơi trò luyến tiếc giả tạo. Nếu muốn diễn kịch, tự đi tìm cái đài mà lên.”

Ánh mắt Chúc Cố Chi thay đổi, nhưng không nói gì.

Hộ Lạc lạnh nhạt đảo mắt nhìn những người sau lưng hắn, lạnh lùng phun

ra hai chữ.

“Bày trận!”

Tiêu Xương Thu giơ trọng kiếm lên, ném ra, vút một tiếng, kiếm vùi vào giữa Thái Hành và Côn Luân không còn tông tích.

Sau đó, cùng với một tiếng vang nhỏ, mặt đất nứt ra từng đường mảnh, vừa khéo ngăn cách giữa Côn Luân và Thái Hành.

Hộ Lạc bình tĩnh phun ra một chuỗi khẩu lệnh, đệ tử Côn Luân trầm mặc mà nhanh chóng hành động.

Chúc Cố Chi híp mắt lại, phát giác được có chút bất thường, bèn nói: “Đây chính là Kiếm Bát trận của Diệp Vu Thời sao?”

Đáy mắt Hộ Lạc loe lóe u quang, nhóm Thôi Cát trong đám người quay nhìn nhau cười.

Bọn họ đợi hôm nay đã quá lâu, đợi đến quá đè nén rồi.

Hôm nay quyết trận sống mái, không thành công thì thành nhân.

An Thường Lạc thầm thì: “Tên La Tất lúc này nhất định rất hưng phấn, không biết điểm lửa của hắn có thể đừng cháy lan khắp nơi không… Nếu đại sư huynh thành công, về sau chúng ta sẽ giết lên Thái Hành, không rầu không chỗ đánh nữa, nếu không thành công…”

“Vậy hôm nay chính là trận chiến cuối cùng, nhất định phải sảng khoái lâm ly mới được.” Thôi Cát tiếp lời.

“Không sai! Chính là phải sảng khoái lâm ly.” An Thường Lạc cười lộ hàm răng trắng, phối thêm vết máu trên mặc trông đặc biệt chói mắt.

Giết chóc tạm hoãn lại lần nửa khởi động.

Mà La Tất được nhớ thương, lúc này đang điểm lên từng điểm hỏa.

Trần Phủ của Cổ Sát tự, Thượng Quan gia tộc trốn chạy được cùng với những tản tu vì chiến loạn mà trôi dạt khắp nơi.

Trên đất liền Cửu Châu, từng điểm sáng tản mạn. Có vài cái cực nhỏ, nhỏ đến mức không thấy được, nhưng chúng quả thật tồn tại, chỉ đợi một thời cơ đến để cháy lan khắp nơi.

“Hai ngày rồi?” Tả Khâu ngồi khoanh chân trên bồ đoàn, một tay nhẹ ấn lên chỗ hốc mắt trống rỗng, nhàn nhạt hỏi. Hắn vừa tỉnh khỏi nhập định.

Thế cục như vậy, nhưng Tả Khâu không hề gấp chút nào, ngược lại bắt đầu nhập định tu luyện. Cứ như tất cả đều nằm trong tầm khống chế của hắn.

Chính vì thế, sau khi đệ tử Thái Hành biết được, càng thêm ngưỡng mộ cuồng nhiệt.

Giang Trầm Chu gật đầu nói: “Còn kém một canh giờ nữa là đủ hai ngày.”

Nghĩ nghĩ Giang Trầm Chu lại nói: “Mộc trưởng lão tấn công Tả Long Võ quân tại Tân thành đã tan tác toàn quân, hai vị phong chủ Côn Luân chết. Mà Hữu Thần Võ quân lúc này chắc cũng rất cố sức, cho dù có ngũ đại trưởng lão tọa trấn.”

“Ta nói ba ngày, là trong ba ngày phá Thần Sách Doanh. Bên Tân thành không cần nghĩ đến. Ngươi nói, tại sao Côn Luân muốn bày chiến thuật kéo dài. Nếu họ có viện quân, viện quân sẽ từ đâu mà đến?” Đôi môi đỏ hồng cong lên, nở một nụ cười cực kỳ dịu dàng.

Giang Trầm Chu suy nghĩ một lát, nói: “Thiên Sơn.”

“Ha.” Tả Khâu không nói đúng sai nhẹ cười một tiếng, hắn đứng lên, đi tới cạnh Giang Trầm Chu, từ cao nhìn xuống Giang Trầm Chu.

Giang Trầm Chu lặng lẽ nhìn Tả Khâu, nhìn thấy trong con mắt còn hoàn hảo của Tả Khâu tràn đầy lạnh nhạt, và sự bình tĩnh gần như lãnh khốc.

“Sai rồi.” Tả Khâu chậm rãi dời mắt, nhìn hướng nào đó.

Giang Trầm Chu nhìn Tả Khâu, chần chừ một lát mới chậm rãi nói: “Thiên Sơn quá lắm chỉ chơi chút trò vặt, không tạo được sóng lớn. Có dã tâm, nhưng không có gan.”

“Không đúng.” Tả Khâu chưa quay đầu, chỉ khẽ lắc đầu.

“Lần này Thiên Sơn… quả thật to gan vọng động… Chúng ta về Ngũ Hành sơn.” Tả Khâu híp mắt lại, ánh sáng dịu hòa từ cửa sổ rọi lên mặt hắn, nhưng ở chỗ con mắt chỉ có bóng âm nhàn nhạt.

Tại điểm cuối liên kết biển trời, một màn chắn màu xanh lam đứng thẳng giữa thiên địa. Phía trên là cấm chế đếm không xuể, theo nước biển dập dờn, cấm chế này cũng cùng nhấp nhô. Nước biển thông qua màn chắn chảy đến một đại lục khác. Mà linh thú cùng người và tất cả những vật thể khác đều bị ngăn cản bên này màn chắn.

Nhưng lúc này trên mặt biển sóng lớn cuồn cuộn có một chiếc thuyền nhẹ đang xuôi theo sóng biển nhấp nhô không ngừng, luôn ở gần sát màn chắn nhưng chưa từng bị nước biển đẩy đi.

Trên chiếc thuyền nhẹ đó, đứng một bạch y nhân.

Người nay ấn một tay lên màn chắn, một tay nhanh chóng tính toán. Miệng thỉnh thoảng bật ra mấy từ phương vị. Kèm với phương vị hắn nói ra, hai người khác lơ lửng trên không đánh ra từng luồng linh quang.

Bạch y nhân này chính là Diệp Vu Thời.

------oOo------

Chương 192: Thành phá 4

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trên mặt Diệp Vu Thời không có biểu tình gì, chỉ là trắng như giấy. Nhưng trong mắt chỉ tràn đầy phù văn. Từng đường vân hoặc thần bí hoặc đơn giản, hoặc khó hiểu hoặc kỳ dị nhanh chóng vụt qua trong đôi mắt đen kịt của hắn, chỉ lưu lại từng điểm linh quang rối loạn.

Trong những đường nét mà người bình thường chỉ cảm thấy tối nghĩa khó hiểu, Diệp Vu Thời lại thấy được một thế giới khác.

Một phù một thế giới, phù văn là một loại thể hiện của đạo. Thiên địa nhân yêu ma, kim mộc thủy hỏa thổ. Thế giới vạn vật đều chứa đạo, có đạo thì sẽ thành phù.

Hắn đứng thẳng tắp, y sam lay động theo gió. Bên chân là từng bình sứ đã trống rỗng. tuy lúc này hắn đã đạt đến trình độ khá cao trong cảnh giới, nhưng tu vi bày ra trước mắt. Nếu cảnh giới là chất, vậy tu vi là lượng. Phần lớn mọi người đều là lượng tích lũy đến mức nhất định mới đạt thành chất biến, còn hắn lại là cảnh giới đề thăng quá nhanh ngược lại không đủ lượng.

Thái A và Trí Tiêu là lượng Diệp Vu Thời mượn đến, ngoại lực của hắn.

Trí Tiêu thỉnh thoảng sẽ nhìn Diệp Vu Thời, trên mặt lộ vẻ tán thưởng. Tuy từ trên mặt Diệp Vu Thời không nhìn ra gì, nhưng Trí Tiêu lại biết lúc này Diệp Vu Thời tiêu phí tâm lực cực lớn. Nếu không phải người có tâm trí kiên cường quyết không thể giữ được bình tĩnh như thế trong loại diễn toán này.

Từ lúc đám người Diệp Vu Thời đến điểm cuối của Hoàng hải đến nay đã qua hai ngày, cấm chế đã sắp giải. Xem tình huống tất cả đang phát triển theo hướng tốt, thời gian dự tính của họ là nhiều nhất năm ngày, ít nhất ba ngày. Hiện tại xem ra, chắc là tình huống tốt nhất.

Thái A mặt vô cảm đưa linh lực vào cấm chế, đột nhiên tựa hồ cảm ứng được gì đó. Thái A nghiêng người đi.

Trí Tiêu nhàn nhạt thở dài một tiếng, nói: “Ngươi tiếp tục, cái khác giao cho ta.”

Nói xong Trí Tiêu xoay người, khắc tiếp theo xuất hiện ở nơi cách hai người Diệp Vu Thời hơn ngàn mét. Ông ngẩng đầu nhìn đám mây nơi xa.

Xa xa, có hai điểm đen, khắc tiếp theo, hai thân ảnh xuất hiện giữa biển trời.

Một nam tử mặc đồ xám, vải bố kiểu ngắn bình thường nhất, chỉ có ở góc áo mơ hồ thấy được hình ngũ hành bát quái. Người này ngũ quan tinh xảo xuất trần, nhưng nhìn toàn diện lại thấy tướng mạo bình thường giản dị chân chất.

Nữ tử còn lại thì một thân đầm dài màu cam chân trần đạp nước mà đến. Sau lưng nàng lại là một ngọn sóng cao gần ngàn mét, không đợi mở miệng đã dùng thế công mạnh nhất trực tiếp tấn công Trí Tiêu.

Hàn khí lạnh buốt nghênh diện mà tới, trên thuyền nhẹ dưới chân Diệp Vu Thời xuất hiện một tầng hàn sương. Trên tóc Diệp Vu Thời cũng lan tràn khí băng tuyết.

Sóng lớn như thể muốn nuốt chửng tất cả mọi người, một luồng kiếm quang không biết từ đâu dâng lên, đầy trời mây trắng cùng ráng màu, trên mặt biển là một phiến kiếm khí trắng xóa.

Ầm ầm, che phủ bầu trời, Diệp Vu Thời nhắm mắt lại, còn chưa mở ra thuyền nhỏ của hắn đã bị sóng biển dâng lên đẩy cao hơn mười mét.

Khi hắn mở mắt ra, thuyền theo sóng trôi xuống, rơi đến tận mấy trăm mét. Mặt biển trong phạm vi ngàn mét rút xuống mấy trăm mét. Từ trên không nhìn xuống, từ điểm kiếm khí và sóng lớn va nhau khuếch tán ra một vòng tròn vô cùng lớn. Mà nơi trung tâm xuất hiện một lốc xoáy, lốc xoáy sâu không thấy đáy.

Sau đó trời đổ mưa mù mịt mang theo bông tuyết.

Đây chính là đấu pháp của tu sĩ kỳ hợp thể.

“Mai Hân, bây giờ ngay cả hàn huyên ngươi cũng bỏ bớt sao?” Trí Tiêu nhàn nhạt nói.

“Đây là biểu đạt thành ý của phái Thiên Sơn dành cho Thái Hành.”

“Quả nhiên là tác phong của Thiên Sơn.” Trí Tiêu cười chế nhạo, rồi lạnh lùng nói: “Vậy chẳng lẽ thành ý đối với phái Côn Luân chống đỡ không nổi ba ngày sao?”

Mai Hân mang nụ cười nhạt lắc đầu nói: “Thành ý của Thiên Sơn dành cho Côn Luân chỉ là thay Côn Luân che giấu một phen mà thôi, chứ chưa từng hứa gì khác. Nếu Tả Khâu đã phát giác, Thiên Sơn tự nhiên sẽ không vì Côn Luân mà đắc tội Thái Hành.”

“À?” Giữa trán Trí Tiêu mang theo trào phúng.

Mai Hân không cho là đúng nói: “Cho dù hôm nay ngươi có thể mở cấm chế, Côn Luân chỉ sợ cũng không đợi được. Côn Luân đã bại rồi.”

Lúc này nam tử luôn lãnh mắt bàng quan nhìn tay Trí Tiêu rồi chậm rãi nói: “Trong tay ngươi không kiếm, ngươi bại rồi.”

Nghe hai người nói thế, Trí Tiêu bất giác cười lớn, hai tay ông trống không, một kiếm vừa rồi cũng là hư thủ vung lên mà thôi.

Kiếm của ông vẫn ở Côn Luân. Nếu ông cầm kiếm đi, một khi rời khỏi Côn Luân, hai người này tất sẽ cảm ứng được, vì thế Trí Tiêu để kiếm lại Côn Luân.

Nhưng Côn Luân sẽ bại sao? Trí Tiêu ông sẽ bại sao?

Diệp Vu Thời nhanh chóng diễn toán, hắn không thể khẳng định một mình Trí Tiêu có thể cản được hai người kia liên thủ không. Cho nên hắn chỉ có thể nhanh hơn một chút, nhanh hơn một chút.

Ở đại lục Hoang Mạc cách một đạo cấm chế, ánh mắt Điền Thanh Quang lấp lánh trừng cấm chế trước mắt. Sau lưng hắn là tu sĩ đông nghìn nghịt, bọn họ đang nghiêm trận chờ đợi.

Chỉ cần cấm chế vừa mở, thì sẽ trực tiếp đến Ngũ Hành sơn.

Phái Thái Hành phái đội quân ra, hậu phương vừa lúc trống không.

Nhưng chờ đợi đã thật lâu, cấm chế trước mặt vẫn không chút biến hóa.

“Sư phụ, liệu tình huống có biến không?” Tiểu đệ tử của Điền Thanh Quang không kìm được thấp thỏm bất an nhỏ giọng hỏi. Cấm chế này đã tồn tại hơn ba ngàn năm, sao có thể nói mở mà mở? Nghe quá không bảo đảm.

Điền Thanh Quang trừng tiểu đệ tử một cái, nói: “Đại nhân chỉ cần chúng ta đợi ở đây năm ngày, nếu năm ngày sau cấm chế chưa mở…”

Điền Thanh Quang không nói cho hết, tiểu đệ tử đợi rất lâu thấy Điền

Thanh Quang không nói tiếp cũng biết điều không hỏi nữa.

Chỉ có Ti Lan đứng trên một chiếc thuyền khác, ánh mắt nhìn chằm chằm cấm chế, phản phất như thông qua cấm chế nhìn thấy cái gì đó, nàng nhẹ giọng nói: “Trong năm ngày cấm chế tất phá.”

Nam tử tuấn nhã sau lưng nàng không cho là đúng nhíu mày nói: “Ta không tin, cấm chế này lập ở đây đã hơn ba ngàn năm, chưa từng có ai phá bỏ được. Người từng lĩnh ngộ chẳng qua cũng chỉ nhìn thấu được chút da lông, sao có thể phá giải nó?”

“Giết!”

“Đại nhân có lệnh, trong một ngày, phải phá Mạc thành. Toàn lực lao lên, không tiếc bất cứ giá nào. Không phá thành này, các ngươi cũng không cần trở về nữa.”

Mệnh lệnh này truyền đến tai Hàn Không, Mục Ảnh, Chúc Cố Chi. Đến lúc này, bọn họ mới biết thì ra Côn Luân đang đánh chủ lên cấm chế ba đại lục.

Tuy bọn họ không cho rằng cấm chế dễ phá như thế, nhưng Tả Khâu lệnh họ trong một ngày phải phá thành thì họ chắc chắn phải làm được.

Trong mắt Mục Ảnh đầy lãnh quang nhìn Phương Khác đứng trên tường thành, cùng cự phù đã ảm đạm không thấy kim quang, một lần nữa giơ trường thương lên.

Chỉ có Liễu Tửu sửng sốt thật lâu, phá bỏ cấm chế ba giới?… Nàng cảm thấy, có lẽ Diệp Vu Thời có thể làm được. Nếu là thế, Thái Hành nguy rồi.

Phương Khác mặt không đổi sắc, lạnh nhạt nhìn đèn ***g đã tắt chỉ còn một ngọn.

Trong thành trì sau lưng y, khóe môi Khổng Du Thanh trào máu tươi, một phần người đã ngã xuống vì quá sức, phần nhiều thì vẫn tiếp tục cường chống.

Một vài tu sĩ bình thường tới tới lui lui nhét linh dược hoặc linh quả vào miệng mọi người.

Bắt đầu từ vừa rồi, tiến công của Thái Hành càng lúc càng mãnh liệt. Hơn nữa còn có binh lực cuồn cuộn tập hợp lại. Phương Khác bình tĩnh nhìn Ngũ Hành sơn, Thái Hành chắc đã biết kế hoạch của Côn Luân rồi.

Như vậy phải xem, rốt cuộc là cấm chế hay thành bị phá trước.

Một luồng kiếm quang, trên người Hộ Lạc có thêm một vết máu.

Vút, lại một mũi tên.

Vai trái của Phụng Chi Tiếu bị bắn thủng.

Trong đao quang kiếm ảnh, không ngừng có người ngã xuống, lại không ngừng có người nhào lên. Người trước ngã xuống, người sau tiếp bước, không lo sống chết.

Thái dương trên bầu trời dần dời đi, màn đêm sắp buông xuống.

Ầm, một tiếng trầm nặng.

Ngọn đèn ***g cuối cùng phía trước Phương Khác đã tắt, cự phù chớp nháy mấy cái rồi cũng tiêu thất. Mà viện quân chưa đến, cấm chế chưa phá. Cùng với đèn tắt, trong miệng Phương Khác trào lên vị tanh. Mười hai ngọn đèn ***g liên hệ với y, y cũng dựa vào đèn ***g khống chế cự phù. Hiện nay đèn tắt, y đương nhiên bị phản phệ.

Đệ tử sau cửa thành cũng ngã lớp lớp.

Trên mặt Mục Ảnh bất giác xuất hiện sự vui sướng, ông chưa từng nghĩ quân đội mấy chục vạn của Thái Hành họ lại bị một Thần Sách Doanh nho nhỏ cản lâu như thế.

Vì thế lúc này ông đặc biệt động dung.

Ông nhìn Phương Khác, nhịn không được nói: “Ngươi có thể thủ thành này đến bây giờ đã rất không dễ rồi.”

Sự chán ghét của Liễu Tửu với Phương Khác đã giảm đi không ít, cản trở họ là cự phù cũng là Phương Khác, bố trí phù dựa vào Diệp Vu Thời, linh

lực dựa vào hơn vạn người trong thành. Nhưng hiển nhiên bọn họ dám làm như thế, là dựa vào người đứng trên thành lâu này.

Phương Khác siết chặt chuôi kiếm, đột nhiên chậm rãi nhếch môi lộ ra nụ cười nội liễm.

Y hơi nghiêng người, làm một thủ thế.

Sau đó, y phun ra một chữ.

Liễu Tửu trợn mắt nghẹn họng, hoàn toàn không dám tin.

Mục Ảnh cũng ngẩn ra, ông nghĩ có phải mình đã nghe lầm.

Phương Khác nói "Mời."

Sau đó cửa thành mở.

Kèm với tiếng cót két cót két, đại môn màu đồng cao mấy mét được mở ra từ bên trong, để lộ con đường lát đá rộng rãi sạch sẽ. Trên đường không có một ai, từ cửa thành nhìn vào, tịch lặng như một tòa thành trống.

Lúc này, nhóm Liễu Tửu mới tin họ không nghe lầm. Nhưng, Phương Khác có phải điên rồi không? Chính tay y mở cửa Mạc thành sao? Y có biết như vậy nghĩa là gì không?

Liễu Tửu vô cùng chấn động.

Mà Mục Ảnh thì nhíu mày, nói: "Không thành kế?"

Mấy người bên cạnh giật mình, lúc này mới như vừa tỉnh ngộ. Đúng, sao Phương Khác lại có thể mở cửa thành mời họ vào? Nếu y làm thế, chính là phản bội Côn Luân. Đệ tử nhập môn của chưởng môn phản bội sư môn? Này này, này làm sao có thể?

Đúng thế, cửa thành này mở rộng nhất định có quỷ kế.

Vậy thì, không thành kế này họ vào hay không vào?

Có lẽ Phương Khác chỉ đang cố ý lừa bịp thì sao? Mượn đó kéo dài thời

gian?

Nhưng vạn nhất có trá?…

Liễu Tửu nhìn thật sâu vào Phương Khác vẫn bình tĩnh đứng trên cửa thành, Phương Khác tươi cười nhìn họ, từ vẻ mặt không nhìn ra chút xíu nào.

Do dự thật lâu, Mục Ảnh thần sắc bất định nhìn Phương Khác. Ông luôn cảm thấy Phương Khác dường như có chỗ dựa gì đó, nhưng ông lại hiểu có lẽ Phương Khác chỉ là muốn tạo một loại lỗi giác cho họ.

Nhíu nhíu mày, Mục Ảnh nhìn sắc trời một cái, trảm đinh chặt sắt nói: "Công thành."

Vô luận trong thành bố trí thiên la địa võng gì, đều không thể trùm được mười vạn đại quân của ông. Mục Ảnh hừ lạnh một tiếng, cảm thấy không vui vì sự do dự của mình vừa rồi. Vì ông vậy mà thật sự bị một người trẻ tuổi dọa.

Mây đen ầm ầm trào tới, kèm với ráng chiều gần tối, phản phất như muốn nuốt chửng tòa thành trì. Lần này, sẽ không còn bị cự phù cản trở nữa.

Phương Khác nhẹ thở dài một hơi, y có chút thất vọng, không thể kéo dài thêm chút thời gian. Sau đó y từ cửa thành nhảy xuống, một kiếm ghim vào trong mây đen.

Không có không thành kế gì hết, đây chỉ là một tòa thành trống mà thôi. Y chỉ là muốn kéo dài được khắc nào hay khắc đó thôi.

Vì thế trong ánh mắt trợn trừng ngây dại của mấy người Liễu Tửu, cửa thành dùng tốc độ nhanh gấp trăm lần lúc mở ầm một tiếng đóng lại.

Vô sỉ, quá vô sỉ…

Sao lại có chuyện này phát sinh? Cửa thành mở rồi, sau đó lại rầm một cái đóng lại?

Liễu Tửu cắn muốn nát răng, nàng vung roi dài, đá công thành ầm một tiếng xông lên. Cửa phát ra tiếng vang lớn như chuông đồng, nhưng không

mở. Trên thành lâu xuất hiện rất nhiều thân ảnh.

Lúc này công thành chiến mới chân chính bắt đầu.

Cho dù bên Phương Khác chỉ có một vạn người, mà trong một vạn người này người có lực chiến đấu không còn bao nhiêu. Cho dù đây chỉ là bắt đầu của một trận giết chóc đơn phương.

Khổng Du Thanh tựa vào cửa thành, chịu đựng va chạm, bất giác cười ngốc ngốc: "Biểu tình của mấy người Thái Hành thật dễ nhìn."

Nói rồi, miệng hắn phun máu tươi, sau đó được người tha đi, một sư đệ khác thay vào vị trí của hắn.

Bọn họ chống không được bao lâu nữa.

Không chỉ là cửa đông, chỗ Phụng Chi Tiếu, Tiêu Xương Thu cũng là thế.

Mục Ảnh nhìn Phương Khác bị vây trong đám mây người, cùng với cửa thành bị lõm vào một khối, khóe môi cong thành nụ cười lạnh.

Hắn vui sướng nhìn cửa thành chấn động lần sau lợi hại hơn lần trước. Dường như hắn nghe được tiếng kêu gào của địch quân sau cửa thành.

Mà trên thành lâu, cũng có tu sĩ cưỡi linh thú tấn công.

"Rầm." Một tiếng.

Hai tiếng…

Ba tiếng. Sắc mặt Mục Ảnh có chút vi diệu, cửa thành này đáng lý phải phá rồi chứ.

Cho đến tiếng thứ bảy.

Một tiếng vang thật lớn.

Mục Ảnh thầm thở phào nhẹ nhõm.

Thành phá rồi.

Mục Ảnh giơ trường thương lên.

Một cơn gió vút qua, như mang theo vị nước biển, sau đó chính là trời đất rúng động.

“Cấm chế đã phá! Mau rút!” Một âm thanh hùng hậu vang lên, đám người Mục Ảnh chấn động.

Đây là vạn lý truyền âm chỉ có tu sĩ kỳ hợp thể mới làm được.

Trên môi Phương Khác cuối cùng cũng nở nụ cười, nụ cười chân chính.

------oOo------

Chương 193: Núi sông còn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mục Ảnh chấn động, quay đầu nhìn về hướng Thái Hành. Dưới sự kinh ngạc ông cứ thế ngây ra tại chỗ.

Kiếm của Phương Khác đã bị phá cùn, lủng lỗ. Y nhìn biểu tình Mục Ảnh muốn nói gì đó, nhưng còn chưa nói ra. Y đã bịt miệng, ho ra một nhúm máu, ngực đau như muốn nứt, nhưng chỉ cảm thấy khoái ý.

Gió biển ẩm mặn càng lúc càng nặng, trời đất dao động, ở cuối chân trời xa xa là bạch quang ngập trời chiếu rọi cả thế giới.

Liễu Tửu kinh ngạc một lát mới nhanh chóng hoàn hồn.

“Mục trưởng lão, bây giờ chúng ta phải làm sao? Nhanh chóng về Thái Hành sao?”

…

“Không về, hôm nay phải giết sạch các ngươi, khí số Côn Luân đã cạn.

Đợi diệt Côn Luân rồi, mới giết về Ngũ Hành sơn cũng được.” Đáy mắt Hàn Không đầy huyết sắc.

Phụng Chi Tiếu cười hai tiếng, tùy tiện rút mũi tên trên vai ra.

“Vậy sao? Vậy ngươi dám mạo hiểm sao?”

Dám sao? Mắt Hàn Không cuộn trào huyết sắc.

“Đại nhân, có mấy đội quân đang đến Mạc thành!” Một người sắc mặt kịch biến, vội vàng nói với Hàn Không.

Con mắt đầy huyết sắc của Hàn Không nhìn qua, người đó đột nhiên rung lên, cả âm thanh cũng run run.

“Đi đầu là Hách Liên Thập Cửu còn có La Tất và đám người Thượng Quan… nhân số khoảng năm vạn…” Từng điểm hỏa rốt cuộc cũng nối liền, tuy còn chưa cháy lan đồng cỏ, nhưng là vì một cọng rơm cuối cùng.

Hàn Không nhìn Mạc thành, không nói gì.

Sau đó hắn lắc đầu, huyết sắc trong mắt càng đậm. Miệng hắn đầy vị tanh, một chữ nói ra như dùng hết toàn bộ sức lực trong người.

“Lui.”

Mấy phiến mây đen thật lớn tản ra bên ngoài Mạc thành, gió biển ẩm mặn cùng với bạch quang đột nhiên xuất hiện cuối chân trời. Giống như bình minh lại đến.

Thành tuy phá, nhưng núi sông vẫn còn.

…

Khổng Du Thanh tựa vào chân tường thành, cuối cùng thở ra nhẹ nhõm. Ngước mắt nhìn bên cửa thành sụp đổ dùng thi thể chất thành một cửa thành khác, thi thể khắp nơi, tàn chi đoạn cốt.

Trong mắt hắn lại phiếm lên thủy quang, những gì đập vào mắt trực tiếp đâm vào tim hắn.

Đó là lão Vương, ông còn nói đùa gả khuê nữ cho hắn. Người khác là tiểu Ngụy, Thanh Mai của hắn còn đợi hắn về lấy nàng. Còn nữa là..

Còn có rất nhiều người, hắn không gọi được tên. Nhưng bọn họ đều như nhau, đều là người Côn Luân.

Hiện nay họ đều lặng lẽ nằm đây, không còn uống rượu luận đạo, làm càn đấu pháp…

Khổng Du Thanh nhắm mắt lại, trên gương mặt đầy máu vạch ra hai vệt trắng.

Sau đó một cánh tay kéo hắn lên.

“Tất cả còn chưa kết thúc.” Phương Khác nói thế.

Khổng Du Thanh nhẹ gật đầu nhưng rất nghiêm túc.

Đúng, tất cả còn chưa kết thúc. Đây sao có thể là kết thúc? Khổng Du Thanh nhìn hướng Thái Hành, ánh mắt trong trẻo như bầu trời sau khi được mưa tẩy rửa.

Phụng Chi Tiếu được La Tất dìu chậm rãi đi vào thành.

Hộ Lạc khập khiễng đi phía trước An Thường Lạc. An Thường Lạc ôm Thôi Cát ngẩng đầu nhìn Hộ Lạc cười nói: “Sư huynh, sào trúc đi gặp Thôi Vân sư muội rồi.”

Cười xong, An Thường Lạc lại cúi đầu, hung hăng ôm lấy Thôi Cát. Sau đó cõng Thôi Cát lên, hung ác nói: “Đã nói phải cùng dương danh Cửu Châu… mẹ nó, lại lừa lão tử.”

Nói đến cuối đã có mấy phần nghẹn ngào.

Cả Mạc thành chìm vào trầm mặc và bi thương, mọi người nâng đệ tử Côn Luân mặc y sam mây gợn lên xe, vận chuyển đến một chỗ. Bọn họ sẽ được đưa về núi Côn Luân, mai táng trong phần mộ môn phái.

Hơn hai mươi vạn người, mất đi một nửa. Đất đai Mạc thành cũng bị máu

tươi nhiễm đỏ. Máu chảy thành suối nhỏ, sát khí không tan.

Chân trời phiếm sáng như bụng cá, lúc này bình minh chân chính đã tới.

Ba ngày sau.

Phái Thiên Sơn đã rút quân, tông môn cũng trầm mặc. Cả đại lục Cửu Châu dường như trở về thời yên bình, chỉ là trong khu mua bán đã có thể lác đác thấy được yêu tộc với đủ màu tóc cùng ma tộc với con ngươi đủ màu.

Mà ở Hoàng hải, chính là một trận đại chiến.

Điền Thanh Quang thống lĩnh ma tu đã công chiếm hai hòn đảo của phái Thái Hành, bức Thái Hành không thể không triệu hồi hơn mười vạn tu sĩ đã phái đi về, lãnh thổ đã mở rộng của Thái Hành lại lần nữa rút nhỏ.

Mọi thứ ở đại lục Cửu Châu chỉ trong một đêm đã đảo điên, từ Côn Luân tứ bề thọ địch biến thành Thái Hành.

Côn Luân ba ngày này vô cùng an tĩnh, nhưng tất cả mọi người đều biết Côn Luân tuyệt đối sẽ không vĩnh viễn an tĩnh.

…

Trên Ngũ Hành sơn, Hàn Không cúi đầu quỳ trên diễn võ tràng. Bông tuyết đã phủ hắn thành một người tuyết, gần đông cứng lại. Hắn đã tự phong linh lực của mình quỳ ở đây ba ngày ba đêm.

Cuối cùng, một đôi hài tuyết trắng xuất hiện trước mặt hắn, trên đôi hài là thái cực đồ màu mực.

Hàn Không không dám ngẩng đầu, hắn gian nan nói: “Đại nhân, xin trách phạt.”

Tả Khâu chắp tay mà đứng, căn bản không nhìn Hàn Không quỳ dưới chân mình mà nhìn phương xa hỏi: “Tại sao?”

Tại sao lui binh? Tại sao không trực tiếp phá Côn Luân?

Khi đó nếu hắn tiếp tục công tiến, năm vạn quân ô hợp nhỏ nhoi làm sao có thể địch lại.

“Ngũ Hành sơn là căn bản của Thái Hành, đệ tử không thể trân mắt nhìn Ngũ Hành sơn thất thủ.” Hàn Không cúi đầu, gian nan nói từng chữ.

Bốp.

Một tiếng vang thanh thúy, Hàn Không trực tiếp lăn lông lốc từ diễn võ tràng xuống dưới bậc thang. Sau đó hắn lảo đảo dùng tay chân bò lại, quỳ bên chân Tả Khâu.

“Ngươi nói dối.” Tả Khâu cúi đầu, đưa tay bóp cằm Hàn Không bức hắn ngẩng đầu lên.

Má trái Hàn Không đã xưng đỏ nứt ra, gương mặt đông lạnh xanh mét bị xưng đỏ càng thêm đáng sợ và thảm thiết.

Hàn Không rũ mắt, trầm mặc không nói.

“Ha.” Tả Khâu buông tay, cười một tiếng ý vị không rõ, quay người đi.

Sống lưng thẳng tắp của Hàn Không có vẻ như thoáng cái bị tiếng cười đè sụp, hắn cong người nằm gục trong tuyết, thật lâu không đứng lên, nguyên nhân hắn lui binh không thể nói, không dám nói, nói không được.

Hắn không lui binh vì những đệ tử non nớt trên núi Thái Hành, cũng không lui binh vì Ngũ Hành sơn, mà chỉ vì một người trên Ngũ Hành sơn mà thôi. Cho dù hắn biết rõ hắn mà lui binh sẽ vạn kiếp bất phục, biết rõ người này ký thác tín nhiệm với hắn… nhưng không lui không được.

Chỉ là sợ người đó vạn nhất mà thôi.

“Sao lại nhiều kẻ ngu xuẩn như thế? Lúc trước ta thật lòng cho rằng Hàn sư huynh cũng là người thông minh. Kết quả thì ra là kẻ ngu nhất, vì quá ngu đến mức ta cũng nhìn không ra.” Một đôi hài màu đen đạp lên mặt tuyết, tuyết văng tung tóe, văng lên mặt Hàn Không.

Hàn Không ngẩng đầu lên, dựng thẳng người, lạnh nhạt nhìn trả, chỉ thấy Giang Trầm Chu vẻ mặt trào phúng nhìn hắn.

“Chẳng lẽ ngươi cho rằng đại nhân ngay cả vài ngày cũng không thủ nổi hay sao? Vội vội vàng vàng như chó nhà có tang nhếch nhác chạy về. Chó nuôi thành như vậy, chủ nhân cũng cảm thấy mất mặt.”

“Mất mặt quá mức, mặt mũi phái Thái Hành chỉ kém chưa bị mất sạch.” Giang Trầm Chu lạnh lùng nói.

Hàn Không lạnh nhạt quỳ, đột nhiên nói: “Mật thám còn chưa tra ra?”

Vẻ trào phúng trên mặt Giang Trầm Chu nhạt đi, mày khẽ cau lại: “Xem ra hình như là người thông minh, chỉ có thể xác định một phần danh sách, cụ thể là ai hiện tại còn chưa nhìn ra.”

Hàn Không nhìn Giang Trầm Chu chằm chằm, nói: “Biết phân bố binh lực Thái Hành chỉ có vài người, hiện tại ngươi còn chưa tra ra sao?’

Giang Trầm Chu cong môi, kéo ra một nụ cười: “Ngươi, ta, Chúc Cố Chi, Mục Ảnh, Lãnh trưởng lão, đại nhân, lão tổ, Phụng trưởng lão, Tạ Thương. Chỉ có chín người này, làm sao tra? Trừ đi đại nhân và lão tổ, những người khác ai lại dám tra, hay là ai đi tra? Ai tra chúng ta lại có thể an tâm? Kết quả tra được ai lại dám xác định? Ngươi nói nghe thử?”

Trong những người này, toàn bộ đều là tâm phúc của Tả Khâu.

Trong đó có một mật thám, sẽ là ai?

Hàn Không nhíu mày, cúi đầu lại thấy Giang Trầm Chu dùng mũi giày viết một chữ Hòa trên mặt đất.

Sau đó Giang Trầm Chu bỏ đi, Hàn Không nhẹ lau đi chữ đó, hơi nghiêng đầu, chỉ thấy từ xa Mục Ảnh đang nhìn sang bên này, mắt hai người giao nhau, Mục Ảnh vội vàng bái lễ rồi đi.

…

Trong hai hòn đảo bị Điền Thanh Quang chiếm lĩnh có một hòn đảo tên là Mặc Tâm, lúc này đám người Điền Thanh Quang đang ở trên hòn đảo đó.

Điền Thanh Quang cầm một bức thư, đi qua đi lại nhưng vẫn chưa hạ được

quyết tâm.

Sắc mặt hắn rất tái, đáy mắt tràn đầy hoảng sợ. Theo kế hoạch, lúc này hắn nên toàn lực tấn công Thái Hành, nhưng có một nửa binh lực bị hắn phái đi làm chuyện khác. Chính vì thế mà trong ba ngày này, hắn chỉ mới lên đảo chứ chưa lên đất liền.

Ti Lan bước vào doanh trướng, trực tiếp đứng trước mặt Điền Thanh Quang đưa tay ra.

"Lấy ra."

Điền Thanh Quang đáng thương nhìn Ti Lan, nhưng không giao thư ra, hắn nói: "Tin tức này nếu truyền về có phải sẽ dao động quân tâm không? Côn Luân bây giờ… còn nữa, ngay cả hạc giấy cũng vô pháp phát ra… liệu có…"

"Không thể." Ti Lan chém đinh chặt sắt nói, sau đó lại nhíu mày, tên Điền Thanh Quang này rành rẽ trận pháp nhưng hành sự lại quá thiếu quyết đoán, Diệp Vu Thời vừa gặp chuyện hắn đã như mất đi xương sống.

"Vậy thư này…" Điền Thanh Quang do do dự dự nhìn Ti Lan.

"Nếu bọn họ không biết mới sẽ hỏng chuyện." Ti Lan trực tiếp ngắt lời Điền Thanh Quang, giật thư nói: "Thư này trực tiếp để ta đưa vào tay y, an toàn hơn, hiện tại ta liền xuất phát, chuyện tìm kiếm trên biển không được ngừng, nhưng công đánh Thái Hành cũng rất quan trọng."

Điền Thanh Quang gật đầu đáp lời, đây là cách làm thỏa đáng nhất, dù sao Ti Lan đủ nhanh, ủng của nàng là vạn lý tốc hành. Hơn nữa nếu có nàng tình trạng bên này có thể được phản ánh tỉ mỉ hơn tới bên đó.

…

Một ngày sau.

Nụ cười trên mặt La Tất chậm rãi nhạt đi.

Hắn lạnh giọng nói: "Đại sư huynh mất tích, nghĩa là sao?"

Mà bên cạnh, Phương Khác vốn vì gặp được Ti Lan mà có vẻ vui mừng giờ đã không còn biểu cảm gì, nhìn không ra chút cảm xúc nào, con mắt luôn sáng tỏ lúc này chuyển thành màu mực thâm trầm.

------oOo------

Chương 194: Mất tích 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hôm đó, đám người Điền Thanh Quang đợi rất lâu chỉ cảm thấy được sau một trận động tĩnh như bài sơn đảo hải, cảnh tượng trước mắt thay đổi, nhìn thấy năm thân ảnh trên biển. Chỉ thoáng cái, mặt biển đột nhiên lại cuộn trào, nước biển như sôi sục. Một luồng uy áp không biết từ đâu ra ầm ầm giáng xuống, khiến người ta vô pháp kháng cự. Người tu vi tốt một chút chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ, tu vi hơi kém thì trực tiếp ngất đi. Cũng chỉ trong mấy tức, chỉ trong mấy tức mà thôi.

Trên mặt biển mất đi mấy thân ảnh, biển lớn trong bóng tối, lại lần nữa hồi phục bình lặng. Bình lặng như thể chưa hề có gì xảy ra, trước mắt chỉ có một chiếc thuyền nhẹ tan nát đã lật úp.

Đúng, mất tích không chỉ có mình Diệp Vu Thời, mà là năm người trong đó có cả Thái A.

Phương Khác gần như lập tức nói với Vương Lạc Dương và Hách Liên Đồng: “Mau thông báo cho nhóm Trịnh thống lĩnh, triệu tập hội nghị khẩn cấp.”

Sau đó y lấy ra một con hạc giấy, truyền linh lực vào, hạc giấy vỗ cánh vài cái, bay một vòng trên không rồi trở vào tay Phương Khác.

Hạc giấy không thể đưa đi.

Ti Lan lo lắng nhìn Phương Khác: “Chúng tôi đã thử qua rồi, vô dụng, ngay cả phù chú truyền tin Diệp Vu Thời đặc chế cũng không thể truyền đi.”

Vì từng thử, mới lo lắng như thế, vì không phải là mất tích bình thường.

“Ta biết rồi.” Phương Khác gật đầu, bình tĩnh nói, nhưng tay lại lấy ra một con hạc khác, truyền linh lực vào, vẫn không thể bay đi, mí mắt y rũ xuống nhẹ run lên.

“Trong tu chân giới, cho dù là ba đại lục đã ngăn cách tuyệt đối hay bí cảnh hạc giấy cũng không thể nào không truyền đi được, chỉ có không cách nào truyền đạt mà thôi…. Hạc giấy không thể truyền tin, chỉ có thể là không cách nào cảm ứng được linh lực của hắn trong tu chân giới. Như vậy chỉ có hai khả năng, một là họ đang ở nơi ngăn cách linh lực, hoặc là… đã chết.” Hộ Lạc nói, đôi mày rậm nhíu lại.

“Không thể.” Phương Khác tức khắc nhìn Hộ Lạc nói.

“Nếu ba ngày trước đã mất tích, nếu mà…, thẻ ngọc trong môn phái chắc chắn phải vỡ. Vậy thì chúng ta đã nhận được tin tức từ sớm rồi. Như vậy xem ra, có lẽ họ đang ở nơi cách tuyệt linh lực.”

Nhưng… tu tiên giới có bao nhiêu người mất tích rồi một đi không trở về, có lẽ bị vây trong bí cảnh mấy trăm hoặc mấy ngàn năm sau mới phát hiện di cốt, hoặc hoàn toàn không chút tông tích, không chút dấu vết.

Huống chi, là mất tích trên biển…

Sẽ không sao đâu, chắc chỉ là nhất thời không liên hệ được mà thôi, Phương Khác thầm nói với mình như vậy. Ngoài mặt bình tĩnh như nước, không chút dao động, tỉ mỉ phân tích với người khác, tỏ rõ sự bình tĩnh và khắc chế.

Y bình tĩnh như vậy, ngược lại khiến Ti Lan càng thêm lo âu. Nàng lo lắng nhìn Phương Khác muốn nói gì đó, nhưng không biết nên nói gì mới tốt. Cuối cùng chỉ đành nói: “Diệp Vu Thời sẽ không sao.”

Phương Khác rũ mắt, rồi nhìn Ti Lan gật đầu sau đó rất tự nhiên đưa tay vỗ vai Ti Lan, cười nhạt: “Một đường cực khổ các ngươi rồi. Chỉ là ta tạm thời không thể dẫn các ngươi đi ngắm phong cảnh đại lục Cửu Châu này, đợi lát còn phải làm phiền các ngươi thuật lại chuyện này lần nữa.”

Ti Lan gật đầu, rồi lại lắc đầu tỏ vẻ không cực khổ không để ý.

La Tất bên cạnh vừa mới tỉnh hồn khỏi tin tức này, liền nghe được câu nói của Phương Khác. Nếu không phải định lực tốt hắn đã muốn túm Phương Khác lắc lắc. Đại sư huynh mất tích rồi, mẹ nó ngươi còn có tâm tư hàn huyên? Còn phong cảnh đại lục Cửu Châu? Mẹ nó ngươi đang đùa ta?

Rất nhanh, mọi người đã đến đủ.

Đám người Trịnh Trường Thiên quái dị nhìn Phương Khác một cái, đến không khỏi quá chỉnh tề, tất cả trưởng lão, thống lĩnh, bao gồm cả Vệ Thoán đều có mặt.

Chẳng lẽ xảy ra đại sự? Trịnh Trường Thiên nhìn Phương Khác.

Phương Khác lại nhìn Vệ Thoán trực tiếp nói: "Bói một quẻ cho chưởng môn và Diệp Vu Thời."

Mọi người lập tức xôn xao, bói một quẻ cho chưởng môn và Diệp Vu Thời? Chẳng lẽ họ đã xảy ra chuyện rồi sao? Liền có người nhịn không được lên tiếng hỏi, cục diện càng thêm huyên náo.

"Mọi người trước đừng nóng vội." Phương Khác tiến tới một bước: "Trước xin Vệ sư huynh bói một quẻ, sau tự sẽ thông báo cho mọi người. Chỉ là tính xem phương vị của họ lúc này."

Vệ Thoán thấy thế, không chần chừ nữa, lấy mai rùa ra… một lát sau Vệ Thoán không kìm được nghi hoặc nhẹ ủa một tiếng.

Chỉ thấy vết rạn trên mai rùa trong tay hắn kéo dài đến một phần hai thì đột nhiên đứt đoạn. Vệ Thoán lật tay đánh ra một pháp quyết thử lại, vẫn như thế, cứ vậy lặp lại ba bốn lần, sắc mặt Vệ Thoán tái nhợt.

Hắn thở dài một tiếng, nhìn Phương Khác nói: "… Vệ Thoán tu vi không đủ, quẻ tượng không cách nào hiển thị hoàn toàn. Chỉ biết là vùng cực nam. Chắc là ở trong Hoàng hải, hung cát khó đoán."

Vừa nghe thế, mọi người sợ hãi.

Lúc này, Phương Khác mới nói ra chuyện chưởng môn và Diệp Vu Thời mất tích.

Ti Lan cũng thuật lại toàn bộ chuyện đã thấy hôm đó.

Nói xong, trong phòng yên tĩnh đáng sợ.

“Tuy chưởng môn tạm thời không cách nào về môn phái chủ trì đại cục, nhưng may là lão tổ của hai phái Thái Hành Thiên Sơn cũng không cách nào về phái. Do đó chuyện này không ảnh hưởng quá lớn đến phái ta. Những việc sau này, chưởng môn sớm đã có an bài. Mọi người không cần quá lo lắng.” Phương Khác an ủi.

Thấy thần sắc mọi người đã hơi yên, Phương Khác mới tiếp: “Chỉ là trong thời gian chưởng môn chưa về, còn cần các vị trưởng lão và tiền bối đảm đương chỉ điểm nhiều chút, ổn định đại cục, mới tiện chờ đợi chưởng môn trở về.”

Phương Khác chắp tay nói.

Mọi người liên tục đáp lời.

Trịnh Trường Thiên sờ râu gật đầu.

“Thông báo sáu đại quân doanh… lệnh người chú ý thẻ ngọc trong môn, nếu có dị tượng lập tức thông báo… giám sát tin tức về Thái Hành Thiên Sơn.”….

La Tất đứng sau lưng Phương Khác, thấy Phương Khác nói vài lời đã ổn định được cục diện, hơn nữa nhanh chóng an bài hàng loạt. Tuy hắn cũng hiểu, lúc này nóng ruột cũng không giải quyết được vấn đề. Phương Khác bình tĩnh như vậy còn lãnh tĩnh ổn định đại cục mới là cách xử lý tốt nhất.

Nhưng… trong mắt La Tất lấp lóe u quang, Phương Khác và đại sư huynh là quan hệ gì, y bình tĩnh thế này hơi quá mức…

Nếu là Công Tôn Tùy gặp chuyện, hắn tuyệt đối không thể bình tĩnh như thế.

Bạch Cập Thiên nhíu mày, nhìn Ti Lan truyền âm: “Ta thấy ngươi suốt đường lo lắng là dư thừa rồi, vị Phương đạo hữu này hiện tại không phải rất bình tĩnh sao?”

Lúc hắn nói lời này, lộ rõ vài phần ghen tỵ.

Ti Lan liếc nhìn Bạch Cập Thiên một cái, sau đó lại nhìn La Tất, rồi mới nói: “Không phải như thế.

Trong ký ức của nàng, Phương Khác chưa từng có ánh mắt như bây giờ, nhìn thì bình tĩnh… kỳ thật tràn đầy hoang mang.

Sau khi tan họp.

Trịnh Trường Thiên dưới ánh mắt ra hiệu của Phương Khác, đi sang một bên.

“Chẳng lẽ còn có chuyện gì?” Trịnh Trường Thiên nhíu mày hỏi, lẽ nào trong môn phái còn xảy ra đại sự nào hay sao?

Phương Khác chắp tay hành lễ, trực tiếp nói, “Trịnh sư bá, ta là muốn từ biệt ngài.”

Trịnh Trường Thiên sửng sốt, sau đó trầm giọng hỏi: “Nghĩ kỹ rồi?”

“Vâng. Chỉ là đám nhóc Vương Lạc Dương còn xin sư bá tốn công chăm sóc rồi.”

“Vậy thì đi đi, chỉ là trên biển nhiều linh thú cấp cao, đáy biển càng thần bí vô cùng, tự mình nên cẩn thận.”

“Vâng, đa tạ sư bá.”

Đám người La Tất đương nhiên nghe được.

“Ta cũng đi.” Mấy người đồng thời nói.

Phương Khác lắc đầu: “Không được, các ngươi đi rồi, môn phái không phải sẽ loạn sao?”

La Tất và Hộ Lạc trầm mặc.

“Phương đại ca, ta đi cùng ngươi vậy.” Ti Lan nói.

“Ngươi còn phải lưu lại đại biểu cho Thanh Minh cùng Côn Luân thương nghị… đừng nói nữa, chỗ Hoàng hải có đám người Điền Thanh Quang tiếp ứng, ta đi một mình là được.”

Nói xong Phương Khác không đợi mọi người phản bác, lại tiếp: “Các ngươi không ngại thì cho ta biết một ít tình hình Hoàng hải, cùng một vài cấm kỵ trên biển…”

Mọi người nhìn nhau một cái, Ti Lan bước tới một bước nói: “Tình hình trên biển ta hiểu rõ.”

…

Tối hôm đó.

Phương Khác từ biệt mọi người xong, cầm trường kiếm bước ra khỏi viện lạc.

Y còn chưa đi được vài bước, đã thấy Triệu Lịch Duyệt đang bước tới.

“Sư huynh, ngươi muốn làm gì?” Triệu Lịch Duyệt nói, hắn vốn còn đang dưỡng thương, nghe tin Phương Khác muốn đi Hoàng hải tìm người liền chạy tới, may mà còn kịp.

Phương Khác dừng chân, đôi mắt không chút gợn sóng nhìn Triệu Lịch Duyệt. Sau đó cong môi nói: “Ta muốn làm gì, không phải ngươi đã biết rồi sao?”

Triệu Lịch Duyệt cười cười: “Thẻ ngọc trong môn phái chưa vỡ, lúc này nhất định họ vẫn còn sống, cho nên sư huynh không cần phải lo lắng như thế.”

Phương Khác nhếch mi, cước bộ không ngừng.

Triệu Lịch Duyệt lại chớp người chặn trước mặt Phương Khác.

Vẻ mặt Phương Khác hơi lạnh.

“Lúc này ngươi đâu cũng không thể đi.” Triệu Lịch Duyệt nhìn thẳng Phương Khác nói: “Hiện nay chưởng môn và Diệp sư huynh không rõ tung

tích mọi người đều đã rất lo lắng, bây giờ lại là thời kỳ trọng yếu Côn Luân dưỡng thương. Nếu ngươi không thể đứng ra ổn định nhân tâm, thế cục Côn Luân sẽ không vững. Huống chi ba đại lục hợp lại, các đại môn phái ở Cửu Châu tất sẽ điều chỉnh, mong giành được lợi ích lớn nhất. Mà các thế lực lớn ở hai đại lục kia cũng sắp tràn vào Cửu Châu ta. Cục thế thiên biến vạn hóa…”

Triệu Lịch Duyệt nhìn vẻ mặt Phương Khác nói: “Bên trong tha hồ vùng vẫy.”

Biểu tình Phương Khác lãnh đạm, nhìn không ra chút biến hóa cảm xúc nào. Triệu Lịch Duyệt lại nói: “Cho dù ngươi đi rồi lại có thể thế nào? Luận tu vi, ngươi không bằng các trưởng lão trong môn phái. Luận tìm người, ngươi cũng không phải là tu sĩ chuyên nghề này. Còn không bằng ở môn phái đợi tin tức.”

Phương Khác lắc đầu, lại bước tới.

Nhưng Triệu Lịch Duyệt lại không nhường bước.

Phương Khác nhìn chằm chằm Triệu Lịch Duyệt, đáy mắt trào lên màu mực thâm trầm. Màu mực đó cuồn cuộn sôi sục, như có thể nuốt chửng người khác.

Dù Triệu Lịch Duyệt đã có chuẩn bị cũng giật mình sợ hãi.

“Hiện tại ta không có tâm tình nói mấy thứ này với ngươi.” Phương Khác rất bình tĩnh nói, nhưng y hiểu lúc này y không hề bình tĩnh chút nào. Nếu có người thấy được cánh tay siết chặt trong tay áo của y, sẽ thấy được ngón tay y run lên rất khẽ.

Diệp Vu Thời mất tích rồi, làm sao đây? Đương nhiên là phải tìm hắn về.

Ai cũng không thể ngăn cản y. Mắt Phương Khác hiện lên tơ máu, y cứ thế nhìn Triệu Lịch Duyệt, trường kiếm trong tay hú vang, đã bay lên giữa không.

Triệu Lịch Duyệt đột nhiên cười nói: “Được thôi, lúc này nói gì ngươi cũng không nghe lọt. Ngươi đi đi, nơi này còn có chúng ta.”

Phương Khác chỉ gật đầu, không chút do dự trực tiếp phi thân dẫm lên kiếm, thoáng cái đã biến mất không thấy.

Triệu Lịch Duyệt thu lại nụ cười, nhẹ thở dài.

“Cuối cùng ngươi cũng nói được một câu ra hồn nhỉ?” Đột nhiên một âm thanh chen vào.

Thì ra là đám người La Tất Ti Lan, không biết họ đã ở đây bao lâu rồi.

La Tất nói thế, trên mặt mang theo nụ cười, nhưng đáy mắt không có ý cười. Lời Triệu Lịch Duyệt vừa nói hắn nghe không ít, lời không nói sai, nhưng hắn nghe là thấy không vui.

Triệu Lịch Duyệt cười lạnh: “Tìm được còn tốt, nếu không tìm được…”

Nếu không tìm được, Phương Khác sẽ thế nào?

Trong mắt Triệu Lịch Duyệt ngưng tụ lãnh ý mỏng manh.

Ti Lan nhíu mày thở dài.

Tiêu Xương Thu lạnh lùng nói: “Lo âu vô dụng, không bằng nghĩ xem nên tặng đại lễ gì cho phái Thái Hành.”

“Đúng là nên như thế.” Hộ Lạc gật đầu.

Phương Khác dẫm lên phi kiếm, trong đầu trống rỗng, tơ máu trong mắt càng lúc càng rõ, nếu không phải cố gắng áp chế vừa rồi y đã động thủ với Triệu Lịch Duyệt.

Phương Khác mím môi, nhắm mắt lại niệm thanh tâm chú. Khi mở mắt ra, huyết sắc trong mắt càng thêm rõ rệt, Phương Khác nhếch môi, một tay nhẹ ấn khóe mắt.

Nhất định có thể tìm được.

------oOo------

Chương 195: Mất tích 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phương Khác một đường xuôi nam, đi qua Trường Thiên Hiệp cốc, đi qua Tuyết Đỉnh sơn, đi qua trúc lâm nơi y và Thái A từ biệt, đi qua Phong thành huyết tẩy toàn môn Tiêu gia.

Nam Lĩnh Phong thành, hiện tại chỉ còn lại một mảng tiêu điều, trong thành vẫn còn trú quân của Thái Hành… trên đường ngẫu nhiên có người đi qua cũng vẻ mặt tê dại, người trong thành đều khoác áo tang, tiền giấy bay phất phơ, không có gì hủy diệt tất cả nhanh như chiến tranh.

Phương Khác mặc một thân tố y, chắp tay cầm dù đen đi trong thành.

“Hoa nhi… Hoa nhi, con của ta, con đang ở đâu…. Trả hài tử cho ta, trả hài tử cho ta.” Một phụ nhân đột nhiên từ bên đường lao ra, nhào lên tu sĩ tuần tra của phái Thái Hành, điên cuồng gào thét.

Sau lưng nàng là một lão phụ kéo chặt phụ nhân, vừa cong lưng xin lỗi tu sĩ Thái Hành vừa kéo phụ nhân về.

Đội tu sĩ Thái Hành đó chưa có động tác gì, nhìn vẻ mặt họ thì chuyện này có vẻ rất thường gặp.

Phương Khác nhìn phụ nhân đó bị tha đi, trên mặt lộ ra mấy phần áy náy.

Sau đó không hề dừng lại đi về phía Thái Hành.

Y quay đầu nhìn vị trí của Tiêu gia, trước mặt hiện lên gương mặt băng lạnh của Tiêu Xương Thu, Tiêu gia vào lúc sinh tử tồn vong, Tiêu Xương Thu lại chọn lưu lại Côn Luân, có lẽ nên nói không thể không lưu lại Côn Luân.

Mà những hài tử đó, những hài tử bị phái Thái Hành bắt đi, lúc này còn không biết đang ở đâu.

Phương Khác vẽ lại bố trí binh lực trong Phong thành rồi truyền về Côn Luân.

…

Dưới chân núi Ngũ Hành sơn, trong một ngôi nhà ở khu mua bán Lưỡng Nghi lớn nhất phái Thái Hành.

Trong phòng không có ánh đèn, cửa sổ bị vải đen bịt kín, căn phòng tối thui.

Một người đội mũ trùm màu đen, toàn thân ẩn trong bóng tối ngồi đối diện với Phương Khác.

“Lão tổ Thái Hành Phùng Sinh cũng bặt vô âm tín, thông qua bí pháp Thái Hành tìm kiếm, cũng chỉ biết được phương vị đại khái. Chẳng qua chuyện này ta lại biết được một chút.” Nam tử chỉ lộ ra chiếc cằm ưu mỹ không nhanh không chậm nói, người này ẩn trong bóng tối như dung làm một thể, âm thanh thì lại dịu dàng khiến người ta như được tắm gió xuân.

“Tương truyền năm đó lúc vị đại năng bố trí cấm chế ngăn cách ba đại lục, cũng đã thi hạ một bí pháp, nếu có người ý đồ muốn phá giải cấm chế thì sẽ bị bí pháp này cắn nuốt.”

Thần sắc Phương Khác khẽ động.

Người trong bóng tối nhìn Phương Khác một cái rồi nói: “Bí pháp là gì, không ai biết. Cách nói này cũng chỉ lưu truyền trong một vài thôn xóm ven biển. Chẳng qua, trong lời lưu truyền có một chút ý nghĩa. Đáy biển có chín ngọn đỉnh, trấn áp hải quái, đổi lấy bình an cho ba giới. Trong đỉnh sinh khói, khói dâng lên từ đáy biển, tạo hình như mây, đen như mực. Trong khói có thể thấy được Tam Thiên thế giới. Người thấy khói này, không thể sống sót chỉ có thể chết.”

Phương Khác nhướng mày, trấn áp hải quái… nếu trấn áp hải quái thì nên nói là đổi lấy thái bình trên biển… sao có thể nói đổi lấy hòa bình ba giới?

“Đa tạ.” Phương Khác thành khẩn nói. “Những hài tử đó hiện nay đang ở đâu, khi nào mới có thể trả chúng về cho phụ mẫu chúng?”

“Chúng ở phái Thái Hành rất an toàn. Có ăn có uống, có người dạy dỗ, có linh đan cung ứng. Có gì không tốt?”

Phương Khác nhất thời không biết nói sao, người không biết chuyện có lẽ sẽ lo lắng ưu phiền, nhưng hiện tại y đã biết chuyện, tự nhiên hiểu tình huống của những hài tử này tốt hơn tưởng tượng của tất cả mọi người nhiều lắm. Khi đó tuy y không biết kế hoạch của người này, nhưng y lại đáp ứng người này, để hắn tùy ý mà làm, tất cả trong môn phái có y gánh vác. Chỉ là ngay cả y cũng không ngờ được, người này lại… điên cuồng như thế. Nhưng không thể phủ nhận, chuyện này nếu không bận tâm đến sự nóng ruột và lo âu của những phụ mẫu kia, thì chơi vô cùng đẹp.

Thứ nhất, có thể khiến một phần người trong Thái Hành ly tâm với Tả Khâu. Dù sao kẻ thống trị tàn bạo không đáng để đi theo. Thứ hai, khiến những phái khác được kiến thức sự điên cuồng của Thái Hành. Thứ ba, gợi lên lòng phản kháng của dân chúng. Thứ tư… để Thái Hành thay họ nuôi hài tử.

Ăn của Thái Hành, uống của Thái Hành, dùng của Thái Hành, cuối cùng lại đến đánh Thái Hành.

Bàn tính này đánh rất vang.

Phái Thái Hành làm sao cũng không ngờ được kết quả sẽ như thế đúng không? Những hài tử đó ở trên tay người này, hắn làm sao có thể thật sự để Thái Hành tẩy não chúng? Phương Khác nhìn nam tử trước mắt.

“Côn Luân khi nào phản kích?”

Phương Khác cân nhắc một lát, cười đáp: “Trong môn phái có hai phe, một chủ chiến, cho rằng nên nhân khí thế bây giờ tấn công Ngũ Hành sơn, rửa nhục. Một phe khác lại cho rằng, Côn Luân hiện nay cần nghỉ ngơi dưỡng sức, đợi điều chỉnh xong mới bàn chuyện công đánh Thái Hành.”

Người đó nghe xong nói: “Phái Thái Hành lấy trảm yêu trừ ma vệ đạo làm huấn giới, lúc này ba đại lục đã liên thông, trong địa giới Thái Hành vẫn không cho phép hai tộc yêu ma bước vào. Nếu gặp hai tộc yêu ma, giết không tha. Nhưng, hiện nay thái độ của Thái Hành đối với hai tộc yêu ma là thế, không đại biểu sau này cũng thế. Nếu bỏ lỡ thời cơ này, về sau có muốn, cũng chỉ là muốn mà thôi.”

“Chính thế.” Phương Khác gật đầu, huống hồ ba đại lục đều loạn, Côn Luân sao có thể chỉ lo cho mình, nghĩ ngơi dưỡng sức? Chỉ là có vài người

bị lá che mắt, không nhìn rõ thế cục. Chẳng qua may mà chỉ có vài mầm lửa, hiện tại còn kịp dập tắt chúng.

…

Phương Khác cầm thẻ ngọc nam tử đưa qua, trân trọng bỏ vào nhẫn chứa đồ. Mỗi một phần tình báo, đều là họ dùng mạng đổi lấy, mà Thái Hành lúc này đang khua chiêng gõ trống điều tra mật thám.

Nghĩ đến đây, Phương Khác nhìn đối phương: "Nếu có người tra đến ngươi, hễ lộ ra chút đầu mối nào, đều phải kịp thời rút lui, đừng kéo dài."

"Ta tự có chừng mực." Nói xong, hắn liền đứng lên ra khỏi mật thất.

Sau khi cua rẽ chục lần, đến cửa sau của một tửu lâu, cởi mũ trùm, để lộ một thân huyền y, trên y bào là ngũ hành bát quái đồ bằng tơ bạc lấp lánh ánh sáng dưới dương quang.

Phương Khác đổi sang diện mạo khác, đợi trong mật thất đủ một canh giờ mới ra ngoài. Chu Lập Đức đang chờ trước cửa.

"Đại nhân, thuyền lên biển đã chuẩn bị xong."

"Đi thôi."

…

Một ngày sau, trên một chiếc thuyền đánh cá nhỏ trên biển, một lão ngư dân cùng một người trẻ tuổi ngồi trên thuyền câu linh ngư. Người trẻ tuổi mặc đồ ngắn màu xám, trên eo còn cài một cây dù đen.

Ngay lúc này, một luồng linh quang đánh bốp dưới đáy nước ở mép thuyền, tạo nên một con sóng. Sóng nước đánh lên thân thuyền, tưới ướt hai người trên sàn thuyền.

"Trên thuyền là ai, phía trước giới nghiêm, không được lại gần."

Lão ngư dân giật mình kêu lên, lúc này mới phát hiện thuyền của họ đã đi đến đây.

Ông vội ném đao và cá trên tay, hoang mang đứng lên chắp tay với đại thuyền ở xa: “Ai da, ngài nhìn ta này, ta vất vả lắm mới đánh được một con tuyết ngư, cao hứng hỏng rồi… nên quên khống chế thuyền, mới khiến thuyền trôi đến đây… ai da, làm phiền các vị đại nhân rồi, thật xin lỗi, xin lỗi.”

Tuyết ngư?

Tu sĩ trên thuyền không khỏi giật mình, nhìn lên chiếc thuyền nhỏ. Vậy mà là thật, tuyết ngư toàn thân như ngọc không thấy xương, máu như hương ngọc. Cá này là thứ tốt, nó có thể tinh lọc linh lực thông thuận kinh mạch, cực hiếm gặp.

Mấy tu sĩ nhìn nhau một cái, một người trong đó nhịn không được nhìn hai người khác: “Hai người này tu vi không cao, vậy mà bắt được tuyết ngư?’

“Thủ lĩnh, ngươi xem…” Một tu sĩ ghé lại gần thủ lĩnh, ánh mắt thì dính trên con thuyền kia, vẻ mặt không mang ý tốt.

Thủ lĩnh lạnh lùng nhìn tu sĩ này một cái: “Tiểu tử ngươi có ý đồ quỷ gì đây? Bất kể ngươi có ý đồ gì, đều nuốt về bụng hết cho ta. Phái Thái Hành chúng ta, trước giờ không… không, a!”

Thủ lĩnh kia còn chưa nói xong, chợt kinh hô một tiếng, chỉ thấy một cánh tay đã xuyên qua phần bụng hắn. Tiểu đệ tạp dịch hắn luôn cho là chỉ mới tầng bảy luyện khí, vậy mà đã là trúc cơ hậu kỳ.

“Người đầu… có gian tế…” Thủ lĩnh thoáng cái nghĩ ra được thân phận của người này, nhưng đã trễ.

Chỉ thấy lão ngư dân cùng với thanh niên trên thuyền đánh cá phi thân lên, kiếm quang lóe sáng… một thuyền mười người, chỉ còn lại mỗi gian tế đó.

“Đại nhân, tiểu nhân tên gọi Lưu Võ, ngài cứ gọi ta tiểu Võ là được.” Lưu Võ ném ra mấy hỏa cầu, xử lý sạch sẽ thi thể. Lau vết máu trên tay lên y phục rồi chắp tay hành lễ với Phương Khác.

“Đại nhân, Lưu Võ sinh sống hơn hai mươi năm trên Hoàng hải. Có hắn ở đây, có thể bớt được rất nhiều phiền phức.” Chu Lập Đức nói.

Phương Khác mỉm cười, nói với Lưu Võ: “Vậy làm phiền ngươi rồi.”

“Không phiền, không phiền.” Lưu Võ cười híp mắt nói, đi đến đầu thuyền bắt đầu thao tác, trực tiếp lái vào Hoàng Hải.

Phương Khác rút dù trên eo ra, mở dù, chỉ thấy cây dù thoáng cái biến lớn, trực tiếp bao trùm chiếc thuyền bên trong.

Dù này là một trong những linh bảo đám Trần Chử gom cho y, tên là Nặc Tích.

Có thể che giấu linh lực dao động, không bị tu sĩ dưới kỳ xuất khiếu phát giác hành tung. Còn có thể xóa đi dao động linh lực sau khi sử dụng thuật pháp. Trên đường Phương Khác toàn nhờ vào chiếc dù này cùng với bản lĩnh dịch dung của y, mới đi sâu vào được Thái Hành mà không bị phát giác.

“Đại nhân là muốn đến chỗ nhóm Điền Thanh Quang hội họp trước hay có dự tính khác?” Chu Lập Đức hỏi.

Phương Khác ngẫm nghĩ nói với Lưu Võ: “Ngươi có biết “đỉnh sinh khói’?”

Lưu Võ giật mình, nghiêng đầu nhìn Phương Khác: “Đại nhân làm sao biết đỉnh sinh khói?”

Nói xong, hắn tựa hồ ý thức được không ổn, liền nói: “Tiểu nhân đương nhiên biết, đỉnh sinh khói này vô cùng bất thường. Hai năm trước thôn lạc bên biển còn có một chiếc thuyền đánh cá lớn một đi không trở lại, hôm đó có người nói thấy trên bờ biển tỏa ra khói đen.

Một lần cuối cùng là mười ba năm trước, mười lăm chiếc thuyền của thương đội chở hơn trăm người mất tích trên biển, hôm đó cũng chính là ngày trên biển tỏa khói.

Tương truyền, khi biển tỏa khói, có người từng thấy ở đáy biển có một ngọn đỉnh lớn, trong đỉnh sinh khói đen, vì vậy mới gọi là đỉnh sinh khói. Chuyện này còn từng dẫn tới một tốp tu sĩ lên biển tìm bảo. Bọn họ cho rằng ngọn đỉnh này chính là linh bảo. Nhưng cuối cùng vô công trở về.

Nhưng cũng có rất nhiều người cho rằng đỉnh sinh khói chẳng qua là lời đồn, mọi người cứ truyền miệng nhau nên dần sai lệch. Cái gọi là đỉnh sinh khói chẳng qua chỉ là cự chương trên biển tạo thành, những thuyền đánh cá và tu sĩ mất tích đều là bị cự chương cuốn vào biển ăn mất."

Nghe ra, cái này chỉ là lời đồn linh dị thường có ở vùng biển mà thôi.

Lưu Võ gãi đầu, đột nhiên nói: "Đúng rồi, nửa tháng trước lại có người nói thấy khói đen trên biển. Chính là vì rất nhiều người nhìn thấy, mới khiến cho lời đồn đỉnh sinh khói đã chìm nghỉm rất lâu lại xôn xao lần nữa."

Nửa tháng trước, không phải chính là ngày đám người Diệp Vu Thời mất tích sao!

Lưu Võ còn đang nói: "Hôm đó màn đêm đã buông xuống, nếu nói có đỉnh sinh khói cũng không thấy được, nhưng hôm đó chính là lúc cấm chế phá giải, thoáng chốc linh quang bùng lên, chiếu sáng màn đêm như ban ngày. Vì vậy mới có người nói thấy được đỉnh sinh khói. Nhưng hôm đó loạn như thế, ai biết có phải nhìn lầm hay không…"

------oOo------

Chương 196: Mời quân vào hũ 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Ta muốn đến phía nam." Hách Liên Thập Cửu đeo trường kiếm nhàn nhạt nói.

Tiêu Xương Thu gật đầu, lặng yên nhìn phía nam. Tại nơi giao nhau của tây nam có một tòa thành, tên là Phong thành. Đường lớn ngõ nhỏ trong tòa thành đó đều từng lưu lại dấu chân nàng, nơi đó còn có một lão trạch. Người trong lão trạch tranh đoạt quyền lợi, cường giả có được tất cả, nhược giả không có gì hết. Không có một chút ấm áp, chỉ có quan hệ lợi ích lãnh khốc trực tiếp nhất. Nhưng nơi đó là gốc của nàng, có tiếng thở dài của phụ thân, có sự bất đắc dĩ của mẫu thân, toan tính của đích mẫu cùng với sự bảo vệ dưới toan tính đó. Vào gia phả, đổi Tiêu Thu thành

Tiêu Xương Thu.

Nhưng hiện tại, tất cả đều hóa thành hư không. Tiêu gia không còn nữa, chỉ còn lại từng cái đầu, Phong thành phồn vinh hài hòa đã không còn, chỉ còn một mảng thê lương.

“Công Tôn và Trần Chử đi về phía bắc, Hộ Lạc đến tông môn, Phương Khác đã đến vùng cực nam.” Tiêu Xương Thu nhìn Hách Liên Thập Cửu nói: “Đi đường thuận lợi.”

Hách Liên Thập cửu khẽ cúi đầu, quay người bước ra ngoài. Thù trên núi Trường Bạch, không báo không được. Thù giết cha, không đội trời chung.

Phụng Chi Tiếu đi tới, vươn tay ôm bờ vai đơn bạc của Tiêu Xương Thu.

Hách Liên Thập Cửu có thù diệt tộc giết cha, Tiêu Xương Thu cũng thế, sao nàng lại không muốn cầm kiếm giết lên Ngũ Hành sơn? Chỉ là nàng hiện là thống lĩnh Thần Sách Doanh, nàng cần phải trấn thủ quân doanh, bảo vệ hậu phương.

Địch quân công thành, nàng không thể lui, Tiêu gia gặp nạn, nàng không thể về.

Trên bờ vai đơn bạc là từng trọng trách đè nặng lên, như muốn đè sụp nàng. Nhưng nàng vẫn càng đứng càng thẳng, càng lúc càng thẳng tắp, như tùng bách trong tuyết. Phụng Chi Tiếu bất giác siết chặt nắm tay, hắn liên tục tự nhắc nhở mình, đừng quá nóng nảy, phải đợi thêm, nhẫn nại thêm chút nữa.

Đột nhiên, Tiêu Xương Thu phủ tay lên tay hắn, hơi ngẩng đầu nhìn hắn với ánh mắt như mang mong đợi gì đó.

“Sư phụ.” Tiêu Xương Thu thấp giọng gọi.

Ngón tay Phụng Chi Tiếu run lên, có chút bối rối quay mặt đi, sau đó nhẹ ừ một tiếng.

Mắt Tiêu Xương Thu tối đi, tay liền muốn dời đi.

Khắc tiếp theo lại bị Phụng Chi Tiếu nắm chặt trong lòng bàn tay, mí mắt

Tiêu Xương Thu run lên, nhìn chằm chằm Phụng Chi Tiếu. Trên mặt nàng không có chút khó chịu nào, ngược lại Phụng Chi tiêu thì đỏ mặt nhẹ dời mắt đi.

Tiêu Xương Thu cong môi, rồi nghiêm túc nói: "Thiên Sơn gần đây động tĩnh khá lớn. Thương Nhược Tuyết đã xuôi nam, có lẽ sẽ gặp Phương Khác."

"Lão quỷ của Thiên Sơn đó thần thần bí bí co đầu rút đuôi, cả Thiên Sơn đều bị hắn quấy cho cằn cỗi nặng nề." Phụng Chi Tiếu nói, ai cũng không ngờ được Chu chưởng môn vào lúc này lại bỏ hết binh quyền của Thương Nhược Tuyết lệnh cho phải đến phía nam tìm người. Như vậy xem ra, thái độ của Thiên Sơn càng thêm mơ hồ không rõ.

"Còn về Phương Khác, ngươi ta không cần phải quá lo lắng. Nếu y đã dám hành sự như thế, nhất định đã có mưu tính. Đừng quên, Ngô Thất của Duy Pháp dường hiện nay đang làm việc dưới tay ai."

"Không, chuyện không đơn giản như thế. Hiện nay đã qua nửa tháng, phương diện Thái Hành ngài không cảm thấy hơi bất thường sao?" Tiêu Xương Thu nhíu mày nói: "Đối với người như Tả Khâu, ta chỉ thấy được một chữ, hung, chuẩn. Tâm địa lang độc, ánh mắt tinh chuẩn. Nếu theo cách hành sự của người này… hắn tuyệt đối không thể đã tính được ba đại lục liên thông mà còn cho Côn Luân thời gian nghỉ ngơi. Ai cũng hiểu, Côn Luân và Thái Hành đã là quan hệ không chết không thôi. Nếu Côn Luân dưỡng sức rồi…

Một chiếc thuyền nhỏ được trùm trong linh quang màu xanh dừng ở bến cảng của đảo Loan Nguyệt, trộn lẫn trong một đống thuyền lớn nhỏ đủ kiểu dáng không hề bắt mắt. Đảo Loan Nguyệt là một hòn đảo nhỏ trong Hoàng hải, nhưng là một bến cảng nghỉ chân bổ sung lương thực trong biển thì vẫn coi là khá phồn vinh.

Phương Khác ngồi chồm hổm trên đầu thuyền một lúc. Lưu Võ nhìn nhìn Phương Khác, lại nhìn phù bút chỉ còn nửa đoạn trong tay Phương Khác, mặt rầu rĩ. Bọn họ chia binh hai đường, để Chu Lập Đức hội họp với đám người Điền Thanh Quang, hắn thì theo đại nhân lên biển tìm người. Nhưng tìm người trên biển không hề đơn giản. Hai hôm trước đại nhân thật sự tìm được chút vết tích. Nhưng nửa cây phù bút này có nghiền ngẫm trong tay thế nào cũng không cần nghiền ngẫm hai ngày hai đêm chứ? Lưu Võ đoán

chủ nhân của phù bút này và đại nhân…

Phương Khác ngồi xổm trên đầu tuyền, tay vuốt ve chữ khắc trên phần đỉnh phù bút. Lại vô thức chìm vào thức hải, nhìn dấu ấn kiếm ý nay đã trở nên vô cùng thuần phục trong thượng đan điền. Hôm đó khi y giải trừ Ngũ Hành Thần Hỏa trận, một đống thiên tài địa bảo trong người đã tôi luyện lại thân thể y một lần. Nếu luận về cường độ thân thể, y đã sánh được với thể tu kỳ xuất khiếu. Mà dấu ấn kiếm ý này cũng không còn là dấu ấn kiếm y mà đã hóa thành một tia Thái A kiếm ý lưu lại trong đan điền, tương đương với truyền thừa của một loại kiếm ý nào đấy. Nếu y muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể tháo bỏ.

Phương Khác thở dài xa xăm, sớm biết có hôm nay. Y cần gì vội vã giải trừ liên hệ với Thái A chứ? Sư phụ y, chí hữu của y, người trong lòng y, ba người này đồng thời mất tích… quả thật không hay chút nào.

Hôm đó tâm trạng y bất định, bị Triệu Lịch Duyệt kích thích suýt nữa xuất thủ. Nhưng nghĩ kỹ lại, hôm đó chính Triệu Lịch Duyệt cũng hiểu – bất kể hắn nói gì, cũng không thể ngăn cản y đi tìm người. Nhưng hắn vẫn muốn thử ngăn cản, vì – khí tức nguy hiểm và âm mưu quá nặng.

Hôm đó lúc đám người Hàn Không công thành, tại sao Tả Khâu đột nhiên trở về Ngũ Hành sơn. Hơn nữa nếu cuối cùng hai vị lão tổ của Thái Hành và Thiên Sơn đã đến rồi, vậy Thái Hành nhất định đã hiểu dự tính của Côn Luân, thế thì Thái Hành nhất định có hậu chiêu.

Còn có lời đồn đỉnh sinh khói… y đều biết, Thái Hành sao lại không biết? Nhưng Thái Hành vẫn không có hành động gì.

Nhưng dù bên trong có trá thì sao? Y nhất định phải tìm được người. Bất kể Côn Luân phái ai ra, đều không thích hợp bằng y. Vì thế Trịnh trưởng lão mới lập tức đồng ý lời từ biệt của y.

Không tính về thân phận, cho dù mọi người đều không đồng ý, lẽ nào y sẽ không đi sao? Mắt Phương Khác hấp háy, mà y vừa đi… sắc mặt Phương Khác chợt tái đi, đứng bật dậy.

“Mẹ nó, ta đúng là ngu ngốc.” Phương Khác chợt quay người, không chút che giấu trực tiếp xách cổ áo Lưu Võ ngự kiếm bay lên, để lại một đường trắng nhạt trên không.

“Đại nhân, chúng ta đi đâu vậy?” Lưu Võ ngu người nhìn Phương Khác, vẻ mặt hoàn toàn không hiểu gì hết.

“Đảo Mặc Tâm.”

“Đảo Mặc Tâm? Ủa. Nhưng không phải đại nhân ngài nói ngày mai chúng ta tiếp tục lên biển tìm kiếm sao?” Lưu Võ trợn mắt nghi hoặc hỏi. “Ta đã nói với chủ thuyền rồi…”

Còn chưa dứt lời, Lưu Võ đã bị Phương Khác đá cho một cái.

Lưu Võ lăn người giữa không, nhưng vẫn ổn định lại được. Trên chủy thủ trong tay hắn còn dính chút máu, hắn thè lưỡi ra, tỉ mỉ liếm chủy thủ, rồi cười rạng rỡ nói với Phương Khác: “Kẻ nổi danh không phải dạng hư sĩ, ngươi là người đầu tiên ta kề sát xuất thủ mà thất bại.”

Trong lúc nói, khí tức trên người Lưu Võ biến hóa, đôi mắt tròn trịa chậm rãi hóa thành hẹp dài, đôi môi dày cũng trở nên vừa rộng vừa mỏng. Hắn nhìn điểm đỏ ở bụng Phương Khác, bất giác chậc chậc khen hay. Một đao đó đâm xuống, cường độ của thân thể này hắn không thể không tán thưởng, không hổ là thân thể từng được chí ngọc tôi luyện qua.

Trong mắt Lưu Võ viết đầy tham lam trắng trợn, đôi mắt như hóa thành chiếc lưỡi đỏ tanh liếm lên Phương Khác.

Chân mày Phương Khác nhíu rồi giãn ra.

“Ngươi là Đoài một trong bát quái Thái Hành.”

Lưu Võ thấy Phương Khác không có động tác, âm trầm cười hai tiếng, chắp tay cầm chủy thủ ở sau lưng nói: “Chính là bỉ nhân, Văn Qua.”

Văn Qua này Phương Khác đã sớm nghe đến. Công phu nén khí của người này đã luyện đến xuất thần nhập hóa, sát cơ nội liễm cực điểm, rất giống Ngô Thất trưởng lão. Hai người có không ít điểm chung, đều chưởng quản chức ám sát, nhưng so với Ngô Thất ‘lặng lẽ vô danh’ hoàn toàn ẩn mình trong bóng tối, danh tiếng Văn Qua lại cực lớn, chẳng qua là ác danh.

Vì Văn Qua thích ngược sát, còn có người nói, tên này thích ăn thịt người,

nhưng điều đó chưa được chứng thực. Chỉ là rất nhiều năm trước, không biết vì chuyện gì mà Văn Qua bị Tiêu Vân Dật chán ghét phái đến trông coi huyết trì. Sau đó lại cứ giáng chức rồi giáng chức, cuối cùng bị Tiêu Vân Dật trực tiếp nhốt lại. Nói là tính ác, vô lương, không xứng làm đệ tử Thái Hành.

Phương Khác cười, cười cong khóe môi, mang theo vẻ yên tâm.

Văn Qua bất giác hỏi: "Ngươi cười gì?"

Phương Khác nhàn nhạt nói: "Ta cười ta còn không phải quá ngu ngốc."

Dù là Văn Qua cũng phải sửng sốt một chút, nghĩ nghĩ nhưng vẫn không biết Phương Khác đang chỉ cái gì.

Hắn chỉ cười âm trầm, liếm môi nói: "Ngươi còn gì muốn nói thì mau nói cho hết đi. Nếu không qua hôm nay ngươi muốn nói gì cũng không thể nói nữa."

Phương Khác lắc đầu.

"Thế nào? Ngươi không có gì muốn nói? Vậy thì ngoan ngoãn vào bụng ta đi." Văn Qua phóng tới trực tiếp đâm Phương Khác.

Phương Khác bắn ra một luồng kiếm khí, nhưng chỉ chạm vào khoảng không, người trước mắt chẳng qua là hư ảnh. Sau đó mới chợt giật mình, trước mắt y xuất hiện vô số Văn Qua.

Mỗi tên đều sống động như thật, đầu lưỡi tanh đỏ, thân pháp quái dị. Văn Qua dùng chiêu vạn thiên hóa thân cùng tấn công Phương Khác.

"Thơm, thật thơm…" Trên trăm trên ngàn Văn Qua cùng khen, tiếng nuốt nước miếng cực kỳ chói tai.

Văn Qua cười hi hi, ánh mắt nhìn Phương Khác như nhìn đồ ăn trong đĩa. Hắn nhào lên Phương Khác, hận không thể lập tức xé một miếng thịt từ người y xuống.

Phương Khác nhẹ thở dài, cứ như rất bất đắc dĩ, y cầm kiếm, chậm rãi rút ra.

“Ta lắc đầu không phải vì ta không có gì để nói, mà là tuy ta thích nói, nhưng ta chưa từng phí lời.” Phương Khác chém ra một kiếm.

Sâm La kiếm quyết thức thứ bảy - Lãng đào sa.

Nên hình dung kiếm này thế nào?

Bây giờ đã là tháng chạp rét buốt, gió trên biển lạnh căm căm.

Chỉ thấy một luồng sáng trắng bùng lên, như lưới trời trực tiếp bao trùm ngàn vạn hóa thân của Văn Qua vào trong.

Chẳng qua chỉ một kiếm mà thôi, chỉ một kiếm, Văn Qua đã bại.

Trong một tức, ngàn vạn hóa thân biến mất, chỉ còn lại một chân thân, cái gọi là sóng cuốn trôi cát, chính là thế này.

Ầm ầm, Văn Qua bị mấy trăm kiếm mang trực tiếp đâm xuyên, suýt nữa biến thành cái sàng.

Sắc mặt hắn kịch biến, quát lớn: “Không thể, làm sao ngươi có thể phá được vạn thiên hóa thân của ta!”

Phương Khác không bận tâm đến, một luồng kiếm mang đâm xuyên tâm phế Văn Qua, hắn ngây người nhìn Phương Khác, đôi mắt không dám tin dần ảm đạm đi.

Rất rõ ràng đối phương không biết rõ về y, cho nên quả thật là tự tìm đường chết.

Ai bảo hắn cái gì không chọn lại chọn dùng vạn thiên hóa thân? Sau khi Phương Khác luyện Thông Huyền Kinh, có thể nhìn thấu tất cả huyễn thuật trên thế gian. Ai bảo hắn lại chọn trên biển? Sâm La kiếm quyết của Phương Khác, chính là thoát thai từ biển lớn.

Phương Khác đang định bỏ đi, lại thấy thi thể đó đột nhiên hóa thành máu dung vào biển.

Thì ra, Văn Qua này cũng chỉ là thân ngoại hóa thân. Cái gì là thân ngoại

hóa thân, chính là người này dùng huyết nhục của mình luyện chế ra một con rối đặc thù.

Phương Khác nhẹ chau mày, nếu đây là thân ngoại hóa thân, vậy chân thân đang ở đâu?

Y đã nằm trong hũ của phái Thái Hành rồi.

Mục đích Thái Hành lần này rất rõ ràng chính là y… cùng với mật thám Côn Luân chôn trong Thái Hành. Hiện tại y chỉ có thể mừng thầm vì mình có cây dù đen kia, mới không bại lộ hành tung lúc trước. Không đến mức làm lộ Thiên Phàm. Mà mật thám bên này cũng không thể hoàn toàn tin tưởng, nếu Văn Qua đã có thể ngụy trang thành mật thám. Vậy rất rõ ràng Thái Hành sớm đã thanh lý được một đường, đường này đã trực tiếp liên kết lên người Chu Lập Đức.

Thủ đoạn giỏi… phái Thái Hành chỉ dùng hơn mười ngày, đã quậy nát tuyến đường Côn Luân chôn xuống. Mà trước đó bọn họ không hề phát giác chút dị thường nào.

Nhớ lại những đệ tử từng tiếp ứng y trên đường, Phương Khác nhắm mắt lại.

Ngu ngốc. Phương Khác lặp lại lần nữa, rồi phi thân bay tới đảo Mặc Tâm, hy vọng vẫn còn kịp.

------oOo------

Chương 197: Mời quân vào hũ 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chu Lập Đức cầm một cây dù đen lớn, trốn trong đá ngầm dưới đáy biển. Hắn ôm dù trong lòng, tay phải ấn chặt lên vai trái. Tay và vai trái của hắn đã đứt, nhưng may là máu không còn chảy. Sắc mặt hắn tái nhợt, không dám thở mạnh một cái.

Không xa có một thân ảnh đang tìm kiếm khắp nơi, người này chính là Văn Qua. Xa hơn chút nữa và trên mặt biển còn có mấy tu sĩ tu vi khá thấp

đang tìm kiếm xung quanh.

Chu Lập Đức tì đầu lên cán dù, nhớ lại tình hình Phương Khác quyết đưa cây dù cho hắn hai hôm trước. Bất giác thầm nói mình may mắn, Phương Khác không chỉ cho hắn cây dù này, mà là cứu mạng hắn.

Văn Qua híp mắt lại, tỉ mỉ tìm kiếm xung quanh. Hắn hít mũi, nhưng lại bị nước biển ngăn cách khí vị. Nếu không người đó bị hắn xé mất một tay, vị máu tanh chắc chắn không thể che giấu.

Chỉ một thứ như thế, mà cũng có thể chuồn khỏi tay hắn, truyền ra ngoài hắn còn mặt mũi nào nữa?

Văn Qua cẩn thận tìm kiếm, lập tức sẽ tới chỗ Chu Lập Đức trốn.

Đầu Chu Lập Đức choáng váng, tim đập như trống gõ. Vì mất máu quá nhiều mà con ngươi bắt đầu tản mạn, hôm nay hắn phải kết thúc tại đây sao? Không… không thể, nếu hắn chết rồi, vậy những huynh đệ sẽ mất liên lạc với môn phái, nếu hắn không thể truyền tin tức về, vậy thì sẽ giống như lần đó – toàn quân chôn vùi. Chu Lập Đức cắn mạnh lên lưỡi, cánh tay còn hoàn hảo siết chặt cán dù.

Đúng, cho dù hôm nay phải chết, hắn cũng nhất định kéo kẻ trước mắt xuống địa ngục. Chu Lập Đức vận chuyển linh lực toàn thân, kim đan trong người cấp tốc xoay vù vù, hắn muốn tự nổ kim đan.

Ngay lúc này, Văn Qua đột nhiên dừng chân, lao lên mặt biển.

Toàn thân Văn Qua co giật, tim đau đớn, phun ra một ngụm máu, nhìn chằm chằm một hướng: “Giỏi… giỏi cho một Phương Khác.”

Tay hắn không ngừng run rẩy, cánh tay vốn tráng kiện đột nhiên co rút, da thịt nhăn lại, cực kỳ khủng bố. Văn Qua hung tợn trừng mắt nhìn những đệ tử khác, rồi phi thân về hướng môn phái. Hắn cần một chỗ an toàn để trị thương.

Chu Lập Đức may mắn thoát nạn thở phào một hơi, không có Văn Qua những đệ tử khác không phát hiện được hắn. Nhìn đảo Mặc Tâm xa xa đã lộ ra đường nét, Chu Lập Đức cắn răng quay người vòng về.

Lên đảo rồi hắn sẽ an toàn, nhưng những đệ tử không thể kịp thời nhận được tin tức sẽ xong, hắn cần phải trở về.

…

Lãnh trưởng lão cắn răng nhìn Văn Qua, tức giận nói: “Không phải ta đã bảo ngươi dẫn Phương Khác lên đảo sao? Cho dù y phát giác cái gì, khi đó tại sao ngươi không phát tín hiệu! Có phải ngươi muốn máu thịt của Phương Khác?”

“Không gánh được trọng nhiệm, thành sự không đủ bại sự có thừa! Phương Khác ngươi giết không dược, một kim đan kỳ nhỏ nhoi ngươi cũng không bắt được, còn cần ngươi làm gì?”

Văn Qua đứng trong đường không nói gì, chỉ hèn mọn cong lưng.

“Nếu ngươi phát tín hiệu, ba người chúng ta hợp kích, đừng nói một Phương Khác, cho dù là ba cũng giết được! Đồ quỷ yêu!” Lãnh trưởng lão tức giận nói, cơ hội tốt như thế không biết về sau còn gặp được hay không.

Văn Qua giật lùi, đôi mắt thon dài lóe hàn quang, nhìn chằm chằm mặt sàn. Trong mắt mang theo thị huyết và sát ý. Lãnh trưởng lão đưa lưng về phía hắn không phát giác.

“Đi xuống đi.” Lãnh trưỡng lão cuối cùng phát tiết lửa giận xong, chỉ ra cửa phất tay. Văn Qua cúi mày rũ mắt đi ra.

Khi Văn Qua ra khỏi đại đường, nhìn người xung quanh một cái. Những đệ tử Thái Hành đó sau khi phát hiện ánh mắt hắn đều giả như không thấy, cứ như không hề nhìn thấy người tên Văn Qua. Sự khinh bỉ và coi thường sâu trong mắt không cách nào che giấu.

Trong mắt đệ tử Thái Hành, Văn Qua sớm đã không phải là một trong Bát Quái được tôn kính khi trước, mà là loại cặn bã đã rơi vào ma đạo, sỉ nhục của Thái Hành.

Nếu không phải Lãnh trưởng lão gấp rút lập công, trên tay lại không có người nào thích hợp để dùng. Làm sao lại nghĩ đến kẻ bị nhốt trong đại lao không ánh mặt trời này? Từ một khắc nhìn thấy Lãnh trưởng lão, hắn liền

hiểu cơ hội của hắn đã tới. Hắn có thể vẫy đuôi cầu thương xót như một con chó, chỉ cần có thể thoát khỏi địa ngục đó. Sau đó, không tiếc bất cứ giá nào, giết người đó. Thoáng cái, khí tức quanh người Văn Qua trở nên cực kỳ đáng sợ, rồi ngay lập tức trở về bình thường.

…

“Lãnh trưởng lão dùng Văn Qua?”

Đợi sau khi Lãnh trưởng lão run run rẩy rẩy thỉnh tội xong cáo lui, Giang Trầm Chu mới bước ra khỏi bình phong, hắn nhìn Hàn Không hỏi.

“Trên tay ông ta không có nhiều người dùng được. Ta đồng ý rồi.” Hàn Không đáp.

“Chậc.” Giang Trầm Chu nhíu mày: “Đúng là một tin tức không hay. Văn Qua bất kể có giả vờ giống chó đến thế nào, bên trong cũng là một con rắn độc. Luôn sẽ có một ngày cắn ngược lại. Huống chi, dùng hắn không có lợi cho danh tiếng phái ta.”

“Văn Qua từ lâu đã bị phái Thái Hành xóa tên, hiện nay chẳng qua là một tản tu dưới tay Lãnh trưởng lão thôi, không có quan hệ gì với Thái Hành.” Hàn Không nói đâu ra đấy. “Đại nhân từng nói qua ‘người một khi giả thành chó, thì sẽ thật sự trở thành một con chó, cho dù bản thân hắn vẫn tự cho mình là người, nhưng trong mắt người khác hắn cũng chỉ là một con chó mà thôi, nếu đã là một con chó, thì có gì phải sợ?’”

Giang Trầm Chu bật cười, không nói gì.

Hàn Không nhẹ vung tay nói với Giang Trầm Chu: “Trước thu lưới đi, cá lớn không bắt được, cá nhỏ cũng đủ một dĩa đồ ăn rồi.”

“Còn cần ngươi nói sao? Lưới đã thu từ lâu rồi. Thu hoạch phong phú.” Giang Trầm Chu mỉm cười, đáy mắt lãnh quang sắc bén.

Hàn Không nói: “Ngày Phương Khác và Chu Lập Đức liên hệ, Tạ Thương và Mục Ảnh đều không ở trong phái. Ngươi có biết họ ở đâu không?”

Giang Trầm Chu chậm rãi quay đầu nói: “Hai người họ hành sự đều vô cùng cẩn thận, ta theo sau Mục Ảnh không lâu đã bị phát hiện rồi.”

“À?” Mắt Hàn Không dần trở nên âm trầm, hắn nhìn thẳng vào Giang Trầm Chu một lát, sau đó mới quay mặt đi, bắt đầu đề tài khác.

…

Khi Phương Khác đến nơi, đệ tử Thái Hành vẫn đang tìm kiếm Chu Lập Đức. Phương Khác gọn gàng giải quyết sạch bọn họ, sau khi biết Chu Lập Đức chưa bị bắt thì thở phào một hơi. Sau khi giết chết thân ngoại hóa thân của Văn Qua, y đã truyền tin về cho Côn Luân.

Nếu Chu Lập Đức không bị bắt tại chỗ, có cây dù đó ẩn náu trở về tiếp ứng không có vấn đề gì.

Phương Khác tiếp tục đến đảo Mặc Tâm, trên đường y luôn suy nghĩ một chuyện.

Với thân phận của Thiên Phàm ở Thái Hành, phái Thái Hành có động tác lớn như thế. Hắn không thể không phát giác chút dấu vết nào. Cho dù hắn có hơi thận trọng, cũng không nên liên hệ với y vào lúc này. Huống chi, liên hệ lần này cũng không phải truyền tin tức gì không thể không truyền đạt.

Nhưng hắn lại làm thế, hơn nữa còn cho y biết lời đồn về đỉnh sinh khói. Để y xem trọng lời đồn này.

Như vậy có ba khả năng. Thứ nhất, thân phận của Thiên Phàm đã bị phát hiện, vì thế đường lối tin tức của hắn trong Thái Hành không còn chuẩn xác. Thứ hai, hắn phản bội. và thứ ba… y còn chưa nghĩ ra.

Khi Điền Thanh Quang thấy Phương Khác, bất giác thở phào một hơi, như gánh nặng vừa được dỡ khỏi vai hắn.

Sau mấy câu hàn huyên ngắn ngủi, Phương Khác lập tức đi vào chính đề.

Điền Thanh Quang sửng sốt một chút rồi gật đầu nói: “Thì ra ngươi cũng biết tin đỉnh sinh khói, ta đang muốn nói với ngươi về chuyện này, chúng ta hoài nghi Diệp đại nhân và Trí Tiêu chưởng môn mất tích quả thật có liên quan đến đỉnh sinh khói. Mà hôm qua, chúng ta nhận được tin mới nhất, là năm ngày sau, trên Hoàng hải sẽ xuất hiện đỉnh sinh khói.”

Hôm qua… cũng chính là trên đường y đến đảo Mặc Tâm, khi đó, tin y chạy thoát chắc đã truyền đến Thái Hành rồi.

“Tin tức từ đâu truyền đến?” Phương Khác hỏi.

Quả nhiên trên mặt Điền Thanh Quang xuất hiện vẻ do dự, hắn ấp úng nói: “Tin tức… tin tức này… là phái Thái Hành dán thông báo cho biết.”

Nói xong Điền Thanh Quang thấp thỏm bất an nhìn Phương Khác.

Phương Khác cân nhắc một lát, cười.

Điền Thanh Quang càng thêm bất an, xoa tay nói: “Ta cũng biết tin tức của phái Thái Hành không đáng tin, nhưng mà…”

“Vậy trên thông báo nói thế nào?” Phương Khác ngắt lời Điền Thanh Quang, hỏi.

“Trên thông báo nói là, năm ngày sau đỉnh sinh khói xuất hiện ở Hoàng hải. Phái Thái Hành mời đạo hữu nhân tộc đến đảo Loan Nguyệt cùng phá giải lời đồn đỉnh sinh khói. Còn nói trải qua Thái Hành suy đoán, đỉnh sinh khói là một bí cảnh.”

“Quan trọng nhất là phái Thái Hành còn thả tin rằng…, lão tổ Thái Hành Phùng Sinh đang ở trong bí cảnh.”

Phương Khác nhanh chóng nhíu mày, thật lâu mới nói: “Quả nhiên là mời quân vào hũ.”

“Còn nữa… có người nói nhìn thấy Thương Nhược Tuyết trên đảo Loan Nguyệt.”

Phương Khác gật đầu, xem ra hũ này, không vào không được.

Điền Thanh Quang nhìn Phương Khác, do dự một chút vẫn nhịn không được nói: “Ta cảm thấy chuyện này có âm mưu, Thái Hành nhất định cố ý dụ chúng ta đến, sau đó một lưới bắt gọn. Hoặc phái Thái Hành biết ngươi đã đến, cho nên mới thả tin đỉnh sinh khói gì đó. Đỉnh sinh khói này nói không chừng chính là tin giả do phái Thái Hành tạo ra.”

“Cho nên?”

“Cho nên chúng ta nên án binh bất động, chờ xem biến động.” Điền Thanh Quang nói.

Phương Khác lắc đầu: “Đỉnh sinh khói quả thật tồn tại. Chuyến này ta không thể không đi, chẳng qua quả thật cần xem lại.”

Thấy vẻ mặt nghi hoặc khó hiểu của Điền Thanh Quang, Phương Khác nói: “Ta cảm thấy, bọn Vu Thời hiện tại không phải bị đỉnh sinh khói vây khốn, mà bị phái Thái Hành vây khốn.”

Phái Thái Hành không phải không có động tác gì, chỉ là trước đó họ đều không phát giác mà thôi. Hiện tại xem ra thật sự là một vòng quấn một vòng.

Phái Thái Hành khua chiêng gõ trống thông báo cho tất cả mọi người tin tức về đỉnh sinh khói. Là vì tự phái Thái Hành không thể phá giải sao? Sao có thể, vậy tại sao họ phải đăng thông báo?

Vì phái Thái Hành đây là cố ý thả mồi câu, chỉ đợi kẻ nguyện ý tới mắc câu.

Mà lúc này Thương Nhược Tuyết lại bị Chu chưởng môn phái đến đây, mục đích tương đồng với y, nếu nàng đã ở trên đảo Loan Nguyệt, nhất định cũng biết tin gì đó.

Phương Khác cười khổ, đỉnh sinh khói quả thật có âm mưu, bọn họ quả thật không thể xác định bọn Diệp Vu Thời mất tích có quan hệ với đỉnh sinh khói hay không, nhưng họ có thể không đi sao?

Không thể.

Vì họ không thể gánh nổi hậu quả của ‘vạn nhất’. Vạn nhất quả thật là thế, vậy sau khi đỉnh sinh khói bị phá giải bọn Vu Thời sẽ rơi vào tay phái Thái Hành.

Cho nên họ nhất định phải hành động, mà hành động này của họ liệu có đúng lúc rơi vào cạm bẫy của phái Thái Hành không? Đây đã không phải

là vấn đề cần suy nghĩ nữa.

------oOo------

Chương 198: Vào hũ 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Điền Thanh Quang lại bắt đầu đi qua đi lại, tới tới lui lui khiến tiểu đệ tử của hắn là Điền Thanh Diệp choáng muốn xỉu.

Lúc này Phương Khác có lẽ đang một mình ở trên đảo Loan Nguyệt, vốn Phương Khác đến đây hắn cho rằng hắn có thể thở phào nhẹ nhõm, ai biết còn chưa thở nhẹ nhõm được mấy ngày gánh nặng trên vai hắn lại tăng thêm vài phần.

Bọn họ nói cho cùng chỉ là tư quân của Diệp Vu Thời, sau khi Diệp Vu Thời mất tích có thể nói là đàn long mất đầu. Nhưng cho dù là ma tu trên đại lục Hoang Mạc cũng biết Tụ Linh các và họ là minh hữu thân mật không kẽ hở, Phương Khác tài trợ cho họ rất nhiều vật tư, vì thế Phương Khác vừa đến, mọi người gần như có lại xương sống.

Nếu Phương Khác cũng như Diệp Vu Thời chìm vào đó… hậu quả, Điền Thanh Quang không dám tưởng tượng.

“Sư phụ, nếu không chúng ta cũng đi đi?” Điền Thanh Diệp nói.

Điền Thanh Quang dừng bước, cười khổ: “Ngươi cho rằng chúng ta muốn đi là có thể đi sao?”

Cộng thêm một vạn người của Ti Lan, tuy họ có hơn hai mươi vạn binh lực, nhưng chủ yếu nhất là trong quân không có thống soái. Điền Thanh Quang tự biết rõ mình, hắn luyện chế bàn trận bố trận có lẽ không tồi nhưng muốn hắn dẫn binh thì vạn vạn không thể. Bọn họ đoạt được mấy hòn đảo từ tay Thái Hành, là vì Diệp Vu Thời sớm đã dặn dò tốt hơn nữa còn có Ti Lan ở cạnh hiệp trợ. Hiện nay chỉ thủ mấy hòn đảo này mà hắn đã có hơi lực bất tòng tâm. Vì thế, họ căn bản không thể viện trợ cho Phương Khác.

Mấy hôm nay nhìn hành động của Thái Hành, hắn càng nhìn tâm càng lạnh. Đảo Loan Nguyệt có trọng binh phòng thủ. Tình hình này, ai cũng biết đây là cạm bẫy quang minh chính đại chỉ chờ Phương Khác rơi vào.

Hiện nay xem như Phương Khác đã chui vào bụng địch rồi.

…

Lúc này trước mắt Phương Khác đang ở trong bụng địch, xuất hiện một người quen cũ.

Phương Khác ngừng động tác rót rượu, mấy vị tản tu khác ngồi cạnh bàn sắc mặt bất biến lũ lượt đứng lên. Uy áp của tu sĩ nguyên anh khiến mấy người này bị dọa. Trước mặt là một nam một nữ chậm rãi đi tới, hai người có dung mạo như nhau, uy áp là do nam tử phát ra.

Mấy vị tản tu thấy ánh mắt nam tử, thi nhau nhìn sang Phương Khác. Sau đó cực có nhãn lực rút lui hết. Vốn họ cũng chỉ là bình thủy tương phùng, nói chuyện nhiều thêm vài câu mà thôi. Nếu vì người này mà chọc đến tu sĩ nguyên anh thì không đáng.

Vì uy áp, tửu lâu thoáng cái an tĩnh. Trong thoáng đó, cái bàn của Phương Khác liền trống chỗ.

Ánh mắt mọi người lại chuyển sang Phương Khác, không biết vị thanh niên nhìn có vẻ bình thường trên mặt còn có mấy cái nốt ruồi kia làm sao quen biết hai người này. Sau đó lại lập tức như không có gì xảy ra, tửu lâu lại lần nữa huyên náo như cũ. Không ai dám nhìn sang bên này nữa, ai biết liệu có vì nhìn thêm một cái mà mất mạng nhỏ không?

Phương Khác nhìn Khoản Đông Nhiên đã bước vào nguyên anh cùng với Thương Nhược Tuyết bên cạnh hắn, đặc biệt bất đắc dĩ chỉ mấy chỗ ngồi trống: “Ngồi.”

Hai người diện mạo bình thường trong mắt mọi người, trong mắt Phương Khác lại là một bộ dạng khác. Khoản Đông Nhiên vẫn tú lệ yêu diệm, nếu không phải vóc dáng là nam tử bình thường, người khác nhìn đều sẽ tưởng lầm là nữ tử. Chỉ là so với năm đó, Khoản Đông Nhiên hiện nay càng thêm ba đào không kinh, đáy mắt tê dại băng lạnh. Còn nữ tử đó, không thua kém Tiêu Xương Thu nửa phần. Chỉ là hai người lại là hai vẻ đẹp hoàn

toàn bất đồng, Tiêu Xương Thu đẹp thì đẹp nhưng lạnh lùng, còn vị này lại là kiều mị.

Trên mặt nàng tựa hồ còn mang theo mấy phần non nớt, trong mắt mang sóng, môi không điểm mà đỏ. Mái tóc đen quấn thành từng lọn chồng vào nhau. Tóc đen tô điểm làm da trắng, nàng mặc y phục màu tím, y phục đơn giản nhưng nàng mặc vào lại tạo ra cảm giác yếu đuối như thể ngay cả y phục cũng không mặc nổi.

Vốn lúc thấy Khoản Đông Nhiên, Phương Khác đã đoán được thân phận nữ tử này, nhưng y cũng phải hoài nghi mình có đoán sai hay không.

Dù sao, không ai ngờ được Thương Nhược Tuyết có thể lĩnh binh công đánh Côn Luân lại có bộ dạng thế này.

Trong mắt Khoản Đông Nhiên, Phương Khác đương nhiên cũng không phải là thanh niên 'chí hướng' trong mắt mọi người. Hai người đồng dạng luyện Thông Huyền Kinh, tất cả ngụy trang trong mắt đối phương đương nhiên không thể che giấu. Chẳng qua Phương Khác không ngờ được Thông Huyền Kinh của Khoản Đông Nhiên lại có thể tác dụng lên người khác.

Khoản Đông Nhiên ngồi xuống tùy tiện bố trí mấy trận pháp nhỏ, nhìn Phương Khác nhếch môi: "Đã lâu không gặp."

"Lần trước cáo biệt, chúng ta vẫn là bằng hữu." Phương Khác nói.

Khi ở Cổ Sát tự, Khoản Đông Nhiên và Côn Luân tạm thời liên minh. Sau đó cũng thường trao đổi. Chỉ là sau khi thân phận Ti Lan bại lộ rồi dẫn Đông Thanh Thành chạy tới Thanh Minh, Khoản Đông Nhiên và Côn Luân liền cắt đứt qua lại. Dù sao yêu phủ và Thanh Minh vốn là thế như nước với lửa, còn Côn Luân hiển nhiên thân mật với Ti Lan hơn.

Chỉ là không ngờ được… hai người họ lại đi cùng nhau. Phương Khác mỉm cười, trong đầu lóe qua một đống suy nghĩ. Phái Thiên Sơn đã tiếp xúc với yêu phủ từ khi nào? Tại sao Khoản Đông Nhiên lại xuất hiện ở đây? Phái Thái Hành có chen chân vào hay không, lẽ nào phái Thái Hành đã không còn mâu thuẫn với hai tộc kia? Còn chuyện đỉnh sinh khói phái Thiên Sơn có phải cũng chen chân vào?...

Không, không đúng, hai người họ không liên quan đến Thái Hành. Nếu họ đứng về phía Thái Hành, vậy lúc này y đã không thể yên ổn ngồi đây. Dù sao ngụy trang của y vô dụng với Khoản Đông Nhiên, phái Thái Hành muốn tìm y dễ như trở bàn tay.

"Không có bằng hữu vĩnh viễn…" Khoản Đông Nhiên quét qua Phương Khác và Thương Nhược Tuyết: "Cũng không có kẻ địch vĩnh viễn."

Thương Nhược Tuyết gật đầu cười với Phương Khác: "Đúng thế, nghe đại danh Phương sư huynh đã lâu, chỉ là không nghĩ hôm nay mới được gặp."

Thương Nhược Tuyết vậy mà đổi sang gọi Phương sư huynh, như lúc ba phái còn thân mật khi trước.

"Không dám nhận." Phương Khác nhẹ nhàng dùng ba chữ bẻ gãy không khí hàn huyên đang được kéo lên.

Thương Nhược Tuyết thấy thế, cúi đầu cười rồi nói: "Mục đích chuyến này của Phương sư huynh giống ta. Nếu mọi người đã có cùng mục đích, không ngại tạm thời kết làm đồng minh chứ?"

Nàng cũng trực tiếp nói thẳng ý đồ của mình với Phương Khác.

Phương Khác rót rượu cho hai người nói: "Hành tung của ngươi là ai cố ý thả ra?"

Có Khoản Đông Nhiên ở đây, hành tung của Thương Nhược Tuyết đáng lý phải vô cùng ẩn mật mới đúng, sao lại truyền đi nhanh như thế?

Thương Nhược Tuyết chuyển mắt, cười nhẹ: "Phương sư huynh quả là nhạy bén… người thả tin tức là chưởng môn, không phải ý nguyện của ta."

Phương Khác gật đầu giơ ly rượu lên nói: "Đồng minh vui vẻ." Câu vừa rồi của Thương Nhược Tuyết tiết lộ rất nhiều tin tức, khiến người khác không thể không nghĩ nhiều. Chu chưởng môn dỡ bỏ binh quyền của Thương Nhược Tuyết, còn phái đến địa giới Thái Hành lại còn tiết lộ hành tung của Thương Nhược Tuyết cho Thái Hành. Phái Thái Hành lại đem hành tung này chiêu cáo thiên hạ.

Mà Thương Nhược Tuyết lại nói, chuyện đó không phải ý muốn của nàng.

Nghĩ kỹ, có phải rất thú vị không?

Thương Nhược Tuyết mỉm cười, cùng Khoản Đông Nhiên giơ ly rượu lên, học lời Phương Khác nói: "Đồng minh vui vẻ." Ba người nhẹ chạm ly rượu, phát ra tiếng vang thanh thúy.

…

Mười mấy chiếc thuyền lớn hiên ngang chạy đến hải vực được suy đoán sẽ xuất hiện đỉnh sinh khói. Từ sau khi phái Thái Hành đăng thông báo, quần anh tụ hội, thông qua một tấm trận pháp đồ của chín đỉnh lớn phái Thái Hành đưa ra. Ngắn ngủi mấy ngày, liền phá giải trận này, biết được vị trí cụ thể của đỉnh sinh khói.

Thế là, tu sĩ trên đảo lũ lượt chạy tới hải vực.

"Ngươi nói, phái Thái Hành thật sự nguyện ý chia cho chúng ta một chén canh sao?" Một tu sĩ không khỏi lo lắng nói, phái Thái Hành trước giờ hành sự bá bạo, một bí cảnh chưa được khai quật sao có thể nguyện ý mở ra cho tất cả mọi người?

"Ngươi cho rằng phái Thái Hành không muốn độc chiếm sao? Lần này nếu không phải có mấy đại sư giải câu đố của trận pháp đồ, cho dù phái Thái Hành đoán được ngày xuất hiện đỉnh sinh khói cũng không thể tìm được đỉnh sinh khói. Huống chi nghe nói lần này mấy vị lão tổ trên Thiên bảng cũng sẽ xuất hiện, tông môn và phái Thiên Sơn cũng phái người đến." Một người khác nói.

"Trước kia nếu phát hiện bí cảnh, chỉ sợ tất cả môn phái lớn nhỏ trên đại lục Cửu Châu đều sẽ đến, bây giờ…" Một người cảm thán.

"Hừ, Thái Hành chúng ta phát thông báo, nhưng họ dám tới sao?" Một người cười lạnh nói: "Phái Côn Luân lúc này không vội rụt cổ dưỡng sức, còn dám đến địa giới Thái Hành hay sao? Không ngờ bọn họ lại cấu kết với yêu ma tu, thật không chịu nổi. Phải biết, không phải tộc loại ta tất có dị tâm. Để yêu ma tu vào đại lục Cửu Châu không khác nào dẫn sói vào nhà."

Câu đó nói xong, tản tu bên cạnh hắn đều yên tĩnh một lúc. Có người lộ vẻ tán thưởng, cũng có người lắc đầu không nói.

“Phái Thái Hành hành sự quá mức cực đoan, cũng có chút… ngang ngược.” Một tản tu đột nhiên nói, mấy năm nay phái Thái Hành thống trị tất cả tản tu trong Thái Hành đâu vào đấy. Tuy có không ít tản tu nhập phái, nhưng chưa chắc đều là tự nguyện. Tản tu không vào môn phái thì phải đăng ký danh sách nộp linh thạch lên. Cứ như tất cả mọi người đều phụ thuộc Thái Hành. Đối với việc này, mọi người không phải không oán thán, chỉ là, tu vi cao thì không để ý đến, tu vi thấp chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời.

Nói rồi, mấy người lại bắt đầu bàn luận.

Còn ba người Phương Khác thì đứng không xa trong đám đông.

“Hải vực này hiện tại đã bị trọng binh canh gác.” Thương Nhược Tuyết nói: “Chỉ là không biết tại sao phái Thái Hành lại xác định đỉnh đó trấn áp một bí cảnh.”

Phương Khác nhàn nhạt đáp: “Bí cảnh hay không bí cảnh ta không biết, chỉ là nếu đỉnh này thật sự tồn tại, vậy thì nên là chín đỉnh chứ không phải một.”

Trong lúc nói chuyện, mọi người đã đến hải vực đó. Nhưng chỉ đến được biên giới mà thôi, không dám quá mức tiếp cận vị trí cụ thể của đỉnh sinh khói.

Vì khi đỉnh sinh khói xuất hiện, tất cả trên mặt biển sẽ bị nuốt vào, bao gồm phi điểu trên không.

Tất cả mọi người đều quan sát mặt biển tĩnh lặng, yên lặng chờ đợi khói đen bốc lên.

Thật lâu, lâu đến mức mặt trời lặn xuống, mặt biển vốn nên tối thui, nhưng lúc này lại được đèn hiệu nổi lên khắp nơi chiếu sáng.

Cuối cùng có người kinh hô một tiếng: “Mau nhìn đáy biển đó là gì!”

Chỉ thấy trong mơ hồ có một luồng khói xanh từ đáy biển chậm rãi bốc

lên.

Cùng lúc này, thuyền được mọi người thôi thúc chậm rãi tiếp cận chỗ khói xanh tỏa ra.

Giang Trầm Chu và Hàn Không đúng lúc đứng trên con thuyền gần khói xanh nhất.

Giang Trầm Chu quay đầu nhìn những con thuyền đang chậm rãi tiếp cận xung quanh, nhàn nhạt nói: “Những người này quá cản trở, không bằng hiện tại giải quyết luôn cho xong.”

Mắt Hàn Không trầm xuống, lạnh giọng nói: “Ngươi là muốn đẩy bọn họ đứng đối địch với Thái Hành sao?”

Sắc mặt Giang Trầm Chu khẽ biến, chậm rãi nhìn Hàn Không nói: “Ngươi biết rõ ý của ta không phải vậy. Phương Khác và Thương Nhược Tuyết kia lúc này chắc đều có mặt, lúc này còn không ra tay, đợi bọn họ ra rồi chúng ta mới động thủ, ta sợ Thương Nhược Tuyết sẽ biến thành phiền phức lớn.”

“Ngươi lo quá rồi.” Hàn Không thờ ơ nói.

------oOo------

Chương 199: Vào hũ 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Khi khói càng thêm nồng.

Một chiếc thuyền như u linh dâng lên từ đáy biển, cuốn mười mấy chiếc thuyền lớn vào. Phần lớn tu sĩ trên thuyền còn chưa phát giác chỉ một lòng nhìn chằm chằm đáy biển.

Đợi khi hỗn loạn lan ra như từng đợt sóng, tất cả đã trễ. Trong tiếng chất vấn ngờ vực của mọi người, những tu sĩ Thái Hành nhanh chóng khống chế cục diện.

Phương Khác và Thương Nhược Tuyết nhìn nhau một cái, sau đó cũng như những người khác an tĩnh theo tu sĩ Thái Hành lên một chiếc thuyền khác. Y nhìn phái Thái Hành nhanh chóng dựng trận pháp trên mặt biển, hơn nữa trận pháp và khói đen kia cứ như dung làm một thể.

Suy đoán của họ là chính xác, có lẽ ngay từ đầu phái Thái Hành đã biết chuyện đỉnh sinh khói, cho nên sau khi Phùng Sinh đạo nhân mất tích phái Thái Hành mới không có hành động.

Vì thế… y và Thương Nhược Tuyết chẳng qua chỉ là thuận tiện, đám người Trí Tiêu mới là mục đích chủ yếu của Thái Hành. Một khi Trí Tiêu không còn, Côn Luân sẽ lung lay sắp đổ.

Vẻ mặt Phương Khác bắt đầu ngưng trọng.

…

Một luồng linh quang hiện lên, trận pháp đã thành. Trận này nhìn như một cái lưới lớn đang giăng xuống, vô cùng đơn giản, nhưng lúc trận thành lại xuất hiện tiếng hổ gào rồng gầm.

"… Đây là Ngũ Hành Tỏa Long trận! Không ngờ trong đời lão phu còn có thể thấy được Ngũ Hành Tỏa Long trận!" Không xa có một tu sĩ đột nhiên phá khỏi phòng hộ, tì lên lan can thuyền giơ cao hai tay vẻ mặt điên cuồng mà kinh hỉ.

Phương Khác nhận ra người này chính là trận pháp sư nổi danh trên Thiên bảng, trên bảng người này tu vi không tính là cao nhưng xếp hàng rất cao, chỉ vì ông ta là một đại sư trận pháp cực kỳ lợi hại.

Cùng với tiếng kêu đó, mọi người bắt đầu xao động. Dù cho tu sĩ Thái Hành cầm mũi mâu lóe hàn quang cũng không thể ngăn cản nhiệt tình của họ.

"Khó trách Thái Hành tự tin như thế, thì ra là Ngũ Hành Tỏa Long trận." Thương Nhược Tuyết nhìn vẻ nghi hoặc trên mặt Phương Khác, dịu giọng giải thích: "Một ngàn bảy trăm năm trước, phái Thái Hành dùng trận này vây chết một đại năng sơ kỳ độ kiếp trên bảng tản tu. Nhưng cái giá phải trả cũng cực cao, sau khi trận tan, những người này đều hủy." Thương Nhược Tuyết nhẹ liếc nhìn những tu sĩ trên mặt biển, những người này tu

vi cũng coi như không tồi. Nhìn sơ qua, thế mà không có ai dưới kim đan. Phái Thái Hành cũng có thể bỏ được, vậy mà trong mắt những người này không hề có chút oán hờn hay không cam lòng nào, còn mang theo sự cuồng nhiệt như hiến tế.

Nhớ tới những ngày nàng bị sư phụ rút quyền, sau đó lại đến đây. Côn Luân phá vỡ cục diện, lại rơi vào cạm bẫy Thái Hành. Từng vòng tuần hoàn, từng bước tính kế đều là tác phẩm của Tả Khâu.

Năm đó khi vây cánh Tả Khâu còn chưa cứng, nàng vốn nên xuất thủ, chỉ là sư phụ lo trước lo sau để mất thời cơ.

Thương Nhược Tuyết rũ mắt, mi mắt run run. Năm đó sư phụ vì băng tâm bị trộm lại còn bị Phương Minh Viễn gài bẫy thụ thương phải bế quan. Trên trên dưới dưới phái Thiên Sơn đều giao lại cho đệ tử thân truyền chưởng môn là nàng xử lý. Sau đó tuy xuất quan, nhưng lại dùng thân phận người đội đấu lạp đi bên nàng chỉ dẫn nàng. Nàng cho rằng sư phụ đây là đã giao phái Thiên Sơn cho mình.

Ai biết bây giờ sư phụ lại đích thân xử lý sạch sẽ người của nàng, trực tiếp phái nàng đi?

Thoáng chốc trong đầu Thương Nhược Tuyết đã xoay chuyển cuồn cuộn.

Phương Khác nghe Thương Nhược Tuyết nói, sắc mặt càng ngưng trọng hơn.

Lúc này, khói đen dưới đáy biển tựa hồ lan tràn đến trình độ nhất định thì bắt đầu tỏa ra kịch liệt, khói đen như mực phản phất như muốn phá khỏi mặt biển. Mà mặt biển đang bắt đầu chấn động, thuyền của họ còn cách khói đen khá xa, mà bây giờ lại nhấp nhô như thể sẽ lật nhào ngay lập tức.

Có vài tu sĩ trực tiếp bị hất ra khỏi thuyền, sau đó không còn âm thanh, chỉ để lại một chút bọt nước trên mặt biển.

Phương Khác cảm thấy linh lực trong người bắt đầu vận chuyển đình trệ, thuyền đã chậm rãi chìm xuống.

“Thuyền đang chìm! Giống như có thứ gì kéo nó!”

“A!”

Từng tiếng kêu thảm vang lên, những tu sĩ vốn thấy thuyền bắt đầu chìm liền bay lên đều như con diều đứt dây trực tiếp rớt xuống biển, sau đó không thấy nổi lên.

Mà ba người Phương Khác luôn giả vờ hoảng loạn như mọi người lại đột nhiên gây rối, giành lấy hương mộc đã điểm trong tay tu sĩ Thái Hành gần nhất. Thứ này mỗi tu sĩ Thái Hành đều có một phần, tất có kỳ quặc.

Quả nhiên, hương vừa đến tay, đầu óc nặng nề trở nên tỉnh táo hơn nhiều. Linh lực mắc kẹt trong người lại bắt đầu vận chuyển, hơn nữa lực hút kỳ lạ dưới đáy biển cũng biến mất.

“Mau! Giành lấy hương trong tay họ! Thứ này có thể khiến chúng ta không bị chìm!” Khoản Đông Nhiên quát lớn với đám người đang hoảng loạn, thoáng cái cục diện càng thêm loạn.

Các tu sĩ vốn e dè phái Thái Hành đều thi nhau sử ra sát chiêu để cướp hương, cục diện loạn cả lên.

Ba người Phương Khác sau khi thử qua trên mặt biển có thể ngự kiếm, liền nhanh chóng tiếp cận thuyền có Hàn Không.

Mắt thấy nhân loạn đã sắp đến nơi được, khói đen trong biển lại phát sinh dị biến. Nước biển ở nơi khói đen lan đến sôi lên sùng sục, trong mấy tức mặt biển đã phủ một tầng sương mù đậm che phủ không thấy được năm ngón. Sương mù này màu trắng sữa, nhìn giống như ruột bông, đưa tay chạm vào là một vùng ẩm ướt. Trong một vùng trắng xóa như thế này, trừ khi đưa tay đến trước mặt may ra mới thấy được màu của bàn tay.

Phương Khác quay người muốn kéo Khoản Đông Nhiên, nhưng lại bắt vào khoảng không. Mà linh thức thì không thể đưa ra nửa phần, còn chưa kịp nghĩ kỹ, một tiếng vang lớn chấn ầm ầm lỗ tai.

Phương Khác giật mình, trực tiếp ngã khỏi kiếm, y lập tức xoay eo, mũi chân đạp lên mình kiếm. Kiếm rơi xuống, y mượn lực đó mới vất vả ổn định trọng tâm.

Là uy áp của tu sĩ cấp cao, cấp cao tuyệt đối!

Phương Khác thầm chấn động.

“Ngũ Hành Tỏa Long trận? Xem ra phái Thái Hành vì giữ ta lại, đã tốn không ít tâm tư.” Âm thanh quen thuộc vang lên, nhưng Phương Khác lại không cách nào phân biệt hướng âm thanh truyền đến.

“Nhưng đáng tiếc, muốn dùng trận này vây khốn ta, trước phải phá được sương mù đầy trời này đã.” Trí Tiêu lại nói.

Phương Khác chớp chớp mắt, cười.

“Hiện nay ngươi đã bị trọng thương, dù có bố trí sương mù này cũng chỉ kéo dài thời gian thôi, có tác dụng gì?” Giang Trầm Chu lạnh lùng chế nhạo: “Huống chi, Định Châu cửu đỉnh đã khởi động. Nếu ngươi không thể phá được Ngũ Hành Tỏa Long trận trong một ngày thì sẽ bị cửu đĩnh vĩnh viễn trấn áp trong thế giới của đỉnh. Ngươi không đi phá trận, ngược lại để chúng ta phá trận, có đáng cười không?”

Âm thanh Trí Tiêu lại vang lên lần nữa.

Phương Khác lần mò bước tới trong sương mù, nhưng cái gì cũng không thấy. Theo lý mà nói lúc này trên mặt biển phải có không ít người mới đúng.

Đột nhiên một cánh tay vươn ra từ sau lưng Phương Khác, gác lên vai y.

“A Khác.”

Cùng với tiếng gọi nhẹ là trọng lượng của một người dồn lên, Phương Khác ngẩn ngơ tại chỗ, lúc cảm giác được người đó trượt lên lưng mình còn hơi hoảng hốt. Nhưng thân thể đã nhanh chóng xoay lại, đón lấy người đó.

Đầu óc Phương Khác bây giờ giống như những gì trước mắt y, đều trắng xóa.

“A Khác, hoàn hồn.” Diệp Vu Thời tựa vào Phương Khác, lại gần Phương Khác nhẹ giọng nói.

Phương Khác ôm chặt Diệp Vu Thời, lại phát hiện nhìn thế nào cũng không thấy được người, sau khi tay chân vô thố một lúc, mới đột ngột tựa lại gần.

Đầu tiên là không cẩn thận đụng trán lên môi Diệp Vu Thời, sau đó mới tìm đúng được trán Diệp Vu Thời, trán hai người dán vào nhau, mới nhìn rõ được mắt đối phương, cứ thế nhìn liền nhìn vào đáy mắt nhau.

Giờ khắc này, trái tim luôn lửng lơ bơ vơ không nơi an ổn cuối cùng tìm được chốn về.

"Huynh bị thương sao? Thái A đâu?" Hồi lâu, Phương Khác mới hỏi.

"Ngô ở đây." Diệp Vu Thời còn chưa mở miệng, sau lưng Phương Khác đã vang lên một âm thanh xa xăm.

Phương Khác sửng sốt, vô thức muốn quay người.

"Huynh không đáng ngại, chỉ bị thương chút mà thôi." Diệp Vu Thời nhẹ ho một tiếng nói, chống tay lên vai Phương Khác như muốn đứng thẳng lại.

Phương Khác nhíu mày, ấn tay Diệp Vu Thời lại, trực tiếp đưa linh thức vào kiểm tra, sau đó mày càng nhíu chặt.

"Điều dưỡng một thời gian sẽ tốt. Chỉ là mấy ngày này phải cần sư đệ chăm sóc rồi." Diệp Vu Thời nhẹ giọng nói.

Phương Khác gật đầu sau đó mới ý thức được Diệp Vu Thời không thấy được, bèn nói: "Được."

------oOo------

Chương 200: Vào hũ 3

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phương Khác nhìn Diệp Vu Thời cả đứng cũng đứng không vững, tự nhiên biết không phải điều dưỡng vài ngày là có thể hồi phục, nhưng y không

nói thêm nhiều, chỉ nửa ôm Diệp Vu Thời để hắn tựa lên người mình.

“Chỗ này không tiện ở lâu, chúng ta đổi chỗ khác đi.” Diệp Vu Thời nhẹ cười một tiếng, cân nhắc một lát thì nói.

Phương Khác đương nhiên thoải mái đồng ý. Sau đó Diệp Vu Thời liền nhìn về hướng Thái A nói: “Làm phiền.”

Phương Khác chợt phát giác bầu không khí giương cung bạt kiếm của hai người lúc trước đã dịu đi không ít.

Sau đó y nhẹ cười nói: “Bạch nhãn lang, không ngờ ngươi lại nhanh lăn về như thế.” Lúc nói câu này, ngữ khí của Phương Khác không còn chế giễu trào phúng như trước mà cực kỳ ôn hòa thậm chí có thể nói là dịu dàng.

Giờ này khắc này, khi họ đều an toàn xuất hiện trước mặt y, cảm giác nặng trình trịch đè ép trong lòng không thở nổi mới dịu đi. Phương Khác nhếch môi cười, cho dù trước mắt vẫn là một vùng trắng xóa, nhưng sự hoang mang hốt hoảng bị áp chế che giấu sâu trong lòng thoáng cái đã biến mất.

“…” Thái A đang định vươn tay tới cổ áo Phương Khác, nửa đường chợt đổi hướng, túm lấy cùi chỏ của y kéo vào mắt trận. Chỉ là trong mắt hắn lại hiện lên nghi hoặc dễ thấy, bản thân hắn cũng không biết tại sao lại đột nhiên đổi động tác.

Trên đường Diệp Vu Thời và Phương Khác đơn giản nói vài câu với nhau về tình hình gần đây.

Chớp mắt đã đến chỗ mắt trận, vừa vào mắt trận, sương trắng trước mắt đã biến mất. Phương Khác nhìn mặt biển vẫn sôi sục không ngừng, đưa hương trong tay cho Diệp Vu Thời, rồi lấy ra một đài sen.

Đài sen bay lên giữa không, không bị hút xuống dưới.

Diệp Vu Thời nhìn hương trong tay nói: “Phái Thái Hành không chút luyến tiếc, hương do khai hoa thiết thụ chế thành lại bị dùng ở đây, chẳng qua cũng coi như hữu ích.”

Phương Khác đánh giá Thái A một cái, Thái A vẫn như thế, trên y sam lốm đốm chút máu, nhưng không có vết thương. Sau khi xác định Thái A

không bị thương, Phương Khác để Diệp Vu Thời ngồi tựa lên cánh sen, sau đó ngồi xổm xuống tỉ mỉ kiểm tra vết thương trên người Diệp Vu Thời.

Diệp Vu Thời bị thương rất nặng, hai chỗ nặng nhất một ở bụng, một ở đùi trái. Vết thương đã được xử lý qua, nhưng không có dấu hiệu sắp lành.

Lúc Phương Khác kiểm tra kinh mạch Diệp Vu Thời đã phát giác mấy kinh mạch quan trọng trong người Diệp Vu Thời bị chấn đứt, mà linh lực cũng tiêu hao gần hết.

Đây gọi là thương nhẹ? Phương Khác nhướng mày nhìn Diệp Vu Thời.

Diệp Vu Thời cúi đầu nhìn Phương Khác, mỉm cười.

Phương Khác bất đắc dĩ thở dài, tùy ý tìm một câu nói: “Sao mọi người không bị lực hút dưới biển ảnh hưởng?”

Diệp Vu Thời cười cười, nhìn Thái A một cái, Phương Khác ngộ ra, tu vi mới là đạo lý thép.

Mà Thái A đang đánh giá đài sen. Đài sen đủ lớn, đủ cho ba người nằm ngang. Mà trên đài sen phủ một tầng lụa dày, rất êm ái. Chỉ là đài sen trong hồng có trắng thành ra vô cùng nữ khí. Nhưng đài sen này ít nhất cũng lục phẩm.

“Đây là bọn Trần Chử lấy được.” Phương Khác cười nói, chẳng chút lúng túng mà còn có hơi đắc ý.

Nói rồi, Phương Khác liền khoanh chân ngồi xuống.

Lúc này Diệp Vu Thời mới tỉ mỉ thuật lại những chuyện phát sinh trong thời gian này.

Thì ra, nhóm người Diệp Vu Thời hôm đó bị đỉnh trấn thủ Hoàng hải đã phát động cuốn vào thế giới trong đỉnh. Mà Thái A và Trí Tiêu thì không phân cao thấp với Phùng Sinh cùng Mai Hân, không ai làm khó được ai. Sau đó Trí Tiêu dự liệu được Thái Hành nhất định sẽ có hành động bèn cùng Diệp Vu Thời bố trí trận sương mù.

Mà cái gọi là đỉnh sinh khói cũng đúng như Phương Khác nghĩ, không phải một đỉnh mà là chín đỉnh. Không ai ngờ được Định Châu cửu đỉnh thất lạc đã lâu lại bị dùng trên cấm chế ba đại lục. Không nói rõ được là bao nhiêu năm trước, nước lũ lan tràn khắp nơi, trời giáng dị thạch, mặt đất nứt ra, sinh linh trên đại lục Cửu Châu gần như đều táng thân trong trận hạo kiếp đó. Bộ lạc nhân tộc liên hợp lại, luyện chế chín ngọn đỉnh lớn, trên đỉnh khắc danh sơn đại xuyên, kỳ trân dị thú. Một đỉnh đại biểu một châu, để định Cửu Châu.

Sau đó không biết bao nhiêu năm trôi qua, chín đỉnh này liền không còn tung tích. Chỗ bất phàm của chín đỉnh không nói rõ cũng biết.

Phương Khác không ngờ được là, đỉnh này lại bị khống chế trong tay phái Thái Hành. Nếu trong một ngày không phá được Ngũ Hành Tỏa Long trận họ nhất định sẽ bị vây chết trong đỉnh. Hơn nữa phái Thái Hành bố trí đại trận như thế, ra là để vây tất cả mọi người bên trong.

“Lúc đầu khi chúng ta xóa bỏ cấm chế ba giới, phái Thái Hành liền nhân cơ hội giành lấy quyền khống chế một ngọn đỉnh.” Diệp Vu Thời nói.

Tình huống hiện nay vô cùng bất lợi cho họ.

“Mai Hân lão tổ của phái Thiên Sơn lúc này có lẽ là bạn không phải địch.” Phương Khác nói.

“Có thể cùng chiến.” Thái A nhàn nhạt nói.

Nếu là thế, ba người họ liên thủ có lẽ sẽ phá được Ngũ Hành Tỏa Long trận của Thái Hành.

Nói xong, Thái A trực tiếp đứng dậy nói: “Nhữ ở lại đây, nếu có cơ hội thì nhanh chóng rời đi, cái khác đừng bận tâm.”

Phương Khác cũng đứng lên nghe thấy lời Thái A nói, y gật đầu, đấu pháp giữa tu sĩ kỳ hợp thể không phải tu sĩ cỡ tu vi họ có thể xen vào.

Lúc Thái A bước khỏi đài sen, cước bộ khựng lại một chút, nghiêng người nhăn mày nhìn Phương Khác: “Kiếm đạo của sư phụ nhữ vô cùng cổ quái.”

“Các tu sĩ như nhữ tu kiếm đạo phần lớn là tu kiếm tâm, ngộ ra kiếm đạo của mình. Nhưng ông ta lại là tự tu bản thân thành một thanh kiếm.”

Nói xong thân ảnh Thái A biến mất trong sương mù.

Tự tu bản thân thành một thanh kiếm?

“Chưởng môn tu là một loại Vô Tình đạo.” Diệp Vu Thời kéo Phương Khác một cái, để y ngồi xuống.

Lần trước nghe thấy Vô Tình đạo còn là ở đại lục Thanh Hoa. Vị Cẩu Cốt đạo nhân đó chính là tu luyện Vô Tình kiếm đạo.” Phương Khác nhìn Diệp Vu Thời, chắc không chỉ đơn giản như thế, nếu chỉ đơn giản là Vô Tình đạo Thái A sẽ không nói ra từ cổ quái.

“Đệ biết vạn vật đều có linh, kiếm còn có thể sinh thành kiếm linh. Theo lý mà nói, tu luyện vạn vật là từ vô linh đến hữu linh. Mà chưởng môn lại từ người tu luyện thành kiếm, từ hữu linh đến vô linh, từ sống tu luyện đến chết.”

Dù đã chuẩn bị tâm lý, Phương Khác cũng phải giật mình.

“Cái gì là từ sống tu luyện đến chết?”

“Chính là từ thất tình lục dục tu luyện đến vô tình vô dục, vô ngũ cảm, vô tri vô giác.”

Người tu luyện như thế, cuối cùng sống cũng như đã chết.

Phương Khác trầm mặc rất lâu mới gượng gạo hỏi một câu tại sao.

“Lúc trước Côn Luân luôn bị Thái Hành đè đầu chính là vì Kế chưởng môn không có khả năng đột phá. Ngài đi rồi, Côn Luân không người kế tục. Mà Thái Hành có Phùng Sinh đạo nhân, Thiên Sơn có Mai Hân tiên tử, hai người đó lớn hơn chưởng môn mấy đời, đều là kỳ hợp thể.” Diệp Vu Thời còn chưa nói xong, Phương Khác đã hiểu, cho nên sư phụ y mới bế quan nhiều năm như thế. Cho nên tu vi của sư phụ y cao hơn đồng bối quá mức.

…

Phương Khác cúi đầu trầm tư, sau đó nhẹ thở dài: “Đều rất liều.”

Bất kể là sư phụ y hay bọn Tiêu Xương Thu, hay như Thiên Phàm, tất cả mọi người đều đang liều mạng. Côn Luân, người Côn Luân.

Phương Khác ngẩng đầu nhìn Diệp Vu Thời, chợt cười nói: “Đệ vẫn thích đạo của huynh hơn, nhưng đệ cũng có đạo của chính mình.”

Người Côn Luân, chết đứng cũng không sống quỳ, đương nhiên hùng dũng, nhưng cũng bi tráng. Mà y vẫn cho rằng, sống mới có tất cả khả năng.

Cho nên chúng ta không thể để mình đi đến bước đường chỉ có thể sống đứng hay chết quỳ.

…

Đột nhiên Phương Khác đứng lên, quay người nhìn ra sau.

“Phương sư huynh… Diệp sư huynh.” Thương Nhược Tuyết kinh ngạc nhìn hai người xuất hiện tại đây.

Nàng thấy Phương Khác đứng trên đài sen, cảnh giác nhìn nàng. Mà trên đài sen còn có một nam tử tuấn mỹ xuất trần, chính là Diệp Vu Thời.

Vẻ quái dị vụt qua trên mặt Thương Nhược Tuyết, rồi hồi phục bình tĩnh, còn mang vui sướng nói: “Tốt quá, cuối cùng tìm được Phương sư huynh rồi. Vừa rồi sau khi thất lạc ta còn nói đại sự không tốt, không ngờ hiện tại lại gặp được.”

Nói xong, nàng bước tới một bước, Khoản Đông Nhiên theo sau cũng bước ra. Phương Khác nghĩ đến y tìm được mắt trận trong trận sương mù này vẫn là nhờ vào Thái A và Diệp Vu Thời. Trong khi Thương Nhược Tuyết lại có thể dựa vào bản thân mà nhanh tìm được mắt trận như thế, hơn nữa còn tìm được Khoản Đông Nhiên trước nữa.

Phương Khác mỉm cười, không mời họ lên đài sen, mà khống chế đài sen lùi về sau một chút, để ra một khoảng trống.

Tạm bỏ qua hàn huyên, ba người đứng đối diện nhau.

Thương Nhược Tuyết đứng trên một chiếc thuyền nhẹ, tư thế vô cùng ưu nhã.

“Ta đã liên hệ được Mai trưởng lão.” Thương Nhược Tuyết nhẹ chau mày nói: “Chỉ là chuyện tiếp theo chúng ta không thể xen vào nữa, chúng ta chỉ có thể chờ thời cơ. Nếu các trưởng lão có thể phá được Ngũ Hành Tỏa Long trận chúng ta mới nhân cơ hội thoát thân, nếu không cũng chỉ có thể bị vây khốn ở thế giới trong đỉnh hoặc bị phái Thái Hành vây giết.”

“Ta không thích ngồi yên chờ chết.” Khoản Đông Nhiên hơi nhướng mày nói.

Thương Nhược Tuyết nhẹ cười, nàng nhìn Diệp Vu Thời dịu giọng nói: “Không biết Diệp sư huynh bị thương thế nào? Ta cũng biết thuật liệu thương, có lẽ có thể nhìn qua cho sư huynh.”

Nói rồi Thương Nhược Tuyết tiến tới một bước, trong mắt mang theo quan tâm, nhưng rồi nàng lại lập tức nói: “Nếu không tiện thì thôi vậy. Nhưng chỗ ta có bí dược Thiên Sơn, mong sư huynh đừng khước từ.”

Nói xong Thương Nhược Tuyết lấy ra một bình đan dược, dùng tay áo quấn lại nhẹ đẩy bình sứ trắng về hướng Phương Khác.

Không ngờ, đài sen đột nhiên cấp tốc xoay chuyển, gần như thoáng cái đã ra khỏi mắt trận biến mất trong sương mù.

Mà bình sứ trắng chỉ mới chạm đến mép đài sen, đã nổ ầm lên. Trong bình sứ là một viên âm sát lôi châu, không phải bí dược gì, may mà Phương Khác sớm có phòng bị.

Khoản Đông Nhiên kinh dị nhìn Thương Nhược Tuyết, hắn cũng không ngờ được Thương Nhược Tuyết lại đột nhiên trở mặt. Nhưng giây tiếp theo, cân nhắc lợi hại một phen, Khoảng Đông Nhiên đuổi theo hai bước.

“Không cần đuổi nữa, trong sương mù hành sự bất tiện.” Thương Nhược Tuyết thấp giọng nói: “Còn sẽ gặp lại, chỉ là không ngờ lòng phòng bị của Phương Khác lại mạnh như thế, hơn nữa còn đài sen đó. Cơ hội tốt như thế… đáng tiếc. Ta nên nhẫn nại một chút.”

Diệp Vu Thời kia rõ ràng đã bị trọng thương, nếu giết hai người họ, đối với Thiên Sơn mà nói, là chuyện tốt cực lớn.

…

Phương Khác sờ góc bị khuyết trên đài sen, cười nói: "Đồng minh này đủ ngắn, đủ nhanh." Theo lý mà nói, còn chưa phá trận họ vẫn là đồng minh, chỉ là lúc này sư phụ y và Mai trưởng lão đồng minh là chuyện chắc như đinh đóng cột, không cần bọn họ từ trong xuyên chỉ xỏ kim. Như vậy nguyên nhân thành lập quan hệ đồng minh giữa họ cũng không còn tồn tại.

Vậy đối với Thương Nhược Tuyết mà nói, tiếp tục hành động với họ còn không bằng trước tiên ra tay thay Thiên Sơn trừ đi đối thủ.

Phương Khác lắc đầu, lúc này cuối cùng y cũng được kiến thức thế nào là trở mặt như lật sách.

------oOo------

Chương 201: Thế giới trong đỉnh 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sương mù trên mặt biển vẫn nồng vô cùng, sương khí rét lạnh thấm lên người mang đến hàn ý khắc cốt. Nhưng người trong sương mù đều biết, sương mù này đang tiêu dần.

Khi trước mắt không thể nhìn thấy, những cảm quan khác sẽ trở nên nhạy bén hơn. Trong sương mù trắng xóa tất cả mọi người đều chịu giày vò cực lớn. Không phải vì sương mù mà vì uy thế đáng sợ bạo liệt của đấu pháp.

Trong sương mù gió mưa bập bùng, hạt mưa như hạt đậu xuyên qua sương mù rơi lên thân mình, tránh cũng không thể tránh. Trong hạt mưa còn xen tạp mũi nhọn của kiếm thế. Bên tai là tiếng sóng biển gào thét, dưới chân luôn lay động. Uy áp của tu sĩ kỳ hợp thể càng khiến người ta không thở

nổi. Cho dù phái Thái Hành ổn định nhất, thuyền lớn có ba mươi tầng lầu lúc này cũng như con kiến bị cuốn vào nước giãy dụa cầu sinh.

Phương Khác đứng trong mưa gió, nhưng không lay động mà như một cây tùng kiên cố. Trừ đài sen ra y cũng không thể lục được pháp khí nào thích hợp với hoàn cảnh này hơn, mà đài sen đã bị tổn hại. Y liền dứt khoát bỏ đài sen.

Diệp Vu Thời được Phương Khác cõng trên lưng, trên người phủ mũ trùm màu đen, che phủ cả người hắn.

Nhiệt khí của người trên lưng không ngừng thông qua lớp áo mỏng thấm vào, hơi thở ấm nóng gần trong gang tấc. Phương Khác cõng Diệp Vu Thời liền cảm thấy khốn cảnh trước mắt cũng không tính là gì, y cõng người này như đang cõng cả thế giới. Vì thế, vào thời điểm nguy cơ này, Phương Khác nhịn không được nhếch môi lên cười.

“Đã qua mười một canh giờ rồi.” Phương Khác nói, chỉ còn một canh giờ nữa.

Diệp Vu Thời khép mắt nói: “Người chủ trì Ngũ Hành Tỏa Long trận là Tả Khâu.” Ngữ khí của hắn rất bình đạm, nhưng Phương Khác lại cảm thấy được sự mệt mỏi của hắn, chậm rãi điều chỉnh góc độ để hắn thoải mái hơn.

“Thế giới trong đỉnh là một vùng hỗn đục, thiên địa đảo lộn, xương trắng chất đống, hàn khí rất nặng… đừng sợ.” Hai chữ cuối cùng Diệp Vu Thời nói rất nhẹ rất nhẹ, đến mức gần như không thể nghe thấy.

Nhưng Phương Khác vẫn nghe được, y hơi sửng sốt, ngón tay run lên. Sau đó y cười, làm như không có gì nói: “Hử? Chẳng lẽ sư huynh cho rằng đệ bị xương cốt hù dọa hay sao? Tiểu gia sẽ không bị dọa đâu.”

Kỳ thật y đương nhiên biết Diệp Vu Thời nói sợ không phải cái này.

“Hử? Vậy sao? Không nhìn ra.” Diệp Vu Thời thản nhiên nói.

Phương Khác kéo dài âm cuối biếng nhác đáp: “Đó là vì sư huynh chưa từng nhìn kỹ đệ…” Từ cuối cùng Phương Khác nhấn thật rõ, nhưng âm đuôi lại hơi nhướng lên.

“Phải tỉ mỉ cỡ nào?” Diệp Vu Thời nhẹ cười, mở mắt ra, cứ như thông qua màn sương trắng nhìn thấy lỗ tai đượm màu xấu hổ của Phương Khác.

Âm thanh khàn khàn ngay bên tai, Phương Khác nhẹ run lên lại giả vờ như không có gì, nghiêng đầu đi, hạ giọng nói: “Phải vô cùng vô cùng vô cùng tỉ mỉ mới được.”

Thoáng cái, cằm bị bóp mạnh, hơi thở khiến người choáng váng đột nhiên xâm nhập. Rõ ràng người đó bây giờ bị trọng thương yếu ớt chưa từng có, nhưng lại cường ngạnh chưa từng có. Tay siết cằm y rất chặt, tay kia ấn sau gáy y, tựa hồ hoàn toàn quên từ tuần tự mà tiến, không chừa kẽ hở xâm nhập cắn nuốt, cưỡng ép mở ra…

Hai tay Phương Khác bất tri bất giác đã buông ra, người trên lưng đã biến thành tựa lên người y, nhưng là dùng tư thế áp chế. Phương Khác thở dốc, phảng phất như thấy được đôi môi vì mất máu quá nhiều mà nhạt màu đi.

Sương mù rét lạnh tựa hồ đã dịu đi, khí tức nóng cháy giao triền.

“Ầm.” một tiếng, chỉ thấy hai người trên không lộn đầu xuống nước.

Nước biển băng lạnh khiến nhiệt độ giảm xuống.

Phương Khác và Diệp Vu Thời nổi lên mặt nước, Phương Khác đưa tay kéo y sam bị loạn, vừa quẫn bách vừa mông muội, trầm mặc một lát, Diệp Vu Thời nhẹ cười, tiếng cười ám khàn như truyền đi rất xa rất xa.

…

Phương Khác cõng Diệp Vu Thời, chiếu theo khẩu quyết của Diệp Vu Thời thử suy đoán nơi có mắt trận, ngặc nỗi đạo hành quá cạn, đi tới đi lui hình như chỉ xoay vòng một chỗ.

“Huynh nói khả năng thứ ba là gì?” Phương Khác hỏi, y cho rằng hai suy đoán về Thiên Phàm trước đó có lẽ đều không thành lập.

“Có thể vì hắn thích.” Diệp Vu Thời cân nhắc một lát mới nói.

“…”

Diệp Vu Thời khẽ híp mắt, hắn không ngờ bên cạnh Phương Khác lại xuất hiện một nhân vật độc như thế. Tác phong hành sự hoàn toàn trái ngược với phong cách của phái Côn Luân, gần như là đi ngược đường. Tráng sĩ cắt cổ tay… xả thân liều mình, chỉ để đạt được lợi ích càng lớn. Hung tuyệt như thế, cho dù ngày sau hắn có trở về Côn Luân, chỉ sợ trong môn phái vẫn có tranh nghị.

"Hiện nay trong phái Côn Luân, người nhắc đến hắn nghiến răng nghiến lợi còn nhiều hơn nhắc đến Tả Khâu. Phần lớn mọi người đều hận không thể xé xác hắn." Phương Khác thở dài, bất đắc dĩ nói.

…

Giang Trầm Chu dẫm lên một miếng sàn thuyền đã vỡ, trên đầu ngón tay quấn một sợi thừng đỏ, đầu kia của dây thừng biến mất trong sương mù, máu chảy xuôi theo sợi thừng nhỏ xuống tí tách. Giữa mày trên tóc hắn đã nhiễm một tầng bạch sương, trên người ẩm ướt cực kỳ nhếch nhác. Nhưng trên mặt hắn vẫn mang theo nụ cười cực kỳ vi diệu, nụ cười này vô cùng dịu dàng nhưng nếu có người thông qua được màn sương nhìn vào mắt hắn, sẽ phát giác đáy mắt hắn tràn đầy ác ý.

Hắn nhẹ kéo dây thừng, trêu cợt: "Chó mà cũng dám đi cắn chủ nhân?"

Người bị cột chặt ở đầu kia dây thừng bị ép quỳ trước mặt Giang Trầm Chu trầm mặc rất lâu, sau đó cười hai tiếng. Tiếng cười đặc biệt khản đặc khó nghe, nhưng không có chút cảm xúc nào. Chỉ là khô khàn cười gượng, thông qua tiếng gió biển vù vù truyền rõ vào tai Giang Trầm Chu.

Giang Trầm Chu đưa tay chuẩn xác bóp cằm người đó, mang đầy tính nhục mạ ngả ngớn vuốt qua gương mặt đó rồi đặt trên đầu người đó nhẹ giọng nói: "Đoài khi trước bây giờ lại luân lạc đến mức này, ai cũng không ngờ được đúng không? Thất sư huynh thanh cao kiêu ngạo, ái đồ của Tiêu trưởng lão. Hiện tại lại giống như chó… không, nói ngươi giống chó chó cũng không vui nổi."

"Người Côn Luân các ngươi miệng đều tiện thế sao?" Âm thanh khàn khàn của Văn Qua lại vang lên, ba chữ người Côn Luân nói đặc biệt chói tai.

Giang Trầm Chu nhướng mày cười: “Vào thùng nhuộm lớn Thái Hành này, miệng không tiện một chút thì cũng thấy có lỗi với bản thân.”

Văn Qua thu liễm trào phúng trên mặt, tê dại nói: “Ta chỉ có một yêu cầu, rốt cuộc ngươi có đáp ứng cho một câu rõ ràng không.”

“Tại sao ta phải tin ngươi?” Giang Trầm Chu nhàn nhạt nói.

Văn Qua đờ đẫn nhìn Giang Trầm Chu: “Vậy tại sao ngươi phải phí lời với ta nhiều vậy? Theo tác phong hành sự của ngươi, nếu không tin ta, sớm đã giết ta để tuyệt hậu hoạn rồi?

Sau khi hắn xác định Giang Trầm Chu là người Côn Luân cũng rất kinh sợ. Kinh sợ vì Giang Trầm Chu lại là người Côn Luân, hơn nữa không ai nghi ngờ lên đầu hắn. Chỉ vì người này hành sự thật sự quá mức âm tàng, thực sự không giống người Côn Luân trong ấn tượng của họ. Có mật thám nào sẽ giết đồng bạn của mình không chút lưu tình còn vui vẻ như thế không?

Nhưng quyết định hôm nay tìm tới Giang Trầm Chu, hắn cũng sớm đã chuẩn bị đập nồi dìm thuyền rồi.

Giang Trầm Chu cười, buông sợi thừng đỏ trong tay, vuốt tóc Văn Qua, rất dịu dàng. Văn Qua không hề động đậy, bộ dạng rất thuận theo.

Sương mù chậm rãi tản ra, một tiếng rồng gầm cao vút vang lên, nhưng lại đột nhiên im bặt.

Ngũ Hành Tỏa Long trận bị phá rồi!

Trước mắt Giang Trầm Chu dần rõ ràng hơn, trên mặt bình tĩnh vô ba, không kinh không hỉ.

------oOo------

Chương 202: Thế giới trong đỉnh 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Trận bị phá rồi?!”

“Mau! Chúng ta mau rời khỏi đây!”

Các tản tu đã nhếch nhác không chịu nổi đều phóng ra pháp khí điên cuồng muốn thoát khỏi hải vực này. Trên hải vực này đã tổn thất không ít tu sĩ. Nhưng vẫn có một vài người, nhìn chằm chằm đáy biển cuộn trào, muốn vào bí cảnh trong tưởng tượng của họ. Chỉ vì một phần cơ duyên, chỉ có người đã vào thế giới trong đỉnh được gọi là bí cảnh kia mới hiểu, bí cảnh này căn bản không có bất cứ cơ duyên nào, chỉ là một vùng đất chết mà thôi.

Phương Khác cõng Diệp Vu Thời đứng lặng tại chỗ. Vì đã trễ, trận pháp bị phá quá trễ, lúc này bất luận có chạy thế nào cũng không thể tránh khỏi đỉnh sinh khói. Tu sĩ kỳ hợp thể đều không thể chạy thoát, huống chi là họ.

Phương Khác nhìn trung tâm trận chiến.

Trí Tiêu, Mai Hân sóng vai mà đứng, đối diện họ là Phùng Sinh và hơn ngàn tu sĩ Thái Hành sau lưng Phùng Sinh. Ngàn tu sĩ đó dẫm lên âm dương thái cực đồ thật lớn được phủ trên mặt biển. Âm dương thái cực đồ to lớn đó đang kêu gọi âm dương thái cực đồ nhỏ sau lưng Phùng Sinh.

Sắc mặt Trí Tiêu không đổi, nhưng trên người dính máu, mà trên đầm lụa trên người Mai Hân bị máu thấm ướt dán vào người. Cánh tay cầm kiếm của Phùng Sinh bị chặt bỏ từ khuỷu.

Duy chỉ có mình Thái A cầm một thanh trường kiếm, đứng ngoài vòng chiến của ba người. Thái A như có cảm giác gì chuyển đôi mắt đen kịt nhìn sang hướng Phương Khác, rõ ràng là khoảng cách cực xa. Nhưng đôi mắt ảm đạm không ánh sáng đó lại như ở gần ngay trước mặt, một thân huyền y phần phật trong gió đối chọi cường liệt với mái tóc màu bạc, trầm mặc mà sắc bén, như một thanh kiếm bình thường được che phủ đi tất cả mũi nhọn. Nhưng người biết nhìn kiếm vừa nhìn sẽ biết kiếm này sắc bén vô cùng.

Hắn nhìn Phương Khác một cái, rồi dời đi nhìn chằm chằm phía Thái Hành.

Phương Khác chậm rãi dời tầm mắt, thuận theo đường nhìn của Thái A, chân mày dần nhíu lại, trong đám đông tu sĩ Thái Hành cũng có một nam tử tóc màu bạc, nam tử tóc màu bạc đó đờ đẫn bị xích lại, một thanh đại đao gác trên cổ, máu chảy xuống nhiễm đỏ y sam màu trắng của hắn.

"Người đó chính là yêu tu của tộc Thương Lục?" Phương Khác mỉa mai, sau đó cười lạnh nghiến răng nghiến lợi phun ra mấy chữ: "Bạch nhãn lang, bạch nhãn lang nuôi uổng công."

Người này chính là nguyên nhân tại sao Thái A sẽ đứng ngoài vòng chiến. Vì người này là chấp niệm của Cốc Lương Thương. Trước mắt Phương Khác hiện lên bộ dạng Thái A ngẩn ngơ rơi lệ.

Phương Khác vừa dứt lời, Thái A như nghe thấy được lại nhìn về bên này một cái.

"Hắn chỉ là kiếm linh mà thôi." Diệp Vu Thời nhàn nhạt nói, trước khi Phương Khác lên tiếng lại nói: "Sao hiểu được nhân tâm khó dò. Yêu tu đó bị nhốt trong huyết trì mấy năm, sớm đã bị thẩm thấu không còn ra hình người. Hiện nay chẳng qua chỉ là một con rối của phái Thái Hành thôi."

Phương Khác không nhịn được, lại cười lạnh một tiếng. Nhân tâm khó dò, hay kiếm tâm khó dò đây. Y bị Thái A đùa giỡn quay vòng vòng lẽ nào còn ít sao? Chẳng qua vừa nghĩ đến Thái A bị người lừa gạt, ngược lại y còn giận hơn cả vừa rồi.

Đột nhiên, phản phất như cảm giác được gì đó. Phương Khác chậm rãi ngẩng đầu, chỉ thấy trong âm dương bát quái đồ thật lớn kia bước ra một người, người đó giang rộng hai tay, trước người nổi một âm dương bát quái đồ nữa.

Trên gương mặt âm nhu tú mỹ của người đó mang theo ý cười dịu dàng, con mắt còn hoàn hảo nhìn thẳng vào họ. Người này chậm rãi bay lên không, lơ lửng phía trên âm dương bát quái đồ thật lớn, thân hình thon dài ẩn trong trường bào tay rộng. Mái tóc buộc cao lộ ra diện mạo như nữ tử, gương mặt trắng tinh như ngọc, nhưng là một nửa tuyệt diễm một nửa tiếc nuối. Tả Khâu nghiêng người nhìn hai người Phương Khác, giữa mày là khoái ý dịu dàng không thể tả. Chỉ là khóe môi đỏ tươi cong lên một độ cong khiêu khích.

Trên biển lớn mênh mông, mưa gió chợt ngừng, khắp trời là biển sao. Ba tu sĩ kỳ hợp thể đứng trên không đối kháng, một âm dương bát quái đồ thật lớn ấn trên biển.

Tả Khâu lơ lửng trên không đứng dưới ba tu sĩ kỳ hợp thể, nhưng lại không có nửa phần thất sắc, mà ngược lại bầu trời đầy sao lại làm nền cho hắn.

Diệp Vu Thời ngẩng đầu mỉm cười nhìn Tả Khâu, đáy mắt phản chiếu ánh sao lấp láy.

Không cần ngôn ngữ, Phương Khác cõng Diệp Vu Thời từng bước từng bước đi về hướng Tả Khâu. Động tác cực kỳ chậm rãi, tư thế cực kỳ ung dung. Nhưng trong thoáng chốc đã đi xong cả trăm dặm, sau lưng để lại tàn ảnh nhàn nhạt.

Mọi người ngoài chiến trường như pháo hoa vừa bùng nổ, mang theo từng luồng linh quang chạy trốn khắp nơi. Trong trăm ngàn lưu quang này, Phương Khác lại cõng Diệp Vu Thời đi ngược lại.

Thương Nhược Tuyết híp mắt nhìn tình hình hiện tại, trở tay bắn vào bàn bát quái của Hàn Không.

“Chỉ sợ không ai biết, Thương Nhược Tuyết lại là một thể tu.” Hàn Không nhìn dấu ngón tay lõm vào trên bàn bát quái, còn là một thể tu đáng sợ như thế. Một nữ tử với bộ dạng nhu nhược yếu đuối lại là một thể tu, ai có thể ngờ được?

Vai trái của Hàn Không lõm vào một khối, máu tươi tràn lan, đây là cái giá để hắn biết được chuyện này.

“Phái Thiên Sơn hiện nay đã rơi vào chung đường với yêu ma.” Hàn Không tiện tay ném bàn bát quái đi, nghiêng mắt liền nhìn Khoản Đông Nhiên sống chết không rõ.

Thương Nhược Tuyết nhẹ cười ra tiếng, dịu giọng nói: “Hàn sư huynh nói lời này không hay lắm, ba tộc dung nhau là thuận theo thiên đạo.”

Hàn Không nhướng mày, lộ ra mấy phần ý cười: “Theo như ta biết, hiện nay ngươi không thể đại biểu cho Thiên Sơn. Là ngươi đang dùng thân

phận Thương Nhược Tuyết của mình công khai phản bội phái Thiên Sơn sao?”

Thương Nhược tuyết đưa tay nhẹ che miệng, cười ra tiếng. Tư thế như thiếu nữ ngây thơ được nuôi trong nhà không hiểu thế sự, chỉ là máu trên đầu ngón tay dính lên gương mặt trắng nõn mang đến một phần mỹ lệ yêu dị.

“Hàn sư huynh nói đùa rồi. Ngươi lại đang dùng thân phận gì chất vấn ta phản bội Thiên Sơn? Chẳng lẽ phái Thái Hành thật sự cho rằng phái Thiên Sơn là dạng dế kiến dựa vào Thái Hành để sống sao?”

“Lẽ nào không phải.” Hàn Không trở hai tay, một bộ bàn cờ xuất hiện trên tay hắn, cùng lúc dưới chân hắn kéo dài ra một bàn cờ rộng cả ngàn mét. Hắn, Thương Nhược Tuyết, Khoản Đông Nhiên đều ở trên bàn cờ.

Thương Nhược Tuyết buông tay, bước tới một bước tấn công Hàn Không: “Tự nhiên không phải, có vài chuyện Thái Hành ngươi làm được, Thiên Sơn ta đương nhiên cũng làm được.”

…

“Huynh giải trận, đệ phá trận.” Diệp Vu Thời nói.

Phương Khác nhẹ gật đầu, lấy đài sen đã hư hại ra, đặt Diệp Vu Thời xuống. Xoay người nhìn Tả Khâu, hơi nâng trường kiếm trong tay.

Oành! Kiếm khí như sóng, uy áp như biển. Mấy người Trí Tiêu và Phùng Sinh lại giao thủ.

Trong sóng khí điên cuồng, Phương Khác cầm trường kiếm, nhảy vọt mấy cái đến trước âm dương bát quái trận.

“Cấn sơn.” Diệp Vu Thời ngồi khoanh chân trên đài sen, thần thái tự nhiên, nhưng ánh mắt lại chăm chú nhìn Phương Khác, như thể những thứ khác đều không lọt được vào mắt hắn.

Tả Khâu giang hai tay ra, âm dương bát quái đồ cỡ nhỏ trước người hắn chậm rãi bay lên. Âm dương bát quái đồ dưới chân hắn còn đang cuồn cuộn cung cấp linh lực cho Phùng Sinh. Âm dương bát quái đồ này chính

là trận pháp chí cực phù hợp với hàm nghĩa tương sinh tương khắc nhất trong thiên địa nhân. Vì thế ngũ hành tương sinh, linh lực đương nhiên tự sinh không ngừng. Trận này còn, một mình Phùng Sinh có thể địch được Trí Tiêu cùng Mai Hân liên thủ.

“Khôn địa.” Âm thanh Diệp Vu Thời xuyên qua tất cả âm thanh trên thế gian truyền vào tai Phương Khác.

Phương Khác cầm kiếm chém mạnh xuống vị trí Khôn, âm dương bát quái đồ đó hơi dừng lại một chút, sau đó tiếp tục chuyển động.

Tả Khâu nhìn Phương Khác, chậm rãi cười, hắn ngửa lòng bàn tay phải lên nhẹ nói: “Bát quái trong chưởng.”

Trên đầu Phương Khác chợt xuất hiện một bàn tay vô cùng lớn, trong bàn tay đó có đủ đường vân. Lòng bàn tay là đường, trên lòng bàn tay là tám quan vị Càn cung Khôn quan Chấn quan Tốn quan Khảm quan Cấn quan Ly quan Đoài quan được đường đỏ nối lại với nhau, là một bát quái đồ trong bàn tay.

Bàn tay đó ụp xuống Phương Khác.

Diệp Vu Thời nhanh chóng dùng tay phải tính toán, âm thanh bình đạm vang lên bên tai Phương Khác.

“Hợi mười hai, Khảm lục, chém!”

…

“Tốn năm, Khôn tám.”

Tả Khâu liên tiếp xuất chiêu, Diệp Vu Thời phá giải, hai người cứ thế so đấu trận pháp diễn toán.

Tả Khâu bình thản ung dung, Diệp Vu Thời thản nhiên tự tại, nhìn thì bình thản vô ba, kỳ thật mỗi một bước đều bao hàm sát cơ thật lớn. Sát cơ lan tràn ở trung tâm ba người.

Diệp Vu Thời cố gắng diễn toán, sau lưng đã ướt mồ hôi, đầu đau như muốn nứt nhưng trong cơn đau này, đầu óc Diệp Vu Thời lại tỉnh táo chưa

từng có. Mỗi một bước hắn đều tính toán được trăm bước hoặc ngàn bước sau, khiến hắn kinh ngạc là năng lực diễn toán của Tả Khâu.

Tóc mai trước trán Tả Khâu nhẹ bay lên, trong con mắt còn hoàn hảo mang sát cơ sắc bén. Hắn nhếch môi thành một độ cung, tay nhẹ dương lên. Từ trong âm dương bát quái trận bước ra một đội người, mang theo ý sát phạt máu tanh tấn công Diệp Vu Thời.

Nếu còn tiếp tục diễn toán, hắn nhất định rơi xuống hạ phong, không hổ là Diệp Vu Thời. Tả Khâu cười nhẹ, rồi nhàn nhạt nói: "Đáng tiếc hôm nay ngươi bị thương, nếu không chắc có thể được kiến thức một chút phong thái của trận pháp sư phá giải được cấm chế ba giới."

Diệp Vu Thời lắc đầu, cười không nói, chỉ là nhẹ điểm ra, mấy đóa Băng Lưu Diệm xoay chuyển va lên âm dương bát quái.

Từng luồng linh quang liên kết với nhau, ánh lên đường vân phức tạp.

Oành! Tiếng nổ chấn điếc tai, khí dâng lên đợt sóng lớn.

Âm dương bát quái đồ rung mạnh, rồi ngưng trệ như không thể vận chuyển được nữa.

Phương Khác dừng lại dẫm lên phương vị, sau khi chém chết hai người thì nhìn Tả Khâu nhếch môi cười: "Ngươi sai rồi, Vu Thời không phải trận pháp sư, hắn là phù lục sư."

Vừa rồi Phương Khác bước đi như đang phá trận, bước đi như đang tránh né bát quái trong chưởng của Tả Khâu, chẳng qua là đang vẽ phù mà thôi.

Sắc mặt Tả Khâu không chút thay đổi, hơi thở dài nhìn Phương Khác nói: "Thì ra là thế sao?"

"Vậy các ngươi vẫn đừng miễn cưỡng là hơn." Tả Khâu nhẹ liếc Diệp Vu Thời một cái, nhàn nhạt nói.

Phương Khác nhíu mày, nghiêng đầu nhìn. Trên mặt Diệp Vu Thời hiện lên rặng đỏ không bình thường, một tay che miệng ho lên hai tiếng.

Phương Khác cong môi, chém kiếm ra, sóng lớn ngập trời, sát cơ tất hiện.

“Ngươi còn phí lời hơn cả ta.” Phương Khác bình đạm nói, mũi kiếm quét tới, mấy người còn lại đã táng mạng.

Tả Khâu cười, nụ cười cực kỳ diễm lệ. Thoáng cái, âm dương bát quái trận chuyển thành sát trận. Mà Tả Khâu nhẹ nhàng nhảy lên rồi xuất hiện phía trước Phương Khác.

Chiến đấu chân chính, hiện tại mới bắt đầu.

------oOo------

Chương 203: Thế giới trong đỉnh 3

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sát cơ cường liệt phá không mà đến!

Từ sau khi Tả Khâu bế quan ra, rốt cuộc tu vi đến đâu không ai rõ. Nhưng Phương Khác lại chưa từng cảm thấy nghẹt thở như thế, mang theo hơi lạnh trực tiếp đâm vào tim.

Cả người hắn như tỏa ra một loại hàn ý khiến người ta rung sợ, trong con mắt còn hoàn hảo có sự điên cuồng nhìn vạn vật như hư vô, sự điên cuồng hỏa nhiệt cuối cùng lại hóa thành lạnh lẽo và khinh thường lạnh nhạt.

“Ta có từng nói cho ngươi chưa, ta cũng dùng kiếm.” Tả Khâu nhẹ giọng nói, âm thanh dịu dàng như đang thầm thì với người yêu.

Trên tay hắn xuất hiện một thanh kiếm mảnh dài, mũi kiếm điểm hàn quang.

Con ngươi Phương Khác co rút, sau đó nhắm mắt lại. Trong lòng một mảng bình lặng, nhẹ nhàng xua đi con mắt có thể kéo người vào vực sâu đó, không chút do dự sử ra chiêu mạnh nhất của y.

Vạn pháp quy nhất.

Kiếm ra, lặng yên vô thức, kiếm ý thu sạch, khí thế rút vào, mũi kiếm cũng

xuất hiện một điểm hàn quang. Kiếm này không có bất cứ thanh thế nào cũng không kinh thiên động địa, chỉ là một kiếm đưa ra bình thường.

Nhưng Tả Khâu phát giác dưới kiếm chiêu này hắn lại không thể tránh được, Tả Khâu nhếch môi lên, dứt khoát không tránh mà thẳng đón lấy.

Mũi kim đấu mũi gai chính là như thế.

Phương Khác mở mắt, hai kiếm va nhau, sát cơ va đụng, không khí phát ra tiếng nổ, bị chém mở.

Hai tiếng đứt gãy thanh thúy.

Kiếm của Tả Khâu và Phương Khác đều bị gãy. Chuôi kiếm của Phương Khác đánh thẳng lên vai Tả Khâu, nhưng giây tiếp theo, một điểm hàn quang nhắm vào mắt y. Tả Khâu dùng tay kia kẹp kiếm gãy của Phương Khác bắn thẳng về.

Phương Khác không lùi, nghiêng đầu tránh, còn đi tới một bước. Cây kiếm chỉ còn một nửa trực tiếp rạch lên cổ Tả Khâu.

Tả Khâu phát ra tiếng cười nhẹ nhàng, tránh khỏi kiếm của Phương Khác.

Mũi kiếm lại đưa đến trước mặt Phương Khác.

“Người của ngươi chôn trong Thái Hành sâu như thế. Hắn có từng nhắc nhở ngươi đây là một tử cục?” Tả Khâu nói.

“Ngươi bố trí cục này có bao nhiêu người hiểu?” Phương Khác không đáp mà hỏi lại, “Đến lúc đó bí cảnh trong đỉnh mở, tu sĩ Thái Hành của ngươi lại nên thế nào?”

Chỉ thoáng cái hai người cận thân giao chiến đã mấy trăm chiêu, đều là sát chiêu, trong thoáng chốc, y sam trên người Phương Khác nhiễm đỏ.

Thương Nhược Tuyết đứng trong bàn cờ ngửa đầu mỉm cười: “Tốc độ trưởng thành của Phương Khác không khỏi quá nhanh. Nhưng… Tả Khâu càng đáng sợ. Thế gian này lại có kiếm pháp kỳ dị như thế, có… người kỳ dị như thế.” Hai người này quá chiêu, nhìn thì thanh thế không lớn, nhưng chỉ cần một bên hơi chậm một chút thì sẽ mất đi tánh mạng.

Hàn Không cũng ngừng thế bức ép từng bước, nhìn chăm chú vào thân ảnh Tả Khâu: “Kiếm của đại nhân, ta chưa từng thấy qua.”

Nói rồi Hàn Không cười khinh thường: “Phương Khác còn chưa đủ tư cách để đại nhân rút kiếm.

Thương Nhược Tuyết phiêu mắt, nhẹ đáp một tiếng: “Hử?”

Lời vừa dứt, trên bụng Phương Khác đã mở ra một đường máu.

Điểm hàn quang của mũi kiếm Tả Khâu gần như làm Phương Khác choáng mắt, độ quái dị của kiếm thuật này nhìn sơ là biết.

Mùi máu tanh chậm rãi lan tràn, trên mặt Phương Khác đã có thêm một vết kiếm sâu tận xương. Mà Tả Khâu chẳng qua chỉ bị một vết thương trên vai.

Trong mắt đám Thương Nhược Tuyết, Phương Khác bại trận chỉ là vấn đề thời gian.

Chỉ có Tả Khâu, nụ cười trên môi hắn càng thêm dịu dàng. Vì hắn phát hiện, Phương Khác lại đang tiến bộ. Trong thời gian ngắn như vậy lại tiến bộ! Nếu ban đầu Phương Khác chẳng qua chỉ có thể tạo nên thương tích không đau không ngứa cho hắn, thì sau đó với chiêu thức đồng dạng Phương Khác dùng lên người hắn lại tạo ra thương tổn càng lúc càng lớn.

Mà tất cả thương tổn hắn tạo ra cho Phương Khác, Phương Khác không biểu hiện ra một chút sợ hãi hay kinh hoảng nào, chỉ càng lúc càng bình tĩnh càng lúc càng chuẩn xác. Sự bình tĩnh cực độ của y, thật đáng sợ.

Tả Khâu gần như nghĩ đến gì đó nói: “Sự cường đại của cá nhân có lúc không hề có ý nghĩa.”

Chuyện đến nước này, bất kể âm mưu dương mưu gì đều đã không thể xoay chuyển thành bại. Chân chính có thể xoay chuyển chiến cục không phải đấu pháp của hai người Tả Khâu, mà là đấu pháp của nhóm Trí Tiêu và tu sĩ Thái Hành. Chỉ xem võ lực của ai hơn một bậc, ai là người thắng cuối cùng.

Tả Khâu đã bố trí tốt mọi thứ, hiện nay chỉ cần ngồi yên chờ kết quả là được.

Mà Phương Khác và Diệp Vu Thời, họ đi hay ở, vào lúc chỉ còn hai canh giờ bí cảnh sẽ mở, vào lúc Ngũ Hành Tỏa Long trận còn chưa bị phá, đã được định sẵn. Họ đều biết rõ hết, vì lúc đó họ đã biết họ chạy không thoát bí cảnh này.

Nhưng hắn không để ý, chơi một chút với Phương Khác, xem bọn họ rốt cuộc muốn làm gì. Tả Khâu nhẹ nhếch khóe môi, trong thoáng chốc, Phương Khác chìm vào khốn cảnh.

Hắn nhìn gương mặt bình tĩnh của Phương Khác, ánh mắt lóe lên, trong tay đã xuất hiện một thanh kiếm khác, kiếm thế trong tay nhẹ biến đổi. Thân ảnh như quỷ mị tránh khỏi kiếm của Phương Khác, chém ngang một kiếm.

Con ngươi Diệp Vu Thời đột ngột co rút, phù chú đánh ra điểm lên kiếm của Tả Khâu. Kiếm thế không dừng, mà trực tiếp chém đứt phù chú đó.

“Keng.” Tiếng va chạm vang lên, một thanh đao nhỏ cản trước kiếm.

“Lãng đào sa, Thái A kiếm quyết thức thứ năm, nhất triều nhất tịch.” Một âm thanh xa xăm vang lên.

Phương Khác lập tức thuận thế xuất liền ba chiêu, liên kết cực kỳ hoàn mỹ. Kiếm chiêu vốn bình hòa đại khí giờ biến thành kỳ dị vô cùng, tránh khỏi kiếm của Tả Khâu, còn áp chế chiêu kiếm của Tả Khâu.

“Thái A kiếm quyết thức khởi đầu, cửu thiên vân tiêu, bình sa lạc nhạn.” Thái A lại cất tiếng.

Lần này một thức cuối cùng lại là một chiêu trong kiếm pháp cơ bản, nhưng ba chiêu này liên kết lại cũng tạo thành bộ chiêu.

Mắt Phương Khác sáng lên, thì ra kiếm thức còn có thể dùng như thế, Thái A mở ra một con đường mới cho Phương Khác.

Kiếm gãy trong tay Tả Khâu bị đánh rơi, hắn che cổ tay bị rạch nhẹ cười, lùi vài bước nhìn Thái A nói: “Ngươi muốn tộc Thương Lục cứ thế đoạn

tuyệt?”

“Ngô chưa hề nhận lời.” Thái A nhàn nhạt nói, liếc nhìn Phương Khác. Thấy Phương Khác mang vẻ mặt ngươi sớm nên như thế, làm vậy mới đúng.

Nghe Thái A nói thế, Phương Khác nhíu mày.

Tả Khâu giơ tay ấn khóe mắt nhẹ cười, sau đó vung tay nhàn nhạt nói: “À? Hóa ra là ta lý giải sai lầm, nếu đã thế…”

Người uy hiếp Thương Lục liền muốn động thủ, nhưng khi Tả Khâu mở miệng nói, Diệp Vu Thời đã chống đài sen chậm rãi đứng lên, đáy mắt âm trầm như mực. Hắn ngửa đầu nhìn chiến cục của ba người Trí Tiêu, chậm rãi buông tay đứng thẳng, lấy ra một lá phù. Cùng Thái A nhìn nhau một cái, từ xa điểm lên âm dương bát quái trận.

Âm dương bát quái trận thiếu người khống chế nên ánh sáng yếu đi, phản phất như bị người bóp chặt cổ họng. Thoáng cái Phùng Sinh liền rơi vào hạ phong, chỉ thoáng đó, mà Thái A đã vào trận nhấc Thương Lục ra.

Tả Khâu muốn hành động thì đã trễ, hắn nhìn Phương Khác đã lui về bên cạnh Diệp Vu Thời. Rất rõ ràng, công kích của Phương Khác ngay từ đầu chẳng qua là để dụ hắn ra mà thôi.

Tả Khâu hơi thất vọng lắc đầu, thấp giọng gọi: “Thương Lục.”

Con mắt đờ đẫn của Thương Lục hơi biến đổi, xích trên người thoáng cái rơi xuống, trở tay trực tiếp tấn công Thái A, Thái A nghiêng người tránh đi, dị biến phát sinh!

Cánh tay Thương Lục tấn công Thái A chợt thu về, rồi trực tiếp đâm vào ngực chính mình.

Phốc một tiếng, máu tươi bắn ra, nhiễm đỏ vạt áo Thái A.

“Bạch nhãn…” Chữ cuối cùng kẹt lại trong miệng Phương Khác, không gọi ra được. Y thấy Thái A chậm rãi nghiêng đầu nhìn y, trên mặt không có biểu tình gì. Hắn đưa một tay ra dìu lấy Thương Lục đã đứt hết sinh cơ.

Phương Khác bỗng nhìn sang Tả Khâu, người đó hơi hất cằm chắp tay mà đứng, khóe môi mang theo đường cong lạnh lẽo gật đầu với Phương Khác. Vẻ mặt Phương Khác rét lạnh, nhưng lại bị cảm giác nóng cháy trên tay đâm đến. Dường như có thứ gì đó đang điên cuồng bốc cháy, muốn thoát khỏi ràng buộc của nhẫn chứa đồ. Chiếc nhẫn màu đen chuyển sang đỏ rực như sắc nung.

Phương Khác nhanh chóng tháo nhẫn ra, chỉ mới vừa rời khỏi ngón tay.

Oành! Chiếc nhẫn chứa đồ liền nổ tung!

Phương Khác chỉ kịp xoay người đè ngã Diệp Vu Thời. Giờ phút này trong đầu Phương Khác trắng xóa, vì y cảm giác được khí tức hủy diệt phát ra từ chiếc nhẫn chứa đồ. Khoảng cách gần như thế, y sẽ chết, có lẽ Diệp Vu Thời cũng sẽ chết.

Rốt cuộc nhẫn này là sao?

Ngay cả Tả Khâu cũng giật mình không thôi vì chuyện đột ngột xảy ra.

Một luồng kiếm khí nổ tung trong nước, cường ngạnh chắn giữa Phương Khác và chiếc nhẫn phát nổ. Thái A cầm trường kiếm, bước đến trước người Phương Khác, dùng kiếm khí chém mở chiếc nhẫn.

Một hỏa cầu vô cùng lớn, đang bốc cháy xuất hiện trước mặt mọi người.

Ngọn lửa đó như có thể nuốt chửng tất cả, cháy vang tanh tách. Phương Khác kinh ngạc nhìn, y không biết hỏa cầu này sao lại xuất hiện trong nhẫn chứa đồ của y. Nhưng sau đó Phương Khác bất giác thấp giọng nói: “Huyết mạch tinh hải.”

Đúng, trừ tình huống cháy rực vô cùng khủng bố này, đây không phải chính là ngôi sao huyết mạch của tộc Thương Lục ‘còn sống’ mà Thái A bảo y cất đi trong Thượng Tinh Hải sao?

Một màn khiến người kinh ngạc diễn ra, thi thể của Thương Lục như bị viên đá Tinh Thần đó hấp dẫn, trực tiếp bay về đá Tinh Thần, huyết dịch hắn nhỏ xuống nhanh chóng bị đá Tinh Thần hút lấy. Ngọn lửa nóng cháy đối với hắn mà nói như không tồn tại.

Thi thể của Thương Lục nhanh chóng khô đi, cuối cùng hóa thành bột phấn đen trôi trên biển.

Mà viên đá Tinh Thần cũng không còn cháy nữa, ngọn lửa đỏ rực hóa thành bạch quang nhu hòa, chiếu rọi mặt biển, một luồng bạch quang đánh lên người Thái A.

Thái A ngửa đầu, tắm trong ánh sáng ngân bạch. Biểu tình trên mặt có chút không thật, chỉ là Phương Khác thấy được Thái A nhíu mày, chậm rãi mở mắt ra, thương nhớ và bi thương vô tận tỏa ra từ người hắn.

Sau đó bạch quang chậm rãi biến mất, viên đá Tinh Thần biến thành bộ dạng ảm đạm vô quang, cũng hóa thành một đống cát mịn, trôi nổi trong hải vực này.

Là vì huyết mạch cuối cùng của tộc Thương Lục đã biến mất trên đời, cho nên đá Tinh Thần mới hóa thành cát mịn sao? Phương Khác không rõ.

Chỉ là vừa nghĩ đến đá Tinh Thần này là sản vật do nhiều người thi nhau nhào đến tìm chết hiến tế mới ra, cũng là truyền thừa ngàn vạn năm của một tộc yêu tộc, không hiểu sao y có cảm giác nặng nề ập vào mặt.

Phương Khác nhìn Thái A, Thái A rũ mắt, đã không còn nhìn ra chút bi thương nào, chỉ là quay người gia nhập vào chiến cục của nhóm Trí Tiêu.

Tả Khâu thấy thế, mày nhíu lên, hắn không ngờ chỉ là chết một kẻ đối với hắn còn không bằng hạt bụi, lại khiến hắn chứng kiến sự tiêu vong của một dân tộc. Từ đó trên đời này không còn tộc Thương Lục nữa, không còn yêu tộc tóc bạc. Hắn nghĩ trên người Phương Khác rốt cuộc có bao nhiêu bí mật? Thái A kiếm linh, huyết mạch tinh thần, thế gian chí bảo…

Hắn luôn rất hứng thú, ngặc nỗi vẫn không tìm được thời cơ thích hợp để mời Phương Khác lên Ngũ Hành sơn ôn chuyện.

Nhưng, Tả Khâu cúi đầu nhìn khói đen bốc lên từ biển, chỉ thấy trong khói đen xuất hiện ánh sáng màu trắng, từ mặt biển nhìn xuống có thể thấy lối vào bí cảnh đã mở.

Tất cả rất nhanh sẽ kết thúc, vì đây là tử cục do chính tay hắn bố trí.

Nụ cười dịu dàng dần lui khỏi mặt hắn, đổi thành lãnh đạm.

Diệp Vu Thời nhìn mặt biển, hơi nhíu mày, cảm thụ sát cơ và uy áp cường liệt do nhóm Trí Tiêu truyền đến trên hải vực, hắn nuốt vị máu tanh lại.

“A Khác.”

Phương Khác hơi sửng sốt, bí cảnh sắp mở rồi sao?

------oOo------

Chương 204: Một kiếm tuyệt sát

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Bí cảnh mở rồi!” Từ xa truyền đến một tiếng kinh hô, tu sĩ bỏ chạy khắp nơi lại thả chậm cước bộ, thi nhau tụ lại, bọn họ không hiểu, thứ mở ra không phải là cơ duyên mà là tử cảnh.

Mắt thấy bạch quang ở lối vào bí cảnh khuếch tán càng lúc càng rộng, từ trong bạch quang mơ hồ thấy được một phiến ngân quang chói lóa.

Phương Khác cõng Diệp Vu Thời, thu lại đài sen còn lại. Dẫm lên mặt biển như mặt gương. Cuồng phong thổi loạn tóc y, y ngữa đầu nhìn Phùng Sinh nhếch nhác liên tục thối lui sau khi Thái A nhập cuộc. Một mình Phùng Sinh căn bản không thể địch lại ba người liên thủ, cho dù ba người kia căn bản không có sự phối hợp gì đáng nói.

Như vậy xem ra, Phùng Sinh bại là không thể nghi ngờ. Nhưng trên mặt Tả Khâu vẫn không có chút lo lắng nào. Cho dù Phùng Sinh bị một kiếm hấc bay hơn mười dặm, trên mặt hắn vẫn là không mặn không nhạt.

Phái Thái Hành vẫn còn hậu thủ. Phương Khác nghĩ thế, cúi đầu nhìn bí cảnh dưới chân. Nhưng… Phương Khác nhìn sư phụ tiện nghi nhà mình, nhếch môi cười, y mới không tin vị này sẽ không có con át chủ bài.

Diệp Vu Thời vẫn luôn nhìn đáy biển, hắn túm tay Phương Khác thấp giọng nói: “Túm chặt huynh, đừng sợ.”

Phương Khác nhẹ cười: “Sư huynh không yên tâm đệ như thế là không được. Đệ cái gì cũng không sợ, chỉ sợ huynh…”

Còn chưa nói xong, trên biển dâng lên từng luồng khói đen. Mà trong đó, mặt biển xuất hiện ba cây hương đã điểm, hương nghênh gió thì phồng lên cao hơn ba mét cắm trên mặt biển.

Phương Khác đã không còn bận tâm truy cứu chuyện xảy ra tiếp theo trên biển.

Khói đen âm lạnh quấn lên, trong thoáng chốc, thế giới hóa thành một vùng tối tăm. Không kịp làm ra bất cứ phản ứng nào, trước mắt Phương Khác thoáng cái đã đen kịt, cảm giác âm lạnh dính nhớt quấn lên. Ngay cả hô hấp cũng tràn đầy khí âm lạnh và vị máu tanh. Phương Khác thu chặt tay, cảm giác được nhiệt độ trên lưng, nội tâm mới an ổn lại.

Cũng chỉ một lúc như thế, dị biến phát sinh!

“Ưm…” Phương Khác cắn răng rên nhẹ một tiếng, trong đầu vang ầm ầm. Màng nhĩ như bị rách, lỗ tai còn chảy máu tươi đỏ. Y không biết nên hình dung âm thanh này thế nào, chấn muốn điếc tai cũng không thể hình dung. Chỉ cảm thấy thoáng chốc trời long đất lở, như một đợt sóng âm.

Thức hải đau kịch liệt, như bị nứt ra, sau đó là xoay chuyển, đè ép không điểm dừng. Y cảm thấy được mình đã rớt vào biển, nước biển mặn chát trào vào miệng y.

Đầu óc Phương Khác thoáng cái mù mờ, cái gì cũng không thể nghĩ, chỉ cảm thấy đau đớn.

Trong lúc ý thức mơ hồ, một đôi tay lạnh lẽo chậm rãi phủ lên tai y.

Phương Khác cắn mạnh lên lưỡi, túm chặt tay Diệp Vu Thời, tránh cho hai người bị phân tán trong lốc xoáy này.

Đột nhiên, tựa hồ nghe được âm thanh quen thuộc của sư phụ tiện nghi nhà y vang lên bên tai: “Trong cửu đỉnh này có lẽ có cơ duyên của ngươi, nhớ kỹ - phải đến tử điện để hậu sinh.”

Sau đó lực hút của lốc xoáy càng thêm lớn, y chỉ có thể không ngừng chìm

xuống… chìm xuống. Ý thức liền tan rã, chỉ có cánh tay túm lấy Diệp Vu Thời càng thêm dùng lực.

Hoàn cảnh của những người khác cũng không tốt đến đâu. Mặt biển như một cái miệng vô cùng lớn đang mở, hút hết người và vật trong phạm vi ngàn dặm vào trong.

Nhưng tất cả chỉ diễn ra trong mấy tức, không biết người nào rút ba cây hương ra, thu tay về. Trí Tiêu cúi đầu, mỉm cười, ngẩng đầu. Thái A nhíu mày, dời bước, muốn kéo Phương Khác nhưng chỉ bắt được khoảng không trên biển.

Mặt biển đã hồi phục bình lặng, bình lặng tuyệt đối. Nơi biển trời giao nhau đã lộ ra màu bụng cá, nghênh đón bình minh, mặt biển nổi lên một ngọn đỉnh thật lớn, trên đỉnh cắm ba cây hương. Tay sờ râu của Trí Tiêu khựng lại, ông nhìn Tả Khâu. Không ngờ ông đã xem thường vãn bối này rồi. Ngọn đỉnh này thế nhưng đã bị Thái Hành nắm giữ.

“Vạn Phật hương? Xem ra tông môn là quyết tâm rồi.” Mai Hân lạnh lùng nói, sắc mặt đầy bất ngờ nhìn đám Tả Khâu.

Ba người họ hợp lực, vừa rồi vất vả chống lại lực của cự đỉnh. Mà lúc này vừa thấy được Vạn Phật hương còn có gì không hiểu nữa. Nếu đỉnh này là Định Châu cửu đỉnh, trong đỉnh tràn đầy oán khí và niệm lực. Áp chế lẫn nhau, nhưng vẫn là oán khí chiếm thượng phong. Mà Vạn Phật hương này là dùng tín niệm thuần túy nhất của phật môn đúc thành, trời sinh là khắc tinh của tất cả oán lực. Phái Thái Hành vậy mà có thể lấy ra thứ này, vậy thì họ nhất định đã sớm biết đỉnh này thông với tông môn.

Lúc trước còn vờ vĩnh mời nàng đến liên thủ với Phùng Sinh ngăn cản Trí Tiêu phá giải cấm chế. Rõ ràng, nàng bị lợi dụng rất triệt để.

Sát khí khóa chặt trên người Tả Khâu, nhưng khiến nàng bất ngờ là Tả Khâu bị sát khí của nàng khóa chặt nhưng trên mặt vẫn không có chút dao động nào.

Còn Trí Tiêu sau khi thấy Vạn Phật hương, nhẹ thở dài hầu như không thể nghe, nói: “Thất Phương, ngươi cũng tới rồi.”

Sắc mặt Mai Hân khẽ biến, nhìn quanh mặt biển một vòng, sau đó nhìn

chằm chằm một chỗ nói: “Lão lừa trọc! Nếu ngươi đã đến còn trốn trốn tránh tránh đến khi nào nữa?”

Một âm thanh phật hiệu hồn hậu vang lên, một phật tu xuất hiện trên mặt biển. Người này mặc cà sa, để lộ vai trái, da trắng như tuyết, tướng mạo thanh tú cực điểm, chỉ là dái tai tròn lớn còn dày. Mi tâm có một điểm chu sa, đi chân trần.

Ông ta chắp hai tay làm lễ với Trí Tiêu và Mai Hân, nhưng khi thấy Thái A lại khẽ sửng sốt, sau đó là mỉm cười. Trên mặt mang theo sự thương tiếc thế nhân, đáy mắt tràn đầy vẻ khoan dung dịu dàng.

Thái A nhíu mày, con mắt ảm đạm không ánh sáng không hề trốn tránh nhìn trả.

Hắn âm u nói: “Phật môn đã sa đọa đến nước này rồi.”

Lời vừa nói ra, những người tại đó đều sửng sốt, không hiểu là ý gì. Thất Phương không cho là đúng nhẹ cúi đầu, trên mặt đầy vẻ từ bi, ánh mắt nhìn Thái A như nhìn một vãn bối ngoan cố nhà mình.

Trí Tiêu nhướng mày, không mặn không nhạt nói: “Xem đi, ngay cả một vãn bối nhìn ngươi một cái cũng biết phật môn đã sa đọa. Ngươi làm chủ tông môn ảnh hưởng thật không phải tệ bình thường.”

Thất Phương không nhanh không chậm vừa muốn mở miệng, lại bị Thái A chặn lời.

Thái A nhíu mày nhìn Trí Tiêu nói: “Ngô nói lại một lần, ngô không phải vãn bối của nhữ. Ngô đã hơn ba ngàn tuổi, đủ làm sư tổ của nhữ.”

“Không đâu, tuy tuổi ngươi lớn, nhưng ngươi ngủ hơn ba ngàn năm mới tỉnh. Tâm trí và tuổi tác không cân xứng. Huống chi, ngươi là chí hữu của đồ nhi ta, đương nhiên là vãn bối của ta.” Trí Tiêu thản nhiên nói.

“Cưỡng từ đoạt lý.” Thái A phun ra bốn chữ rồi không mở miệng nữa.

Thất Phương đứng một bên, trên mặt như có dị sắc.

…

Tả Khâu lạnh nhạt chờ họ nói xong, mới gọi: “Phùng Sinh sư tổ.”

Kế đó, sắc mặt Mai Hân thay đổi, nàng không dám tin nhìn Phùng Sinh, lại thấy Phùng Sinh đã lui về trong âm dương thái cực đồ, đứng sau lưng Tả Khâu.

Trí Tiêu nắm miếng thiết đã nhìn không ra hình kiếm trong tay, thở dài nói: “Hậu sinh khả úy.”

Loại tư thế của Phùng Sinh rõ ràng là muốn nghe theo lệnh Tả Khâu, một tu sĩ kỳ hợp thể như ông ta lại nguyện ý đứng sau một tiểu bối. Mà thần sắc trên mặt những đệ tử khác của phái Thái Hành lại không hề có chút biến hóa nào, vậy nói rõ cái gì?

Tả Khâu hơi cong người với Phùng Sinh, rồi đứng thẳng lại. Nhìn Trí Tiêu và Mai Hân nói: “Vãn bối vì giờ khắc này, đã chuẩn bị không ít thời gian. Đây là đại lễ vãn bối tặng cho Côn Luân và Thiên Sơn.”

“Khiêm nhường.” Tả Khâu phất cờ lên, thoáng cái âm dương thái cực trận liền phân rã, hơn ngàn người vòng quanh đỉnh này bày ra cửu đỉnh trận. Mà ngọn đỉnh cực đại đó chính là mắt trận tốt nhất.

Thoáng cái mặt biển gió nổi mây vần, núi Cửu Châu, đều có tinh khí. Lúc này đỉnh của một châu đang ở đây, sơn tinh của một châu đều tới, biển không thể dung, người không thể chống.

Sắc mặt Mai Hân kịch biến, rồi phun ra một ngụm máu. Tả Khâu là muốn dùng trận này để giết chết tu sĩ kỳ hợp thể!

Trí Tiêu chỉ mũi kiếm vào Thất Phương: “Gia năm đó đã muốn được thấy sự lợi hại của phật tu các ngươi. Hiện nay coi như là cơ hội tốt.”

…

Hàn Không nhìn cảnh tượng trước mắt, đột nhiên cười lên sảng khoái, cười cười nhưng trên mặt lại mang vẻ thống khổ. Hắn tiện tay tháo ngân giáp đã bị Thương Nhược Tuyết xé rách ra ném đi.

“Hàn sư huynh sao lại không vui như thế?” Giang Trầm Chu đứng sau

lưng Hàn Không nói, trên mặt đầy vẻ chế nhạo.

Hàn Không không nói gì, trên mặt hồi phục dáng vẻ băng lạnh. Hắn lặng lẽ nhìn những đệ tử Thái Hành đang bày trận, nhìn từng người một, phân biệt từng gương mặt, nhưng người quá nhiều, hắn không nhìn ra.

Giang Trầm Chu nhếch môi: "Hàn sư huynh không phải mềm lòng đó chứ?"

Hàn Không hơi sửng sốt, khóe môi hiện lên độ cong nhàn nhạt: "Làm sao có thể."

"Thật là thảm liệt." Giang Trầm Chu lại nhìn đỉnh đó nói: "Thế giới trong đỉnh là bộ dạng gì?"

"Một vùng đất chết."

Giang Trầm Chu nhìn chỗ Phương Khác và Diệp Vu Thời biến mất, khóe môi nhếch lên: "Chuyến này Côn Luân thiệt to rồi."

"Đúng vậy."

… Thời gian chậm rãi trôi đi, mặt trời mọc rồi lặn.

Tiêu Xương Thu đang ở Côn Luân nhìn về hướng Hoàng hải, đôi mày tú lệ nhíu lại. Vệ Thoán đứng cạnh nàng trán đầy mồ hôi không ngừng tính toán. Hung, đại hung, bất luận tính thế nào cũng vẫn thế.

"Đủ rồi, đừng tính nữa." Tiêu Xương Thu ngăn cản Vệ Thoán, còn tiếp tục tính nữa, chỉ sợ Vệ Thoán sẽ chết tại đây.

Nhưng lần này gương mặt tái nhợt của Vệ Thoán lại nở nụ cười: "Sư tỷ! Trong hung giấu cát, tái ông thất mã."

Tiêu Xương Thu ngẩn người một chút, mày đang nhíu liền giãn ra.

Trên phái Thiên Sơn một vùng tuyết trắng mênh mông, Chu chưởng môn đứng dưới gốc tùng nghênh khách nhìn dị tượng trên Hoàng hải, mặt đầy lo âu, Thập Phương đứng cạnh hắn lại thản nhiên tự tại.

“Chuyến này Côn Luân tất bại, chưởng môn không cần lo lắng.”

Chu chưởng môn đảo con mắt đen kịt, nhìn Thập Phương lạnh lùng nói: “Tông môn hiện nay đã xuất thế, cần gì còn phải ra vẻ tiếc thương thế nhân siêu phàm thoát tục? Giả vờ giả vịt thật khó coi.”

…

Trên một hòn đảo cách chiến trường gần nhất, Điền Thanh Quang đứng trên tảng đá ngầm, môi tái nhợt.

“Sư phụ, phái Thái Hành có động tĩnh lớn rồi, phái gần vạn đệ tử. Chúng ta có cần xuất binh không?”

“Xuất thế nào?” Đôi mắt đỏ hồng mang theo tơ máu nhìn sang tiểu đệ tử. “Chúng ta căn bản không vòng qua được. Xuất binh không được, chúng ta xuất kích, đánh! Làm sao cũng phải khiến Thái Hành không vui.”

…

Mà vạn người này đang chú mục vào trung tâm chiến trường.

Trận cửu đỉnh trên biển vẫn đang lộ ra, đấu pháp đáng sợ khiến thiên địa biến sắc vậy mà cũng không thể đánh tan trận này. Độ khủng bố của trận pháp nhìn sơ là biết. Nhưng cái giá của uy lực này chính là gần ngàn mạng của đệ tử Thái Hành.

Mặt biển trôi nổi một đống thi thể đếm không xuể, toàn bộ đều là đệ tử Thái Hành mặc huyền y có hình bát quái. Nhưng đệ tử phái Thái Hành đứng ra chỉ tăng không giảm. Từng chiếc thuyền lớn trôi về phía này, kẻ trước ngã người sau đến.

Tả Khâu đứng lên, ánh mắt có chút trống rỗng. Tu sĩ dù có cường đại thế nào cũng chẳng qua chỉ là một người mà thôi, một người không thể địch, trăm người có thể địch không? Trăm người không địch lại, ngàn người thì sao? Vạn người thì sao? Mười vạn người lại thế nào? Cho dù là tu sĩ kỳ hợp thể, cũng có thể bị nghiền chết. Nhưng hắn sẽ không chọn cách làm ngu xuẩn đó, cho nên hắn đã thuyết phục Phùng Sinh lão tổ mời Thất Phương tới.

Từ cổ chí kim, đều có một cách nói - chỉ có tu sĩ cùng cấp bậc hoặc cao bậc hơn mới có thể giết chết tu sĩ cấp cao. Vì tu sĩ cấp cao sẽ không đứng nguyên tại chỗ bất động, đợi ngươi đến vây giết. Hiện nay hắn đã bố trí cục diện tốt nhất, vây chặt bọn họ. Chỉ là tu sĩ bố trận này vẫn là tu vi quá thấp, nhưng cũng rất tuyệt, có thể khiến một tu sĩ kỳ hợp thể cộng thêm một sơ kỳ phân thần đối đầu với ba tu sĩ kỳ hợp thể, có thể khiến những tu sĩ ngoài vạn dặm bị vây trong phạm vi trăm dặm.

Mùi máu tanh càng lúc càng nồng, Tả Khâu đứng ở nơi xa, nhìn người bị máu nhiễm đỏ y phục rơi vào biển, lần này không còn nổi lên nữa.

Lại một lần mặt trời mọc rồi lặn.

Thân ảnh Thái A chợt ẩn chợt hiện, trên mặt sớm đã không có một tia huyết sắc. Thất Phương cũng càng đánh càng kinh hãi không tên. Trên mặt hắn đã không thể duy trì vẻ thương sót thế nhân nữa, hắn không ngờ kiếm linh này lại có tu vi kỳ hợp thể, lúc đang bị trọng thương còn lợi hại như thế. Hắn mượn đỉnh này mà vẫn không thể làm khó Thái A. Hai người đánh ngang tay, may là đệ tử Thái Hành thi nhau đến cấp lực cho hắn.

Nghĩ đến đây Thất Phương nhìn huyết sắc nhiễm đỏ mặt biển, lại niệm một câu phật hiệu.

Tả Khâu nhếch môi cười nhe, kiếm linh vô chủ có thể chốn đỡ đến bây giờ đã vô cùng lợi hại. Thái A kiếm quả nhiên là kiếm tôn quý nhất.

Không biết lại qua bao nhiêu canh giờ.

Phùng Sinh thấy toàn thân Trí Tiêu đều là sơ hở, cười nói: “Trí Tiêu, ngươi đã bại rồi, Côn Luân bại rồi.”

Trí Tiêu cười ha ha, nói: “Vậy sao?”

“Chẳng lẽ chuyện đến hôm nay ngươi còn không dám thừa nhận?” Phùng Sinh cười lạnh nói.

Trí Tiêu nhìn bầu trời không biết nghĩ gì một lúc, cười nói: “Ngươi cho rằng ta thật sự ngu như thế sao? Người trẻ tuổi dễ cuồng vọng, tuổi ngươi lớn như thế còn điên y như tiểu bối, có từng nghĩ sẽ đánh mất khí tiết?”

Tả Khâu nhíu mày, có một dự cảm không hay.

Chỉ thấy Trí Tiêu vươn tay ra túm, kéo Thái A ra sau lưng mình. Ông bỏ kiếm, ngón tay kết thành hình kiếm, chém xuống.

Sau lưng Trí Tiêu xuất hiện một bóng người, một mỹ nhân. Người đó cực đẹp, nhưng đẹp rất băng lạnh.

Kiếm khí như sương, sát ý thông thiên.

Trên mặt Phùng Sinh xuất hiện vẻ kinh ngạc.

“Kiếm ý hóa hình!... Không, không chỉ thế. Là thông thiên! Không ngờ ngươi đã đến được thông thiên!”

Trong mắt ông chỉ thấy được một đạo kiếm mang đang chém tới mình, không thể tránh né.

Càng lúc càng gần, càng lúc càng gần. Ông ta biết mình đã bại rồi! Kiếm này ông ta không tiếp được, cũng không tránh được.

Phùng Sinh nhìn thấy trong kiếm ý là chính mình khi trẻ khổ luyện kiếm thuật, bị sư phụ răn dạy, bại bởi kiếm của sư phụ. Mỗi kiếm đời này ông vung ra…

Phụng Sinh chậm rãi giơ kiếm lên.

“Keng!” Hai kiếm giao nhau.

Trong Cửu Châu, vạn kiếm cùng reo.

Trong mắt Phùng Sinh như có tuyết bay đầy trời, tuyết lớn như lông ngỗng trên Ngũ Hành sơn năm đó. Ông một mình lên núi, một đường đi quỳ, cuối cùng đả động được sư phụ thu ông nhập môn, truyền thụ kiếm pháp.

…

“Đệ tử Thái Hành chúng ta, cả đời dùng trảm yêu trừ ma làm trách nhiệm. Chân thành với đạo, không sợ quỷ quái thế gian… thề phải phát dương quang đại phái ta.”

Phùng Sinh trợn to mắt nhìn chằm chằm kiếm sương như tuyết đầy trời, kiếm của ông triệt để bại rồi, ông ngẩn ngơ nhìn chân mình đứt từ đầu gối… thật lâu.

Thời gian trên biển như dừng lại vào lúc này.

Tất cả đều đình trệ, trận pháp hay kiếm khí. Mặt biển bị chém ra một đường rãnh thật sâu, mà nước biển dưới ảnh hưởng của kiếm khí còn chưa bắt đầu đổ vào, vẫn giữ yên rãnh đó, giống như miếng bọt chia biển.

Nơi thấy được trên mặt biển đều phủ một lớp sương dày, vạn vật tĩnh lặng, chỉ nghe được tiếng thở dốc cùng tim đập của chính mình.

Sau đó ông nghiêng đầu nhìn Tả Khâu.

“Tới.”

Tả Khâu quỳ trước mặt Phùng Sinh, một thân y sam nhếch nhác không chịu nổi. Trên mặt vẫn còn vết máu do kiếm khí tạo ra. Mặt hắn đầy vẻ hổ thẹn, trong con mắt còn lại chỉ có u quang: “Đệ tử vô năng.”

Lúc nói ra bốn chữ này, hàn ý sôi sục trong mắt hắn. Khóe môi tràn ra máu, đời này hắn chưa từng thất bại triệt để như thế. Lần này, Trí Tiêu đã dẫm hắn vào bụi đất, còn mượn sự hy sinh của mấy ngàn người Thái Hành dẫm hắn vào bụi đất.

Phùng Sinh lắc đầu nói: “Là sai lầm của ta… ta thật sự không nên đối kiếm này với ông ta. Nếu ta không chắn kiếm này, ông ta cũng không thể mượn lực đánh lực, thuận thế phá trận pháp. Trí Tiêu này… thật đáng sợ. Đây là một kiếm tuyệt sát.” Tuy nói thế, nhưng có chắn kiếm này hay không làm sao có thể do ông khống chế, nếu ông không chắn kiếm này thì cũng không thể né kiếm này. Chỉ có thể bị Trí Tiêu chém trúng.

Nói rồi, Phùng Sinh đã đánh một chưởng lên đầu Tả Khâu.

Gió lốc nổi lên, y bào trên người Tả Khâu phồng lên.

“Sư tổ!” Trên mặt Tả Khâu xuất hiện vẻ kinh sợ: “Không thể!”

Phùng Sinh nhìn Trí Tiêu túm lấy Thái A sớm đã không còn bóng dáng, ngay cả đỉnh đó lúc này cũng không còn tông tích, ông chợt cười cười.

“Tâm cảnh của ngươi, sẽ không sợ tâm ma. Phái Thái Hành liền giao phó cho ngươi. Đừng chối từ. Tĩnh tâm, vận công.”

“Vâng.” Tả Khâu hơi mím môi, cúi đầu xuống.

Thân thể Phùng Sinh nhanh chóng co rút, huyết sắc như bị rút sạch, cuối cùng hóa thành một cái xác khô.

Tả Khâu ôm cái xác khô đó, khóe môi hiện nụ cười âm lạnh. Sau đó chậm rãi hóa thành dịu dàng. Tay hắn chậm rãi sờ lên chỗ sống lưng.

Xa xa, hai người Hàn Không bị kiếm khí đánh rớt xuống biển đang giãy dụa ngoi lên, tay đánh vỡ tầng băng mỏng trên mặt biển

Hai người nhìn mặt biển hoàn toàn đổi khác, thật lâu không thể nói gì.

Uy thế một kiếm, lại uy lực như thế! Dưới tầng băng không ngừng có tu sĩ ngoi lên, nhưng trên biển lớn mênh mông này lại chỉ nhỏ bé như một con kiến.

Hàn Không xa xa nhìn, trên mặt vẫn mang vẻ kinh ngạc, hắn thấp giọng nói: “Trí Tiêu đó… đã luyện đến cảnh giới thông thiên rồi sao? Phùng Sinh lão tổ thế nào rồi?”

Giang Trầm Chu sầm mặt, nhìn xác nổi trên mặt biển lạnh nhạt nói: “Vừa rồi sư huynh chẳng lẽ bị mù à? Trí Tiêu quả thật đã đến cảnh giới kiếm ý thông thiên, mà Phùng Sinh lão tổ đang truyền linh lực cho đại nhân. Thất Phương thì không rõ sống chết.”

“Đại nhân… làm sao đây…” Một tu sĩ nhấp nhô tới trước mặt Hàn Không, mặt đầy vẻ kinh hoảng. Không có tu sĩ kỳ hợp thể kéo chân tu sĩ kỳ hợp thể, bọn họ làm sao có thể công đánh tu sĩ kỳ hợp thể? Vì thế vừa rồi Trí Tiêu muốn đi, bọn họ đừng nói ngăn cản, kiếm mang đầy trời kia khiến họ muốn mở mắt cũng không được. Chỉ có thể bị kiếm khí chấn ra, rơi vào biển.

Hiện nay trước mặt đã không còn bóng dáng người đó, ngay cả đỉnh cũng

không thấy.

Hàn Không lạnh lùng nhìn qua, lại nhìn mặt biển. Chỉ thấy trên mặt tất cả đệ tử Thái Hành đều lộ vẻ kinh hoảng, thất thố nhìn Tả Khâu. Bọn họ đứng hai bên khe rãnh, quay mặt nhìn nhau, khe rãnh đó cứ thế cắt biển thành hai nửa.

Hàn Không nhìn tầng băng có vẻ đang dao động, mất khống chế quát lớn: "Mau! Rời khỏi cái khe đó! Mau!"

Một tiếng ầm thật lớn, tầng băng cuối cùng long ra, nước biển rót ngược vào, đệ tử động tác chậm thoáng cái bị cuốn vào trong. Hàn sương đó không phải là hàn sương chân chính mà là kiếm khí hóa thành, đệ tử bị cuốn vào không kịp phát ra tiếng kêu đã hóa thành một đóa hoa đỏ trên biển rồi lặng lẽ tiêu thất.

Mọi người cảm thấy hàn ý dâng lên trong lòng, kinh hồn bất định nhìn mặt biển ẩn tàng sát cơ. Tu sĩ kỳ hợp thể quả là khủng bố!

Mà trước đó bọn họ còn vây khốn ba tu sĩ kỳ hợp thể, trong lòng mọi người có chút hoang mang. Tất cả quá mức huyền ảo.

Cho đến khi Tả Khâu xuất hiện trước mặt mọi người.

"Dọn dẹp chiến trường, an trí thi thể. Về phái." Âm thanh Tả Khâu chậm rãi vang lên, mọi người lập tức như được uống định tâm hoàn.

Chỉ có Hàn Không nhìn Tả Khâu, bất giác nhẹ run lên.

------oOo------

Chương 205: Tiểu Thiên bí cảnh 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trận chiến trên Hoàng hải, cả thế gian đều kinh sợ.

Vốn giữa ba đại lục có cấm chế ngăn cách, cho dù có vài truyền tống trận để âm thầm qua lại, nhưng tai nghe chưa chắc chính xác. Mọi người đối

với tin tức nghe được luôn mang mấy phần nghi vấn.

Cho dù các thế lực như yêu phủ đều biết Thái Hành toàn diện áp chế các môn phái khác ở đại lục Cửu Châu, trong lòng vẫn mang mấy phần ngạo mạn. Nhưng đại chiến lần này, tu sĩ yêu ma gần đó đều thấy được thiên địa dị tượng, kiếm khí ngập trời khiến binh khí kêu vang không ngừng. Mà tu sĩ cấp cao ở ngoài vạn dặm cũng không khỏi động dung.

Trên đời này không ngờ có người dám vây giết tu sĩ kỳ hợp thể, hơn nữa đã thành công được một nửa. Mà trong nhân tộc, lại có kiếm tu lợi hại như thế.

Hách Liên Thập Cửu một đường xuôi nam, nhưng vì duyên cớ khác mà đến đại lục Hoang Mạc. Lúc hắn biết dị động mấy hôm trước vì sao có, thì đã qua hơn một tháng, cũng chính là ngày hắn đẫm máu bước ra từ đấu trường sinh tử.

Vết máu đầy người hắn còn chưa khô, huyết nhục lộ ra ngoài cũng chỉ dùng hai viên đan dược cho qua. Hách Liên Đồng nhìn không vừa mắt, dứt khoát mở mũ trùm đầu, túm tay Hách Liên Thập Cửu kéo đến một chỗ ít người rồi bắt đầu xử lý vết thương cho hắn.

“Chưởng môn sư tổ nếu đã mang Định Châu đỉnh về Côn Luân, đương nhiên sẽ nghĩ biện pháp cứu Phương Khác ra. Huynh lo lắng có tác dụng gì?” Hách Liên Thập Cửu nhìn thiếu nữ đã cao đến vai trước mắt mình, thu lại lệ khí, đưa tay xoa tóc muội muội.

Hách Liên Đồng nhìn vết thương sâu tận xương trên người hắn, gương mặt tú lệ lạnh như hàn sương. Có vài lời lên đến môi thì nghẹn về, tiếp lời Hách Liên Thập Cửu: “Nhưng chưởng môn sư tổ cũng bị trọng thương, Định Châu đỉnh đó đặt ở vị trí trước kia của bia Côn Luân. Mấy vị trưởng lão còn đang cân nhắc muốn dung nhập Định Châu đỉnh vào đại trận hộ pháp, thay cho bia Côn Luân lúc trước trấn thủ sơn tinh địa khí.”

Hách Liên Đồng nhíu mày nói tiếp: “Chưởng môn sư tổ từng nói, muốn thoát ly tiểu thiên thế giới trong Định Châu đỉnh, có hai biện pháp, một là có tu sĩ kỳ hợp thể vào đỉnh, cưỡng chế mang người ra. Ngoài ra thì phải tìm được Hùng Kim Dương đỉnh trong năm Dương đỉnh, mở Dương đỉnh sẽ mở được đường sống.

Nhưng hiện nay chưởng môn sư tổ bị trọng thương, căn bản không thể vào đỉnh cứu người, cho nên muội và An sư thúc lần này đến đại lục Hoang Mạc trừ việc phát triển ma tu còn muốn tra xem tin tức của Hùng Kim Dương đỉnh."

"Định Châu cửu đỉnh ngũ dương tứ âm, đỉnh trong Hoàng hải đó lại là Thư Kim Âm đỉnh?" Hách Liên Thập Cửu chau mày.

"Chưởng môn sư tổ nói trong đỉnh đó vô cùng hung hiểm, là thượng cổ tộc sĩ dùng tín niệm cùng âm sát thuần túy nhất tạo nên. Nhưng lại nói không gấp lắm." Hách Liên Đồng nhíu đôi mày tú khí, thuận tiện lạnh lùng trừng mắt nhìn các tu sĩ đang trộm đánh giá họ.

…

"Hôm đó Mai Hân tiên tử chết tại đó, Thất Phương bị trọng thương cảnh giới thụt lùi đến hậu kỳ nguyên anh, chỉ sợ trong mấy chục năm cũng khó hồi phục cảnh gới…. Còn chưởng môn chuyến này về phái còn mang theo một tu sĩ kỳ hợp thể bị trọng thương, mái tóc màu bạc chắc là yêu tu. Chưởng môn còn để người này bế quan trong phái ta." Nói rồi ngữ khí của Hách Liên Đồng mang theo chút nghi hoặc và không vui: "Người này trực tiếp vào phủ đệ của biểu ca bế quan. Muội và bọn Lạc Dương đều chưa từng tới nữa là."

Hách Liên Thập Cửu bất giác bật cười, lại nhéo nhéo mặt Hách Liên Đồng, tiếc rằng gần đây Hách Liên Đồng trổ mã quá nhanh, gương mặt tròn trịa đã biến thành mặt trứng ngỗng không nhéo được miếng thịt nào.

"Ai… đúng rồi. Bọn Lạc Dương đều đã thỏa thuận, đến lúc đó ba mươi người bọn muội đánh một trận, người thắng mới có tư cách bái nhập môn hạ biểu ca." Hách Liên Đồng có chút khổ não nói: "Nhưng như vậy có phải bối phận sẽ càng loạn không, y vừa là biểu ca của muội lại vừa là sư phụ muội?"

Hách Liên Thập Cửu nghẹn cười vài tiếng nói: "Muội khẳng định muội sẽ thắng được sao? Chuyện này Phương Khác biết không?"

Hách Liên Đồng hắc cằm hừ một tiếng mới nói: "Đương nhiên là muội thắng, chuyện này biểu ca còn không biết, bọn muội âm thầm giải quyết là được."

“Không phải là ba mươi mốt đứa sao? Còn một người đâu?”

“… Là Dư Sùng Lễ.”

Trong lúc nói chuyện, vết thương trên người đều đã xử lý hoàn tất, hai người xuyên qua sa mạc đầy gió cát, bỏ lại đấu trường đầy mùi máu tanh sau lưng.

Hách Liên Đồng vẫn không biết, vào hôm nay ngọn Hùng Kim Dương đỉnh đã mở, nhưng không phải ở đại lục Hoang Mạc, mà ở đại lục Thanh Hoa cách đó vạn dặm.

Lúc này trong một cung điện nguy nga tráng lệ tinh xảo cực điểm cũng xa xỉ cực điểm, có mười một người ngồi. Mà trong mười một người đó có hết năm người Phương Khác từng gặp.

“Chính là không biết Tả Khâu kia hiện nay tu vi ra sao.” Ô Đầu Bạch nói.

“Được truyền linh lực, tuy đường tắt không phải chính đạo. Hắn được lợi bao nhiêu phải xem cảnh giới của hắn thế nào. Nếu chỉ là một chén nhỏ, ngươi đổ cho hắn nước của một con sông lớn, hắn cũng chỉ có thể chứa đầy chén mà thôi.” Cẩu Cốt đạo nhân không cho là đúng nói, đáy mắt mang theo chiến ý và phiền chán. Mấy hôm trước, kiếm của ông kêu lên không ngừng, nếu không phải Văn Trúc Ân ngăn cản ông sớm đã chạy đến Hoàng hải. Mà hôm nay lại còn phải ngồi đây nghe mấy chuyện vụn vặt nhàm chán này, thật phiền.

“Nhiên nhi và Thương Nhược Tuyết hiện nay sống chết không rõ, chuyện của chúng ta và Thiên Sơn phải tạm thời mắc cạn.” Lục La đương nhiên nhìn ra sự phiền chán của Cẩu Cốt, bèn lên tiếng. Nàng biếng nhác ngồi đó, trong lời nói không thấy chút lo lắng nào. Nhưng lúc này nàng nhắc đến Khoản Đông Nhiên đã thể hiện thái độ của nàng. Đầm dài trên người nàng rũ lên mặt đất, nhìn nghiêng lại là xẻ cao đến tận gốc đùi, chất vải màu đen, đường thêu màu vàng tô điểm cho làn da tuyết trắng lộ ra.

“Chỉ là hiện nay Thanh Minh lại nhảy nhót quá vui vẻ, Đông Thanh Ti Lan đó trở thành minh hữu với Côn Luân. Nàng ta mang một đám người đến Cửu Châu trợ trận cũng thôi đi, mấy năm nay còn để đám người Diệp Vu Thời và Phương Khác xâm nhập vào đại lục Thanh Hoa ta, thật khiến

người không vui.” Lục La không chút bận tâm giơ ngón tay thưởng thức bộ móng màu vàng xinh đẹp trên móng tay.

Lúc này Vệ Mâu Lưu cười lạnh hai tiếng, tức giận nhìn Cẩu Cốt: “Cái này thì phải hỏi sư huynh tốt của ngươi rồi. Nếu không phải năm đó ông ta cố ý ngăn cản, Diệp Vu Thời và Phương Khác sớm đã táng mạng, sao có thể để bọn họ làm mưa làm gió ở đại lục Thanh Hoa!”

“Hỏi ta? Vậy còn không bằng đi hỏi kiếm của ta.” Cẩu Cốt đạo nhân nhẹ nhàng nhìn Vệ Mâu lưu một cái, lạnh lùng nói.

“Ngươi!” Vệ Mâu Lưu lập tức vỗ bàn đứng lên.

“Ta bảo các ngươi đến, chẳng lẽ là để các ngươi đánh nhau hay sao?” Người ngồi trên vương tọa trong cung điện mang theo tức giận nói.

Vệ Mâu Lưu kinh sợ, vội hành lễ nhận tội. Cẩu Cốt cũng cúi đầu thu liễm một chút.

Người trên vương tọa, một đầu tóc dài xanh đen như mực tùy ý buông xõa, diện mạo tuấn lãng, ngũ quan rất sâu, sống mũi cao, môi rộng mà căng. Nhìn bộ dạng cũng cực kỳ trẻ tuổi, hắn lại mở miệng, ngữ khí đã dịu đi: “Luận thiên phú và tư chất tu hành, yêu ma tộc vượt xa nhân tộc, nhưng tại sao gần vạn năm nay, đứng trên đỉnh nhiều lại là nhân tộc? Nếu không phải Kế chưởng môn của Côn Luân cùng mấy tu sĩ hậu kỳ hợp thể kia cùng xuống hoàng tuyền, yêu tu chúng ta chẳng phải lại bị áp chế không lực hoàn thủ sao? Hoặc có lẽ lại giống như năm đó, bị nhân tộc phong giới cách ly? Vây trong đại lục Thanh Hoa, nhốt trong lồng chim này?”

Nói rồi trong ngữ khí của hắn mang theo chút tự giễu: “Hơn nữa ngay cả lồng chim đều là do nhân tộc mở ra, rất nhiều năm nay, chúng ta vậy mà chẳng làm gì được.”

Nói đến đây, trên mặt những người khác quả nhiên lộ ra mấy phần hổ thẹn. Lục La cũng ngồi đoan chính lại, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim.

Trầm mặc rất lâu, Văn Trúc Ân đảo qua vẻ mặt từng người, mới mở miệng tiếp: “Định Châu cửu đỉnh này, mỗi đỉnh có riêng Tiểu Thiên thế giới. Nhưng chín đỉnh lại trực tiếp liên thông nối liền thành một thế giới. Trong cửu đỉnh có ngũ dương tứ âm, đỉnh ở Hoàng hải là Thư Kim Âm đỉnh. Vào

Âm đỉnh, ra Dương đỉnh. Nếu Dương đỉnh chôn sâu dưới đất hoặc ở bí vực dưới đáy biển, không đến thời cơ không ai thôi động trăm năm khó mở. Kẻ vào Âm đỉnh không có cửa ra, tất phải chết trong Tiểu Thiên thế giới."

Nói rồi Văn Trúc Ân nhìn Lục La một cái thật sâu: "May là, Định Châu cửu đỉnh sau khi thất lạc, phụ vương từng tìm kiếm, và tìm được một trong đó. Cái tìm được chính là Hùng Kim Dương đỉnh, đỉnh này hiện nay đang ở trong tay ta. Đợi ta mở đỉnh ra, nếu Khoản Đông Nhiên có thể trong nửa năm tìm được sinh địa, thì có thể thoát khỏi đỉnh. Nếu trong nửa năm hắn không ra được, ngươi liền tìm kiếm một kẻ tư chất tốt trong yêu phủ làm đồ đệ đi."

Lục La chậm rãi đứng lên, cong lưng hành lễ: "Đa tạ, vương thượng." Nàng nhìn thẳng vào Văn Trúc Ân, trên môi mang nụ cười.

Cho đến khi một tiếng hừ lạnh vang lên, Lục La nhìn sang nữ tử vừa hừ lạnh, chậm rãi cười. Nữ tử đó dung nhan tú lệ, diện mạo ngọt ngào nhưng lại mặc phục trang cực kỳ diễm lệ, có vẻ cực kỳ không hợp. Lúc này đang trừng mắt nhìn Lục La.

Lục La che miệng cười, không nói thêm nhiều, chỉ nhìn Văn Trúc Ân một cái thật sâu.

Nữ tử đó tức giận phồng mặt, nhịn không được muốn lên tiếng châm chích, nhưng ngại trường hợp chỉ có thể nén về.

Thần sắc Văn Trúc Ân khẽ động, nâng tay vung lên, đại điện liền chấn động, sau đó trong sự kinh ngạc của mọi người sàn đá trong điện bắt đầu nứt ra một đường từ giữa sau đó chậm rãi di động. Để lộ một địa động hình vuông dài rộng đến hơn mười mét. Kế đó một ngọn đỉnh cổ xưa chậm rãi dâng lên. Mọi người lại lũ lượt lùi ra hai bước, tránh khỏi khí nóng bức ập tới, trong mắt mang theo kinh thán vô cùng.

…

Lúc Lục La bước ra khỏi cung điện, nghiêng đầu nhìn vương giả trẻ tuổi trên vương tọa đó, cảm nhận uy hiếp nóng hổi của đỉnh lớn sau lưng, lộ ra nụ cười băng lạnh, Văn Trúc Ân ngồi trên vương vị không đến mười năm đã có chút khí vương giả, chỉ là so với cha hắn, hắn còn chưa gánh nổi

danh hiệu yêu vương.

Sau đó Lục La nhìn sang Ô Đầu Bạch đứng sau nàng không xa, sóng mắt lưu chuyển lên tiếng: “Biểu tình của ngươi thật khó coi.”

Bỏ qua tư oán không nói, kỳ thật Lục La rất tán thưởng Ô Đầu Bạch. Từ một kẻ tù binh bò lên thống lĩnh, từ dưới Vệ Mâu Lưu bò lên ngang hàng với họ. Đương nhiên có một phần nguyên nhân là vì thiên phú của gã vô cùng thích hợp làm tướng lĩnh, còn phần nhiều là ở năng lực của bản thân gã, ai có thể ngờ được tư chất của người này lại tốt như thế. Trong mấy năm ngắn ngủi đã vượt qua Khoản Đông Nhiên mà họ xem trọng chiếm lấy vị trí vốn nên là của hắn?

Ô Đầu Bạch âm trầm nhìn Lục La, chợt nở nụ cười: “Như nhau như nhau.”

“Hử?” Lục La lại không cho là đúng, khóe mắt nhướng lên bâng quơ nói: “Nghe nói năm đó năm huynh đệ các ngươi tổn thất hết bốn người trên tay họ, chỉ còn lại mình người.”

Mắt Ô Đầu Bạch trầm xuống, lạnh lùng nhìn Lục La.

“Lẽ nào ngươi không muốn tự tay giết kẻ địch sao? Nếu bọn họ trực tiếp chết trong đỉnh, vậy thế nào là tốt? Vậy thù này liền báo mà không có chút ý nghĩa nào. Ngươi nói phải không?” Lục La nhìn chằm chằm vào Ô Đầu Bạch, môi đỏ cong cong.

“Nếu yêu vương đã có thể khống chế đỉnh, đương nhiên cũng có thể để ngươi vào đỉnh. Mà trong Âm đỉnh, toàn là lực âm sát và tín niệm. Dựa vào sát kỳ trên tay ngươi và phụng nhãn bồ đề ta cho ngươi, ngươi sẽ có thể khống chế một phần sức mạnh trong đỉnh. Ngươi nói ngươi có thể sống sót bên trong không, hơn nữa tự tay giết kẻ địch?” Lục La liên tục dẫn dụ, chút ý cười trên mặt đặc biệt yêu diễm. “Ngươi không phải nói vì báo thù, làm gì cũng được sao? Dám đi không?”

“Ngươi muốn gì?” Ô Đầu Bạch cười lạnh nói: “Giữ mạng cho đồ nhi của ngươi?”

“Không chỉ thế.” Lục La lắc đầu đưa ra một ngón tay: “Ta còn muốn Thái A kiếm quyết.”

------oOo------

Chương 206: Tiểu Thiên bí cảnh 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lúc Phương Khác có lại cảm giác, chỉ cảm thấy người mình lửng lơ không có chút chân thật nào. Sau đó chính là hành lạnh vô tận thấm từ da thịt vào đến xương. Đầu óc mù mờ, thân thể như đang nổi trên mặt nước không ngừng bị lay động.

Phương Khác vô thức siết chặt tay… kiếm trong tay không còn nữa, người vẫn còn. Phương Khác thoáng cái tỉnh táo từ trong thống khổ mù mờ.

Vừa mở mắt, liền đối diện một đôi mắt đen kịt. Phương Khác vô thức ngửa đầu ra sau, mặt nước liền phủ qua miệng mũi y. Vì cả người y đang nằm ngửa nổi trên mặt nước. Lúc này y mới nhìn rõ trước mặt khoảng hai tấc là một gương mặt bằng gốm. Đồng thời y cũng phát hiện không phải chỉ có một cái, mà là chi chít mặt gốm nhìn không thấy điểm cuối hợp lại hình thành một lớp phủ nhìn không thấy biên giới. Mà y đang ở trong khe hở của lớp phủ và mặt nước. Ánh sáng lại là từ đáy nước phản xạ lên, cho nên nơi này mới sáng như vậy.

Mặt người chi chít như thể bất cứ lúc nào cũng sẽ nhào tới cắn xé nhau, loại phong kín này tạo nên cảm giác nghẹt thở.

Bất cứ ai phát giác mình đang ở trong hoàn cảnh này đều sẽ không kìm được sinh ra cảm giác sợ hãi ngột ngạt. Nhưng biểu tình của Phương Khác không có biến hóa gì, y gần như lập tức kéo tay Diệp Vu Thời ôm chặt hắn. Gọi vài tiếng, Diệp Vu Thời vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại.

Sắc mặt hắn rất trắng, đã không còn chút huyết sắc nào. Toàn thân lạnh như không có nhiệt độ. Phương Khác run lên, trong lòng trào lên cảm giác nghẹt thở, phản phất như bị những gương mặt chi chít này áp chế đến mức thở cũng khó khăn.

Phương Khác nhanh chóng dựng lên một màn linh lực có thể chứa được

hai người, ngăn cách dòng nước lạnh khắc cốt. Nhanh chóng nhét vài viên đan dược cho Diệp Vu Thời. Hong khô quần áo cho Diệp Vu Thời, sau đó lại phủ thêm cho hắn một kiện y phục. Phương Khác thầm mừng tuy nhẫn chứa đồ của y bị hủy, nhưng trên người y vẫn còn có một chút đồ tùy ý bỏ vào thắt lưng. Không gian chứa đồ của thắt lưng không lớn, bỏ một thanh kiếm mấy bình tích cốc đan mấy bình đan dược phẩm cấp vô cùng tốt và hai bộ y phục.

Sau đó y ôm Diệp Vu Thời, tỉ mỉ xử lý vết thương trên người hắn. Vết thương trên người Diệp Vu Thời vẫn không có dấu hiệu sẽ lành.

Phương Khác búng tay, một mầm lửa xuất hiện trên đỉnh ngón tay, nhưng thoáng cái đã tắt. Màn linh lực này tuy có thể ngăn cách nước lạnh nhưng không ngăn được hàn khí.

Phương Khác nghe tiếng sóng nước lay động và tiếng thở dốc đè nén của mình, ôm chặt Diệp Vu Thời muốn sưởi ấm cho hắn.

Nhưng tựa hồ tác dụng không lớn.

“Huynh xem, đây chính là chút thương không đáng ngại mà huynh nói sao?” Phương Khác thấp giọng nói: “Còn bảo đệ an tâm? Hiện tại tốt rồi, huynh thì bất tỉnh nhân sự, đệ còn phải tốn linh lực để dựng màn chắn cho huynh. Lừa đệ sao?”

Phương Khác dùng mảnh vải buột Diệp Vu Thời và y lại với nhau, đáy mắt Phương Khác đầy âm trầm, tơ máu đỏ lại lần nữa hiện lên.

Y một tay ôm Diệp Vu Thời trầm xuống nước, đánh giá xung quanh một phen, nhưng không nhìn thấy bất cứ thứ gì. Nước rất trong, trong đến mức cái gì cũng thấy rõ.

Y lại tiếp tục đánh giá mấy mặt người kia. Mặt người bằng gốm này lớn hơn ba bốn lần mặt người bình thường, phần trước của nó nhô lên, xương mày sống mũi cùng với phần môi đều hơi nhô, mắt trừng thật lớn. Mà vị trí con ngươi lại có một lỗ nhỏ tối đen, nhìn không rõ rốt cuộc sâu bao nhiêu. Gốm này chế tác rất mộc mạc, từ đường nét có thể thấy là một nam tử trẻ tuổi, thần tình rất ưu thương. Lại nhìn qua những mặt gốm khác với đủ hình thái, có nam có nữ, có già có trẻ, nhưng chỗ con ngươi đều là một lỗ nhỏ.

Phương Khác chậm rãi trầm vào nước, nỗ lực mở to mắt đón cường quang. Đợi mắt thích ứng với cường quang rồi, y mới biết thiên địa đảo lộn mà Diệp Vu Thời nói là ý gì.

Dưới nước có một mặt trời, mặt trời màu cam mang theo một điểm máu đỏ.

Ánh sáng thông qua sóng nước khúc xạ thành những đường hư ảnh, nhìn lâu rồi sẽ khiến người ta váng mắt choáng đầu, lồng ngực ngột ngạt. Sau đó không còn gì khác.

Không biết đã qua mấy canh giờ, hoặc có lẽ là mấy ngày đêm. Phương Khác chỉ có thể dựa vào cảm giác đói khát không đáng tin để phán đoán đã qua bao lâu. Ít nhất hiện tại y vẫn còn chưa đói, vậy chắc chưa vượt qua nửa tháng.

Trên mặt Phương Khác mang theo vẻ mệt mỏi nhàn nhạt, Diệp Vu Thời vẫn không có chút động tĩnh nào, nhìn cứ như đang ngủ. May là thân thể đã ấm lên, vết thương cũng tốt hơn chút.

Nhưng hoàn cảnh của họ lúc này lại vô cùng không hay. Bất luận Phương Khác bơi xa bao nhiêu, đỉnh đầu vẫn là mặt người bằng gốm. Đáy nước vẫn có một mặt trời. Y từng thử bơi về mặt trời, nhưng lại không thể tiếp cận nó một li một tí nào.

Mà những mặt người này tuy làm bằng gốm, nhưng kiếm của y lại không thể tổn thương chúng nửa phần.

Thời gian trôi qua từng chút một, tình huống này khá giống lúc bị vây trong Thượng Tinh Hải. Nhưng lần đó may là còn có Thái A để nói chuyện, mà bây giờ xung quanh tĩnh lặng chỉ nghe được tiếng sóng nước cùng hô hấp của chính mình, còn có Diệp Vu Thời không biết tại sao hôn mê bất tỉnh trong lòng.

Loại cảm giác không biết thời gian trôi đi không thể khiến Phương Khác cảm thấy sợ hãi, những mặt người chi chít cũng không thể. Duy chỉ có Diệp Vu Thời thật lâu không tỉnh, khiến mỗi giờ mỗi khắc Phương Khác đều phải khó chịu.

Diệp Vu Thời phá cấm chế bị trọng thương, nhưng y trừ vết thương bên ngoài ra cái gì cũng không nhìn ra. Y không biết tại sao Diệp Vu Thời thật lâu không tỉnh, tại sao vết thương của hắn lại khó lành như thế, và tại sao nhiệt độ cơ thể hắn lại thấp như thế.

Khi nào hắn mới tỉnh?

Phương Khác cúi đầu hôn Diệp Vu Thời, mang theo chút bất đắc dĩ nói: "Diệp sư huynh, hoàng tử hôn công chúa ngủ trong rừng một cái, công chúa sẽ tỉnh lại. Sư đệ đã hôn huynh nhiều như thế, mắt huynh cũng không mở lấy một lần."

"Vu Thời, huynh còn không tỉnh, đệ sẽ mượn gió bẻ măng đó…"

Đáp lại Phương Khác chỉ có tiếng vọng của chính mình từ bốn phương tám hướng truyền về.

Phương Khác nhìn Diệp Vu Thời vẫn ngủ say, trầm mặc một lát đột nhiên thấp giọng cười.

Lúc y chạy đến Hoàng hải luôn nghĩ, mình nhất định có thể tìm được Diệp Vu Thời. Vì nếu không tìm được, y cũng không cần trở về nữa.

Khi y nhặt được nửa cây phù bút trên Hoàng hải, cảm thấy sợ hãi chưa từng có, cũng gợi lên rất nhiều hồi ức của y.

Y biết Diệp Vu Thời rất mạnh, mạnh đến mức y gần như không cần phải lo lắng gì hết. Vô thức sẽ cho rằng hắn tuyệt đối không gặp chuyện. Cho nên lúc Diệp Vu Thời muốn phá bỏ cấm chế, y yên tâm. Bởi vì quá mức yên tâm, nên chưa từng nghĩ có thể sẽ xảy ra chuyện.

Kết quả sự thật cho y biết, y sai rồi. Bất luận Diệp Vu Thời cường đại thế nào, chung quy hắn vẫn chỉ là một con người mà thôi, hắn sẽ bị thương cũng có thể sẽ chết.

…

Lúc La Thanh phản đối họ, y khì mũi khinh thường. Vì y hiểu Diệp Vu Thời, y biết chỉ cần không phải chính y từ bỏ, Diệp Vu Thời sẽ không ly khai.

Là cái gì cho y cách nghĩ đó?

Vì mỗi lần bất kể chuyện gì phát sinh, Diệp Vu Thời luôn nhàn nhạt nhìn y. Như đang nói, không sao hết, cho dù trời bị đệ đâm ra một cái lỗ, huynh cũng sẽ đắp lại cho đệ."

"Huynh còn không tỉnh, đệ sẽ phát điên đó." Phương Khác nhẹ giọng nói, ánh sáng trong mắt lạnh tựa hàn sương.

Đáp lại y vẫn là âm vọng của chính mình.

Phương Khác nhếch môi cười, nhìn chằm chằm gương mặt bằng gốm, đưa tay thò vào trong con ngươi. Ngón tay truyền đến xúc cảm ấm mềm, dịch thể màu đen thuận theo ngón tay chảy ra, một mùi tanh hôi ập đến.

Gương mặt bằng gốm đó như được phát động, thế nhưng đột ngột sống lại, diện mạo vặn vẹo dữ tợn, miệng không ngừng khép mở.

Phương Khác giữ khoảng cách nhất định, mắt không động nhìn những mặt người bằng gốm đó. Tất cả mặt người bằng gốm đều động, từ xa nhìn vào như vô số gương mặt đang thống khổ gào thét, đang nhúc nhích.

"A!"

"Cứu ta với!"

"Đau quá!"

Vô số tiếng gào thống khổ cùng tiếng rên rỉ thoáng cái vang lên bên tai Phương Khác, như muốn đâm xuyên não y. Âm thanh truyền tới từ bốn phương tám hướng, căn bản không thể tránh.

Mà chỗ con ngươi của tượng gốm không ngừng chảy ra dịch thể màu đen.

Chóp mũi tràn đầy vị tanh hôi khiến người muốn ngất. Phương Khác đâm một kiếm vào cái miệng đang mở rộng, quả nhiên kiếm dễ dàng đâm vào, mà gương mặt đó rắc một tiếng nứt ra, mảnh gốm rớt xuống lõm bõm, lộ ra một mặt người đã thối rữa.

Một luồng khí đen ập vào mặt Phương Khác, bị Phương Khác dùng kiếm khí xé ra.

Giây tiếp theo, tất cả mặt gốm đều nứt. Trên mặt nước nổi một tầng mảnh gốm cùng với dịch thể màu đen, sát khí màu đen nồng đậm điên cuồng trào tới Phương Khác.

“Âm sát.” Phương Khác hung tợn rút kiếm về, khóe môi cong lên.

Trong tượng gốm là dùng đầu người thật để làm mô hình. Mà phong ấn lâu như thế, oán khí và sát khí tụ lại không tan hình thành âm sát, rất khó đối phó.

Nhưng ít nhất y đã tìm được điểm đột phá.

Sau khi âm sát bị chém giết biến mất, đầu người liền rơi vào nước, lộ ra một cửa động, trong cửa động có thể thấy được bầu trời đầy sương mù.

…

Dưới bầu trời đầy sương là một vùng vàng hoang vu. Điểm đen không ngừng khuếch đại, nhìn kỹ, thì ra là tầng đất màu vàng đó đang không ngừng đổ sụp, rớt xuống, lộ ra mặt nước bị che phủ dưới tầng gốm này. Mà khi tầng gốm đổ sụp, vô số âm sát lại nhiễm bẩn dòng nước trong.

Trên mặt nước màu đen, nổi một đài sen màu hồng đã hư hại. Không ngừng có hắc khí quấn lên đài sen, lại bị kiếm khí sắc bén đánh tan. Mà kiếm khí này chính là nguyên nhân khiến cho tầng gốm sụp đổ.

Xung quanh bắt đầu vọng lại đủ kiểu gào thét và rên rỉ, dịch thể màu đen tỏa ra mùi hôi thối nồng nặc, từng cái đầu nhào tới đài sen, gương mặt mục rữa, biểu tình dữ tợn đặc biệt khủng bố.

“Giết chết y!”

“Giết chết bọn họ!”

Tất cả đầu người đều gào thét hai câu này, có lão nhân tóc trắng, cũng có ấu đồng bảy tám tuổi… không, không thể nói thế. Chỉ có thể nói là âm sát mang vẻ ngoài như lão nhân và ấu đồng.

Xung quanh đài sen bám dính rất nhiều đầu lâu, chúng dùng răng cắn đài sen, kêu gào vây lại.

…

Nơi này như nhân gian luyện ngục.

Nhưng người thấy được cảnh tượng này, đầu tiên chú ý đến không phải là những âm sát đó, mà là người cầm kiếm đứng trên đài sen.

Trên mặt y không có biểu tình gì, đáy mắt chỉ có kiếm ý như hàn sương.

Kiếm trong tay y vung ra là vô số âm sát tan biến. Động tác nhanh gọn dứt khoát, đơn giản đến cực điểm, cường ngạnh tạo ra một đường máu trong luyện ngục này. Đất vàng không ngừng sụp xuống, màu mực lây nhiễm càng lúc càng xa.

Đất vàng không thấy biên giới, hóa thành một vùng biển đen.

Khoản Đông Nhiên và Thương Nhược Tuyết thấy được chính là cảnh tượng này. Họ từ xa nhìn thấy một vùng biển đen dùng một tốc độ không thể tin nổi đang lan tràn về phía họ, sau đó nhìn thấy người trên đài sen. Dựa vào lực của một người, trong vô số âm sát tạo ra một vùng biển với khí thế chém trúc.

“Ta đã đánh giá thấp y rồi.” Thương Nhược Tuyết hơi nhíu mày, tay bóp nổ một cái đầu lâu nhào lên. Huyết dịch màu mực chảy ra từ kẽ tay.

------oOo------

Chương 207: Tiểu Thiên bí cảnh 3

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Lúc y ở kỳ trúc cơ từng cản được một kích của tu sĩ nguyên anh.” Thấy Thương Nhược Tuyết kinh ngạc, Khoản Đông Nhiên không cho là đúng. Ấn tượng Phương Khác lưu lại cho hắn thật sự rất sâu. Rõ ràng tu vi ngang với hắn, nhưng lại cản được một kích của tu sĩ nguyên anh. Từ đó về sau,

hắn mới hiểu sư phụ nói tu vi không phải điều kiện duy nhất quyết định thành bại là ý gì.

Thương Nhược Tuyết nhướng mày liễu, chỉ là mắt hơi híp lại. Bước chân nhẹ thu về, tập trung tinh thần nhìn đài sen cách mình càng lúc càng gần, nhẹ phun ra bốn chữ "kiếm ý như biển".

Kiếm quyết của Phương Khác, nàng chưa từng thấy qua, nàng cũng chưa từng thấy kiếm khí hiên ngang hùng dũng còn đầy sát khí như thế. Mắt Thương Nhược Tuyết lấp láy, đứng vững tại chỗ bất động khinh miệt nói: "Đạt được không tốn chút công phu, đợi lát nữa ngươi đừng xen vào."

Vốn chỉ cần có thể giết chết đối phương, nàng có thể không từ thủ đoạn. Bỉ ổi cũng được, khiến người ta khinh rẻ cũng được. Địch nhân chết rồi mới là thắng lợi. Nhưng đó là trong tình huống có thể đạt được mục đích nàng tự thỏa hiệp với chính mình, hiện nay Mai Hân trưởng lão đã chết…

Khi nàng nói lời này đáy mắt mang theo cảm xúc sắp bùng phát, từ sau khi thẻ ngọc có máu trong tim của Mai Hân trưởng lão được nàng cất giữ vỡ nát. Nàng như chìm vào trong ranh giới bùng nổ không lý trí, cho nên mới lấy mấy âm sát đó để phát tiết, lúc này vừa khéo đụng phải Phương Khác.

Thương Nhược Tuyết mỉm cười, nhẹ vẫy huyết dịch màu đen trên tay. Khí thế đột nhiên phóng ra, sát cơ trực tiếp khóa chặt Phương Khác.

Ngay lúc nàng phóng khí thế ra, kiếm khí và sát khí dày đặc cũng đồng thời khóa chặt nàng.

Khoản Đông Nhiên hơi sửng sốt, vì hắn phát hiện gần như là trước khi Thương Nhược Tuyết khiêu khích, Phương Khác đã phát hiện ra họ, hơn nữa còn phóng ra sát khí. Nhưng kế đó hắn cũng không dám xác định lắm, vì đối với hắn mà nói, độ hiểu biết về Phương Khác, hắn tự cho rằng có thể xếp ở năm hạng đầu. Từ rất nhiều năm trước hắn đã bắt đầu thu thập tất cả tin tức về Phương Khác. Vì Phương Khác có thể vào được Thượng Tinh Hải luôn khiến bọn họ không cách nào yên lòng. Dù sao giữa năm mươi tộc và yêu phủ có huyết hải thâm thù.

Phương Khác không phải loại người này, bất luận dùng một mạng đổi mười mạng cũng vậy, hay phù chú thủ thành cũng vậy. Người bên cạnh đều cho rằng Phương Khác quả cảm lang độc, nhưng hắn lại từ trong đó

nhìn ra được sự cẩn trọng và lực nhẫn nại quá mức.

Loại người này sao có thể chủ động xuất kích khi đối phương còn chưa biểu hiện ra địch ý? Cho dù đối phương quả thật từng lén tập kích y, trước khi chưa trở mặt hoàn toàn y cũng nên lá mặt lá trái một phen rồi hãy tính toán sau. Chứ không phải trực tiếp đao kiếm gặp nhau, sát khí trực diện thế này. Cho nên vừa rồi có lẽ là cảm thấy được sát ý Thương Nhược Tuyết phóng ra trước rồi Phương Khác mới phản ứng đi?

Lúc này, Thương Nhược Tuyết và Khoản Đông Nhiên đều thấy được Diệp Vu Thời bất động nằm sau lưng Phương Khác.

Thương Nhược Tuyết nhẹ cười nói: “Chắc nên nói một câu cơ hội trời cho nhỉ?”

…

Phương Khác đạp lên đài sen theo sóng tới, huyết quang trong mắt khi ẩn khi hiện.

Thương Nhược Tuyết và Phương Khác nhìn nhau một cái, không nói một câu đã đồng thời xuất thủ.

Thương Nhược Tuyết dồn lực xuống chân, cả người bắn thẳng vào Phương Khác như một mũi tên, năm ngón vung thành trảo. Nếu bị nàng chạm đến dù chỉ một chút, dù thân thể Phương Khác có cường hãn hơn người bình thường cũng không thể chống lại. Sẽ như một miếng đậu hũ bị người dễ dàng bóp nát.

Mà lúc này kiếm của Phương Khác cũng đã đến.

Kiếm thế nặng như Thái sơn áp đỉnh.

Hai người vừa chạm liền phân. Thương Nhược Tuyết lạnh lùng nhìn Phương Khác, tay phải rũ bên người, hai móng tay đã long ra, để lộ thịt đỏ hồng.

Con ngươi Khoản Đông Nhiên co rút, lòng thầm kinh sợ. Kiếm pháp của Phương Khác đã đến mức độ này sao? Chỉ mới hai tháng ngắn ngủi mà thôi, lại tinh tiến hơn lúc hắn tỷ thí với Tả Khâu rất nhiều.

Chẳng lẽ trong Âm đỉnh này mà kiếm pháp tu vi còn có thể tiến triển nhanh như thế sao?

“Hảo kiếm pháp, thế nhân chỉ biết Côn Luân Tiêu Xương Thu và Hách Liên Thập Cửu có kiếm pháp tiếu ngạo Côn Luân đời này, mà không biết Phương Khác không chỉ danh tiếng lớn kỳ thật kiếm pháp cũng không tồi, đúng là thâm tàng bất lộ.” Thương Nhược Tuyết chợt cúi đầu cười, tư thế ưu nhã còn mang theo chút nhu mì. Động tác này nàng làm vô cùng tự nhiên, không kệch cỡm chút nào. Thấy Phương Khác không nói gì, nàng lại nói: “Phương sư huynh đây là ngầm thừa nhận hay không có gì để đáp? Không phải ai cũng nói Phương sư huynh rất giỏi chơi võ miệng sao? Sao lúc này lại không nói một lời?”

Khoản Đông Nhiên chau mày, nhìn Thương Nhược Tuyết đang cố ý chọc giận Phương Khác, mặt xuất hiện vẻ không tán đồng. Trước khi chiến đấu chọc giận đối thủ, có lúc quả thật là chiêu hay, là một loại thủ đoạn để nhiễu loạn tâm cảnh đối thủ. Chiến đấu cấp bậc càng cao, ảnh hưởng tâm cảnh càng lớn. Nhưng Thương Nhược Tuyết lúc này… bản thân nàng đã không đủ bình tĩnh.

Phương Khác bình thản như cũ, mặt không chút biểu tình nhìn Thương Nhược Tuyết, kiếm trong tay nhẹ reo lên, nhàn nhạt nói: “Mời.”

Thương Nhược Tuyết thấy trong tay Phương Khác là một thanh phế thiết bình thường chỉ có thể tạm xem là linh kiếm nhất phẩm, mày chau lại, rồi mỉm cười nói: “Có lẽ ngươi nên đổi kiếm đi.”

“Không cần.” Phương Khác đáp.

Thương Nhược Tuyết cười lạnh một tiếng, vẻ nhu mì trên mặt tan sạch, đáy mắt là sự lạnh nhạt không thể tả nổi. Nàng đứng rất thẳng, đầu cũng không còn cúi nữa, cứ như một cây liễu đột nhiên hóa thành một cây tùng.

Nàng rất bình tĩnh, bình tĩnh đến dị thường nói: “Ngươi ta hôm nay so một trận, ta muốn công bằng một chút. Ta là thể tu không cần mượn vũ khí, vì thân thể ta chính là vũ khí cường hãn nhất.”

Nói rồi, nàng vươn tay phải ra, chỗ thịt non lộ ra thế nhưng đã mọc lại móng tay mới.

Thương Nhược Tuyết thể hiện ra thành ý trái ngược với trào phúng vừa rồi.

Phương Khác vẫn lắc đầu nói: “Không cần, kiếm này đủ rồi.”

Thương Nhược Tuyết cũng trầm mặc một lúc, nhưng chưa tức giận, mà lạnh nhạt nhìn Phương Khác, chân trái nhẹ dời đi, động tác của nàng vô cùng tùy ý, nhưng lại tỏ rõ kiên định. Vạt áo dính đầy máu đen nhẹ phập phồng theo gió, nương theo động tác của nàng, vết máu trên vạt áo trong thoáng chốc hóa thành bụi phiên tán đi. Mà cả người nàng đều lộ ra một luồng hàn ý, mày như băng, hàn khí trên người hóa thành từng đóa hoa sương mảnh trong không khí, nàng tựa như một bức tượng điêu khắc tỏa ra hơi lạnh.

Nàng là đại sư tỷ của Thiên Sơn, sau khi sư phụ bế quan nàng là người chủ sự của Thiên Sơn. Cửu Châu vừa loạn, quần hùng tranh bá. Ngặt nỗi sư phụ lại để Thiên Sơn đứng ở một vị trí lúng túng, dao động không ngừng, theo sau phái Thái Hành nhặt cơm thừa canh cặn, còn dương dương đắc ý cho rằng bản thân vô cùng thông minh.

Một môn phái muốn truyền thừa lâu dài, tất nhiên phải có cốt cách và tinh thần. Là chưởng môn một phái, thế mà ngay cả thân sinh nhi tử của mình cũng không thể giữ được, ngược lại còn hai tay dâng cho đối phương. Đây không phải là kẻ thức thời, không phải là cầm được bỏ được! Đây là nhu nhược! Đây là vô năng, đây là sỉ nhục!

Hôm nay ngươi ngay cả thân sinh nhi tử của mình cũng có thể từ bỏ, ngày mai ngươi sẽ có thể từ bỏ đệ tử của ngươi, ngày sau nói không chừng ngươi cũng có thể từ bỏ môn phái của ngươi!

Cách làm như thế, con người bất kham như thế làm sao có thể là chưởng môn một phái? Thứ nàng không dám gật đầu.

Vì thế nàng tìm đến Mai Hân trưởng lão… nhưng hiện nay Mai Hân trưởng lão đã chết rồi.

Hàn quang trong mắt Thương Nhược Tuyết càng đậm, năm ngón thành trảo tấn công cổ Phương Khác. Không có động tác dư thừa, chỉ đơn giản đưa ra, mang theo hoa sương băng lạnh và phẫn hận không cam, sự sỉ nhục

khi biết Chu Thức Vũ bị Thái Hành mang từ Thiên Sơn đi, bất mãn khi bị tước đoạt quyền lợi, rét lòng khi bị sư phụ của mình tính kế, bi thống khi Mai Hân trưởng lão chết…

Tất cả, đều ngưng tụ vào một chiêu này.

Một chiêu đơn giản như thế, lại dốc hết cảnh giới và tu vi của Thương Nhược Tuyết, khiến cho không khí cũng nổi lên bông tuyết. Âm sát ập đến, còn chưa kịp chạm vào nàng đã hóa thành một luồng sương đen, ngay cả xương cốt đều bị tán sạch sẽ.

Thoáng cái, Thương Nhược Tuyết đã ở trước mặt Phương Khác.

Khoản Đông Nhiên ngẩn ngơ nhìn, không biết nên nói gì. Vì trong đầu hắn không có gì hết, chỉ có cánh tay của Thương Nhược Tuyết, cánh tay đoạt mệnh.

Sau đó hắn nghĩ, nếu chiêu này nhắm vào hắn, hắn có thể cản được không? Đột nhiên hắn cảm thấy cổ lạnh buốt.

Vậy Phương Khác có thể cản được không?

…

Phương Khác không cản, y chỉ đâm ra một kiếm.

Tại sao phải cản? Căn bản không cần cản, chỉ cần trước khi nàng giết y, giết nàng là xong. Cản hay không cản căn bản không quan trọng, quan trọng là ai chết trước.

Thương Nhược Tuyết vừa vung trảo vừa nghĩ rất nhiều, tập trung rất nhiều thứ, bao hàm phẫn nộ.

Mà Phương Khác thì cái gì cũng không nghĩ, y rất bình tĩnh. Kiếm của y thật sự quá mức đơn giản, đơn giản chỉ là đâm thẳng ra mà thôi, không có chiêu thức, không có độ cong, rất đơn giản, cũng rất cường đại.

Vì đạo lý trên đời chính là đơn giản như thế, vì đơn giản cho nên cường đại.

Cũng như giữa hai điểm đường thẳng là ngắn nhất. Đơn giản, vì thế cũng không cần bài bác, ai ai cũng biết, ai ai cũng không cách nào phản bác, cho nên cường đại nhất.

Kiếm của Phương Khác chính là một đường thẳng.

Kiếm này, là thứ Phương Khác từng ngộ được một chút ranh giới, sau đó trong âm sát vô tận kia luyện ra.

Mấy hôm nay, y nhớ lại rất nhiều chuyện giữa mình và Diệp Vu Thời. Tại đại lục Thanh Hoa Diệp Vu Thời từng cường điệu kiếm pháp đơn giản nhất.

Thế là có chiêu kiếm này.

Không liên quan gì đến kiếm quyết, chỉ là một chiêu kiếm đơn giản nhất. Một thức mà trong bất cứ kiếm quyết nào cũng đều phải có.

Lại so sánh độ dài của một tay và độ dài của một thanh kiếm, nhất định kiếm dài hơn tay, cho nên kiếm của Phương Khác đến trước.

Cho nên Phương Khác thắng.

Chỉ đơn giản như thế.

…

Khoản Đông Nhiên ôm Thương Nhược Tuyết lui lại, tay hắn giữ chặt cổ Thương Nhược Tuyết. Huyết dịch đỏ tươi chảy ra từ kẽ tay. Nếu không phải vừa rồi hắn kịp thời ném dù trong tay ra khiến mũi kiếm của Phương Khác hơi chệch đi, cổ của Thương Nhược Tuyết chỉ sợ đã bị đâm xuyên.

Khoản Đông Nhiên nhanh chóng xử lý vết thương trên cổ Thương Nhược Tuyết, mà ở vai chỉ có thể trước bỏ qua. Trên vai Thương Nhược Tuyết là huyết nhục mơ hồ, xương đã sớm nát bấy, kiếm khí đang hành hoành trong kinh mạch.

“Hảo kiếm pháp.” Thương Nhược Tuyết bình tĩnh nói: “Kiếm tu sẽ không bị kiếm trong tay bó buộc, vừa rồi là ta cố chấp.”

"…" Phương Khác trầm mặc một lúc.

Nhưng nhìn Thương Nhược Tuyết một lúc y vẫn nói: "Nếu ta còn có cây kiếm khác, vừa rồi ta sẽ đổi. Nhưng ngươi biết nhẫn chứa đồ của ta đã không còn, trên người chỉ có hai thanh kiếm. Thanh tốt hơn thanh này một chút, đã tổn hại rồi."

------oOo------

Chương 208: Tiểu Thiên bí cảnh 4

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thương Nhược Tuyết vốn có rất nhiều lời muốn nói nhưng chỉ nhắm mắt lại, cho đến lúc này, đáy mắt bình tĩnh vô ba của nàng mới hiện lên một tia phẫn nộ, tuy chẳng qua chỉ vụt cái là mất nhưng cũng đủ.

Bản lĩnh chọc giận người của Phương Khác trước nay luôn không tồi.

Trầm mặc một lúc lâu, nàng mới nhìn Phương Khác đang bức gần nói: "Cuối cùng ta đã hiểu tại sao có nhiều người muốn giết chết ngươi."

Phương Khác nhướng mày chậm rãi nói: "Vinh hạnh của ta."

Nói xong, mũi kiếm của y đã chỉ vào Khoản Đông Nhiên vừa đứng lên đối diện mình.

Tình hình hiện tại đã hoàn toàn đảo ngược, hai người Thương Nhược Tuyết tự cho là thợ săn đã trở thành con mồi.

Khoản Đông Nhiên một tay cầm dù, đứng lên chặn trước người Thương Nhược Tuyết. Cây dù màu xanh hắn cầm ở tay trái, như đang cầm một thanh kiếm. Hắn chợt nhìn sang Phương Khác cười nói: "Tựa hồ lần nào, ngươi đều có thể vượt khỏi dự liệu của ta. Nhưng hôm nay ngươi có phải đã quá cuồng vọng rồi không?"

Hắn đã có thể xác định, là Phương Khác phát hiện ra họ trước. Sau đó động sát cơ trước một bước. Hắn không hiểu, Phương Khác lấy lòng tin từ đâu ra – lòng tin giết được hai người họ. Trên mặt Khoản Đông Nhiên xuất

hiện một ý cười, rất nhạt.

“Có phải cuồng vọng không, thử là biết thôi.” Phương Khác vô cảm nói, đáp lại Khoản Đông Nhiên là Phương Khác chậm rãi giơ kiếm lên.

Khoản Đông Nhiên không giận mà cười, sau đó nhẹ mở cây dù ra.

Thương Nhược Tuyết sau lưng Khoản Đông Nhiên mở to đôi mắt xinh đẹp, nhìn Khoản Đông Nhiên đứng chặn trước người nàng đối đầu với Phương Khác. Ánh mắt nàng lấp láy… Khoản Đông Nhiên sẽ bại. Theo nàng biết, huyễn thuật mà Khoản Đông Nhiên luôn lấy làm tự hào lại không có chút tác dụng nào với Phương Khác. Khoản Đông Nhiên nếu không có huyễn thuật, làm sao có thể thắng được Phương Khác?

Nếu không thể thắng, thì chỉ có thể chết.

Nàng đã trải qua quá nhiều sinh tử, nàng không sợ hãi cái chết. Nhưng nàng còn chưa muốn chết, nàng không thể chết không chút giá trị như thế. Nàng có chút thống hận vừa rồi mình đã không bình tĩnh.

Vì thế nàng đứng lên, đôi tay thon dài chậm rãi mà kiên định gác lên tay Khoản Đông Nhiên, ngăn cản động tác của hắn cũng mượn lực chậm rãi mà gian nan đứng thẳng, rồi lại kiên định không dời đứng trước mặt Khoản Đông Nhiên.

“Ngươi…” Khoản Đông Nhiên muốn kéo nàng ra sau lại bị nàng ngăn cản. Giữa họ, người chiếm quyền chủ đạo luôn là nàng.

Nàng bình tĩnh nhìn Phương Khác.

Nàng nói: “Thế giới trong Định châu cửu đỉnh liên thông với nhau, duy chỉ có tìm được đường thông đến Dương đỉnh, chúng ta mới có thể thoát khỏi thế giới trong đỉnh. Trong đỉnh này quái dị vạn phần, tuyệt không chỉ có những âm sát này. Chúng ta nhất định còn phải đối mặt với cảnh địa nguy hiểm hơn. Đến lúc đó chỉ dựa vào sức của một mình ngươi có lẽ không thể tránh được. Càng huống chi ngươi còn phải chăm sóc Diệp Vu Thời. Nếu chúng ta liên hợp lại, cơ hội rời khỏi nơi này sẽ lớn hơn một chút.”

“Cho nên ta cho rằng, lúc này chúng ta giết nhau không có chút ý nghĩa nào, chỉ khiến đôi bên lưỡng bại câu thương. Hiện nay trọng yếu nhất là

phải rời khỏi chỗ này, vì thế chúng ta nên hợp tác.”

Nói đến đây Thương Nhược Tuyệt nhìn biểu tình của Phương Khác một cái.

Phương Khác vẫn không có biểu tình gì, nàng rũ mắt nói tiếp: “Còn lần trước tập kích quả thật là ta không đúng, ta xin lỗi ngươi. Mong Phương sư huynh đừng để bụng. Ta có thể bảo đảm về sau nhất định sẽ không phát sinh chuyện đó nữa. Hơn nữa về thế giới trong đỉnh, ta không dám nói biết tường tận nhưng nhất định biết nhiều hơn người thường. Không bằng chúng ta tạm thời buông xuống thành kiến, ngươi thấy thế nào?”

Khoản Đông Nhiên vốn bất mãn vì bị khinh thường chuyển thành kinh ngạc. Hắn không ngờ Thương Nhược Tuyết lại có thể hạ thấp tư thế như vậy. Trong mắt hắn, thiên chi kiều nữ như Thương Nhược Tuyết sẽ không hạ thấp tư thế của mình, sau đó Khoản Đông Nhiên lại có chút hiểu được tại sao sư phụ hắn nói Thương Nhược Tuyết là đối tượng hợp tác thích hợp nhất.

Vì người để đạt được mục đích, có thể không từ thủ đoạn, có thể buông xuống tất cả là đáng sợ nhất.

Hắn nhìn Phương Khác, môi mím lại. Người có thế khiến dạng như Thương Nhược Tuyết hạ thấp tư thế có phải càng cường đại hơn? Khi ở đại lục Thanh Hoa một kiếm của Phương Khác khiến hắn nhìn thấy khoảng cách của họ, sau đó hắn cho rằng khoảng cách giữa họ đã rút ngắn, nhưng thực tế lại càng lúc càng xa.

Phương Khác lắc đầu.

Thương Nhược Tuyết vẫn bình thản, Khoản Đông Nhiên thì khẽ biến sắc. Hắn cảm thấy Phương Khác thật không biết chừng mực, cho nên lạnh lùng nói: “Chẳng lẽ ngươi thật sự cho rằng ngươi có thể giết chết hai chúng ta sao? Hay ngươi có từng nghĩ qua, cho dù ngươi có thể giết chết hai chúng ta, sau khi ngươi ra ngoài lại làm sao đối mặt với lửa giận tới từ Thiên Sơn và yêu phủ?”

Phương Khác nhìn Khoản Đông Nhiên, vẫn lắc đầu. Khi y phát hiện hai người này y đã quyết định phải giết chết họ. Vì lúc này kiếm ý của y đang no đủ nhất, nhưng y không thể vĩnh viễn bảo trì trạng thái tốt như thế, y có

thể cảm giác được, sắp tới trạng thái của y sẽ càng lúc càng kém. Khi đó nếu gặp phải hai người này, tình hình sẽ hoàn toàn nghịch chuyển. Y không quên, đài sen dưới chân y vì sao lại hư hại.

Cũng có lẽ sau này họ sẽ không gặp nhau, nhưng y không đánh cược cái có lẽ. Vì sau lưng y là Diệp Vu Thời không chút tri giác. Cho nên y không cho phép bất cứ khả năng có lẽ nào được xuất hiện.

Cho nên biện pháp tốt nhất để giết chết cái có lẽ từ trong nôi, chính là giết chết bọn họ.

Huống chi, họ là kẻ địch, bất kể vì nguyên nhân gì, để kẻ địch của bản thân sống đi cùng mình chính là một chuyện vô cùng ngu xuẩn, khỏi phải nói đến hợp tác với kẻ địch.

Thương Nhược Tuyết nhìn mũi kiếm của Phương Khác, nàng cảm giác được sự kiên quyết trong động tác đơn giản đó. Nàng không ngờ Phương Khác ngay cả cái này cũng không kiêng kỵ.

Nhưng…

Đột nhiên Thương Nhược Tuyết nhìn Diệp Vu Thời trên đài sen, khóe môi nàng chậm rãi nở một nụ cười: “Vậy ngươi cũng không muốn biết tại sao Diệp Vu Thời vừa vào bí cảnh thì vẫn luôn hôn mê bất tỉnh sao?’

Ánh mắt Thương Nhược Tuyết khẽ động, lại lộ ra ý cười nhạt, so với thiếu nữ lạnh nhạt trước đó cứ như hai người, cứ như đeo lên chiếc mặt nạ nhu mì.

Phương Khác khẽ nhíu mày, nhìn Thương Nhược Tuyết. Y vốn không muốn phí lời với họ, y không có tâm trạng này.

Thương Nhược Tuyết nhìn Phương Khác cười vô cùng chắc chắn.

“Ngươi cũng không muốn hắn luôn hôn mê như thế đi?”

Kiếm trong tay Phương Khác chậm rãi buông xuống, máu trên mũi kiếm nhỏ xuống.

Thương Nhược Tuyết nhếch môi cười… sau đó nụ cười của nàng cứng lại

ở khóe môi, vì kiếm của Phương Khác đã đến trước mặt nàng. Mà nàng không thể tránh, kiếm này quá nhanh.

Khoản Đông Nhiên sau lưng nàng ngã người tới.

Nàng lại nhìn thấy một kiếm đã đánh nát toàn bộ kiêu ngạo của mình, đơn giản mà cường đại.

Lại là một kiếm.

Chỉ là một kiếm mà thôi.

Cả người Khoản Đông Nhiên bị đánh bay ra, ngã lên bùn đất màu vàng sau đó kéo ra một đường đen thật dài.

Giờ phút này, thiên địa như một vùng tĩnh mịch, chiến đấu tựa hồ còn chưa bắt đầu đã kết thúc, kết thúc quá nhanh, quá không kịp phòng bị, quá vô pháp tiếp nhận.

Ít nhất Khoản Đông Nhiên vô pháp tiếp nhận, hắn chống dù giãy dụa đứng lên. Dường như vô pháp tin tưởng, đến mức hắn đứng dại ra tại chỗ.

Cho đến lúc này, đáy mắt bình tĩnh vô ba của Thương Nhược Tuyết cuối cùng mới dáy lên một con sóng.

Thương Nhược Tuyết bỗng nhìn về hướng Phương Khác đang bức gần: “Xem ra ngươi không muốn hắn tỉnh lại. Dù sao chức vị chưởng môn Côn Luân chỉ có một. Hơn nữa chuyện tập kích này, ngươi làm cũng vô cùng thuận tay đó.”

“Thế nhân nhắc đến Côn Luân Xương Thu câu tiếp theo ắt sẽ là Thiên Sơn Nhược Tuyết, sau khi gặp ngươi rồi ta cảm thấy Tiêu sư tỷ mà phải xếp ngang hàng với ngươi thật sự là hạ thấp nàng. Loại người ngu xuẩn như ngươi sao có thể được bình luận cùng Tiêu sư tỷ.” Phương Khác nhàn nhạt nói.

Thương Nhược Tuyết kinh ngạc nhìn Phương Khác, trên gương mặt mỹ lệ xuất hiện hoang mang trong thoáng chốc, y nói nàng cái gì?

Từ lúc nàng sinh ra tới nay bao nhiêu năm chưa có ai từng nói nàng ngu

xuẩn. Hơn nữa còn ngay trước mặt không lưu chút mặt mũi nào nói nàng ngu xuẩn. Nàng không phải chưa từng thua, cho dù thua rồi, đối phương luôn sẽ cho nàng sự tôn kính tương đương. Không có ai dùng ngữ khí không khách khí nào nói nàng ngu xuẩn.

“Lần trước lúc kết minh với các ngươi, ta đã muốn nói rồi. Câu đó của các ngươi ta không tán đồng. Đối với Thiên Sơn hay yêu phủ, có lẽ không có bằng hữu vĩnh viễn cũng không có kẻ địch vĩnh viễn. Nhưng đối với Côn Luân mà nói, câu này sai rồi. Một kẻ xem lợi ích là tất cả có lẽ có thể trở nên rất cường đại nhưng môn phái xem lợi ích là tất cả tất nhiên không thể trường tồn. Có lẽ Thiên Sơn sớm đã quen với việc đong đưa bất định, gió bên nào lớn sẽ nghiêng về bên đó. Nên ngươi có thể nói ra lời này.”

Phương Khác đã đi đến trước mặt Thương Nhược Tuyết, từ cao nhìn xuống Thương Nhược Tuyết.

Sau đó y nhìn Khoản Đông Nhiên nói tiếp: “Ta thật không hiểu yêu phủ các ngươi tại sao chọn một đối tượng đồng minh ngu xuẩn như vậy. Ngươi biết không? Ngu không đáng sợ, kẻ ngu tự cho là thông minh mới đáng sợ.

Thương Nhược Tuyết chợt hoàn hồn, trừng Phương Khác cười lạnh định mở miệng, lại bị một ánh mắt của Phương Khác ngăn lại.

Phương Khác nhíu mày nói: “Ngươi xem, ngươi vẫn cho rằng ngươi không ngu. Đây chính là chỗ ngươi ngu. Ngươi muốn giết chết ta và Diệp Vu Thời, chẳng qua là vì trong mắt ngươi Côn Luân là kẻ địch. Nhưng ngươi có từng suy nghĩ, Côn Luân và ngươi vốn có thể không cần đi đến bước này. Chuyện quan trọng nhất của ngươi không phải là giết chết chúng ta, mà là tìm về Mai Hân trưởng lão, áp chế Chu chưởng môn. Đoạt về quyền lợi của ngươi tại Thiên Sơn. Kết quả ngươi chỉ vì cái lợi trước mắt, còn chưa lo nổi thân mình, một bước còn chưa bước ra đã muốn giết chết kẻ địch sau mấy chục bước, thành ra đắc tội ta. Ngươi có ngu không? Đắc tội ta còn muốn hợp tác với ta. Ngươi có ngu không? Muốn hợp tác với ta lại không có thực lực đủ bảo chứng hợp tác công bằng còn dám bày ra bộ dạng hợp tác bình đẳng, ngươi có ngu không? Bày ra bộ dạng hợp tác bình đẳng cũng thôi đi, còn lấy Diệp Vu Thời ra uy hiếp ta, ngươi có ngu không?

Hiện tại ngươi có tư cách gì bàn chuyện hợp tác với ta?”

Phương Khác chậm rãi nói xong, lại rất nghiêm túc nhìn hai người họ: “Ta vốn không muốn phí lời nhiều như thế, nhưng ta không vui, cũng hy vọng các ngươi không được vui.”

Phương Khác nhếch môi nói: “Hiện tại, nói hay chết.”

------oOo------

Chương 209: Ô Đầu Bạch 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thương Nhược Tuyết khẽ run lên, bị Phương Khác dẫm lên chỗ đau, nan kham cùng xấu hổ giận dữ và phẫn hận toàn bộ hóa thành đối kháng trầm mặc và lửa giận trong mắt.

Nhưng nàng là Thương Nhược Tuyết, có vài lúc nàng có thể khiến mình thấp đến tận cùng. Nàng biết nàng còn chưa muốn chết, cũng không thể chết. Cho nên ánh mắt nàng dần bình tĩnh lại, phẫn nộ và lửa giận trên mặt tan biến sạch sẽ.

Nàng cười nói: “Ta nói rồi, thì sẽ không chết sao?”

“Nếu nói sự thật, thì sẽ không chết.”

Thương Nhược Tuyết nâng tay dùng tay áo lau sạch vết máu trên mặt, động tác của nàng rất chậm, lau vô cùng tỉ mỉ, như thể lúc này nàng đang ngồi trước bàn trang điểm.

Ánh mắt nàng bình tĩnh nhìn thẳng phía trước, âm thanh khàn khàn: “Trong Côn Luân bí cảnh có một di tích, là Thanh Lĩnh tản nhân lưu lại. Bí cảnh này bị Diệp Vu Thời đoạt được, đúng không? Băng Lưu Diệm của hắn cũng là lấy được từ di tích này.”

“Là vấn đề của Băng Lưu Diệm?” Thần sắc Phương Khác khẽ động, Diệp Vu Thời từng nói với y Băng Lưu Diệm của hắn khác với Băng Lưu Diệm bình thường. Vì Băng Lưu Diệm của hắn sẽ tăng tiến. Băng Lưu Diệm vốn chỉ là thần hỏa cấp năm hiện nay đã đạt đến thần hỏa cấp ba. Hơn nữa mặc

hồ lô cũng không cách nào khắc chế Băng Lưu Diệm đó. Nhưng ngay cả Diệp Vu Thời cũng không biết cái gì khiến cho Băng Lưu Diệm biến hóa.

Thương Nhược Tuyết gật đầu nói: "Dưới cơ duyên xảo hợp, ta cũng may mắn tìm được một vài tản ký Thanh Lĩnh tản nhân lưu lại. Trong đó có một cái ghi chép về Băng Lưu Diệm. Băng Lưu Diệm là băng trong lửa, là lửa chí âm chí hàn. Nhưng lại là thiên sơn thần hỏa, hình thành tự nhiên, thế gian hiếm có. Còn có một loại thần hỏa khác, cũng là chí âm chí hàn nhưng sau này mới tạo thành, vừa khéo tương sinh tương khắc với âm sát – U Minh diệm thần hỏa cấp bốn.

Thanh Lĩnh tản nhân sau khi có được Băng Lưu Diệm, đột phát kỳ tưởng dung Băng Lưu Diệm và U Minh hỏa hiếm có thế gian vào nhau. U Minh Hỏa bị cắn nuốt, nhưng Băng Lưu Diệm này cũng không còn là Băng Lưu Diệm lúc trước. Băng Lưu Diệm sau khi nuốt chửng U Minh hỏa có được một vài đặc tính của U Minh hỏa.

Ta nghĩ, sở dĩ đến nay Diệp Vu Thời vẫn hôn mê bất tỉnh, là vì âm sát trong đỉnh kích thích đến Băng Lưu Diệm trong người hắn. Trong người hắn liền trở thành chiến trường của âm khí và Băng Lưu Diệm, cộng thêm thân thể hắn vốn đã suy yếu, cho nên nhất thời vẫn luôn bất tỉnh, nhưng đợi Băng Lưu Diệm trong người hắn có thể áp chế âm khí bên ngoài, hắn tự nhiên sẽ tỉnh."

Nói rồi Thương Nhược Tuyết lấy ra một thẻ ngọc đưa cho Phương Khác.

Phương Khác chưa xem thẻ ngọc mà cất đi.

Thương Nhược Tuyết nhếch nhếch môi, hạ mắt nói: "Ngươi có thể bỏ đi màn chắn cho Diệp Vu Thời, âm sát tuyệt không lại gần hắn, đây là cách có thể chứng thực lời ta nói không phải giả."

Phương Khác lùi lại một bước, Thương Nhược Tuyết hừ một tiếng ngã gục xuống đất.

Phương Khác phóng người chớp mắt đã đứng trên đài sen, ánh mắt y nhìn vào một điểm nào đó sau lưng Thương Nhược Tuyết.

Khoản Đông Nhiên cũng đột nhiên quay nhìn xung quanh, lại không phát hiện chút dấu tích nào, ngay lúc này, dị biến phát sinh.

Đất vàng ở xa đột nhiên cuộn lên, trôi nổi rồi sau đó hóa thành bụi đất, từng cái đầu lâu tụ lại với nhau, sau đó bỏ đi hình thể đầu lâu, hóa thành âm sát màu đen. Sát khí xung quanh toàn bộ trào tới, điên cuồng tập trung tới chỗ đó. Ở trung tâm âm sát, xuất hiện một hắc động thật lớn hút hết âm sát vào trong.

Mơ hồ có thể thấy được một người đứng trong đó.

Một yêu tu tóc nâu từ trong hắc động bước ra, gã mặc bố y kiểu ngắn, tóc để xõa, người này chính là Ô Đầu Bạch.

Gã nhìn Phương Khác và Diệp Vu Thời hôn mê bất tỉnh trên đài sen, đáy mắt sôi sục thù hận và sát ý.

Lúc Khoản Đông Nhiên nhìn thấy người xuất hiện là Ô Đầu Bạch, vẻ mặt trở nên rất phức tạp, chân mày chau lại. Nếu nói vừa rồi bị một kiếm của Phương Khác đánh bại khiến tâm lý hắn vô pháp thừa nhận. Vậy thì Ô Đầu Bạch lại hoàn toàn đè ép hắn không thở nổi. Hắn bội phục Ô Đầu Bạch, nhưng nhiều hơn là một loại tâm tình phức tạp không thể cho ai biết.

Trước khi có Ô Đầu Bạch, hắn là đời sau được các vị sư phụ tận tâm bồi dưỡng, là đệ tử đáng mong đợi nhất trong đời này của yêu phủ. Hành tẩu bên ngoài, hắn chính là đại biểu của yêu phủ.

Từ sau khi có Ô Đầu Bạch, hắn liền là kẻ bại.

Khoản Đông Nhiên dìu Thương Nhược Tuyết lên, vô thức nhìn sang Phương Khác. Thở dài cho vận khí của Phương Khác, ai có thể ngờ được Ô Đầu Bạch sẽ xuất hiện chuẩn như thế, trong yêu phủ ai không biết Ô Đầu Bạch hận hai người Phương Diệp tận xương, hận không thể băm thi vạn đoạn.

“Phương Khác, ngươi còn nhớ ta là ai không?” Ô Đầu Bạch âm trầm nói.

“Ngươi là ai?” Phương Khác bình thản lên tiếng, y rất bình thản nhìn Ô Đầu Bạch, giữa trán lại mang theo một chút nghi hoặc không che giấu.

Ba chữ không chút che giấu này khiến Khoản Đông Nhiên nhất thời nghẹn họng.

Khí thế toàn thân Ô Đầu Bạch đình trệ, sau đó gã lạnh lùng cười, ánh mắt nhìn Phương Khác càng thêm lạnh lẽo như đang nhìn một người chết.

Gã nói từng chữ: “Phương Khác, ngươi giỏi lắm, vô cùng giỏi.”

Ô Đầu Bạch tùy tiện cởi thượng y, lộ ra nửa thân trên chắc nịch. Nhưng ở phần bụng gã, trên cơ bắp chắc nịch có một vết thương dữ tợn, một vết thương mới vẫn chưa lành. Ô Đầu Bạch thò tay vào trong, vết thương bị mở nhưng không chảy chút máu nào. Ô Đầu Bạch rút ra một lá cờ dính máu. Lá cờ đó chẳng qua chỉ lớn bằng hai bàn tay, thuần đen, trên cán cờ đựng một đầu thương, lá cờ đó là nguồn gốc nuốt chửng âm sát.

Khoản Đông Nhiên hơi quay đầu đi, Phương Khác nhíu mi lại, người dùng thân thể huyết nhục nuôi dưỡng âm sát, cả ngày cả đêm đều phải sống trong khó chịu. Gã đối với chính mình thật tàn nhẫn.

“Gã chính là Ô Đầu Bạch?” Thương Nhược Tuyết tựa vào lòng Khoản Đông Nhiên đột nhiên ho ra mấy ngụm máu, toàn thân nàng kịch liệt đau đớn không sử nổi chút sức lực nào. Sắc mặt Khoản Đông Nhiên khẽ biến vội kiểm tra, lúc này hắn mới phát hiện kinh mạch toàn thân Thương Nhược Tuyết đã bị kiếm khí cắt đứt hết.

Không điều dưỡng một khoảng thời gian thì vô pháp hồi phục, thần sắc Khoản Đông Nhiên dần phức tạp. Nãy giờ, hắn hoàn toàn không biết Phương Khác làm sao khống chế kiếm khí hoành hành trong kinh mạch Thương Nhược Tuyết.

Sắc mặt Thương Nhược Tuyết tái nhợt, nhưng ánh mắt lại vô cùng bình tĩnh, nàng nói: “Không ngờ Phương Khác đã có thể thần thức ngoại phóng hơn nữa còn hư hóa. Tất cả mọi người đều nói Phương Khác là kẻ yếu nhất trong những nhân vật lãnh quân của Côn Luân, sự thật thì…” Thương Nhược Tuyết cười lạnh, không nói hết.

…

Ô Đầu Bạch giơ sát kỳ trong tay lên, trên mặt nước nổi lên một tầng sương đen, sau đó hóa thành hình người lảo đảo đứng lên đi về phía Phương Khác.

“Tới đấu.” Ô Đầu Bạch nhìn Phương Khác, đáy mắt hừng hực chiến ý.

Phương Khác lại giơ kiếm trong tay lên, hồng quang vụt qua trong mắt y. Ô Đầu Bạch là kình địch, nếu y có thể chọn lựa y tuyệt đối sẽ không đối đầu với loại người này ở đây. Thiên thời địa lợi và nhân hòa, đối phương chiếm hết. Nhưng y không có sự lựa chọn.

Ô Đầu Bạch vung sát kỳ lên, âm sát đã hóa thành con rối hình người nhào tới tấn công Phương Khác.

Phủ trời phủ đất.

Hai người Khoản Đông Nhiên đã không nhìn thấy được thân ảnh của Phương Khác, đài sen đó bị vô số con rối bao kín, chỉ thỉnh thoảng có kiếm quang lộ ra.

Giây tiếp theo, một tiếng kiếm reo, kiếm quang như vô số mũi tên, vô số con rối âm sát bị tiêu diệt trong mưa tên. Sâm La kiếm quyết.

Phương Khác cầm trường kiếm, phá vòng vây nhắm thẳng vào Ô Đầu Bạch.

------oOo------

Chương 210: Ô Đầu Bạch 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trong Âm đỉnh gặp phải Ô Đầu Bạch có thể khống chế âm sát, có lẽ là bất hạnh của Phương Khác.

Ô Đầu Bạch lớn tiếng cười, tay giữ âm sát cúi người lao lên. Hai người cận thân giao chiến, thoáng cái đã quá trăm chiêu. Ô Đầu Bạch nhờ có trực giác nguy hiểm, mỗi lần đều suýt soát tránh được kiếm của Phương Khác, hai người cứ thế đánh không phân trên dưới.

…

Ai sẽ thắng? Thương Nhược Tuyết không chớp mắt lấy một cái nhìn hai

người.

Khoản Đông Nhiên ôm Thương Nhược Tuyết cấp tốc lui ra hơn mười dặm, tránh khỏi bị lan đến.

“Ô Đầu Bạch sẽ không bại, gã rất mạnh.” Khoản Đông Nhiên bình tĩnh nói: “Hơn nữa Phương Khác đã có tâm ma, không biết tại sao y không trừ tâm ma.”

Thương Nhược Tuyết sửng sốt, sau đó bừng tỉnh. Nàng vậy mà không phát giác y đang ở trong trạng thái tâm ma… cho dù trong trạng thái tâm ma, vẫn cẩn trọng như thế. Cẩn trọng bình tĩnh không giống như người đã sinh tâm ma.

“Có lẽ không phải y không trừ, mà là y trừ không được.” Thương Nhược Tuyết nói xong câu này thì khựng một chút: “Phương Khác cũng rất mạnh.”

Khoản Đông Nhiên lắc đầu nói: “Không, ngươi không hiểu, Phương Khác không thắng được Ô Đầu Bạch, ít nhất Phương Khác hiện tại không thắng được.”

Vì chiến đấu của Ô Đầu Bạch không phải vì chiến thắng, mà vì để sống. Vì Ô Đầu Bạch không phải đang đấu pháp, mà đang liều mạng. Có vài người, ngươi đấu pháp với hắn có lẽ ngươi có thể thắng, nhưng nếu ngươi liều chết với hắn, kẻ chết nhất định là ngươi. Ô Đầu Bạch chính là như thế. Gã sẽ không tiếc bất cứ giá nào để giết chết đối phương.

Ngay lúc này, Ô Đầu Bạch đụng vào kiếm của Phương Khác, trên âm sát ngưng kết ra một đường mảnh dài màu đen. Phương Khác chợt rút kiếm về, lại phát hiện kiếm bị Ô Đầu Bạch kẹp giữa hai đốt xương nhất thời khó thể rút ra. Y nghiêng đầu đi, đường mảnh màu đen để lại một vết máu đen trên mặt y.

Khói đen nồng nặc ập đến mắt tai mũi miệng y. Phương Khác rút kiếm ra, lùi liền vài bước. Nhưng mắt y đã không thể thấy được vật gì, hắc khí càng thêm đậm. Phương Khác hừ nhẹ một tiếng, trực tiếp phong lại một phần kinh mạch của mình khóa chặt âm khí trong người. Còn y thì trở tay kết một thủ ấn, bầu trời liền đổ cơn mưa lớn, tẩy đi một phần sát khí, nước mưa xối lên mặt Phương Khác, y mở mắt, trước mắt là bóng người mông

lung.

Đây là vân vũ quyết đơn giản nhất, lại được Phương Khác vận dụng đúng chỗ.

Ô Đầu Bạch nhẹ ủa một tiếng, gã nghĩ, gã vậy mà còn chưa giết chết Phương Khác.

Mũi kiếm của Phương Khác lao tới cùng với hạt mưa, Ô Đầu Bạch lại tránh né. Nhưng cảm giác nguy hiểm vẫn như hình với bóng, đột nhiên gã khựng người lại, trực tiếp từ trên không nhảy xuống nước, bắn lên vô số bọt nước.

Gã ôm đầu phát ra từng tiếng gào rú, như thể đầu bị thương rất nặng. Một thanh kiếm nhỏ màu bạc hung tợn quấy phá tùy ý trong thức hải của Ô Đầu Bạch.

Khắc tiếp theo, sát kỳ tuột khỏi tay Ô Đầu Bạch. Lúc này gã không còn sức lực để khống chế linh thức nữa!

Một mũi nhọn từ sau lưng bắn ra, dùng góc độ âm hiểm và lang độc nhắm vào đài sen, nhẹ nhàng đâm thủng màn linh lực Phương Khác đã thi hạ.

Tiếng màn linh lực bị phá vô cùng rõ ràng, nghe vào tai vô cùng chấn động.

Khoản Đông Nhiên chỉ cảm thấy trước mắt hoa đi, Phương Khác đã xuất hiện trên đài sen. Nhưng y vẫn chậm một bước, thứ màu đen mang gai nhọn đó đâm xuyên qua bụng y sau đó trở về tay người kia.

Diệp Vu Thời vẫn bất tỉnh, lông tóc vô thương.

Ô Đầu Bạch cười lạnh một tiếng, sát kỳ trong tay nhẹ động, vô số sát khí âm lạnh tràn vào bụng Phương Khác. Phương Khác không chút đình trệ lại chém ra một kiếm.

Khoản Đông Nhiên nhìn thấy Phương Khác cầm kiếm tiếp tục tiến lên, trong lòng đột nhiên xuất hiện một âm thanh, thật sự sẽ như hắn nghĩ người thắng là Ô Đầu Bạch sao? Khoản Đông Nhiên không biết là Phương Khác sớm đã hiểu được ý nghĩa của liều mạng.

Ô Đầu Bạch nghiêng người sang phải, kiếm mang phóng tới bên trái, kiếm này chém lên eo Ô Đầu Bạch. Cảm ứng nguy hiểm của Ô Đầu Bạch hiện nay đã mất linh. Gã bừng tỉnh đại ngộ, vừa rồi mục đích Phương Khác tấn công linh thức chính là vì cái này, tổn thương thức hải của gã, phá đi dự báo của gã.

Sau đó Ô Đầu Bạch không bận tâm đến kiếm sắp chém mình thành hai nửa, chỉ điên cuồng thôi động âm sát. Vô số âm sát tràn vào người Phương Khác, tràn tới chỗ Diệp Vu Thời.

Phương Khác đá một cái lên eo Ô Đầu Bạch, mượn lực nhảy về đài sen.

Một kiếm chém sạch âm sát xung quanh, Phương Khác quỳ một gối trên đài sen. Ô Đầu Bạch che eo nhất thời không dám tùy tiện hành động, gã cẩn thận bức gần từng bước.

Ngay lúc này Thương Nhược Tuyết đột nhiên nói: “Phương Khác lúc này đã sinh tâm ma, bố trí mê chướng dẫn tâm ma của y.”

Ô Đầu Bạch dừng bước, quay đầu nhìn Thương Nhược Tuyết nói: “Đa tạ, ta sẽ báo đáp bọn họ luôn cả phần của các ngươi.”

Sát kỳ trong tay Ô Đầu Bạch nghênh gió phồng lên, hóa thành một lá cờ lớn dài chừng hai mét rưỡi. Phất lên, sương đen lan tràn. Trong Âm đỉnh này, vừa khéo là nơi nhập ma. Mà mê chướng lại là một loại huyễn thuật có thể gợi lên ma chướng trong lòng người, nói là huyễn thuật nhưng càng tiếp cận với tấn công linh thức hơn.

Người có tâm ma trước mặt mê chướng luôn luôn không chịu nổi một kích.

Hồng quang trong mắt Phương Khác càng lúc càngđậm, cuối cùng cả đôi mắt đều hóa thành màu đỏ. Ánh mắt không còn tiêu cự nhìn phía trước. Tâm ma chưa trừ, y nhập ma rồi.

…

“Đừng sợ.” Diệp Vu Thời cười nhìn y.

“Đệ không sợ.” Phương Khác nhíu mày nói.

“Huynh nói không phải là bí cảnh, mà là cho dù huynh không còn, đệ cũng đừng sợ.” Diệp Vu Thời cúi đầu nhàn nhạt nói.

Phương Khác trầm mặc không nói. Diệp Vu Thời lại đột nhiên ngã xuống, chậm rãi nhắm mắt lại.

Phương Khác tiếp lấy Diệp Vu Thời, ánh mắt lặng lẽ nhiễm đỏ. “Đệ đã nói từ lâu rồi, huynh còn không tỉnh đệ sẽ phát điên. Nếu huynh không còn, đệ cũng không biết đệ sẽ ra sao.”

…

Khoản Đông Nhiên nhìn hồng quang chợt ẩn chợt hiện trong mắt Phương Khác, âm thanh dao động trong lòng biến mất. Hắn lại không phát hiện biểu tình của Thương Nhược Tuyết trong lòng mình trở nên vô cùng kỳ quái.

Thương Nhược Tuyết sửng sốt, nhìn chưởng môn xuất hiện trước mặt nàng. Ngài nói với nàng: “Nhược Tuyết, phái Thiên Sơn về sau liền giao cho con.”

Thương Nhược Tuyết nhìn thấy chính mình vẻ mặt non nớt quỳ trước mặt ngài thành khẩn dập đầu ba cái. Sau đó tuyên thệ từng chữ.

Đột nhiên giây tiếp theo ngài lại nhíu mày nói: “Ngươi sai rồi! Đừng nhiều lời, ý ta đã quyết. Ngươi hạ sơn đi.” Mà chính nàng đã trưởng thành mặt lộ thống khổ và không cam, thế nhưng tung chưởng đánh chưởng môn. Ngài không dám tin nhìn nàng, chậm rãi ngã xuống.

“Ngươi sao vậy?” Khoản Đông Nhiên cuối cùng cũng phát giác được Thương Nhược Tuyết bất thường, hỏi.

Thương Nhược Tuyết trầm mặc một lát, lắc đầu nói: “Không sao, chẳng qua là bị mê chướng mê tâm trí.”

Chẳng qua là chuyện nhắm mắt mở mắt, vừa rồi nàng suýt nhập ma, nhưng thật sự là nhập ma sao? Hay đó là suy nghĩ sâu trong lòng nàng?

Thương Nhược Tuyết không nghĩ kỹ, chỉ nhìn Ô Đầu Bạch đã đứng trước mặt Phương Khác, đầu thương của lá cờ hung hăng đâm xuống.

Tất cả đều kết thúc rồi. Thương Nhược Tuyết nghĩ, đáy mắt đột nhiên nổi lên một chút ngẩn ngơ, người đầu tiên khiến nàng nếm được tư vị thảm bại sắp chết rồi, chẳng qua y chết đi như thế cũng không tính là oan uổng.

Ô Đầu Bạch quả thật rất mạnh.

Một tiếng hừ nhẹ vang lên, Ô Đầu Bạch đột nhiên ngã xuống, một thanh trường kiếm đâm xuyên lồng ngực gã.

Gã không dám tin nhìn Phương Khác, y rõ ràng đã nhập ma, làm sao lại?

Khoản Đông Nhiên chấn kinh thẳng người dậy, Thương Nhược Tuyết thì trợn to hai mắt.

Đôi mắt đỏ máu của Phương Khác nhìn vào Ô Đầu Bạch, đột nhiên y chậm rãi cười nói: “Tâm ma của ta chính là Diệp Vu Thời, hắn ở sau lưng ta, mê chướng sao có thể mê hoặc ta, tiếp tục dẫn ra tâm ma của ta.”

Ô Đầu Bạch ôm thân kiếm ho ra máu, nhìn Phương Khác. Trước mắt gã lại xuất hiện cảnh huynh đệ chết thảm hôm đó. Gã buông tay ra, nghiêng người ngã vào kiếm, tùy ý thanh kiếm đâm xuyên người mình. Gã va lên người Phương Khác, hai người ngã lên đài sen, Phương Khác đè lên bụng Diệp Vu Thời. Ô Đầu Bạch móc ra phụng nhãn bồ đề nhét vào vết thương ở bụng Phương Khác.

Tay cầm kiếm của Phương Khác chợt buông lỏng, lực tín niệm chí dương trong phụng nhãn bồ đề gặp phải khí âm sát trong người y liền triển khai một trận giết chóc kịch liệt. Mà y liền trở thành chiến trường cho chúng giết chóc.

Kinh mạch trong người đứt đoạn từng tấc, trên da thịt tràn ra máu, Phương Khác đột ngột ngã xuống.

Ô Đầu Bạch cười lên, miệng tràn đầy máu tươi tô điểm bởi hàm răng trắng trông đặc biệt chói mắt.

“Không thể dẫn ngươi nhập ma thì sao? Ngươi có nhớ trong tiểu viện ở

thành Đông Thanh, ngươi đã giết bốn ca ca của ta. Hôm đó ta đã phát thệ, thề phải giết hai ngươi.” Ô Đầu Bạch chậm rãi rút kiếm ra nhìn Phương Khác.

“Thế nào? Ngươi còn có thể đứng lên không?” Ô Đầu Bạch cười vô cùng tùy ý: “Ngươi sắp chết rồi!”

Phương Khác nhíu mày, tay hơi nâng lên lại thình lình rớt xuống.

Y phải chết ở đây sao? Phương Khác hoảng hốt nghĩ. Y không muốn chết, trước giờ đều không muốn. Huống chi, sau lưng y còn có Diệp Vu Thời. Y làm sao có thể chết, y chết rồi Diệp Vu Thời sẽ thế nào?

Cũng sẽ chết đúng không?

Cho nên y không thể chết.

Cánh tay rớt xuống lại chậm rãi nâng lên, kinh mạch sớm đã đứt đoạt, động tác giơ tay này toàn dựa vào ý chí của y.

Ô Đầu Bạch nhìn cánh tay đang giãy dụa của Phương Khác, cúi đầu cười nghẹn. Kiếm trên ngực đã bị gã rút ra, gã sẽ dùng thanh kiếm này đưa họ vào chỗ chết.

Tay Phương Khác còn chưa chạm vào chuôi kiếm, lại kiệt sức lần nữa. Ngay lúc này một cánh tay thon dài trắng nõn nắm tay Phương Khác túm lấy chuôi kiếm, đẩy kiếm về phía trước. Lại một lần nữa đâm vào ngực Ô Đầu Bạch, đâm xuyên tim gã.

Ô Đầu Bạch trợn to mắt, nhìn chủ nhân cánh tay đó. Mắt gã trợn to nhìn hai người trước mắt. Trước mắt gã tựa hồ thấy được mấy vị ca ca, chết thảm như thế, mặt lộ vẻ không cam. Gã cũng không cam lòng! Gã còn chưa báo thù cho họ, chỉ suýt chút nữa, suýt chút nữa thôi!

“Trời cao bất công…”

“Trên đời này vốn đã không có công bằng gì đáng nói.” Diệp Vu Thời nói.

Máu tươi nghẹn ùng ục trong miệng Ô Đầu Bạch, cuối cùng gã đoạn khí.

Diệp Vu Thời ôm lấy Phương Khác, cầm tay Phương Khác, hắn đẩy thi thể Ô Đầu Bạch xuống khỏi đài sen.

Thương Nhược Tuyết và Khoản Đông Nhiên đồng thời kinh hô ra tiếng.

------oOo------

Chương 211: Ô Đầu Bạch 3

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ô Đầu Bạch chết rồi? Ô Đầu Bạch cứ thế mà chết. Toàn thân Khoản Đông Nhiên căng chặt, như lâm đại địch nhìn Diệp Vu Thời. Sắc mặt Thương Nhược Tuyết trong lòng hắn càng thêm tái, nàng thấy Diệp Vu Thời nhìn về hướng họ, trong lòng mơ hồ có chút tuyệt vọng.

Diệp Vu Thời ôm lấy Phương Khác, nhẹ nhàng nhìn sang bên này một cái. Sát khí âm lạnh ập thẳng vào mặt. Khoản Đông Nhiên cắn chặt môi cắn chặt răng, nhưng hắn chỉ hơi cong người, đầu gối cong lại rồi búng ra ôm Thương Nhược Tuyết chạy về một hướng.

Hắn sớm đã không còn chiến ý, lúc này chỉ muốn chạy thoát khỏi đây như chó nhà có tang.

Thương Nhược Tuyết kinh ngạc nhìn hắn. Khoản Đông Nhiên tựa hồ cảm giác được ánh mắt của Thương Nhược Tuyết, hắn chỉ mím chặt môi sau đó không quan tâm gì nữa nhếch nhác chạy trốn.

Diệp Vu Thời không có động tác gì, hắn nhìn hai người Khoản Đông Nhiên một cái rồi cúi đầu nhìn Phương Khác.

Khóe mắt Phương Khác tràn ra máu, mắt không tiêu cự đặt ở một điểm nào đó. Sát khí xâm nhập, mắt Phương Khác lúc này có lẽ đã không còn nhìn thấy.

Hắn hơi chau mày đặt Phương Khác nằm thẳng xuống, nhanh chóng bố trí

màn linh lực ngăn cách âm sát, rồi xử lý vết thương trên người Phương Khác. Nhưng phụng nhãn bồ đề đã hóa thành vô số lực chí dương tràn vào nội thể Phương Khác, mà khí âm sát Ô Đầu Bạch rót vào nội thể Phương Khác đã sớm đột phá phong tỏa.

Vết thương trên người Phương Khác đã bắt đầu khép lại, năng lực lành vết thương của y còn mạnh hơn cả thể tu bình thường. Đây là hiệu quả sau khi những dị bảo của Phương Minh Viễn lưu lại tôi luyện qua thân thể này, kinh mạch trong người cũng thế.

Nhưng bây giờ, thống khổ của Phương Khác cũng bắt nguồn từ năng lực lành lặn cường đại của y.

Lực chí dương của phụng nhãn bồ đề và lực chí âm của âm sát không ngừng trùng kích kinh mạch y, sau khi đứt lìa lại lành lặn rồi tiếp tục bị chấn đứt.

Phương Khác nhẹ động mi mắt gọi: “Vu Thời.”

Diệp Vu Thời thấp giọng đáp, sau đó Phương Khác cười bình tĩnh nói: “Đệ nhớ nhẫn chứa đồ của huynh vẫn còn tốt.”

Diệp Vu Thời sửng sốt nhất thời không thể lý giải Phương Khác có ý gì.

Phương Khác nhìn về hướng Khoản Đông Nhiên chạy mất, sau đó lại nhíu mày nhìn Diệp Vu Thời nói: “Đệ đã rất nhiều ngày không nghỉ ngơi, cảm thấy hơi mệt, trong nhẫn chứa đồ của huynh có giường có chăn không? Đệ muốn ngủ một lát.”

Nói xong Phương Khác liền chậm rãi khép mắt lại, hô hấp bình ổn, thế nhưng thật sự ngủ mất.

Diệp Vu Thời trợn to mắt, ôm Phương Khác thoáng cái không biết làm sao. Nhưng sau đó hắn lại thản nhiên cúi đầu mang theo vô hạn ôn nhu nhẹ hôn lên khóe mắt Phương Khác. Kiểm tra tình huống trong người Phương Khác đã bắt đầu chuyển tốt dưới tác dụng của đan dược. Hắn bèn lấy ra giường và chăn, ôm Phương Khác đặt lên.

Vừa mới buông Phương Khác xuống, mắt Phương Khác đột nhiên mở ra, túm tay hắn nhíu mày nói: “Đừng động, để đệ ngủ.”

Nói xong, thấy hắn không động, Phương Khác lại túm tay hắn ngủ say.

Diệp Vu Thời liền không động nữa, mà ngồi ở mép giường, nhìn Phương Khác, thèm ngủ và thèm ăn đối với người tu chân như họ là không cần thiết, nhưng Phương Khác thích.

Trước khi vào đỉnh hắn đã biết có thể hắn sẽ gặp chuyện, vì trước đó lúc hắn và chưởng môn cùng vào đỉnh chưởng môn từng nói một câu, sát khí trong đỉnh này có khả năng là khắc tinh của hắn. Khi đó hắn đã phát giác được Băng Lưu Diệm dị thường. Chỉ là chưởng môn tu vi cao thâm, hoàn toàn ngăn cách được âm sát, hắn mới không bị ảnh hưởng.

Khi hôn mê có lúc hắn hoàn toàn vô ý thức, có lúc lại có ý thức. Hắn biết hắn hôn mê rất lâu rất lâu. Có lúc dường như nghe được Phương Khác đang nói chuyện với hắn. Hình như nói rất nhiều, nhưng nói gì hắn lại nghe không rõ lắm. Nhưng có một khoảng thời gian hắn không nghe thấy Phương Khác nói gì với hắn nữa. Phương Khác bắt đầu trầm mặc, chính sự trầm mặc này khiến hắn đang hôn mê cảm thấy rất đau. Không biết tại sao đau, cũng không biết chỗ nào đau.

Diệp Vu Thời rũ mắt, khóe môi chợt cong lên, dứt khoát nằm xuống. Khi hắn vừa nằm xuống định nhắm mắt lại, Phương Khác chợt quay đầu qua, con mắt đã dần hồi phục màu đen trừng hắn, ngữ khí bất thiện nói: “Đệ ngủ, huynh không được phép ngủ, huynh còn ngủ chưa đủ sao?”

“…” Diệp Vu Thời trầm mặc nhìn Phương Khác, hai người nhìn nhau một lúc, Diệp Vu Thời thỏa hiệp: “Huynh không ngủ.”

Phương Khác dường như thỏa mãn nhướng mày, rồi mới nhắm mắt lại, tiếp tục ngủ.

Trên một vùng biển đen, âm sát sôi sục, trên một đài sen đặt một chiếc giường gỗ hoàn toàn không cân xứng, trên giường có hai người, một người ngủ say, một người mở mắt nhìn tới nơi không biết tên.

Một thi thể nổi nổi chìm chìm cách đài sen không xa, mang theo không cam lòng và oán hận mà chết.

…

Bên kia Khoản Đông Nhiên chạy trốn đột nhiên thấp giọng nói: “Ngươi có thể xem thường ta.”

Sắc mặt Thương Nhược Tuyết vẫn tái nhợt, tay nàng vòng qua cổ Khoản Đông Nhiên ôm chặt, nhưng ánh mắt nàng đã bình tĩnh lại, nàng lắc đầu dịu giọng nói: “Không.”

Khoản Đông Nhiên siết chặt tay cầm dù đến mức gân xanh cũng nổi lên. Ánh mắt tuyệt vọng của Ô Đầu Bạch khi đó như một thanh đao chém vào tim hắn, cay, khổ, đắng, chua đến mức hắn muốn rơi lệ.

Sẽ không có ai hiểu bằng hắn Ô Đầu Bạch đi đến hôm nay phải vất vả thế nào, nói là nằm gai nếm mật cũng không quá. Hắn từng khinh thường, từng chán ghét, từng không cam tâm cũng từng có ghen tỵ và kính phục với Ô Đầu Bạch.

Vì thế vừa rồi hắn phất tay bàng quan, tùy ý Ô Đầu Bạch và Phương Khác liều sống chết. Cho đến lúc Ô Đầu Bạch chết, hắn mới hiểu thì ra Ô Đầu Bạch chết rồi hắn sẽ khó chịu như thế. Mà sự kính phục hắn dành cho gã đã nhiều hơn ghen tỵ.

“Ta và Ô Đầu Bạch bất hòa, trong yêu phủ mọi người đều biết.” Khoản Đông Nhiên khàn giọng nói: “Phụng nhãn bồ đề trong tay gã là của sư phụ ta. Gã vào đỉnh ít nhất có một phần nguyên nhân là muốn đón ta ra ngoài. Nhưng gã chết thảm ngay trước mặt ta, ta vậy mà lại chạy trốn.”

Khi Khoản Đông Nhiên nói những lời này, ngạo khí và lãnh duệ trên mặt sớm đã tan biết sạch sẽ chỉ còn lại vẻ tầm thường. Sự tầm thường này khiến ngũ quan xuất sắc của hắn cũng trở nên tầm thường.

“Lấy trứng chọi đá không phải là hành vi của người thông minh.” Thương Nhược Tuyết nói, nói xong nàng thấy Khoản Đông Nhiên không có hành động gì, nhíu mày nói tiếp: “Đánh không lại đương nhiên phải chạy, tình trạng của Phương Khác có vẻ không tốt, Diệp Vu Thời chắc sẽ không bận tâm truy kích chúng ta. Nếu ngươi cảm thấy hổ thẹn, về sau chờ thời cơ hành động là được. Huống chi Ô Đầu Bạch đã chết rồi, cho dù ngươi lưu lại thì có thể làm gì? Báo thù cho gã sao?”

Khoản Đông Nhiên dừng bước, hắn nhìn Thương Nhược Tuyết một cái

thật sâu, chậm rãi nói: “Ngươi không hiểu.” Có vài chuyện không phải đơn thuần là lợi ích được mất có thể tính toán. Lúc nhìn thấy ánh mắt Diệp Vu Thời trong lòng hắn chỉ trào lên một suy nghĩ, chạy! Khi đó hắn nào có nghĩ đến sẽ báo thù cho Ô Đầu Bạch?

Sau đó hắn hoang mang chạy trốn, cái gì cũng không kịp nghĩ chỉ lo chạy đi. Nhưng nếu Diệp Vu Thời muốn giết hắn, hắn còn có thể chạy được sao? Không phải hắn chạy thoát khỏi tay Diệp Vu Thời mà là Diệp Vu Thời căn bản khinh thường giết hắn. Vào lúc hắn xoay người muốn chạy, Diệp Vu Thời đã khinh thường giết hắn rồi.

Trên mặt Thương Nhược Tuyết xuất hiện một tầng đỏ không bình thường, nàng cắn môi dưới. Chỉ cảm thấy trên mặt đau nóng rát. Ánh mắt vừa rồi của Khoản Đông Nhiên cùng với câu nói ‘ngươi không hiểu’ phản phất như câu có ngu hay không của Phương Khác, đánh thẳng vào mặt nàng.

Nhưng nàng lại cười ra tiếng, nhẹ giọng nói: “Ít nhất ngươi còn sống. Con người bất kể đã đưa ra quyết định gì, quan trọng nhất chính là đừng hối hận. Vì hối hận vô dụng, ngươi còn tiếp tục hối hận, chỉ khiến ta xem thường ngươi.”

…

Ngoài cung điện, một thiếu niên tóc xanh cầm đao mà đứng. Nó nghiêng tai lắng nghe tiếng bàn luận truyền đến trong cung điện. Chỉ thấy vị yêu vương trẻ tuổi chất vấn Lục La dưới điện.

“Ô Đầu Bạch đã chết. Cho ta biết, ngươi đã làm gì?”

Sau đó một giọng nữ kinh ngạc mà tràn đầy vô tội nói: “Ô Đầu Bạch không phải tự xin vào đỉnh sao? Sao gã lại chết?”

Sau đó chính là âm thanh thứ gì ném xuống đất.

Thiếu niên tóc xanh nghe âm thành truyền ra, âm thầm chỉnh lại cả chuyện. Nó cúi đầu, nghĩ nếu Ô Đầu Bạch đã chết, vậy sư thúc tất nhiên không đáng ngại. Nghĩ nghĩ, mái tóc xanh trên vai đập vào mắt nó, nó nhíu mày ghét bỏ nhìn một cái. Hách Liên Đồng không thể giành được công việc này liền tìm vài chỗ phát tiết y như tiểu hài tử.

Chẳng qua Dương đỉnh kia thời thời khắc khắc đều có người canh chừng, nếu sư phụ ra từ Dương đỉnh tất nhiên sẽ kinh động người trong yêu phủ, quan hệ của họ và Côn Luân vốn đã không ra sao.

Nghĩ đến thành tựu to lớn của Diệp sư bá và sư thúc ở đại lục Thanh Hoa mà nó nghe được mấy hôm nay, Vương Lạc Dương bất giác cười cười.

Lại nghe đến cuối, Vương Lạc Dương nhìn ra xa. Nó nghĩ, yêu vương này có hơi do dự thiếu quyết đoán. Biết rõ trong chuyện Ô Đầu Bạch tất nhiên có Lục La xúi bẩy, nhưng hắn vẫn để Ô Đầu Bạch vào đỉnh. Ô Đầu Bạch chết, hắn lại phát hỏa với Lục La, nhưng hỏa này phát chẳng có chứng cứ gì, bị Lục La đôi câu vài lời chặn trở về.

Đối với nó mà nói, một là đừng phát hỏa, hai là phát tác rồi thì không thể bị dội về. Nếu không về lâu về dài, người dưới trướng làm sao còn chút sợ hãi nào với yêu vương?

Lúc này, Lục La nhẹ nhàng ra khỏi điện, sắc mặt có chút khó coi.

Vương Lạc Dương nhìn Lục La đi xa, sau đó chậm rãi thu lại đường nhìn.

Địch lão tổ sau khi Phương Hiền Thanh chết đã không biết tin tức, ai ngờ ông ta lại đến đại lục Thanh Hoa? Hơn nữa còn bắt tay với Lục La. Nhưng có thể nhờ chuyện này tìm được nơi ở của Dương đỉnh cũng là niềm vui bất ngờ. Nếu không sư thúc ra khỏi đỉnh, đối diện với hai người rình mò kiếm quyết của ngài không phải sẽ là thế đơn lực bạc sao?

------oOo------

Chương 212: Người trong lòng 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phương Khác không ngủ quá lâu, sau khi tỉnh lại không lập tức đứng lên mà nhắm mắt chậm rãi thanh lý lại tất cả những chuyện phát sinh gần đây. Những ngày dài đăng đẳng từ sau khi vào đỉnh khiến y cảm thấy sợ hãi, nhưng hiện tại chỉ cần y vừa mở mắt nhìn thấy người y đang nắm tay… những ngày dài đăng đẳng kia sẽ hóa thành thời gian ngắn ngủi trong sinh mạng lâu dài.

Phương Khác mở mắt, Diệp Vu Thời nhìn lại y, biểu tình vốn lạnh nhạt khẽ biến đổi, con mắt đen kịt nhìn vào y, trong con ngươi phản chiếu thân ảnh y, vô cùng rõ ràng.

Nếu là khi trước lúc này Phương Khác sẽ vô cùng vui vẻ, nhưng hiện tại y không cảm thấy vui. Y đưa tay như muốn vuốt mắt Diệp Vu Thời. Diệp Vu Thời thuận theo nhắm mắt lại, cúi đầu xuống. Tóc hắn được buột chỉnh tề, đây không phải thói quen lúc trước của hắn, mà là Phương Khác buộc cho hắn.

Ban đầu Phương Khác chỉ có thể vụng về buộc tóc cho hắn, đến bây giờ đã buộc rất đẹp. Cho dù y biết tu sĩ không cần mỗi ngày đều xõa tóc để xoa bóp da đầu, nhưng y vẫn làm thế. Ban đầu là cười làm, sau đó mặt không biểu cảm làm.

Diệp Vu Thời nhắm mắt, lông mi cong lại vô cùng xinh đẹp. Ngón tay Phương Khác nhẹ chạm lên mí mắt hắn, Diệp Vu Thời càng dựa lại gần, chóp mũi hai người đụng vào nhau.

“Chuyện Băng Lưu Diệm trước đó huynh đã phát giác rồi đúng không? Trước khi vào đỉnh huynh nói đừng sợ…” Phương Khác nhấn hai chữ ‘đừng sợ’ rất nhẹ, ngữ điệu hơi nâng lên.

Diệp Vu Thời nhẹ cười một tiếng, hơi giãn khoảng cách ra, chậm rãi mở mắt. Đôi mắt âm trầm và thản nhiên tĩnh lặng nhìn y, “Ừ” một tiếng.

Phương Khác nhướng mày, trực tiếp lật người đè Diệp Vu Thời dưới thân, y chống một tay bên tai Diệp Vu Thời dùng tư thế áp bách nhìn Diệp Vu Thời nói: “Có lẽ huynh có lời muốn nói với đệ? Về chuyện tại sao chúng ta sẽ vào trong đỉnh, về… cơ duyên của đệ?”

Khi đó sư phụ thật sự không kịp cứu y và Diệp Vu Thời ra sao? Câu nói Trí Tiêu lưu lại bên tai y rõ ràng đã cho ra đáp án phủ định, ông hy vọng y có thể vào trong Định Châu cửu đỉnh.

Mà Diệp Vu Thời có lẽ đã biết chuyện.

Nói rồi Phương Khác híp mắt lại, khóe môi mang theo mấy phần ý cười. Y biểu hiện vô cùng bình tĩnh tự nhiên, nhưng ngọn lửa trong mắt sáng rực

khiến người ta không cách nào xem nhẹ.

Lúc tin tức Diệp Vu Thời mất tích truyền tới, y biểu hiện bình tĩnh bao nhiêu, thì trong lòng sợ hãi bấy nhiêu. Sau đó y tìm được hắn, nhưng kỳ thật y không hề an tâm như y đã biểu hiện ra. Vì y chưa từng ý thức được rõ ràng rằng Diệp Vu Thời có thể sẽ chết, có thể sẽ vĩnh viễn rời khỏi y như thế.

Khi Diệp Vu Thời ngủ say, hôn mê bất tỉnh không biết vì nguyên nhân gì. Y chưa từng sợ hãi như thế, nhưng trong thiên địa chỉ có âm sát cuồn cuộn không dứt.

"Huynh biết rõ huynh vào đỉnh Băng Lưu Diệm sẽ xảy ra vấn đề, tại sao còn phải vào?" Phương Khác hỏi, y áp chế phẫn nộ không tên trong lòng, bản thân y cũng không rõ rốt cuộc là sợ hãi áp chế trong nhiều ngày hóa thành lửa giận, hay lửa giận sinh ra vì Diệp Vu Thời dồn bản thân vào hiểm cảnh? Hay cả hai thứ đều có, hoặc cả hai đều không phải.

Y chậm rãi thẳng người dậy, rút tay đang chống bên tai Diệp Vu Thời về.

Diệp Vu Thời nhìn Phương Khác, tóc y xõa ra, sắc mặt còn hơi tái, ánh mắt hơi híp lại, khóe môi mang theo ý cười hơi giả tạo, từ cao cúi nhìn hắn. Mang theo mười phần áp bách và mấy phần khí tức nguy hiểm… vô cùng mê người.

Nhưng bản thân y hiển nhiên không ý thức được điểm này, Diệp Vu Thời nhìn Phương Khác, màu con ngươi chuyển đậm. Hắn nhìn Phương Khác thật sâu không nói.

Vì xử lý vết thương trên người Phương Khác, y phục trên người y đã bị thoát ra từ lâu, chỉ có một kiện tiết y mỏng rộng rãi treo trên người. Xương quai xanh rất tinh xảo, vết thương ở bụng từ bề ngoài nhìn cũng thấy đã lành chỉ còn lớn cỡ đồng tiền. Đường cơ trên bụng vô cùng đẹp, không có một chút thịt thừa nào, hẹp nhưng cực có tính đàn hồi.

Còn hai chân thẳng tắp đang tách ra đặt hai bên người hắn.

Phương Khác nhíu mày, đợi Diệp Vu Thời cho y đáp án, không hề phát giác biến hóa nhỏ bé diễn ra trong đáy mắt Diệp Vu Thời.

“Vì huynh không an tâm, nếu đệ gặp chuyện trong đỉnh thì phải làm sao? Nếu chưởng môn tính toán sai lầm thì phải làm sao? Huynh làm sao yên tâm để đệ vào đỉnh một mình?” Diệp Vu Thời chậm rãi nói, ngữ điệu của hắn cực chậm, chậm như không hề để ý. Nhưng ngữ khí càng bâng quơ, màu tối trong mắt lại càng đậm.

Phương Khác hơi ngẩn ra, ngọn lửa trong mắt sau khi nghe thấy những lời này thì thoáng cái tan biến sạch sẽ. Nhưng sau đó y lại nhướng mày, phát ra một tiếng cười nhẹ. Màu mắt cũng trở nên tối vô cùng, trong mắt y, phản chiếu thân ảnh Diệp Vu Thời nằm ngửa trên giường.

Diệp Vu Thời thấy rõ trên gương mặt tái nhợt của Phương Khác hiện lên màu đỏ. Nhưng lần này Phương Khác không chút tránh né nhìn chằm chằm vào hắn.

“Diệp sư huynh, nhưng đệ vẫn cảm thấy rất tức giận. Làm sao đây?” Phương Khác cúi người xuống, ấn một nụ hôn lên môi Diệp Vu Thời. Sau khi nói xong, Phương Khác luồn một tay vào tóc Diệp Vu Thời rồi hung hãn hôn lên.

…

“Lần sau huynh còn dám làm thế nữa, bất luận… là vì cái gì…”

Hơi thở ấm nóng của Phương Khác phả vào tai Diệp Vu Thời, sau đó y ngậm lấy tai hắn, cánh tay còn lại đã cởi thắt lưng Diệp Vu Thời, tỉ mỉ ma sát phần eo.

“Vào lúc huynh hôn mê bất tỉnh, đệ sẽ thật sự, làm huynh.”

Con ngươi Diệp Vu Thời đột nhiên co rút, hắn phối hợp hơi ngửa đầu để nụ hôn của y đặt lên cổ. Một cánh tay đè lên eo Phương Khác, tay kia được chăn phủ lên, ở nơi Phương Khác không thấy được, trên tay quấn một sợi xích mảnh.

Âm thanh khàn khàn: “Làm huynh?”

Âm thanh thấp trầm mang theo điệu khàn, hai chữ này phản phất như kích thích Phương Khác. Y tiếp tục hung mãnh hôn hắn, cho đến khi giữa môi hai người nếm được vị máu tanh, Phương Khác dán vào môi Diệp Vu Thời

thấp giọng nói: “Làm huynh.”

Tiếng thở dốc của hai người giao vào nhau.

Mắt Diệp Vu Thời cuồn cuộn ám lưu.

…

Cho đến khi tay Phương Khác thò vào khu vực nguy hiểm, y thở dốc thật mạnh, ngẩng đầu nhìn Diệp Vu Thời, khàn giọng nói: “Đệ yêu huynh.”

Ai biết giây tiếp theo liền đất trời đảo lộn, gần như thoáng cái, vị trí của Phương Khác và Diệp Vu Thời đã chuyển đổi. Tay Phương Khác bị Diệp Vu Thời dùng xích không biết lấy ra từ lúc nào khóa lại, mà xích được quấn ở đầu giường.

Diệp Vu Thời cúi người nhìn Phương Khác, cười nhẹ một tiếng: “Yêu huynh?”

Phương Khác trợn to mắt, có chút không dám tin nhìn Diệp Vu Thời. Nhưng cảm giác bị xâm nhập ở nơi khó thể mở miệng lại vô cùng chân thật.

Ngón tay Diệp Vu Thời cong lên, đưa vào càng sâu.

Phương Khác hít ngược một hơi, cổ họng không thể khắc chế phát ra tiếng thở dốc. Diệp Vu Thời nhìn y chằm chằm, ghé lại hôn lên khóe môi y, như đang an ủi. Nhưng cánh tay kia của hắn lại ấn sau eo Phương Khác, đầu gối đỉnh vào tách hai chân y ra, hoàn toàn không cho phép cự tuyệt.

Phương Khác muốn lùi về sau, nhưng vô pháp giãy thoát, cũng vô pháp thoát khỏi khoái cảm cường liệt này.

“Nếu còn phát sinh tình huống như thế, huynh vẫn sẽ làm như vậy.” Diệp Vu Thời nhìn chằm chằm Phương Khác nói.

Theo lời nói của Diệp Vu Thời, một cơn đau đớn ập đến khiến mắt y tối đi.

Phương Khác mông lung nhìn Diệp Vu Thời, hắn ghé lại hôn y, dừng động

tác. Đây là một nụ hôn rất khắc chế, y cũng có thể cảm giác được ngón tay Diệp Vu Thời nhẹ run. Tóc Diệp Vu Thời đã xõa ra, mái tóc đen tô điểm cho làn da trắng, chỗ xương quai xanh còn có ấn ký màu đỏ y lưu lại.

Đau đớn dần trôi đi, Diệp Vu Thời phản phất như cảm giác được, hắn nâng một chân y lên, sau đó cắn một cái lên miệng y, thấp giọng hỏi: "Còn yêu huynh không?"

"Nhân lúc người… gặp nguy… a…"

Lời Phương Khác bị va chạm vỡ vụn.

Nhưng Diệp Vu Thời vẫn quyết không tha hỏi cùng một vấn đề.

Không biết qua bao lâu.

"Yêu huynh không?"

…

"Cho huynh biết, còn yêu huynh không?"

"Yêu không?"

"… Yêu." Phương Khác khàn giọng đáp, một tay y bị Diệp Vu Thời giữ chặt, nói là bị giữ không bằng nói là giữ lấy nhau. Mười ngón giao triền, mà sợi xích kia sớm đã bị ném sang một bên.

Diệp Vu Thời dừng lại một chốc, sau đó nghẹn cười ra tiếng.

"A Khác…, thật muốn làm chết đệ trên chiếc giường này." Diệp Vu Thời vừa thực hiện lời hắn nói, vừa thấp giọng nói: "A Khác, đệ biết lúc đệ đi địa cung huynh đang nghĩ gì không? Địa cung hung hiểm ra sao huynh nghĩ sơ là biết, nhưng huynh càng không thể chịu đựng Thái A và đệ còn thân mật hơn đệ và huynh. Cũng không thể chịu đựng đệ lưu lại mầm họa này. Nếu đệ không đi địa cung giải trừ quan hệ giữa hai người, sớm muộn huynh cũng sẽ động thủ với hắn. Huynh sẽ nghĩ mọi biện pháp… giết chết hắn.

Nhưng sau khi Triệu Lịch Duyệt cho huynh biết về quẻ bói kia, huynh cảm

thấy cho dù Thái A vĩnh viễn là kiếm linh của đệ thì có can hệ gì đâu.”

…

“Sau khi biết mối họa ngầm của Sâm La kiếm quyết, huynh từng suy nghĩ, huynh nghĩ nếu từ đó tu vi của đệ không thể tăng tiến, đệ còn có thể bầu bạn với huynh bao lâu? Khi đó huynh vô cùng hối hận, hối hận tại sao phải nói với đệ kết anh sẽ kết làm đạo lữ. Người nóng ruột, không phải đệ mà là huynh. Nếu đệ chung quy không cách nào kết thành nguyên anh… huynh liền nghĩ đến chuyện sau khi tất cả kết thúc. Tu vi cách biệt càng lớn càng không cách nào trở thành ‘đạo’ lữ.”

Phương Khác muốn lắng nghe lời Diệp Vu Thời nói, nhưng kích thích thân thể mang đến khiến y không cách nào tập trung tinh thần. Mồ hôi thấm ướt tóc y, khóe mắt phiếm đỏ, ẩm ướt lại dễ nhìn.

Diệp Vu Thời nhìn Phương Khác, nhíu mày, nhẹ hôn lên. Âm thanh ám khàn vang vọng không ngừng trong đầu Phương Khác, nhưng dường như lại có hiệu quả trì hoãn, khi y nghe được câu sau mới có thể phản ứng được câu trước Diệp Vu Thời nói cái gì.

“Huynh nghĩ lúc đầu huynh tu chân là vì muốn mình trở nên cường đại, vì báo thù. Hiện nay nếu đã báo được thù. Ý nghĩa của tu chân đối với huynh mà nói chính là vì trở nên càng cường đại… bất luận là tu vi hay quyền lực. Đợi sau khi loạn thế kết thúc, huynh đạt được tất cả những gì mình muốn, thì sẽ càng thêm không có ý nghĩa. Quyền lực cũng có thể mất đi.”

“Khi nghĩ đến đây, huynh kinh ngạc phát hiện huynh thế mà hoàn toàn chưa từng nghĩ về đạo mình truy cầu. Bất luận là phù đạo hay đạo thuật pháp… sau đó huynh đột nhiên hiểu ra, ‘đạo’ chính là ‘đạo’, huynh chính là huynh, huynh không phải vì truy cầu ‘đạo’ mà trở thành huynh, mà vì huynh là huynh, huynh mới đi truy tìm ‘đạo’. Thứ đạo này là một cảnh giới, cũng là một loại giác ngộ. Nhưng nó không quý trọng bằng huynh, sở dĩ huynh truy tìm đạo, chính là hy vọng đạo phục vụ cho huynh. Huynh mới là gốc đạo mới là ngọn.”

…

Phương Khác gần như sắp bị quấn đến choáng váng.

“Xuất phát từ ý nguyện của chính huynh, ‘đạo’ cũng có thể không cần suy nghĩ nữa. Vậy thì ý nghĩa của tu chân đối với huynh chỉ còn lại tuổi thọ lâu dài. Nếu vậy huynh nguyện ý vì đệ từ bỏ thọ mệnh ngàn vạn năm không?”

Diệp Vu Thời nhìn vào mắt Phương Khác, tựa như muốn nhìn vào đáy lòng y.

“Huynh nguyện ý.”

Giọng Diệp Vu Thời rất thấp nhưng lại mang theo sự quyết tâm khiến người ta vô pháp chống cự.

==========

Hai bạn này đúng là không biết phân biệt hoàn cảnh gì hết nhỉ. Dạo này sao toàn vớ phải bộ hiếm H thế này. Cảnh duy nhất đó. T^T

------oOo------

Chương 213: Sâm La kiếm quyết 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Cho nên các người phát hiện bích họa về Sâm La kiếm quyết trong đỉnh? Từ lúc đó các người liền thương lượng để đệ vào đỉnh?” Phương Khác ngồi ở mép giường, tay gác lên đầu gối, lại mặc một thân hắc y, hiện rõ trầm ổn và bình tĩnh.

Còn Diệp Vu Thời thì ngồi ở đầu giường, cầm một cây lược gỗ chải tóc cho Phương Khác. Cảnh tượng này nếu để đám La Tất thấy được, nhất định sẽ kinh ngạc nói không ra lời. Nhưng hai người họ đối với chuyện này lại thể hiện vô cùng tự nhiên và bình tĩnh.

Diệp Vu Thời cầm tóc Phương Khác trong tay, bình tĩnh nói: “Không phải thương lượng, là chưởng môn đơn phương quyết định. Chỉ là huynh đoán được quyết định của ông ta, sau đó đưa ra quyết định của chính huynh.”

Phương Khác nghiêng đầu nhìn Diệp Vu Thời một cái: “Có khác biệt sao?”

“Không có.” Diệp Vu Thời mỉm cười biết nghe lời phải.

Ngược lại Phương Khác vốn vẻ mặt bình tĩnh, khóe môi không tự giác mím lại, áp người không thành còn bị áp, tâm tình phức tạp này thực sự khó thể biểu đạt, nhưng lập tức Phương Khác lại hồi phục bình tĩnh, lần này là y lỗ mãng. Lần sau… Phương Khác rũ mắt.

Trầm mặc một lúc, Phương Khác rất tự nhiên hỏi: “Đạo của huynh là cái gì?”

Tuy y hỏi đạo, nhưng vẫn không có đạo của bản thân, cũng như y có kiếm ý nhưng chưa có kiếm tâm.

“Đạo của huynh chính là bản thân huynh.”

Phương Khác nhướng mày, cười: “Đạo của mỗi người đều là chính bản thân họ.” Tu chân giả truy tìm đại đạo, đại đạo lại ba ngàn. Nói không xuể đạo không tận, đạo của người có tương tự nhưng không thể hoàn toàn tương đồng.

Diệp Vu Thời ngây ra, nghiêng đầu nói: “Nói chung đại để là thuận tâm ý, nhưng muốn giải thích cho rõ, huynh vẫn chưa thể.” Hắn cũng không nghĩ đến, sẽ vào lúc này đâm rách tầng màn mỏng đó.

“Người tu chân ban đầu sẽ muốn được đắc đạo, ngộ đạo. Là vì cái gì chứ? Là để đề thăng tu vi hay cảnh giới?

Ví như Vô Tình đạo, người tu Vô Tình đạo phải chặt đứng thất tình lục dục của bản thân, trở thành người vô tình vô dục. Nhưng sau khi cắt đứt thất tình lục dục hắn vẫn là hắn trước kia sao? Vậy cho dù hắn đã đắc đạo, có thể thọ ngang trời thì thế nào? Hắn chân chính sau khi cắt đứt thất tình lục dục cũng đã biến mất rồi. Vậy người đắc đạo có còn là hắn không? Đối với huynh mà nói, cho dù bọn họ đã đắc đạo, cũng bỏ gốc theo ngọn, không có ý nghĩa. Vì ngay từ đầu, đệ không phải đắc đạo vì muốn đắc đạo, không phải vì truy tìm đạo mà từ bỏ ‘tôi’. Cho nên đạo của huynh chính là thuận theo tâm ý của huynh. Đại đạo ba ngàn thì thế nào, không chống được tâm nguyện của chính huynh. Người không nên bị đạo bó buộc.”

…

Phương Khác nghe xong mỉm cười, trước giờ chỉ có ngộ đạo không có nghe đạo. Cho nên sau khi nghe xong y có kích động nhưng không phải rất nhiều, vì đây là đạo của Diệp Vu Thời chứ không phải của y. Huống chi đạo của Diệp Vu Thời lúc này cũng còn chưa phải hoàn chỉnh.

Lúc này tóc cũng đã được chải xong.

Diệp Vu Thời thu lược nhìn âm sát bị ngăn cách bên ngoài đài sen: "Thời gian trong đỉnh bất đồng với ngoài đỉnh. Đệ ở ngoài đỉnh chỉ mới qua hơn nửa tháng, huynh và chưởng môn lại bị vây trong đỉnh hơn ba tháng. Cho nên chúng ta lúc này ở trong đỉnh hơn hai tháng, bên ngoài đại khái chỉ mới qua khoảng sáu ngày thôi."

Phương Khác có chút kinh ngạc.

"Vốn dĩ trong đỉnh khó phân biệt phương vị, nhưng may là có cái này." Diệp Vu Thời đưa sát kỳ cho Phương Khác nói: "Chúng ta có thể tiết kiệm được rất nhiều thời gian tìm kiếm."

Hơn hai mươi ngày sau, họ tìm được bích họa liên quan đến Sâm La kiếm quyết. Cũng chính là chân trời góc biển của thế giới trong đỉnh.

Nói là bích họa, kỳ thật chẳng qua là mười ba đường kiếm. Phương Khác đứng trước vách đỉnh như một con kiến nhỏ nhìn trời, mà mười ba đường kiếm đó như chớp điện rạch phá bầu trời.

Không biết là người nào vào lúc nào đã chém xuống mười ba đường kiếm này.

Phương Khác vừa nhìn lên hai mắt đã cảm thấy đau đớn, những đường kiếm này giống như đang sống chém về phía y. Phương Khác nhắm mắt lại hoãn thần, đi đến đường kiếm đầu tiên cúi xuống bắt đầu xem. Lần này cảm giác đau đớn biến mất, ngược lại cảm thấy rất thoải mái. Đường kiếm này hằn vào mắt y trở nên rất thuận tùng rất hoàn mỹ, y đi đến dưới đường kiếm thứ hai…

Thức thứ bảy, lãng đào sa, thức thứ tám, thủy đáo cừ thành.

…

Rất nhanh, Phương Khác liền thấy được thứ thứ mười một, vạn pháp quy nhất. Đây là thức cuối cùng y đã nắm vững. Y đơn giản nhìn qua.

Sau đó là thức thứ mười hai sâm la vạn tượng, y đứng dưới đường kiếm, cảm thấy ngưng trệ. Thức này, y đã luyện rất lâu vẫn không thông.

Mà hiện tại có thể chân chân thiết thiết nhìn thấy đường kiếm này là may mắn của y.

Phương Khác tỉ mỉ nghiêm túc nhìn đường kiếm.

Vạn luồng kiếm quang chỉnh tề chém tới, chém, khiêu, chặt, đâm… động tác bất đồng, hình thái đủ kiểu. Sâm La, là vũ trụ vạn vật, Vạn Tượng cũng là vũ trụ vạn vật cùng cảnh tượng. Sâm La Vạn Tượng, bao quát vũ trụ.

Phương Khác như có sở ngộ, nhắm mắt lại nâng kiếm lên bắt đầu liên tục diễn luyện.

Thời gian trôi qua từng ngày từng ngày.

Diệp Vu Thời trầm mê nghiên cứu đường vân và bích họa thời nguyên thủy trên vách núi, có cảnh tế lễ của nhân tộc thời kỳ thượng cổ, cũng có cảnh tượng giết rồng, ngay cả gieo trồng và chăn nuôi cũng có.

Phần lớn thời gian là hắn họa phù hoặc đả tọa.

Trong lúc đó hắn cũng nhìn sang Phương Khác, có lúc Phương Khác đang khổ luyện, có lúc Phương Khác trầm tư hoặc ủ rũ tựa lên vách đỉnh, qua không biết bao lâu lại đứng lên cầm kiếm.

Diệp Vu Thời không đi tới, ở phương diện này hắn không giúp được y cũng không thể giúp.

Đã qua hai tháng rồi, Phương Khác trầm mặc nhìn đường kiếm đó, không còn nâng kiếm lên mà bắt đầu cực kỳ lãnh tĩnh suy nghĩ. Quá trình lượng biến đã qua, hiện tại quan trọng nhất là chất biến.

Y nhìn kiếm ý hàm chứa bên trong, rõ ràng chẳng qua là một kiếm. Nhưng nó lại biến hóa muôn vạn, thậm chí là vạn loại kiếm ý, thế bản chất của

kiếm ý này là gì?

Bản chất của nó là một.

Phương Khác cầm kiếm, chậm rãi chém ra.

Một vết kiếm xuất hiện bên cạnh đường kiếm này, hoàn toàn giống nhau.

‘Một sinh hai, hai sinh ba, ba sinh vạn tượng’ là Sâm La Vạn Tượng.

Cuối cùng, Phương Khác đi tới đường kiếm thứ mười ba. Sau đó y không thể chém kiếm ra. Căn bản không cách nào nhấc kiếm, vì y không biết kiếm thế của thức này phải bắt đầu từ đâu và thu ở đâu. Vậy y làm sao có thể vung được kiếm này?

Kiếm quyết của Thái A và Kế chưởng môn cho đều chỉ có mười hai thức, vậy thức thứ mười ba này là cái gì?

Tốc độ thời gian trôi đi dường như nhanh hơn.

Lặng yên vô thức trôi đi cũng hơn nửa năm.

Mỗi ngày Phương Khác cầm kiếm đứng dưới đường kiếm đó, trầm mặc nhìn, trầm mặc nghĩ, sau đó trầm mặc ly khai. Không vung ra một kiếm nào nữa.

Cuối cùng có một ngày, y đi tới ngồi cạnh Diệp Vu Thời. Cự tuyệt túi rượu Diệp Vu Thời đưa cho y, cười nói với hắn: “Cuối cùng đến ngày này rồi, tu vi của đệ đình trệ không tiến.”

Giống như có một thanh kiếm treo trên đầu y, khi chưa rơi xuống thì lo lắng, sau khi rơi xuống ngược lại thở phào. Phương Khác cười cong mắt, trong mắt có chút ủ rũ, nhưng không có tuyệt vọng.

Y không cho rằng y vĩnh viễn không nhìn thấu kiếm này, cho dù hiện tại y vẫn không có thu hoạch gì.

Nói xong câu này, y liền ngồi cạnh Diệp Vu Thời nhìn Diệp Vu Thời vẽ phù.

“Đây là Qua Tự phù.” Ngón tay Diệp Vu Thời nhẹ viết một chữ lên không, linh lực thoáng cái tụ lại, nơi mắt nhìn đến âm sát thoáng cái tiêu biến.

Chẳng qua chỉ là một chữ bâng quơ, đã đáng sợ như thế.

“Qua, binh khí.” Diệp Vu Thời nói: “Khi nhân loại bắt đầu chế tạo công cụ và sử dụng công cụ, người và động vật liền có phân biệt. Mà công cụ sớm nhất, chính là vũ khí.”

Cho nên Qua Tự phù có sức mạnh mà những phù chú khác không sánh được. Sức mạnh này là phù hợp thiên đạo.

Chỉ là trên mặt Phương Khác lại lộ ra một biểu tình mang mấy phần vi diệu.

Qua một lát, y đột nhiên nghĩ đến gì đó.

“Vu Thời, lúc huynh chế phù, là làm sao phán đoán khởi bút và kết bút?” Phương Khác hỏi.

Diệp Vu Thời chau mày, trầm mặc một lát nói: “Bản thân phù chú là tự phù. Mà chữ viết thế nào là trải qua biến hóa rất nhiều năm, cuối cùng ước định mà thành. Phẩy trước mác sau, ngang trước dọc sau. Đệ nhìn thấy chữ đó, đệ liền biết nó viết thế nào. Phù chú cũng là thế.”

Phương Khác trầm mặc một lát, rồi lại đi đến dưới đường kiếm kia.

Kiếm y không vung ra được chính là vì y không biết kiếm này vung thế nào, vì trong kiếm chiêu không có quy định khơi trước đâm sau hay chém trước chặt sau. Kiếm chiêu là biến ảo vô tận, không có cái gọi là ước định mà thành.

…

Lần đầu tiên Phương Khác cùng Diệp Vu Thời nói về tu vi còn mang theo chút hy vọng, vậy thì lại qua thêm nửa năm, y liền thấy nóng ruột.

Y thật sự có thể nhìn thấu chiêu kiếm này sao? Y có thể sao? Y có thể đột phá sao? Có thể sao?

Phàm là người tu luyện Sâm La kiếm quyết phần lớn đều dừng lại ở kỳ nguyên anh, người có tu vi cao nhất đã biết là Lạc Chính trưởng lão – trung kỳ xuất khiếu.

Nhưng họ đều chỉ luyện đến thức mười hai.

Có lẽ y cũng chỉ có thể dừng bước tại đây. Lẽ nào y chỉ có thể như thế sao? Phương Khác cứ liên tục hỏi bản thân, đáp án là chưa biết, y không biết.

Nếu y chỉ có thể dừng bước tại đây, vậy nên làm sao? Nếu y vĩnh viễn nhìn không thấu kiếm thứ mười ba… hay là, thật sự có thức thứ mười ba sao?

Là có thức thứ mười ba, thức này đang ở ngay trước mắt y. Y nhìn không hiểu, không đại biểu nó không tồn tại.

Phương Khác lại nhắm mắt, hòa hoãn tâm trạng. Y hít sâu rồi thở ra, sau đó nhìn Diệp Vu Thời, ngẩn ngơ xuất thần.

Diệp Vu Thời nhìn y, nhưng y không hề phát giác.

“Đệ muốn thu đồ đệ sao?”

Phương Khác hoàn hồn, nhìn Diệp Vu Thời mỉm cười dò hỏi.

Diệp Vu Thời lặp lại câu hỏi một lần rồi nói: “Có thể đệ không biết, đám nhóc Vương Lạc Dương đều chưa bái sư. Trong đó còn có mấy đứa cự tuyệt ý nguyện thu đồ của các trưởng lão. Xem ra chúng đánh chủ ý lên người đệ.”

Phương Khác nhướng mày, đáy mắt lộ ra mấy phần ý cười sau đó lại ảm đạm đi vài phần.

…

Sau đó Diệp Vu Thời bắt đầu thỉnh thoảng tìm Phương Khác nói chuyện, thiên nam địa bắc, phù chú thuật pháp, kiếm tu thể tu, chuyện gì cũng nói.

Phương Khác chắp tay mà đứng ngửa đầu nhìn đường kiếm đó, nôn nóng

trong đáy mắt đã biến mất.

Người lưu lại mười ba đường kiếm này, hiển nhiên là một vị đại năng, tu vi ít nhất phải trên hợp thể. Nếu có người đã tu luyện Sâm La kiếm quyết, còn phá vỡ được ranh giới đó. Hắn có thể thành công, tại sao y không thể?

Y may mắn hơn những người khác nhiều, ít nhất y còn có thể nhìn thấy đường kiếm trước mắt. Cho nên y càng không thể từ bỏ.

…

Thời gian lặng yên vô thức lại trôi qua nửa năm. Diệp Vu Thời đã họa xong tất cả giấy chứa trong nhẫn, lại luyện ra một đống pháp khí đếm không hết.

Mà tính từ lúc họ vào đỉnh, đã trôi qua hơn hai năm.

Trong đỉnh trừ họ ra còn hai người khác, nhưng hai người kia lúc này đã tìm được cách ra khỏi đỉnh, rời khỏi thế giới trong đỉnh.

Khi ra ngoài cũng là cửu tử nhất sinh, thương tích chồng chất. Khoản Đông Nhiên thụt lùi một cảnh giới, nhưng cảnh giới của Thương Nhược Tuyết lại tăng lên, chỉ còn cách kỳ xuất khiếu nửa bước. Nếu không phải lúc trước bị Phương Khác đánh trọng thương, chỉ sợ hiện nay nàng đã tới kỳ xuất khiếu.

Văn Trúc Ân nhìn hai người, rõ ràng có chút kinh hỉ: “Vào đỉnh dễ ra đỉnh khó, các ngươi có thể sống sót đi ra thật sự không dễ dàng.”

Hàn huyên một lát, ánh mắt mọi người lại tập trung lên đỉnh.

Họ đã ra, nhưng trong đỉnh còn hai người.

Văn Trúc Ân cười đầy hàm ý: “Dương đỉnh phải tích lũy đủ linh lực mới có thể mở một lần, mà tích lũy những linh lực này cần tiêu tốn hai mươi năm thậm chí còn dài hơn. Mà mỗi lần thời gian Dương đỉnh mở đều là nửa năm.”

Nếu trong vòng nửa năm này Phương Khác và Diệp Vu Thời không thể ra khỏi đỉnh. Vậy họ chỉ có thể đợi mấy chục năm sau hoặc khi có mấy tu sĩ

kỳ hợp thể liên thủ.

Nhưng mấy chục năm sau họ còn sống không? Âm sát và lực tính niệm do oán khí tụ thành đều có tính ăn mòn, căn bản không thích hợp cho tu sĩ tu hành ngược lại còn như kịch độc.

Tạm ở được ba năm năm, có linh lực ngăn cản, tu vi hộ thể có lẽ còn chưa cảm thấy gì. Nhưng nếu tiếp tục ở lâu dài, thì dù là đại năng cũng chịu không thấu. Huống chi, hai mươi năm bên ngoài tương đương với sáu mươi mấy năm trong đỉnh.

Vương Lạc Dương vừa nghe được Văn Trúc Ân nói câu đó liền siết chặt tay cầm chuôi đao.

Hai người Phương sư thúc phải mau chóng ra ngoài đi chứ.

------oOo------

Chương 214: Sâm La kiếm quyết 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đêm đó, khi yêu phủ cử hành yến tiệc, Vương Lạc Dương dịch dung thành yêu tộc tóc xanh lặng yên vô thức xâm nhập vào phủ đệ, liên thủ với Hách Liên Đồng.

Hách Liên Đồng nhíu mày nhìn Vương Lạc Dương: “Hai người Phương sư thúc không biết thời gian đóng đỉnh… chúng ta đều biết chưởng môn nói trong đỉnh có cơ duyên của sư thúc, nhưng nếu sư thúc vì cơ duyên mà bị kẹt lại trong đỉnh thì phải làm sao mới tốt?”

Hai người nhìn đối phương một cái, đồng dạng lo lắng trùng trùng.

“Có thể làm đều đã làm rồi, chúng ta chỉ có thể đợi. Chúng ta phải tin tưởng y.” Vương Lạc Dương nói.

Sau đó nó lại hỏi: “Tình hình trong môn phái hiện nay thế nào? Chu sư thúc có tin tức gì chưa?”

Hách Liên Đồng lắc đầu, thấp giọng nói: “Đường dây đó của phái Thái Hành vì bảo mật, đều là liên hệ đơn tuyến. Người duy nhất có danh sách chính là Phương sư thúc, hiện nay y đã vào đỉnh, đường dây Thái Hành liền đứt hết.

Gần đây Thái Hành có động tác lớn, nhưng mật thám môn phái phái ra không có ai truyền lời về. Ngô Thất trưởng lão nói, đường dây Thái Hành ông đoán Phương sư thúc đã giao hết lại cho Chu sư thúc. Nhưng Chu sư thúc lại mất tích rất lâu. Điền Thanh Quang nói Phương sư thúc từng nói với hắn Chu sư thúc bị phái Thái Hành phục kích. Hiện nay chúng ta đoán hắn đã bị phái Thái Hành bắt giữ. Nhưng tại sao hắn không liên hệ với chúng ta?”

…

Chu Lập Đức được mọi người mong nhớ, quả thật đang ở Thái Hành. Hơn nữa là đang ở trong Thái Hành nhưng không phải bị bắt, mà là cam tâm tình nguyện lưu lại.

Hắn ở Thái Hành làm gì? Hắn ở Thái Hành dẫn dắt hài tử.

Trong một căn phòng lớn sáng tỏ, bày rất nhiều giường gỗ xếp thành hàng. Loại giường gỗ này giống như giường lớn, nhưng dài hơn và hẹp hơn giường lớn nhiều lắm, tứ phía đều có hàng rào vây lại. Trên giường là từng anh hài.

Trong gian phòng này tổng cộng có hơn ba trăm anh hài. Một đứa khóc trăm đứa theo, khiến nữ tu ở đây thật sự hiểu được cái gì gọi là khổ không thể tả. Dùng lời của Liễu Tửu để nói, nàng thà lên chiến trường cũng không nguyện ý ở đây thêm một ngày. Nhưng may là nơi này có Liễu Tửu, có phù chú của nàng giúp nữ tu thuận lợi hơn rất nhiều. Chẳng hạn thi hạ cách âm phù.

Chu Lập Đức chính là trà trộn trong đám tạp dịch, thỉnh thoảng đi dỗ các hài tử đang khóc.

Những hài tử này, toàn bộ đều là hài tử phái Thái Hành cướp về. Chu Lập Đức một tay ôm hài tử dỗ, trên mặt còn mang theo nụ cười.

Liễu Tửu bước tới, nhìn hài tử trong lòng hắn, nhíu mày lộ vẻ chán ghét:

“Sao vừa đến tay ngươi liền không khóc nữa?”

Nhưng động tác nàng sờ mặt tiểu hài lại nhẹ đến không thể nhẹ hơn.

“Như vậy kẻ một tay như ta mới có chút tác dụng trong môn phái.” Chu Lập Đức cười hàm hậu.

Liễu Tửu nhìn ống tay áo bên trái trống rỗng của Chu Lập Đức một cái: “Sau khi kết thành nguyên anh, tay cụt của ngươi sẽ mọc lại.”

Lúc này, một tiểu hài lại khóc, Liễu Tửu nhíu mày nhìn một tu sĩ vội vàng chạy tới, sau đó mới rời khỏi phòng.

Chu Lập Đức buông hài tử xuống, sờ mặt, mục quang trầm trầm…

Liễu Tửu ra khỏi cửa, nhưng lại thấy càng nhiều hài tử trong viện.

Vừa biết đi đến năm sáu tuổi đều có. Chúng len lén nhìn nàng tự cho là che giấu được, ngây thơ lại yếu nhược.

Liễu Tửu tăng nhanh tốc độ rời đi, cho đến khi nàng ngự kiếm rời khỏi nơi này mới thở ra nhẹ nhõm, nàng nhìn những hài tử này, không cách nào không nghĩ đến những phụ mẫu qùy gục dưới đất khẩu cầu họ trả hài tử cho mình. Bọn họ liên tục dập đầu, cho dù trán sớm đã huyết nhục mơ hồ.

Những hài tử này… Liễu Tửu nhắm mắt lại, là tội nghiệt của Thái Hành. Tại sao, tại sao phái Thái Hành lại biến thành bộ dạng hiện nay?

“So với tàn sát, kết quả này đã tốt nhiều lắm rồi.” Chu sư huynh nói thế với nàng.

Không dám tin, không cách nào tin. Lẽ nào phái Thái Hành họ thật sự sẽ tàn sát sao? Thế nhưng nàng cũng không cách nào phủ định. Liễu Tửu hung tợn quất một roi để phát tiết.

Nhưng vào lúc này, lại nhìn thấy đoàn người Hàn Không đi tới trước mặt.

Ánh mắt Hàn Không từ roi trong tay nàng chậm rãi dời lên mặt nàng.

“Liễu sư muội.”

Liễu Tửu nhìn Hàn Không và Giang Trầm Chu cười lạnh hai tiếng rồi trực tiếp bỏ đi, căn bản không muốn nói nhiều.

Đám người Hàn Không và Giang Trầm Chu, nơi muốn đến không phải là tứ hợp viện Liễu Tửu vừa rời khỏi, mà là một sân diễn luyện cách đó không xa.

Trong sân diễn luyện phòng bị sâm nghiêm này, từng hàng tu sĩ mặc hắc bào giáp đằng đang diễn luyện. Tiếng hô quát đồng loạt, tất cả giống như rất bình thường, nhưng lại bất thường đến cực điểm.

Vì khiến người chấn kinh là khoảng cách tuổi tác của tất cả tu sĩ tại đây, có một vài đứa đã giống người trưởng thành nhưng trên mặt vẫn có thể nhìn ra sự non nớt. Có vài tu sĩ mới chỉ bộ dạng thiếu niên mười ba mười bốn. Nhưng nhiều hơn cả lại khoảng độ tám chín tuổi.

Thậm chí trong đó còn không có mấy ai cao bằng nửa người lớn, đều cầm đao thương kiếm kích cỡ nhỏ đấu khí vang vọng hô giết hết lần này đến lần khác. Nhưng chúng thậm chí không hiểu mình làm những thứ này vì cái gì. Bị giáo dục thành một khuôn, trong đầu chỉ có phục tùng và chiến đấu.

Từ trong mắt chúng có thể nhìn ra sự trung thành của chúng với Thái Hành và sự sùng kính dành cho Tả Khâu.

Đoàn người Hàn Không là đến quan sát.

Giang Trầm Chu và Hàn Không đứng sóng vai, bên cạnh hắn còn có Văn Qua – đây vốn là vị trí của Lãnh trưởng lão.

Hàn Không nhìn Văn Qua một cái. Văn Qua cong lưng càng thấp, cả người cúi xuống như một con tôm lớn.

Hàn Không đi ngang qua trước những phương trận này, thỉnh thoảng dừng chân quan sát thỉnh thoảng hỏi thăm đôi câu, vỗ lên bờ vai đơn bạc của những thiếu niên này cổ vũ vài câu. Trên mặt hắn mang theo nụ cười thích hợp, con có kiêu ngạo vừa lòng.

Nhưng chẳng qua vừa quay người, ánh mắt Hàn Không nhìn Giang Trầm

Chu lại càng sâu. Hắn nhìn chằm chằm Giang Trầm Chu: “Ta sẽ nói đúng thật cho đại nhân.”

Đợi Hàn Không đi rồi, Văn Qua đứng bên cạnh Giang Trầm Chu khẽ cong lưng, hắn nhìn những đệ tử Thái Hành tương lai kia, cảm giác đầu tiên không phải là an ủi mà là một luồng hàn ý không hiểu từ đâu ra. Hàn ý này khiến hắn cảm thấy sợ hãi, nhưng hắn cũng không hiểu tại sao mình sợ hãi.

“Đại nhân, nơi này không những có đệ tử Thái Hành còn có một phần là tiểu hài bị bắt tới…” Văn Qua nói một câu như thăm dò, ánh mắt liếc về hàng phương trận có vóc dáng lùn nhất. Tuy là bắt đến, nhưng đã hoàn toàn không thể phân biệt rõ khác biệt của chúng với đệ tử Thái Hành.

Giang Trầm Chu cười như không cười nhìn Văn Qua: “Lẽ nào ta không biết? Còn cần ngươi tới nhắc nhở ta?”

Văn Qua giật mình, cúi đầu, ngay lúc này trong một hàng phương trận đột nhiên truyền tới tiếng huyên náo.

“Thanh Nhị Thập Tứ! Ra khỏi hàng!”

“Thanh Nhị Thập Tứ! Ta bảo ngươi ra khỏi hàng!”

Nhưng trong phương trận không có ai bước ra, chỉ là ánh mắt của tất cả mọi người đều lặng lẽ ném lên người tiểu bất điểm mặc giáp đằng nhìn không vừa người chút nào. Trông nó nhiều lắm là tám tuổi, vô cùng gầy. Trong tay cầm một cái thuẫn, đáy mắt lại là cố chấp.

Thiếu niên giáo huấn liền không kiên nhẫn, bước vào phương trận đá lên người nó một cái. Cước này không nặng, chỉ là làm ra vẻ mà thôi.

“Thanh Nhị Thập Tứ, tại sao không ra khỏi hàng?”

Tiểu hài co ro một chút, trong mắt còn có thể thấy lệ quang lấp lóe, nhưng nó không nói chuyện, vẫn trầm mặc.

Bất luận thiếu niên bức hỏi thế nào, nó vẫn trầm mặc đứng. Cho đến khi thiếu niên cuối cùng mất nhẫn nại tha nó ra khỏi hàng ngũ.

Cũng vào lúc này, một tu sĩ thành niên cầm roi đi tới, hỏi đã phát sinh chuyện gì. Sau đó quất mạnh một roi vào khoảng không.

Ánh mắt tiểu hài nhìn hắn khác với ánh mắt nhìn tu sĩ thiếu niên, trong ánh mắt đó gần như mang theo một loại hận ý.

“Thanh Nhị Thập Tứ! Nói chuyện!” Tu sĩ thành niên kia lạnh lùng quát.

“Ta không phải tên Thanh Nhị Thập Tứ! Ta họ Tiêu! Ta tên Tiêu Bình Phúc, mẹ ta nói tên ta là lấy từ bình an là phúc…” Tay cầm thuẫn của Tiêu Bình Phúc run rẩy.

Biểu tình trên mặt tu sĩ đó đại biến, xách cổ áo Tiêu Bình Phúc ném nó lên đài giữa sân diễn luyện.

Sân diễn luyện đột nhiên trở nên an tĩnh. Tất cả phương trận đều tụ lại trước đài. Giống như đang cử hành một nghi thức nào đó.

Một tu sĩ bước lên đài, đôi mày kiếm đen rậm kéo dài tận tóc mai, mắt sáng rõ. Mà Tiêu Bình Phúc thì đứng một bên, có chút sợ hãi nhìn mọi người đang tụ lại.

“Các ngươi phải theo lệnh bảo là làm, cấm là ngừng. Quân lệnh như núi. Các ngươi bây giờ đều lấy Xích Thanh làm số hiệu, đây là quân lệnh. Quân lệnh không thể trái, kẻ trái quân lệnh trượng năm mươi. Hành hình trước mặt mọi người, coi như răn đe cảnh cáo. Niệm tình tuổi nhỏ, chẳng qua mới luyện khí, phân ra thực thi trong mười ngày.” Nói xong thì có hai tu sĩ nâng ghế gỗ ra, ấn Tiêu Bình Phúc lên trên, giơ gậy gỗ đánh bôm bốp.

Tiêu Bình Phúc nhỏ gầy, gậy gỗ thô to.

Cảnh tượng có chút thảm liệt, toàn trường trầm mặc. Có vài thiếu niên đã len lén dời mắt, mà những hài tử nhỏ hơn thì giống như vừa mới trải qua một cuộc giáo dục chấn động. Ánh mắt nhìn chằm chằm Tiêu Bình Phúc. Mà sau đó còn vang lên mấy tiếng thút thít đè nén, sau đó lập tức lại biến mất.

Sau đó vị tu sĩ đó quay mặt về phía đám đông tụ lại nói: “Có thể đứng ở đây đều là đệ tử tinh anh tương lai của phái Thái Hành chúng ta. Hiện nay

thiên hạ đại loạn, yêu ma xâm nhập, nhân tộc đang phải đối diện với một lần hỗn loạn chưa từng có. Mà tạo nên điều này chính là phái Côn Luân…

Không phải tộc ta ắt có dị tâm!

Sát phạt khắp nơi, chính là thế thiên hành đạo. Phàm là đệ tử Thái Hành, nên lấy trảm yêu trừ ma làm trách nhiệm, hưng thịnh Thái Hành…

Mà các ngươi phải nên đạt được mong đợi, hướng theo lệnh, có lệnh thì làm, bị cấm phải ngưng, nơi chịu pháp lệnh và tập tục ảnh hưởng, đều phải như tứ chi bách cốt phục tùng ý chí. Như thế quân Thái Hành ta, tất đánh đâu thắng đó!"

…

"Vâng!" Đoàn người lại lần nữa sục sôi ý chí, đáy mắt tràn đầy chiến ý, mục quang không còn đặt vào Tiêu Bình Phúc nữa, mấy đứa nhỏ tuổi thì vẻ mặt mù mờ kêu theo, kỳ thật chúng làm gì hiểu được mấy thứ này?

Lúc còn chưa kết thúc Văn Qua đã bị Giang Trầm Chu phái đi làm chuyện khác.

Giang Trầm Chu đứng một bên nhìn từ đầu tới đuôi, tu sĩ đó bước xuống khỏi đài xong thì lập tức đi tới trước mặt Giang Trầm Chu.

"Đại nhân có gì phân phó?"

"Hài tử đó nói nó họ Tiêu?" Giang Trầm Chu hỏi.

Tu sĩ kia gần như lập tức rùng mình, hắn không phải trực hệ của Giang Trầm Chu, mà là do Hàn đại nhân phái đến. Nhưng trong phái ai cũng biết Giang đại nhân quản cái gì. Tù binh, mật thám… còn có phản đồ.

Mà Tiêu Bình Phúc chính là tốp hài tử bị bắt đến, nhưng lúc trước không có ai biết nó họ Tiêu. Dù sao tốp hài tử bắt từ Nam Lĩnh Tiêu gia đến hiện nay vẫn còn bị nhốt.

Tu sĩ gần như lập tức nói: "Ta lập tức đưa người đến địa lao."

Giang Trầm Chu gật đầu, bâng quơ nói: "Về sau, loại không nghe lời

giống vậy. Đều đưa đến chỗ của ta. Dù sao, địa lao quá lớn, người ít khó tránh khỏi cô quạnh.”

“Vâng.” Tu sĩ thầm mắng một tiếng, nhưng trên mặt không nhìn ra gì. Giang Trầm Chu là kẻ tiểu nhân, còn là một tiểu nhân âm hiểm. Đây là chuyện mọi người đều biết.

Nhưng sự trung thành của hắn với Tả đại nhân cũng là chuyện mọi người đều biết. Vì thế, hắn càng leo càng cao, dẫm mọi người dưới chân. Rõ ràng lúc trước chẳng qua chỉ là một nhân vật không nhập lưu như ngục tốt, mà hiện nay ngay cả Mục trưởng lão cũng bị hắn dẫm dưới chân.

------oOo------

Chương 215: Sâm La kiếm quyết 3

Nguồn: EbookTruyen.VN

Giang Trầm Chu dường như lại lên cơn hứng khởi đích thân dẫn người vác Tiêu Bình Phúc đến địa lao.

Địa lao luôn âm u ẩm ướt còn lan tràn một mùi máu tanh rỉ sét. Trên mặt sàn lát đá xanh có vài vết sậm lâu năm tích lũy.

Một trong những tu sĩ nâng Tiêu Bình Phúc chính là thanh niên ở sân diễn luyện, tên là Vương Tuyết Hàm. Hắn vẫn là lần đầu tiên đến địa lao. Theo sau Giang Trầm Chu, Vương Tuyết Hàm đánh giá hoàn cảnh xung quanh.

Chỗ ngục tốt ở vẫn coi như bình thường, nhưng trong hình đường có thêm nhiều hình cụ chưa từng thấy, những hình cụ này được rửa rất sạch sẽ, hoặc bày hoặc treo trong hình đường. Trong hình đường còn có thể nghe được tiếng rên rỉ và tiếng quát mắng truyền đến trong ám thất.

Trong hình đường có rất nhiều ngục tốt đi tới đi lui, trên tay đều cầm một móc sắt dài. Móc rất thô. Y phục của họ thuần đen, họ nhìn thấy người đến chỉ ôm quyền hành lễ rồi vùi đầu làm việc của mình. Chỉ là trên thân mỗi người đều mang theo luồng khí tức âm trầm. Có vài người rõ ràng là nhân vật nhỏ bé chạy tới đón, nhìn thấy Giang Trầm Chu liền lộ nụ cười nịnh nọt. Hàm răng trắng tinh vô cùng chói mắt.

“Đại nhân, ngài đến rồi. Ngài ngồi, ngài ngồi…” Một trong đó cong lưng cúi gập tận tụy phục vụ Giang Trầm Chu, chỉ chớp mắt trong hình đường đã được bày một chiếc bàn hoàn toàn không phù hợp với địa lao, trên còn đặt linh trà và linh quả.

Tiêu Bình Phúc bị người đón lấy từ vai Vương Tuyết Hàm trực tiếp ném xuống đất, một ngục tốt dùng móc lật người Tiêu Bình Phúc lại, tỉ mỉ kiểm tra. Vừa nhìn còn vừa lầm bầm bản tử này đánh không đủ chuyên nghiệp.

Lúc này thủ lĩnh ngục tốt đi tới nhẹ giọng hỏi nguyên do. Đứng cạnh Giang Trầm Chu cung kính đón lấy ly trà của Giang Trầm Chu, vừa châm thêm cho hắn vừa cẩn thận hỏi: “Đại nhân, nhốt nó chung với đám dư nghiệt của Tiêu gia sao?”

Giang Trầm Chu nhận trà chậm chậm môi, rồi chậm rãi nói: “Nhốt cùng nhau để họ chăm sóc lẫn nhau sao?”

Lúc hắn nói câu này, trên mặt còn mang theo một phần ý cười.

Thủ lĩnh ngục tốt lập tức cười bồi: “Thuộc hạ ngu muội, thuộc hạ ngu muội.”

Nói xong lập tức quay người bảo tên ngục tốt đang lật xem Tiêu Bình Phúc: “Nhốt nó vào phòng giam kế phòng của đám dư nghiệt Tiêu gia, lúc nhốt vào nhớ để những tiểu tử đó nhìn thấy mặt nó. Nhưng nhất định phải nhớ thi cách âm phù trong phòng nhốt nó, đừng để chúng giao lưu với nhau.”

Vương Tuyết Hàm nghe lời này, cảm thấy bên trong bao hàm ác ý. Ai biết Tiêu Bình Phúc vẫn luôn có vẻ như đã ngất lúc này đột nhiên túm lấy áo Giang Trầm Chu, hung tợn trừng mắt nhìn Giang Trầm Chu, thở dốc nói: “Ta, ta từng gặp ngươi! Chính là ngươi… ngươi ôm Bình An đi… trả muội muội lại cho ta!”

Tiêu Bình Phúc vốn yếu nhược thoáng cái đã không còn, nó nhìn chằm chằm Giang Trầm Chu như một con ấu thú dù bị thương vẫn giương nanh múa vuốt với địch nhân.

Ngục tốt kinh sợ, lập tức liền đưa móc ra, lúc này móc câu thô tráng còn

mang theo hàn quang. Ai biết lại bị Giang Trầm Chu nhẹ phất tay áo đẩy ra, hắn đưa tay tách từng ngón tay của Tiêu Bình Phúc.

“Thì ra ngươi từng gặp ta à, vậy ngươi nhất định phải nhớ.” Giang Trầm Chu nhẹ nhàng nói, tay hắn lớn hơn tay Tiêu Bình Phúc nhiều. Ngón tay trắng nõn của hắn ấn lên khớp xương Tiêu Bình Phúc nhẹ nhàng tách ra, Vương Tuyết Hàm nghe được tiếng xương gãy khiến người đau răng.

Tiêu Bình Phúc cắn chặt môi, không hề kêu khóc, chỉ nhìn chằm chằm Giang Trầm Chu.

Giang Trầm Chu thẳng người dậy đưa mắt nhìn ngục tốt xách người đi.

Trong lúc đó Tiêu Bình Phúc vẫn nhìn chằm chằm Giang Trầm Chu, giống như muốn ấn từng tấc từng tấc của người này vào đầu.

Giang Trầm Chu cười, trên mặt mang theo mấy phần mỉa mai: “Nếu ngươi đã đến, cũng theo ta đi xem Chu Thức Vũ đi.”

Một đường xuyên qua chính là thiết lao dùng để nhốt phạm nhân. Thiết lao này đã tồn tại trên ngàn năm, toàn bộ đều dùng thiết chế thành, dù là tu sĩ nguyên anh cũng khó thể lay động nửa phần.

Vương Tuyết Hàm đi giữa hai hàng phòng giam, dưới từng cặp mắt ẩn trong bóng tối, hắn nghe được tiếng bước chân và tiếng hít thở của chính mình. Cảm thấy hàn ý phát ra từ nội tâm. Vì từng đôi mắt như mang theo màu máu đó đều theo sát người đi trước hắn.

Những tù phạm này, phần lớn đều là người Côn Luân.

Bọn họ hận Giang Trầm Chu tận xương.

Vương Tuyết Hàm lặng lẽ đánh giá bóng lưng Giang Trầm Chu. Trong môn phái người này trước giờ luôn độc lai độc vãng, không có một đệ tử giao hảo. Trong môn phái người chán ghét hắn rất nhiều, nhưng người sợ hắn còn nhiều hơn. Kế sách cướp hài tử là do hắn hiến ra.

Dù là bản thân Vương Tuyết Hàm từng lên chiến trường, lòng đã đủ cứng, khi thấy những phụ mẫu cầu xin kia cũng có chút không nỡ, sao người này lại hiến ra kế sách âm độc như thế chứ?

…

Giang Trầm Chu vẫy lui tất cả mọi người, một mình cầm roi dính máu đi vào căn phòng thuộc về hắn trong địa lao này.

Giang phòng này là một gian thạch lao, trong gian phòng trống rỗng chỉ có một cái ghế. Giang Trầm Chu ngồi xuống, đặt roi trên tay, ấn một cơ quan nào đó.

Thạch môn chậm rãi đóng lại, hoàn toàn ngăn cách gian phòng và ngoại giới. Gian phòng mất đi tia sáng cuối cùng, tối thui cái gì cũng không thấy rõ. Âm thanh gì cũng không thể truyền vào, cũng không thể truyền ra.

Giang Trầm Chu trầm mặc ngồi tựa lên lưng ghế, híp mắt không động đậy. Cho đến giờ phút này, biểu tình của Giang Trầm Chu vẫn không có chút dao động, trên ngón tay hắn còn dính máu chưa lau sạch.

Thời gian chậm rãi trôi qua, cho đến thời khắc nào đó.

Ống tay áo nhẹ động, mặt sàn đá dưới chân Giang Trầm Chu nhẹ vang rắc một tiếng, rồi lộ ra một cửa động tối tăm.

Giang Trầm Chu lại vung tay, mấy mặt gương đồng lơ lửng trên cửa động, trên gương đồng có thể nhìn thấy cảnh tượng dưới cửa động.

Cảnh tượng trong gương đồng đều là tối thui, không nhìn rõ nhưng có thể nhìn ra có bóng người đang động. Hiện nay đã là nửa đêm, nhưng trong ngục lại vang lên tiếng sột soạt.

Giống như mấy phòng giam đều nỗ lực lại gần, sau đó âm thanh của thanh niên và đồng âm non nớt cùng vang lên.

“Bắc Minh có cá, tên là Côn.” Âm thanh của Chu Thức Vũ vang lên. Mỗi lần sau khi Giang Trầm Chu giày vò hắn một trận, sẽ bảo người đưa hắn về phòng giam dưỡng thương, đừng để cho hắn ‘chết’. Lúc này sự canh phòng của ngục tốt với hắn là thả lỏng nhất.

Hơn nữa… lúc này biết Giang Trầm Chu ở trong thạch thất, không ai dám đến quấy rầy hắn. Những ngục tốt đó sẽ tự giác hoặc không tự giác tránh

khỏi khu vực thạch thất.

“Bắc Minh có cá, tên là Côn…” Âm thanh đè rất thấp rất thấp, đồng âm tại mấy nơi đồng thời vang lên.

Con ngươi không chút dao động của Giang Trầm Chu cuối cùng xuất hiện một tia dịu dàng.

“Bài hôm nay là văn chương do người phàm giới làm, ta cho rằng có vài chỗ viết rất hay… Giống như chúng ta hiện tại, tuy bị vây trong ngục thất nhỏ bé này, nhưng nếu lòng mang thiên địa thì có thể nhìn thấy thiên địa, nếu tâm tự do các ngươi liền tự do.”

…

“Luyện khí, chính là tụ khí vào người…”

Lúc này, thạch thất vang lên tiếng gõ cửa.

Giang Trầm Chu vung tay, trong thạch thất lại hồi phục nguyên dạng, một viên dạ minh châu lớn bằng nắm tay chiếu sáng thạch thất tối tăm. Thạch môn mở ra, người tiến vào là Chu Lập Đức đã giả trang.

“Còn hơn hai trăm hài tử chưa khảm thẻ ngọc.” Chu Lập Đức vừa thấy Giang Trầm Chu liền nói. Thẻ ngọc hắn nói là thẻ ngọc đặc chế chỉ lớn bằng móng tay, rất mỏng. Phía trên ghi lại đặc trưng của mỗi hài tử bị bắt đến, danh tính và nơi ở của phụ mẫu.

Bọn họ dùng cách đặc thù gần như khảm thẻ ngọc đó vào vai phải của hài tử. Đây là thứ duy nhất có thể chứng minh thân phận của những hài tử này. Cũng là do không còn cách nào, bọn họ không thể để những hài tử này thật sự trở thành công cụ của Thái Hành. Càng không thể để những phụ mẫu kia thật sự mất đi hài tử của mình. Cho nên đây là mầm lửa họ chôn xuống.

Chờ có một ngày, ít nhất chúng sẽ biết tên thật của mình.

Mà những hài tử đã hơi lớn, đã bắt đầu ghi nhớ mọi việc, địa lao chính là nơi bảo hộ cho chúng, một nơi bảo hộ mà trừ hắn và Chu Lập Đức, bất cứ người nào cũng không biết.

Giang Trầm Chu nhếch môi tự cười nhạo, có ăn có uống, có người dạy dỗ, có linh đan cung ứng, có gì không tốt.

Vậy lại có gì là tốt? Bàn tính có thể đánh vang như thế, mọi người đều biết rõ, đây chỉ là lời hứa hắn đã nói với Phương Khác.

“Thân phận của ngươi… thật sự không cần nói cho bọn Chu Thức Vũ sao?” Chu Lập Đức đột nhiên có chút hàm hồ nói.

Ánh mắt Giang Trầm Chu trở nên sắc bén, lạnh lùng nhìn Chu Lập Đức: “Ta có thân phận gì cần phải nói cho những tù nhân đó?”

Chu Lập Đức thở dài, kỳ thật câu này hắn vốn không nên hỏi, vì đáp án hắn cũng tự hiểu.

Thân là một mật thám, đầu tiên ngươi phải quên đi bản thân mình là một mật thám. Chân chính đặt mình ở vị trí của kẻ địch để suy nghĩ, để sống. Phải sống sao cho giống kẻ địch hơn cả kẻ địch. Hoàn toàn không có chột dạ, không có sợ hãi, không có nhẫn không được. Lừa gạt bản thân, mới có thể lừa được người khác.

“Thương Nhược Tuyết đã ra khỏi đỉnh rồi, nhưng vẫn không có tin tức của Phương đại nhân.” Chu Lập Đức đổi đề tài.

Trên mặt Giang Trầm Chu không có biểu tình gì, băng lạnh như không mang chút nhân khí, hắn nhìn Chu Lập Đức nói: “Ngươi đang trách ta khi đó không thông báo cho các ngươi?”

Chu Lập Đức cười nói: “Có chút… Tuy ta biết phản ứng của ngươi khi đó là đúng. Kịp thời đưa ra phán đoán, bảo toàn phía có lợi nhất cho môn phái. Dù sao khi đó có chưởng môn, Phương Khác nhất định sẽ không chết. Ta tin nếu có một ngày, có một người sống mang đến lợi ích nhiều hơn ngươi sống, ngươi sẽ không do dự thay hắn chết… Có lẽ, đây chính là nguyên do ta thất bại.”

“Muốn uống chút rượu không?” Chu Lập Đức lấy ra một vò rượu.

Giang Trầm Chu rất bình tĩnh cự tuyệt.

Chu Lập Đức cười ha ha, cất rượu đi: “Thiên Phàm… ngươi vẫn vô vị như thế. Nhưng hình như ta lại trở nên khá tiếc mạng rồi, dù sao chỉ có sống mới có vô hạn khả năng… Tiểu tử ngươi, đừng chặt đứt hết toàn bộ đường sống của mình.”

Giang Trầm Chu lạnh băng nhìn Chu Lập Đức nói: “Hiện tại ngươi phí lời quá, cũng là học theo Phương Khác sao?”

Chu Lập Đức không có gì để nói, chỉ có thể nhún vai.

“Ta hy vọng Phương Khác và Diệp Vu Thời có thể sống trở ra, nếu không chuyện sẽ trở nên phiền toái, rất phiền toái.” Giang Trầm Chu nhàn nhạt nói.

“Họ nhất định có thể.” Chu Lập Đức nói.

…

“Đại sư huynh nhất định sẽ ra ngoài.” Ở một nơi khác, La Tất nói chắc chắn.

…

“Phương sư huynh sẽ không xảy ra chuyện.” Bên này Trần Cửu nói với Triệu Lịch Duyệt.

Gần như mọi người đều tin chắc như thế, bao gồm Tiêu Xương Thu, Hộ Lạc.

Mà thế giới trong đỉnh, Phương Khác đang thu dọn lò luyện đan Diệp Vu Thời làm nổ. Đúng, Diệp Vu Thời dùng xong tất cả giấy phù lại luyện ra mấy cái pháp khí sau đó thì một lần nữa khiêu chiến luyện đan.

------oOo------

Chương 216: Sâm La kiếm quyết 4

Nguồn: EbookTruyen.VN

Kiếm là dùng để giết người, kiếm chiêu đương nhiên cũng dùng để giết người. Bất luận kiếm chiêu này phức tạp hoa mỹ hay đơn giản mộc mạc, mục đích cuối cùng của nó chỉ có một – đó chính là giết chết kẻ địch.

Cho nên y căn bản không cần phải suy nghĩ kiếm này làm sao vung ra.

Trong lúc bừng tỉnh Phương Khác chìm vào trạng thái lĩnh ngộ, tu vi đình trệ đã lâu bắt đầu buông lỏng. Đạo kiếm khí an phận trôi nổi trong đan điền lại đột nhiên bành trướng, nuốt lấy đạo kiếm khí khác rồi dung hợp.

Mà nguyên anh có chút suy yếu chậm rãi mở mắt ra, ngay vào lúc nó mở mắt, đạo kiếm khí sau khi đã dung hợp kia thoáng cái hóa thành luồng bạch quang chui vào giữa mi tâm nguyên anh. Trong hai mắt nguyên anh xuất hiện hai luồng kiếm quang.

Diệp Vu Thời nhìn Phương Khác ngồi xổm trên đài sen, trên tay còn cầm phù chú đột nhiên liền 'ngộ', mỉm cười.

Ngoài đỉnh mặt trời mọc rồi lặn, trong đỉnh vẫn là một vầng dương đỏ dưới nước.

Khí tức của Diệp Vu Thời càng lúc càng nội liễm, hiển nhiên cảnh giới lại tăng lên một bậc. Nhưng tiến độ lại càng ngày càng chậm. Trong đỉnh vẫn là quá ít linh khí, sát khí chiếm phần lớn, không có lợi cho tu hành. May là Băng Lưu Diệm của Diệp Vu Thời thông qua sát khí đã tinh tiến không ít.

Sau đó đến một ngày, Phương Khác đứng lên, cầm kiếm đi tới dưới đường kiếm cuối cùng.

Diệp Vu Thời đứng không xa chuyên chú nhìn y.

Phương Khác nhấc kiếm, chém ra.

Đây là một kiếm rất sảng khoái, cũng là một kiếm cực tự nhiên.

Động tác rất tùy ý, rất bình thường. Nhưng Diệp Vu Thời nhìn ra được một loại đạo nào đó bên trong.

Kiếm xuất thế rơi.

Một vùng mảnh sứ vụn thoáng cái hóa thành cát bụi, trong đỉnh đổ một cơn mưa, đây chính là thủy châu bị kiếm khí hất lên, trong mỗi giọt nước đều mang theo một đạo kiếm mang.

Trên ngón tay Diệp Vu Thời bốc lên một ngọn lửa u bạch, thoáng cái đông cứng mấy giọt nước.

Hắn cầm giọt nước, nhìn kỹ đạo kiếm mang bên trong.

…

Phương Khác nhìn vết kiếm hoàn toàn không giống với đường kiếm thứ mười ba trên vách, nhếch môi cười, thế nâng thế hạ của y và chủ nhân của vết kiếm thứ mười ba hoàn toàn khác nhau đương nhiên sẽ tạo nên vết kiếm hoàn toàn khác nhau.

Nhưng chính là như thế mới đúng.

Vì thức cuối cùng của Sâm La kiếm quyết chính là không câu nệ hình thức, không vây trong kiếm chiêu. Chỉ có như thế, mới có thể phá bỏ ranh giới của mười hai thức đầu chém ra kiếm thứ mười ba.

“Thức cuối cùng, đệ gọi nó là thuận theo tự nhiên.” Phương Khác nói, ngẩng đầu nhìn vết kiếm này.

Sau đó Phương Khác nhắm mắt, chậm rãi điều tức. Tu vi của y lại đột phá một tầng, nhưng khiến y nghi hoặc là Thái A kiếm khí đã bị Sâm La kiếm khí nuốt chửng. Nhưng nghĩ lại, y liền thoải mái. Vì Sâm La kiếm quyết vốn chính là bao quát ngàn vạn.

Một lát sau.

Phương Khác quay đầu nhìn Diệp Vu Thời nói: “Chúng ta nên ra ngoài rồi.”

Diệp Vu Thời gật đầu.

Thế giới trong đỉnh, trời đất đảo lộn, tự cho là chìm ở dưới, lại nổi ở trên.

Diệp Vu Thời và Phương Khác lặn xuống dưới đỉnh bơi về phía mặt trời đỏ. Lần này, độ sâu của đáy nước không còn giống như không biên giới nữa, vì Dương đỉnh đã mở.

Bọn họ không biết là, bên ngoài đỉnh có vô số ánh mắt đều chăm chú nhìn ngọn đỉnh ở đại lục Thanh Hoa, vì ngày đỉnh đóng lại đã càng lúc càng gần.

Trí Tiêu đưa tay vuốt Thư Kim Âm đỉnh lộ ra hàn khí, tay ông có chút tái còn lộ ra một luồng khí xanh, nhưng không giống như tay của một lão giả mà giống tay của một thanh niên. Mặt của ông cũng thế, nếp nhăn già nua đã biến mất khỏi mặt. Nếu lúc này Phương Khác nhìn thấy ông, nhất định sẽ không tin đây là sư phụ tiện nghi nhà mình. Vì trông trẻ đi ít nhất hai mươi tuổi, giống như một vị trung niên chứ không phải một lão giả sớm chiều. Chỉ là râu, mày và tóc ông vẫn hoa râm, mà gương mặt vốn hồng nhuận lại tái nhợt vô cùng.

“Nếu mấy ngày sau Phương Khác vẫn chưa ra khỏi đỉnh, muốn ra khỏi đỉnh sẽ rất khó.” Trí Tiêu nhìn ngọn đỉnh, nói với Thái A đeo kiếm đứng cạnh.

Thái A chỉ nghiêng đầu nhìn Trí Tiêu một cái.

“Không biết họ có biết thời gian đỉnh đóng không…” Trí Tiêu lại nói.

“Nhữ muốn để ngô vào đỉnh.” Thái A lạnh nhạt ngắt lời Trí Tiêu.

Trí Tiêu nhìn Thái A, cười thâm sâu, nhưng lại bỏ qua đề tài này: “Tình cảm của nhân loại là thứ vô cùng phức tạp. Vui giận đau sợ yêu ghét hận là thất tình. Tuy ngươi là kiếm linh, nhưng hình như đã có tình cảm phức tạp của nhân loại…”

Thái A khẽ nhíu mày, con mắt ảm đạm không ánh sáng nhìn Trí Tiêu.

“Ngươi muốn rời khỏi địa cung, nhưng ngươi hiểu tại sao ngươi muốn rời khỏi không? Đây chính là khác biệt của ngươi và kiếm linh khác.” Trí Tiêu nói.

…

“Chưởng môn, Thái A đã ra khỏi sơn môn, chắc là đến đại lục Thanh Hoa rồi.” Tào Đoạt vừa thấp giọng nói vừa đưa cho Trí Tiêu một bình đan dược.

Trí Tiêu nhận đan dược uống rồi trầm mặc một lúc mới nói: “Theo ta đến Thận Hành nhai một chuyến.”

Tào Đoạt nhíu mày, vừa muốn mở miệng đã bị Trí Tiêu giơ tay ngăn cản.”

“Nhỏ đã lợi hại như thế, già sao có thể quá kém.” Trí Tiêu nhàn nhạt nói: “Huống chi nhỏ đó còn là do một tay già dạy ra.”

Khi Thái A đến đại lục Thanh Hoa, là lúc mặt trời dâng lên.

Vương Lạc Dương đứng ở góc cung điện, mặt không biểu cảm. Nhưng nội tâm càng lúc càng nóng nảy, giờ hợi năm ngày sau đỉnh sẽ đóng lại. Nó đột nhiên nghĩ đến lời an ủi Hách Liên Đồng đã nói, có lẽ Phương sư thúc sẽ giống như một vài tuồng kịch đợi đến giờ khắc cuối cùng mới đột nhiên ra khỏi đỉnh. Vào lúc họ tuyệt vọng nhất đột nhiên mang đến hy vọng.

Nhưng đời người không phải là vở kịch, sẽ không vĩnh viễn thỏa lòng người.

Lúc này, một cánh tay thon dài trắng nõn nhẹ gác lên vai nó. Thoáng cái lông tơ Vương Lạc Dương dựng đứng, nhưng ngay cả một âm tiết cũng không phát ra. Tay cầm chuôi đao giống như khúc gỗ, không có một chút tri giác.

Nó không thể khống chế bị tha đến một góc khác, sau đó nhìn thấy một tu sĩ đầu đầy tóc bạc. Đôi mắt ảm đạm không ánh sáng của hắn nhìn thẳng nó, lại giống như không hề in vào thân ảnh nó.

Rất đáng sợ, tu vi của người này… Vương Lạc Dương cầm chuôi đao, ngón tay gian nan cử động.

Chỉ là người này nhìn nó nói: “Nhữ là Vương Lạc Dương.”

Cuối cùng hiểu ra người trước mắt là bạn không phải địch, Vương Lạc Dương thở ra nhẹ nhõm.

Gương mặt còn mang theo vẻ non nớt căng chặt, nghiêm túc nói: “Ngươi nên liên hệ với ta trước rồi mới hành động. Nhưng chuyện đến nước này… Tiếp theo ngươi muốn hành động ra sao?”

“Uy hiếp Văn Trúc Ân, vào đỉnh.” Ngữ điệu Thái A bình bình, một chút nhấp nhô cũng không có, nhưng lại khiến người ta nghe ra được sự bình thản.

Vương Lạc Dương trợn to mắt…

“Văn Trúc Ân là tu sĩ kỳ phân thần.”

“Ngô là kỳ hợp thể.”

…

Tuy yêu phủ bất cứ lúc nào cũng có thể triệu tập mười vạn yêu tu, nhưng nếu Thái A không thành công ít nhất có thể chạy. Vì thế Vương Lạc Dương hạ quyết tâm, lúc muốn cùng Thái A liều, một trận huyên náo truyền đến.

Tiếng cảnh báo chói lói vang lên.

Vương Lạc Dương giật mình, cho là họ đã bị phát hiện.

Thái A chỉ chậm rãi nói: “Bọn họ ra khỏi đỉnh rồi.”

“Ngươi là nói… sư thúc ra khỏi đỉnh rồi?” Vương Lạc Dương kinh ngạc hỏi.

Phương Khác và Diệp Vu Thời vừa ra khỏi đỉnh, đã phát hiện trong đại điện sớm đã nghiêm trận chờ đợi. Vô số đao kiếm chỉ hướng bọn họ, lúc này một đoàn nhân mã đột phá trùng trùng bao vây, xuất hiện trước mặt họ.

Phương Khác phát hiện rất nhiều gương mặt không tính là xa lạ trong đội nhân mã này. Vệ Mâu Lưu trầm mặc nhìn y, còn có Lục La lạnh lùng nhìn y…

Sau đó y dời đường nhìn lên yêu tu mái tóc xanh đậm trên điện, người này cũng đang dùng vẻ mặt hưng trí đánh giá y và Diệp Vu Thời.

Sau đó hắn vung tay nói: “Bắt bọn họ.”

------oOo------

Chương 217: Văn Trúc Ân 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Văn Trúc Ân híp hai mắt, trang sức màu lục trên trán đong đưa qua lại, hắn cúi đầu nhìn hai người Phương Khác đứng dưới điện.

Diệp Vu Thời bước tới một bước, mỉm cười đưa mắt nhìn những binh khí ngẫu nhiên phát ra lãnh quang xung quanh nói: “Đạo đãi khách của yêu phủ vĩnh viễn luôn đặc thù như thế.”

Hắn bước ra một bước, trận pháp dưới chân liền bắt đầu vận chuyển. Dây mây trườn như rắn ập đến, nhưng lúc này những sợi dây mây chụp vào khoảng không đột nhiên như bị rút xương rớt bộp xuống.

Lại bước ra một bước.

Yêu tu xung quanh thoáng cái thành trận, đều giọng quát: “Lui!”

Một chữ thốt ra, như vàng đá va nhau. Tất cả vật thể có thể di động trong đại điện đều chấn động ong ong.

Sóng âm đáng sợ nhất đó, đánh thẳng Diệp Vu Thời.

Nhưng khi sóng âm sắp đánh lên Diệp Vu Thời, dây mây dưới đất thoáng cái cản lại sóng âm.

Văn Trúc Ân nhíu mày, không khó nhìn ra trận pháp bố trí trong cung điện này không những bị Diệp Vu Thời phá giải mà còn bị đối phương dễ dàng kéo làm của mình.

Trận pháp sư trong điện đổ mồ hôi lạnh, trong lòng kinh hãi. Tâm tư xoay

chuyển nhanh chóng, Diệp Vu Thời phá trận pháp khi nào? Sau đó hắn đột nhiên nhớ lại động tác vỗ góc bào của Diệp Vu Thời. Vô cùng thoải mái tùy ý, khi đó hắn còn cười lạnh đối phương ra vẻ, nhưng cái vỗ đó…

Yêu tu xung quanh thay đổi động tác, đã muốn tiến tới tấn công.

"Bốp bốp." Hai tiếng vỗ tay vang lên. Văn Trúc Ân cười nhìn Diệp Vu Thời: "Quả là danh bất hư truyền. Quả là người đã phá giải cấm chế ba giới. Quả là thiếu niên anh tài."

Liên tục ba lần quả là, trong ngữ điệu tràn đầy tán thưởng dành cho Diệp Vu Thời. Nhưng dây mây dưới đất lại từ xanh chuyển vàng rồi chuyển đen, cuối cùng hóa thành một đống tro. Mà Phương Khác còn chưa phát giác linh lực của đối phương. Hắn khống chế linh lực tinh diệu đến mức đã tới một cảnh giới khác.

Mà trận pháp sư đổ đầy mồ hôi lạnh kia nghe câu này lập tức kinh dị nhìn Diệp Vu Thời, trong mắt tràn đầy vẻ tán thưởng, và tự an ủi mình thì ra là thế. Dù sao người có thể phá giải cấm chế ba giới, phá được trận pháp của hắn không phải là chuyện đương nhiên sao?

Cá nhân Văn Trúc Ân không muốn giết chết Phương Khác và Diệp Vu Thời, hắn thậm chí vô cùng thưởng thức Diệp Vu Thời, nhưng hắn buộc phải giết họ. Vì Ô Đầu Bạch, vì Khoản Đông Nhiên, vì Thiên Sơn… Thanh Minh, năm mươi tộc, nhân tộc, yêu phủ. Tất cả nguyên nhân đều nói với hắn, hắn phải giết chết họ. Duy chỉ có giết chết họ, mới có thể bảo đảm lợi ích lớn nhất cho yêu phủ, cho dù vì thế mà chọc phải tu sĩ kỳ hợp thể là Trí Tiêu.

Văn Trúc Ân chậm rãi cười, lần đầu tiên hắn cảm thấy may mắn vì lời hẹn ngầm giữa đại năng tu sĩ. Vì Trí Tiêu không thể rời khỏi Côn Luân đến đại lục Thanh Hoa, Trí Tiêu cũng sẽ không dễ dàng động thủ giết người. Vì đây là chế ước giữa tất cả đại năng. Vì trong lòng họ đều có vật vướng bận, họ liền không thể hành sự tùy ý.

"Tiền bối quá khen." Diệp Vu Thời nhàn nhạt đáp, chân mày chau lại rồi giãn ra.

Phương Khác an tĩnh nghe hai người đối thoại, đứng sau Diệp Vu Thời, tay cầm kiếm rất chặt. Vị yêu vương này kế vị đã hơn hai mươi năm,

nhưng các nguyên lão tiền triều trong tay tựa hồ vẫn không thuận theo lắm. Nghe đồn tinh thông thuật luyện đan, tính cách khoan dung có chút thiếu quyết đoán. Chỉ là lời đồn bình thường đều không thể tin hết.

Ý cười trên mặt Văn Trúc Ân hơi thu lại, nói với Phương Khác và Diệp Vu Thời: "Năng lực sinh sôi của nhân tộc yêu tộc ta không thể sánh bằng. Điểm này thật sự khiến người ngưỡng mộ… Người thật sự đã quá nhiều rồi, bớt đi hai tên sẽ tốt ngay."

Hắn quay đầu nói với thị vệ: "Gọi đám người Vệ Mâu Lưu đến, gọi các bằng hữu từ phương xa ở ngoài Huyền Bắc môn đến luôn."

Thị vệ nhanh chóng lui ra.

Sau đó Văn Trúc Ân đảo mắt, như một ngọn núi lớn chậm rãi đè lên người Diệp Vu Thời và Phương Khác. Dù sao là tu sĩ kỳ phân thần, hắn là một yêu vương trẻ tuổi, nhưng không phải là một tu sĩ trẻ tuổi. Luận tuổi tác hắn có thể xưng là đồng bối của Trí Tiêu. Hắn muốn thu thập Phương Khác và Diệp Vu Thời, không thể nói là dễ dàng tùy ý nhưng cũng không phải khó như lên trời.

Dựa vào thiên phú ngàn năm khó gặp của Diệp Vu Thời, có lẽ qua thêm vài năm, tình huống sẽ ngược lại. Nhưng bây giờ thì khác.

Văn Trúc Ân nhìn hai người nói: "Con đường tu tiên, cơ duyên luôn quan trọng hơn thiên phú. Rất nhiều thiên tài vận khí luôn không tốt lắm."

"Hình như ngươi cảm thấy hôm nay chúng ta sẽ chết chắc." Diệp Vu Thời trầm mặc một lúc đột nhiên nói: "Là cái gì cho ngươi tự tin như thế?"

Văn Trúc Ân sửng sốt, sau đó bật cười, tiếng cười truyền đi rất xa. Cứ như Diệp Vu Thời đã hỏi một vấn đề rất ngu ngốc. Hắn đứng lên, bước xuống bậc thang nhìn Diệp Vu Thời và Phương Khác nói: "Vì nơi này là yêu phủ, vì ta là yêu vương."

Cách nói rất cuồng vọng, nhưng rất thực tại.

Cho nên Diệp Vu Thời không nói chuyện nữa mà trực tiếp xuất thủ. Nâng tay ném ra một đạo phù, một con phụng hoàng hót vang một tiếng ngửa đầu phá thủng nóc nhà trực tiếp tông lên tầng phòng hộ của yêu phủ.

Ầm ầm, sóng âm mắt thường có thể thấy đánh văng yêu tu xông tới, mà nóc nhà của đại điện bị phá ra một lỗ tròn bự. Đứng trong đại điện có thể nhìn thấy một mặt trời đang dần dâng lên. Hơn mười đốm lửa u u, trong chớp mắt đã đến trước mặt Văn Trúc Ân.

Văn Trúc Ân chuyển tay, một vòng liền hóa giải chiêu này.

“Từ bỏ đi, các ngươi không thể thắng.” Văn Trúc Ân nhẹ giọng than.

Phương Khác cười, y nhìn Văn Trúc Ân: “Người muốn giết ta, ta liền giết người. Làm gì có người sẽ từ bỏ? Ngươi cho rằng chúng ta là bạch si?”

Lời chưa dứt, kiếm đã đến.

Một luồng kiếm quang lao thẳng vào Văn Trúc Ân, Văn Trúc Ân híp mắt lại, biểu tình có chút quái dị. Trong kiếm này hắn nhìn thấy vài thứ, Văn Trúc Ân lại phất tay áo lên, nhưng tay áo không thể xua đi kiếm này.

Văn Trúc Ân thuận tay đẩy, tay áo nát, Phương Khác thì giật lùi ra sau.

Sau đó Văn Trúc Ân đột nhiên cảm giác được khí tức nguy hiểm.

Diệp Vu Thời đứng sau lưng Phương Khác dường như đã vẽ ra thứ gì đáng sợ.

“Thần phù!” Văn Trúc Ân kinh dị kêu lên.

…

Vệ Mâu Lưu dẫn Viên Kim và Trần Chử đến đại điện, sắc mặt hắn không tốt lắm, dường như vừa bị tin tức nào đó đả kích.

Ngay lúc này, một trận dao động cực lớn truyền đến. Linh lực trong không trung nhanh chóng tụ lại, như một đạo sấm đánh xuống.

Thoáng cái trời rung núi chuyển, một luồng máu tanh nồng nặc truyền ra.

Ba người đồng thời lùi lại.

Sau đó thế giới dường như tĩnh lặng trong thoáng chốc, trên mái hiên của tòa đại điện cao to bắt đầu rớt bụi. Sau đó càng lúc càng nhiều, đột nhiên cả vách tường cũng rơi bụi rào rạt, sau đó đột nhiên đại điện sụp đổ.

"Vương thượng!" Vệ Mâu Lưu kinh hô, phi thân vào đại điện.

Trần Chử và Viên Kim giật mình, Văn Trúc Ân ở bên trong, vậy Phương Khác và Diệp Vu Thời cũng ở trong. Bọn họ đã động thủ rồi sao?

Nhưng đập vào mắt họ chỉ là một đống đổ nát.

Lúc này, một phiến lá trúc từ trên một tảng đá bay lên. Sau đó một bó trúc mảnh ngoi lên từ trong đống đá.

Một nửa đại điện mọc ra trúc, những cây trúc này trong chớp mắt đã hình thành một rừng trúc. Sau đó tất cả đá đều bị đẩy ra, rồi nát thành bụi đá.

Dưới trúc bò ra rất nhiều yêu tu.

Sắc mặt Văn Trúc Ân vô cùng khó coi nhìn một góc của đống đổ nát. Hắn không ngờ Diệp Vu Thời phá nóc nhà là để mượn lực thiên địa đạo pháp hoàn thành thần phù của mình. Hắn đã xem thường họ rồi.

------oOo------

Chương 218: Văn Trúc Ân 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Chẳng qua chỉ là một hiệu buôn Thanh Hoa nhỏ bé cũng muốn ta thỏa hiệp? Có phải các ngươi quá không đặt yêu phủ ta vào mắt?" Văn Trúc Ân cười lạnh nói, đáy mắt đầy sát cơ không chút che giấu.

Sau lưng hắn là cung điện đã sụp đổ. Lúc này, hắn mới thật sự tức giận, hiệu buôn Thanh Hoa quả thật có lực uy hiếp, nhưng cũng chỉ là uy hiếp mà thôi. Giết chết họ, đồng nghĩa với là địch của hiệu buôn Thanh Hoa. Nhưng không giết chết họ, chính là đặt yêu phủ dưới chân Côn Luân để họ dẫm đạp.

Hôm nay không giết họ, không đủ để bình ổn lửa giận của hắn. Hôm nay, họ nhất định phải chết.

Y bào trên người Văn Trúc Ân không gió mà động.

Phương Khác nhìn Diệp Vu Thời hỏi: “Huynh xác định hắn sẽ đến?”

“Huynh cảm ứng được.” Diệp Vu Thời nhàn nhạt nói.

Phương Khác khẽ thở ra một cái. Thấy y như vậy Diệp Vu Thời híp mắt lại, có chút không vui.

Phương Khác mỉm cười, nắm tay Diệp Vu Thời nói: “Trong lòng đệ, không ai bằng huynh. Huynh mới bao nhiêu tuổi, hắn đã sống mấy ngàn năm rồi.”

Diệp Vu Thời nhướng mày, nhìn tình hình tại đây, không nói thêm nữa. Nhưng độ cong khóe môi đã nói rõ tất cả.

Cũng vào lúc này, mấy vị Cẩu Cốt kiếm đã đến. Bốn vị đại tu sĩ trên nguyên anh, một vị yêu vương kỳ phân thần, còn một đống yêu tu. Nhìn thế nào thì bốn người họ đều chỉ có một chữ chết.

Lúc này, Trần Chử bước tới một bước, cung cung kính kính hành lễ vãn bối với Văn Trúc Ân.

Sau đó nói: “Vãn bối có lời muốn nói.”

Văn Trúc Ân híp mắt, ý bảo cứ nói.

Trần Chử nhìn yêu tu đang bao vây họ, ôm quyền nói: “Côn Luân và yêu phủ trước nay nước sông không phạm nước giếng, hợp tác lúc trước cũng vô cùng vui vẻ. Ngài không ngại nâng tay, bỏ qua cho chúng tôi được chứ? Tất cả tổn thất của yêu phủ, chúng tôi đều có thể bồi thường. Dù sao yêu phủ cũng là khách quen của hiệu buôn Thanh Hoa.”

Thái độ của Trần Chử vô cùng chân thành, nói cũng rất thành khẩn.

“Bất luận có gì khúc mắc, chúng tôi đều không ngại ngồi xuống nói chuyện. Nếu là Côn Luân chúng tôi không đúng, chúng tôi sẽ bồi tội…”

Lúc Trần Chử nói, Viên Kim và Phương Khác đã nhích lại gần nhau.

“Nếu biết là thế, chúng tôi sẽ không đến. Còn bại lộ hiệu buôn Thanh Hoa, thực lỗ vốn. Sao các ngươi không đợi một chút?” Viên Kim nhìn đại điện đã thành đống đổ nát, còn có yêu tu tử thương, nói. Không đợi Phương Khác trả lời đã nói tiếp: “Trừ đại điện này ra còn có vài… ngươi không làm cái gì khác nữa chứ?”

“Hiện tại hỏi cái này còn ý nghĩa không?” Phương Khác thản nhiên đáp.

“Có.” Viên Kim rất nghiêm túc nói: “Ta muốn chết nhẹ nhàng chút.”

Phương Khác nhìn Viên Kim, đồng dạng rất nghiêm túc nói: “Đã mắng hắn là bạch si, có tính không?”

Viên Kim nhìn Văn Trúc Ân, lại nhìn đại điện đổ nát, khẽ thở dài, thu thẻ ngọc vào tay áo. Sau đó trong tay đột nhiên xuất hiện một thanh trường đao: “Ngươi không cần nói nữa, ta hiểu rồi.”

Khi nhìn thấy đại điện đổ nát, họ đã biết chuyện hôm nay không còn chỗ xoay chuyển nữa. Vừa rồi chẳng là tận hết sức thôi.

Sau đó hắn kéo Trần Chử lại nói: “Đừng nói chuyện với bạch si, vô dụng thôi.”

Phương Khác và Trần Chử kinh ngạc nhìn hắn.

Viên Kim liếc Phương Khác một cái: “Dù sao ngươi đều đã mắng rồi, dù ta có không mắng cũng có kết cục như ngươi. Vậy không phải lỗ vốn? Mua bán lỗ vốn ta không làm.”

Trần Chử cũng lặng lẽ rút vũ khí ra.

Phương Khác đột nhiên như nhớ đến gì đó nói với Diệp Vu Thời: “Đúng rồi. Đây là Viên Kim, đây là Trần Chử.”

Sau đó nói với hai người kia. “Đây là Diệp Vu Thời.” Y đưa tay chỉ Diệp Vu Thời.

Âm thanh nói chuyện của họ không cố ý hạ thấp, mọi người tại đó đều nghe thấy.

Khóe môi Văn Trúc Ân treo nụ cười lạnh. Nhưng không tức giận thêm, chỉ là ánh mắt nhìn họ không giống như nhìn người, mà giống nhìn người chết. Nếu họ đều đã sắp chết, vậy còn cần để ý bọn họ đang nói gì sao?

Sắc mặt Vệ Mâu Lưu và các trưởng lão khác thì vô cùng khó xem, đặc biệt là Lục La.

Nàng nói với Văn Trúc Ân: "Vương thượng, khẩn thỉnh vương thượng giao Phương Khác cho thuộc hạ xử lý."

Văn Trúc Ân vung tay, cho phép.

Những yêu tu khác chậm rãi lui xuống, đã không cần đến họ nữa rồi. Bốn vị trưởng lão đều ở đây, bốn người này không thể gây sóng gió gì nữa. Đợi lát nữa chỉ cần thu xác là được. Tất cả mọi người đều chắc chắn như thế.

Lục La hung hãn xuất thủ.

Nhưng vào lúc này.

Âm thanh trong vắt của thiếu niên vang lên: "Yêu phủ thật mất thể diện, đầu tiên là yêu vương ỷ vào tu vi đè ép vãn bối, sau là các vị trưởng lão lấy nhiều khi ít. Hiện tại Lục La tiên tử vì Thái A kiếm quyết mà cũng xuất thủ rồi."

Một thiếu niên nhảy từ trên không xuống, đứng vững trước người Phương Khác, nó nói xong, quay người nhất nhất hỏi han từng người Phương Khác, sau đó đứng cạnh Phương Khác.

Một thanh niên tóc bạc hắc y đã nhẹ nhàng hóa giải chiêu thức của Lục La.

Lục La rơi xuống như con diều đứt dây, Văn Trúc Ân hành động, ôm eo đón lấy nàng.

Sắc mặt hắn nặng nề nhìn Thái A, chậm rãi nói: "Ngươi là ai?"

Thái A chỉ nói: “Ngô muốn dẫn họ đi.”

Hiện trường im lìm, tất cả mọi người đều nhìn Văn Trúc Ân, đợi hắn lên tiếng.

Văn Trúc Ân chỉ trầm mặc.

Một lát sau, Văn Trúc Ân lạnh nhạt nói: “Các ngươi đi đi.”

“Vương thượng!”

“Vương thượng!”

Các vị trưởng lão xôn xao kinh hô, Văn Trúc Ân làm thủ thế bảo không cần nhiều lời, sau đó vung tay.

Vòng bao vây mở ra một lối đi.

“Đa tạ.” Thái A nhàn nhạt nói: “Ngô tên Thái A.”

Sau đó trong ánh mắt chú mục của tất cả mọi người, hàng người ra khỏi tầm mắt họ.

“Vương thượng, tại sao ngài…” Vệ Mâu Lưu vẻ mặt xoắn xuýt nói.

Văn Trúc Ân chậm rãi thở ra một hơi nói: “Người này là tu sĩ kỳ hợp thể.”

Những người khác nghe thế, lập tức yên tĩnh, qua một lát, mới xôn xao nghị luận.

“Lẽ nào hắn chính là tu sĩ tóc bạc kỳ hợp thể trên Hoàng hải hôm đó? Không ngờ hắn lại có quan hệ với Côn Luân.”

“Vậy không phải Côn Luân có hai tu sĩ kỳ hợp thể sao?”

“Không đúng, các ngươi có chú ý không, vừa rồi hắn nói hắn tên là Thái A…”

Môi Lục La run run, nhưng chung quy không lên tiếng, tu sĩ kỳ hợp thể… bọn họ không thể chặn được.

Văn Trúc Ân nhìn cung điện sụp đổ, lạnh giọng quát: “Đủ rồi! Nhanh chóng gọi người sửa chữa cung điện! Còn nữa, toàn diện càn quét hiệu buôn Thanh Hoa. Không tiếc bất cứ giá nào.”

Nói xong Văn Trúc Ân phất tay áo bỏ đi.

…

Sau khi ra khỏi yêu phủ, hàng người ngự kiếm rời khỏi thành trì. Đợi đến một vùng hoang vu ẩn mật, Vương Lạc Dương lấy ra một cái chuông nhỏ, lắc theo tiết tấu vài cái, lặp lại hai lần.

Phương Khác nhìn Vương Lạc Dương.

Vương Lạc Dương có chút đắc ý hắc cằm nói: “Thượng Quan sư thúc mang chúng tôi xâm nhập vào đây, chúng tôi có ba cứ điểm ngay dưới mí mắt yêu vương.”

Phương Khác gật đầu, cười nói: “Ta đang nhìn tóc ngươi.”

Vương Lạc Dương liếc mái tóc xanh trên vai, xoẹt một cái nhảy ra thật xa nói: “Ta đi xử lý một chút.” Trên mặt lại đỏ một mảng, đều tại Hách Liên Đồng.

… Lúc này Phương Khác quay đầu đối diện với Viên Kim từ sau khi phản ứng lại suốt đường cứ âm u nhìn y.

Viên Kim cắn răng nhìn Phương Khác nói: “Ngươi sớm biết sẽ là kết quả này?”

Phương Khác gật đầu, nhìn Thái A một cái.

“Vậy tại sao ngươi không ngăn cản ta nói những lời đó! Ngươi cư nhiên để ta mắng một tu sĩ kỳ phân thần là bạch si!” Viên Kim phẫn hận nói.

“Ta làm sao biết ngươi lại mắng hắn?” Phương Khác mím môi cười, bộ dạng rất vô tội. “Ta muốn ngăn cản ngươi, cũng cần ngươi phải cho ta cơ hội chứ.”

“Nếu ta biết hôm nay sẽ không chết, ta sẽ không mắng hắn. Bạch si!” Viên Kim cắn răng hung tợn nói. Hắn đã có thể dự kiến được cuộc sống đào vong ở đại lục Thanh Hoa của mình. “Ta yêu cầu được về Cửu Châu, đổi Trần Cửu đến đây.”

“Hiện tại quậy ra một đống lớn như thế, ngươi cảm thấy Trần Cửu có thể thu dọn được sao?” Phương Khác thương hại nhìn Viên Kim một cái: “Ngươi làm người tài nên chịu cực nhiều đi, ta để Trần sư huynh lại cùng ngươi.”

Trần Chử cười không nói gì.

Viên Kim cân nhắc một lát, phẫn hận bất bình nói: “May là ta đã chuẩn bị hai đường. Đã di chuyển một phần người và vật phẩm ở hiệu buôn Thanh Hoa tại yêu phủ đi.”

Qua một lát, Vương Lạc Dương đã đổi sang tóc đen cùng Hách Liên Đồng đều đến.

Vương Lạc Dương hơi nhăn mày, hồi phục bộ dáng lãnh ngạo muôn thuở. Hách Liên Đồng thì lập tức chạy đến cạnh Phương Khác, hai mắt sáng long lanh nhìn Phương Khác: “Biểu ca.”

Phương Khác đưa tay sờ tóc nó, cười nói: “Các ngươi đều cao lên rồi.”

Hách Liên Đồng cười hi hi, so so chiều cao, nó đã cao đến vai Phương Khác rồi.

Sau đó nó liếc nhìn Diệp Vu Thời và Thái A rồi ngoan ngoãn đứng yên, hồi phục bộ dạng cẩn trọng: “Chào Diệp sư bá, chào Thái A tiền bối.”

Nhưng ánh mắt nó lại di chuyển không ngừng giữa Thái A và Diệp Vu Thời. Thái A đều đã vào phủ đệ của Phương Khác rồi, vậy hắn và Phương Khác có quan hệ gì?

Vương Lạc Dương đã lấy ra một chiếc thuyền bay.

“Chúng ta về môn phái trước. Các người bảo trọng.” Phương Khác nhìn hai người Viên Kim nói.

Trần Chử gật đầu, nhìn Thái A và Diệp Vu Thời một cái rồi nói: “Tất cả chuyện trong phái đều có thể hỏi Chân Minh và Trần Cửu cùng Triệu Lịch Duyệt.”

Phương Khác gật đầu, tâm tình có chút vui vẻ. Với họ mà nói, chẳng qua mới nửa năm không gặp y. Nhưng với y mà nói, lại tròn ba năm. Cửu biệt trùng phùng, tự nhiên đáng để cao hứng. Mà vừa rồi hai người họ ở trong yêu phủ, hiển nhiên nguyện ý cùng chết với mình. Nhưng rõ ràng ai cũng không muốn nói mấy lời phiến tình, tự nhiên liền lôi ra vài chuyện không biên giới.

“Trân trọng.”

“Trân trọng.”

Thuyền bay đi về hướng ngược lại với hai người Trần Chử. Linh lực oánh bạch vạch ra một đường trắng nhạt trên không.

Thái A một mình đứng ở đầu thuyền, tóc bạc xõa tung phất phơ theo gió. Phương Khác đi tới trước, nhìn phong cảnh nhanh chóng thụt lùi không nói gì. Nhưng cuối cùng cảm thấy rất nhẹ nhõm, vấn đề của Sâm La kiếm quyết đã giải quyết. Thái A và y, hiện nay cuối cùng là bằng hữu thuần túy. Tất cả bức ép và toan tính đều trở thành quá khứ.

Thái A quay đầu lại nhìn hai người Phương Khác: “Hai người nhữ đã dùng pháp quyết song tu sao?”

Nụ cười của Phương Khác cứng lại, sắc mặt vô cùng không tốt.

“Bạch nhãn lang ngươi hiện tại đang ở nhờ phủ đệ của ta đúng không? Ngươi còn muốn tiếp tục ở hay không?” Phương Khác cười nhạt hỏi.

Thái A ngừng một chút nói: “Trí Tiêu nói ngô có thể ở bất cứ đâu trong phái Côn Luân. Tùy ngô chọn.”

Phương Khác cười lạnh một tiếng: “Cánh cứng rồi? Có núi dựa rồi?”

Thái A nhìn Phương Khác một cái, sau đó lạnh nhạt nói: “Ngô không có cánh, cũng không cần tìm núi dựa. Nhữ cũng không phải là người bảo hộ của ngô. Còn nữa, ngô tên Thái A chứ không phải bạch nhãn lang. Nếu

nhữ còn gọi bạch nhãn lang nữa, ngô sẽ không đáp lời.”

------oOo------

Chương 219: Thế nào là sư phụ 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lúc Phương Khác về môn phái không ngờ được sẽ là cảnh tượng này.

Sơn môn Côn Luân mở rộng, suốt quãng đường đệ tử xếp hàng hai bên cung kính nghênh đón. Người dẫn đường cho y là Tào Đoạt, Phương Khác đi qua, đệ tử hai bên lũ lượt hành lễ. Từ xa nhìn vào như một con sóng trắng, trong long trọng mang theo trang nghiêm.

Tào Đoạt tựa hồ cảm giác được nghi hoặc của Phương Khác, nếp nhăn giữa mi tâm chậm rãi giãn ra nói: “Mỗi một đệ tử từ chiến trường trở về đều sẽ được nghênh đón như thế. Đương nhiên, loại đãi ngộ này mỗi người cũng chỉ có một lần… Sau Ngũ sơn dựng một tấm bia thông thiên, không bằng các ngươi đến xem trước.”

Phương Khác và Diệp Vu Thời trao đổi ánh mắt, sau đó gật đầu. Họ đã nghĩ ra đó là bia gì rồi.

Bia thông thiên sở dĩ gọi là bia thông thiên đương nhiên là vì nó cao. Nhưng kỳ thật tất cả mọi người đều không hy vọng nó lại cao như thế, còn hy vọng đừng có một tấm bia như vậy.

Bia hình chữ nhật, giống như bia mộ. Trên mặt bia có rất nhiều rãnh lõm, vừa đủ khảm vào một thẻ ngọc. Mà nơi ánh mắt Phương Khác nhìn đến, đã không nhìn thấy rãnh lõm. Chỉ có thể thấy những thử ngọc đã vỡ khảm đầy trong đó. Tự phù màu đen trên bia không ngừng lưu động, mấy chữ ghép lại chính là một tên người, một cái tên chính là một tánh mạng.

Từ xa nhìn chính là một tấm bia màu đen.

Người đứng dưới tấm bia, trở nên vô cùng nhỏ bé. Mấy người Phương Khác đứng dưới bia, nhìn tấm bia thật lâu. Vì trên tấm bia này có rất nhiều cái tên đã từng quen biết.

Từ xa đi tới một người, hắn đi tới cạnh Phương Khác và Diệp Vu Thời, nhìn tấm bia nói: "Đại sư huynh, sào trúc cũng ở trên tấm bia này. Nếu hắn biết có một ngày thế này chắc chắn hắn đã đổi tên mình cho dài một chút. Chỉ chiếm có hai chữ, không nhìn kỹ chút sẽ không tìm thấy hắn."

"Kỳ thật nếu muốn ta nói, thì căn bản không cần tấm bia thế này, ở luyện khí đường luyện thêm vài thanh đao mới là chính sự…" An Thường Lạc vừa nói, khóe mắt đã hơi đỏ lên.

"Nhưng chưởng môn đã nói, không thể quên, quả thật cũng có lý." An Thường Lạc nói.

Đứng một lát, hàng người rời khỏi bia thông thiên.

…

Khi Phương Khác đi gặp Trí Tiêu, Trí Tiêu đang tu hành. Cho nên y được dẫn vào phòng uống trà. Rót trà cho y là một thiếu niên cao gầy, thiếu niên này chính là đệ đệ của Chân Thông, Chân Minh. Trước khi y bế quan ở Vấn Đạo phong hai năm đã đưa Chân Minh đến chỗ Trí Tiêu.

Chân Minh vừa rót trà vừa thấp giọng nói: "Gần đây thân thể chưởng môn hình như không tốt lắm, gầy đi rất nhiều. Hơn nữa còn đến Thận Hành nhai ba lần, đều là đi gặp người đó. Còn La Thanh trưởng lão từng dẫn Tất Thập Tứ đến đây một lần. Ta không biết bọn họ bàn cái gì, nhưng lúc đi sắc mặt La Thanh trưởng lão đầy tức giận."

Rót trà xong, nó cũng nói xong, hơi cong người, đi ra ngoài.

Sắc mặt Phương Khác bất biến uống xong ly trà, Tào Đoạt đẩy cửa vào nói: "Chưởng môn mời ngài trực tiếp đến sân diễn luyện."

…

Sau khi thấy Trí Tiêu, Phương Khác kinh ngạc trợn to mắt. Gương mặt tái nhợt của Trí Tiêu đã không còn chút vết tích già nua nào, y kinh dị muốn mở miệng nói gì đó.

Nhưng Trí Tiêu trực tiếp ngắt lời: "Chuyện này về sau hãy nói, ngươi đi

chém gốc cây đó cho ta xem.”

Đợi Phương Khác xuất kiếm, thu kiếm xong, trên mặt Trí Tiêu lộ vẻ trầm tư hỏi: “Kiếm tâm của ngươi là gì?”

Phương Khác khựng một chút mới nói: “Chắc là thuận theo tự nhiên.”

Trí Tiêu gật đầu, không nói thêm.

Đợi khi Phương Khác lại muốn mở miệng, Trí Tiêu nói: “Kiếm đạo của mỗi người sẽ không phục chế nhau. Vì thành công không thể phục chế. Cho nên đừng vọng tưởng đi phục chế phương pháp tu hành của người khác. Ngươi ta tuy là sư đồ, nhưng kiếm đạo lại hoàn toàn khác nhau. Ngươi không cần học ta, nhưng lại có thể lấy làm gương.

Cái gọi là kiến thức rộng rãi, thành công trên đời này đều không thể phục chế, nhưng đều có thể noi gương. Thấy nhiều rồi, ngươi sẽ biết thành công có điểm chung. Kiếm đạo cũng thế…

Kiếm của ta gọi là ‘Mỹ Nhân kiếm’, không phải vì người đẹp mà gọi Mỹ Nhân… mà lấy từ mỹ nhân bạc đầu, anh hùng sớm chiều.

Kiếm của ta là sinh tử kiếm, tham thấu sinh tử, từ sinh mà tử, hướng tử mà sinh. Lấy kiếm làm tâm, tức là vô tình.”

“…”

Lần giảng này của Trí Tiêu, mặt trời mọc rồi lặn hết mấy lần.

Dường như ông muốn truyền thụ hết kinh nghiệm và tâm đắc của mình cho Phương Khác, bất kể là kiếm đạo, hay công pháp vận hành, hay tâm cảnh tu giả. Làm sao ứng phó tâm ma, làm sao đấu pháp. Ông kể thời niên thiếu gặp nguy, kể ông luyện kiếm dưới thác, kể ông lao đi giết người vô số trong tuyết, bao nhiêu lần bồi hồi bên bờ sinh tử để cảm ngộ đạo sinh tử….

Phương Khác ngồi khoanh chân, một tay cầm phù bút, một tay cầm giấy vội vàng ghi chép lại, vậy mà thật sự không sót một chữ.

Trí Tiêu chọn truyền miệng chứ không phải thẻ ngọc đương nhiên có đạo

lý. Ông nhìn bút than không ngừng trong tay Phương Khác, vừa lòng cười.

…

“Cho nên, người phải đọc nhiều sách, đọc hiểu sách.” Cuối cùng Trí Tiêu đưa ra kết luận.

“Hiện tại ngươi đã xem được bao nhiêu sách?” Trí Tiêu ngừng một chút thì hỏi.

“Trong tàng thư các còn rất nhiều tầng chưa xem xong. Hiện nay mới xem đến tầng bốn.” Phương Khác đáp, từ sau hôm đó bị Trí Tiêu ném ra khỏi tàng thư các, biết mình ở tu tiên giới chính là một bạch si triệt triệt để để, y liền bắt đầu xem từ tầng một. Tàng thư các tổng cộng có ba mươi hai tầng. Thu thập tất cả thư tịch về tu hành, tổng cộng mấy chục vạn quyển. Trừ mấy kẻ cuồng sách trú trong tàng thư các, không ai có thể xem hết tất cả sách trong thư các.

Trí Tiêu nhướng mày nói: “Như thường. Diệp tiểu tử sớm đã đọc được ba vạn quyển rồi đi?”

Phương Khác gật đầu, mỉm cười.

Trí Tiêu nhìn Phương Khác cười cứ như thấy vinh hạnh lắm, lập tức nổi cơn, hừ lạnh một tiếng rồi nói: “Nếu ngươi đã về phái rồi, thì lo đi dạy dỗ đệ tử đời ba mươi bảy cho ta.”

Phương Khác giật mình.

Trí Tiêu chế nhạo: “Chắc không phải ngươi đã quên chức vụ của mình rồi chứ? Tự rời chức vụ, ngươi thử tính xem ngươi đã đi bao nhiêu năm rồi?”

“Được rồi, ta biết ngươi muốn nói gì. Đệ tử đời ngươi đều rời phái, cũng phải lưu lại vài người thủ trong phái. Chiến trường cần các ngươi, nhưng những nhóc con kia cũng cần các ngươi. Mấy vị sư thúc sư bá, sư huynh đệ các ngươi ai ai cũng không còn trong phái. Ai bảo ngươi lại trở về lúc này chứ? Ít nhất ngươi phải lưu lại một thời gian.” Trí Tiêu vung tay không kiên nhẫn xua đuổi: “Đi đi.”

Phương Khác đứng lên, thu giấy bút lại, phủi sạch bụi trên người rồi cung kính hành đại lễ với Trí Tiêu.

“Đi đi. Đám nhóc con đó chắc cũng nhớ ngươi rồi.” Trí Tiêu hờ hững nói.

Phương Khác nhếch môi cười, lùi vài bước mới xoay người đi. Nhưng khi đi được hơn mười bước lại quay người nhìn Trí Tiêu nói: “Đúng rồi, sư phụ. Chuyện lúc trước ngài nói về sau hãy bàn… Lúc đó đệ tử muốn nói, sao sư phụ ngài nhìn trẻ ra vậy. Ta cảm thấy hay là ngài cạo râu luôn đi? Nhìn thế này thật sự không thoải mái.”

Nghe xong, Trí Tiêu tức giận nói: “Cho dù lão tử nói nhiều với ngươi như thế ngươi vẫn không quên được vụ này?”

“Lẽ nào ngài giảng nhiều như thế chính là muốn ta quên chuyện này?” Phương Khác vẻ mặt kinh ngạc nói.

Trí Tiêu nghẹn lại, nói: “Ngươi rốt cuộc có đi không?”

Phương Khác thành thật đáp: “Đi.”

“Vậy thì đi mau.”

“Vâng, sư phụ. Nhưng đồ nhi vẫn còn một chuyện muốn nói.” Phương Khác vẻ mặt vô tội nói: “Có thể để đồ nhi nói xong rồi mới đi không?”

“Phóng.” Trí Tiêu vung tay.

“Sư phụ, không phải phóng, là nói. Chỉ có rắm mới là phóng, chuyện là nói không phải phóng.” Trên mặt Phương Khác lại lộ ra nụ cười mỉm.

“Ngươi rốt cuộc có nói không?” Trí Tiêu nghiến răng.

“Ngài còn nhớ ngài thiếu nợ ta bao nhiêu không? Từ chuyện Tạ An đến Tất Thập Tứ… rồi lại đến Diệp Vu Thời vào đỉnh.” Nói đến đây Phương Khác dừng một chút mới tiếp: “Nhìn… bộ dạng ngài hiện nay, đồ nhi liền xóa sạch chuyện cũ vậy.”

Nói xong, Phương Khác cười sáng rực, hàm răng trắng lóe lóa mắt Trí Tiêu, sau đó nghênh ngang mà đi.

Tào Đoạt nhịn không được lộ ra nụ cười, đúng lúc bị Trí Tiêu thấy được.

Tào Đoạt thu ý cười, nghiêm sắc nói: “Chưởng môn, xem ra Phương Khác đã biết chuyện ngài biết rõ Diệp Vu Thời vào đỉnh sẽ không ổn vẫn dồn hắn vào đỉnh rồi.”

“Chuyện y biết còn ít sao?” Trí Tiêu nhàn nhạt nói.

…

Cuối cùng Thái A đương nhiên vẫn ở trong phủ đệ của Phương Khác, chiếm cứ một căn phòng hẻo lánh ở góc. Đồng thời còn có Diệp Vu Thời vô cùng tự nhiên chiếm cứ phòng và thư phòng của y. Đợi lúc Phương Khác sinh ra ý nghĩ ‘sao hắn lại dọn đến chỗ mình’, đám người An Thường Lạc đã quen với việc ra ra vào vào phủ đệ của Phương Khác.

Nhưng bọn An Thường Lạc không ở lâu trong phái, lúc này họ ở lại phái cũng là vì biết tin Diệp Vu Thời đã ra khỏi đỉnh nên đến thăm, không qua mấy ngày sẽ phải đến nơi cần đến. Diệp Vu Thời cũng thế, hắn sẽ không ở lại phái quá lâu, điều này Phương Khác cũng hiểu.

Cũng như, phong chủ của năm tòa chủ phong sớm đã không còn trấn thủ ở năm phong mà đã đến biên cảnh. Giống như Hộ Lạc đã đến tông môn, La Tất tông tích khó dò…

Tất cả mọi người đều có trách nhiệm mình phải gánh.

…

Nhưng khiến Phương Khác nghi hoặc là, mấy hôm nay y liên tiếp nhận được thư. Đều là các vị trưởng lão và phong chủ… biểu đạt cùng một ý. Đợi khi nào có thời gian sẽ đích thân dẫn liệt tử / liệt tôn đến bái phỏng, trước dâng lễ bái sư vân vân.

Xem xong những bức thư này, còn có một đống lễ bái sư chất đầy viện.

Phương Khác không khỏi cảm thán, mấy vị trưởng lão phong chủ này quả nhiên là gia lớn nghiệp lớn xuất thủ hào phóng… không, không đúng, y khi nào thì thu đồ rồi?

Phương Khác nhìn đám Hách Liên Đồng đứng trước mặt mình, ánh mắt dịu đi lộ ra ý cười.

Hách Liên Đồng và Vương Lạc Dương nhìn nhau một cái.

‘Chuyện này ngươi nói cho sư thúc chưa?’

‘Không phải ngươi sẽ nói cho sư thúc sao?’

Hai đứa đánh mắt qua lại, Vương Lạc Dương thấy Hách Liên Đồng vẻ mặt vô tội, lại nhìn Phương Khác đang mỉm cười, trong lòng thầm than một tiếng biết ngay chuyện này lại bị đẩy lên đầu nó, lạnh lùng quét mắt những người khác một cái. Thanh giọng tiến tới dùng mấy câu thuật lại mọi chuyện.

Tóm lại, chính là chúng đều muốn bái Phương Khác làm sư phụ. Sau đó ước định với nhau người thắng sẽ bái sư, không ngờ chúng còn chưa kịp đánh một trận chuyện này đã bị phụ mẫu biết được. Cho nên, phụ mẫu mới tặng lễ trước.

Vương Lạc Dương nói xong lại nhìn những người khác một cái, khóe môi nhếch một nụ cười lạnh. Làm sao lại không ngờ được? Mấy vị trưởng lão biết chuyện này, chắc chắn là tự chúng nói cho biết. Nếu không sao còn chưa đánh đã vội tặng lễ bái sư? Chẳng qua là sợ không đánh lại nó thôi.

------oOo------

Chương 220: Thế nào là sư phụ 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phương Khác cẩn thận đảo qua từng thiếu niên đứng trước mặt mình.

Bọn chúng đều biểu hiện vô cùng trầm ổn bình tĩnh, có vài đứa khi y nhìn qua còn mỉm cười.

Nói ra thì thời gian y và chúng ở chung không tính là dài, ban đầu chúng đối với y oán hận sợ hãi rồi sau đó là ở chung hòa bình. Lâu dần, cùng trải

qua mấy lần sinh tử đương nhiên sẽ sinh ra tình cảm.

Nhưng Phương Khác còn chưa từng nghĩ đến chuyện đồ đệ.

“Tại sao các ngươi muốn bái ta làm sư phụ?” Phương Khác nghiêm túc hỏi.

Trong phòng an tĩnh lại, mấy ánh mắt giao nhau. Sau đó một đệ tử bước ra, nó là Tiêu Cảnh. Phương Khác nhớ tính cách nó khá hào sảng, ở chung với người khác đều không tồi. Mọi người đặt cược y ở trên hay Diệp Vu Thời ở trên, dẫn đầu là nó, trong quân nguy cấp người đầu tiên bước lên giúp đỡ cũng là nó. Nó… còn đặc biệt thích xem thoại bản.

Nó bước tới một bước vượt qua Vương Lạc Dương: “Vì ta kính phục ngài, ngài dùng cái giá nhỏ nhất vãn hồi giúp hai ngàn đệ tử phái ta không đến mức sỉ nhục mà chết,… trận mưa truyền đơn đó còn khiến Côn Luân từ trên xuống dưới đồng tâm nhất trí. Càng không cần nói đến kế sách gom lương thảo và kêu gọi toàn phái chống địch của ngài.”

Phương Khác nghe, hơi sửng sốt. Y không biết những việc y đã làm lại đáng để chúng sùng bái như thế. Y cho rằng những thứ này chẳng qua là để tận chút sức lực nhỏ nhất mà thôi.

“Nhưng những cái này đều là kính phục, ta cũng kính phục Tiêu sư bá, kính ngưỡng sư thúc tổ… nhưng ta lại chưa từng nghĩ muốn bái họ làm sư phụ. Có lẽ lý do quan trọng nhất là, ta muốn bái ngài làm sư phụ.”

Dứt lời, các đệ tử xôn xao tỏ vẻ tán đồng. Vì ta muốn, cho nên ta làm, đây chính là nguyên nhân hoàn mỹ nhất.

Hách Liên Đồng vẫn chưa nói gì, so với bình thường có vẻ trầm mặc đi nhiều.

Phương Khác gật đầu, nhìn mọi người nói: “Nếu giữa các ngươi đã sớm có hẹn định, thì cứ theo hẹn mà làm. Đúng lúc thừa lễ sắp tới, trước thừa lễ trong môn có một trận so tài của đệ tử đời ba mươi bảy.”

Nghe đến đây, tất cả mọi người bất giác dựng tai lên, tràn đầy mong đợi nhìn Phương Khác. Mong y nói ra điều kiện thu đồ, nhưng ai biết Phương Khác lại nói: “Được rồi, các ngươi có thể đi rồi.”

Đám Tiêu Cảnh vẻ mặt thất vọng do dự một lát, rốt cuộc vẫn hành lễ lui ra. Chúng cũng không nghĩ có thể dễ dàng bái sư như thế. Dù sao… Phương Khác là đệ tử nhập môn duy nhất của chưởng môn. Mà nhất mạch chưởng môn bái sư khó khăn thế nào ai cũng biết, chỉ cần nghĩ đến thiên tài như Hách Liên Thập Cửu cũng bị Trí Tiêu cự tuyệt ngoài cửa là biết phải chuẩn bị tâm lý.

Hách Liên Đồng đi cuối cùng, nhưng không theo mọi người ra ngoài, mà đóng cửa lại, trực tiếp trở vào.

"… Biểu ca." Hách Liên Đồng nhìn Phương Khác trầm mặc một lát mới nói: "Muội muốn bái huynh làm sư phụ, có thể không?"

Tiểu cô nương mắt long lanh, đáng thương nhìn Phương Khác.

"Muội muốn theo huynh học kiếm."

Tiểu cô nương từ sau khi nhận biểu ca này, liền theo sau y như cái đuôi nhỏ. Trông thì kiêu ngạo không thôi, nhưng lại bao che khuyết điểm vô cùng.

"Muội đã trúc cơ rồi, là lúc chọn lựa kiếm quyết thích hợp cho mình. Muội là kiếm tu, huynh cũng là kiếm tu, ca ca của muội cũng không còn bên cạnh. Thân nhân bên người cũng chỉ còn có huynh." Hách Liên Đồng chớp mắt, cảm xúc suy sụp nói: "Ngay cả một người chỉ dẫn muội cũng không có…"

Phương Khác há miệng, bộ dạng thản nhiên lúc đối diện với mọi người đã có chút khó duy trì tiếp.

…

Lúc Hách Liên Đồng đẩy cửa đi ra, nhíu mày, vẻ mặt không vui.

Đi khỏi cửa không bao xa, thì nhìn thấy Vương Lạc Dương đã đợi ở đây.

Vương Lạc Dương vừa nhìn biểu tình Hách Liên Đồng liền biết không thành. Nó bậc cười chế nhạo, nói: "Là ai lúc trước nói muốn dựa vào bản lĩnh thật để người thua tâm phục khẩu phục? Hiện tại còn không phải dùng

đến tà môn ngoại đạo, hơn nữa còn không thành.”

“Nếu ta có thể thuyết phục biểu ca thu ta làm đồ đệ, không phải cũng là bản lĩnh thật sao?” Hách Liên đồng hấc cằm liếc mắt nhìn Vương Lạc Dương: “Ngươi dám nói ngươi không dùng tà môn ngoại đạo?”

Vương Lạc Dương không trả lời.

Hách Liên Đồng hừ lạnh, phất tay bỏ đi. Trong lòng thầm nói Thượng Quan sư thúc nói căn bản không có tác dụng.

Phương Khác vừa mới mở quyển sách ra, Tiêu Cảnh đã gõ cửa bước vào.

Phương Khác nhìn Tiêu Cảnh, Tiêu Cảnh cười híp mắt nhìn lại, nó cong lưng hành lễ rồi gãi đầu nói: “Vừa rồi quên mất, có vài sư đệ đều đã tặng lễ, ta còn chưa tặng.” Nói rồi vẫn duy trì biểu tình đó, lấy ra một hộp gỗ dài, tự mở ra, một thanh kiếm đen như mực lặng lẽ nằm bên trong hộp gỗ.

Phương Khác nhìn ra được, thanh kiếm này phải trên bát phẩm, có thể nói là bảo kiếm khó tìm.

Tiêu Cảnh lại lấy ra một hộp gỗ hình vuông, mở ra, mười hai thẻ ngọc trong hộp tỏa ra bạch quang óng ánh.

“Sư thúc, mười hai thẻ ngọc này, là mười hai phần kiếm quyết, là kiếm quyết mà ngay cả Côn Luân cũng chưa thu vào.”

…

“Đây là một tàn quyển chế phù lưu lại từ thời kỳ thượng cổ, Diệp sư thúc chắc sẽ thích. Đây là… tâm đắc phù lục đại sư lưu lại.”

Trong lúc nói, thiếu niên đặt đầy đồ lên bàn sách của Phương Khác. Ngay cả dưới chân y cũng đặt vài thứ, cuối cùng mới lấy xong.

Đợi khi nó cuối cùng lấy hết mọi thứ ra rồi, thấy khóe môi Phương Khác là độ cong quen thuộc, dáng vẻ tươi cười rốt cuộc không giữ nổi. Nó mang theo mấy phần thất vọng, lặng lẽ cất đồ về, sau đó tự mở cửa ra ngoài.

Nó sợ nếu nó còn không biết thức thời chút, có lẽ nó sẽ không thể tự mình

đi ra. Nếu nó là Phương Khác, nó sớm đã vui vẻ thu hết toàn bộ rồi. Nhưng… ai bảo Phương sư thúc không phải nó. Tiêu Cảnh đứng trước cửa thở dài thườn thượt.

Sao nó không sớm nghĩ đến việc bảo cha tặng lễ chứ? Hiện tại mới tặng, còn chính mình đi tặng. Thế nào cũng quá ngốc.

Lúc này, Vương Lạc Dương cũng đi rồi vòng về.

Mắt Tiêu Cảnh sáng lên, cười nói: "Ngươi cũng đến rồi?"

Vương Lạc Dương liếc Tiêu Cảnh một cái, đúng lúc thấy cái hộp còn chưa cất đi trong tay Tiêu Cảnh.

"Có ngốc không?"

"Ngốc." Tiêu Cảnh đáp, cất hộp đi, nói: "Nhưng ngốc cũng phải thử một lần chứ. Nhìn bộ dạng đó của Phương sư thúc, sao lại cảm thấy y không có ý định thu đồ đệ nhỉ. Vậy chúng ta còn đánh cái gì? Đừng đến cuối cùng đánh cũng đánh rồi, nhưng ai cũng không lấy được."

"Bái sư thôi sao lại khó như thế…" Tiêu Cảnh vừa cảm thán, vừa đi khỏi.

…

Phương Khác nhìn Vương Lạc Dương cung cung kính kính đứng trước mặt mình, diện mạo của thiếu niên này vẫn còn chút non nớt, nhưng đã mang dáng vẻ tuấn mỹ, mắt sáng mày thẳng môi đỏ răng trắng. Chỉ là giữa mày mang theo vẻ lạnh nhạt và kiêu ngạo, khiến nó trở nên khó tiếp cận.

Nó nhìn Phương Khác, lạnh nhạt giữa mày tan đi, mang theo chút chân thành hỏi: "Lúc trước mọi người chỉ nói, chúng tôi muốn bái sư, lại quên hỏi ngài – sư thúc, ngài muốn thu đồ đệ không?"

Phương Khác muốn thu đồ đệ không? Vấn đề này còn cần hỏi sao?

Dù sao mọi người đều nghĩ không ra lý do không muốn. Đúng, danh tiếng của Phương Khác rất lớn, trong lòng mọi người kỳ thật đều có một phần tôn kính y. Y quả thật cũng rất lợi hại. Nhưng… lẽ nào trong những lý do này có xung đột với việc thu đồ đệ sao? Không có. Cho nên trên trên dưới

dưới Côn Luân trong mười người có chín người sẽ nói muốn, một người nói không muốn kia, nhất định là bạch si.

Mà người đang đứng trước mặt Thượng Quan Bình Thục chính là một người lẻ loi trong mười người đó.

Thượng Quan Bình Thục khinh thường cười, mấy tiểu bối quý giá này muốn bái sư đối với tất cả mọi người mà nói đều là chuyện tốt cầu còn không được đúng không?

Huống chi, đây chỉ sợ cũng là lần đầu tiên Côn Luân có nhiều con cháu của trưởng lão và phong chủ cầu được bái cùng một người làm sư phụ. Thậm chí còn hưng sư động chúng tặng đủ loại trọng lễ. So với rất nhiều kiếm tu cầu Trí Tiêu chỉ điểm còn muốn hiếm thấy hơn. Dù sao, ý nghĩa của bái sư nhập sư môn và chỉ điểm hoàn toàn khác nhau. Đây không chỉ đại biểu lập trường của chính người này, mà còn đại biểu lập trường của trưởng bối đứng sau.

Mục đích ban đầu Trí Tiêu để Phương Khác chưởng quản đệ tử đời ba mươi bảy coi như đã đạt được. Thượng Quan Bình Thục cười nhạo.

“Sư thúc không có ý nguyện thu đồ.” Thượng Quan Bình Cốt bình tĩnh phủ định lời Thượng Quan Bình Thục.

“Ngươi lại biết?”

“Tất cả chúng tôi đều biết. Cho nên chúng tôi mới chọn tỷ thí trước một trận, ít nhất như vậy Phương sư thúc sẽ không lập tức bác bỏ. Nếu ngay từ đầu chúng tôi đã tự hành động, nhất định sư thúc sẽ cự tuyệt.” Thượng Quan Bình Cốt nhàn nhạt nói. Kỳ thật ngay từ đầu chúng cũng không xác định. Nhưng sau đó nói bóng nói gió nhiều rồi, sư thúc vẫn là vẻ không chút phát giác. Chúng mới cảm giác được một chút. Cho đến hôm nay… sau khi nói ra miệng, biểu hiện của Phương sư thúc đã rất rõ ràng.

“Ha…” Thượng Quan Bình Thục híp mắt đánh giá Thượng Quan Bình Cốt: “Ngươi đã trưởng thành một chút rồi. Tiếc rằng vẫn ngu hết thuốc chữa. Ngươi cho rằng ngươi biết, hoặc các ngươi đều cho rằng các ngươi biết. Nhưng thứ các ngươi nhìn thấy chẳng qua là biểu hiện của Phương Khác mà thôi. Năm đó chưởng môn làm nhiều chuyện như thế, chính là vì giao các ngươi vào tay Phương Khác.”

“Các ngươi sẽ không thật cho rằng, Phương Khác không có tư tâm gì với các ngươi, sẽ không muốn khống chế các ngươi sao? Năm đó y nói rất dễ nghe, không cho phép chúng ta thò tay vào đệ tử đời ba mươi bảy… kết quả thì sao? Y quả thật không thò tay, nhưng lại tách ba mươi mốt người các ngươi ra khỏi đệ tử đời ba mươi bảy, dẫn các người theo bên người… Thi chút ân, lại ngấm ngầm biến hóa một chút cho các ngươi xem, hiện tại các ngươi không phải đã xem y như minh sư của đời mình sao?”

Thượng Quan Bình Cốt lắc đầu, xác định: “Không, ngươi nói không đúng.”

Thượng Quan Bình Thục lạnh nhạt nhìn nó một cái, lắc đầu không muốn nói nữa. Trong lòng thì mắng Phương Khác giả dối, bỉ ổi, khiến đệ tử nhà nàng ly tâm với nhà mình.

… Bên kia.

Phương Khác nhìn Vương Lạc Dương, cuối cùng rất bình tĩnh nói: “Ta biết, các ngươi đi theo ta tính kỹ lại cũng hơn một năm. Chúng ta cùng ra cùng vào, ngày đêm ở cùng. Các ngươi thỉnh giáo ta tu hành, ta chăm sóc các ngươi. Còn cùng trải qua mấy lần sinh tử. Cứ thế, làm sao có thể không có tình cảm. Cũng như tình cảm các ngươi dành cho ta, ta đối với các ngươi cũng như vãn bối nhà mình. Nhưng, các ngươi có từng suy nghĩ, nếu nói…”

Phương Khác cân nhắc một chút cách dùng từ, chậm rãi nói: “‘Hiểu rõ’ một chút. Tình cảm các ngươi dành cho ta, sẽ ảnh hưởng đến phán đoán của các ngươi. Loại tình cảm này sẽ khiến các ngươi đưa ra chọn lựa không thông minh hoặc phiến diện. Bái sư nhập môn không phải là một chuyện có thể dùng tình cảm để làm. Dù sao kiếm tu, thuật tu, thể tu là mỗi thế hệ bất đồng. Các ngươi hiện nay cơ sở bước đầu đã thành hình, nếu muốn bái sư. Nhất định phải chọn một vị sư phụ có lợi cho đường tu hành của các ngươi.

Hơn nữa nói là phải ‘hiểu rõ’ một chút, nghĩa là người các ngươi tiếp xúc vẫn còn quá ít, khi ta không ở cạnh các ngươi, trưởng bối bên cạnh các ngươi cũng đều là đám người Chu Lập Đức và Trần Chử… mày mấy vị sư thúc bá này, lại có quan hệ vô cùng mật thiết với ta.

…

Các ngươi phải nghĩ là, không phải tại sao muốn bái ta làm sư phụ, mà là tại sao muốn bái sư.”

Những lời Phương Khác nói rất nhanh đã truyền khắp trên dưới Côn Luân. Một vài người cảm động không thôi, nói Phương Khác quả thật là đang suy nghĩ cho những đệ tử này.

Mà dạng giống như Thượng Quan Bình Thục, lại càng thêm xác định Phương Khác là một tiểu nhân bỉ ổi giả dối vô sỉ. Bọn họ nghĩ, cứ đợi đi, cuối cùng Phương Khác vẫn sẽ thu đồ đệ. Đợi y giành được càng nhiều tiếng tốt.

------oOo------

Chương 221: Thế nào là sư phụ 3

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nhưng, Phương Khác xuân phong đắc ý trong tưởng tượng của họ lúc này mặt đầy nghiêm túc. Đối với chuyện thu đồ, y quả thật chưa từng suy nghĩ, nhưng cũng sẽ không vì thế mà phiền não.

Y đứng trong Duy Pháp đường, tay cầm một cây dù đen dính đầy vết máu.

Cây dù này là do một mật thám phái Thái Hành đưa tới, tên là Hoàng Dực. Hắn được hai đệ tử dìu, không ngừng nhét đan dược cực phẩm vào miệng, nhưng cũng không cách nào cứu vãn ngón tay đã đứt cùng một con mắt đã mù của hắn.

Trên đôi tay lốm đốm máu thiếu đi ba ngón, xương của những ngón tay khác đều bị nghiền nát, mềm nhũn rũ xuống. Chỗ mắt trái bị một cây ngân châm đâm vào, đã hoàn toàn hoại tử. Trên người có nhiều vết thương, hiển nhiên là từng chịu qua nhiều lần trọng hình.

Hắn thoi thóp nằm dưới đất, đã nuốt mấy viên đan dược. Thương thế được

nhanh chóng xử lý qua, ngẩng đầu dùng con mắt còn lại tìm kiếm vị trí Ngô trưởng lão.

Vẻ mặt hơi hoảng hốt mở miệng nói: "Đệ tử Hoàng Dực, năm năm trước xâm nhập phái Thái Hành. Lần trước phụng lệnh truyền tin cho Chu Thức Vũ, không cẩn thận bị Giang Trầm Chu phát hiện."

Khi nói đến ba chữ Giang Trầm Chu, thân thể hắn vô thức co giật, trên mặt lộ vẻ kinh hoảng, thù hận, sợ hãi.

"Hắn… hắn luôn bức hỏi đệ tử tin tức của những mật thám khác. Tình hình của Chu Thức Vũ tại Thái Hành không tốt lắm… Giang Trầm Chu mỗi ngày đều phải sỉ nhục hắn một lần… May là hôm đó ta liên hệ với mật thám, để ta giả chết, khi bị xem là thi thể đem đi xử lý len lén đưa ra ngoài…

Cũng nhờ cây dù của mật thám cho, ta mới có thể trốn được tu sĩ Thái Hành." Hoàng Dực đứt quãng nói, trên mặt đột nhiên lộ ra một chút ngơ ngẩn: "Tiếc rằng hắn đã chết…"

Rõ ràng Hoàng Dực bị đả kích rất lớn về tinh thần, nói chuyện cũng không tuần tự rõ ràng. Nhưng những người nghe thấy, trên mặt đều trầm trọng.

Hoàng Dực mang tới một tin tức quan trọng. Lão tổ trong Tổ Sơn tự Tín Hướng không lâu trước đã xuất sơn sinh ra bất đồng với sư phụ của Thập Phương. Tín Hướng lão tổ vô cùng phản đối sư phụ Thập Phương gợi lên chuyện tông môn bất hòa. Hơn nữa vào mấy hôm trước đã gặp mặt Trần Phủ. Do Tín Hướng lão tổ vô cùng đức cao vọng trọng, trong tông môn có rất nhiều phật tu đã bị thuyết phục, đến trước phật tượng khổ tu vì tội nghiệt đầy người mình.

Đây là một tin tốt, nếu tông môn không xen vào, áp lực Côn Luân phải chịu sẽ nhỏ đi rất nhiều.

Tiếp theo, Ngô Thất liền phái người truyền tin tức này ra. Ngay cả hắn lúc nghe tin tức này cũng bất giác giãn mi. Duy chỉ có Phương Khác ánh mắt trầm trầm, cầm cây dù ra khỏi Ám Ti. Vừa rồi y thấy ánh mắt Hoàng Dực lúc nhắc đến Giang Trầm Chu, còn có ánh mắt những người khác khi nghe đến cái tên này… căm hờn, oán hận. Y lo lắng cho vị Giang Trầm Chu làm việc không lưu đường sống này. Nếu không phải Ám Ti hiện nay do y

chưởng quản, Giang Trầm Chu không biết đã bị ám sát bao nhiêu lần. Hiện tại Côn Luân không biết thân phận của hắn, tất cả mọi người đều hận không thể giết hắn trừ họa.

Nhưng… cho dù biết thân phận của hắn, Côn Luân có thể tiếp nhận đệ tử hành sự như thế sao? Có thể sao?

Càng khiến y lo lắng không phải là về sau Giang Trầm Chu có thể được Côn Luân tiếp nhận hay không, mà là y ngửi được trong cách làm hung tuyệt của Giang Trầm Chu một tia nguy hiểm.

Phương Khác đưa lưng về Ám Ti từng bước đi xa, bỏ lại nơi tràn đầy âm u và máu tanh nhưng lại cống hiến nhiều vô kể cho môn phái. Trong lòng bàn tay còn có một mảnh giấy nhỏ dính đầy máu, mảnh giấy này kẹp trong khe kín ở phần cán dù, khe kín chỉ có y và Chu Lập Đức mới biết.

Ba chữ trên mảnh giấy được viết đoan chính, vô cùng quy củ hơn nữa ý nghĩ đơn giản rõ ràng.

Giết Thập Phương.

Phương Khác cầm dù, trở về nhà. Lúc đến cửa phòng mới chợt nhớ ra hôm nay Diệp Vu Thời đã đi Tuyết Nguyên, tay đã chạm đến cửa cũng rút trở về.

Y quay người đi ra ngoài.

Lúc này, chỗ tối trong viện đột nhiên xuất hiện một bóng người, khoan thai đi ra sau gốc cây, chính là Thái A mấy hôm nay được Trí Tiêu đồng ý rồi liền ngày ngày đến tàng thư các. Từ sau khi có thể vào tàng thư các, Thái A sớm đã vui quên đường về, ngày ngày ôm đủ loại kiếm quyết xem. Phương Khác còn từng đi thăm hắn một lần. Còn bị Thái A ghét bỏ làm phiền hắn xem sách, đối với việc này Phương Khác chỉ cười lạnh.

“Sao ngươi về rồi?” Phương Khác hỏi.

Thái A lạnh nhạt nhìn Phương Khác một cái, đột nhiên nhíu mày hỏi: “Ngô nhớ nhữ từng xem qua một bộ kiếm quyết tên là Trường Từ.”

Phương Khác gật đầu.

“Ngô xem không hiểu.”

Phương Khác nhướng mày, nhẹ chậc một tiếng nói: “Ngươi cũng có kiếm quyết xem không hiểu?” Y sẽ không quên, hôm đó y chẳng qua vào lúc Thái A đang xem sách hỏi hắn vài câu đã bị Thái A dùng ngữ khí cực kỳ lạnh nhạt tự nhiên nói một câu ‘nhữ làm phiền ngô rồi’.

Thái A ngu ngơ nhìn Phương Khác, dấu vết đỏ rực như máu ở mi tâm, nhưng trên mặt và trong mắt lại không nhìn ra chút cảm xúc dao động nào, rõ ràng càng không giống người thật, mà giống như một con rối mỹ lệ được người ta tận tâm chế tạo ra.

Phương Khác nhịn không được nhíu mày rồi lập tức giãn ra, quay đi cười hi hi nói: “Không phải là đại năng kỳ hợp thể sao? Không phải muốn trụ ở phủ ta thì có thể trụ ở phủ ta sao? Còn có thể không hiểu được Trường Từ kiếm quyết.”

Quả nhiên khóe môi Thái A cong lên, tạo thành một độ cong vi diệu. Đây là một nụ cười cực nhạt, ý tứ là ta không tính toán với ngươi.

Ý cười bên môi Phương Khác nhiều hơn vài phần, sau đó chắp hai tay sau lưng hỏi: “Nói đi, chỗ nào không hiểu?”

“Chỗ nào cũng không hiểu.” Ngữ khí rõ ràng vô cùng bình thản, nhưng không hiểu sao Phương Khác lại cảm thấy được mấy phần chán nản.

Phương Khác tỉ mỉ ngẫm lại một lượt, Trường Từ kiếm quyết không phải là kiếm quyết vô cùng bí ẩn khó hiểu gì. Chỉ là kiếm quyết này do một trưởng lão sau khi mất đi sở ái tạo nên. Nếu nói có Vô Tình kiếm quyết, vậy kiếm quyết này sẽ được gọi là Hữu Tình kiếm quyết.

Đột nhiên, Phương Khác ngộ ra.

Y nhìn Thái A, đúng lúc đụng phải mắt Thái A.

Thái A dửng dung nói: “Ngô muốn biết, rốt cuộc cái gì là thất tình cái gì là lục dục. Một người tại sao lại nguyện ý vì một người khác mà chết?”

Phương Khác thật lâu không biết nên dùng từ nào để biểu đạt, có lẽ nên

nói y cũng không biết bắt đầu nói từ đâu.

Thái A rũ mắt, sau đó nhìn Phương Khác hỏi: “Nếu là nhữ, nhữ sẽ vì Diệp Vu Thời mà chết sao?’

“Ta sẽ vì hắn mà sống.” Phương Khác nói.

Nhìn thấy vẻ nghi hoặc của Thái A, Phương Khác cân nhắc hồi lâu chỉ có thể nói: “Người là một chủng loài rất phức tạp, cũng vì thế tình cảm cũng rất phức tạp. Mà định nghĩa của mỗi người đối với tình cảm đều không nhất định hoàn toàn tương đồng, cho nên… tình cảm là không cách nào giải thích rõ ràng cho ngươi nghe. Vì ta nói không nhất định là cách nhìn của tất cả mọi người. Tình cảm chỉ có thể tự mình đi lĩnh hội, đi cảm nhận… chẳng hạn nói, nếu ta chết rồi, ngươi cảm thấy thế nào?”

“Nhữ không chết.” Thái A nhíu mày nói.

Phương Khác há miệng, hồi lâu không thể nói được cái gì, cuối cùng y nghẹn ra một câu: “Ta phải ra ngoài một chuyến, đi giết một người.”

Chủ đề chuyển một cách gượng ép, đến mức đáy mắt Thái A lộ ra hoang mang.

“Nhưng là ta không thể để ai biết, người này do ta giết. Cho nên ta phải ngụy trang rằng ta vẫn luôn ở tàng thư các xem sách, chuyện này cần ngươi giúp ta.” Phương Khác nói, trên mặt không có chút lúng túng nào vì đột ngột chuyển đề, mà còn vô cùng tự nhiên.

Thái A trầm mặc một lát, gật đầu.

Rồi nói: “Ngô đi cùng.”

…

Thế là những người trong môn phái đợi xem náo nhiệt Phương Khác thu đồ thật sự được xem một hồi náo nhiệt, chỉ là náo nhiệt này hoàn toàn khác với tưởng tượng của họ. Phương Khác thế nhưng không thu đồ đệ, cũng không đi xem cuộc so tài trong môn phái. Trực tiếp cả Duy Pháp đường cũng không đi. Y bế môn miễn khách, cả ngày cả đêm ở trong tàng thư các. Tàng thư các rất lớn, không ai có thể tìm được y, chỉ là từ chỗ lão

nhân coi cửa tàng thư các biết được, Phương Khác và Thái A sau khi đi vào thì chưa ra.

Hách Liên Đồng, Vương Lạc Dương… đều vào các tìm qua, nhưng chính là không tìm được.

Lời đồn lại thay đổi, lần này là nói Phương Khác không muốn thu đồ đệ dứt khoát trốn vào tàng thư các không ra nữa.

Nhưng người tin vẫn rất ít, nhưng nhóm Thượng Quan Bình Thục chỉ nghĩ Phương Khác không biết lại đang chơi trò quỷ gì. Mà nhóm Vương Lạc Dương thì lại nôn nóng vô hạn.

Kế đó, trên một vùng tuyết nguyên, một nông phu kỳ luyện khí bình thường chết đi, chiến hỏa vừa ngừng không đến một năm. Đột nhiên bùng nổ!

Mà Phương Khác còn chưa ra khỏi tàng thư các.

Lần này, ngay cả Trí Tiêu cũng nhịn không được phải hỏi một tiếng. Chỉ là trong tàng thư các có lượng lớn tàng thư ngay cả thuật pháp cũng không thể dùng. Ai cũng không tìm được Phương Khác.

------oOo------

Chương 222: Như Thị quán 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Nhóm người Duy Pháp đường Tiêu trưởng lão đều tới tìm ta đòi người." Trí Tiêu nói: "Nhưng sao ta biết tiểu tử này đi đâu chứ?"

Tào Đoạt cười nói: "Nhóm Vương Lạc Dương cũng từng tới."

Trí Tiêu lắc đầu nói: "Thật là biết tìm chuyện cho ta."

Ông hơi trầm tư một lát, sau đó nói: "Thôi vậy, lúc thừa lễ y sẽ xuất hiện." Nói xong Trí Tiêu liền xoay người ra ngoài.

Tào Đoạt nhìn bóng lưng hao gầy của Trí Tiêu, mặt không biểu tình đi theo.

Cho đến Thận Hành Nhai, Tào Đoạt ở dưới thủ, mà Trí Tiêu như mấy lần trước một mình lên đỉnh Thận Hành Nhai.

Tiêu Vân Dật để trần chân ngồi khoanh chân trong ngục thất u ám, ngục thất này vô cùng chật hẹp. Nói là 'thất' không bằng nói là động. Người trong ngục thất không thể đứng thẳng, chỉ có thể cong lưng đi. Mà độ rộng của ngục thất, ngay cả nằm nghiêng đối góc cũng vô pháp cho một nam tử vóc cao nằm thẳng. Càng huống chi bên trong lại tối tăm, nếu ngục thất trong Thận Hành nhai đều là như thế đệ tử phạm tội của Côn Luân chỉ sợ sẽ ít đi rất nhiều.

Thạch môn ngục thất chậm rãi trượt mở, ngục thất chật hẹp lập tức sáng tỏ. Trí Tiêu vén y bào, trực tiếp ngồi ở cửa ngục thất, nghiêng người nhìn Tiêu Vân Dật.

"Trên Tuyết Nguyên mấy hôm trước chết một người. Đệ tử đời trẻ tuổi có thể không quá quen thuộc người đó, nhưng ta nghĩ ngươi nhất định biết hắn là ai. Khổ tăng Nhất Hành." Trí Tiêu nói.

Cái gọi là Tuyết Nguyên, chẳng qua là một địa giới do thiên địa dị tượng hình thành, vì nơi đó cực hàn tích băng thành sông, tuyết rơi không ngừng mà được đặt tên. Nó nằm ở nơi giao giới giữa phái Thái Hành và núi Trường Bạch. Tại đây có một tông thần bí nhất trong tứ đại tông môn – Như Thị quán.

Môn phái đầu tiên nghiêng về Thái Hành chính là Như Thị quán, nếu nói Tổ Sơn tự là thủ lĩnh của thế lực bốn tông môn, vậy thì Như Thị quán chính là lãnh tụ tinh thần của bốn tông môn. Trong Như Thị quán đều là một đám khổ tu sĩ, không dễ dàng ra khỏi tông môn. Mấy năm gần đây còn yên hơi lặng tiếng, đến mức rất nhiều người đã gạt ra sau đầu.

Cho nên cực ít có người biết tác dụng nổi lên của khổ tăng Nhất Hành trong trận đại loạn. Hắn vốn ra đời ở Thái Hành, sau lại vào lúc hai phái ngầm đồng ý đến Như Thị quán xuống tóc đi tu. Hắn duy trì quan hệ giữa Như Thị quán và Thái Hành. Hiện nay hắn vừa chết, liên hệ giữa Thái Hành và tông môn liền ít đi một tầng.

Tiêu Vân Dật nhướng mắt nhìn Trí Tiêu một cái, rồi nói: “Hử? Ai làm?”

“Nếu Thái Hành, Côn Luân chỉ có thể tồn tại một, ngươi nói đến cuối cùng lưu lại sẽ là ai?”

Tiêu Vân Dật lạnh nhàn nhìn Trí Tiêu một cái, chế nhạo: “Từ khi nào ngươi cũng bắt đầu hỏi mấy vấn đề vờ vịt ra vẻ này?”

Trí Tiêu ra vẻ thở dài nói: “Ta chỉ là sợ ngươi không biết ngày đêm trôi qua, ngay cả bên ngoài đã đổi trời cũng không biết.”

Tiêu Vân Dật cười lạnh, sau đó lặng yên không nói.

Nhưng Trí Tiêu lại đột nhiên đứng lên, nụ cười trên mặt biến mất, lạnh nhạt nói: “Ngươi biết không? Cửu Châu khắp nơi máu chảy, thi thể đầy rẫy. Vô số tu sĩ vì dục vọng dã tâm vô vị của Thái Hành mà mất đi sinh mạng.”

Trí Tiêu nói xong lời này dừng lại một chút, cúi người nhìn vào mắt Tiêu Vân Dật hỏi từng chữ: “Tại sao?”

“Người nhiều đất ít, mạnh sống yếu chết? Không…, hay là vì xưng bá? Nhưng tất cả đối với tu sĩ có gì ý nghĩa? Tuổi thọ dài lâu, năm tháng vô biên. Tại sao còn muốn làm những việc này? Vì tu sĩ cũng là người, là người liền sẽ có dục vọng.” Tiêu Vân Dật đồng dạng lạnh nhạt trả lời, ngữ khí băng lạnh.

Trên gương mặt tái nhợt của Trí Tiêu hiện lên một tia mỉa mai, ông nói: “Vậy dục vọng của ngươi chính là đẩy Tả Khâu lên chức vị chưởng môn Thái Hành, sau đó đến Côn Luân chờ chết? Thật là dục vọng cao quý.”

Tiêu Vân Dật nhìn Trí Tiêu, hai người nhìn nhau.

Thật lâu.

Tiêu Vân Dật chợt nói: “Hiện tại đã có quân đội, có chế độ, Cửu Châu một phân bốn… nhưng từ từ, tự nhiên mà dần sẽ hoàn toàn không cần chúng ta thúc đẩy, ‘quốc’ liền sản sinh…. Một cuộc chiến tranh, hoàn thành một chuyện vốn cần phải đợi trên trăm năm thậm chí ngàn năm diễn biến, giờ chỉ ngắn ngủi mấy năm đã xong. Có phải rất có ý nghĩa, không phá không

thể lập đại khái chính là ý này.”

Trên mặt Tiêu Vật Dật xuất hiện nụ cười, ông chậm rãi nói: “Năm đó lúc ngươi ta cùng đến phàm giới, không phải cũng từng cảm thán không theo quy củ không thể thành quy cách, chế độ và thống trị của một ‘quốc’ là cần thiết. Phàm nhân nhìn chúng ta như tiên nhân. Kỳ thật chúng ta đều là phàm nhân. Kẻ tu vi cao có càng nhiều tài nguyên, kẻ thấp tính mạng như rơm rạ. Sư huynh đệ đồng môn còn tương tàn, khỏi phải bàn đến những tu sĩ xa lạ vốn không quen biết. Giết người đoạt bảo, diệt môn tuyệt phái. So với phàm nhân lại cao quý được đến đâu?

Tu sĩ trong môn phái chết một người, môn phái sẽ quản, nhưng nếu là tu sĩ bình thường trong những khu mua bán thì sao, chẳng hạn như những tản tu, người không môn không phái. Ai sẽ lên tiếng cho họ? Thế là một vài đệ tử danh môn không ăn khói lửa nhân gian sống bình thường, một vài tu sĩ bình thường lại sống không bằng heo chó. Năm đó không phải ngươi cũng từng nói thế sao, so với phái trong giới ta, quốc và luật pháp trong phàm giới càng hợp lý hơn.

Vậy tu chân giới tại sao không có quốc, chỉ có phái? Cho nên nên có quốc.”

Trí Tiêu trầm mặc nghe hết, nhàn nhạt nói: “Ngươi điên rồi?”

Tiêu Vân Dật lắc đầu nói: “Ta không điên, khổ tăng Nhất Hành đã chết, chết đúng chỗ. Hắn chết rồi, chiến tranh liền chân chính bắt đầu.”

Tiêu Vân Dật nói là sự thật, khổ tăng đã chết, tông môn và Thái Hành không nứt vỡ như họ đã tưởng, ngược lại càng thêm mật thiết, do sai lầm này, chiến hỏa lại cháy lên, trên Tuyết Nguyên là một biển máu. Do sai lầm này, trên Tuyết Nguyên chết một nông phu vô danh, không ai biết nông phu này đốt sạch sinh mạng đi giết chết khổ tăng chỉ là muốn kết thúc chiến tranh. Cũng không ai biết, nông phu này tới từ Côn Luân.

“Ngươi điên rồi.” Trí Tiêu thẳng người dậy, đứng ở cửa động lạnh lùng nhìn Tiêu Vân Dật.

“Hiện tại người chết nhiều rồi, về sau liền sẽ ít chết đi rất nhiều người.”

“Hoang đường. Cái gọi là quốc, chẳng qua chỉ là thị tộc, bộ lạc và phái hóa

lớn mà thôi. Chế độ và quy củ cũng chỉ là vì tranh đấu giữa bộ lạc mới sinh ra. Tu chân giới không phải chưa từng xuất hiện quốc, nhưng cuối cùng đi hướng diệt vong. Chế độ quân chủ phàm giới lẽ nào không phải cũng là quý tộc ngự trị trên bình dân, hoàng quyền vượt hơn nhân quyền? Vậy xây dựng cái gọi là quốc lại có ý nghĩa gì?" Trí Tiêu lạnh lùng nói.

Tiêu Vân Dật lắc đầu nhàn nhạt nói: "Quốc chính là quốc, nó không cần quân chủ cũng không cần quý tộc. Chỉ cần chế định một khế ước, sau đó tất cả mọi người tuân thủ."

Trí Tiêu nói: "Loại quốc này là không tồn tại."

"Chính vì nó không tồn tại, cho nên mới cần chúng ta đi hoàn thành." Tiêu Vân Dật nói.

"Có lẽ ngươi còn nhớ những thôn dân trong Đào Hoa Xung, họ có gì sai? Chẳng qua là vì một nguồn linh mạch bị mấy môn phái liên thủ diệt sạch cả thôn, ngay cả ấu tử cũng không bỏ qua. Nhưng có ai từng hỏi qua chưa? Không có. Ta và ngươi hai người đi khắp nơi, cho dù dọn ra khỏi Côn Luân và Thái Hành thì lại có thể thế nào? Môn phái nói ta chẳng qua là lo chuyện bao đồng, vì tu chân giới không có pháp."

Trí Tiêu lạnh lùng cười, ông nhìn Tiêu Vân Dật nói: "Nhưng hành vi của Thái Hành hiện nay có gì khác với những môn phái lúc đó? Ngươi lại có gì khác với những kẻ sát nhân đó? Không có."

Trí Tiêu nhíu chặt mày, nói đến cùng, lý do của Tiêu Vân Dật lại ngu xuẩn như thế! Quả thật ngu không thể tả! Trí Tiêu lạnh nhạt nhìn Tiêu Vân Dật.

Tiêu Vân Dật nhìn thạch môn chậm rãi khép lại, chân mày cũng chau lại. Sau đó giãn ra nói: "Tóm lại phải có hy sinh."

Sau đó qua rất lâu, trong ngục thất đột nhiên vang lên tiếng gõ. Tiếng gõ liên tục, có quy luật vang vọng trong ngục thất chật hẹp.

Sau khi âm thanh dừng, Tiêu Vân Dật không còn bảo trì trầm mặc như mấy lần trước nữa. Ông mở miệng, không có âm thanh vang lên, nhưng người cách vách lại nghe được âm thanh. Người đó an tĩnh lắng nghe lời Tiêu Vân Dật, con ngươi khẽ co rút.

“Ngươi rốt cuộc là tu vi gì? Tại sao có thể truyền âm cho ta?” Người đó phản phất như đang tự nói.

Nhưng truyền đến chỉ có một tiếng cười nhẹ của Tiêu Vân Dật.

Mà lúc này trên Tuyết Nguyên, trên sông băng vạn lý. Hơn mười phật tu pháp y đơn bạc vây lấy ba tu sĩ.

Hai tu sĩ trong đó sắc mặt tái nhợt, máu chảy nhiễm đỏ tuyết dưới chân.

Người không bị thương chính là Diệp Vu Thời, hắn mặc một thân bạch y, bên ngoài bạch y khoác áo đen. Đứng thẳng trong vòng vây, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn đại sư Nhất Ngôn. Khí tức cả người thế nhưng lại tương tự với hàn ý của sông băng, chỗ nào còn hình tượng đại sư huynh ôn văn nho nhã tuấn dật phi phàm nữa.

Mấy hôm trước, La Tất và Công Tôn Tùy bị truy sát. Hai người cùng Diệp Vu Thời sớm đã hẹn trước thời gian gặp mặt, lại không thể tránh được Như Thị quán truy tung.

Cuối cùng hôm nay bị vây tại đây.

“Lời của tiền bối, thứ vãn bối không thể tán đồng. Ta cho rằng, bất luận mục đích của các ngươi có cao thượng vô tư thế nào, nhưng chỉ cần thủ đoạn dơ bẩn. Chuyện này tất nhiên là sai lầm và còn dơ bẩn. Đại sư lẽ nào không cảm thấy trên tay dính máu tươi dầm dề, tẩy không sạch sao?” Diệp Vu Thời lạnh nhạt nói.

Nhất Ngôn đại sư bình thản nhìn Diệp Vu Thời, thấp giọng nói: “Phật viết ‘đại từ đại bi’, người đại từ cũng đại bi, đại bi cũng là đại từ.”

Diệp Vu Thời nhướng mày nói: “Không đại từ, không đại bi mới là sở cầu của kẻ trí.”

“Sai rồi.” Nhất Ngôn đại sư nói: “Hà tất phải thế. Chuyện này không liên quan ngươi, bỏ lại hai người họ, chúng ta sẽ thả ngươi đi.”

“Cái này không thể.” Diệp Vu Thời nhàn nhạt nói.

Tay cầm niệm châu của Nhất Ngôn ngừng lại, chắp tay thành chữ thập nói:

“Vậy thì thứ tại hạ không khách khí nữa.”

Công Tôn Tùy một tay ôm La Tất, tay kia cầm một bàn tính. Còn La Tất, cười lạnh nói: “Nói cứ như ngươi từng khách khí vậy, đại sư huynh cần gì phải phí lời với bọn họ chứ? Trực tiếp đánh đi.”

Một phật tu khác tức giận quát: “Vô lễ, đợi ta giết các ngươi báo thù cho Nhất Hành đại sư!”

Nhất Ngôn nâng tay ngăn cản phật tu đó, nhìn Diệp Vu Thời: “Không muốn sát sinh vô cớ, ngươi tự rời khỏi Như Thị quán ta sẽ không tính toán với Côn Luân.”

Diệp Vu Thời mỉm cười, nhìn Nhất Ngôn nói: “Đại sư quả nhiên là đại sư, thiên hạ lừa trọc đều như nhau.”

------oOo------

Chương 223: Như Thị quán 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mà lúc này, Phương Khác đang ở bình nguyên cách Tuyết Nguyên lộ trình mấy ngày đêm.

Lúc Diệp Vu Thời ở phàm giới, Phương Khác từng cầm kiếm giết người vì hắn. Lúc này, Phương Khác lại cầm kiếm dẫn Thái A đi giết người.

Giang Trầm Chu chịu mạo hiểm lớn như thế, thả Hoàng Dực ra. Hơn nữa còn giày vò Hoàng Dực đến thế, mới đưa ra tin tức này.

Vì thế y bỏ lại tất cả trong phái, không tiếc giá nào đi giết chết Thập Phương. Vì y biết nếu Giang Trầm Chu đã nhận định Thập Phương đáng chết, thì Thập Phương nhất định có lý do không thể không chết.

…

Thập Phương ngồi trong trướng bồng lớn, tay đang xoay ống chậm rãi ngừng lại, trong lòng vụt qua một suy nghĩ. Nhưng lúc này, Kính Phi ngồi

cạnh hắn đột nhiên lên tiếng: “Thập Phương sư phụ, hôm nay ngài muốn đi Thiên Sơn sao?”

Thập Phương nhíu mày, lại ngưng thần. Suy nghĩ đó đã thoáng qua, không biết vì đâu mà hiện lên.

“Ừm.” Thập Phương lạnh nhạt đáp lại một tiếng, ánh mắt nhẹ đảo qua tay áo, ở đó có một bức thư, một bức thư có thể thay đổi thái độ của Thiên Sơn. Một bức thư hắn cần tự tay đưa đi, tận mắt nhìn thấy Chu chưởng môn mở ra. Bức thư này cũng sẽ thay đổi đại lục Cửu Châu và tu tiên giới… nói không chừng bức thư này sẽ được ghi vào sử sách, trở thành một điểm chuyển ngoặt trên lịch sử.

Ngày này, là thật sự phải đổi.

Thập Phương đứng dậy, bước ra khỏi trướng bồng.

“Ngươi đi nói cho Địch lão tổ một tiếng, chúng ta nên lập tức khởi hành.”

Nhưng khi họ đi được trăm dặm, Thập Phương nhìn thấy hai người cản đường họ.

Hắn nhìn Phương Khác, không có quá nhiều kinh ngạc mà là một cảm giác vốn nên như thế. Ngược lại Địch lão tổ đi bên cạnh hắn, sắc mặt kịch biến, nhìn chằm chằm vào Thái A sau lưng Phương Khác.

Sau trận chiến Hoàng hải, chỉ sợ không ai không biết nam tử tóc bạc này là tu sĩ kỳ hợp thể, hơn nữa còn là một kiếm tu.

Nhưng ánh mắt Địch lão tổ nhìn Thái A lại tràn đầy sợ hãi.

Ông lầm bầm: “Thái A kiếm.”

Địch lão tổ chuyến này đến thay yêu phủ, hoặc nên nói là thay Lục La đến. Vậy điều Lục La biết ông cũng biết. Thái A kiếm đối với Côn Luân, phái Thái Hành vân vân mà nói có lẽ là một thanh thần binh. Sẽ không ảnh hưởng đến đại cục, nhưng đối với mọi người trên đại lục Thanh Hoa, đó chính là kính ngưỡng sợ hãi… là thần binh đã thần hóa. Như ngọc tỷ truyền quốc.

Cho nên bọn họ phải nghĩ mọi biện pháp đạt được nó. Cho dù thanh kiếm này có một kiếm linh kỳ hợp thể, đối với họ mà nói sẽ không khiến họ phải thoái nhượng, mà chỉ khiến họ càng thêm điên cuồng.

Mà Địch lão tổ cũng biết được bí mật dấu ấn giữa Thái A và Phương Khác. Vì thế, ông và yêu tu đạt thành nhất trí, âm thầm làm rất nhiều chuyện không thể để lộ, nhưng buồn cười là những chuyện họ sợ đầu sợ đuôi đối với Thái A mà nói ngay cả nhìn một cái cũng chê phiền.

Vì Thái A là tu sĩ kỳ hợp thể.

Sau lý do này, đương nhiên tiếp theo có rất nhiều cho nên.

So với yêu phủ, Phương gia càng buồn cười hơn. Nếu thái bình thịnh thế, có lẽ rất nhiều chuyện Phương gia làm ra có thể khiến nhiều người nhắc đến trong thời gian dài. Nhưng tiếc rằng, trong loạn thế sóng nhỏ do họ tạo nên không đủ vào mắt người.

Cho nên, tại đây nhìn thấy Thái A, trong lòng Địch lão tổ là vô tận tuyệt vọng… lần trước ông không biết Thái A là tu sĩ kỳ hợp thể còn có thể tiếp một chiêu, nhưng bây giờ ngay cả xuất chiêu cũng không thể.

Mà Thập Phương thì vẫn nhìn thẳng Phương Khác, hắn nhẹ giọng hỏi: “Ngươi làm sao biết?”

Nhưng trên thực tế vấn đề này hắn đã có đáp án rồi. Bề ngoài hắn bình thản ung dung nhưng trong lòng lại đầy sóng gió, vì người biết phong thư này trừ bản thân hắn ra chỉ có ba người, Tả Khâu và Hàn Không là tuyệt đối không thể. Vậy chỉ có thể là hắn.

Xem ra Mục Ảnh trưởng lão quả thật không phải mật thám, mà bị oan chết. Vậy tên mật thám mà phái Thái Hành tra lâu như thế… lại là hắn sao?

Đáy mắt Thập Phương nhanh chóng vụt qua một tia tán thưởng… trên đời này lại có người như thế, thật sự đáng sợ. Ai có thể ngờ được, hắn lại là mật thám? Thái Hành thậm chí còn giao chuyện tra mật thám cho hắn làm. Nghĩ kỹ lại, thì lại có mấy phần rõ ràng. Dù sao hắn tại Thái Hành không bằng không hữu, không vướng không bận…

Phương Khác nhìn biểu tình Thập Phương, khóe môi nhẹ nhếch lên. Hôm nay Thập Phương quả thật phải chết không thể nghi ngờ. Giang Trầm Chu đã đặt cược tính mạng mình vào đó.

Rốt cuộc trên người Thập Phương có gì? Đến mức Giang Trầm Chu không tiếc như thế?

Phương Khác liếc hắn một cái, quay đầu nói với Thái A: "Thủ hạ bại tướng của ngươi giao cho ngươi."

Nói xong, Phương Khác nhìn Thập Phương mỉm cười.

Hai người nhìn nhau, không khác gì lần đầu gặp.

"Lần đầu tiên khi ta gặp ngươi, đã dự liệu được ngày hôm nay." Thập Phương nói, ống xoay trong tay hắn chậm rãi xoay một vòng. Tử kiếp của hắn quả thật ứng trên người Phương Khác, chỉ là lúc đó vô nhân, nên vô quả. Nhưng hôm nay… bức thư trong tay hắn chính là nhân.

Phương Khác nhướng mày, không tiếp lời.

Thập Phương mỉm cười, thương hại đầy mắt.

Phương Khác rút kiếm.

Giữa hai người cách mười mấy trượng, bãi cỏ xanh phát ra tiếng xào xạt, đong đưa tứ phía theo gió to không biết từ đâu ra. Cỏ vụn bị gió cuốn lên không, mà sau đó là bị lợi đao chém thành những điểm vụn phiêu trong không khí.

…

Bức thư trong tay Phương Khác chậm rãi hóa thành tro bụi, sắc mặt y vô cùng bình tĩnh, nhưng lại tái nhợt. Không chỉ vì y bị thương, phần nhiều là vì nội dung trong bức thư này. Lúc này y vô cùng may mắn vì bức thư bị y chặn lại, nếu không chỉ sợ Côn Luân sẽ tứ bề thọ địch.

Nhưng y nhìn Thập Phương, lại bất giác nhíu mày.

Thập Phương xoay ống xoay, khóe môi mang theo nụ cười. Hắn nhìn

Phương Khác, tựa hồ thương hại nói: “Tuy bức thư này không thể đưa đến nơi, nhưng ta chết rồi, hiệu quả vẫn giống vậy.”

“Vì, chỉ cần ta chết, liền là do Côn Luân giết. Tông môn và Côn Luân, liền không chết không thôi.”

Phương Khác híp mắt lại.

“Tại sao?” Như Trí Tiêu hỏi Tiêu Vân Dật, Phương Khác cũng hỏi Thập Phương hai chữ này.

“Từng có một thôn làng, tên là Đào Hoa Xung. Ta chính là được sinh ra ở đó… nơi đó bốn mùa như xuân, khắp núi rừng mọc đầy hoa đào. Điều kỳ lạ là, trái đào sinh trưởng từ đó hàm chứa linh khí gấp mấy lần đào ở nơi khác… hóa ra là vì dưới đất có một linh mạch. Khó trách đào nơi đó ngọt như vậy…” Thập Phương mỉm cười, khóe môi tràn máu tươi, đã không còn chút sinh khí nào.

Phương Khác đứng một lát, sau đó quay đầu kéo ra một nụ cười với Thái A.

Y nói: “Xem ra, giết một người không thay đổi được đại cục.”

Hai ngày sau.

Ở phía bắc bình nguyên, cách nơi Thập Phương chết không xa vừa kết thúc một trận chiến.

Trên bình nguyên là khói đen cuồn cuộn nhìn không thấy điểm dừng, đâu đâu cũng là cảnh tượng linh lực càn quét qua. Đội tăng lữ mặc tăng y màu trắng do Trần Phủ dẫn dầu, kết thành nhóm ba năm người tới cạnh thi thể, niệm kinh rồi hỏa táng. Trên mặt họ không bi không hỉ, chỉ là lặng lẽ tụng kinh, nếu phát hiện còn người sống, bất luận là địch hay bạn đều cứu.

Mà tu sĩ Côn Luân phát hiện thi thể đệ tử bổn môn sẽ vác lên an trí rồi đưa về môn phái cho thân nhân đến nhận. Nếu phát hiện kẻ địch còn sống, sẽ bồi thêm một đao.

“Phật tu không phải đều tự xưng là người cõi tiên sao? Tại sao lại tham gia vào những chuyện này?” Ngụy Khang nhìn vết máu lưu lại sau khi được

dọn dẹp, trầm giọng hỏi, trên mặt không tự giác mang theo vẻ chán ghét.

Cuối cùng họ cũng được kiến thức độ khó nhằn của phật tu, bọn họ cường hãn không sợ chết, xem cái chết như lông hồng. Hơn nữa những phật tu này rõ ràng là đang sát sinh, nhưng vẫn mang vẻ thương hại thế nhân, thật trào phúng.

Nếu nói Cổ sát tự tham gia vào chiến tranh là thân bất do kỷ, bị bức phải thế. Vậy những tông môn khác tại sao muốn tham gia? Phật tu bọn họ tu luyện, là khổ tu luyện tâm, không cần đan dược không cần linh bảo, không dựa vào linh mạch, hoàn toàn từ bỏ ngoại vật, hắn nghĩ không ra lợi ích gì dẫn đến những phật tu này tham gia vào.

Đúng lúc này một phật tu đi tới, hỏi Côn Luân có cần bọn họ tụng kinh siêu độ cho đệ tử đã chết không.

Hộ Lạc lạnh nhạt lắc đầu nói: “Đa tạ hảo ý, nhưng người Côn Luân không tin phật.”

Phật tu đó chắp hai tay lui xuống.

Hộ Lạc ôm kiếm lạnh lùng nói: “Vì người Côn Luân trước giờ không tin phật, mà tông môn lại phát dương phật pháp, phổ độ chúng sinh.”

Linh lực của phật tu… là lực tín niệm.

Ngụy Khang vẻ mặt như hiểu như không.

Vào lúc này một con hạc giấy dừng trên tay Hộ Lạc, Hộ Lạc mở hạc giấy, sắc mặt kịch biến.

Hắn siết tờ giấy trong tay, mày nhíu chặt.

Ngụy Khang vẫn là lần đầu tiên thấy trên mặt Hộ Lạc xuất hiện biểu tình như thế, hắn bất giác có chút căng thẳng hỏi: “Sao vậy? Phát sinh chuyện gì sao?”

“Thập Phương chết rồi.” Hộ Lạc nói.

“Hả?” Ngụy Khang trước là kinh ngạc, sau đó lập tức hỏi: “Ai làm?”

Hộ Lạc lắc đầu nói: “Không biết, nhưng tất cả mọi người đều đã xác định là Côn Luân làm. Xem ra sắp bắt đầu rồi.”

Nửa tháng sau.

Hách Liên Thập Cửu ở đại lục Hoang Mạc siết chặt mảnh giấy, sau khi xem xong trầm mặc thu kiếm, xuống đài. Nam tu sĩ tuấn lãng đang đánh đến hưng trí bừng bừng trên đài, thấy đối phương vì một con chim không hiểu sao bay tới đột nhiên dừng lại. Sau đó lại đột nhiên quay người đi.

Người phán quyết lập tức phán Hách Liên Thập Cửu nhận thua, mọi người đang xem đều xôn xao nghị luận, vị tu sĩ từ khi bắt đầu đến nay chưa từng thất bại nhận thua sao?

Nam tu nâng tay lau vết máu bên khóe miệng, suy nghĩ một lát rồi đuổi theo.

“Này… ngươi đi đâu?”

Hách Liên Thập Cửu đầu cũng không quay lại nói: “Cửu Châu.”

“Ha, ta biết ngay ngươi là nhân tộc, ngươi trở về làm gì?” Sự lạnh nhạt của Hách Liên Thập Cửu không ảnh hưởng chút nào đến Lê Đồ.

Hách Liên Thập Cửu không trả lời, hắn trở về đương nhiên là vì nên trở về rồi.

Lê Đồ vẫn theo sau Hách Liên Thập Cửu, đột nhiên nói: “Tông môn và Thái Hành ở Cửu Châu lại liên thủ, chiến tuyến kéo rất dài, chẳng qua Côn Luân có vẻ cũng rất mạnh. Mạnh ngoài dự liệu, dù sao bọn họ lúc trước luôn ở trong thế bị động.”

“Người tên Diệp Vu Thời kia, ngươi biết không? Ở đại lục Hoang Mạc chúng tôi danh tiếng của hắn cũng rất vang, nhưng không ngờ một mình hắn cư nhiên lại khiêu khích hai trưởng lão của Như Thị quán… chậc, nghe nói phật tu đánh nhau đều rất không cần mặt mũi, luôn thích ỷ đông người hiếp ít người. Không ngờ được lại cắn phải khúc xương cứng, tự làm mẻ răng mình.”

“Ai, ta cũng cùng ngươi đến Cửu Châu vậy. Chắc chắn có người đánh hoài không hết.” Lê Đồ liếc nhìn Hách Liên Thập Cửu một cái, hưng phấn nói.

“Ngươi thật ồn.” Hách Liên Thập Cửu nói.

------oOo------

Chương 224: Như Thị quán 3

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Lúc trước sư thúc tổ dẫn ta theo, từng may mắn được thấy thừa lễ của Côn Luân. Mấy chục vạn đệ tử Côn Luân phủ khắp cả Côn Luân. Mấy trăm môn phái đến chúc mừng. Tu sĩ cưỡi thuyền bay hoặc linh thú đến từ bốn phương tám hướng, thanh thế vô cùng lớn, mà hiện nay…” Một tu sĩ ngồi xem lễ u ám nói.

Mười hai đạo sơn môn Côn Luân tầng tầng mở rộng, tu sĩ tới liền tù không dứt. Hôm nay, là ngày đệ tử đời ba mươi bảy của Côn Luân thừa lễ. Môn phái đến chúc mừng ít hơn năm ngoái phân nửa, dù sao Thái Hành một trong ba đại môn phái không đến. Các môn phái liên quan nhất định cũng sẽ không đến. Khiến người bất ngờ là đại lục Thanh Hoa và đại lục Hoang Mạc đều có người đến chúc mừng, chẳng qua so với lúc trước quả thật đã mất đi rất nhiều náo nhiệt.

Trước đại điện, trên ngọn tháp cao được dựng làm đài xem lễ, đã ngồi đầy người.

Ở tầng tháp cao nhất, Thương Nhược Tuyết ngồi ở chủ vị chính giữa, trên mặt nàng là ý cười ôn nhu. Nàng đến đây khiến rất nhiều môn phái nghị luận xôn xao, đều nói ‘tuy Thiên Sơn và Côn Luân không lâu trước còn có chiến sự, nhưng hiện tại lại là bạn. Đúng vậy, Thiên Sơn bây giờ là môn phái trung lập, đều là bạn với Côn Luân và Thái Hành’.

Đáy mắt Thương Nhược Tuyết vụt qua một tia âm trầm, như chế nhạo nghĩ đến hai chữ trung lập. Cái gọi là trung lập chẳng qua là vì chuyện Mai Hân trưởng lão chết bởi tay Thái Hành còn chưa nguôi. Thiên Sơn đương nhiên không thể không chút vướng mắc theo sau Thái Hành giành xương như con chó nữa. Cho nên chưởng môn dù có suy nghĩ nhiều thế nào cũng

sẽ kéo dài thêm một thời gian. Mà nàng lúc này còn có thể đại biểu Thiên Sơn xuất hiện, cũng vì chưởng môn không đè áp được âm thanh phẫn nộ trong môn phái nên mới thỏa hiệp. Dù sao khi không có chưởng môn nàng đã trở thành lãnh tụ tinh thần trong môn.

Buồn cười bao nhiêu, phái Thiên Sơn, một trong tam phái Cửu Châu. Lão tổ kỳ hợp thể bị người giết chết, chưởng môn thì làm như chưa có chuyện gì xảy ra, còn bảo trì quan hệ làm bạn với Thái Hành. Còn đường hoàng nói đó là vì lợi cho môn phái.

Hắn thật sự cho rằng giao dịch buồn nôn của hắn và tông môn không có ai biết sao? Ngoài mặt Thương Nhược Tuyết luôn ra vẻ tự nhiên, nhưng bàn tay trong lớp áo lại nắm chặt lấy nhau.

Lúc này, men theo bậc thang Côn Luân có hai phật tu chân trần mặc cà sa chậm rãi lên núi theo cầu thang nhìn không thấy điểm cuối.

Người trên tầng tháp tầm nhìn rộng rãi đương nhiên cũng nhìn thấy họ, kinh ngạc nói: “Sao tông môn cũng đến vậy?”

“Tông môn không phải đã liên thủ với Thái Hành rồi sao?”

“Không phải từ sau khi Côn Luân ngăn cấm phật tu truyền giáo trong phạm vi thế lực Côn Luân, thừa lễ của Côn Luân tông môn đã không còn tham gia rồi sao?”

Thương Nhược Tuyết cũng đứng lên, vịnh rào nhìn họ. Trong lòng đã có tính toán, chỉ sợ không mời mà đến là ác khách.

Đệ tử Côn Luân bước tới nghênh tiếp, nhưng hai người lại lắc đầu, cự tuyệt bước lên tháp xem lễ.

Sắc mặt đệ tử đó hơi nghiêm lại, rồi nói: “Hôm nay là thừa lễ Côn Luân, hai vị tiền bối nếu không phải đến để xem lễ. Vậy xin mời dời bước, theo vãn bối đến chỗ tiếp khách.”

“Giao Phương Khác ra, hai chúng ta sẽ tự rời đi, sẽ không làm phiền thừa lễ của các ngươi.” Nhất Nặc nói.

Đệ tử đó chau mày, nhưng không lộ vẻ kinh ngạc hay kinh hoảng gì, mà là

không kiêu không hèn hỏi: “Dám hỏi Phương sư thúc đã làm chuyện gì, hai vị tiền bối lại phải dùng hai từ giao ra?”

Sắc mặt Nhất Nặc trầm xuống, đánh giá tiểu đệ tử này một phen, lạnh lùng nói: “Phương Khác là hung thủ giết chết tông môn Thập Phương, lẽ nào Côn Luân muốn bao che cho y?”

Đệ tử kia cười cười, nói: “Thì ra là thế, vãn bối sẽ chuyển lời cho Trí Ngu trưởng lão. Xin hai vị tiền bối chờ cho một chút, vãn bối đi rồi sẽ trở về. Chỉ là vãn bối còn muốn nói một câu, Côn Luân giết nhiều đệ tử tông môn lắm, thật sự không biết Thập Phương là ai, lại là do ai giết chết.”

Lời vừa nói ra, sắc mặt Nhất Nặc đại biến. Nhất Nặc là trưởng lão Như Thị quán, luận bối phận tư lịch không biết cao hơn Trí Tiêu bao nhiêu đời. Mà hiện nay lại bị một tên đệ tử không biết tên của Côn Luân nói thế, dù ông tự cho là mình không xem trọng ngoại vật cũng nhất thời dâng lên nộ khí.

Ngược lại là Tín Hướng vẫn luôn không nói gì, lúc này vẫn vẻ mặt bình tĩnh. Ông đưa tay ngăn cản Nhất Nặc, bình tĩnh nói: “Tông môn mang thành ý mà đến, tiểu hữu hà tất chặn thiện ý ngoài cửa. Không bằng hóa can qua thành gấm lụa, hóa lệ khí thành tường hòa. Chúng ta cùng ngươi đi gặp Trí Ngu trưởng lão là được.”

Đệ tử cười cười nói: “Mời.”

Màn này ngược lại khiến mọi người trên tháp bật ngửa, chỉ cần đều khá thần thông đương nhiên nghe được cuộc giao lưu của ba người. Đương nhiên nhớ tới mấy hôm trước lúc tin Thập Phương chết truyền ra, tông môn phẫn nộ. Nếu không phải Tín Hướng lão tổ nhất lực ngăn cản, chỉ sợ tông môn và Côn Luân sớm đã không chết không thôi.

Ai cũng biết Tín Hướng lão tổ không tán đồng nội bộ tông môn phân rẽ và tham gia chiến tranh. Vì thế một lòng thúc đẩy Côn Luân cùng Cổ Sát tự do Trần Phủ dẫn đầu hòa giải với tông môn. Hơn nữa cũng lấy được một chút hiệu quả.

Hôm nay Tín Hướng trưởng lão đến, đương nhiên là mang theo thành ý của ông. Muốn bình ổn phẫn nộ của tông môn vì Thập Phương chết, hòa hoãn mâu thuẫn giữa hai phái.

Nhưng điều khiến mọi người cảm thấy không thể tin là, thái độ Côn Luân ứng đối chuyện này không như họ đã tưởng tượng.

Đệ tử Côn Luân đó từ chỗ nào chui ra vậy? Rốt cuộc nó có biết chuyện này sẽ tạo nên ảnh hưởng lớn thế nào với Côn Luân không?

"Đó là… tiểu đệ tử thường đi cạnh Phương Khác. Nhi tử của Vương phong chủ, Vương Lạc Dương? Nó cũng là người đứng đầu trong cuộc so tài nội môn Côn Luân của đệ tử đời ba mươi bảy lần này." Mạc Ca đứng sau lưng Thương Nhược Tuyết lên tiếng.

Thương Nhược Tuyết vô cảm nhìn thân ảnh Vương Lạc Dương biến mất khỏi tầm nhìn.

Sau đó nhíu mày nói: "Xem ra hôm nay chuyện sẽ phát triển vượt khỏi dự liệu của tất cả mọi người. Khúc xương cứng Côn Luân này xem ra sẽ không cong rồi."

"Sư tỷ, ý của ngươi là…" Mặc Ca nhíu mày nói: "Tình thế hiện nay vốn bất luận với Côn Luân, Côn Luân làm sao lại cự tuyệt ý tốt của Tín Hưởng lão tổ."

Thương Nhược Tuyết cười cười, nói: "Ngươi còn nhớ chuyện năm đó Thái Hành dùng tù binh uy hiếp Côn Luân? Côn Luân có từng thỏa hiệp? Bọn họ sẽ không thể giao người ra."

Nhìn thấy ánh mắt không tán thành của Mặc Ca, Thương Nhược Tuyết nói: "Ngươi đang định nói lần này không giống lần trước? Dù sao là do Phương Khác giết người của tông môn trước?"

Mặc Ca gật đầu.

Thương Nhược Tuyết cười lạnh: "Nhưng ngươi có từng nghĩ tại sao Phương Khác phải giết Thập Phương không? Cái này cũng giống như vị nông phu đó giết chết khổ tăng Nhất Hành. Côn Luân không phải Thiên Sơn, sẽ xem người vì môn phái mà giết người trở thành hung thủ rồi dâng hai tay đưa cho môn phái khác, hoặc tự mình kết thúc đệ tử đó."

"Sư tỷ…" Mặc Ca thấp giọng gọi.

Thương Nhược Tuyết cười cười, thu đi chế nhạo và bất mãn trong mắt. Mặc Ca cúi đầu nhìn Thương Nhược Tuyết chỉ đến vai mình, hắn chưa từng cảm thấy rõ ràng như thế, vị sư tỷ mà hắn từ nhỏ đã sùng bái đi theo đã bước trên con đường hoàn toàn bất đồng với chưởng môn của họ, hơn nữa càng đi càng xa.

Nhưng vậy thì sao, chưởng môn tuy là chưởng môn, nhưng không thể đại biểu Thiên Sơn.

…

Phương Khác đứng trong lầu các ở tầng ba đại điện, nhìn Vương Lạc Dương dẫn hai người Tín Hướng đến phòng khách.

“Một người kỳ hóa thần, một người kỳ xuất khiếu.” Trí Tiêu nói.

Phương Khác gật đầu, quay người nhìn Trí Tiêu nói: “Sau khi khổ tăng Nhất Hành chết, Như Thị quán và Côn Luân đã không có chỗ xoay chuyển. Như Thị quán hoàn toàn có thể dùng việc này sách động cả tông môn. Mà hiện nay Thập Phương cũng chết, tông môn và Côn Luân đã là quan hệ đối địch. Ta không hiểu tại sao bọn họ còn tán thành Tín Hướng đi chuyến này. Quả thật là hành động dư thừa.”

“Nhưng ta không tin Như Thị quán lại làm hành động dư thừa, cho nên họ làm thế nhất định có mục đích. Vậy thì mục đích là gì đây? Bọn họ là khẳng định Côn Luân sẽ cự tuyệt yêu cầu của mình, nên cố ý đi chuyến này để người theo phái chủ hòa như Tín Hướng nản chí? Sau đó nói với đệ tử trong phái là ‘xem đi, tông môn không phải muốn vô cớ sát sinh, mà là Côn Luân chết không hối cải bao che hung thủ’?”

Phương Khác lắc đầu, phủ định suy đoán này, sẽ không đơn giản như thế.

“Quản nó thế nào.” Trí Tiêu nhàn nhạt nói: “Mấy tên lừa trọc này chỉ là quá xem trọng bản thân mà thôi. Ngươi tiếp tục nói về phong thư đi.”

“Sư phụ ngài xác định người bị nhốt ở Thận Hành Nhai là Tiêu Vân Dật sao?” Phương Khác nhíu mày nói: “Bức thư đó… ta cảm thấy không phải là bút tích của Tả Khâu.”

Trí Tiêu nhíu mày, nói: “Ngươi nói.”

“Trên bức thư đó, hứa cho Thiên Sơn một miếng bánh rất lớn. Là dụ hoặc Thiên Sơn không cự tuyệt được. Trừ nó ra, trong thư còn kẹp một đóa hoa đào.

Trước khi Thập Phương chết, từng nói qua một địa danh. Ta và Thái A kiếm tra một chút, phát hiện Đào Hoa Xung là một thôn xóm nằm ở một hòn đảo trên biển. Đại khái hơn tám mươi năm trước, cả thôn bị tu sĩ muốn đoạt lấy linh mạch huyết tẩy. Năm đó ngài và Tiêu Vân Dật đều vì chuyện này mà ôm bất bình, nhưng cuối cùng đành phải bỏ mặc.

Nhưng cũng cùng năm đó, Tiêu Vân Dật từng dẫn mấy hài tử về Thái Hành. Khổ tăng Nhất Hành chính là một trong những hài tử này, mà Thập Phương có lẽ cũng là một trong đó. Mấy người trong chuyện này đều có liên quan đến Đào Hoa Xung, trong bức thư đưa đến Thiên Sơn cũng có hoa đào. Cho nên ta đoán giữa Chu chưởng môn của Thiên Sơn và bọn họ nhất định có quan hệ gì mà chúng ta không rõ. Mà khi chuyện Đào Hoa Xung phát sinh, Tả Khâu còn chưa ra đời. Cho nên người ký kết quan hệ này không phải Tả Khâu. Mà theo suy đoán, khả năng lớn nhất là Tiêu Vân Dật.” Phương Khác chậm rãi nói.

Trí Tiêu trầm mặc không nói, rất lâu sau ông đứng dậy, quay người rời khỏi lầu các. Trên tay ông cầm kiếm của mình.

Phương Khác nhìn Trí Tiêu bỏ đi, y biết ông muốn đi làm gì.

Chu chưởng môn phải chết, Tiêu Vân Dật cũng phải chết.

Lúc này, hai người đến phòng khách nói chuyện với Trí Ngu trưởng lão cũng tan trong không vui.

Bọn họ đến trước sơn môn Côn Luân, rõ ràng không bàn ổn, Trí Ngu đưa họ đi.

“Giết chết Thập Phương, lẽ nào Côn Luân các ngươi không cần phải trả giá? Giao Phương Khác ra, nếu không tông môn hiện nay sẽ khai chiến với Côn Luân!” Nhất Nặc hung tợn nhìn Trí Ngu, dường như không cam lòng hỏi lại lần nữa.

“Không thể.” Trí Ngu nhàn nhạt nói.

“Ha! Tín Hướng sư đệ, ngươi nhìn đi, đây chính là Côn Luân không phạm sai lầm lớn mà ngươi nói sao? Năm đó tông môn ta vì cứu độ thế nhân, tuyên dương phật pháp, thi dược cứu người, một tấm lòng tốt lại bị cự tuyệt. Khi đó cũng là dùng hai chữ ‘không thể’ này. Hiện nay chẳng qua là vì đòi lại công đạo, Côn Luân giết người trước thế nhưng còn không biết hối cải. Thật sự là không còn thuốc chữa.” Nhất Nặc hung giọng nói.

Ông tựa hồ tức muốn chết, hung tợn vỗ lên mặt đất.

Mà Tín Hướng đi sau còn muốn nói gì đó quay người lên tiếng: “Nếu Côn Luân không giảng đạo lý như thế, vậy liền cáo từ tại đây. Chúng ta gặp lại trên chiến trường!”

Nói xong, hai người liền bỏ đi.

Người tới xem lễ đương nhiên đều thấy được.

------oOo------

Chương 225: Thừa lễ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phương Khác đương nhiên cũng thấy, y nhíu mày suy nghĩ. Đứng lên ra ngoài phòng, đúng lúc thấy hai huynh đệ Chân Minh Chân Thông đang nói chuyện. Chân Thông cười mang theo mấy phần lấy lòng vô thức, Chân Minh an tĩnh lắng nghe, vẻ mặt có chút không tự nhiên.

Thấy Phương Khác bước ra, Chân Thông lập tức ra đón. Phương Khác thấp giọng phân phó xong, Chân Thông liền lắc mông chạy đi truyền lời.

Chân Minh cúi đầu đứng, thấp giọng nhanh chóng nói vài câu.

“Hôm trước La trưởng lão đi gặp chưởng môn, miễn đi chức vị của Tất Thập Tứ ở quân doanh. Để Tất Thập Tứ làm một sĩ tốt bình thường trong quân, lập công chuộc tội.”

Phương Khác sửng sốt, sau đó gật đầu, y nghĩ đến thời gian này bái thiếp

đưa tới cho La Thanh tuy bị trả về, nhưng lễ vật thì đều lưu lại, xem ra thái độ quả thật đã thả lỏng. Vu Thời hiện tại ở Tuyết Nguyên không biết có thuận lợi không? Phương Khác mím môi đột nhiên cười rồi bước xuống cầu thang.

Vu Thời hắn đương nhiên tất cả đều tốt.

…

Nhất Nặc bước lên bát ăn của sư, mang theo Tín Hướng nhanh chóng bay vút trên không.

Tín Hướng nhìn sư huynh trước nay tính cách luôn nóng nảy, thở dài rồi bất đắc dĩ lắc đầu. Sau đó nghĩ rất lâu vẫn nói: "Sư huynh hôm nay quá nóng nảy, hay qua vài hôm ta lại đi gặp chưởng môn Côn Luân đi, hy vọng có thể bàn chuyện đàng hoàng… nếu thật sự không thể thì lại tính tiếp."

Nhất Nặc quay đầu nhìn Tín Hướng, đôi mắt ám trầm, hắn nói: "Sư đệ ngươi tại sao luôn phải như vậy?"

Trên mặt Tín Hướng đầy vẻ lo lâu: "Tông môn cần gì phải xen vào chuyện này? Chẳng qua là sinh linh đồ thán… một trận vô công. Sao các ngươi lại nhẫn tâm, sao nhẫn tâm nhìn… a!"

Mấy chữ cuối cùng kẹt trong cổ họng Tín Hướng, không nói ra được. Ông ngây người nhìn Nhất Nặc, vết thương trên cổ khiến ông dù còn nhiều lời muốn nói cũng chỉ có thể hóa thành từng tiếng thở dốc vô nghĩa. Máu tươi bắn lên mặt Nhất Nặc, nhiễm đỏ cà sa.

Nhất Nặc thu kiếm về, lạnh lùng nói một câu: "Tại sao ngươi luôn phải như vậy."

Giờ phút này, thừa lễ Côn Luân bị hai người họ bỏ lại sau lưng, đã bắt dầu.

Nhất Nặc quay đầu nhìn đỉnh núi Côn Luân còn mơ hồ thấy được sau tầng mây luẩn quẩn.

Nhất Nặc đổi tay khác, trở tay đâm vài kiếm vào người mình, sau đó ôm thi thể của Tín Hướng, vẻ mặt kinh hoảng chạy về tông môn.

…

“Thừa lễ bắt đầu rồi.” Trên Tuyết Nguyên mênh mông, Diệp Vu Thời đột nhiên đứng lên nhìn về phướng Côn Luân.

La Tất và Công Tôn Tùy đồng thời gật đầu, cũng nhìn về hướng Côn Luân. Mấy hôm trước, lừa trọc của Như Thị quán cho rằng có thể giết chết họ, nhưng không ngờ ngược lại chết trong tay họ. Công Tôn Tùy nhìn Diệp Vu Thời một cái, phù của hắn hôm đó đã có đạo ý. Thật đáng sợ… rất nhiều năm rồi, có lẽ chỉ có mỗi mình Diệp Vu Thời.

“Hôm qua vừa nhận được tin, nói chưởng môn vừa ý Phương Khác. Lần thừa lễ này sẽ công bố công khai.” Công Tôn Tùy giống như vô tình nhắc đến.

La Tất lập tức thấp giọng ho vài tiếng, tiếc rằng diễn quá không tự nhiên.

Mà bọn họ đều lén đánh giá Diệp Vu Thời, nhưng không đạt được gì. Hắn nhìn về hướng Côn Luân xa xa, không biết đang nghĩ gì. Trên môi đột nhiên hiện ra ý cười.

Thật lâu, khi Công Tôn Tùy lại sắp mở miệng, Diệp Vu Thời liếc mắt nhìn hai người họ, rồi nói: “À.”

Khóe môi Công Tôn Tùy co giật, cuối cùng pha trò: “Hóa ra chúng ta bận rộn lâu như thế, chính là để may giá y cho ngươi.”

Trên mặt Diệp Vu Thời cuối cùng có một chút dao động.

La Tất nhìn biểu tình của Diệp Vu Thời, lập tức cười híp mắt nhìn Công Tôn Tùy nói: “Bàn tính sư huynh, ta đã nói mà, tư tưởng của ngươi sao lại hạn hẹp như thế được chứ? Vào lúc nguy nan thế này ngươi còn suy nghĩ đến tư dục của cá nhân? Chúng ta nhất định phải kiên trì một nguyên tắc, chính là Côn Luân chí thượng. Làm chết Thái Hành, làm chết những kẻ đến cửa khiêu khích. Đạt được tương lai tốt đẹp ba đại lục thống nhất.

Huống chi, sao có thể nói là giá y chứ? Rõ ràng chính là sính lễ, đại sư huynh nói đúng không?”

La Tất đá lông nheo một hồi, đáp lại hắn là nụ cười mỉm của Diệp Vu Thời và ánh mắt lạnh của Công Tôn Tùy.

La Tất bĩu môi, vô vị nhìn chỗ khác: “Tin tức lần này tính ra là chưởng môn cố ý tuyên truyền trong môn. Lão nhân gia ngài, đang lót đường cho Phương sư huynh. Chỉ là… có phải hơi quá gấp. Điều này khiến ta có một dự cảm không tốt lắm.”

Diệp Vu Thời rũ mắt, nhàn nhạt nói: “Chuyện Tuyết Nguyên xong rồi, nên đi đảo Mặc Tâm.”

Công Tôn Tùy và La Tất chỉnh lại vẻ mặt, ý trêu cợt toàn bộ thu lại. Họ nhìn sang hướng Thái Hành, đáy mắt lưu quang như kiếm. Cuối cùng đến ngày này rồi, bọn họ chưa từng quên, chưa một lúc nào từng quên.

…

Trên núi Côn Luân, thừa lễ đã bắt đầu.

Thừa lễ lần này rất trang nghiêm, an tĩnh, duy độc không có náo nhiệt.

Trong ánh mắt mang theo kinh hỉ của đám Hách Liên Đồng, Phương Khác đi tới dứng sau lưng Trí Ngu.

Thượng Quan Bình Thục đứng phía dưới nhìn thời khắc mang tính lịch sử này, ánh mắt nàng vô cùng phức tạp. Nàng từng cho rằng người đứng ở vị trí đó sẽ là Âm Trầm Ngư, sau nàng cho rằng sẽ là Tiêu Xương Thu, kế tiếp nàng cho rằng sẽ là Diệp Vu Thời, nhưng lại là Phương Khác.

Trước hôm qua bọn họ vẫn còn suy đoán, có lẽ Diệp Vu Thời sẽ được triệu hồi từ Tuyết Nguyên về, vì người này đã vượt xa đệ tử đời họ, đi được rất xa rất xa, khiến người khác sợ hãi và kính ngưỡng.

Mà Phương Khác… Thượng Quan Bình Thục nhìn người bình thản đứng trên đài kia, vẻ non nớt trên mặt y đã không còn. Diện mạo thanh tú, khóe môi khẽ nhếch. Ai có thể nghĩ đến người lúc trước không hề bắt mắt, hiện nay lại đứng ở vị trí này. Cả Cửu Châu, có lẽ có rất nhiều người không thích y, nhưng không ai dám xem thường y. Bình tâm mà luận, lúc nhìn thấy Phương Khác đứng ở nơi này, nàng thế nhưng có một cảm giác đó là đương nhiên.

Chuyển tầm nhìn đi, nàng nhìn thấy Thượng Quan Bình Cốt ánh mắt nóng rực nhìn lên đài, liền vô thức phẫn nộ, Thượng Quan Bình Dao từ bỏ làm tiểu thư Thượng Quan gia, chạy đi làm trâu làm ngựa cho Phương Khác, Thượng Quan Bình Cốt cũng vậy, trong tộc rõ ràng có nhiều danh sư như thế, ai cũng không cần lại chỉ muốn được làm đồ đệ của Phương Khác, ai biết còn thua cho Vương Lạc Dương.

"Tất cả mọi người đều nói, đó là vị trí của chưởng môn hạ nhiệm mà chưởng môn vừa ý, là thật sao?" Một âm thanh tự nói tự nghe truyền đến.

Thượng Quan Bình Thục quay đầu, nhìn thấy một nữ đệ tử ngửa đầu nhìn Phương Khác, trên mặt mang vẻ lạc lõng.

Nàng hơi nhíu mày, nhớ ra nữ đệ tử này, chính là Huyền Dung của Duy Pháp đường. Vốn là tiểu sư muội của Huyền Kiếm môn, trong môn phái cũng có chút danh tiếng.

Huyền Dung như có cảm giác, cũng nhìn qua, hai người nhìn nhau một lát, không hẹn mà cùng dời mắt đi. Huyền Dung lại nhìn lên trên.

"Hơn ba ngàn năm quá khứ, Kế chưởng môn lập bia tại đây. Thủ phái không ra, bảo vệ phái Côn Luân hơn ba ngàn năm. Sau gặp loạn thế, người Côn Luân không tiếc hy sinh, người trước ngã xuống, người sau tiến lên, lấy thân hộ phái. Dựng lên bia thông thiên. Hôm nay lại dựng lên bia Côn Luân, là dựng vì đời của các ngươi. Truyền thừa bảo hộ…" Trí Ngu chậm rãi nói.

Quan cảnh rất trang nghiêm, Thượng Quan Bình Thục cũng không suy nghĩ nữa, rũ tay lắng nghe.

Đợi sau khi nói xong, Trí Ngu nhìn Phương Khác.

Phương Khác gật đầu, lớn tiếng nói: "Đệ tử Côn Luân đời thứ ba mươi bảy, lấy tự là 'Hưng'."

Lời còn chưa dứt, tại vị trí vốn là bia Côn Luân đã nứt, một tấm bia đá mới chậm rãi dâng lên. Phương Khác một tay cầm bút, chậm rãi khắc một chữ 'Hưng'. Từ lúc này đệ tử đời ba mươi bảy liền là đời chữ Hưng.

Cùng lúc này, bia Côn Luân mới và bia thông thiên dựng đối diện nhau cao tận mây dường như đang kêu gọi nhau. Mọi người nhìn tên trên bia thông thiên, không biết ai bắt đầu đọc ra cái tên đầu tiên, sau đó người thứ hai gia nhập, từng người từng người, cuối cùng âm thanh tất cả mọi người hội tụ thành một dòng lũ.

Ngàn ngàn vạn vạn âm thanh, đọc ra từng cái tên.

Lúc phá thành, tất cả mọi người đều nói với bản thân. Tất cả còn chưa kết thúc, bọn họ mang những huynh đệ này về, an táng, sau đó dựng lên tấm bia này.

Sau khi thừa lễ kết thúc, đệ tử đời ba mươi bảy coi như đã xuất sư.

Bọn chúng sắp được đến chiến trường, rời khỏi lạc viên an bình do vô số tiền bối dùng máu tươi đổi lấy, nhưng bọn chúng lại thấy ngọt như mật.

Vì chúng sẽ không quên, có bao nhiêu vị sư thúc sư bá vì sự an bình này mà đã bỏ ra tính mạng. Vì chúng sẽ không quên máu tươi dính trên tay người Thái Hành cùng với tội ác họ đã phạm. Bắt giết tù binh, khiến vô số người lưu lạc khắp nơi, cốt nhục phân ly, Cửu Châu đổ máu.

Vì chúng sẽ không quên, có người muốn bẻ gãy xương sống của mình, đánh nát xương đầu của chúng.

Vì quên quá khứ có nghĩa là phản bội.

Trên tháp xem lễ, Thương Nhược Tuyết bất giác đứng dậy, nàng nhìn các thiếu niên phía dưới, tâm trạng chấn động. Nàng không hiểu, tại sao Côn Luân lại có lực ngưng tụ đáng sợ như thế. Phái Côn Luân thật sự là một môn phái rất kỳ quái…

Nàng nhớ lại, trước khi xem thừa lễ, nàng cho rằng Côn Luân cũng giống như Thái Hành nghiêm trang hơn nữa ai ai cũng vẻ mặt vội vàng, nhưng tương phản, nàng thấy được rất nhiều đệ tử tươi cười náo nhiệt tranh luận, trông vô cùng an bình.

Nhưng khi nàng cho rằng người Côn Luân chính là vô tư như thế, nàng lại thấy cảnh tượng hiện tại. Rõ ràng không có tôn giáo tín ngưỡng, không tin thần phật. Nhưng lại có lực ngưng tụ đáng sợ, không giống tín đồ, mà vượt

hơn tín đồ.

Người Côn Luân, xương Côn Luân. Người Côn Luân có lẽ tín ngưỡng là bản thân.

Phương Khác nhìn… đám nhóc ánh mắt kiên định phía dưới, cảm thấy trên vai nặng nề, nhưng như vậy rất tốt.

…

Thừa lễ đã kết thúc, Thương Nhược Tuyết xuống khỏi tháp xem lễ. Nàng đi từng bước về phía Phương Khác, nàng đã quyết định rồi. Cho dù người này từng khiến nàng cảm thấy sỉ nhục chân thật nhất. Nhưng… những sỉ nhục đó đối với nàng mà nói thì có tính là gì? Vì Thiên Sơn, cái gì nàng cũng có thể làm.

Nhưng khi Phương Khác như có cảm giác quay nhìn nàng, một tu sĩ vội vàng chạy tới thấp giọng nói gì đó với Phương Khác. Phương Khác chau mày, gọi Vương Lạc Dương đến nói vài câu rồi vội vã đi mất.

Sau đó Côn Luân liền bắt đầu tuần tự phân tán những khách nhân đến xem lễ, hơn nữa khách khí mời họ xuống núi.

Vương Lạc Dương đã đi đến trước mặt Thương Nhược Tuyết, nói: "Phương sư thúc bảo ta truyền lời cho ngươi…"

------oOo------

Chương 226: Không sợ phù vân 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sơn môn Côn Luân mở rộng, các khách nhân được đệ tử Côn Luân dẫn xuống dưới. Mọi người không khỏi quay đầu lại nhìn, muốn từ trong đó nhìn ra cái gì. Trong lòng họ mơ hồ hiểu được, Côn Luân chắc hẳn đã xảy ra đại sự.

“Nhìn kìa!” Cùng với một tiếng kinh hô, mọi người nhìn ra xa, chỉ thấy trên dãy núi Côn Luân, hào quang tỏa ra. Nhưng lại có một đám mây đen trôi tới, hơn nữa dùng tốc độ mắt thường thấy được nhanh chóng lan rộng.

Kế đó đệ tử Côn Luân bên cạnh liền lịch sự hối thúc một tiếng. Mọi người mới bắt đầu đi xuống núi. Sau lưng là sơn môn Côn Luân từng đạo đóng lại. Đại trận hộ phái lặng lẽ khởi động. Nhưng đám mây đen kia không hề bị ảnh hưởng, vẫn tiếp tục khuếch đại, chậm rãi bao trùm Côn Luân.

Phương Khác ngẩng đầu nhìn mây đen đó, trong lòng cũng như có một đám mây đen phủ kín, y ngự kiếm nhanh chóng lao vút qua khu rừng, nhanh đến mức người ta chỉ thấy được một tàn ảnh trắng nhạt.

Cuối cùng, đã đến Thận Hành nhai.

Mấy vị trưởng lão với La Thanh đi đầu chia nhau đứng trên mấy đỉnh núi xung quanh Thận Hành nhai, bọn họ trừ mở đại trận hộ phái ra thì không có động tác gì khác. Chỉ là sắc mặt cực kỳ trịnh trọng nhìn Thận Hành nhai.

Phương Khác cung kính chắp tay từ xa với các trưởng lão, sau đó y nhìn lên người đang đối kháng với Trí Tiêu trên Thận Hành nhai.

Người đó y sam rách nát, tóc tai tán loạn, chân trần chắp tay đứng trên đỉnh Thận Hành nhai. Nhìn không ra chút sa sút nào, ngược lại toàn thân trên dưới đều tạo cảm giác sạch sẽ cực điểm, hoàn toàn không nhiễm bụi trần. Giống như một đám mây trắng được gió thổi tới, khiến người ta vừa nhìn đã cảm thấy thoải mái.

Tiếc rằng lúc này nhìn thấy người đó, hầu như không ai vui nổi.

Lúc Phương Khác nhìn thấy người đó đã hiểu tại sao các trưởng lão La Thanh đều không có động tác, không phải không động mà không thể động. Bọn họ chỉ có thể chia ra thủ ở các bước trận, ngay cả dời một bước cũng không thể. Vì người này… là tu sĩ kỳ hợp thể.

Đây chính là đạo lý cường đại nhất, cũng giống như hôm đó Thái A nhẹ nhàng dẫn đám người Phương Khác ra khỏi yêu phủ.

Tiêu Vân Dật là tu sĩ kỳ hợp thể, không ngờ ông ta che giấu tốt như vậy.

Trí Tiêu cuối cùng cũng hiểu tại sao Tiêu Vân Dật lại ở đây, vì mục đích của ông ta ngay từ đầu chính là Thận Hành nhai. Vì từng có người nói, muốn phá Côn Luân trước tiên phải phá đại trận ngũ hành hộ phái của Côn Luân. Nhưng rất ít người biết, muốn phá đại trận ngũ hành Côn Luân trước tiên phải phá Thận Hành nhai.

Nguyên bản Thận Hanh nhai chính là thành lũy kiên cố không thể phá nhất tu tiên giới, vì động phủ của Kế chưởng môn ở đây. Nhưng hiện tại Kế chưởng môn đã chết. Tiêu Vân Dật muốn phá đại trận ngũ hành Côn Luân, hủy mắt trận linh mạch của dãy núi Côn Luân!

Tiêu Vân Dật nhìn Trí Tiêu, trong mắt ông ta cũng chỉ có mình Trí Tiêu, những người khác không lọt vào mắt. Sau đó ông dời mắt nhìn mây đen trên trời, thoáng cái mây đen đã bao trùm cả bầu trời. Tầng mây cuồn cuộn, va nhau, sấm chớp ầm ầm, trong mây mang theo kiếm quang, như sương như vụ.

Lúc ánh mắt đầu tiên họ nhìn nhau, chiến đấu đã bắt đầu rồi.

Sau đó Tiêu Vân Dật cực kỳ bình tĩnh nói: “Tông môn, Thiên Sơn, Thái Hành, đều đã đi trên một con đường. Hơn trăm năm sau, tu tiên giới không còn thế gia, không có chưởng môn, bất luận là tiểu tu sĩ kỳ luyện khí hay đại năng kỳ xuất khiếu, chúng sinh bình đẳng. Không phân thân sơ, không phân sang hèn, nhất đoạn quy pháp. Mà chiến tranh là tất nhiên trong lịch sử tiến hóa của nhân loại, là thủ đoạn cũng là phương pháp.

Ngươi và ta vốn cùng một đường, Côn Luân không nên là cản trở trên con đường này.”

“Cho nên, tất cả những người không cùng một đường với ngươi đều phải chết? Ta thế mà không biết ngươi lại ngây thơ tự đại như thế.” Trí Tiêu bình tĩnh nói, trong mắt ông không có gì cả, không có trời đất, không có Tiêu Vân Dật, cũng không có chính bản thân ông.

Ông bậc cười chế nhạo, nói từng chữ: “Ngươi muốn chúng sinh bình đẳng? Ngươi có cho những người vô tội phải chết đó bình đẳng sao? Người trong Mạc thành lẽ nào không phải người? Những phật tu trên núi Kỳ Liên lẽ nào không phải người? Vì cái tự cho là đúng của ngươi, họ chết. Theo cách ngươi nói, không phải bây giờ ngươi nên đền mạng cho họ

sao. Tu chân giới nếu thật sự có pháp, ngươi đã chết rồi. Trong Thái Hành rất nhiều người cũng không nên sống. Đạo lý cứt chó của ngươi, ta không muốn hiểu. Mà đạo lý của ta chính là nắm đấm ai lớn, người đó là đạo lý."

Vừa dứt lời, đất rung núi động. Một thanh kiếm bay ra từ Thận Hành nhai, rơi vào tay Trí Tiêu.

Tiêu Vân Dật nhìn Trí Tiêu, phản phất không thấy thanh kiếm trong tay Trí Tiêu. Ông ta chợt cười, nói: "Ngây thơ? Ai có thể ngây thơ hơn người Côn Luân? Chưa từng thỏa hiệp, chưa từng cong lưng. Lẽ này đây không phải là ngây thơ?"

Mà mây đen trên không đã phủ xuống. Cả Côn Luân chìm vào bóng tối, tựa hồ là mây đen nuốt chửng kiếm quang.

Đây chính là đấu pháp giữa tu sĩ kỳ hợp thể, người tu vi không đủ ngay cả va chạm phát sinh trong tầng mây cũng không cách nào áng chừng.

Phương Khác ngồi khoanh chân trên kiếm, sau đó lấy ra một ngọn đèn. Cái này như một loại tín hiệu, sau đó, trong phái Côn Luân sáng lên vô số ngọn đèn.

Từ trên không cúi nhìn xuống, giống như một biển sao.

Chiến đấu cấp bậc này, họ không cách nào chen vào, chỉ có thể quan sát.

"Ông ta rất lợi hại?" Phương Khác hỏi Thái A vừa xuất hiện trên kiếm của y.

"Ông ta rất lợi hại." Thái A trả lời.

"Nếu nói tu vi của sư phụ ta, là vì đã bỏ ra cái giá tương ứng, vậy thì ông ta tại sao lại lợi hại như thế?"

"Hơn một trăm năm trước, Tiêu Vân Dật đã là người đầu tiên vào kỳ xuất khiếu ở Cửu Châu." Thái A nói.

Ầm ầm, một trận cự vang, trong mây đen tối tui chớp lên một tia sét, đánh lên đại trận hộ phái, lúc tia chớp vụt qua bầu trời, Phương Khác nhìn thấy khóe môi La Thanh tràn ra máu tươi.

Đất rung núi chuyển, đá vụn trên Thận Hành nhai thi nhau lăn xuống. Tiêu Vân Dật đứng trên mắt trận, mấy vị trưởng lão lại không thể làm gì ông ta. Mà mây đen che phủ bầu trời, kiếm ý vô pháp thông thiên, Trí Tiêu trọng thương chưa lành, biểu tình trên mặt còn băng lạnh hơn lúc ở trên Hoàng hải.

…

Sau đó Phương Khác đứng lên, y ném đèn ra, y từng dựa vào mấy ngọn đèn thế này, cùng một lá phù chống đỡ mười vạn đại quân.

Hiện nay, y muốn dựa vào đèn này, thủ vệ Côn Luân.

Vương Lạc Dương nhìn đèn của Phương Khác chậm rãi dâng lên, mắt nó ngưng lại. buông lỏng tay cầm đèn, sau đó vô số đệ tử Côn Luân đều buông lỏng tay cầm đèn, ngàn vạn ngọn đèn đồng thời chậm rãi dâng lên.

Đèn trên tay họ, lại không có gì khác với trong tay Phương Khác, đèn của họ tên là 'Khổng Minh đăng' còn được gọi là đèn cầu nguyện.

Trên đèn này, không phải mang theo nguyện vọng, mà là linh lực.

Vương Lạc Dương khoanh chân ngồi xuống, linh lực trong kinh mạch không ngừng truyền vào đèn. Mà từ những ngọn đèn đó lại hội tụ đến ngọn đèn phía trên Phương Khác, giống hệt như hôm thủ thành đó.

Đèn lồng chợt bùng sáng, như một vầng trăng tròn giữa đêm đen, xen lẫn trong tầng mây. Trong bóng tối mang đến tia sáng thanh lãnh cho Côn Luân.

Sau đó Tiêu Vân Dật ngước mắt nhìn vầng trăng tròn đó.

Phương Khác như bị núi đè, cổ họng trào lên máu tanh, mà vầng trăng tròn chậm rãi bị mây đen che phủ. Từ trăng tròn hóa thành trăng khuyết, trăng tàn, cuối cùng biến mất không thấy.

Một phiến băng hàn bao lấy y, từ ngón tay đến chân tóc, sau đó còn có ngũ tạng lục phủ.

Đây chính là chênh lệch, là chênh lệch như trời và đất giữa tu sĩ kỳ hợp thể và tu sĩ kỳ nguyên anh.

Thượng Quan Bình Thục đột nhiên đứng lên, ngọn đèn trong tay nàng rớt xuống. Nàng nhìn thiếu niên đứng cạnh mình, phát hiện thiếu niên vẫn bình tĩnh đả tọa, không chút dao động.

Thượng Quan Bình Thục nói: "Vạn đăng trận đã bị phá rồi."

Vương Lạc Dương nhìn Thượng Quan Bình Thục nói: "Còn chưa."

Ánh mắt thiếu niên bình tĩnh mà xác định. Khiến trái tim nóng nảy của Thượng Quan Bình Thục cũng bình ổn lại. Sau đó nàng sửng sốt, lạnh lùng nhìn thiếu niên một cái. Dường như thẹn quá hóa giận nói: "Vừa rồi ngươi nói dùng vạn đăng trận này là ý của Phương Khác, còn ngăn cản chúng ta kết trận pháp khác. Điều này ngươi phải nhớ kỹ. Nếu vì trận này quá yếu không chịu nổi một kích khiến kẻ địch nhân cơ hội mà lên, Phương Khác tuyệt đối không có khả năng thoát khỏi trách nhiệm."

"Sao ngươi lại phí lời như thế? Không thấy đèn của ngươi đã rớt xuống rồi sao? Nếu trận phá thì đều tại ngươi. Đã xấu còn nhiều chuyện." Một giọng nữ chen vào, chính là Huyền Dung.

"Ngươi!" Thượng Quan Bình Thục tức điên, nhưng vẫn nhịn không động thủ, mà cho Huyền Dung một tiếng hừ lạnh cùng một ánh mắt chờ đó rồi khoanh chân ngồi xuống, truyền linh lực vào đèn.

…

Toàn thân Phương Khác băng lạnh, cứng đờ, ngay cả trên mí mắt đều có một tầng băng sương, y dẫm lên phi kiếm, chỉ có thể thấy trong mắt mũi miệng còn có khí tức như sương trắng.

Tiêu Vân Dật nhàn nhạt đảo mắt nhìn y, giống như đang đảo qua một con kiến, không chút để tâm.

Nhưng sau khi ông ta nhìn qua, trong tay Phương Khác có thêm một thanh kiếm, rồi y đâm một kiếm vào đèn lồng giữa mây đen. Kiếm ra, người đến.

Phương Khác chém mở mây đen, một tay cầm đèn lồng. Mũi kiếm nhẹ nhàng khuấy động đèn đuốc, ngọn đèn lồng đó chợt bừng sáng. Gánh đèn, xem kiếm.

Ánh sáng đèn lồng rọi lên trận phô rõ đường cong, dường như còn ấn lên một tầng sương. Sau đó khi một tia sét đánh xuống lần nữa, ngũ hành đại trận an nhiên vô sự.

Tiêu Vân Dật lại nhìn sang Phương Khác lần nữa, lần này, ông ta nhìn thấy Phương Khác.

Ông ta nhìn Phương Khác, thần tình khẽ biến.

Phương Khác bình tĩnh cầm đèn và kiếm, đứng trong mây đen nhìn ông. Nhưng trên người y đã kết một tầng băng, tay cầm kiếm bị đông đỏ bừng, tay cầm đèn lại bị nhiệt lượng dẫn linh lực thiêu nóng khắc cốt.

Thậm chí Phương Khác còn thử nhếch khóe môi cứng đờ lên cười.

Nếu chỉ một mình y, có lẽ quả thật không khác gì con kiến trong mắt Tiêu Vân Dật, nhưng y không phải chỉ có một mình.

Khi mây đen trôi xuống, dựa vào cảnh giới của y đương nhiên không thể xen vào đấu pháp trên mây đen. Nhưng hiện nay y đã đứng trong mây đen, y tự nhiên nhìn thấy rất nhiều thứ người khác nhìn không thấy.

“Cho dù sau lưng ngươi có vạn người Côn Luân, cũng vẫn quá mức nhỏ yếu.” Ánh mắt Tiêu Vân Dật nhìn Phương Khác không hề băng lạnh, mà mang theo vài tia ôn hòa. Chỉ là ôn hòa này chẳng qua cũng xuất phát từ thương hại.

Phương Khác lặng lẽ nhìn Tiêu Vân Dật, không trả lời, y đương nhiên hiểu thương hại của Tiêu Vân Dật từ đâu mà đến.

Chỉ là…

“Sau lưng ta không chỉ có vạn người Côn Luân. Ngài đừng quên, mảnh đất ta đang đặt chân tên là Côn Luân.”

------oOo------

Chương 227: Không sợ phù vân 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dứt lời, tiếng kèn hiệu cao vút sắc bén vang lên.

Dưới ngàn vạn ngọn đèn, từng đội tu sĩ Côn Luân thân mặc giáp đằng, đao thương kiếm kích trong tay loe lóe hàn quang.

Kèn thổi, liên doanh.

Mảnh đất này tên là Côn Luân, nơi này là Côn Luân. Nếu đã là Côn Luân, thì sao có thể cho phép người khác hoành hành tại đây!

Ông ta là tu sĩ kỳ hợp thể, nhưng Côn Luân không phải yêu phủ, họ cũng không phải yêu vương. Đạo lý cường đại nhất thế gian này, lại không phải là đạo lý của Côn Luân.

Đệ tử Duy Pháp đường thủ hộ Côn Luân đã bày ra đại trận, mà trên núi Côn Luân, trong từng gian tứ hợp viện không ngừng có người bước ra… mấy tên mê sách trong tàng thư các cũng đặt sách xuống tùy tiện cầm một vũ khí hợp tay ra khỏi tàng thư các, sư phụ quanh năm coi phòng bếp cũng cầm dao thái bước ra, đệ tử đốn củi chỉ mới tầng một luyện khí cũng cầm dao chặt đi vào đám người.

Vũ khí của tất cả đệ tử Côn Luân đều chỉ thẳng vào Tiêu Vân Dật. Họ lúc này đều biết người đó là ai, là tu vi gì. Họ cũng biết lúc này họ đang làm gì, chẳng qua chính là liều mạng.

Mũi kiếm của Phương Khác chỉ thẳng vào Tiêu Vân Dật, tay y rất vững, không chút run rẩy. Lúc này y không phải đang đứng trong trận ngũ hành, uy áp của tu sĩ kỳ hợp thể đè lên người y như núi. Nhưng tay y vẫn rất vững, vì cánh tay còn lại của y đang nâng lực lượng của mọi người.

Tiêu Vân Dật nhìn vũ khí chỉ vào mình, sự ôn hòa như thương hại trên mặt cuối cùng cũng biến mất. Ông thở dài xa xăm nói: “Người Côn Luân…”

Khi ông quyết ý đi trên con đường này, ông đã hiểu Côn Luân sẽ là tảng

đá ngoan cố trên con đường này. Cho nên ông giết Đới Thiền, quyết liệt với Trí Tiêu. Vì… đạo bất đồng, không cách nào thương lượng.

Hôm nay vốn ý của Tiêu Vân Dật không phải thế này, ông đã tính sẽ động thủ vào ngày thừa lễ của Côn Luân. Ai biết ông còn chưa kịp có động tác gì, Trí Tiêu đã đột nhiên đến đây. Mới tạo thành tình huống hiện tại, khiến Côn Luân chiếm hết hai cái trong thiên thời địa lợi nhân hòa. Nhưng cái này chưa đủ để khiến một tu sĩ kỳ nguyên anh chỉ kiếm vào tu sĩ kỳ hợp thể!

Vạn đăng trận của Phương Khác lúc trước chẳng qua là thủ thế, mà lúc này đã hóa thủ thành công, y làm sao dám?

Cho dù trên Hoàng hải hôm đó, Tả Khâu tính đủ mưu kế muốn giết chết tu sĩ kỳ hợp thể, nhưng Tả Khâu cũng không cầm kiếm chỉ thẳng vào tu sĩ kỳ hợp thể.

Phương Khác làm sao dám? Làm sao dám chỉ kiếm vào ông? Cho dù y là đồ đệ của Trí Tiêu.

Tiêu Vân Dật nhìn thẳng vào Phương Khác, bình thản nói: “Ngươi dám xuất kiếm với ta?”

Nụ cười ở khóe môi Phương Khác cuối cùng đã trở nên rõ ràng, băng sương trên mi mắt lộp độp rớt xuống. Y không nói gì, chỉ là lúc nghe thấy tiếng kèn hiệu càng thêm dồn dập bên tai, bình thản vung ra một kiếm.

Tu sĩ kỳ hợp thể? Rất lợi hại sao?

Rất lợi hại, nhưng vậy thì sao?

Các tu sĩ cũng vung kiếm ra, sư phụ nấu bếp vung dao thái trong tay, tên nhóc chẻ củi cũng vung dao chặt trong tay.

Vạn luồng linh quang cùng phóng ra, gần như chiếu sáng cả Côn Luân. Sau đó hội tụ vào vạn ngọn đèn, hội tụ vào ngọn đèn trong tay Phương Khác.

Mây đen áp đỉnh, sấm giần từng cơn, kiếm quang của Trí Tiêu như ẩn như hiện trong mây đen. Trí Tiêu và Tiêu Vân Dật chiến đấu trong tầng mây,

lại bị Tiêu Vân Dật vây trong tầng mây.

Sau lưng Phương Khác là mây đen vô cùng vô tận, tay cần đèn bắt đầu từ ngón tay, da thịt nứt toát từng tấc, sau đó lại bị hàn băng bao kín, tay áo dính máu nát vụn.

Nhưng tất cả đều không thể ngăn cản một kiếm của y. Kiếm này không kinh thiên động địa cũng không có hoa chiêu khiến người ta váng đầu, chỉ như nghênh gió đưa lên. Phương Khác cầm đèn, một kiếm đâm hướng Tiêu Vân Dật.

Sắc mặt Tiêu Vân Dật hơi trầm, hai tay giang ra, một nhúm mây đen xuất hiện giữa hai tay ông. Sau lưng ông là mây đen dồn chặt, bao cả đỉnh Thận Hành nhai vào trong, mây đen càng lúc càng đè thấp, gần như đã muốn đè lên ngũ hành trận.

Kiếm của Phương Khác đâm vào mây đen.

Tay áo Tiêu Vân Dật bị đánh nát, tóc dài động theo gió cũng bị kiếm quang chém đứt, rơi lào rào xuống vách núi. Giữa mười ngón tay của ông xuất hiện vô số vết máu nhỏ. Mây đen hóa thành mưa lớn, đổ như trút. Mưa này cực lạnh, chạm đất thành băng. Vạn ngọn đèn toàn bộ tắt ngúm.

Nhưng ông không thể cản được một kiếm này.

Tiêu Vân Dật cúi đầu, nhìn mũi kiếm đã vùi vào da thịt. Chân mày cuối cùng cũng nhẹ chau lại, nhíu thành mấy nếp. Kiếm đâm không sâu, chẳng qua chỉ khoảng nửa đốt ngón tay mà thôi. Nhưng ông đã bị thương, bị một tu sĩ nguyên anh đả thương.

Tay cầm kiếm của Phương Khác không hề run, nhưng tay cầm đèn lại đang run rẩy không ngừng, run đến mức gần như đã không cầm nổi đèn. Toàn thân y đều ướt đẫm, lồng ngực phập phồng khe khẽ.

Tiêu Vân Dật lạnh lùng nhìn Phương Khác, sau đó trong ánh mắt ông, kiếm của Phương Khác gãy thành mấy đoạn, ngọn đèn trong tay cuối cùng không thể cầm nổi, rớt xuống.

Phương Khác ngã lộn nhào xuống dưới, Tiêu Vân Dật đưa tay muốn giết y, lại thấy khóe môi Phương Khác là nụ cười rõ rệt.

Một thanh kiếm từ trong mây đen sau lưng ông đâm ra, sau đó đâm xuyên lồng ngực ông. Một cánh tay vòng qua vai ông kéo ông vào lòng. Mái tóc đen bị gió lớn thổi lên vai ông, tấp vào mặt ông.

“Ngươi bại rồi.” Nói giống hệt như trăm năm trước, lần đầu họ gặp mặt.

Tiêu Vân Dật nhìn thiếu niên đã được Thái A đón lấy, một tay cầm lưỡi kiếm, đôi mày nhíu chặt chậm rãi giãn ra, thì ra mục đích của Phương Khác ngay từ đầu chính là ở đây.

Mây đen hóa mưa, dập tắt đèn lồng. Nhưng mây cũng đã mỏng đi. Còn Trí Tiêu bị vây trong mây, vốn không cách nào phân biệt phương hướng, nhưng vừa rồi ông đã xuất thủ. Khí tức của Tiêu Vân Dật đã chỉ dẫn phương hướng.

Trí Tiêu ôm Tiêu Vân Dật, kiếm trong tay lại chậm rãi đâm sâu vài phần, thân kiếm còn hơi xoay.

Khóe môi Tiêu Vân Dật tràn máu, tay kia lại nắm tóc Trí Tiêu, sau đó không bận tâm thanh kiếm đâm sâu vào người, quay thân lại nhìn Trí Tiêu.

Mi mắt như họa, tóc đen tựa mây, chỉ là đôi mắt đó… con ngươi và lòng trắng đều chỉ còn một phiến đen thui, nhìn qua giống như mắt giả làm từ mặc thạch.

Mây đen lây nhiễm đôi mắt Trí Tiêu, mà Trí Tiêu cưỡng chế vận công khiến thương thế càng thêm tệ.

“Kiếm của ngươi luyện chệch rồi.” Tiêu Vân Dật bình tĩnh nói.

“Đúng.” Trí Tiêu thản nhiên thừa nhận: “Nóng vội trước mắt, đã vào Vô Tình đạo.”

“Ha.” Tiêu Vân Dật cười nhạo một tiếng, lạnh lùng nói: “Lúc ngươi tu Hồng Nhan Khô Cốt ta đã từng nói, chấp nhất bề ngoài ngược lại là hư. Ngươi vì Côn Luân ngay cả mạng cũng có thể không cần, sao có thể làm được vô tình? Nếu thật sự vô tình, sao ngươi lại làm chưởng môn Côn Luân.”

Trí Tiêu thản nhiên nhìn trả, trong lúc hai người nói chuyện, mây đen tan đi, ánh sáng theo đó chiếu vào Côn Luân. Mà mặt trời sau cơn mưa thế nhưng xuất hiện một đạo cầu vồng.

“Đồ đệ của ngươi không tồi, chỉ là ta không hiểu, Phương Khác làm cách nào xuất kiếm đúng lúc ngươi cưỡng hành vận công. Nếu không cho dù ngươi biết được phương vị của ta cũng không thể đâm ra kiếm này.” Tiêu Vân Dật nói.

Trí Tiêu nhướng mày, trên gương mặt anh tuấn như thiếu niên hiện lên vẻ phong lưu, ông trêu cợt: “Không sợ phù vân che ánh mắt, chỉ bởi thân ở ngọn núi này.”

Tiêu Vân Dật nhếch môi cười, dáng vẻ Trí Tiêu lúc này, khiến ông nhớ đến bộ dạng ra vẻ cậu ấm của Trí Tiêu năm đó.

Nhưng nụ cười này cũng chỉ vụt qua, đáy mắt ông vẫn lạnh nhạt, nói: “Ngày sau gặp lại.”

Tiêu Vân Dật trở tay túm tay Trí Tiêu rút kiếm ra khỏi lồng ngực mình, sau đó bóng người thoáng cái biến mất tại chỗ.

Qua một lát, trong tai trong mắt Trí Tiêu tràn ra máu tươi. Cầm chặt thanh kiếm trực tiếp quỳ một gối xuống.

Xem ra trên tầng mây này, nơi mọi người không thấy được, thần thức của Trí Tiêu đã bị thương cực lớn.

“Sư phụ.” Phương Khác được Thái A dẫn lên vách núi.

Trí Tiêu vung tay, buông kiếm ra khoanh gối ngồi xuống nói: “Thương tích của Tiêu Vân Dật không khỏi được rồi. Tạm thời không cần lo nghĩ đến hắn, tiếp theo giao cho ngươi, ta phải bế quan ở Thận Hành nhai.”

Phương Khác cong lưng hành lễ với Trí Tiêu.

Trí Tiêu nhìn Phương Khác, mỉm cười, Phương Khác cũng nhìn Trí Tiêu mỉm cười.

Sư đồ hai người nhìn nhau cười, là vì lúc Phương Khác đứng trong mây đen, đã thấy những thứ mà người khác không thấy được. Ví như, Tiêu Vân Dật vẫn không biết tuy tu vi Phương Khác còn chưa đủ, nhưng đã có thần thức. Cũng là vì kết quả cuối cùng hôm nay, vết thương trên người Tiêu Vân Dật đủ khiến ông ta không thể tùy tiện hành động nữa, mà Côn Luân vẫn bình an vô sự. Cũng có lẽ Trí Tiêu là an ủi, mà Phương Khác là thoải mái.

Dưới vách núi, trên mặt người trong phái Côn Luân cũng lộ ra nụ cười.

Sư phụ làm bếp cầm dao thái cười hàm hậu, trở về phòng bếp tiếp tục làm cơm cho các đệ tử môn phái. Sắp qua thời gian ăn bữa tối rồi không phải sao?

Mà thiếu niên chẻ củi, nhíu mày tiếp tục ngồi trong viện chẻ củi. Ngưỡng mộ nhìn những sư huynh tu vi cao, nghĩ khi nào mình mới có thể không cần dùng dao chặt nữa, khi nào hoàn thành nhiệm vụ rồi phải đi lĩnh công pháp thuộc về mình.

Mấy tên cuồng sách thì tùy tiện thu lại vũ khí trong tay, cước bộ nhẹ nhàng đi vào tàng thư các. Quyển sách đó còn chưa xem xong mà? Một trong số họ nghĩ, đạo hữu đó rốt cuộc có gặp được vị tiên tử đó không? Sau đó mặt hắn đỏ lên, thầm nghĩ… ừm, đợi ta xem xong thoại bản này nhất định đi xem tâm đắc.

…

Phương Khác và Thái A dìu nhau xuống núi, sắc mặt Phương Khác còn hơi tái, tay áo rách nát không che được vết thương trên tay y.

Phương Khác u buồn nói: “Ta lại gãy một thanh kiếm.”

Thái A nhàn nhạt nhìn Phương Khác một cái, không mặn không nhạt nói: “Năm đó có một thanh kiếm chí tôn chí quý đặc trước mặt nhữ…”

“…” Phương Khác mấp máy môi, không có gì để nói.

------oOo------

Chương 228: Sư và đồ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phương Khác từ trên núi xuống, đệ tử nào thấy y cũng đều cung cung kính kính hành lễ, trên mặt đều mang nụ cười tự hào. Phương Khác khẽ gật đầu lại, sau đó bị Hách Liên Đồng chạy tới cản lại kéo sang một bên xử lý vết thương cho y. Các đệ tử đều chen sau lưng y, quan tâm thăm hỏi.

Mà Thái A lặng lẽ đứng ngoài đám người, chân mày hơi chau lại, nghi hoặc nghĩ, lẽ nào hôm nay tu sĩ kỳ hợp thể đã đến mức này rồi sao? Không được người chú ý đến mức đó?

La Thanh dẫn các vị trưởng lão đi ở cuối, họ nhìn cảnh tượng trước mắt, trên mặt mấy vị trưởng lão đều mang mấy phần phức tạp nhưng nhiều hơn là biểu tình an ủi.

Tương lai Côn Luân chung quy không thể nằm trong tay những lão gia hỏa bọn họ. Mới cũ thay nhau, y bát truyền thừa càng là thế. Huống chi, biểu hiện của Phương Khác hôm nay đã vượt khỏi sự ưu tú mà họ dự liệu. Ngay cả La Thanh cũng không thể không thừa nhận lúc trước ông quả thật đã xem thường người trẻ tuổi này.

Nhưng trên mặt La Thanh không có biểu cảm an ủi gì, ông đi thẳng trên con đường các đệ tử nhường ra, chỉ khoa trương gật đầu với đệ tử hành lễ, sau đó đứng trước mặt Phương Khác.

Phương Khác hơi sửng sốt, rút cánh tay đã được băng bó vào tay áo, hành lễ với La Thanh. La Thanh đánh giá Phương Khác một lượt, sau đó ánh mắt hơi liếc ra – ý bảo Phương Khác đưa tay ra. Phương Khác ngây người một chút, sau đó đưa cánh tay đã băng bó xong ra. La Thanh nhẹ đặt ngón tay lên, tựa hồ đang suy tư gì đó.

Hách Liên Đồng và Vương Lạc Dương nhìn nhau một cái, trao đổi ánh mắt với những người khác, rồi xua đám người chen gần Phương Khác đi. Chúng thì đứng ở chỗ không gần không xa, thỉnh thoảng nhìn sang bên này một cái. La trưởng lão luôn không mấy hảo hữu với Phương sư thúc…

“Qua vài ngày, ngươi liền làm nghi thức thu đồ đi. Đến lúc đó mấy vị sư

thúc bá và mấy vị đại trưởng lão còn trong môn phái sẽ đến. Nhưng tình hình hiện nay đặc biệt, không tiện làm lớn, chỉ cần lễ đến là được. Cứ để Vương Lạc Dương dập đầu dâng trà… trưởng bối trong nhà nó hiện nay đều ở quân doanh, sẽ do chúng ta làm chứng là được." La Thanh nhàn nhạt nói.

"Vâng, đã phiền ngài lao tâm." Phương Khác cung kính nói.

La Thanh lạnh lùng đảo mắt nhìn Phương Khác rồi nói: "Còn về những người khác, trưởng bối của chúng sớm đã đưa thiếp đến chỗ ta và sư phụ ngươi, nhất thời nửa khắc khẳng định đều không chịu từ bỏ. Hơn nữa bọn chúng bị ngươi mang theo người lâu như thế, sớm đã khắc lên tên của ngươi rồi."

La Thanh híp mắt tiếp: "Côn Luân hiện nay cần bện thành một sợi thừng… đây là vì mục đích chung. Đệ tử đời ba mươi bảy chịu ảnh hưởng của ngươi rất nhiều, cho dù không bái nhập môn hạ ngươi trở thành đệ tử thân truyền, cũng đều tính là nửa đệ tử. Ngươi tự xem rồi làm đi. Còn nữa, tuy hôm nay tu vi của ngươi tinh tiến rất nhiều, nhưng muốn trở thành một danh sư còn kém rất nhiều. Đừng kiêu ngạo tự mãn, đừng phụ kỳ vọng của chúng ta."

Dứt lời, La Thanh buông tay Phương Khác ra.

Phương Khác nhìn La Thanh, cung kính cong lưng hành lễ.

La Thanh nhìn thiếu niên sắc mặt tái nhợt, đưa tay vỗ vai y. Ném lại một câu rồi quay người đi, "Đi tìm Dư lão xem vết thương cho ngươi, đừng xử lý tùy tiện."

Phương Khác nhìn cánh tay được Hách Liên Đồng băng bó vô cùng xinh đẹp còn thắt một cái nơ bướm… hóa ra ngài nhìn lâu như thế chỉ đạt được một câu cuối cùng đó?

Sau đó y lại nghĩ đến những gì La Thanh vừa nói, nhìn sang đám Vương Lạc Dương.

Vương Lạc Dương nhẹ hành lễ với Phương Khác.

Những người khác nhìn nhau một cái, Tiêu Cảnh bước tới một bước nói:

“Ngài bảo chúng tôi suy nghĩ tại sao muốn bái sư, chúng tôi đã nghĩ rồi. Con đường hay công pháp chúng tôi chọn, đều không giống nhau. Cuối cùng sẽ tu đạo gì, cũng vẫn chưa biết được. Ngài nói rất đúng, bái sư là để chúng tôi bớt đi đường vòng, có một sư phụ tu luyện cùng công pháp tận tâm chỉ dẫn, đối với chúng tôi ích lợi rất lớn…. Nhưng, con đường tu hành, đều là khác đường cùng đích. Nhất pháp thông tức vạn pháp thông, ngài tuy là kiếm tu, lẽ nào dựa vào tu vi của ngài còn không đủ để chỉ điểm chúng tôi sao?

Lúc trước tuy chúng ta không phải quan hệ sư đồ, nhưng ngài cũng chỉ điểm chúng tôi không ít, kiếm của Bình Cốt là ngài dạy. Lần trước lúc ta đi chệnh đường cũng là ngài sửa lại, còn nữa… Sùng Lễ, thuật pháp của nó không phải cũng là ngài thường xuyên uốn nắn sao?”

“Huống chi.” Tiêu Cảnh dùng ánh mắt nóng rực nhìn Phương Khác: “Giờ phút này, những thứ đó đều không phải là lý do chúng tôi muốn bái sư. Chúng tôi không phải vì bái sư mới bái sư, mà vì muốn để ngài trở thành sư phụ của chúng tôi mới bái sư. Lần này, Lạc Dương thắng rồi, mọi người tâm phục khẩu phục. Nhưng chúng tôi sẽ không từ bỏ bái sư, ít nhất hiện tại chúng tôi đều không muốn từ bỏ.”

Nói xong mấy người cung kính hành lễ rồi đi.

Vương Lạc Dương nhíu mày, trên mặt mang mấy phần chán ghét nhẹ chậc một tiếng: “Ta đã biết cuối cùng sẽ là thế.”

Phương Khác cong mắt, cuối cùng lộ một nụ cười, đưa ta nhẹ gác lên vai thiếu niên trước mặt.

…

Lần này Phương Khác bị thương không đơn giản, lúc Dư lão dọn dẹp linh lực hỗn tạp tàn lưu trong kinh mạch, thấy Phương Khác cúi đầu, trên mặt đầy bình tĩnh như thể không hề cảm thấy đau đớn. Cánh tay lộ ra xương trắng cả run cũng không run. Chỉ có từ mồ hôi lạnh ở góc trán mới có thể nhìn ra lúc này y đang phải chịu đựng thống khổ. Dư lão không khỏi thầm tán thưởng một tiếng.

Chẳng qua nếu ông biết lúc này Phương Khác còn có tâm trạng suy nghĩ chuyện khác, chỉ sợ sẽ càng thêm tán thưởng đi?

Phương Khác rũ mắt, trong đầu đang suy nghĩ tin tức Chân Thông đưa về. Cái chết của Tín Hướng tất nhiên sẽ tạo nên xung đột giữa đám người Hộ Lạc và Trần Phủ, nhưng may là trong tay họ nắm giữ chứng cứ mấu chốt nhất.

Nhưng chứng cứ này phải lấy ra lúc nào, ở đâu thì phải suy nghĩ một phen. Sau đó Phương Khác lại nghĩ đến, Thập Phương lấy cái chết của mình thúc đẩy tông môn, mà Nhất Nặc lại giết chết sư đệ của mình để thúc đẩy tông môn. Những người này vì đạt được mục đích của họ, đã không từ thủ đoạn đi đến bước này.

…

Phương Khác cáo biệt Dư lão, nhìn thấy một thiếu niên hơi mập cung kính đứng bên ngoài đình ở sườn núi, hiển nhiên là đặc biệt chờ ở đây.

Thiếu niên đã cao hơn một khúc, dáng vẻ mập mạp đã không còn. Nó đứng ngoài đình, nhìn chằm chằm Phương Khác đi tới. Nó không hành lễ, trên mặt không có biểu cảm gì.

Sự kháng cự của Dư Sùng Lễ với y, y luôn biết. Dư Sùng Lễ khác với những đứa khác, giữa nó và Tạ An có tình cảm. Mà Tạ An chết trong tay y. Phương Khác đi tới, ngón tay nhẹ ma sát hộp vuông nhỏ trong tay. Trong hộp này đặt thương dược cực phẩm, vừa rồi Dư lão còn mới đùa y hộp này là Dư Sùng Lễ đưa tới.

“Ngài có từng hối hận không?” Dư Sùng Lễ rũ mắt, nhàn nhạt hỏi.

“Không.” Phương Khác bình thản nói: “Nếu đặt vào lúc này xử lý, ta có cách xử lý tốt hơn, nhưng ta chưa từng hối hận.”

Dư Sùng Lễ siết chặt tay, vẻ bình tĩnh trên mặt cuối cùng không thể duy trì. Nó lạnh lùng nhìn Phương Khác, phẫn hận vẫn luôn che giấu rất tốt cuối cùng đã lộ ra. Nó nhìn hộp vuông trong tay Phương Khác, âm thanh bén nhọn: “Lão nhân gia nhất định cho ngài biết, đây là hộp băng mộc ta tìm tới đúng không? Tất cả mọi người gần như đều cho rằng ta nên cao hứng tâm tình thỏa mãn lấy lòng ngài, kính phục ngài. Bày vẻ sư đồ tình thâm để làm người ghê tởm… Thật quá đáng cười! Bây giờ ngài quả thật là một chiếc thuyền lớn, sau lưng còn có hai tu sĩ kỳ hợp thể bảo giá hộ

thuyền cho ngài. Người muốn lên thuyền của ngài quá nhiều, tiếc rằng không phải ta."

"Ta vĩnh viễn sẽ không quên là ngài giết chết Tạ An!" Mắt Dư Sùng Lễ đỏ lên, nó gần như gầm lên: "Nếu có thể, ta thật muốn tự tay giết chết ngài."

Phương Khác lặng lẽ nhìn nó, trên mặt không có không vui hay phẫn nộ gì.

Dư Sùng Lễ cắn răng, trừng y, sau đó thở dốc vài cái, cuối cùng áp chế cảm xúc sắp bùng phát, nói từng chữ: "Ta đã bái nhập môn hạ Tạ lão."

…

Dư Sùng Lễ đứng ngẩn người tại chỗ, thật lâu sau mới đưa tay đè lại mái tóc bị vò loạn. Nó bước mau lên lương đình nhìn lên đường núi, nhưng sớm đã không còn bóng dáng Phương Khác.

Dư Sùng Lễ cúi đầu, lát sau nó nhìn thật sâu vào nơi Phương Khác đã đi, xá dài sát đất. Sau đó không chút do dự đi lên núi, nó và các sư huynh đệ của nó đã chọn con đường hoàn toàn bất đồng. Có lẽ có một ngày, chúng sẽ đứng đối diện nhau. Nhưng nó cũng sẽ không hối hận, tuyệt đối.

------oOo------

Chương 229: Tri mệnh, sẽ không lo 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mọi người đều biết, sau thừa lễ quyền lực Côn Luân đã được trao đổi thực chất. Người cầm quyền trẻ tuổi nhất lịch sử Côn Luân đã xuất hiện. Mà các đệ tử đời ba mươi bảy vừa đến tuổi đã lũ lượt lên chiến trường.

Tu sĩ cả tu chân giới hoặc chủ động hoặc bị động tiến vào chiến trường.

Cả năm nay phát sinh đủ chuyện lớn nhỏ không đếm xuể, trong đó có hai chuyện khiến người ta kinh ngạc nhất.

Một là Như Thị quán biến động, Nhất Nặc trưởng lão giết chết Tín Hướng

ý đồ giá họa cho Côn Luân bị bại lộ. Còn bị Côn Luân vạch trần Nhất Nặc là mật thám của Thái Hành. Mọi người xôn xao không ngừng, trong đó thế nhưng còn dính đến chuyện Đào Hoa Xung diệt thôn. Tông môn đại loạn, Hộ Lạc và Trần Phủ mượn cơ hội bình định nội loạn Cổ Sát tự. Mà Lục Phương cố chống thân thể trọng thương, miễn cưỡng ổn định tông môn, không đến mức tan tác, chỉ là dù sao xuất sư vô danh, có không ít động tác nhỏ.

Hai là Diệp Vu Thời dẫn binh từ đảo Mặc Tâm công đánh Thái Hành, Thái Hành không kịp phòng bị liên tiếp mất mười hai đảo. Thế của Diệp Vu Thời, không ai cản được.

Trước đó, không ai nghĩ đến quân đội Thái Hành lại bại thảm như thế.

…

“Gần đây chiến sự thế nào?”

“Lại bại rồi, Diệp Vu Thời dụng binh như thần, chiến tuyến đã đến ven biển… Đội quân trộn lẫn ba tộc đó ở trong tay Điền Thanh Quang và Diệp Vu Thời, quả thật chênh lệch trời đất. Cho dù Hàn Không của Thái Hành so với Diệp Vu Thời chỉ sợ cũng kém một bậc.” Mấy từ cuối cùng được tu sĩ hàm hồ nói qua.

“Không biết Tả Khâu khi nào xuất quan…”

Nhóm đệ tử đời ba mươi bảy Côn Luân đã lên chiến trường, thêm không ít chiến lực cho Côn Luân. Mà Thiên Sơn trước kia luôn hướng về Thái Hành không hiểu sao đột nhiên chuyển biến thái độ. Không những không đối kháng Côn Luân, đối với tu sĩ Thái Hành ở nơi giáp ranh của Thái Hành và Thiên Sơn cũng càng thêm bất hảo. Trong hai tháng ngắn ngủi, đã phát sinh trên trăm lần đấu pháp.

Đáng sợ nhất là quân đội Diệp Vu Thời thống lĩnh, thế không thể cản. Mà Tả Khâu còn đang bế quan, Tiêu trưởng lão sau khi về phái cũng vì trọng thương mà bế quan không ra.

Hướng gió của những môn phái khác và tản tu lập tức thay đổi. Hơn hai năm trước, họ còn đang nghị luận Côn Luân có thể chống đỡ bao lâu dưới mãnh công của Thái Hành. Mà lúc này họ lại bắt đầu suy đoán không khí

cạnh tranh của Thái Hành.

Nhưng, Thái Hành vẫn chưa dao động quân tâm như họ đã tưởng.

Thái Hành vẫn là Thái Hành mấy năm trước, không chút rối loạn… nghiêm trang lại tràn đầy khí tức cuồng nhiệt. Họ chưa từng cho rằng Côn Luân có thể chân chính uy hiếp đến mình.

Hàn Không ngồi trên ghế bên của đại điện, chủ vị thì để trống.

Kiếm hắn đặt ngang gối, ngón tay nhẹ gõ thân kiếm, mỗi lần gõ một cái, không khí trong điện càng đè ép khiến người ta cảm thấy nghẹt thở.

Cuối cùng, ngón tay Hàn Không dừng lại. Hắn đảo qua từng người, sau đó âm thanh vang lên trong điện trống trải.

“Bại liền mười hai trận, các ngươi thật có mặt mũi.”

Trong điện không ai dám đáp, mồ hôi lạnh thấm ướt y phục họ.

Hàn Không đứng lên, nhàn nhạt nói: “Bại rồi ta có thể lý giải, chỉ là tại sao sau khi bại các ngươi còn sống?”

Lời vừa nói ra, mấy người dưới điện quỳ phịch xuống.

Lãnh trưởng lão đứng một bên nói: “Đại nhân, ngài…”

Hàn Không lạnh nhạt nói: “Ta đi gặp Diệp Vu Thời, đại nhân rất nhanh sẽ xuất quan thôi.”

Lãnh trưởng lão lập tức tinh thần đại chấn, vội nói: “Vậy ta mau công bố tin tức này xuống!” Niềm vui thể hiện rõ trong ngôn từ.

Ở chỗ khác.

Chu Thức Vũ để trần nửa thân trên, tứ chi đặt bằng treo trên hình cụ. Do trường kỳ không thấy mặt trời nên làn da tái trắng, những đường vân màu đen phía trên đặc biệt đáng sợ, rõ ràng là bị dùng độc.

Giang Trầm Chu buông xích trong tay, vang lên một chuỗi leng keng. Chu

Thức Vũ bịch một tiếng ngã lên giường sắt. Giang Trầm Chu bước tới lấy ngân châm mảnh trên người Chu Thức Vũ xuống.

Biểu tình trên mặt Chu Thức Vũ vẫn bình tĩnh, thậm chí là thản nhiên, dường như không hề đau đớn. Hắn chậm rãi mở mắt nhìn Giang Trầm Chu, vì độc tố xâm nhập, con ngươi hắn hơi đỏ.

"Ngươi xem, ngươi bị nhốt lâu như vậy, Côn Luân vậy mà không có một ai đến ứng cứu, lẽ nào ngươi không oán hận sao?" Khóe môi Giang Trầm Chu mang theo ý cười, một tay nâng cằm Chu Thức Vũ tràn đầy ác ý nói. Ánh mắt hắn đảo qua người Chu Thức Vũ, đảo qua từng tấc da thịt.

Chu Thức Vũ cuối cùng cũng nhíu mày.

Mà ngục tốt trong phòng sớm đã yên hơi lặng tiếng lui ra ngoài.

Giang Trầm Chu vỗ tay lên mặt Chu Thức Vũ, dùng tư thế trêu cợt bâng quơ xẹt qua môi Chu Thức Vũ.

Nhưng Chu Thức Vũ chỉ lặng lẽ nhìn hắn, trong mắt không chút sóng gió. Dường như bất cứ chuyện gì cũng không cách nào khiến hắn cảm thấy sợ hãi hay lo lắng.

Giang Trầm Chu tựa hồ bị chọc cười, thu tay nói: "Là một phế vật, hiện nay ích lợi duy nhất để ngươi sống là mỗi ngày chọc cười cho ta."

"Đại nhân, Tiêu trưỡng lão đến."

Giang Trầm Chu nhướng mày, đáy mắt u quang lạnh lẽo, Tiêu Vân Dật hôm nay đã xuất quan rồi sao.

"Tiêu trưởng lão chỉ tên muốn gặp Chu Thức Vũ." Ngục tốt cong lưng nói.

"Mời ông ta qua đi." Giang Trầm Chu tùy tiện nhặt y sam rách dưới đất ném lên người Chu Thức Vũ.

Tiêu Vân Dật nhìn Giang Trầm Chu cung kính hành lễ với mình, trên dưới đánh giá một phen. Chính là người trẻ tuổi này, trong mấy năm nhanh chóng thượng vị, cải tạo địa lao Thái Hành thành một nơi nhân sĩ trong

phái sợ hãi tránh không kịp, trở thành răng nanh cho Tả Khâu thống lĩnh cả Thái Hành.

Tiêu Vân Dật gật đầu, nhìn sang Chu Thức Vũ. Ông không chút tị hiềm trực tiếp ngồi xuống cạnh giường sắt nói: "Phụ thân của ngươi, tự tay đưa ngươi đến Thái Hành, ngươi oán hận hắn không?"

Chu Thức Vũ rũ mắt, không có động tĩnh. Lời như thế ngay từ lúc bắt đầu có lẽ hắn còn có phản ứng, nhưng trải qua những lời nói thâm độc lần sau ác độc hơn lần trước của Giang Trầm Chu, loại lời nói này chỉ như mưa lất phất, không tạo được chút phản ứng nào.

Tiêu Vân Dật không cho là đúng.

Chỉ là lại nói: "Côn Luân được mệnh danh là sẽ không hy sinh sẽ không từ bỏ bất cứ đệ tử nào. Kết quả lại không chút do dự đẩy ngươi ra, làm con cờ hy sinh. Giả dối cỡ đó… lẽ nào bọn họ không biết ngươi lên Thiên Sơn sẽ có kết quả thế nào sao? Họ biết, nhưng vẫn làm thế."

Giang Trầm Chu mắt nhìn mũi mũi nhìn tim đứng một bên, nghe những lời công kích vào lòng của Tiêu Vân Dật, không nói một lời.

…

Tiêu Vân Dật và Giang Trầm Chu một trước một sau đi trong địa lao. Nhìn thấy những ánh mắt hận không thể nhào lên đánh chết Giang Trầm Chu, Tiêu Vân Dật nhướng mày.

"Kế sách là ngươi hiến ra?"

"Vâng."

"Ngươi mong muốn cái gì?" Tiêu Vân Dật hỏi, ánh mắt ông khoan thai đặt lên người Giang Trầm Chu, nhìn thì rất nhẹ, thực chất rất nặng.

Đúng, Giang Trầm Chu là tiểu nhân âm hiểm mọi người đều biết.

Mọi người chỉ bị thủ đoạn tàn bạo của hắn hù dọa, nhưng tại sao hắn muốn sử dụng thủ đoạn như thế? Vì danh vì lợi hay vì quyền?

Đan dược? Linh bảo? Hay công pháp – Giang Trầm Chu trước giờ đều chưa từng biểu hiện ra mình yêu thích. Luận mỹ sắc, bên cạnh hắn không có một thị thiếp, cũng chưa từng ra vào nơi thanh sắc. Mà mặt khác, hắn không có bằng hữu, không kết giao đảng phái, địa lao âm lãnh ẩm ướt là động phủ của hắn.

…

Vì sự tàn bạo của hắn, khiến tất cả mọi người bỏ qua mặt này. Một người, thế nhưng ngay cả một người qua lại thân mật cũng không có, một chút sở thích cũng không có. Lẽ nào không phải là lực tự khắc chế vô cùng đáng sợ sao?

Như vậy không hợp lý. Phàm là người, đều phải có dục vọng. Khi một người thể hiện ra hắn vô dục vô cầu, vậy mong muốn của hắn luôn rất lớn. Mà khi một người có lực tự khắc chế đáng sợ như vậy, chuyện hắn muốn làm được nhất định vượt khỏi tưởng tượng của ngươi.

Vậy thì Giang Trầm Chu mong muốn cái gì.

Giang Trầm Chu dừng lại, nhìn Tiêu Vân Dật, khóe môi chậm rãi cong lên. Trong địa lao âm u, nụ cười của hắn lại có vẻ tuyệt mỹ phi thường.

Hắn rất bình tĩnh nói: “Lẽ nào ngài không cảm thấy, tiếng kêu gào và than khóc thống khổ này… thực sự là vô cùng vui tai. Ngài thấy họ oán hận ta, thù hằn ta, muốn giết chết ta. Nhưng sự thật lại là bất luận bọn họ oán hận ta, thù hằn ta thế nào, mỗi ngày ta đều có thể vui vẻ phẩm trà thưởng thức tiếng kêu gào và thống khổ của họ. Bọn họ muốn giết ta, nhưng cuối cùng lại sống nhờ vào cơm thừa canh cặn ta bố trí cho họ. Thú vị biết bao.”

Tiêu Vân Dật dừng lại một chút, mới nói: “Ha?”

Giang Trầm Chu nhanh chóng thay đổi tiểu tình, thu lại nụ cười nói: “Đệ tử vọng ngôn rồi, không dám giấu trưởng lão, mong muốn của đệ tử, chỉ có một chữ quyền mà thôi. Đệ tử vốn chẳng qua là một tiểu nhân vật, ai muốn dẫm đều có thể dẫm một cái. Mà hiện tại, bọn họ sẽ không nghĩ làm sao đến dẫm ta, mà ngàn vạn lần đừng bị ta dẫm…. Có quyền rồi, liền có được tất cả.”

Nhưng sau khi nghe xong biểu tình Tiêu Vân Dật vẫn có chút bất thường.

…

Lặp lại như thế, trong một tháng, Tiêu Vân Dật sẽ đến bảy lần.

Người có địa vị như Tiêu Vân Dật, nếu tỏ thiện ý với ai, chỉ sợ cả tu tiên giới người có thể chống cự rất hiếm hoi. Huống chi Chu Thức Vũ còn đang ở trong điều kiện sinh tồn ác liệt như thế. Có lúc lời Tiêu Vân Dật nói thật khiến người động dung, ngay cả Giang Trầm Chu cũng đều cho rằng Chu Thức Vũ có lẽ đã dao động. Nhưng, hắn không có. Đau lòng cũng thế, thế công nhu tình cũng thế, Chu Thức Vũ đều biểu hiện như không hề nghe thấy.

Ban ngày, hắn chịu đựng hình phạt như làm theo thông lệ của Giang Trầm Chu, không biểu hiện bất cứ cảm xúc nào. Mà buổi tối, hắn lại ôn nhu như thể có thể bao dung tất cả thế gian, truyền thụ công pháp, giảng thiên nam địa bắc, miêu tả mỹ cảnh Côn Luân, thế giới trong sách cho các đệ tử trong lao.

Hôm nay Giang Trầm Chu ngồi bên giường Chu Thức Vũ, không biết vì sao đột nhiên hỏi một câu: “Sợ chết sao?”

Chu Thức Vũ ngước mắt lên nhìn Giang Trầm Chu, thế nhưng cũng mở miệng trả lời.

“Nếu sợ chết thì có thể không cần chết sao?”

Giang Trầm Chu cong khóe môi.

Sau đó lại hóa thành cười lạnh: “Bắt đầu từ ngày mai đổi người đến chơi với ngươi, ngươi nên cảm thấy may mắn… chẳng qua tin tốt luôn đi kèm với tin xấu… ngày mai những hài tử đó sẽ bị phân ra đưa lên chiến trường. Người Côn Luân tự tàn sát nhau, ngươi nói có phải là rất thú vị không? Trò hay sắp mở màn rồi.”

Ánh mắt Chu Thức Vũ lập tức biến đổi, như một thanh lợi kiếm đâm vào Giang Trầm Chu. Mà như vậy chẳng qua chỉ khiến nụ cười của Giang Trầm Chu càng thêm tùy ý.

------oOo------

Chương 230: Tri mệnh, sẽ không lo 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ngân châm mảnh như sợi lông được lau chùi tỉ mỉ, sau đó đâm vào túi châm. Phàm là người từng kiến thức qua thủ đoạn của Giang Trầm Chu đều biết, một cây châm nhỏ bé này có thể tạo nên thống khổ lớn cỡ nào.

Chu Lập Đức nhìn cây châm đó, bất giác thở dài. Nếu không có kỹ thuật thi châm của Giang Trầm Chu, chân Chu Thức Vũ đã sớm giữ không được. Nhưng… Chu Lập Đức nghĩ đến ánh mắt thù hận của những hài tử đó, chỉ cảm thấy trong lòng cực độ khó chịu. Bao nhiêu lần hắn muốn nói với những người đó chân tướng, nhưng không thể.

“Dùng để uống, bảy ngày một lần.” Giang Trầm Chu đẩy một bình sứ nhỏ qua.

Chu Lập Đức cất bình sứ đi, cân nhắc một lát nói: “Sau khi chúng ta đi, ngươi chuẩn bị làm thế nào? Cần chúng ta phối hợp không?”

Giang Trầm Chu mặt không biểu cảm nói: “Đừng làm chuyện dư thừa.”

Chu Lập Đức mắc nghẹn, hồi lâu mới nói: “Hôm đó Tiêu Vân Dật có phải đã hoài nghi ngươi rồi? Lời Mục Ảnh lưu lại trước lúc chết vẫn đã để lại hạt giống nghi ngờ, đúng không?”

“Mỗi một người đều là đối tượng bị hoài nghi. Ngay cả Hàn Không cũng không ngoại lệ.” Giang Trầm Chu chỉ bình thản nói, cho nên hắn bị hoài nghi là chuyện rất bình thường.

“Vậy sau này chúng ta làm sao liên lạc? Nếu không ta lưu lại vậy…” Chu Lập Đức nói.

Giang Trầm Chu bình tĩnh nhìn Chu Lập Đức nói: “Có phải ngươi đã không còn thích hợp làm nghề này không? Đừng để ta cảm thấy phái ngươi đi làm việc là một sai lầm. Lúc thích đáng làm một kẻ câm, là một người điếc, hoặc là một người chết. Đây chính là sự giúp đỡ lớn nhất với ta.”

Chu Lập Đức trầm mặc, rất lâu mới nói: “Vậy bảo trọng.”

Giang Trầm Chu khẽ gật đầu, biểu tình vẫn lạnh nhạt.

Chu Lập Đức đứng lên, nhanh chóng ôm vai Giang Trầm Chu vỗ vỗ. Xúc cảm hao gầy dưới tay khiến hắn không khỏi thở dài. Sau đó hắn nhanh chóng buông tay, nhìn ngón tay đã thần không biết quỷ không hay gác lên động mạnh cổ của mình, cười ha ha.

Giang Trầm Chu sầm mặt nhìn Chu Lập Đức, lạnh giọng nói: “Nếu đều giống như ngươi thế này, mật thám Côn Luân sớm đã chết sạch rồi.”

Nhưng Chu Lập Đức chỉ cười nói thêm một lần: “Bảo trọng.”

Khi đó trong đoàn người họ, Giang Trầm Chu là người nhỏ tuổi nhất. Hắn là cô nhi được một trưởng bối nhặt về phái, vốn nên được đưa đến đám đệ tử bình thường. Nhưng hắn lúc đó chỉ mới bốn năm tuổi, lại ngang bướng kéo chặt tiền bối không chịu đi. Cuối cùng chỉ có thể lưu hắn lại Ám Ti. Có lẽ vì sống cùng với đám người trầm mặc kiệm lời bọn họ, nên từ nhỏ Giang Trầm Chu đã có sự bình tĩnh và lý tính đặc thù, chỉ là… không tử khí trầm trầm như hiện nay.

Chu Lập Đức nhìn Giang Trầm Chu một cái thật sâu, trong mắt tràn đầy lo lắng. Chỉ là cuối cùng, Giang Trầm Chu chỉ hơi mất kiên nhẫn nhìn hắn mà thôi.

Chu Lập Đức thở dài sau đó thu lại biểu cảm, rồi rời khỏi phòng.

Giang Trầm Chu nhíu mày, nâng tay dập tắt đèn trong phòng. Trong một vùng hắc ám, hắn tựa vào lưng ghế nhẹ khép mắt lại.

Hắn nghĩ đến Phương Khác từng gặp mặt mấy lần. Nếu không phải y tín nhiệm hắn như thế, tất cả sẽ không thuận lợi thế này. Mà Chu Lập Đức ở bên cạnh hắn một thời gian, thế nhưng đã thay đổi rất nhiều, khí tức âm trầm trên người hắn đã được tẩy đi phần lớn.

Nhưng, Phương Khác dựa vào cái gì tín nhiệm hắn như thế? Nếu Giang Trầm Chu hắn phản bội, y sẽ làm gì?

“Non nớt, ngây thơ…” Giang Trầm Chu vô cảm thấp giọng nói, sau đó hắn nhớ tới thẻ ngọc truyền tới từ tay Phương Khác, qua một lát hắn lại tiếp: “Người Côn Luân.”

Sau đó chính là trầm mặc vô tận, trong bóng tối, trên thẻ ngọc đen nho nhỏ trong tay Giang Trầm Chu khắc hai chữ Ám Ti.

Nghĩ đến vài lời ít ỏi Phương Khác truyền đến. Sau khi sự thành về phái, chấp chưởng Ám Ti.

Đây thật sự là một tương lai tốt đẹp.

Đáng tiếc…

Giang Trầm Chu nhớ lại năm đó, vì phản đồ Côn Luân bán đứng, đường dây của họ bị giăng lưới tóm gọn, sau khi liều chết đưa tin về Côn Luân, mấy mật thám thân phận đã bại lộ, yêu cầu hắn tự tay giết chết họ sau đó đi nhận công, vì chỉ có như vậy mới có thể bảo toàn hắn, hơn nữa bài trừ hiềm nghi cho hắn.

Mà trong những người đã bại lộ thân phận có dưỡng phụ của hắn.

Hắn đương nhiên không nguyện ý động thủ, nhưng lại không thể ngăn cản bọn họ tự sát. Hôm đó hắn quỳ dưới đất liều mạng muốn cứu vãn, dưỡng phụ nắm chặt tay hắn, nắm cán đao dâm xuống từng nhát từng nhát, máu bắn đầy mặt đầy người hắn.

Nhưng ông chỉ nhìn hắn nói: “Chết có lẽ nặng tựa Thái sơn hoặc nhẹ tựa lông hồng. Đừng để chúng ta chết không có giá trị. Nhớ những thứ ta đã dạy con… Giả thành sói trà trộn trong đàn sói, đầu tiên con phải học được ăn thịt. Phải nhẫn.”

Cảnh cáo biệt giữa họ là băng lạnh mà tàn khốc.

Từ đó, trên tay hắn không chỉ dính máu kẻ địch.

…

Lại qua một ngày. Chu Thức Vũ nghênh đón kẻ thi hình mới.

Mà trong môn phái cũng dấy lên con sóng không nhỏ, thân phận đường chủ hình đường của Giang Trầm Chu bị Tiêu Vân Dật hủy bỏ, ngay cả địa lao cũng bị Lãnh trưởng lão tạm thời tiếp quản. Mọi người Thái Hành không hiểu đã xảy ra chuyện gì, nhưng quyết định của Tiêu Vân Dật cũng không ai dám đưa ra dị nghị.

Sau khi Lãnh trưởng lão tiếp quản hình đường, người phái đến địa lao là tâm phúc của ông Văn Qua. Các ngục tốt đối với người này vô cùng lạnh nhạt, vì Lãnh trưởng lão và Giang Trầm Chu có vài mâu thuẫn. Nhưng họ không phải vì trung thành với Giang Trầm Chu, mà là trước khi xác định Giang Trầm Chu chân chính không thể trở mình, họ đều không dám biểu hiện ra cho dù chỉ là một chút ân cần với người của Lãnh trưởng lão.

Mà Văn Qua cũng không biểu hiện bất mãn đối với sự lãnh nhạt của họ, sau khi đến địa lao hắn chỉ hỏi thăm đôi câu theo thông lệ rồi đi thẳng vào phòng giam Chu Thức Vũ. Sau lưng hắn còn có một tu sĩ cụt tay.

Hắn vào phòng giam, Chu Lập Đức và ngục tốt dẫn đường thì đứng bên ngoài.

Ngục tốt nhìn đồng môn một tay, không khỏi nói: “Sao ngươi lại bị phái đến đây?”

Chu Lập Đức cười khổ nói: “Vốn đã có một công việc rất nhẹ nhàng, ai biết lại đắc tội Liễu sư tỷ. Chỉ đành cầu quản sự đổi chỗ.”

Ngục tốt đồng tình nhìn hắn: “Vậy ngươi cũng thật xui xẻo.”

Chu Lập Đức cũng không ngờ được kế hoạch của Giang Trầm Chu lại là thế. Tất cả kế hoạch của Thái Hành đều do một mình Giang Trầm Chu đặt ra, cũng chỉ có hắn biết kế hoạch hoàn chỉnh. Mà Chu Lập Đức chỉ cần nghe lệnh làm việc là được. Thậm chí Chu Lập Đức ở trong phái lâu như thế, đến nay cũng chỉ biết thân phận ngầm của hắn mà thôi. Như thế, một người bại lộ thân phận, không đến mức liên lụy quá nhiều.

Nhưng, sau khi Giang Trầm Chu bị tước đoạt quyền lợi, đưa vào tiểu viện, hắn cũng hiểu ra vài thứ.

Giang Trầm Chu vì hôm nay đã chôn xuống vô số ám chiêu. Trước là cố ý để Tiêu Vân Dật hoài nghi mình, sau thừa cơ thoát thân khỏi địa lao, đơn

giản đặt mình bên ngoài… thật là từng vòng chồng vào nhau.

Mà người tiếp quản hình đường nhất định sẽ là Lãnh trưởng lão trước nay không hợp với hắn. Vì Lãnh trưởng lão có tư lịch sâu nhất, hơn nữa từng là bộ hạ cũ của Tiêu Vân Dật. Mà địa lao nơi mấu chốt nhất, đương nhiên phải giao cho tâm phúc.

Năng lực ước tính nhân tâm này, đúng là lợi hại.

Chỉ là tiếp theo, Văn Qua sẽ làm gì. Chu Lập Đức không hiểu, mệnh lệnh hắn nhận được là hành động vào lần tới lúc Tiêu Vân Dật đến địa lao.

Đúng như dự liệu, chưa qua vài ngày Tiêu Vân Dật lại đến thăm gặp được Văn Qua.

Nhìn thấy đồ đệ từng được ông nâng lên cực cao cuối cùng lại bị ông ghét bỏ. Tiêu Vân Dật nhíu mày.

Văn Qua cúi đầu, nhìn không rõ biểu cảm trên mặt. Nhưng theo một bóng đen lao tới tấn công Tiêu Vân Dật, Văn Qua hung hãn xuất thủ!

…

Mà gần như vào lúc Tiêu Vân Dật bước vào địa lao. Dưới địa lao có mấy thân ảnh vội vàng hành động, mấy ngục tốt tuần tra ngay cả cảnh báo còn chưa kịp phát ra đã bị giết chết.

Cửa phòng gian được mở ra từng cái, phạm nhân trong phòng tuần tự bước ra. Nhận đan dược và vũ khí trong tay người mở cửa lao, nhờ phúc phạm nhân Côn Luân không bị nhốt chung với phạm nhân khác. Sau đó bọn họ không phát ra chút tiếng động nào nhanh chóng chạy đi, phân thành mấy đội nhân mã. Từ các lối ra ẩn mình trong hình đường tối tăm.

Mà ngoài hình đường lại không hề có chút động tĩnh nào.

Chu Lập Đức một tay dìu Chu Thức Vũ, men theo bóng râm dưới mái hiên đi vào một gian phòng, sau đó vào mật đạo.

Đúng lúc này, vị trí địa lao sau lưng phát ra tiếng vang khiến người giật mình. Uy áp của tu sĩ kỳ hợp thể phủ cả Ngũ Hành sơn. Cùng lúc, địa lao

trở nên huyên náo, những phạm nhân khác cuối cùng cũng tỉnh khỏi hôn mê, trào ra khỏi ngục thất mở rộng cửa. Cả Ngũ Hành sơn cũng huyên náo.

“Phương đại nhân sẽ ở Nam Lĩnh Phong thành tiếp ứng chúng ta.” Chu Lập Đức vừa nói, vừa đưa đan dược cho Chu Thức Vũ. Chu Thức Vũ rất nhẹ, nhẹ chỉ còn lại một khung xương, hắn chỉ dùng một tay đã có thể ôm lên.

Trong đội nhân mã này, Tiêu Bình Phúc là một trong số đó.

Nó theo sát sau lưng hai người, ban đầu ngay cả thở mạnh cũng không dám, sau khi nhìn thấy Chu Lập Đức nói chuyện, cuối cùng nó nhịn không được lên tiếng: “Vậy muội muội của ta thì sao? Nó tên Tiêu Bình An, hiện nay chắc đã bảy tuổi. Nó có phải cũng cùng thoát với chúng ta? Ta có thể gặp nó không?”

Chu Lập Đức nghẹn lại, lúc này Chu Thức Vũ lên tiếng: “Sẽ, ngươi sẽ gặp được nó.”

Trong thời gian nói mấy câu ngắn ngủi, Ngũ Hành sơn cuối cùng cũng tỉnh lại trong bóng tối, linh quang chiếu sáng hắc ám, tiếng kêu thét, tiếng trốn chạy không dứt bên tai.

Lúc này, tu sĩ áp hậu đã cẩn thận đóng lại cửa ám thất.

Sau đó gần như tất cả mọi người đều không tự chủ được cảm thấy hưng phấn! Cuối cùng họ cũng thoát khỏi địa lao âm trầm khủng bố đó.

Chỉ có Chu Thức Vũ nhìn mật đạo tuyệt đối không thể dựng xong trong mấy ngày, trầm tư.

Sau khi người cuối cùng vào mật đạo, trong căn phòng họ bước vào xuất hiện một bóng người. Trong bóng tối, ngón tay thon dài trắng nõn đang bày trận pháp ngoài mật đạo.

Mà tu sĩ Thái Hành cảm giác được có linh lực dao động mà lục tìm đến, nhìn thấy căn phòng trống rỗng, không thấy được đào phạm nào.

Sau đó đợi khi họ ra khỏi phòng, thấy được ngoài phòng là một thanh niên

thân hình thẳng tắp, ánh mắt âm trầm của hắn đảo qua, tất cả mọi người không rét mà run.

“Tình huống thế nào?” Giang Trầm Chu hỏi, bên chân hắn còn nằm hai phạm nhân sinh tử không rõ.

Vương Tuyết Hàm nhìn thanh niên, bước tới cung cung kính kính nói: “Khởi bẩm đại nhân, địa lao… hai ngàn năm trăm lẻ tám phạm nhân, bao gồm Chu Thức Vũ, toàn bộ trốn thoát, đến bây giờ chỉ bắt được một ngàn năm trăm lẻ một người.”

Giang Trầm Chu lạnh lùng nhìn họ, khóe môi nhếch lên, mỉa mai: “Ta thế mà không biết Thái Hành lại nuôi nhiều phế vật đến thế.”

Đám người Vương Tuyết Hàm hổ thẹn cúi đầu, hôm nay là họ trực, kết quả lại xảy ra chuyện lớn như thế.

------oOo------

Chương 231: Tri mệnh, sẽ không lo 3

Nguồn: EbookTruyen.VN

Khi Giang Trầm Chu vào địa lao, tay Tiêu Vân Dật đang gác lên cổ Văn Qua, dưới đất đầy máu tươi. Con mắt Văn Qua hiện màu đỏ tươi lồi ra ngoài, biểu tình vô cùng dữ tợn đáng sợ. Nhưng rất rõ ràng hắn đã chết.

Tiêu Vân Dật nhìn Giang Trầm Chu hỏi: “Tạ Thương đâu?”

Trong những ngày Giang Trầm Chu bị nhốt, người phụ trách trông coi là Tạ Thương.

Giang Trầm Chu không kiêu không hèn nhìn Tiêu Vân Dật, nói: “Tiêu trưởng lão, chỉ có chưởng môn mới có quyền miễn nhiệm bổ nhiệm đường chủ.”

Ánh mắt Tiêu Vân Dật nhìn Giang Trầm Chu như kiếm, mà Giang Trầm Chu không hề cúi đầu cũng không cong lưng. Ánh mắt hắn và Tiêu Vân Dật giao nhau. Bầu không khí ngưng cố, đúng lúc này Lãnh trưởng lão

cũng tới.

Ông ta vội vàng chạy đến, vì kinh hoảng nên không phát hiện bầu không khí không tầm thường giữa hai người. Lãnh trưởng lão đầu đầy mồ hôi lạnh thỉnh tội: “Đệ tử… đệ tử không biết Văn Qua sẽ đại nghịch bất đạo như thế! Hắn… trong môn phái toàn lực điều tra… Đệ tử có tội, hôm nay đệ tử cùng Tạ trưởng lão luận đạo, sau đó… sau đó Giang Trầm Chu tự tiện rời khỏi thu viện. Ta cùng Tạ trưởng lão vì hoài nghi hắn có bất thường, mà tìm kiếm khắp nơi. Làm lỡ thời gian…”

Chính lúc này, Giang Trầm Chu bật cười chế nhạo ngắt lời Lãnh trưởng lão: “Chức vị đường chủ của ta, là chưởng môn khâm điểm. Hiện nay chưởng môn bế quan chưa ra, cho dù là Tiêu trưởng lão cũng không có quyền tự tiện giam cầm ta. Lãnh trưởng lão ngài hoài nghi ta bất thường, ta còn hoài nghi các ngài muốn tác loạn phạm thượng. Trong số phạm nhân bị địa lao bắt lại không có một đệ tử Côn Luân, người làm loạn trong phái cũng không có một người Côn Luân. Có lẽ có người cấu kết với Côn Luân. Ta cho rằng hiềm nghi của Lãnh trưởng lão ngài là lớn nhất. Hình đường đường chủ Giang Trầm Chu khẩn thỉnh Tiêu trưởng lão đừng bao che gian tế.”

Giang Trầm Chu lạnh lẽo nhìn Lãnh trưởng lão.

Mặt Lãnh trưởng lão nghẹn đỏ bừng, sau đó lại bắt đầu trắng nhợt, ông khẩn thiết nói: “Đại nhân! Đệ tử không có! Đệ tử…”

“Đủ rồi.” Tiêu Vân Dật phất tay áo: “Tất cả những người liên quan, ngày mai đều tới đại điện cho ta, Giang Trầm Chu, ngươi cũng thế.”

Lúc này Giang Trầm Chu mới rũ mắt, gật đầu đáp lời.

Mắt thấy Tiêu Vân Dật ly khai rồi, Lãnh trưởng lão lạnh lùng nhìn Giang Trầm Chu, định nói gì đó. Nhưng Giang Trầm Chu nhìn cũng không thèm nhìn ông một cái, đi tới ngồi xổm cạnh thi thể, tựa hồ muốn kiểm tra một lượt.

Nhưng vào lúc này, một đạo thần thức phủ tới.

Âm thanh của Tiêu Vân Dật vang lên.

“Hắn chết có chút kỳ quặc, đi gọi Chúc Cố Chi qua kiểm nghiệm. Một ngày chưa tra rõ nguyên nhân cái chết, người khác không được chạm vào.”

Ánh mắt Giang Trầm Chu nhẹ đảo qua đầu Văn Qua, ở đầu Văn Qua có mấy cây ngân châm mảnh như lông trâu. Trong ánh mắt Lãnh trưởng lão, Giang Trầm Chu thu tay lại cười mỉa mai.

Hắn nhìn Lãnh trưởng lão nói: “Có lẽ đại nhân bế quan quá lâu, đến mức ngài đã quên ai mới là chưởng môn Thái Hành.”

Lãnh trưởng lão nghẹn họng, lòng trung thành của ông với Tả Khâu là không cần nghi ngờ, nhưng ác ý trong câu này cùng những lời trước đó của Giang Trầm Chu ông lại không thừa nhận nổi.

Nhưng Giang Trầm Chu đã không muốn nói nhiều với ông, trực tiếp phất tay áo bỏ đi.

Tại góc tường có một thi thể, sau khi Tiêu Vân Dật nói ra từ kỳ quặc. Không ai dám chạm vào, thậm chí nhìn nhiều hơn một cái đều sợ sẽ chọc họa lên người.

Ai cũng không nhớ ra, trước hôm nay Văn Qua còn là nhân vật chạm là bỏng tay trong phái. Mà hai mắt Văn Qua trợn to, tựa hồ là chết không nhắm mắt. Khi đau đớn ập đến trong đầu, không biết hắn có hiểu ra chân tướng.

Ở trên Hoàng hải, bắt đầu từ lúc hắn tìm đến Giang Trầm Chu. Hắn đã trở thành một con cờ Giang Trầm Chu chôn xuống, một con cờ chắc chắn phải chết.

…

Một chiếc thuyền bay, lặng yên vô thức vượt qua biên cảnh Thái Hành, đến Nam Lĩnh Phong thành.

Phương Khác vỗ vai Chu Lập Đức nói: “Không cần quá mức tự trách, ngươi đã làm rất tốt.”

Chu Lập Đức cười khổ lắc đầu nói: “Thuộc hạ chỉ là tận chút sức lực

mỏng manh, tất cả đều nhờ vào Thiên Phàm. Hiện nay nước Thái Hành bị Thiên Phàm khuấy đục. Chuyện những hài tử Thái Hành lên chiến trường, cũng vì sợ trong đó có trộn người của chúng ta nên bị dời lại."

Chu Lập Đức thở dài nói: "May là hắn không phải kẻ địch."

Mưu kế như thế, thủ đoạn như thế. Nếu là kẻ địch không khỏi quá mức đáng sợ, không những tẩy sạch cho mình còn dựng Lãnh trưởng lão thành tấm bia. Càng đáng sợ hơn là hắn thành công khiến người Thái Hành cho rằng Thái Hành có hai tiếng nói. Dù sao đối với phần lớn người Thái Hành, giữa Tiêu trưởng lão và Tả Khâu không hề hài hòa như thế.

"Chỉ là, thật sự không cần nói cho Chu đại nhân chuyện Thiên Phàm sao? Ta sợ…"

Hắn không thể không vì Thiên Phàm mà suy nghĩ, dù sao hắn vẫn không hy vọng Thiên Phàm sẽ đi lên tuyệt lộ. Rõ ràng Thiên Phàm là… lại bị tất cả mọi người trong môn phái oán hận. Thậm chí còn vượt qua Tả Khâu, trở thành người đứng đầu trên bảng ám sát Côn Luân.

Phương Khác lắc đầu, nhàn nhạt nói: "Vẫn là câu nói cũ, thêm một người biết, thì thêm một phần nguy hiểm. Chu sư huynh ở trong địa lao lâu như thế, nếu hắn muốn nói sớm đã nói rồi. Ám sát lệnh trong môn phái, đều nằm trong tay ta, ai cũng không biết nhiệm vụ đầu tiên trên bảng ám sát chưa từng được phát ra."

Chu Lập Đức đột nhiên nghĩ tới gì đó, nhíu mày: "Tạ trưởng lão tại sao lại đến?"

Phương Khác cười cười, lắc đầu không nói.

Chuyến này Phương Khác đến tiếp ứng Chu Lập Đức sớm đã lập kế hoạch xong, nhưng trước lúc đi Tạ trưởng lão lại dắt Dư Sùng Lễ đến đồng hành với họ. Chu Thức Vũ và Tạ trưởng lão khá thân cận, mà với y lại chỉ là lễ mạo có thừa thân cận không đủ.

Một năm này, sự vụ môn phái ngoài mặt vẫn do Trí Ngu trưởng lão chủ trì. Nhưng ai cũng biết, người chân chính làm chủ là ai. Nhưng theo đó, quan hệ giữa Thượng Quan gia và Tạ trưởng lão, Tiêu trưởng lão cũng càng lúc càng gần, mà hiện nay Chu Thức Vũ hiển nhiên cũng thế.

Không phải đối địch, mà càng giống như một loại cân bằng. Đám người Triệu Lịch Duyệt cho là thế, Trí Ngu trưởng lão cũng cho là thế, ngay cả đám người Thượng Quan Bình Thục cũng cho là thế đúng không?

Nhưng y lại không cho là thế. Nếu là cân bằng, tại sao không phân quyền? Phương Khác nghĩ đến sư phụ đang bế quan trên Thận Hành nhai, ánh mắt trầm đi. Khi tất cả mọi người chỉ nhìn thấy vài bước trước mắt, Trí Tiêu lại đã thấy được trăm bước sau hoặc thậm chí là ngàn bước.

Khi tất cả mọi người cho rằng ông là vì cân bằng cho vị đệ tử duy nhất của mình mà đặc biệt ghép những người này lại, tránh để thế lực y quá lớn vượt qua sự khống chế của mình. Nhưng Phương Khác lại biết vị lão nhân đó dụng tâm cỡ nào để tận lực lót cho y một con đường bằng phẳng, hết lòng hết sức cho tương lai Côn Luân.

Từ đó mà thấy, tình trạng của sư phụ y không tốt, hơn nữa ngày càng nghiêm trọng, đến mức hiện tại ông đã bắt đầu dồn đẩy y vào vị trí chưởng môn, lót đường cho y. Phương Khác rũ mắt nhìn đệ tử Thái Hành đã mơ hồ thấy được ngoài cửa sổ, nhàn nhạt nói: "Qua vài ngày, những người này liền sẽ biến mất."

Chu Lập Đức nhìn thanh niên trước mắt, mỉm cười, rũ đầu. Mấy năm không gặp, vừa gặp lại hắn đã phát giác biến hóa trên người Phương Khác. Chẳng qua chỉ mấy năm ngắn ngủi mà thôi… Chu Lập Đức nghĩ đến một từ vốn không nên dùng trên một người trẻ tuổi thế này – tích lũy từng ngày.

------oOo------

Chương 232: Phong thành

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đoàn người Chu Thức Vũ phân đường với Phương Khác, hiện nay đã trở về môn phái. Chu Thức Vũ ngồi trên một chiếc xe lăn, nhìn cảnh sắc quen thuộc ngoài cửa sổ. Trong mũi đã không còn là máu tanh và hôi thối, mà tràn đầy hương hoa.

Đây là gốc của hắn, là gia hương tất cả người Côn Luân thủ hộ.

Sau đó, hắn lại nhớ đến cảnh tượng thấy lúc đi qua Phong thành hôm đó.

Trên đường là cảnh tượng tiêu điều, người đi đường cúi đầu thần sắc tê liệt cước bộ vội vàng. Phong thành dưới sự thống trị của Thái Hành mới vài năm, người bình thường bị áp chế bị bắt đi đào linh khoáng hoặc làm khổ lực nhìn mãi thành quen. Mà đá lát trước cửa Tiêu gia còn mơ hồ thấy được vết máu.

Côn Luân hơn hai năm nay, ám sát sáu thống lĩnh Thái Hành đống ở Phong thành, nhưng đây chỉ khiến cuộc sống của người dân trong Phong thành càng thêm gian nan. Chỉ có thu hồi Phong thành, mới có thể giải quyết vấn đề trên căn bản.

Lúc đó trên thuyền bay có không ít đệ tử là người Phong thành, bọn họ nhìn chằm chằm Phong thành. Cắn răng, đỏ mắt, hận không thể nhào xuống thuyền bay giết sạch những đệ tử Thái Hành bên trong Phong thành. Miệng còn hung tợn đọc tên Giang Trầm Chu.

Lúc Chu Thức Vũ xuất thần, một người đẩy cửa vào. Hắn gật đầu với Chu Thức Vũ, ánh mắt mang ý cười, Chu Thức Vũ hơi nhướng mày, Dư Sùng Lễ đứng sau lưng Chu Thức Vũ thì mặt không đổi sắc.

“Tất sư huynh.” Chu Thức Vũ gọi.

“Nam tử Phong thành gần một nửa bị giải đến thành Thái An đào linh khoáng, còn lại thì sống còn không bằng một con linh thú. Người Thái Hành muốn vắt khô tòa thành trì này… Mà hầu như tất cả gia đình trong thành trì đều có hài tử bị Thái Hành đoạt đi…” Tất Thập Tứ bình thản thuật lại bất hạnh của tòa thành trì, đáy mắt như có thương hại lại phản phất mang lửa giận.

Cuối cùng hắn ngẩng đầu nhìn Chu Thức Vũ nói: “Ta không hiểu, tại sao lâu như thế môn phái vẫn không có hành động, ngươi bị Thái Hành bắt giam mấy năm. Vậy mà đến hôm nay mới được cứu ra. Đối với Phong thành và những hài tử đó, ta cũng không thấy môn phái đưa ra bất cứ điều lệ gì. Thật khiến người… rét lòng.”

Chu Thức Vũ nghe xong trên mặt không xuất hiện biểu cảm Tất Thập Tứ

dự đoán, hắn nói: “Nếu mấy năm trước môn phái phái người ứng cứu, nhiều lắm chỉ có thể cứu được một mình ta. Nếu là vậy, ta nhất định không muốn về phái.”

Nói xong câu này, Chu Thức Vũ nhìn Tất Thập Tứ: “Khiến sư huynh rét lòng chỉ sợ không phải môn phái, mà là Phương Khác.” Hắn trực tiếp không chút lưu tình điểm ra tư tâm của Tất Thập Tứ.

Lời vừa nói ra, sắc mặt Dư Sùng Lễ và Tất Thập Tứ đều có chút biến hóa. Chỉ là Tất Thập Tứ thoáng cái đã cười lên, đôi mắt hoa đào lấp lánh.

Hắn nhẹ cười vài tiếng rồi nói: “Không giấu Chu sư đệ, ta quả thật có tư tâm. Nhưng lời ta nói cũng không phải giả. Chẳng qua chỉ là một chút ân oán cá nhân, Phương Khác lại không buông tha đến tận nay. Ta vì môn phái lập chiến công hiển hách, hiện nay lại không có đất cắm dùi. Đám Tạ lão vì môn phái cống hiến hơn nửa đời người, Duy Pháp đường lại dễ dàng đổi chủ.”

“Ta không phục.” Trên mặt Tất Thập Tứ vẫn là nụ cười, nhưng lại nói từng chữ.

“Ngươi không phục, không liên quan ta.” Chu Thức Vũ đáp.

…

Tất Thập Tứ đi rồi, Dư Sùng Lễ vô cùng nghi hoặc hỏi: “Chu sư thúc, tại sao ngài…”

Chu Thức Vũ bình tĩnh đẩy xe lăn, rót cho mình một ly linh trà rồi chậm rãi nói: “Đừng vì phản đối mà đi phản đối. Hơn nữa, ngươi cho rằng môn phái thật sự không có hành động gì với Phong thành sao? Vậy tại sao Phương Khác lại lưu lại Phong thành?”

Dư Sùng Lễ sửng sốt, nhưng trên mặt vẫn có chút nghi hoặc.

Chu Thức Vũ nhấp một miếng linh trà, nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng tư duy đã bay về Côn Luân, trở về cái đêm hắn và Trí Tiêu ngồi đối diện nhau vào mấy năm trước.

Dụng ý của Trí Tiêu hắn tựa hồ đoán được một chút, có lẽ Tạ lão đã sớm

hiểu, do đó mới sẽ xuất sơn, mà đám Dư Sùng Lễ thì vẫn chưa hiểu.

Quyền hành của Duy Pháp đường và chức vị chưởng môn, hai thứ không thể cùng tồn tại.

Chỉ là… hy vọng Phương Khác có thể nghĩ rõ. Chu Thức Vũ nghĩ thế.

…

Lúc Tất Thập Tứ đi, sắc mặt không tốt, đôi mắt hoa đào tràn đầy mây mù, hắn vốn cho rằng vị Chu sư đệ đó sẽ đứng cùng một trận doanh với mình, ai biết lại dầu muối không vào như thế. Nếu chỉ thuyết phục được Thượng Quan Bình Thục thì căn bản không có tác dụng nào.

Nhân tâm của Phương Khác trong môn phái không ai có thể dao động, duy chỉ có những đệ tử được cứu ra khỏi địa lao thì ai ai cũng là tử trung của Chu Thức Vũ.

Hắn vốn nghĩ nếu có thể từ trong đó vận hành ít nhiều, gợi lên bất hòa của họ là chuyện rất dễ dàng. Ai biết Chu Thức Vũ lại thế… nghĩ đến mấy ngày nay trong môn phái liên tục đụng phải tường cứng, sắc mặt Tất Thập Tứ càng thêm khó coi. Tay siết thật chặt, Tất Thập Tứ bước nhanh rời đi, khiến các đệ tử trong môn đều nhìn qua. Nhưng những ánh mắt này, khiến Tất Thập Tứ càng thêm không vui. Hiện nay hắn ở trong môn giống như một trò cười. Ngày xưa phong quang thế nào, bây giờ sa sút thế đó.

Lúc Tất Thập Tứ quẹo qua một ngã rẽ, trên hành lang có một đệ tử bình thường hơi dời bước cản ngay giữa. Người này tướng mạo đơn giản bình thường, khiến người ta có chút cảm giác vừa nhìn đã quên. Mà từ y phục trên người cũng có thể nhìn ra, người này chẳng qua là một tiểu tốt vô danh.

Chỉ là hắn nhìn Tất Thập Tứ, câu đầu tiên nói là: “Hiện nay Phương Khác chấp chưởng Côn Luân, ngươi phục không?”

Tất Thập Tứ híp mắt lại, hỏi: “Ngươi là ai?”

…

Trên thực tế, đám người Tất Thập Tứ đều chỉ nhìn thấy hiện trạng bên

ngoài Phong thành mà thôi. Mà tình hình chân chính của Phong thành, trong môn phái chỉ có cực ít người rõ. Phong thành không hề tử khí trầm trầm như trong tưởng tượng của họ.

Mà nếu Tất Thập Tứ tìm đến Chu Thức Vũ trễ vài ngày, chỉ sợ lời hôm nay của hắn sẽ thay đổi. Đáng tiếc, số mệnh đã định vào mấy ngày sau hắn nghĩ đến hôm nay mình nói môn phái không làm gì, liền cảm thấy mặt đau nóng rát.

___ Mấy ngày sau ___

Phong thành trong bóng tối một mảnh yên tĩnh, chỉ có tiếng gõ canh cùng tiếng bước chân của tu sĩ Thái Hành tuần tra. Chỉ là sâu trong từng con hẻm chật hẹp, có rất nhiều người ban ngày đã mệt mỏi không chịu nổi bò ra khỏi ổ chăn.

Một phụ nhân ban ngày chỉ biết lấy nước mắt rửa mặt, trên eo cắm một thanh lưỡi liềm. Lặng lẽ chui từ lỗ chó ở hậu viện đến góc chết mà người tuần tra không nhìn thấy, sau đó đẩy cửa vào một gian tiểu viện khác.

Trong viện thế nhưng đã tụ tập không ít người. Bọn họ trầm mặc dùng tay ra hiệu với đối phương, bắt đầu giao lưu như những người câm. Động tác giao lưu của họ lớn hơn bình thường một chút, hiển nhiên có chút hưng phấn. Biểu tình trên mặt đã không còn tê liệt, mà là vui sướng đang miễn cưỡng khắc chế.

Vào lúc này, người dẫn đầu đưa tay làm một thủ thế chủ ý. Sau đó mời ba người sau lưng hắn ra. Đến lúc này, người trong viện mới phát hiện hóa ra sau lưng thủ lĩnh còn ba người!

Ba người này đều khoác áo trùm màu đen, trong bóng đêm tối tăm, căn bản không thấy rõ gương mặt che giấu sau lớp mũ trùm, mọi người có một thoáng hoảng loạn.

Lúc này, thủ lĩnh lại ra hiệu vài cái.

Mọi người đột ngột quay nhìn nhau, sau đó nhìn sang ba người.

Người đi đầu, đưa tay kéo mũ trùm xuống, lộ ra gương mặt thanh tú, y mỉm cười với mọi người, sau đó dùng thủ ngữ vừa học mấy ngày ra hiệu.

Tiếng hít thở của mọi người đều đè xuống thấp nhất, nhưng ngón tay của họ đang run rẩy. Có người trong mắt còn xuất hiện lệ hoa, hắn nhanh chóng đánh ra một thủ thế hỏi [Đây là thật sao?]

Phương Khác dùng thủ ngữ còn khá non nớt đáp [Đúng, đây là thật. Tối nay công thành, xin mọi người tất cả hành sự theo kế hoạch.]

Mọi người nhận được đáp án khẳng định, cắn chặt răng chính mình. Không dám lộ ra chút âm thanh nào dẫn người tuần tra đến. Từ khi có người tập trung mọi người kết thành đoàn, tấn công đội tu sĩ Thái Hành tuần đêm. Bây giờ ai lén lút túm tụm buổi tối sẽ bị tu sĩ Thái Hành bắt quất roi thị chúng. Mà trong thành người có chút danh khí đều bị bắt đi đào linh khoáng, người lưu lại phần lớn đều không biết chữ. Cho nên để không bị tu sĩ Thái Hành tuần tra phát giác, họ kết hợp với kỳ ngữ trên chiến trường của Côn Luân chế tạo ra thủ ngữ hiện nay, hoặc là vẽ xuống đất để câu thông.

Phương Khác lấy ra từng lá bùa, đơn giản chỉ dẫn nên dùng thế nào. Sau đó cùng Khổng Du Thanh phân pháp cho mọi người.

Mọi người nhanh chóng ra dấu một hồi, sau đó từng người ly khai. Phụ nhân giắt lưỡi liềm ở eo đó lại chui ra từ lỗ chó, nàng nhanh chóng chạy đến một con hẻm khác. Đáng bất ngờ là rõ ràng tu vi của nàng rất thấp, nhưng chân không hề phát ra chút âm thanh nào.

Mà tất cả mọi người trong viện này gần như đều có bản lĩnh đó. Lúc bọn họ tản đi, tin tức đã được truyền khắp cả Phong thành tối tăm.

Khổng Du Thanh vụng về ra dấu cho thủ lĩnh viện lạc.

[Bọn họ còn lợi hại hơn cả mật thám bình thường.]

Thủ lĩnh đó cũng ra dấu. [Người không lợi hại đã chết rồi.]…

Mà ở ngoài Phong thành, Tiêu Xương Thu đứng trên một con thanh hạc nhìn Phong thành. Sau lưng nàng là đội quân chi chít. Đội quân này lặng yên mà đứng, không có chút âm thanh nào. Bọn họ cúi nhìn Phong thành, mà Phong thành vẫn không hề biết.

Trong Phong thành có vài nơi tối thui không có chút ánh lửa, nhưng có vài nơi lại đèn đuốc sáng trưng.

Phân bố của tu sĩ Thái Hành cứ thế đơn giản lộ ra trước mặt nàng.

Nàng nhìn mấy cửa thành, còn nhớ lúc nhỏ gia chủ từng dẫn nàng lên cửa thành. Cửa thành chính là màn chắn của Phong thành, chỉ có từ ngoài công phá không có từ trong mở ra. Mà ai có thể ngờ được, cửa thành này mấy ngàn năm thế nhưng thật sự có một ngày sẽ bị người từ trong mở ra?

Tiêu Xương Dân mở cửa thành bị Giang Trầm Chu giết chết, người hiệp trợ hắn mở thành vẫn còn sống.

Mắt Tiêu Xương Thu trầm xuống, ngón tay nhẹ vuốt lên mũi kiếm. Đoạt về Phong thành, Tuyết Đỉnh sơn… trực chỉ thành Thái An.

Đột nhiên Phong thành tối tăm chợt bùng lên ánh lửa.

Tiêu Xương Thu vung tay, đội quân thoáng cái phân làm mấy nhánh lao đến hai cửa thành nam bắc.

Khi quân đội đến nơi, cửa Phong thành đã mở rộng. Khổng Du Thanh đứng cạnh cửa thành, gật đầu ra hiệu với La thống lĩnh. Mà trong thành vẫn lặng lẽ, cho đến khi một tiếng thét vang lên.

…

Phương Khác nhấc kiếm, vết máu trên y phục đã gần chuyển thành đen. Y đã đứng ở trước đại môn của Tiêu gia, nhưng không tiến thêm một bước, mà đứng đây đợi Tiêu Xương Thu tới.

Không quá vài tức, Tiêu Xương Thu đã tới, nàng chém mở đại môn Tiêu gia, trực tiếp giết vào trong.

Cùng với mấy tiếng cầu xin bất chợt im bặt, trong Phong thành vang lên tiếng kèn hiệu dọn dẹp chiến trường.

Sau đó lại là trầm mặc, tĩnh lặng.

Người phụ nhân trước đó, ngẩn người rút lưỡi liềm ra khỏi tu sĩ bị nàng hồ

loạn đâm chết. Cổ họng nàng khô khàn, gần như nói không ra lời. Nàng ra dấu với đồng bạn cả buổi, mới đột nhiên nhớ ra, bây giờ đã có thể nói chuyện rồi!

“Chúng ta thắng rồi!”

Âm thanh phản phất như phát tiếc, nhưng tràn đầy vui sướng vang lên trong Phong thành.

“Chúng ta thắng rồi!”

“Thắng rồi!”

Nhất thời tiếng hoan hô vang khắp Phong thành, thoáng cái tòa thành trì tử tịch đã sống lại. Mà những ngọn đèn đã tắt ngúm, cuối cùng lại sáng lên, cả thành trì đều sáng rực.

Sau một lúc huyên náo, mọi người cười cười rồi bắt đầu khóc như sụp đổ. Là vui quá mà khóc, là sống sót sau kiếp nạn nhưng khóc vì thân nhân, bằng hữu, ái lữ đã mất.

Tiêu Xương Thu bước ra khỏi phủ, nói: “Phong thành giao cho ngươi.”

Sau đó bước lên thanh hạc, đội quân nhanh chóng tập kết, lưu lại mấy đội nhân mã nhỏ rồi nhắm tới thành Thái An.

Nàng muốn nhân sĩ khí này, đánh cho phái Thái Hành trở tay không kịp.

------oOo------

Chương 233: Phong thành 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cho đến khi mặt trời lên cao ba sào, trong thành hồi phục trật tự cơ bản. Chẳng qua trên đường vẫn có người đang vận chuyển thi thể, dọn dẹp vết máu. Từ lúc phá thành đến giờ chỉ mới nửa ngày mà thôi, trận chiến dịch này kết thúc quả thật quá nhanh. Tu sĩ Thái Hành còn chưa tổ chức phản kích đã bị đánh vỡ.

Trong thành bắt đầu vang lên tiếng gõ gõ đánh đánh, khói bếp chậm rãi dâng lên từ ống khói, trong hẻm truyền ra hương cơm. Ngày dù sao cũng phải sống, chỉ là các phụ nhân xuống bếp không biết lại nghĩ đến cái gì mà bắt đầu rơi lệ.

Trong Tiêu phủ.

"Đại nhân, những tù binh này nên xử lý thế nào?" Khổng Du Thanh thỉnh ý, hắn chỉ mấy thủ lĩnh Thái Hành bị cột một bên.

Hắn vừa nói thế, tu sĩ Phong thành tại đó đều nhìn sang Phương Khác. Tù binh bị bắt ít nhất có vạn người, không tiện an trí. Mà lịch sử Côn Luân… chưa từng có tiền lệ giết tù binh. Hơn nữa, chiến tranh giữa Côn Luân và Thái Hành còn đang tiếp tục, số lần phải xử lý tù binh sẽ không ít.

Vậy hôm nay xử lý tù binh thế nào, tất sẽ trở thành tiền lệ, trở thành căn cứ về sau làm sao xử lý tù binh cần tuân theo.

Mà làm sao xử lý tù binh, cũng có ảnh hưởng với chiến sự tiếp theo.

Tu sĩ Phong thành đều bất giác căng chặt thần kinh, một trong đó hung tợn nói: "Đại nhân! Những người này lúc ở Phong thành từng đốt giết cướp bóc, tuyệt đối không thể dễ dàng bỏ qua!"

"Đúng!" Những người khác đều giọng phụ họa, trên mặt cũng là biểu tình hận không thể giết cho thống khoái.

"Giết chết họ!"

Trong lòng Khổng Du Thanh cũng tràn đầy phẫn hận, nhưng hắn nhíu mày, nói tiếp: "Tù binh trong Phong thành có không ít là môn phái phụ thuộc Thái Hành, bọn họ chủ động đầu hàng."

Cho dù trong lòng có một suy nghĩ cực kỳ khó hiểu, nhưng Khổng Du Thanh vẫn không nói ra miệng. Mà chỉ nói lời hắn nên nói: "Giết tù binh, đánh mất đạo nghĩa."

"Lúc này còn giảng đạo nghĩa gì nữa! Thái Hành bọn họ giết nhân sĩ có giảng đạo nghĩa sao? Lúc bọn họ chém giết bình dân có từng nghĩ đến đạo

nghĩa! Ngươi ra ngoài xem thử đi! Ngươi nhìn Phong thành đi, nhìn núi Trường Bạch đi, nhìn Thượng Quan gia đi, còn có những đồng môn sư huynh đệ bị giết chết nữa! Nhìn đầu người treo bên ngoài đi! Nghĩ đến những hài tử đó… Chỉ cần còn một hơi thở, nợ máu phải trả bằng máu. Đạo nghĩa gì biến mẹ hết đi! Giảng đạo lý gì với một đám súc sinh!" Một tu sĩ đứng sau Phương Khác đỏ mắt nói. Kiếm trong tay hắn kêu ong ong, hiển nhiên đã tức đến cực điểm.

Khổng Du Thanh nhìn ngón tay đã chỉ đến chóp mũi mình, sắc mặt không đổi nói: "Ta chưa hề nói muốn dễ dàng bỏ qua họ. Chỉ là nếu giết chết họ… sư huynh, không phải một người, cũng không phải mấy trăm mấy ngàn người mà là hơn vạn người. Huống chi, nếu quá mức nghiêm khắc, chiến dịch tiếp theo chúng ta sẽ gặp phải kháng cự càng thêm ngoan cố."

Vị tu sĩ đó mím môi muốn phản bác.

Phương Khác đè tay xuống, ngăn cản trận tranh biện.

Khổng Du Thanh cầm cây bút trên bàn lên, ký lục trong nhẫn chứa đồ của hắn đã vượt hơn ngàn quyển. Bên trong ghi chép rất tạp, có vài cái là đối thoại thường ngày, có vài cái là sự kiện, hoặc là một vài cảm ngộ của bản thân.

Mà Phương Khác vì thế đã tặng cho hắn một cây bút đầu cứng, Tuy hắn vẫn cho rằng bút lông sẽ ưu mỹ hơn, nhưng quả thật bút đầu cứng thực dụng hơn.

"Người giết hại bình dân, chém. Kẻ thông địch, chém. Cướp đoạt tài vật của bình dân…; Kẻ thi hành ngược đãi… giết hại tù binh phái ta, chém."

Phương Khác không nhanh không chậm nói xong, lại hỏi: "Các ngươi xem thử có sơ sót gì không?"

Người tại đó tỉ mỉ suy nghĩ một lượt, không khỏi tán thưởng. Khổng Du Thanh càng thêm bội phục, hắn vẫn luôn đi theo Phương Khác, tự nhiên biết trước đó Phương Khác chưa từng nhắc đến chuyện tù binh. Chẳng qua chỉ một lát, đã nghĩ được biện pháp giải quyết.

Mà Phương Khác chỉ cười rồi nói tiếp: "Số người còn lại ghi chú lại tội hành, cầm cố tu vi, áp giải về phái giao cho Duy Pháp đường xử lý."

Luật pháp được người đời sau gọi là Thập Nhị Trảm thời chiến đã sinh ra từ lúc này, trở thành một điều luật thép, còn được môn phái khác áp dụng.

Nhưng hôm nay chết dưới điều luật thép này phải đến hơn năm ngàn người! Dẫn đến nghị luận của vô số người hậu thế. Sau khi ký lục của Khổng Du Thanh được đưa ra, mọi người bàn luận. Có người nói Thập Nhị Trảm thời chiến hôm nay dựng rất tốt, có hiệu quả bảo vệ bách tính vô tội trong chiến hỏa, hơn nữa ngăn cản chuyện ngược đãi tù binh và giết chết tù binh vô nhân đạo.

Nhưng cũng có người đưa ra một loại kiến giải, 'kẻ không biết không có tội', bọn họ cho rằng thời gian công hiệu của thời chiến Thập Nhị Trảm nên là từ sau khi thời chiến Thập Nhị Trảm công bố. Cho nên người có tội cũng nên là người phạm tội sau khi luật pháp đã công bố.

Mà hơn năm ngàn người trong Phong thành đó không nên bị luật pháp này luận xử. Dù sao nếu bọn họ biết trước, nói không chừng phần lớn sẽ không biết pháp phạm pháp. Một lần giết năm ngàn người, như vậy quá mức tàn khốc.

Nhưng âm thanh chủ lưu vẫn cho rằng, bất luận luật pháp có công bố chưa. Phạm tội chính là phạm tội, lẽ nào chưa công bố luật pháp, thì giết người là không có lỗi không phạm tội sao? Hoang đường.

Huống chi, nếu không có lần chấn khiếp này, luật pháp này cũng sẽ không trở thành luật thép.

Đây đều là về sau, lúc này tại khu chợ trong thành trì đang máu chảy thành sông, máu tươi đỏ diễm dính lên giày của người xem hình.

Mỗi khi chém đầu một người, trước đó sẽ báo ra tội hắn đã phạm.

Đầu người xếp đến cuối trên đài đã không xếp được nữa, đao trong tay người thi hành án đã quằn vài thanh.

Cảnh tượng như thế đáng lý ra rất đáng sợ, rất tàn khốc, khiến người ta không dám nhìn.

Nhưng người bên dưới lại không hề né tránh, tay người thi hành án cũng

rất vững… vì họ tự hỏi lòng không thẹn.

…

Lúc nghe được tin tức này, con cờ trong tay Thương Nhược Tuyết rớt khỏi kẽ ngón tay lên bàn cờ. Sau đó nàng lại nhặt lên như không có chuyện gì, nhìn Hách Liên Thập Cửu nói: “Thủ đoạn sấm sét như thế khiến người khâm phục. Chỉ là quá mức máu lạnh, hoặc nên nói là phi nghĩa.”

“Tuy ta không tin phật, nhưng phật môn vẫn có vài câu nói hay. ‘Dùng thủ đoạn sấm sét, hiện tấm lòng bồ đề. Nghiêm thủ sát giới, là tiểu từ bi, dám khai sát giới, mới là đại từ bi.’.” Hách Liên Thập Cửu nhàn nhạt nói: “Giết năm ngàn tội nhân này, cứu vô số người vô tội. Phương Khác làm vậy sợ gì phi nghĩa.”

Thương Nhược Tuyết trầm mặc một lút, chuyển đề tài: “Sư phụ ta sắp xuất quan rồi. Đến lúc đó không dễ chặn thư Thái Hành nữa.”

Hách Liên Thập Cửu nhướng mày, chỉ lạnh nhạt nói: “Sư phụ ngươi một lòng hướng về Thái Hành, sao biết nghĩ cho Thiên Sơn.”

Thương Nhược Tuyết mỉm cười, đúng vậy… đáy mắt nàng lóe hồng quang, vụt qua trong nháy mắt.

“Tiêu Xương Thu công đánh thành Thái An đã hai ngày, thành Thái An đã lộ rõ thế bại. Nhưng… Thái Hành Tả Khâu hôm nay xuất quan rồi.”

…

Bốp, bốp thật vang. Hai người chấp hành án dùng hết khí lực đánh từng gậy lên người Giang Trầm Chu.

Các trưởng lão khác trong phái đều được mời tới xem hình.

Mà trên đại điện, Tả Khâu một thân hắc bào khí thế bức người. Khiến người ta vô pháp nhìn thẳng. Sau khi xuất quan, tu vi của hắn tăng cao khiến người khác phải tặc lưỡi. Đáng phải nhìn bằng con mắt khác là đôi mắt hiện đã hoàn hảo của hắn. Nếu cảm giác hắn cho người ta lúc trước là kỳ quái, vậy hiện nay chính là cảm giác sắc bén cuồn cuộn, hoàn toàn không còn khí âm nhu.

Mà Tiêu Vân Dật đang ngồi bên phải hắn.

Ai cũng không ngờ được, chuyện đầu tiên Tả Khâu làm sau khi xuất quan chính là phạt trượng Giang Trầm Chu. Lúc này, tất cả sóng ngầm trên Ngũ Hành sơn đều dừng lại.

Vì Tả Khâu đã tỏ rõ thái độ của hắn, Tiêu Vân Dật là sư phụ hắn, bọn họ trước giờ đều một lòng.

Tóc Giang Trầm Chu ướt đẫm dán lên trán, miệng đầy vị máu tanh. Nhưng hắn vẫn duy trì tư thế đứng, sống lưng rất thẳng.

Người hành hình thấy thế, tay càng thêm dụng lực.

Cuối cùng, Giang Trầm Chu hơi nhích bước tới trước.

“Biết sai chưa?” Tả Khâu nhàn nhạt hỏi.

Giang Trầm Chu nhìn Tả Khâu, hơi thở dốc nói: “Đệ tử không nên nói lời dụng tâm, khiến cho môn phái bất hòa. Nhưng đệ tử không phục cách xử lý của Tiêu trưởng lão, đệ tử vẫn cho rằng Tiêu trưởng lão không có quyền miễn nhiệm đệ tử.”

“Tiếp tục đánh, đến khi phục mới thôi.”

Nói xong, Tả Khâu liền vung tay, ý bảo chuyện này đến đây là xong, sau đó xoay người đi.

Những người khác lặng lẽ vòng qua Giang Trầm Chu, lui xuống, suy tính trong lòng sớm đã lộn tùng phèo.

Cho đến rất lâu sau, ngay cả người hành hình cũng đã mệt. Giang Trầm Chu lảo đảo, rồi trực tiếp ngã xuống. Có người vội bẩm báo Tả Khâu.

“Đưa hắn về.” Tả Khâu bình tĩnh nói.

“Giang Trầm Chu này thật là dị thường ngoan cố.” Chúc Cố Chi nói một câu rồi tiếp tục: “Văn Qua quả thật chết rất kỳ quặc, một chưởng của sư phụ không chí mạng. Ta còn chưa tra ra… hắn không trúng độc, trên người

cũng không có vết thương nào khác, thức hải cũng hoàn hảo.”

“Mỗi một tấc đều tra qua rồi?”

“Phải…” Nói xong Chúc Cố Chi đột nhiên chần chừ: “không, ta đột nhiên nghĩ đến còn một chỗ… ta đi ngay!” Nói xong Chúc Cố Chi vội vã đi mất.

Qua một lát, Tả Khâu đi dạo một vòng đình viện rồi vẫy tay với thị tùng, nói: “Đi đưa bình dược cho Giang đại nhân.”

Sau đó lại đi dạo một vòng, hắn nhìn về hướng Phong thành, nói với thị tùng bên cạnh: “Ngươi sợ không?”

Thị tùng đó lập tức cong lưng nói: “Đệ tử không sợ! Đệ tử chỉ hận không thể giết thêm vài người Côn Luân!”

Tả Khâu nhìn hắn một cái, không nói thêm gì.

------oOo------

Chương 234: Trầm Chu 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

(Tên của Giang Trầm Chu có nghĩa là chìm thuyền trên sông. Nên tên chương này có thể là đang nói đến ‘Trầm Chu’, cũng có thể nói là ‘chìm thuyền’.)

Chuyện Phong thành, Thái Hành tất có phản kích. Đây là chuyện họ đã sớm dự liệu được. Nhưng không ngờ hành động của Thái Hành lại nhanh như thế. Cho dù đã có sự chuẩn bị, họ cũng có chút trở tay không kịp. Trên đại lục Thanh Hoa, Viên Kim và Trần Chử gặp ngăn trở của tu sĩ kỳ xuất khiếu, gần như cửu tử nhất sinh. Sản nghiệp của hiệu buôn Thanh Hoa đứt đoạn. Mà những cái này chẳng qua là một trong những đại lễ Thái Hành tặng, khiến người khác càng khó chịu hơn là…

Một tu sĩ Côn Luân đang cầm trường thương thanh lý chiến trường ngoài thành Thái An, đột nhiên thấy giữa đống thi thể có một cánh tay cử động. Hắn bước tới vài bước, nhìn cánh tay vừa thấy đã biết là của thiếu niên kia.

Bới đống thi thể đè phía trên lên, đại hán nhíu mày.

Chỉ thấy một nữ đệ tử nhỏ nhắn bị thương ở bụng, nó mở đôi mắt vô thần nhìn bầu trời. Chỉ là lồng ngực hơi nhấp nhô chứng minh nó còn sống. Tu sĩ nhíu mày, đệ tử nhỏ thế này ở Côn Luân vẫn còn đang đi học, Côn Luân bất kể đối diện với nguy cơ thế nào cũng chưa từng để đệ tử nhỏ tuổi như thế lên chiến trường.

"Cứu ta… cứu ta với." Nó nhỏ giọng nói.

Ngẫm nghĩ, tu sĩ vẫy tay ra hiệu với những người khác, lập tức lại có hai ba người chạy tới.

Chiếu theo quân quy, lúc này họ nên bổ thêm một nhát đao. Nhưng… nhỏ như thế. Mọi người quay mặt nhìn nhau.

Ngay lúc này, từ xa truyền đến một tiếng quát: "Tránh ra!"

Nhưng đã trễ, ba người còn chưa kịp phản ứng, ầm một tiếng nổ vang, huyết nhục tứ tung.

La Phó thống lĩnh cắn chặt răng, đi lại gần, nhìn tàn chi đầy đất, sau đó nhặt lên mấy thẻ ngọc đã vỡ.

Tu sĩ xung quanh đều mang vẻ ngơ ngẩn. Ai có thể ngờ được, hài tử nhỏ như thế lại tự nổ?

La Phó ngồi xổm dưới đất lau vết máu trên thẻ ngọc vỡ lên y phục, sau đó cất đi. Ông ngẩng đầu nhìn một thống lĩnh khác cùng theo tới, lạnh lùng nói: "Đây là lần thứ năm rồi."

"Truyền lệnh xuống, phàm là một người sống cũng không thể bỏ qua. Kẻ trái lệnh xử lý theo quân pháp." La Phó thống lĩnh lạnh lùng nói.

…

Tiêu Xương Thu dẫm lên thanh hạc, nhìn một thi thể nhiều lắm chỉ mới thiếu niên, nhíu mày.

La Phó thống lĩnh sau lưng nàng nói: "Không biết viện binh của thành

Thái An này sao lại quái dị như thế… đều chỉ là những thiếu niên.”

Thấy Tiêu Xương Thu thật lâu không trả lời, ông nhìn tới nơi ánh mắt Tiêu Xương Thu đặt tới. Sau đó trên mặt bất giác hiện vẻ chán ghét.

“Thái Hành quả thật táng tận lương tâm, đệ tử nhỏ tuổi như thế cũng đưa lên chiến trường. Hơn nữa còn dạy chúng cách đánh không bận tâm bản thân.”

Nhớ lại vừa rồi một tu sĩ rất nhỏ tự nổ trước mặt ông, vẻ chán ghét trên mặt ông càng đậm. Thái Hành đã không từ thủ đoạn đến mức này, thật khiến người căm hận.

“Cũng không biết phụ mẫu của những đệ tử này có còn khỏe mạnh không, nếu không sao lại hành sự như thế?”

Tiêu Xương Thu dời mắt, trong lòng một mảng băng hàn. Nàng đã nghĩ đến gì đó, nhưng nàng không thể nói.

Tiêu Xương Thu trực tiếp nhảy khỏi thanh hạc, đi đến trú địa. Phương Khác đã ngồi trong doanh trướng chờ đợi.

Tiêu Xương Thu hỏi: “Có biện pháp giải quyết?”

Phương Khác lắc đầu: “Không có.”

“Nếu gặp nhau trên chiến trường, vậy chính là địch nhân.” Tiêu Xương Thu nói.

Phương Khác gật đầu, bình tĩnh nói: “Nên là thế.”

Hai người nhìn nhau, đáy mắt chỉ còn lãnh tĩnh.

Những đệ tử xuất hiện trong số tu sĩ thành Thái An, rõ ràng chính là những thiếu niên trên Ngũ Hành sơn. Mà những thiếu niên này, không chỉ xuất hiện ở thành Thái An. Trong mắt chúng chỉ có sự cuồng nhiệt và không sợ chết. Sáng nay trong số tu sĩ đối đầu với Tiêu Xương Thu, những người này chiếm một phần nhỏ. Nhưng cách đánh của chúng lại là đồng quy vu tận. Thủ lĩnh của đối phương lợi dụng những thiếu niên này rất triệt để, vắt kiệt tất cả giá trị.

Chu Lập Đức tới sau đó thì không có biện pháp giữ bình tĩnh, hắn nhìn Phương Khác đang trầm tư, bất an trong lòng càng thêm khó nén. Đám người Tiêu Xương Thu không rõ, nhưng hắn lại vô cùng rõ những thiếu niên đó là ai. Vì rõ, cho nên càng thêm không nỡ.

"Xếp mấy người Tiêu Bình Phúc vào thật sự hữu dụng sao?" Chu Lập Đức cuối cùng nhịn không nổi hỏi ra, phái Thái Hành vẫn phái một phần người lên chiến trường không phải sao? "Đại nhân, chúng ta có nên nói thân phận của những thiếu niên này cho các thống lĩnh?"

Phương Khác nhìn Chu Lập Đức nói: "Không cần." Bọn họ có biết cũng chỉ tăng thêm trở ngại mà thôi, còn không bằng không biết. Mà Thái Hành kỳ thật còn muốn nói cho tất cả người Côn Luân biết thân phận của những thiếu niên Thần Cơ doanh này hơn cả họ đúng không?

Y đang đợi, đợi một người chết. Người này không chết, Côn Luân như tầng băng mỏng, chỉ hơi không cẩn thận liền sẽ vạn kiếp bất phục. Mà người này, đáng chết.

Phương Khác lấy ra một tờ giấy, cầm bút viết lên vài từ, Chu Lập Đức chỉ nhìn một cái đã cảm thấy con mắt đau đớn không thôi, trong vết chữ thế nhưng bao hàm kiếm ý.

Thế giới trong đỉnh, nàng từng tặng cho Ô Đầu Bạch một câu. Hiện nay, y liền tặng cho nàng một tâm ma.

Nhìn tật lôi điểu bay đi, Phương Khác quay đầu lại thấy vẻ mặt vẫn nặng nề của Chu Lập Đức. Phương Khác nghĩ đến, chỉ hy vọng, lần này Giang Trầm Chu sẽ như mọi lần không khiến y thất vọng.

Quả nhiên, như Phương Khác dự liệu. Ngay cả chiến trường trên Hoàng hải, cũng bắt đầu xuất hiện thân ảnh của những thiếu niên này.

Mà Phương Khác không biết là, Thái Hành lúc này đã chìm vào chấn kinh.

Chúc Cố Chi nhìn cây châm rút ra từ đỉnh đầu Văn Qua, mặt tái đi vài phần. Trong môn phái dùng loại châm này nổi danh nhất chỉ có một người, Giang Trầm Chu. Càng nghĩ, sắc mặt Chúc Cố Chi càng khó coi.

Hắn nghĩ đến cái chết của Phong trưởng lão, Võ trưởng lão và Mục Ảnh. Nghĩ đến bản đồ hành quân bị tiết lộ, nghĩ đến từng trận thất bại trên Hoàng hải, nghĩ đến rất nhiều rất nhiều 'gian tế' bị cho vào địa lao trong môn phái. Nghĩ đến từ lúc Giang Trầm Chu quản lý địa lao đến nay, địa lao trở nên máu tanh đáng sợ hơn xưa… nhưng số người tử vong lại giảm mạnh. Còn nghĩ đến trận chiến hắn bại cho Tiêu Xương Thu, Chúc Cố Chi cũng không ngồi nổi nữa, hắn đứng phắt dậy mặc nguyên y phục còn dính vết máu rời khỏi nhà xác âm lạnh này.

Cùng lúc đó, trong căn phòng tối tăm, một cánh tay trắng nõn đã phong kín phong thư cuối cùng. Sau đó chồng thư lại, nhét vào sau một cục đá bị nới lỏng.

Mà sau đó hắn đứng lên rời khỏi nơi này, ánh mặt trời ấm áp rọi lên mặt hắn, hắn bất giác nở nụ cười. Có biện pháp gì có thể khiến người không còn sử dụng vũ khí đó nữa? Khi vũ khí đó trở nên không còn đáng tin, thậm chí sẽ cắn ngược lại chủ nhân, đương nhiên chính là phải ngừng sử dụng.

Chỉ đáng tiếc… hắn còn rất nhiều chuyện chưa hoàn thành. Nếu sư đồ trở mặt thì tuồng kịch sẽ hay biết bao.

"Giang đại nhân, ngài…" Vương Tuyết Hàm cản lại, do chuyện địa lao, lúc này Lãnh trưởng lão đang 'nghỉ dưỡng' trong tiểu viện này.

"Ta phụng lệnh chưởng môn, đặc biệt đến thăm Lãnh trưởng lão." Giang Trầm Chu động mày, nhìn Vương Tuyết Hàm.

Vương Tuyết Hàm lập tức xìu xuống, cúi đầu nói: "Mời ngài."

Chỉ là nhìn bóng lưng Giang Trầm Chu đi vào, không biết sao hắn lại cảm thấy một trận bất an, nhưng Giang Trầm Chu vốn chính là người thẩm vấn, cũng không ai cho hắn quyền lực cản trở Giang Trầm Chu.

Đại khái qua chừng hai nén hương, lúc Vương Tuyết Hàm do dự có nên vào xem thử không. Chúc Cố Chi đột nhiên xuất hiện, không hề ngừng nghỉ hỏi ngay: "Giang Trầm Chu có phải đã đến đây? Hắn vào đó bao lâu rồi?"

Không đợi Vương Tuyết Hàm trả lời, Chúc Cố Chi đã trực tiếp gạt hắn ra xông vào.

Trong đầu Vương Tuyết Hàm chỉ còn lại bốn chữ, xảy ra chuyện rồi. Sau đó cũng vội vàng đi theo.

Chúc Cố Chi đứng trước cửa, không hề động đậy. Vương Tuyết Hàm tránh khỏi Chúc Cố Chi, nhìn vào trong phòng, nửa ngày không nói nên lời.

Lãnh trưởng lão nằm ngửa dưới đất, ở cổ có một đường máu, hiển nhiên đã đoạn khí.

Chúc Cố Chi bước tới vài bước, lấy cái ly được Lãnh trưởng lão nắm chặt trong tay, thần sắc lạnh dần… hắn nói: "Trong trà có độc, Lãnh trưởng lão trước là trúng độc, sau đó bị cắt cổ."

"Truyền lệnh! Lùng bắt Giang Trầm Chu!" Chúc Cố Chi quay đầu lớn tiếng nói.

------oOo------

Chương 235: Trầm Chu 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chúc Cố Chi cúi đầu nhìn vết máu dưới đất, nói: "Lúc này có lẽ hắn cũng bị trọng thương… trọng điểm kiểm tra Thần Cơ doanh ở hậu sơn."

Tiêu Bình Phúc đứng trong một đám thiếu niên không chút bắt mắt, chỉ là nếu quan sát kỹ sẽ phát hiện trên mặt nó không có sự sùng bái cuồng nhiệt. Nó nhìn những người khác, đáy lòng kỳ thật có chút vô thố. Chuyện này nghe thì thật sự khó tin, khống chế nhân tâm, nó vẫn luôn cho rằng chỉ có bí thuật và dược vật mới có thể làm được.

Lúc này, đám người trở nên hỗn loạn, chỉ thấy từng đội tu sĩ thân mặc giáp đằng vây kín lấy sân diễn luyện. Phòng ở của chúng cũng bị kiểm tra từng cái.

Tiêu Bình Phúc hoảng sợ, bên tai tựa hồ vang lên tiếng tim đập thình thịch.

Nó không tự chủ được nhìn đồng bạn trong dám người, người đó đồng dạng cũng kinh hoảng nhưng rất nhanh đã trấn định lại, nhẹ lắc đầu khó thể thấy. Tiêu Bình Phúc đột ngột hoàn hồn, chuyển mắt về, nỗ lực không để trên mặt có gì bất thường.

Đột nhiên! Một thân ảnh phi thân ra từ căn phòng sau lưng Tiêu Bình Phúc, đầu của hai tu sĩ thoáng cái bay ra, máu phun như suối. Giữa kẽ ngón tay người đó quấn một sợi chỉ đỏ, huyết châu nhỏ tí tách.

Người bên cạnh kinh hô: “Giang đại nhân!”

Cùng lúc này, tu sĩ vây lấy mọi người, dùng mũi tên lạnh lẽo chỉ vào Giang Trầm Chu đang di chuyển trên không. Tiếng vun vút không dứt bên tai.

Thân ảnh Giang Trầm Chu nhanh chóng di chuyển trên không, nhất thời mưa tên mù mịt thế mà cũng không thể làm gì được hắn.

Chỉ là, phịch một tiếng, Tiêu Bình Phúc sờ mặt, máu đỏ tươi nhiễm đỏ ngón tay nó. Giang Trầm Chu bị thương rồi.

Đầu óc Tiêu Bình Phúc hỗn loạn, nó nhìn chằm chằm thân ảnh đó. Đã phát sinh chuyện gì? Tại sao Giang Trầm Chu lại bị vây bắt?

Lúc này, Giang Trầm Chu rơi xuống cách nó không xa. Tiêu Bình Phúc cảm thấy ngón tay mình ẩn ẩn phát đau, nó nhớ hôm đó trong địa lao, người này cúi người xuống, cực kỳ khinh thường nói với nó: “Vậy ngươi nhất định phải nhớ kỹ…”

Nhất định phải nhớ kỹ…

Nó đương nhiên sẽ nhớ! Nó làm sao dám quên!

Hôm đó người này dẫm lên mặt đất đầy máu, mở cửa ám thất. Hắn đứng trước cửa lạnh lùng phân phó người đuổi chúng ra khỏi ám thất. Mà ngoài ám thất là máu tươi tràn lan… có quản gia, có nha đầu quét tước… có trù nương, có mẹ nó… Tiêu thúc, tiểu cô. Bình An khá mập, nó gần như ôm không nổi. Nhưng nó vẫn sống chết ôm chặt Bình An không chịu buông tay, ấn đầu nhóc vào lòng nó không cho nhóc nhìn, nhưng Bình An lại giãy dụa nói ‘có phải cha tìm được chúng ta rồi, mẹ rõ ràng nói nàng sẽ

cản cha lại không cho cha tìm thấy chúng ta mà, vậy chúng ta còn có thể ngự kiếm không?... Bình An muốn ngự kiếm…'

Bình An là một nhóc nhiều lời, nhưng những lời sau đó một chữ nó cũng không nhớ được. Vì mẹ nó đang nằm trong vũng máu, mắt mẹ nó trợn to, nhìn chằm chằm một hướng… Nó run lên, toàn thân run rẩy không thể đứng vững, nó ôm Bình An cùng ngã xuống đất. Nó nhìn mẹ nó nhưng không dám lại gần… vì dưới đất chỉ là đầu của mẹ nó.

Cả thế giới phản phất đều là màu máu.

Cho đến khi một tu sĩ ôm Bình An khỏi lòng nó.

Nó túm chặt Bình An, nhưng lại không thể giữ được Bình An. Mà người này! Người này đứng đó lạnh lùng nói: "An trí tất cả hài đồng trong thành ở phủ thành chủ." Rồi sau đó lạnh lùng đảo mắt qua tất cả bọn nó, bước qua từng thi thể.

Tiêu Bình Phúc nhìn chằm chằm Giang Trầm Chu càng lúc càng lại gần chỗ chúng, tất cả mọi người đều bất giác lùi vài bước, nó không lùi. Thế là vị trí biến thành hàng đầu tiên. Tiêu Bình Phúc siết chặt tay, cho đến khi tay phát đau. Nó nắm chặt đoản đao, ai biết phát sinh chuyện gì chứ… ai biết tại sao phái Thái Hành muốn bắt Giang Trầm Chu chứ?

Tất cả âm thanh bên tai đều không còn nữa, tất cả cảnh vật tựa hồ đều bị máu đỏ làm mơ hồ, trong mắt nó chỉ có một thân ảnh bị thương, từng bước lùi về.

Nó có thể…

Nó có thể… giết chết hắn!

Dùng đao, dùng kiếm, dùng tất cả của nó, cho dù là mạng của nó! Nó muốn giết người này!

Không có cơ hội nào tốt hơn hiện tại!

Tiêu Bình Phúc giơ đoản đao trong tay lên, lao ra. Ngay lúc đao của nó sắp hạ xuống, Giang Trầm Chu thoáng cái quay đầu. Ngân châm trong tay hắn lóe hàn quang nhắm thẳng vào mắt nó. Nhưng thoáng cái, nó nhìn thấy

trên gương mặt đáng sợ đáng hận kia, xuất hiện một nụ cười bí ẩn. Nụ cười đó chỉ vụt qua trong nháy mắt, nhanh đến mức khiến nó cho rằng đó là ảo giác.

Nó tưởng nó sắp bị giết chết rồi.

Tiêu Bình Phúc cảm thấy trên tay một trận ấm nóng, mà đao của nó đã lút cán.

Một tu sĩ nhanh chóng lao tới, dùng xiềng xích đen kịt khóa Giang Trầm Chu lại.

Chúc Cố Chi đi tới cạnh hắn, nói với Giang Trầm Chu: "Chưởng môn muốn gặp ngươi. Thật không ngờ được, ngươi thế nhưng là người như vậy."

Chúc Cố Chi hiển nhiên có rất nhiều lời muốn nói, nhưng nhất thời cũng không nói ra được. Hắn nhìn Giang Trầm Chu, người này nhếch nhác bị đè dưới đất, mặt bị ấn dưới đất, tu sĩ ấn hắn bị hắn nhìn một cái mà tay liền buông lỏng. Sau khi phản ứng mới thê thảm nhìn Chúc Cố Chi một cái, sau đó ấn chặt Giang Trầm Chu. Gương mặt tái nhợt mỉm cười quanh năm khiến người ta không rét mà run của Giang Trầm Chu bị ấn lên đất cát cọ ra từng đống máu lớn.

Chúc Cố Chi nhìn Vương Tuyết Hàm một cái, thấy trên mặt người này hiện ra một tia hưng phấn.

Có thể sỉ nhục người như Giang Trầm Chu… khiến hắn sinh ra cảm giác vui sướng khác biệt, đặc biệt là dưới tình huống Giang Trầm Chu giết chết Lãnh trưởng lão lúc hắn đang canh chừng.

Sau khi lệnh Vương Tuyết Hàm giải người đi, Chúc Cố Chi lúc này mới nhìn thiếu niên xuất thủ đó, không ngờ được đến cuối cùng thế nhưng là một người lao ra từ đám người tập kích thành công. Cũng phải… Giang Trầm Chu sớm đã trọng thương, lúc này mệt mỏi bất kham bị người ta tấn công từ sau lưng nên không thể tránh được. Hắn gật đầu với thiếu niên: "Rất tốt, ngươi tên gì, ngươi có công hiệp trợ bắt giữ phản đồ Giang Trầm Chu…"

Tiêu Bình Phúc lúc này đã trấn định lại, nó đứng trước mặt Chúc Cố Chi,

miệng khiêm nhường đáp lời, nhưng khóe mắt vẫn nhìn Giang Trầm Chu bị Vương Tuyết Hàm giải đi. Rõ ràng đã trọng thương, nhưng Giang Trầm Chu lại lảo đảo đứng thẳng dậy, sống lưng rất thẳng, thân ảnh thẳng tắp đó vô cùng chói mắt…

Trái tim đập thình thịch của Tiêu Bình Phúc dần chậm lại, nó nhìn người đó bị đẩy một cái, thậm chí cảm thấy vui sướng.

"Ta tên…"

Lúc này Liễu Tửu cũng vội vàng chạy tới, trực tiếp ngắt lời Tiêu Bình Phúc, nói với Chúc Cố Chi: "Đã xảy ra chuyện gì? Giang Trầm Chu là phản đồ? Loại người như hắn sao lại là phản đồ được?"

Liễu Tửu nhíu mày hỏi, nàng quả thật vô cùng chán ghét Giang Trầm Chu, nhưng nếu ai nói với nàng Giang Trầm Chu là phản đồ, nàng chỉ cảm thấy vừa nghe được một chuyện cười. Giang Trầm Chu là ai? Giang Trầm Chu là một con ác cẩu trung thành như nhất Tả Khâu nuôi!

Chúc Cố Chi nhìn Liễu Tửu, lại nhìn Tiêu Bình Phúc đứng cạnh mình, thấp giọng nói: "Giang Trầm Chu là mật thám Côn Luân, đã được chứng thực rồi."

Ầm một tiếng nổ vang, nổ cho đầu Tiêu Bình Phúc trắng xóa.

Tiêu Bình Phúc chợt cảm thấy máu trên tay nóng bỏng đáng sợ, khiến nó gần như không cầm chặt được đoản đao.

"Ngươi tên là gì?" Chúc Cố Chi nhìn Tiêu Bình Phúc cười, tiếp tục câu hỏi vừa bị Liễu Tửu cắt ngang.

Tiêu Bình Phúc từ đầu đến cuối chỉ cầm chặt đoản đao, trên mặt lộ ra nụ cười xấu hổ. Không có một chút mất tự nhiên phun ra mấy chữ: "Đệ tử tên là Thanh Thất Thập Bát, ở Thập Nhị doanh của Thần Cơ doanh."

Chúc Cố Chi gật đầu, nói vài câu với tu sĩ sau lưng mình, rồi để Tiêu Bình Phúc theo người đó đi lĩnh công.

Tiêu Bình Phúc cầm đoản đao dính máu trong tay, theo sau tu sĩ đó bước đi từng bước từng bước. Nó nghe được Chúc Cố Chi ở sau lưng nói phải

tra xét Thần Cơ doanh, nói Thần Cơ doanh đã không còn an toàn, có lẽ sẽ có mật thám Giang Trầm Chu chôn vào. Nói bản đồ phòng vệ đã bị tiết lộ ra ngoài, nói tạm thời dừng đưa Thần Cơ doanh lên chiến trường.

"Tiểu sư đệ, lần này ngươi lập được đại công rồi, nói không chừng lập tức sẽ thăng ngươi lên làm tiểu thống lĩnh. Ủa? Sao ngươi còn cầm nó?" Tu sĩ đi trước thả chậm bước chân, đi tới cạnh Tiêu Bình Phúc.

Tiêu Bình Phúc nhìn đoản đao trong tay, cười ngại ngùng: "… Lần đầu tiên, có hơi căng thẳng." Nói xong nó liền cất đoản đao trong tay đi.

Tiếp theo nó không biết nó và tu sĩ này đã nói những gì. Đầu óc nó trắng xóa, Giang Trầm Chu là mật thám Côn Luân? Là mật thám Côn Luân?

Sao có thể.

Tiêu Bình Phúc giấu tay sau lớp áo, tay nó từ run rẩy chuyển thành co giật, không ngừng co giật, so với hôm đó bị gãy ngón tay còn đau hơn.

Nhưng trên mặt nó vẫn là vẻ ôn hòa làm thân với tu sĩ kia, không lộ ra nửa phần.

------oOo------

Chương 236: Trầm Chu 3

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trong lòng rất nhiều người, Tả Khâu kỳ thật là một khái niệm hư vô, nghe nói hắn rất mạnh, nghe nói hắn vận binh như thần, nghe nói hắn rất hung. Nhưng, hung tàn quả thật là Tả Khâu, chỉ có điều Tả Khâu không chỉ như thế, nếu chỉ có thế hắn vạn lần không thể thu phục trên trên dưới dưới Thái Hành. Dù là kẻ căm ghét hắn như Liễu Tửu cũng chưa từng hoài nghi năng lực chấp chưởng Thái Hành của hắn.

La Thanh từng nói Tả Khâu là một tiểu quái vật, hắn đúng thật là thế. Tuổi trẻ dương danh, tư chất hơn người. Cầm kiếm tứ du, chọc vô số kiếm tu.

Tính cách lạnh nhạt, kiệm lời ít nói. Cái giỏi không ngoài thanh kiếm trong tay. Dù là Hách Liên Thập Cửu, khi đó cũng chỉ đỡ được mười chiêu. Sau gặp ám sát, bị móc một mắt. Từ đó im tiếng hơn ba năm, ngoại giới đều cho rằng người này đã hủy. Nhưng ba năm sau, trong đội quân Thái Hành xuất hiện một thiếu niên thống lĩnh, thủ đoạn kỳ lạ. Chỉnh đốn nếp sống, kỷ luật trong quân. Không khí quân đội Thái Hành trở nên nghiêm trang, gần như thay đổi diện mạo.

Khi xuất hiện lại trong môn phái, hắn đã là Tả đại nhân. Thái Hành lúc đó giống như Côn Luân lúc đầu, các thế lực giằng co không rõ, kéo bè kéo phái. Sau đó là thanh trừng phái Thái Hành, móc bỏ nhọt độc trừ đi dị kỷ vô số mới có Thái Hành hôm nay.

Đến lúc này Tả Khâu đã không phải là thiếu niên kiệm lời ít nói lúc xưa. Hầu như đã không có ai có thể sờ rõ suy nghĩ của người này, trưởng lão trong phái không thể, Hàn Không làm bạn bên cạnh hắn từ nhỏ không thể. Tiêu Vân Dật một tay giáo dục ra Tả Khâu cũng không thể. Trên người hắn đã trang bị tất cả những gì vương giả nên có.

Nhưng chính một người như thế, bên cạnh hắn mai phục Giang Trầm Chu mà lại không tự biết. Mà Giang Trầm Chu còn là do một tay hắn đề bạc lên. Thậm chí còn không thể nói là phản bội, vì từ trước giờ chưa từng trung thành qua.

Chúc Cố Chi có chút bất an đứng trước mặt Tả Khâu, hắn không biết Tả Khâu sẽ thế nào. Phẫn nộ? Phẫn hận? Hay lạnh nhạt? Mà bọn họ chứng kiến Tả Khâu… phạm sai lầm như thế. Liệu có bị giận cá chém thớt. Cơn giận này sẽ lan rộng đến phạm vi nào?

“Trong địa lao không phải còn người Côn Luân sao? Nhốt Giang Trầm Chu vào đó đi.” Tả Khâu cực kỳ bình thản nói: “Lan tin tức một tháng sau xử tử Giang Trầm Chu ra ngoài.”

Chúc Cố Chi đợi một lát, không đợi được lời sau. Hắn không khỏi nhìn Tả Khâu, trong lòng hơi quái dị. Sau đó lại có cảm giác đó là đương nhiên, phải nên bình thản như vậy mới đúng. Đây mới là Tả Khâu. Phẫn nộ có tác dụng gì? Phẫn hận có tác dụng gì? Chuyện đã xảy ra, tổn thất đã tổn thất, tiếp theo nên làm sao vãn hồi mới là quan trọng.

Hắn cúi đầu đáp lời, trong lòng tỉ mỉ nghiền ngẫm hai câu này, lại bất giác

kinh sợ.

Tin Giang Trầm Chu là phản đồ đã bị phong tỏa, trong mắt những người Côn Luân kia hắn vẫn là một ác đồ mà họ hận không thể ăn tươi nuốt sống. Lúc này bỏ vào trong đám người Côn Luân…

Chúc Cố Chi đi rồi, Tả Khâu trầm mặc rất lâu, sau đó thân ảnh hắn biến mất tại chỗ. Hắn từng nói, đừng lãng phí thời gian trên chuyện không ý nghĩa. Lần này lại phải tự mình phá lệ, cho dù bị người yêu ma hóa như thế, hắn chung quy vẫn chỉ là một con người.

…

Trong căn phòng tràn đầy mùi máu tanh, một người bị treo trên giá sắt chữ thập đặc chế. Trên người tràn đầy vết thương, vết gai vết roi, vết phỏng cháy đen… trừ gương mặt, trên thân người này không còn một chỗ hoàn hảo. Đầu Giang Trầm Chu vô lực rũ xuống, cho đến khi người trong phòng toàn bộ lui ra, hắn mới chậm rãi ngẩng đầu lên, mặt lạnh nhạt như băng.

Nếu nói Giang Trầm Chu ngày xưa, sự lang độc đáng sợ của hắn là chuyện ai cũng biết. Nhưng người này lại rất thích mang theo nụ cười, hoặc châm biếm hoặc giả dối hoặc khiến người như tắm gió xuân. Nhưng lúc này, trên mặt hắn lại không có biểu cảm gì, không bi không hỉ.

Tả Khâu quét mắt nhìn hình cụ trong phòng, trong đó có không ít đều là sáng tạo của Giang Trầm Chu. Hôm nay nhất nhất thực thi trên người chính mình.

“Bọn họ dùng thứ ngươi bỏ lại để đối phó ngươi, chẳng qua là làm điều thừa.” Tả Khâu nói.

Giang Trầm Chu nhíu mày nói: “Ngươi quá đề cao ta rồi, vẫn là rất đau đó. Chỉ là có vài chuyện còn đáng sợ hơn cả đau đớn.”

Tả Khâu nhẹ cười một tiếng, sau đó cực kỳ bình thản nói: “Ta chưa từng nghĩ người này sẽ là ngươi.”

Hắn quả thật chưa từng nghĩ đến, người từng nhìn hắn với ánh mắt mang theo thành kính nóng cháy vô biên, lại là một mật thám chôn sâu như thế. Hắn đã cho Giang Trầm Chu nhiều tín nhiệm đến thế.

Giang Trầm Chu tăng cao từng bước là do hắn cho. Nguyên do của nó chẳng qua là vì người này hành sự quá khớp tâm ý của hắn. Có lẽ nên nói Giang Trầm Chu hiểu rõ hắn, còn hiểu hơn cả Hàn Không. Nếu hôm đó người công thành là Giang Trầm Chu, hắn tuyệt đối sẽ không chọn lựa lui binh.

Vì Giang Trầm Chu hiểu rõ Tả Khâu muốn cái gì. Tả Khâu muốn giết người, ngay cả một ánh mắt đều không cần. Giang Trầm Chu liền sẽ thay hắn lấy đầu người đó.

Loại hiểu rõ này là một sự uy hiếp, mà hắn trước giờ lại xem nhẹ.

Giang Trầm Chu lạnh lẽo nói: “Vinh hạnh vô cùng.”

Cho nên, ngươi mới sẽ kiến nghị trộn chung đệ tử trong môn và đệ tử bị bắt đến. Quyển tông ghi chép thân phận của chúng hiện tại có lẽ cũng đã bị ngươi hủy rồi. Chính là vì hôm nay. Như vậy sẽ không còn ai có thể phân biệt được đứa nào là người Côn Luân đứa nào là đệ tử Thái Hành. Như vậy Thần Cơ doanh nhất định phải phân rã rồi lại chỉnh hợp. Vì ta đã bắt đầu sinh nghi, gần đây không để chúng tiếp xúc với quân vụ nữa, thậm chí bảo chúng lui khỏi chiến trường.

Ngay cả bại lộ thân phận, cũng đã tính toán tốt. Nếu đã muốn chết, thì phải chết sao cho càng có giá trị. Cho nên không thử chạy trốn, không thử che giấu, trực tiếp giết chết Lãnh trưởng lão trước, rồi lại đến Thần Cơ doanh. Ngay cả bản thân cũng phải lợi dụng tính toán đến cực điểm. Chúng ta tương tự nhau.

Tả Khâu nghĩ thế nhưng không nói ra miệng, hắn chỉ dùng một tay nâng cằm Giang Trầm Chu lên nói: “Bọn chúng sẽ trở thành đệ tử Thái Hành chân chính, vì Thái Hành vào sinh ra tử.”

“Đó đều là chuyện sau khi ta chết rồi, không liên quan đến ta.” Giang Trầm Chu nói, nhưng trong lòng lại nghĩ chúng vĩnh viễn không thể trở thành người Thái Hành chân chính.

Tả Khâu cười, hắn buông Giang Trầm Chu ra.

Hai người bắt đầu trầm mặc, đã không còn gì để nói, lúc này bất cứ lời nào

đều chỉ là dư thừa. Mà hai người đều kiêu ngạo như nhau, sao có thể cho phép bản thân nói lời dư thừa. Thậm chí ngay cả trầm mặc cũng là dư thừa.

Thế là Tả Khâu phất tay áo quay người bỏ đi.

Nhưng ánh mắt Giang Trầm Chu lại trở nên thâm trầm. Khi một người đến nhìn thẳng vào sai lầm bản thân từng phạm phải, vậy hắn sẽ không phạm sai lầm nữa. Càng huống hồ Tả Khâu này, đâu phải dễ ở chung?

------oOo------

Chương 237: Trầm Chu 4

Nguồn: EbookTruyen.VN

Khi Giang Trầm Chu được cung cung kính kính đặt bằng ở góc phòng giam, khi ngục tốt đi ra thậm chí còn cung cung kính kính nói Giang đại nhân đắc tội rồi. Thậm chí 'giúp' hắn nhìn một vòng phạm nhân trong phòng giam to lớn như đang cảnh cáo.

Giang Trầm Chu cuối cùng rũ mắt xuống.

Mà sau đó hắn lạnh nhạt nhìn mấy chục cặp mắt đang nhìn mình.

…

Khi Tiêu Bình Phúc một lần nữa đi vào địa lao mà nó vô cùng quen thuộc, đã là hơn mười ngày sau. Nó phụ trách đưa một mật thám Côn Luân chỉ còn thoi thóp vào địa lao. Người này không phải do nó vạch trần, mà là bị tra ra trong lần đại thanh trừng này.

Nó gần như thô lỗ kéo người này, kỳ thật lại không chút dấu tích tránh đi vết thương của hắn.

Mà người này cũng tại chỗ người khác không thấy được mỉm cười với nó, bọn họ biết nhau. Vì họ vốn đến cùng một lúc. Lúc này nội tâm Tiêu Bình Phúc lạnh lẽo, giống như một khối băng.

Mà sau người đó đột nhiên mấp máy môi, bất chợt giãy khỏi tay nó cắn chặt góc áo.

Tiêu Bình Phúc thoáng cái sợ hãi! Nhưng đã muộn rồi.

Ngục tốt đi cùng nó hiển nhiên cũng hiểu đã phát sinh chuyện gì, không khỏi phun một cái, nói: "Xúi quẩy."

Người đó đã chết rồi, thì ra hắn đặt độc dược kiến huyết phong hầu ở góc áo. Tiêu Bình Phúc cắn chặt răng, vừa rồi nó suýt nữa đã gọi ra tên người này. Sau đó tay nó bắt đầu run rẩy, đáy lòng lạnh phát đau. Tại sao nhất định phải tìm cái chết, cho dù là sống tạm… thì sống vẫn tốt hơn chết. Vì sống là còn hy vọng.

"E là sợ nỗi khổ hình ngục, nên tự đoạn." Một ngục tốt nói.

Tiêu Bình Phúc cũng ném cổ áo người đó ra, phẫn hận nói: "Còn cho là có thể thẩm vấn được cái gì."

Mấy người oán trách vài câu, trái ngược với sự yên lặng vừa rồi. Bắt đầu giao lưu, trao đổi danh tính. Không qua bao lâu Tiêu Bình Phúc đã xưng hô sư huynh sư đệ với mấy người đó. Sau khi xử lý thi thể, Tiêu Bình Phúc nói nó muốn đến chỗ nhốt phạm nhân Côn Luân xem thử có thể hỏi ra cái gì không.

"Hê, xương người Côn Luân cứng lắm, bình thường hỏi không ra gì hết. Thanh sư đệ, ta khuyên ngươi vẫn đừng lãng phí sức lực nữa."

"Ta chỉ thử thôi, dù sao người này chết trên tay ta. Trở về không tiện báo cáo, nếu có thể hỏi ra cái gì cũng có thể lấy công chuộc tội, không phải sao?"

Thấy Tiêu Bình Phúc thái độ kiên quyết, bọn họ cũng tùy ý nó.

Lúc Tiêu Bình Phúc đi tới trước cửa phòng giam người Côn Luân, chỉ nghe thấy bên trong truyền ra tiếng đấm đá nặng nề.

"Ngươi cũng có hôm nay!" Kèm theo đó là tiếng thứ gì bị đánh ngã.

"Phi!"

“Đủ rồi, đừng đánh nữa, đánh chết thì không hay.”

“Lưu đại ca! Chính là người này người này! Chó săn của phái Thái Hành, ta hận không thể ăn thịt hắn, gặm xương hắn, ngươi đừng cản ta!”

“Đủ rồi! Đánh chết rồi người cả phòng đều phải chết! Ngươi không nghĩ cho mình thì cũng phải nghĩ cho mọi người. Vì thứ này mà chôn cùng là không đáng.”

Sau một tiếng kéo xé, là tiếng vài người phẫn hận đá vách tường.

Lúc Tiêu Bình Phúc đi tới cửa lao, trong lao đã yên tĩnh lại. Chỉ là ở chỗ tối có vài đôi mắt hung ác trừng nó. Tiêu Bình Phúc nhất thời có chút hoảng hốt, rõ ràng nó nên là người trong lao, nhưng bỗng nhiên bị những người vốn là đồng môn dùng ánh mắt như thế trừng mình, giống như năm đó nó trừng Giang Trầm Chu.

Nghĩ đến đây, Tiêu Bình Phúc đột nhiên tỉnh táo. Nó còn chưa kịp hỏi mình tại sao muốn so sánh bản thân và Giang Trầm Chu, thì đã thấy Giang Trầm Chu tựa lên cửa lao không xa.

Hắn ngã dưới đất, toàn thân đều là vết máu. Tóc tai tán loạn còn dính không ít vật bẩn, sau đó chậm rãi thẳng lưng lại, ngồi dậy. Lúc này Tiêu Bình Phúc mới phát hiện tay Giang Trầm Chu đã bị bẻ gãy, từ phần vai rũ xuống, mà ngón tay hắn… ngón tay hắn cũng bị người bẻ gãy từng đốt thành hình dạng vặn vẹo. Mà… chân đương nhiên cũng gãy rồi.

Ngực Tiêu Bình Phúc phập phồng mãnh liệt, Giang Trầm Chu từng bị dùng hình nó đương nhiên biết, nhưng chưa tổn thương đến tay chân! Cho nên vết thương này, chỉ có thể là hành động của người trong lao!

Tiêu Bình Phúc bước tới một bước.

Giang Trầm Chu giống nó, là người Côn Luân. Là người Côn Luân! Không có ai ngay từ đầu đã muốn làm mật thám.

Hắn vì môn phái trầm luân đến thế, lại không có ai biết. Thậm chí họ còn thống hận hắn, oán hận hắn, càng vì thế mà tổn thương sỉ nhục hắn.

Thì ra… đây chính là nguyên nhân không công bố thân phận Giang Trầm Chu ra ngoài. Người phái Thái Hành chính là muốn khiến Giang Trầm Chu nếm thử tư vị này.

Giang Trầm Chu đột nhiên lại cúi người xuống, lúc này Tiêu Bình Phúc mới thấy được trước mặt Giang Trầm Chu có một chén cháo đã bị đổ.

Giang Trầm Chu nằm sấp dưới đất, rất yên tĩnh rất bình tĩnh liếm từng miếng cháo. Cùng với đất cát, cùng với máu nuốt vào từng ngụm. Hắn ăn rất nghiêm túc, từ góc độ của nó có thể thấy được đôi mắt rũ xuống của hắn.

Tiêu Bình Phúc lùi vài bước, đột ngột tựa lưng lên vách tường cạnh đó. Nó cắn chặt răng, sống chết khống chế bản thân. Khống chế mình đừng lao vào trong nói rõ chân tướng cho những người đó.

Có phải hắn rất thống khổ, hắn có bi thương không? Có ủy khuất không?

Nhưng cho dù là thế, trên mặt hắn cũng không nhìn ra chút buông thả nào. Hắn rất nghiêm túc ăn cháo, duy trì tính mạng của mình. Vì hắn muốn sống, cho dù không sợ chết, nhưng cũng tuyệt không cầu chết.

Tiêu Bình Phúc đột nhiên nghĩ đến, vừa rồi người đó tại sao muốn tìm chết. Rõ ràng có người đã thế này còn muốn sống sót, tại sao hắn lại muốn chết.

Sau đó nó lại nghĩ đến lúc trước họ từng nói về tội ác của Giang Trầm Chu, có một lần ở thành Thái An bức mọi người ăn cháo… Nhìn như là sỉ nhục, kỳ thật, Tiêu Bình Phúc nhắm mắt lại, thở dài thườn thượt. Lúc này nó phát hiện răng mình bị cắn phát đau.

Bình ổn tâm tình một chút, Tiêu Bình Phúc quay người rời khỏi đây.

------oOo------

Chương 238: Củi mục*

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trên vách núi ở gần biển sừng sững một tòa thành trì cổ xưa. Tòa thành trì này đã có hơn ba ngàn năm chưa trải qua chiến hỏa. Người trong thành trì cũng từng cho rằng chiến tranh tuyệt đối không thể đến được thành trì này.

Cho đến khi, Diệp Vu Thời bắn một mũi tên bắn gãy lá cờ trên thành lâu.

"Đại nhân, hai người này đối chiến đều không thấy thân ảnh Diệp Vu Thời, hắn không ở trên chủ thuyền. Hai người này đều là do La Tất chủ chỉ huynh, không biết Diệp Vu Thời có phải có mưu kế gì không?"

Hàn Không mím môi, sắc mặt càng thêm lạnh: "Giới nghiêm, một khi có người phát giác thân ảnh Diệp Vu Thời lập tức lên báo. Trọng điểm kiểm tra Yên thành."

"Vâng! Đại nhân là sợ Diệp Vu Thời lại như lần trước, một mình dẫn binh vòng ra sau lưng tập kích…" Tu sĩ đó thấp giọng nói, nhìn sắc mặt Hàn Không không tốt liền không nói tiếp nữa.

"Đại nhân, thành chủ cầu kiến."

Sắc mặt Hàn Không lạnh đi, trong mắt lóe sát cơ.

"Đại nhân! Trận pháp của Diệp Vu Thời thật sự quá mức kỳ quái, quân sĩ lại cực kỳ sở trường chiến đấu trên biển, cung ứng của yêu giới lại cuồn cuộn không ngừng vận chuyển tới, không bằng chúng ta tạm tránh mũi nhọn. Đợi sau khi hội hợp với Yên thành lại hung hăng đả kích…." Một tu sĩ đĩnh đạc nói với lưng Hàn Không.

Hàn Không đột ngột quay người, chiến bào trên vai phất lên rồi hạ xuống, hắn híp mắt nhìn thành chủ Minh thành, lạnh lùng nói: "Ý của ngươi là muốn chắp tay dâng Minh thành cho người, nhường ra Minh Hạc đảo?"

Thành chủ Minh thành đổ mồ hôi lạnh, nhìn sắc lạnh trong mắt Hàn Không, hắn vội nó: "Không, không, không, ti hạ không phải ý này, ti hạ chỉ là nói chúng ta…"

Rắc một tiếng, đầu thành chủ Minh thành lệch đi, Hàn Không buông tay đang bóp cổ hắn ra, ném sang một bên.

Hắn lạnh mắt nhìn mọi người trong phòng nói: "Quan dân cùng tồn, binh

tốt cùng vong. Nếu đã từ bỏ dân chúng không lo, lưu thành chủ có tác dụng gì?”

Mọi người trong phòng im như thóc, trong bọn họ vốn có vài tu sĩ không phải thủ hạ Hàn Không cũng vội vã thu lại bàn tính của mình.

“Đệ tử Thái Hành ta, lâm địch tuyệt đối không lùi một phân một bước! Nếu có người vọng ngôn trong quân, chém không tha!”

“Vâng!”

Qua một lát Hàn Không lạnh lùng nói: “Người này sớm đã nên chết.”

Thành chủ Minh thành này ở trên đảo Minh Hạc tác uy tác phúc, nhưng lại tham sinh quý tử. Chẳng qua… nếu không có người của Diệp Vu Thời ở bên tai xách động, hắn cũng không dám có dị tâm.

Diệp Vu Thời thật sự là dùng hết mọi cách, không bỏ qua chút sơ hở nào.

Mà quân sĩ vốn hung hãn vô cùng, sau nhiều lần liên tiếp bại trận dưới tay Diệp Vu Thời, hiện tại vừa nhắc đến ba chữ Diệp Vu Thời thì sĩ khí sẽ sa sút ngay.

Nghĩ đến hành tung bí ẩn của Diệp Vu Thời, Hàn Không nhíu mày, lúc này Diệp Vu Thời rốt cuộc muốn làm gì? Sau đó mày nhướng lên, bất luận Diệp Vu Thời muốn làm gì, hắn đều sẽ mang đầu Diệp Vu Thời đi thỉnh tội với đại nhân.

…

Phương Khác cầm thư trong tay, chắp tay mà đứng, ngón tay vì dùng lực mà hơi tái trắng. Nhưng do giấu trong tay áo, ai cũng không thấy được.

Ngoài mặt biểu tình của y vẫn trầm tĩnh, không khác gì mọi khi. Chu Lập Đức biết thư này từ đâu đến, chỉ là trên mặt Phương Khác hắn không nhìn ra được cái gì, chỉ đành cúi người cáo lui. Nhưng trong lòng hắn lại vô cùng khó chịu, tin Giang Trầm Chu bị bắt đã truyền ra, trong môn phái ai cũng đều cười lạnh thậm chí còn tiếc nuối không thể tự tay giết chết. Nhưng hắn cũng hiểu, nếu công bố chân tướng có lẽ vài người không thể tiếp nhận. Điều duy nhất hắn không hiểu là tại sao Thái Hành không công

bố thân phận chân thật của Giang Trầm Chu.

Phương Khác cầm thư, tỉ mỉ xem lại một lần sau đó gấp lại chỉnh tề cất vào tráp gỗ. Y đứng lên đi ra ngoài, đi tới cửa vậy mà không biết phải đi về hướng nào. Phản ứng trong môn phái sao y lại không biết, trong lòng nghẹn một hơi mà không nơi nào để xả.

Chân chính tiếp lấy gánh nặng mới hiểu gánh nặng nặng thế nào. Bất kể ở đâu khi nào, phát sinh bất cứ chuyện gì y đều cần phải bình tĩnh không thể biểu hiện ra một chút hoảng loạn nào. Chỉ cần hơi để lộ vẻ mệt mỏi thì người bên cạnh sẽ lo lắng không thôi.

Y sẽ không vì thế mà cảm thấy buồn khổ, chỉ là…

Phương Khác đứng trước cửa, nhìn mặt đất mù sương, chậm rãi thở ra một hơi, sau đó mỉm cười dứt khoát đi vào trong viện duỗi lưng. Sau đó mới xoay người vào phòng, tiếp tục lật xem quyển tông phản phất như vĩnh viễn xem không xong.

Tựa như tất cả bình thường, y vẫn là Phương Khác càng lúc càng thâm trầm khó dò khiến người an tâm trong mắt mọi người.

Không xa đó, Chu Lập Đức ngẩn ngơ nhìn người mặc áo trùm đội mũ màu đen, cả người ẩn trong bóng tối trước mắt, sau đó phản phất như thất thần nâng tay chỉ một hướng.

Cho đến khi người kia đi theo hướng đó, Chu Lập Đức mới lầm bầm: "… Hắn, sao hắn lại ở đây, hắn không nên ở đây."

Bút trong tay Phương Khác dừng lại, quay đầu nhìn qua.

Chỉ thoáng cái, y đã đứng lên, tay nắm chặt chuôi kiếm.

Cửa chậm rãi mở ra trước mắt y, một người xuất hiện trước mặt y. Tay không tấc sắt, một thân khí tức bụi trần, sau đó ngón tay thon dài trắng nõn cởi mũ trùm ra.

Trong mắt Phương Khác, tất cả động tác giống như đều được phóng chậm. Tầm mắt y chậm rãi đặt trên cánh tay đang tháo mũ trùm của đối phương, sau đó lại đặt lên gương mặt ẩn dưới mũ trùm đó.

Từ chiếc cằm trắng nõn, môi mỏng… sóng mũi cao thẳng, sau đó là đôi mắt đen kịt quen thuộc.

Hắn tùy tiện ném mũ trùm đi, ánh mắt chậm rãi đảo qua kiếm trong tay Phương Khác. Chân mày nhẹ nhíu lên, ngữ khí bình ổn: “Sao nào? Không hoan nghênh?”

“Không có, huynh…” Phương Khác thu kiếm lại, mù mờ hết một giây.

Trên mặt đã không tự giác lộ ra nụ cười, mày mắt cong cong nhìn Diệp Vu Thời. Đôi mắt sáng gần như muốn nở ra ánh quang.

“Đệ đang nhớ huynh, huynh liền xuất hiện.” Lời nói tự nhiên cứ thế bình thản nói ra, Phương Khác đã bước tới một bước ôm lấy Diệp Vu Thời.

Diệp Vu Thời tùy ý Phương Khác ôm mình vào lòng, vì chiều cao chênh lệnh, Diệp Vu Thời còn hơi cong người mới gác được cằm lên vai Phương Khác.

…

Hai người ngồi trong căn phòng tối tăm, đèn đã tắt cũng không ai quản.

Lúc này Phương Khác làm gì còn tướng ngồi đoan chính như bình thường, y gần như nằm sấp trong lòng Diệp Vu Thời, tùy ý Diệp Vu Thời xõa tung tóc y, tỉ mỉ chải lại.

“Huynh không ở Hoàng hải?” Phương Khác nghĩ một lúc sau mới phản ứng lại, quái dị hỏi.

“Muốn gặp đệ, vì thế huynh liền đến.” Diệp Vu Thời nhàn nhạt nói.

Phương Khác nhẹ cười một tiếng, lười biếng thẳng người dậy. Ấn vai Diệp Vu Thời, hôn xuống. Kéo dài, hai bên cường ngạnh đối kháng không chút nhường nhau.

Hòa hoãn một lúc, Phương Khác mới khàn giọng hỏi: “Gặp xong liền đi?”

Diệp Vu Thời ôm lấy Phương Khác nói: “Huynh vốn dự định như thế.”

“Vốn?” Phương Khác giãy khỏi tay Diệp Vu Thời, dùng một tư thế cường thế cúi nhìn Diệp Vu Thời.

“Vốn.” Diệp Vu Thời dứt khoát buông tay, đổi chỗ đè lên eo Phương Khác.

Phương Khác cười híp mắt nhìn Diệp Vu Thời, tự cho là đã nắm quyền chủ động, nhưng nếu từ góc độ của người bên cạnh nhìn sang, y tách hai chân ngồi trên người Diệp Vu Thời, hai tay ấn lên vai Diệp Vu Thời, mà Diệp Vu Thời thì thản nhiên ngửa đầu nhìn y.

“Tùy ý như thế?”

“Ừ.” Thuận theo tâm ý đến gặp y, gặp xong thay đổi chủ ý lưu lại. Chẳng qua cũng là thuận theo tâm ý thôi.

“Trên Hoàng hải không ngại chứ?” Phương Khác hỏi.

“Cục diện đã phá, La Tất là đủ rồi.”

“…”

Phương Khác chậm rãi thở ra một hơi, lại cúi người xuống. Phản phất như thả lỏng, lại giống như mệt mỏi.

Nhưng âm thanh của y lại vô cùng bình tĩnh.

“Chuyện Giang Trầm Chu chắc huynh đã nghe rồi… phái Thái Hành đã thả tin muốn dụng hình lột da nhét rơm. Tả Khâu cố ý thả tin ra, lại cho đủ thời gian. Chính là muốn dụ đệ ra, Giang Trầm Chu đã sớm dự liệu được sẽ như thế, lưu lại một phong thư cho đệ.”

‘Củi mục’. Hắn nói bản thân hắn là củi mục, cho dù về phái cũng chẳng qua là củi mục. Không bằng để hắn chết có giá trị một chút. Nếu đệ phái bất cứ ai đi, sẽ như kẻ ngốc phái người đi chịu chết, vậy thì hắn chết cũng sẽ không cam tâm…”

Diệp Vu Thời nhẹ ôm lấy y, cái gì cũng không nói. Chỉ là yên tĩnh lắng nghe Phương Khác trần thuật bình tĩnh đến mức không có chút phập

phồng.

“Tất cả mọi người đều cho rằng Thái A luôn ẩn bên cạnh đệ bảo vệ đệ, ai biết hắn không còn ở bên người đệ nữa. Đệ để Hách Liên và Thái A đi Thiên Sơn rồi. Chu chưởng môn chắc đã sắp chết. Hắn mà chết, Thiên Sơn và Côn Luân liên thủ. Thái Hành trước sau thọ địch, đệ cũng sẽ được rút tay. Không cần thời thời tọa trấn Côn Luân.”

Nói đến đây Phương Khác thẳng người lại, trên mặt nhìn không thấy chút trống vắng nào. Mà mang theo nụ cười nhạt, ánh mắt kiên định: “Đệ tuyệt đối không thể không làm gì hết, chỉ nhìn Giang Trầm Chu đi chết. Bất luận đệ có thể hay không, nhưng đệ nhất định phải làm gì đó.”

==========

*Củi mục: Tích kể rằng, Vương Chất lên núi đốn củi, thấy tiên nhân đánh cờ, dừng lại trong núi một chốc, nhưng nhân gian đã phát sinh biến hóa cực lớn. Sau đó ‘củi mục’ chỉ thế sự biến ảo. Người củi mục ý chỉ tiều phu, cũng chỉ người rời nhà đã lâu vừa trở về cố hương, người trải qua thế sự biến ảo. Câu chuyện ‘người củi mục’ thường được dùng để hình dung tang thương biến hóa trong thế gian.

Nếu Giang Trầm Chu về môn phái thì sẽ là cảm giác này, tất cả đều vô cùng xa lạ, người từng liên quan cũng đã không còn. Hắn đã không thể dung nhập vào Côn Luân. Nhưng biến hóa không phải Côn Luân, mà là hắn.

------oOo------

Chương 239: Cao sơn lưu thủy 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sáng sớm nắng yếu, trong phòng, nam tử bạch y tuấn tú tóc đen như mực xõa tung ngồi đoan chính, nam tử thanh y đứng sau lưng một tay cầm lượt buột tóc lại cho y.

Vị Phương đại nhân mà người khác càng lúc càng khó nhìn thấu này đang hạ giọng, ngữ khí bình thản nói đủ chuyện phát sinh trong thời gian này

cho Diệp đại sư huynh không ăn khói lửa nhân gian bách chiến bách thắng trong lời đồn. Đối với người khác, cảnh tượng này thật sự rất đẹp, giống như một bức tranh, mà bầu không khí cũng hiếm được thoải mái thả lỏng.

Nhưng nếu có người nghe được nội dung hai người đang nói, cảnh tượng đẹp đẽ lập tức bị hủy diệt. Dù sao… Phương Khác thật sự quá lải nhải. Ai có thể ngờ được Phương đại nhân bình thường nói không nhiều khi gặp Diệp Vu Thời lại có thể nói dữ như thế? Từ chuyện công đến chuyện nhàn, tu hành đến tạp vụ… huống chi trong lúc đó còn xen kẽ mấy lời nói 'trên giường gặp thấy thật nhất' này nọ.

Hai người cứ thế nói chuyện suốt cả đêm.

"Kỹ thuật tăng lên rồi, lần này không còn kéo đau đệ nữa." Tóc buột xong, Phương Khác liền quay người cười hi hi nhìn Diệp Vu Thời. Nói xong Phương Khác cũng nhịn không được bật cười, "Đệ vẫn không chú ý, luôn tùy tiện cột lại, rối một chút cũng không sao. Đệ còn thật sự kỳ quái lâu như thế sao chỉ có huynh nhắc đến chuyện này?"

Diệp Vu Thời tùy tiện đặt lược xuống, thản nhiên nói: "Dưới điều kiện cho phép, huynh rất khó chịu đựng bên cạnh có người y quan bất chỉnh."

Phương Khác đứng lên, nhướng mày nghiêng người lại gần nhẹ cười nói: "Vậy sao?"

Diệp Vu Thời nhìn trả Phương Khác, ánh mắt hai người giao nhau tạo nên lực dẫn càng lúc càng cường liệt.

Theo một tiếng gõ cửa, âm thanh Chu Lập Đức truyền vào, "Đại nhân, có chuyện bẩm báo."

"Chuyện gì?"

"Đại nhân, Chu chưởng môn phái Thiên Sơn chết rồi, vào giờ dần tối qua!"

Phương Khác sửng sốt, sau đó chậm rãi cười nói: "Đi, báo cho Tiêu sư tỷ, thành có thể lấy rồi."

…

Trong một thạch thất hẻo lánh ở Thiên Sơn, Thương Nhược Tuyết nhìn thi thể trên phản gỗ đơn giản, ngẩn ngơ xuất thần. Tại vùng cực hàn như Thiên Sơn, nàng lại đổ đầy mồ hôi. Nàng cúi đầu nhìn tay của mình, đột nhiên như bỏ chạy lao ra khỏi thạch thất, toàn thân lạnh run. Lúc này mắt Thương Nhược Tuyết đỏ như máu.

"Ta muốn gặp Thương Nhược Tuyết! Ta có chuyện muốn chính diện hỏi nàng!"

Ngay lúc này một tu sĩ thân hình khôi ngô đang quấn lấy Mặc Ca, chính là tiểu sư đệ Ngũ Vận Duy.

Bờ lưng đang cúi của Thương Nhược Tuyết liền thẳng lại, cái đầu luôn ra vẻ e thẹn hơi cúi cũng ngẩng lên. Nàng đứng thẳng như một gốc tùng.

Nàng nhìn Ngũ Vận Duy nói: "Sư phụ tạ thế, sao ngươi có thể ở đây huyên náo như thế."

Ngũ Vận Duy cười lạnh vài tiếng, nếu không phải bị Mặc Ca kéo tay thì đã trực tiếp chỉ vào mặt Thương Nhược Tuyết.

Hắn gần như bi phẫn nói: "Thương Nhược Tuyết! Ta hỏi ngươi, sư phụ rốt cuộc tại sao lại chết! Tên Thái A đó làm sao vào được đại trận Thiên Sơn của ta? Ngươi còn nhớ là ai đón ngươi vào phái không? Chưởng môn đối đãi ngươi còn hơn cả thân nữ nhi!... Thương Nhược Tuyết ngươi khi sư diệt tổ! Ngươi táng tận…!"

Mặc Ca hít ngược một hơi, tay chân vô thố đón lấy Ngũ Vận Duy ngã xuống, mà tiểu sư đệ của hắn đã bị một chưởng đánh nát tâm mạch, không còn hơi thở, nhưng sự kinh ngạc của hắn chỉ thoáng qua trong giây lát.

Thương Nhược Tuyết chậm rãi thu tay về, bình thản nói: "Hắn làm sao biết được, còn ai biết nữa?"

Mặc Ca buông Ngũ Vận Duy ra, tùy ý hắn té dưới đất, cung kính nói: "Chắc là không có."

"Chắc là?"

Thương Nhược Tuyết chắp tay đứng bên vách núi, trong ký ức người đó từng tay cầm tay chỉ nàng công pháp, dạy nàng biết chữ… tất cả của nàng đều do hắn cho. Thương Nhược Tuyết nhắm mắt, khóe mi chảy xuống vài giọt lệ, cánh tay sau lưng siết chặt, nếu đã thế…

"Nhược Tuyết." Người đó nhàn nhạt nói, "Vi sư cho ngươi biết, hạ cờ quan trọng nhất là đã hạ sẽ không hối hận. Hạ cờ thế nào hành sự làm người thế nấy."

Hạ cờ rồi sẽ không hối hận, nàng không phải đã sớm chuẩn bị rồi sao? Vẻ bi thương trên mặt Thương Nhược Tuyết dần biến mất, lưu lại là hàn sương như băng tuyết, hối hận vô dụng, vậy không cần hối hận.

Màu đỏ trong mắt Thương Nhược Tuyết dần lui đi, hóa thành một mảnh thanh minh.

Khí tức trên người nàng thoáng cái thay đổi, bình cảnh mắc kẹt thật lâu đã đột phát.

Mặc Ca chúc mừng.

Nhưng Thương Nhược Tuyết chỉ khẽ gật đầu, nói: "Chưởng môn bế quan tẩu hỏa nhập ma, đã qua đời… Truyền lệnh xuống, Thái Hành nhiều lần khiêu chiến Thiên Sơn phạm vào biên cảnh ta, hành sự cực độ sai lệch nhân luân, đệ tử Thiên Sơn ta không thể ngồi đó không quản. Thiên Sơn và Côn Luân tạm kết làm đồng minh, cùng chống Thái Hành."

"Tuân lệnh."

Đợi Mặc Ca mang thi thể Ngũ Vận Duy đi rồi, Thương Nhược Tuyết mới nhìn một chỗ vốn không có người nói: "Ngươi cũng nên lập tức rời khỏi Thiên Sơn rồi."

Lúc này Thái A mới hiện thân ra, tóc bạc áo đen, tuấn mỹ như thế, đờ đẫn như thế. Đáy mắt Thương Nhược Tuyết là tán thưởng không che giấu, chỉ là loại tán thưởng này không phải dành cho người, mà giống như nhìn thấy một linh khí phẩm cấp cực tốt. Biết Thái A không để ý những thứ này, nàng mới dám biểu lộ như thế. Trong mấy ngày ở chung ngắn ngủi, nàng đã hiểu cái vị là chỗ dựa của Phương Khác trong mắt mọi người dễ hiểu thế nào. Người nếu thông minh, tất nhiên sẽ trở nên khó hiểu. Nhưng hắn

không phải người.

Thương Nhược Tuyết hơi cúi đầu, quay sang nhìn vách núi: “Giữa ta và Phương Khác chẳng qua là cùng chung lợi, chuyện y đáp ứng ta nếu đã làm được, ta cũng sẽ không thất hứa. Mong Thiên Sơn và Côn Luân có thể chung sống hòa bình, cùng kháng ngoại địch. Đúng như y nói, Thái Hành dã tâm bừng bừng, ý đồ học theo phàm giới xây dựng đế vương triều đình. Môi hở răng lạnh, nếu Côn Luân bại, Thiên Sơn ta cũng gặp nguy.

Mà nếu ba đại lục đã được phá bỏ cầm cố, cảnh tượng ba tộc ở chung cũng đã không còn xa. Hai phái chúng ta đều vì nhân tộc lại không thù oán, đương nhiên không thể nồi da nấu thịt. Những đạo lý này ta đều hiểu, mong ngươi có thể truyền đạt lại lời này. Đây là thành ý của Thiên Sơn ta.”

Thái A lắng nghe, trên mặt không chút dao động, sau đó quay người muốn đi, lại bị Thương Nhược Tuyết gọi lại.

Thương Nhược Tuyết nhìn Thái A, trên mặt mang mấy phần lo lắng, vô cùng thành khẩn nói: “Kiếm quyết trong phái ta, ngài có phải đã đọc xong toàn bộ? Có ích lợi gì cho tu hành của ngài không?”

Thấy trong ánh mắt đen trầm của Thái A không có chút sóng gợn nào, nàng lại nói: “Hình như đối với rất nhiều kiếm quyết ngài đều có dáng vẻ khổ não.”

“Thất lễ rồi, ta quả thật có đặc biệt chú ý những chuyện này, dường như ngài vô cùng hoang mang đối với thất tình lục dục của con người?”

Thương Nhược Tuyết nhìn Thái A không nói, khóe môi nhẹ cong lên: “Chỉ là ngài vốn là kiếm linh, không có thất tình lục dục thì sao lại sinh ra mê mang?”

“Còn một chuyện nữa, không biết Phương Khác có biết không? Ngài là kiếm linh, tu vi có cao cũng không thể dựa vào bản thân đắc đạo. Ta cả gan suy đoán, nếu không có kiếm chủ giúp đỡ, ngài ắt hẳn sẽ lại chìm vào ngủ say. Ta không biết ngài và Phương Khác sao lại không khế ước. Nhưng nếu không khế ước tại sao ngài không chọn chủ khác lại vẫn luôn bảo vệ bên Phương Khác? Mê mang của ngài lại vì ai mà có?” Thương Nhược Tuyết hỏi từng câu, đáy mắt lấp lóe ánh quang.

Thái A âm u nhìn Thương Nhược Tuyết, vẫn không chút dao động.

Thương Nhược Tuyết lại cười, nói tiếp: “Ngài vì Phương Khác một mình đến yêu phủ, vì Phương Khác xuất thủ… thậm chí còn tiến hành cuộc chiến sinh tử trên Hoàng hải, từ bỏ tộc nhân cuối cùng của mình. Lẽ nào ngài không có sở cầu nào khác?”

“Nghe thì rất khiến người cảm động.” Thái A gật đầu, mặt vô cảm nói.

Thương Nhược Tuyết không nản lòng, cười tiếp: “Lẽ nào ngài không cảm thấy ngữ khí của ngài quá tương tự Phương Khác? Có lẽ ngài có sở cầu, chỉ là bản thân ngài còn chưa hiểu vì đâu mà cầu.”

“Có đạo lý.” Thái A gật đầu, nhưng biểu tình bình tĩnh nói rõ những lời này rõ ràng không tạo nên chút sóng gió nào trong lòng hắn.

Lúc này Thương Nhược Tuyết lại nhẹ thở dài một cái: “Nhưng bên cạnh Phương Khác lại đã có Diệp Vu Thời. Nếu bên cạnh y đã có Diệp Vu Thời rồi, tại sao còn không thả ngài đi để ngài chọn chủ khác? Đây không phải là rất ích kỷ sao?”

“Nhữ đang ly gián.”

Thương Nhược Tuyết cười nhu mì, thản nhiên thừa nhận: “Đúng. Đáng tiếc nhìn biểu tình của ngài, ngài vẫn không hiểu. Những lời ta vừa nói coi như uổng công. Phương Khác tính kế ta, nếu ta có thể khiến y chịu thiệt một lần nhất định sẽ rất vui. Huống chi, Thiên Sơn cần ngài… cho nên ngài có nguyện ý lưu lại Thiên Sơn? Bất luận ngài có yêu cầu gì, ta đều có thể thỏa mãn.”

Thái A lạnh lùng nhìn Thương Nhược Tuyết, nói: “Nhân giả kiến nhân trí giả kiến trí, ngu giả tự nhiên cũng là kiến ngu.”

Nói xong Thái A quay người muốn đi, hắn đã không muốn nghe mấy lời này nữa.

Nhưng Thương Nhược Tuyết vẫn ở sau lưng nói: “Nếu có một ngày, Phương Khác phải chết, ngài có nguyện ý thay y đi chết? Thất tình của con người chính họ cũng không hiểu rõ được, ngài càng không hiểu. Nhưng

không làm rõ những gì mình mong muốn trong lòng không phải rất đáng thương sao?”

Thân ảnh Thái A đã biến mất, Thương Nhược Tuyết mặt không biểu cảm nhìn theo, đáy mắt chứa đựng trầm tư. Nàng đương nhiên biết lời của nàng không thể dao động Thái A, nhưng nàng vốn cũng không phải muốn dao động hắn. Mà là chôn xuống một hạt giống, nếu có thổ nhưỡng, cuối cùng cũng có một ngày nó sẽ phát đất mà lên như nàng mong muốn.

Khi Thái A ngự kiếm mà đi, mặt không biểu cảm nói: “Bằng hữu, là chí đồng đạo hợp…. cao sơn lưu thủy gặp tri âm?”

Nhưng nghĩ đến Phương Khác thường xuyên lộ ra vẻ mệt mỏi trước mắt hắn, còn thường xuyên thấy sắc quên bạn nói vì bằng hữu hiệp trợ hai đao, lại vì Diệp Vu Thời đâm bằng hữu hai đao… thường xuyên vô lại ra vẻ rất đương nhiên gọi hắn là bạch nhãn lang.

Ha, Thái A cười lạnh một tiếng, biểu tình thoáng cái trở nên sống động. Phương Khác làm sao làm nổi cao sơn lưu thủy?

… Không, vấn đề là, tại sao hắn lại cảm thấy họ là bằng hữu? Thái A chợt nhíu mày.

Mà ở Thái Hành lúc này, nghe tin Chu chưởng môn đã chết, Thiên Sơn và Côn Luân kết minh. Thái Hành toàn bộ kinh sợ, gần như tất cả mọi người đều nhíu mày, ngay cả sắc mặt Tiêu Vân Dật cũng nghiêm lại. Hôm đó Thập Phương chết ông đã biết thư tất nhiên bị người lấy được, sau đó người phái ra thế nhưng cũng không thể tiếp xúc với Chu chưởng môn. Nhưng ông cho rằng quyền uy của Chu chưởng môn tại Thiên Sơn gần như không ai có thể lay động, chờ thêm một thời gian hắn tự nhiên sẽ ý thức được có người đang ngăn cản hắn liên hệ với Thái Hành. Nhưng còn chưa đợi bọn họ xuất thủ, Chu chưởng môn đã chết!

Chết không minh không bạch, đột ngột như thế, nhẹ nhàng như thế.

Tiêu Vân Dật híp mắt lại: “Quả thật là giang sơn đời nào cũng có nhân tài. Có lẽ chúng ta đã xem thường Thương Nhược Tuyết rồi.”

Nhưng Tả Khâu vẫn không lên tiếng đột nhiên cười nói: “Luận tu vi của Chu chưởng môn cùng với linh khí cấp cao trong tay hắn, lúc chết lại

không ai phát giác được. Ai có thể giết chết hắn lúc hắn còn chưa xuất thủ. Cho dù có Thương Nhược Tuyết nội ứng, nhưng theo ta biết không có đan dược gì có thể khiến một tu sĩ chỉ kém kỳ hợp thể một bước mất đi lực trả đòn."

"Có thể động thủ rồi."

Mọi người lập tức ngộ ra. Vậy thì khi đó người giết chết Chu chưởng môn nhất định là một tu sĩ kỳ hợp thể, Trí Tiêu đã bị thương, người đi nhất định là Thái A. Vậy lúc này bên cạnh Phương Khác không có bảo vệ!

------oOo------

Chương 240: Thiên ý hướng về ta 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Quân Côn Luân vốn có vẻ đã không còn thừa sức đột nhiên phát động tiến công thành Thái An, quân Thái Hành vốn đến thành Thái An chi viện gặp phải Thiên Sơn đột kích, cả nhánh quân quay đầu trở về cầu viện.

Ngắn ngủi mấy canh giờ, cửa thành Thái An đã bị công phá. Nếu thành Thái An thủ thành không ra, Côn Luân có mãnh công thế nào cũng không nhất định làm gì được. Nhưng thủ lĩnh Thái Hành lại lệnh người xuất thành ứng chiến, dẫn đến sáu cửa thành đồng thời thất thủ. Mà thành chủ thành Thái An Hầu Bảo Bảo mắt thấy thành đã bị phá, nhân lúc hỗn loạn dẫn theo bộ hạ đến quân phòng bị chém đầu các đầu lĩnh Thái Hành, chắp tay dâng lên.

Hầu Bảo Bảo này năm đó thống lĩnh toàn thành chống lại quân Thái Hành mười ngày, ngày thứ mười một liền quy hàng Thái Hành. Sau đó luôn mang vẻ trung thành như nhất với Thái Hành, Thái Hành bảo hắn giết gà hắn tuyệt đối không giết chó. Lúc này người này lại cởi giáp, cúi đầu xưng thần với Côn Luân họ.

Tiêu Xương Thu lộ vẻ nghi ngờ, nhíu mày lại. Phản chủ, lang độc, đối với nàng người như thế tuyệt đối là một kẻ tiểu nhân.

"Người này có thể dùng." Phương Khác nói: "Nếu hắn đã phản bội Thái

Hành, thì sẽ biết Thái Hành tuyệt đối không dung được hắn. Vì thế hắn sẽ càng quyết lòng đứng về phía Côn Luân, vô cùng hy vọng chúng ta thắng lợi."

Đương nhiên còn có một điều quan trọng hơn, nhưng Phương Khác không nói ra.

Hầu Bảo Bảo quả thật là một tiểu nhân mười phần, hắn hiểu rất rõ phong cách hành sự của Thái Hành. Vì quá hiểu, cho nên hắn không chút do dự phản bội Thái Hành. Vì hắn còn có một thân phận khác, biểu ca của Giang Trầm Chu. Hắn nghe được tin Giang Trầm Chu bị hạ ngục, đã biết với phong cách của Thái Hành tất nhiên sẽ dính líu đến hắn – cho dù hắn và Giang Trầm Chu không hề có liên hệ gì. Vì bảo toàn địa vị hiện tại, vì không bị liên lụy, vì giữ mạng không để Thái Hành xem hắn như mật thám giống Giang Trầm Chu mà xử lý. Hắn chọn đầu hàng Côn Luân.

Phương Khác biết người này là tiểu nhân, vì thế y cho Hầu Bảo Bảo một phong thư. Nói cho hắn biết nguyên nhân chân chính Giang Trầm Chu bị hạ ngục.

Thế là thành Thái An dễ thủ khó công là nơi hiểm yếu chỉ trong mấy canh giờ ngắn ngủi đã bị phá. Nói đến cùng thành Thái An là bị phá từ bên trong.

Thành Thái An bị phá rồi, đối với Thái Hành và Côn Luân mà nói đều là đại sự bậc nhất. Vì nhìn trên địa thế, sông Thái An của thành Thái An nối liền nam bắc, là đầu mối giao thông giữa nam bắc đại lục Cửu Châu, là yết hầu là nơi binh gia tất tranh. Từng có người nói: "Muốn được Nam Lĩnh, trước công Thái An. Nếu mất Thái An, tức mất nam Thái Hành." Tính quan trọng của Thái An khỏi cần phải nói rõ nữa. Đừng nói Thái Hành, ngay cả Côn Luân đối với việc phá thành nhanh như thế cũng có chút trở tay không kịp.

Chỉ có Phương Khác, đã biết rõ từ trước.

Trong phòng lúc này có Diệp Vu Thời, Chu Thức Vũ, có La Thanh, có Thượng Quan Bình Thục, có Trịnh Trường Thiên Tạ lão Tiêu trưởng lão... Lần hội nghị này, sẽ quyết định phương châm tác chiến tiếp theo.

Thành Thái An vì có một con sông nối liền bắc nam, nên còn được gọi là

Giang Hạ. Hậu thế gọi lần hội nghị này là hội nghị Giang Hạ.

Mà lúc này, Khổng Du Thanh đứng sau lưng Phương Khác, trong tay cầm bút không để sót chút nào ghi lại mỗi chữ những người tại đây nói.

Người trong phòng nghe bình luận của Phương Khác dành cho Hầu Bảo Bảo, suy nghĩ một lát đều gật đầu: "Có lý."

Chuyện Hầu Bảo Bảo coi như kết thúc. Mà về Thái Hành, mới chỉ vừa bắt đầu.

Trong hội nghị lần này, Phương Khác nói một đoạn.

"Thái Hành quá kiêu ngạo, ngạo mạn còn hẹp hòi. Cho nên trên Hoàng hải đã đưa Mai Hân của Thiên Sơn vào danh sách vây giết, cho nên phái Hàn Không lên Thiên Sơn bức Thiên Sơn giao ra Chu Thức Vũ. Thái Hành và Thiên Sơn là đồng minh, nhưng Thái Hành lại dùng tư thế đối xử kẻ phụ thuộc để đối đãi Thiên Sơn. Khí lượng nhỏ hẹp nhìn là thấy ngay, kẻ hẹp hòi, không thể cùng mưu.

Mà mỗi lần bại trận, thủ lĩnh bại quân phải nhận tội đầu. Không hỏi nguyên do, quân pháp quá mức nghiêm khắc mà mất đi tình người. Nhìn Thái Hành là biết Tả Khâu, nhìn Tả Khâu là biết Thái Hành. Thái Hành hành quân đến đâu, thích tàn sát thành thương tổn bình dân vô tội, đánh mất đạo nghĩa. Phong thành bị khống chế, kéo dài đến mấy năm. Nhưng Thái Hành không suy nghĩ làm sao thống trị, ngược lại xem dân chúng trong thành như nô lệ. Có thể thấy tầm nhìn hạn hẹp.

Như vậy chúng ta và Thiên Sơn đồng thời hợp vây… trước công Nam Lĩnh, rồi xuống phía bắc Giang Hạ…

Chúng ta từ đây hành quân lên bắc, công phá Thái Hành chỉ là vấn đề thời gian." Phương Khác bình thản chậm rãi nói xong, cắm lá cờ cuối cùng trong tay vào địa đồ trên tường.

Trong phòng rất yên tĩnh, các thanh niên ngồi phía sau không biết khi nào đã đứng lên vây lại. Mọi người nhìn lá cờ Côn Luân cắm trên bản đồ, đáy mắt sáng rực như được người đốt lên một ngọn đèn. Mấy người La Thanh và Trịnh Trường Thiên vẫn ngồi trên vị trí, mày đều chau lại, dường như đang ngẫm nghĩ.

“Nhưng, muốn công hạ Nam Lĩnh, tiến bắc sẽ khó khăn. Thái Hành trị quân, lệnh là làm cấm là ngưng. Chiến dịch sau này lần sau sẽ gian nan hơn lần trước, lần sau sẽ càng khó công phá hơn lần trước. Tuy trên chiến lược xem thường họ, nhưng trên chiến thuật lại phải xem trọng họ. Mong chưa vị sóng vai tác chiến với ta.”

Mọi người bất giác gật đầu.

Cuối cùng Phương Khác lạnh mặt, trịnh trọng nói: “Binh xuất chính đáng, sĩ khí hưng thịnh. Chỉ cần thiên ý hướng về chúng ta, chúng ta nhất định có được chân lý phát triển, chỉ cần thuận theo tâm người, thất phu không có thù không thể báo. Hy vọng mọi người thời khắc ghi nhớ bia thông thiên từ đâu mà có.”

“Hay!” La Thanh vỗ tay tán dương.

Diệp Vu Thời nhìn Phương Khác, đáy mắt sâu thẳm. Sau đó hắn đảo mắt nhìn từng đôi mắt nồng cháy kia, sau lưng mọi người liền thấy rét buốc, phản phất như cảm thấy sát khí, cảnh giác nhìn quanh một vòng lại không có gì bất thường, cuối cùng chỉ có thể hậm hực mà đi.

…

La Thanh và Trịnh Trường Thiên ra khỏi viện, không hẹn mà cùng thở dài một tiếng.

“Tự cổ anh hùng xuất thiếu niên, lời này không giả.”

La Thanh chỉ cười, nghĩ đến người trên Thận Hành nhai, bất giác nói: “Cũng không uổng công hắn khổ tâm chỉ dẫn. Trên đại cục phải có tầm nhìn xa. Câu này là hắn tặng ta, lúc trước ta vẫn không phục lắm.”

Hôm đó, đám người La Thanh rời khỏi thành Thái An.

Hội nghị vô cùng bí mật, người tham gia đều là người đáng tin. Về chuyện bố cục hành quân một chữ cũng không tiết lộ, chỉ là câu nói thiên ý hướng về ta lại được truyền khắp trong quân.

Tất Thập Tứ nhẹ cười nhạo: “Thiên ý hướng về ta… quả thật là thiên ý

hướng về ta, báo ứng xác đáng. Người đến rốt cuộc là tu vi gì?”

Người đó cươi cười đáp: “Ngươi cho rằng thành Thái An thật sự dễ công phá như thế? Thái Hành sẽ cho phép người khác bóp yết hầu mình? Ai dám bóp yết hầu Thái Hành, Thái Hành sẽ cho kẻ đó chết không chỗ chôn thây. Ngươi ngày mai sẽ đón được người, tự nhiên liền biết hắn là tu vi gì.”

Mắt Tất Thập Tứ lóe lên, cười vài tiếng.

Người đó chợt nhìn sang Tất Thập Tứ nói: “Ngươi đã không còn đường quay đầu rồi.”

Tất Thập Tứ ngưng thần nhìn người đó: “Ngay cả bản đồ thủ vệ trong tay ta cũng đã giao ra rồi, tự nhiên không hề nghĩ đến quay đầu. Tất mỗ ngày xưa tự cho rằng không phụ Côn Luân, nhưng Côn Luân đối xử ta thế nào? Chẳng qua là vì Phương Khác hận ta, trên trên dưới dưới Côn Luân thế nhưng đều đạp ta vào bùn. Uổng cho ta vào sinh ra tử vì Côn Luân, nếu Côn Luân đã phụ ta, ta thế nào không thể phụ nó.”

Người đó cười cười nói: “Tốt, sáng ngày mai, mang theo đầu của Hầu Bảo Bảo đến gặp.”

Tất Thập Tứ đáp lời, hai người chia ra. Trở về phòng, ngồi trước bàn cầm cung tiễn bắt đầu lau chùi. Dây cung rung lên, ánh mắt trống rỗng của người ngoài phòng dần có thần thái. Hắn nhìn vào trong phòng, tất cả bình thường, liền lặng lẽ ẩn mình trong bóng đêm tiếp tục giám sát.

Trong mắt Tất Thập Tứ lóe qua chán ghét, sau đó lại hồi phục bình thường. Chỉ cần hắn và Phương Khác ở cùng một chỗ, liền sẽ có người yên hơi lặng tiếng theo dõi hắn, giống như bất cứ lúc nào hắn cũng có thể động thủ với Phương Khác.

Thật quá buồn cười, dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì tất cả mọi người đều đứng về phía Phương Khác. Hắn có gì sai? Phải bị đối xử như thế? Chức vị thống lĩnh của hắn là dựa vào bản thân hắn đấm đá mà ra, còn Phương Khác chẳng qua là bái một vị sư phụ tốt mà thôi!

Màn đêm lặng lẽ buông xuống, Tất Thập Tứ cầm cung tiễn lên, đẩy cửa ra ngoài.

Người ngoài cửa đi theo, hắn là người của Ám đường Duy Pháp đường, theo lệnh đường chủ bảo hộ Phương đại nhân. Toàn bộ Duy Pháp đường đều hiểu chuyện này quan trọng cỡ nào, an nguy của Phương đại nhân là đại sự hàng đầu. Mà Tất Thập Tứ từng có xích mích với Phương đại nhân, một khi xuất hiện cũng bị liệt vào dạng cần quan sát.

Hắn nhìn thân ảnh Tất Thập Tứ, trễ thế này Tất đại nhân còn muốn đi đâu?

Giây tiếp theo, sau lưng đau đớn. Hắn không bận tâm đau đớn sau lưng muốn thổi kèn hiệu, nhưng đã muộn, hắn chỉ có thể phát ra âm thanh khè khè, máu tươi tràn ra khóe miệng.

Hầu Bảo Bảo đang ngủ đột nhiên giật mình tỉnh giấc, nhìn thân ảnh ngồi bên giường. Hắn rút loan đao từ dưới gối ra, thẳng người tới muốn chém lên. Nhưng lại bị một cánh tay nhẹ nhàng ấn chuôi đao, ngay cả một ngón tay cũng khó thể tiếp tục cử động. Chỉ có thể nằm thẳng đơ trên giường nhìn người tới.

“Tất đại nhân!” Hầu Bảo Bảo kinh hô: “Ngươi!”

“Xuỵt!” Tất Thập Tứ nhẹ giọng nói: “Nhỏ giọng chút, nếu gọi người tới thì sẽ không tốt.”

Hắn cầm tay Hầu Bảo Bảo, gác loan đao lên cổ Hầu Bảo Bảo.

“Ta hỏi cái gì, ngươi đáp cái đó.”

Hầu Bảo Bảo vội gật đầu, lại vì loan đoan trên cổ họng nên không dám có động tác quá lớn sợ tổn thương chính mình, thành thử khá khôi hài.

Tất Thập Tứ híp mắt, hỏi: “Trong thành có phải còn có mật đạo? Đừng lừa ta, ta là hỏi trừ mật đạo ngươi đã nói cho Phương Khác biết.”

Hầu Bảo Bảo sợ hãi nói: “Ngươi, ngươi là Thái Hành… a.”

Tất Thập Tứ thấy trên cổ có vết máu, mới thả lỏng loan đao.

Lúc này trên mặt Hầu Bảo Bảo lại không có vẻ kinh hoảng, ngược lại cố gắng trấn định nói: “Không ngờ, ngươi cư nhiên là mật thám của Thái

Hành. Xem ra hôm nay Hầu Bảo Bảo ta khó tránh cái chết.”

Mắt Tất Thập Tứ trở nên sắc bén, muốn nói gì đó, nhưng Hầu Bảo Bảo nhìn biểu tình Tất Thập Tứ, con ngươi đột nhiên co lại, trên mặt lộ ra tuyệt vọng, rồi trực tiếp nhào lên, lưỡi loan đao sắc bén thoáng cái cắt đứt cổ họng hắn.

Tất Thập Tứ vội thu tay, nhưng đã trễ. Hắn đầy khó hiểu nhìn Hầu Bảo Bảo một cái, hắn không ngờ sau khi Hầu Bảo Bảo biết hắn là người Thái Hành phái đến lại biểu hiện thế này.

Tất Thập Tứ không do dự nữa, trực tiếp dùng loan đao chặt đầu Hầu Bảo Bảo.

Sáng hôm sau.

“Ngô trưởng lão đã đến dưới Ngũ Hành sơn.” Phương Khác cầm mảnh giấy nói với Diệp Vu Thời, “Nhưng Ngũ Hành sơn bây giờ như thùng sắt, ngay cả một con mũi tiến vào chỉ sợ cũng bị tra xét một phen. Thái A có lẽ đã nhận được thư trực tiếp từ Thiên Sơn đến Thái Hành rồi, chúng ta cũng nên hành động.”

Diệp Vu Thời gật đầu.

Lúc này, thần sắc hai người vừa động, thì nghe một tiếng thét của nữ tử.

“Đại nhân, Hầu Bảo Bảo chết rồi! Đầu bị chặt mất, còn để lại một mảnh giấy… phàm là kẻ phản bội Thái Hành, đều sẽ như thế. Hàng binh trong Thái An đều hốt hoảng bất an.”

“Sư phụ! Tạ Thạch Thanh phái đi giám thị Tất Thập Tứ đã chết rồi, Tất Thập Tứ biến mất.” Vương Lạc Dương nói, trên mặt có vẻ đau đớn, Tạ Thạch Thanh lúc trước đều giữ chức trách bảo vệ Phương Khác, bọn họ cũng từng ở chung, Tạ Thạch Thanh là một tên rất hay mắc cỡ, thiện mai phục và truy tung.

Cũng vào lúc này, Tất Thập Tứ gặp được người Thái Hành phái đến.

Người đó nhàn nhạt nhìn hắn một cái, toàn thân Tất Thập Tứ rét lạnh, gần như run rẩy dưới uy áp này.

------oOo------

Chương 241: Thiên ý hướng về ta 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trong thành Thái An đã bắt đầu giới nghiêm, tiếng vó ngựa và tiếng bước chân chỉnh tề của sĩ binh trộn lẫn vào nhau, xen lẫn với tiếng kêu của linh thú.

Diệp Vu Thời ngẩng đầu nhìn trận pháp phòng ngự đã khởi động phía trên. Đợi Phương Khác hạ lệnh xong liền túm tay Phương Khác, thoáng cái hai người đã nhảy lên tầng đỉnh. Cùng nhảy lên còn có hơn mười người luôn âm thầm bảo vệ Phương Khác. Đồng thời những người trốn trong các góc thành phụ trách bảo vệ Phương Khác cũng bắt đầu hành động. Bên cạnh Phương Khác bây giờ có người bảo vệ từ các nơi, đếm kỹ lại tuyệt đối không dưới trăm người. Vì bất kể là Tạ lão hay đám người Thượng Quan Bình Thục đều hiểu, vì Côn Luân, Phương Khác tuyệt đối không thể chết.

Phương Khác trở tay nắm lấy Diệp Vu Thời, hỏi: “Mục tiêu của họ là đệ?”

Diệp Vu Thời nhìn lính tuần tra trong thành, mày nhẹ nhíu lại, hắn nói với một tu sĩ trung niên ở sau Phương Khác: “Tại sao Tất Thập Tứ còn sống?”

Tu sĩ trung niên vẻ mặt có chút kinh ngạc rồi có chút lúng túng. Hắn không ngờ Diệp Vu Thời lại biết được thân phận của mình, hắn là người La Thanh phái đến bảo hộ Phương Khác. Hắn cũng biết Diệp Vu Thời tại sao hỏi thế, vì vậy hổ thẹn cong lưng nói: “Đại nhân sợ giết chết Tất Thập Tứ sẽ làm một phần người rét lòng, dù sao…”

Diệp Vu Thời ngăn cản hắn nói tiếp, mỉm cười nói: “Nếu hắn không xuất thủ, tại sao không ai thông báo cho ta biết Tất Thập Tứ chưa chết? Ta vẫn luôn cho rằng hắn đã chết từ lâu rồi.”

Tu sĩ trung niên ấp a ấp úng một lát mới thấp giọng nói: “Đại nhân sợ ngài… sẽ ra tay giết chết Tất Thập Tứ. Như vậy không tốt cho danh tiếng của ngài, sau đó Tất Thập Tứ và đám Tạ lão qua lại vô cùng gần gũi…”

Diệp Vu Thời không hỏi tiếp nữa, trên mặt là biểu tình nhàn nhạt, nhưng lại khiến tu sĩ trung niên cảm thấy áp lực muốn nghẹt thở.

Phương Khác quay lại vung tay ra hiệu tu sĩ trung niên đứng lên, nói: "Truyền lệnh xuống, lệnh tất cả tu sĩ trong thành lúc lên chiến trường tám người thành một tổ kết trận, gương mặt xa lạ nào sót lại bắt hết."

Sau đó y nhìn Diệp Vu Thời nói: "Mục tiêu của họ nhất định là đệ và thành Thái An, vậy ắt hẳn có vài người muốn âm thầm hành động. Bức bọn họ ra, tu vi của họ nhất định đều trên nguyên anh, có thể chứ?"

Diệp Vu Thời gật đầu, từng sợi đen mảnh như sợi chỉ chảy ra từ đầu ngón tay hắn, phiêu tán trong không. Chỉ đen như bông, trong đó còn xen lẫn rất nhiều màu đỏ. Phương Khác ngửi được mùi máu tanh trong đó, nhíu mày muốn ngăn cản Diệp Vu Thời. Diệp Vu Thời túm chặt tay y, mỉm cười với y. Phương Khác hơi nghiêng đầu đi, Diệp Vu Thời mới thả lỏng tay.

"Huynh nghĩ người tới sẽ là ai?" Phương Khác hỏi.

Diệp Vu Thời đáp: "Nếu huynh là Tả Khâu, lúc này Tiêu Vân Dật nhất định đang trong thành."

Mí mắt Phương Khác run lên, sau đó nói: "Kỳ thật đệ rất có mặt mũi, nhưng huynh vẫn nhớ thành Nguyệt Quế chứ?"

Theo sợi chỉ đen khuếch tán, trong thành bắt đầu nổi gió, nhiệt độ giảm mạnh.

… Tiêu Xương Thu đứng trên thành lâu, nhìn chỉ đen từ xa phiêu tới, chỉ đen bay lên người nàng mang đến uy áp, nàng vô thức muốn giải phóng uy áp của mình, lập tức chỉ đen quanh người liền sáng lên. Tiêu Xương Thu lập tức hiểu ra đã có chuyện gì, nàng không khỏi lầm bầm: "Trên thần phù là gì?" Diệp Vu Thời đã đi quá xa trên phù đạo, xa đến mức họ chỉ có thể kính ngưỡng.

Chỉ đen phủ kín trời đất vây lấy cả thành Thái An, giống như trời đổ một cơn tuyết đen, lại giống như cả thành trì phủ một tầng hắc sa, thoáng cái tối đi. Chỉ đen xuyên thấu mái nhà, tường viện, xuyên thấu sĩ binh mặc khôi giáp giày nặng, nhẹ nhàng xuyên qua cánh linh thú.

Dẫn đến không ít người dừng chân kính ngưỡng, lại bị người bên cạnh nhắc nhở, sau đó tất cả như thường.

Chỉ là trong một căn nhà dân, Tất Thập Tứ nhìn sợi chỉ đen, giật mình. Lúc này tu sĩ tướng mạo bình thường bên cạnh hắn nhíu mày tránh khỏi chỉ đen nói: "Ta thấy bên ngoài những tu sĩ đó tiếp xúc với chỉ đen này đều không bị gì, nhưng không biết bên trong có ẩn chứa huyền cơ gì không?"

Lúc nói, một đống chỉ đen lặng yên dán lên người Tất Thập Tứ. Lập tức một trận uy áp giống như thật đè lên người hắn, cảm giác đối diện cái chết khiến Tất Thập Tứ lập tức dâng uy áp lên muốn đối kháng.

Cùng lúc này, tại bốn năm phương vị trong thành diễn ra chuyện vừa xảy ra trên người Tất Thập Tứ.

Tiêu Xương Thu đứng trên thành lâu vung cờ lên, những chỗ này đều bị vây lại.

"Đáng chết! Dừng lại! Thứ quỷ này chính là muốn các ngươi tiết lộ khí tức, sau đó liền sẽ bị thần thức tra được vị trí của chúng ta!" Người đó nhẹ gầm lên, nhưng đã trễ. Hắn bối rối muốn tránh chỉ đen ra, nhưng chỉ phí công, giây tiếp theo hắn cũng bị 'điểm sáng'. Lúc này hắn đã hiểu, cuộc sống mật thám của hắn sắp kết thúc.

Tất Thập Tứ sắc mặt khó coi nói: "Nếu đã thế, chúng ta không ngại hóa tối thành sáng. Có Tiêu trưởng lão ở đây, chúng ta có gì phải sợ?"

Mà lúc này, chỉ đen trên không vụt một cái, thoáng chốc cháy lên. Cả thành Thái An đều bị một luồng uy áp đáng sợ bao trùm. Cả thành được chiếu sáng, tiếc rằng đã trễ mất, nếu người này sớm xuất thủ có lẽ đám người Tất Thập Tứ sẽ không bại lộ.

Một đạo hàn quang bắn tới Phương Khác, chỉ đen còn chưa cháy rụi thoáng cái tụ lại cản một kích này.

Lúc này trên tòa lâu trước mặt bọn Phương Khác xuất hiện một thân ảnh mà họ đều quen thuộc. Đám người Tất Thập Tứ đã chạy thoát cũng nhảy lên lầu.

“Thần phù? Không… trên thần phù.” Tiêu Vân Dật nhìn Diệp Vu Thời nói: “Thì ra ngươi ở đây.”

Tiêu Xương Thu nhìn tình hình trong thành, sắc mặt trầm xuống. Tình hình tệ nhất đã xuất hiện rồi, suy nghĩ cầu may của đám Khổng Du Thanh cũng bị vô tình đánh vỡ.

Người phái Thái Hành phái đến thật sự là Tiêu Vân Dật. Hơn nữa Tiêu Vân Dật vậy mà buông xuống ‘phong độ’ một đại tiền bối, một tu sĩ kỳ hợp thể nên có để xâm nhập vào thành giết Phương Khác.

Trừ kỳ hợp thể, ai có thể không chết dưới sự truy sát của tu sĩ kỳ hợp thể?

Phía trước Phương Khác đứng rất nhiều người, đứng ngay hàng đầu là tu sĩ trung niên đó.

Bọn họ vốn chưa từng nghĩ đến đời này sẽ chính diện đối đầu với tu sĩ kỳ hợp thể, nhưng vũ khí trong tay họ vẫn được nắm rất chặt, tay không run chút nào. Họ đã sớm xem nhẹ cái chết, vậy dù đối phương là tu sĩ kỳ hợp thể thì thế nào?

Mà trong thành binh sĩ cũng đã hình thành vòng bao vây trong ba tầng ngoài ba tầng.

Phương Khác nhìn Diệp Vu Thời chặn trước người mình, lại nhìn những người khác hận không thể dùng thân xác máu thịt che phủ y không để Tiêu Vân Dật nhìn thấy. Khẽ thở dài nói: “Các người tản ra.”

“Đại nhân, thứ khó theo lệnh.” Mấy người không thèm quay đầu hạ giọng nói.

“Các ngươi đứng trước mặt ta cản trở rồi. Ta muốn chém Tiêu Vân Dật chẳng lẽ còn phải chém các ngươi trước sao? Tản ra đi.” Phương Khác nói.

Nhưng những người này bình thường nói gì nghe nấy, giờ ai ai cũng làm như không nghe thấy. Thậm chí có một người còn trầm giọng nói: “Nói giống như đại nhân ngài có thể chém được Tiêu Vân Dật vậy.”

“Ha ha.” Phương Khác cười lạnh nói: “Chu Lập Đức, ngươi thật rất biết

nói chuyện, rất biết vực chí khí người khác dập tắt uy phong của mình.”

“Đa tạ đại nhân khen ngợi.” Chu Lập Đức không quay đầu đáp.

Phái Thái Hành vẫn mang vẻ mặt nghe Tiêu Vân Dật chỉ huy hành sự, phản phất như không nghe thấy gì hết. Chỉ là sắc mặt không tự nhiên của họ đã bán đứng họ.

Nếu họ có hoạt động tâm lý nhất định sẽ là thế này… ‘đám người Côn Luân này đang làm gì đó? Mẹ nó không thấy một đống người sống chúng ta sao? Vậy mà còn có tâm trạng đấu võ mồm? Đã đến lúc nào rồi! Hóa ra không phải chỉ Phương Khác miệng tiện, miệng kẻ bên cạnh y cũng đều tiện!’

Lúc này, Tiêu Vân Dật phất tay áo, trực tiếp đẩy chỉ đen quấn trên người mình ra, cùng đám Chu Lập Đức.

Ầm, đùng đùng mấy tiếng vang lớn, đám người Chu Lập Đức như bao cát rách bị ném lên, sau đó va mạnh lên phòng ở sau lưng rồi ngã xuống.

Bọn họ bò vài cái dưới đất, nhưng đã không đứng lên nổi, mà mấy người sau lưng Tiêu Vân Dật thi nhau xuất thủ, muốn giết chết đám Chu Lập Đức.

Một sợi chỉ đen kết thành phù cản lại thế công của họ.

Thoáng cái, trên nóc nhà bên này chỉ còn lại Phương Khác và Diệp Vu Thời cùng vết máu trên mái hiên.

Sắc mặt Phương Khác đã triệt để lạnh xuống. Tất Thập Tứ nhìn thấy, mặt không tự chủ lộ ra ý cười. Hắn nhìn Phương Khác vừa đi tới trước một bước vừa nói: “Ngươi hiện tại để bọn họ lui ra khỏi thành Thái An có lẽ còn có thể giữ được một cái mạng.”

Vút! Vút! Vút!

Liên tục hơn mười mũi tên bắn vào Tất Thập Tứ, một mũi trong đó đúng lúc rơi vào vị trí hắn vừa định đặt chân.

Tất Thập Tứ nhấc chân, hắn nhìn hướng mũi tên bắn ra, mái hiên che đi

thân ảnh người đó, chỉ có mũi tên vẫn nhắm vào hắn phản phất như đang nói nếu hắn còn có hành động gì thì hắn sẽ phải chết. Mà xung quanh, vô số mũi tên lóe hàn quang đều chỉ vào hắn. Đại trận Côn Luân đã bố thành, sức của một mình hắn cũng không phá được trận. Tất Thập Tứ vô thức nhìn Tiêu Vân Dật một cái rồi mới hừ lạnh về phía Côn Luân.

Vương Lạc Dương đứng trong đám người, nhìn Tiêu Xương Thu dùng kỳ ngữ bố trí trận. Chỉ là… Vương Lạc Dương nhìn Phương Khác trên nóc nhà, vô cùng nóng ruột… trận pháp của họ cho dù có mạnh thế nào cũng không cách nào bảo vệ sư phụ của nó, vì Tiêu Vân Dật cách họ quá gần, vì Tiêu Vân Dật quá mạnh…

Lúc này trong đám người có người phát ra một tiếng kinh hô, Phương Khác thuận theo tầm mắt nhìn qua, mới phát hiện Chu Lập Đức vốn ngã dưới đất đã đứng lên. Y nhíu mày định nói gì đó thì phát hiện cánh tay còn lại của Chu Lập Đức đã gãy tận gốc hóa thành một đống máu thịt. Vừa rồi vì Chu Lập Đức ngã xuống đất nên y không phát giác.

Phương Khác không biết lúc này mình đang có biểu cảm gì, chỉ là sau khi Chu Lập Đức phát giác ánh mắt y, cố nén đau đớn nhếch miệng cười nói: “Đại nhân, không ngại, đợi ta kết anh, thì sẽ tốt.”

Phương Khác quay đầu đi, nhìn Tiêu Vân Dật mặt không biểu tình một bộ phong phạm cao nhân.

Y vô cùng nghiêm túc nhìn Tiêu Vân Dật nói: “Ngài thật sự rất không cần thể diện.” Nói xong Phương Khác chậm rãi rút kiếm ra.

Mọi người Thái Hành sắc mặt biến đổi, sát khí phóng ra, tên Phương Khác này cả gan dám sỉ nhục Tiêu trưởng lão như thế.

Mà Tiêu Vân Dật chỉ nhìn kiếm trong tay Phương Khác nói: “Nhan, không ngờ lại ở trong tay ngươi.”

Nhan là kiếm của Trí Tiêu, Trí Tiêu luyện bản thân thành kiếm, cũng sớm đã cùng kiếm tâm ý tương thông, cho nên kiếm này tương đương với một nửa Trí Tiêu.

------oOo------

Chương 242: Thiên ý hướng về ta 3

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trên gương mặt vốn bình tĩnh lạnh nhạt cực điểm của Tiêu Vân Đật xuất hiện một tia dao động.

Ông nói: "Đáng tiếc." Chỉ là không biết đáng tiếc cái gì, là đáng tiếc thanh kiếm này hay đáng tiếc cho Phương Khác vì sắp phải chết.

Vì phẫn nộ, Phương Khác không để ý đến lời nói của ông ta. Hai cánh tay của Chu Lập Đức đều vì y mà mất. Tuổi của Chu Lập Đức đã không còn nhỏ nữa, lại tu đao, hiện nay tu vi của hắn muốn bước qua nguyên anh là rất khó.

Tuy cảm thấy phẫn nộ, nhưng Phương Khác vẫn bình tĩnh, vì từ rất lâu về trước y đã hiểu phẫn nộ không có tác dụng gì. Ánh mắt y đảo qua Chu Lập Đức, Khổng Du Thanh, đảo qua Vương Lạc Dương và mọi người tại đó. Y thấy trong mắt họ là sự lo lắng, thấy được nóng ruột. Y hiểu, nếu có thể họ hận không thể thay y đi chết. Dường như họ cho rằng mạng của y quan trọng hơn tất cả bọn họ.

Nhưng đây không phải là chuyện đáng khen ngợi, cũng không phải đạo lý đương nhiên.

Bọn họ là vì Côn Luân, cũng không chỉ là vì Côn Luân… mà sá thân liều chết.

Nhưng y không thể để họ thay y đi chết, vì lúc họ ký thác tánh mạng của họ lên tay y. Trên vai y đã gánh lấy trách nhiệm. Nếu ngay cả thuộc hạ bằng hữu đồng bạn của mình cũng không bảo vệ được, ngươi có tư cách gì để họ giao phó tính mạng cho ngươi?

Mạng không có phân biệt cao quý trọng yếu, mỗi người đều chỉ có một cái mạng, mỗi người đều quan trọng như nhau.

Sắc mặt Tất Thập Tứ lúc này vô cùng khó coi, gương mặt vốn tuấn tú bắt đầu vặn vẹo. Hắn nhớ lại bản thân gần như là run rẩy dưới uy áp của Tiêu Vân Dật. Lại nhìn Phương Khác lúc này vẫn trầm tĩnh, cảm thấy vô cùng

nghẹn khuất. Người này cho rằng y là ai? Y cho rằng y lợi hại cỡ nào? Lẽ nào y cho rằng y có thể chiến thắng tu sĩ kỳ hợp thể sao? Y thế mà còn dám rút kiếm, quả là đáng cười!

Tất Thập Tứ há miệng muốn nói, hắn đã nghĩ sẵn một đống lời để sỉ nhục Phương Khác. Hắn muốn để tất cả mọi người đều biết Phương Khác giả dối thế nào, vô sỉ thế nào, lại vô năng thế nào. Bọn họ chọn Phương Khác là sai lầm.

Nhưng lúc này, Phương Khác quay đầu nhìn hắn lạnh giọng nói: "Câm miệng."

Cái miệng đang há của Tất Thập Tứ không biết sao lại khép vào… đợi khi hắn phản ứng lại, sắc mặt liền xanh mét gần như vặn vẹo.

Mà cũng vào lúc này, ánh mắt vốn đang tập trung trên tu sĩ kỳ hợp thể lại dời lên người hắn. Tất cả mọi người dường như vừa mới đột nhiên phát hiện ra tên phản đồ đã phản bội họ, trong những người này Tất Thập Tứ nhìn thấy rất nhiều rất nhiều gương mặt quen thuộc.

Trong ánh mắt họ nhìn hắn là không dám tin, là kinh ngạc, nhiều hơn là oán hận. Khi xưa từng cùng họ lên trận giết địch, ánh mắt họ nhìn hắn là tôn kính ngưỡng mộ.

Trong những ánh mắt đó, Tất Thập Tứ đột nhiên cảm thấy sợ hãi vô cùng. Sự sợ hãi này khiến hắn muốn bỏ chạy, sau đó sợ hãi lại biến thành phẫn nộ, bọn họ dựa vào cái gì nhìn hắn như thế. Là bọn họ phản bội hắn trước nghiêng về phía Phương Khác!

Đột nhiên, đầu hắn đau nhói, trong thức hải có một cây gai bạc trực tiếp quậy tung thức hải hắn, như muốn phá vỡ.

"A!" Tất Thập Tứ đột nhiên thét lên, lăn từ mái hiên xuống, vẫn giãy dụa kêu gào.

Phương Khác nói: "Kẻ phản bội Côn Luân, đều sẽ như thế."

Tiêu Vân Dật không ngăn cản Phương Khác, vì trong mắt ông hiện tại Phương Khác làm gì đều chỉ là giãy dụa vô vị trước khi chết. Ông chỉ như vừa ngộ ra nói: "Thần thức, hư hóa… thì ra là thế." Cuối cùng ông đã hiểu

hôm đó Phương Khác và Trí Tiêu phối hợp như thế nào.

Mà lúc này, kiếm trong tay Phương Khác đã ra khỏi vỏ.

Tiêu Xương Thu nhìn cục diện biến hóa, nhưng mi tâm không hề giãn ra. Phương Khác rốt cuộc muốn làm gì? Diệp Vu Thời lại đang nghĩ gì? Nàng nhìn thấy Phương Khác rút kiếm, còn có ngón tay Diệp Vu Thời đang nhỏ máu, tựa hồ đã hiểu hai người muốn làm gì.

Vương Lạc Dương nhìn kỳ ngữ, sửng sốt một chút rồi phản ứng lại, vung tay lên. Vòng bao vây lại gần hơn một chút. Chỉ dựa vào sức một mình Phương Khác, làm sao có thể thắng được Tiêu Vân Dật? Chỉ có bọn họ lùi ra sau trận tu sĩ có lẽ còn có một đường sinh cơ! Nhưng nếu thế, không có trận pháp uy lực cường đại bảo vệ, hôm nay quân Côn Luân ắt phải tử thương thảm trọng.

Tiêu Vân Dật rõ ràng biết điểm này mới không thèm e dè như thế, nếu ông đã vào trong thành, muốn lấy mạng Phương Khác ai lại có thể ngăn cản? Cho nên, hiện nay cứ để Phương Khác lui về.

Nhưng y sẽ nguyện ý sao? Nguyện ý dùng tính mạng mọi người đổi lấy bình an nhất thời cho mình?

Rõ ràng y không nguyện ý. Vì thế, y rút kiếm. Mà lúc này, Tiêu Vân Dật cũng xuất chưởng, kiếm vang như sấm, chưởng thế như núi.

Chưởng này, khí thế như núi đổ, Phương Khác đứng trong chưởng phong, như một chiếc thuyền lá nhấp nhô không ngừng.

Vòng bao vây bị gió lớn thổi lùi gần hai trăm mét, nhà cửa sụp đổ, loạn thạch đả thương người, mà người trong nhà chỉ sợ tính mạng khó giữ. Những ám ảnh chôn ở các nơi vì Phương Khác, có vài người chạy thoát ra, có vài người bị đè bên dưới. Trong thoáng chốc, nơi vốn có rất nhiều ngôi nhà, lại xuất hiện một vùng đất trống đường kính phải hơn trăm mét.

Duy chỉ có lầu các dưới chân Tiêu Vân Dật vẫn còn hoàn chỉnh.

Căn phòng dưới chân Phương Khác sớm đã hóa thành tro bụi, y bay lên không, nhuyễn kiếm trong tay lóe hàn quang như điện.

Vương Lạc Dương hô lớn với Phương Khác: “Sư phụ!” Vương Lạc Dương bước tới vài bước, nếu không phải bên cạnh có người kéo nó, nó đã không bận tâm mọi thứ nhào ra!

Nhưng Phương Khác đã rút kiếm.

Người cầm kiếm là Phương Khác, nhưng kiếm này lại là kiếm của Trí Tiêu, vạn đạo lưu quang dâng lên ngập trời, kiếm này giống như đã tự có ý thức của mình. Nó nhắm thẳng vào Tiêu Vân Dật, kiếm quang lả lướt như có một thân ảnh xuất hiện bên trong, gian nan bước tới.

“Sư phụ! Đừng!” Cả tòa thành Thái An đều run rẩy dưới uy áp của tu sĩ kỳ hợp thể, trời đất lay chuyển. Đáng sợ thế này… Vương Lạc Dương thở dốc, hồi lâu sau mới kêu ra được lời kẹt trong cổ họng.

“Đại nhân!”

“Đại nhân!” Gần trăm thân ảnh phi thân vọt ra, muốn nhào tới trước người Phương Khác dùng mạng vì y cản lại một chưởng của Tiêu Vân Dật. Nhưng giữa đường lại bị Diệp Vu Thời ngăn cản, bọn họ căn bản không thể lại gần – những sợi chỉ đen còn chưa biến mất sớm đã vây hai người Phương Khác thành vòng cản họ ở bên ngoài.

Tất cả cũng chỉ phát sinh trong thoáng chốc mà thôi.

Tiêu Vân Dật nhìn thân ảnh trong kiếm mang, khẽ ngưng thần. Trí Tiêu sớm đã có thể thông thiên, ông biết từ lâu, nhưng không biết kiếm của Trí Tiêu cũng đã sắp có sinh linh rồi.

Chẳng qua từ sau lần trước Phương Khác lại có tiến bộ, đúng là thiên tài kiếm đạo. Đáng tiếc hôm nay y phải chết. Tiêu Vân Dật lạnh nhạt nghĩ, hóa chưởng thành bổ. Chưởng phong hóa đao, chém mở vạn đạo kiếm mang, trực chỉ cổ Phương Khác.

Một đạo đao khí lơ lửng trên thành Thái An, lơ lửng trên đầu Phương Khác.

Nhưng một cánh tay chảy máu chợt ôm lấy eo Phương Khác, một cơn gió thổi chưởng phong của Tiêu Vân Dật ra, mở ra một con đường.

Kiếm của Phương Khác hóa thành từng đạo lưu quang. Vượt qua đao khí của Tiêu Vân Dật, trực tiếp lao ra từ con đường do gió tạo ra.

Nhưng Tiêu Vân Dật dù sao cũng là Tiêu Vân Dật, ông lật cổ tay rồi vỗ lên lưng Diệp Vu Thời.

Diệp Vu Thời dùng máu nhanh chóng viết một chữ trên không.

Ngã, là thủ qua. (Ngã:我 là do hai từ thủ qua:手戈ghép thành)

Một tự phù 'ngã', đây là đạo phù cường đại nhất của Diệp Vu Thời đến nay.

Hắn tu là thuận theo tâm ý, chính là tu 'ngã'.

Một tự phù màu vàng thật lớn, nổi bật trên bầu trời. Uy thế bức người, sát khí bừng bừng.

Tự phù màu vàng nghênh đón chưởng đó, còn tách rời chưởng phong.

Tiêu Vân Dật nhíu mày, đột nhiên thu tay lại, nhưng tay của ông đã bị cắt phải, thịt tách ra hai bên, để lộ xương trắng. Đây mới là uy lực chân chính của phù của Diệp Vu Thời! Mà vừa rồi những sợi chỉ đen kia chẳng qua là hư trương thanh thế mà thôi.

Một lá phù, lại có thể làm tu sĩ kỳ hợp thể bị thương! Cho dù hắn đã nhìn thấu đạo pháp, cảnh giới đã có. Nhưng thực lực bản thân chẳng qua chỉ là hậu kỳ nguyên anh thôi. Chênh lệch giữa nguyên anh và hợp thể giống như hài tử vừa mới ra đời cùng một tráng sĩ. Hài tử vậy mà có thể đả thương tráng sĩ, đây là chuyện khó tin bậc nào?

Trong lúc một đánh một thu đó, thân ảnh Diệp Vu Thời và Phương Khác đã ở bên ngoài đỉnh vòm trận pháp thành Thái An, thoắt cái, Tiêu Vân Dật đã áp sát lại, ông tự nhiên cũng ở trên đỉnh vòm.

Tiêu Xương Thu ở trên thành, từ lúc Tiêu Vân Dật xuất chưởng vẫn luôn nín thở, cho đến bây giờ nàng mới chậm rãi thở ra một hơi, nàng nhắm mắt nói: "Mở trận hộ thành!"

"Sư phụ…" Vương Lạc Dương thầm thì, nhất thời còn chưa hoàn hồn.

Chu Lập Đức trước là cười lớn nói: “Đại nhân… thật sự nghĩ ra được.” Sau đó lại lập tức sụ mặt nói: “Đại nhân là vì an nguy của mọi người! Giờ… giờ phải làm sao mới tốt?”

Kế đó ánh mắt mọi người lại nhìn đám đông bị lưu lại, nhanh chóng bao vây.

Tiêu Vân Dật nhíu mày, đảo mắt nhìn đại trận hộ thành đã khởi động, lại nhìn Phương Khác được Diệp Vu Thời ôm trong lòng.

Ông lắc đầu nói: “Ngây thơ.”

Dù sao vừa rồi là một kích toàn lực của tu sĩ kỳ hợp thể, cho dù Phương Khác chạy thoát cũng vẫn bị thương cực nặng. Chỉ là ngoài mặt y vẫn bình tĩnh, nhưng tay lại túm chặt tay Diệp Vu Thời, giọng nói khàn khàn gần như không cần suy nghĩ nói: “Đi!”

Nhưng Diệp Vu Thời lại ôm y, cúi đầu nhẹ chạm tay lên vết máu ở cổ Phương Khác. Tay hắn khẽ run, hắn không dám tưởng tượng nếu vết máu này sâu thêm một phân sẽ thế nào. Hối hận cực độ dâng lên trong lòng, hắn quá tự phụ, hắn vốn không nên nghe y. Cho dù thành Thái An lại thất thủ thì sao, cho dù rất nhiều người phải chết thì thế nào?

Tiêu Vân Dật cảm thấy vô vị, mắt ông hơi khép lại, nắm ngón tay trảo, tấn công hai người.

Diệp Vu Thời ngẩng đầu, ngón tay vẫn đang nhỏ máu hơi nâng lên.

Keng! Một tiếng vang nhẹ.

Thanh Công Bố kiếm nặng gần ngàn cân đối đầu Tiêu Vân Dật.

Là Tiêu Xương Thu.

Trên người nàng vẫn duy trì đại trận của thành Thái An, sau lưng đứng mấy vạn tu sĩ trong thành. Nàng cản lại một kích này của Tiêu Vân Dật, nhưng trong miệng lại tràn ra máu tươi, vì trận hộ thành của thành Thái An hôm qua vào lúc phá thành đã tổn thất phần lớn. Hiện nay phần còn lại cũng chỉ có thể hộ thành, không trợ giúp được gì cho nàng.

Tiêu Vân Dật lại nói: “Không tự lượng sức.” Ngón tay điểm lên kiếm của Tiêu Xương Thu.

Rắc một tiếng kiếm gãy. Tiêu Xương Thu bị trọng kích, va mạnh lên trận pháp.

Phương Khác buông Diệp Vu Thời ra, lảo đảo đứng lên. Diệp Vu Thời tiến tới một bước, lăng không mà đứng.

Nhưng thân ảnh Tiêu Xương Thu lại cản trước mặt hai người lần nữa, nàng lau vết máu ở khóe miệng, mặt vẫn băng lạnh nhưng là nói với với Diệp Vu Thời: “Linh lực của Diệp sư đệ ngươi còn chưa hồi phục phải không?”

------oOo------

Chương 243: Thủ đoạn và mục đích 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ánh mắt ba người giao nhau trong một thoáng, Diệp Vu Thời mỉm cười với Tiêu Xương Thu, dùng máu làm mực, nhẹ viết một nét phẩy trên không, hắn viết rất trịnh trọng, rất chậm. Linh lực ở đầu ngón tay không ngừng ngưng kết, hình thành một lốc xoáy màu lam mắt thường thấy được. Lốc xoáy này nhanh chóng xoay chuyển càng lúc càng lớn, linh lực xung quanh được tập trung lại, đè ép va đụng trong lốc xoáy thậm chí còn phát ra tiếng nổ.

Cùng lúc này, Phương Khác và Tiêu Xương Thu gần như đồng thời đứng phía trước Diệp Vu Thời, hai thanh kiếm đồng thời chỉ vào Tiêu Vân Dật, Phương Khác lắc đầu nói với nàng: “Về thành.”

Tiêu Xương Thu cũng lắc đầu, khóe môi nhếch thành một độ cong nhỏ, đây là một nụ cười như băng tuyết mới tan, kiếm gãy trong tay vẫn kiên định chỉ Tiêu Vân Dật.

Tiêu Vân Dật tựa hồ cuối cùng đã ngán xem cảnh họ bảo vệ cho nhau, chán ghét phất tay áo.

Lúc ông phất tay áo, Tiêu Xương Thu và Phương Khác đồng thời xuất kiếm.

Giữa thiên địa thoáng cái đổ tuyết lông ngỗng, hoa tuyết phiêu bay, kiếm khí ẩn tàng. Trong tuyết hoa phủ trời phủ đất, thân ảnh Phương Khác biến mất không thấy nữa. Một trận hàn quang, mũi nhọn giấu dưới bông tuyết lộ ra, chậm rãi hội tụ thành một đạo kiếm cực đại do tuyết đắp thành, chém vào Tiêu Vân Dật.

Trong tuyết bay đầy trời, kiếm mang đã đâm hướng Tiêu Vân Dật.

Mọi người trong thành đều bất giác nín thở, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Kiếm của Tiêu Xương Thu đã đến, cái phất tay áo của Tiêu Vân Dật cũng đến, kiếm phong như tuyết thoáng cái hóa thành hư vô.

Miệng Tiêu Xương Thu không ngừng trào ra máu tươi, nhưng vẫn không lùi một bước, ngược lại nhấc kiếm chém tiếp! Trên gương mặt xinh đẹp chảy ra tia máu, rõ ràng rất đáng sợ. Nhưng trong mắt những người khác, nàng cực đẹp, đẹp đến mức khiến người động dung, khiến người lo lắng.

Đám Vương Lạc Dương cắn chặt răng, tất cả mọi người đang dốc toàn lực truyền linh lực vào trận pháp, cho dù đó chỉ là như muối bỏ biển.

Ngắn ngủi mấy tức, Tiêu Xương Thu đã chém ra hơn trăm kiếm, hoa tuyết bay lên rồi tan, càng lúc càng mỏng. Nhưng vẫn không thể thương tổn Tiêu Vân Dật một phân, có điều Tiêu Vân Dật cũng chưa thể tiến tới một bước.

Tiêu Vân Dật nâng tay áo, đảo mắt nhìn những lỗ nhỏ chi chít trên đó, trên mặt rốt cuộc cũng có một tia biểu tình.

Cũng chính lúc Tiêu Vân Dật nâng tay áo! Diệp Vu Thời đặt xong nét bút cuối cùng, thân ảnh giấu trong hoa tuyết cũng chợt xuất hiện sau lưng Tiêu Vân Dật. Cùng một thời khắc, ba mặt giáp kích!

Chẳng qua cũng chỉ trong hai câu, ba người Phương Khác đã hoàn thành một cuộc thảo luận vô cùng ăn ý. Phía trước là phù chú mang uy lực cực

lớn, sau lưng là mũi kiếm của Phương Khác, gần như lập tức Tiêu Vân Dật đã đưa ra quyết định.

Thoáng cái, Tiêu Vân Dật cản lại kiếm của Phương Khác, trực tiếp ném Phương Khác ra, chắn Phương Khác trước người mình. Ông đứng thẳng sừng sững, cho dù ba người này phối hợp có hoàn mỹ, có xảo diệu, với ông nó chỉ là trò chơi của tiểu hài tử. Ông có nhìn thấu hay không đều không quan trọng, trước thực lực tuyệt đối trí mưu không là gì. Nếu bọn họ chọn bỏ chạy, có lẽ ông còn phải tốn chút sức lực, nhưng họ lại chọn nghênh chiến. Buồn cười bao nhiêu? Ngu xuẩn bao nhiêu.

Nhưng vào lúc này, Tiêu Vân Dật mới phát hiện kiếm trong tay Phương Khác là kiếm của y, chứ không phải là Nhan. Khi ông vừa phát giác, một thanh kiếm đã đâm vào vết thương cũ còn chưa lành của ông. Chính là thanh kiếm gần như đã mất đi linh tính đó.

Trò chơi của tiểu hài tử, lại một lần lừa được ông.

Gần như cùng lúc, mắt thấy phù chú sắp tổn thương Phương Khác, sắc mặt Diệp Vu Thời kịch biến, phi thân bay lên, trực tiếp đuổi kịp đạo phù đó, vung bút hủy đi tự phù. Bản thân hắn thì bị phản phệ, thân ảnh rơi mạnh xuống nhưng lại đề khí muốn đón lấy Phương Khác.

Nhưng kết quả là hai người cùng rơi mạnh xuống dưới, trực tiếp nện lên trận hộ thành, tạo nên từng vòng lăn tăn.

Cũng chính lúc này, Thái A sắp đến Ngũ Hành sơn chợt dừng bước, hắn nhìn về hướng thành Thái An, không chút do dự thay đổi nơi đến.

…

“Mau! Triệt trận!” Vương Lạc Dương lập tức nói.

Không có bất cứ ai dị nghị, nhanh chóng triệt đi đại trận hộ thành. Để lộ cả thành trì cùng bản thân trước mắt Tiêu Vân Dật, rất nhiều thân ảnh đồng thời chạy về hướng ba người Phương Khác.

Lúc đại trận bị triệt đi, không biết ai vô cùng nhanh trí phóng ra một pháp khí hình bồ đoàn, đón lấy hai người Phương Khác và Diệp Vu Thời.

Nhưng dư lực chưa tan, ngay cả bồ đoàn cũng bị đè xuống. Đụng ngã một tòa lâu ngoài trăm mét.

Tiêu Vân Dật còn nhanh hơn mọi người trong thành. Ông đã rút kiếm ra, bước tới một bước, thân hình lóe lên liền đứng trước mặt Phương Khác và Diệp Vu Thời. Trên mặt là cơn giận hiếm khi xuất hiện, ông nhìn Phương Khác, ông biết chưởng của mình nặng bao nhiêu, lúc này cho dù chỉ là một tiểu hài tử cũng có thể dễ dàng giết chết Phương Khác.

Nhìn những người xem thường cái chết tại đây, Tiêu Vân Dật đột nhiên có dục vọng muốn nói, ông muốn nghe thử người trẻ tuổi được Trí Tiêu ký thác kỳ vọng này còn có gì muốn nói. Vì thế ông dừng bước.

Phương Khác ngã trong đống đổ nát, kiếm cũng không còn cầm vững, trượt ra khỏi bàn tay khẽ mở. Trên mặt y không có quá nhiều thống khổ dữ tợn – y trước giờ rất giỏi nhẫn nại. Y chỉ gian nan nhìn sang phía Diệp Vu Thời, nhưng trước mắt vô cùng mơ hồ, tất cả cảnh vật đều phủ một màu máu nồng đậm. Mỗi lần hít thở, đều giống như có thể nghe được bên trong lồng ngực phát ra tiếng xé rách xé rách, miệng cũng toàn là vị máu.

Mà bên tai dường như truyền đến âm thanh của rất nhiều người.

Có Lạc Dương, Chu Lập Đức, Tiêu sư tỷ La thống lĩnh… Khổng Du Thanh…

Duy chỉ không có Diệp Vu Thời. Hắn sao rồi? Phương Khác mơ hồ nghĩ, lúc này y cảm thấy có người dịu dàng, nhẹ nhàng chạm vào tóc y, y đưa tay túm lấy cánh tay người đó, rất lạnh.

Diệp Vu Thời dìu Phương Khác lên, để y tựa vào lòng mình.

Phương Khác chớp mắt, cảnh tượng trước mắt cuối cùng cũng trở nên rõ ràng. Nuốt đan dược, Phương Khác thở mạnh một cái, trước mắt y vẫn là một màu máu, y đưa tay lau khóe mắt, máu dính đầy tay. Y nhẹ tựa đầu lên vai Diệp Vu Thời, sau đó cười với Tiêu Vân Dật, nụ cười này vô cùng ngạo mạn khinh thường.

“Đây chính là thứ ngươi muốn? Ta biết thế giới ngươi muốn là như thế nào. Nhưng… không có loại thế giới đó, không có loại quốc đó. Cho dù có, cũng phải đến ngàn vạn năm sau, để từng đời từng đời chậm rãi hoàn

thiện kiến lập nên.” Âm thanh Phương Khác suy yếu mà khàn khàn, từ lúc biết chuyện của Đào Hoa Xung, có lẽ không có ai so với y càng hiểu Tiêu Vân Dật muốn trật tự như thế nào, muốn sáng tạo ra thời đại như thế nào. Không phải là triều đình đế vương như những người khác nghĩ, hay muốn thống trị cả đại lục Cửu Châu thậm chí là tu chân giới. Mà là quốc gia lý tưởng… là xã hội giống như Utopia. Điểm này có lẽ Tả Khâu không hiểu, cũng sẽ không tán đồng.

(Utopia, là một cộng đồng hoặc xã hội gần lý tưởng hoặc hoàn hảo trên mọi mặt. Thuật ngữ "Utopia" lần đầu tiên được Sir Thomas More sử dụng trong cuốn sách cùng tên "Utopia" của ông (bằng tiếng Latin) trong đó miêu tả mô hình xã hội trên một hòn đảo giả tưởng ở Đại Tây Dương. "Utopia" thường xuất hiện với một chủ đề tách biệt trong văn học giả tưởng. Một số cộng đồng có ý định kiến tạo xã hội lý tưởng cũng sử dụng thuật ngữ này.)

Nhưng lúc này cũng không ai hiểu được bằng y, Tiêu Vân Dật vĩnh viễn sẽ không thành công, vì Utopia chân chính không hề tồn tại. Huống chi Tiêu Vân Dật chọn lựa thủ đoạn cấp tiến và sai lầm như vậy.

Tiêu Vân Dật khẽ híp mắt lại, ông chăm chú nhìn Phương Khác, biểu tình bắt đầu trở nên nghiêm túc.

“Ta từng nghe một câu nói, người chiến đấu với ma quỷ, thì nên cẩn thận đừng để mình trở thành ma quỷ. Khi ngươi chọn dùng thủ đoạn này để xây dựng trật tự của mình, ngươi và những người đã diệt Đào Hoa Xung năm đó đã không có gì khác biệt. Đều là vì ích kỷ bản thân. Chẳng qua bên ngoài ngươi phủ lên một tầng ngoại y đẹp đẽ cao thượng mà thôi, thậm chí ngươi còn ác hơn cả họ.

Ngươi có từng nghĩ qua, trật tự là công chính. Nhưng chi phối trật tự là con người, nếu đã là người tất nhiên sẽ không công chính tuyệt đối. Ngươi làm sao có thể bảo đảm ngươi hoặc Tả Khâu sẽ không phạm sai lầm? Sẽ không có tư tâm? Hoặc là, ngày đầu tiên trật tự được xây nên, người nên chịu chế tài không phải chính là Thái Hành đã phát động chiến tranh sao?”

Tiêu Vân Dật nhìn Phương Khác lắc đầu nói: “Ngươi không tệ, nhưng ngươi và sư phụ ngươi đều quá mức nguyên tắc, quá ấu trĩ. Quỹ tích lịch sử, tất phải đi kèm máu tươi. Xây dựng trật tự cần năm tháng kéo dài? Đây là lời quỷ gì, chẳng qua là vì mỗi một trật tự được dựng nên tất sẽ chạm

đến lợi ích của vài người, thế là bọn họ sợ thay đổi, bọn họ chế định quy củ cho tất cả mọi người. Bọn họ chia người thành tam lục cửu đẳng…. Muốn thúc đẩy tu chân giới đã mục rữa, thì trước hết cần phải đánh thức tu sĩ đã tê liệt! Phải cho họ một đòn phủ đầu.

Không phá không lập, nếu không phá nó đi, cả tu tiên giới vẫn sẽ tiếp tục vô tri vô giác như thế! Không có pháp chế! Không có nguyên tắc, dựa vào tu vi áp chế, tranh đoạt, giết chóc, mất đi bản tính. Sau đó tự nhiên thành lệ, tu vi cao giết chết tu vi thấp là bình thường, kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu là bình thường. Vậy đến cuối cùng tất sẽ dẫn đến cả tu chân giới mục rữa, xấu xa. Tại sao mấy năm nay không ai có thể đắc đại đạo? Vì bản thân họ đã là sai lầm."

Tiêu Vân Dật đột nhiên trở nên bình tĩnh, ông nhìn Phương Khác, vô cùng nghiêm túc nói: "Nếu tiếp tục như thế, tu chân giới vô tri vô giác sẽ từng ngày từng ngày suy thoái, cuối cùng, bọn họ sống trong một tu tiên giới mục rữa xấu xa, ngược lại sẽ trở thành bản thân tu tiên giới chính là như thế. Tu sĩ vốn nên không chút ranh giới đạo đức nhược nhục cường thực, bọn họ cho rằng đây là chuyện đương nhiên, sau đó tự nhiên mà tu tiên giới sẽ đi tới diệt vong.

Trong khi phàm nhân thọ mạng ngắn ngủi lại càng lúc càng phồn vinh hưng thịnh. Tu tiên giới có thọ mạng gấp mấy chục lần phàm nhân, tại sao vẫn thiếu người như vậy? Thậm chí cần mỗi mười năm đến phàm giới tổ chức thu học đồ? Đừng nói vấn đề tư chất tu tiên. Tu sĩ và tu sĩ sinh hạ ra kẻ không linh căn tỷ lệ gần như là một phần vạn. Tại sao tu sĩ tu tiên giới có thể dời non lấp biển nhưng vẫn không kéo khoảng cách quá xa với phàm nhân? Vì tu tiên giới hỗn loạn không chịu nổi, mạnh ai nấy làm không có pháp chế, chỉ dựa vào sở thích cá nhân."

Âm thanh Tiêu Vân Dật không lớn, nhưng đủ để tất cả mọi người trầm mặc nghe được. Vương Lạc Dương nghe những lời này, cảm thấy không cách nào phản bác, thậm chí có vài lời còn chỉ thẳng vào tệ đoan của tu chân giới hiện nay. Nhưng nó chính là cảm thấy có chỗ không đúng, nhưng nhất thời không biết chỗ nào không đúng.

"Phương Khác, ngươi biết cuộc sống của tu sĩ ở môn phái nhỏ thế nào không? Ngươi ngay từ đầu đã sinh ở Côn Luân, cho dù từng chịu khổ, sẽ không hiểu được tầng tầng bóc lột rốt cuộc là cảm giác gì. Cuộc sống xa xỉ của tu sĩ cấp cao là bóc lột từ tu sĩ cấp thấp."

“Mà chiến tranh, chính là biện pháp nhanh nhất phá vỡ chế độ cũ, xây dựng trật tự mới. Bất kể cuối cùng là Côn Luân thắng hay Thái Hành thắng, mục đích của ta đều đã đạt được. Nếu điều này khiến ta trở thành ma quỷ, vậy ta nguyện ý trở thành ma quỷ.” Tiêu Vân Dật kiên định nói.

------oOo------

Chương 244: Thủ đoạn và mục đích 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dứt lời, hiện trường yên ắng.

Thế giới như vậy thật sự tồn tại sao? Sẽ không vì linh căn tệ hại mà bị đối xử khác. Sẽ không vì tu vi mà chịu đãi ngộ bất bình đẳng, giết người đền mạng… lấy pháp trị quốc. Không có quân vương và giai cấp thống trị.

“Con đường đại đạo, thiên hạ vi công, chọn kẻ hiền kẻ tài… dốc sức vì mọi người.” Một tu sĩ chợt nhớ tới một câu ngẫu nhiên thấy trong một quyển thư tịch của phàm giới.

Người bên cạnh nghe thấy không khỏi gật đầu.

Khi đứng trước một người bát học đa tài, học thức uyên tâm, sâu trong nội tâm mỗi người sẽ bắt đầu suy nghĩ, trầm tư… đúng như lời Tiêu Vân Dật nói tu tiên giới bây giờ quả thật có rất nhiều vấn đề như thế. Kẻ phú càng phú, kẻ nghèo càng nghèo, nô lệ áp bách tàn sát nhiều đếm không xuể.

“Vậy trật tự này nên do ai gìn giữ? Ai có thể bảo đảm được công chính của trật tự này? Người gìn giữ trật tự có trở thành ‘quân chủ’ mới trở thành ‘người trên người’ thay thế tu sĩ cấp cao tiếp tục sinh ra những bất bình đẳng mới?” Một người suy tư rất lâu, mới nói.

Mọi người nhíu mày, gật đầu tán đồng.

Sau đó lại có người nói: “Phát động chiến tranh, sao có thể trở thành thủ đoạn thực hiện mục đích?”

Cho dù trước đó tất cả những gì Tiêu Vân Dật nói đều rất có đạo lý, tu tiên giới quả thật tồn tại rất nhiều vấn đề. Nhưng tuyệt đối không nên áp dụng thủ đoạn như thế để đạt mục đích! Đúng, đây mới là điều mấu chốt. Mọi người giật mình tỉnh ra, phát hiện vừa rồi mình thế nhưng bất giác suy nghĩ theo lối tư duy của Tiêu Vân Dật, mà bỏ qua điểm này. Thủ đoạn này hoàn toàn đi ngược lại với trật tự bình đẳng mà Tiêu Vân Dật nói, bản thân ông ta nói làm không đồng nhất, thì làm sao có thể xây dựng được trật tự trong lý tưởng đó?

"Dùng chiến tranh để thực hiện mục đích, đều là tội ác. Mang theo máu tươi đầm đìa, mang theo vết bẩn không cách nào tẩy sạch. Dùng thủ đoạn phi chính nghĩa như thế để đạt đến mục đích chính nghĩa, cuối cùng cũng sẽ trở thành phi chính nghĩa… biến thành sai lầm!"

Nghe thế, vẻ mặt Tiêu Vân Dật vẫn lạnh nhạt và bình thản, không có tự đắc hay bất cứ cảm xúc nào. Vì ông vốn không để ý phản ứng của những người này. Phản đối cũng vậy, tán đồng cũng vậy, không có quan hệ gì với ông? Ông chỉ nhìn Phương Khác, ông muốn xem thanh niên do Trí Tiêu tuyển chọn này sẽ nói gì… hoặc nên nói ông muốn thông qua Phương Khác, biết được người đã phân đường với mình rốt cuộc nghĩ sao.

Phương Khác cũng trầm mặc một lúc, y trầm mặc không phải vì không cách nào phản bác, cũng không phải vì đang suy nghĩ vấn đề. Trong đầu y có ít nhất mấy chục đoạn văn chương có thể nói ra phản bác Tiêu Vân Dật. Y khác với tất cả những người ở thời đại này __ Nếu nói người thời đại này đều đang đi trên một con đường tràn đầy mê mù và chưa biết, bọn họ không biết phương hướng chỉ có thể lần mò tới trước. Mà trước mắt y sớm đã có một con đường lớn trải qua chân lý khảo nghiệm.

Y biết con đường nào đúng, con đường nào sai.

Nhưng, biết những cái này chẳng qua là vì y đứng trên vai người khổng lồ.

Cho nên y có chút bội phục Tiêu Vân Dật, ở thời đại thế này ông ta lại đưa ra được lý tưởng vô cùng siêu tiến, nhưng cũng chỉ thế mà thôi. Y vĩnh viễn cũng không thể sinh ra nửa phần hảo cảm với người cho rằng hy sinh và chảy máu là chuyện đương nhiên.

Y cũng không muốn tiếp tục cùng Tiêu Vân Dật thảo luận mục đích và thủ đoạn có gì liên hệ nữa, vì y hiểu, y không cách nào thuyết phục Tiêu Vân

Dật.

Đây là một kẻ theo chủ nghĩa không tưởng tự cho là hy sinh tinh thần. Hơn nữa bất luận ông ta ba hoa thiên địa đường hoàng ngay thẳng gì, cũng không cách nào che giấu dã tâm của ông ta. Nhưng y cảm thấy tư thế như là chuyện đương nhiên của Tiêu Vân Dật vô cùng đáng hận và buồn cười.

Chết người là khó tránh? Cho nên phát động chiến tranh. Hy sinh là khó tránh? Cho nên để người Thái Hành vì dã tâm của ông ta mà đầu rơi máu chảy. Quỹ tích lịch sử tất phải đi kèm máu tươi? Cho nên giết chết những người này ông ta không hề sai, bọn họ chết là chuyện đương nhiên.

Logic cường đạo buồn cười biết bao.

Cho nên Phương Khác dùng tay áo lau máu trên khóe miệng, chậm rãi đứng lên. Y nhìn Tiêu Vân Dật cười cười, nói: "Ngươi ngay cả một mẫu ba phân đất của Thái Hành cũng không chế định được trật tự, vậy mà cũng dám ở nơi này nói muốn chế định trật tự cho tu tiên giới? Ai cho ngươi lòng tin?"

"Điều Tả Khâu muốn chỉ sợ là chế độ quân chủ đi?" Nụ cười trên môi Phương Khác vô cùng chói mắt, ít nhất trong mắt Tiêu Vân Dật khẳng định có một chút.

Mà những người khác, lại bất giác gật đầu. Đúng, nói thì nghe hay lắm, tại sao trước tiên ngươi không thực hành ở Thái Hành đi?

Tiêu Vân Dật cuối cùng hơi híp mắt lại.

"Có một câu, ngươi khẳng định chưa từng nghe qua. Ham muốn của bản thân, đừng vội thi hành với người khác. Ngươi cho rằng ngươi đang vì tốt cho tu tiên giới, vậy ngươi có từng hỏi qua ý kiến của tu tiên giới chưa? Nhiều người như thế, chẳng lẽ liền bị một mình ngươi đại biểu?" Nụ cười của Phương Khác dần nhạt đi, ngữ khí bình tĩnh.

Trên mặt Tiêu Vân Dật lộ ra không vui, sao y dám nói với ông như vậy? Sau đó ông lại có chút thất vọng, không nghe được lời mình muốn nghe. Đối với ông, Phương Khác vẫn ấu trĩ như thế, giống như hài tử thích đấu võ mồm, toàn nói mấy lời vô dụng không chút ý nghĩa.

Nhưng kỳ thật bản thân Tiêu Vân Dật cũng không biết ông muốn nghe gì.

Phương Khác lạnh lùng cười nhạo, sau đó mặt không biểu cảm nhìn Tiêu Vân Dật nhàn nhạt nói: "Nhưng ngươi muốn nghe không phải những câu này đúng không? Cho dù ngươi không cách nào phản bác những câu này, nhưng ngươi vẫn sẽ ngoan cố cho rằng mình không hề sai. Cho rằng lời ta nói chẳng qua là mấy lời ngoài rìa. Cho rằng những gì chúng ta làm chẳng qua là kiên trì vô vị, hoặc cho rằng mọi người đều say chỉ mình ngươi tỉnh.

…

Vậy ngươi muốn nghe ta nói gì? Hỏi ngươi biết cái gì là bình đẳng chân chính không? Nói loại 'bình đẳng' mà ngươi nói là sai lầm. Hay hỏi ngươi muốn xóa bỏ khoảng cách giữa 'giàu nghèo' cùng 'mạnh yếu' như thế nào? Hay là muốn ta hỏi ngươi chế độ xã hội như thế nên làm sao xác lập những pháp luật nào? Thế giới lý tưởng hóa như vậy phù hợp với thực tế sao? Có thể một lần là xong sao?"

Nói đến đây, Phương Khác tiếp: "À, có lẽ những vấn đề này ngươi đều chưa từng nghĩ tới. Có lẽ ngươi có thể đưa ra đáp án của mình. Nhưng ngươi căn bản không muốn một đáp án không giống với mình."

Tiêu Vân Dật trầm mặc, ông muốn nghe chỉ là lời tán đồng thôi sao?

"Chỉ là những thứ này có liên quan gì ta sao? Không có." Phương Khác cực kỳ lạnh nhạt cười, cười đến mức lồng ngực lại đau như bị xé, nhưng y chỉ lau máu tràn ra khóe miệng: "Bất luận ngươi muốn xây dựng trật tự như thế nào, hoặc ôm lý tưởng ra sao. Kỳ thật không có mấy can hệ với ta, cũng không có quan hệ với bất cứ ai. Ta cũng không muốn thảo luận những thứ giả tạo này với ngươi. Không muốn tiếp tục nghe ngươi nói những lời đường hoàng chính đại. Không có ý nghĩa.

Ngươi muốn xâm chiếm mảnh đất chúng ta bảo vệ, giết chết nhiều đồng môn của chúng ta, tàn hại rất nhiều người, đây đã là sự thật không cần tranh biện. Vậy cái này liên có liên quan đến ta. Thế thì ta cho ngươi biết, mỗi một người Côn Luân đều sẽ cho ngươi biết. Giết người đền mạng, thiên kinh địa nghĩa. Chúng ta sẽ bắt ngươi và Thái Hành trả cái giá thích đáng. Đây chính là đạo lý Côn Luân tín ngưỡng, đạo lý đơn giản nhất."

Thần sắc Tiêu Vân Dật triệt để lạnh đi.

“Khoác lác không biết ngượng.” Tiêu Vân Dật nhìn Phương Khác lung lay sắp đổ, đáy mắt cuối cùng hiện lên sát cơ, ông nâng tay, đầu ngón tay xuất hiện một luồng linh quang, ông không muốn nghe tiếp nữa.

Phương Khác quay đầu rất nghiêm túc, rất tỉ mỉ nhìn Diệp Vu Thời một cái.

Trước mắt y vẫn là một vùng màu máu, nhìn bộ dáng Diệp Vu Thời có chút mơ hồ. Vì thế, y không thấy rõ biểu tình trên mặt Diệp Vu Thời. Nếu y nhìn thấy, có lẽ y sẽ làm gì đó.

Y chỉ là nghĩ cho dù như thế, nhưng dáng vẻ Diệp Vu Thời trong lòng y vẫn vô cùng rõ ràng. Y nắm chặt kiếm trong tay, mỉm cười với Diệp Vu Thời. Thật sự, rất không cam tâm. Y muốn cùng Diệp Vu Thời nói gì đó, nhưng nói gì đây? Y có quá nhiều thứ muốn nói với Diệp Vu Thời, chỉ chút xíu thế này làm sao có thể nói xong?

Cũng vì y chỉ có thời gian nhìn một cái, cho nên y không nghĩ đến trầm mặc lúc này của Diệp Vu Thời phải chăng hơi không hợp lý. Diệp Vu Thời trước nay luôn trầm mặc, nhưng không phải loại trầm mặc này.

Y không nghĩ đến, cho nên y quay đi, bình thản chém ra một kiếm.

Kiếm của Phương Khác xuất rất tự nhiên, y không nghĩ gì hết, trong đầu không có Tiêu Vân Dật, không nghĩ y có thể thắng không, y có chết không. Y chỉ thuận theo tự nhiên chém ra một kiếm.

Kiếm thế thuận theo gió, nhắm thẳng Tiêu Vân Dật. Mũi kiếm lóe hàn quang, nhìn cực bình thường, nhưng trên bầu trời lại có hiện tượng gió nổi mây vần.

Tiêu Vân Dật hơi sửng sốt, ông mơ hồ thấy được đạo ý trong phát kiếm này, Phương Khác đã ngộ ra đạo thuộc về mình rồi sao?

Nhưng, vậy thì thế nào? Trên mặt Tiêu Vân Dật chợt hiện một tia thương hại. Ông đưa tay, đầu ngón tay điểm ra chính là càn khôn, hàn quang ở mũi kiếm dưới phát điểm này, ảm đạm thất sắc.

Tất cả phát sinh quá nhanh, Phương Khác và Tiêu Vân Dật lại rất gần

nhau. Mọi người căn bản không kịp làm gì. Khổng Du Thanh dìu Tiêu Xương Thu, nhìn kiếm của Phương Khác. Cùng với Diệp Vu Thời trầm mặc dị thường, không hề động đậy sau lưng Phương Khác. Hắn chợt cảm thấy sợ hãi, tim thoáng cái như chìm trong hàn băng, nếu Phương Khác chết… thì sẽ thế nào? Khổng Du Thanh rùng mình, ngăn cản bản thân nghĩ tiếp.

Từng thân ảnh nhào tới chỗ Phương Khác và Tiêu Vân Dật, họ muốn ngăn cản chuyện này xảy ra, nhưng lại bị kình khí của tu sĩ kỳ hợp thể bắn ra, bị uy thế trấn áp.

Phương Khác biết một kiếm này đã là cực hạn của y. Tiếng bên trong lồng ngực xé rách y đã không nghe thấy được, vì đau đớn đã đến mức tê dại. Y chỉ cảm thấy kiếm trong tay nặng hơn ngàn cân. Trước mắt gần như từ đỏ hóa đen, toàn dựa vào ý chí mà thôi. Y và Tiêu Vân Dật quá gần nhau, vì thế gần như thoáng chốc mũi kiếm và đầu ngón tay chạm nhau y đã ở trong thống khổ cực điểm, nhưng Phương Khác cảm thấy bình tĩnh vô cùng. Mà động tác cũng nhanh vô cùng, gần như không thông qua suy nghĩ.

Y chợt nghĩ đến, nếu y chết rồi. Diệp Vu Thời phải làm sao… chỉ nghĩ như thế, y liền cảm thấy một loại đau đớn sắc nhọn. Sư phụ, Lạc Dương, Đồng Đồng… Trần Chử… từng người Côn Luân nhất nhất vụt qua trước mắt y.

Nhưng, vào lúc mũi kiếm và đầu ngón tay chạm nhau! Trước mắt Phương Khác dường như xuất hiện rất nhiều ngọn lửa nhảy vọt, ngọn lửa đỏ như máu. Ngọn lửa này chặn trước mặt y, trong lửa mơ hồ có thể thấy được một bóng lưng.

Một thân ảnh thoáng cái chặn giữa y và Tiêu Vân Dật!

Tiêu Vân Dật hơi kinh ngạc đảo mắt nhìn Băng Lưu Diệm u u cháy rực trước mặt mình, ngọn lửa điên cuồng kết liền thành mảng, như muốn thiêu cháy cả sinh mạng. Cũng như ngọn lửa trong mắt Diệp Vu Thời lúc này, điên cuồng, lạnh lẽo. Diệp Vu Thời chọn vào lúc này dùng một loại phương thức thiêu cháy tất cả linh lực trong cơ thể mình, để lên đến trung kỳ xuất khiếu!

Đúng, cảnh giới của hắn sớm đã vượt qua nguyên anh. Nếu muốn đột phá chẳng qua là vấn đề tích lũy lượng. Lúc này trong huyết mạch cháy bùng

là mỗi một tia sinh cơ và linh lực, trong mấy phúc ngắn ngủi đã tăng lên đến trung kỳ xuất khiếu. Quả nhiên là thiên tài ngàn năm hiếm gặp.

Diệp Vu Thời chặn phía trước Phương Khác, sắc mặt trắng như tuyết, toàn thân sạch sẽ không một vết máu, vì máu của hắn đều được dùng làm mực.

Phương Khác giống như đột nhiên cảm giác được gì đó, trong lòng trào lên nỗi sợ hãi cực lớn. Y nhìn thân ảnh mơ hồ đó, âm thanh khàn khàn gọi: "Vu Thời…"

Diệp Vu Thời nghe thấy, nhưng không quay đầu, hắn chỉ cực bình tĩnh cực lạnh nhạt nhìn Tiêu Vân Dật. Trong đầu chợt nhớ tới lời hắn nói hôm đó.

"Vậy huynh có nguyện ý vì đệ từ bỏ thọ mạng ngàn vạn năm không?

Huynh nguyện ý."

Ầm, Băng Lưu Diệm đột nhiên bay lên cao mười mấy mét bao trùm Tiêu Vân Dật và Phương Khác bên trong.

Nhiệt độ không khí giảm mạnh, băng lạnh thấm xương. Cả người Diệp Vu Thời lại giống như đang cháy, trên mi mắt, trên tóc hắn đều kết một tầng băng dày. Hắn đang vượt quá sức mình. Hắn và góc áo của Tiêu Vân Dật, đều lặng lẽ nhiễm lên màu sương, đặc biệt là chỗ vết thương trước ngực Tiêu Vân Dật, chợt chảy ra huyết dịch đỏ tươi.

------oOo------

Chương 245: Cao sơn lưu thủy 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nhưng lúc này, không ai để ý.

Trong mắt tất cả mọi người chỉ có một thân ảnh đang bốc cháy.

Phương Khác hai mắt đỏ bừng, đưa tay muốn túm lấy thân ảnh đó, ngăn cản hắn, ngăn cản hắn! Trong đầu Phương Khác chỉ còn ba chữ này, nhưng một cánh tay trắng nõn ấn lên cổ tay y.

“Phương Khác, trễ rồi, đừng để nỗ lực của Diệp sư đệ phí trắng.” Tiêu Xương Thu nói thế.

Nhưng Phương Khác lúc này hoàn toàn không nghe thấy gì, y chỉ giãy dụa, gần như điên cuồng nhìn thân ảnh đó. Trước mắt y đã càng lúc càng mơ hồ, chỉ còn ngọn lửa đang cháy đó, còn thân ảnh thì không thấy được.

Tiêu Xương Thu và Khổng Du Thanh phải hợp lực mới kéo được Phương Khác về.

Tiêu Xương Thu nhìn phù văn chi chi chít chít xuất hiện trên không hình thành cấm chế vây khốn Tiêu Vân Dật bên trong. Lại nghĩ tới ánh mắt Diệp Vu Thời nhìn nàng vừa rồi. Nàng cúi đầu nhìn Phương Khác, trong vành mắt Phương Khác chậm rãi chảy ra dịch thể đỏ máu. Tiêu Xương Thu cứng người một lát, sau đó dùng tay áo nhẹ lau đi dịch thể không biết là máu hay nước mắt kia.

Nàng nhắm mắt lại, trên gương mặt luôn băng lạnh cũng xuất hiện vẻ không nỡ.

Cấm chế của Diệp Vu Thời lúc này, tất cả mọi người đều vô cùng quen thuộc, vì nó giống hệt như cấm chế ngăn cách ba đại lục. Tiêu Vân Dật bị vây bên trong, nhất thời cũng không thể thoát thân.

Nhưng đây là Diệp Vu Thời… thiêu cháy tất cả huyết dịch và thọ nguyên trong người mới làm được.

“Đưa Phương Khác đi.” Tiêu Xương Thu nói với Khổng Du Thanh, nàng nhìn sang đám Vương Lạc Dương, “Trước dùng thuyền bay đi đến trận truyền tống gần nhất, nhất định phải bảo đảm Phương Khác an toàn về phái.”

“Ở đây giao cho ta.”

Sắc mặt Tiêu Xương Thu đầy nghiêm túc, lại biến thành vị đại thống lĩnh băng lạnh khiến tất cả mọi người tín phục, Diệp Vu Thời có thể kéo dài bao lâu chứ?

“Vâng.” Mấy người Vương Lạc Dương gật đầu.

Vương Lạc Dương dìu vai Phương Khác.

Nó thấp giọng gọi một tiếng: “Sư phụ.”

Mà Phương Khác vẫn dùng đôi mắt đỏ máu nhìn chằm chằm một chỗ trước mắt.

Khổng Du Thanh gần như không áp chế nổi y.

“Sư phụ.” Âm thanh Vương Lạc Dương mang theo nghẹn ngào gần như khóc không thành tiếng, “Sư phụ… đừng như vậy. Ngài không phải từng dạy chúng ta sao? Núi xanh còn đó….”

Cuối cùng Phương Khác cũng nghiêng đầu qua nhìn Vương Lạc Dương, đáy mắt y một mảng máu đỏ, ngoài dự liệu của mọi người, bình tĩnh nói: “Đừng khóc, đỡ ta đứng lên.” Chỉ là âm thanh y rất khó nghe, đại khái là vì yết hầu cũng bị thương.

“Tiêu sư tỷ, tranh thủ tu sửa trận pháp thành Thái An. Lạc Dương, truyền tin tức cho các quân. Lệnh họ chiếu theo kế hoạch cũ công đánh Nam Lĩnh, người của ngươi cũng có thể hành động. Đưa một phong thư cho Chu Thức Vũ, ta giao Duy Pháp đường cho hắn, bảo hắn tự xem rồi làm… Hách Liên Thập Cửu…”

Phương Khác tuần tự mà bình tĩnh hạ từng mệnh lệnh.

Đám người Vương Lạc Dương sớm đã quên mấy lời khuyên nhủ ở tận đâu, chỉ nhớ kỹ từng mệnh lệnh sau đó lập tức đi thi hành. Mọi người vốn lo sợ không yên giờ cũng bình tĩnh lại, giống như tìm được một người đáng tin cậy.

Chỉ có Tiêu Xương Thu đã tập kết trận pháp nhìn Phương Khác được Vương Lạc Dương dìu đứng thẳng, chân mày nhẹ chau rồi giãn ra.

Đợi khi Vương Lạc Dương muốn mở miệng lần nữa, Phương Khác chỉ nói: “Không cần khuyên nữa, trận truyền tống cách nơi này gần nhất cũng phải nửa ngày đường, nếu Tiêu Vân Dật trong nửa ngày thoát thân chúng ta vẫn chạy không thoát. Mà nếu trong nửa ngày ông ta vô pháp thoát thân, cứu binh của chúng ta cũng đã đến rồi.”

Nhưng… Diệp Vu Thời, Phương Khác khép mắt lại, lồng ngực mắc nghẹn. Vương Lạc Dương giật mình sợ hãi, phải dùng thêm mấy phần sức mới đỡ được Phương Khác. Nó sờ tâm mạch Phương Khác, mới phát giác lúc này Phương Khác chỉ toàn dựa vào ý chí chống đỡ.

“Để ta lưu lại đây.” Phương Khác nói.

Khổng Du Thanh không tán đồng lắc đầu, hắn đưa tay muốn kéo Phương Khác.

Nhưng Vương Lạc Dương lại đỡ Phương Khác tránh khỏi tay Khổng Du Thanh: “Sư phụ nói có lý.”

“Đi còn có một đường sinh cơ!” Khổng Du Thanh nói.

Vương Lạc Dương lắc đầu: “Đều như nhau. Thân thể sư phụ hiện nay căn bản không chịu nổi trận truyền tống, ta tin vào phán đoán của sư phụ.”

“Huống chi, sư phụ muốn lưu lại.” Vương Lạc Dương vô cùng nghiêm túc nói.

Khổng Du Thanh nhẹ than một tiếng, kỳ thật bọn họ có ai lại muốn đi chứ?

Phương Khác chỉ hơi ngửa đầu, trước mắt y đã không nhìn rõ cái gì, nhưng phản phất như thấy được trước mắt là một vùng lửa nhảy nhót cùng với người bên trong ngọn lửa.

Tất cả những gì có thể làm y đã làm rồi, cho dù không ai đến, cho dù hôm nay phải chết. Sau này cũng nhất định có người có thể báo mối thù hôm nay, vậy cũng không có gì cần phải suy nghĩ nữa.

Chỉ là Phương Khác có chút phẫn nộ nghĩ, người này luôn như thế, rõ ràng đã từng đáp ứng y sẽ không làm thế nữa.

Diệp Vu Thời nghênh đón ánh mắt băng lạnh của Tiêu Vân Dật, đạp không mà đứng.

Tiêu Vân Dật bị vô số phù văn quấn bên trong, trước là kinh ngạc sau là

phẫn nộ. Chẳng qua chỉ chênh lệch một ly, thế mà Diệp Vu Thời lại cướp người khỏi tay ông còn đả thương ông. Ông chẳng qua chỉ muốn giết chết Phương Khác mà thôi, thế mà bị người hết lần này đến lần khác ngăn cản, hơn nữa còn ngăn cản thành công.

Nhưng ông là Tiêu Vân Dật, phẫn nộ cũng chỉ trôi qua trong thoáng chốc. Ông hờ hững nhìn Phương Khác một cái, lại nhìn Diệp Vu Thời: "Ngươi cũng rất được, nhưng đáng sao?"

Vì một người mà thôi, đáng sao?

Rõ ràng chức vị chưởng môn Côn Luân đối với hắn mà nói cũng không phải khó khăn, tại sao cuối cùng ngay cả tay cũng không vươn ra. Hiện nay còn tự thiêu chính mình cũng chỉ vì cho Phương Khác có thể sống tiếp, cho dù chỉ có một đường sinh cơ.

Sắc mặt Diệp Vu Thời trắng như giấy, ngón tay vì đau đớn mà không ngừng co giật. Còn Tiêu Vân Dật trong cấm chế trừ ban đầu trở tay không kịp, hiện tại lại vô cùng ung dung. So sánh hai bên, rõ ràng Diệp Vu Thời vô cùng thê thảm đìu hiu.

Nhưng Diệp Vu Thời không để ý, hắn chưa từng để ý mình có thê thảm hay đáng thương không. Thậm chí hắn còn phân thần nghĩ Phương Khác có lẽ sẽ rất phẫn nộ bởi cách làm của mình.

Nhưng vậy thì thế nào chứ? Chỉ cần y còn sống, có thể khiến y phẫn nộ cũng là một chuyện rất tốt.

"Trên đời không phải tất cả mọi thứ đều có thể lấy giá trị để đong đếm, cho nên không có đáng hay không đáng, chỉ là ta thích mà thôi." Diệp Vu Thời nhàn nhạt nói.

Tiêu Vân Dật cười, ông cười vô cùng vui vẻ, còn mang theo chút dáng vẻ thiếu niên. Khi đó ông cũng còn trẻ tuổi, cũng bằng lòng chết vì một người. Khi đó ông không cần nghĩ gì hết, ông là thiên chi kiều tử là tương lai của Thái Hành, ông gần như có hết tất cả.

Sau đó bắt đầu nghĩ nhiều, thích hay không thích cũng không còn nữa. Ông bắt đầu nghĩ đáng hay không đáng, nhưng như vậy lại có gì sai?

Dù sao niên thiếu.

Tiêu Vân Dật nhìn Diệp Vu Thời nói: “Nếu ngươi thích, vậy ngươi đi chết đi.”

Phù văn đột nhiên sáng lên, nhưng Băng Lưu Diệm lại bắt đầu ảm đạm dần, dù có thiêu đốt thế nào, chung quy vẫn có hạn. Diệp Vu Thời mặt không biểu cảm nhíu mày.

Ngón tay Tiêu Vân Dật đã gấp khúc phù văn, tựa hồ lập tức sẽ phá được màn ngăn này. Kéo ông nửa ngày? Si tâm vọng tưởng.

Diệp Vu Thời toàn thân nhếch nhác, nhưng vẫn mỉm cười nói: “Ta nói nguyện ý vì Phương Khác làm thế, nhưng ta không nguyện ý đi chết. Năng lực lý giải của ngươi quả nhiên có vấn đề.”

Cuộc đối thoại của hai người, tất cả mọi người đều nghe được.

Phương Khác ngửa đầu nhìn chăm chú, Vương Lạc Dương cho rằng y sẽ nói gì đó, nhưng Phương Khác không nói một chữ.

Y chỉ nhìn chằm chằm một hướng, ngửa đầu không hề động đậy.

Sau đó là trầm mặc kéo dài, trầm mặc khiến người ta muốn nghẹt thở.

Cho đến khi một âm thanh xa xăm kèm tiếng kiếm vung truyền tới: “Ban cho nhữ năng lực bất bại. Nhữ có nguyện ý?”

Phương Khác sửng sốt một chút, nhìn một hướng, tiếc rằng chỉ thấy một vùng kiếm quang, trước mắt đã là một phiến huyết hồng mơ hồ. Nhưng âm thanh này, Phương Khác chớp mắt, ngón tay run lên, nói: “Ta nguyện ý.”

“À.” Thái A lạnh lùng chế nhạo một tiếng: “Nhưng ngô không nguyện ý.”

Câu này giống như mang theo một chút chế giễu và một chút đắc ý khi đã xoay được một cục.

“Sư… sư phụ. Thái A đến rồi!”

Vương Lạc Dương ngu người nhìn Thái A chém ra một kiếm bức Tiêu

Vân Dật phải lui một bước, niềm vui to lớp sắp choáng ngất nó.

------oOo------

Chương 246: Cao sơn lưu thủy 3

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sau đó, Vương Lạc Dương lại phát hiện trên mặt sư phụ không có niềm vui, phần nhiều là cảm xúc mà hiện tại nó vẫn không thể lý giải.

Nhưng gần như lập tức cảm xúc này biến mất khỏi mặt Phương Khác, y lại một lần nữa bình tĩnh tự kiềm chế truyền đạt một chuỗi mệnh lệnh. Làm xong tất cả những gì họ có thể làm được lúc này. Toàn lực duy trì trận pháp hộ thành dưới uy áp đáng sợ của tu sĩ kỳ hợp thể đấu pháp, còn nghiêm cấm tất cả bách tính trong thành ra ngoài, ngăn cản bạo loạn do hoảng sợ tạo nên… vâng vâng.

Sau đó chính là bắt đầu kiên thủ dài đăng đẳng.

Chiến đấu giữa tu sĩ kỳ hợp thể vốn là như thế.

Phù tu vốn cũng có thể như thế.

Ngọn lửa cháy rực điên cuồng, kiếm khí khiến người rét run, thuật pháp đơn giản nhưng phát huy đến cực điểm va chạm vào nhau. Càng đáng sợ hơn là va chạm giữa đạo pháp, thứ cao hơn cả thuật pháp.

Thế gian vạn vật, vào lúc này đều ảm đạm đi.

Mặt trời lặn, trăng lên.

Tất cả ánh sáng bị bọn họ che phủ. Trong bóng tối, chỉ có ngọn lửa u lam như muốn đốt rụi bầu trời đêm.

Phương Khác cúi đầu đứng lắng nghe tất cả âm thanh truyền đến__ Mắt y đã được bôi dược quấn lên băng vải trắng, hiện nay chỉ có thể dựa vào âm

thanh phán đoán tình huống cuộc chiến. Vương Lạc Dương đứng bên cạnh y, nói lại cho y nghe tất cả những gì nó thấy.

“Sư phụ, Diệp sư bá dùng cấm chế vây Tiêu Vân Dật trong một tấc vuông…

Tiêu Vân Dật tránh không kịp, bị thương rồi…

Tiêu Vân Dật ném ra một hạt bồ đề tử của phật môn, vậy mà đã đột phá cấm chế.” Vương Lạc Dương khắc chế bản thân dùng ngôn ngữ bình thản nhất trần thuật tất cả những gì mình thấy, nó không hy vọng Phương Khác vì lo lắng mà tiêu hao tâm lực. Nó khô khàn nói, nhìn tất cả những gì trước mắt, ngôn ngữ trong đầu đã mài mòn cực điểm. Nhưng cuối cùng nhìn thấy một trận thanh quang bao trùm Thái A, nó vẫn dùng chữ ‘vậy mà’.

Vương Lạc Dương đột nhiên cảm giác được Phương Khác gác tay lên vai nó nhẹ vỗ, rồi nói: “Đạo trong cấm chế của Diệp Vu Thời bao hàm ‘giới’ ý, cho nên mới có thể ngăn cách ba đại lục. Mà có thể phá giới chỉ có giới, có phật kinh nói ‘nhất hoa nhất thế giới, nhất diệp nhất bồ đề’, Tiêu Vân Dật là lợi dụng Tam Thiên thế giới hàm chứa trong bồ đề tử để phá giới của Diệp Vu Thời, tự nhiên phá giới mà ra.”

Vương Lạc Dương gật đầu, sau đó lại khô giọng nói: “Thái A bị thương rồi, nhưng cấm chế chưa phá, Diệp sư bá vừa rồi không biết sao… để bồ đề tử qua luôn, Tiêu Vân Dật vẫn bị vây.”

Vương Lạc Dương nhịn không được nói một câu: “Diệp sư bá… thật lợi hại, phù tu vốn là chiến đấu như thế.” Những phù tu đụng chút là ném phù chú kia nên đến đây xem kỹ mới phải.

Phương Khác nhếch môi, y đứng ở đây, tất cả mọi người đều như tìm được một trụ chống. Y mang bộ dạng như vô cùng bình tĩnh ổn định, nhưng kỳ thật trong lòng lại trống rỗng… y suy nghĩ phức tạp đến mức cả bản thân y cũng không biết mình đang nghĩ gì.

…

Giang Trầm Chu tựa lưng lên tường đá lạnh lẽo, lời Phương Khác lệnh người truyền tới liên tục được nghiềm ngẫm trong lòng hắn. Người cầm quyền môn phái trẻ tuổi này cho dù nhận được thư của hắn vẫn cố chấp

muốn làm một chuyện mà hắn cho là ‘ngu xuẩn’.

‘Có đôi lúc chúng ta cũng phải cho phép yếu nhược. Khi người ở lúc cô độc không viện trợ luôn sẽ hy vọng có ai có thể đưa tay ra cho mình. Có lẽ rất ngây thơ, nhưng chính loại ngây thơ này mới sẽ không tuyệt vọng.

…

Chúng ta chính là muốn cho tất cả mọi người biết, bất kể thế nào Côn Luân tuyệt đối không từ bỏ bất cứ ai. Cho dù bị gọi là ‘ngu xuẩn đi chịu chết’, nhưng lòng ngọt như đường. Lần này, Côn Luân từ bỏ ngươi, lần sau, Côn Luân có lẽ từ bỏ hắn, vậy lần sau nữa thì sao? Vì có vài chuyện nếu không làm, mất đi không phải chỉ là một tánh mạng, mà là ranh giới đạo đức tinh thần và xương người Côn Luân.

Chính vì không từ bỏ, cho nên tương lai vô luận người Côn Luân nào ở trong tuyệt cảnh ra sao, đều không đến mức phải tuyệt vọng.’

Ngây thơ bậc nào, ngu xuẩn bậc nào!

Giang Trầm Chu bắt đầu vô thanh cười, cười cong cả lưng, cười đến mức thở không nổi, cười đến đau đớn.

Bọn họ cam tâm ẩn giấu trong bóng tối làm tất cả những chuyện hạ tiện vô sỉ dơ bẩn, tự nhuộm đen bản thân. Có lẽ chính là vì bảo vệ loại ngây thơ và ngu xuẩn này.

“Điên rồi sao?” Người bên cạnh hung tợn đá Giang Trầm Chu một cái.

Giang Trầm Chu trước nay không chút phản ứng đột nhiên ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt còn mang theo lệ do cười, người đó không hiểu sao thấy nghẹn, lùi lại một bước.

Mà Giang Trầm Chu cuối cùng cũng mở miệng nói câu đầu tiên sau khi hắn đến địa lao này: “Ta muốn gặp Tả Khâu.”

Tiêu Bình Phúc không ngờ được lúc này Giang Trầm Chu lại muốn gặp Tả Khâu, mà Tả Khâu cũng đồng ý. Nó nghĩ vài biện pháp, cuối cùng gặp được Giang Trầm Chu trên đường hắn đi gặp Tả Khâu. Nó phụ trách dùng cáng nâng Giang Trầm Chu, nhưng không tìm được cơ hội truyền đạt tin

tức cho Giang Trầm Chu, cũng không biết làm sao nói ra khỏi miệng.

Cho đến khi tới nơi, nó đưa lưng về phía Tả Khâu đặt Giang Trầm Chu xuống đất, cuối cùng chỉ có thể không chút dấu tích nắm tay Giang Trầm Chu dụng lực bóp, cứ như làm vậy có thể truyền đạt sức mạnh.

Sau đó nó bình tĩnh lui ra, sau khi ra ngoài Tiêu Bình Phúc hoang mang nhìn bầu trời. Mấy ngày trước khi nó nhận được tin tức của Phương Khác, hưng phấn vui mừng bao nhiêu, lúc này lại sợ hãi hoang mang bấy nhiêu.

Trước là Thái A hẹn đến bàn bạc thật lâu không có tin tức, sau là một canh giờ trước nó lại nghe được trong môn phái dần truyền ra tin 'Tiêu Vân Dật đi giết Phương Khác'. Tính thời gian… đã quá muộn rồi. Lúc này còn không biết bên kia tình huống ra sao.

Tả Khâu cúi đầu nhìn Giang Trầm Chu, Giang Trầm Chu trước khi được nâng tới gặp hắn đã được xối nước lạnh thanh lý qua sau đó hong khô, chỉ là vẫn có thể nhìn thấy đủ vết thương trên người Giang Trầm Chu, xương tay chân có vài chỗ không những gãy thậm chí còn đâm ra khỏi da thịt, lồ lộ bên ngoài. Đây đều là những đồng môn của hắn ban cho.

"Tại sao muốn gặp ta?" Tả Khâu hỏi.

"Muốn trước khi chết gặp ngươi một lần, rất kỳ quái sao." Giang Trầm Chu nói.

"Ta cho rằng ngươi vẫn luôn đợi người Côn Luân đến."

Giang Trầm Chu cười, tiếng cười thấp trầm.

"Ta hiểu hơn bất cứ ai, ngươi tuyệt đối sẽ không để ta sống rời khỏi đây. Vì ta còn sống, uy hiếp đối với ngươi và Thái Hành đều quá lớn. Không ai hiểu ngươi đang nghĩ gì, muốn cái gì bằng ta."

Tả Khâu bình tĩnh ngồi cạnh bàn, lạnh nhạt nhìn Giang Trầm Chu. Hắn muốn xem thử Giang Trầm Chu sẽ nói gì, người lúc trước luôn ra vẻ một câu cũng không muốn nói thêm đột nhiên muốn nói, trong đó nhất định có nguyên nhân.

Giang Trầm Chu nhìn Tả Khâu, nhàn nhạt nói: "Tiêu trưởng lão hiện nay

vẫn tốt chứ?”

Tả Khâu nhìn Giang Trầm Chu.

Giang Trầm Chu cười nhạo một tiếng: “Xem ra Tiêu trưởng lão chỉ sợ không tốt lắm.”

Tả Khâu híp mắt lại.

Giang Trầm Chu tiếp tục nói: “Tiêu trưởng lão bây giờ có phải đã giao toàn bộ những thế lực đó cho ngươi? Có phải ông ta biết quan hệ đặc thù giữa Thái A và Phương Khác? Nhớ lúc trước khi Phương gia đầu hàng, đã tiết lộ rất nhiều bí mật liên quan đến dấu ấn Thái A. Liên hệ giữa họ sớm đã dung nhập máu thịt, căn bản không thể cắt đứt, nhiều lắm chỉ là cắt đứt liên hệ giữa thức hải, nhưng nếu Phương Khác gặp nguy hiểm tính mạng, Thái A nhất định sẽ cảm ứng được. Nhưng… ban đầu ngươi chỉ nói với Tiêu trưởng lão, quan hệ chủ tớ giữa Thái A và Phương Khác đã giải.”

Giang Trầm Chu chậm rãi nói, trên mặt đã hồi phục dáng vẻ băng lạnh, nói từng chữ: “Tiêu trưởng lão là tu sĩ cấp cao quá tiếp cận với trung tâm quyền lợi. Ông ta vừa không phải chưởng môn, vừa không nghe lời như các trưởng lão khác. Nếu không phải Côn Luân còn có tu sĩ kỳ hợp thể, tồn tại của ông ta quả thật dư thừa.

“Trí Tiêu đã tương đương với phế đi, nếu Thái A và Tiêu trưởng lão cùng chết… như vậy đối với ngươi mà nói thật là một chuyện may mắn.”

Trên mặt Tả Khâu lộ ra ý vị dửng dưng, chậm rãi nói: “Ta vậy mà có chút không muốn để ngươi chết rồi.”

Sau khi Giang Trầm Chu chết, còn ai có thể tiếp cận hắn như thế.

“Thái Hành bại cục đã định. Tả Khâu, ngươi đã bại từ lâu rồi.” Giang Trầm Chu chợt như chế nhạo nhếch môi cười lạnh: “Sau khi ngươi đưa tất cả đệ tử vào Thần Cơ doanh, ngươi có nhìn thấy chúng là bộ dạng gì không? Cuồng nhiệt… không, là điên cuồng. Không có tư tưởng độc lập, không có căn bản đứng thẳng làm người. Đây chính là tương lai Thái Hành, từ trên căn bản đã mục nát rồi. Ngươi có thể tưởng tượng những người này tương lai nắm quyền Thái Hành không?”

Giang Trầm Chu chăm chú nhìn Tả Khâu, chậm rãi nói: “Dục vọng dẫn đến diệt vong, trước sẽ khiến cho điên cuồng.”

Tả Khâu nhướng mày, nói: “Thì ra còn có cách nói này.”

Sau đó Tả Khâu mỉm cười: “Vậy thì có gì phải gấp? Đợi khi ta thoái vị, sau bọn chúng sớm đã có vô số người tùy ta lựa chọn. Mà những người này, khi ta đi, chúng nhất định cũng nguyện ý đi chung.”

Lời nói lạnh nhạt, nhưng lại lộ ra màu máu thâm trầm. Nếu thật sự có ngày đó, Thái Hành nhất định sẽ thấm đẫm máu. Giang Trầm Chu tin Tả Khâu có thể làm được.

Nhưng Giang Trầm Chu lại đột nhiên nghiêng tới trước nói: “Những người đi theo ngươi, ngươi muốn giết sạch họ sao?”

Cùng với câu nói này, là một khúc xương gãy có phần đầu sắc nhọn hung tợn đâm hướng Tả Khâu.

Bọn họ cách quá gần, mà một kích của Giang Trầm Chu quá bất ngờ. Rõ ràng linh lực của hắn đã mất hết, nhưng lại bắn ra một kích tuyệt diệu.

Nhưng dù có tuyệt diệu, hắn hiện nay làm sao có thể tổn thương được Tả Khâu một phân? Nhưng cũng chính vì quá tuyệt diệu, cảm giác áp lực mang tới khiến Tả Khâu đã vì lời hắn nói mà nổi lên sát tâm đưa ra phản ứng nên làm lúc đối diện uy hiếp.

Tả Khâu chậm rãi rút cánh tay đã đâm vào ngực Giang Trầm Chu ra, sau đó nhìn sang bên tay kia đang nắm tay… không, là xương gãy của Giang Trầm Chu, sắc mặt lạnh đi.

“Thì ra đây chính là mục đích của ngươi, cầu chết.” Tả Khâu lạnh lẽo nói.

Giang Trầm Chu nhìn Tả Khâu, khóe môi chợt cong lên thấp giọng nói: “Chỉ là muốn được chết thống khoái, tránh phải…”

Âm thanh dần thấp không thể nghe được.

Tả Khâu lạnh nhạt nhìn Giang Trầm Chu dần mất đi hơi thở, đột nhiên chậm rãi cúi người chạm nhẹ lên khóe môi Giang Trầm Chu. Sau đó tùy

tiện ném Giang Trầm Chu ra, thẳng người dậy lạnh lùng nhìn thi thể Giang Trầm Chu.

Trưởng lão vẫn luôn đứng trong bóng tối trong điện bước ra, từ lúc Giang Trầm Chu nói đến chuyện Tiêu trưởng lão ông đã hối hận sao hôm nay lại đến đây, lúc nghe tiếp về sau thống hận trong lòng ông đã biến thành sợ hãi.

Tả Khâu nhìn hướng ông nói: "Không cần lo lắng, ngươi không cần chết… đến lúc đó, ông ta đã không thể trở về."

Trưởng lão hiểu rõ câu này là ý gì, trong lòng vừa có vui sướng vì thoát chết lại trào lên càng nhiều sợ hãi.

…

Tất cả mọi người tại đây cả đời đều không thể quên được một ngày đêm kéo dài như cả một đời đó. Vì mỗi một khắc đều là trùng kích và dựng lại đạo tâm của mọi người, cũng phá vỡ nhận thức của tất cả mọi người về phù tu.

Kết quả cuối cùng là lưỡng bại câu thương như trong dự liệu.

Tiêu Vân Dật rũ tay mà đứng, máu tươi từ cổ tay rách toát chảy xuống. Nhưng vết thương đáng sợ nhất không phải ở đây, cấm chế của Diệp Vu Thời thế nhưng thật sự vây ông trong mảnh thiên địa nhỏ bé này. Mà Thái A quả không hổ là Thái A.

Bọn họ tính sai rồi. Tiêu Vân Dật cúi đầu nhìn Phương Khác một cái… rồi lại nhìn Thái A.

Tuy Thái A không thể xem như một tu sĩ kỳ hợp thể hoàn chỉnh, nhưng ông cũng có vết thương cũ trên người, lại thêm một Diệp Vu Thời. Ông không ngờ được họ lại ngoan cường như thế.

Tiêu Vân Dật chợt nói: "Côn Luân tự xem là sẽ không từ bỏ bất cứ ai, cũng chẳng qua là thế."

Thái A xuất hiện ở đây, vậy hành động ứng cứu Giang Trầm Chu đã triệt để thất bại.

Chỉ là tại sao hắn lại xuất hiện?

------oOo------

Chương 247: Chết như lá thu

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Xem ra ngươi còn không hiểu rõ Tả Khâu bằng chúng ta. Hiện tại hắn muốn ngươi đi chết, ngươi nguyện ý không?" Diệp Vu Thời trào phúng vừa nói vừa ném đi bình đan dược cuối cùng. Đầu ngón tay hắn là da thịt bị nứt trắng toát. Sạch sẽ không một chút vết máu, toàn bộ đều cháy sạch.

Mà cấm chế kia vẫn ngoan cố tồn tại, vây Tiêu Vân Dật bên trong.

Nhưng Tiêu Vân Dật nhìn cũng không nhìn Diệp Vu Thời, chỉ hơi khép mắt, thân thể nhẹ chấn động, đưa bổn nguyên thần thức phân thần ra khỏi cơ thể. Thoáng chốc, phân thần của ông đã ở ngoài ngàn dặm.

Hai người đều không thử ngăn cản, vì Tiêu Vân Dật đã sắp chết rồi. Hiện tại quan trọng chỉ là xem trước khi chết Tiêu Vân Dật còn muốn làm gì.

Mà Thái A lúc này lại nhíu mày, chỉnh lại cánh tay bị tháo khớp. Thân ảnh hắn có chút suy yếu, kiếm cũng đã không thấy từ lâu. Có lẽ nên nói, vì bị thương hắn đã vô pháp tách kiếm thân và mình ra. Dù sao hắn chính là một thanh kiếm.

Trong con mắt luôn đen kịt thâm sâu của hắn, phản chiếu ánh bình minh, lộ ra mấy phần thần thái. Hắn nhìn cánh tay trắng nõn của mình đột nhiên biến thành màu đen sau đó biến trở về.

Nếu có một ngày Phương Khác phải chết, ngươi có nguyện ý thay y đi chết?

"Thật khiến người cảm động." Thái A nhàn nhạt nói, nhìn sang Diệp Vu Thời còn thê thảm hơn mình. Không biết là đang nói Diệp Vu Thời, hay nói bản thân hắn.

Nhưng Diệp Vu Thời chỉ ngước mắt nhìn hắn một cái rồi thôi.

Thái A thấy thế, cũng cực lạnh nhạt nhìn Diệp Vu Thời một cái, sau đó dời tầm mắt.

…

Trong chỗ tối của một căn phòng nào đó tại Thái Hành, trưởng lão vất vả lắm mới bình tĩnh một chút, nhìn thấy người đột nhiên xuất hiện, dưới sự kinh ngạc sợ hãi, không kìm được kêu a một tiếng.

Tả Khâu quay người nhìn Tiêu Vân Dật, trên mặt vẫn là băng lạnh.

“Ngài đến rồi.”

Tiêu Vân Dật đến đây, thấy được Tả Khâu, đột nhiên hiểu ra tất cả.

“Tại sao?” Tiêu Vân Dật đối diện Trí Tiêu, đối diện Phương Khác, đối diện tất cả mọi người đều không hề động dung, lúc này cuối cùng cũng có vài phần dao động.

Vì đây là Tả Khâu.

“Ta cho rằng ngài sẽ không đến hỏi ta.” Tả Khâu nhàn nhạt nói. Đưa bổn nguyên thần thức phân hóa ra khỏi cơ thể, sẽ khiến vạn năm thọ nguyên hóa thành hư vô. Nhưng Tiêu Vân Dật vẫn đến đây, nói rõ ông đã đến tuyệt cảnh rồi.

Trả lời vấn đề tại sao này, kỳ thật rất vô nghĩa. Tất cả đều đã phát sinh rồi, hỏi tại sao trả lời tại sao đều rất dư thừa.

Nhưng vì là Tiêu Vân Dật, cho nên Tả Khâu suy nghĩ rồi rất bình thản nói: “Vì ngài chưa từng hỏi qua ta muốn cái gì. Lúc đầu là ngài cho rằng ta không thích hợp làm kiếm tu, cũng là ngài quyết định đẩy ta lên vị trí này. Nhưng từ đầu đến cuối chưa từng hỏi qua ta muốn cái gì.

Mà hiện tại ngài muốn xây dựng một trật tự, hoặc nên nói ngài muốn trở thành trật tự đó. Dựa vào tu vi của ngài để giữ cho trật tự vận hành, xây dựng thiên hạ đại đồng mà ngài muốn. Đây là con đường ngài chọn, vậy Thái Hành thì sao? Chỉ trở thành công cụ ngài duy trì trật tự sao? Đây là

ngài muốn, chứ không phải Thái Hành muốn, cũng không phải ta muốn."

Tả Khâu bình thản trực tiếp nói, trong đó không có một chút oán hận.

Khi Phương Khác trào phúng Tiêu Vân Dật có từng hỏi qua ý kiến của tu tiên giới chưa. Tiêu Vân Dật không hề bận tâm. Mà lúc này khi Tả Khâu nói ông chưa từng hỏi qua hắn muốn cái gì. Tiêu Vân Dật đột nhiên cảm thấy đau đớn.

"Tại sao ngài chưa từng nghĩ đến giao những thế lực như Thập Phương vào tay ta? Có lẽ là vì trong lòng ngài ở một góc kín đáo nào đó kỳ thật cũng hiểu, thứ chúng ta muốn căn bản không giống nhau."

"Ngươi muốn gì." Tiêu Vân Dật lạnh lùng hỏi.

Tả Khâu đi tới trước cửa, đưa tay đẩy cửa phòng, cảnh sắc ngoài cửa ánh vào trong phòng. Gian phòng này nằm ở nơi cao nhất Thái Hành, chỉ cần mở cửa sẽ có thể từ trên cao nhìn được toàn bộ môn phái.

Hắn nhìn tất cả trước mắt, ngữ khí vẫn không hề nhấp nhô, chỉ rất bình thản đổi một chữ trong xưng hô dành cho Tiêu Vân Dật.

"Thế giới này vốn chính là thế giới mạnh được yếu thua. Ta đủ cường đại, cho nên ta thống trị bọn họ. Thái Hành đủ cường đại, cho nên Thái Hành thống trị mảnh đất này. Đừng oán trách không công bằng, phải hận bản thân ngươi không đủ mạnh. Đây là ngươi dạy ta. Mà hiện tại ngươi lại nói muốn xây dựng trật tự ngươi muốn, để kẻ yếu và kẻ mạnh bình đẳng."

Tả Khâu cúi nhìn toàn Thái Hành, đưa lưng về phía Tiêu Vân Dật, chắp tay mà đứng. "Đương nhiên, ngươi là tu sĩ kỳ hợp thể, luận tu vi ngươi cường đại nhất, có suy nghĩ tùy tính như thế cũng không có gì đáng trách. Nhưng ngươi đừng quên, trật tự ngươi muốn xây nên, đụng chạm đến lợi ích của ai."

"Là lợi ích của Thái Hành." Tả Khâu quay người qua nhìn Tiêu Vân Dật, cùng với cả Thái Hành sau lưng hắn.

Tiêu Vân Dật nhìn Tả Khâu, rõ ràng cái gì cũng chưa xảy ra, rõ ràng gương mặt vẫn như xưa. Nhưng lúc này, Tả Khâu giống như được ngàn vạn năm thời gian tẩy lễ.

Tả Khâu là do ông nhìn từng ngày đến lớn, bước từng bước đến hôm nay, hiện tại ông lại cảm thấy người trước mắt vô cùng xa lạ.

“Ta không phải đụng chạm đến lợi ích của Thái Hành, mà là lợi ích của giai cấp thống trị.” Tiêu Vân Dật nói: “Là lợi ích của ngươi.”

“Lợi ích của giai cấp thống trị lợi ích của ta chính là lợi ích của Thái Hành.” Ngữ khí của Tả Khâu vẫn bình thản, nhưng lần này bình thản là vì không cho phép người khác nghi ngờ cho nên bình thản đến cực điểm. Vì hắn cho rằng đây là chuyện rất tự nhiên cùng đúng lý.

Tiêu Vân Dật cười, tiếng cười từ trong phòng truyền đi rất xa, rất xa, trong tiếng cười là mỉa mai, mỉa mai bản thân.

Sau đó ông nhìn Tả Khâu nói: “Ta còn sống.”

Tả Khâu và Tiêu Vân Dật nhìn nhau, hắn nói: “Nếu ngài còn sống trở về, Thái Hành nhất định nội loạn.”

Tiêu Vân Dật lần này lạnh lùng nhìn Tả Khâu, hai người đối kháng rất lâu. Lúc này suy nghĩ duy nhất trong đầu Tiêu Vân Dật là – giết chết Tả Khâu! Nhưng sau khi nghĩ đến điểm này, Tiêu Vân Dật phát hiện ông không thể giết hắn. Vì là chính ông đặt toàn bộ Thái Hành lên vai Tả Khâu, nếu không có Tả Khâu, Thái Hành sẽ sụp đổ.

Rất mỉa mai, quá mỉa mai.

Cuối cùng như lúc đến, ông đột nhiên biến mất khỏi phòng.

Tả Khâu đứng một lát, mới nói với trưởng lão đã sớm bị dọa không xong: “Bảo người đến dọn dẹp.”

Bịch một tiếng, trưởng lão đó thế nhưng quỳ xuống. Ông ta vô thức cho rằng sắp bị dọn dẹp là mình, khi ngã nhào xuống đất nhìn thấy thi thể Giang Trầm Chu ông mới hiểu dọn dẹp Tả Khâu nói là sao. Lúc này mới vội đáp lời.

…

Tiêu Vân Dật chậm rãi mở mắt ra.

Thái A và Diệp Vu Thời nhìn nhau một cái, trong lòng đã chuẩn bị sẵn sàng. Tiêu Vân Dật sắp chết rồi, trước lúc chết ông ta tất nhiên sẽ làm gì đó. Câu nói lúc trước của Diệp Vu Thời chẳng qua là vì gợi lên một khả năng khác. Nhưng bây giờ xem ra đã không thể. Vậy thì có lẽ Tiêu Vân Dật sẽ chọn mang đi một vài người ở đây trước lúc chết.

Tiêu Vân Dật chậm rãi giang hai tay, đột nhiên vô số ánh sáng tỏa ra từ người ông.

Ánh sáng này che phủ tất cả, Vương Lạc Dương không kìm được phải nhắm mắt lại.

Có lẽ là thoáng chốc hoặc có lẽ đã qua rất lâu.

Đợi khi Vương Lạc Dương mở mắt, trước mắt đã mất đi bóng dáng Tiêu Vân Dật, mà hai người khác trên không rớt xuống, lần này được mọi người đã từng có kinh nghiệm đón lấy.

Mà sư phụ bên cạnh nó, không biết khi nào đã không còn ở đây.

“Ông ta đi rồi.” Thái A nhẹ nhíu mày, nhìn Phương Khác nói. Cái này không giống với tình huống trong dự liệu của họ, hắn vốn cho rằng Tiêu Vân Dật ít nhất sẽ giết chết hắn, nhưng ông không làm thế.

“Thái Hành?” Thái A nghi hoặc hỏi.

Phương Khác lần mò nắm cánh tay băng lạnh của Diệp Vu Thời, kiểm tra tình huống hắn, thấp giọng nói: “Không đâu, nếu ông ta muốn đi Thái Hành, trước đó sau khi phân thần bổn nguyên thần thức ra ngoài cơ thể sẽ không trở về.”

Nói xong y lại nắm tay Thái A, bắt mạch.

Thái A trầm mặc một lúc, nhìn tay Phương Khác gác lên tay mình: “Ngô… ta không có mạch đập… Ngươi gấp đến ngu rồi sao?” Trong câu nói này dùng hai từ ‘ta’ và ‘ngươi’ rất xa lạ. Nhưng lúc này lại không có ai phát giác.

Phương Khác sửng sốt một chút, buông tay Thái A ra, ôm chặt người đã mất ý thức trong lòng, sau đó dường như thất thần ngẩn ngơ mấy giây, rồi đột nhiên ngã xuống.

Cho dù tình trạng của Diệp Vu Thời chỉ tốt hơn chết một chút, cho dù hiện tại bọn họ đều thê thảm như vậy, nhưng bọn họ đều còn sống, ít nhất vẫn còn sống.

Trong thành Thái An lại vang lên một trận kinh hô, sau khi binh hoảng tướng loạn, mọi người đều nhịn không được ngẩng đầu nhìn trời… tất cả đã qua rồi?

Sau đó cuối cùng mới thở ra nhẹ nhõm, lúc nghe được thương thế của mọi người lại nhịn không được lo lắng, còn có vài người ngốc nghếch hỏi: "Tiêu Vân Dật thật sự chết rồi?"

Một cơn gió mát thổi qua vách núi, Trí Tiêu mở mắt, trước mắt cái gì cũng không có, nhưng Trí Tiêu biết ông ta đã đến.

Lá cờ Thái Hành ở ngoài ngàn dặm cũng đột nhiên bị gió thổi tung lên, một đệ tử kỳ quái lầm bầm: "Sao hướng gió lại đổi?"

Như Thị quán ở sâu trong Tuyết Nguyên, cùng vài góc của tu tiên giới cũng đột nhiên có gió thổi qua, một vài người bỗng ngã xuống đất rơi lệ, sau đó lại ngẩng đầu lên, Tiêu Vân Dật chết rồi, nhưng bọn họ vẫn đang tiếp tục đi trên con đường Tiêu Vân Dật lưu lại.

Tả Khâu như có cảm nhận, nhìn lá cờ Thái Hành phất phới, mặt không biểu cảm.

Vì lúc này Thái Hành đã không chịu nổi một lần nội loạn, cho nên Tiêu Vân Dật chết. Vì ông phát hiện con đường của Thái Hành và trật tự ông muốn dựng nên hoàn toàn trái ngược, cho nên trước khi chết ông không làm gì cả.

Không nhẫn tâm bắt Thái A chết, cũng không nguyện ý phản lại lý tưởng của mình. Cho nên Tiêu Vân Dật chọn an tĩnh mà chết.

Ở một góc nào đó trong Thái Hành, Tiêu Bình Phúc quay đầu nhìn thi thể bị người treo lên.

Giang Trầm Chu đã chết, an tĩnh mà chết như thế.

Trên mặt Tiêu Bình Phúc không có chút cảm xúc nào, an tĩnh rời khỏi chỗ này, nó muốn khóc lớn một trận, nó muốn cướp thi thể xuống, nó muốn giết chết mỗi người Thái Hành xuất hiện trước mặt nó. Nhưng nó đã đến tuổi không thể rơi lệ rồi. Cho nên nó bình tĩnh ly khai. Không thể mang Giang Trầm Chu đi, ít nhất nó sẽ để họ mang về thi thể của Giang Trầm Chu.

Dưới tiền đề không có người hy sinh, dù sao Giang Trầm Chu chọn lựa cái chết chính là không muốn nhìn thấy họ phải chết. Đúng không?

------oOo------

Chương 248: Phía đông mặt trời mọc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cái chết của Tiêu Vân Dật ngoài mặt không tạo nên sóng lớn gì.

Nhưng lúc này Phương Khác lại đưa ra quyết định toàn diện tiến công Thái Hành, nhanh hơn kế hoạch vốn dĩ không chỉ một chút.

Tất cả mọi người đều gật đầu tán đồng, cho dù chiến tranh quả thật khiến người thân tâm mỏi mệt. Tất cả mọi người nhìn y, không ai phản đối. Có vài người nhìn y với biểu tình tín phục thậm chí có vài tiểu bối là sùng bái. Đương nhiên còn có vài người là kính sợ, vì y đã dọn dẹp sạch sẽ Côn Luân từ trên xuống dưới.

Nghe từng tiếng tán đồng vang lên, vẻ mặt Phương Khác vẫn có vẻ quá mức bình tĩnh. Bình tĩnh đến mức lạnh nhạt, nhưng tất cả mọi người nhìn biểu tình lạnh nhạt của y ngược lại có cảm giác ta lý giải ta thấu hiểu. Dù sao Diệp Vu Thời vẫn chưa tỉnh lại, hơn nữa cho dù có tỉnh thọ nguyên của hắn đã tổn thất là chuyện tất nhiên.

Mấy đệ tử của Luyện Đan phong ở bên ngoài bận rộn tiến hành xử lý bước đầu đối với dược liệu trong tay, từng lưu trình được thực hiện, cuối cùng đưa vào trong phòng.

Thấy Phương Khác bước vào, vài người đứng lên hành lễ. Phương Khác gật đầu nói một câu cực khổ, sau đó đi vào trong. Trong phòng có một thùng dược lớn, Diệp Vu Thời vẫn nhắm mắt ngồi tựa bên trong. Sắc mặt hắn còn trắng hơn cả giấy, cánh tay đầy vết thương bị băng bó tầng tầng.

Nhiệt khí nóng hừng hực từ trong thùng bốc ra, mùi dược tràn đầy cả phòng. Mà dược liệu cạnh thùng thì đã chất thành núi nhỏ. Thái A thì đứng bên cạnh ngọn núi nhỏ này chậm rãi luyện chế dược liệu sau đó ném vào trong thùng.

Phương Khác vào cửa, Thái A cũng chỉ nâng mí mắt lên.

Phương Khác vừa vào, trên môi đã treo nụ cười, nhìn thấy thái độ lạnh nhạt của Thái A, Phương Khác liếc mắt nhìn Diệp Vu Thời chỉ còn sót lại bộ tiết y dán sát người trong thùng dược, nhẹ giọng nói: "Dược liệu đã sắp cao bằng người rồi, sao còn chưa tỉnh?"

Lần này Thái A ngay cả mắt cũng không thèm nâng lên.

Phương Khác lặng lẽ quay đầu, nhìn Thái A, Thái A trực tiếp đưa qua một chén dược, mùi vị gây mũi quen thuộc. Phương Khác lặng lẽ đón lấy trực tiếp rót vào miệng.

"Rõ ràng chế thành đan dược tiện hơn, không phải sao?" Phương Khác uống xong hỏi.

Thái A nhìn Phương Khác, cười lạnh một tiếng: "Ta không có nhiều thời gian rảnh như thế."

Phương Khác ngồi xuống cạnh thùng dược, sắn tay áo lên, tháo băng trên tay, ngón tay nhẹ rạch, bắt đầu lấy máu, y từng nói đùa mình là Đường Tăng, không ngờ thật sự giống thế. Bắt đầu từ lúc y biết máu của mình có tác dụng với Diệp Vu Thời, y bắt đầu cảm kích những hành động của Phương Minh Viễn lúc trước.

Phương Khác mím môi, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Thái A: "… Ngươi thì sao?"

Lúc này, âm thanh Khổng Du Thanh vang lên: "Đại nhân, Chu Thức Vũ

đại nhân cầu kiến.”

Phương Khác hơi nhướng mày, đứng lên, tùy tiện rẩy dược lên vết thương ở tay, băng lại rồi ra ngoài. Lúc ra đến cửa, Phương Khác quay đầu nói: “Đợi ta trở về lại nói.”

Thái A nhìn bóng lưng Phương Khác, cầm chén máu Phương Khác đặt một bên, rót cho Diệp Vu Thời.

…

“Trong môn phái không có bất cứ âm thanh bất đồng nào, đây chính là vấn đề lớn nhất của phái hiện nay.” Chu Thức Vũ nhìn Phương Khác nói. Vết thương ở mắt Phương Khác rõ ràng vẫn chưa khỏi, ánh mắt còn hơi đỏ, còn có băng bó mơ hồ trong ống tay áo… cả người gầy đi rất nhiều. Nhưng y lại bình tĩnh ngồi sau bàn như thế, khiến Dư Sùng Lễ và Hách Liên Bình Thục sau lưng hắn một câu cũng không thể nói ra miệng. Thậm chí Hách Liên Bình Thục rất tự giác ngồi sau lưng hắn, hơi nghiêng về phía Phương Khác.

Từ sau hôm đó, trên người Phương Khác rõ ràng đã xảy ra biến hóa gì đó, nhưng hiện tại hắn vẫn không biết biến hóa này đối với Côn Luân là tốt hay xấu.

“Chiến tranh khiến người mệt mỏi, Côn Luân cần nghỉ ngơi. Giang Trầm Chu này tốt xấu bất nhất, không tiện ghi lên bia thông thiên…” Phương Khác cứ thế chậm rãi nói.

“Ta vốn cho rằng trong môn phái sẽ có người nói thế, ta cũng đã nghĩ ra nên dùng những đạo lý Côn Luân nào để thuyết phục họ hay trấn áp họ. Nhưng những lời này một câu cũng không xuất hiện.” Phương Khác bình tĩnh nói: “Có lẽ nói một câu cũng không truyền đạt đến tai ta.”

Chu Thức Vũ lắc đầu nói: “Ta vốn cho rằng lời có thể truyền đạt tới tai ngươi, đều là lời thuận tùng ngươi. Mà chức trách của ta chỉ là truyền đạt âm thanh bất đồng cho ngươi. Còn về nội dung truyền đạt, ta sẽ không nhìn, cũng sẽ không sàng lọc. Nhưng vấn đề hiện tại là… thật sự không có âm thanh bất đồng.”

“Cho dù là chân lý, cũng phải chịu đựng khảo nghiệm nghi vấn. Không ai

phát ra âm thanh bất đồng, đây là một vấn đề rất đáng sợ.” Chu Thức Vũ nhíu mày nói.

Phương Khác chợt cười nói: “Vậy Duy Pháp đường thì sao?”

Chu Thức Vũ nhìn đáy ly nói: “Hiện tại còn, tương lai thì không biết.”

“Là ta và sư phụ cùng chọn ngươi.” Phương Khác nhấc bình trà lên rót thêm một ly cho Chu Thức Vũ, “Chúng ta tin ngươi có thể.”

…

Dư Sùng Lễ nhắm mắt theo đuôi Chu Thức Vũ, nó ngu người rồi, cuộc đối thoại giữa Phương Khác và Chu Thức Vũ khiến nó mơ hồ. Đặc biệt là câu cuối cùng của Phương Khác, tại sao y và Trí Tiêu cùng chọn Chu Thức Vũ?!

“Ngươi lý giải ý nghĩa tồn tại của Duy Pháp đường là gì?” Chu Thức Vũ nhìn Dư Sùng Lễ một cái, lên tiếng hỏi.

Dư Sùng Lễ cúi đầu, tay bỗng siết chặt. Bọn họ đều biết nguyên nhân Trí Tiêu yêu cầu Phương Khác buông quyền lực của Duy Pháp đường ra, nhưng nguyên nhân này lẽ nào có thể nói ra miệng sao! Bầu không khí lập tức trở nên căng thẳng, Dư Sùng Lễ cúi đầu nhỏ giọng nói: “Kìm hãm.”

“Kìm hãm cái gì?”

“Kìm hãm Phương Khác.” Dư Sùng Lễ trả lời chắc nịch.

Chu Thức Vũ nhìn Dư Sùng Lễ một lát mới chậm rãi nói: “Ngươi sai rồi, kìm hãm quyền lợi. Ý nghĩa tồn tại của chúng ta không phải nhắm vào một ai hay một thế lực nào.”

Dư Sùng Lễ ngẩng đầu nhìn Chu Thức Vũ.

Chu Thức Vũ chỉ viện lạc của chưởng môn, chậm rãi nói: “Ý nghĩa tồn tại của Duy Pháp đường là truyền thừa từng đời từng đời, bảo đảm Côn Luân vĩnh viễn đi trên đạo lý chính xác. Khi người nơi đó làm ra chọn lựa sai lầm, chúng ta sẽ phải ngăn cản chọn lựa đó.”

Dư Sùng Lễ nhìn hướng Chu Thức Vũ chỉ, thật lâu không thể nói gì, tất cả nhận thức của nó đều bị lật tung không chút lưu tình.

Chu Thức Vũ vẫn nói tiếp: "Nhưng sao chúng ta có thể biết chọn lựa của y là sai lầm hay chính xác? Hơn nữa tất cả nhân tố chủ quan đều vô pháp bài trừ, cho nên chúng ta chỉ phụ trách lắng nghe dân ý, truyền đạt lên trên. Tuyệt đối không thể tự phát biểu bất cứ ý kiến nào. Chế độ vẫn thiếu thụt, nhưng có lẽ trăm năm, ngàn năm sau có người có thể hoàn thiện nó."

"Kỳ thật ngay từ đầu, ta đã cự tuyệt ngươi và đám người Hách Liên Bình Thục gia nhập Duy Pháp đường. Vì yêu ghét của các ngươi quá rõ ràng, nhưng hiện tại là thời điểm cần thiết. Những người khác trong môn phái nghiêng về hướng Phương Khác quá rõ rệt. Duy Pháp đường cần phải giữ gìn tính thuần khiết tuyệt đối, quyền hành của Duy Pháp đường và chưởng môn nhất định phải tách ra tuyệt đối. Cho nên, Phương Khác và Trí Tiêu phân các ngươi đến Duy Pháp đường."

Đột nhiên Chu Thức Vũ cười: "Khi chúng ta còn đang nhìn cái trước mắt, y và chưởng môn đã nhìn tới nơi xa như thế. Thật đáng sợ."

…

Khổng Du Thanh lúc này cũng vô cùng nghi hoặc giống Dư Sùng Lễ.

"Không có bất cứ âm thanh bất đồng nào không phải là một chuyện tốt sao? Đây không phải đang chứng minh ngươi đúng đắn sao?"

Phương Khác lắc đầu chỉ ra ngoài cửa sổ nói: "Sư phụ từng hỏi ta, ta có thể nhìn thấy gì? Ta nói Thái Hành. Sư phụ nói, ánh mắt phải nhìn xa hơn chút nữa. Sau đó… ta phát hiện vạn vật phát triển cần phải nhìn toàn cục, Côn Luân đang ở trong cục. Tu hành giới, phàm giới đều là một cục. Nhưng vẫn chưa đủ. Ánh mắt phải xa hơn nữa, xa đến mức có thể lý giải toàn cục, cũng có thể lý giải tương lai. Tương lai là con đường của Côn Luân về sau."

"Ta là một con người, cho dù ta trở thành chưởng môn Côn Luân. Ta cũng không thể hoàn toàn đại biểu Côn Luân, đại biểu ngàn ngàn vạn vạn người Côn Luân. Ta là một con người, không phải thần. Cho nên ta tất nhiên cũng có lúc phạm sai lầm. Nhưng khi ta ngồi lên vị trí này, mỗi một chọn lựa ta đưa ra mỗi một câu ta nói ra đều sẽ ảnh hưởng đến cả Côn Luân."

“Không có ai phát ra âm thanh bất đồng, ta liền không cách nào phán đoán chọn lựa của mình có chính xác không. Bọn họ không cất lên tiếng nói của mình, vậy lâu dần họ sẽ quên bản thân có thể phát ra tiếng, sau đó ta cũng sẽ quên. Ta sẽ cho rằng ta chính là Côn Luân, sẽ quên đi thân phận của mình. Mà bọn họ sẽ xem chọn lựa của ta là chọn lựa của họ. Mà nếu có một ngày như thế, ta đưa ra chọn lựa sai lầm. Có lẽ ta sẽ khiến cả Côn Luân bước trên con đường không lối về.”

Khổng Du Thanh lắng nghe, chậm rãi gật đầu, cho dù hiện tại hắn không phải rất hiểu đây là đạo lý gì, từ trước tới nay hắn chưa từng tiếp xúc với loại… tư tưởng này.

Nhìn Phương Khác, Khổng Du Thanh bất giác nói: “Ngài đi nghỉ ngơi đi, có chuyện gì ta sẽ lập tức thông báo.”

Phương Khác nghĩ một lúc rồi mới gật đầu.

….

Thanh âm bất đồng không xuất hiện ở Côn Luân, nhưng ở chỗ khác vẫn có. Thiên Sơn biết mệnh lệnh của Phương Khác liền không hiểu nổi, sau trận chiến thành Thái An, Côn Luân vốn có tình thế tốt xuất hiện bóng râm. Diệp Vu Thời vẫn bất tỉnh nhân sự, Thái A lúc này cũng không có chiến lực, Phương Khác và Tiêu Xương Thu đều đang trọng thương.

Thậm chí dưới mấy năm hao mòn, quân Côn Luân cũng đã cực độ mệt mỏi. Bọn họ đuổi Thái Hành ra khỏi khu vực của mình, hơn nữa còn chiếm vị trí địa lý ưu thế như thành Thái An, không phải nên biết đủ rồi sao?

Nghỉ ngơi điều tức, mới là cách làm chính xác nhất, không phải sao?

Nhưng, bọn họ lại muốn toàn diện phản kích Thái Hành? Điên rồi sao? Đại vật to lớn như Thái Hành tuyệt đối không thể ngã xuống trong thời gian ngắn. Côn Luân lấy từ đâu ra lòng tin như thế?

Nhưng không lâu sau, cả tu tiên giới đều hiểu lòng tin của Côn Luân từ đâu mà đến.

Mà người Thái Hành thậm chí còn chưa kịp tiêu hóa tin Tiêu Vân Dật chết đã ném tin tức này ra sau đầu.

Vì trừ Ngũ Hành sơn ra toàn bộ Thái Hành ở đâu cũng chìm trong chấn kinh cực độ, Côn Luân và Thiên Sơn liên hợp? Côn Luân tiến quân lên bắc? Người Côn Luân đánh đến Thái Hành rồi? Làm sao có thể!

Mấy hôm trước họ còn đang chìm đắm trong mộng cảnh đại phá Côn Luân nhất thống đại lục Cửu Châu. Mà hiện tại người Côn Luân đã đánh đến Thái Hành. Thế cục đột ngột biến hóa khiến tu sĩ trong phạm vi Thái Hành sợ hãi và hoang mang.

Nhưng sự thật bày ra trước mắt họ, Côn Luân đã lấy được đại lục hơn nữa còn vượt sông thành công! Mấy năm trước Côn Luân đối diện hoàn cảnh xấu, hiện tại đã đến phiên Thái Hành. Người Thái Hành chấn động, bọn họ biết quân Thái Hành nam hạ gặp cản trở, biết trong nội cảnh Côn Luân vì chiến tranh mà máu chảy thành sông. Nhưng mặc kệ ngoại giới gió mưa thế nào, trong nội cảnh Thái Hành vẫn mưa thuận gió hòa. Địa vị bá quyền mấy trăm năm khiến họ có cảm giác gối cao không lo.

Cho đến hiện tại, sau khi Phương Khác cường thế đưa ra phản công toàn diện, quyết tâm thúc tiếc quân đội đánh Thái Hành. Cuối cùng họ cũng nếm được tư vị này. Cảm giác mưa gió ập đến, núi sông đổ sụp.

Khi Triệu Lịch Duyệt tự tay chém đầu của thủ lĩnh một thôn lạc nào đó, giết chết nội gian vì tiền tài bán đứng đồng bào…

Khi vô số người Côn Luân chém đầu kẻ địch, bọn họ quay đầu lại nhìn bia thông thiên, nhớ tới một ai đó. Người đó có lẽ từng cùng hắn ngứa mắt nhau, có lẽ họ là hảo kỳ hữu, có lẽ chỉ có duyên gặp một lần…

Khi trong khoáng mạch tối tăm, mọi người nức nở, giãy dụa bò từ dưới đất lên. Được đồng bạn của họ đón ra khỏi hắc ám, bọn họ khó chịu nhìn ánh sáng bên ngoài, sau đó nhìn thấy Hộ Lạc đeo trường kiếm đứng trong đám người. Bọn họ bị roi đánh lên sống lưng, sống lưng cúi gằm đã nhiều năm cuối cùng lại dựng thẳng.

Khi Tiêu Xương Thu chém ra một kiếm phá sóng, đạp lên đất bắc đá mở đại môn Nam Lĩnh, tất cả mọi người Côn Luân dường như đều nghe thấy tiếng sóng lưng mình cọt kẹt duỗi ra.

Những khuất nhục đó, những thống khổ dùng máu nhuộm đỏ, những sỉ nhục bị người dẫm vào bùn đất, hiện nay bọn họ đều muốn dùng một đao một kiếm đòi về!

Chỉ đứng lên thôi còn lâu mới đủ, chỉ có khiến kẻ địch quỳ xuống. Mới có thể khiến vết thương bị đâm đau nơi đầu gối, lành lại.

Chỉ đuổi Thái Hành ra khỏi Côn Luân, chẳng qua chứng minh được người Côn Luân sẽ không khuất phục. Mà đánh ngã Thái Hành, mới có thể giải thích với mọi người đạo lý 'dù xa cũng diệt'.

Mặc Ca lặng lẽ nhìn doanh trướng Côn Luân, nói với Bạch Tiêu Tiêu bên cạnh: "Kẻ địch đáng sợ, nếu không thể một lần giết chết nó, vậy ngươi đừng đi chọc nó. Nếu không tuyệt đối không thể tùy tiện hành động."

"Không ngờ lần này thái độ của Phương Khác lại cường ngạnh như thế." Bạch Tiêu Tiêu cảm thán: "Chuyện Tất Thập Tứ đã cho Phương Khác một giáo huấn, nội bộ Côn Luân cũng chảy rất nhiều máu, một lần nhổ đi rất nhiều mật thám Thái Hành. Tổ chức giống như trò chơi tiểu bằng hữu của đám đồ đệ y lại đáng sợ như thế… Cửu Châu, Thanh Hoa, Hoang Mạc ba đại lục đồng thời hành động. Xúc tua của Thái Hành sẽ bị cắt đứt."

"Đáng sợ nhất không phải những cái này, mà là thái độ cường ngạnh của y. Trong môn phái Côn Luân không có một chút âm thanh bất đồng nào." Mặc Ca nói.

Bạch Tiêu Tiêu lặng yên một lúc mới nói: "Đúng là như thế.

Tín nhiệm của người Côn Luân đối với Phương Khác, không… có lẽ nên nói là sùng bái, khiến Thiên Sơn cũng cảm thấy được một chút hàn ý.

------oOo------

Chương 249: Đừng bảo quân đi sớm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tên hai chương 248+249 là hai câu đầu của một bài thơ.

Tất cả mọi người đều không nghĩ đến tiến công của Côn Luân lại nhanh chóng như thế, giống như mấy thanh lợi đao đâm vào giữa phế phủ Thái Hành. Mà Thái Hành cuối cùng cũng tỉnh khỏi chấn động, bắt đầu phản kích. Hàn Không được phái đi giết Tiêu Xương Thu, mà Chúc Cố Chi tiếp nhận vị trí của Hàn Không đối kháng với Công Tôn Tùy và Điền Thanh Quang lấy đảo Mặc Tâm làm cứ điểm.

Mà sáng sớm một hôm, trong lương đình ngoài thành Thái An nghênh đón một vị khách đặc biệt, hắn bày nước trà và linh quả lên bàn đá, chờ đợi người mà Phương Khác nói với hắn nhất định sẽ đến, người có thể chi phối thành bại.

Tả Khâu cho rằng người sau khi chết thì cái gì cũng không còn, mà Phương Khác lại biết người sau khi chết nhất định sẽ lưu lại vài thứ. Tất cả mọi người đều cho rằng Tiêu Vân Dật chết coi như kết thúc, nhưng Phương Khác lại cho rằng chính lúc này cái chết của Tiêu Vân Dật mới bắt đầu lặng lẽ lên men.

…

Trên núi Thái Hành, trên trăm tu sĩ bị vây từ đại điện dồn ép đến pháp trường, trong những người này còn có rất nhiều phụ nữ trẻ nhỏ. Những người này là người đi cùng một con đường với Tiêu Vân Dật trong phái Thái Hành.

Liễu Tửu nhíu mày nhìn Tả Khâu vẫn không có biểu tình gì, lần này nàng lại không mở miệng mà cúi đầu. Nàng không hiểu khi nào sư phụ đã có những suy nghĩ đó, khi nào đã tụ tập đám người này. Cũng không hiểu… tại sao sư phụ chưa từng nói với những đồ đệ họ bất cứ suy nghĩ nào của ông.

Một phật tu trong điện gân cổ tức giận trừng Tả Khâu, người này chính là Nhất Nặc đã chạy khỏi Như Thị quán, hóa ra sau khi hắn chạy đi đã trốn trong phái Thái Hành.

“Suy nghĩ xong chưa?” Sau khi tất cả mọi người đều bị tha ra, Tả Khâu nhàn nhạt hỏi: “Quy thuận, hoặc chết.”

Nhất Nặc nhìn chằm chằm Tả Khâu một lát, cuối cùng ngửa đầu cười lớn

mấy tiếng: “Chuyện sai lầm nhất mà Tiêu Vân Dật đã làm chính là không giết ngươi.”

Sau đó hắn chém đinh chặt sắt nói: “Đạo bất đồng, không gì để thương lượng.”

Tả Khâu vung tay, Nhất Nặc bị tha xuống. Mày Liễu Tửu nhẹ giật vài cái, nàng cảm thấy nghẹt thở đến khó chịu.

Một trưởng lão bước tới nói: “Chưởng môn, này… hay là nhốt lại trước, bọn họ sẽ hàng phục thôi. Dù sao thế lực trên tay mỗi người họ hợp lại vẫn rất khả quan.”

Trên mặt Tả Khâu hiện nụ cười nhạt, trưởng lão không tự giác run lên.

“Sư phụ có suy nghĩ của ông, Côn Luân cũng có đạo lý của mình. Sư phụ luôn muốn tất cả mọi người bị suy nghĩ của ông thuyết phục, cho nên ông mới nói nhiều với Côn Luân như thế. Nhưng có biến hóa gì không? Sai lầm của ông chính là nói quá nhiều. Kỳ thật rất đơn giản, chỉ cần giết sạch bọn họ, đạo lý của họ tự nhiên sẽ bại, không còn gì.” Tả Khâu nói.

Lúc Liễu Tửu ly khai đi ngang qua pháp trường, thi thể Nhất Nặc bị chất tại đó, thi thể tất cả mọi người đều ở đó… không có một ai hàng phục. Liễu Tửu đờ đẫn nhìn tất cả, nhìn tất cả những gì xảy ra trong Thái Hành. Nơi này thật sự quá lạnh, lạnh đến mức lòng người cũng lạnh theo.

Cùng lúc này, trên núi Côn Luân, một hàng người suốt đêm chạy lên núi, đưa một người về.

Chân Minh dẫn người vừa đi vào, đã thấy Trần Cửu một thân hắc y đợi ở cửa.

Trần Cửu bước tới mấy bước nhìn người bị phủ bạch bố một lát mới thấp giọng nói: “Đón về rồi?” Nói xong đưa tay muốn vén lên.

Chân Minh gật đầu, cản tay Trần Cửu lại, lắc đầu, mặt lộ vẻ không nỡ.

Trần Cửu nhìn Chân Minh một cái, vẫn kiên định vén bạch bố lên.

Trần Cửu quay mặt đi, trầm mặc rất lâu mới nói: “Lão Chu vẫn đang nằm

trên giường, Diệp đại sư huynh cũng chưa tỉnh… đợi lát ngươi gặp đại nhân phải nói rõ.”

Chân Minh gật đầu.

“Hiện tại mấy người chúng ta đều ở bên ngoài, trong môn phái toàn phải nhờ vào ngươi. Lạc Dương dù sao vẫn còn trẻ, nếu có chuyện gì…”

“Yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không để trong môn phái xuất hiện Tất Thập Tứ thứ hai.” Trên mặt Chân Minh hiện một tia âm trầm. Đây là sai lầm họ đã phạm, lúc trước Triệu Lịch Duyệt từng nói qua phải diệt cỏ tận gốc, nhưng bọn họ chỉ phái người đi giám sát.

Hai người đều đầy lo âu, cẩn thận nhìn biểu tình Phương Khác. Phương Khác trầm mặc nhìn Giang Trầm Chu rất lâu… lâu đến mức tất cả mọi người đều cảm thấy bất an. Trên mặt Phương Khác vẫn rất bình tĩnh, từ sau hôm đó y luôn bình tĩnh như vậy.

Những vết thương trên người Giang Trầm Chu, chỉ nhìn thôi đã khiến người ta cảm thấy hốt hoảng đau lòng.

“Đại nhân, chưởng môn gọi ngài lên núi gặp ông. Chưởng môn nói ông muốn trao ấn.” Tào Đoạt thấy bầu không khí trầm mặc trong điện, khựng một chút, đi vòng qua mọi người trực tiếp nói với Phương Khác.

Phương Khác chậm rãi phủ bạch bố lên cho Giang Trầm Chu. Khổng Du Thanh thấy rõ ngón tay Phương Khác khẽ run lên.

“Chúng ta vô năng.” Đám người Ngô Thất cong lưng thật sau, ngữ khí khó khăn. Vừa vào điện họ đã thỉnh tội rồi.

“Không phải vì các ngươi.” Phương Khác bình tĩnh quay người, dìu Ngô Thất lên. Ngữ khí bình thản nói: “Là ta. Ta vẫn luôn quá xem thường tác dụng của cái chết. Cho nên trước đó Tất Thập Tứ có thể sống, cho nên Giang Trầm Chu chết.”

“Nhập thổ vi an đi.”

…

Khi Phương Khác nhận lấy Côn Luân ấn từ tay Trí Tiêu, cả đỉnh nhai không có ai chứng kiến cũng không có nghi thức gì, sư đồ hai người chỉ nhìn nhau một cái. Trí Tiêu thay đổi rất nhiều, cả người trông không có một chút sinh khí, bên ngoài thân thể vẫn như bao trùm kiếm phong vô tận. Nơi ông đả tọa đã lõm sâu vào, bề mặt tảng đá bị kiếm mang tôi luyện ra vật thể hình cầu.

Mà Phương Khác biết, lúc này Trí Tiêu đã mất đi thị giác và xúc giác. Nhưng không khí lúc này không mấy trầm nặng, vì Trí Tiêu vui vẻ thả lỏng. Gần trăm năm nay lần đầu tiên thả lỏng như thế, đại khái là vì gánh nặng trên vai đã được giao cho người ông có thể tín nhiệm.

Phương Khác nhìn ấn chương chẳng qua chỉ rộng bằng hai ngón tay nhưng lại nặng như ngàn cân, chợt nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy ấn chương này, không khỏi cong khóe môi.

Hai người sóng vai mà đứng, cùng nhìn xuống mảnh đất dưới chân núi, thật lâu sau Trí Tiêu mới mang theo mấy phần oán niệm u ám nói: “Thiên hạ mỹ nhân nhiều như thế, thật sự không tiếp tục suy nghĩ sao? Diệp tiểu tử đó ngươi không nhất định áp được.”

Phương Khác liếc Trí Tiêu một cái nói: “Ngài đừng lo lắng vớ vẩn.”

“Mấy đồ đệ của tiểu tử ngươi đều không tồi…”

“Đó là nhất định…”

…

“Lầu năm của tàng thư các, có quyển sách ta lấy đi quên trả về.”

“Gần đây Lưu đại trù nấu linh ngư, vị đạo vừa tươi, linh lực vừa đủ.”

“Kỳ thật La Thanh nấu cá càng ngon hơn, năm đó Lưu đại trù còn nhất định muốn La Thanh bái nhập môn hạ hắn…”

…

Hai người chuyện phiếm từ chỗ nào ở Côn Luân có ổ linh thú, đến ai sinh ra một tiểu tử mập mạp. Sau đó cũng như ngày trước, Phương Khác hành

lễ, hạ sơn.

Trưởng lão xếp hàng chờ đợi hành lễ với Phương Khác, Phương Khác trả lễ, các trưởng lão liền đi gặp Trí Tiêu.

Khổng Du Thanh đứng chờ trên bậc thềm, ghi chép lại. Nguyên Hư mười hai tháng giêng năm thứ bảy, chưởng môn đời thứ năm Trí Tiêu trao ấn cho chưởng môn đời thứ sáu Phương Khác. Hai người trò chuyện với nhau thật lâu trên Thận Hành nhai.

Về sau cái trò chuyện thật lâu này đã dẫn đến rất nhiều đề tài, ai cũng không biết lần gặp mặt cuối cùng của hai sư đồ lại chỉ nói những chuyện bình thường mà vô vị như thế.

Cuối cùng, trên Thận Hành nhai trống trải chỉ còn lại một mình Trí Tiêu. Tất cả mọi người trầm mặc xuống núi, Trí Tiêu nhìn thanh niên đi đầu tiên. Đột nhiên lên tiếng nói: "Ngươi hiện tại đã không có gì khác biệt với người."

Người sau lưng ông lúc này mới chậm rãi hiện ra, Thái A nhìn Phương Khác đã hóa thành một điểm nhỏ, nhàn nhạt nói: "Ngươi gọi ta đến, vì chuyện gì?"

Trí Tiêu chỉ nhàn nhạt nói: "Ngươi đã kiên trì không được bao lâu nữa, không phải sao?"

Thái A nhíu mày, giây tiếp theo mới phát hiện hắn đã không cách nào cử động. Cảnh giới của Trí Tiêu… rõ ràng lại tăng lên! Sức mạnh cuồn cuộn không dứt được chuyển hóa sau đó truyền sang.

…

"Tại sao không nói cho Phương Khác biết?"

Vì một khi Phương Khác biết, nhất định sẽ nghĩ biện pháp ký kế khế ước với hắn. Mà hắn bị tình bằng hữu trói buộc nhất định sẽ khuất phục… nhưng mà: "Là một cá thể có suy nghĩ, cá thể độc lập, ta nhất định phải tự do. Chứ không phải tồn tại như một vật phụ thuộc của bất cứ ai." Cho dù người đó là Phương Khác cũng không được.

Kỳ thật có thể ban đầu, hắn cũng không nguyện ý kết khế ước. Nhưng khi đó bản thân hắn cũng không hiểu điểm này.

Tiếng cười của Trí Tiêu vang lên, đột nhiên nói: "Vậy xem như là tư tâm của ta, Côn Luân còn cần một vị tu sĩ kỳ hợp thể…"

Âm thanh dần trở nên hư vô, mà thân ảnh Trí Tiêu cũng đang chậm rãi biến mất, chậm rãi hóa thành một thể với tòa Thận Hành nhai này.

Thái A rũ mắt, chậm rãi cử động ngón tay, đột nhiên có chút hoang mang vô thố.

Dưới chân núi, Phương Khác cầm ấn chương, lòng bàn tay ẩm ướt. Lòng y chợt thắt lại, ngẩng đầu nhìn lên Thận Hành nhai. Nhưng sau đó y nghĩ, sư phụ sẽ giống như lời ông đã nói bế quan trong động phủ của lịch đại chưởng môn, sau đó hóa thành hoạt tử nhân không còn ngũ cảm. Vĩnh viễn sống, cùng tòa Thận Hành nhai này thủ vệ cả Côn Luân.

Chỉ là bọn họ… sẽ không còn gặp mặt nhau được nữa, mà thôi.

Xuyên qua mây mù giữa núi, đi thẳng, Thái A nhìn thấy ánh mắt khi Phương Khác ngẩng đầu, nhìn thấy sâu trong mắt Phương Khác là gì. Đột nhiên cảm thấy được rất nhiều cảm xúc mà hắn không thể lý giải cũng không hiểu… thậm chí hắn không hiểu tại sao sẽ như thế. Vừa rồi hắn mới chỉ mơ hồ hiểu ra làm sao làm một con 'người'. Mà hành động của Trí Tiêu lại nằm ngoài năng lực lý giải của hắn. Hắn vẫn cảm thấy nhân loại thực là phức tạp, khiến hắn khó thể lý giải. Nhưng trong sự hoang mang vô thố này, không biết tại sao trong mắt hắn giống như muốn trào lên gì đó, trào lên một vài thứ hắn vốn không có.

Phương Khác không cảm thấy được ánh mắt Thái A, y quay đầu đi, dẫn mọi người tiếp tục đi tới.

Mà Thái A thì ngơ ngẩn sờ khóe mắt, cái gì cũng không có.

Phương Khác nhìn Thái A ngồi đoan chính trong phòng, bất giác nhíu mày nói: "Hiếm có, ngươi vậy mà không phải đang xem sách?"

Y đột nhiên nghiêng đầu đánh giá Thái A, phát hiện sắc mặt Thái A tốt hơn mấy hôm trước, đường vân trên trán cũng sáng rõ hơn. Phương Khác

thầm thở ra một hơi nhẹ nhõm, mặt lộ ra nụ cười.

Thái A nhìn thẳng vào Phương Khác rất lâu, nhìn đến mức Phương Khác bất giác thấy lạnh, nhướng mày định nói gì đó thì.

“Ngươi muốn giết ai?” Thái A hỏi.

Phương Khác chớp chớp mắt, có chút khó hiểu ngồi xuống cạnh Thái A.

“Chúng ta nói chuyện à?”

“Vu Thời vẫn chưa tỉnh, ta đã sắp nghẹn chết rồi. Lúc trước nhìn tình huống của ngươi hình như không tốt lắm, ta còn rất lo lắng. Nhưng bây giờ trông cũng không… tồi.” Phương Khác phun ra chữ cuối cùng, ngạc nhiên nhìn bóng lưng Thái A bỏ đi, nửa ngày vẫn chưa hoàn hồn.

“Bạch nhãn lang! Nói chuyện với gia thì sao? Chạy nhanh như thế… có lịch sự không, hiểu chuyện không? Còn có thể làm bằng hữu không?”

Nói xong, Phương Khác ngồi trên ghế, mặt dần hồi phục bình tĩnh. Y muốn giết ai? Trong đầu y vụt qua rất nhiều gương mặt, cuối cùng dừng lại trên gương mặt tái nhợt không sinh khí của Giang Trầm Chu.

“Tả Khâu.”

Tả Khâu dùng sự phản bội của Tất Thập Tứ, khiến y trả cái giá thảm thống. Cũng dạy y nên làm sao dùng tử vong để đạt được mục đích, vì như Đông Phương Nguyên Bốc từng nói qua ‘Sống không bằng chết không có chút ý nghĩa. Bất luận là kẻ thù hay kẻ địch, ngươi không thể khiến họ sống không bằng chết. Ngươi chỉ có thể khiến họ chết, vì chỉ có người chết mới an toàn.’ Nhưng khi đó y chỉ học được liều mạng, lại không học được điểm này.

------oOo------

Chương 250: Thời gian vội vã trôi đi 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hai năm sau.

Một trận tuyết lớn vừa qua không lâu, trên cành cây đã nhú lên chồi mới, vàng non mơn mởn. Trong góc chỉ còn lại một chút tuyết đọng, tuyết đọng tan ra cùng với máu chảy trong khe nước bên sàn đá, đỏ sậm. Sau đó chậm rãi được tẩy sạch sẽ, lộ ra mặt đất lát đá xanh.

Nước từ trên mái hiên nhỏ lên sàn đá, tiếng nước chảy trong khe vang vọng trong tòa thành tĩnh lặng.

Sau đó tiếng trống canh vang lên, cửa thành dày nặng cót két mở ra. Từng đội nhân mã mặc y sam màu trắng, khoác áo trùm màu đen vào thành. Y sam và áo trùm của họ đều có thêu đường mây gợn màu bạc.

Bách tính trong thành tựa hồ cũng tỉnh lại, một ngày vội vàng của họ lại bắt đầu. Đối với những người mặc áo trùm đen này, họ đã quen rồi… đúng, mới chỉ mười mấy ngày thôi, bọn họ đã quen rồi.

“Đại bá, cho ta năm mươi cái bánh nướng.” Một tu sĩ mặc áo trùm đen cười đứng trước sạp hàng, “Đại bá, ngươi xem, ta làm đúng lời hứa đến chiếu cố sinh ý của ngươi, cho thêm chút thịt đi?”

Đại bá bán bánh nướng cười đáp ứng, “Ăn cay không?”

“Ai da, hôm nay đừng thêm, ngươi cho ta thêm mấy trái linh quả.”

Xem đi, đã quen thuộc như thế.

Vốn bọn họ cho rằng Côn Luân đánh hạ thành trì xong, cuộc sống của họ nhất định sẽ hoảng loạn bất an. Dù sao ai cũng biết, đây là một cuộc chiến báo thù.

Nhưng cuộc sống trong tưởng tượng không đến, họ vẫn trải qua những ngày an ổn như trước. Chẳng qua chủ thành đã đổi, phục trang của người tuần tra trên đường cũng đổi màu.

Thậm chí, bọn họ càng thêm an ổn, vì tu sĩ Côn Luân chưa từng giống như chó điên bắt người khắp nơi, bọn họ chỉ dựng một bảng thông cáo, liệt kê tội chứng của những người bị bắt lại. Rõ rõ ràng ràng, nếu ngươi muốn, còn có thể đi xem hồ sơ và vật chứng. Vì Côn Luân xây dựng các bộ môn,

các ti phụ trách… giải quyết các loại vấn đề của họ - đăng ký thân phận, hài tử vào học đường, quản lý đường phố, phân chia đất đai, thông thương quản lý…

Mỗi ngày còn có một phần tin vắn để xem, chiến sự thế nào, thương vong ra sao… chính sách thế nào, ở đâu chiêu người….

Tất cả đều có tuần tự, Côn Luân quả thật không giống kẻ ngoại lai, mà giống như người đã thống trị tòa thành trì này nhiều năm. Nhanh chóng dung nhập vào những thành trì xa lạ, cũng khiến những thành trì này nhanh chóng hóa thành một phần Côn Luân.

Nếu nói trận chiến báo thù này, khiến cả tu tiên giới nhìn thấy xương Côn Luân cứng cỡ nào. Thái độ không chết không thôi của người Côn Luân rất đáng sợ. Vì xương người Côn Luân sẽ không cong chỉ gãy, gãy rồi sẽ hóa thành gai xương sắc nhọn nhất đâm vào tâm kẻ địch thề quyết không thôi.

Nhưng cách xử lý sau khi Côn Luân tiếp nhận từng tòa thành trì, càng khiến những môn phái khác cảm thấy sợ hãi.

…

Trên Thiên Sơn.

“Côn Luân… Thiên Sơn, Côn Luân Thiên Sơn.” Thương Nhược Tuyết nhíu mày thấp giọng nói: “Cửa trước cản hổ, cửa sau đón sói. Có lẽ, trợ giúp Côn Luân sẽ trở thành quyết định sai lầm nhất của ta.”

Nếu Thái Hành muốn xưng bá, kết quả có thể dự kiến. Cho dù thành công, cũng sẽ không lâu bền, mà Côn Luân…

“Nhưng nếu đã thế, chúng ta chỉ có thể đi đến hết con đường.” Thương Nhược Tuyết nói thế.

Nhưng, khi nào, cuộc chiến này mới kết thúc? Cho dù bách tính được an ổn nhanh chóng, nhưng dù sao chiến tranh là chiến tranh, máu ba đại môn phái đã chảy đủ nhiều rồi.

…

Vương Lạc Dương cởi áo trùm xuống, nhìn ngọn núi cao tên là Thái Hành không xa lắm, thấp giọng nói: “Chắc nhanh thôi… nhỉ.”

…

Liễu Tửu đứng bên cạnh Chúc Cố Chi, nhìn các đệ tử cuồng nhiệt, trải nghiệm qua chiến trường mà trở nên càng thêm hiếu sát, trong ánh mắt điên cuồng chỉ có một mình Tả Khâu.

Nàng cuối cùng đã mệt mỏi, lạnh nhạt nói: “Cuối cùng cũng đến ngày này.”

“Chúng ta sẽ là tội nhân, cũng sẽ là người cứu chuộc.” Chúc Cố Chi nói: “Thái Hành…”

Liễu Tửu nhìn lá cờ Thái Hành phất phới, đáy mắt chậm rãi xuất hiện oánh ngọc, cũng thấp giọng nói: “Thái Hành.”

…

Trong phòng ở Côn Luân, thanh niên trên giường tóc đen xõa tung, hai mắt nhắm chặt, dưới mí mắt là bóng âm nhàn nhạt, làn da hiện một màu trắng bệnh tật. Hắn lặng lẽ nằm, tựa hồ có ý định ngủ mãi không tỉnh. Dưới bàn tay đặt ở ngoài chăn, đè một chiếc nhẫn màu bạc.

Chủ nhân của chiến nhẫn, lúc sáng sớm vừa mới đi.

…

“Vì chưởng môn! Vì Thái Hành!” Một người giơ trường thương lên.

“Vì chưởng môn! Vì Thái Hành!” Mọi người đồng thanh, đoàn người đông nghìn nghịt thủ trong thành, nghiêm trận chờ đợi, đợi đợt tấn công tiếp theo của Côn Luân.

Cảnh tượng thế này, đồng thời phát sinh ở mấy thành trì Thái Hành.

Hàn Không nhíu mày đứng trên tường thành, kiếm chưa từng rời khỏi tay.

Đột nhiên ở phương xa có hai điểm đen nhanh chóng tiếp cận thành trì,

càng lúc càng gần, hai thân ảnh, một cao một thấp. Cuối cùng dừng lại dưới tường thành, một trước một sau.

Hách Liên Đồng và Hách Liên Thập Cửu ngửa đầu nhìn Hàn Không.

Hàn Không híp mắt, nhìn phương xa một cái, không có bóng dáng quân Côn Luân. Bọn họ dám hai người trực tiếp xông đến dưới tường thành, đánh chủ ý gì?

“Dám ứng chiến không?” Hách Liên Đồng cười lạnh một tiếng.

Hàn Không cười lạnh, nhìn Hách Liên Thập Cửu nhàn nhạt nói: “Thủ hạ bại tướng, cũng dám đến hô chiến?” Cả nhìn cũng không nhìn Hách Liên Đồng một cái.

Câu trả lời của Hách Liên Thập Cửu là xuất kiếm, chỉ xuất kiếm! Một kiếm chém xuống!

Kiếm của hắn, chính là nặng, trầm. Vì một kiếm này, bọn họ đã đợi quá lâu. Trận chiến núi Trường Bạch, mối thù gia phá nhân vong, nỗi khổ sinh ly tử biệt, nỗi đau chí thân mất đi, nhất loạt hóa thành một kiếm này.

Kiếm này, thật nặng, một kiếm như nâng một ngọn núi, như cạy một tòa thành.

Thần sắc Hàn Không khẽ động, uy danh của Hách Liên Thập Cửu sớm đã truyền khắp đại lục Hoang Mạc. Suốt mấy năm nay, kiếm trong tay hắn đã tu luyện đến cực hạn. Nhưng… đây là dưới tòa thành của Thái Hành, cho dù hắn có thể cạy tòa thành lên, hay nâng một ngọn núi, cũng chỉ được thế thôi.

Hàn Không đứng trên tường thành, giơ kiếm nghênh tiếp.

Nhưng, ngay lúc này, trận pháp trong thành giúp sức cho hắn chợt biến mất, Hàn Không lùi lại một bước, trên kiếm như có một ngọn núi đè lên… kiếm trong tay hắn vặn vẹo biến hình, mà Hách Liên Thập Cửu đã mang theo kiếm phi lên tường thành.

Hàn Không nhìn phó thủ cạnh mình, nhưng chỉ nhìn thấy người của mình bị kéo đi như chó chết, sau đó hắn nhìn Chúc Cố Chi đang đi lên thành lâu,

chợt hiểu ra gì đó.

“Thì ra là thế! Thì ra là thế!” Hàn Không nói liên mồm, hai tay siết chặt kiếm, dở bỏ lực, bỏ qua kiếm này, nhảy vọt ra sau.

Nhưng kiếm của Hách Liên Thập Cửu đã đến rồi.

Hàn Không tiếp được kiếm đó, nhưng cả người rơi xuống. Va mạnh xuống đất, tạo ra một hố tròn thật lớn.

Chúc Cố Chi nhìn Hàn Không, cùng tu sĩ đang xao động trong thành, trên mặt không chút e dè.

Hàn Không đứng trong hố tròn, hắn nhìn Chúc Cố Chi với ánh mắt tràn đầy phẫn nộ, hận ý, nhưng ngữ khí lại bình tĩnh: “Tại sao?”

Chúc Cố Chi nhìn Hàn Không, gần như thành khẩn nói: “Có người hỏi ta, Thái Hành thế nào mới là Thái Hành. Ta không biết, nhưng ta biết, Thái Hành không nên như thế này.”

“Ha ha ha ha ha….” Hàn Không ngửa đầu cười lớn, cười muốn sốc hông, máu trên môi chảy thẳng xuống. Sau đó lạnh nhạt nói: “Cho dù Thái Hành không nên như thế này, cho dù người Thái Hành không nên như bây giờ, cho dù thế này hay thế kia, ngươi cũng không nên là phản đồ. Thái Hành có thể bại trên chiến trường, người Thái Hành có thể chết trên chiến trường, chết trong tay kẻ địch. Nhưng không thể bại như thế, không thể chết như thế.”

Chúc Cố Chi trầm mặc không nói.

Trong thành đã loạn xị bát nháo, một thanh niên trừng trừng nhìn Liễu Tửu trước mắt.

“Hàng đi, Thái Hành hiện nay đã không giống Thái Hành nữa.” Liễu Tửu nhìn thanh niên trước mắt, ánh mắt nhu hòa đi. Bọn họ từ nhỏ trưởng thành bên nhau, là đồng môn và là thân nhân.

Thanh niên nhìn Liễu Tửu, mỉm cười, nhưng lại lắc đầu nói: “Đúng vậy, Thái Hành khiến rất nhiều người thất vọng rồi. Nhưng chúng ta không thể bại như thế, nếu hôm nay Côn Luân đánh tới, ta sẽ hàng, nhưng tại sao lại

là các ngươi…”

Sau đó hắn nắm chặt đao, không chút do dự nhắm vào Liễu Tửu. Cảnh như thế diễn ra trong tòa thành này, trong phái Thái Hành. Một vài người vẫn tin, cho dù Thái Hành như thế… thì vẫn là Thái Hành. Thái Hành có thể tiếp nhận thất bại trên chiến trường, có thể tiếp nhận cái chết, nhưng làm sao có thể thất bại như thế này?

Khó tránh quá đáng thương, khó tránh quá đau lòng.

“Vì chúng ta không có lựa chọn nào khác, vì các ngươi đều quá ích kỷ.” Liễu Tửu nhìn thanh niên ngã xuống, nhìn rất nhiều rất nhiều gương mặt từng quen biết ngã xuống. Đáy mắt dâng đầy lệ, cả người đều run rẩy. Nhưng đã không còn đầu gối của ai cho nàng yên tâm khóc nữa. Đúng, sư phụ vì Thái Hành chọn lựa an tĩnh mà chết, bọn họ vì Thái Hành cũng chọn lựa đi chết.

Chọn lựa anh dũng như thế, chọn lựa không chút trách nhiệm như thế, họ đã chọn, cho nên trừ cuộc sống tạm còn lại, trừ trách nhiệm còn lại, họ đã không còn lựa chọn nào khác.

Tả Khâu dẫn Thái Hành đi trên một tuyệt lộ, bọn họ cần phải dẫn Thái Hành ra khỏi tuyệt lộ này, không tiếc thứ gì.

Khi Liễu Tửu bước lên thành lâu, lạnh nhạt nhìn Hách Liên Đồng một cái. Sát khí hừng hực nhắm thẳng Hách Liên Đồng. Ngày hôm nay, người Côn Luân không nên xuất hiện.

Hách Liên Đồng khó chịu đựng nổi lùi lại một bước, nhưng trên mặt không thể hiện gì, nó nhìn Liễu Tửu: “Sư phụ ta từng nói với chúng ta, trước khi thù nhân già đi, trước khi thù nhân chưa chết bởi tay người khác. Chúng ta cần phải giết chết kẻ đó. Ta cho rằng rất có đạo lý.”

“Còn nữa, ngươi đừng nhìn ta như thế. Hai năm trước, Côn Luân từng biểu đạt thành ý với các ngươi. Nhưng ngươi lại kéo đến hiện tại, ngươi chắc sẽ không ngây thơ cho rằng điều kiện hiện tại vẫn giống với hai năm trước chứ? Khi Côn Luân đã sắp giành thắng lợi.” Hách Liên Đồng nghiêng đầu cười.

Liễu Tửu siết chặt nắm tay.

Hai năm trước, trong lương đình ngoài Phong thành, đám Triệu Lịch Duyệt đợi được Liễu Tửu mặc áo tang. Nhưng Liễu Tửu khi đó kiên quyết cự tuyệt. Đây là đáp án trong dự liệu của Côn Luân, nhưng Triệu Lịch Duyệt lại mang đến mấy câu nói của Phương Khác.

"Tại sao Tiêu Vân Dật lại chết?

Thái Hành mà Tiêu Vân Dật muốn không phải là Thái Hành Tả Khâu muốn, Thái Hành ngươi muốn là Thái Hành thế nào?"

Trong hai năm, Phương Khác tự tay trồng xuống hạt giống này, cuối cùng nảy mầm sau đó trở thành đại thụ chọc trời.

Hách Liên Đồng nhìn nắm tay siết chặt của Liễu Tửu, hơi hấc cằm nói: "Cảm thấy hiện tại bản thân vì Thái Hành mà chịu nhục chịu khổ rất vĩ đại sao? Không chút vụ lợi sao? Thống khổ sao? Nhìn nhiều người quen biết chết đi trước mắt ngươi, nhìn Thái Hành từng bước đi lên tuyệt cảnh, nhìn Thái Hành từng ngày thay đổi hoàn toàn, nhìn Thái Hành từng ngày dần suy đồi. Thống khổ đúng không? Vậy lúc trước ngươi đang làm gì hả?"

Hách Liên Đồng bình thản nói, nhưng sắc mặt Liễu Tửu lại tái đi.

"Trước khi Thái Hành đi lên tuyệt cảnh? Lúc ngươi bắt đầu cảm thấy Thái Hành không giống Thái Hành? Ngươi có làm gì sao? Ngươi có từng thử thay đổi không?"

Từng câu từng chữ, đâm thẳng lòng người. Quá trắng trợn, những lời này.

"Đủ rồi." Chúc Cố Chi quay người qua, nghiêm túc nhìn Hách Liên Đồng nói.

Hách Liên Đồng lại không để ý đến hắn, mà nhìn biểu tình Liễu Tửu, cười lạnh nói tiếp: "Ngươi cái gì cũng không làm. Cho dù Thái Hành tàn sát dân thành phản bội đạo nghĩa của ngươi, cho dù ngươi cũng cảm thấy những hài tử đó rất vô tội rất đáng thương. Ngươi biết rõ Thái Hành muốn những hài tử đó làm gì, nhưng ngươi không ngăn cản. Mà để lương tâm thấy thoải mái ngươi đi chăm sóc bọn nó."

Liễu Tửu hơi lùi một bước.

“Thật sự rất thống khổ đúng không? Sư phụ ngươi tại sao chưa từng nghĩ đến việc cho các ngươi biết bất cứ chuyện gì? Vì ông ta hiểu các ngươi, các ngươi quá nhu nhược, quá ích kỷ.” Hách Liên Đồng bước tới một bước: “Mấy đồ đệ, tại sao người ông ta xem trọng nhất lại là Tả Khâu? Vì các ngươi quá nô tính, ngậm bồ hòn làm ngọt, rất biết nhẫn nhịn. Mà Tả Khâu trước giờ đều không nhẫn nhịn.”

Liễu Tửu cắn răng run lên lùi thêm một bước.

“Hách Liên Đồng.” Chúc Cố Chi nhíu mày, lạnh lùng nói: “Đã đủ rồi.”

“Các ngươi chính là chẳng xem đau khổ của người khác là gì, lại quá xem trọng đau khổ của bản thân.” Hách Liên Đồng nhìn Chúc Cố Chi một cái, dửng dưng nói.

Sắc mặt Chúc Cố Chi và Liễu Tửu vô cùng khó coi.

“Không thể vung kiếm vào các ngươi, ta cũng rất đau khổ, nếu có thể không chịu hàng thì tốt rồi. Ta cũng không đến mức phải dùng miệng báo thù.” Hách Liên Đồng nhìn thân ảnh Hách Liên Thập Cửu, tựa hồ thở dài nói.

Người Côn Luân trước giờ chưa từng quên, cũng tuyệt đối không thể quên… phụ thân của nó, người nhà của nó, vô số người Côn Luân. Mùi đất đai bị đốt cháy, mùi tanh của máu, thống khổ sinh ly tử biệt.

Trên mảnh đất của bản thân, bị sỉ nhục, nhìn đồng môn chết đi lại vô lực làm gì.

Sẽ không quên.

------oOo------

Chương 251: Thời gian vội vã trôi đi 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trên thành lâu đã ngừng nói chuyện, chiến đấu dưới thành lâu cũng đã kết

thúc.

Kiếm của Hàn Không bị gấp khúc biến hình, trên mặt đất còn ba đốt ngón tay, ánh mắt Hàn Không trống rỗng nhìn phương xa, nhưng chung quy không ngã xuống. Hắn lảo đảo nhặt kiếm lên, làm như không có ai bên cạnh bước về hướng Thái Hành.

Hách Liên Thập Cửu thu kiếm, không nhìn hắn nữa, đối thủ đã chiến bại, địch nhân đã sắp chết, cả hai đều không còn ý nghĩa.

Hắn cần phải trở về, trở về trước mặt người đó, đó là vị trí của hắn.

Hàn Không lảo đảo rồi thật sự ngự lên kiếm.

“Đại nhân!” Một thuộc hạ nhịn không được lên tiếng!

Hàn Không lại như không nghe thấy, hay có lẽ hắn đã không còn nghe thấy.

“Đại sư huynh! Ngươi muốn đi đâu?” Cắn răng, thuộc hạ đó gọi ra một xưng hô khác.

Thoáng cái, tất cả người Thái Hành đều hốt hoảng bởi xưng hô này.

“Đại sư huynh…” Liễu Tửu rũ mắt, “Hắn muốn về Thái Hành, về bên…” người đó.

…

Đỉnh núi Ngũ Hành sơn một vùng tuyết trắng, duy chỉ có con hồ nửa hình tròn tú lệ trên đỉnh núi, giống như một viên bảo thạch màu xanh được khảm vào đó, trên hồ sương khí mông lung. Phía bắc hồ, địa thế khá thoải, Chính Khí điện của phái Thái Hành ở chỗ này. Mà phía nam hồ, lại là vách đá dựng thẳng. Cả ngọn núi và con hồ giống như bị người chặt một đao chém đi một nửa.

Tả Khâu hứng gió lạnh rét buốc đứng bên vách núi, nhìn ngọn lửa chiến tranh ở phương xa. Nơi bị thất thủ càng lúc càng nhiều, trong một ngày, giữa trán hắn cuối cùng hiện ra một chút âm u, nhưng ngay sau đó lại hóa thành ý cười dịu dàng.

Nụ cười dịu dàng này, lại khiến người ta thấy không thích hợp và sợ hãi.

Đối với Vương Tuyết Hàm thì chính là sợ hãi, cho dù hắn vô số lần muốn chiến thắng nỗi sợ trong xương cốt này, nhưng hắn làm không được, thế là sống lưng vốn thẳng tắp của hắn, hơi khom xuống.

Tả Khâu chú ý thấy, nụ cười trên môi nhạt đi chút, hắn nói với Vương Tuyết Hàm: "Tại sao Thái Hành luôn có rất nhiều người giống ngươi chứ?"

Vương Tuyết Hàm cúi đầu, sắc mặt đột nhiên trắng như tuyết.

Sau đó nghe Tả Khâu nói: "Đi động thủ đi."

Sắc mặt Vương Tuyết Hàm trở lại bình tĩnh, hắn hỏi: "Giết chết bao nhiêu người mới thích hợp? Trên mười lăm tuổi, kẻ phản kháng, hay tùy tiện giết một vài đứa?"

Hắn rất bình tĩnh hỏi những lời này, vì hai năm nay số người hắn đã giết rất nhiều. Hắn đã quen với việc tay dính máu, cảm giác nắm giữ sinh tử của người khác. Nhưng thoáng cái, huyết sắc trên mặt hắn tan biến sạch sẽ.

Vì Tả Khâu cực bình tĩnh nói ra hai chữ - "Giết sạch."

Vương Tuyết Hàm vẫn luôn cho rằng hắn đã quen, nhưng hắn vẫn chưa. Hắn đứng trước Thần Cơ doanh, trên mặt vẫn có chút hoảng hốt. Một vài tiểu đệ tử còn chưa cao đến eo hắn thò đầu nhìn hắn, tựa hồ đang hiếu kỳ. Bọn chúng không biết tại sao lúc này hắn lại đến Thần Cơ doanh, thậm chí có vài đứa còn mang vẻ hưng phấn – vì khát vọng lên chiến trường. Khát vọng được thấy Tả Khâu mà chúng sùng bái kính ngưỡng, Vương Tuyết Hàm có thể khẳng định nếu Tả Khâu bảo chúng chết vì Thái Hành, phần lớn trong số chúng nhất định sẽ thản nhiên liều chết.

Có lẽ hắn vĩnh viễn không hiểu được đại nhân rốt cuộc đang nghĩ gì.

Nhưng, hắn vốn không cần hiểu đại nhân đang nghĩ gì, chỉ cần nghe lời là được.

Vương Tuyết Hàm dẫn nhân mã trực tiếp xông vào Thần Cơ Doanh, có tu sĩ lại đón vẻ mặt nghi hoặc, còn chưa kịp mở miệng đã bị chém ngã xuống đất, trong mười bước, Thần Cơ doanh đã có hơn mười thi thể.

Bọn họ mặc khôi giáp, lao vào đình viện, ai cản liền giết.

"Vương đại nhân! Ngài làm vậy là có ý gì!"

Vương Tuyết Hàm khẽ gật đầu, nhàn nhạt nói: "Xích thống lĩnh, ngại quá, chưởng môn muốn các ngươi chết đi."

Người Vương Tuyết Hàm dẫn đến là dòng chính mà Tả Khâu đắc ý nhất. Cũng có không ít người đến từ Thần Cơ doanh, nhưng bọn họ chỉ nghe lệnh hành động, cho nên họ cầm đao còn vững hơn Vương Tuyết Hàm. Vương Tuyết Hàm nhìn cả Thần Cơ doanh, kiên định giơ tay lên rồi nhanh chóng vung xuống. Khi hắn giơ tay lên, vô số thanh đao cũng giơ lên, tên đã lên dây. Lúc hắn vung tay xuống, những thanh đao đó cũng chém xuống.

"Một người cũng không lưu, giết sạch toàn bộ."

…

Âm thanh tuyết bị dẫm vang lên.

Tả Khâu quay người, cách con hồ nhìn qua.

Thanh niên sắc mặt trầm tĩnh, nhìn hắn. Y mặc một thân bạch y, như dung làm một thể với tuyết trắng. Diện mạo y rất tuấn tú, màu da trắng nõn lại có vẻ tái nhợt, vì thế càng khiến cho màu môi thêm tươi đỏ.

Cô độc một mình.

Tả Khâu chậm rãi nhếch môi, cười vui vẻ.

"Phương Khác."

Hắn cười rất nhạt, nhưng lại chân tâm thực ý. Vì, Phương Khác quả thật đã đến, vốn đã trở thành định cục, lại xuất hiện cơ hội lật bàn.

Phương Khác dừng lại trước hồ, hai người cách một mặt hồ, từ xa nhìn nhau.

Phương Khác nhướng mày, chợt bật cười chế nhạo. Sau đó nói: “Cho dù hôm nay ngươi không động Thần Cơ doanh, người đến cũng chỉ là ta. Vì Thái A không thích đánh chó dưới nước, nhưng, ta rất thích.”

Tả Khâu nhìn Phương Khác, hắn không thích từ đánh chó dưới nước, nhưng hắn không giận.

Hắn chỉ nghiêng người, nhìn khói lửa lượn lờ, ôn hòa nói: “Nếu hôm nay ngươi chết, ta sẽ giết sạch tất cả người Côn Luân.” Hắn nói rất bình tĩnh, rất xác định.

Nghe lời này, sẽ khiến người nghĩ đến một nghĩa khác. Nhưng hắn chỉ đang nói một sự thật nếu hôm nay Phương Khác chết trên tay hắn, hắn có lòng tin tuyệt đối xoay chuyển được cục diện hiện nay. Sau đó hắn sẽ giết chết bất cứ người nào làm trái chí hướng của hắn.

“Nếu hôm nay ngươi chết rồi, ta sẽ giữ lại mạng cho rất nhiều người.” Phương Khác nói.

Không cần nói thêm gì nữa.

Tả Khâu chậm rãi rút kiếm ra. Nhiều năm rồi, người từng thấy hắn rút kiếm đại khái đã sắp quên, hắn từng là một kiếm tu chân chính. Đây là một thanh kiếm dài chừng ba thước ba, có mũi kiếm vô cùng mỹ lệ.

Theo kiếm chậm rãi rút ra, trên Ngũ Hành sơn phong vân biến ảo, màn đêm đột ngột kéo xuống, khắp bầu trời lấp lánh ánh sáng.

Thất Tinh Long Uyên, kiếm như tên.

Đồ án thất tinh trên thân kiếm cùng với vì sao trên bầu trời mơ hồ kêu gọi nhau.

Đại thành giả cầm kiếm, có thể thông thiên, Tả Khâu đã đến được kiếm ý thông thiên. Tả Khâu luôn thích mượn thế mà làm, nhưng hôm nay hắn đã cầm lên kiếm của mình….

Vương Tuyết Hàm nhìn vết máu dưới đất, trên mặt không có bất cứ biểu cảm gì. Hiện nay họ vẫn chỉ đang ở tầng ngoài mà thôi, nếu giết vào nội viện. Một mũi tên bắn ra có lẽ một lần có thể bắn xuyên ba người. Vì người quá đông, quá dễ giết. Sau khi nỗi sợ hãi vụt qua trong lòng, Vương Tuyết Hàm lại cảm thấy một chút hưng phấn kín đáo.

Hắn đã có thể tưởng tượng được cảnh tượng lúc này, mũi tên chi chít cắm vào thi thể, giống như vô số nhánh cây chỉa ra. Từng gốc cây mọc đây cả Thần Cơ doanh.

Lúc này, một đạo kiếm quang, vô số đạo kiếm quang hiện lên, cung tiễn thủ trên mái hiên toàn bộ ngã xuống, đầu xác tách rời. Vương Tuyết Hàm nhìn đầu người lăn tới cạnh chân hắn, nội tâm sợ hãi không thôi.

Ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy một tu sĩ tóc bạc từ cao cúi xuống lạnh nhạt nhìn họ, mà sau lưng hắn còn có một người cụt tay.

Người cụt tay đó nhìn cảnh tượng trong viện, căm hận nhìn hắn, miệng thì đọc gì đó.

Vương Tuyết Hàm nhìn tu sĩ tóc bạc đó, giật mạnh về sau một bước… hai bước, ba bước. Hắn biết người kia là ai. Vương Tuyết Hàm thổi vang tiếng tiêu chói tai, cùng lúc vang lên còn có tiếng chuông cổ ở sơn môn, chuông này đã gần mấy ngàn năm chưa từng bị gõ vang.

“Khẩn cấp, Côn Luân tấn công!” Ngũ Hành sơn chìm vào hỗn chiến.

Tu sĩ trên Ngũ Hành sơn thống nhất hành động, trào đến Thần Cơ doanh. Mà Vương Tuyết Hàm lại lặng lẽ rút lui theo tiếng kèn hiệu tiến công. Đùa à, đối diện tu sĩ kỳ hợp thể hắn đương nhiên không ngu ngốc lưu lại đây.

Tu sĩ tóc bạc không nhìn tới hắn, mà ngẩng đầu nhìn màn đêm đột nhiên buông xuống, dưới vì sao, hai đạo kiếm khí va đụng vào nhau.

Tả Khâu một chân lơ lửng ngoài vách núi, một vết nứt từ trước mũi chân hắn uốn lượn kéo dài đến bên bờ hồ, đến trước người Phương Khác.

Thoáng chốc ngưng trệ, sau đó nước hồ chảy ra ngoài, Tả Khâu điểm chân nhảy lên.

Hai người lần đầu giao thủ, hồ nước đã bị chém thành hai nửa, nước hồ từ vách núi đổ thẳng xuống, hình thành một con thác, rất đẹp.

Tả Khâu nhìn Phương Khác, ánh mắt càng thêm sâu, hắn không ngờ được, kiếm của Phương Khác đã đến mức độ này. Nhưng lại không giống thông thiên… hắn không nhìn ra là cảnh giới gì.

Trong kiếm mang của Phương Khác, đã có đạo ý.

Mà tiếng hô giết đã truyền đến đây, liên tiếp mười hai tiếng chuông vang lên, cuối cùng ầm ầm một tiếng. Chuông cổ cạnh sơn môn Thái Hành rớt xuống, từ trên dốc lăn ầm ầm xuống.

Đạo sơn môn đầu tiên của Thái Hành đã mở.

Tả Khâu hơi nghiêng đầu, phản phất như đang nghiêng tai lắng nghe.

Vương Tuyết Hàm thì lảo đảo bò lên đỉnh núi, ngay lúc thấy Phương Khác thì giật lùi một bước. Sau đó lúc Tả Khâu nhìn qua thì nhịn không được run rẩy, gần như mềm nhũn ngã lên bậc thang.

Phương Khác thờ ơ nhìn hắn một cái, tên Vương Tuyết Hàm này, y biết.

Đây là một con chó Tả Khâu thả ra ngoài cắn người khắp nơi, hiện tại quả nhiên nhếch nhác như chó nhà có tang. Hắn hoảng loạn nhìn quanh, cuối cùng chỉ đành hốt hoảng đi vài bước về phía Tả Khâu, sau đó quỳ phục xuống đất.

“Chưởng môn… ta…”

Đối với lời hắn muốn nói, không ai hứng thú.

Phương Khác nhìn Tả Khâu nói: “Sở dĩ có cục diện ngày hôm nay, là vì trừ ngươi ra, ngươi xem những người khác như một con chó. Mà bọn họ cũng tự cho là thế, mà khác biệt giữa chó và sói ở chỗ chó không đổi được tánh ăn phân.”

Tả Khâu nhìn Phương Khác, mỉm cười nói: “Ta không ngờ được, ngươi vẫn ngây thơ như thế. Đến hôm nay vẫn còn phân biệt sói và chó, tính toán xem xương có cứng hay không.”

Tả Khâu dừng lại một chút, lạnh lùng nói: “Chuyện không chút ý nghĩa.”

“Sở dĩ có cục diện ngày hôm nay, chẳng qua là do tài không bằng người mà thôi, không liên quan gì đến chó hay sói. Cần gì cứ phải lôi tới? Mà sở dĩ ngươi có thể đứng trước mặt ta nói năng tùy ý như vậy, chẳng qua là vì ngươi có thực lực này, ngươi đủ mạnh, cho nên ta cho phép ngươi nói ra những gì ngươi muốn nói.

Nếu ngươi yếu, cho dù xương ngươi có cứng, ta thậm chí không nhìn ngươi một cái, cho dù ngươi oán hận ta, muốn giết chết ta, hay đi khắp nơi nhục mạ ta. Ta cũng sẽ không biết có một người như ngươi, vì sẽ không ai để ý một con kiến muốn làm cái gì. Ngươi so với một con chó chết còn chả có ý nghĩa hơn.” Tả Khâu bình thản nói, bình thản như thể đang nói chân lý gì đó.

Hắn nâng kiếm lên, trong màn đêm, các vì sao xoay chuyển, dần dần có thể thấy được hình bát quái. Kiếm ý đáng sợ, khiến người ta cực độ sợ hãi bao trùm cả ngọn núi.

…

Chu Lập Đức nhìn vì sao bắt đầu xoay chuyển đầy trời, bất giác có chút lo lắng, hắn nói với Thái A: “Hay là ngài đi xem đại nhân đi?”

Thái A liếc Chu Lập Đức một cái, Chu Lập Đức cười rụt rè, sau đó tiếp tục đưa các đệ tử đã ngất đi lên thuyền bay, dùng cánh tay rối vẽ đầy phù văn.

“Kiếm của Tả Khâu, không bằng Phương Khác.” Thái A nhàn nhạt nói, huống chi, kiếm của Tả Khâu từ lâu đã không còn thuần túy. Cảnh giới của hắn là được truyền linh lực cưỡng chế tăng lên, đối với kiếm đạo mà nói là bóp chết đạo của bản thân.

Chu Lập Đức nghe thế, cười cười. Nhìn thi thể dưới đất, cho dù phân không rõ là đệ tử Thái Hành hay những hài tử bị bắt đi. Nhưng nhìn thấy nhiều hài tử như thế, còn trẻ tuổi như thế chết đi, người ta luôn sẽ cảm thấy một niềm bi thương khó thể khống chế.

Cho dù hắn đã phát động thẻ ngọc cấy vào năm đó, cho dù có Tiêu Bình Phúc tiếp ứng sớm một bước. Nhưng vẫn tử thương thảm trọng. Những

phụ mẫu đó đang đợi rồi đợi, cuối cùng đợi đến ngày hôm nay. Kế hoạch nhiều năm như thế chỉ đợi đến ngày này… chỉ mỗi bản kế hoạch thôi họ đã chất đầy cả phòng. Thiên thời địa lợi nhân hòa, diễn toán vô số lần. Làm sao có thể không thành công? Nhưng bọn họ không ngờ được Tả Khâu lại táng tận lương tâm như thế, sẽ hạ lệnh giết sạch.

May mà đại nhân để Thái A đồng hành cùng họ.

Đây đã định là một ngày được nhắc lại vô số lần.

Trên mặt hồ, kiếm quang ngập trời, trong phái Thái Hành, tiếng hô giết chấn trời.

Vương Tuyết Hàm nằm sấp ở đó, ngay cả dũng khí ngẩng đầu cũng không có. Kiếm khí rạch lên người hắn một đống vết máu.

Sau đó hắn chợt nghe thấy âm thanh Phương Khác, nghe lời Phương Khác nói, sau đó hắn cảm thấy hoang đường như cả thế giới bị lật tung. Quá hoang đường, hoang đường đến mức hắn bắt đầu hoài nghi nhân sinh. Vì thế hắn ngẩng đầu, nhìn hai người đang đấu.

Kỳ thật Phương Khác chỉ nói hai câu, y nói: “Trên đời rất ít có ai nhìn thấy ngươi rút kiếm, bọn họ cho rằng là không có ai có tư cách để ngươi rút kiếm. Kỳ thật họ sai rồi, ngươi không rút kiếm là vì ngươi không được.”

Vương Tuyết Hàm ngẩn ngơ nhìn Phương Khác, sau đó nghiêng đầu nhìn Tả Khâu.

Phương Khác nhìn tay cầm kiếm cùng con mắt bây giờ đã hoàn hảo của Tả Khâu, nhàn nhạt nói: “Vì ngươi sợ cho dù ngươi rút Long Uyên ra, ngươi cũng không thể chiến thắng đối thủ. Sợ cho dù tay cầm Long Uyên nhưng vẫn như cũ cảm thấy mình là một kẻ yếu.”

Phương Khác nói thế, kiếm đã đến trước mặt Tả Khâu. Đây là một kiếm chân chính của y trong hôm nay. Nếu hôm nay Tả Khâu không rút kiếm, thắng bại có lẽ còn chưa biết, nhưng nếu hắn đã rút kiếm, vậy tất bại.

Kiếm của Phương Khác là loại bình thường đến không thể bình thường hơn, chẳng qua chỉ đáng mấy khối linh thạch.

Phập một tiếng, kiếm xuyên qua thân thể máu thịt. Nhưng không có một chút máu nào chảy ra, vì máu của hắn sớm đã chảy sạch. Hắn cuối cùng cũng chạy về tới nơi, trở về vị trí thuộc về hắn.

“Mẹ nó ngươi đang thả cái rắm gì…” Hàn Không ôm bụng, ngã xuống, nói ra câu cuối cùng.

Gần như đồng thời, đạo sơn môn thứ hai của Thái Hành bị mở ra từ bên trong.

Tiêu Bình Phúc đứng ở cửa, bình tĩnh nghênh đón đại quân Côn Luân.

Có người từ xa đã nhận ra nó, đáy mắt mang theo hận ý nói: “Phản đồ… không ngờ ngươi là phản đồ! Ngươi đồ phản đồ! Giết chết tên phản đồ này!”

Rất nhiều người chấn động, không dám tin tưởng. Vì nhân duyên của Thanh Nhị Thập Tứ trong môn phái cực tốt, gần như với ai cũng có thể ở chung. Bằng hữu giao hảo cũng không ít. Tiêu Bình Phúc nhìn họ, chỉ rũ mắt nghĩ, chưa từng quy thuận, lấy đâu ra phản bội?

“Chúc Cố Chi, Liễu Tửu đã đạt thành hiệp nghị đình chiến với Côn Luân! Kẻ hàng không giết!”

Tiếng hô hào như thế vang vọng trên Ngũ Hành sơn, lặp lại nhiều lần. Có vài người dao động, bọn họ mê mang nắm chặt vũ khí trong tay. Không biết nên làm sao. Một vị trưởng lão nhìn người Côn Luân công đánh lên núi, ho mạnh một tiếng, sau đó hung hăng nuốt vị máu tanh xuống, không ngờ Thái Hành đã rơi đến mức độ này!

“Thề cùng tồn vong với Thái Hành!” Trưởng lão vung tay lên hô lớn.

“Cùng tồn vong với Thái Hành!” Vô số người hồi ứng, tiếng la vang vọng cả Ngũ Hành sơn.

“Vì Thái Hành! Vì Thái Hành! Vì Tả đại nhân!”

Tiếng hô gọi trong môn phái bắt đầu chỉnh tề lại, Thái Hành đã nhanh chóng phản kích có hiệu quả. Trước đó Côn Luân vì đánh bất ngờ, lại có người bên trong tiếp ứng, mới nhanh chóng đánh hạ hai đạo sơn môn. Tiếp

theo… chính là trận chiến cứng, một phần người của phái Thái Hành, người Thái Hành. Họ siết chặt vũ khí trong tay, vì bảo vệ mảnh đất dưới chân, vì một tín niệm trong lòng. Cũng như người Côn Luân năm đó, kẻ trước ngã người sau lên, kiên cường không sợ chết.

Mà trong tiếng hô giết đó, Tả Khâu không nhìn Hàn Không đã ngã xuống, Hàn Không chết rồi đối với hắn mà nói cũng chỉ là một cái xác mà thôi. Hắn nhìn Phương Khác, đột nhiên cười lớn, cười rất tùy tiện, hắn ném kiếm đi.

"Ngươi rất hiểu ta, nhưng cũng chỉ hiểu một phần về ta, một ta trước kia mà thôi." Tả Khâu ôn hòa nói: "Ngươi nói đúng, nhưng cũng chỉ nói đúng một phần, ta từng sợ bản thân sẽ trở thành một kẻ yếu. Vì một con mắt bị móc đi, vì cánh tay cầm kiếm bị bẻ gãy."

Hắn nhìn Phương Khác, ánh mắt lạnh dần, sau đó cực độ khinh miệt nói: "Nhưng sau đó ta phát hiện, không có kiếm. Ta cũng có thể giết chết kẻ địch. Thậm chí giết càng nhiều kẻ địch."

"Phương Khác, ta tôn trọng thực lực của ngươi, nhưng ngươi tới đây, nhất định là một quyết định sai lầm nhất của ngươi."

"Vì nơi này là Thái Hành, mà chí hướng của ta, chính là chí hướng của Thái Hành."

Tay vừa ném kiếm siết lại thành quyền, nước hồ đã đổ xuống vách núi giờ chảy ngược về hồ, hai đạo sơn môn đã mở đột nhiên khép chặt, quân Côn Luân bị phân thành hai phần.

------oOo------

Chương 252: Đạo lý và nắm đấm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phong vân biến ảo, ánh sáng của vì sao không còn giớn hạn trên đỉnh Ngũ Hành sơn. Màn đêm buông xuống, vào lúc này, Tả Khâu và Thái Hành đã là một thể, giống như Phương Khác năm đó là một thể với Côn Luân, đã có thể so ngang với Tiêu Vân Dật.

Tả Khâu lúc này cũng thế, thậm chí hắn không cần trận pháp, cũng không cần bất cứ điểm tựa nào, đã dung làm một với Thái Hành.

Trong phái đầy tiếng kêu la, thút thít, mọi người điên cuồng nhìn bầu trời đêm. Đáy mắt như có một ngọn lửa đang cháy, dũng khí và lòng tin vô hạn trào lên! Họ quay người tấn công quân Côn Luân đã bị vây ở giữa hai đạo sơn môn. Tả Khâu còn, Thái Hành làm sao có thể vong?

Ánh mắt Tả Khâu vẫn bình tĩnh như trước, hơn nữa tràn đầy lòng tin cường đại. Hắn nói: "Ngươi xem, Côn Luân các ngươi nhiều đạo lý như thế. Ngươi tự cho rằng bản thân chính là đạo lý, nhưng khi ta mạnh hơn ngươi, cho dù ngươi nắm chặt đạo lý cũng không chỗ để nói."

Tay cầm kiếm của hắn đã nắm thành quyền, đánh thẳng vào ngực Phương Khác.

Bất luận Phương Khác thiên tài ra sao, kiếm của y khủng bố cỡ nào, nhưng y vẫn chỉ là một tu sĩ kỳ nguyên anh mà thôi. Mà Tả Khâu vì được Phùng Sinh trưởng lão truyền linh lực, cảnh giới tuy chưa đột phá đến phân thần, nhưng đã đến hậu kỳ xuất khiếu. Có lẽ nên nói hắn và phân thần chỉ cách nhau một đường ranh, huống chi, lúc này hắn còn có Thái Hành!

Không ai từng thấy nắm đấm của Tả Khâu, cho dù là Giang Trầm Chu cũng chưa từng thấy.

Quyền này, là Tả Khâu, cũng là Thái Hành.

Quyền này, Phương Khác cản không được, cho dù lúc này đứng ở đây là Thái A, đối diện quyền này cũng khó cản nổi.

Đương nhiên, Phương Khác cũng chưa từng nghĩ sẽ cản quyền này lại, vì mục đích của y là giết chết Tả Khâu, giống như nhiều năm trước, y và Thương Nhược Tuyết.

Nhưng Tả Khâu không phải Thương Nhược Tuyết. Tâm Tả Khâu còn kiên định hơn bàn thạch, trên đời sớm đã không có bất cứ việc gì có thể xúc động đến lòng hắn.

Cho nên quyền của hắn đánh lên ngực Phương Khác, nước hồ chảy ngược

về thoáng cái vô thanh nổ ra, hóa thành mưa bay đầy trời. Tiếng xương nứt vỡ vang lên, thậm chí có thể nghe rõ được Phương Khác gãy mấy khúc xương, nhưng Tả Khâu lại mãnh liệt lui ra chứ không thừa thắng truy kích.

Vì tay cầm kiếm của y đã trống rỗng, nhưng kiếm đó lại không rơi lên người hắn, vậy kiếm của Phương Khác chém tới đâu?

Sau đó hắn ngẩng đầu, trong bầu trời đêm phủ đầy sao có một đường mảnh màu trắng, kéo thẳng tách bầu trời đêm thành hai nửa.

Bọt nước đầy trời rơi xuống đất, dấy lên một vùng kiếm quang.

Phương Khác thuận theo tầm mắt Tả Khâu nhìn lên bầu trời trên đầu, nhìn màn đêm bị mở ra. Sau đó y hơi nhếch môi, trên mặt lộ ý cười. Dường như căn bản không cảm thấy đau đớn ở ngực, giống như một quyền đó chẳng đau chẳng ngứa.

Y đã tách Tả Khâu và Thái Hành ra.

Vì, chí hướng của một người tuyệt đối không thể đại biểu cho chí hướng của tất cả mọi người.

Một vài người đang nỗ lực kháng cự, một vài người đang kêu la, một vài người vì Thái Hành vì Tả Khâu mà chiến đấu. Nhưng vẫn có vài người, họ ngồi trong nhà, nhìn y phục con trẻ lặng lẽ rơi lệ. Còn có vài người sờ đầu gối đã quỳ quá lâu của mình, muốn đứng lên. Và vài người, họ nhìn Thái Hành, cảm thấy thật xa lạ…

Cho dù là những người nỗ lực kháng cự, họ cũng hoàn toàn tán đồng Tả Khâu sao? Không, có người chỉ chiến đấu vì Thái Hành mà thôi. Tả Khâu không phải Thái Hành, sao hắn có thể đại biểu Thái Hành.

Đáy mắt Tả Khâu vẫn bình tĩnh, hắn chỉ nhìn nụ cười trên mặt Phương Khác, nhàn nhạt nói: “Ngươi rất thông minh, đương nhiên, nếu ngươi là đồ ngu xuẩn cũng không thể đứng ở đây.”

“Ngươi phí lời nhiều quá.” Phương Khác thờ ơ chỉ ra điểm này.

“Vì vết thương của ngươi rất nặng.” Tả Khâu chậm rãi nói: “Tới đi, để ta

giết chết ngươi.” Sau đó kết thúc tất cả.

Phương Khác nhẹ cười ra tiếng, Tả Khâu rõ ràng vẫn chưa hiểu, hôm nay y đến để làm gì. Y đương nhiên không ngốc, tại sao muốn cho Tả Khâu cơ hội lật bàn?

Đương nhiên là vì, Tả Khâu tuyệt đối không có cơ hội lật bàn. Tả Khâu chỉ là tự tin đến mức không thèm suy nghĩ điểm này mà thôi.

Phương Khác nhẹ nâng kiếm lên, mũi kiếm chỉ vào Tả Khâu,

Tả Khâu nhẹ dời mũi chân, một lần nữa xuất quyền.

Hai thân ảnh lại đan xen nhau, hai người đều có tự tin, đều vì mục đích giết chết đối phương.

Hai người một người là quyền một người là kiếm, nhưng lại rất giống. Đều là động tác trực tiếp nhất đơn giản nhất. Đối với loại chiến đấu cảnh giới này của họ, tu vi có lẽ là tất cả, uy thế chỉ là hư vô, không đầu cơ trục lợi gì, hoàn toàn là cứng chọi cứng.

…

Vết thương ở ngực Phương Khác bắt đầu chảy máu, vai trái y cũng bị quyền của Tả Khâu đánh mất một miếng thịt. Gió lạnh thổi y sam bay phần phật.

Mà Tả Khâu, hắn nhìn cũng không nhìn máu tươi chảy ra từ bụng mình, ánh mắt vẫn lạnh nhạt cực điểm, lại tiếp tục vung chưởng tấn công Phương Khác.

…

Tuyết dưới đất bị quyền phong bị kiếm mang đánh văng, tan ra, trên mặt đất xuất hiện từng hố sâu và đường nứt. Vết thương trên người cả hai đều đang gia tăng, hai người đều đang liều hết toàn lực để dồn đối phương vào chỗ chết.

Vương Tuyết Hàm nhìn hai người ngươi tới ta lui, mắt đã sớm không theo kịp tốc độ cả hai. Trong mắt hắn, nỗi sợ đã không cách nào che giấu. Hắn

quỳ bên cạnh thi thể của Hàn Không, run run rẩy rẩy, cầu nguyện Phương Khác bị giết chết, cầu nguyện Tả Khâu thắng lợi. Hoặc cả hai người đều chết.

….

Khi Phương Khác lại phun ra một ngụm máu, y nhíu mày. Đột nhiên phân thần nghĩ, hôm nay chảy nhiều máu như thế, thật lãng phí. Y bỗng có chút hối hận, lúc xuất môn nên cắt nhiều máu chút.

Mà lúc này, thanh niên ở tận Côn Luân nhẹ run mí mắt, rồi mở ra. Hắn khẽ chau mày, vì trong miệng dường như có một vị máu tanh nồng nặc, vì đau đớn ở lồng ngực.

Nhưng hai thứ này đều không thật sự xuất hiện.

Hắn ngồi dậy, cúi đầu chậm rãi chỉnh lý y sam, sau đó nhìn chằm chằm nhẫn bạc ở lòng bàn tay, nhìn một lúc, đeo vào.

Rất an tĩnh, xung quanh yên tĩnh, một chút tiếng vang cũng không có. Hắn đứng lên, hơi xa lạ đi một vòng trong phòng. Sau đó cầm lên một cái bình trên bàn, mở ra ngửi thử. Chính là vị máu tanh nồng đậm tồn tại trong ký ức của hắn. Mà trong bình này, đại khái là phân lượng của hai ba ngày. Hắn đứng bên bàn, lặng yên một lúc, sau đó bắt đầu chờ đợi.

…

Trong lúc chém giết, Chu Lập Đức phân thần nhìn bầu trời xám trắng một chút.

Hách Liên Đồng và Hách Liên Thập Cửu đứng bên ngoài sơn môn Thái Hành, bình tĩnh truyền đạt mệnh lệnh. Vương Lạc Dương và Triệu Lịch Duyệt bị vây giữa hai đạo sơn môn cũng rất bình tĩnh.

Bọn họ đều đang đợi.

Đợi thắng lợi của Phương Khác.

…

Phương Khác quả thật đã sắp, hay nên nói đã thắng, cho dù là thắng thảm.

Tả Khâu nắm lấy lưỡi đao đã đâm vào thân thể mình, tung một quyền vào bụng Phương Khác.

Cả người Phương Khác bị đánh bay ra, nhưng vẫn nắm chặt kiếm, rút ra khỏi người Tả Khâu. Sau đó mũi chân dẫm mạnh lên đá núi, ngăn lại xu thế ngã ra sau. Dù vậy vẫn lảo đảo vài cái, chống kiếm miễn cưỡng đứng vững. Xương trên người y không biết đã gãy bao nhiêu khúc.

Mà Tả Khâu che vết thương, đột nhiên cảm thấy băng lạnh như tuyết. Trong ngực trào lên quá nhiều cảm xúc, nhưng cuối cùng lại trở về bình tĩnh. Đây đối với hắn mà nói là chuyện thiên kinh địa nghĩa, hắn có thể tiếp nhận. Không có gì không cam, cũng không có hối hận. Chẳng qua là tài không bằng người.

Tả Khâu lạnh nhạt nhìn Phương Khác nói: “Thế giới sau này, sẽ như thế nào?”

Phương Khác phun ra một ngụm máu, mới chậm rãi nói.

“Tương lai chúng ta muốn xây dựng, là cho dù không có nắm đấm, vẫn có thể lên tiếng. Tương lai tràn đầy bài bác, vĩnh viễn sẽ không phải là thế giới trầm mặc.”

“Thế giới này không phải mạnh tức chính nghĩa, nhưng cũng không phải yếu tức chính nghĩa.”

Khóe môi Tả Khâu chậm rãi cong lên một mạt cười lạnh.

Phương Khác nhìn nụ cười đó, kiếm vẫn nắm chặt trong tay. Người như Tả Khâu, trước khi chết nhất định muốn làm chuyện rất khủng bố.

Nhưng Tả Khâu chỉ cười lạnh, nhắm mắt lại. Thế giới như vậy, căn bản không thể tồn tại.

Hắn lạnh nhạt nhắm mắt, không nhìn thế giới này nữa, cũng không còn suy nghĩ thế giới về sau.

Thân thể hắn ngã xuống, mặt hồ đã hồi phục bình lặng, dấu vết do kiếm

mang và quyền tạo ra đã bị nước che phủ.

Tiếng cót két vang lên ở sơn môn, chuông gió cạnh đại điện bị thổi vang.

Các tu sĩ Thái Hành không dám tin, không nguyện ý tin. Bọn họ nhìn sơn môn mở rộng… đột nhiên sụp đổ. Một người ngã xuống tan vỡ khóc lớn, tiếng khóc truyền ra rất xa. Sau đó dần nối liền thành một mảng, Thái Hành bại rồi. Thái Hành bại rồi! Tả Khâu sao có thể thất bại! Tả Khâu sao có thể chết?

Nhưng hắn quả thật đã chết.

Có người ném kiếm đi tê liệt tại chỗ, có người liều chết phản kháng, cũng có người hoan hô nhảy nhót, giơ ly chúc mừng.

…

Phương Khác cầm kiếm, che ngực bắt đầu ho kịch liệt. Xương cốt bị gãy khắp người bắt đầu đau đớn, ngũ tạng lục phủ cũng đau đớn.

Vương Tuyết Hàm nhìn Phương Khác, Phương Khác nghiêng đầu nhìn hắn.

Hắn bụp một tiếng quỳ xuống đất, ti tiện đáng thương nói: “Đừng giết ta! Đừng giết ta! Ta còn tác dụng, ta biết tất cả ám đạo của Thái Hành, còn có tất cả quyển tông của tu sĩ Thái Hành… ta biết tra hỏi… không không, ta cái gì cũng làm được, ngài bảo ta làm gì, ta sẽ làm đó… cầu xin ngài… đừng giết ta!”

Nói đến phần sau, âm giọng hắn trở nên sắc nhọn, càng lúc càng thảm thiết. Hắn ngẩng đầu nhìn Phương Khác, quỳ bò tới cạnh Phương Khác, vô cùng khát vọng nhìn Phương Khác.

…

Khi đám người Thái A và Vương Lạc Dương đến đỉnh núi, chỉ nhìn thấy ba thi thể.

Thái A nhàn nhạt nói: “Có lẽ y đã về trước rồi.”

Vương Lạc Dương gật đầu, trên mặt lộ nụ cười nhẹ: “Đúng vậy.”

------oOo------

Chương 253: Chung chương – Đệ chỉ để ý huynh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phương Khác nhìn cánh cửa trước mắt rất lâu, vẫn không đưa tay đẩy mở. Y cúi đầu kịch liệt ho khan, ho đến thê thảm. Y rất muốn đẩy mở cửa, mỉm cười với người đó, sau đó bình thản kể lại cho người đó nghe trận chiến hôm nay. Nhưng…

Phương Khác lại ho một tiếng, rõ ràng rất vất vả.

Két một tiếng, cánh cửa trước mặt chậm rãi mở ra.

Một thanh niên mặc y bào xanh đậm đứng trước mặt y, sắc mặt bình tĩnh nhìn y. Thanh niên tướng mạo vô cùng tuấn mỹ, trong mắt Phương Khác thì mỗi phân mỗi tấc đều đạt đến đúng chỗ.

Hắn nhìn Phương Khác, đánh giá Phương Khác từ đầu đến chân. Phương Khác cười, hai mắt thoáng cái sáng lên, khóe môi không thể khắc chế cong lên.

Sau đó đột nhiên y nhíu mày, cố ra vẻ bình tĩnh hỏi: “Huynh tỉnh khi nào?”

Diệp Vu Thời nhìn Phương Khác, duỗi ngón tay chạm lên lớp băng ở ngực Phương Khác. Sau đó ôm Phương Khác, nhẹ giọng nói: “A Khác, huynh rất nhớ đệ.”

Phương Khác trầm mặc rất lâu, mới đưa tay ôm eo Diệp Vu Thời: “Đệ cũng vậy.”

…

Tất cả đã kết thúc rồi, tất cả cũng đang bắt đầu.

Cuộc sống vẫn còn tiếp tục, chúng ta đều còn sống. Cùng nhau sống. Như vậy thật sự rất tuyệt, phải không?

Khổng Du Thanh thu lại bước chân đã đi vào viện, mỉm cười lui ra. Đóng lại cửa tiểu viện.

------oOo------

Chương 254: Phiên ngoại: Bên ngoài trời xanh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trong một dãy núi, có một kiến trúc cao nhập tận mây. Có vài đình đài kiểu một hai tầng thấp bé. Có vài vật lớn khổng lồ phải có mấy trăm tầng. Mỗi chỗ đều có đặc sắc riêng, mái hiên đơn, mái hiên kép, mái gồ, mái uốn… Ngay cả nóc nhà cũng có mấy chục loại hình thức bất đồng phong cách bất đồng. Nhưng không một ngoại lệ những kiến trúc này đều vô cùng có ý vị, từ góc mái đến cửa sổ, từ thân trụ đến chân trụ, thậm chí là từng viên ngói lưu ly chói mắt.

Những cụm kiếm trúc này chiếm cứ cả dãy núi, khoảng cách giữa mỗi tòa kiến trúc cũng khác nhau.

Ở phía chính nam, tại nơi địa thế thấp nhất có một sơn môn giản dị. Không có tô điểm gì, chất liệu cũng không đặc biệt. Trên người nó thậm chí tràn đầy dấu vết của năm tháng. Chỉ có bốn chữ học viện Côn Lăng lấp lóe ánh quang, chói lọi rực rỡ. Đúng, đây chính là học viện mà cả tu chân giới đều hướng về, học viện Côn Lăng. Mà học viện này cũng là học viện duy nhất không có tường viện.

Trên bầu trời, đủ loại pháp khí mỹ lệ chồng chéo xuyên thấu, nhưng không có cái nào vượt qua sơn môn một bước, vô cùng tuân thủ trật tự xếp hàng trước sơn môn, từng tu sĩ mặc bạch y mây gợn ôm sách bước xuống pháp khí, thu lại pháp khí. Sau đó mỉm cười hỏi han nhau, đi bộ lên núi.

Trong những tu sĩ này, tóc đen nhiều nhất, nhưng tóc đỏ, tóc lam, tóc vàng cũng không ít, còn có một vài màu mắt vô cùng đẹp, con lai cũng không

phải rất hiếm.

Nhưng hôm nay có chút đặc biệt, vì là ngày tân sinh vào trường, mà các tân sinh vừa xuống pháp khí, có người vui mừng hoan hô, cảm thấy đâu đâu cũng mới lạ, cũng có người khoa trương thản nhiên, cứ như đối với học viện Côn Lăng đã nắm rõ như lòng bàn tay.

Mà Quyết Minh Ương là một trong số tân sinh, biểu hiện lại khác với mọi người. Cậu ngẩng đầu lên nhìn học viện từ sớm nhất đã không giới hạn chủng tộc vào học ở ba đại lục, mày nhíu lên – so với học viện này, cậu càng hiếu kỳ về người đã xây dựng nên học viện này. Vị đó… một tay sáng tạo người của thời đại hiện nay.

Cậu cất bước vào, một vị tiền bối đã đi tới đón.

Tất cả mọi người tuần tự đi tới chỗ tiếp đón, từng người cung kính hành lễ chắp tay tiêu chuẩn.

“Xin chào, ta là bộ khoa học hệ quang học.”

“Xin chào, ta là bộ linh lực hệ kinh lạc…”

“Bộ linh lực hệ trận pháp.”

“Bộ khoa học và linh lực, hệ động lực.”

“Bộ văn hiến…”

“Nghiên cứu tinh tế.”

“Vật chủng khởi nguyên.” Quyết Minh Ương nói, tùy ý hất mái tóc màu xám nhạt trên vai, đi ở cuối đội ngũ, từng bước đi sâu vào học viện.

Cho đến khi đến sân biện luận nổi tiếng Côn Luân.

“Một ngàn sáu mươi mốt năm trước, Mộc Triệu Học phái đến Côn Luân du thuyết, Côn Luân bắt đầu thúc đẩy tân chính. Tân chính quy định mỗi một người đều có quyền quyết định chưởng môn. Tiến hành chế độ tuyển cử. Mà trước đó, Côn Luân nhìn như luôn không có phân biệt giai cấp thực tế chẳng qua là do cách thống trị khác thường của Phương Khác. Năm

trăm mười một năm trước, Thiên Sơn thúc đẩy chế độ ăn chay. Gặp phải ngăn cản của Côn Luân__" Tu sĩ đứng trên bệ cao đắc ý dừng một chút mới nói: "Lý do là thỏ muốn sinh tồn, sói cũng muốn sinh tồn…. Người Côn Luân mở miệng là nói tự do, mở miệng là nói quyền lợi. Mở miệng là nói con người đều như nhau, kết quả bản thân lại không làm được. Ngươi dám nói người Côn Luân không phải giả nhân giả nghĩa?

Tu sĩ đứng đối diện hắn mỉm cười lắng nghe, cho đến khi hắn nói xong từ cuối cùng, mới cười híp mắt mở miệng nói: "Nói cái cứt gì đấy. Mộc Triệu Học phái? Trước khi Đào Hoa Học phái lên núi, Côn Luân đã thực hành tam quyền phân lập, Phương Khác liên tục làm chưởng môn mấy lần, là do tỷ lệ dân ý ủng hộ của người ta quá cao. Muốn từ chức cũng không từ được. Còn chế độ ăn chay, quyển dưỡng một đám linh thú lại, bắt tu sĩ nhịn hai mắt lóe sáng, dùng một đống linh thực làm ra vị đạo của thịt… ngươi không ăn thịt thì đừng thèm vị thịt nữa. Triệu Ẩn, đừng kéo ta đến đây nói nhảm. Diễn võ đài, đi không?"

"Đây chính là cái mà Côn Luân gọi là tự do ngôn luận? Nói đến cuối vẫn là dùng nắm đấm." Triệu Ẩn lạnh lùng nói.

Tu sĩ đối diện kéo tay áo nhìn hắn, biếng nhác đáp: "Ngươi có tự do ngôn luận của ngươi, ta cũng có tự do nhân sinh của ta. Thế nào? Dám kéo ta lên đài biện luận, không có gan cùng ta lên đài diễn võ? Cho ngươi biết, đừng ở đây nói bừa. Có nghe qua nói suông hại nước chưa? Ngươi không thích Côn Luân thì cứ không thích, Côn Luân cho phép ngươi không thích, nhưng ngươi cần gì muốn bức người khác phải không thích giống ngươi chứ? Quả nhiên là kẻ ngu tới từ Thiên Sơn."

"Người đang nói chuyện là Khổng Già Thụ." Một tân sinh thấp giọng nói.

Quyết Minh Ương nghi hoặc nhướng mày, người đó nhìn Quyết Minh Ương một cái: "Ngươi chẳng chú ý tin tức gì sao? Hắn là tiểu tôn tử của Khổng Du Thanh và Huyền Dung."

Cũng vào lúc này.

"Tít."

"Vù."

Đột nhiên âm thanh chỉnh tề vang lên cùng chấn động.

Tất cả tu sĩ không hẹn mà cùng đi chậm lại, trước mặt hoặc trên lòng bàn tay của họ, hiện rõ ảnh chiếu 3D.

“Quan Tinh Uyển truyền tin tức mới nhất, phi thuyền Dao Quang phái ta phái ra bảy trăm năm trước đã truyền tin về, sắp tới sẽ trở về từ tinh hệ Tiên Nữ 2.0! Đúng! Tinh hệ Tiên Nữ 2.0 quả thật nằm ngoài bầu trời! Chúng ta hiện nay cuối cùng đã khám phá được phi thăng, đạp phá hư không đối với chúng ta mà nói cũng không còn là mộng tưởng xa không thể với nữa!” Trong hình ảnh, nữ tu sĩ tướng mạo tú mỹ hiển nhiên rất kích động, trên gương mặt luôn mỉm cười kiểu công thức lộ ra rặng đỏ nhàn nhạt, nàng ý thức được bản thân quá mức kích động, bèn chậm lại tìm về chút bình tĩnh tự kiềm chế, rồi nói: “Theo Quan Tinh Uyển suy tính, vào năm mươi sáu năm sau sẽ đạt đến trạm trung chuyển. Đến lúc đó đáp xuống quỹ đạo số một tại Quan Tinh Uyển…. Phát sóng trực tiếp, chú ý thời gian thực… Phương Khác và Diệp Vu Thời cũng cùng trở về tu hành giới. Dao Quang sẽ mang tới cho chúng ta tất cả tin tức trên tinh hệ Tiên Nữ 2.0… điều đáng mong đợi nhất là… có lẽ vị tiền chưởng môn Phương Khác đã rất lâu chưa xuất hiện trước mặt mọi người cũng sẽ lộ mặt…” Màn hình 3D cực lớn sau lưng nàng đang chuyển đổi giữa vũ trụ đầy sao cùng với phi thuyền Dao Quang, cuối cùng dừng lại trên thân hai thanh niên tuấn mỹ.

“Má ơi!” Một người nhịn không được lầm bầm, sau đó mọi người nhìn nhau một cái, phát hiện chấn kinh và vui sướng trong mắt nhau.

Sau đó chính là một chuỗi hoan hô và nghị luận náo nhiệt.

‘Không ngờ được trong đời ta vậy mà có thể nhìn thấy tàu Dao Quang trở về.

Trời ơi, Diệp tiền bối đó có xuất hiện hay không? Có đến học viện giảng bài cho chúng ta không? Trời ơi trời ơi! Ta phải xuất quan đi chuẩn bị thôi.

Phương Khác thật đẹp trai!

Diệp tiền bối quả thật!

Không có Thái A, ha ha, đánh giá kém.'

Không đến một giây, dưới đoạn 3D đã có một đống bình luận. Tốc độ bình luận tăng lên còn khiến người ta chấn động hơn nữa. Từ dùng ngón tay nhập chữ sau đó thành ý niệm nhập chữ, máy phục vụ từng tê liệt. Nhưng dưới sự tu bổ cải tiến sau vô số lần tê liệt, máy phục vụ đã vô cùng kiên cố.

….

Thương Nhược Tuyết chớp mắt, hình ảnh 3D trước mắt tan đi như khói mù.

Nàng ngửa đầu, nóc nhà phía trên hóa thành hư vô. Ánh mắt nàng xuyên thấu tầng mây, bầu trời. Cho đến khi vào một vùng biển sao.

Phương Khác sắp trở về rồi, năm đó Phương Khác vung tay áo không chút lưu luyến lui ra khỏi trung tâm quyền lực. Truyền chức vị chưởng môn cho Vương Lạc Dương. Sau đó lên tàu Dao Quang, đi vào biển sao đó, cùng đi còn có một đám 'lão nhân' khi đó…

Sao bọn họ có thể buông xuống dễ dàng như vậy.

Khóe môi Thương Nhược Tuyết hiện ra ý cười, chỉ là ý cười này cũng không có chút nhân khí nào. Tóc nàng dài rũ đến tận mặt đất trắng sạch như tuyết, diện mạo vẫn như xưa, nhưng không ai sẽ cho rằng đây là một thiếu nữ diễm lệ. Vì nhân khí trên người nàng trong những nay năm đã càng lúc càng ít, chỉ lưu lại sự lạnh nhạt từ cao nhìn xuống.

Bản thân năm đó, làm sao sẽ nghĩ đến tất cả ngày hôm nay chứ?

Tu sĩ năm đó lại có ai có thể nghĩ đến có một ngày 'phi thăng' sẽ trở nên đơn giản như vậy. Không cần dựa vào tu vi của bản thân, cũng có thể phi thăng.

"Bọn họ vậy mà thật sự thành công." Thương Nhược Tuyết nhàn nhạt nói.

Triệu Tiểu Cầm vẫn luôn đứng bên cạnh nàng trầm mặc không chút cảm giác tồn tại, nói: "Tàu Huyền Hoàng của chúng ta đến nay không có tin tức."

Thương Nhược Tuyết nhẹ ừ một tiếng, sau đó nói: “Tàu Dao Quang có thể đến tinh hệ Tiên Nữ là vì Thái A.”

Thái A khi đó chỉ cách đạp phá hư không một cm mà thôi, có hắn trên tàu Dao Quang. Tự nhiên có thể dựa vào loại cảm ứng mà chỉ có tu sĩ đạp phá hư không mới cảm nhận được để tìm ‘tiên giới’, không đến mức mê mang lạc đường trong vũ trụ.

Trên mặt Thương Nhược Tuyết xuất hiện nụ cười băng lạnh.

Triệu Tiểu Cầm lặng lẽ cong lưng lui ra khỏi đại điện.

“Chưởng môn.” Có người hành lễ với nàng.

Triệu Tiểu Cầm mỉm cười trả lễ, trong lòng lại băng lạnh. Nàng tính là chưởng môn gì? Chẳng qua là con rối tùy người bày bố mà thôi. Nhưng sau đó nàng lại cười, cười thẳng sống lưng nói, không sao, hiện nay đã không phải là thời đại tu vi áp chế tất cả rồi.

Tất cả hủ bại, cũ kỹ sớm nên lui khỏi vũ đài.

Mà lúc này, ở ngoài tinh hệ hơn một ngàn năm ánh sáng.

Trên một chiếc phi thuyền to lớn được màn ngân bạch hình thoi bảo vệ, Phương Khác đang đứng trên sàn thuyền thông qua màn bảo hộ nhìn ra biển sao, vô cùng trầm tĩnh.

Cho dù năm tháng trôi qua, trên người y lại như không phát sinh bất cứ biến hóa nào. Mi mục tuấn lãng, ánh mắt sáng trong. Tất cả vẫn như ngày xưa. Chỉ là bởi năm tháng đã qua, nhất định sẽ có dấu vết.

Đối với tu sĩ mà nói, bất kể ký ức của mấy ngày trước hay mấy trăm năm trước đều mới như nhau. Tất cả giống như ngày hôm qua. Phương Khác nhìn đi thật xa, cảm thụ cảm ứng truyền tới từ tinh cầu xanh lam nào đó, cười nói: “Cuối cùng sắp về nhà rồi.”

Diệp Vu Thời đi tới cạnh Phương Khác, sóng vai với y: “Huynh cho rằng đệ đã vui quên đường về rồi.”

Phương Khác nhướng mày, gác tay lên vai Diệp Vu Thời nói: “Lẽ nào huynh không cảm thấy vị tiền bối đó đặc biệt thú vị sao? Lúc nhìn thấy chúng ta cũng sắp bị dọa chết rồi, nhưng đồ ăn ông ta làm thật sự rất tuyệt.”

Diệp Vu Thời mỉm cười hỏi: “Vậy sao?”

Nụ cười của Phương Khác cứng lại, mỗi lần Diệp Vu Thời cười thế này y đều phải chịu khổ. Phương Khác giả vờ không phát giác ra, nghiêng đầu bất mãn nói: “Chẳng qua người vui quên đường về là huynh chứ nhỉ? Từ lúc đến đây, mỗi ngày đều chế phù.”

Nói đến đây, Phương Khác thả tay ra: “Có phải huynh đã phục chế hết điển tịch ở đây rồi không… sau khi trở về lại muốn bế quan nghiên cứu phù lục của huynh?”

Diệp Vu Thời không nói gì, chỉ nhìn người đang lại gần một cái, nói với Phương Khác: “Người vui quên đường về tới rồi.”

Phương Khác nghiêng người nhìn thấy Thái A, lại nói với Diệp Vu Thời: “Huynh vừa nói là người đúng không?”

Diệp Vu Thời không chút áp lực sửa miệng: “Kiếm vui quên đường về tới rồi.”

Thái A dường như không nghe thấy gì, hoàn toàn xem nhẹ sự tồn tại của Diệp Vu Thời, đi tới trước mặt Phương Khác: “Ta quyết định lưu lại.”

Phương Khác hơi sửng sốt, thời gian giống như ngừng lại ở một khắc này, cho dù y sớm đã đoán được quyết định của Thái A.

Qua một lát Phương Khác mới nói: “Được thôi, vũ trụ lớn như thế, ngươi cũng phải đi xem chứ.”

Thái A cười, nụ cười rất tự nhiên.

Nhưng Phương Khác chỉ có thể nhếch môi thành nụ cười giả tạo, sau đó mở rộng hai tay với Thái A.

Thái A bước tới một bước, hai người nhẹ ôm nhau rồi buông ra.

“Phải nhớ đường về nhà.” Phương Khác nhẹ giọng nói.

Thái A nhẹ vỗ lên vai Phương Khác, nói: “Tạm biệt.”

Phương Khác trầm mặc một lát, mới mỉm cười nói: “Tạm biệt.”

La Tất đứng ở đầu kia thuyền, trợn trắng mắt. Hắn không biết ba người này tại sao có thể xem một đám người sống nhăn như họ thành bối cảnh, hoàn toàn không ngó tới.

Còn Thái A nữa, dù sao cũng là bằng hữu đã quen gần ngàn năm đúng không? Không cáo biệt bọn họ thật sự được sao?

…

Cuối cùng, chiếc phi thuyền bước lên chặng trở về.

Sau khi trải qua một chặng đường dài, tinh cầu màu xanh lam đập vào mắt.

Phương Khác tính thời gian, dùng cùi chỏ húc Diệp Vu Thời, cười híp mắt nói: “Không bằng, dẫn huynh về nhà gặp phụ huynh?”

Diệp Vu Thời không chút do dự nói: “Được.”

Hắn nắm tay Phương Khác, ngón tay nhẹ vuốt vết sẹo vì liên tục rạch ra nên cuối cùng không thể xóa đi ở cổ tay Phương Khác, sau đó nhẹ bóp tay Phương Khác.

Phương Khác nghĩ đến những người khác vẫn còn đợi ở khoang thuyền, còn có Vương Lạc Dương và Đồng Đồng hôm qua ở trạm trung chuyển hưng phấn bừng bừng liên lạc bằng ảnh với y. Không chút áp lực thay đổi lộ tuyến.

Y và Vu Thời, một người tu là thuận theo tự nhiên, một người tu là thuận theo tâm ý, mọi người sẽ lý giải.

Thế là dưới tình huống những người khác trên phi thuyền hoàn toàn không biết gì, phi thuyền phá mở giới môn, đi về phía phàm giới. Mà diễn thuyết

viên phát sóng trực tiếp của tu tiên giới, gương mặt tươi cười cứng lại. Không tiếp được tàu Dao Quang trở về, lại đón được một lần đưa tin ra sự cố duy nhất trong nhân sinh của mình.

Mà ngay lúc phi thuyền đi vào phàm giới, một thiếu niên đang ngủ rất trầm chậm rãi trở nên trong suốt, cuối cùng biến mất không thấy. Cha mẹ y ngủ ở sát vách không chút phát giác.

Chỉ là vào hôm sau, phát hiện con mình hình như đã thay đổi.

Hết.

------oOo------